

HARRY POTTER I KAMEN MUDRACA

Glava Prva

Dječak koji je ostao živ

Gospodin i gospođa Dursley, iz Kalinina prilaza broj četiri, bili su ponosni što su normalni ljudi da ne mogu biti normalniji i još bi vam zahvalili na komplimentu ako biste im to rekli. Od njih ne biste nikad očekivali da budu upleteni u nešto čudnovato ili tajnovito, jer jednostavno nisu trpjeli takve besmislice.

Gospodin Dursley bio je direktor tvrtke Grunnings koja je proizvodila bušilice. Bijaše to krupan, mišićav čovjek koji kanda nije ni imao vrat, ali je zato imao velike brčine. Gospođa Dursley bila je mršava plavojka i imala je gotovo dvostruko duži vrat od uobičajenoga, što joj je dobro dolazilo jer je vrlo mnogo vremena provodila istežući ga preko vrtno ograde i uhodareći susjede. Dursleyjevi su imali sina Dudleyja, od kojeg, po njihovu mišljenju, nije bilo slađeg dečka na svijetu.

Dursleyjevi su imali sve što su željeli, ali su imali i tajnu, i najviše se od svega bojali daje tko ne otkrije. Mislili su da bi svisnuli kad bi tko saznao za Potterove. Gospođa Potter bila je sestra gospođe Dursley, ali se njih dvije nisu već više godina viđale. Zapravo je gospođa Dursley tvrdila da i nema sestru, jer su njezina sestra i niškoristi muž bili sasvim oprečni Dursleyjevima. Dursleyjevi su strepjeli pri pomisli što bi im susjedi rekli kad bi Potterovi stigli u njihovu ulicu. Dursleyjevi su znali da Potterovi imaju malog sina, ali ga nikad nisu vidjeli. Klonili su se Potterovih i zbog tog dječaka, jer nisu željeli da im se Dudley druži s takvim klinkcem. Kad su se gospodin i gospođa Dursley probudili tog tmurnog, sivog utorka kad počinje naša priča, na oblačnom nebu nije bilo ničega po čemu bi se dalo zaključiti da će se uskoro početi zbivati čudnovati i tajnoviti događaji diljem zemlje. Gospodin je Dursley nešto pjevunio uzimajući svoju najdosadniju kravatu za posao, a gospođa je Dursley naklapala nešto ubacujući rasplakanog Dudleyja u njegovu visoku dječju stolicu. Nitko od njih nije primijetio veliku žutosmeđu sovu kako je proletjela pokraj njihovih prozora.

U osam i pol gospodin Dursley uzeo je svoju torbu, letimice cjelunuo gospođu Dursley u obraz i pokušao na rastanku poljubiti i Dudleyja, ali ga je promašio jer je Dudleyja upravo spopao bijes pa je kašicu bacao oko sebe po zidovima.

"Vražji malac!" propenta gospodin Dursley izlazeći iz kuće. Sjeo je u svoja kola i izašao natraške na Kalinin prilaz ispred broja Četiri. Tek je na prvom križanju zapazio nešto neobično - mačku zadublenu u plan grada. U prvi mah gospodin Dursley nije uopće shvatio što to vidi - a onda se naglo osvrne za sobom. Na uglu Kalinina prilaza stajala je šarena mačka, ali od plana grada nije bilo ni traga. Sto mu se to pričinja? Bit će daje posrijedi nekakva igra svjetla i sjene. Gospodin je Dursley žmirnuo i zagledao se u mačku. Mačka se pak zagledala u njega. Dok je gospodin Dursley skretao u drugu ulicu, promatrao je mačku u retrovizoru. Mačka je čitala pločicu na kojoj je pisalo Kalinin prilaz - ne, ona je samo gledala u tu pločicu, jer mačke ne znaju čitati natpise« planove grada. Gospodin se Dursley malo stresao i izbio mačku sebi iz glave. Vozeći se dalje u grad, mislio je samo na veliku narudžbu bušilica kojoj se nadao toga dana.

Ali na ulazu u sam grad nešto mu je drugo opet izbilo bušilice iz glave. Dok je sjedio u svojim kolima u uobičajenoj jutarnjoj prometnoj gužvi, nije mogao a da ne primijeti kako se oko njega motaju nekakvi čudno odjeveni svati. Ljudi u pelerinama. Gospodin Dursley nije trpio ljude u smiješnoj odjeći - osobito nakindurenu mladež koju je viđao na ulici! Valjda im je to opet neka nova glupa moda? Bubnjajući prstima po upravljaču, slučajno u blizini spazi skupinu takvih Čudaka. Uzbuđeno su se nešto došaptavali. Gospodin se Dursley razjari kad opazi da dvojica među njima nisu više uopće mladi. Ama, onaj je čovjek tamo zacijelo stariji od njega, a na njemu sma-ragdnozeleno pelerina! Kakva drskost! A onda se gospodin Dursley dosjeti da su to valjda neke glupe maškare - ti ljudi vjerojatno skupljaju dobrovoljne priloge za nešto... da, to će

biti... Promet je krenuo dalje i gospodin je Dursley nakon nekoliko minuta, kad je stigao na Grunningsovo parkiralište, bio opet zaokupljen bušilicama.

U svom uredu na devetom katu sjedio je uvijek leđima okrenut prozoru. Da nije bilo tako, možda bi se toga jutra malo teže koncentrirao na bušilice. Nije vidio sove kako se upol bijela dana sunovra-ćaju pokraj njegovih prozora, ali su ih vidjeli ljudi na ulici, upirali u njih prstom i buljili razjapljenih usta kako im lete iznad glava. Većina njih nije čak ni noću nikad vidjela sove. Međutim, gospodin Dursley proveo je to dopodne potpuno normalno, neometan sovama. Izderao se na pet različitih osoba. Obavio je nekoliko važnih telefonskih razgovora i još se malo izvikao. Bio je dobro raspoložen sve do pauze za užinu kad je odlučio da se razgiba i prijeđe preko ceste i kupi koji krafn kod pekara.

Bio je potpuno zaboravio na one ljude u pelerinama dok nije pokraj pekarnice naišao na skupinu tih čudaka. Srdito ih je pogledao prolazeći mimo njih. Nije znao zašto se osjeća tako nelagodno uz njih. I ova je skupina uzbuđeno nešto šaptala, ali nije vidio u njih nijednu škrapicu za dobrovoljne priloge. Tek kad je ponovo prolazio mimo njih, ulovio je nekoliko riječi iz njihova razgovora:

"Tako je, Potterovi, i ja sam tako čuo..."

"... Da, njihov sin Harry..."

Gospodin Dursley stane kao ukopan. Obuze ga strah. Obazre se na te ljude što šapuću i kanda im htjede što god reći, ali se onda predomisli.

Pohita natrag preko ceste i odjuri u svoj ured, dobaci svojoj tajnici neka ga ničim ne uznemiruje, dohvati telefon i samo što ne nazove suprugu, ali se opet predomisli. Odloži slušalicu i pogladi se po brkovima razmišljajući... ama, zbilja je glup! Potter nije opet tako rijetko prezime. Uvjeren je da ima mnogo ljudi koji se zovu Potter i koji imaju sina Harryja. Kad malo bolje promisli, nije čak ni siguran da mu se nećak stvarno zove Harry. Nije čak nikad ni vidio tog dečka. Možda se zove Harvey? Ili Harold? Nema smisla uznemiravati suprugu jer se ona strašno uzruja kad god joj se spomene sestra. Ne može joj to ni zamjeriti... kad bi on imao takvu sestru... pa ipak, svi oni ljudi u pelerinama...

Popodne mu je bilo mnogo teže koncentrirati se na bušilice, a kad je u sati otišao iz ureda, bio je još toliko zabrinut da se pred samim vratima sudario s jednim neznancem.

"Oprostite", promrmljao je kad je sitan starac posrnuo i malne pao. Gospodin je Dursley tek nakon dvije-tri sekunde shvatio da je taj čovjek zaogrnut ljubičastom pelerinom. Reklo bi se da se taj čovjek uopće nije uzrujao što umalo da nije pao. Štoviše, lice mu se razvuklo u širok osmijeh kad se oglasi pištavim glasom privlačeći pažnju prolaznika:

"Nemojte se vi ništa ispričavati, dragi gospodine, mene danas ne može ništa uznemiriti! Radujte se jer Znate-vcć-tko danas je konačno nestao! Čak i takvi bezjaci kao što ste vi trebaju slaviti današnji sretni, sretni dan!" I starac zagrlj gospodina Dursleyja i ode dalje.

Gospodin Dursley ostao je na mjestu kao ukopan, jer ga je zagrljio potpuno nepoznat čovjek. Učinilo mu se i da gaje taj čovjek nazvao bezjakom ili tako nekako. Bio je zabezeknut. Pohitao je do svojih kola i krenuo kući nadajući se da mu se koješta privida, što mu nije bilo drago jer nije trpio nikakva priviđenja.

Kad je skrenuo na kolni ulaz kuće broj četiri, najprije je ugledao - što mu nije nimalo popravilo raspoloženje - onu šarenu mačku koju je bio spazio toga jutra. Sjedila je na vrtnom zidu. Bio je uvjeren da je to ona ista mačka; imala je iste onakve šare oko očiju.

"Šiiiiic!" izusti gospodin Dursley na sav glas.

Mačka se nije ni pomakla. Samo ga je odmjerila strogim pogledom. Gospodin se Dursley priupita je li to normalno mačje ponašanje. Nastojeći se sabrati, uđe u kuću. Ostao je pri svojoj odluci da ništa od svega toga ne spominje ženi.

Gospođa Dursley provela je lijep, normalan dan. Za večerom mu je ispričala sve o tome kakve probleme ima njihova prva susjeda sa svojom kćeri, i kako je Dudley naučio još jednu riječ ('Neću!'). Gospodin Dursley nastojao se normalno ponašati. Kad su spremili Dudleyja u krevet, otišao je u dnevnu sobu pogledati posljednje večernje vijesti na televiziji.

"I na kraju, ljudi nam iz svih krajeva javljaju da su se sove danas vrlo neobično ponašale. Premda obično noću odlaze u lov i malokad se vide po danu, danas su ih vidjeli na stotine mjesta kako lete od same zore na sve strane. Stručnjaci ne znaju objasniti zašto su sove iznenada promijenile svoje navike." Spiker je na tom

mjestu dopustio sebi da se naceri. "Jako tajanstvena stvar. A sad poslušajte vremensku prognozu Jima McGuffina. Hoće li, Jime, noćas biti još pljuskova sova?"

"E pa, Tede," reče meteorolog, "ne bih ti znao odgovoriti na to pitanje, ali danas se nisu samo sove čudnovato ponašale. Gledaoci iz međusobno udaljenih mjesta kao što su Kent, Yorkshire i Dundee javljali su mi telefonski da kod njih nije bilo kiše koju sam bio najavio jučer, nego da su samo meteori pljuštali na sve strane! Možda su ljudi počeli malo prerano paliti kresove - kresovi se, ljudi moji, pale tek sljedećeg tjedna! Ali mogu vam obećati da će noćas biti kiše."

Gospodin Dursley sledio se u naslonjaču. Meteori padaju po čitavoj Britaniji? Sove lete po danu? I na sve strane tajanstveni ljudi u pelerinama? I ono šaputanje, šaputanje o Potterovima...

Gospođa Dursley dođe za njim u dnevnu sobu sa dvije šalice čaja. Morat će joj ipak nešto reći. Nervozno zakašljuca.

"Ovaj... Petunijo, draga moja... je li ti se u zadnje vrijeme što javljala tvoja sestra?"

Kao stoje i očekivao, supruga se umah zgrozila i naljutila. Uostalom, obično su se oboje ponašali kao da nje i nema.

"Nije", oštro odsiječe. "A zašto?"

"Čudne neke vijesti danas", promrmlja gospodin Dursley. "Sove... meteori... a i grad je danas vrvio od čudnih nekih ljudi..."

"Pa što?" odbrusi mu supruga.

"Pa, znaš, pomislio sam... da je to... možda... u nekoj vezi... s onim njezinima."

Gospođa Dursley srkne čaj napućenim usnama. Gospodin Dursley pomisli kako bi bilo da joj kaže da je čuo i kako ljudi na ulici spominju Potterove. Zaključi da joj to ipak ne treba reći. Umjesto toga, pripomene stoje ravnodušnije mogao:

"A onaj njihov sin... on je otprilike Dudleyjevih godina, je li?"

"Tako nekako", procijedi supruga.

"A kako se ono zove? Nije li Howard?"

"Harry. Obično, ružno ime, ako baš mene pitaš."

"Ah, da", priklopi gospodin Dursley a srce mu siđe u pete. "Da, imaš potpuno pravo."

Dok su se penjali uza stube na spavanje, nije više progovorio ni riječi. Dok mu je supruga bila u kupaonici, gospodin Dursley se odšuljao do prozora u spavaćoj sobi i zagledao se dolje, u vrt pred kućom. Mačka je još bila na istom mjestu. Zurila je ni Kalinin prilaz kao da nešto čeka.

Da nije ipak posrijedi priviđenje? Ima li sve ovo ikakve veze s Potterovima? Ako ima... ako se pročuje da su oni u rodu s ono dvoje... E, mislio je da to ipak ne bi mogao podnijeti.

Dursleyjevi su legli u krevet. Gospođa je Dursley ubrzo zaspala, ali je njezin suprug ležao budan i premetao sve one događaje u glavi. Prije nego stoje i on usnuo, posljednja mu je utješna misao bila: ako Potterovi doista imaju kakve veze sa svim tim, nemaju zbilja nikakva razloga da se njima obrate. Potterovi vrlo dobro znaju što on i Petunia misle o njima i njima sličnima... Nije mogao zamisliti kao bi on i Petunia mogli biti upleteni u išta što bi se još moglo dogoditi. Zijev-nuo je i okrenuo se na drugu stranu. To se sve njih ništa ne tiče...

Grdno se varao.

Možda se gospodin Dursley i zavezao u nemiran san, ali mačka na zidu nije ničim pokazivala da je pospana. Sjedila je nepomično kao kip, netremice zagledana u daleki ugao Kalinina prilaza. Nije se ni trznula kad su se u obližnjoj ulici zalupila automobilska vrata, ni kad su joj dvije sove preletjele iznad glave.

Na uglu koji je mačka motrila pojavio se neki čovjek, tako nenadano i nečujno te bi se reklo da je izniknuo iz zemlje. Mački se trz-nuo rep i suzile oči.

Takav čovjek nije još bio viđen u Kalininu prilazu. Bio je visok, mršav i vrlo star, sudeći po srebrnastoj kosi i bradi, tako dugačkoj da ju je mogao zadjenuti za pojas. Nosio je dug plašt, purpurnu pelerinu koja mu se vukla po zemlji, i čizme na kopčanje s visokim petama. Ispod naočala u obliku polumjeseca vidjele su se plave oči, svijetle, sjajne i iskričave. Imao je dugačak i kukast nos koji kao da mu je najmanje dva puta bio slomljen. Taj se svat zvao Albus Dumbledore.

Čini se da Albus Dumbledore nije bio svjestan činjenice da u ulici u koju je stigao ništa na njemu, od imena do čizama, nije bilo dobro došlo. Zamišljeno je kopao po svojoj pelerini kao da nešto traži. Ali reklo bi se da

je svjestan da ga netko promatra, jer je iznenada bacio fjogled na mačku koja je i dalje zurila u njega s drugog kraja ulice. Činilo se da ga pogled na mačku, tko zna zašto, zabavlja. Osmjehnuo se i promrmljao: "To sam si mogao i misliti."

Napokon je našao u pokrajnjem džepu ono što je tražio. Reklo bi se da je to srebrn upaljač. Otvorio ga je, podigao uvis i kresnuo. Obližnja ulična svjetiljka škljocne i ugasi se. Kad je ponovo kresnuo, ugasila se i druga svjetiljka. Dvanaest puta je tako kresao upaljačem dok se cijela ulica nije pretvorila u dvije sićušne točkice u daljini -oči mačke koja ga je svejednako promatrala. Daje tko u tom trenutku pogledao kroz prozor, pa čak i gospođa Dursley onim svojim okruglim, sitnim očima, ne bi vidio ništa od onoga što se zbiva dolje na pločniku. Dumbledore gurne opet svoj upaljač u džep i zaputi se ulicom prema broju četiri, pa sjedne do mačke na zid. Nije ju pogledao, ali ubrzo joj se obrati riječima:

"Drago mi je što vas ovdje vidim, profesorice McGonagall."

Okrenuo se osmjehujući se mački, ali je ona nestala. Umjesto toga, osmjehnuo se ženi prilično stroge vanjšine sa četvrtastim naočalama koje su bile potpuno istog oblika kao i šare oko mačjih očiju. I ona je imala na sebi pelerinu, smaragdne boje. Crna kosa bijaše joj čvrsto spletena u punđu. Vidjelo se da je ozbiljno uznemirena.

"Otkud ste znali da sam to ja?" priupita ga.

"Draga moja profesorice, nisam još vidio nijednu mačku da tako ukočeno sjedi."

"I vi biste se ukočili da ste sjedili cijeli dan na zidu od cigle", odbrusi mu profesorica McGonagall.

"Cijeli dan? A mogli ste dotle lijepo slaviti? Ja sam na putu ovamo prošao pokraj najmanje desetak proslava i veselica."

Profesorica McGonagall srdito frkne.

"O da, istina je da svi slave", nestrpljivo reče. "Čovjek bi očekivao da će biti ipak malo oprezniji, ali ne... Čak su i bezjaci primijetili da se nešto događa. Javili su to i u svojim vijestima." Ponovo mahne glavom prema zamračenom prozoru Dursleyjeve dnevne sobe. "Čula sam im vijesti. Čitava jata sova... meteori... Nisu oni opet toliko glupi. Morali su nešto od toga primijetiti. Meteori padaju dolje, u Kentu... Kladila bih se da je to maslo Dedala Digglea. Taj nikad nije bio osobito pametan."

"Ne smijete im to zamjeriti", blago će Dumbledore. "Već jedanaest godina nismo imali što slaviti."

"Ma znam, znam", nestrpljivo će profesorica McGonagall. "Ali ne moramo zbog toga izgubiti glavu. Ljudi su stvarno neoprezni, motaju se po ulicama upol bijela dana, nisu čak ni odjeveni kao bezjaci, i svašta pričaju." Oštrim pogledom zime na Dumbledorea, kao da se nada da će joj on bar štogod kazati, ali je on šutio pa ona nastavi:

"Kakva bi to parada bila da upravo na dan kad je Znote-već-tko napokon nestao, bezjaci doznaju sve o nama. Nadam se, Dumbledore, daje stvarno nestao?"

"Tako bar izgleda", potvrdi Dumbledore. "Imamo zbilja razloga da budemo zahvalni. Jeste li možda za limunov šerbet?"

"Zašto?"

"Limunov šerbet. To su vam bezjački slatkiši koje ja jako volim."

"Ne bih, hvala", hladno odgovori profesorica McGonagall, kao da misli da nije vrijeme za limunov šerbet.

"Kao što rekoh, čak i ako je Znote-već-tko zbilja nestao..."

"Draga moja profesorice, pa valjda može tako jedna razborita osoba kao što ste vi zvati ga njegovim pravim imenom? Kakve su to besmislice s tim 'Znote-već-tko' -ja već jedanaest godina nagovaram ljude da ga zovu njegovim pravim imenom: Voldemort." Profesorica se McGonagall lecne, ali Dumbledore, koji je razmatao dva bombona, kao da to nije ni primijetio. "To vam unosi takvu zabunu, kad neprestano govorimo 'Znote-već-tko'. Meni nikad nije bilo jasno zašto se ustručavamo izgovoriti Voldemortovo ime."

"Ma znam ja sve to", izusti profesorica McGonagall napol iznervirano, a napol zadivljeno. "Ali vi ste drukčiji. Svi znaju da se Znote-već-tko, dobro, Voldemort -jedino vas bojao."

"Laskate mi", mirno će Dumbledore. "Voldemort je raspolagao moćima kojima ja neću nikad raspolagati."

"Samo zato što ste vi... ovaj... odveć plemeniti da se njima služite."

"Sva je sreća što sjedimo ovdje u mraku. Nisam se još nikad ovako zacrvenio otkako mi je Madame Pomfrcv rekla da joj se sviđaju moji novi naušnjaci."

Profesorica McGonagall osine oštrim pogledom Dumbledorea i reče:

"Sve nisu ništa prema onim glasinama koje posvuda kolaju. Zna valjda što svi govore? O tome zašto je on nestao? O tome što gaje konačno zaustavilo?"

Činilo se daje profesorica McGonagall napokon došla do točke o kojoj je najviše željela razgovarati, koja je bila glavni razlog što je cijeli taj dan prosjedila na hladnom i tvrdom zidu, jer nije još ni kao mačka ni kao žena uprla tako prodoran pogled u Dumbledorea kao sada. Bilo je jasno da ona, što god svi pričali, neće u to povjerovati

dok joj Dumbledore ne kaže da je to istina. Međutim, Dumbledore je izvadio iz džepa još jedan bombon i svejednako šutio.

"A svi pričaju", navaljivaše ona dalje, "da se Voldemort sinoć pojavio u Godricovoj špilji, u potrazi za Potterovima. Priča se da su Lily i James Potter... da su... da su... mrtvi."

Dumbledore obori glavu, a profesorica McGonagall dahne.

"Da su Lily i James... ne mogu u to povjerovati... nisam htjela u to povjerovati... Ah, Albuse..."

Dumbledore pruži ruku i potapše je po ramenu.

"Znam... znam..." promuklo izusti.

Profesorica McGonagall produži drhtavim glasom:

"Ali to još nije sve. Kažu da je pokušao ubiti i Potterova sina, Harryja. Ali... nije uspio. Nije uspio ubiti to dijete. Nitko ne zna zašto ni kako, ali kažu, kad nije uspio ubiti Harryja Pottera, da je Voldemort izgubio nekako svu svoju moć... i da je zato nestao."

Dumbledore turobno klimne glavom.

"Je li... je li to istina?" promuca profesorica McGonagall. "Nakon svega onoga što je počinio... nakon svih onih ljudi koje je pobio... da nije uspio ubiti to dijete? To je pravo čudo... da ga je upravo ono zaustavilo... ama, kako je, za ime Božje, Harry ostao živ?"

"O tome možemo samo nagađati", reče Dumbledore. "Možda nikad nećemo saznati pravu istinu."

Profesorica McGonagall izvadi čipkasti rupčić i obriše njime oči ispod naočala. Dumbledore duboko uzdahne i izvadi iz džepa zlatan sat te pogleda na nj. Bijaše to neobičan sat. Imao je dvanaest kazaljki ali bez brojki. Umjesto njih, oko ruba su se kretali mali planeti. Ipak, Dumbledore je zacijelo doznao stoje želio, jer je spremio sat u džep i rekao:

"Hagrid kasni. Valjda vam je on rekao da ću ja doći?"

"Jest", potvrdi profesorica McGonagall. "Ali ja ne vjerujem da ćete mi reći zašto ste baš ovamo došli?"

"Došao sam predati Harryja njegovoj teti i tetku. To mu je jedini rod koji mu je još ostao."

"Ne mislite valjda... neće biti da mislite na ljude koji ovdje stanuju?" uzvikne profesorica McGonagall skaćući na noge i upirući prstom u broj četiri. "Dumbledore... to je nemoguće. Ja ih gledam cijeli dan. Ne biste mogli nigdje naći dvoje ljudi koji se više razlikuju od nas. A imaju i sina... vidjela sam ga kako nogama udara majku za sve vrijeme na ulici i vrišti tražeći od nje slatkiše. Da Harry Potter dođe ovamo živjeti!"

"To je najbolje mjesto za njega", odlučno će Dumbledore. "Njegova teta i tetak objasniti će mu sve kad poodraste. Napisao sam im i pismo."

"Pismo?" ponovi profesorica McGonagall slabašnim glasom sjedajući iznova na zid. "Zar vi, Dumbledore, stvarno mislite da sve to možete nekom objasniti u pismu? Ma ovi ga ljudi neće nikad razumjeti! On će se proslaviti... postat će legenda... ne bih se iznenadila kad bi se današnji dan ubuduće zvao Dan Harryja Pottera... O Harryju će se pisati knjige... svako će dijete u ovom našem svijetu znati za njega!"

"Točno", potvrdi Dumbledore vrlo ozbiljno gledajući povrh naočala u obliku polumjeseca. "To bi svakom dječaku moglo udariti u glavu. Da bude slavan prije nego stoje prohodao i progovorio! Da ga slave za nešto čega se više neće ni sjećati! Pa zar vi ne shvaćate koliko će mu biti bolje da odraste daleko od svega toga prije nego što bude spreman da se s tim suoči?"

Profesorica McGonagall zausti da nešto kaže, ali se predomisli, proguta slinu i procijedi:

"Da... da, imate, naravno, pravo. A kako će, Dumbledore, dečko doći ovamo?"

Izenenada se zagleda u njegovu pelerinu kao da misli da ga on pod njom skriva.

"Hagrid će ga donijeti."

"Mislite daje... bilo pametno... povjeriti Hagridu tako važnu zadaću?"

"Ja bih Hagridu povjerio i svoj život", otpovrne Dumbledore.

"Ja ne kažem da on nije dobar čovjek", progundā profesorica McGonagall, "ali ne možete poreći daje nemaran. Sklon je... stoje sad to?"

Tišinu oko njih naruši potmula huka. Dok su oni gledali oko sebe neće li ugledati kakav far, huka je bivala sve glasnija, a kad su pogledali na nebo, pretvorila se u tutnjavu - i iz zraka se spusti na cestu ogroman motocikl.

Motocikl je bio velik, ali je još veći bio čovjek što je na njemu sjedio. Bio je gotovo dvostruko viši od obična čovjeka i najmanje pet puta širi. Jednostavno je izgledao krupan preko svake mjere i baš kao kakav divljak - lice mu bijaše skriveno dugim pramenovima razbarušene crne kose i brade, šake mu bijahu velike kao poklopci kanta za smeće a noge u kožnatim čizmama nalik na male dupine. U golemim, mišićavim rukama držao je zavežljaj od pokrivača.

"Hagride", odahne Dumbledore. "Konačno! A otkud ti taj motor?"

"Posudio sam ga, gospodine profesore Dumbledore", odgovori div oprezno silazeći s motor-kotača. "Posudio mi ga je mladi Sirius Black. Donio sam ga, gospodine."

"Bez problema?"

"Bez problema, gospodine... kuca je skoro sasvim uništena, al sam ipak uspio izvuć malog prije nego što su se bezjaci sjatili. Zaspo mi je u rukama dok smo letili preko Bristola."

Dumbledore i profesorica McGonagall nagnu se nad zavežljaj od pokrivača. U zavežljaju se jedva nazirao Čvrsto usnuli dječaćić. Ispod buća kose crne kao ugljen opazili su mu na čelu brazgotinu neobična oblika, nalik na munju.

"Je li tu?..." šapne profesorica McGonagall.

"Jest", odgovori Dumbledore. "Taj će ožiljak dovijeka nositi."

"I nećete ništa, Dumbledore, učiniti u vezi s tim?"

"Kad bih i mogao, ne bih ništa učinio. Ožiljci mogu katkad i dobro doći. I ja imam jedan ožiljak iznad lijevog koljena, posve nalik na kartu-londonske podzemne željeznice. E pa... daj mi ga, Hagride... da svršimo s tim!" Dumbledore uzme Harryja u naručje i okrene se Dursleyjevoj kući.

"Mogu li... mogu li se, gospodine, oprostiti s njim?" upita ga Hagrid.

Pa sagne svoju čupavu glavurdu nad Harryja i utisne mu u lice poljubac kojim ga je zacijelo pošakljao i ogrebao. A onda iznenada zatuli poput ozlijeđena psa.

"Pssst!" prosikće profesorica McGonagall. "Probudit ćeš bezjake!"

"O-o-oprostite", zajeca Hagrid, izvadi iz džepa velik točkast rupčić i pokrije njime lice. "Al ne i-i-ide mi to u glavu... Lily i James da su mrtvi... a ovaj siroti mali Harry da će živit sa bezjacima..."

GLAVA DRUGA

"Da, da, sve je to jako žalosno, ali daj se radije svladaj, Hagride, da nas ne otkriju", prošapće profesorica McGonagall i nježno pogladi Hagrida po mišici. Dotle je Dumbledore prekoračio preko niskog vrtnog zida i prišao ulazu u kuću. Oprezno položi Harryja na prag, izvadi iz pelerine pismo i g_urne ga među Harryjeve pokrivače, a onda se vrati do ono dvoje. Čitavu jednu minutu stajalo je zatim njih troje i gledalo u onaj mali zavežljaj. Hagridu su se tresla ramena, profesorica McGonagall srdito je žmirkala, a u Dumbledoreovim očima kao da više nije bilo onog treptavog sjaja.

"E pa, to je to", napokon prozbori Dumbledore. "Ovdje nemamo više što tražiti. Najbolje će biti da se i mi pridružimo općem veselju."

"Aha", protisne Hagrid prigušenim glasom. "Moram Siriusu vratit motor. Laku noć, profesorice McGonagall... i profesore Dumbledore."

Otirući rukavom kaputa uplakano lice, Hagrid opkroči motocikl i upali motor. Tutnjeći poleti uvis i nestane u noći.

"Nadam se, profesorice McGonagall, da ćemo se uskoro opet vidjeti", reče Dumbledore i klimne joj glavom. Umjesto odgovora, profesorica McGonagall šmrčne.

Dumbledore se okrene i pode niz ulicu. Na uglu zastane i izvadi iz džepa svoj srebrni upaljač. Samo jedanput škljocne njime i u isti mah upale se svih dvanaest uličnih svjetiljaka u Kalininu prilazu narančastim svjetlom,

pa opazi šarenu mačku kako zamiće za ugao na drugom kraju ulice. Na vrhu stuba ispred kuće broj četiri vidio je još samo onaj zavežljaj.

"Sretno, Harry!" promrmlja. Okrene se na peti i nestane šušajući pelerinom.

Vjetrić je namreškao uredne živice u Kalininu prilazu, u kojem je vladao takav mir i red pod nebom tintene boje da nitko ne bi pomislio da se tu dogodilo nešto fantastično. Harry Potter promeškoltio se među pokrivačima, ali se nije probudio. Samo je svojom ručicom stegnuo pismo pokraj sebe i nastavio spavati ne znajući da je on nešto posebno, ne znajući da je slavan, ne znajući da će ga za koji sat probuditi vrisak gospođe Dursley kad ova otvori ulazna vrata da ostavi prazne boce za mlijeko, i ne znajući da će ga idućih nekoliko tjedana njegov bratić Dudley gnjaviti i štupati... Nije mogao znati ni da se u isto vrijeme ljudi potajno sastaju po svoj zemlji, dižu čaše i govore prigušenim glasovima:

"Živio Harry Potter, dečko koji je ostao živ!"

STAKLO JE NESTALO

Prošlo je bilo bezmalo deset godina otkako su se Dursleyjevi jednog jutra probudili i našli svoga nećaka na vrhu stuba, ali se Kalinin prilaz za to vrijeme nije gotovo ni najmanje promijenio. Sunce je ujutro obasjavalo iste one uredne vrtove ispred kuća te je mjedeni broj četiri na Dursleyjevim ulaznim vratima blistao punim sjajem. Zrake su sunčane prodirale u dnevnu sobu, koja je bila gotovo ista onakva kakva je bila one noći kad je gospodin Dursley gledao u njoj one kobne vijesti o sovama. Samo su fotografije na okviru kamina stvarno pokazivale koliko je vremena odonda minulo. Prije desetak godina bilo je među njima mnogo slika na kojima se vidjelo nešto nalik na veliku ružičastu loptu za plažu u različitim kapama s kićan-kom - ali Dudley Dursley više nije bio beba, pa se na fotografijama sad mogao vidjeti krupan plavokos dječak kako se vozi na svom prvom biciklu, ili na vrtuljku u luna-parku, ili se igra neke video-igre s ocem, ili kako ga majka grli i ljubi. U sobi nije bilo ni jednog jedinog znaka da u kući živi još jedan dječak.

Pa ipak, Harry Potter bio je još tu, trenutno je spavao ali ne zadugo. Njegova je teta Petunia bila budna i uskoro se oglasila svojim kreštavim glasom:

"Ustaj! Diž'se! Odmah!"

Harry se prenuo oda sna. Teta mu je zalupala na vrata.

"Diž' se!" vrisnula je. Harry ju je čuo kako odlazi u kuhinju i stavlja tavu na plamenik. Okrenuo se na leđa i pokušao se prisjetiti sna koji je sanjao. Bijaše to lijep san. Sanjao je leteći motocikl. Imao je čudan osjećaj da ga je već i prije sanjao.

Teta mu je opet bila pred vratima.

"Jesi li ustao?" upitala ga je.

"Samo što nisam", odgovori joj Harry.

"Hajde, požuri se da pripaziš na slaninu u tavi. I pazi da ti ne zagori. Hoću da bude savršeno pržena na Dudleyjev rođendan." Harry proštenje.

"Što si to rekao?" prokriješti teta kroz vrata. "Ništa, ništa..."

Dudleyjev rođendan - kako je na to mogao zaboraviti! Harry se polako izvuče iz kreveta i uzme tražiti Čarape. Nađe ih pod krevetom i, nakon što s jedne od njih skine pauka, nazuj ih. Bio je navikao na pauke jer ih je bio pun ugrađen ormar ispod stuba, a on je u njemu spavao.

Kad se obukao, otišao je hodnikom u kuhinju. Stol je bio pretrpan Dudleyjevim rođendanskim darovima.

Dobio je očito novi kompjuter kakav je želio, a da i ne govorimo o drugom televizoru i trkaćem biciklu.

Harryju je zapravo bilo nejasno zastoje Dudley poželio trkaći bicikl, jer je bio vrlo debeo i nije volio sport - osim, naravno, ako nije trebalo koga izmlatiti. Dudleyjeva je najdraža boksa-čka vreća bio Harry, samo što ga često nije mogao uloviti. Harry je bio vrlo brz, iako mu to čovjek ne bi rekao.

Harryje oduvijek bio sitan i mršav za svoje godine, možda i zato što je spavao u mračnom ormaru. A izgledao je još sitniji i mršaviji nego stoje uistinu bio, jer je uvijek nosio Dudleyjevu staru odjeću, a Dudley je bio otprilike četiri puta krupniji od njega. Harry je imao suhonjavo lice, kvrgava koljena, crnu kosu i sjajne zelene oči. Nosio je okrugle naočale slijepljene selotejpom jer ga je Dudley uvijek mlatio po nosu. Jedina stvar koju je Harry volio na svojoj vanjštini bijaše vrlo tanka brazgotina na čelu u obliku munje. Imao ju je otkako zna za sebe, a prvo pitanje kojeg se sjeća da je ikad postavio teti Petuniji bilo je otkud mu taj ožiljak.

"To ti je od automobilske nesreće u kojoj su ti roditelji poginuli", odgovorila mu je ona. "I nemoj me više ništa zapitkivati."

Nemoj me ništa zapitkivati - to je bilo prvo pravilo za miran život kod Dursleyjevih.

Dok je Harry Potter okretao slatinu u tavi, u kuhinju je ušao tetak Vernon.

"Počešljaj se!" dobacio mu je umjesto jutarnjeg pozdrava. Otprilike jedanput tjedno tetak Vernon digao bi pogled s novina i doviknuo Harryju da se mora podiššati. Harry se šišao češće nego svi dječaci u njegovu razredu zajedno, ali mu to ništa nije pomagalo, kosa mu je jednostavno tako rasla - svaka vlas na svoju stranu.

Kad je u kuhinju došao Dudley s majkom, Harry je baš pržio jaja. Dudley je bio pljunuti tetak Vernon. Imao je široko, rumeno lice, tek nešto malo vrata, sitne vodnjikave plave oči i gustu plavu kosu zalizanu na okrugloj, debeloj glavi. Teta Petunia često je govorila da Dudley izgleda kao anđelak, a Harry je često govorio da Dudley izgleda kao debelo prase.

Harry je stavio tanjure s prženom slaninom i jajima na stol, što nije bilo lako jer je na stolu bilo malo mjesta. Dudley je dotle brojio svoje darove. Objesio je nos.

"Trideset i šest", reče i digne pogled na majku i oca. "Dva manje nego lani."

"Ali, dušo, nisi računao dar tete Marge, vidi, tu je, ispod ovoga velikog dara od mame i tate."

"Dobro, onda ih je trideset sedam", reče Dudley, sav crven u licu. Harry shvati da će uslijediti Dudleyjev napadaj bijesa pa počne brže-bolje trpati slatinu u usta za svaki slučaj, ako Dudley prevrne stol.

Očito je i teta Petunia nanjušila opasnost jer iznenada reče:

"Mi ćemo ti kupiti još dva dara danas u gradu. Što veliš na to, srčeko? Još dva dara! Hoće li onda biti u redu?"

Dudley porazmisli časak. Činilo se da napregnuto razmišlja. Napokon polako procijedi:

"Onda će ih biti trideset... trideset..."

"Trideset i devet, dušo", reče mu teta Petunia.

"Ah!" Dudley se svali na stolicu i dohvati najbliži paket. "Pa, dobro, onda."

Tetak Vernon se zadovoljno naceri.

"Vražji malac, taj uvijek mora vidjeti što je dobio, baš kao i njegov otac. Bravo, Dudley!" I prođe rukom kroz Dudleyjevu kosu.

Uto zazvoni telefon i teta Petunia ode da se javi, a Harry i tetak Vernon gledahu Dudleyja kako odmotava trkaći bicikl, filmsku kameru, zrakoplov na daljinsko upravljanje, šesnaest novih video-igara i video-rekorder. Upravo je trgao papir sa zlatnog ručnog sata kad se teta Petunia vrati nekako srdita i zabrinuta.

"Loša vijest, Vernone", reče. "Gospođa Figg slomila je nogu pa ga ne može uzeti k sebi", nadoda i mahne glavom prema Harryju.

Dudley zine od užasa, a Harryju poskoči srce od radosti. Svake godine na Dudleyjev rođendan roditelji su vodili Dudleyja i jednog njegova prijatelja na provod u grad, u luna-parkove, na hamburgere i u kino. A Harryja su svake godine ostavljali kod gospođe Figg, lude starice koja je stanovala dvije ulice dalje. Harry je nerado odlazio tamo. Sva je kuća vonjala po kupusu, a gospođa Figg mu je vječito pokazivala fotografije svih mačaka koje je ikad imala.

"Što ćemo sad?" priupita se teta Petunia i bijesno pogleda Harryja kao daje to on sve isplanirao. Harry je znao da bi mu moralo biti žao stoje gospođa Figg slomila nogu, ali mu je bilo teško osjećati žaljenje kad se sjeti da će tek za godinu dana morati opet gledati slike Moče, Bonzeka, Nanice i Cilike.

"Mogli bismo zamoliti Margu", nabaci tetak Vernon. "Ne budi glup, Vernone, pa znaš valjda da ga ona ne trpi." Dursleyjevi su često tako govorili o Harryju, kao da njega i nema ili, bolje reći, kao daje on nešto odvratno. Što ih ne može razumjeti, nešto poput puža.

"A stoje s onom tvojom prijateljicom, kako se ono zove... Yvonne?" "Na odmoru je na Majorki", odsiječe teta Petunia.

"Pa, mogli biste me ostaviti kod kuće", progovori Harry pun nade (mogao bi, za promjenu, gledati na televiziji što želi, pa možda čak i iskušati Dudleyjev kompjuter).

Teta Petunia izgledala je kao da je netom progutala limun.

"Pa da lijepo, kad se vratimo, nađemo kuću u ruševinama?" odreže kao na panju.

"Ma ne bih ja digao kuću u zrak", pripomene Harry, ali ga nitko nije slušao.

"Možda bismo ga mogli povesti do zoološkog vrta", polako će teta Petunia, "... i ostaviti ga u kolima..."

"Ma to su nova kola, ne možemo ga ostaviti samog u njima..."

Dudley se najednom rasplače. Zapravo i nije plakao, on već godinama nije uistinu plakao, ali je znao da će mu majka dati sve što želi ako objesi nos i zatuli.

"Dragi moj Dudliću, nemoj plakati, mama neće dopustiti da ti on pokvari tvoj najljepši dan!" uzvikne ona i uzme ga u naručje.

"Ja... neću... da on... i-i-ide s nama!" prodere se Dudley između tobožnjih dubokih jecaja. "On mi uvijek mora s-s-sve pokvariti..." Kroz otvor u majčinu naručju osine Harryja opakim pogledom.

Upravo tada zazvoni zvonce na vratima.

"Oh, Bože mili, već su stigli!" bjesomučno će teta Petunia. Malo zatim u sobu uđe Dudleyjev najbolji prijatelj, Piers Polkiss, sa svojom majkom. Piers je bio mršav dječak štakorske glave. Obično je upravo on dječacima držao ruke na leđima dok ih je Dudley tukao. Dudley odmah prestane plakati.

Nakon pola sata je Harry, koji nije mogao povjerovati u svoju sreću, sjedio straga u Dursleyjevim kolima s Piersom i Dudleyjem i prvi put u životu vozio se u zoološki vrt. Teta i tetak nisu uspjeli ništa bolje smisliti što da učine s njim, ali prije nego što su krenuli, tetak Vernon pozvao je Harryja u stranu.

"Pazi dobro," reče mu unoseći se Harryju u lice svojom širokom grimiznom facom, "pazi dobro, mali moj... ako samo nešto zabrljaš, makar i najmanju sitnicu, ostat ćeš u onom svom ormaru zatvoren do Božića!"

"Ma neću ništa učiniti," reče Harry, "poštenja mi."

Ali tetak Vernon nije mu vjerovao. Nitko njemu nikad ništa nije vjerovao.

Nevolja je bila u tome što su se oko Harryja uvijek događale čudne stvari, a on je uzalud tvrdio Dursleyjevima da on s tim nema nikakve veze.

Jednom je teta Petunia, kad joj je dojadilo što se Harry vraća od brijača kao da i nije bio na šišanju, uzela kuhinjske škare i tako mu odrezala kosu da je izgledao gotovo kao ćelav, samo mu je ostavila jedan čuperak da mu 'prikrije onaj grozni ožiljak'. Dudley se tada nasmijao do suza Harryju, koji te noći nije mogao zaspati zamišljajući kako će mu biti u školi, gdje su se i inače vječito rugali njegovoj preširokoj odjeći i naočalama slijepljenim selotejpom. Međutim, kad je sutradan ujutro ustao, vidio je da mu je kosa navlas ista onakva kakva je bila prije nego što ju je ostrigla teta Petunia. Zbog toga nije smio tjedan dana izlaziti iz svog ormara, iako se trudio objasniti da nikako ne može objasniti kako mu je kosa tako brzo opet narasla.

Drugi put ga je teta Petunia pokušala prisiliti da odjene onaj Dudleyjev grozni stari džemper (smeđi, s narančastim rojtama). Što se više trudila da mu ga navuče preko glave, to se džemper više srnjanjivao dok nije na kraju uvidjela da bi pulover možda pristajao marionetskoj lutki, ali nikako i Harryju. Stoga je zaključila da se džemper skupio u pranju pa nije kaznila Harryja, na njegovo veliko olakšanje.

S druge strane, imao je grdnih okapanja kad su ga zatekli na krovu školske kuhinje. Dudleyjeva ga je banda, kao i obično, naganjala po školskom dvorištu kad se iznenada našao, i na svoje i na opće čuđenje, na kuhinjskom dimnjaku. Dursleyjevi su od ravnateljice škole primili vrlo oštro pismo u kojem su obaviješteni da se Harry vere po školskoj zgradi. A on je zapravo samo pokušao (kao stoje poslije nastojao objasniti letku Vernonu kroz zaključana vrata svog ormara) skočiti preko kanta za smeće pokraj ulaza u kuhinju. Harry je vjerovao da ga je usred skoka vjetar ponio uvis.

Ali danas se neće ništa loše dogoditi. Čak mu je i drago što će dan provesti s Dudleyjem i Piersom, a ne u školi, ili u onom svom ormaru, ili u dnevnoj sobi gospođe Figg, gdje sve zaudara po kupusu.

Dok ih je vozio, tetak Vernon tužio se opet na nešto teti Petuniji. Rado joj se tužio na razne stvari: na ljude u svom uredu, na Harryja, na gradsko poglavarstvo, pa na Harryja, pa na banku, i tako redom -to su sve bili predmeti na koje se najradije tužio. Danas su to bili mo-toristi.

"... ti balavi huligani jurcaju okolo kao pravi luđaci", reče nakon što ga je pretekao jedan motorist.

"Ja sam noćas sanjao jedan motocikl", reče Harry, koji se iznenada sjetio svog sna. "Letio je po zraku."

Tetak Vernon umalo da ne udari u kola ispred sebe. Naglo se okrene na sjedalu i izdere se na Harryja, a glava mu bila poput brkate divovske cikle.

"MOTOCIKLI NE LETE!"

Dudley i Piers su se zasmijuljili.

"Znam ja da ne lete", odvrati Harry. "Ja sam to samo sanjao."

Ali bilo mu je žao stoje uopće progovorio. Ako je postojalo nešto što je Dursleyjevima bilo još mrže od njegova zapitkivanja, to je bilo njegovo blebetanje o nečemu što nije normalno, pa bilo to u snu ili čak u stripu - reklo bi se da se pribijavaju da mu ne padnu na pamet nekakve opasne misli.

Bijaše sunčana subota i zoološki je vrt bio pun obitelji. Dursleyjevi su na ulazu kupili Dudleyju i Piersu velike sladolede od čokolade, a kad je nasmiješena sladoledarka upitala Harryja što želi, tren prije nego što su ga uspjeli odvući dalje, morali su mu kupiti nešto, pa je dobio jeftinu lizalicu od limuna. Nije ni to loše, pomislio je Harry ližući lizalicu i gledajući gorilu kako se Češe po glavi. Bio je neobično nalik na Dudleyja, samo što nije bio plavokos kao Dudley.

Harryju je to bilo najljepše prijepodne u posljednje vrijeme. Pazio je da se drži podalje od Dudleyja i Piersa, kojima su već do vremena za užinu dosadile životinje, pa se bojao da ne prijeđu na svoju najdražu razbibrigu - da ga ne počnu tući. Jeli su u restoranu zoološkog vrta, a kad je Dudleyja spopao bijes što kupa 'Havaji' nije dovoljno velika, tetak Vernon naručio mu je još jednu pa je Harry mogao na miru smazati svoju porciju.

Harry je poslije zaključio da je sve to bilo previše lijepo da bi moglo dobro završiti.

Potom su otišli u paviljon s reptilima. Unutra je bilo hladno i mračno, samo su zidovi bili osvijetljeni. U staklenim vitrinama miljeli su i puzili po komadima drva i kamenju svakojaki gušteri i zmije. Dudley i Piers željeli su vidjeti goleme, otrovne kobre i debele pitone što mogu zdrobiti čovjeka. Dudley je ubrzo našao najveću zmiyu u paviljonu. Taj zmijurina mogla dva puta obaviti auto tetka Vernona, smrviti ga i baciti u kontejner za smeće - samo što se činilo da trenutno nije raspoložena za takve stvari. Zapravo je spavala kao zaklana.

Dudley je stajao, pritisnuvši nos uz staklo, i zurio u sjajne, smeđe kolutove.

"Daj je natjeraj da se pomakne!" procvili ocu. Tetak Vernon pokuca po staklu, ali se zmiya ne pomakne.

"Daj još jedanput probaj", zapovjedi Dudley. Tetak Vernon oštro pokuca zglavcima prstiju po staklu, ali je zmiya i dalje mirno spavala.

"Ma to je dosadno", protuži Dudley i ode gegajući se dalje.

Harry pride toj vitrini i zagleda se u zmiyu. Ne bi se začudio da zmiya svisne od dosade - nema nikakva društva osim glupih ljudi koji povazdan prstima bubnjaju po staklu ne bi li je uznemirili. Ovo je ipak gore nego spavati u ormaru gdje te obilazi samo teta Petunia i lupa po vratima ne bi li te probudila - Harry bar može prošetati po kući.

Zmiya odjednom otvori svoje okrugle oči. Polagano, sasvim polagano podigne glavu tako da joj se oči nađu u visini njegovih.

I namigne mu!

Harry se zabljuje u nju, a onda se brže obazre da vidi gleda li ih tko. Nitko ih nije gledao. Ponovo pogleda zmiyu pa i on njoj namigne.

Zmiya naglo mahne glavom prema tetku Vernonu i Dudleyju, a onda podigne oči prema stropu. Zatim pogleda opet Harryja kao da mu veli: "Kod mene ti je stalno ovako!"

"Znam", promrmlja Harry kroz staklo, iako nije bio siguran da ga zmiya čuje. "To ti zbilja mora ići na živce."

Zmiya odlučno klimne glavom.

"A otkud si ti zapravo?" priupita je Harry.

Zmiya mahne repom prema pločici uz staklo. Harry na njoj pročita:

BOA CONSTRICTOR, BRAZIL.

"Je li ti bar tamo bilo lijepo?"

Boa constrictor mahne opet repom prema natpisu na kojem Harry pročita:

OVAJ JE PRIMJERAK UZGOJEN U ZOOLOŠKOM VRTU.

"A, tako... znači da nikad nisi ni bila u Brazilu?"

Kad je zmiya odmahнула glavom, iza Harryja razlegne se takva zaglušna vika da oboje poskoče.

"DUDLEY! GOSPODINE DURSLEY! POGLEDAJTE OVU ZMIJU! NEVJEROJATNO JE ŠTO RADI!"

Dudley dojuri do njih gegajući se što je brže mogao.

"Makni mi se s puta!" reče Harryju i mune ga u rebra. Onako zatečen, Harry se sruši na betonski pod. Ono što je slijedilo dogodilo se tako brzo da nitko nije ništa pravo ni vidio - u jednom trenu Piers i Dudley bili su obojica naslonjeni na staklo, a u drugom su odskočili od njega vrišteći od užasa.

Harryje sjeo na pod i zinuo; nestalo je prednje staklo vitrine! Zmijurina se brzo odmotavala i počela puziti po podu. Ljudi u paviljonu vrištali su i bježali prema izlazima.

Dok je zmija munjevito puzila pokraj njega, Harry bi se zakleo daje čuo kako pisti:

"Evo me, Brazile, dolazim... Hvala ti, amigo."

Čuvar u paviljonu reptila bio je izbezumljen. Neprestance je ponavljao:

"Ali staklo, kamo je staklo nestalo?"

Ravnatelj je zoološkog vrta osobno skuhao teti Petuniji jak i sladak Čaj neprestance joj se ispričavajući. Piers i Dudley samo su nešto nesuvislo brbljali. Koliko je Harry vidio, zmija im nije ništa drugo učinila nego ih tek nestašno u prolazu dodirnula po petama, ali kad su svi opet posjedali u kola tetka Vernona, Dudley je tvrdio da mu je zmija malne odgrizla nogu, a Piers se kleo da umalo da ga nije ste-gnula u smrtonosni zagrljaj. Ali najgore je bilo, barem Harryju, što je Piers, čim se malo smirio, ustvrdio:

"Harry je s njom razgovarao, je li, Harry?"

Tetak je Vernon pričekao da Piers ode iz njihove kuće prije nego što se okomio na Harryja. Bio je toliko srdit da je jedva mogao govoriti. Uspio je samo reći: "Idi, u ormar... i ostat ćeš tamo... bez jela!" prije nego što se skljojao u naslonjač, a teta je Petunia trknula da mu donese veliku čašu konjaka.

Harry je dugo nakon toga ležao u svom mračnom ormaru priželjkujući da ima bar sat. Nije znao koliko je sati, a nije bio siguran da su Dursleyjevi već pozaspali. A dok oni ne zaspe, ne smije se odšuljati u kuhinju da nešto pojede.

Živio je kod Dursleyjevih već gotovo deset godina, deset tužnih godina, otkako zna za sebe, od malih nogu, nakon što su mu roditelji poginuli u automobilskoj nesreći. Nije se sjećao daje bio u automobilu kad su mu roditelji poginuli. Gdjekad, kad bi se za dugih sati u svom ormaru nastojao prisjetiti kako se to dogodilo, izlazila mu je pred oči čudna slika - zasljepljujući zeleni blijesak i oštra bol na čelu. Pretpostavljao je da je to bilo od sudara, iako mu nije bilo jasno otkud onaj zeleni blijesak. Uopće se nije sjećao roditelja. Njegova teta i tetak nisu mu nikad govorili o njima, a dakako da ih nije smio o njima ništa pitati. U kući nije bilo njihovih fotografija.

Dok je bio još mladi, Harry je počesto sanjao kako neki nepoznati rođak dolazi po njega, ali se to nikad nije dogodilo. Dursleyjevi su mu bili jedina rodbina. Pa ipak, ponekad mu se činilo (ili se bar nadao) da ga ljudi na ulici prepoznaju. Jednom, dok je s tetom Petunijom i Dudleyjem bio u kupovini, naklonio mu se neki Čovječuljak u ljubičastu cilindru. Nakon što je bijesno upitala Harryja poznaje li tog čovjeka, teta Petunia je brže-bolje izašla s njima iz trgovine a da ništa nije kupila. Jednom je u autobusu neka sumanuta žena sva u zelenom veselo mahnula Harryju rukom. A neki dan se jedan ćela-vac u dugačkom grimiznom kaputu stvarno rukovao s njim na ulici i zatim otišao dalje bez riječi. Najčudnovatije je od svega pak bilo to što su svi ti ljudi kanda nestajali čim bi ih Harry pokušao malo bolje pogledati.

Harry u školi nije imao prijatelja. Svi su znali da Dudleyjeva banda mrzi tog neobičnog dječaka Harryja Pottera u onoj njegovoj prevelikoj staroj odjeći, sa slomljenim naočalama, a nitko se od učenika nije htio zamjeriti Dudleyjevoj bandi.

PISMA NI OD KOGA

Bijeg brazilske boe consirictora donio je Harryju do tada najdulju kaznu. Kad mu je napokon dopušteno da ponovo izađe iz ormara, bile su već započele ljetne ferije i Dudley je već pokvario svoju novu filmsku kameru i razbio zrakoplov na daljinsko upravljanje, a kad se prvi put popeo na svoj trkaći bicikl, srušio je staru gospođu Figg dok je na štakama prelazila preko Kalinina prilaza.

Harryju je bilo drago što je prestala škola, ali nije mogao umaknuti Dudleyjevoj bandi koja se svakog božjeg dana okupljala u njihovoj kući. Piers, Dennis, Malcolm i Gordon bili su svi odreda krupni i glupi, a kako je Dudley bio najkrupniji i najgluplji od svih njih, on im je bio vođa. Ostali su bili sretni što mogu sudjelovati u Dudleyjevoj najdražoj rasonodi - lovu na Harryja.

Zbog toga je Harry gledao da što više izbiva iz kuće, da Šalabaza i misli na kraj ferija, u čemu je nazirao tračak nade. Kad dođe mjesec rujan, poći će u peti razred i prvi put u životu neće ići u istu Školu s Dudleyjem. Dudley je imao osigurano mjesto u staroj školi tetka Vernona, u Smeltingsu. I Piers Polkiss pohađat će tu privatnu Školu. Harry će pak nastaviti obrazovanje u običnoj javnoj školi u Stone-wallu. Dudley je smatrao daje to dozlaboga smiješno.

"U Stonewallu već prvog dana gurnu učenicima glavu u zahodsku školjku", rekao je Harryju. "Ne bi li ti ovdje kod nas na katu malo trenirao?"

"Ne bih, hvala", odgovori mu Harry. "U tom jadnom zahodu nije nikad bilo ništa tako grozno kao što je tvoja glava... pa mu je možda i zlo."

A onda je, prije nego što je Dudley uspio skopčati što je uopće rekao, pobjegao.

Jednog je dana u mjesecu srpnju teta Petunia odvela Dudleyja u London da mu kupi odoru za školu u Smeltingsu, a Harryja je ostavila kod gospode Figg. Tu mu nije više bilo tako loše. Pokazalo se da je gospoda Figg slomila nogu spotaknuvši se o jednu od svojih mačaka, pa ih nije više tako voljela kao nekad. Dopustila je Harryju da gleda televiziju i dala mu krišku čokoladne torte koju kao da je Čuvala već nekoliko godina. Te je večeri Dudley paradirao pred svojom obitelji po dnevnoj sobi u svojoj novoj novcatoj odori. Učenici škole u Smeltingsu nosili su kestenjaste frakove, narančaste pumperice i ravne slamnate šešire. Nosili su sa sobom i kvrgave štapove kojima su se mlatili među sobom kad ih profesori ne bi gledali. Smatralo se da je to dobra vježba za budući život.

Gledajući Dudleyja u njegovim novim pumpericama, tetak Vernon odrješito je ustvrdio da mu je ovo najponosniji trenutak u životu. Teta Petunia briznuia je u plač i rekla da ne može vjerovati daje ovo pred njom onaj mali slatki Dudlek, da je tako odrastao i pristao! Harry je radije šutio. Računao je da su mu već dva rebra pukla od napora da se ne nasmije.

Sutradan ujutro, kad je Harry došao u kuhinju na doručak, osjetio je užasan smrad. Učinilo mu se da vonj dolazi iz velike metalne posude u sudoperu. Zavirio je u posudu i vidio daje puna nekakvih prljavih dronjaka u sivoj vodurini.

"Stoje to?" upitao je tetu Petuniju. Ona je stisnula usne kao i uvijek kad bi se on usudio da je nešto priupita.

"To je tvoja nova školska uniforma", odgovori mu napokon.

Harry ponovo zaviri u lavor.

"Ah," reče, "nisam znao da mora biti tako mokra."

"Ne budi glup!" obrecne se teta Petunia na nj. "Ja to za tebe bojim neke Dudleyjeve stare stvari u sivo. Na kraju će izgledati kao i uniforme svih drugih učenika."

Harry je ozbiljno sumnjao u istinitost njenih riječi, ali se radije nije upuštao u prepirku. Sjeo je za stol nastojeći ne misliti kako će izgledati prvog dana u novoj školi u Stonewallu - vjerojatno će se doimati kao da nosi komadić stare slonovske kože.

Dudley i tetak Vernon došli su obojica u kuhinju nabranih nosova zbog smrada. Stojte dopirao od Harryjeve nove odore. Tetak Vernon

otvorio je, kao i obično, novine, a Dudley je svojim štapom za Smel-tings, koji je posvuda nosio sa sobom, opalio svom snagom po stolu.

Uto su začuli kako je škljocnula poštanska škrabica i pisma pala na otirač.

"Donesi nam poštu, Dudley", reče tetak Vernon iza svojih novina.

"Neka je Harry donese."

"Donesi nam poštu, Harry."

"Neka je Dudley donese!"

"Poškakljaj ga, Dudley, malo tim svojim štapom."

Harry se izmaknuo udarcu i otišao po postu. Na otiraču su ležale tri pošiljke: razglednica koju im je poslala sestra tetka Vernona, Marga, s godišnjeg odmora na otoku Wightu, smeđa omotnica koja je izgledala kao nekakav račun i -pismo za Harryja.

Harry ga podigne i zagleda se u njega, a srce mu zatreperi kao velika gumilastika. Njemu nikad nitko nije pisao. I tko bi mu pisao? Nije imao prijatelja ni druge rodbine - nije bio ni Član knjižnice tako da nije dobivao čak ni oštre opomene za nevracene knjige. Pa ipak je sad u rukama držao pismo koje bijaše tako jasno naslovljeno da nije moglo biti dvojbe:

Gosp. H. Potter Ormar ispod stuba Kalinin prilaz Lilte Winging Surrey

Omotnica je bila debela i teška, od žučkasta pergamenta, a adresa ispisana smaragdnazelenom tintom. Marke nije bilo.

Kad je drhtavom rukom okrenuo omotnicu, ugledao je purpurni pečat od voska na kojem bijaše grb: lav, orao, jazavac i zmija ovijena oko velikog slova "H".

"Daj, mali, požuri!" dovikne mu tetak Vernon iz kuhinje. "Što sad tamo radiš, provjeravaš da nije u pismu bomba?" I nasmije se vlastitoj šali.

Harry se vrati u kuhinju svejednako zagledan u pismo. Preda tetku račun i razglednicu, sjedne i polako uzme otvarati žutu omotnicu.

Tetak Vernon raspara omotnicu s računom, gadljivo frkne i letimice pročita tekst na razglednici.

"Marga je bolesna", izvijesti tetu Petuniju. "Pojela je neku sumnjivu školjku..."

"Tata!" iznenada će Dudley. "Tata, Harry ima još nešto u rukama!" Harry se baš spremio razmotati pismo napisano na onom istom

teškom pergamentu kao i omotnica kad mu ga tetak Vernon naglo istrgne iz ruke.

"To je moje!" reče Harry i posegne za pismom.

"Ma tko bi tebi pisao?" podsmjehne mu se tetak Vernon razmotavajući jednom rukom pismo i letimice ga čitajući. Lice mu se promijenilo iz crvenog u zeleno brže nego na semaforu. Ali nije ostalo zeleno. Učas je postalo sivkastobijelo poput stare zobene kaše.

"P-p-petunia!" promuca.

Dudley mu pokuša oteti pismo da ga pročita, ali je tetak Vernon držao pismo daleko od dohvata njegovih ruku. Teta Petunia radoznalo uzme pismo i pročita prvi redak u njemu. Načas se učini da će se onesvijestiti. Uхватила se za vrat i nešto prokrkljala.

"Vernone! O Bože moj... Vernone!"

Buljili su jedno u drugo i kanda potpuno zaboravili da su i Harry i Dudley u sobi. Dudley nije bio navikao da ga ne primjećuju. Odalami oca štapom po glavi.

"Daj mi to pismo da ga pročitam!" reče mu na sav glas.

"Dajte ga meni da ga ja pročitam," bijesno će Harry, "to je moje pismo."

"Gubite se obadvojica!" grakne tetak Vernon i strpa pismo opet u kuvertu.

Harry je ostao na svom mjestu.

"JA HOĆU SVOJE PISMO!" podvikne.

"Daj da gaja vidim!" zatraži Dudley.

"VAN!" zaurla tetak Vernon pa zgrabi i Harryja i Dudleyja za šiju i izbaci ih u hodnik, te zalupi za njima kuhinjskim vratima. Harry i Dudley uhvatili su se bez riječi ukoštac oko toga tko će prisluškovati uz ključanicu. Pobijedio je Dudley pa je Harry, kojem su naočale vi-sile još samo o jednom uhu, legao potrbuške prisluškujući ispod vrata.

"Vernone," reče teta Petunia drhtavim glasom, "pogledaj samo ovu adresu... otkud oni znaju gdje on spava? Ne misliš li možda da motre na našu kuću?"

"Motre... špijuniraju... možda nas i prate?" mahnito progunda tetak Vernon.

"Pa što ćemo onda, Vernone? Da im otpišemo? Da im kažemo da ne želimo..."

Harry je ispod vrata vidio sjajno ulaštene crne cipele ujaka Vernona kako hodaju gore-dolje po kuhinji.

"Ne", progovori on napokon. "Ne, praviti ćemo se kao da ništa ne znamo. Ako oni ne dobiju odgovor... da, tako će biti najbolje... nećemo ništa poduzimati..."

"Ali..."

"Neću ništa da čujem, Petunia! Zar se nismo zarekli, kad smo ga primili u kuću, da ćemo ga izliječiti od tih opasnih besmislica?"

Kad se te večeri ujak Vernon vratio s posla kući, učinio je nešto što nikad prije nije učinio-posjetio je Harryja u njegovu ormaru.

"Gdje je ono moje pismo?" upita ga Harry čim se tetak Vernon provukao kroz vrata. "Tko mi to piše? "

"Nitko. Zabunom je adresirano na tvoje ime", kratko odgovori tetak Vernon. "Spalio sam ga."

"Nije to bila nikakva zabuna", srdito će Harry. "Pismo je upućeno na moj ormar."

"ŠUTI!" prodere se tetak Vernon tako da dva pauka padnu sa stropa. Pošto je dva-tri puta duboko uzdahnuo, kiselo se nasmiješi, kao da ga nešto boli.

"Ovaj... da, Harry... što se tiče tvog ormara. Tvoja teta i ja baš smo ovih dana razmišljali... da si ti sad već prevelik za njega... pa smo zaključili da bi možda bilo zgodno da se preseliš u Dudleyjevu drugu spavaću sobu."

"Zašto?" upita ga Harry.

"Nemoj me samo ništa zapitkivati!" otrese se tetak na njega. "Ondesi radije te svoje stvari odmah gore."

U Dursleyjevoj su kući bile četiri spavaće sobe: jedna za tetka Vernona i tetu Petuniju, jedna za goste (najčešće za sestru tetka Vernona, Margu), jedna u kojoj je spavao Dudley i jedna u kojoj je Dudley držao sve svoje igračke i stvari koje nisu stale u njegovu prvu spavaću sobu. Harry je ujedan mah odnio sve stoje posjedovao iz ormara u tu sobu. Zatim je sjeo na krevet i pogledao oko sebe. Gotovo je sve u toj sobi bilo polomljeno. Mjesec dana stara filmska kamera ležala je na malom tenku kojim je Dudley pregazio susjedova psa; u kutu je stajao televizor koji je Dudley prvi put dobio i kojem je nogom probio ekran kad je bila otkazana njegova najdraža emisija; bijaše tu i velika krletka u kojoj je Dudley držao papigicu, koju je potom u školi dao u zamjenu za pravu zračnu pušku, što je sad ležala gore na polici sa savijenom cijevi jer je Dudley jednom sjeo na nju. Ostale su police bile pune knjiga. Knjige su bile jedini predmeti u toj sobi koje kao da nikad nitko nije dirao.

Iz prizemlja je čuo kako se Dudley izdire na majku:

"Ja neću da on bude tamo gore... Ja trebam onu sobu... izbacite ga odmah iz nje..."

Harry je uzdahnuo i izvalio se na krevet. Jučer bi još bio dao sve na svijetu da bude u ovoj sobi, a danas bi bio radije u svom ormaru s onim pismom nego ovdje gore bez pisma.

Sutradan su ujutro za doručkom svi bili nekako šutljivi. Dudley je još bio pod šokom. Jučer je vriskao, mlatio oca štapom, namjerno povraćao, udarao mater nogama i bacio svoju kornjaču kroz krov staklenika, ali nije uspio ponovo zadobiti svoju drugu sobu. Harry je razmišljao o onome što se jučer u ovo doba dogodilo, i žalio što nije u hodniku otvorio ono pismo. Tetak Vernon i teta Petunia mjerkali su se neprestance mrkim pogledima.

Kad je stigla pošta, tetak Vernon, koji se kanda trudio biti ljubazan s Harryjem, rekao je Dudleyju neka donese poštu. Zatim su čuli Dudleyja kako usput mlati štapom po stvarima u hodniku. A onda je dreknuo:

"Evo još jedno! Gospodin H. Polter, najmanja spavaća soba, Ka-linin prilaz ..."

Uz prigušen krik, tetak Vernon skoči sa stolca i odjuri u hodnik, a Harry odmah za njim. Tetak Vernon morao je oboriti Dudleyja na pod da bi mu oteo pismo, što bijaše otežano činjenicom da je Harry odostraga uhvatio tetka Vernona oko vrata. Nakon jednominutnog hrvanja u kojem je svaki od njih dobio po koji udarac štapom, tetak Vernon se uspio uspraviti hvatajući zrak i grčevito držeći u ruci Harryjevo pismo. "Odlazi u svoj ormar... hoću da kažem, u svoju sobu", dobaci Harryju. "A ti, Dudley... odlazi... molim te, odlazi!"

Harry je hodao gore-dolje po svojoj novoj sobi. Netko ipak zna da se on preselio iz ormara, i isto tako zna da nije primio ono prvo pismo. To valjda znači da će mu opet uputiti pismo? Ali ovaj put će se on potruditi da ga se dočepa. Skovao je plan.

Sutradan u sati ujutro zazvonila je popravljena budilica. Harry je brže-bolje isključio zvonice na njoj i tiho se obukao. Nije smio probuditi Dursleyjeve. Sišao je niza stube a da nije upalio nijedno svjetlo.

Odlučio je pričekati poštaru na uglu Kalinina prilaza i prvi preuzeti poštu za kuću broj četiri. Srce mu je lupalo dok se šuljao kroz zamračeni hodnik prema izlaznim vratima...

"Joooooj!"

Harry je odskočio u zrak - nagazio je na nešto veliko i gnjecavo na otiraču - na nešto živo!

Svjetla su se na katu upalila i Harry, na svoj užas, vidje daje ono gnjecavo na što je stao - tetkovo lice. Tetak Vernon ležao je podno izlaznih vrata u vreći za spavanje, očito zato da spriječi Harryja da učini upravo ono stoje naumio. Potom se oko pola sata izdirao na Harryja i na kraju mu zapovjedio da ode u kuhinju skuhati čaj. Harry se pokunjeno odvuкао u kuhinju, a kad se vratio, pošta je već bila stigla ravno tetku Vernonu u krilo. Harryje tek mogao vidjeti tri pisma adresirana zelenom tintom.

"Jabih..." zaustiojcdakaže, ali je tetak Vernon pred njim razderao sva tri pisma.

Toga dana tetak Vernon uopće nije otišao na posao. Ostao je kod kuće i zakovao prorez na škrabici.

"Tako, vidiš," rekao je teti Petuniji ustima punim čavala, "kad vide da ne mogu dostavljati pisma, jednostavno će dići ruke od svega..."

"Nisam baš, Vernone, sigurna da će tako biti."

"Ama, Petunijo, ti ljudi imaju čudan način razmišljanja, nisu ti oni kao ti i ja", odvrati tetak Vernon pokušavajući zabiti Čavao kriškom voćne torte, koju mu je teta Petunia netom bila donijela.

U petak je stiglo ništa manje nego dvanaest pisama za Harryja. Kako ih poštar nije mogao ubaciti u škrabicu, gurnuo ih je unutra ispod vrata, i između vrata i dovratka, a nekoliko ih je čak ubacio i kroz prozorčić zahoda u prizemlju.

Tetak Vernon ostao je opet kod kuće. Postoje spalio sva prispjela pisma, uzeo je čekić i čavle i zatvorio daščicama sve proreze oko prednjih i stražnjih kućnih vrata tako da nitko više nije mogao izaći iz kuće. Pri radu je pjevušio pjesmicu "Lijevo, desno, nigdje moga stana", a na najmanji bi šum poskočio u zrak.

U subotu su mu stvari počele izmicati ispod kontrole. Dvadeset četiri pisma za Harryja našla su put u kuću, smotana i skrivena ispod dva tuceta jaja. Što ih je smušeni mljekar dodao teti Petuniji kroz prozor dnevne sobe. Dok je tetak Vernon bjesomučno nazivao poštanski ured i mljekaru tražeći odgovorne osobe kojima bi se mogao pritužiti, teta Petunia izmiksala je sva pisma u kuhinjskom mikseru.

"Ma kome je to, do vraga, toliko stalo da porazgovara s tobom?" pitao je Dudley u čudu Harryja.

U nedjelju ujutro tetak Vernon sjeo je za doručak umoran i na izmaku snaga, ali potpuno zadovoljan.

"Nedjeljom nema pošte," sav sretan podsjeti ukućane mažući marmeladom novine, "danas neće biti tih prokletih pisama..."

Dok je on još to govorio, nešto je zazujalo u kuhinjskom dimnjaku i pogodilo ga ravno u potiljak. Malo zatim počela su iz kamina vrcati pisma poput metaka, njih trideset-četrdeset. Dursleyjevi su se svi skutрили, ali Harry je poskočio uvis ne bi li uhvatio koje pismo...

"Van! VAN!"

Tetak Vernon zgrabio je Harryja oko struka i izbacio ga u hodnik. Kad su teta Petunia i Dudley izletjeli iz kuhinje zaklanjajući rukama lice, tetak Vernon zalupio je za njima vratima. Još su čuli kako pisma naviru u kuhinju i odskaču od zidova i poda.

"E, sad je zbilja dosta!" reče tetak Vernon. Nastojao je govoriti mirno, ali je istodobno čupao dlake iz brkova. "Da ste za pet minuta svi opet ovdje, spremni za polazak! Odlazimo na put. Ponesite samo nešto odjeće. I bez prigovora!"

Doimao se tako opasno, s napol iščupanim brčinama, da mu se nitko nije usudio suprotstaviti. Nakon desetak minuta uspjeli su se probiti kroz zakovana vrata i odjuriti do kobnog prilaza. Dudleyje šmrcao na stražnjem sjedalu jer ga je otac mlatnuo po glavi dok je pokušavao ubaciti televizor, video-rekorder i kompjuter u svoju sportsku torbu.

Odvezli su se. I dugo su se vozili. Čak se ni teta Petunia nije usuđivala pitati kamo idu. Tetak Vernon svakog bi časa naglo okrenuo kola i vozio neko vrijeme u suprotnom smjeru. Kad god bi tako učinio, promrmljao bi: "Moramo ih se otresti... moramo ih se otresti..."

Cijelog tog dana nisu nijednom stali da nešto pojedu ili popiju. Kad je pao mrak, Dudley je počeo tuliti. On nije u svom životu proživio teži dan. Bio je gladan, propustio je pet televizijskih emisija koje je želio gledati, i nikad nije toliko vremena proveo a da nije likvidirao bar jednog vanzemaljca na svom kompjuteru.

Tetak Vernon zaustavio se naposljetku pred mračnim hotelom na periferiji nekog velikog grada. Dudley i Harry dobili su zajedničku dvokrevetnu sobu s vlažnim i pljesnivim plahtama. Dudley je ubrzo zahrkao. Harry je ostao budan sjedeći na prozorskoj dasci, gledajući automobilska svjetla kako prolaze ulicom i razmišljajući...

Sutrađan ujutro doručkovali su pljesnive kukuruzne pahuljice i hladne rajčice iz konzervi na tostu. Tek što su se najeli, pristupi im vlasnica hotela i upita:

"Oprostite, nije li možda tko od vas gospodin H. Potter? Evo, upravo sam dobila oko stotinu ovakvih pisama..."

I pokaže im pismo na kojem je zelenom tintom bila ispisana adresa:

Gosp. H. Potter

Soba br.

Hotel Pogled na kolodvor

Cokewonh

Harry posegne za pismom, ali tetak Vernon klepne ga po ruci. Žena se zagleda u njih.

"Ja ću ih sve uzeti", reče tetak Vernon, brže-bolje ustane i pođe za hoteljerkom iz restorana.

"Zar ne bi bilo bolje, dragi, da se jednostavno vratimo kući?" bojažljivo, nakon više sati, predloži teta Petunia. Nitko od njih nije znao što tetak zapravo traži. Zavezao ih je usred šume, izašao iz kola, pogledao oko sebe, zavrtio glavom, vratio se u kola i krenuo dalje. Tsto se to dogodilo i usred obrađenih polja, nasred jednog visećeg mosta i na vrhu višekatnog parkirališta.

"Zar ne daje tata poludio?" upita Dudley tetu Petuniju negdje kasno popodne. Tetak Vernon parkirao je bio auto na morskoj obali, sve ih zaključao i nestao.

Počela je kiša. Krupne kapi bubnjale su po automobilskom krovu. Dudley je cmizdrio.

"Danas je ponedjeljak", rekao je majci. "Večeras je na televiziji Veliki Humberto. Moramo odsjesti negdje gdje postoji televizor."

Ponedjeljak. To podsjeti Harryja na nešto. Ako je danas ponedjeljak - a čovjek se obično mogao pouzdati u Dudleyja da zna koji je dan u tjednu, zbog televizijskog programa - onda je sutra, u utorak, Harryju jedanaesti rođendan. Dakako da se on na svoj rođendan nikad nije baš osobito zabavio - lani su mu Dursleyjevi za rođendan poklonili vješalicu za kaput i par starih čarapa tetka Vernona. Ipak, čovjek ne navršava svakog dana jedanaest godina.

Tetak Vernon vrati se nasmiješen. Donio je sa sobom dugačak, tanak paket, ali nije odgovorio teti Petuniji na pitanje stoje to kupio. "Našao sam idealno mjesto!" rekao je. "Hajde, svi van iz kola!" Vani je bilo hladno. Tetak Vernon upre prstom u nešto daleko na moru stoje izgledalo kao velika hrid. Na vrhu hridi nalazila se naj-bjednija kolibica što se može zamisliti. Jedno je bilo sigurno, ondje nije bilo televizora.

"Prognoza je da će večeras biti oluja!" veselo reče tetak Vernon i pljesne rukama. "A ovaj je gospodin toliko ljubazan da će nam posuditi svoj čamac."

Neki bezubi starac priđe im polaganim korakom i, prefrigano se cerekajući, pokaže rukom na stari čamac na vesla što se ljuljao na čeličnosivim valovima ispod njih.

"Ja sam već nabavio i živežne namirnice", reče tetak Vernon. "Možemo se odmah ukrcati!"

U čamcu je bilo užasno hladno. Studeni vjetar šibao ih je po licu, a ledene kapljice morske vode i kiše zavlčile su im se za vrat. Činilo im se da je prošlo nekoliko sati dok nisu napokon stigli do one hridi, gdje ih tetak Vernon, sklizujući se i glavinjajući, povede prema oronuloj kućici.

Unutra je bilo grozno, zaudaralo je po morskoj travi i vjetar je zavijao kroz pukotine u drvenim zidovima, a ognjište je bilo vlažno i prazno. Postojale su samo dvije prostorije.

Pokazalo se da je tetak Vernon kupio za svakoga samo po jedan paketić keksa i po jednu bananu. Pokušao je naložiti vatru, ali prazni paketići od keksa samo su se pušili i uvijali. "Sad bi nam mogla dobro doći i ova pisma, a?" reče veselim glasom.

Bio je izvrsno raspoložen. Očito je bio uvjeren da im nitko ne može ovamo usred oluje dostaviti poštu. Harry je također to pomislio, ali ga ta pomisao nije ni najmanje razveselila.

Kad je pala noć, oko njih se digla najavljena oluja. Vodena prašina od visokih valova škropila je zidove kolibe, a snažna vjetrušina drmala je prljavim prozorima. Teta Petunia našla je u drugoj prostoriji nekoliko pljesnivih pokrivača i prostrla Dudleyju ležaj na sofi iz-jedenoj od moljaca. Ona i tetak Vernon legli su na neravni krevet u drugoj sobi i ostavili Harryja da potraži najmekši dio poda, pa da se sklupča pod najtanji i najpoderaniji pokrivač.

Kako je noć odmicala, oluja je sve više i više bjesnjela. Harry nije mogao zaspati. Drhturio je i prevrtao se ne bi li se malo udobnije namjestio. Želudac mu je krčao od gladi. Dudleyjevo hrkanje zaglušila je potmula grmljavina što se razlegla nešto prije ponoći. Po fosfo-rescentnim kazaljicama na satu što je visio na Dudleyjevoj debeloj ruci preko ruba sofe, Harryje vidio da će za deset minuta navršiti jedanaest godina. Ležao je i gledao kako mu se svakim otkucajem sata primiče rođendan. Pitao se hoće li se Dursleyjevi uopće sjetiti da je njemu rođendan, i gdje li je sad ona osoba koja mu piše pisma.

Još pet minuta. Harry začuje kako je vani nešto zaškripalo. Nadao se da se krov neće srušiti na njega, iako bi mu onda možda ipak bilo toplije. Još četiri minute. Možda će njihova kuća u Kalininu prilazu biti toliko puna pisama kad se vrate da će se on nekako domoći barjednogodnjih?

Još tri minute. Udara li doista more tako žestoko o hrid? I (još dvije minute) što je to tako Čudno prasnulo? Da se možda hrid ne ruši u more?

Za jednu minutu navršit će jedanaest godina. Još trideset sekunda... dvadeset... deset... devet... kako bi bilo da probudi bar Dudleyja, tek toliko da ga uznemiri... tri... dvije...jedna...

TRES!

Sva se koliba uzdrma i Harry se uspravi na podu zagledan u vrata. Netko je izvana kucao.

GLAVA ČETVRTA

ČUVAR KLJUČEVA

TRES! Ponovo je netko pokucao. Dudley se prene iza sna. "Gdje je taj top?" glupo upita Harryja.

Iza njih se razlegne štopot i tetak Vernon uleti kližući u sobu. U rukama je držao pušku - sad je bilo jasno što je nosio u onom dugačkom, tankom paketu.

"Tko je to?" vikne. "Upozoravam vas... da sam naoružan."

Nastane tajac. A onda...

BUM!

Netko je izvana tako snažno udario u vrata da su ona ispala iz svojih stožera i usred zaglušne buke stropoštala se na pod.

U do vratku se pojavi neki gorostas. Lice mu je bilo gotovo zastrto dugačkom, Čupavom grivom od kose i raskuštranom, zapletenom bradom. Ipak su mu se vidjele oči što su se krijesile ispod kosurine poput crnih kukaca.

Gorostas se uvuče u kolibu pognut tako da glavom tek očeše strop. Sagne se, digne vrata i lako ih opet namjesti u njihov okvir. Vani je huka oluje malko jenjala. Div se okrene da ih pogleda sve redom.

"Ne bi nam skuvali malko čaja, a? Nije ovo bilo baš lahko putovanje..."

Krupnim koracima priđe sofa na kojoj je sjedio Dudley sleđen od straha.

"Miči se, klipane jedan!" reče mu neznanac.

Dudley cijukne i otrči da se sakrije za majku, koja je, prestravljena, čučala iza tetka Vernona.

"A, tu je i Harry!" reče gorostas.

Harry digne pogled na žestoko, plahovito, mrko lice i opazi da su se divu oči nalik na kukce razvukle u osmijeh.

"Kad sam te zadnji put vidio, bio si još beba", reče mu gorostas. "Jako si sličan pokojnom ćaći, al oči su ti materine."

Tetak Vernon oglasi se nekim čudnim, hrapavim glasom:

"Gospodine, zahtijevam da se smjesta udaljite! Vi ovdje narušavate kućni red i mir."

"Ma daj zaveži, Dursley, ti golema suha šljivo!" odbrusi mu div, pa pruži ruku preko naslona sofe, istrgne pušku iz ruku tetka Verno-na, savije joj cijev kao da je od gume i baci je u kut sobe.

Tetak Vernon proizvede još jedan čudan glas, poput miša na kojeg je netko nagazio.

"U svakom slučaju, Harry," reče div okrećući leđa Dursleyjevi-ma, "sretan ti rođendan! Imam ovdje nešto za tebe... možebit sam usput digod i sjeo na to, al će ti svejedno prijat."

I iz unutarnjeg džepa svoga crnog ogrtača izvadi malko zgnječenu kutiju. Harry je otvori drhtavim prstima. U kutiji je bila velika, ljepljiva čokoladna torta na kojoj je zelenim šećernim preljevom pisalo Sretan ti rođendan, Harry!

Harry pogleda opet gorostasa. Htio mu je zahvaliti, ali su mu riječi na putu do usta negdje zalutale, te ga umjesto toga upita: "A tko ste vi?" Gorostas se naceri.

"Pa, stvarno, nisam se ni predstavio. Rubcus Hagrid, čuvar ključeva i posjeda u Hogwartsu."

I ispruži svoju golemu Šaku i obuhvati njome Harryju čitavu mišicu.

"A šta je s tim Čajem, a?" priupita trljajući ruke. "A ne bi, znate, imo ništa ni protiv nečeg malo jačeg."

Pogled mu padne na pusto ognjište s nabranim kutijama od keksa pa prezirno frkne. Sagne se nad ognjište.

Nisu vidjeli što radi, ali kad se malo zatim uspravio, na ognjištu je pucketala vatra. Vatra je obasjala svu vlažnu kolibu treperavim svjetlom, a Harry osjeti kako ga preplavljuje toplina kao da je zaronio u toplu kupelj.

Gorostas se zavalio na sofu, koja se ulegne pod njegovom težinom, pa uzme vaditi kojekakve stvari iz džepova ogrtača: bakreni kotlić, zgnječeni paketić hrenovki, roštilj, čajnik, nekoliko okrhnutih šalica i bocu nekakve tekućine jantarnice boje, iz koje gucne prije nego što počne kuhati čaj. Uskoro je koliba bila puna mirisa hrenovki koje su cvrčale na roštilju. Nitko nije ni pisnuo dok je on sve to radio, ali

kad je skinuo s roštilja šest debelih, sočnih, malčice zapečenih hrenovki, Dudley se promeškolji. Tetak Vernon mu dobaci oštrim glasom:

"Dudley, da nisi ništa okusio što ti ponudi!"

Gorostas se ovlaš naceri.

"Budi bez brige, Dursley, ovaj vaš puding od sina ne treba više sala."

I doda pržene hrenovke Harryju, koji je bio toliko izgladnio da mu se učini da nikad ništa slasnije nije okusio. Ipak, nije još mogao odvojiti očiju od gorostasa. Naposljetku, kako se činilo da mu nitko ne kani ništa objašnjavati, izusti:

"Oprostite, ali ja još uvijek ne znam pravo tko ste vi."

Gorostas otpije malo čaja i obriše usta nadlanicom.

"Možeš me zvat Hagrid," reče mu, "svi me tako zovu. I, ko što rekoh, ja sam ti čuvar ključeva u Hogwartsu, a o Hogwartsu valjda i sam sve znaš?"

"Ovaj... ne znam", odgovori Harry.

Hagrid se zgrane.

"Žao mi je", brže-bolje će Harry.

"Žao ti je", podvrisne Hagrid i prostrijeli pogledom Dursleyjeve, koji ustuknu pred njim u sjenu. "Ovima bi ovdje trebalo bit žao! Ja sam znao da ti ne primaš pisma, al nisam imo pojma da čak ni o Hog-wartsu ništa ne znaš, pa to je da Čovjek svisne od muke! Zar se nikad nisi pito di su ti roditelji sve to naučili?"

"Što sve to?" upita ga Harry.

"ŠTO SVE TO?" zagrmi Hagrid. "E, ček, ček malo!"

Skoči na noge. Reklo bi se da je svojim bijesom ispunio svu kolibu. Dursleyjevi su se skutrili uza zid.

"Oćete vi da to meni kažete", zareži na Dursleyjeve, "da ovaj dečko... da ovaj dečko!... nema pojma ni o... ama baš NI O ČEMU?"

Harryju se učini da je to malo previše. Ipak je on išao u školu i nije imao ni loše ocjene.

"Znam ja ponešto", reče. "Znam nešto o matematici i tim stvarima."

K. Rowlings

Ali Hagrid samo odmahne rukom i proslijedi:

"O našem svijetu, mislim. Tvom svijetu. Mom svijetu. O svijetu tvojih roditelja."

"Kakvom to svijetu?"

Reklo bi se da će Hagrid eksplodirati.

"DURSLEY!" zaurla.

Tetak Vernon, blijed kao krpa, promrmlja nešto kao "Ki bi, da bi". Hagrid se zabljuje u Harryja.

"Ma moraš znat nešto o svojoj nani i ćaći", reče. "Pa oni su slavni, mislim. I ft si slavan."

"Kako? Zar su moja... moja mama i tata bili slavni?"

"I ti to ne znaš... i ti to ne znaš..." Hagrid prođe prstima kroz

kosu zureći u Harryja kao u Čudo. "I ti ne znaš šta si ti?" napokon izusti.

Tetku Vernonu vrati se napokon dar govora.

"Stanite!" zapovjedi divu. "Da ste odmah umuknuli, gospodine! Zabranjujem vam da išta više kažete ovom dečku!"

I hrabriji čovjek od Vernona Dursleyja bio bi ustuknuo pred bijesnim pogledom kojim ga je Hagrid ošinuo. A kad je Hagrid opet progovorio, glas mu je podrhtavao od bijesa.

"Niste mu nikad ništa rekli? Niste mu rekli šta je stajalo u pismu koje vam je Dumbledore ostavio uz njega? Ja sam bio prisutan! Ja sam, Dursley, to pismo svojim očima vidio kako ga je Dumbledore ostavio! I vi sle to sve ovo vrijeme tajili pred njim?"

"Što su to tajili preda mnom?" napeto ga priupita Harry.

"ŠUTITE! ZABRANJUJEM VAM GOVORITI!" panično se prodere tetak Vernon.

Teta Petunia zine od užasa.

"Ma, frigajte se vas obadvoje", reče Hagrid. "Harry... ti si čarobnjak.,"

U kolibi zavlada muk. Čulo se samo more i vjetar kako fijuče.

"Što sam ja?" zine Harry.

"Čarobnjak, dabome", potvrdi Hagrid i zaveli se na sofu, koja zaškripi i još se više ulegne pod njim. "I to, bome, vraški dobar čarobnjak, reko bi, kad se malo izvještiš. Šta bi drugo i bio od onakve nane i čaće? A sad mislim da je već vrijeme da pročitaš to pismo."

Harry napokon posegne za žučkastom omotnicom naslovljenom smaragdnozelenom tintom: Gosp. H. Potter, Pod u kolibi na hridi, More. Izvadi pismo iz kuverte i pročita ovo:

ŠKOLA VJEŠTIČARENJA I ČAROBNAŠTVA U HOCVVARTSU

Ravnatelj Albus Dumbledore

(nositelj velereda časnog Metli na, prvog razreda s lentom, velečarobnjak, veliki vještac, veliki meštar, član Međunarodne udruge čarobnjaka)

Štovani gospodine Pottere,

drago nam je što Vas možemo izvijestiti da ste primljeni u Školu vješticearenja i čarobnjaštva u Hogwortsu. U prilogu ćete naći popis svih potrebnih knjiga i opreme.

Školska godina počinje 1. rujna. Očekujemo Vašu sovu najkasnije do . srpnja.

Srdačno Vas pozdravlja

Minerva McGonagall (zamjenica ravnatelja)

U Harryjevoj glavi prštala su pitanja poput vatrometa. Nikako se nije mogao odlučiti koje prvo da postavi.

Nakon dvije-tri minute promuća:

"Što im to znači da očekuju moju sovu?"

"Gajdc mu njegove, sad sam se istom nečeg sjetio", otpovrne Hagrid i pljesne se rukom po čelu tako snažno da bi takvim udarcem oborio i teretnog konja, a onda iz drugog unutarnjeg džepa ogrtača izvadi sovu - pravu, živu, prilično nakostriješenu sovu - te dugačko pero i svitak pergamenta. Isplazivši jezik, nadrlja pisamce.

Harry ga je uspio pročitati iako su mu slova stajala naopako:

Štovani gospodine Dumbledore,

Predao sam Hanyju pismo. Sutra ga vodim da si kupi potrebne sivari. Vrijeme je grozno. Nadam se da ste dobro.

Hagrid

Potom smota pismo i pruži ga sovi, koja ga uzme u kljun. Div ode sa sovom do vrata i baci je u oluju. Onda se vrati i sjedne na sofu kao daje sve to isto tako normalno kao i običan telefonski razgovor.

Harry shvati da je zinuo pa brže-bolje zatvori usta.

Harry Potter i kamen mudraca

"Di smo ono stali?" priupita ga Hagrid, ali uto tetak Vernon, svejednako pepeljast u licu ali vrlo srđit, stupi na svjetlo od vatre. "Ne ide on nikamo", reče. Hagrid hrakne.

"Baš bi volio vidit kako će ga u tome spriječit taki jedan bezjak ko što si ti", odsiječe on.

"Što to?" radoznalo će Harry.

"Bezjak", odgovori Hagrid. "Tako ti mi zovemo sve one koji se ne bave magijom. A ti si imo baš peh da odrasteš u familiji najgorih bezjaka koje sam ikad vidio."

"Mi smo se zarekli, kad smo ga primili pod svoj krov, da ćemo stati na kraj tim glupostima", reče tetak Vernon. "Zarekli smo se da ćemo mu to izbiti iz glave! Kakav vražji čarobnjak!"

"A vi ste to znali?" priupita ga Harry. "Vi ste znali da sam ja-Čarobnjak?"

"Da smo znali!" iznenada vrisne teta Pctunia. "Da smo znali! Dakako da smo znali! Kako je drukčije i moglo biti kad je ona moja nesretna sestra bila ono stoje bila? Ah, i ona je dobila isto takvo pismo i otperjala u tu... u tuškolu... i vraćala se svaki put na ferije s punim džepovima žabljih jaja i pretvarala šalice za čaj u štakore. Ja sam bila jedina kojoj je bilo jasno što je ona - Čudakinja! Ali mojoj majci i ocu, ni govora, Lily ovo, Lily ono, oni su bili ponosni Što imaju vješticu u familiji!"

Ušutjela je i duboko uzdahnula ne bi li došla do zraka, a onda nastavila pucati iz svih topova. Reklo bi se da već godinama želi sve ovo istresti iz sebe.

"A onda se u toj školi upoznala s tim Potterom, udala se i rodila tebe, a ja sam, naravski, odmah znala da ćeš ti biti isti takav, isto tako Čudan, isto tako... tako... abnormalan... i onda je ona, ni pet ni Šest, odletjela u zrak a mi smo tebe dobili na brigu!"

Harry je bio blijed kao krpa. Čim mu se vratio dar govora, izusti:

"Odletjela u zrak? Pa, vi ste mi rekli da su oboje poginuli u automobilskoj nesreći!"

"U AUTOMOBILSKOJ NESREĆI!" zagrmí Hagrid i tako bijesno skoči na noge da Dursleyjevi opet uzmaknu u kut. "Kako bi Lily i James Potter mogli poginut u automobilskoj nesreći! To je uvreda! Skandal! Harry Potter nije ništa znao o svojoj prošlosti a svaki klinac u našem svijetu znade za njega!" "Ali zašto? Što se dogodilo?" žustro ga upita Harry. Na Hagridovu licu izgubi se svaki trag gnjeva. Iznenada se kanda zabrine.

"Ovome se zbilja nisam nado", reče tihim, brižnim glasom. "Kad mi je Dumbledore reko da možebit neće bit lako doć do tebe, nisam imo pojma da ti tako malo znadeš. Ah, Harry, nisam baš načisto jesam li ja prava osoba da ti to kaže... al neko ti to mora reć... ne možeš ipak otić u Hogwarts a da baš ništa ne znaš." Odmjeri Dursleyjeve mrkim pogledom.

"E pa, bit će najbolje da znadeš sve što ti ja mogu reć... pazi, ja ti ne znam baš sve, to je ipak velika tajna, bar nešto od toga..." Sjedne i zapilji se načas u vatru, a onda produži: "Mislim da je sve skupa počelo od... od jednog tipa koji se zove... nevjerojatno je da ti ne znaš ni kako se on zove, a svi u našem svijetu to znadu..."

"O komu je riječ?"

"Pa, ovaj... ne volim ni izgovorit njegovo ime ako baš ne moram. Niko to ne voli." "Zašto ne?"

"Bigulicu ti tvoju, Harry, ljudi se još boje. Nije to baš lako. Eto, bio ti je tako neki čarobnjak koji se... izopaćio. Izopaćio da ne može bitgorji. Pa i gorji. Gorji odnajgorjeg. A zvaio se..." Hagrid proguta slinu, ali ne izusti više ni riječi. "Možete li mi napisati njegovo ime?" priupita ga Harry. "Jok... ne znam kako se piše. Ma dobro... Voldemort." Hagrid se naježi. "Nemoj me tjerat da ga još jedanput izgovaram. U svakom slučaju, taj... taj ti je čarobnjak prije nekih dvadeset godina počeo tražit sljedbenike. I našo ih je... jedni su se bojali, dmgima je bilo stalo do njegove moći jerbo je on stvarno steko veliku moć. To su ti, Harry, bili crni dani. Nisi znao komu da vjeruješ, nisi se usuđivo sprijateljiti s nepoznatim čarobnjacima il vješticama... Dešavale su se svakakve strahote. On je polako pruczimo svu vlast. Dabome da su mu se neki i suprotstavljali... al ih je on sve maknuo. Užas jedan. Jedno od rijetkih sigurnih mjesta bio je Hogwarts. Reklo bi se da se Znaš-već-ko jedino još boji Dumbledorea. Nije se ipak usuđivo zauzet tu školu, bar još ne u to prvo vrijeme. E, sad, tvoja nana i ćaća bili su ponajbolji vještica i čarobnjak koje sam ja poznavo. Oboje su u svoje doba bili prvi u svom razredu! Recimo daje pravo čudo što Znaš-već-ko nije već prije pokušo njih dvoje predobit za sebe... vjerojatno je znao da su oni previše dobri s Dumbledoreom da bi tjeli imat posla sa mračnom stranom. Možda je mislio da će ih još uspjjet nagovoriti... il ih je možda tjeo samo maknut? Jedino se znade da se odjednoć pojavio u selu u kojem ste vi živili, prije deset godina, uoči Svih svetih. Tebi je bila tek godina dana. I tako je on upo u vašu kuću i... i..."

Hagrid odjednom izvadi iz džepa prljav točkast rupčić i usekne se tako glasno kao kad zatuli brod u magli. "Oprosti", reče. "Al to ti je tako žalosna stvar... ja sam dobro poznavo tvoju nanu i ćaću, nije bilo boljih ljudi od njih... kako se god uzme... I ubio ih je Znaš-već-ko. Aondakje... to je zapravo najveća tajna od svijuu... pokušo i tebe ubit. Valjda je tjeo da nikakav trag ne ostavi za sobom, il je možebit već toliko zavolio ubijanje... Al nije uspio. Zar se nisi nikad čudio otkud ti taj znak na Čelu? Nije to bila obična ogrebotina. To ti ostane kad te pogodi moćna, opaka kletva... to je zadesilo i tvoju nanu i ćaću, i vašu kuću čak... al tebi nije bilo ništa, i zato si ti, Harry, tako slavan. Niko nije osto živ koga bi on nakanio ubit, niko osim tebe, a on je pobio neke od najboljih vještica i čarobnjaka svoga doba... McKinnonove, Boneove, Prcwetto-ve... ti si bio istom beba a osto si živ."

Nešto se vrlo bolno zbivalo u Harryjevoj glavi. Kad je Hagrid završio svoje kazivanje, Harry je ponovo u duhu ugledao ono zeleno zasljepljujuće svjetlo jasnije nego ikad prije - i sjetio se još nečega, prvi put u životu - podrugljivog, hladnog, okrutnog smijeha.

Hagrid ga je tužno gledao.

"Ja sam te sam donio iz one razrušene kuće, na Dumbledoreov nalog. Donio sam te k ovima ovdi..."

"Kakve budalaštine!" reče tetak Vernon. Harry se lečne. Malne je bio smetnuo s uma da su Dursleyjevi još tu. Reklo bi se da se tetak Vernon opet okuražio. Piljio je u Hagrida stiščući pesti.

"A sad me dobro slušaj, mali", zareži. "Ja priznajem da u tebi ima nešto čudno, ali to vjerojatno nije ništa što ti dobre batine ne bi izbile iz glave... a što se tiče svega onoga o tvojim roditeljima, e pa, oni su stvarno bili na svoju ruku, o tom nema spora, i bolje je, mislim, što ih nema više na ovom svijetu... dobili su ono što su zaslužili

družeci se sa svim onim ološem... ja sam upravo tako nešto i očekivao, oduvijek sam znao da oni neće dobro svršiti..."

Ali tada Hagrid skoči na noge i izvadi iz ogrtača izlizani ružičasti kišobran, pa ga uperi u tetka Vernona kao mač i reče:

"Upozoravam te, Dursley... upozoravam te... samo još jednu riječ..."

Pošto mu je zaprijetila opasnost da ga bradati gorostas nabode na vrh kišobrana, tetak Vernon opet se obeshrabri; pribije se leđima uza zid i umukne.

"Tako je već bolje", reče Hagrid predišući pa se opet zavalj na sofu, koja se ovaj put ulegne do sama poda. Harryju su na jeziku bila još pitanja, na stotine pitanja.

"A što je bilo s Vol... oprostite... mislim, Znate-već-s-kim?"

"To ti je dobro pitanje, Harry. Izgubio se. Nešto. Iste one noći kad je tebe tjeo ubit. Zato si ti još slaviji. U tome ti je, vidiš, najveća tajna... on je bivo sve moćniji i moćniji... zastoje uopće nešto? Neki kažu da je odapeo. Koješta, po mom sudu. Nisam siguran da je u njemu bilo još toliko ljudskosti da umre. Neki kažu da je još tamo negdi, da čeka tobože na svoj čas, al ja u to ne vjerujem. Oni koji su bili na njegovoj strani, vratili su se opet nama. Neki od njih ko da su se probudili iz transa. Ne vjerujem da bi se to desilo da se on kanio vratit. Većina nas misli da je on još tamo negdi, samo da je izgubio svoju moć. Preslab je da nastavi dalje. Jerbo nešto ga je kod tebe, Harry, dokrajčilo. Te se noći desilo nešto sa čime on nije računao... ne znam šta je to bilo, niko to ne zna... al nešto gaje kod tebe ozbiljno smelo."

Hagrid je gledao Harryja očima iz kojih je izbijala toplina i poštovanje, ali Harry nije bio zadovoljan ni ponosan, štoviše, bio je uvjeren daje posrijedi neka strašna greška. On daje čarobnjak? Kako bi to moglo biti? Otkako zna za sebe, Dudley ga je mlatio, a teta Petu-nia i tetak Vernon pili su mu krv. Da je on stvarno čarobnjak, zašto se oni nisu, kad god bi ga htjeli zatvoriti u njegov ormar, pretvorili u žabe krastače? Ako je već jednom nadvladao najvećeg vješca na svijetu, kako ga je onda Dudley mogao uvijek tući kao vola u kupusu?

"Hagride," tiho izusti, "mislim da ste vi ipak negdje pogriješili. Ja mislim da ja nisam nikakav čarobnjak."

Hagrid se, na njegovo iznenađenje, naceri.

"Da ti nisi čarobnjak, a? Zar zbilja nisi nikad pravio čuda kad bi se uplašio il naljutio?"

Harry se zagleda u vatru. Kad malo bolje promisli... doista se svašta događalo što bi tetu i tetka razbjesnilo kad god bi se on, Harry, uzrujao ili ražestio... kad bi ga progonila Dudleyjeva banda, nekim bi im čudom umaknuo... kad se užasavao odlaska u školu s onom smiješnom frizurom, kosa mu je preko noći porasla... a kad ga je Dudley posljednji put srušio na pod, nije li mu se i nehotice osvetio? Nije li nahuškao na njega bou constrictora?

Harry opet pogleda Hagrida smiješeći se, i opazi da ga Hagrid zaljubljen motri.

"Razumiješ?" opet će Hagrid. "Da Harry Potter nije čarobnjak... Čekaj samo, vidjet ćeš ti još kako ćeš se proslavit u Hogwartsu."

Ali tetak Vernon nije se kanio predati bez borbe.

"Zar vam nisam rekao da on nikamo ne ide?" prosikće. "On će ići u školu u Stonewallu i bit će mi još zahvalan na tome. Ja sam pročitao ona pisma, baš njemu trebaju sve one gluparije... čarobne formule i štapići i..."

"Ako on želi poč sa mnom, neće ga u tome spriječit takav bezjak ko što si ti", zareži Hagrid. "Da u tome spriječi sina Lily i Jamesa PotteralTisilud! Onje tamo upisan otkako se rodio. On će ić u najbolju školu vjveštičarenja i čarobnjaštva na svijetu. Poslije sedam godina školovanja neće ni sam sebe prepoznat. Bit će tamo, za promjenu, s klincima sličnim sebi, bit će pod nadzorom najvećeg ravnatelja kojeg je Hogwarts ikad imo, Albusa Dumbled..."

"NEĆU JA PLAĆATI NEKU UVRNUTU STARU BUDALU DA GA UČI MAĐIONČARSKÉ TRIKOVE!" prodere se tetak Vernon.

Napokon je prevršio mjeru. Hagrid zgrabi kišobran i zavitla njime iznad njegove glave, te zagrmi;

"DA NISI... NIKAD... VIŠE... VRIJEĐO... ALBUSA... DUM-BLEDORÉA... PREDÁ... MNOM!"

Zatim naglo uperi kišobran u Dudleyja - blijesne ljubičasto svjetlo i razlegne se prasak kao od petarde i prodoran cvilež. Već idućeg trena Dudley je plesao na mjestu držeći se rukama za stražnjicu i jaučući od boli.

Kad je Dudley prisutnima okrenuo leđa, Harry opazi kako mu iz rupice na hlačama viri kovrčavi svinjski repić.

Tetak Vernon rikne. Odvukavši tetu Petuniju i Dudleyja u drugu prostoriju, baci još jedan, posljednji, prestravljeni pogled na Hagrida i zalupi vratima za sobom.

Hagrid pogleda kišobran i pogladi se po bradi.

"Nisam se ipak smio toliko zaboravit," reče pokajničkim glasom, "a ionako mi nije upalilo. Tjeo sam ga pretvorit u prase, al čini mi se da je on već bio toliko sličan prasetu da mu nije puno ni trebalo..."

Zirne na Harryja ispod svojih čupavih obrva.

"Bit ću ti zahvalan ako ovo nikom u Hogwartsu ne spomeneš", nadoda. "Ja ne bi... ovaj... smio, strogo uzev, baviti se magijom. Dopustili su mi tek nešto malo da dođem do tebe i da ti dostavim ta pisma i druge stvari... to je bio i jedan od razloga što mi je bilo toliko stalo do tog zadatka..."

"A zašto se ne smijete baviti magijom?" priupita ga Harry.

"Ma šta ja znam... i ja sam išo u školu u Hogwartsu, al sam... ovaj... da ti pravo kažem, bio isključen. Kad sam bio na trećoj godini. Slomili su mi čarobni štapić i ostalo... Ipak me Dumbledore zadržo ko lovočuvara. Sjajan je čovac taj Dumbledore."

"A zašto ste bili isključeni?"

"Već je kasno a sutra imamo masu posla obaviti", glasno će Hagrid. "Morat ćemo u grad da ti pribavimo sve knjige i ostale stvari."

I svuču debeli crni ogrtač i dobaci ga Harryju.

"Ovime se možeš pokrit", reče mu. "Nemoj se uplašit ako se u njemu šta miče. Mislim da su mi u jednom džepu ostala još dva puha..."

GLAVA PETA

ZAKUTNA ULICA

Sutradan ujutro Harry se rano probudio. Iako je znao da je dan, nije otvarao oči.

"To je sve bio san", odlučno reče sam sebi. "Sanjao sam daje gorostas po imenu Hagrid došao javiti mi da ću ići u školu za Čarobnjake. Kad otvorim oči, bit ću opet kod kuće, u ormaru."

Iznenada začuje kako netko snažno kuca.

"Evo, teta Petunia kuca mi na vrata", pomisli, a srce mu siđe u pete. Ipak još nije otvorio oči. Bio je to tako lijep san.

Kuc. Kuc. Kuc.

"Dobro, dobro", promumlja Harry. "Evo, dolazim."

Kad se pridigne, Hagridov teški ogrtač spadne mu s ramena. Koliba je bila puna sunca, oluja je minula. Sam je Hagrid spavao na raz-valjenoj sofi, a po prozoru je čaporcima kucala sova držeći u kljunu novine.

Harry se osovi na noge sav sretan, baš kao da se u njemu nadima velik balon. Ode ravno do prozora i širom ga otvori. Sova uleti u sobu i spusti novine na Hagrida, koji se još nije probudio. Sova zatim sleti na pod i uzme potezati za Hagridov ogrtač.

"Mani se toga!"

Harry pokuša otjerati sovu, ali se ona kljunom žestoko okomi na njega i nastavi cupkati ogrtač.

"Hagridc!" vikne Harry. "Tuje neka sova..."

"Plati joj!" progundā Hagrid ne dižući glavu.

"Kako?"

"Treba joj platit što nam je donijela novine. Uzmi iz mog ogrtača."

Reklo bi se da se Hagridov ogrtač sastoji od samih džepova punih svežnjeva ključeva, sačme, klupka špage, mentol bombona, vre-

K. Rowline

cica čaja... najposiije Harry izvuču iz jednog džepa i šaku neobičnih novčića.

"Daj joj pet knuta", pospano će Hagrid.

"Knuta?"

"Onih malih, brončanih."

Harry izbroji pet brončanih novčića, a sova ispruži nogu da joj novac strpa u kožnatu kesicu vezanu za nogu. Zatim sova izleti kroz otvoreni prozor.

Hagrid glasno zijevne, uspravi se na sofi i protegne.

"Najbolje da krenemo, Harry, imamo pune ruke posla, moramo u Londonu kupit sve što ti treba za školu."

Harry je vrtio u ruci čarobnjačke novčiće i razgledao ih. Tad pomisli nešto zbog čega mu se učini da se onaj sretni balon u njemu izdušio.

"Hm...Hagride?"

"Ha?" odazove se Hagrid obuvajući goleme čizme.

"Ja nemam ni prebite pare... a Čuo si i Što je sinoć rekao tetak Vernon... da neće nikom plaćati da ja učim magiju."

"Ne brini ti za to", reče mu Hagrid ustajući i Češući se po glavi. "Zar ti misliš da tvoji roditelji nisu tebi ništa ostavili?"

"Ali, ako im je kuća razrušena..."

"Nisu oni, dečko moj, držali zlato u kući! Jok, prva nam je postaja Gringotts. Čarobnjačka banka. Uzmi si jednu hrenovku, nisu ni hladne loše... a ja ne bi odbio ni komadićak te tvoje rođendanske torte."

"Čarobnjaci imaju svoje banke?"

"Samo jednu. Gringotts. A vode ju goblini."

"Goblini?"

"Aha... zato ju, vjeruj mi, niko pametan ne bi ni pokušao opljač-kat. Nemoj se, Harry, rade petljat s goblinima! Gringotts ti je najsigurnije mjesto na svijetu za sve Što želiš sačuvati... najsigurnije, osim možda Hogwartsa. Ja zapravo ionako moram u Gringotts, radi Dumbledorea. Radi škole u Hogwartsu." Hagrid se ponosno isprsi. "On mi obično povjerava važne poslove. Da mu tebe dovedem... da mu podignem nešto u Gringottsu... zna on da se u mene može po-uzdat. Je I ti sad sve jasno? Ajde, idemo!"

Harry izađe za Hagridom van, na hrid. Nebo se bilo razvedrilo i more se ljeskalo na suncu. Čamac koji je tetak Vernon bio unajmio

bijaše još na svom mjestu, ali se u njemu nakupilo mnogo vode za vrijeme oluje.

"A kako si ti došao ovamo?" priupita ga Harry gledajući oko sebe neće li spaziti još jedan čamac.

"Doletio sam", odgovori mu Hagrid.

"Doletio?"

"Aha... al sad ćemo se rade vratit ovim čamcem. Sad kad sam te našo, ne smijem se više služiti magijom." Obojica uđu u čamac. Harry je još zurio u Hagrida zamišljajući kako je on to letio.

"Ipak mi se nekako ne da veslat", reče Hagrid i još jednom zirne iskosa na Harryja. "Ako ja malo... ovaj... pospješim stvari, oćeš ti bit tako dobar da to ne spominješ u Hogwartsu?"

"Ma, naravno", potvrdi Harry željan vidjeti još malo magije na djelu. Hagrid opet izvuče onaj svoj ružičasti kišobran, lupne njime dva puta po strani čamca i čamac pojuri prema kopnu.

"A zašto nitko pametan ne bi pokušao opljačkati Gringotts?" opet će Harry.

"Čarolije... čini..." odgovori Hagrid razmotavajući usput novine. "Vele da najvažnije sefove čuvaju zmajevi. Osim toga, nije ti se tamo lako snać... Gringotts je, znaš, na stotine milja ispod Londona. Duboko dolje ispod podzemne željeznice. Čak i kad bi uspio štogod zdipit, skapo bi od gladi prije nego Što bi se izvuko odanle." Harryje sjedio i razmišljao o tim riječima dok je Hagrid čitao novine, Dnevnog proroka. Harry je od tetka Vernona naučio da ljudi vole da ih ostaviš na miru dok čitaju novine, ali mu je to ovaj put bilo doista teško jer ga nikad nije salijetalo toliko pitanja u isti mah.

"Ministarstvo magije opet je zabrljalo stvar", promrmlja Hagrid okrećući stranicu.

"Zar postoji i Ministarstvo magije?" upita ga Harry prije nego što se uspio obuzdati.

"Jasna stvar", odgovori Hagrid. "Tjeli su, dabome, Dumbledorea za ministra, al on ne bi nizašta napustio Hogwarts, pa je ministar posto Cornelius Fudge. Seprtlja da mu nema para. Pa sad svakog jutra šalje Dumbledoreu sove jednu za drugom tražeć od njeg savjete."

"Ama, što uopće radi Ministarstvo magije?"

"Pa, glavni mu je poso da zamaže bezjacima oči i razuvjeri ih da u zemlji ima još masa vještica i čarobnjaka."

Harry Potter i kamen mudraca

"A zašto?"

"Zašto? E, bogme, Harry, svi bi odreda volili imat magična rješenja za svoje probleme. Ma bolje da nas ostave na miru!"

Uto čamac blago dodirne lukobran. Hagrid smota novine i obojica se popnu uz kamene stube na pristanište. Prolaznici su buljili u Hagrida dok su njih dvojica išli kroz ulice gradića prema kolodvoru. Harry im to nije mogao zamjeriti. Ne samo što je Hagrid bio dva puta viši od svih nego je još i upozoravao Harryja na sasvim obične stvari kao što su ure za parkiranje govoreći na sav glas:

"Vidiš li ovo, Harry? Sto sve ti bezjaci neće izmisliti" "Hagrid", reče Harry pomalo zadihan jer je morao trčati da ne za-ostane za divom. "Sto si ono rekao, da u Gringottsu ima i zmajeva?"

"Pa, tako bar pričaju", odgovori mu Hagrid. "Uh, što bi ja volio imat zmaja!"

"Volio bi imati zmaja?"

"To sam si želio od malih nogu... ovuda, ovuda!"

Stigli su do kolodvora. Za pet minuta polazio je vlak za London. Hagrid, koji se nije razumio u 'bezjački' novac, kao što ga je zvao, dade Harryju nekoliko novčanica da im kupi karte.

Ljudi su u vlaku još više buljili u njih. Hagrid je zauzeo dva sjedala i počeo plesti nešto stoje izgledalo kao cirkuski šator, Žut poput kanarinca.

"Je pismo još kod tebe Harry?" zapita brojeći uzlove. Harry izvadi iz džepa omotnicu od pergamenta.

"Odlično", reče Hagrid. "Tu ti je i popis šta će ti sve trebat." Harry razmota drugi list pergamenta koji nije bio sinoć ni zapazio, pa pročita:

ŠKOLA VJEŠTIČARENJA I ČAROBNAŠTVA U HOGVVARTSU Odora

Učenici prvog razreda moraju imati sljedeće: Tri obična radna odijela (crna)

Običan šiljasti Šešir (crni) za po danu

.
, r ---- | | |
. Par zaštitnih rukavica (od zmajevske kože ili si.)
. Zimski kaput (crni, sa srebrnim kopčama)

Pozor! Svaki komad učeničke odjeće mora imati na sebi privjesak s imenom vlasnika.

Udžbenici

Svaki učenik mora imati po jedan primjerak sljedećih knjiga:

Miranda Goshawk: Zbirka čarobnih formula (. stupanj)

Bathilda Bagshot: Povijest magije

Adalbert Waffing: Teorija magije

Emeric Switch: Preobrazbe za početnike

Phyllida Spore: čarobnih trava i gljiva

Arsenius Jigger: Čarobni napici i čajevi

Newt Scamander: Fantastične zvijeri igdje ih naći

Quentin Trimble: Mračne sile: upute za samoobranu

Ostala oprema

čarobni štapić

kotlić (kositreni, standardna veličina br.)

garnitura staklenih ili kristalnih bočica

I teleskop

vaga od mjedi

Učenici mogu donijeti i po jednu sovu ILI mačku ILI žabu krastaču.

PODSJEĆAMO RODITELJE DA UČENICI PRVOG RAZREDA NE SMIJU POSJEDOVATI VLASTITE METLE

"I sve ćemo ovo moći kupiti u Londonu?" naglas zapita Harry. "Da, ako znaš kud treba ić", odgovori mu Hagrid.

Harry još nikad nije bio u Londonu. Premda se činilo da Hagrid zna kamo ide, bilo je očito da nije navikao ići uobičajenim putem. U podzemnoj željeznici ispriječila se pred njim zapreka za one koji nemaju voznu kartu. U vlaku se naglas potužio da su sjedala pretijesna i daje vlakprespor.

"Meni nije jasno kako ti bezjaci mogu bez magije", rekao je dok su se penjali uz pomične stube u kvaru, kojima su se popeli do prometne ulice pune dućana.

Hagrid je bio takav gorostas da se lako probijao kroz svjetinu, pa je Harry morao samo ustopice ići za njim. Prolazili su pokraj knjižara i prodavaonica glazbala, pokraj zalogajnica i kina, ali ne i pokraj trgovine u kojoj bi se mogao kupiti čarobni štapić. Bijaše to tek obična ulica puna običnih ljudi. Je li moguće da su nekoliko milja ispod njih pohranjene gomile čarobnjačkog zlata? Ima li tu doista prodavaonica u kojima se prodaju zbirke čarobnih formula i čarobne metle? Da nije ovo sve skupa nekakva neslana šala koju su smislili Dursleyjevi?

Harry bi možda čak i povjerovao u to da nije znao da Dursleyjci nemaju smisla za humor. Pa ipak, premda je sve ono što mu je Hagrid do tada rekao bilo nevjerovatno, morao mu je, htio-ne htio, vjerovati.

"Evo nas," reče Hagrid i stane, "tu ti je Šuplji kotlić. Glasoviti lokal."

Bijaše to mala, na prvi pogled prljava krčma. Da ga Hagrid nije upozorio na nju, Harryje ne bi bio ni primijetio. Prolaznici se nisu uopće obazirali na nju. Pogledi su im prelazili s velike knjižare na jednoj strani krčme na prodavaonicu gramofonskih ploča na drugoj strani, kao da uopće ne vide Šuplji kotlić. Zapravo je Harry imao vrlo neobičan osjećaj da ga samo on i Hagrid vide. Prije nego što je dospio to izreći, Hagrid ga uvede unutra.

Za jedan takav glasoviti lokal, unutra je bilo sve nekako mračno i ofucano. U kutu je sjedilo nekoliko starica i pijuckalo seri iz malih čašica. Jedna je od njih pušila dugačku lulu. Jedan čovječuljak u cilindru razgovarao je sa starim, potpuno ćelavim pipničarom koji je izgledao kao ljepljiv orah. Kad su njih dvojica ušli u lokal, utihnulo je tihi žamor. Reklo bi se da svi poznaju Hagrida, a pipničar posegne za čašom i priupita ga:

"Kao i obično, Hagrid?"

"Ne mogu, Tome. Došo sam službeno u ime Hogwarta", odgovori Hagrid i potapše Harryja po ramenu tako da ovaj klecne.

"Bože sveti!" usklikne pipničar motreći Harryja. "Je li moguće... da nije to možda?..."

U Šupljem kotliću iznenada zavlada posvemašnji muk.

"Bog i bogme", prošapće stari pipničar. "Harry Potter... kakva čast!"

Pohita iza šanka, pohrli do Harryja i uhvati ga za ruku, sa suzama u očima.

"Dobro došli kući, gospodine Pottere, dobro došli!" Harry nije znao što da kaže. Svi su ga gledali. Ona je starica potezala na lulu a da nije ni zapazila da joj se lula ugasila. Hagrid je sjao od zadovoljstva.

Tada su na sve strane počele strugati stolice po podu i učas se Harry izrukovao sa svima u Šupljem kotliću.

"Ja sam, gospodine Pottere, Doris Crockford. Ne mogu vjerovati sama sebi da vas konačno vidim."

"Drago mi je, gospodine Pottere, zaista mi je drago."

"Oduvijek sam vam željela stisnuti ruku... sva sam izvan sebe..."

"Milo mi je, gospodine Pottere, ne mogu vam reći koliko mi je milo. Ja se zovem Diggle, Dedal Diggle."

"Pa ja sam vas već vidio!" usklikne Harry, a Dedalu Diggleu od uzbuđenja pade cilindar na pod. "Jedanput ste mi se naklonili u jednom dućanu."

"I on se toga sjeća!" uzvikne Dedal Diggle gledajući redom sve prisutne oko sebe. "Jeste li čuli? On se mene sjeća!"

Harry se neprestance rukovao s gostima - Doris Crockford prilazila mu je više puta.

Do Harryja se nervozno progura i jedan mlađi čovjek. Treptao je jednim okom.

"Profesor Quirrell!" uzvikne Hagrid. "Harry, profesor Quirrell predavat će ti u Hogwartsu..."

"P-P-Pottere," promuca profesor Quirrell hvatajući Harryja za ruku, "n-nemate p-pojma kako mi je d-drago upoznati se s vama."

"A koju vrstu magije vi predajete, profesore Quirrell?"

"O-obranu od m-m-mračnih sila", promumlja profesor Quirrell kao da nerado govori o tome. "T-to vama, P-P-Pottere, zbilja n-ne treba, je li?" Nervozno se nasmije. "V-vjerojatno ste došli nabaviti svu p-potrebnu opremu? P-pa i ja moram p-pribaviti jednu n-novu knjigu o vampirima."

Reklo bi se da se profesor pri samom spomenu te knjige zgrozio. Ali ostali nisu dopustili da profesor Quirrell zadrži Harryja za sebe. Harryju je trebalo gotovo deset minuta da ih se svih oslobodi. Hagrid je naposljetku uspio nadglasati galamu oko sebe.

"Moramo dalje... moramo još svašta kupit. Idemo, Harry!"

Pošto je Doris Crockford po posljednji put stisnula ruku Harryju, Hagrid ga povede kroz točionicu i izvede u malo dvorište ograđeno zidom, u kojem bijaše samo jedna kanta za smeće i nekoliko travki.

Hagrid se naceri Harryju.

"Sta sam ti reko? Jesam ti reko da si ti slavna faca? Čak je i profesor Ouirrell drhto od želje da te upozna... samo što on vječito drhće."

"Je li uvijek tako nervozan?"

"Ma da. Jadnik. Pametna glava. Sve je bilo u redu dok je študiro samo iz knjiga, al je onda uzeo dopust od godinu dana da stekne nešto

prakse iz prve ruke... Kažu da je u Schwarzwaldu naišo na prave vampire i da je imo grdnh neprilika s nekom vješticom... i da odonda nije više pravi. Boji se učenika, a boji se Čak i svog predmeta... a di mi je kišobran?"

Vampiri? Vještice? Harryju se zavrtjelo u glavi. Dotle je Hagrid brojio cigle u zidu iznad kante za smeće.

"Tri gore... dvije sa strane..." mrmljao je. "Tako je. Makni se, Harry!"

Pa kucne po zidu vrškom kišobrana.

Opeka koju je dodirnuo zadržće... zatrese se... i u sredini se pojavi rupa... koja se sve više i više širila... i začas se pred njima stvori svod kroz koji je Čak i Hagrid mogao proći, svod kroz koji su stupili u ulicu popločenu oblucima što je vijugala i gubila se u daljini.

"Dobro došo u Zakutnu ulicu!" reče Hagrid.

I nasmije se Harryjevu zaprepaštenju. Obojica prođu ispod svoda. Harry zirne preko ramena i vidje da se svod za njima u tren oka opet pretvori u debeli zid.

Sunce je obasjavalo naslagane kotliće ispred najbližeg dućana. Na natpisu iznad njih pisalo je:

KOTLIĆ - SVIH VELIČINA - BAKRENI, BRONČANI, KOSITRENI, SREBRNI - KOTLIĆ KOJI SE SAMI MIJEŠAJU - SKLOPIVI KOTLIĆI.

"E, da, i tebi će trebat jedan od ovih," reče Hagrid, "al prvo moramo doć do tvoje love."

Harry poželi da ima još osam očiju. Dok su prolazili tom ulicom, okretao je glavu na sve strane ne bi li sve obuhvatio jednim pogledom: trgovine, robu izloženu pred njima, ljude koji kupuju tu robu. Ispred ljekarne je stajala debeljuškasta žena i vrtjela glavom govoreći:

"Zmajevska jetra, sedamnaest srpova unca, ma jesu li oni poludjeli?..."

Prigušen, tih huk dopirao je iz mračnog dućana nad kojim je stajao natpis:

EYLOPSOVA KUĆA SOVA - ŠUMSKE, BULJOOKE, UŠARE, UTINE, KUKUVIJE

Nekoliko je dječaka Harryjevih godina stajalo pritisnutih nosova na izlog u kojem su bile izložene metle.

"Pazi," Čuo je Harry jednog od njih, "novi Nimbus ... najbrži od sviju..."

Bijaše tu dućana u kojima su se prodavale pelerine, dućana u kojima su se prodavali teleskopi i čudnovati srebrni instrumenti koje Harry nikad prije nije vidio, izloga u kojima bijahu kace pune šišmi-gjih slezena i očiju jegulja, naslagane hrpe zbirki čarobnih formula, guščjih pera i svitaka pergamenta, bočice čarobnih napitaka, Mjesečevi globusi...

"Gringotts", reče Hagrid.

Došli su do snježnobijele zgrade što je stršila među svim tim malim dućanima. Uz ulaštena brončana vrata stajao je, u skrletnoj i zlatnoj odori...

"Da, to ti je goblin", potihio će Hagrid dok su se penjali uz bijele kamene stube prema njemu. Goblin je bio za glavu niži od Harryja. Imao je crnomanjasto, pametno lice, kozju bradicu i, kao što Harry zapazi, vrlo dugačke prste i stopala. Kad su ulazili na vrata, on im se nakloni. Našli su se pred još jednim vratima, ovaj put srebrnim, na kojima bijahu ugravirane ove riječi:

Uđi, strance, ali znaj, Grijev pohlepe zauzdaj! Tko za tuđim novcem seže, Nil na kojoj visi reže. Želiš li u našem domu Blago skrbiti džepu svomu, Upozoren si, tate, znaj Smjesta bjež, ne oklijevaj.

"Bio bi lud, ko što rekoh, kad bi tu pokušao nešto zdipit", opet će Hagrid.

Dvojica im se goblina naklone dok su prolazili kroz srebrna vrata i ulazili u golemu mramornu dvoranu.

Stotinjak goblina sjedilo je na visokim stolicama za dugačkim pultom upisujući nešto u velike poslovne knjige, važući novčiće mjedenom vagonom i ispitujući pod povećalom drago kamenje. Nebrojena vrata vodila su dalje iz te dvorane, a drugi su goblini puštali ljude da na njih ulaze i izlaze, Hagrid i Harry zapute se do pulta.

Rowling

"Bar dan", obrati se Hagrid jednom slobodnom goblinu. "Mi smo došli da podignemo nešto novca iz sefa gospodina Harryja Pot-tera."

"A imate li, gospodine, njegov ključ?"

"Imadem ga ovdje negdje", odgovori Hagrid pa uzme vaditi stvari iz džepova i stavljati ih na pult, pri čemu prospe šaku psećih keksa po goblinovoj blagajničkoj knjizi. Goblin se namršti. Harry je dotle gledao drugog goblina s desne strane kako važe hrpu rubina velikih poput žeravica.

"Evo ga!" napokon će Hagrid dižući uvis zlatan ključić. Goblin promotri ključić izbliza. "Čini mi se daje sve u redu."

"A imadem i pismo od profesora Dumbledorea", važno prozbori i isprsi se Hagrid. "Radi se o znate-već-čemu u sefu broj sedamsto i trinajst."

Goblin pomno pročita pismo.

"U redu", reče vraćajući pismo Hagridu. "Dat ću vam nekoga da vas odvede do oba sefa. Griphook!"

Griphook je također bio goblin. Pošto Hagrid opet potrpa sve svoje pseće kekse u džepove, on i Hany pođu za Griphookom prema jednima od vrata što su vodila iz dvorane.

"A što je to znaš-već-što u sefu broj sedamsto trinaest?" priupita Harry Hagrida.

"E, to ti sad ne mogu reći", tajanstveno odgovori Hagrid. "To ti je tajna. Nešto u vezi sa Hogwartsom. Dumbledore ima u mene zbilja veliko povjerenje. Ne isplati mi se riskirat da ti to kažem."

Griphook im otvori vrata. Harry je očekivao da će vidjeti još više mramora, pa se iznenadi. Našli su se u uskom kamenom hodniku osvjetljenom bakljama. Hodnik se naglo spuštao a na podu su bile uske željezničke tračnice. Griphook zazviždi i niz tračnice se dokotrljaju do njih mala kolica. Sva se trojica popnu na njih - Hagrid poprilično teško-i oni krenu.

Isprva su se samo bučno vozili kroz labirint podzemnih hodnika. Harry je nastojao upamtiti, lijevo, desno, desno, lijevo, ravno, desno, lijevo, ali je to bilo nemoguće. Činilo se da kolica sama znaju put jer Griphook nije upravljao njima.

Harryja su zapekle oči od hladnog zraka kroz koji su jurili, ali ih je i dalje držao širom otvorene. Jednom mu se učinilo da je na kraju jednog hodnika vidio blijesak vatre pa se okrenuo da vidi nije li to možda zmaj, ali je zakasnio - pojurili su još dublje i prošli pokraj podzemnog jezera, uz koje su sa stropa i iz poda rasli stalaktiti i sta-lagmiti.

"Ja nikad nisam naučio koja je razlika između stalagmita i sta-laktita", vikne Harry Hagridu usred štopota kolica.

"Stalagmiti imaju slovo 'm' u sredini", odgovori mu Hagrid. "I nemoj me sad ništa više pitat jerbo mi je zlo."

I doista je sav pozelenio, a kad su se kolica napokon zaustavila uz nekakva mala vrata u zidu hodnika, Hagrid siđe i nasloni se na zid jer su mu koljena klecala.

Griphook otključa vrata. Zapahne ih zelenkast dim što je navro kroz vrata, a kad se dim razide, Harry zine.

Unutra su bile hrpe zlatnika, stupovi srebrnjaka i gomile brončanih knutova.

"Sve je ovo tvoje", nasmiješi se Hagrid.

Da je sve to Harryjevo - nevjerovatno! Dursleyjevi sigurno nisu znali za ovo jer bi mu inače sve skupa oteli dok bi dlanom o dlan. Koliko su se samo puta tužili da ih previše košta njegovo uzdržavanje! A za sve to vrijeme postojalo je ovo njegovo malo bogatstvo pohranjeno duboko ispod Londona!

Hagrid pomogne Harryju da potrpa nešto od tog blaga u torbu.

"Ovi su ti zlatnici galeoni", objasni mu. "Galcon ima sedamnaest srebrnih srpova, a srp dvadeset i jedan knut, to je zbilja jednostavno. Dobro ovo će ti bit dosta za dva polugodišta, ostalo ćemo ostavit ovdje za tebe."

Hagrid se obrati Griphooku: "A sad, molim, do sefa broj sedamsto i trinajst. I može malo polakše?"

"Postoji samo jedna brzina", odgovori mu Griphook.

Sad su se spuštali još dublje i još brže. Zrak je bivao sve hladniji i hladniji dok su jurili oštrim zavojima.

Protutnjali su i preko jedne podzemne gudure. Harry se nagnuo na stranu da vidi što se nalazi na mračnom dnu, ali je Hagrid prostenjao, zgrabio ga za šiju i povukao natrag.

Na sefu broj sedamsto i trinaest nije bilo ključanice.

"Odmaknite se malo!" važno zapovjedi Griphook. Zatim nježno pogladi vrata jednim od svojih dugačkih prstiju i vrata se jednostavno

rastope. "Kad bi ovo pokušao učiniti netko drugi, a ne goblin iz Grin-gotts, vrata bi se uvukla u sebe i ulovila ga u zamku."

"Koliko Često provjeravate nema li koga unutra?" upita ga Harry.

"Otprilike jedanput svakih deset godina", odgovori Grinhook i prilično se ružno naceri.

Harry je bio uvjeren da u ovom strogo čuvanom sefu mora doista biti nešto posebno, pa se radoznalo nagne naprijed nadajući se da će u najmanju ruku ugledati bajoslovne dragulje... ali u prvi mah mu se učini da tu nema ničega. Tad spazi na podu malen prljav zavežljaj u smeđem papiru. Hagrid ga pokupi i strpa u unutarnji duboki džep. Harry je gorio od želje da sazna što je to, ali je bio toliko pametan da nije ništa pitao.

"Ajdemo sad opet na ta prokleta kolica, i nemoj mi više ništa govorit jerbo će za mene najbolje bit da ne otvaram usta", reče Hagrid.

Nakon još jedne mahnite vožnje, stajali su žmirkajući na suncu pred Gringottsom. Harry nije znao kamo da prvo krene sad kad ima novca na bacanje. Nije ni morao znati koliko galeona vrijedi funta da bi bio svjestan da ima više novca nego što ga je ikad imao - čak i više nego što gaje ikad imao Dudley.

"Sad bi ti mogli i uniformu pribavit", reče Hagrid i mahne glavom prema Odjeći za sve prigode kod gospođe Malkin. "Čuj, Harry, imaš li šta protiv da si ja dotle skvasim grlo u Šupljem kotliću? Mrzim ona Gringottsova kolica!"

Reklo bi se da mu još nije dobro, pa Harry nervozno stupi u dućan gospođe Malkin sam. Gospođa Malkin bijaše nasmiješena zdepasta vještica, sva u odjeći sljezove boje.

"Za Hogwarts, dušo?" priupita ga čim Harry zausti da nešto kaže. "Tu imaš sve što ti treba... zapravo se baš sad još jedan mladac oprema za školu."

U stražnjoj prostoriji stajao je na klupici dječak blijeda, usiljena lica, na kojem je jedna druga vještica upravo pričvrščivala pribada-čama dugu crnu pelerinu. Gospođa Malkin odvede Harryja do druge klupice i reče mu neka stane na nju, a onda mu navuče preko glave dugačku pelerinu i počne na njoj pribadačama obilježavati potrebnu dužinu.

"Zdravo!" pozdravi ga dječak. "I ti ideš u Hogvvars?"

"Da", potvrdi Harry.

"Meni tata u susjednoj knjižari kupuje knjige, a mama mi malo dalje u ovoj istoj ulici traži čarobne štapiće", reče mu dječak. Govorio je otegnutim glasom, kao da mu je dosadno. "Poslije ću s njima skupa potražiti trkaće metle. Nije mi jasno zašto učenici prvog razreda ne smiju imati svoje metle. Pokušat ću nagovoriti tatu da mi kupi jednu metlu i onda je nekako prošvercati u školu."

Harryja je ovaj dečko podsjetio na Dudleyja.

"A imaš li ti svoju metlu?" upita ga dječak.

"Nemam", odgovori Harry.

"Igraš li uopće metloboj?"

"Ne igram", otpovrne Harry pitajući se što je to uopće metloboj.

"Ja igram... tata kaže da bi bila sramota da me ne izaberu da igram za svoj dom. I ja mislim da ima pravo. Znaš li u kojem ćeš domu biti?"

"Ne znam", odgovori Harry osjećajući se u svakom trenutku sve gluplje.

"E pa, nitko zapravo ne zna u kojem će domu biti dok ne dodc tamo, ali ja već znam da ću biti među Slvtherinima jer su svi u našoj familiji bili Slvthcrini... a zamisli da upadneš među Hufflepuffe, ja mislim da bih u tom slučaju zbrisao, a ti?"

"Mmm", izusti Harry žaleći što ne zna reći ništa zanimljivije.

"Uh, pogledaj onoga tamo!" iznenada uzvikne dječak i mahne glavom prema izlogu. Pred izlogom je stajao Hagrid, smješkao se Harryju i podizao uvis dva velika sladoleda da mu pokaže da zbog njih ne smije unutra.

"To je Hagrid", reče Harry, sretan što i on zna nešto što ovaj dječak ne zna. "On radi u Hogwartsu."

"Ah", izusti dječak. "Čuo sam već za njega. On je tamo nekakav sluga, je li?"

"On je lovočuvar", ispravi ga Harry. Ovaj mu se dečko sve manje sviđao.

"Jest, tako je. Čuo sam daje pravi divljak... da živi u kolibi pokraj škole i da se povremeno opija, pa se onda pokušava baviti magijom, ali obično na kraju zapali sam sebi krevet."

"Ja mislim da je on pametna glava", hladno će Harry.

"Ma nemoj?" začudi se dječak podsmjehujući mu se. "A zastoje s tobom? Gdje su tvoji roditelji?"

"Umrli su", kratko mu odgovori Harry. Nije mu se dalo ništa objašnjavati ovom dječaku.

"Ah, žao mi je", odvrati onaj, ali se ne bi reklo da mu je uistinu žao. "Ali valjda su bili našeg soja?"

"Bili su vještica i čarobnjak, ako na to misliš."

"Ja stvarno mislim da ne bi smjeli primati one druge, a ti? Oni jednostavno nisu kao mi, drukčije su odgojeni. Neki od njih, zamisli, nisu čak ni čuli za Hogwarts dok nisu primili pismo. Ja mislim da bi sve to trebalo ostati među čarobnjačkim obiteljima. A kako se ti zoveš?"

Ali prije nego što mu je Harry mogao odgovoriti, gospoda Mal-kin reče:

"Evo, gotovi smo!"

Harryju nije bilo krivo što ne mora više razgovarati s tim dječakom, pa skoči s klupice na pod.

"E pa, vidjet ćemo se valjda u Hogwartsu!" dobaci mu dječak otegnutim glasom.

Harry je bio mučaljiv dok je lizao sladoled što mu ga je Hagrid donio (od čokolade i jagoda s lješnjacima).

"Što ti je?" upita ga Hagrid.

"Ništa", slaže Harry. Navratili su u jedan dućan kupiti pergamenta i pera. Harry se obradovao kad je našao bočicu tinte. Što pri pisanju mijenja boju. Kad su izašli iz tog dućana, upita Hagrida:

"Hagride, Stoje to metloboj?"

"Bog i bogme, Harry, ja stalno zaboravljam koliko ti malo zna-deš... Ne znaš ni stoje metloboj!"

"Nemoj mi sada još više otežavati stvar", reče Harry i ispriča mu sve o onom blijedom dječaku kod gospode Malkin.

"... i rekao je da ne bi smjeli uopće primati ljude iz bezjačkih obitelji..."

"Ti nisi iz bezjačke familije. Da je on samo znao ko si ti. Sigurno znade za tebe ako je iz čarobnjačke familije, pa vidio si ih u Šupljem kotliću! Ama, šta on zna o tome, neki su od najboljih u magiji bili iz familija u kojima su bili sve sami bezjaci... uzmimo samo tvoju nanu! A vidiš kakva joj je sestra!"

"Dobro, a što je to metloboj?"

"To ti je naš šport. Čarobnjački šport. To ti je... ko nogomet u bezjačkom svijetu... svi prate metloboj... a igra se u zraku na metlama, sa četiri lopte... nije baš lako objasniti pravila te igre."

"A što su Slytherini i Hufflepuffi?"

"Domovi u školi. Ima ih četiri. Svi tvrde da su Hufflepuffi bez-veznjaci, al..."

"Kladio bih se da sam i ja Hufflepuff, zlovoljno će Harry.

"Bolje ti je bit Hufflepuff neg Slytherin", tajanstveno će Hagrid. "Nema ni jedne jedine vještice ni čarobnjaka koji su se pokvarili a da prethodno nisu bili Slytherini. Slytherin je bio i onaj Znaš-već-tko..."

"Vol... oprost... Znaš-već-tko je bio u Hogwartsu?" "Prije puno, puno godina", potvrdi Hagrid.

Kupili su i udžbenike u knjižari Krasopis od Bugačice, u kojoj su knjige bile naslagane na policama do stropa. Bilo je tu knjižurina velikih poput kamenih ploča na cesti i uvezanih u kožu, knjižica malenih poput poštanskih maraka, u svilenim koricama, i knjiga punih neobičnih simbola, a bilo ih je i u kojima nije bilo ničega. Čak bi i Dudleyju, koji nikad ništa nije čitao, rasle zazubice za nekima od njih. Hagrid je morao upravo odvući Harryja od Kletvi i protukletvi (Očarajte svoje prijatelje i zbunite svoje neprijatelje najnovijim osvetničkim crnima: gubitkom kose, klecanjem nogu, mutavošću i koječim drugim), knjige profesora Vindictusa Viridiana.

"I ja sam se bavio mišlju kako da začaram Dudleyja."

"Ne kažem da je to loša ideja, al ne smiješ se služiti magijom u bezjačkom svijetu, osim u iznimnim prigodama", reče Hagrid. "U svakom slučaju, ne bi se još znao služiti tim kletvama, morat ćeš još puno, puno učiti da dođeš do tog stupnja."

Hagrid nije dao Harryju ni da kupi kotlić od čistog zlata ("Na tvom popisu piše kositreteni!"), ali su kupili lijepu vagu za vaganje sastojaka u čarobnim napicima i sklopivi mjedeni teleskop. Zatim su svratili u ljekarnu, koja je bila vrlo zanimljiva, usprkos groznom smradu, mješavini pokvarenih jaja i trulog zelja. Na podu su stajale kačice s nečim sluzavim, uza zidove bijahu na policama poredane staklenke s travama i sjajnim prascima, a sa stropa su visili naramci perja, niske očnjaka i kolutovi pandži. Dok je Hagrid naručivao od Čovjeka za tezgom neke osnovne sastojke čarobnih napitaka za Harryja, Harry je razgledao srebrne rogovednoroga, od kojih je svaki stajao po dvadeset jedan galeon, i sićušne, blistave oči kukaca (pet knutova za žlicu).

Ispred ljekarne je Hagrid još jednom bacio pogled na Harryjev popis.

"Još samo čarobni štapić... ah, da, nisam ti još kupio ni dar za rođendan."

Harry osjeti kako crveni. "Ne moraš mi ni kupovati..."

"Znam da ne moram. Znaš šta, kupit ću ti jednu životinju. Neću žabu krastaču, one su već davno izašle iz mode, svi bi ti se smijali... a ja opet ne volim mačke jerbo od njih kišem. Kupit ću ti sovu. Svi klinci žele sovu, sove su zbilja korisne, nose poštu i slične stvari."

Nakon dvadesetak minuta izašli su iz Eevlopsove kuće sova, mračne i pune komešam'a i treperenja i užagrcnih očiju. Harry je nosio veliku krletku u kojoj bijaše lijepa bijela sova stoje čvrsto spavala s glavom zavučenom pod krilo. Neprestance je zahvaljivao Hagridu zamuckujući baš kao profesor Ouirrell.

"Nema na čemu", oteresito odvratila Hagrid. "Ne vjerujem da si se baš nadobivo darova kod onih Dursievjevih. Još samo da skoknemo do Ollivandera... to je jedino mjesto di možeš dobit čarobne Štapiće, a ti moraš imat najbolji od najboljih."

Čarobni štapić... to si je Harry zapravo najviše želio. Taj je dućan bio tijesan i otrcan. Nad vratima je stajao natpis s kojeg su se IjuŠtiJa zlatna slova Ollivanderproizvođač kvalitetnih čarobnih štapića od . godine prije Kristu. U prašnom je izlogu, na iz-blijedjelom purpurnom jastučiću, ležao samo jedan čarobni štapić. Kad su ušli u dućan, negdje daleko straga razlegao se cilik zvonca. Bijaše to skučen i pust dućan u kojem se nalazila samo jedna stolica dugih i tankih nogu, na koju je Hagrid sjeo da pričeka. Harry se čudno osjećao, kao daje u knjižnici u kojoj vlada strogi red. Zatomio je više novih pitanja što su mu pala na pamet, Umjesto toga, zagleda se u tisuće uskih kutija uredno naslaganih do sama stropa. Iz nekog nepoznatog razloga svrbjela ga je šija. Reklo bi se da tu sama prašina i tišina izazivaju svrbež nekom tajanstvenom Čarolijom.

"Dobar dan", oglasila se netko blagim glasom. Harry se lecne. Zacijelo se i Hagrid lecnuo jer se razlegne škripa i on brže-bolje ustane sa stolice.

Pred njima je stajao starac kojem su širom otvorene svijetle oči sjale poput dva mjeseca u mračnom dućanu.

"Zdravo", nespretno će Harry.

"Ah, da", opet će starac. "Da, da. Mislio sam ja da ću vas uskoro vidjeti. Harry Potter." Ovo nije bilo pitanje.

"Imate majčine oči. Čini mi se kao da je jučer bila ovdje kupiti svoj prvi štapić. Dvadeset i sedam centimetara dugačak, tanak, vrbov. Zgodan štapić za čarobiranje."

Gospodin Ollivander priđe Harryju. Harry poželi da starac bar jednom žmirne. Te su mu srebrnkaste oči bile nekako jezovite.

"Vaš je otac pak više volio štapić od mahagonija. Dvadeset osam centimetara dugačak. Elastičan. Malo snažniji, idealan za preobrazbe. E, sad, rekao sam da je vaš otac više volio... a, zapravo, štapić, naravno, bira čarobnjaka."

Gospodin Ollivander toliko se približio Harryju da su im se nosovi malne dodirnuli. Harry spazi svoj odraz u njegovim zamagljenim očima.

"A tu je i..."

Gospodin Ollivander dotakne dugačkim bijelim prstom munjo-liko ožiljak na Harryjevu čelu.

"Žao mi je što moram priznati da sam upravo ja prodao štapić kojim vam je ovo učinjeno", reče blagim glasom. "Trideset i tri centimetra. Od tisovine. Snažan štapić, vrlo snažan, ali u pogrešnim rukama... E, da sam ja znao što će taj štapić napraviti u svijetu..."

Zavrtjevši glavom, napokon spazi, na Harryjevo veliko olakšanje, i Hagrida.

"Rubeus! Rubeus Hagrid! Baš mi je drago Što vas opet vidim... Od hrastovine, četrdeset centimetara, prilično savitljiv, je li?"

"Tako je, gospodine, točno", potvrdila Hagrid.

"Dobar štapić, nema zбора. Ali vjerojatno su vam ga slomili kad su vas isključili iz škole?" priupita ga odjednom gospodin Ollivander strogim glasom.

"Ovaj... da, slomili su mi ga, da", reče Hagrid stružući nogom po podu. "Ipak su mi ostale obje polovice", nadoda malo vedrije.

"Ali ne služite se valjda njima?" upita ga gospodin Ollivander oštrim glasom.

"Ma ne služim, gospodine", brže-bolje će Hagrid. Harry primijeti kako je pritom snažno stisnuo u ruci svoj ružičasti kišobran.

"Hmmm", izusti gospodin Ollivander i odmjeri Hagrida prodornim pogledom. "E, a sad... gospodine Potter. Da vidimo!" Izvadi iz džepa dugačak krojački metar sa srebrnkastim mjerama. "Kojom rukom čarobirate?"

"Ja sam... ovaj... dešnjak", odgovori Harry.

"Ispružite ruku. Tako, tako." Pa izmjeri Harryju ruku od ramena do vrha prstiju, od zgloba do lakta, pa visinu od ramena do poda, od koljena do pazuha i opseg glave. Dok je sve to mjerio, govorio je: "Gospodine Potter, svaki Ollivanderov Čarobni štapić ima u svojoj srži snažnu magičnu supstanciju. Koristimo se dlakom jednoroga, perjem iz feniksova repa i zmajevskim srčanim vlaknima. Nema potpuno jednakih Ollivanderovih Štapića, baš kao što nema ni potpuno jednakih jednoroga, zmajeva ni feniksa. I dakako da tuđim štapićem nećete nikad polučiti tako dobre rezultate."

Harry odjednom shvati da mu krojački metar sam od sebe mjeri razmak između nosnica. Dotle se gospodin Ollivander motao oko polica i vadio s njih kutije.

"Dosta će biti", reče, i krojački se metar složi na podu. "E, dobro, gospodine Potter. Isprobajte najprije ovaj. Od brezovine, sa zmajevskim srčanim vlaknima. Dvadeset dva i pol centimetra. Zgodan i elastičan. Uzmite ga samo u ruku i zamahnite njime."

Harry uzme štapić i (osjećajući se glupo) ovlaš zamahne njime, ali mu ga gospodin Ollivander gotovo istog Časa otme iz ruke.

"A ovaj je od javora, s feniksovim perjem. Deset i pol centimetara. Sličan biču. Isprobajte ga..."

Harry ga je htio isprobati, ali čim je podigao štapić uvis, opet mu ga gospodin Ollivander otme.

"Ne, ne... uzmite ovaj, od ebanovine i dlake jednoroga, dvanaest i pol centimetara, gibak. Hajde, hajde, isprobajte ga!"

Harry ga je isprobao. Pa je isprobao još jedan. I još jedan. Nije mu bilo jasno što gospodin Ollivander zapravo traži. Hrpa isprobanih štapića na stolici sve je više rasla. Reklo bi se daje gospodin Ollivander to zadovoljniji što ih više skida s polica.

"Izbirljiva mušterija, a? Ali ne brinite, naći ćemo mi već ovdje onaj pravi... a kako bi bilo... pa, da, zašto ne... da pokušamo s kojom neobičnijom kombinacijom... božikovina s feniksovim perjem, dvanaest i pol centimetara, lijep i savitljiv?"

Harry uzme od njega taj štapić. Odjednom u prstima oćuti toplinu. Podigne štapić iznad glave i naglo zamahne njime kroz prašni zrak, a iz vrha štapića vrcne roj crvenih i zlatnih iskri poput vatrometa bacajući razigrane mrlje svjetla po zidovima. Hagrid podvrisne i zaplješće, a gospodin Ollivander uzvikne:

"E, bravo! Da, stvarno je dobro. Zbilja dobro, dobro, dobro... kako je to čudno... stvarno čudno..."

I ponovo strpa Harryjev štapić u kutiju, koju zamota smeđim pakpapirom svejednako mrmljajući:

"Čudno... zbilja čudno..."

"Oprostite," obrati mu se Harry, "što vam je to Čudno?"

Gospodin Ollivander zagleda se u Harryja svojim svijetlim očima.

"Ja se, gospodine Potter, sjećam svakog štapića koji sam prodao. Svakog pojedinog štapića. I eto, slučaj je htio da je pero iz feniksova repa u vašem štapiću iz istog onoga repa kao i... u onom drugom. Zbilja je pravo čudo što vam je suđen baš ovaj Štapić Čiji je brat... ama, čiji vam je brat napravio taj ožiljak na čelu."

Harry proguta.

"Da, trideset i tri centimetra. Od tisovine. Stvarno se neobične stvari događaju. Svaki štapić bira svoga čarobnjaka, sjećate se... Mislim da od vas, gospodine Potter, možemo očekivati velike stvari... Uostalom, i onaj čije ime ne smijemo spominjati, napravio je velike stvari... užasne, da, ali velike..."

Harry se naježi. Nije bio siguran da mu je gospodin Ollivander baš jako drag. Plati mu sedam zlatnih galcona za štapić, a gospodin Ollivander isprati ih klanjajući se iz dućana.

Kasnopopodnevno sunce klonilo se zapadu dok su se Harry i Hagrid probijali opet kroz Zakutnu ulicu, prolazili kroza zid i kroz Šuplji kotlić, sad potpuno pust. Harry nije ni riječi rekao dok su prolazili londonskim ulicama, nije čak ni primijetio koliko ljudi bulje u njih u podzemnoj željeznici, onako natovarene svim onim paketima čudnovatih oblika, s usnulom bijelom sovom u Harryjevu krilu. Popeli su se još jednim pomičnim stubama i izašli na postaji Padding-ton. Harry pojmi gdje se nalaze tek kad ga Hagrid potapše po ramenu.

"Imamo još malo vremena da štogod prigrizemo prije odlaska tvog vlaka", reče mu Hagrid.

GLAVA ŠESTA

Kupi hamburgere pa obojica sjednu na stolice od plastike da ih pojedu. Harry je neprestano gledao oko sebe. Sve mu se činilo tako čudno.

"Je sve u redu, Harry? Nekako si mi šutljiv?" reče Hagrid.

Harry nije pravo znao kako bi to objasnio. Upravo je proslavio najljepši rođendan u životu... a ipak... žvakao je hamburger tražeći u glavi prave riječi.

"Svi misle da sam ja nešto posebno", napokon reče. "Svi oni Jjudi u Šupljem kotliću, profesor Guirrell, gospodin Ollivander... a ja nemam pojma o magiji. Kako oni mogu od mene očekivati velike stvari? Ja sam tobože slavan, a Čak se i ne sjećam čime sam se to proslavio. Ne znam uopće Što se dogodilo kad je Vol... oprost... hoću reći, one noći kad su mi roditelji poginuli."

Hagrid se nasloni na stol. Iza raščupane brade i čupavih obrva nazirao se dobrotiv smiješak.

"Ne brini ti ništa, Harry. Brzo ćeš ti sve to naučit. Svi u Hogwartsu počinju od nule, sve će to tebi ić od ruke. Samo budi svoj! Znam da je to teško. Ti si izabran, a to je uvijek teško. Al u Hogwartsu će ti bit divno... i manje bilo... pa i sad je, istini za volju."

Hagrid je pomogao Harryju da se ukrca u vlak koji će ga ponovo odvesti do Dursleyjevih, a na rastanku mu je pružio jednu omotnicu.

"Ovo ti je vozna karta za Hogwarts", reče mu. "Prvi rujna... na kolodvoru King's Cross... sve ti lijepo piše tu na karti. Ako budeš imo bilo kakvih problema s Dursleyjevima. pošalji mi pismo po sovi, ona će već znat gdje će me nać... Do viđenja, Harry!"

Vlak je krenuo s kolodvora. Harry je želio gledati Hagrida sve dok ga ne izgubi iz vida, pridigao se sa sjedala i pritisnuo nos uz prozor, ali čim je žmirnuo, Hagrid je nestao.

ODLAZAK S PERONA BROJ DEVET I TRI ČETVRT

Harryjev posljednji mjesec dana kod Dursleyjevih nije bio nikakva uživancija. Dudley se sad, doduše, toliko bojao Harryja da nije htio ostati s njim u istoj sobi. Teta Petunia i tetak Vernon nisu ipak zatvorili Harryja u ormar, nisu ga ni na što silili niti vikali na njega - zapravo nisu ni razgovarali s njim. Onako prestravljeni i bijesni, ponašali su se kao da je stolica na kojoj Harry sjedi prazna. Premda je ovo po mnogo čemu bilo velik napredak, Harry je bio poprilično potišten.

Nije izlazio iz svoje sobe i družio se samo sa svojom sovom. Odlučio ju je prozvati Hedviga, po imenu koje je našao u Povijesti magije. Školske su mu knjige postale vrlo zanimljive. Ležao je u krevetu i čitao do kasno u noć. Hedviga je kroz otvoreni prozor slobodno ulijetala u sobu i izlijetala iz nje. Sva je sreća Što teta Petunia nije više svraćala u sobu s usisavaćem, jer je Hedviga neprestance donosila sa sobom mrtve miševе. Svake večeri prije spavanja Harry bi prekrizio još jedan datum na listu papira koji je objesio na zid brojeći dane do . rujna.

Posljednjeg dana u mjesecu kolovozu zaključio je da će ipak biti bolje da porazgovara s tetom i tetkom o tome kako da sutradan dođe do kolodvora King's Cross, pa je sišao u dnevnu sobu u kojoj su ukućani gledali nekakvu kviz-emisiju na televiziji. Nakašljao se da ih upozori na svoju nazočnost. Dudley vrisne i pobjegne iz sobe.

"Ovaj... tetak Vernon?"

Tetak Vernon progunđa nešto da pokaže da ga sluša.

"Ovaj... ja bih morao sutra ujutro na King's Cross... da otputujem u Hogwarts."

Tetak Vernon opet nešto progunđa. "Biste li me mogli odvesti na kolodvor?"

Tetak još jednom nešto progunđa. Harry pomisli da to znaci pristanak.

"Hvala vam."

Kad je Harry već pošao prema stubama, tetak Vernon napokon progovori:

"Čudno je Što se vlakom putuje u čarobnjačku Školu. Leteći su tepisi valjda svi u defektu, je li?"

Harry je šutio.

"A gdje ti je, uostalom, ta škola?"

"Ne znam", odgovori Harry, koji je tek sad shvatio da to ne zna. Izvadi iz džepa kartu koju mu je dao Hagrid.

"Znam jedino da odlazim s perona broj devet i tri četvrt u sati", pročita s karte.

Teta i tetak zablenu se u njega.

"S kojeg to perona?"

"Devet i tri četvrt."

"Ne govori gluposti," reče mu tetak Vernon, "nema tamo perona deveti tri četvrt,"

"Tako piše na karti."

"Ma svi su oni totalno ludi, šašavi", reče tetak Vernon. "Čekaj samo, vidjet ćeš i sam. Dobro, odvest ćemo te do King's Crossa. Ionako moramo sutra u London, inače te ne bih vozio."

"A zašto morate u London?" priupita ga Harry nastojeći zadržati prijateljski ton razgovora.

"Vozimo Dudleyja u bolnicu", promumlja tetak Vernon. "Da mu odstrane onaj prokleti repić prije nego što krene u Smeltings."

Sutradan ujutro Harry se probudio u sati i nije vise mogao zaspati, toliko je bio uzbuđen i nervozan. Ustao je i obukao traperice jer nije htio doći na kolodvor u čarobnjačkoj pelerini - presvući će se poslije u vlaku. Još jednom preleti pogledom popis stvari za Hog-warts da provjeri ima li sve što treba, pa zatvori Hedvigu u krletku. Ushoda se po sobi čekajući da Dursleyjevi ustanu.

Nakon dva sata ukrcali su Harryjev veliki, teški kovčeg u automobil Dursleyjevih, teta Petunia uspjela je nagovoriti Dudleyja da sjedne uz Harryja, pa su krenuli.

Na kolodvor su stigli u deset i pol. Tetak Vernon baci Harryjev kovčeg na kolica za prtljagu i odveze ga u kolodvorsku zgradu. Harry pomisli kako je to začudno lijepo od njega sve dok tetak Vernon naglo ne stane pred peronima i ružno se naceri.

"E pa, eto ti, dečko dragi, tu su ti peron broj devet i peron broj deset. Tvoj bi morao biti negdje između njih, ali rekao bih da ga još nisu izgradili, što misliš?"

Dakako daje imao pravo. Iznad jednog perona stajala je velika ploča od plastike s brojem , a do njega druga velika ploča s brojem . Između njih nije bilo ničega.

"Želim ti sretno prvo polugodište", reče mu tetak Vernon cereći se još ružnije pa ode bez riječi. Harry se okrene i vidje Dursleyjevc kako odlaze kolima. Svi su se troje smijali. Harryju su se osušila usta. Što li će sad, za ime Božje? Mnogi su ga ljudi u prolazu čudno gledali, zbog Hedvige. Morat će se raspitati.

Obrati se jednom kondukeru koji je prolazio mimo, ali se nije usudio pitati ga za peron broj devet i tri četvrt. Konduker nije nikad čuo za Hogwarts, a kako mu Harry nije znao reći čak ni u kojem je dijelu zemlje to mjesto, počeo se uzrujavati kao da se Harry navlas pravi blesav. Sav očajan, Harry ga upita koji vlak odlazi točno u sati, ali mu konduker odgovori da ne odlazi ni jedan. Na kraju konduker ode dalje mrndžajući nešto o tome kako ima svakakvih gnjavatora. Harry je svim silama nastojao ostati priseban. Prema velikom satu iznad ploče s obavijestima o dolasku vlakova, ostalo mu je još deset minuta vremena do odlaska vlaka u Hogwarts, a on još nije znao što mu je činiti. Stajao je izgubljen nasred kolodvora, s kovčegom koji jedva da je mogao sam podići, s punim džepom čarobnjač-kog novca i s velikom sovom u krletki.

Hagrid mu je zacijelo zaboravio reći što treba učiniti, kao što je onda trebalo kucnuti po trećoj cigli s lijeve strane da bi se našli u Za-kutnoj ulici. Pomislio je već da izvadi svoj čarobni štapić i počne kuckati po automatu za izdavanje karata između perona broj i broj .

Uto naiđe iza njega skupina ljudi i on razabere nekoliko riječi iz njihova razgovora:

"... pun bezjaka, naravski..."

Harry se naglo okrene. Te je rijeci izgovorila debeljuškasta žena obraćajući se četvorici dječaka koji su svi imati jarkocrvenu kosu.

Svaki je od njih gurao pred sobom na kolicima kovčeg sličan Har-rvjevu... i svaki je nosio po jednu sov! Osjećajući kako mu srce lupa, Harry pogura kolica za njima. Oni stanu pa stane i on, te začuje što govore:

"Koji je ono broj perona?" upita ih majka.

"Devet i tri četvrt!" propiskuta djevojčica, također crvenokosa, koja je držala majku za ruku. "Mama, mogu li i ja s njima?..."

"Ti si, Ginny, još premlada, radije šuti. Dobro, Percy, pođi ti prvi!"

Po svemu sudeći, najstariji dječak pode prema peronima broj i . Harry je gledao za njim pazeći da ne žmirne kako mu dječak ne bi iščeznuo iz očiju... ali baš kad je dječak stigao do pregrade između ta dva perona, pred Harryjem se ispriječi velika skupina turista, a kad je nestala i posljednja naprtnjača, dječaka više nije bilo.

"Frede, ti si sljedeći", reče debeljuškasta žena.

"Nisam ja Fred, ja sam George", ispravi je dječak. "Pa dobro, ženska glavo, i ti si nam neka majka, a ne znaš da sam ja George?"

"Oprosti, George, dragi."

"Ma samo sam se šalio, ja sam Fred", reče dječak i ode. Njegov brat blizanac vikne za njim neka požuri, i vjerojatno je požurio jer je trenutak zatim nestao... ali kako je mogao nestati?

Sad je i treći brat pošao žustrim korakom prema pregradi između perona... tek što nije stigao do nje... a onda je najednom nestao.

Iščežnuo je bez traga i glasa.

"Oprostite", obrati se Harry debeljuci.

"Zdravo, dušo", pozdravi ga ona. "Prvi put ideš u Hogwarts? I Ronu je ovo prvi put."

Pa upre prstom u svog posljednjeg i najmlađeg sina. Bio je to visok, mršav i krakat dječak, pjegav u licu i nosat, velikih šaka i stopala.

"Da", odgovori Harry. "Ma radi se o tome... radi se o tome što ne znam kako da..."

"Kako da dođeš na pravi peron?" ljubazno ga priupita ona, a Harry klimne glavom. "Budi bez brige", reče mu ona. "Idi samo ravno prema pregradi između ova dva perona. Ne zaustavljaj se i ne boj se da ćeš udariti u pregradu, to je najvažnije. Najbolje će biti da potrčiš ako imaš tremu. A sad kreni, kreni prije Rona!"

"Ovaj... u redu", reče Harry.

Okrene svoja kolica i zagleda se u pregradu. Doimala se vrlo solidno.

Polagano pođe prema njoj. Gurali su ga usput ljudi koji su hitali na perone broj i . Harry ubrza korak. Udarit će u automat za izdavanje karata i onda će se naći u nebranu grožđu... naslonivši se na kolica pred sobom, produži trkom... sve se više primicao pregradi... više se neće moći zaustaviti... ne može više upravljati kolicima... na tridesetak je centimetara od pregrade... zatvori oči, spreman na sudar...

Ništa se nije dogodilo... i dalje je trčao... a onda je otvorio oči.

Parna lokomotiva skretne boje stajala je pred njim na peronu, a rza nje vagoni puni putnika. Na natpisu iznad lokomotive pisalo je Hogwarts ekspres, sati. Harry se osvrne i vidje, na mjestu gdje je stajao automat za izdavanje karata, luk od kovana željeza na kojem piše Peron devet i tri četvrt. Uspio je.

Dim iz lokomotive vio se iznad glava putnika koji su žagorili, a oko nogu su im se motale mačke svih mogućih boja. Usred žamora i struganja teških kovčega po podu, nezadovoljno su se glasale sovuljage.

Prvih nekoliko vagona bijahu već puni učenika, od kojih su se jedni naginjali kroz prozor i razgovarali sa svojim, a drugi se još borili za mjesta u vlaku. Harry je gurao pred sobom svoja kolica i tražio slobodno mjesto. Prošao je mimo dječaka okrugle glave koji je upravo govorio:

"Bako, opet sam izgubio žabu."

"Oh, Neville!" čuo je staricu kako uzdiše.

Jedan dječak s rasta čupercima bijaše okružen skupinom ljudi.

"Daj, Lee, da ga vidimo!"

Dječak podigne poklopac s kutije u svom naručju a ljudi oko njega zavrište i zauraju kad ugledaju kako je neka životinja iznutra ispružila dugačku, dlakavu nogu.

Harry se i dalje probijao kroz svjetinu dok nije pri kraju vlaka našao prazan odjeljak. Najprije unese u njega Hedvigu u krletki, a onda uzme gurati i dizati svoj kovčeg prema vratima. Pokušao ga je podići uza stube ali je jedva uspio uznijeti jedan kraj kovčega. Drugi mu je kraj dvaput pao na nogu i očepio ga.

"Da ti pomognem?" Bijaše to jedan od one dvojice crvenokosih blizanaca koje je gledao kako nestaju iza automata za izdavanje karata.

"Daj, molim te!" odvrati Harry predišući. "Hej, Frede! Hodi amo da nam pomogneš!"

Harry je napokon, uz pomoć blizanaca, ugurao svoj kovčeg u kut praznog odjeJjka.

"Hvala vam", reče Harry sklanjajući znojnu kosu s očiju. "Što ti je to?" upita ga iznenada jedan od blizanaca pokazujući na ožiljak u obliku munje na Harryjevu čelu.

"Ti bokca", reče drugi blizanac. "Da nisi ti možda?..."

"Jest, on je", potvrdi prvi blizanac. "Je li da jesi?" obrati se opet Harryju.

"Što?" priupita ga Harry.

"Hany Potter!" uglas će oba blizanca.

"A, na njega mislite", reče Harry. "Da, da, ja sam taj."

Oba se dječaka zapilje u njega, a Harry osjeti kako crveni. Tada, na svoje olakšanje, začuje nečiji glas kroz otvorena vrata:

"Frede? George? Jeste li tu?"

"Evo nas, mama."

Pogledavši još jednom Harryja, blizanci iskoče iz vagona.

Harry sjedne uz prozor, odakle je, napol skriven, mogao promatrati crvenokosu obitelj na peronu i slušati što govore. Majka je upravo izvadila iz torbice rupčić. "Rone, imaš nešto na nosu."

Najmlađi se dječak pokuša izmigoljiti, ali ga ona zgrabi i uzme mu otirali vrh nosa.

"Ma daj... mama!" Uspio joj se oteti.

"Aaah, je i to naf mali Ronnie ima nefto na nofíću?" zapita jedan od blizanaca.

"Daj zaveži!" reče mu Ron.

"A gdje je Percy?" zapita majka.

"Eno ga, dolazi."

Najstariji se dječak pojavi na vidiku. On se već bio zaogrnuo svojom nabranom crnom hogwartskom pelerinom, a Harry primijeti na njegovim prsima i sjajnu srebrnu značku na kojoj se kočilo slovo P.

"Ne mogu dugo ostati s vama, majko", reče on. "Ja sam u prvom vagonu, prefekti imaju dva kupea za sebe..."

"Ono, pa zar si ti, Percy, prefekt?" upita ga jedan od blizanaca, silno iznenađen. "Trebao si nam ipak reći, mi nismo imali ni pojma o tome..."

"Čekaj malo, čini mi se da se sjećam da nam je govorio nešto o tome", ubaci drugi blizanac. "Jedanput..."

"Ili dvaput..."

"Onako usput..."

"Cijelo božje ljeto..."

"Ma dajte prestanite!" obrecne se na njih prefekt Percy.

"A kako to da Percy ima novu pelerinu?" zapita jedan od blizanaca.

"Zato stoje on prefekt", zadovoljno će majka. "Dobro, dobro, dušo, želim ti sretno polugodište... i javi mi se po sovi kad stigneš onamo."

Ona poljubi Percyja u obraz i on ode. Zatim se majka obrati blizancima:

"A vas dvojica... pazite kako ćete se ponašati ove godine. Ako još jedanput dobijem poruku po sovi da ste... digli zahod u zrak ili..." "Digli zahod u zrak? Pa, mi nismo nikad digli zahod u zrak." "Ali to ti je dobra ideja, mama, hvala ti." "Nije to ništa smiješno. I pripazite na Rona." "Budi bez brige, mali je Ronničić u sigurnim rukama." "Dajte zavežite!" opet će Ron. On je bio već gotovo isto toliko visok kao i blizanci. Nos mu se još crvenio na onom mjestu što mu ga je majka obrisala.

"Hej, mama, znaš šta? Pogodi koga smo maloprije sreli u vlaku!"

Harry se brže-bolje zavalio na naslon sjedala da ga slučajno ne opaze.

"Sjećaš se onog crnokosog dečka što je stajao blizu nas na kolodvoru? Znaš li tko je on?"

"Tko?"

"Harry Potter!"

Harry začuje glas one njihove djevojčice:

"Ah, mama, smijem li ga pogledati u vlaku, molim te, mama..."

"Već si ga vidjela, Ginny, a taj siroti dečko nije nikakva zvjerka da buljite u njega kao u zoološkom vrtu. Je li to zaista on, Frede? Otkud znaš?"

"Pitao sam ga. Vidio sam mu ožiljak. Stvarno mu se vidi na čelu... poput munje."

"Siroti dragi dečko... nije čudo što je sam. Kako me samo uljudno upitao kako da dođe na peron!"

"Ma pusti sad to. Misliš da se on još sjeća kako je izgledao Znaš-već-tko?"

Majka se iznenada uozbilji.

"Zabranjujem ti, Frede, da ga to pitaš. Da se nisi usudio! Samo bi mu još to trebalo na prvi dan škole!"

"Dobro, dobro, samo nemoj se pjeniti!"

Odjekne zvižduk.

"Požurite se!" reče im majka i sva trojica dječaka popnu se u vagon. Nagnuli su se kroz prozor da ih ona na rastanku poljubi, a mala im se sestra rasplače.

"Ne plači, Ginny, slat ćemo ti svaki dan sove."

"Poslat ćemo ti i zahodsku dasku iz Hogwarta."

"George!"

"Samo sam se šalio, mama."

Vlak krene. Harry je gledao majku dječaka kako im maše, i njihovu sestricu, napol nasmijanu, napol uplakanu, kako trči uz vlak sve dok vlak ne poveća brzinu. Tek tada zaostane za njim svejednako mašući braći.

Harry je gledao djevojčicu i njezinu majku kako nestaju iz vida sve dok vlak ne zamakne za zavoj. Spopalo ga je silno uzbuđenje. Nije znao kamo ide... ali će mu ondje zacijelo biti bolje nego što mu je dosad bilo. Iznenada se otvore vrata i u odjeljak stupi najmlađi crvenokosi dječak.

"Je li možda tko tu sjedi?" upita pokazujući na sjedalo sučelice Harryju. "U cijelom vlaku nema više ni jednog slobodnog mjesta."

Harry odmahne glavom pa dječak sjedne. Zirne na Harryja, a onda se brže-bolje zagleda kroz prozor kao da ga nije ni pogledao. Harry zapazi da mu se vrh nosa još crni.

"Hej, Rone!"

Vratili su se blizanci.

"Čuj, mi idemo dalje, do sredine vlaka... Lee Jordan ima tamo jednu veliku tarantulu."

"U redu", promrmlja Ron.

"Harry," progovori drugi blizanac, "mi se još nismo upoznali? Fred i George Weasley. A ovo je naš brat Ron. Do viđenja, onda!"

"Do viđenja", otpozdrave Harry i Ron. Blizanci zatvore za sobom klizna vrata.

"Jesi li ti zbilja Harry Potter?" izlaze Ron.

Harry klimne glavom.

"Ah... ovaj, a ja sam mislio da je to opet neka Fredova i Georgeova šala", reče Ron. "Imaš li zbilja... ono, znaš..."

Upre prstom u Harryjevo čelo.

Harry smakne čuperak kose sa čela da mu pokaže ožiljak nalik na munju. Ron se zabljuje u njega.

"I tu te je onaj Znaš-već-tko?..."

"Jest," potvrdi Harry, "ali ja se više toga ne sjećam."

"Ničega?" napeto će Ron.

"Pa... sjećam se jakog zelenog blijeska, ali ničega drugog."

"Au", izusti Ron. Sjedio je tako i zurio u Harryja nekoliko minuta, a onda, kao da odjednom shvati što to čini, pogleda opet brže-bolje kroz prozor.

"Jesu li svi u tvojoj obitelji čarobnjaci?" upita ga Harry, komu je Ron bio isto tako zanimljiv kao i on Ronu.

"Ovaj... da, mislim da jesu", odgovori Ron. "Mislim da jedino mama ima bratića u drugom koljenu koji je knjigovođa, ali o njemu nikad ne govorimo."

"Onda ti već mnogo znaš o magiji?"

Weasleyjevi su očito bili jedna od onih starih Čarobnjačkih obitelji koje je spominjao blijedi dječak u Zakutnoj ulici.

"Čuo sam da si ti živio kod bezjaka", reče Ron. "Kakvi su oni?"

"Grozni... naime, nisu baš svi grozni. Ali moja teta, tetak i bratić jesu. Volio bih da i ja imam tri brata čarobnjaka."

"Pet", primetne Ron. Nekako se snuždio. "Ja sam šesti u našoj obitelji koji odlazi u Hogwarts. Zato bi se moglo reći da se od mene mnogo očekuje. Bili i Charles već su završili školu... Bili je bio glavni prefekt a Charlie kapetan metlobojske momčadi. Sad je opet Percy prefekt. Fred i George svašta izvode, ali svejedno imaju dobre ocjene i svi misle da su stvarno zabavni. Svi sad od mene očekuju da budem isto tako uspješan, a ako i budem, to više neće biti bogzna što

jer su oni bili prvi. Osim toga, uz petoricu braće, nikad ne dobiješ ništa novo. Ja ti imam Billovu staru pelerinu, Charliejev stari čarobni štapić i Percyjeva starog štakora."

Ron posegne rukom u unutarnji džep kaputa i izvadi iz njega debela, siva štakora koji je spavao.

"Zove se Šugonja i od njega nema nikakve fajde, vječito spava. Percy je od tate dobio sovu kad je postao prefekt, ali nisu mogli kup... mislim, ja sam umjesto toga dobio Šugonju."

Ronu porumene uši. Reklo bi se da je pomislio da je previše rekao, jer se opet zagleda kroz prozor.

Harry je pak držao da nema ništa loše u tome što netko ne može priuštiti sebi sovu. Uostalom, ni on nije nikad imao novca do prije mjesec dana. To je i rekao Ronu i ispričao mu kako je morao nositi Dudleyjevu staru odjeću, i kako nikad nije dobio pravi rođendanski dar. Činilo se da se Ron nakon toga malo raspoležio. "... Dok mi Hagrid to nije rekao, nisam imao pojma da sam čarobnjak, niti sam znao za svoje roditelje ni za Voldemorta..."

Ron zine.

"Stoje?" upita ga Harry.

"Izgovorio si ime Znaš-već-kogu!" reče Ron zgranuto i zadivljeno u isti mah. "Nikad ne bih rekao da bi baš ti..."

"Ja nisam htio izgovaranjem tog imena ispasti hrabar ili nešto slično", ustvrdi Harry. "Jednostavno nisam znao da se to ime ne smije izgovoriti. Kužiš što mislim? Moram još mnogo toga naučiti... Kladio bih se..." nadoda govoreći prvi put nešto što ga je u posljednje vrijeme silno mučilo, "kladim se da ću biti najgori dak u razredu."

"Nećeš. Mnogi dolaze u školu iz bezjačkih obitelji, ali svi oni brzo uče."

Dok su oni tako razgovarali, vlak je napustio London. Sad su jurili pokraj pašnjaka punih krava i ovaca.

Neko su vrijeme šutjeli promatrajući pašnjake i ceste kako promiču mimo njih.

Oko dvanaest i pol razleglo se u hodniku nekakvo silno zveckanje, a vrata otvori nasmiješena žena s jamicama u obrazima i upita ih:

"Želite li, dečki, možda kakvo osvježenje s kolica?"

Harry, koji uopće nije doručkovao, skoči na noge, ali Ronu opet porumene uši i on promumlja daje ponio sa sobom sendviče. Harry izađe u hodnik.

On nikad kod Durslcvjevih nije imao novca za slatkiše, a kako je sad imao pune džepove zveekavog zlata i srebra, bio je spreman kupiti čokoladica Mars koliko mu stane u naručje, ali žena nije imala tih čokoladica. Umjesto toga, imala je grah Sveokusnjak Bertieja Botta, Droobleove najbolje žvake za napuhavanje, čokoladne žabe, bučnice, paštete, crnog šećera i mnogo drugih neobičnih slastica koje Harry nikad nije vidio. Kako nije želio da mu išta od svega toga promakne, uzeo je od svega ponešto pa je ženi platio ukupno jedanaest srebrnih srpova i sedam brončanih knutova.

Ron se zagledao u njega kad je sve to unio u odjeljak i istresao na slobodno sjedalo.

"Ogladnio si, a?"

"Skapavam od gladi", odgovori Harry i odgrize dobar komad paštete.

Ron izvadi iz kovčega krupan paket i razmota ga. U njemu su bila četiri sendviča. Rastavi jedan od njih i reče:

"Nikako da upamti da ne volim konzerviranu govedinu."

"Zamijeni to za nešto od ovoga mojega", reče mu Harry pružajući mu komad paštete. "Uzmi samo..."

"Ali tebi se ovo neće svidjeti, previše je suho", napomene Ron. "Mama nikad nema dovoljno vremena", brže nadoda, "kad nas ima, znaš, petoricu."

"Uzmi samo ovu paštetu", reče mu Harry, koji nikad prije nije imao ništa što bi mogao s nekim podijeliti. Štoviše, nije imao nikog ni s kim bi mogao nešto podijeliti. Ugodno se osjećao sjedeći s Ronom i jedući s njim sve one paštete i kolače (sendviči su ležali pokraj njih zaboravljeni).

"A stoje ovo?" priupita Harry Rona podižući uvis paketić čokoladnih žaba. "To valjda ipak misliš prave žabe?" Nekako ga ništa više ne bi iznenadilo.

"Nisu", odgovori mu Ron. "Nego, pogledaj tko je na sličici. Meni fali još Agripa."

"Što?"

"Ah, pa naravno, ti ne možeš to znati... u svakoj čokoladnoj žabi ima, znaš, po jedna sličica za sakupljače... slavne vještice i čarobnjaci. Ja sam ih skupio već pet stotina, ali nemam Agripe ni Ptolemeja."

Harry razmota čokoladnu žabu i pogleda sličicu. Na njoj je bija nečija muška glava, s naočalama u obliku polumjeseca, s dugim, kukastim nosom i valovitom srebrnkastom kosom, s bradom i brkovima. Ispod sličice je pisalo Albus Dumbledore.

"A, tojetaDumbledore!" usklikne Harry.

"Nemoj mi samo reći da nisi čuo ni za Dumbledorea!" reče Ron. "Mogu li uzeti jednu žabu? Možda ću dobiti Agripu... hvala..." Harry okrene sličicu i na njenoj poleđini pročita:

Albus Dumbledore, sadašnji ravnatelj Hogwartisa. Mnogi ga smatraju najvećim čarobnjakom novijeg doba. Profesor Dumbledore posebice se proslavio pobjedom nad crnim magom Grindelwaldom . godine, otkrićem dvanaest načina uporabe zmajevske krvi i svojom alkemičarskom djelatnošću sa suradnikom Nicolasom Flamelom. Profesor Dumbledore voli komornu glazbu i kuglanje.

Kad je ponovo okrenuo sličicu, Harry se zaprepasti vidjevši da je Dumbledoreov lik nestao.

"Nema ga više!"

"E pa, ne možeš očekivati od njega da će dangubiti ovdje cijeli dan", reče Ron. "Vratit će se on već. Uh, opet sam dobio Morganu a nje imam već šest komada... Hoćeš li je ti? Mogao bi i ti početi sakupljati sličice."

Ronu pade pogled na hrpu čokoladnih žaba koje je još trebalo razmotati.

"Izvoli samo!" ponudi ga Harry. "Samo, znaš, u bezjačkom svijetu ljudi nikad ne nestaju s fotografija."

"Ma nemoj? Što, uopće se ne kreću?" Reklo bi se da je Ron zaprepašten, "čudnovato!"

Harry je zurio u sličicu kad se Dumbledore opet pojavi na njoj i ovlaš mu se osmjehne. Ronu je više bilo do toga da jede žabe nego da gleda sličice slavnih vještica i čarobnjaka, ali Harry nije mogao odvojiti očiju od njih. Uskoro nije više imao samo Dumbledorea i Morganu nego i Hengista od VVoodcrofta, AJberica Grunniona, Cir-ku, Paracelsusa i Medina. Naposljetku otrgne pogled od druitkinje KJiodne koja se češala po nosu, pa otvori grah Sveokusnjak Bertieja Botta.

"S ovima moraš biti oprezan", upozori Ron Harryja. "Kad oni kažu sve arome, onda i misle sve arome... znaš, ima svih onih običnih aroma kao što su čokolada, mentol i marmelada, ali možeš naići i na špinat, jetru i tripice. George tvrdi da je jednom naišao i na bale."

Ron dohvati jednu mahunu, pomno je razgleda i zagriže sa strane.

"Uuuuuuh... kužiš? Prokulice."

Dobro su se zabavljali jedući grah Sveokusnjak. Harry je naišao na aromu tosta, kokosova oraha, zapečenog graha, jagoda, karija, trave, kave i sardina. Bio je čak i toliko hrabar daje zagrizao i u neku čudnu, sivu mahunu koju Ron nije htio ni dotaknuti. Pokazalo se da je to papar.

Sad su prolazili kroz malo divljiji kraj. Nije više bilo uredno obrađenih polja. Ponajviše je bilo Šuma, vijugavih rijeka i zagasitozelenih brda.

Netko pokuca na vrata njihova odjeljka i pred njima se pojavi onaj dječak okrugle glave koga je Harry vidio na peronu devet i tri četvrt. Bio je uplakan.

"Oprostite," reče im, "niste li možda vidjeli negdje jednu žabu krastaču?"

Kad su obojica odmahнула glavom, on protuži:

"Izgubio sam je! Stalno mi bježi!"

"Vratit će ti se ona već", kaza mu Harry.

"Aha", tužno će dječak. "E pa, ako je vidite..."

I ode.

"Nije mi jasno zašto se toliko uzrujava", reče Ron. "Da sam ja ponio žabu krastaču, gledao bih kako da je se što prije riješim. Samo, ja sam ponio Šugonju, pa ne smijem ništa govoriti."

Štakor je i dalje drijemao u njegovu krilu.

"Mogao bi mi i krepiti a da ništa ne primijetim", gadljivo će Ron. "Jučer sam ga pokušao požutiti da bude malo zanimljiviji, ali mi čarolija nije uspjela. Evo, baš da vidiš..."

Pročeprka po svom kovčegu i izvadi iz njega nekakav otrcan Čarobni Štapić. Bio je mjestimice oštećen a na vrhu se nešto bijeljelo.

"Viri mu već i jednorogova dlaka. Pa ipak..."

Tek što je podigao uvis štapić, vrata se ponovo otvore. Vratio se onaj dječak što je izgubio žabu krastaču, ali ovaj put s jednom djevojčicom. Ona je već bila u svojoj novoj hogwartsnoj pelerini.

"Je li možda tko od vas vidio jednu žabu krastaču?" upita ih. "Neville ju je izgubio." Govorila je zapovjedničkim glasom, a imala je bujnu smeđu kosu i povelike prednje zube.

"Već smo mu rekli da je nismo vidjeli", odgovori joj Ron, ali ga djevojčica nije slušala nego se zagledala u njegov Čarobni štapić.

"Ah, ti upravo Čarobiraš? Hajde baš da vidimo!"

I sjedne. Ron se nekako zbuni.

"Pa, ovaj... dobro."

Nakašlje se.

"Obasjaj, sunce, ovaj kut,
Nek glupi štakor bude žut!"

Zamahne štapićem, ali se ništa ne dogodi. Šugonja je ostao siv, nije se ni probudio.

"Jesi li siguran da ti je to prava formula?" priupita ga djevojčica. "Nije ti baš upalilo, je li? Ja sam pokušala s nekoliko jednostavnih formula, onako, samo vježbe radi, i svaki put je dobro ispalo. U mojoj obitelji nije nikad bilo čarobnjaka, pa sam se strašno iznenadila kad sam primila pismo, ali sam, naravno, bila oduševljena, mislim, čula sam daje to ipak najbolja škola čarobnjaštva na svijetu... i naučila sam, naravno, sve udžbenike napamet, nadam se da će to biti dovoljno... usput budi rečeno, ja sam Hermiona Granger, a vi?" Sve je ovo izgovorila brzorečicom.

Harry pogleda Rona i odahne kad razabere po njegovu zgranutu licu da ni on nije naučio sve udžbenike napamet. "Ja sam Ron Weasley", promrmlja Ron. "A ja sam Harry Potter", reče Harry.

"Stvarno?" priupita ga Hermiona. "Ja, naravno, znam sve o tebi... imam i nekoliko knjiga pomoćne literature, tebe spominju u Modernoj povijesti magije, u Usponu i padu crne magije i u Velikim ča-robnjačkim natjecanjima dvadesetog stoljeća. "

"Ma nemoj?" izusti Harry osjećajući kako mu se vrti u glavi. "Bože, pa zar ti to ne znaš? Ja bih, da sam na tvom mjestu, pronašla sve što piše o meni", reče Hermiona. "A zna li tko od vas u kojem će domu biti? Ja sam se malo raspitivala, nadam se da ću upasti među Grvffindore, rekla bih da su oni kudikamo najbolji, čula sam da je i sam Dumbledore bio nekad njihov član, ali mislim da ni Ra-venclawi nisu loši... Svejedno, najbolje će biti da dalje tražimo Nevil-

leovu žabu. A vas dvojica se dotle radije presvucite, mislim da uskoro stižemo..."

I ode s dječakom koji je izgubio žabu krastaču.

"Svejedno u koji dom upao, samo da ne budem s njom", reče Ron i ubaci čarobni štapić opet u svoj kovčeg.

"Glupa formula... George mi ju je rekao, ali kladio bih se da je znao da ne valja."

"A u kojem su ti domu braća?" upita ga Harry.

"Kod Grvffindora", odgovori Ron. Reklo bi se da se opet snuždio. "I mama i tata bili su Grvffindori. Ne znam što će mi reći ako ja ne budem? Mislim da ne bi bilo loše ni kod Ravenclawa, ali zamisli da upadnem među Slvtherine..."

"Je li to dom u kojem je bio i Vol... Znaš-već-tko?"

"Aha", potvrdi Ron. I opet se zlovoljno svali na sjedalo.

"Znaš da mi se čini da su Sugonji zalisci postali malo svjetliji!" reče Harry ne bi li odvratio Rona od misli na domove. "A što ti rade starija braća otkako su završila školu?"

Harry se pitao što čarobnjak uopće radi kad jednom završi školovanje.

"Charlie u Rumunjskoj proučava zmajeve, a Bili u Africi radi nešto za Gringotts", odgovori Ron. "Jesi li čuo za Gringotts? U Dnevnom proroku se nadugačko i naširoko pisalo o tome - ali ti vjerojatno nisi mogao doći do tog lista kod bezjaka - o tome kako je netko pokušao opljačkati strogo čuvan sef."

Harry se zagleda u njega.

"Stvarno? I što se dogodilo?"

"Ništa, baš zato je ta vijest i tako odjeknula. Provalnike nisu ulovili. Moj tata kaže daje to sigurno bio neki veliki crni mag kad je uspio upasti u Gringotts. Ipak, tvrdi se da ništa nije opljačkano, a to je ono najčudnije u cijeloj stvari. Jasno, svi se uplaše, kad se tako nešto dogodi, da se iza toga možda ne krije Znaš-već-tko."

Harry porazmisli o toj novosti. Kad god bi se spomenulo ime Znaš-već-koga, osjetio bi kako ga podilazi jeza. Valjda sve to pripada stupanju u čarobnjački svijet? Ipak, mnogo se bolje osjećao prije, kad se ne bi ni najmanje uznemirivao izgovarajući ime Voldemort.

"A za koju ti metlobojsku momčad navijaš?" upita ga Ron.

"Ovaj... ja ne znam ni za jednu od njih", prizna Harry.

"Što!" zgranese Ron. "E. vidjet ćeš, to ti je najbolja igra na svijetu..."

I počne mu tumačiti kako se u toj igri igra sa četiri lopte, i na kojim mjestima igra sedam igrača, i stane mu opisivati slavne utakmice na kojima je bio sa svojom braćom, i reče mu kakvu bi metlu najviše volio imati

kad bi imao novaca. Upravo je objašnjavao Harryju neke fineze te igre kad se klizna vrata odjeljka opet otvore, ali se na njima ne pojavi ni Neville, onaj dječak koji je izgubio žabu krastaču, ni Hermiona Granger. Uđu tri dječaka, među kojima Harry umah prepozna srednjega -bijaše to onaj bljedunjavi dečko iz dućana gospode Malkin. Gledao je Harryja s mnogo više zanimanja nego onda, u Zakutnoj ulici.

"Jeli to zbilja istina?" priupita ga. "Uvlaku svi pričaju kako je u ovom kupeu Harry Potter. To si dakle ti?"

"Jesam", odgovori Harry i pogleda ostalu dvojicu. Obojica su bila zdepasta i doimala se neobično opasno. Stojeći onako uz bljedunjavi dječaka, izgledali su kao njegovi tjelesni čuvari.

"Ah, ovo je Crabbe, a ovo Goyle", nehajno izusti bljedunjavi dječak kad primijeti kako ih Harry motri. "A ja sam Malfov, Dračo Malfov."

Ron se tiho nakašlje kao da prigušuje smijeh. Dračo Malfov ga osine pogledom.

"Tebi moje ime zvuči smiješno, je li? A ja ne moram ni pitati tko si ti. Otac mi je već rekao da su svi Weasleyjevi crvenokosi i pjegavi, i da imaju više djece nego što ih mogu sebi priuštiti."

Zatim se ponovo obrati Harryju:

"Uskoro ćeš, Potter, ustanoviti da su neke čarobnjačke obitelji bolje od drugih. Nadam se da se nećeš skompati s krivim dečkima. Tu bih ti i ja mogao malo pomoći."

I pruži Harryju ruku, ali je Harry ne prihvati.

"Hvala lijepa, mislim da mogu i sam prosuditi koji su krivi dečki", odbrusi mu.

Dračo Malfov nije pocrvenio, ali mu se blijedi obrazi ospu blagim rumenilom.

"Ja bih, Potter, na tvom mjestu pazio što radim", polako izusti. "Ako ne budeš malo pristojniji, mogao bi završiti kao i tvoji roditelji."

Ni oni nisu znali što je za njih dobro. Ako se budeš družio s ološem kao što su Weasleyjevi i onaj Hagrid, nešto će od njih pasti i na tebe."

I Harry i Ron ustanu. Ronu je lice bilo crveno kao i kosa.

"Reci to još jedanput", reče.

"Oho, vi biste se tukli s nama?" podsmjehne se Malfov.

"Osim ako se odmah ne pokupite!" zaprijeti Harry hrabrije nego što se osjećao, jer su Crabbe i Goyle bili znatno krupniji od njega i Ron a.

"Ali nama se baš ne ide, je li, dečki? Mi smo pojeli sve što smo imali, a izgleda da vi niste?"

Goyle posegne za čokoladnim žabama što su ležale do Rona. Ron skoči na njega, ali ga još nije ni dotaknuo kad Goyle vrisne iz sveg glasa.

Štakor Šugonja visio mu je na prstu i zario svoje oštre zubiće duboko u zglavak. Crabbe i Malfoy ustuknuli su pred Goyleom koji je mahao Šugonjom oko sebe i zavijao, a kad je štakor napokon otfrk-nuo i udario o prozor, sva se trojica umah izgube iz odjeljka. Možda su mislili da se među slatkišima krije još koji štakor, ili su možda čuli korake iz hodnika. Malo zatim u odjeljak je upala Hermiona Granger.

"Stoje to bilo?" upita gledajući slatkiše prosute po podu i Rona kako hvata Šugonju za rep.

"Mislim daje nokautiran", reče Ron Harryju, a onda malo bolje pogleda štakora. "Ne... mislim da nije... opet spava."

I doista je Šugonja opet spavao.

"Ti si se već negdje sreo s Malfoyem?"

Harry ispriča kako se susreo s njim u Zakutnoj ulici.

"Ja sam Čuo za njegovu obitelj", reče Ron sumornim glasom. "Oni su se među prvima vratili na našu stranu nakon stoje nestao Znate-već-tko. Rekli su da su bili začarani. Moj tata ne vjeruje daje to istina. Kaže da stari Malfoy nije trebao nikakvu izliku da prijeđe na stranu crne magije." Ron se obrati Hermioni pitanjem: "A što ti hoćeš?"

"Radije se presvucite, ja sam maloprije bila u lokomotivi pitati strojovođu i on mi je rekao da uskoro stižemo. Niste se valjda potukli s njima? Upast ćete u nepriliku još prije nego što stignemo u Hog-warts!"

"Šugonja se potukao s njima, a ne mi", reče Ron gledajući je prijekim okom. "Hoćeš li biti tako dobra da izadeš da se možemo presvući?"

"Dobro, vrlo rado. Ja sam ionako došla samo zato što se dečki vani u hodniku vrlo djetinjasto ponašaju, trče gore-dolje", prezirno ustvrdi Hermiona. "A znaš li da je tebi nos zamazan?"

Ron se zapilji u nju dok je izlazila, Harry baci pogled kroz prozor. Smrkavalo se. Pod zagasitopurpurnim nebom vidio je gorje i šume. Činilo se da vlak doista smanjuje brzinu. On i Ron svuku kapute i obuku duge crne pelerine. Ronu je pelerina bila malo prekratka pa mu se ispod nje vidjela trenirka.

Netko je u hodniku izvikivao:

"Za pet minuta stižemo u Hogwarts. Molimo vas da prtljagu ostavite u vlaku, jer će ona biti otpremljena u školu zasebno."

Harry je osjećao nervozu u želucu i opazio daje Ron ispod svojih pjega probljedio. Potrpali su preostale slatkiše u džepove i pridružili se putnicima koji su nagnuli u hodnike.

Vlak je usporio vožnju i najposlije se zaustavio. Putnici su se gurali prema izlazu i ispadali na mali mračni peron. Harry je drhturio na svježem večernjem zraku. Tada se nad glavama učenika pojavi bibajući se svjetiljka i Harry začuje poznati glas:

"Učenici prvog razreda! Učenici prvog razreda vamo! Harry, je bilo sve u redu?"

Iznad mora glava pojavilo se Hagridovo ozareno dlakavo lice. "Ajte svi za mnom... ima I još učenika prvog razreda? Paz'te kako odate! Učenici prvog razreda, za mnom!"

Kližući se i spotičući, pošli su za Hagridom niz nekakav strmi, uski puteljak. Oko njih je bilo tako mračno da Harry pomisli da hodaju između gustog drveća. Svi su bili nekako šutljivi. Neville, onaj dječak koji je izgubio žabu, šmrcnuo je dva-tri puta.

"Začas ćete prvi put ugledat Hogwarts," dobaci im Hagrid preko ramena, "evo, odma iza ovog zavoja."

Razlegne se glasan uzdah:

"Ohooooo!"

Uski puteljak proširi se iznenada na obali velikog crnog jezera. Na vrhu visoka brijega s druge strane jezera dizao se golem dvorac

sa mnogo kula i tornjića, a prozori se ljeskali na pozadini zvjezdanog neba.

"Samo po četvero u svaki čamac!" vikne Hagrid pokazujući na niz malih čamaca uz samu obalu. Harry i Ron sjeli su u isti čamac s Nevilleom i Hermionom.

"Jeste se svi ukrcali?" podvikne Hagrid, koji je sjedio sam u jednom čamcu. "E pa, onda... IDEMO!"

Svi se čamci umah otisnu od obale klizeći po jezeru glatkom poput stakla. Svi su šutjeli i zurili u veliki dvorac visoko pred sobom. Dok su se približavali stijeni na kojoj je stajao, dvorac se sve više uzdizao iznad njih.

"Sagnite glave!" prodere se Hagrid kad su se prvi čamci primakli stijeni. Svi sagnu glave dok su se u čamcima probijali kroz zastor od bršljana iza kojeg se krila široka stijena. Plovili su kroz mračni tunel što ih je kanda vodio pod sam dvorac, sve dok nisu stigli do neke vrste podzemne luke i počeli izlaziti iz Čamaca na šljunak i oblutke.

"Ej, ti tamo! Je ovo tvoja žaba krastača?" vikne Hagrid, koji je upravo razgledao čamce iz kojih su se iskricali putnici.

"Trevore!" blaženo klikne Neville pružajući ruke. Zatim su se svi popeli za Hagridovom svjetiljkom kroz hodnik usječen u stijenu i napokon izašli na ravnu, vlažnu travu u sjeni dvorca.

Uspeli su se uz kamene stube i okupili pred golemim hrastovim vratima.

"Jesu sad svi tu? Ti tamo, je još ona žaba kod tebe?"

Hagrid podigne uvis svoju šačevinu i udari njome tri puta u vrata dvorca.

GLAVA SEDMA

RAZREDBENI KLOBUK

Vrata se začas otvore. Na njima stajaše visoka, crnokosa vještica u smaragdnazelenoj pelerini. Lice joj bijaše vrlo strogo i Harry prvo pomisli da se ovoj nikako ne bi valjalo zamjeriti.

"Prvi razred, profesrice McGonagall", reče Hagrid.

"Hvala, Hagrid. Ja ću ih povesti dalje."

I širom otvori vrata. Predvorje je bilo tako veliko da bi u njega stala čitava kuća Dursleyjevih. Kameni zidovi bijahu osvijetljeni bakljama kao i u Gringotts, strop bijaše previsok da bi se mogao dobro razaznati, a velebne mramorne stube pred njima vodile su na katove.

Svi pođu za profesoricom McGonagall po kamenom popločenom podu. Kroz vrata s desne strane Harry je čuo žamor stotinjak glasova - učenici ostalih razreda jamačno su već bili stigli - ali profesorica McGonagall povede učenike prvog razreda u malu praznu odaju uz samo predvorje. Svi su se natiskali u nju i stajali zbijeni jedan uz drugog više nego što je bilo potrebno. Nemirno su zvjerali oko sebe.

"Dobro došli u Hogwarts!" reče im profesorica McGonagall. "Uskoro će početi banket u čast početka Školske godine, ali prije nego što zauzmete svoja mjesta u Velikoj dvorani, razvrstat ćemo vas po domovima. Razvrstavanje je neobično važna ceremonija jer, dok god budete ovdje, dom će vam biti u Hogwartsu nešto kao vaša obitelj. Predavanja ćete slušati s ostalim učenicima iz svog doma, spavat ćete u spavaonici svoga doma, a slobodno ćete vrijeme provoditi u društvenoj prostoriji svoga doma. Postoje četiri doma, Grvffindori, Hufflepuffi, Ravenclawi i Slvtherini. Svaki dom ima svoju dičnu povijest i svaki je dom iznjedrio znamenite vještice i čarobnjake. Dok god budete u Hogwartsu, vaši će uspjesi donositi bodove vašem domu, a svakim će prekršajem propisa vaš dom izgubiti određeni broj bodova. Na kraju Školske godine dom koji osvoji najviše bodova dobiva počasni pokal, što je velika čast. Nadam se da će svatko od vas biti na diku domu kojem pripadne. Ceremonija razvrstavanja započet će za koju minutu u nazočnosti svih učenika naše škole. Predlažem vam da se dotjerate što bolje možete dok čekate."

Pogled joj se načas zadrža na Nevilleovoj pelerini prikopčanoj ispod lijevog uha, i na Ronovu zamazanom nosu. Harry nervozno pokuša zagladiti kosu.

"Ja se vraćam po vas čim bude sve spremno", reče profesorica McGonagall. "Molim vas da dotle ostanete ovdje na miru." I ode iz odaje. Harry proguta slinu. "A kako će nas to razvrstavati po domovima?" upita Rona.

"Mislim da je to neka vrsta ispita. Fred mi je rekao da jako boli, ali mislim da se samo šalio."

Harryju poskoči srce u grudima. Ispit? Pred cijelom školom? A on ne zna još nijednu čaroliju... što li će, zaboga, morati učiniti? Nije očekivao ovako nešto čim stigne u školu. Tjeskobno pogleda oko sebe i zapazi da su i svi ostali prestravljeni. Svi su uglavnom Šutjeli, osim Hermione Granger koja je brzorečicom Šaputala sve čarobne formule koje je naučila napamet ne znajući još koja će joj od njih zatrebati. Harry se upne svim silama daje ne sluša. Nikad, nikad nije bio ovako nervozan, čak ni onda kad je morao Durslevjevima odnijeti službeno školsko izvješće daje na neki nepoznati način poplavio periku svoga učitelja. Netremice je zurio u vrata. Svakog časa vratit će se profesorica McGonagall i odvesti ga u njegovu propast.

Tad se dogodi nešto zbog čega poskoči pola metra uvis - nekoliko je učenika iza njega vrisnulo.

"Stoje, do..."

Zinuo je. I ostali su oko njega zinuli. Dvadesetak je duhova nahrupilo u odaju kroz stražnji zid. Bisernobijeli i gotovo prozirni, klizili su kroz odaju razgovarajući među sobom i jedva se osvrćući na učenike prvog razreda. Reklo bi se da se prepiru oko nečega. Jedan je od njih, nalik na malog debelog fratra, govorio:

"Treba sve to oprostiti i zaboraviti, kad ti velim, i dati mu još jednu priliku..."

"Dragi moj Fratre, pa zar nismo već Peevesu dali sve prilike koje je zaslužio? Sve nas samo sramoti, a znaš da nije čak ni duh... A što, zaboga, svi vi radite ovdje?"

Duh koji je nosio gusto nabran okrugao ovratnik i usko pripijene hlače od tanke tkanine iznenada je opazio učenike prvog razreda.

Nitko mu ne odgovori.

"Novi učenici?" reče debeli Fratar smješkajući se svima redom. "Valjda će vas uskoro razvrstati?"

Nekoliko dječaka klimne bez riječi glavom.

"Nadam se da ću vas vidjeti među Hufflepuffima!" opet će Fratar. "I ja sam, znate, nekad njima pripadao."

"Hajde radije odlazite!" reče netko oštrim glasom. "Ceremonija razvrstavanja samo što nije počela."

Vratila se profesorica McGonagall. Duhovi odlete jedan za drugim kroz suprotni zid.

"A vi se sad svrstajte i pođite za mnom", reče profesorica McGonagall učenicima prvog razreda.

Čudno se osjećajući, kao da su mu noge od olova, Harry stane u vrstu iza dječaka žućkastocrvenkaste kose, a Ron iza njega, pa svi skupa pođu iz odaje u predvorje, te kroz dvostruka vrata stupe u Veliku dvoranu.

Harry nije ni u snu vidio takvu neobičnu i sjajnu dvoranu. Bila je osvijetljena tisućama i tisućama svijeća što su lebdjele u zraku nad četiri dugačka stola za kojima su sjedili ostali učenici. Na tim su stolovima blistali zlatni tanjuri i pehari. Na drugom kraju dvorane nala

zio se još jedan dugački stol za kojim su sjedili profesori. Profesorica McGonagall povede učenike prvog razreda do tog mjesta tako da se poredaju pred ostalim učenicima i okrenu leđa profesorima. Stotine očiju zurile su u njih poput blijedih fenjera pri treperavom svjetlu svijeća. Tu i tamo među učenicima duhovi su sjali poput mutna srebra. Zazirući od svih tih očiju uperenih u njih, Harry podigne pogled i ugleda baršunasti crni strop posut zvijezdama. Začuje Hermionin šapat: %

"Tako je začarano da izgleda kao nebo vani. Čitala sam o tome u knjizi Povijest Hogwartsa."

Bilo je teško povjerovati da je to gore strop, i da Velika dvorana nije jednostavno pod vedrim nebom. Harry Potter i kamen mudraca

Harry brže ponovo obori pogled kad profesorica McGonagall bez riječi postavi pred učenike prvog razreda stolac bez naslona. Na stolac stavi Šiljasti čarobnjački klobuk, pokrpan, ofucan i neobično prljav. Teta Petunia ne bi takav klobuk trpjela u svojoj kući.

Harryju načas padne na um da će iz klobuka možda sad netko izvući zeca, tako mu je to sve skupa izgledalo. Opazi da svi u dvorani zure u klobuk, pa se i on zagleda. Nekoliko je trenutaka vladao posvemašnji muk. A onda se klobuk sam pomakne. Pokraj oboda nastane rupa široka kao usta - i klobuk odjednom zapjeva:

Klobuk ljepotan, to sigurno nisam,

Al tko po izgledu suđi se vara,

Ma nadire klobuk bolji od mene

Kakvi cilindri, kakva tijura.

Ništa oni spram mene nisu,

Subare, kape, šeširi, turbani,

V Hogwartsu oduvijek ja sam glavni,

Jer ja sam Kolobuk razredbeni

Tko od vas misli da trna nešto,

Što smjera sakrit u svojoj glavi,

Mek pokrije tjeme ovim kolbukom,

Ja ću prepoznat gdje dom mu je pravi.

U Gryffindor možda svrstat se želiš,

Gdje stoluju vrli, srca im hrabra, Plemeniti, odvažni, pouzdam.

To klobuk ovaj može razabrat. U ćeš u Hufflepuff možda otići, U dom pravednih i odanih đaka, Mahom

stpljivih i nadasve vrijednih, Vještica i čarobnjaka. Ili pak s društvom sebi sličnih. Kanišpoć u dom

Ravenclawa, Gdje mudroga uma i pameti hitre, Stječe se znanje učenih slova. A možda će ipak Slytherini,

Postati tvoji družu od milja, To društvo prepredenih guja, Učinit će sve da dođe do cilja. No sad bez straha na glavu sa mnom, navalite naprijed, što ste se stisli. Pod obodom mojim sigurni ste, Jer ja sam klobuk koji misli.

Kad je klobuk otpjevao svoju pjesmu, svi su u dvorani burno zapljeskali. Klobuk se pokloni svakom od četiri stola, a onda se opet smiri.

"Morat ćemo dakle samo nataknuti taj klobuk!" šapne Ron Harryju. "Ubit ću Freda!

Aonmijneštobajaoohrvanjus trolom,"

Harry se ovlaš osmjehne. Da, mnogo je bolje nataknuti taj klobuk nego izvesti neku čaroliju, ali bi radije nataknuo klobuk bez svih ovih gledalaca. Klobuk će ga vjerojatno koješta pitati, a Harry se nije trenutačno osjećao hrabar ni dosjetljiv, niti uopće raspoložen. Da je klobuk spomenuo dom za one koji se osjećaju pomalo nelagodno, to bi bio pravi dom za njega.

Profesorica McGonagall stupi pred njih s dugim svitkom pergamenta u rukama.

"Kad prozovem koga od vas, taj će nataknuti klobuk i sjesti na ovaj stolac da bude razvrstan", reče im.

"Abbott, Hannah!"

Rumena djevojčica s plavim pletenicama nespretno izađe iz vrste i natakne klobuk na glavu, koji joj sklizne preko očiju, pa sjedne na stolac. Načas zavlada muk, a onda klobuk izvikne:

"HUFFLEPUFF!"

Stol na desnoj strani oglasi se klicanjem i pljeskom, a Hannah ode za taj stol i sjedne. Harry opazi onog duha nalik na debela fratra kako joj veselo maše.

"Bones, Sušan!"

"HUFFLEPUFF!" ponovo vikne klobuk, a Sušan odbrza do Hannah i sjedne uz nju.

"Boot, Terry!"

"RAVENCLAVV!"

Ovaj put zaplješć drugi stol s lijeve strane. Nekoliko Raven-clawa ustane da stisne ruku Terrvju kad im se pridruži.

"Brocklehurst, Mandy" također je pripala Ravenclawima, ali je "Brown, Lavender" bila prva među učenicima prvog razreda koja je postala nova Grvffindorka, pa se za krajnjim stolom na lijevoj strani razlegne burno klicanje. Harry je vidio Ronovu braću blizance kako zvižde u znak odobravanja.

Zatim je "Bulstrade, Millicent" postala Slvtherinka. Možda je Harry to samo uvertio sebi u glavu, ali nakon svega onoga što je čuo o Slvtherinima, učini mu se da su oni prilično nezgodna čeljad.

Rowling

Sad mu je već doista bilo mučno. Sjeti se kako su se nekad u školi na tjelovježbi birale momčadi za utakmicu. Njega su svagda posljednjeg birali, ne zato što nije bio dobar u tom nadmetanju nego zato što se nitko nije želio zamjeriti Dudleyju.

"Finch-Fletchley, Justin!"

"HUFFLEPUFF!"

Harry primijeti da klobuk katkad izvikne ime doma odmah, a da mu kod drugih treba malo više vremena da se odluči. "Finnigan, Seamus", onaj dječak crvenkastožučkaste kose što je stajao uz Har-ryja u vrsti, sjedio je na stolcu čitavu minutu prije nego što ga je klobuk proglasio Grvffindorom.

"Granger, Hermiona!"

Hermiona samo što ne otrča do stolca i brže nabije klobuk na glavu.

"GRYFFINDORKA!" vikne klobuk. Ron proštenje.

Harryju iznenada padne grozna misao na um, kao što uvijek grozne misli nenadano padaju na um. Što će biti ako uopće ne bude izabran? Što će biti ako bude satima sjedio s klobukom na glavi sve dok mu ga profesorica McGonagall ne skine s glave i kaže da je očito posrijedi greška, pa da će najbolje biti da se vlakom vrati kući?

Kad je prozvan Nevilie Longbottom, onaj dječak što je neprestance gubio žabu krastaču, on se, idući prema stolcu, spotakne i padne. Klobuku je trebalo podosta vremena da se odluči što će s Nevil-leom. Kad je napokon viknuo - GRYFFINDOR - Nevilie potrči s klobukom na glavi, pa se morade trkom vratiti, usred općeg smijeha, kako bi ga predao "MacDougalu, Moragu".

Kad je pak prozvan Malfov, taj se važno došeta do klobuka i učas dobije ono stoje želio: tek što je stavio klobuk na glavu, razlegne se:

"SLYTHERIN!"

Malfov se zatim, zadovoljan samim sobom, pridruži svojim prijateljima Crabbeu i Govleu.

Nije ih više mnogo ostalo nerazvrstanih.

"Moon"... "Nott"... "Parkinson"... pa onda blizanke "Patir i "Pati)"... pa "Perks, Sally-Anne"... i onda, naposljetku: "Potter, Harry!"

Kad je Harry krenuo prema klobuku, iznenada se po svoj dvorani razlegne šapat kao da vatra pucketa:

Harry Potter i kamen mudraca

"Je li to rekla Potter?"

"OnaHarry Potter?"

Posljednje što je Harry još vidio prije nego što mu je klobuk pao na oči, bijaše dvorana puna ljudi koji su iskretali vratove ne bi li ga bolje vidjeli. U idućem je trenutku vidio još samo crnu nutrinu klobuka. Čekao je. "Hmmm", reče mu sitni glas u uho. "Teško. Vrlo teško. Vidim mnogo hrabrosti. Pa ni glava nije loša. Imaš i talenta, o da, Bože mili... i silnu želju da se dokažeš, e, to je zanimljivo... Pa, kamo da te djenem?"

Harry se grčevito držao rukama za rubove stolca misleći: "Samo ne među Slvtherine, neću među Slvtherine!"

"Ne bi među Slytherine, a?" reče onaj glasić. "Jesi li siguran? Mogao bi, znaš, danas-sutra biti velik, sve ti je tu u tvojoj glavi, a Slytherini bi ti pomogli na tom putu do veličine, o tom nema dvojbe... nećeš? Pa, dobro, onda, ako si baš siguran... onda budi GRYFFINDOR!"

Harry je čuo kako je klobuk izviknuo tu posljednju riječ da ga čuje cijela dvorana. On skine klobuk i pođe nesigurnim koracima prema stolu Grvffindora. Osjeti takvo olakšanje. Stojte napokon izabran i što nije pripao Slytherinima da gotovo i ne primijeti da njemu najviše od svijeta kliče. Prefekt Percy ustane i snažno mu stisne ruku a blizanci Waesley uzviknu: "Potter je naš! Potter je naš!" Harry sjedne sučelice duhu s visokim ovratnikom koga je već bio uočio. Duh ga potapše po mišici, a Harryja iznenada obuzme grozan osjećaj kao da je zaronio rukom u kantu punu ledene vode.

Sad je tek dobro vidio glavni stol. Na najbližem kraju sjedio je Hagrid, koji mu je ulovio pogled i podigao palce uvis. U sredini glavnog stola sjedio je, na velikoj zlatnoj stolici, Albus Dumbledore. Harry ga odmah prepozna po onoj sličici koju je dobio uz čokoladnu žabu u vlaku. Njegova je srebrnkasta kosa jedina u cijeloj dvorani isto onako jarko sjala kao i duhovi. Harry zapazi i profesora Quirrella, onog nervoznog mlađeg čovjeka iz Šupljeg kotlića. Doimao se vrlo čudno, u nekakvom velikom purpurnom turbanu.

Ostalo je još samo troje nerazvrstanih učenika. "Turpin, Lisa" postala je Ravenclawka, a ondajedošaoredna Rona. On je sad već bio blijedozelen u licu. Harry mu je držao palce pod stolom. Malo zatim klobuk izvikne:

"GRYFFINDOR!"

Harry je oduševljeno pljeskao kao i svi ostali kad se Ron svali na stolicu do njega.

"Bravo, Rone, sjajno!" svečano dobaci Percy Weasley s druge strane stola u trenutku kad je "Zabini, Blaise" proglašena Slytherin-kom. Tada profesorica McGonagall smota opet svoj svitak i odnese nekamo Razredbeni klobuk.

Harry pogleda u svoj prazni zlatni tanjur. Sad je tek shvatio koliko je gladan. Činilo mu se daje prošla čitava vječnost otkako je jeo one slastice u vlaku.

Albus Dumbledore ustane. Sav ozaren, gledao je učenike oko sebe i raskrilio ruke kao da ne može zamisliti ljepši prizor.

"Dobro došli!" reče im. "Dobro došli u novu školsku godinu u Hogwartu! Htio bih vam kazati nekoliko riječi prije nego što započne banket. Evo tih riječi: 'Bluna! Salo! Svašta! UŠtip!' Hvala lijepa!"

I opet sjedne. Svi mu zaplješću i počnu klicati. Harry nije znao bi li se smijao ili ne bi.

"Nije li on... nije li on malko šašav?" nesigurno priupita Percvja.

"Šašav?" bezbrižno ponovi Percy. "On je genijalan! Najbolji Čarobnjak na svijetu! Ali jest malko šašav. Hoćeš li malo krumpira, Harry?"

Harry zine. Sad su odjednom posude pred njima bile pune jela. Nikad nije vidio najednom mjestu toliko jela koja voli: pečenu govedinu, pečene piliće, svinjske kotlete i janjeće kotlete, kobasice, slaninu i odreske, kuhani krumpir, pečeni krumpir, pomfrit. Yorkshirski puding, grašak, mrkvu, sok od pečenja, kečap i, iz nekog nepoznatog razloga, ljute mentol bombone.

Harry nije nikad uistinu gladovao kod Dursleyjevih, ali nikad se nije ni najeo dosita. Dudley bi uvijek pojeo sve što je Harry uistinu volio, pa makar mu i pozlilo. Harry napuni svoj tanjur svačim pomalo osim mentol bombona, pa uzme jesti. Sve je bilo vrlo ukusno.

"To zbilja dobro izgleda", tužno će duh s visokim ovratnikom gledajući Harryja kako reže odrezak.

"Pa zar vi ne jedete?..."

"Ja nisam jeo već gotovo četiristo godina", odgovori mu duh. "Dakako da i ne moram jesti, ali mi to ipak nedostaje. Čini mi se da vam se nisam još predstavio? Ja sam Sir Nicholas de Mimsy-Porpington, stojim vam na raspolaganju. Kućni duh u Grvffindorskoj kuli."

"Ja znam tko ste vi!" iznenada uzvikne Ron. "Braća su mi pričala o vama... vi ste Skoro Bezglavi Nick!"

"Ja bih više volio da me zovete Sir Nicholas de Mimsy..." užtogljeno počne duh, ali ga crvenkastožučkasti Seamus Finnigan presiječe u riječi:

"Skoro Bezglavi? Kako to možete biti skoro bezglavi?"

Sir Nicholas držao se pomalo uvrijeđeno, kao da se to njihovo ćaskanje ne kreće željenim smjerom.

"Evo kako", razdražljivo odgovori pa se uhvati za lijevo uho i povuče svom snagom. Čitava mu se glava odvoji od vrata i padne na rame kao da visi na šarci. Očito mu je netko pokušao odrubiti glavu, ali to nije

učinio kako treba. Zacijelo zadovoljan zgranutim pogledima oko sebe, Skoro Bezglavi Nick vrati glavu na vrat, kašljucne i prosljedi: "I tako, dakle... novi Gryffindori! Nadam se da ćete nam pomoći da ove godine osvojimo prvenstvo? Grvffindori nisu još nikad tako dugo čekali na naslov prvaka. Slytherini su osvojili pehar Šest godina za redom! Onaj Krvavi Barun postao je upravo nepodnošljiv... on vam je naime slvtherinski duh."

Harry baci pogled na slvtherinski stol i opazi kako ondje sjedi neki grozomorni duh tupih, izbuljenih očiju, mršava lica, u pelerini poškropljenoj srebrnkastom krvlju. Sjedio je baš uz Malfoya, koji, kako Harry zadovoljno zapazi, nije bio osobito oduševljen mjestom koje je dobio za stolom.

"A kako se taj tako zakrvavio?" zapita Seamus radoznalo. "Nikad ga nisam pitao", obzirno odgovori Skoro Bezglavi Nick.

Kad su se svi dosita najeli, ostaci jela nestali su s tanjura tako da su ovi opet zablistali u punom sjaju. Malo zatim pojavi se na stolu za-slada. Čitavi blokovi sladoleda svih mogućih aroma, pita od jabuka, kolači prelivevi sirupom, čokoladni kolačići i krafni punjeni džemom, nabujci, jagode, žele i puding od riže... Dok je Harry uzimao kolač prelivevi sirupom, razgovor skrene na njihove obitelji.

"Ja sam polutan", reče Seamus. "Tata mi je bezjak, a mama mu je priznala da je vještica tek kad su se vjenčali. Bio je to za njega prilično neugodan šok."

Svi se oko njega nasmiju.

"A što je s tobom, Neville?" upita ga Ron.

"Pa, mene je othranila baka, a ona je vještica", odgovori Neville.

"Ali moji su čitavu vječnost mislili da sam ja čisti bezjak. Brat moga djeda Algie pokušavao meje uhvatiti na spavanju ne bi li izvukao od mene nekakvu čaroliju... jednom me tako gurnuo u more s mola na kupalištu u Blackpoolu, samo što se nisam utopio... ali se sve do moje osme godine ništa nije dogodilo. Tada je dida Algie došao k nama na Čaj pa me uhvatio za gležnjeve, spustio kroz prozor na katu i tako me držao kad mu je žena Enid iznenada ponudila puslicu i on me nehotice ispustio iz ruku. Aja sam odskočio od zemlje kao lopta... i odskakutao kroz cijeli vrt sve do ceste. Svi su bili oduševljeni. Baka je plakala od sreće. A da ste im samo vidjeli face kad sam primljen u ovu školu... mislili su, znate, da ipak nisam za nju. Dida Algie bio je tako razdragan da mi je donio žabu krastaču."

S druge strane od Harryja, Percy Weasley i Hermiona razgovarali su o predavanjima.

"Stvarno se nadam da će nastava odmah započeti jer ima toliko toga što moramo naučiti, a mene posebno zanima Preobrazba, znaš, pretvaranje nečega u nešto drugo, naravno, to se smatra vrlo teškim..."

"Počet ćete od sitnica, od pretvaranja šibica u igle i takvih stvari..."

Harry, kojem je bilo vruće pa je bio i pospan, baci opet pogled na glavni stol. Hagrid je ispijao svoj pehar. Profesorica McGonagall razgovarala je s profesorom Dumbledoreom. Profesor Ouirrell, s onim svojim smiješnim turbanom, razgovarao je s profesorom masne crne kose, kukasta nosa i žučkaste puti.

To se zbililo sasvim nenadano. Profesor kukasta nosa pogledao je mimo Quirrellova turbana ravno u oči Harryja - i tog trenu Harry osjeti oštru, vrelu bol u ožiljku na čelu.

"Ajoj!" Harry se pljesne rukom po glavi.

"Što ti je?" upita ga Percy.

"N-ništa."

Bolje minula isto tako naglo kao što se i javila. Harryju je bilo teže otresti se osjećaja koji ga je obuzeo od profesorova pogleda - osjećaja da ga profesor ni najmanje ne voli.

"Tko je onaj profesor što upravo razgovara s profesorom Quirrellom?" upita Percvja.

"Oho, ti već poznaješ Ouirrella? Nije Čudo što on djeluje tako nervozno. Ono je s njim profesor Snape. On predaje Čarobne napitke, ali mu nije baš do toga... svi znaju da puca na Ouirrellovo mjesto. Taj Snape zna strašno mnogo o crnoj magiji."

Harry je neko vrijeme motrio Snapea, ali Snape njega više nije pogledao.

Napokon je i zaslade nestalo. Profesor Dumbledore iznova ustane. U dvorani zavlada muk.

"Hm... samo još riječ-dvije sad kad smo siti i napiti. Imam za vas nekoliko obavijesti na početku školske godine. Učenici prvog razreda moraju znati da im je zabranjen pristup u šumu na našem zemljištu. A bilo bi dobro da i neki stariji učenici to imaju na umu."

Dumbledore siječne svojim žmirkavim očima prema blizancima Weasley.

"Isto me tako naš nadstojnik gospodin Filch zamolio da vas podsjetim da se u hodnicima za vrijeme odmora ne smije čarati. Metloboj-ske utakmice igrat će se u drugom tjednu prvog polugodišta. Svatko tko želi igrati za momčad svoga doma treba da se obrati Madame Hooch. I, najposlije, moram vas obavijestiti da ove godine ne smijete ulaziti u hodnik na trećem katu što vodi u desno krilo ako ne želite izgubiti glavu na vrlo bolan način."

Harry se nasmije. On je bio jedan od rijetkih koji su se nasmijali.

"Ne misli valjda ozbiljno?" upita šaptom Percvja.

"Bit će da misli", otpovrne namršteni Percy motreći Dumbledorca. "Ovo je čudno, obično nam navede i razlog zbog kojeg ne smijemo nekamo ići... šuma je puna opasnih zvijeri, kao što već svi znaju. Mislim daje ipak trebao nešto reći bar nama prefektima."

"A sad, prije nego što pođemo na počinak, zapjevajmo svi našu Školsku himnu!" uzvikne Dumbledore. Harry zapazi da se ostali profesori prilično ukočeno smješkaju.

Dumbledore polako zamahne svojim čarobnim štapićem kao da želi otjerati muhu s njegova vrha, a iz štapića izleti duga, zlačana vrpca, vine se visoko iznad stolova i izvije se poput zmije u zraku u obliku riječi.

"Neka svatko pjeva himnu prema svojoj najdražoj melodiji", reče Dumbledore. "A sad, zapjevajmo!" I cijela škola zatuli iz sveg glasa:

Za Hogwarts, za Hogwarts, za Hooog-warts, Gdje znanje skupljamo mi Nauči nas mlade i! stare
Kako čarobirati, U prazne i šuplje glave, Gdje pokoja mušica spi, Uspi nam čarobne trave, Sve znanje nek
znadu svi. Pokaži nam sve učenja vrijedno I pokloni nam pamćenja dar, Ocijeni nas što bolje možeš. Sve
ostalo naša je stvar.

Nisu svi završili pjesmu u isto vrijeme. Na kraju su pjevali još samo blizanci Weasley na melodiju neke vrlo spore pogrebne koračnice. Dumbledore im je dirigirao nekoliko posljednjih stihova svojim čarobnim štapićem, a kad su i oni došli do kraja, bio je jedan od onih koji su najbučnije pljeskali.

"Eh, glazba, glazba!" reče otirući oči. "To je čarolija koja baca u zasjenak sve što mi ovdje radimo! A sad pođimo na počinak. Idemo, brže, brže!"

Grvffindori prvog razreda podu za Percvjem kroz raspričane redove iz Velike dvorane i uz mramorne stube. Harryju su noge opet bile kao od olova, ali samo zato što je bio silno umoran i sit. Bio je toliko pospan da se nije uopće čudio što se ljudi na portretima koji vise u hodnicima došaptavaju i pokazuju na njih u prolazu, ni što ih je Percy dva puta proveo kroz dovratke skrivene iza drvenih ploča i visećih tapiserija. Opet su se penjali uz nekakve stube zijevajući i stru-žući nogama, Harry se samo pitao koliko će još dugo tako hodati kad se iznenada svi zaustave.

Pred njima je u zraku lebdio svežanj štapova, a kad Percy zakorači prema njima, štapovi navale na nj sa svih strana.

"Peeves", šapne Percy učenicima prvog razreda. "Kućni duh." Percy povisi glas: "Pokaži se, Peeves!"

Razlegne se jak i neugodan zvuk, kao kad se balon izduši.

"Zar možda hoćeš da se obratim Krvavom Barunu?"

Odjekne prasak i pojavi se čovječuljak opakih crnih očiju i razjapljenih usta lebdeći prekrizanih nogu u zraku i hvatajući redom štapove.

."Uuuuuuh!" izusti i zasmijulji se pakosno. "Prvašići! Kakva divota!"

Odjednom se okomi na njih pa svi pognu glave.

"Odlazi, Peeves, ili ću te prijaviti Krvavom Barunu, ozbiljno ti kažem!" obrecne se Percy na njega.

Peeves isplazi jezik i nestane, ali prije toga još mlatne Nevillea štapovima po glavi. Čuli su ga još kako zuji u daljini i prebire usput po oklopima.

"Morate dobro paziti na Peevesa", reče im Percy kad produže dalje. "S njim jedino Krvavi Barun zna izaći na kraj. Ne sluša čak ni nas, prefekte. Evo nas, stigli smo."

Na samu kraju hodnika virio je portret vrlo debele žene u ružičastoj svilenoj haljini.

"Lozinka?" upita ih ona.

"Caput Draconis", odgovori Percy, a portret se odmakne i otkrije okruglu rupu u zidu. Svi se provuku kroz tu rupu - Nevilleu su pri tome morali pomoći - i obretu se u društvenoj prostoriji Grvffin-dora, udobnoj, okrugloj i punoj mekih naslonjača.

Percy uputi djevojčice na jedna vrata u njihovu spavaonicu a dječake na druga. Na vrhu zavojitih stuba - očito su bili u jednoj od kula - napokon su došli do svojih kreveta: pet postelja na četiri stupa s baldahinom i baršunskim zastorima. Kovčezi su im već bili tu. Pre-umorni da bi još mnogo razgovarali, obukli su pidžame i izvalili se u krevete.

"Dobra je bila večera, ha?" promrmlja Ron Harryju kroz zavjesu. "Bježi, Šugonjo! Evo, žvače mi plahte."

Harry je još htio pitati Rona je li kušao kolač preliven sirupom, ali gotovo istog časa zaspi.

Možda se Harry prejeo jer je usnio VTIO neobičan san. Nosio je na glavi turban profesora Ouirrella. Turban muje neprestano nešto govorio, kako mora odmah prijeći među Slytherine jer mu je tako suđeno. Harry je odgovorio turbanu da ne želi biti Slytherin. Turban mu je bivao sve teži i teži. Pokušao gaje skinuti s glave, ali gaje turban tako stegnuo da ga je zaboljele. Pojavio se i Malfoy, koji mu se smijao dok se on natezao s turbanom. A onda se Malfoy pretvorio u profesora kukasta nosa Snapea, koji se smijao glasno i hladno. Zatim je blijesnulo zeleno svjetlo i Harry se probudi dršćući, sav uznojen.

Prevrnuo se na drugu stranu i ponovo zaspao, a kad se sutradan probudio, nije se više sjećao tog sna.

GLAVA OSMA

PROFESOR ČAROBNIH NAPITAKA

"Eno ga!"

"Gdje?"

"Uz onog visokog klinca crvene kose."

"Onaj s naočalama?"

"Jesi li mu vidio facu?"

"Jesi li mu vidio ožiljak?"

Ovakvo je šaputanje pratilo Harryja od trenutka kad je sutradan izašao iz spavaonice. Učenici koji su stajali u redu pred učionicama propinjali su se na prste ne bi li ga bolje vidjeli, ili su ga ponovo pre-stizali u hodniku i usput buljili u njega. Harryju to nije bilo drago jer je bio zaokupljen brigom da nade svoj razred.

U Hogwartsu je bilo sto i četrdeset dva stubišta: širokih i prostranih, uskih i klimavih, stubišta koja su petkom vodila nekamo drugamo, stubišta na kojima je negdje u sredini iščezavala stepenica pa ju je trebalo preskočiti. Zatim je tu bilo vrata koja se ne bi mogla otvoriti ako ih se lijepo ne zamoli da se otvore, ili ako ih se ne pošaklja na pravom mjestu, pa vrata koja zapravo i nisu vrata nego Čvrsti zidovi što samo nalikuju na vrata. Isto je tako bilo teško upamtiti gdje se što nalazi, jer se činilo da se sve stvari kreću naokolo. Ljudi na portretima neprestance su posjećivali jedni druge, a Harry je bio uvjeren da i oklopi hodaju.

Ni duhovi nisu tu bili baš od neke pomoći. Harry bi se grdno prepao kad god bi koji od njih iznenada prošao kroz vrata koja on pokušava otvoriti. Skoro Bezglavi Nick uvijek bi rado pokazao put novim Grvffindorima, ali kućni duh Peeves uputio bi učenika, kad bi ovaj kasnio na predavanje, na dvojica zaključana vrata i lažno stubište. Istre-

sao bi smeće iz koševa đacima na glave, izvlačio im sagove ispod nogu, zasipao ih komadićima krede ili im se, nevidljiv, prikradao iza leđa, hvatao za nos i vikao:

"DRŽIM TE ZA IOJUKU!"

JošjegoriidPeevesa, ako je to uopće bilo moguće, bio nadstojnik Argus Filch. Harry i Ron uspjeli su mu se zamjeriti već prvog jutra. Filch ih je zatekao kako pokušavaju otvoriti vrata, za koja se, na nesreću, pokazalo

da vode u zabranjenu zonu na trećem katu. Nije im povjerovao da su zalutali, štoviše, bio je uvjeren da su baš htjeli na tu stranu. Zaprijetio im je da će ih baciti u tamnicu, ali ih je spasio profesor Quirrell koji je slučajno naišao.

Filch je imao mačku zvanu Gospa Norris, mršavo stvorenje boje prašine, izbuljenih očiju nalik na lampe, baš kao i sam Filch. Ona je sama patrolirala po hodnicima. Kad bi tko pred njom prekršio kakav propis, čim bi se i najmanje ogriješio o pravila, odjurila bi do Filcha koji bi se u tren oka zadihan pojavio. Filch je najbolje od sviju (osim možda blizanaca Weasleyja) poznao tajne hodnike u školi, pa bi iznenada iskrasnio pred učenikom kao duh. Svi su ga učenici mrzili, a mnogima je najveća želja bila da pošteno odalame nogom Gospu Norris.

A onda je, kad bi Čovjek konačno našao svoj razred, slijedilo samo predavanje. Harryje uskoro shvatio daje magija nešto mnogo više od mahanja čarobnim štapićem i izgovaranja nekih čudnovatih riječi.

Svake srijede u ponoć morali su kroz teleskop proučavati noćno nebo i učiti imena raznih zvijezda i putanje planeta. Tri puta na tjedan odlazili su u staklenike iza dvorca proučavati trave s niskom i zdepastom vješticom, profesoricom Sprout. Tu su učili kako se uzgajaju sve one čudne biljke i gljive, i čemu sve služe. Kudikamo je najdosadnija bila Povijest magije, jedini predmet koji je predavao jedan duh. Profesor Binns bio je doista vrlo star kad je jednom zaspao pred kaminom u zbornici i sutradan ujutro ustao da predaje svoj predmet nakon što je svoje tijelo ostavio za sobom. Binns je verglao pred učenicima a oni su morali zapisivati imena i datume brkajući počesto Emerika Opakog s Urikom Čudakom.

Profesor Flitwick, koji im je predavao Čarolije, bijaše majušan čarobnjak koji je morao stati na hrpu knjiga da bi ih vidio iznad katedre. Na početku prvog sata prozivao ih je sve redom, a kad je došao do Harryjeva imena, uzbuđeno je zacićao i srušio se pod katedru.

Profesorica McGonagall bila je opet drukčija. Harry je opravdano pretpostavljao da se njoj nikako ne bi valjalo zamjeriti. Stroga i brza na jeziku, počela im je prijetiti čim su na prvom satu sjeli u klupe.

"Preobrazbe spadaju u najsloženije i najopasnije magije koje ćete učiti u Hogwartsu", rekla im je. "Tko god bude petljao nešto na mom predavanju, morat će ga napustiti i neće se više nikad vratiti. Toliko da znate." Zatim je svoju katedru pretvorila u svinju, pa onda opet u katedru. Time je na sve ostavila snažan dojam pa su jedva čekali da se i oni okušaju u preobrazbi, ali su ubrzo shvatili da neće tako skoro moći pretvarati namještaj u životinje. Nakon što su zapisali svu silu zamršenih stvari, svaki je od njih dobio po jednu šibicu koju je trebalo pretvoriti u iglu. Do kraja sata samo je Hermiona Granger uspjela donekle preobraziti šibicu. Profesorica McGonagall pokazala im je svima kako je Hermionina šibica postala potpuno srebrna i šiljasta, te je poklonila Hermioni jedan od svojih rijetkih smiješaka.

Svi su napeto očekivali prvi sat iz Obrane od crne magije, ali Quirrellovo se predavanje pretvorilo u neku vrstu šale. Cijela je učionica smrdjela po češnjaku, a svi su pričali daje to zbog toga što profesor želi odbiti od sebe vampira, kojeg je upoznao u Rumunjskoj i kojeg se boji da će doći za njim ovih dana da ga napadne. Rekao im je da mu je taj turban dao neki afrički princ u znak zahvalnosti zato što ga je oslobodio jednog neugodnog zombija, ali se ne bi moglo reći da su povjerovali toj priči. Prvo, kad ga je Seamus Finnigan radozno upitao na koji je način Quirrell otjerao tog zombija, Quirrell je porumenio i počeo govoriti o vremenskim prilikama, a drugo, primijetili su da se iz turbana širi čudan vonj. Blizanci Weasley tvrdili su daje i turban pun češnjaka kako bi Quirrell bio zaštićen kuda god išao.

Harry je odahnuo kad je ustanovio da ne zaostaje mnogo za drugima. Mnogi su od njih došli iz bezjačkih obitelji i nisu imali pojma da su vještice ili čarobnjaci. Toliko je toga trebalo naučiti da čak ni učenici kao što je Ron nisu bili u velikoj prednosti.

Petak je bio važan dan za Harryja i Rona. Napokon su uspjeli sami pronaći put do Velike dvorane za doručak a da nisu nijedanput zalutali.

"Što imamo danas?" upita Harry Rona posipajući kašu šećerom.

"Dva sata Čarobnih napitaka sa Slytherinima", odgovori Ron. "Snape je predstojnik Slytherinskog doma.

Kažu da on uvijek protežira Slytherine... sad ćemo se moći sami uvjeriti je li to istina."

"Kad bi bar McGonagall nas protežirala!" reče Harry. Profesorica McGonagall bila je predstojnica Gryffindorskog doma, ali je to nije priječilo da im dan prije toga zada Čitavo brdo domaćih zadaća.

Upravo je tada stigla pošta. Harry se već bio navikao na to, ali je prvog jutra doživio mali šok kad je stotinjak sova iznenada nahrupilo u Veliku dvoranu za vrijeme doručka. Sove su kružile nad stolovima dok nisu opazile svoje vlasnike i bacile im pisma i pošiljke u krilo.

Hedviga nije Harryju još ništa donijela. Katkad bi doletjela da mu gricka uho i pojede malo prepečenca prije nego što bi odletjela u sovinjak spavati s ostalim sovama. Jutros je, međutim, sletjela između marmelade i šećernice i spustila pisamce Harryju u tanjur. Harry je odmah otvorio pisamce i pročitao:

Dragi Harry (pisalo je šrakopisom),

Znam da si petkom popodne slobodan, pa ne bi li doso do mene oko sata na šalicu čaja? Zanima me sve o tvom prvom tjednu u školi. Pošalji mi odmah odgovor po Hedvigi.

Hagrid

Harry je od Rona posudio pero i nadrljao na poleđini pisamca: "Hoću, hvala, do viđenja " te otprovio Hedvigu.

Sva sreća Što se sad mogao radovati čaju kod Hagrida, jer je predavanje iz Čarobnih napitaka bilo nešto najgore što je do tada u školi doživio.

Na banketu održanom u čast početka školske godine Harry je stekao dojam da ga profesor Snape ne trpi. Na kraju prvog predavanja iz Čarobnih napitaka znao je da se prevario. Snape ne da nije trpio Harryja, on ga je mrzio.

Predavanja iz Čarobnih napitaka održavala su se u jednoj od tamnica. Tu je bilo hladnije nego gore, u samom dvorcu, i bilo bi jezovito i bez svih onih ukiseljenih životinja Što su plutale u staklenkama poredanim oko zidova.

Snape je, kao i Flitvick, najprije prozvao sve učenike i, kao i Flitvick, zastao kod Harryjeva imena.

"Ah, da", tiho promrsi. "Harry Potter! Naše novo... slavno ime."

Dračo Malfov i njegovi prijatelji Crabbe i Goyle smijuljili su se držeći ruke na ustima. Kad je završilo prozivanje, Snape je promotrio razred. Imao je crne oči kao i Hagrid, ali bez tračka Hagridove topline. Oči mu bijahu hladne i prazne i podsjećale su na mračne tunele.

"Ovdje ste radi toga da naučite profinjenu znanost i precizno umijeće spravljanja čarobnih napitaka", prozbori. Govorio je tek malo glasnije nego šaptom, ali su razumjeli svaku izgovorenu riječ. Kao i profesorica McGonagall, Snape je imao dar da bez napora održava savršenu tišinu u razredu. "Budući da tu nema mnogo onog glupog mahanja čarobnim štapićem, mnogi će od vas teško moći povjerovati da je to uopće magija. Ne nadam se da ćete uistinu shvatiti svu ljepotu kotlića Što tiho krčka i širi oko sebe svjetlucave pare, nježnu moć tekućina što se pronosi ljudskim žilama, opčinjava um i osvaja osjetila... Naučit ću vas kako ćete flaširati slavu, svariti ugled, pa čak i začepiti smrt... ako niste tek čopor glupana kakve obično imam pred sobom."

Nakon ovog kratkog govora zavlada opet muk. Harry i Ron razmijene poglede i uzviju obrvama. Hermiona Granger sjedila je na rubu stolice i kao daje bila željna dokazati da nije nikakva glupača.

"Potter!" iznenada će Snape. "Sto ću dobiti ako pomiješam stu-cano korijenje čapljana s otopinom pelina?"

Stucano korijenje čega s otopinom Čega? Harry pogleda Rona, koji je bio isto tako smeten kao i on.

Hermiona brže-bolje podigne ruku uvis.

"Ne znam, gospodine", odgovori Harry.

Snapeu se iskrive usne u podsmijeh.

"Tja, tja... očito je da nije sve u slavi."

Nije se obazirao na Hermioninu podignutu ruku.

"Hajde, Potter, da još jednom pokušamo. Na koju ćeš stranu pogledati ako ti kažem da potražiš bezoar?"

Hermiona je ispružila ruku uvis najviše što je mogla a da ne ustane sa stolice, ali Harry nije imao blagog pojma što je to bezoar. Nastojao je ne gledati Malfova, Crabbea i Govlea koji su se tresli od smijeha.

"Ne znam, gospodine."

"Nisi se sjetio otvoriti knjigu prije nego što dođeš na predavanje, a, Potter?"

| K. Rotvling

Harry se prisilio gledati ravno u one hladne oči. On jest zavirio u svoje knjige kod Dursleyjevib, ali zar je Snape očekivao od njega da će upamtiti sve što piše u Tisuću čarobnih trava i gljiva?

Snape se i dalje nije obazirao na Hermioninu drhtavu ruku podignutu uvis.

"Koja je razlika, Potter, između jedića i vučjeg korijena?" Nato je Hermiona ustala i visoko digla ruku prema stropu tamnice. "Ne znam", tiho odgovori Harry. "Ali mislim da Hermiona zna, pa zašto nju ne pitate?" Nekoliko se učenika nasmije. Harry ulovi Seamusov pogled i opazi kako mu Seamus namiguje. Međutim, Snape nije bio zadovoljan.

"Sjedi!" obrecne se on na Hermionu, "Toliko da znaš, Potter, kad se ćapljan i pelin smiješaju, nastaje jak napitak za uspavlivanje koji je poznat pod imenom piće Žive smrti. A bezoar ti je kamenac izvađen iz želuca koze koji će te spasiti od većine otrova. A što se tiče jedića i vučjeg korijena, to ti je ista biljka koja je poznata i pod nazivom crvljivača. Što je sad? Zašto sve to ne zapisujete?"

Odjednom su svi počeli tražiti pera i pergament. Usred te buke, Snape reče:

"I da znaš, Potter, jedan oduzeti bod Grvffindorima ide na tvoju dušu."

Ni nakon toga nisu Grvffindori bolje prošli na satu iz Čarobnih napitaka. Snape ih je sve razvrstao po parovima i zadao im zadaću da sprave običan napitak za liječenje čireva. Hodao je po učionici u svojoj dugoj crnoj pelerini i gledao ih kako važu suhe koprive i drobe zmijske očnjake. Svima je redom prigovarao osim Malfoyu, koji mu se kanda svidio. Govorio je ostalima neka samo pogledaju kako je Malfov savršeno zgnječio rogate puževe, pri čemu su tamnicu ispunili oblaci otrovnozelenog dima i glasno pištanje. Neville je nekako pošlo za rukom rastaliti Seamusov kotlić tako da je od njega nastala iskrivljena masa, a napitak im se iscijedio po kamenom podu i napravio rupe u učeničkim cipelama. U tren oka cijeli je razred stajao na stolicama, a Neville, koji se polio napitkom kad se kotlić raspao, jaukao je od boli dok su mu upaljeni crveni čirevi izbijali na rukama i nogama.

"Glupane!" zarežao je Snape i odstranio proliveni napitak pokretom svog Čarobnog štapića. "Sigurno si dodao bodljike dikobraza prije nego što si skinuo kotlić s vatre?"

Neville je cmizdrio dok su mu na nosu izbijali čirevi.

"Odvedite ga u bolničko krilo!" dobaci Snape Seamusu, a onda se pozabavi Harryjem i Ronom koji su eksperimentirali uz Nevillea.

"A ti, Potter, zašto mu nisi rekao neka ne dodaje bodljike? Mislio si da ćeš bolje proći ako on zabrlja, je li? To ti je još jedan bod manje za Grvffindore."

Ovo je bilo toliko nepravedno da Harry zausti kako bi prosvjedovao, ali ga Ron iza njihova kotlića udari nogom.

"Pusti ga!" promrmlja. "Čuo sam da on zna biti vrlo neugodan."

Kad su se nakon sat vremena penjali uza stube iz tamnice, Harryju su se rojile razne misli u glavi. Bio je vrlo potišten. Već su prvog tjedna zbog njega Grvffindori izgubili dva boda... zašto ga Snape toliko mrzi?

"Gore glavu!" reče mu Ron. "Snape isto tako oduzima bodove i Fredu i Georgeu. Mogu li poći s tobom do Hagrida?"

U pet do tri obojica su izašla iz dvorca i pošla preko dvorišta. Hagrid je stanovao u drvenoj kolibici na rubu Zabranjene šume. Uz vrata su stajali samostrel i par kaljača.

Kad je Harry pokucao na vrata, začuli su iznutra mahnito grebenje i gromoglasno lajanje. Tad se oglasi Hagrid:

"Bježi, Očnjak... bježi!"

Vrata se odškrinu i u otvoru se pomoli Hagridova krupna čupava glava.

"Čekajte malo", reče im. "Bježi, Očnjak!"

Pusti ih unutra jedva držeći za ogrlicu golema crna psa za lov na veprove.

U kolibici je bila samo jedna prostorija. Sa stropa su visile šunke i fazani, na otvorenu ognjištu kuhalo je nešto u bakrenu kotliću, a u kutu je stajao masivan krevet pokriven poplunom od šarenih krpica.

"Raskomotite se", reče im Hagrid i pusti Očnjaka, koji umah skoči na Rona i uzme mu lizati uši. Bilo je očito da Očnjak, kao i Hagrid, nije tako opasan kao što izgleda.

"Ovo je Ron", reče Harry Hagridu, koji je lijevao kipuću vodu u velik Čajnik i stavljao kolačiće na tanjur.

"Još jedan Wcasley, a?" pripomene Hagrid motreći Ronovo pjegavo lice. "Ja već pola života tjeram onu tvoju braću blizance od ove šume."

K. Rowtine

lako samo što nisu polomili zube od tvrdih kolačića, Harry i Ron pravili su se da uživaju u njima dok su pričali Hagridu o svojim prvim predavanjima. Očnjak je naslonio glavu na koljena Harryju i slinio mu po pelerini.

Harry i Ron bili su oduševljeni kad su čuli Hagrida kako za Filcha kaže 'onaj stari prdonja'.

"A što se one njegove mačketine tiče, Gospe Norris, volio bi je jednoč upoznat s Očnjakom. Zamislite, kad god idem prijeko u školu, ona mi je stalno za petama. Ne mogu je se riješit... Filch ju je nahuckao protiv mene."

Harry ispriča Hagridu što mu se dogodilo na Snapeovu predavanju. Hagrid mu, kao i Ron, reče neka se ne uzrujava zbog toga, jer da Snape ne voli gotovo nikoga.

"Ali meni se čini da mene baš mrzi." "Koješta!" odsiječe Hagrid. "Zašto bi te mrzio?"

Ipak, Harryju se učini da se Hagrid pri tim riječima kloni njegova pogleda.

"A kako ti je brat Charlie?" upita Hagrid Rona. "Njega sam jako volio... zna sa životinjama."

Harry nije bio načisto nije li Hagrid navlas promijenio razgovor. Dok je Ron pripovijedao Hagridu o Charliejevu radu sa zmajevima, Harry uzme novine što su ležale na stolu ispod zvona za čajnik. Bijaše to zapravo izrezak iz Dnevnog proroka.

NAJNOVIJE VIJESTI O PROVALI U GRINCOTTSU

I dalje se vodi istraga o provali u Gringottsu izvršenoj 1. srpnja, za koju se općenito vjeruje da je maslo nepoznatih crnih maga ili vještica.

Gringottsovi su goblini danas ustvrdili da ništa nije opljačkano. Obijeni sef bio je zapravo tog istog dana ispražnjen.

"Ali nećemo vam reći stoje bilo u njemu, i radije ne zabadajte, ako ste pametni, nos u te stvari", rekao je danas popodne goblinski glasnogovornik.

Harry se sjeti kako mu je Ron u vlaku rekao da je netko pokušao opljačkati Gringotts, samo nije spomenuo kojeg je to dana bilo.

"Hagrid!" reče Harry. "Taje provala u Gringottsu izvršena na moj rođendan! Možda se to dogodilo baš dok smo mi bili tamo?"

Nije bilo ni najmanje dvojbe da je Hagrid ovaj put izbjegao Harryjev pogled. Prostojao je i ponudio mu još jedan tvrdi kolačić. Harry ponovo pročita novinski izvještaj. Obijeni sef bio je zapravo tog istog dana ispražnjen. Hagrid je ispraznio sef broj sedamstotinaest, ako se uopće može reći da je ispraznio kadje uzeo onaj prljavi paketić. Da nisu provalnici možda baš to tražili?

Dok su se Harry i Ron vraćali u dvorac na večeru punih džepova tvrdih kolačića koje iz pristojnosti nisu mogli odbiti, Harry pomisli da mu nijedno dosadašnje predavanje nije dalo toliko misliti koliko ovaj čaj kod Hagrida. Je li Hagrid podigao onaj paketić u posljednji čas? I gdje je sad taj paketić? I ne zna li možda Hagrid nešto o Snapeu što mu ne želi kazati?

GLAVA DEVETA

DVOBOJ U PONOĆ

Harry nije vjerovao da će ikad sresti dječaka kojeg bi mogao mrziti više od Dudleyja, ali je to bilo prije nego što je sreo Drača Malfova. Doduše, Grvffindori prvog razreda samo su predavanja iz Čarobnih napitaka slušali zajedno sa Slytherinima, pa nisu imali previše posla s Malfovcm. Ili bar dok nisu pročitali obavijest izvješenu u društvenoj prostoriji Grvffindora, zbog koje im se svima smučilo. Predavanja iz letenja na metli započela su u četvrtak, a Grvffindori će ih pohađati zajedno sa Slytherinima.

"Tipično", ogorčeno će Harry. "Samo mi je još to trebalo. Da pravim budalu od sebe leteći na metli pred Malfovem."

A prije toga najviše se od svega veselio kako će učiti letjeti na metli.

"Ne znaš još hoćeš li praviti budalu od sebe", reče mu Ron razboritim glasom. "Doduše, znam da se Malfov na sva usta hvali kako dobro igra metloboj, ali kladio bih se da su to puste priče."

Malfov je doista često govorio o letenju. Tužio se na sav glas kako učenici prvog razreda nikad ne upadaju u metlobojsku momčad svoga doma, i pričao duge priče o tome kako je za dlaku umaknuo na metli bezjacima koji su ga progonili helikopterom. Doduše, nije on jedini pričao takve priče. Sudeći po onome što je govorio Seamus Finnigan, Seamus je veći dio svoga djetinjstva proveo zujeći na metli po svom kraju. Čak je i Ron govorio svakome tko ga je htio slušati o tome kako se jednom, leteći na Charliejevoj staroj metli, malne

sudario s letećim zmajem. Svi su učenici iz čarobnjačkih obitelji vječito naklapali o metloboju. Ron se već ozbiljno zakvačio s Dcanom Tho-masom, koji je spavao s njima u istoj spavaonici, oko nogometa. Ronu nije bilo jasno stoje tako uzbudljivo u igri u kojoj se igra samo jednom loptom i u kojoj nijedan igrač ne leti. Harry je jednom ulovio Rona kako tjera igrače na Deanovu plakatu nogometne momčadi West Ham Uniteda da se konačno počnu kretati.

Neville nije nikad letio na metli jer mu baka nikad nije dopustila da se približi nijednoj metli. Harryjoj je u sebi davao za pravo jer je Neville doživio velik broj nezgoda čak i s obadvije noge na zemlji.

Hermiona Granger imala je gotovo isto takvu tremu od letenja kao i Neville. To se nije moglo naučiti napamet iz knjige, iako je ona i to pokušavala. U četvrtak za doručkom sve ih je tupila savjetima za letenje što ih je pokupila iz jedne knjige koju je posudila iz knjižnice pod naslovom Metloboj kroz stoljeća. Neville je upijao svaku njenu riječ, željan čuti sve što bi mu moglo pomoći da se poslije održi na letećoj metli, ali su svi ostali odahnuli kad je Hermionino predavanje prekinuo dolazak pošte.

Harry nije dobio nijedno pismo nakon onog Hagridova pisamca, Stoję Malfoy, naravno, vrlo brzo uočio. Malfoveva sovuljaga stalno je njemu donosila od kuće slatkiše koje je on za stolom Slytherina požudno vadio iz pošiljke.

Jedna je buljina donijela Nevilleu paketić od njegove bake. Uzbudeno ga je otvorio i pokazao im staklenu lopticu poput velike špe-kule koja kao da je bila puna bijelog dima.

"To je nezaboravak!" objasni im. "Baka zna da sam ja zaboravljiv... a ovo te upozorava ako si zaboravio što učiniti. Pazite, ovako ga stisneš pa ako pocrveni... uh..." Pokunji se jer je nezaboravak odjednom postao skrletne boje, "... To znači da si nešto zaboravio."

Dok se Neville pokušavao prisjetiti što je zaboravio, Dračo Mal-foy naišao je pokraj njihova stola i oteo mu iz ruke nezaboravak.

Harry i Ron skoče na noge. Ponadali su se da će se napokon oko nečega pograbiti s Malfovem, ali se u tren oka uz njih pojavi profesorica McGonagall, koja je od svih nastavnika u školi najbrže otkrivala svaku gužvu među učenicima.

"Stoje to?"

"Gospođo profesor, Malfoy miję oteo moj nezaboravak." Smrknuti Malfoy brže-bolje spusti nezaboravak na stol.

"Samo sam ga htio pogledati", reče i pokupi se s mjesta događaja, a za njim i Crabbe i Goyle.

Popodne su u sata Harry, Ron i ostali Grvffindori pojurili niz vanjske stube u dvorište na prvi sat letenja. Bio je vedar dan, samo je vjetrić pirkao. Trava im se talasala pod nogama dok su išli niz travnati obronak prema ravnoj tratini na suprotnoj strani od Zabranjene šume, u kojoj se u daljini povijalo tamno drveće.

Slytherini su već bili ondje, a i dvadeset metli bilo je uredno poredano na tlu. Harry je čuo Freda i Georgea Weasleyja kako se tuže na školske metle, da neke od njih počinju vibrirati kad se visoko leti, ili da uvijek vuku malo na lijevu stranu.

Stigla je i njihova nastavnica, Madame Hooch. Imala je kratku, sijedu kosu i žute oči poput sokola.

"Pa, dobro, što sad tu svi čekate?" otrese se na njih. "Neka svatko od vas stane uz jednu metlu. Hajte, požurite!"

Harry pogleda svoju metlu na zemlji. Bila je stara, a neke su šibe u njoj stršile pod neobičnim kutom.

"Ispružite desnu ruku nad svoju metlu", dovikne im Madame Hooch stojeći pred njima, "i recite: 'Diži se!'"

"DIŽI SE!" poviknu svi uglas.

Harryjeva metla skoči mu odmah u ruku, ali je ona bila jedna od rijetkih koje su to učinile. Metla Hermione Granger prevalila se jednostavno na zemlju, a Nevilleova se nije ni pomaknula. Harry pomisli kako metle možda, kao i konji, znaju kađ ih se čovjek boji. Nevilleu je i glas zadrhtao odajući sasvim jasno da bi on najradije ostao na zemlji.

Tada im Madame Hooch pokaže kako da zajašu metlu a da ne skliznu s nje na drugu stranu, pa pođe od jednoga do drugoga ispravljajući im držanje metle. Harry i Ron bili su oduševljeni kad su čuli kako govori Malfovda već godinama pogrešno drži metlu u rukama.

"E, sad, kad zazviždim, vi ćete se otisnuti svom snagom od zemlje", reče im Madame Hooch. "Čvrsto držite metlu, popnite se uvis metar-dva i onda se odmah opet spustite, nagnuti malo naprijed. Pazite na moj zvižduk... tri... dva..."

Ali Neville, onako nervozan i uzbuđen, bojeći se da će ostati na zemlji, snažno se otisnuo od tla prije nego što je Madame Hooch prinijela zviždaljku usnama.

"Vrati se, mali!" dovikne mu ona, ali Neville poleti ravno uvis kao čep kad iskoči iz boce... tri metra visoko... pa šest metara. Harry mu je vidio uplašeno, blijedo lice kako gleda dolje dok mu je zemlja sve dalje ispod nogu, vidio ga je kako hvata zrak i naginje se na stranu i...

TRES! Neville je potmulo i gadno tresnuo i ostao ležati ničice na travi. Metla mu se i dalje penjala sve više i više, lijeno poletjela prema Zabranjenoj šumi i nestala iz vida.

Madame Hooch sagne se nad Nevillea, blijeda kao i on.

"Slomio je zapešće", čuo je Harry kako je promrmljala. "Hajde, dečko... sve je u redu, ustaj!"

Zatim se obrati ostalim učenicima:

"Da se nitko od vas nije maknuo s mjesta dok ja ovog dečka ne odvedeni u bolnicu! Ostavite metle na miru, inače ćete izletjeti iz Hogwarta prije nego što dospijete reći 'metloboj'. Hajdemo, drago-viču!"

Uplakani Neville, držeći se za zapešće, odšepesa s Madame Hooch, koja ga je usput zagrlila.

Čim su toliko odmakli da ga nisu mogli čuti, Malfov prasne u smijeh.

"Jeste vidjeli facu tog mamlaza?"

I ostali se Slytherini nasmiju.

"Daj zaveži, Malfoy!" obrecne se na nj Parvati Palil.

"Oho, braniš Longbottoma?" reče Pansy Parkinson, Slytherinka oštih crta lica. "Nikad ne bih rekla da ti, Parvati, padaš na male, debele cmizdravce!"

"Pazi ovo!" reče Malfoy i skokne da pokupi nešto sa zemlje. "To je ono stoje baka poslala tom blesavom Longbottomu!"

Kad gaje podigao uvis, nczaburavakjezasjao na suncu.

"Daj to amo, Malfoy", tiho će Harry. Svi su umuknuli gledajući njih dvojicu.

Malfoy se ružno naceri.

"Ostavit ću to negdje za Longbottoma... recimo... na nekom drvetu?"

"Daj to amo!" prodere se Harry, ali Malfoy skoči na svoju metlu i poleti. Nije lagao, zaista je znao dobro letjeti... Kružeći na visini vrši-ke obližnjeg hrasta, dovikne:

"Evo, dođi po njega, Potter!"

Harry zgrabi svoju metlu.

"Nemoj!" vikne Hermiona Granger. "Madame Hooch nam je rekla da se ne smijemo ni maknuti... zbog tebe ćemo imati svi neprilike."

Harry se nije obazirao na nju. Krv mu je damarala u ušima. Zaja-hao je metlu, otisnuo se svom snagom od tla i vinuo uvis, zrak mu je hujao kroz kosu a pelerina se vijorila za njim... obuzet silnom radošću, pojmi da je otkrio da zna nešto što ga nitko nije učio... nešto sasvim jednostavno, nešto divno. Podigao je držak metle još malo više da se još više vine i začuo vriskove i klicanje djevojčica sa zemlje i Ronove zadivljene usklike.

Naglo okrene držak svoje metle prema Malfoyu. Malfoy je bio osupnut.

"Daj to amo", dovikne mu Harry, "inače ću te srušiti s te metle."

"Ma nemoj?" odvrati Malfoy i pokuša mu se podsmjehnuti, ali je izgledao zabrinut.

Harry je odnekud znao što mu je činiti. Nagne se naprijed i čvrsto objema rukama stisne metlu tako da poleti kao koplje na Malfova. Malfoy se u posljednji čas skloni u stranu, ali Harry se naglo okrene i zadrži metlu na mjestu. Dolje su mu neki i zapljeskali.

"Nema ti, Malfoy, ovdje Crabbea i Goylea da ti spase glavu", dovikne mu Harry.

Reklo bi se da je to isto pomislio i Malfov.

"Uhvati onda ovo ako možeš!" vikne on i baci staklenu lopticu visoko u zrak pa poleti natrag prema zemlji.

Harry je gledao, kao u usporenu filmu, kako se loptica diže uvis i onda počinje padati. Harry se nagne naprijed i okrene držak metle nadolje... sljedećeg se trenutka sve brže sunovraćao za lopticom... vjetar mu je fijukao u ušima izmiješan s kricima onih koji su ga gledali... ispruži ruku... i ulovi je na pola metra od zemlje, taman na vrijeme da ispravi metlu tako da se meko spusti na travu držeći nezaboravak Čvrsto u šaci.

"HARRY POTTER!"

Srce mu siđe u pete još brže nego što se maloprije obrušavao. Profesorica McGonagall trčala je prema njima. On se dršćući osovi na noge.

"Nikadjoš... koliko sam god u Hogwartsu..."

Profesorica McGonagall ostala je od šoka tako reći bez riječi, a naočale joj bijesno sijevale.

Rowling

"Kako ste se samo usudili... mogli ste skrhati vrat..."

"Nije on kriv, gospođo profesor..."

"Šutite, gospođice Patil..."

"Ma, Malfoyje..."

"Prestanite, gospodine Wcasley. Potter, za mnom, smjesta!"

Harry još spazi slavodobitna lica Malfoya, Crabbea i Goylea dok je odlazio ošamućen u stopu za profesoricom McGonagall, koja je grabila krupnim koracima prema dvorcu. Bilo mu je jasno da će biti isključen iz škole. Zaustio je da kaže nešto u svoju obranu, ali mu se učini da je izgubio dar govora. Profesorica McGonagall hitala je dalje a da ga nije ni pogledala. Morao je kaskati za njom. Uprskao je stvar do kraja. *Nije izdržao ovdje ni dva tjedna. Za desetak minuta spaki-rat će svoje stvari. Što li će mu reći Dursleyjev kad im opet dođe na vrata?

Popeli su se uz vanjske stube, pa uz mramorno stubište, a da profesorica McGonagall nije još ni riječi izustila. Otvarala je širom vrata jedna za drugima i stupala hodnicima, a Harry je pokunjen kaskao za njom. Možda ga vodi k Dumbledoreu? Sjeti se Hagrida, kako su i njega isključili, ali su ga na kraju zadržali kao lovočuvara. Možda bi mogao ostati kao Hagridov pomoćnik? Želudac mu se okretao dok je sve to zamišljao, kako će gledati Rona i ostale gdje postaju Čarobnjaci, a on će dotle klipsati za Hagridom i nositi mu torbu. Profesorica McGonagall stane pred jednom učionicom, otvori vrata i zaviri unutra.

"Oprostite, profesore Flitwick, možete li mi načas ustupiti Wooda?"

"Wooda?" pomisli Harry, sav izvan sebe. Da nije Wood šiba kojom će ga profesorica išibati?

Ali pokazalo se daje Wood živo biće, kršan učenik petog razreda, koji izađe zbunjen s Flitwickova predavanja.

"Hodite obojica za mnom", reče im profesorica McGonagall. Sve troje pođu dalje hodnikom, a Wood radozno pogleda Harryja.

"Izvolite unutra!"

Profesorica ih utjera u praznu učionicu, samo je Peeves u njoj pisao na ploči prostote.

"Izlazite, Peeves!" otrese se ona na nj. Peeves tresne kreu u koš tako da odjekne, pa odmagli iz učionice psujući na sav glas. Profeso-

rica McGonagall zalupi vratima za njim i okrene se dječacima: "Potter, ovo je Oliver Wood. Woode... našla sam vam tragača."

Woodova smetenost pretvori se u ushit.

"Mislite li to, gospođo profesor, ozbiljno?"

"Potpuno ozbiljno", odrješito će profesorica McGonagall. "Ovaj je dečko prirodan talent. Još nikad nisam tako nešto vidjela. Jeste li vi to, Potter, prvi put zajahali metlu?"

Harry klimne glavom bez riječi. Nije imao pojma što se zbiva, ali mu se učini da neće biti isključen iz škole. Malo-pomalo opet je počeo osjećati noge.

"Ulovio je tu stvar rukom nakon dvadesetak metara obrušava-nja", reče profesorica McGonagall Woodu. "I nije se čak ni ogrebao. Tako nešto ni sam Charlie Waesley ne bi uspio."

Wood je izgledao kao da su mu se svi snovi odjednom ostvarili.

"Jesi li ti, Potter, gledao koju utakmicu metloboja?" uzbuđeno ga upita.

"Wood je kapetan momčadi Grvfffindora", objasni profesorica McGonagall.

"On je i građen za tragača", reče Wood obilazeći Harryja i pozorno ga motreći. "Lagan je, brz... Morat ćemo mu, gospođo profesor, pribaviti pristojnu metlu... Nimbus dvije tisuće, rekao bih, ili Partfiš sedam."

"Ja ću porazgovarati s profesorom Dumbledoreom da vidimo može li se kako doskočiti pravilu o učenicima prvog razreda. Sam Bog zna da moramo sastaviti bolju momčad nego lani. Slvtherini su nas u onoj zadnjoj utakmici pregazi, nisam mogla tjednima pogledati Severusa Snapea u oči..."

Profesorica McGonagall strogo pogleda Harryja iznad naočala.

"Zahtijevam, Potter, da marljivo trenirate, inače bih vas još mogla i kazniti."

Tek se tada iznenada osmjehne.

"Otac bi se ponosio vama", nadoda. "On je bio izvrstan igrač metloboja."

"Ma. Šališ se."

Sjedili su za večerom. Harry je upravo ispriповjedio Ronu što se dogodilo nakon što je s profesoricom McGonagall otišao u dvorac.

Ron je držao paštetu od bifteka i bubrega na pola puta do usta, ali je potpuno zaboravio na nju.

"Tragač?" ponovi. "Ali učenici prvog razreda nisu nikad... ti ćeš valjda biti najmlađi igrač našeg doma otprilike u..."

"... u sto godina", nadopuni ga Harry trpajući paštetu u usta. Nakon svih onih popodnevnih uzbuđenja bio je gladan kao vuk. "Tako mi je bar Wood rekao."

Ron je bio toliko zaprepašten, i toliko zadivljen, da je samo sjedio i piljio u Harryja.

"Sljedećeg tjedna počinjem već trenirati", reče Harry. "Samo nikom ni riječi o tome. Wood želi da to ostane tajna."

Fred i George Weasley uđu u dvoranu, spaze Harryja i pohitaju do njega.

"Svaka čast!" potiho mu reče George. "Wood nam je sve rekao. I nas smo dvojica u momčadi... kao goniči."

"Vjerujte mi da ćemo ove godine sigurno osvojiti pokal u metlo-boju", ubaci Fred. "Nismo ga osvojili otkako je Charlie otišao, ali ove godine imat ćemo sjajnu momčad. Bit će da si ti, Harry, zbilja izvrstan, Wood samo što nije đipao od veselja dok nam je o tome govorio."

"Ali mi moramo iz ovih stopa dalje, Lee Jordan misli daje otkrio novi tajni hodnik koji vodi iz škole."

"Kladio bih se da je to onaj isti, iza spomenika Gregorvja, koji smo mi otkrili još prvog tjedna. Do viđenja."

Tek što su Fred i George otišli, pojavi se netko tko nije bio tako dobro došao: Malfov, a uz njega Crabbe i Goyle.

"Je li ti, Potter, ovo posljednja večera? Kad imaš vlak da se vratiš svojim bezjacima?"

"Sad si mnogo hrabriji kad si opet na zemlji, a uz tebe su još tu i tvoji mali prijatelji", hladno će Harry.

Dakako da Crabbe i Goyle nisu nipošto bili mali, ali kako su za glavnim stolom sjedili profesori, ni jedan od njih nije mogao ništa drugo nego samo puckati prstima i poprijeko gledati.

"Ja ću s tobom vrlo rado u svako doba sam odmjeriti snagu", reče Malfov. "Još noćas, ako hoćeš."

Čarobnjački dvoboj. Samo štapićima... bez kontakta. Stojte? Nisi valjda nikad Čuo za čarobnjačke dvoboje?"

"Kako ne bi Čuo", reče Ron okrećući se na stolici. "Ja ću mu biti sekundant, a tko će biti tebi?"

Malfoy odmjeri pogledom Crabbea i Goylea.

"Crabbe", odgovori. "Može u ponoć? Sastat ćemo se u trofejnoj odaji, ona se nikad ne zaključava."

Kad je Malfoy otišao, Ron i Harry se zgljedaju.

"Kakav je to čarobnjački dvoboj?" zapita Harry. "I što to znači da si ti meni sekundant?"

"E pa, sekundant je tu da nastavi dvoboj ako ti pogineš", nehajno odgovori Ron i napokon uzme jesti svoju

hladnu paštetu. Međutim, kad opazi izraz na Harryjevu licu, produži: "Ali ljudi, znaš, pogibaju samo u pravim dvobojima, u dvobojima između pravih čarobnjaka. Najviše što ćete ti i Malfoy moći učiniti, jest to da se pospете iskrama. Ni jedan od vas ne zna toliko magije da bi mogli stvarno nauditi jedan drugome. Ipak, kladio bih se da se on nadao da ti nećeš prihvatiti njegov izazov."

"A što će biti ako ja mahnem štapićem i ništa se ne dogodi?"

"Bacit ćeš štapić i maznuti ga Šakom po nosu", predloži mu Ron.

"Oprostite."

Obojica dignu poglede. Pred njima je stajala Hermiona Granger.

"Zar čovjek zbilja ne može ni večerati na miru?" upita je Ron.

Ne obazirući se na njega, ona se obrati Harryju;

"Slučajno sam čula o Čemu ste ti i Malfoy razgovarali."

"Slučajno, recimo", promrmlja Ron.

"... Ne smijete noću šalabazati po školi, pomislite samo koliko će bodova Grvffindori izgubiti ako vas ulove, a sigurno će vas uloviti. To je zbilja sebično od vas."

"Tebe se to zbilja ni najmanje ne tiče", odbrusi joj Harry.

"Adio", dobaci joj Ron.

Ovo ipak nije bio idealan kraj dana, pomisli Harry ležeći budan mnogo kasnije i osluškajući Deana i Seamusa koji su padali u san (Neville se još nije bio vratio iz bolnice). Ron mu je cijele večeri dijelio savjete kao što su "Ako te pokuša ureći, kloni ga se radije, jer se ne sjećam kako se urok skida". Ionako će ih po svoj prilici uloviti Filch ili Gospa Norris. Harry je imao osjećaj da izaziva nesreću kršeći danas još jedan školski propis. S druge strane, neprestance mu je iz mraka izlazilo pred oči Malfojevo podrugljivo lice - ovo je zaista dobra prigoda da se obračuna s Malfovem. I ne smije je propustiti.

"Pola dvanaest", napokon promrmlja Ron. "Vrijeme je da krenemo."

Obojica obuku kućne kapute, uzmu svoje čarobne štapiće i prođu kroz sobu u kuli, siđu niza zavojite stube i uđu u društvenu prostoriju Grvffindora. Na ognjištu se još žarilo nekoliko žeravica pretvarajući naslonjače u pogrbljene crne sjene. Kad su se već približili rupi ispod portreta, iz najbližeg naslonjača dopre nečiji glas:

"Ne mogu vjerovati, Harry, da ćeš to stvarno učiniti."

I upali se džepna baterija. Bijaše to namrštena Hermiona Gran-ger u ružičastoj kućnoj haljini.

")" bijesno uzvikne Ron. "Kupi se natrag u krevet!"

"Već sam htjela obavijestiti tvog brata", odbrusi mu Hermiona. "Percy je... prefekt, on bi vas u tome spriječio."

Harry nije mogao shvatiti kako netko može biti tako nametljiv.

"Idemo dalje", reče on Ronu, pa odmakne portret Debele dame i provuč se kroz rupu u zidu.

Ali Hermiona se nije kanila samo tako predati. I ona se za Ronom provuče kroz rupu u zidu psičući za njima poput srdite guske:

"Baš vas briga za Grvffindore, vi mislite samo na sebe, ja neću da Slytherini osvoje pokal, a zbog vas ćemo izgubiti bodove koje sam ja osvojila kod profesorice McGonagall, jer sam znala sve magične formule za preobrazbu."

"Gubi se!"

"Dobro, ali ja sam vas lijepo upozorila, sjetit ćete se vi još što sam vam rekla kad se sutra budete vraćali vlakom kući, vi ste tako..."

Nisu čuli što su oni tako... Hermiona se okrenula portretu Debele dame u namjeri da se vrati, ali se našla pred praznom slikom. Debela je dama otišla nekome u noćni posjet i Hermiona se nije mogla vratiti u Grvffindorsku kulu.

"I što ću sad ja?" zapita prodornim glasom.

"To je tvoja briga", odgovori joj Ron. "Mi moramo dalje jer ćemo inače zakasnuti."

Nisu došli ni do kraja hodnika kad ih Hermiona opet sustigne. "Idem i ja s vama", reče. "Ne ideš."

"Zar zbilja mislite da ću ja ovdje ostati i čekati da me Filch ulovi? Ako nas sve troje ulovi, ja ću mu reći istinu, da sam vas pokušala zadržati, a vi ćete potvrditi moje riječi..."

"Zbilja imaš don-obraz..." glasno će Ron.

"Šutite, obadvoje!" oštro odvratila Harry. "Čuo sam nešto."

Bilo je to kao da netko nešto njuška u blizini.

"Gospa Norris?" dahne Ron zureći u tamu.

Ali to nije bila Gospa Norris. Bio je to Neville. Ležao je skvrčen na podu i spavao kao zaklan, ali se iznenada prenuo kad su se došuljali do njega.

"Hvala Bogu što ste me našli! Ja sam već satima ovdje. Nisam se mogao vratiti jer sam zaboravio novu lozinku."

"Tiše, Neville. Lozinka glasi 'Svinjsko rilo', ali ti više sad ne vrijedi jer je Debela dama nekamo otišla."

"Kako ti je ruka?" upita ga Harry.

"Dobro", odgovori Neville pokazujući im ruku. "Madame Pomfreyju je izliječila u tren oka."

"Dobro... a sad, ovaj, Neville, mi moramo dalje, do viđenja..."

"Ne ostavljajte me ovdje samog!" uzvikne Neville osovljujući se na noge. "Neću da ovdje ostanem sam, Krvavi Barun prošao je već dva puta ovuda."

Ron pogleda na sat, a onda osine bijesnim pogledom Hermionu i Nevillea.

"Ako nas zbog vas ulove, neću mirovati dok ne naučim onu sotonsku kletvu o kojoj nam je govorio Ouirrell i ne bacim je na vas."

Hermiona zausti da nešto kaže, možda i kako zapravo glasi ta sotonska kletva, ali je Harry ušutka i pozove ih rukom da krenu dalje.

Šuljali su se po hodnicima ispruganim zrakama mjesečine što je padala kroz visoke prozore. Na svakom zavijutku Harry je očekivao da će naletjeti na Filcha ili Gospu Norris, ali su imali sreću. Odjurili su uza stube na treći kat i na prstima se primaknuli trofejnoj odaji.

Malfov i Crabbe nisu još bili stigli. Kristalne vitrine s trofejima blistale su na mjesečini. Pokali, štitovi, tanjuri i kipovi odsijavali su zlatom i srebrom u tami. Šuljali su se uza zidove motreći na vrata s obje strane odaje. Harry je izvukao svoj štapić za svaki slučaj, ako Malfoy iskoči iz mraka i smjesta navali na nj. Minute su se otegnule.

"Kasni, možda se ustrtario?" šapne Ron.

Odjednom svi poskoče od šuma u susjednoj odaji. Harry je baš podigao uvis svoj štapić kad začuje kako netko govori... samo što to nije bio Malfoy.

"Pronjuškaj malo okolo, srce, možda se skrivaju u nekom kutu?" To je govorio Filch Gospi Norris. Užasnut, Harry mahnito mahne pratiocima da što prije podu za njim. Nečujno se odšuljaju prema vratima na suprotnoj strani od Filchova glasa. Tek što je Neville svojom pelerinom zamakao za ugao, začuju Filcha kako ulazi u trofejnu odaju.

"Tu su negdje," čuli su ga kako mrmlja, "vjerojatno su se sakrili." "Ovuda!" šapne Harry ostalima.

Izbezumljeni od užasa, šuljali su se dugačkom galerijom punom oklopa sa strane. Čuli su Filcha kako im se primiče. Neville iznenada vrisne od straha i dađe se u bijeg... spotaknese i uhvati Rona oko struka pa se obojica zaletu u jedan oklop.

Razlegla se takva strka i zveka daje mogla probuditi cijeli dvorac.

"BJEŽIMO!" vikne Harry i sve četvero pojure kroz galeriju ne obazirući se za sobom da vide je li im Filch za petama... zaobidu dovratnik i jurnu jednim hodnikom pa drugim, s Harryjem na čelu, ne znajući ni gdje su ni kamo idu. Probivši se kroz jednu tapiseriju, nađu se u nekakvom tajnom hodniku i, jureći njime, izbiju negdje blizu predavaonice za Čarolije, za koju su znali daje miljama daleko od trofejne odaje.

"Mislím da smo mu umaknuli", izusti Harry bez daha, nasloni se na hladni zid i obriše čelo. Neville se presamitio hripljući i pijuckajući.

"Jesam li... vam... rekla..." procijedi Hermionai uhvati se za prsa u kojima ju je nešto probadalo. "Jesam li... vam... rekla?"

"Moramo se što prije vratiti u Gryffindorsku kulu", reče Ron.

"Malfov te je nasamario", reče Hermiona Harryju. "To ti je sad valjda jasno? On se nije ni kanio sastati s tobom... Filch je znao da će netko biti u trofejnoj odaji, sigurno mu je to Malfoy rekao."

Harry pomisli da ona vjerojatno ima pravo, ali joj to nije želio priznati.

"Idemo."

Nije to bilo baš tako jednostavno. Nisu prošli ni desetak koraka kad se zatrese jedna kvaka i nešto izleti iz učionice pred njima. Bijaše to Peeves. Kad ih primijeti, zaciči od veselja.

"Šutite, Peeves... molim vas... isključit će nas još zbog vas."

Peeves se smijuckao.

"Lunjate okolo o ponoći, mali prvašići? Eh, eh, eh. Zloćke male, ulovit će vas."

"Neće ako nas vi ne otkucate. Nemojte, molim vas, Peeves!"

"Morao bih reći Filchu, morao bih", reče Peeves svetačkim glasom, ali su mu se oči pakosno krijesile. "To bi, znate, bilo za vaše dobro."

"Ma dajte bježite!" odbrusi mu Ron i zamahne rukom prema njemu, što je bila velika pogreška.

"UČENICI USTALI IZ KREVETA!" rikne Peeves. "UČENICI USTALI IZ KREVETA I NALAZE SE U HODNIKU ČAROLIJA."

Izmaknuvši Peevesu, pojure glavom bez obzira do kraja hodnika gdje nalete na - zaključana vrata.

"Gotovo je!" procvili Ron dok su nemoćno gurali vrata pred sobom. "Upali smo u zamku! Nadrljali smo!"

Začuju nečije korake. Filch je jurio kao bez duše prema Peeve-šovima povcima.

"Daj se makni!" zareži Hermiona, pa zgrabi Harryjev čarobni štapić, kucne njime po bravi i prošapće:

"Alohomora!"

U bravi nešto škljocne i vrata se širom otvore. Svi navru kroz vra

ta, brže ih zatvore za sobom i prislone uši na njih. —, —

"Na koju su stranu, Peeves, otišli?" pitao je Filch. "Govori brže!"

"Najprije reci 'molim lijepo!'"

"Nemoj me gnjaviti, Peeves, reci mi kud su otišli?"

"Neću reći ništa ako ne kažeš 'molim lijepo'", izusti Peeves svojim dosadnim, jednoličnim glasom.

"Dobro, onda... molim lijepo"

"NIŠTA! Ha-haaa! Rekao sam ti da neću reći 'ništa' ako ne kažeš 'molim lijepo!' Ha-ha! Haaaaa!"

I začuju kako Peeves odleti hujeći a Filch bijesno kune za njim.

"On misli da su ova vrata zaključana", šapne Harry. "Mislim da će sve biti u redu... daj prestani, Neville!"

Neville je već čitavu minutu potezao Harryja za ruku kućnog kaputa. "Stoje?"

Harry Potter i kamen mudraca

Harry se okrene... i vidje, potpuno jasno, je posrijedi. Časak je bio uvjeren da sanja ružan san - ovo je ipak bilo previše, nakon svega onoga što su doživjeli.

Uopće nisu bili u sobi, kao stoje on mislio. Bili su u hodniku. U zabranjenom hodniku na trećem katu! Sad im je bilo jasno i zastoje taj hodnik zabranjen.

Gledali su ravno u oči čudovišnu psinu, psinu koja je ispunila sav prostor između poda i stropa. Imala je tri glave. Tri para izbečenih, sumanutih očiju, tri njuške što su se trzale i podrhtavale prema njima; tri zapjenjene gubice, a iz žućkastih ocnjaka visila je slina u ljepljivim nitima.

Stajala je psina posve mirno, svih je šest očiju piljilo u njih, i Harry je znao da su još živi samo zato što je psina zatečena njihovom iznenadnom pojavom, ali ubrzo će se oporaviti od iznenađenja. Nije bilo dvojbe što znači ono gromoglasno rezanje.

Harry posegne za kvakom - između Filcha i smrti izabrat će ipak Filcha.

Polete natraške... Harry zalupi vratima za njima i oni pojure, samo što nisu letjeli, kroz onaj isti hodnik. Filch je zacijelo odjurio na drugu stranu jer ga nigdje nije bilo, ali za to ih nije bila briga - jedino su željeli da što dalje odmaknu od onog čudovišta. Nisu prestali trčati sve dok nisu stigli do portreta Debele dame na sedmom katu.

"Gdje ste to vi, zaboga, bili?" upita ih ona gledajući kako su za-žareni i uznojeni, i kako im kućni kaputi vise s ramena.

"Nije više važno... 'Svinjsko rilo, svinjsko rilo!'" dahne Harry i portret se odmakne u stranu. Oni se dovuku do društvene prostorije i svale se dršćući u naslonjače.

Trebalo je nešto vremena da netko od njih prvi progovori. Štoviše, Neville je izgledao kao da nikad više neće progovoriti.

"Što oni zapravo misle, kad drže onakvu zvijer zatvorenu u školi?" napokon će Ron. "Ako ijednom psu treba kretanja, onda ovome treba."

Hermioni se istodobno vrati dah i loša narav.

"Vi uopće ništa ne primjećujete oko sebe, je li?" obrecne se na svu trojicu. "Zar niste vidjeli na čemu je on stajao?"

"Na podu?" nabaci Harry. "Ja mu nisam gledao u noge, bio sam previše zaokupljen onim glavama."

"Ne, nije stajao na podu. Stajao je na vratima u podu. Očito je da nešto čuva."

I ustane strijeljajući ih pogledima.

"Sad vam je valjda srce na mjestu? Mogli smo svi skupa nastradati... ili, što bi bilo još gore, mogli smo biti isključeni iz škole. A sad, ako nemate ništa protiv, ja idem na spavanje."

Ron je zurio za njom razjapljenih usta.

"Ne, nemamo ništa protiv", dobaci joj. "Čovjek bi rekao da smo je silom odvukli sa sobom."

Ali Hermiona je nagnala Harryja da porazmisli nečim drugom dok je lijegao u krevet. Taj pas nešto čuva...

Što je ono Hagrid rekao? Gringotts je najsigurnije mjesto na svijetu ako želiš nešto sakriti... osim možda Hogwarta?

Reklo bi se da se Harry dosjetio gdje se nalazi onaj prljavi paketić iz sefa broj sedam stotina i trinaest.

GLAVA DESETA

NOC VJEŠTICA

Malfov nije mogao vjerovati svojim očima kad je vidio da su Harry i Ron sutradan još u Hogwartsu, umorni ali dobro raspoloženi. I doista su Harry i Ron sutradan smatrali da je susret s troglavom psinom bio sjajna pustolovina i jedva su čekali novi susret. Dotle je Harry ispričao Ronu sve o onom paketiću koji je, po svemu sudeći, prebačen iz Gringotts-a u Hogwarts. Obojica su dugo razbijala sebi glavu zašto su bile potrebne takve mjere opreza.

"To je ili nešto vrlo vrijedno ili vrlo opasno", reče Ron.

"Ili i jedno i drugo."

Ali, kako su jedino pouzdano znali da je taj tajanstveni predmet otprilike pet centimetara dugačak, nisu baš imali osobitih izgleda odgonetnuti što je to ako ne pribave dodatne informacije.

Ni Neville ni Hermiona nisu pokazali ni najmanje zanimanja za ono što se nalazi ispod psa i vrata u podu.

Neville je jedino želio da se nikad više ne nade u blizini te psine.

Hermiona nije više uopće htjela razgovarati s Harryjem i Ronom, ali ona je bila takva nametljiva sveznalica da su obojica bili sretni što je tako. Njima je sad jedino bilo na umu kako da se osvete Malfovu, a takva im je prigoda, na njihovo veliko zadovoljstvo, stigla nakon tjedan dana poštom.

Kad su sove, kao i obično, nagnule u Veliku dvoranu, svi su uman zapazili dugačku, tanku pošiljku koju je nosilo šest velikih planinskih sova. Harryja je, kao i sve ostale, zanimalo što se nalazi u tom velikom paketu, pa se zgrnuo kad su sove sletjele i spustile ga baš pred njega oborivši mu usput komadić slanine na pod. Tek što su opet odletjele, jedna je druga sova spustila na paket pismo.

Harry je najprije otvorio pismo, što je bila sva sreća jer je u njemu pisalo ovo:

Rowling

NE OTVARAJTE PAKET ZA STOLOM!

U njemu je vaš novi Nimbus , ali ja ne želim da svi znaju da imate metlu jer biste onda htjeli i svi ostali. Sastat ćete se večeras s Oliverom Woodom u sati na metobojnom igralištu da održite prvi trening.

Prof. M. McGonagall

Harry je jedva prikrio veselje kad je pružio pisamce Ronu da ga pročita.

"Nimbus !" zavidno usklikne Ron. "Ja ga nisam nikad čak ni pipnuo."

Ubrzo su izašli iz dvorane želeći otvoriti paket nasamo prije prvog predavanja, ali u predvorju ugledaju Crabbea i Goylea koji su im prepriječili put do stuba. Malfov otme Harryju paket i opipa ga.

"To je metla", reče i baci paket natrag u naručje Harryju, s mješavinom jala i pizme na licu. "Ovaj put ćeš, Potter, nagrabiti jer učenici prvog razreda ne smiju imati metlu."

Ron nije odolio da mu ne kaže:

"Nije to nikakva stara metla, to je Nimbus . A što si ti, Malfov, ono rekao da imaš kod kuće, Komet ?" Ron se osmjehne Harryju: "Kometi su blještavi, ali nisu u istoj kategoriji kao Nim-busi."

"Ma što ti znaš o tome, Weasley, ti ne možeš sebi priuštiti ni polovicu drška", odbrusi mu Malfov. "Ti i tvoja braća morate sigurno skupljati šibu po šibu."

Prije nego što mu je Ron dospio odgovoriti, uz Malfoya se pojavi profesor Fliwick i propišti:

"Valjda se, dečki, ne svađate?"

"Gospodine profesore, Potteru je netko poslao metlu", brzo odvrati Malfov.

"Da, da, znam", reče profesor Flitwick i oduševljeno pogleda Harryja. "Profesorica McGonagall ispričala mi je, Potter, sve o posebnim okolnostima. A koji si model dobio?"

"Nimbus , gospodine", odgovori Harry suzdržavajući se da ne prasne u smijeh gledajući zabezegnuti izraz na Malfovevu licu. "Zapravo sam ga dobio upravo zahvaljujući Malfovu", nadoda.

Harry i Ron jurnu uza stube svladavajući se da se ne nasmiju Malfovevu očitom bijesu i smetenosti.

"Pa, to je i istina", likovao je Harry kad su stigli do vrha stuba. "Da nije on Nevilleu oteo onaj njegov nezaboravak, ja ne bih ni upao u momčad..."

"I sad valjda misliš da ti je to nagrada za kršenje propisa?" dopre odostraga nečiji ljutiti glas. Hermiona se za njima penjala uza stube i nezadovoljno gledala paket u Harryjevoj ruci.

"Ja sam mislio da ti ne razgovaraš s nama?" reče joj Harry.

"Da, radije se ti toga i dalje drži," reče Ron, "nama to potpuno odgovara."

Hermiona se udalji visoko uzdignuta nosa.

Harry je toga dana imao muke da usredotoči pozornost na predavanja. Misli su mu neprestance bježale u spavaonicu, u kojoj mu je nova metla ležala pod krevetom, ili lutale po metlobojskom igralištu na kojem će večeras trenirati. Večerao je a da nije bio ni svjestan što jede, a onda je pohrlio s Ronom uza stube da napokon razmota Nimbus .

"Uuuh!" uzdahne Ron kad metla padne na Harryjev krevet.

Čak je i Harry, koji nije imao pojma o razlikama između pojedinih metli, pomislio da je divna. Sjajna i vitka, s drškom od mahagonija, imala je dug rep od čvrsto vezanih šiba, a pri vrhu je drška pisalo Nimbus .

Kako se bližilo sati, Harry je izašao iz dvorca i zaputio se u sumrak do metlobojskog igrališta. Nikad još nije bio na tom stadionu. Stotine sjedala nizale su se na tribinama oko terena tako da su gledaoci mogli s te visine lijepo vidjeti što se zbiva na igralištu. Na oba kraja terena bijahu pobodene tri zlatne motke s obručima na vrhu. One su podsjetile Harryja na cjevčice od plastike na koje bezjačka djeca puštaju mjehure od sapunice, samo što su ove motke bile gotovo dvadeset metara visoke.

Harry je jedva čekao da poleti, pa nije ni dočekao Wooda nego je zajahao na svoju metlu i otisnuo se od zemlje. Kakav krasan osjećaj - letio je između vratnica i gore-dolje iznad terena. Nimbus okretao se, na najmanji dodir, kamo god bi Harry poželio.

"Hej, Potter, silazi!"

Stigao je Oliver Wood. Pod rukom je nosio veliku pletenu košaru. Harry sleti do njega.

"Izvršno", reče mu Wood sjajnih očiju. "Sad mi je jasno što je profesorica McGonagall mislila... ti si stvarno prirodan talent. Ja ću te večeras samo naučiti pravila igre, a ubuduće ćeš trenirati s momčadi po tri puta na tjedan."

otvori košaru. U njoj su bile lopte četiri različite veličine.

"Tako", reče Wood. "E pa, metloboj nije teško shvatiti, ali gaje teško igrati. Na svakoj je strani po sedam igrača. Trojica se od njih zovu lovci."

"Tri lovca", ponovi Harry, a Wood izvadi iz košare jarkocrvenu loptu veličine one za nogomet.

"Ova se lopta zove balun", nastavi Wood. "Lovci dobacuju ba-lun jedan drugome i pokušavaju ga ubaciti kroz jedan od obruča kako bi postigli zgoditak. Kad god balun prođe kroz obruč, momčad osvaja deset poena. Kužiš?"

"Lovci ubacuju balun kroz obruč da postignu zgoditak", ponovi Harry. "To je dakle neka vrsta košarke na metlama, sa šest koševa, je li tako?"

"A što ti je to košarka?" radoznalo će Wood.

"Nije važno", brže odgovori Harry.

"E, sad, ima još jedan igrač u svakoj momčadi koji se zove vratar... ja sam vratar Grvffindora. Letim oko naših obruča i nastojim spriječiti protivničke igrače da postignu zgoditak."

"Tri lovca i jedan vratar", reče Harry, koji je želio sve to dobro

upamtiti. "Aigrasebalunom. Dobro, to mi je sve jasno. A čemu ove lopte služe?" zapita pokazujući na druge tri lopte u košari. "Sad ću ti odmah pokazati", odgovori Wood. "Uzmi ovo!" I pruži Harryju palicu pomalo sličnu plosnatoj palici za kriket.

"Sad ću ti pokazati Čemu služe maljci", reče Wood. "Ove se dvije lopte zovu maljci."

I pokaže Harryju dvije jednake lopte crne kao ugljen i nešto manje od crvenog baluna. Harry zapazi da se obje kanda upinju da se izvuku iz remena kojima su vezane u košari.

"Daj se malo odmatati!" reče Wood Harryju, pa se sagne i oslobodi jedan maljac.

Umah se crna lopta vine visoko u zrak, a onda poleti ravno prema Harryjevoj glavi. Harry je palicom spriječi da mu ne razbije nos i pošalje je daleko od sebe u zrak u cik-cak liniji - letjela im je oko glava, a onda se okomila na Wooda, ali on skoči na nju, uhvati je i zadrži na zemlji.

"Jesi vidio?" izusti Wood bez daha pa silom vrati maljac u košaru i sveže je. "Maljci kruže oko igrališta i nastoje srušiti igrače s metli. Zato svaka ekipa ima i po dva goniča. Naši su goniči blizanci Wea-sley... njihova je zadaća da štite svoje suigrače od maljaca i da ih upute na protivničku stranu. Dobro... misliš da si sve ovo upamtio?"

"Tri lovca nastoje postići zgoditak balunom, vratar čuva vrata, a goniči odbijaju maljce na drugu stranu", odvergla Harry.

"Vrlo dobro", pohvali ga Wood.

"A ovaj... jesu li maljci ikad ikog ubili?" zapita Harry što je mogao bezbrižnije.

"U Hogwartsu nisu nikad. Dvojici su igrača slomili vilice, ali ništa gore od toga. E, sad, posljednji je član momčadi tragač. To ćeš biti ti. Ti se ne moraš brinuti ni za balun ni za maljce..."

"Osim ako mi ne razbiju glavu."

"Ne boj se, Weasleyjevi su više nego dorađeni maljcima... hoću reći da su oni i sami neka vrsta ljudskih maljaca."

Wood posegne u košaru i izvadi iz nje četvrtu i posljednju loptu. Prema balunu i maljcima, ona je bila majušna, otprilike veličine oraha. Bilajejarkozlatnebojei imala je mala, lepršava srebrnkasta krilca.

"Ovo ti je zlatna zvrčka," proslijedi Wood, "najvažnija od svih lopti. Vrlo ju je teško uloviti jer je jako brza i slabo se vidi. Tragačeva je zadaća daje ulovi. Ti se moraš provlačiti kroz lovce, goniče, maljce i balun da je uloviš prije tragača protivničkog tima, jer koji god tragač ulovi zvrčku, donosi svojoj momčadi dodatnih sto pedeset poena, pa ta momčad redovito na kraju slavi pobjedu. Zato se na tragačima najčešće i čine prekršaji. Utakmica završava tek kad se ulovi zvrčka, a to se može unedogled otegnuti... mislim daje dosadašnji rekord tri mjeseca. Tada su morali uvoditi i pričuvne igrače da bi se prvotimci mogli naspavati. Eto, to ti je to... imaš li kakvih pitanja?"

Harry zavrti glavom. Bilo mu je potpuno jasno što mu je činiti, jedini će problem biti kako to izvesti, "Zasad još nećemo trenirati zvrčkom", reče Wood i pomno vrati tu lopticu u košaru. "Previše je mračno pa bismo je mogli izgubiti. Hajde da se radije ogledaš s ovima."

I izvadi iz džepa vrećicu običnih loptica za golf. Nakon minutc-dviije on i Harry bili su već u zraku. Wood je svom snagom bacaio loptice za golf na sve strane, a Harry ih je lovio.

Wood je bio oduševljen jer je Harry sve loptice ulovio. Nakon pola sata potpuno se smrklo pa više nisu mogli vježbati.

"Siguran sam da će ove godine na metlobojski pehar biti urezano naše ime", zadovoljno reče Wood dok su se vraćali u dvorac. "Ne bih se iznenadio da ti nadmašiš čak i Charlieja Weasleyja, koji je mogao zaigrati i za reprezentaciju Engleske da nije otišao u lov na zmajeve."

Možda zato što je sad imao toliko posla, treninge metloboja po tri večeri na tjedan povrh svih domaćih zadaća, Harry nije gotovo mogao povjerovati kad je shvatio da je u Hogwartsu već dva mjeseca. U dvorcu se osjećao kao kod kuće više nego ikad u Kalininu prilazu. A sad kad su već svladali elementarna znanja, predavanja su mu također bivala sve zanimljivija.

Kad su se dan uoči Noći vještica probudili, zapahnuo ih je iz hodnika ugodan miris pečenih bundeva. A još je bolje bilo što im je profesor Flitvick na predavanju iz Čarolija kazao kako misli da bi se već mogli okušati i u vještini puštanja predmeta da lete, nešto što su svi priželjkivali od onog trenutka kad su vidjeli Nevilleovu žabu krastaču kako leti po učionici. Profesor ih je sve rasporedio tako da u parovima vježbaju. Harryjev je partner bio Seamus Finnigan (što mu je bilo pravo olakšanje, jer je prije toga Neville nastojao uloviti Harryjev pogled). Ron je pak morao vježbati s Hermionom Gran-ger. Teško je bilo reći tko je bio nezadovoljniji tim rješenjem, Ron ili Hermiona. Ona nije uopće razgovarala s njima od onog dana kad je Harry dobio metlu.

"A sad, nemojte zaboraviti na onu elegantnu kretnju iz zgloba koju smo vježbali!" propiskuta profesor Flitvick stojeći, kao i obično, na hrpi knjiga za katedrom. "Fijuknete i pucnete, sjećate se, fi-juknete i pucnete. Neobično je važno i izgovoriti čarobnu formulu kako treba... nemojte zaboraviti ono kako je čarobnjak Baruffio izgovorio V umjesto T pa se našao na podu s bivolom na prsima."

Nije to bilo nimalo lako. Harry i Seamus uvelike su fijukali i puckali, ali je pero koje je trebalo poslati put neba jednostavno ostalo ležati na stolu. Seamus je bio toliko nestrpljiv da je pero podbo čarobnim štapićem i na taj ga način zapalio - pa je Harry morao gasiti vatru svojom kapom.

Ni Ron za susjednim stolom nije bio bolje sreće.

"Wingardium Leviosa!" viknuo je i zamahao svojim dugim rukama kao vjetrenjača.

"Nisi to dobro izgovorio", čuo je Harry Hermionu kako mu prigovara. "To treba izgovoriti Wing-g<ir-dium Levi-o-sa, 'gar' se izgovara dugo i lijepo."

"Pa dobro, onda, izgovaraj ti kad si tako pametna", odbrusi joj Ron.

Hermiona zasuće rukave svoje pelerine, pucne štapićem i izusti:

"Wingardium Leviosa!"

Pero se uzdigne iznad stola i ostane lebdjeti u zraku na visini od jednog metra.

"O, bravo, bravo!" uzvikne profesor Flitwick i zaplješe. "Pogledajte svi ovo ovdje, gospođica je Granger uspjela!"

Ron je na kraju sata bio vrlo loše volje.

"Nije čudo stoje nitko ne trpi", reče Harryju dok su se probijali kroz gužvu u hodniku. "Ona je stvarno nemoguća."

Netko se u prolazu sudari s Harryjem. Bijaše to Hermiona. Harry joj načas spazi lice... i iznenadi se kad vidje da je uplakana.

"Mislim da te je čula."

"Pa Šta onda?" reče Ron, ali reklo bi se da mu je ipak malo neugodno. "Morala je već primijetiti da uopće nema prijatelja."

Hermiona nije došla na sljedeće predavanje niti ju je tko vidio cijelo to popodne. Dok su silazili u Veliku dvoranu na gozbu Noći vještica, Harry i Ron slučajno su čuli kako Parvati Patil govori svojoj prijateljici Lavender da Hermiona place u ženskom zahodu i da ne želi niskim razgovarati. Ronuje sad kada bilo još neugodnije nego prije, ali su malo zatim ušli u Veliku dvoranu, u kojoj su ukrasi za Noć vještica potisnuli Hermionu iz njihovih misli.

Tisuću živih šišmiša lepršalo je po zidovima i stropu, a još ih je tisuću nadlijetalo stolove u niskim crnim rojevima tako da su svijeće u probušenim bundevama podrhtavale. Iznenada su se birana jela pojavila na zlatnim tanjurima kao i na banketu priređenom u Čast početka školske godine.

Harry je upravo uzimao krumpir u ljusci kad profesor Quirrell upadne trkom u dvoranu, s nakrivljenim turbanom na glavi i s prestra-

vljenim izrazom na licu. Svi su zurili u njega kad je prišao stolici profesora Dumbledorea, svalio se na stol i izustio bez daha:

"Trol... utamniči... mislio sam da vam moram javiti."

I skljoka se bez svijesti na pod.

Nastane graja. Profesor Dumbledore morao je nekoliko puta ispaliti prskalice iz vrha svoga čarobnog štapića dok nije napokon zavladao tišina.

"Prefekti," zagrmi je, "odvedite smjesta sve učenike u spavaonice!"

Percy je bio u svom elementu. Povikao je:

"Za mnom! Učenici prvog razreda, držite se skupa! Ne morate se bojati trola ako budete slušali moje upute! Pođite odmah za mnom. Neka se ostali sklone da prođu učenici prvog razreda! Oprostite, ja sam prefekt!"

"Kako se trol mogao uvući u Školu?" zapita Harry dok su se penjali uza stube.

"Ne pitaj me, navodno su trolovi vrlo glupi", odgovori mu Ron. "Možda ga je Peeves pustio unutra da se našali uoči Noći vještica?"

Prošli su mimo raznih skupina učenika što su hitali u različitim smjerovima. Dok su se probijali kroz grupu uzrujanih Hufflepuffa, Harry iznenada zgrabi Rona za mišicu.

"Upravo sam se sjetio... Hermiona."

"Što je s njom?"

"Ona ne zna za trola."

Ron se ugrize za usnu.

"Ma dobro", progunda. "Samo da nas Percy ne vidi!"

Pognuvši se, pridruže se Hufflepuffima koji su išli na suprotnu stranu, klisnu kroz prazni pokrajnji hodnik i pohitaju prema ženskim nuznicima. Tek što su zamakli za ugao, začuju za sobom nečije žurne korake.

"Percy!" prosikće Ron i povuče Harryja za veliki kameni grifon. Međutim, kad su opet izvirili, nisu ugledali Percyja nego Snapea. Snape je prošao kroz hodnik i izgubio se nekud.

"Što on tu radi?" prošapće Harry. "Zašto nije dolje u tamnici, s ostalim profesorima?"

"Previše me pitaš."

Odšuljali su se što su tiše mogli kroz sljedeći hodnik za Snapeo-vim koracima koji su se gubili u daljini.

"Ide na treći kat", reče Harry, ali Ron podigne ruku uvis.

"Osjećaš li ti tu nekakav smrad?"

Harry omiriše zrak i osjeti neugodan vonj, nešto kao mješavinu starih čarapa i javnih nužnika koje nitko ne čisti.

A onda začuju tiho roktanje i struganje divovskih stopala po podu. Ron pokaže na kraj hodnika s lijeve strane otkud se nešto golemo kretalo prema njima. Obojica se povuku u sjenu gledajući kako se to nešto pojavljuje na mjesecini.

Bijaše to grozan prizor. Biće više od tri metra, mutne, granitno-sive kože, velikog, nezgrapnog tijela nalik na kamenu gromadu, s malom, ćelavom glavom na vrhu poput kokosova oraha. Imalo je kratke noge, debele kao stabla, s ravnim, rožnatim stopalima. Vonj što se širio od njega bijaše nevjerojatan. Nosio je golemu toljagu, a ruke su mu bile tako dugačke da se toljaga vukla po podu.

Trol je zastao uz jedna vrata i zavirio kroz njih. Strignuo je dugim ušima, a onda je u svojoj sitnoj glavi donio odluku i polako se uvalio u tu prostoriju.

"Ključ je u bravi", promrsi Harry. "Mogli bismo ga zaključati."

"To ti je dobra ideja", nervozno će Ron.

Prišuljali su se, suhih usta, otvorenim vratima, moleći Boga da trol ne nakani odmah izaći. Velikim skokom Harry dohvati ključ, zalupi vratima i zaključa ih.

"Eto tako!"

Zažareni zbog izvojevine pobjede, obojica potrče natrag hodnikom, ali kad stignu do ugla, začuju nešto od čega im srca stanu u grudima - prodoran, paničan krik izvije se upravo iz one prostorije koju su netom bili zaključali.

"Ma ne!" reče Ron, blijed kao Krvavi Barun.

"To je ženski zahod!" procijedi Harry.

"Hermiona!" uzviknu obojica uglas.

Nipošto nisu željeli to učiniti, ali što su drugo mogli? Okrenuli su se i pojurili natrag do onih vrata, uspaničeni okrenuli pipavim rukama ključ u bravi... Harry ih otvori... i obojica upadnu unutra.

Hermiona Granger pribila se leđima uz suprotni zid i samo što se nije onesvijestila. Trol je išao prema njoj rušeći usput umivaonike sa strane.

"Moramo ga smesti!" očajnički reče Harry Ronu pa dohvati slavinu što je ležala na podu i baci je svom snagom u zid.

Trol je stao na oko metar pred Hermionu. Tromo se okrene glupo žmirkajući da vidi otkud taj tresak. Svojim podmuklim sitnim očima ugleda Harryja. Nakon kraćeg oklijevanja, krene radije na njega i podigne toljagu uvis.

"Ej, šupljoglavče!" prodere se Ron s drugog kraja i baci metalnu cijev na trola. Reklo bi se da trol nije ni primijetio da ga je cijev pogodila u rame, ali je začuo povik i opet zastao te okrenuo svoju gadnu njušku prema Ronu, čime je omogućio Harryju da ga oprtči.

"Hajde, bježi, bježi!" vikne Harry Hermioni i pokuša je odvući prema vratima, ali se ona nije mogla ni maknuti. Svejednako je stajala pribijena leđima uza zid, razjapljenih usta od užasa.

Činilo se da su vika i jeka razjarili trola. Ponovo je zaurao i krenuo na Rona, koji mu je bio najbliži i nikako mu nije mogao izmaknuti.

Harry tad učini nešto istodobno vrlo hrabro i vrlo glupo - uzme velik zalet i odostraga obujmi trola oko vrata. Trol nije uopće osjetio da mu Harry visi o vratu, ali čak i jedan trol mora osjetiti kad mu netko zabije drvece u nos, a Harryje, kad je skočio na njega, još držao u ruci svoj čarobni štapić pa ga je zario trolu ravno u jednu nozdrvu.

Urliknuvši od boli, trol se zgrči i razmahne toljagom, ali mu se Harry grčevito držaše na leđima. Činilo se da će ga trol svakog Časa zbaciti sa sebe ili ga strahovito odalapati toljagom.

Hermiona je od straha klonula na pod. Ron je pak izvukao svoj čarobni štapić i, ne znajući ni sam što će učiniti, začuo je sama sebe kako izvikuje prvu čarobnu formulu koja mu je pala na pamet:

"Wingardium Leviosa!"

Toljaga iznenada ispadne trolu iz ruke i poleti visoko u zrak, polako se okrene...i, uz strahovit tresak, odalami svoga vlasnika po glavi. Trol se zanjiše na mjestu i strovali se ničice na pod, a od njegova pada zatrese se cijela prostorija.

Harry se osovi na noge. Drhtao je i soptao. Ron je stajao pokraj njega sa svejednako podignutim čarobnim štapićem u ruci i zurio u ono što je počinio.

Prva se oglasi Hermiona:

"Je li... mrtav?"

"Nevjerujem", odgovori joj Harry. "Mislim da je samo nokautiran."

Sagne se i izvadi Štapić iz trolove nozdrve. Štapić je bio sav oblijepljen nečim sivim i ljepljivim.

"Fuuj... trolove bale."

I obriše štapić o trolove hlače.

Od iznenadne lupe i bučnih koraka sve troje dignu poglede. Nisu bili ni svjesni kakvu su buku bili podigli, ali netko je dolje zacijelo čuo sve one treskove i trolove urlike. Malo zatim upadne u zahod profesorica McGonagall, a za njom i Snape i na kraju i Ouirrell. Ouirrell baci pogled na trola, tiho zacvili i brže sjedne na zahodsku školjku držeći se za srce.

Snape se sagne nad trola. Profesorica McGonagall motrila je Rona i Harryja. Harry je nikad nije vidio tako ljutitu. Usne joj pro-blijedjele. Harry je ubrzo izgubio nadu da će svojim pothvatom donijeti Grvffindorima pedeset bodova.

"Što ste vi, zaboga, uopće mislili?" upita ih profesorica McGonagall s prizvukom hladna bijesa u glasu.

Harry pogleda Rona koji je još stajao sa svojim štapićem podignutim uvis. "Možete biti sretni što niste izgubili glave. Zašto niste u svojoj spavaonici?"

Snape ošinc Harryja hitrim, prodornim pogledom. Harry se zagleda u pod priželjkujući da Ron spusti već jednom onaj svoj štapić.

Tada iz sjene dopre nečiji sitni glasić:

"Oprostite, profesorice McGonagall... oni su mene tražili."

"Gospođice Granger!"

Hermiona se naposljetku uspjela osoviti na noge.

"Ja sam krenula u potragu za trolom jer sam... jer sam mislila da ću moći sama izaći s njim na kraj... zato, znate, što sam pročitala sve o njima..."

Ronu ispadne štapić iz ruke. Hermiona Granger bezočno laže profesorici!

"Da me oni nisu našli, ja bih sad sigurno bila mrtva. Harry mu je zabio štapić u nozdrvu, a Ron ga je oborio njegovom vlastitom toljagom. Nisu imali kad otići po pomoć. Kad su oni stigli, trol samo što me nije bio zatukao."

Harry i Ron držali su se kao da im ova njezina priča nije potpuno nepoznata.

GLAVA JEDANAESTA

"E pa... ako je tako..." reče profesorica McGonagall zureći u sve troje. "Gospođice Granger, luda glavo, kako ste mogli i pomisliti da se možete sami uhvatiti ukoštac s gorskim trolom?"

Hermiona obori glavu. Harry je ostao bez teksta. Hermiona je bila posljednja osoba koja bi ikad prekršila propise, a evo, sad priznaje da ih je prekršila samo da bi njih izvukla iz škripca. Bilo je to isto kao da im je Snape počeo dijeliti slatkiše.

"Gospođice Granger, Grvffindori će zbog ovoga izgubiti pet bodova", reče profesorica McGonagall. "Vi ste me grdno razočarali. Ako niste ozlijeđeni, idite odmah u Grvffindorsku kulu. Učenici će okončati slavlje u svojim domovima."

Hermiona ode.

Profesorica McGonagall obrati se tada Harryju i Ronu:

"E pa, ja svejedno tvrdim da ste imali više sreće nego pameti, ali malo bi se učenika prvog razreda uhvatilo ukoštac s odraslim gorskim trolom. Svaki će od vas donijeti Grvffindorima po pet bodova. O ovome ću obavijestiti i profesora Dumbledorea. A sad možete ići."

Pohitali su u hodnik. Nisu ni riječi progovorili sve dok se nisu popeli dva kata. Odlanulo im je, uz sve ostalo, što više ne osjećaju tro-lov smrad.

"Morali smo dobiti više od deset bodova", progunda Ron.

"Pet, misliš, ako se odbije onih pet Hermioninih?"

"Lijepo je od nje što nas je izvukla iz škripca", priznade Ron. "Ali ne zaboravi da smo je mi stvarno spasili."

"Možda je ne bi ni trebalo spašavati, da nismo trola zaključali skupa s njom", podsjeti ga Harry.

Došli su do portreta Debele dame.

"Svinjsko rilo", rekli su i provukli se kroz rupu.

Društvena je prostorija bila puna i bučna. Svi su večerali ono što su im poslali odozdo. Međutim, Hermiona je stajala sama uz vrata i čekala njih. Nastao je neugodan tajac. Tada, ne gledajući se među sobom, svi su rekli "Hvala" i pohitali po tanjure.

Ali tog su se trenutka sprijateljili s Hermionom. Ima nekih stvari koje ne možete s nekim doživjeti a da se ne zbližite s njima, a obaranje na pod jednog gorskog trola višeg od tri metra jedna je od takvih stvari.

METLOBOJ

Na početku mjeseca studenog naglo je zahladnjelo. Gorje oko škole poprimilo je ledenosivu boju, a jezero kao daje bilo od zaleđenog čelika. Svakog jutro tlo je bilo pokriveno mrazom. S prozora na katu vidjeli su Hagrida kako odmrzava metle na metlobojskom igralištu, u dugačkom kaputu od krtičjeg krzna, u rukavicama od zečje kože i u golemim čizmama od dabrovinc.

Započela je sezona metloboja. Nakon višetjednog treninga Harry će u subotu zaigrati svoju prvu utakmicu - Grvffindori protiv Slvthe-rina. Ako Grvffindori pobijede, zauzet će drugo mjesto u prvenstvu domova.

Gotovo nitko još nije vidio Harryja kako igra, jer je Wood odlučio da Harry, kao njihovo tajno oružje, ostane zasad, eto bas, tajna. Ipak je nekako procurila vijest da će on igrati tragača. Harry nije bio načisto. Stojte gore - kad mu tvrde da će briljirati ili kad mu govore da će trčati ispod njega s madracem u rukama.

Bila je doista prava sreća što mu je Hermiona sad bila prijateljica. Nije znao kako bi bez nje izašao na kraj s domaćim zadaćama, s obzirom na to daje Wood u posljednji čas zakazivao treninge. Ona mu je posudila i Metloboj kroz stoljeća, što mu je bilo vrlo zanimljivo štivo.

Harry je naučio da ima sedam stotina načina na koje se u metlo-boju mogu načiniti prekršaji, i da su svi oni načinjeni u jednoj utakmici svjetskog kupa . godine, da su tragači obično najniži i najbrži igrači i da najčešće zadobivaju ozbiljne ozljede u igri, da igrači metloboja doduše rijetko smrtno stradaju, ali da je poznato da su suci nestajali i ponovo se pojavljivali tek nakon više mjeseci u pustinji Sahari.

Otkako su Harry i Ron spasili Hermionu od gorskog trola, ona nije više onako strogo shvaćala prekršaje školskih propisa i zato im

je bila mnogo simpatičnija. Dan prije Harryjeve prve utakmice, njih su troje proveli odmor vani, u zamrznutom dvorištu, i ona im je čaranjem priskrbila jarkomodru vatru koju su nosili u posudi od marmelade. Grijali su se stojeći leđima okrenuti vatri kad je naišao Sna-pe, Harry je odmah zapazio da Snape hramlje. Svi su se troje zbili da sakriju pred njim vatru. Bili su uvjereni da je zabranjeno ložiti vatru u dvorištu. Na nesreću, Snape je primijetio izraz krivnje na njihovim licima, paje došepesao do njih. Nije opazio vatru, ali se činilo da traži razlog da im očita lekciju.

"Što to, Potter, držite u ruci?"

Bijaše to Metloboj kroz stoljeća. Harry mu pokaže knjigu. "Knjige iz knjižnice ne smiju se iznositi iz škole", reče mu Snape. "Dajte mi tu knjigu! Pet bodova manje za Grvffindore." Dok je Snape hramljući odlazio, Harry promrsi:

"Ovog je časa izmislio taj propis. Da mi je znati što mu je to s nogom?"

"Nemam pojma, ali se nadam da ga boli", ogorčeno će Ron.

Te je večeri bilo vrlo bučno u društvenoj prostoriji Grvffindora. Harry, Ron i Hermiona sjedili su zajedno uz prozor. Hermiona je provjeravala Harryjevu i Ronovu domaću zadaću iz Čarolija. Nikad im nije dopuštala da je prepišu od nje ("Kako biste inače išta naučili?"), ali kad bi im ona sve pročitala, znali su odgovoriti na svako pitanje.

Harry je bio nemiran. Želio je nastaviti čitati Metloboj kroz stoljeća ne bi li na taj način odvratio misli od sutrašnje utakmice. Uostalom, zašto bi se bojava Snapea? Ustane i reče Ronu i Hermioni da će zamoliti Snapea da mu vrati knjigu.

"Zamoli ga, ali ja ne bih", reknu oboje uglas, ali je Harry nekako vjerovao da mu Snape neće odbiti tu molbu pred drugim profesorima.

Ode do zbornice i pokuca na vrata. Nitko se ne odazove. Ponovo pokuca. Opet ništa.

Možda je Snape ostavio knjigu u zbornici? Vrijedilo bi pokušati. OdŠkrine vrata i zaviri unutra. Pred njim se ukaže grozan prizor.

U zbornici su bili Snape i Filch, sami. Snape je zadigao pelerinu do iznad koljena. Jedna mu je noga bila ozlijeđena i krvava. Filch je dodavao Snapeu zavoje.

"Prokleta beštija", govorio je Snape. "Kako možeš paziti na tri glave u isti mah?"

Harry pokuša tiho zatvoriti vrata, ali...

"POTTER!"

Snapeu je lice bilo iskrivljeno od bijesa dok je brže-bolje spuštao pelerinu da sakrije ozlijeđenu nogu. Harry proguta.

"Samo sam vas htio pitati hoćete li mi vratiti knjigu?"

"IZLAZI VAN! VAN!"

Harry izađe prije nego što je Snape dospio oduzeti još nekoliko bodova Grvffindorima. Odjuri natrag uza stube.

"Jesi li dobio knjigu?" upita ga Ron kad se Harry vrati do njih. "Stoje bilo?"

Harry im šaptom ispriповjedi stoje vidio.

"A znate li što to znači?" reče na kraju bez daha. "Znači daje pokušao proći mimo onog troglavog psa u Noći vještica! Tamo je on išao kad smo ga sreli... njemu je do onoga što taj pas čuva! I kladio bih se u svoju metlu da je on pustio onoga trola u školu da odvuče pažnju na drugu stranu!"

Hermiona je iskolačila oči.

"Ne... ne bi on to napravio", reče ona. "Ja znam da on nije baš simpa, ali ne bi ipak pokušao ukrasti nešto što Dumbledore čuva na sigurnom mjestu."

"Bogami, Hermiona, ti zbilja misliš da su svi profesori sveci ili tako nešto", odbrusi joj Ron. "Ja se slažem s Harryjem. Ja mislim da je Snape kadar svašta počinuti. Ali što to traži? Što čuva taj pas?"

Harryju je odzvanjalo u glavi to isto pitanje dok je lijegao u krevet. Neville je glasno hrkao, a Harry nije mogao zaspati. Pokušavao je odagnati sve te misli - trebao je spavati, morao je spavati, za nekoliko će sati zaigrati svoju prvu metlobojsku utakmicu... ali nikako nije mogao zaboraviti onaj izraz na Snapeovu licu kad mu je ugledao ozlijeđenu nogu.

Sutradan je osvanulo lijepo i hladno jutro. Velika je dvorana bila puna zamamnog mirisa prženih kobasica i veselog čavrljanja učenika što su se radovali dobroj utakmici.

"Moraš nešto pojesti."

"Neću ništa."

"Bar malo prepečenca", umiljavala mu se Hermiona.

"Nisam gladan."

Harry se grozno osjećao. Za sat vremena izaći će na teren.

"Harry, trebat će ti što više snage", reče mu Seamus Finnigan. "Tragači su uvijek najviše na meti protivničkog tima."

"Hvala ti, Seamuse", otpovrnc Harry gledajući Seamusa kako trpa kečap na svoje kobasice.

U sati činilo se da se cijela škola okupila na tribinama oko metlobojskog igrališta. Mnogi su učenici došli s dalekozorima. Sjedala su se doduše mogla visoko podići, ali je svejedno ponekad bilo teško vidjeti što se zbiva.

Ron i Hermiona sjeli su u najviši red, uz Nevillea, Seamusa i Deana, navijača West Ham Uniteda. U želji da iznenade Harryja, oni su velikim slovima ispisali transparent na jednoj od plahta koje je uništio Šugonja. Na plahti je pisalo Pottera za predsjednika, a Dean, koji je dobro crtao, narisao je ispod toga velikog lava, simbol Grvffindora. Potom se Hermiona poslužila jednom malom čarolijom da se crtež presijava u više boja.

Dotle su se u svlačionici Harry i njegovi suigrači presvlačili u skr-letne metlobojske pelerine (Slvthcrini će igrati u zelenima).

Wood se nakašlje da privuče pozornost.

"Dakle, momci..." reče.

"I djevojke", nadopuni ga Iovica Angelina Johnson.

"I djevojke", prihvati Wood. "To bi bilo to."

"Velika tekma", ubaci Fred Weasley.

"Tekma koju smo svi nestrpljivo očekivali", pripomene George.

"Znamo već napamet Oliverove govorancije", reče Fred Harryju. "Mi smo i lani bili u timu."

"Šutite, vas dvojica", dobaci Wood. "Ovo je najbolji tim koji su Grvffindori godinama imali. Pobjedit ćemo. Ja to znam."

Zatim ih sve prostrijeli pogledom koji je govorio: "Jao si ga vama ako ne pobjedimo!"

"Dobro. Vrijeme je. Svima želim mnogo sreće!"

Harry je izašao iz svlačionice za Fredom i Georgeom i, nadajući se da ga neće izdati koljena, stupio na teren usred burnog klicanja.

Sudila je Madame Hooch. Stajala je na sredini terena s metlom u ruci, Čekajući obje momčadi.

"Od svih vas očekujem lijepu i poštenu igru", reče im kad su se okupili oko nje. Harry zapazi da se posebice obraća kapetanu Slvtherina Marcusu Flintu, učeniku šestog razreda. Harry pomisli da Flint izgleda kao da u sebi ima i trolvske krvi. Krajičkom oka primijeti kako visoko na tribinama, iznad gledalaca, leprša transparent Pottera za predsjednika. Srce mu poskoči od radosti. Očuti priljev hrabrosti.

"Molim vas da zajašite metle."

Harry zajaši svoj Nimbus .

Madame Hooch snažno puhne u svoju srebrnu zviždaljku.

Petnaest se metli vine visoko, visoko u zrak. Utakmica je počela.

"Balun odmah uzima Angelina Johnson iz ekipe Grvffindora... taje djevojka stvarno vrsna Iovica, a prilično je i zgodna..."

"JORDANE!"

"Oprostite, gospođo profesor."

Prijatelj blizanaca Wcaslcija Lee Jordan komentirao je za gledaoce utakmicu pod neposrednim nadzorom profesorice McGonagall.

"Angelina je snažno udarila balun tamo gore i lijepo ga dodala Aliciji Spinnet, vrijednom otkriću Olivera Wooda, koja je lani bila tek pričuva... balun je vraćen Johnsonovoj ali... ne, Slvtherini su se domogli baluna, balun je sad kod kapetana Slvtherina Marcusa Flinta, koji osvaja prostor... leti tamo gore kao orao... sad će pr... ne, majstorski ga zaustavlja vratar Grvffindora Wood i balun je sad kod Grvffindora... kod lovice Katie Bell, koja lijepo prolazi ispod Flinta i ide ravno dalje i... AJO.. to je sigurno bilo jako bolno, maljac ju je pogodio u zatiljak... balun su osvojili Slvtherini... Adrian Pucey juri prema vratima, ali ga zaustavlja drugi majjac... koju je prema njemu uputio Fred ili George Weasley, tu dvojicu nikako ne mogu razlikovati... u svakom slučaju, dobar potez goniča Grvffindora, i Johnso-nova je opet u posjedu baluna, ima mnogo slobodnog prostora i ide dalje... stvarno leti... uklanja se jurećem maljcu... pred njom su vrata... hajde samo, Angelina... vratar Bletchley roni kroz zrak... promašuje balun... POGODAK GRYFFINDORA!"

Hladni zrak ispuni se klicanjem Gryffindora, te urlicima i uzdasima Slvtherina.

"Mičite se vi tamo, pomaknite se malo!"

"Hagride!"

Ron i Hermiona stisnu se da dadu mjesta Hagridu kako bi sjeo do njih.

"Ma glcdo sam tekmu otamo, od svoje kolibe", reče Hagrid ta-

pšući po velikom dalekozoru što mu je visio o vratu. "Al nije to isto

ko kad gledaš s ruljom. Još ni traga od zvrčke, a?" "Jok", reče Ron. "Harry zasad nema mnogo posla." "Nije još daklem upo u nepriliku, pa i to je nešto", reče Hagrid,

pa podigne dalekozor i pogleda kroz njega na nebo, u točkicu koja je predstavljala Harryja.

Visoko iznad njih kružio je u zraku Harry i motrio na sve strane neće li gdjegod spaziti zvrčku. Takav je bio njegov i Woodov dogovor.

"Kloni se igre dok god ne spaziš zvrčku", rekao mu je Wood. "Bolje da te ne napadnu prije vremena."

Kad je Angelina postigla zgoditak, Harry je izveo nekoliko lu-pinga da dade maha svojim osjećajima. Sad se vrati na svoje mjesto ne bi li uvrebao zvrčku. Jednom je spazio zlačan bljesak, ali je to bio samo odsjaj ručnog sata jednog od blizanaca Weasleyja, a jednom je i maljac sunuo na njegovu stranu, kao prava topovska kugla, ali joj se Harry izmaknuo, a Fred Weasleyje doletio za njom ne bi li je ulovio.

"Je li sve u redu, Harry?" dospio ga je još upitati prije nego stoje žestoko opalio maljac prema Marcusu Flintu.

"Slytherini su u posjedu baluna", prenosio je dalje utakmicu Lee Jordan. "Lovac Pucey izmakao je oboma maljcima, obojici Weasleyja i lovcu Bellu, i sad juri prema...čekajte malo...nije li to bila zvrčka?"

Među gledaocima se pronese žamor kad Adrian Pucey ispusti balun. Nije mogao da se ne osvrne na zlatni blijesak što mu je prošli-pokraj lijevog uha.

I Harry spazi taj blijesak. Silno uzbuđen, sunovrati se za zlatnim trakom. Blijesak spazi i tragač Slytherina Terence Higgs. Letjeli su jedan uz drugoga za zvrčkom. Svi su lovci kanda zaboravili što im je činiti lebdeći u zraku i gledajući što se zbiva.

Harryje bio brži od Higgsa... vidio je lopticu na kojoj su lepršala krilca kako juri pred njim, pa još više poveća brzinu...

BUM! Među Grvffindorima na tribinama razlegne se bijesan urlik jer se Marcus Flint namjerno ispriječio pred Harryjem tako da Harryjeva metla skrene sa svoje putanje. Harry se jedva jedvice održi na njoj.

"Faul!" vrisnuli su Gryffindori.

Madame Hooch strogo ukori Flinta i dosudi slobodan udarac u korist Grvffindora. Ali u svoj toj zbrci, naravno, zvrčka je opet nekud nestala.

Dolje, na tribinama, Dean Thomas je vikao iz sveg grla:

"Isključite ga, sutkinjo! Dajte mu crveni karton!"

"Nije ti ovo nogomet, Deane", podsjeti ga Ron. "U metioboju se ne isključuju igrači. I što ti je uopće taj crveni karton?"

Ali Hagrid je bio na Deanovoj strani.

"Moralni bi zbilja promijeniti ta pravila igre, Flint umalo da nije srušio Harryja na zemlju."

Leeju Jordanu nije bilo teško opredijeliti se za jednu stranu.

"Tako... nakon ovog otvorenog i odvratnog trika..."

"Jordane!" zareži profesorica McGonagall.

"Hoću reći, nakon ovog bjelodanog i ružnog faula..."

"Jordane, pazite što govorite..."

"Dobro, dobro. Flint samo što nije ubio tragača Gryffindora, što se valjda može svakom dogoditi, pa je dosuđen slobodni udarac u korist Grvffindora, balun uzima Spinnit i izvodi slobodni udarac, bez problema, igra se nastavlja, i Grvffindori su još u posjedu baluna..."

Nezgodna se dogodila kad se Harry izmaknuo još jednom maljcu koji mu je opasno prošao pokraj glave. Metla mu se iznenada strahovito zaniжела. U jednom djeliću sekunde učini mu se da će pasti. Čvrsto stisne metlu rukama i koljenima u isti mah. Nikad nije ništa slično doživio.

A onda se to ponovi. Reklo bi se da ga metla pokušava zbaciti sa sebe, iako Nimbus nikad ne zbacuje jahače sa sebe. Harry se pokušava vratiti prema vratima Grvffindora. Već je pomislio da zamoli Wooda da zatraži tajm-aut... a onda shvati da uopće više ne vlada svojom metlom. Nije ju mogao okrenuti. Nije uopće mogao njome upravljati. Letjela je u cik-cak liniji i s vremena na vrijeme izvodila nagle i žestoke pokrete od kojih umalo da nije pao.

Lee je i dalje komentirao utakmicu:

"Slytherini su u posjedu baluna... balun je kod Flinta... dodaje ga Spinnitovoj... a ova Bellu... koga maljac snažno pogađa u glavu, nadam se da mu je slomio nos... šalim se, šalim, gospodo profesori... Slytherini postižu zgoditak... ma ne..."

Slytherini su klicali od veselja. Reklo bi se da nitko nije ni primijetio kako se Harryjeva metla čudno ponaša. Polako ga je nosila sve više i više, sve dalje od utakmice, trzajući se i zanosći.

"Nije mi jasno šta to Harry izvodi", promumlja Hagrid. Pogleda kroz dalekozor. "Kad ne bi znao da je to nemoguće, još bi pomislio daje izgubio vlast nad metlom... al to ne može bit..."

Odjednom svi na tribinama stanu upirati prstom u Harryja. Metla se pod njim počela prevrtati, još se jedva držao na njoj. A onda su svi zinuli. Harryjeva se metla mahnito propela i Harry je izgubio oslonac. Ostao je još samo visiti držeći se za nju jednom rukom.

"Da se nije metli što dogodilo kad ga je Flint onako zaustavio?" šapne Seamus.

"Nemoguće", reče Hagrid drhtavim glasom. "Metli ne može ništa nauditi izim moćne crne magije... nijedan klinac ne bi to mogao napraviti Nimbusu."

Na te riječi Hermiona zgrabi Hagridov dalekozor, ali umjesto da pogleda gore, u Harryja, počne nešto bjesomučno tražiti među publikom.

"Što to radiš?" procvili Ron, sav siv u licu.

"Znala sam", procijedi Hermiona. "Pogledaj samo Snapea!"

Ron zgrabi dalekozor. Snape je sjedio nasred suprotne tribine. Netremice je gledao Harryja i neprestano nešto mrmljao za se.

"On nešto radi... urekao je metlu", reče Hermiona.

"Što ćemo sad?"

"Preпусти to meni."

Prije nego stoje Ron mogao još išta kazati, Hermiona je nestala. Ron opet upravi dalekozor na Harryja. Njegova se metla toliko tresla daje bilo gotovo nemoguće još dugo visiti na njoj. Svi su gledaoci bili na nogama i prestravljeno motrili kako Weasleyjevi lete gore, prema Harryju, ne bi li ga prihvatili na jednu od svojih metli, ali im trud bijaše zaludan... kad god bi mu se približili, metla bi se vinula još više, a oni su ostajali pod njom nadajući se valjda da će ga uloviti ako padne s metle. Marcus Flint je dotle dohvatio balun i postigao pet zgoditaka a da to nitko nije ni zapazio.

"Hajde, hajde, Hermiona!" očajnički promrmlja Ron. Hermiona se nekako probila do tribine na kojoj je sjedio Snape i sad je jurila kroz red sjedala iza njega. Nije čak zastala ni da se ispriča kad je srušila profesora Ouirrella u redu niže. Čim je stigla do Snapea, čučnula je, izvukla svoj čarobni štapić i prošaptala nekoliko dobro izabраниh riječi. Iz štapića sijevnu jarkomodri plamenovi prema porubu Snapeove pelerine.

Snapeu je trebalo možda trideset sekundi da shvati da mu pelerina gori. Po njegovu iznenadnom jauku Hermiona shvati daje uspjela u svom naumu. Pošto je vatru s njega spremila u malu staklenku i strpala je u džep, krenula je natrag kroz isti red sjedala... Snape neće nikad saznati što se uistinu dogodilo.

To je dostajalo. Harry je visoko u zraku odjednom uspio zajahati opet na metlu.

"Neville, sad možeš opet gledati!" reče mu Ron. Neville je u posljednjih pet minuta držao glavu u Hagridovu kaputu i jecao.

Harry se obrušavao prema zemlji kad su gledaoci primijetili kako je prinio ruku ustima kao da će povraćati... sletio je na igralište na sve četiri... zakašljao... i nešto mu zlatno padne u ruku.

"Ulovio sam zvrčku!" poviče mašući njome iznad glave. Utakmica je završila posvemašnjom zbrkom.

Nije on nju ulovio nego ju je skoro progutao - urlao je Flint još nakon dvadeset minuta, ali to više nije bilo važno... Harry nije prekršio pravila igre, a Lee Jordan je i dalje zadovoljno izvikivao rezultat utakmice - Grvffindori su pobijedili rezultatom naprama.

Ipak, Harry nije ništa od toga čuo. Hagrid mu je kuhao jak čaj u svojoj kolibi, u kojoj su bili i Ron i Hermiona.

"To je sve bilo Snapeovo maslo", objašnjavao je Ron. "Hermiona i ja smo ga vidjeli na djelu. Proklinjao je tvoju metlu, nešto je mrmljao i nije odvajao očiju od tebe."

"Koješta", reče Hagrid, koji nije čuo ni riječi od svega. Što se zbivalo oko njega na tribinama. "Zašto bi Snape napravio tako nešto?"

Harry, Ron i Hermiona zgledali su se ne znajući što da mu odgovore. Harry odluči kazati istinu.

"Ja sam otkrio nešto o njemu", reče on Hagridu. "On je u Noći vještica pokušao proći mimo onog tvrdoglavog psa. I pas ga je ugrizao. Mi mislimo daje pokušao ukrasti ono što taj pas čuva."

Hagridu ispadne čajnik iz ruke. "Otkud vi znate za Bundija?" upita ih. "Bundija?"

K. Rowline

GLAVA DVANAESTA

"Aha... to je moj pas... kupio sam ga od jednog grčkog tipa s kojim sam se lani upoznao u bircuzu... i posudio sam ga Dumbledoreu da mu čuva..."

"Što?" radoznalo će Harry.

"Ma nemojte me ništa više pitati", osorno će Hagrid. "To je naime strogo zabranjeno."

"Ali Snape je pokušao to ukrasti."

"Koješta", opet će Hagrid. "Snape je profesor u Hogwartsu i on ne bi nikad ništa slično napravio."

"A zašto je onda maloprije pokušao ubiti Harryja?" vikne Her-miona.

Popodnevi događaji svakako su utjecali na Hermionu da promijeni mišljenje o Snapeu.

"Ja znam, Hagrid, što su uroci kad vidim tako nešto, pročitala sam sve o njima! Pri tome se mora održavati vizualni kontakt, a Snape je netremice gledao Harryja, vidjela sam to svojim očima!"

"Velim vam da nemate pravo!" gorljivo će Hagrid. "Ja nemam pojma zašto se Harryjeva metla onako ponašala, al Snape ne bi nikad pokušao ubiti nijednog učenika! A sad me vi svi troje dobro poslušajte..."

nemojte se petljati u stvari koje vas se ne tiču. To vam je jako opasno. Zaboravite rade tog psa, i zaboravite šta on čuva, to je stvar profesora Dumbledorea i Nicolasa Flamel!..."

"Aha!" usklikne Harry. "U to je dakle umiješan i netko tko se zove Nicolas Flamel, je li?"

Reklo bi se da se Hagrid ugrizao za jezik.

ZRCALO ERISED

Božić je bio pred vratima. Jednog jutra oko sredine prosinca Hog-warts je osvanuo pokriven debelim slojem snijega. Jezero je bilo zaleđeno, a blizanci Weasley kažnjeni su jer su začarali nekoliko gruda snijega da posvuda prate Ouirrella i pogađaju ga odostraga u turban. Ono malo sova što su se uspjele probiti kroz snježnu vijavicu i dostaviti poštu, morao je Hagrid njegovati da bi mogle ponovo poletjeti natrag.

Svi su jedva čekali božićne blagdane. U društvenoj prostoriji Gryffindora i u Velikoj dvorani pucketala je vatra, ali je u hodnicima bio ledeni propuh, a u učionicama je snažni vjetar tresao prozorima. Najgore je bilo na predavanjima profesora Snapea u bivšoj tamnici, gdje im se dah pretvarao u magleni veo pred licem i gdje su se držali što su bliže mogli svojih vrućih kotlića.

"Stvarno mi je žao svih onih", rekao je Dračo Malfov na jednom od predavanja Čarobnih napitaka, "koji moraju preko Božića ostati u Hogwartsu jer kod kuće nisu dobro došli."

Dok je to govorio, gledao je Harryja. Crabbe i Goyle su se cerili. Harry je upravo vagao stucanu hrptenjaču morskog lava i nije se obazirao na njih. Nakon metlobojske utakmice, Malfov je bio još neugodniji nego prije. Ogorčen što su Sivtherini izgubili utakmicu, pokušao je sve oko sebe nasmejati tvrdnjom da će u sljedećoj Harryja na mjestu tragača zamijeniti letizaba široke gubice. Napokon je shvatio da to nikom nije smiješno. Svih se bilo snažno dojmilo kako se Harry uspio održati na svojoj pomahnitaloj metli. Stoga je Malfov, zavidan i srdit, opet pribjegao zadirkivanju Harryja što nema svoje obitelji.

Istina je da se Harry nije spremao u Kalinin prilaz za Božić. Profesorica McGonagall popisivala je tjedan dana prije toga sve učenike

koji će preko blagdana ostati u školi, i Harry se prvi prijavio. Nije zbog toga ni najmanje žalio. Vjerovao je da će mu ovaj Božić biti ljepši nego ikad. U školi će ostati i Ron i njegova braća, jer su gospodin i gospođa Weasley odlazili u posjet Charlieju u Rumunjsku.

Kad su nakon predavanja Čarobnih napitaka izašli iz bivše tamnice, u hodniku im je prepriječio put velik bor. Ispod njega su virila dva golema stopala i čulo se kako netko glasno diše. Odmah su znali daje to Hagrid.

"Zdravo, Hagrid, treba li ti pomoć?" upita ga Ron i proturi glavu kroz granje.

"Jok, ne treba, fala, Rone."

"A biste li bili tako dobri da nam se maknete s puta?" dopre odostraga Malfovcev hladni, otegnuti glas. "Ti bi, Weasley, htio valjda nešto malo zaraditi? Vjerojatno se nadaš da ćeš nakon završene škole ostati u Hogwartsu kao lovočuvar? Ona Hagridova koliba vjerojatno tebi izgleda kao prava palača prema potleušici u kojoj živi tvoja obitelj?"

Ron se okomi na Malfova baš u trenutku dok se Snape penja uza stube.

"WEASLEY!"

Ron ispusti iz ruke prednji dio Malfoveve pelerine.

"Malfov ga je izazivao, profesore Snape", reče Hagrid ispod bora. "Vrijeđo mu je familiju."

"Bilo kako bilo, Hagrid, u Hogwartsu je zabranjena svaka tučnjava", reče Snape slatkim glasom. "Pet bodova manje Grvffindori-ma, Weasley. Možete biti sretni što nije i više. Hajde sad, prolazite svi dalje!"

Malfov, Crabbe i Goyle proguraju se grubo uz bor prosipajući na sve strane iglice i keseći se.

"Udcsit ću ja njega", reče Ron škrgućući zubima iza Malfojevih leđa. "Udesitću ja njega jednog lijepog dana..."

"Ja ih obojicu mrzim," dometne Harry, "i Malfoya i Snapea." "Ajde, veselite se rade, Božić je pred vratima", reče im Hagrid.

"Znate šta, odite sa mnom da vidite kako izgleda Velika dvorana, čudo jedno!"

I tako Harry, Ron i Hermiona podu za Hagridom i njegovim borom u Veliku dvoranu, u kojoj su profesorica McGonagall i profesor Flitwick imali pune ruke posla oko ukrašavanja.

"Ah, Hagrid, to nam je zadnji bor... postavite ga tamo, u onaj najdalji kut, molim vas."

Dvorana je veličanstveno izgledala. Po svim su zidovima visile girlande od božikovine i zimzelena, a u Čitavoj je dvorani stajalo ništa manje nego dvanaest orijaških borova. Na jednim su od njih svjetlucale male ledenice, a na drugima gorjele na stotine svijeća.

"Koliko još dana škole dok vam ne počnu ferije?" upita ih Hagrid.

"Samo jedan", odgovori Hermiona. "E, sad sam se sjetila... Harry i Ron, za pola sata je ručak, a moramo prije toga u knjižnicu!"

"Ah, da, imaš pravo", reče Ron odvajajući pogled od profesora Flitwicka, koji je svojim čarobnim štapićem stvarao zlatne kugle i kitio njima novi bor.

"U knjižnicu?" ponovi Hagrid idući za njima iz dvorane. "Pred same blagdane? Nešto ste mi se provrijednili, a?"

"Ma nećemo mi tamo učiti", vedro mu odgovori Harry. "Otkad si ti spomenuo onog Nicolasa Flamela, nastojimo doznati tko je to bio."

"Šta to radite?" zgrane se Hagrid. "Čujte... ma reko sam vam već... manite se toga! Sta vas briga što taj pas čuva!"

"Mi samo želimo doznati tko je taj Nicolas Flamel, ništa više", reče Hermiona.

"Osim ako nam ti ne želiš pomoći i prištedjeti nam trud", nadoda Harry. "Pregledali smo već na stotine knjiga, ali ga nigdje nismo našli... reci nam bar nešto o njemu... ja znam da sam naišao negdje na njegovo ime..."

"Ništa ja vama neću reći", odlučno ustvrdi Hagrid.

"E, onda ćemo morati to sami otkriti", reče Ron, pa sve troje ostave Hagrida nezadovoljna i pohrle u knjižnicu.

Doista su u knjigama tragali za Flamelovim imenom otkako ga je Hagrid izlanuo pred njima, jer kako bi inače mogli saznati što je ono Snape pokušao ukrasti? Nevolja je bila u tome što je bilo vrlo teško dokučiti otkuda početi, jer nisu znali stoje to Flamel učinio da se spominje u knjigama. Nije ga bilo u Velikim čarobnjacima dvadesetog stoljeća, pa ni u Znamenitim čarobnjačkim imenima našega doba, niti u Najvažnijim suvremenim Čarobnjačkim otkrićima, niti u

Pregledu najnovijeg razvitka čarobnjaštva. Dakako da je knjižnica bila golema, u njoj je bilo na desetke tisuća knjiga, na tisuće polica, na stotine uskih prolaza između redova.

Hermiona je sastavila popis grade i naslova koje je nakanila pregledati, a Ron je pošao između redova i počeo nasumce vaditi knjige s polica, Harry je pak otišao do Odjela ograničenog pristupa. Zanimalo gaje ne spominje li se možda tu negdje Flamel. Na žalost, bilo je potrebno pismeno odobrenje profesora da se posuđuju knjige iz Odjela ograničena pristupa, a znao je da nikad neće dobiti to odobrenje. Tu su bile knjige o moćnoj crnoj magiji koja se nikad nije učila u Hogwartsu. Te su knjige smjeli čitati samo stariji učenici koji proučavaju viši stupanj Obrane od crne magije.

"A što ti, dečko, tu tražiš?"

"Ništa", odgovori Harry.

Knjižničarka Madame Pince zavitla pred njim peruškom za prašinu.

"Onda odlazi odavde! Hajde... briši!"

Žaleći što nije na brzinu izmislio nekakvu priču, Harry izađe iz knjižnice. On, Ron i Hermiona bili su se već dogovorili da neće pitati Madame Pince gdje bi mogli naći knjigu o Flamelu. Bili su uvjereni da bi im ona znala to reći, ali nisu smjeli riskirati da Snape dozna za čim njih troje tragaju.

Harryje pričekao u hodniku da čuje od svojih prijatelja jesu li štogod našli, iako nije imao velike nade.

Tragali su za Flamelom već dva tjedna, ali kako su za to imali samo katkad vremena između pojedinih

predavanja, nije bilo čudo što nisu još ništa našli. Trebalo je lijepo na miru i dugo tragati a da im Madame Pince ne puše za vrat.

Nakon pet minuta pridružili su mu se Ron i Hermiona u hodniku vrteći glavama. Zajedno pođu na ručak.

"Valjda ćete i dalje tražiti dok mene ne bude?" priupita ih Hermiona. "Ijavitemiposovi ako što nađete."

"A ti pitaj starce ne znaju li možda oni za Flamela", reče joj Ron. "Njih možeš slobodno pitati."

"Kako da ne kad su oboje zubari", odvrati Hermiona.

Kad su počele ferije, Ron i Harry su se previše dobro zabavljali da bi marili za Flamela. Ostali su sami u spavaonici, a ni u društvenoj

prostoriji nije bilo mnogo učenika, pa su obojica mogli sjediti u dobrim naslonjačima uz vatru. Sjedili su tako satima i jeli sve što su mogli nabosti na viljušku i prepeći na vatri - kruh, pogačice, kolačiće - i smišljali način na koji bi mogli izbaciti Malfova iz škole. Uživali su u tim razgovorima iako vjerojatno od svega toga neće biti ništa.

Ron je počeo učiti Harryja i čarobnjački Šah. To je bio potpuno isti šah kao i bezjački, samo što su figure bile žive, zbog čega su igrači imali osjećaj kao da vode pravu bitku na bojnom polju. Ron je imao vrlo stare i ofucane figure. Kao i sve ostalo stoje posjedovao, te su figure nekad pripadale nekom drugom u njegovoj obitelji - u ovom slučaju njegovu djedu. Međutim, te stare figure nisu predstavljale nikakav nedostatak za Rona. On ih je tako dobro poznao da ih je uvijek mogao lako nagovoriti da učine ono što on želi.

Harry je pak igrao figurama Seamusa Finnigana koje nisu u Harryja imale povjerenja. On još nije bio dobar igrač pa su mu figure neprestance dobacivale kojekakve savjete, što je njega zbunjivalo:

"Nemoj me tamo slati, zar ne vidiš njegova konja? Radije pošalji ovoga, njega možemo i žrtvovati."

Na Badnjak je Harry legao u krevet radujući se jelima i zabavi koje ga sutradan očekuju, ali se nije nadao darovima. Međutim, kad se ujutro probudio, prvo što je ugledao bijaše mala hrpa paketa uz postelju.

"Sretan ti Božić", pospano mu čestita Ron dok se on izvlačio iz kreveta i oblačio kućni kaput.

"I tebi", odvrati Harry. "Što kažeš na ovo? Dobio sam darove!"

"A što si drugo očekivao, mrkvu?" reče mu Ron okrećući se prema svojoj hrpi darova koja je bila znatno veća od Harryjeve.

Harry uzme paket s vrha. Bio je umotan u debeli smeđi papir, a na njemu bijaše načrčkano Hanyju od Hagrida. U paketu je bila grubo izrađena drvena frula. Bilo je očito da ju je Hagrid sam izradio. Harry puhne u nju - zvuk ga podsjeti na sovin huk.

U drugom, mnogo manjem paketiću bijaše pisamce.

Primili smo n-oju pnruku i šaljem ti božićni dar. Tetak Vernon i teta Petunia.

Uz pisamce bijaše pričvršćen novčić od pedeset penija. "Lijepo od njih", reče Harry.

K. Rowlins

Ron bijaše opčinjen tim novčićem.

"Čudnovata stvarčica!" usklikne. "Kakav oblik! Je li to novac?"

"Možeš ga slobodno zadržati", reče mu Harry smijući se Ronu

što se tome tako veseli. "To je dakle od Hagrida, i od tete i tetka... a tko mi je ovo poslao?"

"Mislim da znam od koga je to", reče Ron i malko porumeni pokazujući na pozamašan paket. "Od moje mame. Rekao sam joj da ti ni od koga ne očekuješ darove i... uh, ne," proštenje, "isplela ti je weasleyjevski džemper."

Kad je Harry otvorio paket, našao je doista u njemu debeli, pleteni smaragdnazeleni pulover i veliku kutiju punu domaćih kolačića.

"Ona nama svake godine isplete po jedan džemper," nastavi Ron razmatajući svoj džemper, "a moj je uvijek kestenjaste boje."

"To je zbilja lijepo od nje", reče Harry i okusi slastan kolačić iz paketa.

I u sljedećem je paketu bilo slastica -velika kutija čokoladnih žaba od Hermione.

Na kraju je ostao još samo jedan paket. Harry ga podigne i opipa. Bio je vrlo lagan. Razmota ga.

Nešto mekano i srebrnastosivo blistavih nabora sklizne na pod i ostane ležati. Ron zine.

"Čuo sam za to", reče prigušenim glasom i ostavi se kutije graha Sveokusnjaka koju je dobio od Hermione.

"Ako je to ono što mislim da jest... onda je to nešto vrlo rijetko i vrlo vrijedno."

"Što?"

Harry podigne s poda sjajnu, srebrnastu tkaninu, vrlo čudnu na opip, poput svile istkane od vode.

"To ti je Čarobni plašt nevidljivosti", reče Ron, s izrazom strahopoštovanja na licu. "Siguran sam da jest... obuci ga!"

Harry se zaogrme tim plaštem a Ron ushićeno usklikne:

"Jest, jest! Pogledaj ispod sebe!"

Harry pogleda u svoje noge, ali ih nije vidio. Jurne do zrcala. U zrcalu se doduše vidio, ali samo mu je glava lebdjela u zraku, tijela uopće nije bilo. Navuče plašt preko glave i u zrcalu mu nestane lik.

"Eno ti i pisamca!" iznenada će Ron. "Pisamce ti je ispalo!"

Harry svuče plašt i dohvati pisamce. Ispisano uskim, vitičastim rukopisom koji nikad prije nije vidio, u njemu je stajalo:

Ovo nije ostavio tvoj otac prije nego stoje umro. Vrijeme je da ti to vratim. Pametno se time posluži. Želim ti sretan Božić.

Nije bilo potpisa. Harry je buljio u pisamce. Ron se pak divio plastu.

"Sve bih dao za ovako nešto", reče on. "Sve. Što ti je sad?"

"Ništa", odgovori Harry. Čudno se osjećao. Tko mu je poslao ovaj plašt? I je li doista nekoć pripadao njegovu ocu?

Prije nego što je uspio još nešto reći ili pomisliti, vrata se spavaonice širom otvore i u nju upadnu Fred i George Weasley. Harry brže-bolje spremi svoj plašt. Nije još bio voljan pokazivati ga drugima.

"Sretan vam Božić!"

"Hej, gle... i Harry imaweasleyjevski džemper!"

Fred i George nosili su plave džempere. Na jednom je od njih bilo izvezeno veliko žuto slovo F, a na drugom veliko žuto G.

"Harryjev je džemper ipak bolji od naših", reče Fred uzimajući Harryjev pulover u ruke. "Očito je da se ona ipak više trudi kad plete za druge."

"A zašto ga ti, Rone, nisi još obukao?" upita ga George. "Hajde, obuci ga, u njima je zbilja lijepo i toplo."

"Ne volim kestenjastu boju", malodušno procijedi Ron navlačeći pulover preko glave.

"Ti na svojem nemaš slova", pripomene George. "Mama valjda misli da ti nikad ne zaboravljaš svoje ime? Ali nismo ni mi glupi... znamo mi da se zovemo Gred i Forge."

"Kakva je to galama?"

Percy Weasley zavirio je nezadovoljno kroz vrata. Zacijelo ni on nije još raspakirao sve svoje darove jer je nosio debeli džemper prebačen preko ramena, pa mu ga Fred zgrabi.

"Slovo P znači prefekt! Hajde, Percy, obuci ga, svi smo mi obukli svoje, čak je i Harry dobio jedan."

"Ne... neću... nemojte..." govorio je Percy prigušenim glasom dok su mu blizanci silom navlačili pulover preko vrata nakrivljajući mu naočale na nosu.

"Danas nećeš sjediti s prefektima", reče mu George. "Božić je obiteljski blagdan."

Nisu mu provukli ruke kroz rukave nego su ga tako vezanog sva Četvorica iznijeli na ramenima iz sobe.

Harry nije nikad imao tako dobar božićni ručak. Na stolu je bilo na stotine masnih pečenih purica, brda pečenih i kuhanih krumpira, plitice pune ljutih kobasičica, zdjele graška na maslacu, srebrne posude pune gustog, bogatog soka od pečenja i umaka od brusnica - i hrpe Čarobnjačkih prskalica naslaganih na svakih metar-dva. Te fantastične prskalice nisu bile ni nalik na one bijedne, bezjačke, koje su Dursleyjevi obično kupovali, s onim svojim malim igračkama od plastike i prozirnim papirnatim klobucima. Harryje s Fredom uzeo jednu čarobnjačku prskalicu koja nije samo prasnula nego je i odjeknula kao topovski hitac i sve ih obavila oblakom modrog dima, a iznutra je još iskočila kontra-admiralska kapa i nekoliko živih bijelih miševa. Za glavnim je stolom Dumbledore zamijenio svoj Šiljasti čarobnjački šešir kapom sa cvjetnim uzorkom i veselo se smijuckao vicu koji mu je pročitao profesor Flitwick.

Nakon purice slijedio je božićni puding jarkih boja. Percy umalo da nije slomio zub na srebrnom novčiću skrivenom u pudingu. Harry je promatrao Hagrida kako biva sve crveniji u licu tražeći još vina, i kako na kraju ljubi profesoricu McGonagall u obraz, a ova, na Harryjevo veliko čudo, samo hihoće i rumeni se, s naherenim Šeširom na glavi.

Kad je Harry napokon ustao od stola, bio je natovaren mnoštvom stvarčica iz prskalica, između ostalog i tucetom sjajnih balona koji nisu mogli eksplodirati, priborom za uzgajanje bradavica i novom čarobnjačkom šahovskom garniturom. Bijeli su miševi nestali i Harry je imao neugodan osjećaj da će svi oni završiti kao božićna večera Gospe Norris.

Harry je s Weasleyjevima proveo lijepo popodne grudajući se nemilice u dvorištu. Onda su se, onako promrzli, mokri i zadihani, vratili do vatre u društvenoj prostoriji Grvffindora, a Harry je svojom novom šahovskom garniturom odigrao prvu partiju s Ronom i spektakularno izgubio. Možda i ne bi doživio tako težak poraz da mu Percy nije previše asistirao u igri.

Nakon što su popili čaj, uz koji su jeli sendviče s puretinom, pogačice, nabujak i božićnu tortu, svi su bili odviše siti i pospani da bi mogli još nešto raditi prije spavanja, osim da sjede i gledaju Percyvja kako vija Freda i Georgea po Grvffindorskoj kuli zato što su mu ukrali značku prefekta.

Bijaše to Harryjev najljepši Božić u životu. Pa ipak ga je za sve to vrijeme nešto kopkalo. Ali tek kad je legao u krevet, dospio je porazmisliti o tome - o Čarobnom platu nevidljivosti, i o tome tko mu ga je poslao.

Ron, koji se dosita najeo puretinc i torte i kojeg nije mučio nikakav misterij, zaspao je gotovo istog časa kad je navukao zastore na svojoj postelji. Tada se Harry nagne iz kreveta i izvuče ispod njega svoj plašt.

Plašt njegova oca... ovo je nekad pripadalo njegovu ocu. Gladio je prstima tkaninu glatkiju od svile, laganu poput zraka. Pametno se time posluži, pisalo je u poruci.

Mora ga sad opet isprobati. Izvuče se iz kreveta i zaogrne plaštem. Kad pogleda u svoje noge, vidje samo mjesečinu i sjene. Vrlo neobičan osjećaj.

Pametno se time posluži.

Izenada je Harry bio potpuno budan. S ovim plaštem na sebi, sve mu je u Hogwart.su otvoreno. Stojeći tako u tami i tišini, obuzme ga uzbuđenje. Ovako može ići kamo god želi, kamo god mu se prohtije, a da Filch to nikad ne sazna.

Ron je u snu mljackao. Da ga probudi? Nešto ga odvraća od toga... plašt njegova oca... osjeti da se ovaj put... prvi put... želi poslužiti njime sam.

Išulja se iz spavaonice, side niza stube, prođe kroz društvenu prostoriju i provuče se kroz rupu u zidu iza portreta.

"Tko je to?" prokriješti Debela dama. Harry joj ništa ne odgovori. Potom pođe kroz hodnik hitrim korakom. Kamo će? Srce mu je lupalo kadje zastao da porazmisli. A onda se dosjeti. Odjel ograničenog pristupa u knjižnici! Moći će ondje čitati dokle god bude htio, koliko mu god treba da otkrije tko je Fla-mel. I pođe onamo stežući u hodu plašt sve čvršće oko sebe.

U knjižnici je bio mrak kao u rogu. Bilo je jezovito. Harry upali jedan fenjer da vidi kuda ide između redova. Fenjer kao da je sam lebdio u zraku i, premda gaje Harry nosio, naježio se od tog prizora.

Odjel ograničenog pristupa nalazio se na samom kraju knjižnice. Pošto je oprezno prekoračio uže što je dijelilo te knjige od ostale knjižnice, podigne fenjer uvis da čita naslove na hrbatima.

Naslovi mu nisu bogzna što govorili. Izbljedjela oguljena zlatna slova tvorila su riječi na jezicima koje Harry nije poznao. Na nekima od njih nije ni bilo naslova. Na jednoj je knjizi bila tamna mrlja koja ga je užasno podsjećala na krv. Harryju se dignu dlačice na šiji. Možda mu se pričinjalo, a možda i nije, da iz tih knjiga dopire nekakav tihi šapat, kao da znaju da je tu netko tko tu ne bi smio biti.

Morao je odnekud početi. Odloživši fenjer oprezno na pod, prijeđe pogledom po najdonjoj polici ne bi li otkrio kakav zanimljiv naslov. Pozornost mu privuče velika crna i srebrna knjiga. Jedva je izvadi iz police, toliko je bila teška, a dok ju je držao na koljenu, padne mu na pod.

U tišini se prolomi prodoran krik od kojeg mu se sledi krv u žilama - knjiga je vrištala! Harry je brže-bolje zaklopi, ali se krik i dalje orio visokim, neprekinutim tonom koji je probijao uši. Harry se natra-škc prevrne i obori fenjer koji se istog časa ugasi. Obuzet panikom, začuje nečije korake kako dolaze vanjskim hodnikom. Uguravši drečavu knjigu natrag na njeno mjesto, pohita navrat-nanos. Prođe mimo Filcha gotovo na samim vratima. Filchove svijetle, sumanute oči gledale su kroz njega i Harry se provuče ispod njegove ispružene ruke i pojuri hodnikom dok mu je u ušima još odjekivalo vrištanje one knjige.

Izenada se zaustavi pred visokim oklopom. Toliko je panično pobjegao iz knjižnice da nije ni pazio kuda ide. Možda zato Stojе sve bilo u mraku, nije uopće znao gdje se nalazi. Znao je da oklopi stoje nedaleko od kuhinja, ali je sad zacijelo bio pet katova više od njih.

"Vi ste mi, gospodine profesore, rekli da odmah dođem po vas ako se tko bude ovuda motao po noći, a netko je upravo bio u knjižnici... na Odjelu ograničenog pristupa."

Harry osjeti kako mu krv nestaje iz lica. Gdje god on sad bio, Filch jamačno zna za neki prečac, jer se njegov tihi, slatki glas sve više približavao. Harry se zgrozi kad začuje Snapeov glas:

"Odjel ograničenog pristupa? E pa, onda neće oni sad biti daleko, uloviti ćemo mi njih."

Harry je stajao kao ukopan kad su se Filch i Snape pojavili iza ugla pred njim. Nisu ga, naravno, mogli vidjeti, ali je hodnik bio uzak, pa ako mu se približe, sudariti će se s njim, jer je on, unatoč plastu, bio i dalje u svom tijelu.

Počne uzmicati stoje tiše mogao. Slijeva su bila neka odškrinuta vrata. To mu je bila posljednja nada.

Provuče se kroz otvor suspre-žući dah i pazeći da ne dodirne vrata te, na svoje veliko olakšanje, uđe u odaju a da ga nisu čuli. Prošli su pokraj vrata a Harry se nasloni na zid duboko dišući i osluškujući njihove korake što su se gubili u daljini. Za dlaku im je izmakao, za dlaku. Tek je nakon nekoliko sekunda razabrao nešto u odaji u kojoj se sakrio.

Bijaše to nešto kao bivša učionica. Uza zidove su se ocrtavali tamni obrisi Školskih klupa i stolaca, a bio je tu i prevrnuti koš za smeće. Međutim, uza zid pred njim bijaše naslonjeno nešto što kanda nije tu spadalo, nešto što je izgledalo kao da je taj predmet netko tu ostavio da mu ne stoji na putu.

Bijaše to veličanstveno zrcalo visoko do sama stropa, u kičenu zlatnu okviru, što je stajao na dvije noge u obliku šapa. Na vrhu bijaše urezan natpis:

ERISED STRA EHRU OYT UBE CAFRU OYT ON WOHSI.

Sad kad više nije bilo ni traga ni glasa od Filcha i Snapea, nije više bio onako uspaničen, pa se približi zrcalu da se pogleda u njemu, ali ne vidje nikakva odraza. Stupi pred samo zrcalo.

Morao je začepiti usta rukama da ne krikne. Naglo se okrene na drugu stranu. Srce mu je lupalo kudikamo jače nego kad je ona knjiga vrisnula - jer ne samo što je ugledao sebe u zrcalu, nego i čitavu skupinu ljudi koji su stajali iza njega.

A u odaji nije bilo nikog drugog osim njega. Ubrzano dišući, polako se opet okrene zrcalu.

Ugleda opet sebe u zrcalu, blijedog i uplašenog, a iza njega stoji još najmanje deset ljudi. Pogleda preko ramena - iza njega nije nikog bilo. Ili da i oni nisu nevidljivi? Da nije možda u prostoriji punoj nevidljivih ljudi, a osobina je ovoga zrcala da ih pokazuje, bili oni nevidljivi ili ne?

Ponovo pogleda u zrcalo. Žena koja je stajala iza njegova lika smiješila mu se i mahala rukom. On ispruži ruku iza sebe, ali za njim bijaše samo zrak. Da ona doista stoji za njim, dodirnuo bijejer su im odrazi bili tako blizu jedan drugome, ali je iza njega bio tek zrak -ona i svi oni drugi postojali su samo u zrcalu.

Bijaše to vrlo zgodna žena. Imala je tamnocrvenu kosu a oči su joj bile... "Oči su joj baš kao moje", pomisli Harry i primakne se još više ogledalu. Jarkozelene... i potpuno istog oblika. Ali tad opazi da žena plače; smiješi se a u isti mah i plače. Visok, mršav, crnokosi muškarac koji je stajao uz nju zagrlji je. Nosio je naočale i bio raskuštran. Stršila mu je kosa straga, baš kao i Harryju.

Harry je sad stajao tako blizu zrcala da je nosom malne doticao nos na svom odrazu.

"Mama?" prošapće. "Tata?"

Samo su ga gledali nasmiješeni. Onda se Harry polako zagleda u lica drugih ljudi u zrcalu i zapazi i druge zelene oči nalik na njegove, druge nosove nalik na njegov, pa čak i jedan stari čovječuljak kanda je imao kvrgava koljena kao i Harry - Harry je prvi put u životu gledao svoju obitelj.

Potteravi su se smješkali i mahali rukama Harryju, a on je požudno zurio u njih, pritišćući rukama ogledalo kao da se nada da će proći kroz njega i dohvatiti ih. Nešto ga je u nutrini boljelo, napol radost, napol strahovita žalost.

Nije znao koliko je dugo tako stajao. Odrazi u zrcalu nisu blije-djeli i on ih je gledao i gledao dok ga neki zvuči u daljini ne vrate u stvarnost. Ne može ovdje ostati, mora pronaći put do svoje postelje. Otrgne pogled od majčina lica, Šapne: "Vratit ću se!" i izjuri iz odaje.

"Mogao si me baš i probuditi", zlovoljno će Ron.

"Možeš noćas poći sa mnom, ja opet idem tamo, pa ću ti pokazati to ogledalo."

"Volio bih ti vidjeti mamu i tatu", radoznalo će Ron.

"A ja bih volio vidjeti tvoju obitelj, sve Weasleyjeve, pokazat ćeš mi svoju ostalu braću i sve druge tvoje."

"Pa, možeš ih vidjeti kad god hoćeš", reče mu Ron. "Samo dođi na ljeto k nama. Uostalom, možda se u tom ogledalu vide samo pokojnici? Ipak je šteta što nisi pronašao Flamela. Pojedi malo slanine ili nečeg drugog, zašto ništa ne jedeš?"

Harry nije mogao jesti. Noćas je vidio svoje roditelje, i opet će ih vidjeti. Gotovo je i zaboravio na Flamela. Sad mu se to više nije činilo važnim. Koga briga što čuva onaj troglavi pas? Pa šta onda, zapravo, ako Snape to i ukrade?

"Je li ti dobro?" priupita ga Ron. "Čudno mi izgledaš."

* *

Harry se najviše pribojavao da neće znati ponovo naći tu odaju sa zrcalom. Zaognut plaštem zajedno s Ronom, morao je sljedeće noći hodati mnogo polakše. Pokušali su se iz knjižnice vratiti istim putem do te odaje. Stoga su lutali po mračnim hodnicima gotovo sat vremena.

"Ja se već smrzavam", reče mu Ron. "Okanimo se radije toga i vratimo!"

*We" prokikće Harry. "Znam sigurno daje tu negdje."

Prošli su mimo duha visoke vještice što se kretao u suprotnom smjeru, ali nikog drugog nisu sreli. Baš kad je Ron procvilio da su mu noge utrnule od hladnoće, Harry opazi onaj oklop uza zid.

"Evo nas... tu smo... da!"

Odgurnu vrata i otvore ih. Harry zbacila se sebe plašt i pritrčala zrcalu.

Ugleda ih opet Majka i otac bijahu ozareni od radosti gledajući ga.

"Vidiš ih?" šapne Harry.

"Ništa ja ne vidim."

"Ma pogledaj! Pogledaj ih sve redom... vidiš koliko ih ima..."

"Ja vidim samo tebe."

"Ma daj malo bolje pogledaj, stani ovdje gdje ja stojim."

Makne se u stranu, ali kad je Ron stao pred zrcalo, Harry više nije vidio svoju obitelj nego samo Rona u njegovoj pidžami od škotske tkanine.

Međutim, Ron je sad netremice zurio u svoj odraz.

"Pogledaj me samo!" reče.

"Vidiš li svu svoju obitelj oko sebe?"

"Ne vidim... sam sam... ali sam različit... nekako sam stariji... i glavni sam prefekt!"

"Što si?"

"Ja sam... nosim značku kakvu je Bili nosio... i držim u rukama međudomski pokal, i metlobojski pokal... ujedno sam i kapetan metlobojske momčadi!"

Ron odvoji pogled od tog sjajnog prizora i uzbuđeno pogleda Harryja.

"Ne pokazuje li ovo ogledalo možda budućnost?"

"Ma kako bi to moglo biti? Svi su Članovi moje obitelji pomrli... daj da ja još jednom pogledam..."

"Ti si se noćas nagledao, pusti meda ja još malo uživam." "Ma ti samo držiš u ruci metlobojski pokal, stoje u tome tako uzbudljivo? A ja želim vidjeti svoje roditelje." "Nemoj me gurati..."

Iz hodnika iznenada dopre nekakav šum i prekine njihovu raspru. Nisu bili ni svjesni kako glasno govore.

"Brže!"

Ron prebaci preko obojice plašt kad se iza vrata pomole svijetle oči Gospe Norris. Ron i Harry nepomično su stajali, a obojica su isto mislila - vrijedi li ovaj plašt i za mačke? Nakon što im se učinilo daje prošla čitava vječnost, mačka se okrene i izađe.

"Nismo više ovdje sigurni... možda je otišla po Filcha? Kladio bih se da nas je čula. Hajdemo!"

I Ron povuče Harryja za sobom.

Sutradan ujutro snijeg se još nije bio otopio. "Harry, da odigramo partiju šaha?" predloži Ron. "Neću."

"Kako bi bilo da posjetimo Hagrida?" "Neću... idi ti ako hoćeš..."

"Znam ja, Harry, o čemu li razmišljaš, o onom ogledalu! Nemoj više noćas ići onamo."

"Zašto ne?"

"Ne znam, imam nekakav loš predosjećaj... uostalom, koliko si puta već za dlaku izmakao opasnosti! Filch, Snape i Gospa Norris vršljaju onuda. Pa šta onda ako te ne vide? Što će biti ako nalete na tebe? Sto će biti ako usput nešto srušiš?"

"Govoriš kao Hermiona."

"Ozbiljno ti velim, Harry, nemoj više tamo ići!"

Ali Harryju je samo jedno bilo na pameti, kako da opet dođe pred ono zrcalo. Ron ga nije u tome mogao spriječiti.

Te je noći našao onu odaju brže nego prošli put. Hodao je tako brzo da je znao da diže veću buku nego Stojce bilo pametno, ali nikog nije putem sreo.

I opet su mu se majka i otac smiješili, a jedan mu je od djedova zadovoljno klimao glavom. Harry je sjeo na pod pred samo zrcalo. Ništa ga ne može spriječiti da tu provede cijelu noć sa svojom obitelji. Ništa pod milim Bogom.

Osim...

"Dakle... opet si se vratio, Harry?"

Harry osjeti kako mu se nutrina sledila. Osvrne se. Na jednoj od Školskih klupa uza zid sjedio je nitko drugi nego Albus Dumbledore. Harry je zacijelo prošao mimo njega, ali je toliko bio željan doći do zrcala da ga nije ni primijetio.

"Ja... ja vas, gospodine, nisam opazio."

"Čudno je kako si postao kratkovidan otkako si nevidljiv", reče mu Dumbledore. Harryju odlane kad vidje da se starac smješka.

"Dakle," nastavi Dumbledore i sklizne s klupe pa sjedne na pod uz Harryja, "i ti si, kao i stotine pojedinaca prije tebe, otkrio čari zrcala Eriseda."

"Nisam znao, gospodine, da se tako zove."

"Ali valjda si već shvatio što to zrcalo Čini?"

"Pa ono mi... ovaj... pokazuje moju obitelj..."

"A tvom je prijatelju Ronu pokazalo njega sama kao glavnog prefekta..."

"Otkud znate?..."

"Meni ne treba plašt da budem nevidljiv", blago će Dumbledore. "A možeš li se sad dosjetiti što nam svima zrcalo Erised pokazuje?"

Harry zavrti glavom.

"Da ti objasnim. Najsretniji čovjek na svijetu mogao bi se poslužiti zrcalom Erisedom kao sasvim običnim ogledalom, jer bi u njemu vidio sama sebe upravo onakvog kakav jest. Jeli ti sad nešto jasnije?"

Harry porazmisli, a onda polako izusti:

"Pokazuje nam ono što želimo... što god želimo..."

"Da i ne", tiho će Dumbledore. "Ono nam pokazuje ništa manje i ništa više nego najdublje i najočajnije želje našeg srca. Ti, koji nikad nisi upoznao svoju obitelj, vidiš je kako stoji oko tebe. Ronald Wcasley, koji je oduvijek živio u sjeni svoje braće, vidi sama sebe kako stoji sam, najbolji od svih njih. Međutim, ovo nam zrcalo ne daje ni znanje ni istinu. Neki su ljudi iskopnjeli pred njim, opčinjeni onim što su vidjeli, ili su izludjeli ne znajući je li ono što ovo zrcalo po-

GLAVA TRINAESTA

kazuje stvarno, ili uopće moguće. Sutra će, Harry, ovo zrcalo biti premješteno na novo mjesto. Molim te da ga ubuduće više ne tražiš. Ako ipak ikad opet naiđeš na njega, sad ćeš znati što je posrijedi. Nije dobro zanositi se snovima i zaboraviti živjeti, to dobro upamti! A sad se radije zaogrni opet tim svojim divnim plaštem i otiđi na počinak." Harry ustane.

"Gospodine... profesore Dumbledore? Smijem li vas nešto pitati?" "Eto, upravo si me nešto upitao", osmjehne se Dumbledore. "Ipak, možeš me još nešto pitati."

"A što vi vidite kad pogledate u ovo zrcalo?" "Ja? Ja vidim sebe kako u ruci držim par debelih, vunениh čarapa." Harry iskolači oči.

"Čovjek nema nikad dosta čarapa", produži Dumbledore. "Evo, prošao je još jedan Božića ja nisam dobio ni jedan par Čarapa. Ljudi će mi i dalje darovati samo knjige."

Tek kad je opet legao u krevet, Harry pomisli da Dumbledore možda ipak nije bio posve iskren s njim. Međutim, odgurujući Šugo-nju sa svog jastuka, pomisli daje to bilo sasvim osobno pitanje.

NICOLAS FLAMEL

Dumbledore je uvjerio Harryja da će mu biti bolje da ne traži više zrcalo Erised, pa je Čarobni plašt nevidljivosti ostao do kraja božićnih blagdana složen na dnu njegova velikog kovčega. Harry bi bio isto tako najradije zaboravio što je vidio u zrcalu, ali nije mogao. Počeli su ga mučiti ružni snovi. Više puta je sanjao kako mu roditelji nestaju pri blijesku zelenog svjetla dok se netko smije visokim smijehom.

"Vidiš da Dumbledore ima pravo, to bi te ogledalo moglo još izluditi", reče Ron kad mu je Harry ispriповjedio te snove.

Hermiona, koja se vratila dan prije nego što je počelo drugo polugodište, drukčije je gledala na te stvari, Onaje bila razapeta izme-du užasa pri pomisli kako je Harry ustao iz kreveta i lunjao po školi tri noći za redom ("Što bi bilo da te je Filch ulovio!"), i razočaranja što nije bar otkrio tko je Nicolas Flamel.

Gotovo su već bili izgubili svaku nadu da će ikad otkriti Flamelovo ime u nekoj knjizi iz knjižnice, premda je Harry i dalje bio uvjeren daje naišao negdje na to ime. Čim je počelo drugo polugodište, opet su počeli listati knjige u knjižnici po desetak minuta za vrijeme odmora. Harry je imao još manje vremena od njih dvoje jer su opet počeli treninzi metloboja.

Wood je trenirao momčad oštrije nego ikad. Čak ni beskrajne kiše koje su smijenile snijeg nisu mu mogle pokvariti raspoloženje. Weasleys su se tužili daje Wood postao pravi fanatik, ali Harry je bio na Woodovoj strani. Ako u sljedećoj utakmici pobijede Hufflepuffe, prestići će Slytherine u prvenstvu domova prvi put u sedam godina. Neovisno o želji da pobijede, Harry je primijetio da ga ružni snovi manje muče nakon napornog treninga.

Zatim, na treningu jednog neobično kišovitog dana, na blatnom terenu, Wood priopći momčadi jednu lošu vijest. Upravo se bio naljutio na Weasleyjeve koji su se neprestance obrušavali jedan na drugoga i pravili se da će pasti s metle.

"Prestanite se već jednom zezati!" proderao se Wood. "Upravo ćemo zbog takvih gluposti izgubiti meč! Ovu će tekmu suditi Snape, a znate da će on tražiti i najmanju izliku da oduzme bodove Grvffindorima!"

Na te je riječi George Weasley doista pao s metle.

"Snape će nam suditi!" probrogljao je blatnim ustima. "Pa kad je on uopće sudio utakmice? On nikako neće biti objektivn ako mi budemo imali priliku prestići Slytherine."

I ostali su članovi momčadi sletjeli do Georgea da se pridruže njegovim prigovorima.

"Nisam ja tomu kriv", reče Wood. "Mi se samo moramo potruditi da igramo fer kako ne bismo Snapeu dali razloga da nas ošteti."

"Sve je to lijepo i dobro", pomisli Harry, samo što je on imao još jedan razlog više ne željeti da Snape bude u njegovoj blizini za vrijeme utakmice.

Ostali su se suigrači nakon treninga zadržali još neko vrijeme da popričaju kao i obično, ali se Harry odmah zaputi u društvenu prostoriju Grvffindora, u kojoj zatekne Rona i Hermionu kako igraju šah. Šah je bilo jedino natjecanje u kojem je Hermiona redovito gubila. Harry i Ron su držali daje to dobro za nju.

"Nemoj mi sad ništa govoriti", reče Ron kad je Harry sjeo do njih. "Moram se koncent..." Tada spazi Harryjevo lice i nastavi: "Što ti je? Grozno izgledaš."

Harry im tiho, da ga nitko drugi ne čuje, ispriповjedi sve o Snapeovoj iznenadnoj, zloslutnoj želji da sudi metlobojsku utakmicu.

"Nemoj radije igrati!" odmah mu reče Hermiona.

"Reci im da si bolestan", dopuni je Ron.

"Pravi se da si slomio nogu", predloži mu Hermiona.

"Stvarno slomi nogu!" reče mu Ron.

"Ne mogu", odgovori Harry. "Nemamo nijednog rezervnog tragača. Ako seja izvučem, Grvffindori neće moći uopće igrati."

Uto u društvenu prostoriju upadne Neville. Nikom nije bilo jasno kako se provukao kroz rupu ispod portreta, jer su mu noge bile vezane na način koji su odmah prepoznali kao urok sputanih nogu. Morao je sve do Grvffindorske kule skakutati poput zeca.

Svi su mu se smijali osim Hermione, koja mu je priskočila u pomoć i izbacila ga protuurokom. Neville je tada raširio noge i ustao dršćući cijelim tijelom.

"Što se dogodilo?" upita ga Hermiona i povede do Harryja i Rona da sjedne uz njih.

"Malfoy", odgovori Neville drhtavim glasom. "Sreo sam ga ispred knjižnice. Rekao mi je da baš traži nekog na kome će iskušati taj urok."

"Idi odmah k profesoricu McGonagall!" reče mu Hermiona. "Prijavi ga!"

Neville odmahne glavom.

"Ne želim imati još više neprilika", promumlja.

"Moraš mu se, Neville, suprotstaviti!" reče Ron. "On je navikao gaziti sve oko sebe, ali to nije razlog da legneš pred njega da mu bude lakše."

"Ne moraš mi govoriti da sam prevelika kukavica da budem Grvffindor, to mi je Malfoy već rekao", zajeca Neville.

Harry opipa džep na pelerini i izvadi iz njega čokoladnu žabu, posljednju koja mu je još ostala iz kutije koju mu je poklonila Hermiona za Božić. Dade taj slatkiš Nevilleu, koji samo što ne zaplače.

"Ti sam vrijediš koliko tucet Malfoya", reče Harry. "Zar te nije Razredbni klobuk dodijelio Gryffindorima? A gdje je Malfoy? Među onim smrdljivim Slvtherinima!"

Dok je razmotavao čokoladnu žabu, Nevilleu su zatitrale usne od slabašna osmijeha.

"Hvala ti, Harry... Idem radije spavati... Hoćeš li možda sličicu, ti ih skupljaš, je li?"

Dok je Neville odlazio, Harry pogleda sličicu iz serije Slavni čarobnjaci.

"Opet Dumbledore", reče. "Njega sam i prvog dobio..."

Izenada zine. Zagleda se u poleđinu sličice. Zatim pogleda Rona i Hermionu.

"Našao sam ga!" šapne im. "Našao sam Flamela! Jesam li vam rekao da sam negdje naišao na to ime? Bilo je to u vlaku kad smo dolazili ovamo. Poslušajte ovo: 'Profesor Dumbledore posebice se proslavio pobjedom nad crnim

otkrićem dvanaest načina uporabe zmajevske krvi i svojom alkemi-čarskom djelatnošću sa suradnikom Nicolasom Flamelom!'"

Hermiona skoči na noge. Ovako uzbuđena nije bila otkako su dobiili ocjene za prvu domaću zadaću.

"Čekajte me!" reče im i odjuri uza stube do ženskih spavaonica. Harry i Ron jedva su imali toliko vremena da razmijene začuđene poglede prije nego što se ona trkom vrati s pozamašnom starom knjigom u naručju.

"Uopće se nisam sjetila pogledati u ovu knjigu!" uzbuđeno prošapće. "Posudila sam je iz knjižnice prije više tjedana kao lakše štivo."

"Lakše?" ponovi Ron, ali mu Hermiona reče neka radije šuti dok ona ne potraži nešto u ovoj knjizi, pa je uzme grozničavo listati mrmljajući nešto za se.

Napokon nađe ono stoje tražila. "Zнала sam! Zнала sam!"

"Smijemo li sad i mi progovoriti?" progundā Ron, ali se Hermiona ne obaziraše na nj.

"Nicolas Flamel", prošapće dramatičnim glasom, "jedini je poznati tvorac kamena mudraca!"

Ove riječi ipak nisu polučile učinak kakav je ona očekivala. "Čega?" priupitaju je Harry i Ron uglas.

"Ama, zar vas dvojica zbilja ništa ne čitate? Pazite dobro... pročitajte radije ovo ovdje!"

Stara znanost alkemije bavi se stvaranjem kamena mudraca, legendarne supstancije koja ima začudnu moć- Taj kamen pretvara svaku kovinu u čisto zlato, a proizvodi i eliksir života koji čini besmrtnim one koji ga piju.

Tijekom stoljeća često se pisalo o kamenu mudraca, ali jedini takav kamen koji danas postoji pripada g. Nicolasu Fiamelu, glasovitom alkemičaru i ljubitelju opera. G. Flamel, koji je lani proslavio svoj šest stotina i šezdeset peti rođendan, živi mirnim životom u Devonu sa suprugom Perenetlom (šest stotina i pedeset osam godina starom).

"Kužite?" reče im Hermiona kad su Harry i Ron pročitali tu natuknicu. "Onaj pas sigurno čuva Flamelov kamen mudraca! Klādila bih se da je on zamolio Dumbledorea da mu ga čuva na sigurnom mjestu, jer su njih dvojica prijatelji i jer je on znao da netko puca na taj kamen. Zato je i želio da se kamen premjesti iz Gringotts!"

"Kamen kojim se stvara zlato i koji donosi besmrtnost!" reče Harry. "Nije čudo što Snape puca na njega! Svatko bi htio imati takav kamen."

"I nije čudo što nismo našli Flamela u onom Pregledu najnovijeg razvitka čarobnjaštva", pripomene Ron. "On ne spada baš u najnovije doba ako mu je šest stotina i šezdeset pet godina, je li?"

Sutradan ujutro na satu Obrane od crne magije, dok su zapisivali razne načine liječenja od ugriza vukodlaka, Harry i Ron još su raspravljali o tome što bi oni učinili kad bi imali kamen mudraca. Tek kad je Ron rekao da bi kupio čitavu metlobojsku momčad, Harry se sjeti Snapea i skorašnje utakmice.

"Ipak ću igrati!" rekao je Ronu i Hermioni. "Kad ne bih igrao, svi bi Slvtherini pomislili da se bojim ogledati se sa Snapeom. Ali ja ću im pokazati... ako pobijedimo, zbrisat ćemo im smiješke s lica."

"Samo ako tebe oni ne zbrišu s terena!" reče Hermiona.

Međutim, kako se utakmica približavala, Harry je bivao sve nervozniji, bez obzira na ono što je govorio Ronu i Hermioni. Ni ostali članovi momčadi nisu bili spokojni. Divna je bila pomisao da će Grvffindori prestići Slvtherine u međudomskom prvenstvu, jer u tome još nitko nije uspio u posljednjih sedam godina, ali kako će to ostvariti uz suđenje onako pristrana suca?

Harry nije bio načisto da li mu se to samo pričinja, ali na Snapea je nailazio kamo god bi pošao. Na mahove se čak pitao da ga Snape možda ne slijedi ne bi li ga gdje god uhvatio nasamo? Predavanja Čarobnih napitaka postala su prava mora svakog tjedna - Snape ga je tako strašno mučio. Da možda nije saznao da su oni otkrili tajnu kamena mudraca? Harryju nije bilo jasno kako je on to mogao saznati, ali je kadikad imao grozan osjećaj da Snape umije čitati tuđe misli.

Kad su mu Ron i Hermiona sutradan popodne ispred svlačionice poželjeli sreću, Harryje znao da se oboje pitaju hoće li ga još ikad vidjeti živa. Nije to bila baš utješna spoznaja. Harry nije čuo gotovo ništa od VWoodovih riječi ohrabrenja pred samu utakmicu dok je oblačio metlobojsku pelerinu i uzimao u ruke svoj Nimbus .

Dotle su Ron i Hermiona sjeli na tribinama uz Nevillea, kojem nije bilo jasno zašto su njih dvoje tako neraspoloženi, ni zašto su sa sobom na utakmicu donijeli svoje čarobne štapiće. Ni Harry nije znao da su Ron i Hermiona u potaji vježbali urok za sputavanje nogu. Tu su ideju preuzeli od Malfova koji ju je iskušao na Nevilleu, i bili su spremni primijeniti je protiv Snapea ako pokaže i najmanju želju da naudi Harryju.

"Pazi, nemoj zaboraviti da urok glasi LocomotorMortis", promr-mljala je Hermiona dok je Ron turao štapić u rukav. "Znam " odbrusi joj Ron. "Nemoj me tupiti." Wood je u svlačionici pozvao Harryja na stranu, "Ne bih htio vršiti pritisak na tebe, Potter, ali ako nam je ikad bilo potrebno što prije uloviti zvrčku, onda je to upravo sada. Gledaj da okončaš tekmu prije nego što Snape dospije previše iskazati naklonost Hufflepuffima."

"Cijela je škola na tribinama!" reče Fred Weasley izvirujući kroz vrata svlačionice. "Čak je... bogami... i Dumbledore došao na tekmu!"

Harryju poskoči srce od radosti.

"Dumbledore?" ponovi i jurne do vrata da se uvjeri u istinitost Fredovih riječi. I doista, nije bilo teško prepoznati onu srebrnu bradu.

Harry bi se bio najradije nasmijao na sav glas od olakšanja. Sad se nije imao čega bojati. Snape se jednostavno neće usuditi da mu na bilo koji način naudi dok utakmicu gleda Dumbledore.

Možda je zato Snape bio onako srdit kad su momčadi izlazile na teren. Primijetio je to i Ron.

"Nisam još nikad vidio Snapea tako pokunjena", reče on Hermioni. "Pazi... počelo je. Joj!"

Netko je udario Rona u Šiju. Bijaše to Malfov.

"Ah, oprosti, Weasley, nisam te primijetio."

Malfoy se cerio Crabbeu i Goyleu od uha do uha.

"Baš me zanima koliko će dugo ovaj put Potter izdržati na metli. Hoće li se tko kladiti sa mnom? Hoćeš li ti, Weasley?"

Ron mu ne odgovori. Snape je upravo dosudio kazneni udarac u korist Hufflepuffa zato što ga je George Weasley pogodio maljcem. Hermiona, koja je sve prste prekrizila u krilu, netremice je zurila u Harryja, koji je kružio nad terenom poput jastreba tražeći pogledom zvrčku.

"Znate li kako ja mislim da se biraju igrači za momčad Grvffin-dora" ?" glasno će opet Malfoy nakon nekoliko minuta, kad je Snape bez ikakva razloga poklonio još jedan kazneni udarac Hufflepuffima. "To su vam sve dečki vrijedni žaljenja. Evo vidite, Pottera žale zato što je ostao bez roditelja, a Weasleyjeve zato što su uvijek bez love... pa i ti bi, Longbottome, morao biti u njihovoj momčadi zato što nemaš pameti."

Neville pocrveni kao rak, ali se okrene na sjedalu da pogleda Malfova u oči.

"Ja sam vrijedim tucet takvih kao što si ti, Malfoy", promuca.

Malfov, Crabbe i Goyle prasnu u grohotan smijeh, ali Ron se još nije usuđivao odvojiti očiju od utakmice, pa samo reče:

"Reci mu samo, Neville, što ga ide!"

Roni su živci bili napeti kao strune zbog strepnje za Harryja.

"Pazi, Malfoye... ako još samo pisneš..."

"Rone!" iznenada će Hermione. "HarryL."

"Što? Gdje?"

Harry se odjednom spektakularno sunovratio, što je izmamilo uzdahe i klicanje općinstva. Hermiona ustane i gurne u usta prekrizene prste dok se Harry obrušavao prema zemlji kao tane.

"Imaš sreću, Weasley, Potter je sigurno na zemlji primijetio nekakvu lovu!" dobaci mu Malfoy.

Ronu prekupi. Prije nego što se Malfoy uspio snaći, Ron je bio na njemu i pritisnuo ga o tlo. Neville se malo skanjivao, a onda se popeo preko naslona svog sjedala da pomogne Ronu.

"Naprijed, Harry!" podvrisne Hermiona i skoči na svoje sjedalo da bolje vidi kako Harry juri ravno na Snapea... nije ni primijetila kako se Malfoy i Ron dotle valjaju ispod njena sjedala, niti čula stenjanje i jauke iz vrtloga šaka što su ga tvorili Neville, Crabbe i Goyle.

Visoko u zraku Snape se okrene na metli taman na vrijeme da vidi kako nešto Skrletno leti mimo njega promašivši ga tek za koji centimetar. Sljedećeg se trena Harry zaustavi u padu i slavodobitno podigne uvis ruku u kojoj je držao zvrčku.

Na tribinama nastane urnebes. Ovo će zacijelo biti rekord, nitko se nije sjećao daje zvrčka ikad tako brzo ulovljena.

"Rone! Rone! Gdje si? Gotova je utakmica! Harry je pobijedio! Mi smo pobijedili! Gryffindori su prešli u vodstvo!" vrištala je Hermiona od veselja pocupkujući na svom sjedalu i grleći Parvati Patil u redu pred sobom.

Rowline

Na tridesetak centimetara od zemlje Harry skoči s metle. Nije mogao vjerovati sam sebi. Uspio je... utakmica je završila, jedva da je potrajala pet minuta. Kad su se Gryffindori razmiljeli po terenu, ugledao je Snapea kako slijeće nedaleko od njega, stisnutih usana i blijed kao krpa. Zatim Harry osjeti nečiju ruku na ramenu i ugleda pred sobom Dumbledorcovo nasmiješeno lice.

"Bravo", reče mu Dumbledore tiho tako da gaje samo on mogao čuti. "Drago mi je što vidim da se nisi u mislima previše bavio onim zrcalom... što si bio zaokupljen drugim stvarima... svaka ti čast!..."

Snape ogorčeno pljune na zemlju.

Harry je nakon nekog vremena izašao sam iz svlačionice da spremi svoj Nimbus u spremište metli. Nije se sjećao da je ikad bio sretniji. Zaista je učinio nešto na što je mogao biti ponosan... nitko više neće moći reći da je on tek slavno ime. Nikad mu nije večernji zrak tako slatko mirisao. Hodajući po mokroj travi, ponovo je proživljavao u mislima posljednji sat vremena, sretnu mješavinu doživljaja: Gryffindori trče da ga podignu na ramena, Ron i Hermiona u daljini đipaju od veselja, Ron mu kliče iako mu krv curi iz nosa.

Došao je do spremišta, naslonio se na drvena vrata i pogledao Hogwarts, na kojem su se prozori crvenjeli od večernjeg rumenila. Gryffindori su prešli u vodstvo! Uspio je, pokazao je Snapeu... A kad je već pomislio na Snapea...

Zakukuljena prilika hitro je sišla niz vanjske stube dvorca. Ne želeći očito biti viđena, pošla je brzim korakom prema Zabranjenoj šumi. Gledajući za njom, Harry smetne s uma izvojevanu pobjedu. Prepoznao je onaj hod nalik na šuljanje. Snape se prikrada Zabranjenoj šumi dok su svi ostali na večeri... što to znači? Harry ponovo skoči na svoj Nimbus i poleti. Kružeci nečujno nad dvorcem, vidio je kako Snape trči u šumu. Letio je za njim.

Drveće bijaše tako gusto da nije primijetio kamo je Snape otišao. Kružio je sve niže i niže dodirujući najviše granje drveća dok ne začuje nečije glasove. Poleti prema njima i bešumno se spusti na visoku bukvu. Oprezno pode po debeloj grani držeći metlu čvrsto u rukama i gledajući kroz krošnju.

Dolje, na sjenovitu proplanku, stajao je Snape, ali ne sam. S njim je bio Ouirrell. Harry mu nije uspio razaznati izraz na licu, ali je

Quirrell mucao više nego ikad. Harry načuli uši ne bi li razabrao što govore.

"... n-ne znam, S-s-cveruse, z-zašto ste htjeli da se bas ovdje s-s-sastanemo..."

"Ah, želio sam da to ostane među nama", odvrati Snape ledenim glasom. "Uostalom, učenici ne bi smjeli ništa znati o kamenu mudraca."

Harry se sagne naprijed. Ouirrell je nešto mumljao. Snape ga presiječe u riječi:

"Jeste li konačno pronašli način na koji možemo proći pokraj one Hagridove beštije?"

"Ali, S-s-severuse, ja..."

"Valjda, Ouirrelle, ne želite od mene napraviti neprijatelja?" priupita ga Snape i približi mu se za još jedan korak.

"Ja n-ne znam što vi..."

"Znate vi jako dobro što ja mislim."

U blizini tako glasno hukne sova da Harry umalo da ne padne s drveta. Održi se ipak na grani i začuje Snapea: "... taj vaš mali hokus-pokus. Ja čekam."

"Alija n-n-ne..."

"Dobro, onda", odsiječe Snape. "Uskoro ćemo opet popričati, nakon što malo bolje promislite i odlučite se komu ćete se prikloniti."

Pa prebaci pelerinu preko glave i ode s proplanka. Bio je već sumrak, ali je Harry još vidio Ouirrella kako nepomično stoji, kao da se skamenio.

"Harry, gdje si ta?" prokriješti Hermiona.

"Pobijedili smo! Ti si pobijedio! Pobijedili smo!" vikne Ron i po-tapše Harryja po leđima. "Ja sam pak Malfovu nabio šljivu na oko, a Neville se sam uhvatio ukoštac s Crabbeom i Govleom! Još je bez svijesti, ali Madame Pomfrcv kaže da će sve biti u redu... Prestigli smo Slytherine! Svi tebe čekaju u društvenoj prostoriji, slavimo pobjedu, Fred i George zdipili su nešto kolača i pića iz kuhinje."

"Manite se sad toga", izusti Harry bez daha. "Hajdemo u neku praznu sobu da vam nešto ispričam..."

Prije nego što je zatvorio vrata za sobom, provjerio je još da se tu negdje ne krije Pccves, a onda im ispriповjedi što je sve vidio i Čuo.

GLAVA ČETRNAESTA

"Imaii smo dakle pravo, riječ je o kamenu mudraca, i Snape nastoji prisiliti Quirrella da mu pomogne da dotle do njega. Pitao ga je zna li možda kako bi se moglo proći pokraj Bundija... i rekao je ne-Štoo Ouirrellovu 'hokus-pokusu'... rekao bih da kamen ne čuva samo Bundi nego vjerojatno i masa čarolija, i da Ouirrell mora pronaći neke čini protiv crne magije kako bi se Snape mogao probili..."

"Ti onda misliš daje kamen na sigurnom mjestu samo dok Snape ne slomi Ouirrella?" zabrinuto ga upita Hermiona.

"Do utorka će kamen nestati", ustvrđi Ron.

NORBERT- NORVEŠKI KU KUD RILO

Ouirrell je, međutim, vjerojatno bio ipak čvršći nego što su oni mislili. U sljedećim tjednima činilo se da je sve bijedi i mršaviji, ali se ne bi reklo daje popustio.

Kad god bi prolazili pokraj hodnika na trećem katu, Harry, Ron i Hermiona prislanjali su uši na vrata da provjere da li Bundi još unutra reži. Snape se motao okolo mrzovoljno kao i obično, što je jamačno značilo da je kamen još na sigurnom mjestu. Kad god bi Harry tih dana susreo Ouirrella, nastojao gaje smiješkom ohrabriti, a Ron je počeo koriti one koji su se rugali Ouirrellovu mucanju.

Hermiona je ipak imala na umu nešto više od kamena mudraca. Ona je razradila vremenski raspored za utvrđivanje školskog gradiva i počela raznobojnim olovkama potertavati bilješke s predavanja. Harry i Ron ne bi imali ništa protiv toga, da ona nije neprestano i njihov gnjavila da to isto učine.

"Hermiona, ima još čitava vječnost do ispita."

"Deset tjedana", odbrusi im ona. "To nije vječnost, za Nicolasa Flamela to je tek jedna sekunda."

"Ali mi nemamo šest stotina godina", podsjeti je Ron. "Uostalom, što imaš ti utvrđivati gradivo kad već sve znaš?"

"Zašto utvrđujem gradivo? Pa, jeste li vi poludjeli? Je li vama jasno da moramo položiti te ispite ako želimo prijeći na drugu godinu? Ti su ispiti neobično važni, trebalo je da se još prije mjesec dana počnem spremati za njih, ne znam Što mi je bilo..."

Na žalost, činilo se da i profesori prosuđuju slično kao ona. Toliko su ih zatrpavali domaćim zadaćama da im uskrсни blagdani nisu ni izdaleka bili tako ugodni kao božični. Bilo je teško opustiti se kad je Hermiona uz njih nabrajala dvanaest načina uporabe zmajevske krvi ili vježbala pokrete čarobnim štapićem. Stenjući i zijevajući, Harry i Ron provodili su veći dio slobodnog vremena s njom u knjižnici nastojeći svladati sve dodatne zadatke.

"Ja ovo nikad neću upamtiti!" planuo je Ron jednog popodneva, odložio pero na stol i Čeznutljivo se zagledao kroz prozor knjižnice. Bijaše to prvi uistinu lijep dan u posljednjih nekoliko mjeseci. Nebo je bilo vedro i plavo kao razlićak, a u zraku se osjećao dah ljeta.

Harry, koji je u knjizi Sto čarobnih trava i gljiva upravo tražio 'jasenak', nije digao pogled sve dok Ron nije rekao: "Hagrid! Što ćeš ti u knjižnici?"

Hagrid, koji u svom ogrtaču od krtičjeg krzna nikako nije pristajao u tu sredinu, dovukao se do njih držeći nešto u ruci iza leđa.

"Onako, samo gledam", odgovori nesigurnim glasom, čime je odmah probudio njihovu radoznalost. "A šta vas troje smjerate?" Odjednom ih nepovjerljivo pogleda. "Ne tražite valjda još Nicolasa Flamela?"

"Ah, već smo poodavno otkrili tko je on", važno odgovori Ron. "A znamo i što onaj pas tamo čuva, kamen mu..."

"Pssstf" Hagrid se obazre da vidi ne sluša li ih tkogod. "Nemojte sad o tome zijat, šta vam je?"

"Zapravo smo te htjeli nešto priupitati", reče Harry. "Recimo, što još osim Bundija Čuva taj kamen?..."

"PSSST!" opet će Hagrid. "Čujte... dođite poslije k meni, al pazite, ja vam ništa ne obećavam da ću vam red. Samo nemojte o tome br-bljat ovdje, učenici ne smiju o tome ništa znat. Mislit će još da sam vamja toreko..."

"Dobro, onda, do viđenja", reče mu Harry.

Hagrid ode dalje, stružujući nogama po podu.

"A Stoje ono skrivao iza leđa?" zamišljeno ih priupita Hermiona.

"Misliš da je to nešto u vezi s kamenom?"

"Idem baš pogledati u kojem je dijelu knjižnice bio", reče Ron, komu je dodijalo učenje. Nakon minute-dvije vrati se s naramkom knjiga koje baci na stol.

"Zmajevi" Šapne. "Hagrid je tražio knjige o zmajevima! Pogledajte samo ove naslove: Vrste zmajeva u Velikoj Britaniji i Irskoj, Od jajeta do pakla, Priručnik za vlasnike zmajeva. "

"Hagrid je oduvijek želio imati zmaja. Rekao mi je to prvog dana kad smo se upoznali", reče Harry.

"Ali to je protuzakonito", napomene Ron. "Uzgoj je zmajeva zabranjen Čarobnjačkom konvencijom iz . godine, to je bar opće-poznato. Bilo bi teško spriječiti bezjake da nas otkriju kad bismo u vrtu iza kuće držali zmajeve. Uostalom, zmajeve ne možeš pripitomiti, suviše su opasni. Da ste samo vidjeli kakve je opekotine zadobio Charlie od divljih zmajeva u Rumunjskoj!"

"Ali u Britaniji nema divljih zmajeva?" priupita ga Harry.

"Kako ih ne bi bilo", odgovori Ron. "Postoje obični velški zeleni i hebridski crni. Mogu vam reći da Ministarstvo magije ima grdnh muka da to prikrrije. Naši moraju neprestano čarati bezjake koji su otkrili zmajeve da zaborave na njih."

"Ama, što to, zaboga, Hagrid smjera?" priupita Hermiona.

Kad su nakon sat vremena pokucali na vrata lovočuvarcve kolibe, začudili su se što su na prozorima navučeni zastori. Hagrid je viknuo: "Ko je to?" prije nego što ih je pustio unutra i onda brže-bolje opet zatvorio vrata za njima.

Unutra je bilo zagušljivo od vrućine. Premda je bio topao dan, u kaminu je gorjela vatra. Hagrid im je skuhao čaj i ponudio ih sendvićima s mesom od zerdava, ali su ih oni odbili.

"I tako... tjeli ste me nešto pitat?"

"Da", potvrdi Harry. Nije bilo smisla okolišati. "Pitali smo se bi li nam mogao reći Što još osim Bundija čuva kamen mudraca?"

Hagrid se namršti.

"Dabome da ne mogu", odgovori. "Pod broj jedan, to ni ja ne znam. Pod broj dva, vi ionako već previše toga znate, pa vam ne bi reko ni kad bi znao. Postoji valjan razlog zastoje taj kamen tu. Skoro su ga ukrali iz Gringotts... valjda ste već i sami na to nadošli? Ne ide mi u glavu ni kako ste saznali za Bundija?"

"Ma daj, Hagrid, ti nam možda to ne želiš reći, ali to sigurno dobro znaš, jer znaš sve što se ovdje događa", reče mu Hermiona toplim, laskavim glasom. Hagridu zadržati brada. Opaze da se smješka. "Nas jedino zanima tko je zapravo organizirao to čuvanje", nastavi Hermiona. "Zanima nas u koga je Dumbledore, osim u tebe, imao toliko povjerenja da ga je zamolio za pomoć?"

Hagrid se na te riječi sav nadme. Harry i Ron zadovoljno pogledaju Hermionu.

"Pa, sad, mislim da bi vam to ipak moglo reći... da vidimo... Bundija je on posudio od mene... a neki su profesori bacili čini... profesorica Sprout... profesor Flihvick... profesorica McGonagall..." nabrajao je redom na prste. "Profesor Ouirrell., a nešto je, dabome, napravio i sam Dumbledore. Čekajte malo, još sam nekog zaboravio? Ah, da, profesora Snapea."

"Snapea?"

"Aha... valjda ne sumljate više u njega? Vidite, Snape je pomogao u čuvanju kamena, pa neće bit da bi ga tjeo ukrast!"

Harry je znao da Ron i Hermiona misle isto što i on. Ako je i Snape sudjelovao u čuvanju kamena, onda mu nije bilo teško doznati kako ga ostali profesori čuvaju. Vjerojatno zna sve o tome... osim, čini se, Quirrellovu Čaroliju, i kako da prođe pokraj Bundija.

"Ti valjda jedini, Hagrid, znaš kako se može proći pokraj Bundija?" napeto ga priupita Harry. "I to ne bi valjda nikom otkrio? Čak ni jednom od profesora?"

"To ne znade niko živ izim Dumbledorea i mene", ponosno će Hagrid.

"E pa, i to je nešto", promrmlja Harry prijateljima. "Hagrid, možeš li malo otvoriti prozor? Ja ću se ovdje živ skuhati."

"Ne mogu, Harry, žao mi je", odvrati Hagrid. Harry opazi kako je Hagrid zirnulo na vatru. I Harry pogleda na tu stranu.

"Hagrid... Što ti je to?"

Ali već je znao što je to. Usred vatre, ispod kotlića, nalazilo se golemo, crno jaje.

"Ah", izusti Hagrid nervozno mrseći bradu. "To je... ovaj..." "Otkud ti to, Hagrid?" upita ga Ron i čučne uz vatru da bolje

promotri jaje. "To si morao skupo platiti."

"Dobio sam ga na kartama", odgovori Hagrid. "Sinoć. Bio sam dolje u selu da nešto popijem, pa sam se s nekim neznancem i pokarato. AJ, da vam pravo kažem, mislim da je njemu bilo i drago da ga se riješi."

"Ama, što ćeš s tim zmajem kad se izleže?" upita ga Hermiona. "Ma čito sam ja nešto o tome", reče Hagrid i izvuče ispod jastuka nekakvu knjižurinu. "Ovo sam posudio u knjižnici... Uzgoj zmajeva za zabavu i korist... malo je zastarjela stvar, dabome, al se tu može svašta nać. Jaje treba držat u vatri jer ga mater grije svojim dahom, a kad se izleže, treba ga svakih pol sata ranit kantom konjaka pomiješanog sa pilećom krvlju. I pogledajte ovo ovdje... ovako se mogu prepoznati različita jaja... ovo što ja imam, to je norveški kukudrilo. To vam je rijetka vrst zmaja."

Iako se činilo daje vrlo zadovoljan sobom, Hermiona nije bila zadovoljna.

"Hagrid, pa ti ovdje živiš u drvenjari", reče mu. Ali Hagrid je nije slušao. Veselo je nešto pjevao podjarujući vatru.

Sad su imali još jednu brigu više-što će biti s Hagridom ako itko dozna da u svojoj kolibi skriva zakonski zabranjenog zmaja?

"Da mi je znati kako je to živjeti u miru božjem", uzdahne Ron. Iz večeri u večer mučio ih je sve veći broj domaćih zadaća. Hermiona je sad i njima dvojici izradila vremenski raspored za utvrđivanje gradiva. Njih je to izluđivalo.

A onda je jednog jutra, za doručkom, Hedviga donijela Harryju još jednu poruku od Hagrida. U njoj su stajale samo dvije riječi:

Leže se.

Ron je htio izostati sa sata Travarstva i odmah skoknuti do Hagridove kolibe, ali Hermiona nije htjela ni čuti za to.

"Hermiona, koliko ćemo puta u životu moći vidjeti zmaja kako se leže?"

"Moramo ići na predavanja, inače ćemo imati neprilika, a to nije još ništa prema onome u što će se uvaliti Hagrid kad netko prokuži što on radi..."

"Ma daj prestani!" šapne joj Harry.

Malfoy je u blizini stajao kao ukopan oslušujući. Što je od njihova razgovora čuo? Harryju se nije ni najmanje sviđao izraz na njegovu licu.

Ron i Hermiona prepirali su se za sve vrijeme dok su išli na Tra-varstvo. Na kraju je Hermiona pristala da za vrijeme jutarnjeg odmora svi skupa trknu do Hagrida. Kad je na kraju sata zazvonilo zvono u dvorcu, sve je troje bacilo svoje lopatice za vađenje bilja i

pohrlilo preko dvorišta do Zabranjene šume. Hagrid ih je dočekaao sav zajapuren i uzbuđen. "Samo što se nije izlego!"

Uvede ih u kolibu. Jaje je ležalo na stolu. Na više je mjesta bilo popucalo. U jajetu se nešto micalo i čulo se nekakvo čudno pucketanje. Svi su prikučili stolice stolu i promatrali jaje suzdržana daha. Odjednom začuju nekakvo grebenje i jaje se rastvori. Mali zmaj ispadne na stol. Nije bio baš zgodan. Harry pomisli da izgleda kao zgužvani crni kišobran. Bodljikava krila bila su mu velika prema mršavu, kao ugljen crnu tijelu. Imao je dugačku njušku širokih nozdrva, začetke rogova i izbuljene, narančaste oči.

Kihnuo je. Dvije-tri iskre vrcnu mu iz gubice. "Zar nije lijep?" promrmlja Hagrid i ispruži ruku da pogladi zmaja po glavi. Zmaj se okomi na njegove prste i iskesi šiljaste ocnjake. "Bože dragi, gle, pa on već pozna svoju mamicu!" usklikne Hagrid. "Hagridc," obrati mu se Hermiona, "koliko brzo zapravo rastu ta norveška kukudrila?"

Hagrid zausti da joj odgovori, ali iznenada probljedi kao krpa, skoči na noge i trkne do prozora. "Što ti je?" "Neko je zavirio unutra kroz zavjese... neki klinac... eno ga bježi natrag u školu."

Harry jurne do vrata i pogleda van. Čak i s te udaljenosti prepozna bjegunca.

Malfov je vidio zmaja.

Harry, Ron i Hermiona bili su sljedećeg tjedna vrlo nervozni zbog smiješka koje Malfov neprestano titrao na licu. Veći su dio slobodnog vremena provodili u Hagridovoj zamračenoj kolibi nastojeći ga urazumiti.

"Ma daj ga radije pusti", nagovarao ga je Harry, "Oslobodi ga!" "Ne mogu", odgovori mu Hagrid. "Još je premali. Krepo bi." Pogledaju zmaja. Za svega tjedan dana postao je tri puta duži nego stoje bio. Iz nozdrva mu je stalno izbijao dim. Hagrid je bio toliko zaokupljen njime da uopće nije obavljao svoje lovočuvarske poslove. Po podu su ležale razbacane prazne boce konjaka i pileće perje.

"Odlučio sam ga prozvat Norbert", reče Hagrid gledajući zmaja zamagljenim pogledom. "Sad me već stvarno pozna. Pazite! Nor-berte! Norberte! Di ti je mamica?"

"Njemu nisu sve ovce na broju", šapne Ron Harryju na uho.

"Hagride," glasno će Harry, "ako ga zadržiš još dva tjedna, Norbert će ti prerasti kuću. A Malfov bi te mogao svakog časa prijaviti Dumbledoreu."

Hagrid se ugrize za usnu.

"Ja... ja znadem da ga ne mogu dovijeka držat kod sebe, al ne mogu ga ni samo tako izbacit iz kuće, zbilja ne mogu."

Harry se iznenada obrati Ronu:

"Charlie!"

"Ni tebi nisu sve na broju", odvrati Ron. "Ja sam Ron, sjećaš se valjda?"

"Ma ne... mislim na Charlieja, na tvog brata Charlieja, u Rumunjskoj, gdje proučava zmajeve. Mogli bismo Norberta poslati njemu. Charlie bi se mogao pobrinuti za njega i onda ga pustiti u divljinu."

"Sjajno!" usklikne Ron. "Što ti, Hagride, veliš na to?"

Na kraju se Hagrid složio da bi mogli Charlieju poslati sovu da ga pitaju za mišljenje.

Sljedeći se tjedan dozlaboga otegao. U srijedu navečer sjedili su Hermiona i Harry sami u društvenoj prostoriji dugo nakon što su svi ostali otišli na počinak. Sat je upravo odbio ponoć kad se otvori rupa u zidu ispod portreta. Ron zbaci sa sebe Harryjev Čarobni plašt nevidljivosti, pa se pojavi pred njima. Vratio se iz Hagridove kolibe, gdje je pomogao Hagridu nahraniti Norberta, koji je sad žderao crknute štakore na košare. "Ugrizao me!" reče i pokaže im šaku omotanu krvavim rupčićem. "Najmanje tjedan dana neću moći držati pero u ruci. Taj je zmaj stvarno najužasnija zvijer koju sam ikad vidio, a Hagrid se ponaša prema njemu kao

da je to nekakav slatki mali zeko. Kad me ugrizao, Hagrid me još prekorio da sam ga uplašio. A kad sam odlazio, pjevao mu je uspavanku."

Netko pokuca na prozor u mraku.

Rowling

"To je Hedviga!" reče Harry i pohrli da pusti sovu u sobu. "Si-gumo nam nosi Charliejev odgovor!"

Sve troje zbiju glave da zajedno pročitaju pismo.

Dragi Rone!

Kako si? Hvala na pismu - vrlo bih rado preuzeo to norveško ku-kudrilo, ali će ga biti teško dopremiti ovamo. Mislim da bi najbolje bilo da mi ga pošaljete po nekim mojim prijateljima koji mi sljedećeg tjedna dolaze u posjet. Nevolja je samo u tome što ih nitko ne smije vidjeti da nose zakonski zabranjenog zmaja. Možete U prenijeti kukudrila na najviši toranj dvorca u subotu u ponoć? Tamo bi se moji prijatelji mogli sastati s vama i ponijeli ga sobom dok je još mrak.

Odgovori mi što prije.

Voli te Charlie Svi se troje zgleđaju.

"Imamo Čarobni plašt nevidljivosti", reče Harry. "Tu ne bi smjelo biti problema... ja mislim da je plašt dovoljno velik za nas dvojicu i Norberta."

To što su se oboje odmah složili s njegovim prijedlogom bio je znak daje za njima bio doista užasan tjedan dana.

Ali je uto iskrsnula nova zapreka. Sutradan ujutro Ronu je ugrizena šaka tako natekla daje bila dvaput veća nego inače. On nije bio načisto bi li se smio obratiti Madame Pomfrev - neće li ona možda prepoznati zmajevski ugriz? Ali popodne nije bilo druge. Rana je poprimila ružnu nijansu zelene boje. Očito su Norbertovi očnjaci bili otrovni.

Harry i Hermiona odjurili su na izmaku dana u bolničko krilo i zatekli Rona u krevetu u strašnom stanju.

"Nije mi samo šaka problem," Šapnuo im je, "iako se osjećam kao da će mi otpasti. Malfov je rekao Madame Pomfrey da želi posuditi od mene jednu knjigu, pa ga je ona pustila k meni, a on mi se onda narugao do mile volje. Stalno mi je prijetio da će joj reći što me je uistinu ugrizlo... ja sam njoj rekao da me ugrizao pas, ali mislim da mi ne vjeruje... a sve to on radi zato što sam ga izlemao na tekmi."

Harry i Hermiona nastojali su umiriti Rona.

"Ma sve će to proći do subote u ponoć", reče mu Hermiona, ali to nipošto ne umiri Rona. Naprotiv, uspravi se u krevetu i oblije ga znoj.

"Do subote u ponoć!" izusti promuklim glasom. "Ma ne... ma ne... sad sam se tek sjetio... Charliejevo je pismo bilo u onoj knjizi koju sam posudio Malfovu. Sad on točno zna na koji se način kanimo osloboditi Norberta."

Harry i Hermiona nisu imali prilike odgovoriti mu. U torn je trenu u sobu ušla Madame Pomfrev i otjerala ih rekavši im da se Ron mora dobro naspavati.

"Prekasno je da mijenjamo plan", reče Harry Hermioni. "Nemamo više kad poslati Charlieju još jednu sovu, a ovo nam je možda jedina šansa da se riješimo Norberta. Moramo prihvatiti rizik. Osim toga, imamo plašt o kojem Malfov ništa ne zna."

Kad su otišli do Hagrida, on je porazgovarao s njima kroz prozor, dok je njegov pas Očnjak sjedio vani sa zamotanim repom.

"Ne mogu vas pustiti unutra", reče im bez daha. "Norbert je u nezgodnoj fazi, ali ću ja već s njim izaći na kraj."

Kad su mu rekli za Charliejevo pismo, navrle su mu suze na oči, ali je to možda bilo i zato što ga je Norbert baš u tom času ugrizao za nogu.

"Uuuh! Ma nije to ništa, ugrizo me samo za čizmu... igro bi se on sa mnom... ipak je on tek beba."

Beba tresne repom o zid tako da zazveče prozori. Harry i Hermiona vrate se u dvorac priželjkujući da subota što prije dođe.

Kad je došlo vrijeme da se Hagrid oprost s Norbertom, bilo bi im ga možda i žao da nisu bili onako zabrinuti zbog onoga što moraju učiniti. Bijaše vrlo mračna, oblačna noć i malo su kasno stigli u Hagridovu kolibu, jer su morali pričekati da im se u predvorju skloni s puta Peeves, koji je trenirao tenis udarajući loptu o zid. Hagrid je bio spremio Norberta u veliku košaru.

"Metnuo sam mu puno štakora i nešto konjaka za put", reče im prigušenim glasom. "I ubacio sam mu i njegova medu da se poigra ako mu bude dosadno."

Iz košare su dopirali čudni zvuči po kojima je Harry zaključio da je Norbert otkinuo medi glavu.

Harry Potter i kamen mudraca

"Pa-pa, Norberte!" zajeca Hagrid kad Harry i Hermiona pokriju košaru plaštem, pa se i sami zavuku pod njega. "Tvoja te mamica neće nikad, nikad zaboravit!"

Poslije im uopće nije bilo jasno kako su uspjeli odnijeti košaru do dvorca. Ponoć se bližila dok su nosili Norberta uz mramorne stube do predvorja i po mračnim hodnicima. Popeli su se zatim uz još jedne stube, pa još jedne... nije im mnogo pomogao ni prečac koji je Harry poznao.

"Još samo malo!" reče Harry bez daha kad su stigli do ispod najvišeg tornja.

Tada se iznenada pred njima nešto uskomeša tako da malne ispuste košaru iz ruku. Smetnuvši s uma da su nevidljivi, sklone se s košarom u sjenu i zagledaju se u obrise dviju osoba koje su se natezale među sobom na udaljenosti od tri-četiri metra. Upali se svjetiljka.

Profesorica McGonagall, s mrežom za kosu na glavi i u kućnoj haljini s kariranim uzorkom, potezala je Malfova za uho.

"Kazna!" vikala je na njega. "I dvadeset bodova manje za Slvtfie-rine! Kako se usuđujete lunjati okolo usred noći..."

"Ali, gospođo profesor, morate me shvatiti, dolazi Harry Pot-ter... sa zmajem!"

"Kakve to gluposti govorite! Kako se usuđujete tako lagati! Hajdemo... još ću ja i s profesorom Snapcom porazgovarati o vama, Malfove!"

Nakon toga je uspon uza strme zavojite stube do vrha tornja bio prava igrarija. Tek kad su stupili na svježi noćni zrak, zbacili su sa sebe plašt, sretni što opet mogu slobodno disati. Hermiona Čak i zapleše step.

"Malfov je kažnjen! Najradije bih zapjevala!"

"Radije nemoj", zamoli je Harry.

Čekali su smijući se na Malfovev račun, a Norbert je dotle mlatio repom u košari. Nakon desetak minuta iz mraka se strmoglave prema njima četiri metle.

Charliejevi su prijatelji bili pravi veseljaci. Pokazali su Harryju i Hermioni konjsku opremu koju su sami izradili kako bi mogli zajedno nositi Norberta. Sva su se četvorica upregla u tu opremu da nose Norberta između sebe, a onda su se Harry i Hermiona rukovali s njima i od srca im zahvalili na pomoći.

Napokon je Norbert poletio... odletio... i nestao.

Dok su se vraćali niza zavojite stube, srca su im bila isto tako laka kao i ruke, jer više nije bilo Norberta.

Nema više zmaja... Malfov je kažnjen... što bi im još uopće moglo pokvariti sreću?

Odgovor na ovo pitanje dočekao ih je na dnu stuba. Čim su stupili u prvi hodnik, iz mraka izroni Filchovo lice.

"E pa, lijepo, lijepo", prošapće on. "Sad ste zbilja u sosu!"

Čarobni plašt nevidljivosti zaboravili su bili na vrhu tornja.

GLAVA PETNAESTA

ZABRANJENA ŠUMA

Nije moglo biti gore.

Filch ih je odveo u sobu profesorice McGonagall na prvom katu, gdje su sjedili i čekali bez riječi. Hermiona je sva drhtala. Harryju su se po glavi motali alibiji, isprike i lude priče kojima bi zataškao pravo stanje stvari, a koje su sve bile slabije jedna od druge. Nije vidio kako bi se ovaj put uopće mogli izvući iz neprilike. Bili su stjerani u škripac. Kako su mogli biti tako glupi da zaborave plašt na vrhu tornja? Profesorica McGonagall neće uvažiti nikakav razlog što nisu bili u krevetu nego su se šuljali po školi u gluho doba noći, pogotovo što su se sami popeli na najviši toranj -zvjezdarnicu, na koju im je bio zabranjen pristup osim za predavanja iz astronomije. Ako se tomu još dodaju Norbert i Čarobni plašt nevidljivosti, mogu se slobodno početi pakirati za odlazak.

Je li Harry doista pomislio da ne može biti gore nego što jest? E, tu se prevario. Profesorica McGonagall dovela je sa sobom i Nevillea.

"Harry!" otelo se Nevilleu čim je spazio njih dvoje. "Ja sam vas tražio da vas upozorim da je Malfov prijetio da će vas uloviti, i da imate zrna..."

Harry je snažno zavrteo glavom ne bi li ušutkao Nevillea, ali je profesorica McGonagall to primijetila. Kad se nadvila nad njih troje, reklo bi se da bi prije ona mogla početi rigati vatru nego Norbert.

"Nikad ne bih pomislila takvo što ni o kome od vas. Gospodin Filch mi je rekao da ste bili na zvjezdarnici. A sad je jedan sat u noći! Objasnite mi tu činjenicu."

Prvi put Hermiona nije znala odgovoriti na pitanje profesora. Zurila je u svoje papuče, nijema kao kip.

"Ja mislim da točno znam što se dogodilo", reče profesorica McGonagall. "Ne treba biti genijalan da se to odgonetne. Napunili ste Draču Malfovu uši o nekakvom zmaju kako bi ga digli iz kreveta i uvalili u nepriliku. Njega sam već ulovila. A vama je valjda smiješno Stojte i ovaj Longbottom ovdje čuo i povjerovao u tu priču?"

Harry ulovi Nevilleov pogled i pokuša mu bez riječi priopćiti da to nije istina, jer mu se učinilo da je Neville zgranut i uvrijeđen. Taj jadni nespretnjaković Neville - Harry je znao koliko ga je moralo stajati to što ih je potražio u mraku da ih upozori na Malfova!

"Ja sam duboko razočarana u vama", nastavi profesorica McGonagall. "Četvero učenika nisu u svojim krevetima u istoj noći! Nikad nisam za takvo što čula! Mislila sam da vi, gospođice Granger, imate malo više pameti. A što se vas, gospodine Potter, tiče, mislila sam da vam Grvffindori ipak nešto više znače. Svi ćete troje biti kažnjeni... da, i vi, gospodine Longbottom, ništa vam ne daje za pravo da noću hodate po školi, pogotovo ovih dana, jer je to vrlo opasno... Grvffindori će zbog toga izgubiti pedeset bodova."

"Pedeset?" zinuo je Harry. Time će izgubiti vodstvo, vodstvo koje im je on donio u posljednjoj metlobojskoj utakmici.

"Za svakoga po pedeset bodova", produži profesorica McGonagall teško dišući na svoj dugi, šiljasti nos.

"Ali, gospođo profesor... molim vas..." "Pa, ne možete vi.."

"Nemojte mi, Potter, ništa govoriti o tome što ja mogu a što ne mogu. A sad marš natrag u krevet, svi odreda! Nikad se još nisam ovako sramila zbog Grvffindora."

Ostali su dakle bez sto pedeset bodova! Na taj su se način Grvffindori našli na posljednjem mjestu. U jednoj su noći upropastili priliku koju su imali da osvoje Međudomski pokal. Harry se osjećao kao da mu se želudac okrenuo. Kako li će Grvffindori ovo nadoknaditi?

Te noći nije ni oka sklopio. Činilo mu se da satima sluša Nevillea kako jeca u jastuk. Harry se nije mogao dosjetiti ničega čime bi ga utješio. Znao je da se Neville, kao i on, grozi jutra. Što će se dogoditi kad ostali Grvffindori saznaju što su njih troje učinili?

Isprva su Grvffindori, prolazeći sutradan ujutro pokraj orijaške pješčane ure na kojoj je stajao i broj osvojenih bodova, pomislili da je posrijedi neka greška. Kako mogu odjednom imati sto pedeset bodova manje nego jučer? A onda se pronio glas da su upravo zbog Harryja Pottera, tog slavnog Harryja Pottera, njihova junaka iz dvije

posljednje utakmice, izgubili sve te bodove, i zbog još dvoje glupih učenika prvog razreda...

Harry je od jednog od najomiljenijih i najuglednijih učenika u školi preko noći postao najomraženiji. Čak su se i Ravenclaw i Hufflepuffi okrenuli protiv njega jer su svi oni željeli da Slytherini izgube Međudomski pokal. Kud god je Harry išao, upirali su prstom u njega, nisu se trudili čak ni da tiše govore dok su ga obasipali uvredama. Slytherini su mu pak pljeskali kad bi naišao kraj njih, pozdravljali ga zviždanjem i klicanjem: "Hvala ti, Potter, zadužio si nas!" Jedini je Ron ostao uz njega.

"Sve će to oni zaboraviti za koji tjedan! Grvffindori su zbog Freda i Georgea izgubili masu bodova otkako su njih dvojica ovdje, ali ih i dalje vole."

"Ali nikad nisu zbog njih izgubili sto i pedeset bodova u jedan mah, je li?" očajnički će Harry. "Pa, ovaj... nisu", prizna Ron.

Bilo je malo prekasno da se nadoknadi šteta, ali se Harry zare-kao da se ubuduće neće više petljati u stvari koje ga se ne tiču. Bio mu je pun nos šuljanja i uhodarenja. Bio je toliko posramljen da je otišao do Wooda i ponudio mu da se povuče iz metlobojske ekipe.

"DaseTOvuČeŠ?" zagrmi je Wood. "Od kakve bi to bilo koristi? Kako ćemo uopće ponovo osvojiti izgubljene bodove ako ne pobjeđujemo u metloboju?"

Ali čak je i metloboj izgubio svaki čar. Suigrači nisu na treningu uopće razgovarali s Harryjem, a kad bi baš morali govoriti o njemu, radije su ga zvali "tragač".

I Hermiona i Neville su patili. Njima nije bilo tako teško kao Harryju jer nisu bili toliko poznati, ali ni s njima nije više nitko htio razgovarati. Hermiona se na predavanjima nije više onako isticala, nego je radije bez riječi, pognute glave, obavljala svoj posao.

Harryju je bilo gotovo i drago što se bliže ispiti. Zahvaljujući neumornom ponavljanju gradiva, nije toliko mislio na svoje jade. On, Ron i Hermiona držali su se po strani i učili do kasno u noć nastojeći upamtiti sastojke kompliciranih napitaka i naučiti napamet čarobne formule, memorirati godine čarobnjačkih otkrića i goblinskih pobuna...

A onda, oko tjedan dana prije početka ispita, Harryjeva je netom donesena odluka da se ni u šta ne miješa što ga se ne tiče, neočekivano stavljena na kušnju. Kad se jednog popodneva vraćao sSm iz knjižnice, začuo je kako netko cmizdri u jednoj učionici na njegovu putu. Približivši se, prepoznao je Quirrelloglas: "Ne... neću... nemojte opet, molim vas..." Po glasu bi se reklo da mu netko prijete. Harry se približi vratima. "Ma dobro... dobro..." začuo je kako Ouirrell jeca. U idućem je trenutku Ouirrell izjurio iz učionice popravljajući u hodu svoj turban. Bio je blijed i reklo bi se da će zaplakati. Otišao je dalje hitrim korakom. Harry je imao osjećaj da ga Ouirrell nije ni primijetio. Pričekao je dok mu koraci nisu zamrli u daljini, a onda je zavirio u učionicu. U njoj nije bilo nikoga, ali su vrata na drugom kraju bila odškrinuta. Harry već pođe prema njima, ali se onda sjeti da se zarekao da se neće petljati u tuđe stvari.

Ipak bi se kladio u tucet kamena mudraca daje Snape maloprije izašao iz te učionice, a sudeći po ovome stoje Harry netom čuo, Snape zacijelo sad hoda kao na federima, jer je očito Ouirrell napokon popustio.

Harry se vrati u knjižnicu, u kojoj je Hermiona upravo ispitivala Rona iz astronomije. Harry im ispriča stoje vidio i čuo.

"Znači daje Snape uspio!" reče Ron. "Ako mu je Ouirrell rekao kako da razbije njegovu čaroliju protiv crne magije..." "Ali, tu je još i Bundi", priklopi Hermiona. "Možda je Snape otkrio kako može proći pokraj njega a da nije ni pitao Hagrida?" reče Ron gledajući one tisuće knjiga oko njih. "Kladio bih se da ovdje negdje postoji knjiga u kojoj piše kako se može proći pokraj troglave psine. Pa, što ćemo sad, Harry?"

U Ronovim se očima opet upalila iskra pustolovnog duha, ali mu Hermiona odgovori prije nego je Harry dospio išta reći:

"Idi k Dumbledoreu! To je trebalo već davno učiniti. Ako pokušamo išta na svoju ruku, sigurno ćemo izletjeti iz škole."

"Ali nemamo nikakvih dokaza!" odvrati Harry. "Ouirrell je previše uplašen da bi potvrdio naše pretpostavke. Snape treba samo reći da ne zna kako je trol upao u školu u Noći vještica, i da nije u to vrijeme bio ni bližu trećeg kata... Što mislite, kome će se više vjerovati, njemu ili nama? Nije baš nikakva tajna da ga mi mrzimo, pa će

Dumbledore zaključiti da smo sve to izmislili kako bi mu on dao nogu. Ni Filch nam ne bi pomogao kad bi mu život ovisio o tome, on je previše dobar sa Snapcom, i mislit će da će biti to bolje što više učenika bude izbačeno iz škole. I nemojte zaboraviti da mi ne smijemo zapravo ništa znati o kamenu ni o Bundiju. Sve bismo to morali nadugaČko i naširoko objašnjavati..."

Činilo se da je Hermionu uvjerio u svoje tvrdnje, ali ne i Rona. "Ma, kad bismo bar malo pronjuškali..." "Ne, ne," odsiječe Harry, "dosta smo već njuškali." Potom razmota kartu Jupitera i počne učiti imena Jupiterovih mjeseci.

Sutradan ujutro, za doručkom, stigla su pisma za Harryja, Hermionu i Nevillea. U njima je bila ista poruka: Vaša kazna započinje večeras u sati, kad ćete se naći s g. Fil-ehom u predvorju.

Prof. M. McGonagaU

U onom svom uzbuđenju i jadu zbog bodova koje su izgubili, Harry je potpuno smetnuo s uma da moraju još izdržati i tu kaznu. Gotovo je očekivao da će se Hermiona pritužiti kako će sad izgubiti čitavujednu noć za utvrđivanje gradiva, ali Hermiona nije izustila ni riječi. Smatrala je, kao i Harry, da su zaslužili kaznu.

U sati navečer oprostili su se s Ronom u društvenoj prostoriji i sišli s Nevilleom u predvorje. Filch ih je već čekao, a bio je tu i Mal-foy. Harry je bio smetnuo s uma da je i Malfov kažnjen.

"Za mnom!" reče im Filch, koji je upalio fenjer i poveo ih van. "Kladio bih se da ćete ubuduće malo bolje promisliti prije nego što opet prekršite školske propise, je li, a?" nastavi gledajući ih prijekim okom. "O, da... ako baš mene pitate, najbolji su vam učitelji težak rad i muke... Prava je šteta što su ukinute one stare dobre kazne... da nekoliko dana visite obješeni za zapešća sa stropa... Još ja držim u svom uredu lance za tu svrhu,

Čuvam ih u dobrom stanju za slučaj da opet zatrebaju... Tako je, idemo, i nemojte sad pomišljati na bijeg, jer biste se mogli još gore provesti..."

Hodali su kroz mračno dvorište. Neville je neprestano šmrcao. Harry se pitao kakva li će biti kazna.

Vjerojatno će biti nešto grozno, inače se Filch ne bi ovoliko veselio.

Sjao je jarki mjesec, ali su ga oblaci povremeno zastirali pa je bivalo potpuno mračno. Harry je u daljini opazio osvijetljene prozore Hagridove kolibe. Tad začuje i povik izdaleka:

"Jesi to ti, Filch? Požuri da već jednoć krenemo."

Harryju poskoči srce od veselja. Ako budu s Hagridom, neće biti tako strašno. Vjerojatno mu se i lice ozarilo od olakšanja jer mu Filch dobaci:

"Da ne misliš možda da ćete se s tim klipanom zabavljati? E pa, sjeti se, dečko, da idete u šumu, a ja bih se stvarno iznenadio kad biste se iz nje svi vratili Čitavi."

Neville tiho zacvili a Malfov stane kao ukopan.

"U šumu?" ponovi glasom koji nije baš zvučao onako hladnokrvno kao obično. "Pa ne možemo mi tamo noću... tamo ima svakakvih zvijeri... ima čak i vukodlaka, kao što sam čuo."

Neville se grčevito uhvati za rukav Harryjeve pelerine i proizvede glas kao da se guši.

"Lijepi izgledi, je li?" reče Filch gugućući od veselja. "Trebalo je misliti na vukodlake prije nego što ste upali u neprilike, je li?"

Iz mraka im dugim koracima priđe Hagrid, a njemu za petama Očnjak. Hagrid je nosio svoj veliki samostrel, a o ramenu tobolac sa strelicama.

"Bilo je već i vrijeme", reče. "Čekam vas dobrih pola sata. Je sve u redu, Harry, Hermiona?"

"Ja ne bih, Hagrid, bio s njima previše ljubazan", hladno će Filch. "Uostalom, oni su tu da ih kaznimo."

"Zato ste i zakasnili, jel'da?" reče Hagrid mršteći se. "Držo si im predavanje, a? Nije na tebi da to radiš. Ti si svoje obavio, a odavle ću ihja dalje povest."

"Dobro, ja ću se u zoru vratiti po ono što od njih ostane", reče Filch pakosnim glasom, pa se okrene i pode natrag prema dvorcu njišući u hodu fenjer.

Malfov se obrati Hagridu:

"Ja ne idem u tu šumu", reče. Harryju bijaše drago što mu je u glasu razabrao prizvuk panike.

"Ideš, ideš, ako kaniš ostati u Hogwartsu", osorno će Hagrid. "Pogriješio si, i sad moraš to platit."

"Ali to je nešto za slugu, a ne za učenike. Ja sam mislio da ćemo mi prepisivati za kaznu kućni red ili tako nešto. Kad bi moj otac znao što ja ovdje radim, on bi..."

"... on bi ti reko da ti je u Hogwartsu tako i nikako drugojačije", zareži Hagrid. "Prepisivat kućni red! Ko da bi od toga bilo kakve faj-de? II ćeš napraviti nešto korisno ili ćeš naglavačke letiti iz škole. Ako misliš da bi ti ćaća više volio da budeš isključen, onda se vrati odma u dvorac i pakuj se! Ajde!"

Malfov je ostao stajati na mjestu. Bijesno pogleda Hagrida, a onda obori pogled.

"E, takva te volim", opet će Hagrid. "A sad me dobro svi slušajte, jerbo je ono šta ćemo noćas raditi jako opasno, i ja neću da se iko od vas nepotrebno izlaže opasnosti. Dođite sad načas vamo za mnom."

odvede ih do ruba šume. Podigavši visoko fenjer, pokaže im usku, vijugavu stazu što se gubila među debelim crnim stablima. Kad su se zagledali u šumu, povjetarac im zadigne kosu.

"Pazite sad vamo," prosljedi Hagrid, "vidite ovo što se sjaji na zemlji? Ovo srebrno? To vam je krv jednoroga. Tu vam je negdi jedno-rog teško ranjen. Ovo je već drugi put ovoga tjedna. Prošle sam srijede našo jednog mrtvog u šumi. Sad ćemo svi skupa potražiti tu sirotu živinu. Možda ćemo ju morat i usmrtiti da ju izbavimo od daljnjih muka."

"A Što će biti ako taj što je ranio jednoroga nađe prije nas nego mi njega?" zapita Malfov, koji nije mogao prikriti strah u glasu.

"Nema toga u ovoj šumi što će vas raniti dok ste god sa mnom ili Očnjakom", ustvrdi Hagrid. "Samo se držite staze. E, dobro, sad ćemo se podijeliti na dvije grupice i poći za tim tragom u raznim pravcima. Te vam krvi ima posvuda, mora da se ta živina vuče ovuda još od prošle noći, u najmanju ruku."

"Ja idem s Očnjakom", brže će Malfov promatrajući Očnjakove duge zube.

"Dobro, al te upozoravam da je Očnjak kukavica", opet će Hagrid. "Znači da ćemo ja, Harry i Hermiona kreniti na jednu stranu, a Dračo, Neville i Očnjak na drugu. E, sad, ako iko od nas nađe jednoroga, javit će to

drugima zelenim iskrama, jasno? Uzmite odma svoje štapiće i malo vježbajte... tako, vidite... a ako se ko nađe u nevolji, nek se javi crvenim iskrama, pa ćemo mu odma priskočit u pomoć... tako, samo pazite dobro... idemo!"

Šuma je bila crna i nijema. Tek što su stupili u nju, staza se razdvojila pa su Harry, Hermiona i Hagrid krenuli nalijevo, a Malfov, Ne-ville i Očnjak nadesno.

Išli su šutke, zagledani u tlo ispred sebe. Od vremena do vremena zraka mjesečine obasjala bi kroz granje trag srebrnoplave krvi na otpalom lišću.

Harry je zapazio daje Hagrid ozbiljno zabrinut.

"A da jednoroge ne ubija vukodlak?" upita ga Harry.

"Nisu vukodlaci dosta brzi za to", odgovori Hagrid. "Nije lako uloviti jednoroga jerbo su jednorozici jaka i čarobna stvorenja. Nisam nikad prije čuo daje koji od njih bio ovdje ranjen."

Prošli su pokraj panja obraslog mahovinom. Harry začuje žuborc-nje vode. Negdje je u blizini zacijelo teкао potok. Na vijugavoj stazi nailazili su tu i tamo na tragove krvi jednoroga.

"Je sve u redu, Hermiona?" šaptom je priupita Hagrid. "Ne boj se, jednorog nije mogo daleko odmaknut ako je teško ranjen, a onda ćemo ga lako... SKLANJAJTE SE ZA DRVO!"

Hagrid zgrabi Harryja i Hermionu pa ih odvuče sa staze do ori-jaškog hrasta. Izvuče strelicu iz tobolca i namjesti je na samostrel. Podigne samostrel, spreman da odapne. Svi su troje načulili uši. Nešto u blizini zašuška u uvelom lišću - kao da se nečija pelerina vuče po tlu. Hagrid je zurio u mračnu stazu, ali nakon nekoliko sekunda šuškanje se izgubi u daljini.

"Znao sam", promrsi Hagrid. "U šumi ima nešto što ne spada u nju."

"Vukodlak?" upita ga Harry.

"Nije to bio vukodlak, a nije bio ni jednorog", odgovori Hagrid sumornim glasom. "Dobro, ajdete sad za mnom, al oprezno!"

Produžili su polakše dalje načuljenih ušiju ne bi li čuli i najmanji šum. Iznenada se, na proplanku pred njima, nešto pomakne.

"Koje to?" vikne Hagrid. "Pokaži se... pazi, naoružan sam!"

Na proplanak stupi -je li čovjek ili konj? Do pasa je bio čovjek, riđe kose i brade, a ispod pasa je bilo sjajno konjsko kestenjasto tijelo sa crvenkastim repom. Harry i Hermiona zinu od čuda.

"A, to si ti, Ronane", reče Hagrid i odahne. "Kako si mi?"

Priđe kentauru i stisne mu ruku.

"Dobra večer, Hagrid", pozdravi ga Ronan. Imao je dubok, turoban glas. "Jesi me ti to htio ustrijeliti?"

"Čovjek mora, Ronane, bit na oprezu", odgovori mu Hagrid i potapše samostrel. "U ovoj se šumi nešto gadno dešava. Usput budi rečeno, ovo su Harry Potter i Hermiona Granger. Učenici iz naše škole. A ovo je, vas dvoje, Ronan. Kentaur."

"Primijetili smo to", reče Hermiona slabašnim glasom.

"Dobra večer", pozdravi ih Ronan. "Vi ste dakle učenici? Učite li puno u toj vagoj školi?"

"Aha..."

"Malo", bojažljivo će Hermiona.

"Malo? E pa, i to je nešto", uzdahne Ronan, pa zabaci glavu i zagleda se u nebo. "Mars noćas jarko svijetli."

"Aha," potvrdi Hagrid i načas digne također pogled. "Čuj, Ronane, baš mi je drago što smo naišli na tebe, jerbo je jedan jednorog ranjen... da nisi što god vidio?"

Ronan mu ne odgovori odmah. Netremice se opet zagleda u nebo i ponovo uzdahne.

"Nevini su uvijek prve žrtve", reče. "Tako je to odvajkada bilo, tako je i sada."

"Aha", potvrdi Hagrid, "al nisi možda vidio što god, Ronane? Nešto neobično?"

"Mars noćas jarko svijetli", ponovi Ronan. Hagrid ga je nestrpljivo gledao. "Neuobičajeno jarko."

"Aha, al ja sam mislio na nešto neuobičajeno ovdje bliže nama", reče Hagrid. "Nisi dakle opazio ništa čudno?"

Ronan mu ni ovaj put ne odgovori odmah. Napokon reče:

"U šumi se kriju mnoge tajne."

Medu drvećem iza Ronana opet se nešto pomakne pa Hagrid ponovo podigne samostrel, ali to bijaše samo još jedan kentaur, crne kose i crnog tijela, nekako divljiji od Ronana.

"Zdravo, Bein", pozdravi ga Hagrid. "Kako si?"

"Dobra večer, Hagrid. Nadam se da si dobro?"

"Dosta dobro. Čuj, baš sam pito Ronana niste primijetili što čudnovato ovdje u šumi u zadnje vrijeme? Upravo je jedan jednorog ranjen... da ne znaš slučajno štogod o tome?"

Bein im se približi i stane uz Ronana. I on se zagleda u nebo.

K. Row!inu

"Mars noćas jarko svijetli", pripomene.

"To smo već čuli", osorno će Hagrid. "E pa, ako ko od vas dvojice što primijeti, nek mi odma javi, može? A mi idemo dalje."

Harry i Hermiona podu za njim obzirući se preko ramena za Ronanom i Beinom dok im drveće ne zakloni vidik.

"Nikad se nemojte truditi izvući direktan odgovor od kentaura", razdražljivo ustvrdi Hagrid. "Ti vražji zvjezdoznanci! Te vam ne zanima ništa stoje bliže od Mjeseca,"

"Ima li ih mnogo ovdje?" upita ga Hermiona.

"Pa, nađe ih se... Obično se drže za se, al kad se zaželim razgovora, dobro mi dođu. Kentauri su vam, znate, oštromni- svašta znadu... samo što ne pokazuju previše toga."

"Da nije i ono što smo prije Čuli bio kentaur?" upita ga Harry.

"Pa zar ti se možda učinilo daje ono bio topot kopita? Jok, ako baš mene pitaš, to je bilo upravo ono što ubija jednoroga... nikad nisam tako nešto čuo."

Išli su dalje kroz gustu, mračnu šumu. Harry se i dalje nervozno obzirao. Imao je neugodan osjećaj da ih netko motri. Bilo mu je drago stoje s njima Hagrid sa svojim samostrelom. Upravo su skrenuli za zavijutak staze kad Hermiona zgrabi Harryja za mišicu.

"Hagrid! Gledaj! Crvene iskre, naši su u opasnosti!"

"Pričekajte me ovdje!" vikne Hagrid. "Ostanite na stazi, vratit ću se za vas!"

Čuli su ga kako odlazi kroz šumu lomeći šipražje. Njih su dvoje ostali stajati zagledani jedno u drugo, i uplašeni. Na kraju nisu više ništa Čuli do šuma krošnji oko sebe.

"Ne misliš valjda da su stradali?" šapne Hermiona.

"Nije me briga za Malfova, ali ako se Nevilleu što dogodilo... Mi smo najviše krivi što je on uopće ovdje s nama."

Minute su se otegnule dozlaboga. Reklo bi se da im se sluh izoštrio. Harry kao da je hvatao svaki dašak vjetra, svako pucketanje grančice. Što li se to zbiva? Gdje su ostali?

Napokon šipražje opet zapucketa i najavi Hagridov povratak. S njim su bili i Malfov, Neville i Očnjak. Hagrid je bjesnio. Navodno se Malfov prikratio odstraga Nevilleu i zgrabio ga da ga uplaši. Nevillea je uhvatila panika pa je ispalio crvene iskre.

"Zbog ove vaše dreke možemo bit sretni ako sad još išta pronađemo. A sad ćemo se zamijenit... Neville, ti ćeš ostati sa mnom i Her-mionom, a ti, Harry, idi s Očnjakom i ovim budalašem. Oprosti," nadoda Hagrid šaptom Harryju, "al tebe neće tako od šale uplašiti, a mi ipak moramo obaviti ovaj naš posao."

I tako Harry pođe s Malfovom i Očnjakom u samo srce šume. Zalazili su gotovo pola sata sve dublje i dublje u šumu dok nisu više ni mogli pravo ići stazom, tako je gusta bila šuma. Harryju se učini da i krv jednoroga biva sve gušća. Zapazili su tragove krvi čak i na korijenu jednog stabla, baš kao da se jedna životinja valjala tu negdje od boli. Harry ugleda proplanak kroz zapleteno granje starog hrasta.

"Pazi!..." promrmlja i ispruži ruku da zaustavi Malfova.

Na zemlji se pred njima sjajilo nešto bijelo. Polako se primaknu tom mjestu.

Bio je to doista jednorog, mrtav. Harry nije nikad vidio ništa tako lijepo i tužno. Duge, vitke noge jednoroga bijahu ispružene pod neobičnim kutom na mjestu gdje se srušio, a griva mu se bijeljela poput biserja na tamnom lišću.

Harry zakorači prema jednorogu kad se razlegne zvuk kao da nešto klizi. Harryju se sledi krv u žilama. Grm na rubu proplanka zadrhti... Tad iz sjene izađe zakukuljena spodobu puzeći po tlu kao zvijer što vreba žrtvu. Harry, Malfoy i Očnjak stajali su kao skamenjeni. Zakukuljena prilika dopuzi do jednoroga, sagne glavu nad ranu u slabini životinje i uzme piti krv.

"AJOOOOOOJ!"

Malfov ispusti užasan krik i dade se u bijeg... a za njim i Očnjak. Zakukuljena spodoba podigne glavu i zagleda se u Harryja... niz njušku mu se cijedila krv jednoroga. Osovi se na noge i hitro mu se primakne... Harry se nije mogao ni maknuti od straha.

Tad mu kroz glavu sijevne bol kakvu nikad prije nije osjetio, baš kao da mu se ožiljak na čelu upalio... Napol zaslijepljen, uzmakne teturajući. Začuje za sobom topot kopita u galopu, nešto ga preskoči i nasrne na onu spodobu.

Bol je u Harryjevoj glavi bila tako snažna da on padne na koljena. Tek ga za minutu-dvije bol prođe. Kad je digao pogled, one spodobe više nije bilo. Nad njim je stajao kentaur, ali to nije bio ni Ronan ni Bein. Ovaj je bio mlađi od njih, imao je plavu, zapravo bijelu kosu i tijelo konja pasmine palomino.

"Je li sve u redu?" upita kentaur Harryja podižući ga na noge. "Jest... hvala vam... a što je ono bilo?"

Kentaur mu ne odgovori. Imao je začudno plave oči poput svijetlih safira. Pozorno se zagleda u Harryja. Pogled mu se najdulje zadrži na ožiljku što se, modrosiv, isticao na Čelu.

"Ti si mali Potter", reče. "Najbolje da se odmah vratiš do Hagrida. U šumi nije u ovo doba sigurno... pogotovo za tebe. Znaš li jahati? Tako bismo brže stigli. Ja se zovem Firenco", nadoda spuštajući se na prednje noge da ga Harry zajaše.

S druge strane proplanka iznenada dopre opet topot kopita. Ro-nan i Bein dojure između drveća, uznojenih i uzbibanih sapi.

"Firenco!" zagrmi Bein. "Što to radiš? Na leđima ti je ljudski stvor! Zar nemaš nimalo osjećaja stida? Pa, nisi valjda obična mazga?"

"A znate li vi tko je ovo?" upita ih Firenco. "To vam je mali Potter. Što brže izađe iz ove Šume, to bolje."

"Što si mu to napričao?" promrsi Bein. "Ne zaboravi, Firenco, da smo se zakleli da se nećemo suprotstavljati nebesima. Zar nismo iz gibanja planeta razabrali što će se dogoditi?"

Ronan nervozno zagrebe kopitom po zemlji.

"Uvjeren sam daje Firenco imao najbolje namjere", reče on sumornim glasom.

Bein se srdito ritne stražnjim nogama.

"Najbolje namjere! Što se to nas tiče? Kentaurima je samo do onoga što piše u zvijezdama! Nije naša briga da trčkaramo okolo kao magarci za zalutalim ljudskim stvorovima u šumi!"

Firenco se odjednom ljutito propne na stražnje noge tako da mu se Harry uhvati za ramena da ne padne.

"Zar ne vidiš ovoga jednoroga?" izdere se Firenco na Bcina. "Zar ti nije jasno zastoje on ubijen? Zar ti planeti nisu odali i tu tajnu? Da, Bein, ja se borim protiv onoga što vreba u ovoj šumi, zajedno s ljudskim stvorovima ako baš treba."

Firenco se uspropada po proplanku. Harry se grčevito držao za njega kad pojure između drveća ostavljajući Ronana i Bcina za sobom.

Harryju nije bilo jasno što se dogodilo.

"Zašto se Bein toliko ljuti?" zapita. "Uostalom, od kakve si me to ti zvijeri spasio?"

Firenco produži dalje korakom i upozori Harryja neka sagne glavu da ne zapne za niske grane, ali mu ne odgovori na pitanje. Toliko su se dugo probijali bez riječi kroz šumu da je Harry već pomislio da Firenco ne želi više s njim razgovarati. Međutim, upravo kad su prolazili između neobično gustog drveća, Firenco se odjednom zaustavi i zapita:

"Harry Potter, znaš li ti čemu služi krv jednoroga?"

"Ne znam", odgovori Harry, iznenađen takvim neobičnim pitanjem. "Mi samo upotrebljavamo njegov rog i dlake iz repa na predavanjima Čarobnih napitaka."

"Radi se o tome daje ubiti jednoroga najveća sramota", reče Firenco. "Takav zločin može počinuti samo netko tko nema što izgubiti, a može sve dobiti. Krv jednoroga može te održati na životu čak i ako si na samrti, ali po strašnoj cijeni. Kad ubiješ nešto tako čisto i nezaštićeno da bi spasio sebe, ostaje ti samo poluživot, proklet život, od trenutka kad usnama dotakneš tu krv."

Harry je piljio u zatiljak Firenca posrebn mjesecinom.

"Tko uopće može biti tako očajan?" upita se naglas. "Ako ostaneš dovijeka proklet, onda je smrt ipak bolja, zar ne?"

"Jest", potvrdi Firenco, "osim ako ti nije samo do toga da ostaneš živ toliko dugo da popiješ nešto drugo... nešto što će ti vratiti svu snagu i moć... nešto što će značiti da nećeš nikad umrijeti. Gospodine Potter, znate li vi što je u ovom trenutku skriveno u vašoj školi?"

"Kamen mudraca! Naravno, eliksir života! Ali ne razumijem tko..."

"Zar ne možeš zamisliti nikoga tko čeka godinama da se vrati na vlast, tko se grčevito drži za život i čeka svoju prigodu?"

Harryju se učini kao da mu je neka Čelična šaka odjednom steg-nula srce. Usred Šuma drveća, kao da je još jednom čuo ono što mu je Hagrid rekao one noći kad su se upoznali: "Neki tvrde da je on umro. Mislim da je to makar šta. Ne znam je li uopće ostalo dosta ljudskosti u njem da bi mogao umrijeti."

"Hoćete reći", prokriješti Harry, "da je to bio Vol..."

"Harry! Harry, je li ti dobro?"

Stazom im je u susret trčala Hermiona, a za njom je predisao Hagrid.

"Izvršno", odgovori Harry a da nije pravo ni znao što govori. "Hagrid, jcdnorog je mrtav, leži tamo na proplanku..."

"Ovdje te ja ostavljam", promrmlja Firenco, a Hagrid odjuri da pregleda mrtvog jednoroga. "Sad si na sigurnom."

Harry mu spuzne niz leda.

"Sretno, Harry Potter!" reče mu Firenco. "Već je i prije koji put pogrešno pročitano ono što piše u zvijezdama, Čak se i kentaurima to događa. Nadam se daje i ovaj put bilo tako."

Okrene se i otkaska u dubinu šume ostavljajući uzdrhtalog Harryja za sobom.

Ron je bio zaspao u mračnoj društvenoj prostoriji čekajući ih da se vrate. Kad gaje Harry grubo prodrmao, povikao je nešto protiv prekršaja u metloboju. Ipak se začas probudi, a Harry i Hermiona počnu mu odmah pripovijedati što se zbilo u šumi.

Harry nije mogao sjediti na miru. Ushodao se gore-dolje ispred vatre. Još je drhturio.

"Snape traži taj kamen za Voldemorta... Voldemort ga čeka u šumi... a mi smo za sve ovo vrijeme mislili da se Snape želi samo obogatiti..."

"Prestani izgovarati to ime!" prestravljeno mu šapne Ron kao da se boji da bi ih Voldemort mogao čuti.

Harry ga uopće nije slušao.

"Mene je Firenco spasio, iako to zapravo nije smio učiniti... Bcin se zbog toga razbjjesnio... govorio je nešto o tome kako se on miješa u ono što su planeti pretkazali... a to je valjda da se Voldemort vraća... Bein misli daje Firenco morao pustiti da me Voldemort ubije... Valjda je i to zapisano u zvijezdama?"

"Daj već jednom prestani spominjati to ime!" prosikće Ron.

"I sad ja moram samo čekati da Snape ukrade kamen", produži Harry obuzet grozničavim uzbuđenjem. "A onda će Voldemort doći da me dotuče... Onda će valjda i Beinu biti srce na mjestu."

Iako je Hermiona bila vrlo uplašena, izgovori riječ-dvije utjehe:

'Harry, svi tvrde da se Znaš-već-tko oduvijek boji samo Dum-bledorea. Dok je god Dumbledore u blizini, Znaš-već-tko neće te ni dirnuti. Uostalom, tko kaže da kentauri imaju pravo? Meni to sve skupa izgleda kao vračanje, a profesoricu McGonagal! tvrdi da je vračanje vrlo nepouzdana vrsta magije." Počelo je već svitati prije nego što su prestali razgovarati. Otišli su na počinak iscrpljeni i promukli. Ali još nisu prošla iznenađenja te noći.

Kad je Harry navukao pokrivač na sebe, našao je pod krevetom uredno složeni Čarobni plašt nevidljivosti.

Na njemu je bila pričvršćena ova poruka:

ZA SVAKI SLUČAJ!

GLAVA ŠESNAESTA

KROZ PROPADALISTE

Idućih godina Harryju nikad nije bilo jasno kako je uopće uspio položiti ispite dok je svakog Časa očekivao da će mu Voldemort upasti u sobu. Pa ipak, dani su polako prolazili i nije bilo dvojbe da je Bundi još živ i zdrav iza onih zaključanih vrata.

Bilo je sparno i vruće, pogotovo u velikoj učionici u kojoj su polagali pismene dijelove ispita. Za ispite su dobili nova, posebna pera začarana protiv prepisivanja.

Imali su i ispite iz praktične nastave. Profesor Flitwick pozivao ih je jednog po jednog u svoju predavaonicu da provjeri znaju li natjerati ananas da pleše step na klupi. Pred profesoricom McGonagall morali su pretvoriti miša u burmuticu - i dobivali bodove za lijep izgled burmutice, a gubili ih ako je burmutica imala brkove. Kod Sna-pea su svi bili nervozni jer im je on puhao za vrat dok su se nastojali prisjetiti kako se pravi napitak za zaborav.

Harry se upinjao da sve učini kako treba ne obazirući se na oštre bolove na čelu, što su ga neprestano mučili nakon povratka iz šume. Neville je mislio da Harry pati od silne treme jer nije mogao spavati, ali je činjenica da se budio od one svoje stare noćne more, samo što je sad bilo gore nego ikad, jer se u snu pojavljivala zakukuljena spodoba kojoj se iz usta cijedi krv.

Možda je to bilo zato što oni nisu vidjeli ono što je Harry vidio u šumi, ili možda zato što nisu imali na čelu ožiljke koji bi ih pekli, tek, reklo bi se da Ron i Hermiona nisu bili onako zabrinuti za kamen mudraca kao Harry. Sigurno je da ih je plašila pomisao na Volde-morta, ali im se on nije javljao u snu, a toliko su bili zaokupljeni ponavljanjem gradiva da nisu imali vremena uzrujavati se zbog toga što Snape ili bilo tko drugi smjera.

Posljednji im je ispit bio iz Povijesti magije. Još samo sat vremena odgovaranja na pitanja o šašavim starim čarobnjacima koji su izumjeli kotliće u kojima se čarobni napitci sami miješaju, pa će napokon biti slobodni, slobodni čitav tjedan dok ne saznaju rezultate ispita. Kad im je duh profesora Binnsa rekao neka odlože pera i smotaju svitke pergamenta, Harry nije mogao a da se ne veseli sa svima ostalima.

"Bilo je mnogo lakše nego što sam očekivala", reče Hermiona kad su se pridružili skupinama učenika koji su se razmiljeli po suncem obasjanom dvorištu. "Nisam uopće morala štrebati ništa o pravilima ponašanja vukodlaka iz . godine ni o ustanku Elfrika Gorljivog."

Hermiona je svagda voljela naknadno raspravljati o zadacima koje su dobili na ispitu, ali je Ron tvrdio da ga od toga hvata muka pa su radije otišli do jezera i izvalili se ondje pod jedno stablo. Blizanci Weasley i Lee Jordan dražili su krake orijaške lignje što se sunčala u toplom plićaku.

"Nema više štrebanja", zadovoljno uzdahne Ron protežući se na travi. "I ti bi se, Harry, mogao malo više veseliti, imamo punih tjedan dana do časa kad ćemo saznati koliko smo loše prošli, zasad se ne moramo još ništa brinuti."

Harry se trljao po čelu.

"Da mi je samo znati što ovo znači", ljutito plane. "Stalno me boli ožiljak... to mi se i prije događalo, ali nikad ovako često."

"Otiđi do Madame Pomfrev", predloži mu Hermiona.

"Ma nisam ja bolestan", reče Harry. "Ja mislim da mi je to upozorenje... da se bliži opasnost..."

Ronu je bilo prevruće da bi se mogao uzrujavati.

"Opusti se, Harry, Hermiona ima pravo, kamen je na sigurnome dok god je Dumbledore u blizini. Uostalom, nikad nismo imali dokaza da je Snape otkrio kako se može proći pokraj Bundija. Jednom mu je Bundi već malne odgrizao nogu, pa Snape neće tako brzo ponoviti taj pokus. Prije će Neville zaigrati za reprezentaciju Engleske u metloboju nego što će Hagrid iznevjeriti Dumbledorea."

Harry klimne glavom, ali se nije mogao osloboditi pritajenog osjećaja daje zaboravio nešto učiniti, nešto važno. Kad im je to pokušao objasniti, Hermiona mu reče:

"Ma sve ti je to od ispita. Noćas sam se ja probudila i prošla polovicu svojih bilježaka o preobrazbama prije nego što sam se sjetila da smo taj ispit već položili."

Harry je bio čvrsto uvjeren da taj neodređeni osjećaj ipak ne potječe od učenja. Gledao je sovu kako leti po jarkomodrom nebu prema školi, s pisamcem u kljunu. Hagrid mu je jedini do sada pisao. Hagrid neće nikad iznevjeriti Dumbledorea. Hagrid neće nikad nikom reći kako se može proći pokraj Bundija... nikad... ali...
Odjednom Harry skoči na noge.

"Kamo ćeš?" pospano ga upita Ron.

"Upravo sam se nečega sjetio", odgovori Harry i probljedi. "Moramo odmah do Hagrida."

"Zašto?" dahne Hermiona žureći se da održi korak s njim.

"Zar ne mislite da je malo čudno što je Hagrid najviše od svega želio zmaja, i da se onda pojavio onaj neznanac koji je slučajno nosio jaje u džepu?" reče Harry grabeći niz travnati obronak. "Koliko ljudi hoda po

svijetu sa zmajevim jajima u džepu ako se to protivi ča-robnjačkom zakonu? Zar ne mislite daje taj imao sreću što je naišao na Hagrida? Kako to nisam već prije shvatio?"

"Na što ciljaš?" priupita ga Ron, ali mu Harry ne odgovori nego pojuri kroz dvorište prema šumi.

Hagrid je sjedio u naslonjaču ispred svoje kolibe. Zasukao je bio hlače i rukave i ljuštio grašak u veliku zdjelu.

"Zdravo", pozdravi ih smiješeći se. "Jesu vam završili ispiti? Imate vremena da nešto popijete?"

"Možemo, hvala", odgovori mu Ron, ali ga Harry presiječe u riječi:

"Ne možemo, žuri nam se. Hagride, moram te nešto pitati. Sjećaš li se one večeri kad si iskartao Norberta?"

Kako je izgledao onaj čovjek s kojim si se kartao?"

"Nemam pojma," ležerno odgovori Hagrid, "nije uopće skidao kukuljicu."

Opazi kako su se sve troje zgranuli pa uzvije obrvama.

"Nije to nikakvo čudo, ima vam svakakve čeljadi u Veprovoj glavi... u tom bircuzu na kraju sela. Možebit je bio i trgovac zmajevima, šta ja znam? Nisam mu lice pravo ni vidio jerbo nije skido kukuljicu."

Harry se svali na zemlju do zdjele s graškom.

"A o čemu si, Hagride, razgovarao s njim? Nisi li možda spominjao Hogwarts?"

"Možebit i jesam", reče Hagrid i namršti se nastojeći se prisjetiti te večeri. "Aha... on me je pito čime se bavim, i ja sam mu reko da sam ovdašnji lovočuvar... Malo se raspitavo o tome kakve sve zvjerke čuvam... pa sam mu reko... i reko sam mu kako sam oduvijek želio imat zmaja... a onda je... ne sjećam se sasma dobro jerbo me je stalno

častio pićem... Čekaj malo... aha, onda mi je reko da ima kod sebe to zmajevo jaje i da se možemo pokartat za njega ako želim... al da mora bit siguran da ću znat š njim, da ga želi dat samo u dobre ruke... A onda sam mu ja reko da mi neće bit teško sa zmajem izać na kraj kad sam već imo Bundija..."

"I je li... je li se zanimao za Bundija?" upita ga Harry nastojeći govoriti mirno.

"Pa... jeste... koliko uopće ima troglavih pasa, čak i oko Hogwartsa? I tako sam mu ja reko daje Bundi dobar ko duša ako ga znadeš smirit. Čim mu odsviraš malo muzike, zaspri ko top..."

Hagrid se odjednom i sam zgrozi nad tim svojim riječima.

"Ovo vam nisam smio reć!" izlance. "Zaboravite da sam vam to reko! Hej... kud ćete?"

Harry, Ron i Hermiona nisu progovorili ni riječi sve dok se nisu zaustavili u predvorju, u kojem je bilo vrlo hladno i mračno nakon što su došli izvana.

"Moramo odmah do Dumbledorea", reče Harry. "Hagrid je tom neznancu rekao kako se može proći pokraj Bundija, a pod onom je kukuljicom bio ili Snape ili Voldemort. Vjerojatno mu to nije bilo teško izvesti kad je uspio opiti Hagrida. Ja se samo nadam da će nam Dumbiedore povjerovati. Možda će i Firenco potvrditi naše tvrdnje akogaBeinu tome ne spriječi. Gdje je Dumbledoreovured?"

Pogledaju oko sebe kao da se nadaju da će ugledati neki znak koji će ih uputiti u pravom smjeru. Nikad nisu ni od koga čuli gdje Dumbiedore boravi, niti su ikog poznavali tko je ikad bio poslan k njemu.

"Jednostavno ćemo morati..." počne Harry, ali se uto u predvorju iznenada razlegne nečiji glas:

"A što vas troje radite ovdje unutra?"

Bijaše to profesorica McGonagall s naramkom knjiga.

"Htjeli bismo porazgovarati s profesorom Dumbledoreom", odgovori joj Hermiona prilično hrabro, kako pomisle Harry i Ron.

"Porazgovarati s profesorom Dumbledoreom?" ponovi profesorica McGonagall kao da je takva želja nešto samo po sebi vrlo sumnjivo. "A zašto?"

Harry proguta slinu... što sad?

"Radi se zapravo o nečem povjerljivom", reče on, ali se istog časa pokaje stoje to rekao, jer profesorici McGonagall zatrepere nosnice.

"Profesor Dumbiedore oputovao je prije desetak minuta", hladno im odgovori. "Primio je po sovi hitnu poruku od Ministarstva magije i odmah je odletio u London."

"Oputovao je?" očajnički će Harry. "Bašsada?"

"Profesor Dumbiedore je, Potter, velik čarobnjak, pa je i vrlo zaposlen..."

"Ali radi se o važnoj stvari."

"Misliš da je to što mu vi, Potter, imate reći važnije od Ministarstva magije?"

"Čujte, gospodo profesor," reče joj Harry i pošalje oprez do vraga, "riječ je o kamenu mudraca..."
Profesorica McGonagall očekivala je sve prije nego ovo. Knjige koje je držala u naručju ispadnu joj, ali se ne sagne da ih pokupi.

"Kako vi znate za..." probrglja.

"Gospodo profesor, ja mislim... ja znam... da Sn... da će netko pokušati ukrasti taj kamen. I zato moram porazgovarati s profesorom Dumbledoreom."

Ona ga promotri s mješavinom zgranutosti i sumnje na licu.

"Profesor Dumbiedore vraća se sutra", odlučno izusti. "Ne znam kako ste saznali za taj kamen, ali budite bez brige, nitko njega ne može ukrasti, isuviše je dobro zaštićen."

"Ali, gospodo profesor..."

"Potter, ja dobro znam što govorim", kratko odsiječe ona pa se sagne i pokupi knjige s poda. "Savjetujem vam da svi lijepo izađete van i uživajte u suncu."

Ali nisu izašli.

"To će se sigurno noćas dogoditi", reče Harry čim je bio siguran da ga profesorica McGonagall ne može više čuti. "Snape će se noćas spustiti kroz ona vrata u podu. Saznao je sve. Sto mu je potrebno, a sad mu više ni Dumbiedore ne stoji na putu. On mu je zacijelo poslao tu poruku, kladio bih se da će se u Ministarstvu magije svi zaprepatiti kad ugledaju Dumbledorea."

"Ali što sad možemo mi..."

Hermiona je zinula. Harry i Ron se naglo okrenu.

Pred njima je stajao Snape.

"Dobar dan", pozdravi ih slatkim glasom.

Oni se zagledaju u njega.

"Ne biste smjeli biti unutra po ovako lijepom vremenu", reče im s neobičnim, iskrivljenim smiješkom na licu.

"Mi smo..." počne Harry ne znajući pravo što da kaže.

"Morate paziti što radite", upozori ih Snape. "Ljudi će još pomisliti, kad vas vide kako se ovdje zadržavate, da nešto smjerate. A Grvffindori ne mogu sebi dopustiti da izgube još koji bod, zar ne?"

Harry se sav zajapuri. Svi se troje okrenu da podu van, ali ih Snape još jednom zovne:

"Pazite dobro, Potter... ako se još budete smucali po noći, ja ću se osobno pobrinuti da vas isključe iz škole. Do viđenja!"

I on se dugim koracima zaputi prema zbornici.

Kad su izašli na kamene stube, Harry se obrati prijateljima:

"Dakle, evo što moramo učiniti", žustro im Šapne. "Netko od nas mora paziti na Snapea... čekati pred zbornicom i pratiti ga ako izađe iz nje. Najbolje da to bude Hermiona."

"Zastoja?"

"Pa, to je bar jasno", priklopi Ron. "Ti uvijek možeš reći da Čekaš profesora Flitwicka." Pa nastavi visokim glasom: "On, gospodine profesore, ozbiljno sam zabrinuta, mislim da sam pogrešno odgovorila na pitanje B..."

"Ma daj prestani!" reče mu Hermiona, ali pristane da ode motriti na Snapea.

"A nas dvojica ćemo dotle motriti na vrata na trećem katu", reče Harry Ronu. "Idemo!"

Ali taj im dio plana nije uspio. Čim su stigli do vrata što su dijelila BUNDIJA od ostalog dijela škole, pojavi se pred njima opet profesorica McGonagall. Ovaj put izgubi strpljenje:

"Vi valjda mislite daje teže proći pokraj vas nego pokraj hrpe čarolija?" okomi se na njih. "Dosta je tih vaših gluposti! Ako saznam

da se još motate ovuda, oduzet ću još pedeset bodova Grvffindori-ma! Da, Weasley, oduzet ću ih mom vlastitom domu!"

Harry i Ron se vrate u društvenu prostoriju. Tek što je Harry rekao: "Ali bar je Hermiona Snapeu za petama!" na zidu se pomakne portret Debele dame i pred njima se pojavi Hermiona.

"Žao mi je, Harry!" procvili. "Snape je izašao iz zbornice i upitao me što tamo tražim, pa sam mu rekla da čekam na Flitwicka, a on je onda otišao po njega tako da sam se jedva izvukla. I sad ne znam kamo je Snape otišao."

"Epa, sad, stoje, tu je!" reče Harry.

Ono se dvoje zapilje u njega. Probljedio je i oči mu se zakrijesile.

"Ja ću večeras izaći i pokušati prvi doći do kamena."

"Ma ti si lud!" reče mu Ron.

"Ne smiješ to učiniti!" odsječno će Hermiona. "Poslije svega onoga što su nam rekli McGonagall i Snape? Isključit će te iz škole!"

"PA ŠTA ONDA?" prodere se Harry. "Kako ne razumijete?"

Ako se Snape dočepa kamena, Voldemort se vraća! Zar niste Čuli kako je to bilo kad je on pokušao preuzeti vlast? Neće više biti Hog-wartsa da nas isključe iz škole! On će ga savrniti sa zemljom ili će ga pretvoriti u školu crne magije! Zar vam nije jasno daje sad svejedno koliko ćemo bodova izgubiti? Zar zbilja mislite da će on ostaviti na miru vas i vaše roditelje ako Grvffindori osvoje Medudomni pokal? Ukoliko me ulove prije nego što dođem do kamena, morat ću se vratiti k Dursleyjevima i čekati da me Voldemort tamo pronađe. To će samo značiti da ću umrijeti malo kasnije nego inače, jer ja nikad neću prijeći na stranu crne magije! Noćas ću se spustiti kroz ona vrata u podu i u tome me neće spriječiti ništa od onoga što mi vas dvoje kažete! Sjećate se još valjda da mi je Voldemort ubio roditelje?"

I izazovno ih pogleda.

"Imaš pravo, Harry", reče mu Hermiona sitnim glasom.

"Zaogrnut ću se Čarobnim plaštem nevidljivosti", nastavi Harry. "Sva je sreća što ga opet imam."

"Hoćemo li se moći svi troje zaogrnuti njime?" upita ga Ron.

"Svi... svi troje?"

"Ma daj, ne misliš valjda da ćemo te pustiti da sam odeš?"

"Dakako da nećemo", resko će Hermiona. "Kako misliš doći do kamena bez nas? Idem ja radije pregledati malo svoje knjige, možda ću još naći u njima nešto korisno..."

"Ali, ako nas ulove, i vi ćete biti isključeni."

"To bih ja tek voljela vidjeti", odlučno ustvrdi Hermiona. "Flit-wick mi je u povjerenju rekao da sam njegov ispit položila sa sto dvanaest posto. Poslije toga me nitko neće moći isključiti iz ove škole."

Nakon večere je sve troje nervozno sjedilo po strani, u kutu društvene prostorije. Nitko se nije obazirao na njih, nitko od Grvffindora nije više imao što reći Harryju. Ta ga Činjenica prvi put nije više uznemirivala. Hermiona je pregledala svoje bilješke ne bi li našla kakvu Čaroliju kojom bi mogla razbiti čini. Harry i Ron nisu mnogo razgovarali. Obojica su mislili na ono sto ih čeka.

Učenici su odlazili na počinak pa se soba malo-pomalo praznila. "Najbolje da sad odmah uzmemo plašt", promrmlja Ron kad je otišao i Lee Jordan zijevajući i protežući se. Harry otrči u njihovu mračnu spavaonicu na katu. Pošto izvuče plašt, pogled mu padne na frulu koju mu je Hagrid darovao za Božić. Strpa je u džep da njome uspava Bundija, jer mu se baš nije pjevalo. Trkom se vrati u društvenu prostoriju.

"Najbolje će biti da se već ovdje zaogrnmemo plaštem, i da dobro pazimo da sve troje stanemo pod njega..."

Kad bi Filch opazio kako se jedna od naših nogu kreće sama od sebe..."

"Što to radite?" upita ih netko iz kuta sobe. Iza naslonjača se pomoli Neville držeći grčevito u ruci žabu krastaču, koja se kanda spremala da još jednom umakne na slobodu.

"Ništa, Neville, ništa", odgovori mu Harry skrivajući brže-bolje plašt iza leđa.

Neville se zagleda u njihova lica na kojima se ogledaše krivnja. "Opet nekamo odlazite!" reče im.

"Ne, ne, ne odlazimo", ustvrdi Hermiona. "Ne, nikamo ne odlazimo. A zašto ti, Neville, ne odeš spavati?"

Harry pogleda na sat u drvenom ormariću uz vrata. Nisu više smjeli gubiti vrijeme, jer Snape možda već uspavljuje Bundija.

"Ne smijete nikamo otići," reče Neville, "opet će vas uloviti, pa će Grvffindori imati još više okapanja."

"Mati to ne razumiješ," reče mu Harry, "radi se o jednoj važnoj stvari."

Ali Neville je očito bio spreman na očajnički korak.

"Ja vas neću pustiti da odete", reče i pohita do rupe ispod portreta na zidu. "Neću... neću vam to dopustiti!"

"Neville," plane Ron, "maleni se od te rupe i nemoj biti blesav..."

"Ne govori mi da sam blesav", reče Neville. "Mislim da više ne smijete kršiti propise! Upravo si mi ti govorio da se moram opirati ljudima!"

"Da, ali ne nama!" srdito će Ron. "Neville, ti ne znaš što radiš!"

I zakorači prema njemu, a Nevilleu ispadne iz ruke žaba i izgubi se u nekoliko skokova.

"Pa dobro, hajde, udari me!" reče Neville i podigne Šake. "Ja sam spreman!"

Harry se okrene Hermioni i reče joj očajnički:

"Učini nešto!"

Hermiona pristupi Nevilleu:

"Neville, meni je zbilja, zbilja žao zbog ovoga."

I podigne svoj čarobni štapić,

"Pelrificus Totalus!" uzvikne i uperi štapić u Nevillea.

Neville naglo spusti ruke uz bokove i skupi noge. Sav ukočen, zaljulja se na mjestu i padne ničice na pod, ukočen kao da je progutao metlu.

Hermiona mu priskoči da ga okrene na leđa. Nevilleu su se i čeljusti stisnule tako da nije mogao ni riječi progovoriti. Samo su mu se oči micale i prestravljeno ih gledale.

"Što si mu to učinila?" upita je Harry šaptom.

"To je sputavanje čitava tijela", zdvojno će Hermiona. "Oh, Neville, stvarno mi je žao."

"Morali smo to, Neville, učiniti, jer nemamo vremena da ti sve objašnjavamo", reče mu Harry.

"Poslije ćeš, Neville, to shvatiti", dobaci mu Ron dok su preskakali preko njega i zaogrtali se Čarobnim plaštem nevidljivosti.

Ipak, nije bio dobar znak ostaviti tako Nevillea nepomična na podu. Onako usplahirenima, svaka im je sjena kipova nalikovala na Filcha, svaki daleki dašak vjetra zvučao je kao da se Peeves obrušava na njih.

Sa dna prvih stuba opaze Gospu Norris kako se na samom vrhu šulja.

"Uh, hajde da je bar ovaj put udarimo nogom", šapne Ron Harryju na uho, ali Harry zavrti glavom. Dok su oprezno prolazili pokraj nje, Gospa Norris upre oči nalik na svjetiljke u njih, ali ništa ne učini.

Nisu više nikog sreli dok nisu stigli do stuba koje vode na treći kat. Peeves je negdje nasred stuba skakutao i odvezivao sag na njima ne bi li se tko spotaknuo.

"Tko je to?" iznenada zapita dok su prolazili mimo njega. Stisnuo je svoje opake crne oči. "Znam da si tu, iako te ne vidim. Jesi li demon, ili sablast, ili mala učenička beštija?"

Vine se uvis i ostane lebdjeti u zraku zirkajući na njih.

"Morao bih pozvati Filcha, zbilja bih morao, ako se što nevidljivo ovuda mota."

Harry se odjednom dosjeti nečega.

"Peeves!" obrati mu se promuklim šaptom. "Krvavi Barun ima svoje razloge da bude nevidljiv."

Peeves umalo da od iznenađenja ne padne iz zraka. Na vrijeme se ipak održi u zraku i ostane lebdjeti na visini od tridesetak centimetara iznad stuba.

"Oprostite, molim vas, vaša krvavosti, gospodine barune, presvijetli", reče medenim glasom. "Pogriješio sam, pogriješio... nisam vas vidio... dakako da vas nisam vidio kad ste nevidljivi... oprostite starom Peevieju, gospodine, zbog ove male šale..."

"Ja imam neka posla, ovdje, Peeves", progunda Harry. "Nemoj se više noćas ovuda motati!"

"Neću, presvijetli, nipošto", reče Peeves i ponovo se vine u zrak. "Nadam se, gospodine barune, da ćete uspješno obaviti te svoje poslove, ja vam neću biti na smetnju."

I odleti dalje.

"Sjajno, Harry!" šapne mu Ron.

Za nekoliko sekunda stigli su na cilj, pred hodnik na trećem katu... Vrata su bila već odškrinuta.

"Eto vidite", tiho će Harry. "Snape je već prošao pokraj Bundija." Kad su ugledali otvorena vrata, kao da je odjednom sve troje pojmlilo što ih očekuje. Harry se ispod plašta obrati prijateljima:

"Ako želite natrag, ja vam neću ništa zamjeriti", reče im. "Možete uzeti i plašt, meni više neće trebati."

"Ne budali!" reče mu Ron.

"Idemo s tobom", priklopi Hermiona.

Harry odgurne vrata i širom ih otvori.

Dok su vrata škripala, do ušiju im dopre tiho, potmulo rezanje. Pasje sa sve tri njuške pomamno njuškao, iako ih nije vidio.

"Što mu ono leži do nogu?" šapne Hermiona.

"Izgleda kao harfa", odgovori Ron, "To je sigurno Snape ostavio za sobom."

"Pas će se probuditi čim utihne svirka", reče Harry. "E pa, da zasviramo..."

I prinese Hagridovu frulu ustima i puhne u nju. Nije to bila nikakva prava melodija, ali psini se od prvih akorda počnu sklapati oči. Harry se jedva usuđivao udahnuti. Malo-pomalo je pseće rezanje zamrlo... pas zaglavinja i padne na koljena, a onda se skljoka na pod i zaspi kao zaklan.

"Sviraj samo dalje!" reče Ron Harryju dok su se izvlačili iz plašta i šuljali prema vratima u podu. Osjećali su vrući, smrdljivi dah psine dok su se primicali njenim glavurdama.

"Nadam se da ćemo uspjeti otvoriti vrata u podu", reče Ron zavirujući preko psećih leđa. "Hoćeš li ti prva, Hermiona?"

"Ne, neću."

"Dobro, onda." Ron stisne zube i oprezno prekorači pseće noge. Sagne se, povuče za prsten na vratima i otvori ih. "Sto vidiš unutra?" napeto ga upita Hermiona.

"Ništa... mrkli mrak... nemamo se čime spustiti, morat ćemo jednostavno skočiti dolje."

Harry, koji je još svirao na fruli, mahne rukom Ronu ne bi li privukao njegovu pozornost, pa pokaže na sebe. "Ti bi htio sići prvi? Jesi li siguran?" upita ga Ron. "Ne znam koliko je ovo duboko. Daj onda frulu Hermioni da se pas ne probudi."

Harry pruži frulu Hermioni. U one dvije-tri sekunde tišine, psina zareži i trgne se, ali čim Hermiona zasvira, ponovo utone u dubok san.

Harry preskoči usnulu životinju i zagleda se u rupu u podu. Nije vidio dna.

Spusti se kroz rupu i ostane visiti na prstima. Zatim pogleda Rona i reče mu:

"Ako mi se što dogodi, nemojte ići za mnom, nego idite odmah u sovinjak i pošaljite Hedvigu Dumbledoreu. Jasno?" "Jasno", odgovori Ron. "Nadam se da ćemo se ubrzo vidjeti..."

I Harry se spusti u dubinu. Hladan, vlažan zrak hujao mu je oko ušiju dok je padao, padao, padao i...

PLJAS! Uz čudan, prigušen, potmuo zvuk, pao je na nešto mekano. Uspravi se i opipa oko sebe. Oči mu se još nisu bile navikle na tamu. Reklo bi se da sjedi na nekakvoj biljci.

"Sve je u redu!" dovikne prema svijetlom četverokutu veličine poštanske marke - otvorenim vratima u podu. "Meko sam se spustio, možeš skočiti!"

Ron skoči odmah za njim. Spusti se do Harryja na sve četiri. "Na čemu smo ovo?" bijahu mu prve riječi.

"Nemam pojma, neka vrsta biljke. Valjda je tu radi toga da ublaži pad. Hajde, skači i ti, Hermiona!"

Glazba u daljini umukne. Odjekne glasni lavež, ali Hermiona je već skočila. Pala je s druge strane Harryja.

"Bit će da smo na više milja ispod škole", reče ona.

"Stvarno je sreća što smo na ovoj biljci", opet će Ron.

"Sreća" krikne Hermiona. "Pogledajte se samo!"

Ona skoči na noge i jedva se odvuče do mokra zida. Morala se dobro upeti da to učini jer joj je, čim je pala na dno, biljka počela ovijati zmijolike vitice oko gležnjeva. Što se Harryja i Rona tiče, njima su noge bile već čvrsto sputane vriježama a da oni to nisu ni primijetili.

Hermiona se uspjela osloboditi prije nego što se biljka čvrsto obavila oko nje. Prestravljeno je gledala dvojicu dječaka kako se nastoje osloboditi biljke, ali što su se oni više upinjali, to se biljka jače i čvršće ovijala oko njih.

"Prestanite se batrgati!" zapovjedi ini ona. "Ja znam što je ovo... ovo je Đavolja zamka!"

"E, baš mi je drago ču ti kako se ovo zove, to nam je od velike pomoći!" promrnda Ron i zaveli se ne bi li spriječio biljku da mu se ovije oko vrata.

"Daj šuti, pokušavam se prisjetiti kako da joj doskočimo!" reče Hermiona.

"E pa, onda se požuri, jer jaše već gušim!" procijedi Harry braneći se od biljke koja mu se ovijala oko prsa.

"Đavolja zamka, Đavolja zamka... Što nam je ono govorila profesorica Sprout? Da voli mračna i vlažna mjesta..."

"Pa naloži onda vatru!" jedva protisne Harry.

"Da... naravno... samo što ovdje nemamo drva!" uzvikne Hermiona kršeći ruke.

"MA JESI LI TI POLUDJELA?" zaurla Ron. "JESI LI VJEŠTICA ILI NISI?"

"Ah, da!" reče Hermiona pa zamahne svojim čarobnim štapićem, promumlja nešto i ispusti isti onakav mlaz plavičastih plamenova na biljku kao što je svojedobno ispustila na Snapea. Učas dječaci osjete kako pod

utjecajem svjetla i topline popušta stisak biljke. Uvijajući se i mlateći oko sebe, biljka povuče vriježe s njihovih tijela pa se obojica izvuku iz smrtonosnog stiska.

"Sva je sreća, Hermiona, što si onako pozorno slušala predavanja iz Travarstva", reče joj Harry kad joj se pridruži uza zid otirući znoj s lica.

"Aha," priklopi Ron, "i sva sreća što Harry ne gubi glavu u kriznim situacijama - 'nemamo ovdje drva', lijepo, bogami!"

"Idemo sad dalje", reče Harry pokazujući na kameni hodnik kroz koji su jedino mogli dalje.

Osim bata svojih koraka, čuli su samo tiho kapanje vode sa zidova. Hodnik se blago spuštao, što Harryja podsjeti na Gringotts. Srce mu se bolno stegne kad se prisjeti zmajeva koji navodno čuvaju sefove u čarobnjačkoj banci. Sto će biti ako sad naiđu na zmaja, na odraslog zmaja?... I s Norbertom su jedva izašli na kraj...

"Čujete li i vi nešto?" šapne Ron.

Harry osluhne. Odnekud je iz visine pred njima kanda dopiralo nekakvo tiho šuškanje i zveckanje.

"Mislite li daje to duh?"

"Ne znam... meni to prije zvuči kao lepet krila."

"Eno svjetla pred nama... vidim da se tamo nešto miče."

Kad su došli do kraja hodnika, ugledali su pred sobom sjajno osvijetljenu prostoriju s vrlo visokim nadsvođenim stropom. Prostorija je bila puna malih, blistavih ptica što su posvuda lepršale i prhale. Na drugom kraju prostorije bila su teška, drvena vrata.

"Mislite li da će nas te ptice napasti ako krenemo kroz ovu prostoriju?" upita ih Ron.

"Vjerojatno", odgovori Harry. "Ne izgledaju mi baš opasno, no kad bi se sve u isti mah obrušile na nas... Ali, nema nam druge... Ja idem prvi."

Duboko udahnuvši zrak, pokrije lice rukama i jurne kroz prostoriju. Očekivao je da će svakog časa osjetiti oštre kljunove i čaporke na sebi, ali ništa od toga. Dotrči do vrata nedirnut. Pritisne kvaku ali vrata bijahu zaključana.

Ostalo dvoje dođu za njim. Potezali su i podizali vrata, ali zaludu. Nije im pomogla čak ni Hermionina čarolija 'Alohomora'. "I što ćemo sad?" zapita Ron.

"Te ptice..." reče Hermiona. "One sigurno nisu ovdje samo radi ukrasa."

Promatrali su ptice kako lete nad njima svjetlucajući... svjetlucajući?

"Ma to nisu ptice!" iznenada će Harry. "To su ključevi! Krilati ključevi... pogledajte ih malo bolje. A to onda valjda znači..." Osvrne se po prostoriji dok je ono dvoje i dalje motrilo jato ključeva."... Da... gledajte! Metle! Moramo uloviti ključ od ovih vrata!"

"Ali, ima ih na stotine!"

Ron pregleda bravu na vratima.

"Treba nam jedan veliki starinski ključ... vjerojatno srebrni, kakva je i brava."

Svako od njih dohvati po jednu metlu i otisne se uvis pa poleti usred oblaka ključeva. Posezali su i grabili za njima, ali su začarani ključevi tako brzo letjeli i sunovraćali se da se činilo nemogućim uloviti ih.

Međutim, Harry nije bio uzalud najmlađi tragač u metloboju u posljednjih sto godina. Imao je talent da spazi stvari koje drugi nisu primjećivali. Nakon što je oko jedne minute letio kroz vrtlog od šarena perja, opazi velik srebrn ključ sa svinutim krilcem, kao da ga je već tko ulovio i grubo gurnuo u ključanicu.

"Onaj tamo!" dovikne prijateljima. "Onaj veliki- tamo... ne, nego onaj tamo... s jarkoplavim krilcima... s jedne je strane okrnut..."

Ron poleti na stranu na koju je Harry pokazivao, udari o strop i umalo da ne padne s metle.

"Moramo ga opkoliti!" vikne Harry ne odvajajući očiju od ključa s oštećenim krilcem. "Rone, ti kreni na njega odozgo... a ti, Hermiona, ostani dolje i spriječi ga da sleti... a ja ću ga pokušati uloviti. Tako, IDEMO!"

Ron se obruši, Hermiona poleti uvis, ključ im oboma izmakne a Harry jurne za njim, ključ skrene prema zidu, Harry za njim i pritisne ga rukom o zid. Razlcgne se neugodno krckanje. U visokoj prostoriji odjekne veselo klicanje Rona i Hermiona.

Učas svi slete na pod i Harry trkne do vrata. Ključ mu se u ruci batrgao. Zabije ga u ključanicu i okrene.

Nešto škljocne. Čim je u bravi škljocnulo, ključ ponovo odleti uvis. Postoje već dva puta bio ulovljen, izgledao je poprilično iskrzan.

"Jeste li spremni?" upita Harry prijatelje, s rukom na kvaki. Oni klimnu glavom. On otvori vrata.

U sljedećoj je prostoriji bio takav mrak da ništa nisu vidjeli, ali čim su stupili u nju, svjetlost je preplavi i otkrije začudan prizor.

Stajali su na rubu goleme šahovnice, iza crnih figura, koje su sve bile više od njih i izrađene od nečega nalik na crni kamen. Nasuprot njima, na drugoj strani prostorije, stajale su bijele figure. Harry, Ron i Hermiona malo se lecnu - orijaške bijele figure nisu imale lica.

"Što ćemo sad?" šapne Harry.

"Pa, to je bar jasno, zar ne?" reče Ron. "Moramo igrom doprijeti do druge strane."

Iza bijelih figura vidjeli su još jedna vrata.

"A kako?" nervozno ga priupita Hermiona.

"Mislim da ćemo i mi morati biti figure", odgovori Ron.

Priđe crnom skakaču i pruži ruku da ga dodirne. Kameni konj u hipu oživi i zagrebe kopitom po tlu, a jahač na njemu okrene glavu pod šljemom prema Ronu.

"Moramo li se i mi... ovaj... pridružiti vama da dođemo prijeko?" Crni jahač klimne glavom. Ron se okrene prijateljima.

"Sad moramo dobro promisliti..." reče. "Mislim da moramo zauzeti mjesta triju crnih figura."

Rowline

Harry i Hermiona šutjeli su dok je Ron razmišljao. Naposljetku on reče:

"Nemojte se sad vrijeđati ili tako nešto, ali vas dvoje ne igrate tako dobro šah kao ja..."

"Ništa se mi nećemo uvrijediti", brzo mu odgovori Harry. "Samo nam reci što nam je činiti."

"Ti, Harry, zauzmi mjesto onog lovca, a ti, Hermiona, stani uz njega na mjesto crnog topa!"

"A što ćeš ti?"

"Ja ću biti skakač."

Čini se da su figure pratile njihov razgovor, jer na te riječi po jedan skakač, lovac i top okrenu se od bijelih figura i napuste šahovnicu ostavljajući za sobom tri prazna polja, koja zauzmu Harry, Ron i Hermiona.

"Bijeli uvijek vuku prvi potez", reče Ron gledajući na drugu stranu ploče. "Da... gledajte..."

Jedan bijeli pješak pomakne se za dva polja naprijed.

Ron počne voditi crne figure, koje su se nijemo kretale kamo god bi ih on uputio. Harryju su klecala koljena. Sto će biti ako izgube partiju?

"Harry, pomakni se za četiri polja dijagonalno nadesno!"

Prvi su pravi šok doživjeli kad su izgubili drugog skakača. Bijela ga je dama oborila na ploču i odvukla u stranu, gdje je ostao mirno ničice ležati.

"Nisam mogao ništa protiv toga", reče Ron, pomalo potresen. "Ali sad ti, Hermiona, možeš slobodno uzeti onog lovca, hajde, uzmi ga!"

Kad god bi crni izgubili koju figuru, bijeli su bili nemilosrdni. Uskoro je uza zid ležala čitava hrpa nepokretnih crnih figura. Dva puta je Ron u posljednji čas zapazio da su Harry i Hermiona u opasnosti. On je sam jurcao po ploči i uzimao gotovo isto onoliko bijelih figura koliko je izgubio crnih.

"Još malo pa smo na cilju", iznenada promrsi. "Samo da malo promislim... da malo promislim..."

Bijela dama okrene prema njemu svoje bezizražajno lice. "Da..." tiho reče Ron. "Nema druge... i mene će uzeti..." "NE!" viknu Harry i Hermiona.

"Takav je šah!" odbrusi im Ron. "Mora se i nešto žrtvovati! Ja moram skočiti naprijed, a ona će me onda uzeti... ali ti ćeš, Harry, potom matirati kralja!"

"Ali..."

"Želiš li stati na kraj Snapeu ili ne?"

"Rone..."

"Pazi, ako se ne požuriš, on će se već dočepati kamena!"

Nije bilo druge nego poslušati Rona.

"Jesi li spreman?" dovikne mu Ron, blijeda ali odlučna lica. "Evo, ja skačem... i nemoj poslije tratiti vrijeme kad jednom dobiješ partiju!"

Ron skoči naprijed i bijela se dama okomi na nj. Udari ga kamenom rukom snažno po glavi i sruši na ploču... Hermiona vrisne ali ostane na svom polju... bijela dama odvuče Rona na stranu. Ron je izgledao kao daje nokautiran.

Harry se pomakne dršćući za tri polja nalijevo.

Bijeli kralj skine krunu s glave i baci je Harryju pod noge. Pobjedili su. Figure se razdvoje i poklone ostavivši im put do vrata otvoren. Bacivši posljednji očajnički pogled na Rona, Harry i Hermiona jurnu na vrata i stupe u drugi hodnik.

"A što ako je on?..."

"Neće njemu biti ništa", odgovori Harry nastojeći uvjeriti sama sebe u svoje riječi. "Što misliš, što nam sad slijedi?"

"Sproutovicu smo prošli, to je bila Đavolja zamka... Flitwick je vjerojatno začarao ključeve... McGonagallica oživila šahovske figure... ostaje nam još Ouirrellova čarolija, i Snapeova..."

Dođu i do sljedećih vrata.

"Hoćemo li?" šapne Harry.

"Može."

Harry gurne vrata i otvori ih.

Zapahne ih odvratan smrad pa oboje navuku pelerine na nos. Suznih očiju, ugledaju pred sobom izvaljenog na podu trola s krvavom kvrgom na glavi, još većeg od onog kojeg su bili sredili.

"Drago mi je što se nismo morali s ovim uhvatiti ukoštac", šapne Harry dok su oprezno prekoračivali preko jedne od njegovih debelih nogu. "Idemo dalje, ja ovdje ne mogu ni disati."

Kad je otvorio sljedeća vrata, nisu se gotovo ni usudili pogledati što ih tu čeka. Ipak, ne dočeka ih ništa strašno, tek stol na kojem bijaše poredano sedam boca različitih oblika.

"To je Snapeova čarolija", reče Harry. "Što nam je činiti?"

Čim prekorače prag, za njima na vratima plane vatra. Nije to bila obična vatra, nego vatra purpurne boje. U isti mah izbiju crni plamenovi na vratima što su vodila dalje. Našli su se u klopci.

"Pogledaj!" reče Hermiona i uzme smotak papira što je ležao uz boce na stolu. Harry joj pogleda preko ramena i pročita ovo:

Dok pred tobom opasnost leži, za tobom je spas, Pomoć, na žalost ti nude tek dvije od sviju nas. Ispiješ Upravu, naprijed možeš mimopoć. No od sedam samo druga za povratak ti daje moć. Koprivino ljuto vino iz dvije se bez straha pije, Tri od nas ti nose smrt, u nizu se otrov krije. Sada biraj ako želiš prijeći preko ovog kobnog jaza, No ko pomoć nudimo ti ova četiri smjerokaza. Prvi: kolko god se lukavo taj otrov od tebe skriva, Slijeva od ljutog vina naći ćeš ga gdje počiva. Drugi: različite smo nas dvije što stojimo s oba kraja. No nijedna od te dvije s ciljem tvojim te ne spaja. Treći: ko što vidiš sve od reda raznolikih smo oblika, A! ni patuljasta, nigolema nije smrtonosnog lika. I četvrti: druga slijeva, druga zdesna, blizanke su znaj, A ti sad budi hrabar, pa ispit koju pokušaj.

Hermiona duboko odahne, a zapanjeni Harry opazi da se čak i nasmiješila, iako njemu nije ni najmanje bilo do smijeha.

"Sjajno!" reče Hermiona. "Ovo nije nikakva magija... ovo je logika... zagonetka. Sva sila velikih čarobnjaka nemaju uopće smisla za logiku, i oni bi svi ovdje zauvijek zaglibili."

"Zar nećemo i mi?"

"Dakako da nećemo", odgovori mu Hermiona. "Ovdje na ovom papiru piše sve što nam treba. Sedam boca: u tri je od njih otrov; u dvije je vino; s pomoću jedne ćemo sigurno proći kroz crnu vatru, a jedna će nas od njih vratiti kroz purpurnu vatru."

"Ali otkud znamo koju od njih treba ispiti?"

"Daj mi samo malo vremena."

Hermiona pročita poruku nekoliko puta. Zatim se ushoda gore-dolje pokraj niza boca upirući prstom u svaku od njih. Napokon pljesne rukama.

"Sad znam", reče. "S pomoću najmanje boce proći ćemo kroz crnu vatru... i doći do kamena..."

Harry pogleda majušnu bocu.

"U njoj ima tekućine samo za jednoga od nas", reče joj. "Jedva da ima za jedan gutljaj."

Zgledaju se.

"A s pomoću koje se možemo vratiti kroz purpurne plamenove?"

Hermiona mu pokaže na okruglu bocu na desnom kraju niza.

"Onda je ti ispij", reče joj Harry. "Ama, čuj... vrati se po Rona... uzmite metle iz prostorije gdje lete ključevi, pa se vratite kroz otvor u podu i prođite pokraj Bundija... a onda otidite ravno do sovinjaka i pošaljite Hedvigu Dumbledoreu, bez njega ne možemo. Ja ću možda uspjeti neko vrijeme još zadržavati Snapea, ali mu zapravo nisam dorastao."

"Ali, Harry... što će biti ako je s njim Znaš-već-tko?"

"Tja, jedanput sam već imao sreću, sjećaš se?" reče Harry pokazujući na ožiljak. "Možda ću je opet imati?"

Hermioni zadrhti usna i ona odjednom pohrli do Harryja i zagrlji ga.

"Hermiona!"

"Harry... znaš da si ti stvarno velik čarobnjak!"

"Nisam tako dobar kao ti", reče joj zbunjeno kad ga ona ispusti iz zagrljaja.

"Ja!" uzvikne Hermiona. "Puste knjige! I vještina! Ali ima važnijih stvari od toga... prijateljstvo i hrabrost i... oh, Harry... Čuvaj se!"

"Najprije ti ispij ono svoje", reče Harry. "Sigurna si koje je koje?"

"Sto posto", odgovori Hermiona i potegne dug gutljaj iz okrugle boce na kraju reda pa se sva strese.

"Nije valjda otrov?" napeto je upita Harry.

"Nije... ali je kao led."

"Idi sad brže, prije nego što to prestane djelovati!"

"Sretno... i čuvaj se..."

GLAVA SEDAMNAESTA

"IDI!"

Hermiona se okrene i prođe ravno kroz purpurnu vatru.

Harry duboko uzdahne i dohvati najmanju bocu, pa se okrene crnim plamenovima.

"Evo me!" reče i iskapi sadržaj bočice nadušak.

Bilo je doista baš kao da mu led preplavi tijelo. Odloži bocu i pode dalje. Prikupi svu svoju snagu, vidje kako mu crni plamenovi ližu tijelo, ali ih ne osjećaše... časak je vidio tek tamnu vatru... a onda se nađe na drugoj strani, u posljednjoj prostoriji.

Tu je već bio netko... ali to nije bio Snape. Nije bio Čak ni Volde-mort.

ČOVJEK SA DVA LICA

Bioje toQuirrell.

"W"zineHarry.

Quirrell se osmjehne. Lice mu se uopće nije trzalo.

"Ja", mirno mu odgovori. "Već sam se pitao hoću li vas, Potter, vidjeti ovdje."

"Alija sam mislio da... Snape..."

"Severus?" nasmije se Quirrell. Ali nije to bio onaj njegov uobičajeni drhtavi smijeh, nego hladan i prodoran.

"Da, reklo bi se da je Severus pravi čovjek za ovako nešto, je li? Stvarno je bilo dobro što se on muvao posvuda kao kakav prevelik šišmiš. Tko bi uz njega posumnjao na s-s-sirovog mucavog p-profesora Quirrella?"

Harryju to nikako nije išlo u glavu. Ovo ne može biti istina, jednostavno ne može!

"Ali Snape me pokušao ubiti!"

"Ne, nije, nije. Ja sam vas pokušao ubiti. Vaša prijateljica gospođica Granger slučajno me srušila na tribini kad je jurila zapaliti Sna-pea na metlobojskoj utakmici. Prekinula je moj vizualni kontakt s vama. Trebalo mi je još samo nekoliko sekunda da vas oborim s metle. Već bih bio prije toga uspio da Snape nije izgovarao protukletvu ne bi li vas spasio."

"Snape je htio mene .spasft?"

"Naravno", hladnokrvno mu odgovori Quirrell. "Što mislite, zastoje on htio suditi vaš sljedeći meč? Zelio je mene spriječiti da ja to još jedanput pokušam. Zbilja čudno... nije se morao toga bojati. Uz Dumbledorea nisam mogao ništa. Svi su ostali profesori mislili da Snape želi spriječiti Grvffindore da pobijede, toliko je već bio omražen... Pusto traćenje vremena, kad ću vas na kraju ja večeras ubiti!"

Ouirrell pucne prstima. Iz zraka izniknu konopci i Čvrsto se oviju oko Harryja.

"Previše ste, Potter, znatiželjni da biste mogli ostati na životu. U Noći vještica neprestano ste jurcali po školi i, koliko znam, vidjeli me kad sam išao pogledati kako je kamen Čuvan."

"Vi ste trola pustili u školu?"

"Naravno. Ja sam flit za trolove... Valjda ste vidjeli što sam napravio od onoga na kojeg ste naišli dolazeći ovamo? Na žalost, dok su svi ostali na sve strane tražili trola, Snape, koji je već posumnjao na mene, došao je za mnom ravno na treći kat da mi pomrsi račune... i ne samo što vas moj trol nije zatukao nego ni onaj troglavi pas nije uspio ugristi Snapea za nogu kako treba. A sad, Potter, budite na miru, moram promotriti ovo zanimljivo ogledalo."

Tek tada Harry shvati pred čim stoji Ouirrell. Bijaše to zrcalo Erised.

"Ovo je ogledalo ključ koji vodi do kamena", promrmlja Ouirrell kuckajući po okviru zrcala. "Tipično za Dumbledorea, da ovako nešto smisli... samo stoje on u Londonu... a ja ću biti već daleko kad se on vrati..." Harry nije ništa pametnije smislio nego da pokuša zadržavati Ouirrella razgovorom i otežavati mu da se usredotoči na zrcalo.

"Vidio sam ja vas i Snapea u šumi..." izlance.

"Da", dokono potvrdi Ouirrell obilazeći zrcalo da ga pogleda odostraga. "On me tada salijetao ne bi li saznao koliko sam daleko odmakao. Stalno je sumnjao na mene. Pokušavao me čak i zastrašiti... kao da me je mogao zastrašiti kad je lord Voldemort bio na mojoj strani..."

Ouirrell se vrati pred zrcalo i napeto se zagleda u njega. "Vidim kamen... predajem ga svom gospodaru... ali gdje je?" Harry se uzalud nastojao osloboditi konopaca. Mora spriječiti Ouirrella da se sav posveti zrcalu.

"Ali meni se oduvijek činilo da me Snape strašno mrzi."

"Ah, mrzi, mrzi on vas," bezbrižno mu odgovori Ouirrell, "kako vas ne bi mrzio! Zar niste znali daje on s vašim ocem bio u Hogwartu?"

Ali nikad vas on nije htio ubiti."

"Ama, ja sam vas prije nekoliko dana čuo kako jecate... i mislio sam da vam Snape prijete..."

Prvi put grč od straha preleti Ouirrellovim licem.

"Ponekad mi je teško postupiti prema uputama mog gospodara... on je velik čarobnjak a ja sam tako slab..."

"Hoćete reći da je on tada bio s vama u onoj učionici?" zine Harry.

"On je sa mnom kud god ja išao", tiho mu odgovori Ouirrell. "Upoznao sam se s njim na svojim putovanjima po svijetu. Bio sam tada lud mladac, pun smiješnih ideja o dobru i zlu. Lord Voldemort pokazao mi je u kakvoj sam zabludi. Nema dobra i zla, postoji samo moć, i oni koji su preslabi da teže za njom... Odonda ga vjerno služim, iako sam ga višeput razočarao. On mora biti sa mnom." Ouirrell odjednom zadrhti. "On nikom olako ne oprašta greške. Kad nisam uspio ukrasti kamen iz Gringotts, bio je vrlo nezadovoljan. Kaznio me... i zaključio da mora još bolje paziti na mene..."

Ouirrellov glas utihne. Harry se sjeti šetnje po Zakutnoj ulici... kako je mogao biti onako glup? Tog je dana sreo ondje Ouirrella i rukovao se s njim u Šupljem kotliću.

Ouirrell opsuje nešto za se.

"Ne razumijem... da nije možda kamen u ogledalu? Da ga razbijem?"

Harry je grozničavo razmišljao.

"U ovom trenutku najviše od svega na svijetu želim", pomisli, "naći kamen prije Ouirrella. Stoga, ako sad pogledam u ogledalo, vidjet ću ga u njemu... što će reći da ću vidjeti gdje je sakriven! Ali kako mogu pogledati u ogledalo a da Ouirrell ne dokuči što smjeram?"

Pokuša se pomaknuti nalijevo da dođe pred zrcalo a da Ouirrell to ne primijeti, ali su mu konopci oko gležnjeva bili tako čvrsto zategnuti da se spetlja i padne. Ouirrell se nije obazirao na njega. Još je razgovarao sam sa sobom.

"Što radi ovo ogledalo? Kako djeluje? Pomozite mi, gospodaru!"

Na Harryjev užas, Ouirrellu odgovori glas koji kao da je dolazio iz samog Ouirrella.

"Posluži se dječakom... Posluži se dječakom..."

Ouirrell se naglo okrene Harryju.

"Da... Potter... hodi amo!"

Pljesne rukama i s Harryja padnu konopci kojima bijaše vezan. Harry se polako osovi na noge.

"Hodi amo!" ponovi Quirrell. "Pogledaj u ovo ogledalo i reci mi što vidiš u njemu!"

Harry pode prema njemu.

"Moram mu slagati", očajnički pomisli. "Moram pogledati u ogledalo i slagati mu što vidim u njemu, ništa drugo."

Quirrell pođe za njim u stopu. Harry osjeti čudan vonj iz Ouirrellova turbana. Zatvori oči, stupi pred zrcalo i ponovo ih otvori.

Ugleda svoj odraz, blijed i u prvi mah uplašen. Ali malo zatim odraz mu se u zrcalu osmijehne. Odraz gurne ruku u džep i izvadi iz njega krvavocrveni kamen. Odraz mu namigne i vrati kamen u džep... a dok je to činio, Harry osjeti kako mu nešto teško padne u njegov vlastiti džep. Nekako... na nevjerojatan način... domogao se kamena!

"No?" nestrpljivo ga priupita Ouirrell. "Što vidiš u ogledalu?" Harry prikupi svu svoju hrabrost.

"Vidim sebe kako se rukujem s Dumbledoreom", izmislila. "Ja sam... osvojio Međudomni pokal za Grvffindore." Ouirrell opet nešto prokune.

"Daj se makni!" reče mu. Dok se Harry sklanjao, osjeti kamen mudraca na bedru. Da pokuša pobjeći s njim? Ali nije odmakao ni pet koraka kad začuje nečiji visoki glas, iako Ouirrell nije uopće micao usnama.

"Laže... laže..."

"Vrati se, Potter!" dovikne mu Ouirrell. "Reci mi istinu! Što si ono maloprije vidio u ogledalu?"

Ponovo se javi onaj isti visoki glas:

"Daj da ja porazgovaram s njim... oči u oči..."

"Ali, gospodar, vi niste još dovoljno jaki!"

"Imam ja dovoljno snage... za ovo..."

Harry osjeti kao da gaje Đavolja zamka prikovala za pod. Nije mogao pomaknuti nijedan mišić. Skamenjen je gledao Ouirrella kako diže ruke i počinje odmatati turban. Sto se to zbiva? Turban padne na tlo.

Ouirrellova mu je glava bez turbana došla nekako sitna. Tada se Ouirrell na mjestu okrene.

Harry bi bio najradije vrisnuo, ali nije mogao ni glasa izustiti. Ondje gdje je inače bio Ouirrellov potiljak, sad je bilo nečije lice,

najstrašnije lice što ga je Harry ikad vidio. Bilo je bijelo kao kreda, s užagrenim, crvenim očima i prorezima umjesto očiju, kao u zmije.

"Harry Potter..." šapne mu to lice.

Harry pokuša uzmaknuti, ali ne mogaše pokrenuti noge.

"Vidiš li što sam postao?" reče mu lice. "Puka sjena i dah... Imam oblik samo kad sam u nečijem tijelu... ali uvijek je bilo onih koji su bili voljni primiti me u svoja srca i glave... U ovih posljednjih nekoliko tjedana okrijepila me krv jednoroga... vidio si mog vjernog Ouirrella kako je u šumi pije umjesto mene... a kad se jednom do-mognem eliksira života, moći ću i sam sebi stvoriti tijelo... A sad... daj mi taj kamen iz svog džepa!"

Znao je dakle što je posrijedi. Harryju odjednom ožive noge. Posrne natraške.

"Ne budali!" promrdža lice. "Radije si spasi glavu i pridruži mi se... inače ćeš doživjeti istu sudbinu kao i tvoji roditelji... Oboje su umrli moleći me za milost."

"LAŽEŠ!" iznenada vikne Harry.

Ouirrell mu je natraške prilazio tako da ga je Voldemort još vidio. Opako se lice smješkalalo.

"Zbilja dirljivo..." prokće. "Ja sam oduvijek cijenio odvažnost... Da, dečko, roditelji su ti doduše bili hrabri... najprije sam ti ubio oca, on se stvarno junački ponio... ali majka ti nije morala umrijeti... htjela je tebe zaštititi... A sad mi daj taj kamen, osim ako rte želiš uludo izgubiti glavu."

"NIPOŠTO!"

Harry skoči prema vratima u plamenu, ali Voldemort se prodre: "DRŽI GA!" i učas Harry osjeti na zapešću Quirrellovu ruku. Na-mah oćuti oštru bol u ožiljku na čelu; učini mu se da će mu se glava raspuknuti; krikne otimajući se svom snagom i, na njegovo veliko čudo, Ouirrell mu ispusti ruku. Bol u glavi popusti... mahnito

se obazre da vidi kamo je Ouirrell nestao, i opazi ga skvrčena od boli kako gleda u svoje prste na kojima izbijaju krvavi mjehurići.

"Drži ga! DRŽI GA!" iznova vrisne Voldemort, a Ouirrell skoči, obori Harryja s nogu i poklopi ga svojim tijelom držeći ga objema rukama oko vrata... Harry je malne obnevidio od boli u ožiljku, ali primijeti i Ouirrella kako zapomaže od muke.

"Gospodaru, ne mogu ga držati... moje ruke... moje ruke!"

Premda je koljenima pritisnuo Harryja o tlo, Ouirrell mu ispusti vrat i zagleda se unezvijereno u svoje dlanove... Harry zapazi da su mu dlanovi opečeni, izranjeni, crveni i sjajni.

"Onda ga ubij, budalo, svrši već jednom s tim!" vrisne Voldemort.

Ouirrell podigne ruku da izvrši smrtonosnu kletvu, ali Harry instinktivno ispruži ruku i zgrabi Ouirrella za lice...

"AJOOOOJ!"

Ouirrell se svali s njega. I na licu su mu izbili krvavi mjehurići, a Harry tad shvati da mu Ouirrell ne može više dodirnuti golu kožu a da ne osjeti užasnu bol. Jedina je šansa sad Harryju bila da čvrsto drži Ouirrella i da mu zadaje takve boli da ga ovaj ne može prokleti.

Harry skoči na noge, ščepa Ouirrella za nadlakticu i stisne ga što je jače mogao. Ouirrell vrisne i pokuša zbaciti Harryja sa sebe... bol je u Harryjevoj glavi bivala sve žešća... obnevidio je... samo je čuo Ouirrellove jezovite krike i Voldemortove povike: "UBIJ GA! UBIJ GA!" i neke druge glasove, možda u vlastitoj glavi, kako viču:

"Harry! Harry!"

Osjeti kako Ouirrell izvlači nadlakticu iz njegova stiska, pojmi da je sve propalo i padne u tmušu... padao je sve dublje... i dublje... i dublje...

Pred očima mu bljesne nešto zlatno. Zvrčka! Pokuša je uloviti, ali mu mišice bijahu preteške.

Žmirne. Nije to bila zvrčka. Bijahu to nečije naočale. Zbilja čudno!

Ponovo žmirne. Nad njim se pomoli nasmiješeno lice Albusa Dumbledorea.

"Dobar dan, Harry!" pozdravi ga Dumbledore.

Harry se zagleda u njega. A onda se prisjeti:

"Gospodine! Kamen! Kamen! Bio je to Ouirrell! Kod njega je kamen! Gospodine, brže..."

"Smiri se, dragi moj dečko, malo kasniš za događajima", reče mu Dumbledore. "Nije kamen kod Ouirrella."

"Nego kod koga je? Gospodine, ja..."

"Harry, molim te, smiri se, inače će me Madame Pomfrev izbaciti odavde."

Harry proguta i pogleda oko sebe. Shvati da je zacijelo u bolničkom krilu. Ležao je u krevetu s bijelim plahtama, a do njega je stajao stolić na kojem je bilo čitavo brdo slatkiša.

"To su ti sve darovi od tvojih prijatelja i obožavatelja", reče mu Dumbledore, sav ozaren. "Ono što se dogodilo u tamnici između tebe i profesora Ouirrella velika je tajna, pa dakako da o tome zna sad cijela škola. Mislim da se iza pokušaja da ti pošalju i zahodsku dasku kriju tvoji prijatelji, gospoda Fred i George Weasley. Jamačno su mislili da će te na taj način zabaviti. Ali Madame Pomfrev je smatrala da to ne bi odgovaralo higijenskim standardima pa je zaplijenila dasku."

"Koliko sam već dugo ovdje?"

"Tri dana. Gospodin Ronald Weasley i gospođica Granger odahnut će kad saznaju da si došao k sebi, jer su strašno zabrinuti za tebe."

"Ali, gospodine, kamen..."

"Vidim ja da se ti ne daš odvratiti od svojih misli. Pa dobro, onda, da kažemo koju i o kamenu! Profesor Ouirrell nije ti ga uspio oteti. Ja sam stigao na vrijeme da to spriječim, iako moram priznati da si se i ti dobro držao."

"Došli ste tamo? Dobili ste poruku po Hermioninoj sovi?"

"Bit će da smo se mimoišli u zraku. Tek što sam stigao u London, postalo mi je jasno da sam trebao ostati ondje gdje sam bio. Stigao sam taman na vrijeme da zbacim Ouirrella s tebe..."

"To ste bili vi?"

"Bojao sam se da ću zakasniti."

"Malo je nedostajalo da zakasnite, ne bih mu još mogao dugo odolijevati da dođe do kamena..."

"Nije u pitanju bio kamen, dečko, nego ti... samo što nisi svisnuo od napora. U jednom užasnom trenutku mislio sam da si gotov. A kamenje uništen."

"Uništen?" tupo će Harry. "A vaš prijatelj... Nicolas Flamel..."

"Ah, znaš i za Nicolasa?" reče Dumbledore tako reći oduševljeno. "Stvarno si pošteno istražio taj slučaj, je li? E pa, porazgovarao sam o tome s Nicolasom pa smo zajednički zaključili daje ovako najbolje."

"Ali to znači da će on i njegova žena umrijeti, zar ne?"

"Ostalo im je još dosta eliksira da srede sve svoje poslove, a onda će, da, umrijeti."

Dumbledore se osmjehne izrazu zaprepaštenja na Harryjevu licu.

"Znam da se nekome tko je tako mlad kao ti mora to činiti nevjerovatnim, ali Nicolasu i Perenelli to će zapravo biti kao da odlaze na počinak nakon vrlo, vrlo duga dana. Zapravo je dobro pripremljenu duhu smrt tek sljedeća velika pustolovina. Taj kamen, znaš, i nije bio tako nešto prekrasno. Da imaš novca i života koliko hoćeš! Većina bi ljudi od svega najradije izabrala baš te dvije stvari... ali je nevolja u tome što ljudi pate od sklonosti da izaberu upravo ono što će im biti najgore."

Harry je i dalje ležao ne znajući što da kaže. Dumbledore zapje-vuši nešto i osmjehne se stropu.

"Gospodine?" opet će Harry. "Baš si nešto mislim... gospodine, čak i ako nema više tog kamena, Vol... mislim, Znatc-već-tko..."

"Slobodno ga, Harry, zovi Voldemort. Uvijek sve stvari zovi njihovim pravim imenima. Strah od imena povećava strah od same stvari."

"Razumijem, gospodine. E pa, Voldemort će se pokušati na druge načine vratiti, zar ne? Hoću reći da nije nestao jednom zauvijek, zar ne?"

"Ne, Harry, nije. On je još tamo negdje, možda sad traži neko drugo tijelo u koje bi se uselio... budući da nije uistinu živ, on ne može ni poginuti. Pustio je Quirrella da umre, jer ima isto tako malo milosti za svoje sljedbenike kao i za svoje neprijatelje. Pa ipak, Harry, iako si ti možda samo odgodio njegov povratak na vlast, trebat će opet netko drugi biti spreman voditi s njim novu bitku koju će možda izgubiti... a ako se njegov povratak svaki put iznova odgodi, možda se nikad više i neće vratiti na vlast."

Harry klimne glavom, ali se brzo umiri jer ga je opet zaboljela glava. Tada reče:

"Gospodine, ima još nešto što bih htio znati ako mi želite reći... nešto o čemu bih htio saznati pravu istinu..."

"Istinu", uzdahne Dumbledore. "Istina je nešto lijepo i strašno pa zato treba s njom oprezno postupati. Ipak, odgovorit ću na sva tvoja pitanja, osim ako nemam valjanih razloga da ti ne odgovorim, a u tom slučaju te molim da mi oprostiš. Neću ti, naravno, lagati."

"Pa, ovaj... Voldemort mi je rekao da je ubio moju majku samo zato što je ona pokušala spriječiti ga da mene ubije. A zašto je on uopće htio ubiti mene?"

Dumbledore ovaj put vrlo duboko uzdahne.

"Na žalost, na tvoje prvo pitanje ne mogu ti odgovoriti. Bar ne danas. Bar zasad. Možda ćeš jednog dana to saznati... do daljnjega izbij to sebi iz glave, Harry. Kad budeš malo stariji... znam da to ne voliš čuti... ali kad budeš spreman, saznat ćeš."

Harry je znao da ne bi vrijedilo prepirati se oko toga.

"A zašto me Ouirrell nije mogao dodirnuti?"

"Tvoja je majka poginula da tebe spasi. Ako ima nešto što Voldemort ne razumije, to je ljubav. On nije shvatio da tako snažna ljubav kao što je bila ljubav tvoje majke prema tebi ostavlja za sobom trag. Ne mislim na ožiljak, na nekakav vidljivi znak... kad je netko tako duboko voljen, čak i ako nema više osobe koja ga je voljela, ta ljubav će ga dovijeka donekle štiti. Ona je u samoj tvojoj koži. Zato te Ouirrell i nije mogao dodirnuti, onako pun mržnje, pohlepe i častohleplja, nakon stoje svoju dušu podijelio s Voldemortom. Njemu je bila smrtna muka dodirnuti osobu obilježenu nečim tako dobrim."

Dumbledoreovu pozornost tada privuče ptica što je sjedila na prozorskoj dasci, što je Harryju omogućilo da obriše oči plahtom. Kad mu se opet vratio glas, Harry zapita:

"A znate li možda tko mi je poslao Čarobni plašt nevidljivosti?"

"Ah... tvoj gaje otac slučajno ostavio meni na čuvanje, aja sam mislio da bi tebi možda bio po volji."

Dumbledore žmirne. "Te korisne stvari... tvoj se otac najviše služio njime da se odšulja u kuhinju i ukrade nešto hrane dok je bio ovdje."

"Ima još nešto..."

"Samo reci!"

"Ouirrell mi je rekao da Snape..."

"Profesor Snape, Harry."

"Da, on... Ouirrell mi je rekao da me on mrzi zato što je mrzio mog oca. Je li to istina?"

"Pa, stvarno se može reći da se nisu trpjeli. Nešto slično kao ti i gospodin Malfov. A onda je tvoj otac učinio nešto što mu Snape nikako nije mogao oprostiti."

"Što to?"

"Spasio mu je život."

"Što?"

"Da..." sneno će Dumbledore. "Zar nije čudno kako funkcioniraju ljudske glave? Profesor Snape nije mogao podnijeti pomisao da je dužnik tvog oca... Stvarno vjerujem da se toliko trudio ove godine da te zaštiti zato što je vjerovao da će se na taj način odužiti tvom ocu. Nakon toga je opet mogao na miru mrziti uspomenu na tvog oca."

Harry pokušava to shvatiti, ali mu u glavi počne tako damarati da odustane od toga.

"I ima još jedna stvar, gospodine..."

"Samo jedna?"

"Kako je kamen iz ogledala dospio u moj džep?"

"E, sad, to mi je drago što me pitaš. To je bila jedna od mojih boljih ideja, a među nama budi rečeno, to valjda ipak nešto znači. Evo, vidiš, kamen je mogao dobiti samo netko tko ga je želio pronaći - pronaći ali ne i upotrijebiti - inače bi nalaznici samo gledali kako da proizvode zlato ili piju eliksir života. Moj mozak ponekad i mene iznenadi... A sad je dosta pitanja! Predlažem ti da radije navališ na ove slatkiše. Ah, grah Svcokusnjak Bertieja Bolta! Ja sam u mladim danima imao taj peh da sam naišao na aromu bljuvotine, i moram priznati da ih odonda nekako ne volim... ali aroma karamele neće mi se valjda ipak zamjeriti, što misliš?"

I osmijehne se i strpa zlatnosmeđi grah u usta, ali mu zapne u grlu i reče:

"Fuj! Usna mast!"

Madame Pomfrev bila je vrlo simpatična, ali stroga dama.

"Samo na pet minuta!" zamoli je Harry.

"Ne dolazi u obzir."

"Ali profesora Dumbledorea ste pustili..."

"Pa, naravno, on je ipak ravnatelj, to je nešto drugo. Vama je potreban odmor."

"Pa, odmaram se, evo vidite, ležim i sve je u redu. Ama, molim vas, Madame Pomfrev..."

"Ma dobro, de", reče ona. "Ali samo na pet minuta!"

I pusti u sobu Rona i Hermionu.

"Hany!"

Činilo se daje Hermiona spremna pohrliti mu u zagrljaj. Harryju je bilo drago što se ipak obuzdala jer ga je još boljela glava.

"Ah, Harry, a mi smo već mislili da si ti... Dumbledore je bio tako zabrinut..."

"Cijela škola bruji o tome", reče Ron. "Što se zapravo dogodilo?"

Bio je to jedan od onih rijetkih primjera kad je istinita zgoda još čudnija i uzbudljivija od najfantastičnijih glasina. Harry im sve ispripovjedi: o Ouirrellu, o zrcalu i Voldemortu. Ron i Hermiona pomno su ga slušali; uvijek bi na pravom mjestu zinuli, a kad im je Harry kazao što se krilo pod Quirrellovim turbanom, Hermiona vrisne.

"I tako, nema više kamena?" napokon će Ron. "I Flamel će jednostavno umrijeti?"

"To sam i ja rekao, ali Dumbledore misli daje... kako je ono rekao? 'dobro pripremljenu duhu smrt tek sljedeća velika pustolovina'."

"Ja sam uvijek tvrdio daje on malo otkačen", reče Ron. Reklo bi se daje duboko impresioniran ludošću svoga velikog uzora.

"A što je bilo s vama?" upita ih Harry.

"Pa, ja sam se sretno vratila", reče Hermiona. "Pomogla sam Ronu da dođe k sebi... to je malo dulje potrajalo... pa smo onda skupa odjurili do sovinjaka da javimo Dumbledoreu, ali smo ga već u predvorju

sreli. On je već za sve znao... samo je rekao: 'Harry je otišao u potjeru za njim, je li?' i odjurio odmah na treći kat."

"Misliš da je on htio da ti to učiniš?" priupita Ron Harryja. "Time što ti je poslao očev plašt i sve drugo?"

"Pa, sad," plane Hermiona, "ako je zbilja to htio... hoću reći... to je strašno... mogao si i poginuti!"

"Ne, nije", zamišljeno će Harry. "Čudan je čovjek taj Dumbledore. Mislim da mi je on na neki način htio dati Šansu. Mislim da on zna manje-više sve što se ovdje zbiva. Rekao bih daje točno naslutio što ćemo mi učiniti, i da nas je, umjesto da nas spriječi u tome, samo toliko poučio da nam pomogne. Mislim da mi nije slučajno omogućio da otkrijem kako ono ogledalo funkcionira. Gotovo bih rekao da je mislio da imam pravo ogledati se s Voldemortom ako ikako mogu..."

"Eh, Dumbledore je zbilja strašan", ponosno će Ron. "Čuj, ti svakako moraš do sutrašnje završne svečanosti opet biti na nogama. Bodovi su svi prebrojeni i Slvtherini su, naravno, pobijedili... ti nisi igrao zadnju utakmicu, Ravenclavvi su nas pregazili bez tebe... ali bit će dobra klopa."

U taj mah upadne u sobu Madame Pomfrev.

Harry Potter i kamen mudraca

"Tu ste već gotovo petnaest minuta, a sad izvolite VAN!" odlučno im zapovjedi.

Nakon što se dobro naspavao, Harry se opet osjećao gotovo sasvim normalno.

"Htio bih na feštu", reče on Madame Pomfrev pošto je ona uredno na stoliću složila sve njegove kutije slatkiša. "Smijem valjda na feštu?"

"Profesor Dumbledore kaže da smijete", odgovori mu ona svisoka, kao da profesor Dumbledore, po njezinu mišljenju, nije ni svjestan svih opasnosti koje vrebaju na gozbi. "Imate još jedan posjet."

"Ah, izvrsno!" reče Harry. "Tko mi je to došao?"

Dok je on još to pitao, kroz vrata se porebarke provuče Hagrid. Kao i obično kad bi se našao u nekoj prostoriji, Hagrid je izgledao prevelik. Sjeo je do Harryja, pogledao ga i briznuo u plač.

"Sveje... to...bila...moja...prokleta... greška",zajecaonpokrivši lice rukama. "Ja sam bio reko onom zlotvoru kako može proć pokraj Bundija! Ja sam mu reko! To je još bilo jedino što nije znao, a ja sam mu to reko! A ti si mogo izgubit glavu! Sve to zbog jednog zmajeva jajeta! Nikad više neću pit! Trebalo bi me izbacit odavle i natjerat da živim ko bezjak!"

"Hagride!" reče mu Harry, zgranut što vidi Hagrida kako se sav trese od jada i kajanja, a krupne mu suze teku u bradu. "Hagride, on bi to ionako već saznao, jer je riječ o Voldcmortu, on bi to bio saznao i da mu nisi ti rekao."

"Al mogo si glavu izgubit!" jecao je i dalje Hagrid. "I nemoj izgo-varat to ime!"

"VOLDEMORT!" zaurla Harry, a Hagrid se toliko zgrane da prestane plakati. "Ja sam ga vidio i zovem ga njegovim pravim imenom. Gore glavu, Hagride, spasili smo kamen, nema ga više, on se više ne može njime poslužiti. Uzmi jednu čokoladnu žabu, imam ih na bacanje..."

Hagrid obriše nadlanicom nos i reče:

"Sad sam se sjetio da i ja imam dar za tebe."

"Nije valjda sendvič od mesa zerdava?" tjeskobno ga priupita Harry. Hagrid se napokon ovlaš naceri.

"Jok. To mi je Dumbledore prekjučer dao da sredim. Dabome da mi je umjesto toga trebo dat nogu... kako bilo da bilo, evo, donio sam ti ovo..."

Bijaše to na prvi pogled lijepa knjiga uvezana u kožu. Harry je radoznalo otvorio. Bila je puna čarobnjačkih fotografija. Sa svake stranice smiješili su mu se i pozdravljali ga majka i otac.

"Pošlo sam sove svim starim školskim kolegama tvojih roditelja i zamolio ih za slike... Znao sam da ih ti nemaš... Je ti se dopadaju?"

Harry nije mogao ni riječi progovoriti, ali Hagrid ga je razumio,

Harry je te večeri otišao sam na završnu školsku svečanost. Madame Pomfrev zadržala ga je bila

navaljivanjem da ga još jedanput temeljito pregleda, pa je došao u Veliku dvoranu kad je već bila puna.

Dvorana je bila okićena bojama Slvtherina, zelenom i srebrnom, zato što su Slvtherini po sedmi put za redom osvojili Među-domski pokal. Zid iza glavnog stola bijaše ukrašen golemim transparentom na kojem bijaše nacrtan simbol Slvtherina - zmija.

Kad se Harry pojavio u dvorani, iznenada je zavladao muk, a onda su svi opet počeli glasno razgovarati. Sjeo je između Rona i Hermione za stol Grvffindora i nastojao se ne obazirati na Činjenicu da učenici ustaju da ga bolje vide.

Srećom, malo zatim stigao je i Dumbledore. Žamor je utihnuo.

"Još je jedna godina za nama!" veselo će Dumbledore. "I ja vas sad moram zagnjaviti staračkim hripavim naklapanjem prije nego što zarijemo zube u slasna jela. Kakva je ovo godina bila! Nadam se da su vam glave malo punije znanja nego što su bile na početku... pred vama je sad cijelo ljeto da ih opet lijepo ispraznite prije nego što počne nova školska godina... A sad, koliko mi je poznato, treba svečano predati ovaj Međudomni pokal i objaviti redosljed domova prema osvojenim bodovima. Na četvrtom su mjestu Grvffindori sa tri stotine i dvanaest bodova, na trećem su Hufflepuffi sa tri stotine i pedeset dva boda, Ravenclaw i imaju četiri stotine i dvadeset Šest bodova, a Slytherini četiri stotine i sedamdeset dva."

Za stolom Slytherina razlegne se klicanje i lupanje nogama. Harry opazi kako Dračo Malfov lupa svojim peharom po stolu. Harryju samo što se nije smučilo.

"Da, da, svaka vam čast, Slytherini!" nastavi Dumbledore. "Međutim, treba uzeti u obzir i najnovije događaje."

Rowlins

U dvorani opet zavlada muk. Smiješci na licima Slytherina malko su izbljedjeli.

"Hmmm", izusti Dumbledore. "Imam ovdje još nešto bodova koje moram u zadnji Čas podijeliti. Da vidimo! Da..."

"Prvo, gospodinu Ronaldu Weasleyju..."

Ron se sav zajapurio; izgledao je kao rotkvica opečena od sunca.

"... za najbolju šahovsku partiju odigranu u Hogwartsu posljednjih godina, zbog čega Grvffindorima dodjeljujem pedeset bodova."

Začarani strop u dvorani samo što se nije još više podigao od burnog klicanja Grvffindora. Zvijezde su na njemu kanda zatreperile. Čulo se kako Percy govori ostalim prefektima:

"To vam je, znate, moj brat! Moj najmlađi brat! Pobijedio je na divovskoj šahovnici profesorice McGonagall!"

Napokon opet zavlada muk.

"Drugo, gospođici Hermioni Granger... za primjenu hladnokrvne logike pred licem vatre, zbog čega Grvffindorima dodjeljujem daljnjih pedeset bodova."

Hermiona pokrije lice rukama. Harry bijaše prilično siguran da je briznula u plač. Grvffindori su za cijelim stolom bili izvan sebe od radosti... osvojili su još sto bodova!

"Treće, gospodinu Harryju Potteru..." produži Dumbledore. U dvorani zavlada grobni muk. "... za krajnju odrješitost i izvanrednu hrabrost, zbog čega Grvffindorima dodjeljujem šezdeset bodova."

Nastane zaglušna galama. Oni koji su vičući iz sveg glasa istodobno znali dobro zbrajati izračunali su da Grvffindori sad imaju četiri stotine i sedamdeset dva boda - upravo koliko i Slytherini. Izjednačili su rezultat u borbi za Međudomni pokal... Daje samo Dumbledore dao Harryju bar još jedan bod!

Dumbledore podigne ruku uvis. Dvorana se malo-pomalo utiša.

"Ima različitih vrsta hrabrosti", reče Dumbledore smiješeći se. "Trebalo je vrlo mnogo odvažnosti da se suprotstavimo neprijateljima, ali isto toliko i da se suprotstavimo prijateljima. Stoga dodjeljujem deset bodova gospodinu Nevilleu Longbottomu."

Daje tko stajao pred Velikom dvoranom, možda bi pomislio da je u njoj došlo do prave eksplozije, tako je snažna bila buka što se razlegla za stolom Grvffindora. Harry, Ron i Hermiona ustali su vičući i kličući dok se Neville, blijed od šoka, izgubio pod masom učenika koji su ga htjeli zagrliti. On nije do tada bio osvojio ni jedan jedini bod za Grvffindore. Svejednako kličući, Harry mune Rona pod rebra pokazujući na Malfova, koji ne bi izgledao zgranutiji i prestra-vljeniji ni da ga je tko tog časa urekao sputavanjem čitava tijela.

"A to znači", nadjača Dumbledore svojim glasom buru pljeska jer su i Ravenclaw i Hufflepuffi slavili pad Slytherina, "da moramo ovdje malo promijeniti dekoracije."

Pljesne rukama i u hipu zeleni zastori postanu skrletni, a srebro se pretvori u zlato; na mjestu goleme zmije Slytherina pojavi se ori-jaški lav Grvffindora. Snape je stiskao ruku profesorici McGonagall s groznim,

usiljenim smiješkom na licu. Harry ulovi njegov pogled i umah shvati da se Snapcovi osjećaji prema njemu nisu ni najmanje izmijenili. Ali to Harryja nije zabrinulo. Činilo mu se da će život dogodne biti opet normalan, ili bar onoliko normalan koliko može biti u Hogwartsu.

Bijaše to najljepša večer u Harryjevu životu, ljepša i od onog dana kad su pobijedili u metloboju, ili na Božić, ili kad su oborili gorskog trola na pod... nikad, nikad neće on tu večer zaboraviti.

Harry je gotovo smetnuo s uma da još slijede rezultati ispita. I zaista su uslijedili. Na njihovo veliko iznenađenje, i on i Ron su dobili dobre ocjene, a Hermiona je, naravno, bila najbolja na godini. Čak se i Neville nekako provukao - dobra ocjena iz Travarstva bila je nekakva ravnoteža bijednoj ocjeni iz Čarobnih napitaka. Nadali su se da će Goyle, koji je bio gotovo isto toliko glup koliko i podao, možda izletjeti iz škole, ali je i on prošao. Bila je to prava sramota, ali, kako Ron reče, ne može u životu sve biti idealno.

I jednog su dana ispraznili sve ormare i spakirali kovčege. Neville-u su žabu krastaču našli skrivenu u kutu zahoda. Svi su učenici dobili pismena upozorenja da se na ferijama ne smiju baviti magijom ("Ja se svaki put ponadam da će nam zaboraviti dati to upozorenje," tužno je rekao Fred Weasley). Tada je došao Hagrid da ih sve skupa odvede do čamaca kojima će se prevesti preko jezera. Zatim su se ukrkali u Hogwarts ekspres. Razgovarali su se i smijali dok je krajolik bivao sve zeleniji i uredniji. Jeli su grah Sveokusnjak Bertieja Botta jureći pokraj bezjačkih gradova. Svukli su svoje čarobnjačke pelerine i obukli kapute i ogrtače. Stigli su do perona devet i tri četvrt na kolodvoru King's Cross.

Trebalo im je podosta vremena da se svi iskrcaju na peron. Stari, smežurani kondukter stajao je na izlazu i puštao ih po dvoje-troje da ne privuku pozornost ispadajući svi skupa odjednom kroz debeli zid, kako bezjaci ne bi digli uzbunu.

"Morate nam obadvoje doći ovog ljeta", reče im Ron na rastanku, "posfat ću vam poruku po sovi."

"Hvala", otpovrne Harry. "Meni će svakako trebati nešto čemu ću se moći veseliti."

Ljudi su ih gurali dok su išli prema izlazu koji vodi u bezjački svijet. Neki su učenici dovikivali:

"Zbogom, Harry!"

"Do viđenja, Potter!"

"Još si slavan", reče mu Ron smješkajući se.

"Ali budi siguran da neću biti slavan tamo kamo idem", odvrati Harry.

On, Ron i Hermiona prođu zajedno kroz izlaz.

"Eno ga, mama, eno ga! Gledaj!"

Bijaše to Ginny Weasley, Ronova mala sestra, samo što nije upirala prstom u Rona.

"Harry Potter!" zaciči. "Pazi, mama! Vidim ga..."

"Šuti, Ginny, nije pristojno upirati u nekog prstom."

Gospođa Weasley im se svima nasmiješi.

"Je U bilo naporno?" upita ih.

"Vrlo", odgovori Harry. "Hvala vam, gospođo Weasley, na kolačima i džemperu."

"Ah, nije to ništa, dragi moj!"

"Jesi li spreman?"

Bijaše to tetak Vernon, još uvijek rumen, još uvijek brkat, još uvijek bijesan na Harryja što nosi u krletki sovu na kolodvoru punom običnih ljudi. Iza njega su stajali teta Petunia i Dudley, koji se zgrozi čim ugleda Harryja.

"Vi ste sigurno Harryjeva familija?" reče gospođa Weasley.

"Moglo bi se tako reći", odgovori tetak Vernon. "Hajde požuri, dečko, nemamo cijeli dan vremena."

I ode dalje. Harry još malo zaostane da se oprosti s Ronom i Hermionom.

"Onda, vidimo se ovog ljeta!"

"Nadam se... ovaj... da će biti lijepo na ferijama", reče Hermiona nesigurno gledajući za tetkom Vernonom i zgražajući se kako netko može biti tako neljubazan.

"Ah, hoće, hoće", potvrdi Harry. Prijatelji se iznenade osmijehu od kojeg mu se razvuče lice. "Oni ne znaju da se kod kuće ne smijemo baviti magijom. Ovog ću se ljeta dobro zabavljati na Dudleyjev račun."

J. K. Rowling

Odaja tajni

*Za Seana P. F. Harrysa, vozača za bijeg
i ljubitelja lošeg vremena*

NAJGROZNIJI ROĐENDAN

Nije to bila prva prepirka za doručkom na broju četiri Kalinina prilaza. Gospodina Vernona Dursleyja probudio je u ranim jutarnjim satima glasan huk iz sobe njegova nećaka Harryja.

"Po treći put ovoga tjedna!" dobacio je preko stola. "Ako ne možeš zauzdati tu svoju sovuljagu, morat će odletjeti iz ove kuće." Harry mu još jednom pokuša objasniti stvar:

"Ama, njoj je dosadno"; reče. "Navikla je letjeti vani. Kad bih je bar noću smio pustiti van..."

"Zar ti misliš da sam ja blesav?" zareži tetak Vernon. Na čupavu brku visio mu je komadić prženih jaja. "Znam ja što bi se dogodilo kad bi ti tu sovuljagu pustio van!"

I razmijeni zlokobne poglede sa svojom ženom Petunijom. Harry zausti da mu odgovori, ali mu riječi zaglušni glasno i dugo podrigivanje Dursleyjeva sina Dudleyja.

"Daj mi još špeka!"

"Ima ga još u tavi, srče!" odvrati teta Petunia gledajući zamagljenim pogledom svoga tustog sinca. "Moramo te ugojiti dok još možemo... Ne sviđa mi se baš ono što čujem o košti u toj tvojoj školi..."

"Koješta, Petunia, ja nikad nisam bio gladan u Smeltingsu", srdačno će tetak Vernon. "Dudley se bar tamo uvijek doista najede, je li tako, sinko?"

Dudley, koji je bio tako debeo da mu se stražnjica prelijevala preko obje strane kuhinjskog stolca, naceri se i okrene Harryju:

"Doda~ mi tavu!"

"Zaboravio si na onu čarobnu riječ", razdražljivo će Harry, Učinak je ove obične rečenice na ostale članove obitelji bio upra

vo nevjerojatan - Dudley je zinuo i srušio se sa stolca uz tresak od kojeg se zatresla cijela kuhinja. Gospođa Dursley je potihom vrisnula i pokrila rukama usta. Gospodin Dursley skočio je na noge, s nabreklih žilama na sljepoočnicama.

"Ja sam mislio samo na riječ `molim!'" brže ubaci Harry. "Nisam mislio..."

"A ŠTO SAM TI JA REKAO O ONOJ RIJEČI ŠTO POČINJE SLOVOM `Č' U NAŠOJ KUĆI?" zagrmi tetak škropeći stol slinom.

" » Ali ja..."

"I KAKO SE USUĐUJEŠ PRIJETITI DUDLEYJU!" zaurla tetak Vernon lupajući šakom po stolu.

"Ama, ja sam samo..."

"A LIJEPO SAM TE UPOZORIO DA POD OVIM KROVOM NEĆU TRPJETI NIKAKAV ZNAK TVOJE ABNORMALNOSTI!"

Harry prijede pogledom sa zajapurenog tetka na problijedjelu tetu, koja je pokušavala osoviti Dudleyja na noge.

"Dobro," reče Harry, "dobro..."

Tetak Vernon ponovo sjedne dišući kao usopljen nosorog i pomno motreći Harryja krajičkom svojih sitnih, prodornih očiju.

Otkako se Harry vratio kući na ljetne ferije, tetak Vernon postupao je s njim kao s paklenim strojem koji bi svakog časa mogao eksplodirati, zato što Harry nije bio normalan dječak. Zapravo je bio najnenormalniji što može biti.

Harry Potter bio je čarobnjak - čarobnjak koji je nedavno završio prvi razred Škole za vještičarenje i čarobnjaštvo u Hogwartsu. Ako su Dursleyjevi bili nesretni što im je došao na ferije, to nije bilo ništa prema onome kako se Harry osjećao.

Hogwarts mu je toliko nedostajao da se osjećao kao da ga neprestano boli trbuh. Nedostajao mu je onaj dvorac, sa svojim tajnim hodnicima i duhovima, sa svojim predavanjima (osim možda predavanja Snapea, profesora Čarobnih napitaka), sa svojom poštom koju donose sove, sa svojim banketima u Velikoj dvorani, s krevetom s baldahinom u spavaonici Gryffindorske kule, s posjetima lovočuvaru Hagridu u njegovoj kolibi nedaleko od Zabranjene šume. Ponajviše mu je ipak nedostajao metloboj, najomiljeniji sport u čarobnjačkom svijetu (sa šest visokih vratnica, četiri leteće lopte i četrnaest igrača koji lete na metlama).

Sve Harryjeve zbirke čarobnih formula, njegov čarobni štapić, pelerine, kotlić i vrhunsku metlu Nimbus 2000 zaključao je bio tetak Vernon u ugrađeni ormar ispod stuba čim se Harry vratio kući. Baš je Dursleyjeve bilo briga hoće li Harry izgubiti mjesto u metlobojskoj ekipi svoga doma zato što cijelog ljeta neće trenirati! Dursleyjevima se fućkalo hoće li se Harry vratiti u školu a da nije preko ljeta napisao ni jednu domaću zadaću! Dursleyjevi su bili, čarobnjačkim rječnikom rečeno, bezjaci (u njihovim žilama nije tekla ni jedna jedina kap čarobnjačke krvi), a po njihovu mišljenju, čarobnjak u obitelji bio je najveća moguća sramota. Tetak Vernon stavio je čak i lokot na krletku Harryjeve sove Hedvige ne bi li je spriječio da prenosi poruke bilo komu u čarobnjačkom svijetu.

Harry nije bio ni najmanje nalik na ostale članove svoje obitelji. Tetak Vernon bijaše krupan čovjek bez vrata, sa crnim brčinama. Tetka Petunia bila je koščata i imala je konjsku glavu. Dudley je bio plavokos, rumen i nalik na svinjče. Harry je pak bio sitan i mršav, sjajnih zelenih očiju i kao ugljen crne kose, vječito razbarušene. Nosio je okrugle naočale, a na čelu je imao tanak ožiljak nalik na munju.

Upravo je zbog tog ožiljka bio tako neobičan, čak i za jednog čarobnjaka. Taj je ožiljak bio jedini vanjski znak Harryjeve tajanstvene prošlosti i razlog zašto je prije jedanaest godina ostavljen pred Dursleyjevim vratima.

Kad mu je bilo svega godina dana, Harry je na neki čudesan način preživio kletvu koju je na njega bacio najveći crni mag svih vremena, lord Voldemort, čije se ime još uvijek bojala izgovoriti većina vještica i čarobnjaka. Harryjevi su roditelji poginuli pri tom Voldemortovu napadu, ali je Harry ostao živ s tim munjolikim ožiljkom, a Voldemortova se moć na neki način - nikom nije bilo jasno kako izgubila onog časa kad nije uspio ubiti Harryja.

I tako su Harryja othranili sestra njegove pokojne majke i njezin muž. Harry je proveo deset godina kod Dursleyjevih a da nikad nije shvatio zašto neprestano izaziva oko sebe čudne stvari koje nije želio izazvati. Vjerovao je u ono što su mu Dursleyjevi bili rekli -da mu je ožiljak ostao od automobilske nesreće u kojoj su mu poginuli roditelji.

A onda, točno prije godinu dana, iz Hogwartsa mu je stiglo pi

sme i istina je izbila na vidjelo. Harry je pošao u čarobnjačku školu,

u kojoj su on i njegov ožiljak postali znameniti... ali sad je školska godina završila i on se vratio k Dursleyjevima da kod njih provede ljetno, da s njim postupaju kao sa psom koji se dovukao iz neke smrdljive rupetine.

Dursleyjevi se nisu sjetili ni da je Harryju slučajno danas dvanaesti rođendan. Dakako da se on nije bogzna čemu nadao - nikad mu oni nisu darovali ništa pošteno, a kamoli da mu ispeku tortu... Pa ipak, da se uopće ne sžete njegova rođendana...

Uto se tetak Vernon važno nakašlje i reče: "Danas je, kao što znate, neobično važan dan..." Harry digne pogled jedva vjerujući svojim ušima.

"Na današnji ću dan možda sklopiti najveći posao u svojoj karijeri", dovrši tetak Vernon.

Harry se vrati svom prepečencu. Ogorčeno pomisli kako tetak Vernon, naravno, misli na tu njihovu glupu večeru. Već dva tjedna trubi samo o tome. Danas im na večeru dolazi bogati građevni poduzetnik sa ženom, a tetak Vernon se nada od njega velikoj narudžbi (tvrtka tetka Vernona proizvodi bušilice).

"Mislim da bi bilo dobro da još jednom ponovimo naš večerašnji program", nastavi tetak Vernon.

"Svi moramo u 8 sati biti na svojim mjestima. Petunijo, gdje ćeš ti biti?..."

"U salonu," odgovori teta Petunia kao iz topa, "gdje ću im svečano poželjeti dobrodošlicu u našem domu."

"Dobro, dobro. A ti, Dudley?"

"Ja ću čekati u predsoblju da im otvorim vrata." Dudley se priglupo, neprirodno naceri. "Mogu li, gospodine i gospodo Mason, uzeti vaše kapute?"

"Oni će njime biti upravo oduševljeni!" ushićeno usklikne teta Petunia.

"Izvršno, Dudley", pohvali ga tetak Vernon, a onda se okrene Harryju: "Ati?"

"Ja ću biti u svojoj sobi i neću dati ni glasa od sebe, kao da me nema", odgovori Harry bezbojnim glasom.

"Tako je", jetko potvrdi tetak Vernon. "A ja ću ih povesti u salon, predstaviti im tebe, Petunijo, i natočiti im piće. A u osam i petnaest..."

"Ja ću ih pozvati na večeru." Priklopi teta Petunia.

"A ti ćeš im, Dudley, reći..."

"Gospodo Mason, smijem li vas povesti u blagovaonicu?" reče Dudley i ponudi svoju debelu ruku nevidljivoj gošći.

"Moj perfektni mali kavalir!" šmrčne teta Petunia. "Ati?" zajedljivo će tetak Vernon Harryju.

"Ja ću biti u svojoj sobi i neću dati ni glasa od sebe, kao da me nema", odgovori Harry bezbojnim glasom.

"Tako je. E, sad da smislimo nekoliko efektnih komplimenata koje ćemo izreći za večerom. Imaš li ti, Petunijo, možda, kakav prijedlog?"

"Gospodine Mason, Vernon mi je rekao da vi izvršno igrate golf... Gospodo Mason, recite mi, molim vas, gdje ste kupili tu haljinu?..." "Sjajno... A ti, Dudley?"

"Kako bi bilo da kažem: `Gospodine Mason, u školi smo dobili zadaću da napišemo nešto o svom životnom uzoru, pa sam ja napisao sastavak o vama. '"

Ovo je ipak bilo malo previše i za tetu Petuniju i za Harryja. Teta Petunia briznula je u plač i zagrlila sina, a Harry se sagnuo pod stol da ga ne vide kako se smije.

"A ti, mali?"

Harry se opet uspravi nastojeći se držati ozbiljno.

"Ja ću biti u svojoj sobi i neću dati ni glasa od sebe, kao da me nema", odgovori on.

"Bogami će tako i biti", odlučno ustvrdi tetak Vernon. "Masonovi uopće ne znaju za tebe, a tako treba i da ostane. Ti ćeš, Petunijo, poslije večere odvesti gospodu Mason opet u salon, a ja ću dotle navrnuti razgovor na bušilice. Uz malo sreće, imat ću sklopljen i potpisan ugovor još prije hijesti u 10 sati. Sutra u ovo doba birat ćemo već ljetnikovac na Majorki."

Harry nije bio time ni najmanje oduševljen. Nije vjerovao da će ga Dursleyjevi više voljeti na Majorki nego u Kalininu prilazu. "Tako je... a ja sad idem u grad po smokinge za Dudleyja i sebe.

A ti"; zareži opet na Harryja, "pazi da ne smetaš teti dok bude čistila stan,"

Harry je izašao iz kuće na strinja vrata, Bijaše vedar, sunčan dan, Prijede preko travnjaka, svali se na vrtnu klupu i zapjevuši za se;

"Sretan mi ro~endan", sr~tan mi ro~endan..."

Neće biti ni čestitaka ni darova, a večer će provesti praveći se da ne postoji. Onako ojađen, zagleda se u živicu. Nikad se nije osjećao ovako osamljen. Harryju su više od svega u Hogwartsu, pa čak i od metloboja, nedostajali njegovi najbolji prijatelji, Ron Weasley i Hermiona Granger. Međutim, reklo bi se da on njima uopće ne nedostaje. Ni on ni ona nisu mu se cijelog ljeta javljali, iako mu je Ron bio rekao da će ga pozvati k sebi u goste.

Harry je nebrojeno puta bio u napasti da nekom čarobnom formulom otvori Hedviginu krletku pa da pošalje pismo Ronu i Hermioni, ali bi to bio prevelik rizik. Maloljetni čarobnjaci ne smiju se izvan škole baviti magijom. Harry to nije rekao Dursleyjevima. Znao je da njih samo strah da ih on ne pretvori u balegare priječi da ga zaključaju u ugrađeni ormar ispod stuba skupa s njegovim čarobnim štapićem i metlom. Prvih tjedana nakon povratka iz škole rado je izgovarao upol glasa neke besmislice i gledao Dudleyja kako bježi iz sobe što ga debele noge nose. Ali nakon ove dugotrajne šutnje Rona i Hermione, Harry se osjećao tako odsjećen od čarobnjačkog svijeta da je izgubio volju čak i da draži Dudleyja... A sad su Ron i Hermiona zaboravili čak i na njegov rodendan!

Što bi sve dao. da primi poruku iz Hogwarta! Od bilo koje vještice ili čarobnjaka! Gotovo bi se obradovao čak i dolasku svoga smrtnog neprijatelja Draca Malfoya, samo da se uvjeri da sve ono nije bio tek pusti san...

Ne bi se baš moglo reći da mu je čitava godina u Hogwartsu prošla u zabavi i veselju. Na samom kraju školske godine našao se oči u oči ni s kim drugim nego sa samim lordom Voldemortom. Možda je Voldemort bio tek sjena nekadašnjeg sebe, ali je još uvijek bio strašan, još je uvijek bio lukav, još uvijek odlučan da obnovi svoju moć. Harry je po drugi put za dlaku izmakao Voldemortovim šapama. Premda je otada prošlo nekoliko tjedana, i dalje se budio noću okupan hladnim znojem pitajući se gdje li je sad Voldemort, i prisjećajući se njegova mrtvački sivog lica, razrogačenih, sumanutih očiju...

Iznenada se naglo uspravi na vrtnoj klupi. Rastreseno se bio zagledao u živicu... a živica se zagledala u njega! Usred lišća pojavila su se dva velika zelena oka.

Harry skoči na noge baš u trenu kad do njega preko travnjaka dopre nečiji podrugljivi glas:

"Ja znam koji je danas dan", pjevušio je Dudley gegajući se prema njemu.

One su velike oči trepnule i nestale.

"Što?" priupita Harry ne odvajajući pogleda od mjesta gdje su bile one oči.

"Ja znam koji je danas dan", ponovi Dudley prilazeći mu. "Bravo!" odvrati Harry. "Konačno si naučio kako se zovu dani u tjednu."

"Danas je tvoj rodendan!; podsmjehne mu se Dudley. "Kako to da nisi dobio nijednu čestitku? Zar ni među onim čudacima nemaš prijatelja?"

"Pazi samo da ti mama ne čuje kako spominješ moju školu", hladno odvrati Harry.

Dudley zadigne hlače što su mu spadale niz debele guzove. "A što ti buljiš u tu živicu?" sumnjičavo ga priupita. "Razmišljam o tome kojom bih je čarobnom formulom mogao najlakše zapaliti", odgovori Harry.

Dudley umah ustukne, s izrazom panike na debelom licu.

"Ne s-smiješ... tata je rekao da se ne smiješ baviti m-magijom... rekao je da će te izbaciti iz kuće... a ti zbilja nemaš kamo otići... nemaš prijatelja koji bi te uzeli k sebi..."

"Ćiribu ćiriba!" izusti Harry gnjevnim glasom. "Hokus pokus... preparandus..."

"MA.AAAAMA!" zaurla Dudley i saplete se o vlastite noge bježeći natrag u kuću. "MAAAMA! Harry radi znaš već što!"

Harry je skupo platio taj svoj trenutak zabave. Ali, kako ni Dudleyju ni živici nije bilo ništa, teta Petunia je znala da Harry nije ništa i nikog začarao. Ipak se morao izmaknuti da ga ne pogodi

teškom, netom šamponiranom tavom po glavi. A onda ga je potjerala na pospremanje i zaprijetila mu da neće ništa okusiti dok ne završi sve poslove.

Dok je Dudley dangubio gledajući ga i tamaneći sladoled, Harry je prao prozore, pa auto, kosio travu, otjerivao cvjetne gredice, podrezivao i zalijevao ruže, te bojio klupu u vrtu. Sunce ga je peklo i

pržilo mu potiljak. Znao je da ne smije nasjesti Dudleyjevu Zadirki~ vanju, ali Dudley je rekao baš ono što je Harry i sam mislio... možda on stvarno nema prijatelja u Ho~wartsu?",

"E, da sad vide slavnog Harryja Pottera", pomisli bijesno dok je, bolnih križa i lica oblivena znojem, posipao stajsko gnojivo po cvjetnim gredicama.

Bilo je već sedam i pol uvečer kad je napokon, na izmaku snaga, začuo tetu Petuniju kako mu dovikuje:

"Dolazi ovamo! I pazi da hodaš po novinama!"

Harry se vrlo rado sklonio u hladovinu blistave kuhinje. Na frižideru je stajao večerašnji puding-pravo brdo od tučena vrhnja i kandiranih ljubičica. U pećnici je cvrčao svinjski but.

"Daj to brže pojedi! Masonovi samo što nisu stigli!" obrecne se na nj teta Petunia pokazujući mu na dvije kriške kruha i komadić sira na kuhinjskom stolu. Već je bila obukla ružičastu večernju haljinu.

Harry je oprao ruke i smazao svoju bijednu večericu. Čim je povečerao, teta Petunia dogradi njegov tanjur.

"A sad odlazi gore! Brže!"

Prolazeći pokraj vrata dnevne sobe, Harry načas spazi tetka Vernona i Dudleyja u smokingu, s leptir-kravatom. Tek što je stigao do odmorišta na katu, odjekne zvonca a u dnu stuba pojavi se srdito lice tetka Vernona.

"Pazi, mali... ako samo pisneš..."

Harry je do svoje sobe došao na prstima, uvukao se u nju, zatvorio vrata za sobom i okrenuo se da se izvali na krevet.

Nevolja je bila u tome što je na krevetu već netko sjedio.

DOBBYJEVO UPOZORENJE

Harry je na jedvite jade suspregnuo krik. Sitno je stvorenje na krevetu imalo povelike uši kao šišmiš i buljave zelene oči veličine teniskih lopti. Harry se umah dosjetio da ga je upravo to stvorenje jutros motrilo iz vrtne živice.

Dok su oni tako zurili jedan u drugoga, Harry začuje iz predsoblja Dudleyjev glas:

"Mogu li uzeti vaše kapute, gospodine i gospodo Mason?"

Ono stvorenje spuzne s kreveta i pokloni se tako duboko da vrhom svoga dugog, tankog nosa dotakne sag. Harry zapazi da taj stvor ima na sebi nešto nalik na staru jastučnicu, s izrezima za ruke i noge.

"Ovaj... zdravo!" nervozno ga pozdravi Harry.

"Harry Potter!" usklikne stvorenje visokim glasom, za koji je Harry bio siguran da se čuje i dolje, u prizemlju. "Dobby vas, gospodine, već odavno želi upoznati... Kakva čast..."

"H-hvala vam", reče Harry. Provukavši se uza zid do svoje radne stolice, svali se na nju, do Hedvige, koja je spavala u svojoj velikoj krletki. Htio ga je upitati: "Što si ti zapravo?" ali pomisli da bi to bilo nepristojno, pa umjesto toga izusti:

"Tko ste vi?"

"Dobby, gospodine. Jednostavno Dobby. Dobby, kućni vilenjak", odgovori to čudno biće.

"Ah... zbilja?" proe~jedi Harry. "Ovaj... ne bih htio biti nepristojan ili tako nešto, ali", nije baš idealno vrijeme da ~ svojoj sobi pri. ~nam kućne vilenjake,"

~z dnevne sobe dopre visok, neprirodan smijeh tete Petunije. Vilenjak obori glavu.

"To ne znači da mi nije drago upoznati se s vama," brže-bolje nadoda Harry, "ali, ovaj, jeste li došli ovamo iz nekog posebnog razloga?"

"O, da, gospodine", ozbiljno će Dobby. "Dobby je, gospodine, došao da vam kaže..., teško mi je, gospodine, to reći... Dobby ne zna odakle bi počeo..."

"Sjedite", uljudno mu reče Harry pokazujući na krevet.

Ali, na njegov užas, vilenjak brizne u plač - vrlo glasan plač. "D-da sjednem!" procvili. "Nikad... ama nikad..."

Harryju se učini da je razgovor u prizemlju zapeo.

"Oprostite," šapne, "nisam vas htio uvrijediti ni bilo što slično." "Uvrijediti Dobbyja!" jedva protisne vilenjak. "Dobbyju nije još nijedan čarobnjak nikad ponudio da sjedne... baš kao da smo na ravnoj nozi..."

Nastojeći ga istodobno utišati i utješiti, Harry ga opet odvede do kreveta, na koji vilenjak, nalik na veliku i vrlo ružnu lutku, sjedne i počne štucati. Kad se napokon uspio sabrati, sjedio je zagledan u Harryja svojim velikim suznim i zadivljenim očima.

"Bit će da vi niste u životu sreli mnogo pristojnih čarobnjaka", reče mu Harry ne bi li ga razvedrio.

Dobby zavrti glavom. A onda iznenada skoči na noge i počne bijesno udarati glavom o prozor vičući:

"Zločesti Dobby! Zločesti Dobby!"

"Nemojte... što to radite?" prosiće Harry, skoči na noge i odvuče Dobbyja natrag na krevet. Hedviga se probudi kriješćeći iz sveg glasa i mahnito lupajući krilima po šipkama svoje krletke.

"Dobby je, gospodine, morao ovako kazniti sama sebe", reče vilenjak gledajući pomalo ukriž.

"Dobby je, gospodine, skoro ocrnio svoju obitelj..."

"Svoju obitelj?"

"Čarobnjačku obitelj kojoj Dobby služi, gospodine... Dobby je kućni vilenjak... i morat će do vijeka služiti jednoj kući i jednoj obitelji..."

"A znaju li oni gdje ste vi sada?" radoznalo ga priupita Harry. Dobby se sav strese.

"Ma ne znaju, gospodine, ne znaju... Dobby će morati sam sebe vrlo strogo kazniti što je došao k vama, gospodine. Dobby će morati

zbog ovoga prignječiti sebi uši vratima pećnice. Kad bi oni za ovo saznali, gospodine..."

"Pa zar neće primijetiti ako prignječite sebi uši vratima pećnice?" "Dobby, gospodine, sumnja da bi oni to primijetili. Dobby mora, gospodine, stalno kažnjavati zbog nečega sama sebe. Oni puštaju Dobbyja da se kažnjava, gospodine. Ponekad me čak podsjećaju i na dodatne kazne..."

"A zašto ih onda ne ostavite? Ne pobjegnete?"

"Kućni vilenjak mora biti oslobođen, gospodine. A moja obitelj neće mene nikad osloboditi... Dobby će služiti toj obitelji dok ne umre, gospodine."

Harry izvali oči.

"A ja sam mislio kako je meni grozno ostati ovdje još četiri tjedna", reče on. "Prema njima se Dursleyjevi ponašaju gotovo ljudski. Pa zar vam nitko ne može pomoći? Ni ja?"

Harry se gotovo istog časa pokaje što je to rekao. Dobby je od puke zahvalnosti počeo opet grcati.

"Molim vas," usrdno prošapće Harry, "molim vas da se umirite. Ako Dursleyjevi nešto čuju, ako saznaju da ste vi ovdje..."

"Harry Potter pita može li pomoći Dobbyju?... Dobby je, gospodine, čuo da ste vi veliki, ali da ste tako dobri, to Dobby nije znao..." Osjećajući kako mu obrazi gore, Harry reče:

"Što god ste čuli o mojoj veličini, sve su to skupa gluposti. Ja nisam čak ni najbolji učenik na svojoj godini u Hogwartsu, nego je to Hermiona, ona je..."

Naglo ušuti jer mu je sjećanje na Hermionu bilo bolno.

"Harry Potter je skroman i smjeran", izusti Dobby sa strahopoštovanjem u glasu, užagrenih okruglih očiju. "Harry Potter uopće ne spominje svoju pobjedu nad Onim čije se ime ne smije izgovoriti..."

"Nad Voldemortom?" priupita ga Harry.

Dobby poklopi rukama uši kao u šišmiša i prostenje:

"Ah, ne izgovarajte, gospodine, to ime! Ne izgovarajte ga!"

"Oprostite", brže-bolje će Harry. "Ja znam da mnogi to ne vole", moj prijatelj Ron..."

Ponovo umukne ~ sjećanje na Rona bilo mu je bolno.

Dobby se nagne prema Harryju izbuljenih očiju nalik na automobila.

"Dobby je čuo da se priča", izusti promuklim glasom, "kako je Harry Potter po drugi put sreo Gospodara tame prije svega nekoliko tjedana... i da se Harry Potter opet spasio."

Harry klimne glavom a Dobbyju se iznenada oči zacakle od suza. "Ah, gospodine", dahne otirući lice krajičkom prljave jastučnice u koju bijaše odjeven. "Harry Potter je hrabar i neustrašiv! Odolio je već mnogim opasnostima! Ali Dobby je došao zaštititi Harryja Pottera, upozoriti ga na nešto, pa makar morao poslije i prignječiti sebi uši vratima pećnice... Harry Potter se ne smije vratiti u Hogwarts!"

Nastala je tišina isprekidana samo zveckanjem noževa i vilica u prizemlju i dalekom tutnjavom glasa tetka Vernona.

"Što?" promuca Harry. "Ali ja se moram vratiti u Hogwarts... škola mi počinje prvi rujna. To je još jedino čemu se veselim. Vi ne znate kako je meni ovdje. Meni ovdje nije mjesto. Meni je mjesto u vašem svijetu... u Hogwartsu."

"Ne, nije, nije", zaskviči Dobby vrteći glavom tako snažno da su mu uši lamatale. "Harry Potter mora ostati na sigurnome. On je prevelik i predoabar da bismo ga smjeli izgubiti. Ako se Harry Potter vrati u Hogwarts, izložit će se smrtnoj opasnosti..."

"Kako to?" začudeno ga upita Harry.

"Urota, urota, Harry Potter. Urota da se ove godine u Školi vještičarenja i čarobnjaštva u Hogwartsu naprave neke užasne stvari", prošapće Dobby i iznenada sav zadrhti. "Dobby zna za to, gospodine, već više mjeseci. Harry Potter ne smije se izvrnuti pogibli. On je, gospodine, previše važan za tako nešto!"

"Kakve to užasne stvari?" odmah ga upita Harry. "Tko stoji iza te urote?"

Dobby ispusti čudan glas kao da se guši, a onda bjesomučno udari glavom o zid.

"Dobro, dobro!" uzvikne Harry i uhvati vilenjaka za nadlakticu ne bi li ga smirio. "Ne možete mi to reći, shvaćam. Ali zašto baš mene upozoravate na to?" Odjednom mu nešto neugodno padne na pamet. "Čekajte... da to nije u nekakvoj vezi s Vol... oprostite... Znae-već-s-kim? Možete samo klimnuti ili odmahnuti glavom", žurno nadoda kad vidje da se Dobbyjeva glava opet opasno približila zidu.

Dobby polako odmahne glavom.

"Ne... nije, gospodine, riječ o Onome čije se ime ne smije izgovoriti."

Ali Dobby je gledao Harryja iskolačenim očima kao da mu želi nešto natuknuti. Međutim, Harryju nije ništa od svega toga bilo

jasno. "Da on možda nema brata?"

Dobby odmahne glavom i još više izbeči oči.

"E pa, onda ja zbilja ne znam tko bi drugi mogao izazvati tako užasne stvari u Hogwartsu", opet će Harry. "Hoću reći, tamo je doduše Dumbledore... ali vi valjda znate tko je Dumbledore?"

Dobby nakloni glavu.

"Albus Dumbledore je, gospodine, najveći ravnatelj Hogwarta svih vremena. Dobby to zna, gospodine. Dobby je čuo da je Dumbledoreova moć bila nekad ravna moći Onoga čije se ime ne smije izgovoriti kad je ovaj bio u naponu snage. Ali, gospodine," Dobby spusti glas do usrdnog šapta, "postoje neke sile koje Dumbledore... koje nijedan pristojni čarobnjak neće..."

Prije nego što ga je Harry mogao u tome spriječiti, Dobby skoči s kreveta, zgrabi Harryjevu stolnu svjetiljku i uzme udarati sebe njome po glavi ispuštajući zaglušne jauke.

U prizemlju iznenada zavlada tišina. Nakon dvije sekunde Harry, kojem je srce ludo lupalo, začuje tetka Vernona kako dolazi u predsoblje i dovikuje:

"Taj je Dudley, mali zločko, sigurno opet ostavio televizor upaljen!"

"Brže, u ormar!" prosikće Harry, ugura Dobbyja u ormar, zatvori za njim vrata i baci se na krevet baš u trenu kad se pomakne kvaka na vratima sobe.

"Kog... vraga... to... radiš?" upita ga tetak Vernon kroz stisnute zube i unese se Harryju opasno u lice. "Upropastio si mi poantu vica o japanskom igraču golfa... još samo pisni, mali moj, pa ćeš požaliti što si se uopće rodio!"

I teškim koracima izađe iz sobe.

Tresući se sav, Harry pusti Dobbyja iz ormara.

"Vidite li sad kako je meni ovdje?" reče mu. "Vidite li sad da se moram vratiti u Hogwarts? To je još jedino mjesto... gdje, ovaj, mislim da imam prijatelje."

"Prijatelje koji se čak i ne javljaju Harryju Potteru?" prepredeno

ć~ Dobby`

"Ja mislim da su oni samo... čekaj malo", zastane Harry i namršti se. "Otkud vi znate da mi se prijatelji ne javljaju?"

Dobby se premjesti s noge na nogu.

"Harry Potter se ne smije ljutiti na Dobbyja... Dobby je to napravio u najboljoj namjeri..."

"Zar si mi ti presretao pisma?"

"Sva su pisma, gospodine, kod Dobbyja", odgovori mu vilenjak. Pošto se spretno izvukao iz Harryjeva domašaja, izvuče debeo svežanj omotnica iz jastučnice koju je imao na sebi. Harry prepozna Hermionin uredni rukopis, Ronov nečitljivi šrakopis, pa čak i škrabotine za koje mu se činilo da potječu od lovočuvara Hagrida iz Hogwarta.

Dobby tjeskobno zažmirka dižući pogled na Harryja.

"Harry Potter se ne smije ljutiti... Dobby se nadao... ako Harry Potter bude mislio da su ga prijatelji zaboravili... da se Harry Potter, gospodine, možda neće vratiti u školu..."

Harry ga nije slušao. Posegnuo je za pismima, ali mu Dobby izmakne.

"Harry Potter će ih, gospodine, sve dobiti ako obeća Dobbyju da se neće vratiti u Hogwarts. O, gospodine, ne smijete se izvrgavati toj opasnosti! Obećajte mi, gospodine, da se nećete vratiti!"

"Neću ti ništa obećati", odbrusi mu Harry. "Daj mi ta pisma mojih prijatelja!"

"Onda Dobby nema drugog izbora", tužno će vilenjak.

Harry se nije stigao još ni pomaknuti, a Dobby je već poletio do vrata, otvorio ih... i sjurio se niza stube.

Suhih usta i uzburkanog želuca, Harry se zaleti za njim pazeći da ne diže buku. Posljednjih je šest stepenica preskočio i, dočekavši se kao mačka na sagu u predsoblju, potraži pogledom Dobbyja. Začuje tetka Vernona kako govori u salonu:

"... molim vas, gospodine Masone, da ispričate Petuniji onu smiješnu priču o američkim vodoinstalaterima, ona jedva čeka da je čuje..." Harry projuri kroz predsoblje i upadne u kuhinju osjećajući kako mu se želudac okreće.

Remek-djelo od pudinga tete Petunije, ono brdo od tučena vrhnja i kandiranih ljubičica, lebdjelo je pod samim stropom. Na kredencu u kutu čučao je Dobby.

"Nemoj!" prokrklja Harry. "Molim te... ubit će me..."

"Harry Potter mora obećati da se neće vratiti u školu..." "Ama, Dobby, molim te..."

"Obećajte mi to, gospodine..." "Ne mogu!"

Dobby ga tragično pogleda.

"Onda Dobby mora to učiniti, gospodine, za dobro samog Harryja Pottera."

Puding se stropošta na pod uz zaglušan tresak. Vrhnje poprska prozore i zidove. Dobby nestane uz prasak kao od biča.

Iz blagovaonice dopru krici, a tetak Vernon upadne u kuhinju i zatekne Harryja ukočenog od šoka i pokrivenog od glave do pete pudingom tete Petunije.

U prvi mah se još činilo da će tetak Vernon uspjeti zataškati stvar ("Ma to je samo naš nećak... umno poremećen... uzruja se čim vidi nepoznate ljude pa smo ga ostavili gore, na katu..."). Odgurao

je zapanjene Masonove opet u blagovaonicu, obećao Harryju da će ga živa oderati kad odu gosti, i dobacio mu partfiš. Teta Petunia iskopala je sladoled iz zamrzivača, a Harry je, svejednako se tresući, uzeo čistiti kuhinju.

Da se nakon svega toga nije još dogodilo ono sa sovom, možda bi tetak Vernon i uspio sklopiti posao.

Teta Petunia upravo je nudila goste kutijom čokoladica s mentol kremom kad kroz prozor blagovaonice uleti golema kukuvija, baci pismo na glavu gospođe Mason i učas izleti van. Gospođa Mason zatuli kao vila narikača i izjuri iz kuće grdeći na sav glas "sve te luđake". Gospodin je Mason ostao još samo toliko da kaže Dursleyjevima kako se njegova supruga panično boji ptica svih oblika i veličina, i da ih još priupita jesu li možda njima ovakve šale smiješne.

Harry je stajao u kuhinji naslonjen na partfiš kad se tetak Vernon okomi na njega s demonskim bljeskom u sitnim očima. "Pročitaj ovo!" pakosno prosikće vitlajući pismom što ga je donijela kukuvija. "Hajde... pročitaj!"

Harry uzme od njega pismo. U njemu nije bila rođendanska čestitka.

Stovam'g. Potter,

06aviješteni smo da je večeras u 9 sati i 72 minuta u Iiašem prebivalištu upotrijebljena čarobna formula za lebdenje.

Kao što vam je poznato, malodobnim čarobnjacinia nije dopušte no itvoditi čarofge izYa~ ško~~, pa 6i s~ako ~aše dalj~c čaranj~ moglo dovesti do Yašeg isključenja iz dotične škole (Dekret o primjerenom ograničavanju čarobnjačke djelatnosti maloljetnika iz 1875. godine, članak C).

Isto Iias tako želimo podsjetiti da je svaka čarobnjačka djelatnost koja može privući pozornost članova nečarobnjačke zajednice (bejjaka) ozbiljan prekršaj prema 13. stavku Statuta o tajnosti Medunarodne udruge čarobnjaka.

Želimo I~am ugodne ferije!

Sa štovanjem Mafalda Hopkirk

Ured za neovlaštenu uporabu magije Ministarstvo magije

Harry digne pogled s pisma i proguta slinu.

"Nisi nam rekao da se ne smiješ baviti magijom izvan škole", reče tetak Vernon. Oči su mu se krijesile ludačkim sjajem. "Valjda si nam to zaboravio spomenuti... smetnuo si s uma, valjda?..."

Nadvio se nad Harryja poput velika buldoga, iskešenih zubi.

"E pa, imam ja za tebe novosti, mali... ideš pod ključ... i ne vraćaš se više u onu školu... nikad više... a ako se pokušaš spasiti magijom... oni će te sami izbaciti!"

I smijući se luđačkim smijehom, odvuče Harryja uza stube opet na kat.

Tetak Vernon ostvario je svoju prijetnju. Sutradan ujutro dao je ugraditi rešetke na prozor Harryjeve sobe. Sam je pri dnu vrata napravio vratašca za mačku, kroz koja su tri puta na dan Harryju dostavljali neznatne količine hrane. Ujutro i navečer puštali su ga u kupaonicu. Sve je ostalo vrijeme bio zaključan u sobi.

Ni nakon tri dana Dursleyjevi nisu pokazivali namjeru da popuste, a Harry nije vidio izlaz iz te situacije. Ležao je na krevetu, gledao kroz rešetke na prozoru kako sunce zalazi, i sumorno se pitao kakva ga budućnost očekuje.

Što bi mi vrijedio bijeg s pomoću magije kad bi ga u Hogwartsu zbog toga isključili iz škole? S druge strane, nikad mu nije bilo gore u Kalininu prilazu. Otkako su Dursleyjevi znali da se neće jednog jutra probuditi kao šišmiši, ostao je bez svog jedinog oružja. Dobby

ga je doduše mogao spasiti od ~rozomornih poslJedica u Hogwartsu,

ali kako su se stvari razvijale, Harry će vjerojatno prije toga skapati od gladi.

Pomična su vratašca zaštropotala i na njima se pojavila ruka tete Petunije, koja mu gurne u sobu zdjelicu juhe iz konzerve. Harry, koga je bolio trbuh od gladi, skoči s kreveta i dohvati zdjelicu. Juha je bila potpuno hladna, ali on jednim gutljajem ispije pola zdjelice. Zatim ode do Hedvigine

krletke i istrese gnjecavo povrće sa dna zdjelice u njezinu praznu posudicu za hranu. Ona se nakostriješi i ošine ga pogledom punim najdubljeg gađenja.

"Možeš ti dizati kljun koliko hoćeš, ali to je sve što imamo", sumorno joj reče Harry.

Praznu zdjelicu vrati na pod do pomičnih vratašca i ponovo se izvali na krevet. Činilo mu se da je još gladniji nego što je bio.

Pod pretpostavkom da će za četiri tjedna biti još živ, što će se dogoditi ako se on ne pojavi u Hogwartsu? Hoće li oni iz Hogwartsa poslati koga da vide zašto nije došao? Hoće li moći prisiliti Dursleyjeve da ga puste?

U sobi se hvatao mračak. Posve iscrpljen, dok mu je u želucu krčalo a u glavi mu se neprestance vrzla pitanja na koja nije bilo odgovora, Harry se zaveze u nemiran san.

Sanjao je da su ga izložili u zoološkom vrtu, a na kavez mu stavili natpis "Maloljetni čarobnjak". Ljudi su buljili u njega kroz rešetke dok je ležao na prastirci od slame, slab i izgladnio. Među posjetiocima je spazio Dobbyja i zazvao ga u pomoć, ali mu je Dobby uzvratilo povikom: "Harry Potter je tu, gospodine, na sigurnome!" i nestao. Onda su došli Dursleyjevi a Dudley je zatresao rešetkama i nasmijao mu se u lice.

"Prestani!" promrmlja Harry dok mu je u bolnoj glavi odjekivala lupa. "Pusti me na miru... mani se toga... htio bih spavati..."

Otvori oči. Kroz rešetke je sjala mjesečina. I netko je doista buljio u njega kroz rešetke - pjegavi, nosati i crvenokosi netko.

Pred Harryjevim je prozorom bio Ron Weasley.

~)AZBI NA"

"Rone!" dahne Harry, prišulja se do prozora i podigne ga kako bi mogli razgovarati kroz rešetke.

"Rone, kako si... kako do..."

Kad mu je napokon doprlo do svijesti što to vidi pred sobom, Harry je zinuo od čuda. Ron se bio nagnuo kroz stražnji prozor starog automobila tirkizne boje parkiranog u zraku. S prednjih sjedala Harryju su se cerekala Ronova starija braća blizanci Fred i George. "Sve u redu, Harry?"

"Što je to bilo s tobom?" upita ga Ron. "Zašto nisi odgovarao na moja pisma? Ja sam te oko dvanaest puta zvao u goste, a onda je tata došao kući i rekao nam da si dobio službenu opomenu zbog čaranja pred bezjacima..."

"Ma nisam to bio ja... a kako je on to saznao?"

"On radi u Ministarstvu", odgovori Ron. "Znaš valjda da ne smijemo izvoditi čarolije izvan škole?..."

"Pravi se javio", reče mu Harry zureći u automobil što je lebdio u zraku.

"Ma ovo se ne računa", odvrati Ron. "Ovaj smo auto samo posudili, to su tatina kola, nismo ih mi začarali. Ali čarati pred nosom bezjacima kod kojih stanuješ..."

"Rekao sam ti da to nisam bio ja... ali sad bi predugo trajalo da ti to sve objašnjavam. Nego, možeš li reći onima u Hogwartsu da su me Dursleyjevi zaključali i da mi ne daju da se vratim, a očito je da se ne smijem spasiti s pomoću magije, jer bi u Ministarstvu mislili da mi je to već druga čarolija u zadnja tri dana, pa..."

"Prestani lupetati," reče mu Ron, "došli smo po tebe da te odvezemo,"

"Ah ni vi se ne sm~jete služiti magijom..."

"Ne treba nama magija", otpovrne Ron, naceri se i mahne glavom prema prednjim sjedalima.

"Zaboravio si tko je ovdje sa mnom."

"Zaveži ovo za rešetke!" reče Fred i dobaci Harryju kraj užeta. "Ako se Dursleyjevi probude, ode mi glava", reče Harry vezujući uže čvrsto za jednu šipku, a Fred dade gas na mjestu.

"Ne brini," reče Fred, "samo se makni od prozora!"

Harry se skloni u sjenu uz Hedvigu, koja je kanda shvatila o čemu je riječ, jer nije dala ni glasa od sebe. Motor je sve jače i jače brektao. Onda odjednom nešto prasne i rešetke izlete iz okvira prozora, a auto poleti uvis. Harry ponovo dotrči do prozora i vidje rešetke kako vise metar-dva

iznad zemlje. Zadihani Ron podigne rešetke u kola. Harry je napeto osluškivao, ali iz Dursleyjeve spavaće sobe nije se ništa čulo.

Nakon što je Ron spremio rešetke na stražnja sjedala, Fred se vrati natraške što je mogao bliže Harryjevu prozoru.

"Upadaj!" reče mu Ron.

"Ali sve moje stvari za Hogwarts... čarobni štapić... metla..."

"A gdje ti je to?"

"Sve je zaključano u ormaru ispod stepenica, a ja ne mogu izaći iz sobe..."

"Nema problema", dobaci mu George sa suvozačeva sjedala. "Makni se, Harry!"

Fred i George se oprezno uvuku kroz prozor u Harryjevu sobu. "Svaka im čast!" pomisli Harry kad George izvadi iz džepa običnu ukosnicu i uzme čeprkati njome po bravi.

"Mnogi čarobnjaci misle da je učenje ovakvih bezjačkih trikova puko traćenje vremena," reče mu Fred, "ali mi mislimo da ovakve vještine vrijedi naučiti, iako su pomalo spore."

Nešto u bravi tiho škljocne i vrata se otvore.

"Tako... mi idemo sad po tvoj kofer... a ti pokupi sve što ti treba iz tvoje sobe i dodaj kroz prozor Ronu", šapne mu George.

"Pazite na najdonju stepenicu, škripi", šapne Harry blizancima koji se izgube na mračnom odmorištu.

Harry uzme užurbano skupljati svoje stvari i dodavati ih kroz prozor Ronu. Zatim ode pomoći Fredu i Georgeu nositi njegov teški kovčeg uza stube. Začuje tetka Vernona kako kašlje.

Naposljetku su zadihani došli do vrha stuba i ponijeli kovčeg kroz Harryjevu sobu do otvorenog prozora. Fred se ponovo uvuče u automobil da s Ronom preuzme kovčeg, koji su Harry i George gurali kroz prozor. Kovčeg je centimetar po centimetar klizio kroz prozorski okvir.

Tetak Vernon ponovo zakašlje.

"Još malo", dahne Fred, koji je vukao kovčeg u kola, "samo još jedanput dobro gurnite..."

Harry i George uprli su ramenima u kovčeg koji klizne kroz prozor na stražnje sjedalo automobila.

"Dobro je, idemo", šapne George.

Ali, kad se Harry popeo na prozorsku dasku, iza njega se odjednom razlegne glasno kriještanje, a odmah zatim zagrmi i glas tetka Vernona.

"TA VRAŽJA SOVULJAGA!" "Zaboravio sam na Hedvigu!"

Harry projuri kroz sobu baš u trenutku kad se upali svjetlo na odmorištu. Dograbi Hedviginu krletku, jurne do prozora i doda je Ronu. Dok se pentrao na komodu, tetak Vernon zalupa na nezaključana vrata... i vrata se sama bučno otvore.

Časak je tetak Vernon stajao uokviren dovratkom, a onda rikne kao razjaren bik, okomi se na Harryja i zgrabi ga za gležanj.

Ron, Fred i George uhvate Harryja za mišice i povuku ga svom snagom u kola.

"Petunijo!" zaurla tetak Vernon, "On nam bježi! ON NAM BJEŽI!" Weasleyjevi snažno potegnu i izvuku Harryju nogu iz stiska tetka Vernona. Čim se Harry našao u kolima i zalupio za sobom vratima, Ron se prodere:

"Frede, gas do daske!"

Automobil odjednom sune put Mjeseca.

Harry nije vjerovao sam sebi -bio je na slobodi! Spusti prozor i, dok mu je noćni zrak mrsio kosu, osvrne se na krovove u Kalininu prilazu što su se gubili u daljini. Tetak Vernon, teta Petunia i Dudley visili su svi zgranuti na Harryjevu prozoru,

"Do vi~enja sljedećeg ljeta~" dovikne im Harry,

zi ~ ~ ~: ~j, ~~~s, ~J, ~ili~%~'~~~~yaiJI%~ ~a

"Pusti Hedvigu iz krletke!" reče mu Ron. "Ona može i sama za nama letjeti. Nije već čitavu vječnost imala prilike protegnuti krila."

George doda ukosnicu Ronu i malo zatim Hedviga se radosno vine kroz prozor u zrak i poleti uz njih poput duha.

"Pa dobro... što je to bilo s tobom Harry?" nestrpljivo ga upita Ron. "Što se dogodilo?"

Harry im ispriповjedi sve o Dobbyju, o njegovu upozorenju i katastrofi koja je snašla ljubičasti puding. Kad je završio, zavlada duga, zgranuta šutnja.

"Jako sumnjiva stvar", napokon će Fred.

"Tu nešto smrdi", složi se s njim George. "A nije ti htio reći čak ni tko stoji iza te urote?"

"Mislim da mi nije smio reći", odgovori Harry. "Kako rekoh, kad god bi malo falilo da nešto izlane, počeo bi glavom udarati o zid." Opazio je kako su se Fred i George zgedali.

"Što, mislite da mi je lagao?" upita ih Harry.

"Pa, sad", reče Fred, "hajmo reći ovako... kućni vilenjaci imaju i sami svoje čarolije, ali se ne smiju služiti njima bez privole gospodara. Ja bih rekao da su gospodari poslali starog Dobbyja k tebi da te spriječi da se vratiš u Hogwarts. To je nekome od njih valjda bila zgodna šala? Postoji li netko u školi tko te ima na zubu?"

"Postoji", umah potvrde Harry i Ron. "Draco Malfoy", reče Harry. "On me mrzi."

"Draco Malfoy?" ponovi George okrećući se na prednjem sjedalu. "Da to nije možda sin Luciusa Malfoya?"

"Vjerojatno, jer to nije baš tako često prezime, zar ne?" reče Harry. "A zašto pitaš?"

"Čuo sam tatu kako ga spominje", nastavi George. "On je bio vjeran sljedbenik Znaš-već-koga."

"A kad je Znaš-već-tko nestao", prihvati Fred istežući vrat ne bi li bolje vidio Harryja, "Lucius Malfoy vratio se u naše redove i rekao da on to nije mislio ozbiljno. Svašta je nadrobio... tata misli da je on pripadao najužem krugu Znaš-već-koga."

Harry je već bio čuo što se sve priča o obitelji Malfoy, pa ga ove riječi nisu ni najmanje iznenadile. Prema Malfoyu je Dudley Dursley bio dobroćudan, pažljiv i osjetljiv dečko.

"Ne znam imaju li Malfojevi kućnog vilenjaka..." reče Harry. "Pa sad, čiji god da je, taj vilenjak sigurno pripada staroj čarob

njačkoj obitelji, i to svakako bogatoj", priklopi Fred.

"Aha, naša mama vječito govori kako bi htjela imati kućnog vilenjaka da nam pegla rublje", nadoda George. "Ali mi imamo samo jednog groznog, starog gula u potkrovnici i posvuda po vrtu gnome. Kućni se vilenjaci mogu naći samo u velikim palačama i dvorcima i sličnim mjestima. U našu kuću ne bi ih ni puškom natjerao..."

Harry je ušutio. Sudeći po tome što je Draco Malfoy obično od svega imao samo najbolje stvari, obitelj mu pliva u čarobnjačkom izobilju; mogao je lako zamisliti Malfoya kako se šepiri po nekakvoj velikoj palači. Isto bi tako bilo slično Malfoyu da pošalje obiteljskog slugu ne bi li spriječio Harryjev povratak u Hogwarts. Da nije Harry ipak bio glup što je ozbiljno shvatio Dobbyja?

"Bilo kako bilo, meni je baš drago što smo došli po tebe", reče mu Ron. "Ja sam se već ozbiljno zabrinuo što mi ne odgovaraš na pisma. U prvi mah sam mislio da je Errol tome kriv..."

"Tko je Errol?"

"Naš sovac. Metuzalem. Ne bi mu bilo prvi put da kolabira dostavljajući poštu. I zato sam htio posuditi Hermesa..."

"Koga?"

"Sovca kojeg su mama i tata kupili Percyju kad je postao prefekt", ~obaci Fred s prednjeg sjedala.

"Ali Percy mi ga nije htio posuditi", reče Ron; "Rekao mi je da ga on treba."

"Percy se ovog ljeta vrlo čudno ponaša", ustvrdi George i namršti

se. "Stvarno je poslao masu pisama i jako puno vremena proveo zatvoren u svojoj sobi... Mislim, ne možeš ipak stalno laštiti značku školskog prefekta... Otišao si, Frede, malo previše na zapad", nadoda pokazujući na kompas na šoferskoj ploči. Fred malo okrene upravljač.

"A zna li vaš tata da ste mu uzeli auto?" upita ih Harry nasluću

jući odgoYOr,

"Pa i ne zna", odgovori mu Ron. "Noćas on radi. Nadajmo se da ćemo spremi kola u garažu prije nego što mama nešto primijetl"

"A što vam tata radi u Ministarstvu ~na~i~e?"

"On ti je na najdosadnijem odjelu", ustvrdi Ron. "U Uredu za zloporabu bezjačkih artefakata."

"Čega?" "Ma to ti je, znaš, kad začarani bezjački proizvodi završe opet u bezjačkim trgovinama ili kućama. Tako ti je, recimo, lani umrla neka stara vještica pa su njezin servis za čaj prodali nekoj staretinarnici. Kupila ga je neka bezjakinja, odnijela kući i htjela u njemu poslužiti čaj prijateljima. Nastao je pravi košmar... tata je tjednima radio prekovremeno na tom slučaju."

"Što se dogodilo?"

"Čajnik je pomahnitao i sve redom poprskao kipućim čajem, jedan je tip završio u bolnici pošto ga je hvataljka za šećer uštinula za nos. Tata je ludio jer u uredu radi sam s nekim starim vješcem Perkinsom. Morali su se poslužiti i čarolijama za brisanje pamćenja i koječim drugim da zataškaju stvar..."

"Ali vaš tata... i ovaj auto..." Fred se nasmije.

"Aha, tata luduje za svim stvarima koje imaju veze s bezjacima, šupa nam je puna bezjačke starudije. On sve to rastavlja, pa začara i iznova sastavlja. Kad bi izvršio premetačinu u našoj kući, morao bi smjesta uhapsiti sama sebe. Mamu sve to izluđuje."

"Sad smo upravo nad glavnom cestom", reče George gledajući kroz vjetrobran. "Za deset minuta smo kod kuće... a i vrijeme je već, svanjiva..."

Nad obzorjem na istoku nazirao se slabašan rumeni sjaj.

Fred usmjeri automobil nadolje i Harry ugleda taman mozaik od polja i gajeva.

"Mi ti živimo malo izvan sela", reče George. "Ottery St Catchpole..."

Leteći auto sve se više spuštao. Kroz drveće je sjao rub jarkocrvenog sunca.

"Evo nas!" reče Fred kad su dotaknuli tlo i malko se stresli. Sletjeli su uz trošnu garažu u malom dvorištu. Harry prvi put ugleda Ronovu kuću.

Izgledala je kao da je nekoć bila velik kameni svinjac, na koji su, međutim, ovd~e-ond~e nadograđene pojedine prostorije tako da je

postala višekatnica, tako naherena kao da je samo magija dxži na

okupu. (Harry pomisli da je to zacijelo i istina). Na vrhu crvenog krova stršilo je četiri-pet dimnjaka, Na nakrivljenoj ploči zabijenoj u zemlju blizu ulaza pisalo je "Jazbina". Oko ulaznih vrata ležala je hrpa gumenih čizama i zahrđali kotlić. Po dvorištu je ključalo nekoliko tustih smeđih pilića.

"Nije baš nešto", reče Ron.

"Perfektno je"; usklikne Harry misleći na Kalinin prilaz. Izađu iz auta.

"A sad ćemo se sasvim tiho popeti na kat", reče Fred, "i pričekati da nas mama pozove na doručak. A ti ćeš onda, Rone, strčati niza stube i viknuti: `Mama, gledaj tko nam je noćas došao!' A ona će biti sretna što vidi Harryja, pa nitko nikad neće ni saznati da smo letjeli tatinim autom."

"Može", reče Ron. "Hajdemo, Harry, ja spavam na..."

Ali Ron iznenada grdno pozeleni buljeći u kuću. Ostala se trojica naglo okrenu.

Gospođa Weasley stupala je kroz dvorište rastjerujući oko sebe piliće. Bilo je upravo nevjerovatno kako ta niska, punašna ženica trenutačno nalikuje na tigra sabljastih zubi.

`Ah'; uzdahne Fred.

"O Bože!" izusti George.

Gospođa Weasley stane pred njih, ustoboči se i počne ih redom strijeljati pogledima. Iz džepa na pregači sa cvjetnim uzorkom virio joj je čarobni štapić.

"Tako dakle!" izusti.

"Bro~tro, mama", pozdravi je George glasom koji je očito sma~ traio umilnim i neodoljivim.

"Je li vama uopće jasno koliko sam ja bila zabrinuta?" priupita ih gospođa Weasley ubitačnim šaptom.

"Oprosti, mama, ali morali smo, znaš..."

Sva su tri sina gospođe Weasley bila viša od nje, ali su se skutрили pod njenim bijesnim pogledom.

"Nikog u krevetu! Nikakve po~uke!Auto nestao.: ` mogli ste nastradati... izbezumila sam se od br~ge... na to niste uopć~ pomis~llé? ... l~ikad, o~kako znar~ ~a sebe", é~kaj~Q saruo dok van~ s~ o~a~ vrati, n~ ~ill ~i Chardi~ ni P~r~y nisu uan~ uik~d zadavali ovakve brige,.. "

"Perf~ktn~ P~rcy!?" p~omrsi Fr~d.

"NE BI TI ŠKODILO DA SE UGLEDAŠ NA PERCYJA!" prodere se gospođa Weasley i upre prstom u Fredova prsa. "Mogli ste stradati, mogli su vas vidjeti, otac je mogao zbog vas ostati bez posla... "

I tako se to otešlo unedogled. Gospođa Weasley promukla je od dernjave prije nego što se obratila Harryju, koji ustukne pred njom. "Drago mi je, Harry, dušo, što te vidim", reče mu. "Hodi sa mnom na doručak."

Okrene se i pođe natrag u kuću, a Harry nervozno pogleda Rona, koji mu klimne glavom u znak ohrabrenja, te krene za njom. Kuhinja je bila mala i poprilično pretrpana. U sredini je bio oribani drveni stol i stolci. Harry sjedne na rub stolca i pogleda oko sebe. Nikad još nije bio ni u jednoj čarobnjačkoj kući.

Sat na zidu sučelice njemu imao je samo jednu kazaljku i ni jedne brojke. Oko ruba bijahu ispisane poruke: "Vrijeme za čaj", "Vrijeme da se nahrane pilići" i "Kasniš!" Na okviru kamina bijahu naslagana po tri sloja knjiga na kojima su se mogli pročitati naslovi Začaraj sam sebi sir, Čarolije u kuharstvu i Gozba u tren oka - čarobno! A ako Harryja nisu varale oči, stari radioaparatus sudoper upravo je najavio početak emisije Vj'eštičji sat s popularnom raspjevanom čarobnicom Celestinom Warbeck.

Gospođa Weasley lupala je posudem i pomalo nasumce spravljala doručak, a dok je ubacivala kobasice u tavu, strijeljala je pogledom sinove. Ovdanda bi progundala nešto poput: "Nije mi jasno

što ste uopće mislili" i; "Nikad ne bih rekla",

"Tebi, dušo, ništa ne zamjeram", uvjeravala je Harryja istresajući mu na tanjur osam-devet kobasičica. "Arthur i ja bili smo zabrinuti za tebe. Baš smo sinoć rekli da ćemo sami otići po tebe ako se do petka ne javiš Ronu. Ali, stvarno," upravo mu je na tanjur sasula još tri pržena jajeta, "letjeti zabranjenim autom preko pola zemlje... svatko vas je mogao vidjeti..."

Usput je kvrcnula štapićem po prljavom posuđu u sudoperu pa

se ono počelo samo pr~ti ~veekaju~i u poZadini, "Ama, bilo je oblačno, mama!" dob~~i joj Fred,

`A ti nemoj govoriti punim ustima!" odbruši m~ gospo~a Weasley,

"ilni ~o niPOa mama i~~rlarlnii~~alil~~ nhari i;

"To isto vrijedi i za tebe!" opet će gospođa Weasley. Ipak je s nešto blažim izrazom lica počela Harryju rezati kruhi mazati ga maslacem.

U taj mah pažnju im privuče sitna, crvenokosa prilika u dugoj noćnoj košulji što se pojavila u kuhinji, potihociknula i istrčala iz kuhinje.

"To je Ginny", reče Ron prigušenim glasom Harryju. "Naša sestrice. Cijelog ljeta govori samo o tebi."

"Aha, zatražit će od tebe, Harry, autogram", naceri se Fred, ali kad ulovi majčin pogled, prigne bez riječi glavu nad tanjur. Nitko više nije ni riječi rekao dok nisu bila ispražnjena sva četiri tanjura, što je neobično kratko potrajalo.

"Ja sam, bogme, umoran", zijevne Fred odlažući napokon nož i vilicu. "Mislim da ću ravno u krevet i..."

"Nećeš!" odbrusi mu gospođa Weasley. "Sam si si kriv što cijele noći nisi ni oka sklopio. Najprije ćeš mi razgnomiti vrt, ti su se gnomi opet razularili..."

"Ali, mama..."

"I vas ćete dvojica s njim", reče ona mjerkajući Rona i Freda prijekim okom. "A ti možeš gore, u krevet", nadoda obraćajući se Harryju. "Ti nisi tražio od njih da letite onim nesretnim autom!"

Ali Harry se bio posve razbudio pa brže reče:

"Ja bih radije pomagao Ronu jer nisam još nikad vidio kako se to razgnomljuje..."

"To je zbilja lijepo od tebe, dušo, ali to ti je dosadan posao", reče mu gospođa Weasley. "A sad da vidimo što Lockhart kaže na tu temu."

Pa izvadi tešku knjižurinu iz hrpe na okviru kamina. George prostenje;

"Mama~ pa mi svi dobro znamo kako se raz~nomljuje vrt."

Harry pogleda korice knjige koju je gospođa Weasley držala u

rukama. Na njima je kitnjastim zlatnim slovima pisalo Gi~deroy Lockhart vam savjetuje kako da pota~nanite štetočine u kućanstvu. Na nas~ovnoj je stranici bila velika fotografija naočita čarobnjaka valovite olave kose i siainih plavih očiju, kao i uvijek u čarobnjačkom svijetu, ljao da je Gilderoy Lockhart, neprestance im je svima vragolasto namigivao. Gospođa Weasley uzvratila mu osmijehom.

"Ah, zbilja je divan!" reče. "Taj se stvarno razumije u štetočine, izvrsna mu je ova knjiga..."

"Mama se pali na njega", reče Fred vrlo razgovijetnim šaptom. "Ne budi smiješan, Frede", odvrati gospođa Weasley i blago porumeni. "Dobro, ako mislite da ste pametniji od Lockharta, izvolite se prihvatiti posla, ali jao si ga vama ako u vrtu nađem i jednog jedinog gnoma kad dođem u inspekciju."

Zijevajući i gundajući, Weasleyjevi se odvuču van, a za njima pođe i Harry. Vrt je bio velik i, po Harryjevu mišljenju, upravo onakav kakav vrt treba biti. Dursleyjevima ne bi bio po volji - bilo je u njemu mnogo korova, a travu je trebalo pokositi - ali je uza sve zidove raslo čvornato drveće, u cvjetnim gredicama bujalo je bilje kakvo Harry nikad nije vidio, a bijaše tu i velika zelena bara puna žaba.

"Znaš da i bezjaci imaju vrtne patuljke?" reče Harry Ronu dok su hodali po travnjaku.

"Aha, vidio sam i ja ono što oni smatraju patuljcima", potvrdi Ron i zabije glavu u grm božura.

"Izgledaju baš kao mali Djedovi Božićnjaci s pecaljicama na ramenu..."

Grm božura se zatrese i iz njega dopre nekakvo batrganje, a Ron se uspravi i reče sumornim glasom:

"Eto, to ti je gnom."

"Pušti me! Pušti me!" procvili gnom.

Nije bio ni najmanje nalik na Djeda Božićnjaka. Bio je sitan i koža mu je izgledala kao uštavljena, i imao je veliku, kvrgavu i ćelavu glavu posve nalik na krumpir. Ron ga je držao u ispruženim rukama jer se gnom ritao rožnatim nogicama. Na kraju ga je uhvatio za gležnjeve i okrenuo naglavačke.

"A evo što se s njima mora učiniti", reče. Podigne gnoma uvis ("Pušti me! Pušti me!") i počne vitlati njime u velikim krugovima kao lasom. Kad na Harryjevu licu opazi zgranut izraz, Ron dometne: "Ništa ti ovo njega ne boli... samo moraš tako vitlati njime da mu se zavrti u glavi pa da više ne zna naći put do svoje rupe."

Tad ispusti iz ruku gnomove gležnjeve pa gnom odleti šest-sedam metara u zrak i tresne na n~ivu s druge strane živice,

"Bijedno!" dobaci Fred. "Kladio bih se da ću ja svojega baciti dalje od onog panja."

Harry se brzo navikao da ne žali gnome. Odlučio je da prvoga gnoma kojeg ulovi samo prebaci preko živice, ali je gnom naslutio njegovu slabost pa je zario svoje zubiće oštre kao britva u Harryjev prst tako da se Harry grdno namučio dok ga se nije otresao...

"Oho, Harry... taj ti je odletio najmanje dvadeset metara..." Uskoro su zrakom vrvjeli leteći gnomi.

"Vidiš da nisu osobito bistri", reče George grabeći po pet-šest gnoma u isti mah. "Čim shvate da je počelo razgno mljivanje, sjate se da gledaju što se zbiva. A mogli su već dosad naučiti da im je bolje ostati tamo gdje jesu."

Uskoro je mnoštvo gnoma uvučenih sitnih ramena krenulo u povorci iz vrta.

"Vratit će se oni!" ustvrdi Ron dok su gledali kako se gnomi provlače kroz živicu na kraju vrta.

"Njima je ovdje perfa... Tata je preblag prema njima, njemu su oni smiješni..."

Baš se tada zalupe ulazna vrata.

"Vratio se!" reče George. "Tata se vratio kući!" Svi pohitaju kroz vrt natrag u kuću.

Skinuvši naočale i sklopivši oči, gospodin Weasley svalio se na kuhinjski stolac. Bijaše to mršav, pročelav čovjek, ali mu je ono malo kose što mu je ostalo bilo isto onako crveno kao i u sve njegove djece. Na sebi je imao dug~čku zelenu pelerinu, prašnu i iznošenu.

"Kakva noć!" promrmlja i posegne ~a čajnikom dok su svi ostali sjedali oko njega, "Devet premetačina! Devet! I još me stari Mun~ungus Fletcher pokušao ureći kad sam mu okrenuo le~a..." Potegnuvši dobar gutljaj čaja, uzdahne.

"A jesi li, tata, što otkrio?" nestrpljivo ga upita Fred.

"Ma samo nekoliko ključeva koji se smanjuju, i jedan zubati čajnik", zijevne gospodin Weasley.

"Otkrili smo i neke prilično gadne

stvari koje ne spadaju na moj odjel. Mortlake je priveden na sasiuša

nje zbog nekih zbilja čudnovatih af ričkih tvorova, ali to je, hvala l3ogu, briga Povjerenstva za eksperimentalne čarolije..."

"Ma tek toliko da zezaju bezjake", uzdahne gospodin Weasley. "Prodaju im ključ koji se sve više smanjuje i na kraju nestane, pa ga ne mogu naći kad im zatreba... Dakako da je teško ikom dokazati krivnju, jer nijedan bezjak neće priznati da mu se ključevi smanjuju... radije će tvrditi da ih stalno gubi. Bog bio s njima! Oni će sve pod milim Bogom učiniti da poreknu postojanje magije, čak i kad im bude oči... ali ne biste vjerovali što naši neće sve začarati..."

"KAO, NA PRIMJER, AUTOMOBILE?"

Iznenada se u kuhinji pojavila gospoda Weasley držeći velik žarač u ruci kao mač. Gospodin Weasley iskolači oči. Zurio je u ženu s izrazom krivnje na licu.

"A-automobile, Molly, dušo?"

"Da, Arthure, automobile", potvrdi gospođa Weasley sijevajući očima. "Zamisli samo čarobnjaka koji kupi stari zahrđali auto i kaže ženi da ga želi samo rastaviti da vidi kako funkcionira, a zapravo ga začara da može njime letjeti!"

Gospodin Weasley zatrepće očima.

"Pa sad, dušo, valjda ćeš se složiti sa mnom da je taj postupak posve zakonit, iako bi, ovaj, možda bilo bolje da sam, ovaj, rekao ženi istinu... U zakonu, znaš, ima jedna rupa... dok god netko ne namjerava letjeti kolima, sama činjenica što auto može letjeti ne bi..."

"Arthure Weasley, kad si predlagao taj zakon, pobrinuo si se da bude u njemu i ta rupa!" vikne gospoda Weasley. "Samo zato da i dalje možeš prčkati po svoj onoj bezjačkoj starudiji u svojoj šupi! I, toliko da znaš, Harry je jutros stigao tim istim autom kojim ti nisi kanio letjeti!"

"Harry?" tupo priupita gospodin Weasley. "Koji Harry?" Pogledavši oko sebe, opazi Harryja i skoči na noge.

"Bože dragi, pa je li to Harry Potter? Baš mi je drago upoznati te, Ron mi je mnogo pričao o tebi..."

"Tvoji su sinovi noćas odletjeli tim autom do Harryjeve kuće i vratili se s njim!" prodere se gospođa Weasley. "Što veliš na to, a?" "Stvarno?" ushićeno ih priupita gospodin Weasley. "I je li bilo sve

u redu? H-hoću reći", promuca pred iskrama što su frcale iz očiju gospode Weasley, "da to... da to, dečki, nipošto niste smjeli učiniti... nipošto, nipošto..."

"Ostavimo ih radije da to oni rasprave među sobom", promrmlja Ron Harryju dok se gospođa Weasley nadimala poput žabe rikače. "Hodi da ti pokažem svoju sobu."

Njih se dvojica iskradu iz kuhinje, prođu kroz uski hodnik i dođu do nakrivljenih stuba što su vodile u cik-cak liniji kroz kuću. Na trećem katu bijahu odškrinuta vrata. Harry je samo načas spazio sjajne smeđe oči uprte u njega prije nego što su se vrata zalupila.

"To ti je bila Ginny", reče mu Ron. "Nemaš pojma kako je čudno što je ovako stidljiva, inače ne zatvara usta..."

Popeli su se još dva kata više dok nisu stigli do vrata s kojih se ljuštila boja i na kojima je stajao mali natpis "Ronaldova soba". Harry stupi u sobu kosog stropa koji umalo ne dodirne glavom, pa zažmirka. Učini mu se da je ušao u peć - gotovo je sve u Ronovoj sobi bilo žarkonarančaste boje: pokrivač na krevetu, zidovi, pa čak i strop. Tada tek Harry shvati da je Ron gotovo svaki centimetar otrcanih tapeta pokrio posterima istih sedam vještica i čarobnjaka, koji su svi bili u sjajnim narančastim pelerinama, sjedili na metlama i odlučno mahali rukama.

"Je li to metlobojska ekipa za koju ti navijaš?" priupita ga Harry. "To su ti Topnici Chudleyja", odgovori Ron i pokaže mu na narančasti pokrivač na kojem bijahu izvezena golemo slova T i C te topovska kugla u letu. "Trenutno zauzimaju deveto mjesto u ligi..."

Ronove školske zbirke čarobnih formula bijahu neuredno naslagane u kutu, uz hrpu stripova iz serije Pustolovine Branka Blune, blesavog bezjaka. Ronov je čarobni štapić ležao na akvariju punom žab

l~ih jaja na prozorskoj dasci, uz njegova debelog, sivog štakora Sugonju, koji je drijemao na suncu. Harry prekoraći preko snopa igraćih karata koje se same miješaju i pogleda kroz majušni prozor. U polju, daleko dolje, ugleda četicu gnoma kako se jedan po jedan krišom vraćaju kroz Weasleyjevu živicu. Zatim se okrene i pogleda Rona, koji ga je promatrao gotovo nervozno, kao da očekuje njegov sud.

"Malo je skućeno", brže-bolje će Ron. "Nije kao ona tvoja soba kod bez~aka. Osim toga, ~a sam točno ispod ~ula u Potkrovnici ko~i vjećifo lupa po cijevima i sfenje..."

Ali Harry se široko osmjehne i reče;

"Ovn ie nailienša kuća ll koioi sam ikad bio."

v

U KNJ IZARt

"KRASOPIS I BUGACICA"

Život u "Jazbini" bitno se razlikovao od života u Kalininu prilazu. Dursleyjevi su voljeli sve što je uredno i sređeno, a u kući je Weasleyjevih sve prštalo od neobičnog i neočekivanog. Harry se zgrnuo kad se prvi put pogledao u zrcalo iznad kamina u kuhinji a zrcalo mu doviknulo: "Daj si uguraj košulju u hlače, šlampavče jedan!" Gul je u potkrovnici urlao i bacao cijevi na pod kad god bi mu se učinilo da je u kući previše tiho, a male eksplozije u Fredovoj i Georgeovoj sobi smatrale su se nečim posve normalnim. Međutim, najneobičnije u Ronovoj kući nije Harryju bilo zrcalo koje govori ni gul koji diže buku, nego činjenica da ga svi u toj kući kanda vole.

Gospođa Weasley uzrujavala se zbog njegovih čarapa i nutkala ga da se po Getiri puta posluži svakim jelom, Gospodinu Weasleyju bllo je drago kad b~ ~larry prije večere sjeo uz nje~a za stol, da ga može potanko ispitivati o Životu kod bezjaka i zapitkivati ga kalto kod njih funkcioniraju, recimo, utičnice i poštanska služba. "Nevjerojatno!" rekao je kad mu je Harry objasnio kako se upo trebljava telefon. "Stvarno je pravo čudo kako se bezjaci snalaze bez magije!"

Jednog sunčanog jutra, otprilike tjedan dana nakon dolaska u "Jazbinu", Harry je pllmlo plsmo lz Hogwarta. Kad su on i Ron si

51i na doručak~ zatekli su ~ospodina i ~ospodu Weasley kako već sjede Za st~lom, Čim j~ ugledala Harryja, Ginny je nehotice s~ušila zdjelicu sa ~obenom kašom na pod tako daje sve zawnilo` Ginny je nekako bila sklona rušiti stvart oko sebe kad god bi se pojavio Harry,

primjećuje, Harry je sjednuo za stol i uzeo prepečenac koji mu je dodala gospođa Weasley.

"Pisma iz škole", reče gospodin Weasley pružajući Harryju i Ronu potpuno jednake omotnice od žućkastog pergamenta, na kojima adresa bijaše ispisana zelenom tintom. "Dumbledore već zna da si ti, Harry, ovdje... tom čovjeku ništa ne može promaknuti. A i za vas su dvojicu stigla pisma", nadodala kad su se u kuhinju došetali Fred i George, još uvijek u pidžamama.

Nekoliko je minuta, dok su oni čitali pisma, vladala šutnja. U Harryjevu je pismu stajalo da se mora, kao i obično, ukrcati u vlak prvi rujna na kolodvoru King's Cross. Priložen je i popis novih knjiga koje će mu trebati u novoj školskoj godini.

Učenici drugog razreda trebali će ove knjige:

Miranda Goshawk: Zbirka čarobnih formula (2. stupanj) Gilderoy Lockhart: Plesovi s vilom narikačom

Gilderoy Lockhart: Skitnje s gulovima Gilderoy Lockhart: Na ferijama s vješticama Gilderoy Lockhart: Na putu s trolovima Gilderoy Lockhart: Landranje s vampirima Gilderoy Lockhart: Potucanje s vukodlacima Gilderoy Lockhart: Godinu dana kod jetija

Kad je pročitao svoj popis, Fred zaviri u Harryjev i reče:

"I ti moraš nabaviti sve Lockhartove knjige? Čini se da je naš novi profesor Obrane od mračnih sila obožavatelj Lockhartov... kladio bih se da je to neka vještica!"

Uto Fred ulovi majčin pogled i brže-bolje se prihvati marmelade. "Ovo neće biti jeftino", pripomene George i hitro pogleda roditelje. "Lockhartove su knjige jako skupe..."

"Ma snaći ćemo se već nekako", otpovrne gospođa Weasley, ali reklo bi se da je i ona zabrinuta. "Nadam se da ćemo mnogo toga za Ginny nabaviti rabljeno."

"Oho, i ti ćeš ove godine u Hogwarts?" priupita Harry Ginny. Ona klimne glavom, pocrveni sve do korijena ride kose i uroni lakat u posudu s maslacem. Srećom, to nije nitko zapazio osim Harryja, jer je upravo tada ušao u kuhinju njiho stariji brat Percy, en je bio već odjeven, sa značkom prefekta pričvršćenom na pletenom puloveru s polo ovratnikom.

"Dobroj'tro svima", živahno će Percy. "Prekrasan dan!"

Sjedne na jedini slobodni stolac, ali gotovo istog časa skoči opet na noge i podigne sa stolca raščupanu sivu perušku - barem se Harryju učinilo da je to peruška, dok ne primijeti da ta stvar diše.

"Errole!" reče Ron i uzme od Percyja mlitavog sovca, a ispod krila mu izvadi pismo. "Konačno mi je donio odgovor od Hermione! Pisao sam joj da ćemo te pokušati oteti Dursleyjevima."

Odnese Errola do prečke za ptice pokraj stražnjih vrata, ali se Errol odmah omet sruši pa ga Ron stavi na dasku za sušenje posuđa i promrmlja: "Zalosno!" Zatim raspara kuvertu Hermionina pisma i pročita naglas:

Dragi Rone, i Harry ako je tamo,

Nadam se da je sve prošlo u redu i da je Harry dobro i da, Rone, nisi učinio ništa protuzakonito da ga izbaviš, jer bi onda i Harry imao nepritulika. Ozbiljno sam zabrinuta, pa ako je Harry dobro, molim te da mi to odmah javiš, ali možda bi bilo bolje da pošalješ pismo po drugoj sovi, jer se bojim da bi još jedan let mogao dokrajčiti ovog tvog sovca.

Ja, naravno, imam pune ruke posla oko škole ("Kako je to moguće?" zgrozi se Ron. "Pa sad su ferije!"), a u srijedu idemo u London kupiti nove knjige za mene. Kako bi bilo da se nademo u Zakutnoj ulici?

Javi mi odmah što se događa, voli te Hermiona.

"E pa, ovo se dobro uklapa u naše planove, otići ćemo i mi u srijedu po sve potrebno za vas", reče gospođa Weasley pospremajući stvari sa stola. "Što ćete vi danas raditi?"

Harry, Ron, Fred i George spremali su se otići do malog ogradenog pašnjaka na brežuljku iza stajeh Pašnjak je bio okružen drvećem tako da se nije vidio iz obližnjeg sela, a to je značilo da su ondje mogli trenirati metloboj, pod uvjetom da ne lete previsoko na metlama. Nisu smjeli igrati pravim metlobojskim loptama jer bi teško mogli objasniti što je posrijedi kad bi im lopte pobjegle i odljetile do sela,

I T... i L... ~aLra... a... n-- uadau alnauaaua mL...a 111wurwrrnn nm
jahali na Nimbusu 2000, kudikamo najboljoj od svih metli. Ronovu staru Zvijezdu padalicu često bi i leptiri pretekli.

Nakon pet minuta penjali su se uz brežuljak, s metlama na ramenima. Pozvali su i Percyja da im se pridruži, ali im je on rekao da ima previše posla. Harry je vidao Percyja samo za stolom u kuhinji, jer je Percy neprestano boravio zatvoren u svojoj sobi.

"Da mi je znati što smjera", reče Fred mršteći se. "Potpuno se promijenio. Njegovi su ispitni rezultati stigli dan prije tebe. Dobio je dvanaest ČAS-ova, a jedva da im se obradovao!"

"Čarobnjački stupnjevi", objasni George kad opazi Harryjev začuđeni pogled. "I Bill ih je nekad imao dvanaest. Ako ne budemo dobro pazili, imat ćemo još jednog glavnog prefekta u porodici. Bojim se da ne bih mogao podnijeti tu sramotu."

Bill je bio najstariji brat Weasley. On i njegov nešto mlađi brat Charlie bili su već završili školu u Hogwartisu. Harry nije još bio sreo ni jednoga od njih, ali je znao da Charlie u Rumunjskoj proučava zmajevu, a da Bill u Egiptu radi u zastupstvu banke Gringotts.

"Ne znam kako će mama i tata podmiriti sve izdatke za naše školovanje ove godine", reče George nakon nekog vremena. "Pet kompleta Lockhartovih knjiga! A Ginny treba još i pelerinu i štapić i sve ostalo..."

Harry je šutio. Bilo mu je pomalo neugodno. U podzemnom trezoru u Gringottsu u Londonu bijaše pohranjeno čitavo malo bogatstvo koje su mu roditelji ostavili. Dakako da je on imao samo čarobnjačkih novaca. Galeoni, srpovi i knutovi nisu vrijedili u bezjačkim trgovinama. Nikad nije spomenuo pred Dursleyjevima svoj bankovni račun u Gringottsu; mislio je naime da njihovo zaziranje od svega vezanog za magiju ne bi vrijedilo i za veliku hrpu zlata.

U srijedu ih je gospoda Weasley sve rano probudila. Pošto je svatko na brzinu smazao po šest sendviča sa šunkom, obukli su ogrtače, a gospoda Weasley je skinula s okvira kamina u kuhinji lonac za cvijeće i zavirila u njega.

"Zalihe su nam, Arthure, na izmaku", uzdahne. "Morat ćemo ih danas popuniti... Ah, dobro, prvo gosti! Poslije tebe, Harry, dušo!"

I pruži Harryju lonac.

Harry ih je redom gledao kako ga motre.

"A š-što ću s tim?" promuća.

"Pa on još nikad nije putovao Letiprahom", iznenada će Ron. "Oprosti, Harry, zaboravio sam ti to reći."

"Nikad?" ponovi gospodin Weasley. "A kako si lani došao u Zakutnu ulicu da kupiš sve školske potrepštine?"

"Išao sam podzemnom željeznicom..."

"Stvarno?" radoznalo ga priupita gospodin Weasley. "Jesi li se vozio eskalatorom? Kako zapravo..."

"Nemoj sad, Arthure", reče mu gospoda Weasley. "Letiprahom se, dušo, putuje puno brže, ali, Bože moj, ako nisi nikad tako putovao..."

"Neće biti problema, mama", reče Fred. "Harry, gledaj najprije nas kako to radimo."

I on uzme prstovet sjajnog praška iz lonca za cvijeće, priđe vatri i baci u nju prašak.

Vatra bukne, postane smaragdnozeleno i vine se uvis iznad Fredove glave, a Fred stupi u nju, vikne:

"Zakutna ulica!" i iščezne. "Moraš te riječi, dušo, razgovijetno izgovoriti", reče gospoda Weasley Harryju dok je George turao ruku u lonac za cvijeće. "I pazi da izađeš na pravom ognjištu..."

"Na čemu?" nervozno je upita Harry dok je vatra hučala odnoseći sa sobom i Georgea.

"E pa, znaš, ima strašno puno čarobnjačkih vatri između kojih možeš birati, ali ako si jasno iz~ovorio ime odredišta",

"Snaći će se on, Molly, ne brini!" reče joj gospodin Weasley i ta

ko~er posegne za praškom,

"Ali, srce, ako se izgubi, što ćemo reći njegovoj teti i tetku?" "Njima to ne bi uopće bilo krivo", umirivaše je Harry. "Budite bez brige, Dudley bi mislio, kad bih ja zapeo u nekom dimnjaku, da je to nešto strašno smiješno." "Pa, dobro." u redu... idi ti onda za Arthurom", reče gospođa Weasley. "Ali pazi, kad uđeš u vatru, reci točno kamo ideš..."

"I drži laktove uz tijelo", posavjetuje ga Ron.

r

"I zatvori oči", nadoda gospođa Weasley. "Čađa..."

"I nemoj se vrpaljiti", reče mu Ron, "jer bi još mogao ispasti iz

"Ipak, nemoj paničariti, da ne izađeš prerano, pričekaj dok ne ugledaš Freda i Georgea."

Nastojeći sve to držati na umu, Harry uzme prstovet praška i pride vatri. Duboko udahne zrak, prospe prašak po vatri i zakorači. Učini mu se da ga je pomilovao topao povjetarac. Otvori usta i istog časa proguta malo toplog pepela. Zakašlje i reče:

"Z-zakut-na ulica."

Učini mu se kao da ga je usisala golema odvodna cijev. Imao je osjećaj da se vrlo brzo vrti... u ušima mu je zaglušno hujalo... nastojao je držati oči otvorene, ali mu se smučki od kolopleta zelenih plamenova... nešto tvrdo udari ga u lakat pa pribije ruke uz tijelo... i dalje se vrtio i vrtio... tad mu se učini da ga netko čuška hladnim rukama... škiljeći kroz naočale, opazi kao u magli niz kamina, a na mahove iza njih i neke sobe... u želucu mu se bučkali sendviči sa šunkom... Ponovo zatvori oči i poželi da tomu dođe već jednom kraj, a onda... pade ničice na hladan kamen i osjeti da je razbio naočale.

Zavrti mu se u glavi kad se, onako izgreden i čadav, polako osovi na noge i prinese očima razbijene naočale. Bio je potpuno sam, ali nije imao pojmagdje je. Samo je znao da stoji ispred kamenog kamina u nekakvoj velikoj, oskudno osvjetljenoj čarobnjačkoj trgovini... ali ništa se od svih onih predmeta oko njega po svojoj prilici neće nikad naći na popisu potreština za školu u Hogwartsu.

U obližnjoj staklenoj vitrini ležala je na jastučiću nečija usahla šaka, krvavi svežanj igraćih karata i stakleno oko-što je piljilo u njega. Sa zidova su ga zburado gledale opake maske, na tezgi je ležala zbirka ljudskih kostiju a sa stropa su visili nekakvi šiljasti instrumenti. Još je gore bilo to što mračna, uska ulica koju je vidio kroz prašni izlog nikako nije mogla biti Zakutna ulica.

Što prije izađe iz ove trgovine, to bolje! Još ga je bolio nos od pada na ognjište. Tiho pohita prema vratima, ali još prije nego što je prošao polovicu puta do njih, spazi s druge strane izloga dvije osobe, od kojih je jedna bila posljednja koju je želio vidjeti izgubljen, čadav i s razbijenim naočalama na nosu - Draco Malfoy.

Harry se brže-bolje obazre oko sebe i opazi lijevo od sebe veliki crni ormar. Učas se uvuče u njega i pritvori vrata za sobom - ostavio je tek uski prorez kroz koji je mogao gledati. Nakon nekoliko sekun

da zazvoni zvonce na vratima i u trgovinu uđe Malfoy.

Čovjek koji je ušao za njim mogao je biti samo njegov otac. Imao je isto onako blijedo, šiljasto lice i isto onakve hladne, sive oči. Gospodin Malfoy prođe kroz trgovinu dokono razgledajući izložene artikle i pozvoni zvoncem na tezgi prije nego što se okrene sinu i reče mu:

"Nemoj ništa dirati, Draco!"

Draco posegne za staklenim okom i reče: "Mislio sam da ćeš mi ipak kupiti neki dar."

"Rekao sam da ću ti kupiti trkaću metlu", odvrati mu otac bubnjajući prstima po tezgi.

"Što mi to vrijedi kad nisam u ekipi našeg doma?" reče Draco mrzovoljno i razdražljivo. "Harry Potter je lani dobio Nimbus 2000. I posebno odobrenje od Dumbledorea da smije nastupati za Gryffindore. A uopće nije tako dobar igrač, nego je to sve samo zato što je slavan... slavan po onom glupom ožiljku na čelu..."

Draco se sagne da promotri policu punu mrtvačkih glava.

"..., svi misle kako je darovit, divan Potter s onim svojim ožiljkom, i s onom svojom metlom..."

"To si mi rekao već najmanje deset puta", reče mu gospodin Malfoy nastojeći pogledom smiriti sina. "A ja te opet podsjećam da ti nije... pametno... pokazivati da ne voliš Harryja Pottera kad ga većina naših smatra junakom koji je stao na kraj Gospodaru tame:., Ah, gospodine Borgin~n~"

Za tezgom se pojavio pogrbljen čovjek koji je upravo sklanjao masnu kosu s lica.

"Gospodine Malfoy, kako mi je drago što vas vidim!" reče gospodin Borgin isto onako uljevitim glasom kakva mu je bila i kosa. "Baš mi je milo... a tu je i mladi gospodin Malfoy... drago mi je. Čime vas mogu uslužiti? Moram vam pokazati nešto što je upravo danas stiglo, i to po vrlo povoljnoj cijeni..."

"Ja danas, gospodine Borgin, ne kupujem nego prodajem", odvrati gospodin Malfoy

"Prodajete?" Smiješak na licu gospodina Borgina malo i~blijedi.

"Culi ste, naravno, da Ministarstvo i dalje vrši premetačine", reče gospodin Malfoy i izvadi iz unutarnjeg džepa svitak pergamenta, pa ,

, _ _ _ _ _ w _ n _ _ _ : _ r _ . "" a"v: ccT" .."~ .."" ,... , l~~,~ :

kuće nekoliko... hm... stvari zbog kojih bih mogao imati neprilika kad bi mi došli ljudi iz Ministarstva..."

Gospodin Borgin natakne na nos cvikere i baci pogled na popis. "Ministarstvo se ipak ne bi valjda usudilo vas uznemiravati?" Gospodin Malfoy naškubi usne.

"Nisu još bili kod mene. Premda ime Malfoy još uvijek izaziva stanovit respekt, Ministarstvo sve češće zabada nos u stvari koje ga se ne tiču. Priča se o nekom novom zakonu za zaštitu bezjaka... sigurno je to opet maslo onog pjegavog glupana Arthura Weasleyja koji obožava bezjake..."

Harry oćuti kako u njemu zakipi gnjev.

"... a, kao što vidite, neki bi od ovih otrova mogli izazvati dojam... " "Potpuno vas razumijem, gospodine", reče gospodin Borgin. "Da vidimo..."

"Ja bih ovo htio", presiječe ga u riječi Draco pokazujući na usahlu šaku na jastučiću.

"Ah, Ruku s onoga svijeta!" uzvikne gospodin Borgin pa ostavi popis gospodina Malfoya i pritrči Dracu. "Metneš li u nju svijeću, ona će samo vlasniku svijetliti. Najbolji prijatelj lopova i provalnika! Vaš sin, gospodine, ima dobar ukus."

"Ja se nadam, Borgin, da će moj sin biti nešto više od lopova i provalnika", hladno će gospodin Malfoy, a gospodin Borgin se brže ispravi:

"Nisam nikog htio uvrijediti, gospodine, vjerujte mi..." "Doduše, ako ne popravi školske ocjene," još će hladnije gospodin Malfoy, "možda mu na kraju neće ništa drugo ni preostati."

"Nisam ja tomu kriv", odbrusi mu Draco. "Svi profesori imaju svoje ljubimce, na primjer onu Hermionu Granger..."

"Ja sam mislio da ćeš se ti posramiti što je jedna djevojčica koja ne potječe čak ni iz čarobnjačke obitelji bila bolja od tebe na svim ispitima", okosi se gospodin Malfoy na sina.

"Aha!" izusti Harry upol glasa uživajući u tome što vidi Draca u isti mah posramljena i srdita.

"Sad vam je posvuda tako", reče gospodin Borgin svojim sladunjavim glasom. "Čarobnjačka krv sve manje vrijedi..."

"Ali ne i za mene!" uzvikne gospodin Malfoy, kojem se naglo rašire duge nosnice,

"Ni za mene, gospodine!" priklopi gospodin Borgin i duboko se pokloni.

"Ako je tako, onda se možemo vratiti na moj popis", otresito će gospodin Malfoy. "Meni se, Borgin, poprilično žuri, moram danas obaviti još jedan važan posao."

Počnu se cjenkati. Harry je nervozno gledao kako se Draco, razgledajući predmete izložene na prodaju, sve više približava njegovu skrovištu. Zastao je da promotri veliko klupko krvničkog konopca i da pročita, smijuljeći se, natpis uz prekrasnu ogrlicu od opala:

Pozor! Ne diraj! Ukleta stvar- koja je dosad došla gtave devetnaest bezjačkih vlasnika!

Draco se okrene na drugu stranu i spazi pred sobom ormar u kojem bijaše sakriven Harry. Priđe mu... i ispruži ruku da dohvati kvaku...

"Gotovo", reče gospodin Malfoy stojeći za tezgom. "Hodi amo, Draco!"

Kad se Draco okrene od njega, Harry otare rukavom oznojeno čelo.

"Do viđenja, gospodine Borgin, očekujem vas sutra na svom posjedu da preuzmete sve te stvari."

Čim su se vrata trgovine zatvorila za mušterijama, gospodinu Borginu spadne s lica ona preljubazna maska.

"Do viđenja, gospodine Malfoy, a ako je istina ono što se priča o vama, onda mi niste prodali ni polovicu svega onoga što skrivate na svom posjedu", "

Mrmljajući još nešto za se, gospodin Borgin ode u stražnju prostoriju. Harry pričekava još jednu minutu da vidi neće li se vratiti, a onda se izvuče što je tiše mogao iz ormara, prode pokraj vitrina i izađe iz trgovine.

Grčevito držeći rukom razbijene naočale na nosu, pogleda oko sebe. Našao se u prljavoj uličici koja je kanda bila puna dućana s potreštinama za crnu magiju. Učini mu se da je najveći upravo onaj iz kojeg je izašao, "Borgin & Burkes". Preko puta je u izlogu bilo mnogo odvratnih smežuranih glava, a dva dućana dalje velik kavez u kojem su vrvjeli divovski crni pauci. Iz sjene jedne veže promatrala su Harryja dva otrcano odjevena čarobnjaka i potiho nešto razgovarala. Obuzet nelagodno, Harry krene dalje pridržavajući na nosu

naočale, očajnički se nadajući da će se izvući nekako iz ove neprilike,

Na jednom starom drvenom natpisu što je visio nad dućanom u kojem su se prodavale otrovne svijeće, pročita da se nalazi u Ulici Nokturno. To mu nije ništa pomoglo jer nikad nije čuo za tu ulicu. Pretpostavljao je da ustima prepunim pepela nije u vatri kod Weasleyjevih razgovijetno izgovorio ime ulice. Nastojeći ostati priseban, upita se što mu je činiti.

"Nisi valjda zalutao, dušo?" priupita ga netko na samo uho tako da poskoči od prepasti.

Pred njim je stajala vremešna vještica i držala pladanj s nečim dozlaboga sličnim ljudskim noktima. Podrugljivo ga je gledala obnaživši zube zelene poput mahovine. Harry ustukne pred njom.

"Nisam, nisam, hvala", odgovori joj. "Samo sam..." "HARRY! Kog vruga ti ovdje radiš?"

Harryju poskoči srce u grudima. A poskoči i vještica pa joj se hrpica noktiju prospe po nogama i ona prokune nešto, dok im je dugim koracima prilazila krupna prilika Hagrida, lovočuvara u Hogwartsu. Crne oči poput kukaca krijesile su mu se iznad velike čekinjaste brade.

"Hagride!" zakriješti Harry od olakšanja. "Zalutao sam... Letiprah..."

Hagrid zgrabi Harryja za šiju i odvuče ga od vještice izbivši joj usput iz ruke pladanj. Njezina ih je vriska pratila za sve vrijeme dok su prolazili krivudavom uličicom, dok nisu stigli do jarkog sunca. Harry u daljini opazi poznatu palaču od snježnobijelog mramora banku Gringotts. Hagrid ga je doveo ravno u Zakutnu ulicu.

"Kako to izgledaš!" osorno će Hagrid otesajući s njega čadu tako snažnim pokretima da ga malne sruši u kacu zmajevskog gnojiva ispred jedne Ijekarne. "Smučaš se po Ulici Nokturno, ne znam šta da ti kažem... ono ti je, Harry, sumnjiv kvart... ne bi volio da te ko tamo vidi..."

"To je i meni bilo jasno", ustvrdi Harry i izmakne se kad Hagrid htjede iznova otresti s njega čadu.

"Rekao sam ti da sam zalutao... a što si ti tamo radio?"

"Ma tražio sam neko sredstvo protiv puževa koji žderu srž povrća", progunda Hagrid. "Žderu mi kupus u školskom povrtnjaku. A ti nisi valjda ovdje sam?"

"Stanujem kod Weasleyjevih, ali smo se putem razdvojili", objasni mu Harry, "Moram ih potražiti", "

I zajedno krenu dalje.

"A kako to da mi nikad nisi otpiso?" zapita Hagrid dok je Harry kaskao uza nj (on je morao napraviti tri koraka za svaki Hagridov korak u onim njegovim čizmetinama). Harry mu ispriповjedi sve o Dobbyju i Dursleyjevima.

"Ti prokleti bezjaci!" promrdža Hagrid. "Da sam to znao..." "Harry! Harry! Ja sam ovdje gore!"

Harry digne pogled i opazi Hermionu Granger kako stoji na vrhu bijelih stuba pred Gringottsom. Ona strči niza stube do njih. Bujna smeđa kosa vijorila joj se na vjetru.

"Što ti je to s naočalama? Zdravo, Hagrid... Oh, kako je divno vidjeti vas opet obojicu... Harry, ideš li u Gringotts?"

"Idem, čim nađem Weasleyjeve", odgovori joj Harry.

"Za to ti neće trebati puno vremena", naceri se Hagrid.

Harry i Hermiona pogledaju oko sebe. Prometnom ulicom trčali su prema njima Ron, Fred, George, Percy i gospodin Weasley.

"Harry!" zadihano će gospodin Weasley. "Mi smo se stalno nadali da si ti odletio samo jedan kamin dalje..." Obriše svoju sjajnu čelu. "Molly je sva izvan sebe... sad će i ona stići."

"A gdje si ti zapravo izašao?" upita ga Ron. "U Ulici Nokturno!" promumlja Hagrid. "Sjajno!" uglas izuste Fred i George.

"Mi >~ikad nismo smjeli tamo ni zaviriti", zavidno će Ron.

"I bolje da niste!" progun~a Hagrid.

Na vidiku se pojavi gospođa Weasley trčeći kao bez duše.

U jednoj je ruci mahnito mahala torbicom, a drugom je čvrsto držala Ginny.

"O, Harry... o, zlato moje... sam Bog zna gdje si još mogao završiti..."

Predišući, izvadi iz torbice veliku četku za odjeću i uzme uklanjati njome čađu koju Hagrid nije uspio otresti. Gospodin Weasley dohvati Harryjeve naočale, kucne po njima čarobnim štapićem i vrati mu ih gotovo kao nove.

"E, sad moramo dalje!" reče Hagrid, komu je gospođa Weasley stiskala ruku ("Ulica Nokturno! Što bi bilo, Hagrid, da ga vi niste našli!"). "Do vi~enja u Hogwartsu!"

I pođe dalje krupnim koracima, za glavu i ramena viši od svih prolaznika u toj prometnoj ulici.

"Zamislite koga sam vidio kod "Borgina i Burkesa", reče Harry Ronu i Hermioni dok su se penjali uza stube Gringotts. "Malfoya i njegova oca."

"Je li Lucius Malfoy što kupio?" oštro ga zapita gospodin Weasley koji je išao za njima.

"Nije, samo je prodavao."

"Znači da je zabrinut", reče gospodin Weasley s izrazom mračnog zadovoljstva na licu. "Uh, što bih volio zapapriti tom Luciusu Malfoyu..."

"Pazi što radiš, Arthure", oštro ga upozori gospođa Weasley dok ih je u banku uvodio goblin klanjajući im se. "Ta je familija opasna, pazi da se ne opečeš!"

"Ti dakle misliš da ja nisam dorastao Luciusu Malfoyu?" ogorčeno je upita gospodin Weasley, ali mu u tom trenu privuku pažnju Hermionini roditelji, koji su nervozno stajali uz pult što se protezao duž čitave velike mramorne dvorane. Čekali su da ih Hermiona upozna s njima.

"Pa, vi ste bezjaci!" oduševljeno će gospodin Weasley. "Morat ćemo u to ime nešto popiti. Što vam je to? Ah, vi ovdje mijenjate bezjački novac? Pogledaj, Molly!"

I on uzbuđeno pokaže na novčanice od deset funta u rukama gospodina Grangera.

"Vidimo se opet ovdje!" reče Ron Hermioni dok je jedan drugi goblin odvodio Weasleyjeve i Harryja u njihove podzemne trezore. Do trezora su stigli malim kolicima kojima je upravljao goblin i

koja su jurila po minijaturnim tračnicama kroz podzemne hodnike u banci. Harry je uživao u toj vrtoglavoj vožnji do Weasleyjeva sefa, ali kad je sef otvoren, bilo mu je grozno, još gore nego u Ulici Nokturno. U sefu je bila vrlo mala hrpa srebrnih srpova i samo jedan zlatni galeon. Gospođa je Weasley opipala sve zakutke u sefu prije nego što je strpala sav novac u svoju torbicu. A kad su došli do Harryjeva sefa, Harryja je obuzeo još neugodniji osjećaj. Dok je na brzinu trpao šake novčića u kožnatu novčarku, nastojao je zakloniti vidik na svoje bogatstvo.

Kad su se vratili na mramorne vanjske stube, svi su se tu rastali.

Percy je promrmljao nešto neodređeno o tome kako mora nabaviti

novo pero. Fred i George spazili su svog prijatelja iz Hogwartisa Leeja Jordana. Gospođa Weasley i Ginny otišli su u dućan rabljenih pelerina. Gospodin Weasley navalio je da odvede Grangerove na piće u Šuplji kotlić.

"Za sat vremena vidimo se svi u "Krasopisu i bugaćici" gdje ćemo kupiti udžbenike", reče gospođa Weasley odlazeći sa Ginny dalje. "I da niste ni primirisali u Ulicu Nokturno!"

Harry, Ron i Hermiona odšetali su se dalje krivudavom ulicom popločenom oblim kamenjem. U novčarci u Harryjevu džepu veselo su zveckali zlatni, srebrni i brončani novčići koji su vapili da budu potrošeni, pa je on kupio tri velika sladoleda od jagoda i maslaca od kikirikija. Sad su zadovoljno sve troje lizali sladoled polagano prolazeći ulicom i razgledajući čarobne izloge. Ron je čeznutljivo gledao garnituru pelerina ekipe Topnika iz Chudleyja u izlozima trgovine "Kvalitetne metlobojske potrepštine" dok ih Hermiona nije odvušla u susjedni dućan da kupe tintu i pergament. U "Trgovini čarobnjačkih artikala za zabavu i razonodu" susreli su Freda, Georgea i Leeja Jordana, koji su se upravo opskrbljivali "bajoslovnim vatrometom dr. Filibustera s mokrim paljenjem, bez vatre". U majušnoj staretinarnici punoj slomljenih čarobnih štapića, rasklimanih mjedenih vaga i starih pelerina umrljanih čarobnim napicima, zatekli su Percyja duboko zadubljena u malu i strahovito dosadnu knjigu Prefekti na putu do moći. Ron naglas pročita s poledine knjige:

"Studija o prefektima u Hogwartisu i njihovim potonjim karijera

~na, Pa, to zvuči fantastično.,." "Briši!" obrecne se Percy na nj,

"Percy je, naravski, strašno ambiciozan, on je već sve unaprijed isplanirao... on kani danas-sutra postati ministar magije..." reče Ron Harryju i Hermioni ispod glasa kad su se rastali s Percyjem.

Nakon sat vremena zaputili su se do "Krasopisa i bugaćice". Ali nisu samo oni krenuli u tu knjižaru. Kad su joj se približili, ugledali su, na svoje veliko čudo, silnu gomilu što se gurala ispred ulaza ne bi li upala unutra. Razlog im je za to otkrio velik transparent razapet na prozorima prvog kata:

GILDEROY LOCKHART potpisivat će ovdje svoju autobiografiju

MAGICNI JA

danas između 12,30 i 16,30

"Ovdje ga dakle možemo vidjeti uživo!" zaciči Hermiona. "Ipak je on napisao gotovo sve knjige s našeg popisa!"

Gotovo se sva gomila sastojala od vještica - vršnjakinja gospođe Weasley. Na vratima je stajao čarobnjak iznurene vanjštine koji je govorio:

"Samo mirno, gospođe, molim vas... nemojte se gurati, vi tamo... pazite na ove knjige..."

Harry, Ron i Hermiona jedva se uguraju u knjižaru. Dugačak red zavijao je nadesno, prema stražnjoj prostoriji gdje je Gilderoy Lockhart potpisivao primjerke svojih knjiga. Svako od njih uzme po jedan primjerak knjige Landranje s vampirima pa se skupa odšuljaju do mjesta u redu gdje su stajali ostali Weasleyjevi s bračnim parom Granger.

"Ah, tu ste, hvala Bogu, i vi!" reče gospođa Weasley. Bila je nekako zadihana i gladila je kosu. "Uskoro ćemo ga vidjeti..."

Nakon nekog vremena ugledali su Gilderoya Lockharta kako sjedi za stolom okružen svojim velikim fotografijama na kojima namiguje ljudima. Snježnobijeli zubi su mu se caklili da je divota. Živi Lockhart bijaše u pelerini boje različka koja je savršeno pristajala njegovim očima. Čarobnjački šiljasti klobuk bečarski je nakrivio na kovrčavoj kosi.

Oko njega je obigravao nizak, srdit čovjek snimajući ga velikim crnim fotoaparatom koji je pri svakom zasljepljujućem bljesku ispuštao oblačice purpurnog dima.

"Makni se ti tamo!" zareži na Rona i uzmakne korak-dva ne bi li dobio što bolji snimak. "Ja ovo snimam za Dnevni prorok. "

"Vrlo važno", reče Ron trljajući stopalo na koje mu je stao fotograf.

Čuo ga je i Gilderoy Lockhart i digao pogled. Opazi Rona, a odmah zatim i Harryja. Zapilji se u njega, a onda skoči na noge i usklikne iz sveg glasa:

"Je li moguće da je to Harry Potter?"

Gomila se razdvoji uzbuđeno šapćući. Lockhart se zaleti prema Harryju, ščepa ga za nadlakticu i izvuče iz gomile. Publika zaplješće. Harryju su gorjeli obrazi dok mu je Lockhart stezao ruku pred fotografom, koji je bjesomučno škljocao aparatom i zakriljivao dimom Weasleyjeve.

"Samo se lijepo smijte, Harry!" procijedi Lockhart kroz svoje blistave zube. "Nas smo dvojica vrijedni da se pojavimo na naslovnoj stranici."

Kad je napokon ispustio Harryju ruku, Harry jedva da je još osjećao prste. Htjede se opet priključiti Weasleyjevima, ali Lockhart mu ovije ruku oko ramena i čvrsto ga privije uza se.

"Dame i gospodo!" reče na sav glas i mahne rukom ne bi li utišao nazočne. "Kakav izvanredni trenutak! Pravi trenutak da objavim nešto što već poodavno želim obznaniti. Kad je mladi Harry ušao u knjižaru "Krasopis i bugaćica", on je htio samo kupiti moju autobiografiju... koju ću mu ja sad vrlo rado pokloniti." Gomila iznova zaplješće, a Lockhart proslijedi i prodrma Harryja tako da mu naočale spuznu na vrh nosa. "Nije imao pojma da će uskoro dobiti nešto mnogo, mnogo više od Magičnog mene. On i njegovi suučenicima dobit će zapravo živog magičnog mene. Da, dame i gospodo, velika mi je čast i zadovoljstvo što vam mogu obznaniti da ću u rujnu mjesecu preuzeti mjesto predavača Obrane od mračnih sila u Školi vještičarenja i čarobnjaštva u Hogwartsu!"

Gomila je opet pljeskala i klicala dok je Gilderoy Lockhart svečano uručivao Harryju svoja sabrana djela. Posrćući pomalo pod teretom knjiga, Harry se ipak uspio nekako skloniti iz središta pozornosti u kut prostorije, gdje je stajala Ginny sa svojim novim kotličem.

"Uzmi ti ovo", promumlja joj Harry i istrese knjige u kotlič. "Ja ću sebi sam kupiti..."

"Kladio bih se, Potter, da ti je ovo godilo?" začuje Harry glas koji odmah prepozna. Uspravi se i nade licem u lice s Dracom Mal

foyem, koji se, kao i obično, posprdno smješкао. "Slavni Harry Pot

ter!" produži Malfoy. "Ne može ni u knjižaru svratiti da ga ne snime za naslovnu stranicu novina!"

"Pusti ga na miru, nije on ništa od toga želio!" reče mu Ginny. Prvi put je progovorila pred Harryjem. I pogledala poprijeko Malfoya`

"Oho, Potter, imaš već i curu!" pripomene Malfoy otegnutim

glasom, Ginny je pocrvenjela kao rak dok su se Ron i Hermiona probijali do njih s naramcima Lockhartovih knjiga,

"Ah, to si ti!" reče Ron gledajući Malfoya kao nešto odvratno na cvnm nntnlatn "Klarlin hih se rla si iznenarfien ~tn virli~ nVrlie Har

"Nisam time toliko iznenađen koliko što vidim tebe, Weasley, u jednoj trgovini", odbrusi mu Malfoy. "Tvoji će roditelji vjerojatno morati mjesec dana gladovati da sve to plate."

Ron pocrveni kao i Ginny. I on baci svoje knjige u kotlič i krene na Malfoya, ali ga Harry i Hermiona zgrabe odostraga za kaput. "Rone!" uzvikne gospodin Weasley, koji se s Fredom i George

om probijao prema njima. "Što to radiš? Ovdje je prava ludnica, hajdemo van!"

"Gle, gle, gle... Arthur Weasley!"

Bijaše to gospodin Malfoy. Stajao je uz Draca i držao ruku na njegovu ramenu smješkajući se posprdno, baš kao i Draco.

"Luciuse!" reče gospodin Weasley i hladno mu klimne glavom. "Čujem da u Ministarstvu imate pune ruke posla", nastavi gospodin Malfoy. "Sve te premetačine... Nadam se da vam plaćaju za prekovremeni rad?"

I posegne rukom u Ginnyn kotlič i izvadi između Lockhartovih sjajnih knjiga i jedan vrlo stari, raskupusani primjerak Priručnika preobrazbe za početnike.

"Vidi se da vas slabo plaćaju", zaključ. "Bože mili, kakva fajda od toga što kaljate čast čarobnjacima a da vas za to čak i ne plaćaju dobro."

Gospodin Weasley se zajapuri još jače od Rona i Ginny.

"Nas dvojica, Malfoye, imamo sasvim različite pojmove o tome što kalja čast čarobnjacima."

"Očito imate pravo", potvrdi gospodin Malfoy. Svijetle mu oči odlutaju do gospodina i gospođe Granger koji su ih zabrinuto gledali. "Imate zbilja lijepo društvo, Weasley... a ja sam mislio da se vaša obitelj ne može još dublje srozati..."

Razlegne se zveket metala od Ginnyna kotlića što odleti u stranu. Gospodin Weasley nasrne na gospodina Malfoya i odgurne ga na policu s knjigama. Deseci teških zbirki čarobnih formula stropoštaju se ljudima na glave. Fred i George doviknu ocu: "Udesi ga, tata!" Gospođa Weasley je vrisnula: "Nemoj, Arthure, nemoj!" Gomila je naglo ustuknula i srušila još nekoliko polica s knjigama. "Gospodo, molim vas... molim vas!" uzviče se pomoćnik, a onda glasnije od svih odjekne uzvik:

"Prestanite, gospodo, prestanite!..."

Kroz more knjiga probijao se prema njima Hagrid. U hipu je rastavio gospodina Weasleyja od gospodina Malfoya. Gospodin Weasley imao je rasječenu usnu, a gospodin Malfoy zadobio je udarac u oko Enciklopedijom otrovnih gljiva. Još je držao u ruci Ginnynu staru knjigu o preobrazbi, pa joj je gurne sijevajući očima od pakosti:

"Evo ti, mala... uzmi si tu svoju knjigu... to je najviše što ti otac može dati..."

Izvukavši se iz Hagridova stiska, on mahne glavom Dracu i izjuri s njim iz knjižare.

"Nisi se smio, Arthure, obazirati na njeg", reče mu Hagrid i gotovo ga osovi na noge popravljajući na njemu pelerinu. "Ta ti je familija pokvarena do srži, to je bar poznato. Nemoj rađe slušat Malfoye. Zla krv, pa to ti je. Ajmo sad odavle svi skupa..."

Pomoćnik kao da ih je htio zaustaviti, ali jedva da je bio Hagridu do pasa pa se kanda predomisli. Svi pohitaju ulicom. Grangerovi su se tresli od straha a gospođa je Weasley bila izbezumljena od bijesa.

"Lijep primjer daješ djeci... tučeš se na javnom mjestu... što je samo pomislio Gilderoy Lockhart..."

"On je bio zadovoljan", reče Fred. "Zar nisi čula što je rekao kad smo odlazili? Pitao je onog tipa iz Dnevnogproroka ne bi li mogao u izvještaj ubaciti i tučnjavu... rekao je da je sve to jako dobra reklama."

Ipak, svi su bili potišteni na putu do kamina u Šupljem kotlić~, odakle će se Harry i Weasleyjevi s kupljenim stvarima otputiti u "Jaz= binu" s pomoću Letipraha. Oprostili su se s Grangerovima, koji su iz krčme otišli u bezjačku ulicu s druge strane zida. Gospodin Weasley ih je htio još pitati kako je to na autobusnim postajama, ali se nagla predomisli kad opazi izraz na licu svoje supruge.

Harry je skinuo naočale i spremio ih na sigurno mjesto, u džep, prije nego što je uzeo malo Letipraha. Taj prašak nipošto nije bio njegovo najdraže prometalo.

V

NAPADACKA VRBA

Svršetak ljetnih ferija došao je prebrzo za Harryjev ukus. Bio se radovao povratku u Hogwarts, ali mu je mjesec dana u "Jazbini" bilo najsretnije razdoblje u životu. Bilo mu je teško ne zavidjeti Ronu kad god bi se sjetio Dursleyjevih i dobrodošlice koja ga dogodine očekuje u Kalininu prilazu. Posljednje je večeri gospođa Weasley čaranjem priredila izvrsnu večeru koja se sastojala od Harryjevih najdražih jela, sa slasnim pudingom preliveanim sirupom na kraju. Fred i George zaokružili su večer Filibusterovim vatrometom ispunivši kuhinju crvenim i modrim zvijezdama što su najmanje pola sata vrcale sa stropa po zidovi

ma. Zatim je došlo vrije~ne za poslje~nju šalicu vruće čol~olade i spavanje`

Sutradan je ujutro trebalo podosta vremena da krenu. Ustali su u cik zore, ali im se nekako činilo da imaju još mnogo posla obaviti

prije polaska. Gospo~a Weasley rčkarala je zlovoljno okolo slcup

ljajući čarape i pera. Poluodjeveni ukućani, s komadićima prepečenca u rukama, neprestance su se sudarali na stubama, a gospodin Weasley umalo da nije skrhao vrat kad se spotaknuo o zalutalo pile prolazeći kroz dvorište i noseći Ginnyn veliki kovčeg do automobila.

Harryju nije bilo jasno kako će osmero ljudi sa šest velikih kovčega, dvije sove i jednim štakorom stati u malu Ford Angliju. Nije, naravno, računao na posebnu opremu gospodina Weasleyja.

"Ni riječi o tome Molly!" šapnuo je Harryju kad je otvorio pr

t~j~žnik i poka~ao mu kako ga je čarolijom toliko proširio da su svi kovčezzi lako stali u nj,

I~ad su se napokon svi potrpali u auto, gospo~a Weasley zirnula ~p n~ ctra~nia ciPr~ala na lriiima
cn Hartv Rnn Fre~ C'lenr~e i Percv

"Bezjaci ipak više znaju nego što smo mi skloni priznati, je li?" Ona i Ginny sjedile su na prednjem sjedalu koje se toliko izdužilo da je bilo nalik na klupu u parku. "Mislim, izvana ne bi čovjek rekao da tu unutra ima toliko mjesta, je li?"

Gospodin Weasley upali motor i polako izveze auto iz dvorišta. Harry se osvrne da baci posljednji pogled na kuću. Tek što je pomislio kad će je opet vidjeti, morali su se vratiti jer je George bio zaboravio Filibusterovu kutiju potrepština za vatromet. Pet minuta kasnije opet su se naglo zaustavili u dvorištu da Fred otrči po svoju metlu. Bili su već nadomak autoputu kad Ginny uzvikne da je zaboravila svoj dnevnik. Kad se ponovo uspentrala u kola, poprilično su kasnili i svi su bili pomalo razdražljivi.

Gospodin Weasley pogleda na sat i obrati se supruzi. "Molly, dušo..."

"Nemoj, Arthure!"

"Ama, nitko nas neće vidjeti. Ovaj je mali gumb ovdje za nevidljivost i servomehanizam koji sam naknadno ugradio... tako da se možemo vinuti u zrak... a poslije ćemo letjeti iznad oblaka. Stići ćemo na odredište za desetak minuta a da nitko neće ni znati..."

"Rekla sam ti, Arthure, nemoj to raditi upol bijela dana!"

Na kolodvor King's Cross stigli su u četvrt do 11. Gospodin Weasley pretrčao je cestu da doveze više kolica za njihove kovčege, pa svi skupa pohitaju na peron.

Harry se lani bio vozio Hogwarts ekspresom: Najteže je bilo doći na peron broj devet i tri četvrt, nevidljiv za bezjačke oči. Trebalo je proći kroz debelu pregradu koja dijeli perone broj devet i deset. Nije to bilo bolno, ali je valjalo biti oprezan da nitko od bezjaka ne vidi kako putnici nestaju.

"Neka Percy ide prvi", reče gospoda Weasley nervozno gledajući na sat iznad sebe, prema kojem su imali još samo pet minuta da neopazice iščeznu iza pregrade.

Percy je žustro pošao i nestao. Za njim je otišao gospodin Weasley, a nakon njega Fred i George.

"Ja idem sa Ginny, a vas dvojica dođite odmah za nama", reče gospođa Weasley Harryju i Ronu, pa uhvati Ginny za ruku i krene s njom. Obje nestanu u tren oka.

"Hajdemo zajedno, imamo još samo minutu vremena", predloži Ron Harryju.

Harry provjeri je li Hedvigina krletka sigurno smještena na njegovu kovčegu, pa okrene kolica prema pregradi. Bio je potpuno siguran u sebe. Ovo nije bilo ni približno onako nezgodno kao putovanje s pomoću Letipraha. Obojica su se nisko sagnula nad svoja kolica i odlučno krenula prema pregradi povećavajući malo-pomalo brzinu. Na metar-dva od pregrade prešli su u trk i...

TRES! Oboja kolica udarila su u pregradu i odbila se od nje. Ronu je kovčeg tresnuo na tlo, Harry se opružio koliko je dug i širok, Hedvigina se krletka otkotrljala po sjajnom podu, a ona je ogorčeno zakriještala. Ljudi su se zabaljili u njih, a jedan se kondukter prodere: "Kog vraga to radite?"

"Kolica su mi izmakla kontroli", dahne Harry ustajući i hvatajući se za rebra. Ron trkne po Hedvigu, koja je digla takw dreku da su mnogi naokolo počeli gundati protiv okrutnog postupanja sa životinjama.

"Kako to da nismo uspjeli proći?" prosikće Harry Ronu. "Nemam pojma..."

Ron se unezvijereno obazre. Promatralo ih je desetak znatiželjni~Ca.

"Zakasnit ćemo na vlak", šapne. "Nije mi jasno zašto se prolaz zatvorio..."

Harry pogleda na veliki sat iznad sebe osjećajući mučninu u želucu. Još deset sekunda... devet...

Oprezno pogura kolica pred sobom dok ne dođe do same pregrade, a onda ih gurne svom snagom. Metal ne popusti.

Još tri sekunde", dvije", jedna",
 "Otišao je!" zgranuto će Ron. "Vlak je krenuo. A što ako se mama i tata ne budu mogli vratiti do nas? Imaš li ti bezjačkog novca uza se?"
 Harry se promuklo nasmije.
 "Dursleyjevi mi već oko šest godina ne daju džeparac,"
 Ron prisloni uho na hladnu pregradu.
 "Ništa ne čujem", reče napetim glasom. "Sto ćemo sad? Ne
 i i tati trPhati «Pmena r~
 Pogledaju oko sebe. Ljudi su ih i dalje motrili, najviše zbog Hedvigina upornog kriještanja.
 "Najbolje će biti da oddmo do auta i tamo ih pričekamo", reče Harry. "Ovdje previše privlačimo paž..."
 "Harry!" usklikne Ron užagrenih očiju. "Automobil!" "Što je s njim?"
 "Možemo odletjeti autom u Hogwarts!" "Ali, ja sam mislio..."
 "U gabuli smo, zar ne? I moramo stići u školu, zar ne? A čak se i maloljetni čarobnjaci smiju poslužiti magijom u iznimnim slučajevima, prema članu devetnaest ili tako nekako Dekreta o ograničenju šta ja znam čega..."
 Harryjeva se panika pretvori iznenada u radosno uzbuđenje. "A znaš li ti pilotirati autom?"
 "Nema problema", odgovori Ron i okrene kolica prema izlazu. "Hajde, idemo, ako se požurimo, moći ćemo iz zraka pratiti Hogwarts ekspres."
 I krenu s kolodvora kroz gomilu radoznalih bezjaka do pokrajnje ulice u kojoj je bila parkirana stara Ford Anglia.
 Ron nekoliko puta kucne svojim čarobnim štapićem po prtljažniku i on se otvori. Ubace u njega svoje velike kovčege, stave Hedvigu na stražnje sjedalo i sjednu na prednja sjedala.
 "Provjeri da li nas tko gleda!" reče Ron pa još jednom kucne štapićem i upali motor. Harry proviri kroz prozor - promet je tutnjao glavnom cestom pred njima, ali je njihova ulica bila pusta.
 "Može", reče.
 Ron pritisne srebrni gumbić na vozačkoj ploči. Automobil oko njih u tren oka nestane, a nestanu i oni. Harry je osjećao kako sjedalo pod njim vibrira, čuo je šum rada motora, čutio svoje ruke na koljenima i naočale na nosu, ali po onome što je vidio, bio je još samo dva oka koja lebde nad zemljom u prljavoj ulici punoj parkiranih automobila.
 "Idemo!" začuje zdesna Ronov glas.
 Ulica i nečiste zgrade s obje strane otpadnu, izgube se iz vida dok se automobil penjao uvis. Za nekoliko sekunda čitav je London, zadimljen i svjetlucač, ostao ispod njih.
 Zatim začuju nekakav prasak i automobil, Harry i Ron ponovo se pojave.
 "Uh, k vrugu!" reče Ron pritišćući gumb za nevidljivost. "Pokvario se..."
 Obojica uzmu lupkati po gumbu. Kola opet nestanu, a onda se iznenada pojave trepereći.
 "Čvrsto se drži!" vikne Ron i pritisne papučicu za gas. Automobil sune ravno uvis, u niske runaste oblake, i sve oko njih postane mutno i maglovito.
 "Što ćemo sad?" priupita ga Harry škiljeći u gustu masu oblaka što su nadirali sa svih strana.
 "Moramo pronaći vlak da znamo u kojem smjeru treba letjeti", odgovori Ron.
 "Daj se opet malo spusti... ali brže..."
 Ponovo se spuste ispod oblaka gledajući pomno ispod sebe... "Vidim ga!" uzvikne Harry. "Eno ga tamo... pred nama!" Hogwarts ekspres vukao se pod njima poput skrletne zmije. "Ide na sjever", reče Ron motreći kompas na vozačkoj ploči.
 "Dobro je, morat ćemo samo svakih pola sata ili sat vremena provjeravati. Diži se!..."
 I kola se ponovo vinu uvis u oblake. Nakon jedne minute bili su opet na žarkom suncu.
 Bijaše to drukčiji svijet. Automobilski kotači klizili su po moru od pahuljastih oblaka, po beskrajnom plavetnilu pod zasljepljućim, bijelim suncem.

"Sad moramo paziti još samo na avione", reče Ron.

Zgledaju se i pras~u u smijeh. Dugo im je trebalo da se prestanu smijati.

Reklo bi se da su utonuli u bajoslovan san. Harry pomisli da je ovo jedini pravi način putovanja - mimo vrtloga i tornjića od snježnobijelih oblaka, automobilom punim vrelog, jakog sunčanog svjetla, s debelim paketićem karamela u pretincu za rukavice, i s pomišlju kakva će biti Završna Ili Ili i Freda kad se šlatko i spektakularno spuste na široki travnjak ispred dvorca u Hogwartsu.

Dok su i dalje letjeli na sjever, redovito su provjeravali kuda se nila su ga uredna zelena polja, koja su opet ustupila mjesto prostranim purpurnim vrištinama, selima s malim crkvama nalik na igračke i velegradu u kojem su vrvjeli automobili poput šarenih mravaca.

Međutim, nakon nekoliko sati leta za kojih se ništa nije dogodilo, Harry je morao priznati da ne uživa više kao prije. Poslije karamela su naglo ožednjeli, a nisu imali što piti. Obojica su svukla pulovere, ali se Harryju majica prilijepila za naslon sjedala a naočale mu neprestance padale na vrh oznojenog nosa. Nije više pratio fantastične forme oblaka i čeznutljivo se prisjećao vožnje vlakom na nekoliko milja ispod njih, u kojem je mogao od debeljuškaste vještice kupiti ledeni sok od bundeve. Zašto se nisu uspjeli probiti na peron broj devet i tri četvrt?

"Sad više nismo daleko od cilja, je li?" prokriješti Ron dok je sunce polako tonulo u sag od oblaka bojeći ga zagasitim rumenilom. "Hoćemo li još jednom baciti pogled na vlak?"

Vlak se još kretao točno ispod njih zaobilazeći snijegom pokrivenu goru. Ispod baldahina od oblaka bilo je već prilično mračno. Ron pritisne nogom na papučicu za gas pa se ponovo vinu uvis, ali motor istodobno počne kašljucati.

Harry i Ron razmijene nervozne poglede.

"Vjerojatno se jednostavno umorio", reče Ron. "Nikad još nije ovoliko daleko letio..."

Obojica su se pretvarala da ne čuju kako motor sve jače kašljuca dok je nebo bivalo sve tamnije. U tami oko njih procvjetale su zvijezde. Harry ponovo obuče pulover nastojeći ne gledati brisače na vjetrobranu kako se polako kreću kao da prosvjeduju.

"Nismo više daleko," reče Ron više kolima nego Harryju, "nismo više tako daleko" pa nervozno pogladi vozačku ploču.

Kad su se malo zatim opet spustili ispod oblaka, morali su napregnuti oči ne bi li u tami zapazili orijentir koji su dobro poznavali u tom kraju.

"Eno ga!" vikne Harry tako da Ron i Hedviga poskoče. "Ravno je pred nama!"

Na tamnom obzoru nazirali su se, visoko na stijeni više jezera, mnogobrojni tornjići i kule dvorca Hogwartsa.

Ali auto se počne tresti i gubiti brzinu.

"Ma, hajde, hajde!" umiljato izusti Ron i malko prodrma upravljač. "Hajde, samo što nismo stigli..." Motor prostenje. Ispod poklopca se izviju tanki pramenovi pare. Dok su letjeli prema jezeru, Harry se grčevito držao za rubove sjedala.

Automobil se žestoko zanjiše. Zirnuvši kroz prozor, Harry primijeti glatku, crnu, staklastu površinu vode, oko kilometar i pol ispod njih. Ronu su pobijeljeli zglobovi na prstima kojima je držao volan. Automobil se opet zanjiše.

"Ma daj!" promrsi Ron.

Letjeli su nad samim jezerom... dvorac je bio ravno pred njima... Ron pritisne na papučicu za gas.

Motor počne glasno kašljati i štucati, a na kraju potpuno umukne. "Uh, uh", izusti Ron usred muka.

Auto se nagne naprijed. Sve su brže padali ravno prema debelom zidu oko dvorca.

"Ma neeeeee!" prodere se Ron bjesomučno vrteći upravljač. Promašili su za dlaku tamni zid oko dvorca i napravili širok luk ponad tamnih staklenika, povrtnjaka i najposlije preko crne tratine, sve više gubeći visinu.

Ron je potpuno digao ruke od volana i izvadio iz stražnjeg džepa čarobni štapić.

"STANI! STANI!" prodere se mlateći štapićem po šoferskoj ploči i vjetrobranu, ali su i dalje padali i zemlja im se naglo približavala.

"PAZI NA ONO DRVO!" vikne Harry i posegne za upravljačeru, ali je bilo već kasno...

TRES! Uz gromoglasan tresak sudare se metal i drvo. Pogodili su ravno u debelo stablo i srušili se na zemlju. Ispod zgnječenog poklopca motora suknula je para. Hedviga je prestravljeno kriještala. Na Harryjevoj glavi, na onom mjestu kojim je udario u vjetrobran, izbila je čvoruga velika kao lopta za golf. Desno od njega, Ron je tiho, očajnički stenjao.

"Kako ti je?" nest-pljivo ga upita Harry,

"Moj štapić!" izusti Ron drhtavim glasom, "Pogle~aj ga!" Štanić Qotovo da se o~euolovio -vrh mu ie mltavo visio držeći se

Harry zausti da kaže kako vjeruje da će ga popraviti u školi, ali ne izusti ni riječi. Istog časa nešto udari u njegovu stranu kola poput bika u zaletu i odbaci ga na Rona, a isto tako snažan udarac pogodi i krov.

"Što je to?..."

Ron je zinuo i zagledao se kroz vjetrobran, a Harry se obazre oko sebe i vidje kako se grana debela kao udav obara na njih. Napadalo ih je drvo u koje su udarili. Deblo se malne presamitilo i svojim kvrgavim granama bubetalo po autu gdje god je stiglo.

"Ajoooj!" jaukne Ron kad mu jedna druga grana ulubi vrata. Vjetrobran je podrhtavao pod kišom udaraca grančica nalik na prste. Grana debela poput ovna za rušenje bedema bjesomučno je mlatila po krovu koji se sve više ulijegao...

"Bježi, bježi!" vikne Ron i nalegne se svom težinom na vrata, ali ga učas jedna druga grana odbaci snažnim aperkatom Harryju u krilo. "Gotovi smo!" procvili kad se krov sruši na njih, ali odjednom se

pod u kolima zatrese - i motor se ponovo upali.

"Urikverc!" prodere se Harry i kola jurnu unatrag. Drvo ih je još pokušavalo dohvatiti. Čuli su korijene kako pucaju otimajući se iz zemlje i nastojeći ih zahvatiti dok su se oni izvlačili iz njihova domašaj a.

"Jedva smo se izvukli", reče Ron. "Svaka ti čast, auto!"

Auto je, međutim, bio na izmaku snaga. Oboja se vrata bučno otvore i Harry osjeti kako mu se sjedalo naginje na stranu. U sljedećem trenutku već je ležao raskrečen na vlažnom tlu. Po glasnim, potmulim udarcima znao je da im automobil izbacuje prtljagu iz prtljažnika. Hedvigina krletka poleti kroz zrak i otvori se. Glasno i srdito kriješteći, sova se izvuče iz krletke i odleti prema dvorcu glavom bez obzira. Zatim se automobil, onako izudaran, izgreben i obavijen parom, bučno izgubi u tami, ljutito sijevajući stražnjim svjetlima.

"Vrati se!" vikne Ron za njim vitlajući svojim slomljenim štapićem. "Ubit će me tata!"

Ali auto još po posljednji put uzdahne na ispušnu cijev i nestane. "Zamisli kakav smo peh imali!" ojadeno reče Ron i sagne se da

pokupi štakora Šugonju. "Od sveg drveća na koje smo mogli pasti, namjerili smo se baš na ovo koje nam je uzvratilo udarcima!"

I zirne preko ramena na prastaro drvo što je još opasno mlatilo granama oko sebe.

"Hajde," umorno će Harry, "idemo radije u školu..."

Nije to nipošto bio onakav slavodobitni dolazak kakav su bili zamišljali. Onako izudarani, promrzli i ukočeni, dohvatili su svoje kovčege i počeli ih vući sa sobom uz travnatu padinu prema velikim hrastovim vratima dvorca.

"Mislim da je banket već počeo", reče Ron, ispusti kovčeg pri dnu vanjskih stuba i tiho pride jarko osvjetljenom prozoru da zaviri unutra. "Hej, Harry, dodi da vidiš... upravo razvrstavaju nove učenike!"

Harry pohita do njega pa se zajedno zagledaju u Veliku dvoranu. Nebrojene svijeće lebdjele su u zraku nad četiri dugačka, zaposjednuta stola na kojima su blistali zlatni tanjuri i pehari. Iznad njih su na začaranom stropu, koji je uvijek odražavao nebo, svjetlucale zvijezde.

Kroz šumu od šiljastih crnih, hogwartskih klobuka Harry je opazio dugi red uplašanih učenika prve godine kako stupaju u dvoranu. Među njima bijaše i Ginny, koju je bilo lako prepoznati po jarkocrvenoj, weasleyjevskoj kosi. Dotle je profesorica McGonagall, vještica s naočalama i kosom spletenom u punđu, stavljala znameniti hogwartski Razredbeni klobuk na stolac pred pridošlice.

Svake je godine taj prastari klobuk, pokrpan, otrcan i prljav, razvrstavao nove učenike u četiri doma u Hogwartsu (Gryffindore, Hufflepuffe, Ravenclawe i Slytherine). Harry se još dobro sjećao kako je prije ravno godinu dana nabio taj klobuk na glavu i, skamenjen, čekao na njegovu odluku dok mu je klobuk šaptao nešto na uho. Nekoliko užasnih sekunda bojao se da će ga klobuk svrstati među Slytherine, u dom koji je iznjedrio više crnih magova i vještica nego ijedan drugi - ali je na kraju završio među Gryffindorima, zajedno s Ronom, Hermionom i ostalim Weasleyjevima. Prošle školske godine Harry i Ron pripomogli su Gryffindorima da osvoje Medudomsko prvenstvo pretekavši Slytherine prvi put u posljednjih sedam godina.

Mali džek s kosom mišjo boj~ pro~van j~ prvi da ~atakt~ ~a gla~u klobuk, Harryjev je pogled odlutao mimo njega do profesor

skog stola gdje je sjedio ravnatelj Dumbledore i pratio razvrstavanje učenika. Njegova duga, srebrnkasta brada i naočale u obliku polu

m~eseca caklili su se pri svjetlu svijeća. Nekoliko stolica dalje Harry

ugleda Gilderoya Lockharta, u pelerini boje akvamarina. Na začelju je stola sjedio Hagrid, onako golem i kosmat, i pio u dugim gutljajima iz pehara.

"Čekaj malo..." promrmlja Harry Ronu. "Za profesorskim je stolom jedno mjesto prazno... Gdje je Snape?"

Severus Snape bio je profesor kojeg je Harry najmanje volio. Slučajno je i Snape njega najmanje volio. Okrutan, sarkastičan i omražen među učenicima osim onih iz njegove kuće (Slytherina), Snape im je predavao Čarobne napitke.

"Možda je bolestan?" izusti Ron pun nade.

"Možda je dao otkaz"; reče Harry, "jer opet nije zadovoljio kao predavač Obrane od mračnih sila?"

"Ili su mu možda dali nogu?" oduševljeno će Ron. "Ionako ga svi mrze..."

"Ili možda", reče netko ledenim glasom iza njih, "čeka da čuje zašto vas dvojica niste stigli školskim vlakom?"

Harry se naglo okrene. Pred njim je, u crnoj pelerini što je lepršala na povjetarcu, stajao Severus Snape. Bijaše to mršav čovjek žučkaste puti, kukasta nosa i masne crne kose što mu je padala na ramena. U torn se trenu srnješkao smiješkom koji je Harryju govorio da su on i Ron u grdnoj nevolji.

"Hodite za mnom", zapovjedi im Snape.

Ne usdivši se čak ni pogledati, Harry i Ron podu za Snapeom uza stube i uđu u golemo predvorje u kojern su gorjele baklje i odjekivali koraci. Iz Velike dvorane dopirao je ugodan miris jela, ali ih Snape nije poveo prema toplini i svjetlu nego niz uske kamene stube što su vodile u nekadašnju tamnicu.

"Ulazite!" reče im otvarajući vrata negdje na pola puta hladnih stuba.

Stupili su u Snapeovu sobu drhtureći. Uz tamne zidove bijahu poredane police pune velikih staklenki, u kojima su plivala svakojaka odvratna bića, čija imena nisu Harryja u tom času ni najmanje zanimala. Kamin je bio mračan i pust. Snape zatvori vrata za sobom i okrene se da ih pogleda.

"Tako dakle!" reče im tihim glasom. "Vlak nije dovoljno dobar za slavnog Harryja Pottera i njegova vjernog pajdaša Weasleyja. Htjeli smo, dečki, stići ovamo u punom sjaju, je li?"

"Ne, gospodine, nego nismo mogli proći kroz pregradu na King's Crossu, koja je..."

"Tišina!" hladno će Snape. "A što ste učinili s onim autom?" Ron proguta slinu. Harry je prvi put stekao dojam da Snape umije čitati tude misli. Ali malo zatim, kad Snape razmota najnoviji broj hečernjegproroka, shvati što je posrijedi.

"Vidjeli su vas!" prosikće Snape upozoravajući ih na glavni naslov: LETEĆA FORD ANGLIA UZBUMLA BEZJAKE. I uzme čitati: "'Bezjaci u Londonu uvjereni su da su vidjeli stari automobil kako leti iznad tornja Glavne pošte... a oko podne u Norfolku, dok je vješala rublje, gospoda Hetty Baylis... gospodin Angus Fleet u Peeblesu dojavili su policiji...' Vidjelo vas je u svemu šest-sedam bezjaka. A čini mi se da vaš otac radi u Uredu za suzbijanje zloupotreba bezjačkih artefakata?" obrati se on Ronu smješajući se još pakosnije. "Bože mili... rošeni sin..."

Harry se osjećao kao da ga je tog časa odalasila po trbuhu jedna od najvećih grana onog ludog drveta. Ako itko, otkrije da je gospodin Weasley začarao ta kola... na to nije bio ni pomislio... Snape produži:

"Pretražujući park, opazio sam da je znatna šteta nanesena jednoj vrlo vrijednoj napadačkoj vrbi..."

"Ta je vrba više štete nanijela nama nego mi njoj..." izlaze l'~on.

"Tišina!" obrecne se Snape ponovo na nj. "Vi niste, na žalost, iz mog doma pa nije na meni da odlučujem o vašem isključenju. Ali dovest ću ovamo ljude koji imaju, srećom, takve ovlasti. A vi me dotle ovdje čekajte!"

Harry i Ron se, blijedi, zgedaju. Harry više uopće nije bio gladan. Samo mu je bilo strašno zlo. Nastojao je ne gledati nešto veliko i sluzavo što je plutalo u zelenoj tekućini na polici iza Snapeova pisaćeg stola. Ako je Snape otišao po profesoricu McGonagall, predstojnicu doma Gryffindora, neće njih dvojica mnogo bolje proći. Ona je možda korektnija od Snapea, ali je krajnje stroga.

Nakon desetak minuta vrati se doista Snape s profesoricom McGonagall. Harry je već u više navrata vidio profesoricu McGonagall srditu, ali je vjerojatno zaboravio kako ona može stisnuti usne, ili je nikad nije vidio ovako srditu. Čim je ušla u sobu, podigla je svoj čarobni štapić. I Harry i Ron se leču, ali ona samo uperi štapić u prazno ognjište u kojem iz~e~ad~ ~ukne vatra.

"Sjedite!" reče im pa obojica sjednu na stolice uz vatru. "Da čujem vaše objašnjenje!" produži zlokobno sijevajući naočalama.

Ron uzme opisivati događaje na kolodvoru, kako nisu mogli proći kroz pregradu...

"...i tako nismo imali, gospodo profesor, drugog izbora jer nismo stigli na vlak."

"A zašto nas niste po sovi o tome obavijestili? Čini mi se da vi imate sovu?" hladno upita profesoricu McGonagall Harryja.

Harry se zagleda u nju. Sad kad je ona to rekla, učini mu se da je upravo tako trebalo učiniti.

"Ja... ja nisam mislio..."

"To je očigledno", odbrusi mu profesoricu McGonagall.

Netko pokuca na vrata i Snape, koji kao da nije mogao biti sretniji, otvori vrata. Pred njima je stajao ravnatelj, profesor Dumbledore.

Harry se sav ukoči. Dumbledore je bio neobično ozbiljan. Pogledao ih je niz svoj kukasti nos i Harry odjednom poželi da ih obojicu još mlati ona napadačka vrba.

Zavlada dugotrajan muk. Tada Dumbledore prozbori: "Molim vas da nam objasnite zašto ste to učinili!"

Bilo bi im lakše da se izderao na njih. Harryju bijaše mrsko razočaranje u njegovu glasu. Nekako nije mogao, tko zna zašto, pogledati Dumbledorea u oči pa se zagleda u svoja koljena. Ispripovjedi mu sve, osim da je gospodin Weasley vlasnik začaranog automobila prema njegovim riječima reklo bi se da su on i Ron slučajno našli leteći automobil parkiran pred kolodvorom. Znao je da je Dumbledore odmah dokučio istinu, ali ga profesor ništa ne zapita o autu. Kad je Harry dovršio priču, Dumbledore ih je i dalje motrio kroz naočale.

"Najbolje da odmah podemo po svoje stvari?" reče Ron očajničkim glasom.

"O čemu vi to, Weasley, govorite?" obrecne se profesoricu McGonagall na nj.

"Pa, zar nas nećete izbaciti iz škole?" priupita je Ron.

Harry brže pogleda Dumbledorea.

"Nećemo još danas, gospodine Weasley", reče Dumbledore. "Ali moram vas obojicu upozoriti da ste počinili vrlo ozbiljan prekršaj. Večeras ću obavijestiti o tome vaše obitelji. Isto vam tako moram reći

da, ako učinite još jednom ovako nešto, neću imati drugog izbora nego da vas isključim..."

Snape je izgledao kao da je Božić u posljednji čas otkazan. Nakašlje se i progovori:

"Profesore Dumbledore, ovi su dječaci prekršili Dekret o ograničenju čaranja za malodobnike i nanijeli veliku štetu jednom starom i vrijednom drvetu... sigurno je da ovakvi prekršaji..."

"Na profesoricu je McGonagall, Severuse, da odluči o kažnjavanju ovih dječaka", mirno će Dumbledore. "Oni su iz njezina doma i zato ona za njih snosi odgovornost." Zatim se obrati profesoricu McGonagall: "Minerva, ja se moram vratiti na banket da priopćim učenicima još nekoliko obavijesti. Hodite sa mnom, Severuse! Na stolu je prekrasna torta s kremom od jaja koju bih htio kušati."

Snape ošine otrovnim pogledom Harryja i Rona pa pođe iz svoje sobe za Dumbledoreom ostavljajući dječake nasamo s profesoricom McGonagall, koja je još obojicu motrila poput gnjevna orla.

"Vi, Weasley, otidite radije u bolničko krilo, još krvarite."

"Nije to ništa", reče Ron i na brzinu obriše rukavom ogrebotinu iznad oka. "GospoBo profesor, htio sam prisustvovati razvrstavanju moje sestre..."

"Ceremonija razvrstavanja već je završena", priopći mu profesorica McGonagall. "I vaša je sestra postala Gryffindorica."

"Ah, hvala Bogu!" pripomene Ron.

"A kad već govorimo o Gryffindorima..." oštro nastavi profesora McGonagall, ali je Harry presiječe u riječi;

"GospoBo profesor, kad smo uzeli taj auto, školska godina još nije bila počela pa... pa Gryffindori ne bi zbog toga smjeli izgubiti bodove, nije li tako?" dovrši gledajući je tjeskobno.

Profesorica McGonagall probode ga pogledom, ali je Harry bio siguran da je malo nedostajalo da se ne nasmiješi. Kako bilo da bilo, usne joj nisu više bile onako stisnute.

"Neću ja oduzeti Gryffindorima nijedan bod", reče ona, a Harry

ryju padne katxlen sa srca. "Ali, obojica ćete biti kainjeni!"

Ispalo je bolje nego što se Harry nadao, a što se tiče pisma koje će Dumbledore uputiti Dursleyjevima, to nije ništa značilo. Harry je vrlo dobro znao da će oni biti razočarani što ga napadačka vrba nije

rlntll~la

Profesorica McGonagall ponovo podigne štapić i uperi ga u Snapeov pisaći stol. Na njemu se iznenada pojavi velik tanjur pun sendviča, dva srebrna pehara i vrč soka od bundeve s ledom.

"Ovdje ćete večerati, a onda ćete otići ravno u svoju spavaonicu", reče im. "I ja se još moram vratiti na banket."

Kad su se vrata za njom zatvorila, Ron dugo i tiho zazviždi. "Mislio sam već da smo propali", reče grabeći sendvič.

"I ja", potvrdi Harry uzimajući također sendvič.

"Ali zamisli kakav smo peh imali!" nastavi Ron punim ustima piletine i šunke. "Fred i George letjeli su tim kolima najmanje pet-šest puta a da ih nikad nijedan bezjak nije vidio!" Progutavši zalogaj, ponovo zagriže u sendvič. "I zašto nismo uspjeli proći kroz onu pregradu?"

Harry slegne ramenima.

"Odsad ćemo morati dobro paziti što radimo", reče i dobrano potegne iz pehara. "Šteta što nismo stigli na banket..."

"Ona nije htjela da se tamo pravimo važni", razborito će Ron. "Nije htjela da cijela škola pomisli koja je šminka doći u školu letećim automobilom."

Pošto su se najeli sendviča (tanjur se neprestano punio novima), ustali su i izašli iz sobe te se zaputili poznatim putem do Gryffindorske kule. U dvorcu je vladala tišina. Činilo se da je banket završio. Prošli su pokraj portreta koji su nešto šaputali, i pored škripavih oklopa, pa se popeli uz uske kamenite stube dok nisu napokon došli do

hodnika u kojem bijaše skriven tajni ulaz u Gryffindorsku kulu, iza uljene slike vrlo debele žene u ružičastoj svilenoj haljini.

"Lozinka?" upita ih ona kad su došli do nje. "Ovaj..." promuća Harry.

Nisu znali lozinku u novoj školskoj godini jer se još nisu bili vidjeli s gryffindorskim prefektom, ali im gotovo istog časa pritekne netko u pomoć. Začuli su kako netko hita za njima, a kad su se okrenuli, ugledali su Hermionu kako trči prema njima.

"Tu ste dakle! A gdje ste dosad bili? Kakve se sve smiješne priče pričaju o vama... netko mi je rekao da ste izbačeni iz škole zato što ste se srušili u letećem autu. "

"E pa, nismo izbačeni iz škole", ustvrdi Harry.

"Nećete mi valjda reći da ste stvarno doletjeli ovamo autom?" priupita ih Hermiona gotovo isto onako strogo kao i profesorica McGonagall.

"Poštedi nas predavanja", nestrpljivo će Ron, "i radije nam reci kako glasi nova lozinka."

"Resasta rajčica," nestrpljivo odgovori Hermiona, "ali nije u tome stvar..."

Naglo ušuti jer se portret debele dame skloni u stranu, pojavi se otvor u zidu i iznenada se razlegne gromoglasan pljesak. Reklo bi se da je čitav dom Gryffindora još budan i na okupu u okrugloj društvenoj prostoriji. Učenici su stajali na nakrivljenim stolovima i mekim naslonjačima i čekali na njih. Neki su od njih pružili ruke kroz rupu u zidu da ih povuku unutra ostavivši Hermionu da se sama pentra za njima.

"Sjajno!" vikne Lee Jordan. "Genijalno! Kakav dolazak! Zaletjeti se letećim autom u napadačku vrbu, o tome će se još godinama pričati!"

"Dobri ste", reče jedan iz petog razreda s kojim Harry nije nikad ni riječi progovorio. Netko ga je tapšao po ledima kao da je netom pobijedio u maratonu. Fred i George proguraju se do njih i zajedno ih upitaju:

"Zašto niste i nas pozvali d~ Se tako vratimo, a~~~

Ron je bio sav zajapuren i zbunjeno se smješкао, ali Harry opazi jedinu osobu koja kada nije bila zadovoljna. Pe~Cy je StrŠIO iZriad

glava nekih uzbuđenih učenika prvog razreda, i reklo bi Se da se na

stoji probiti do njih da im očita lekciju. Harry mune Rona pod rebra i mahne glavom prema Percyju.

Ron umah shvati što je posrijedi. "Moramo gore... malo smo umorni", reče i obojica se počnu probijati prema vratima na drugoj strani sobe što su vodila do zavojitih stuba i njihovih spavaonica`

"Noć!" otpozdravi Harry Hermioni, koja ih je gledala prijekim okom baš kao i Percy.

Iako su ih neprestance tapšali po le~ima, uspjeli su se pro~iti do suprotne strane društv~n~ prostorij~ i dočepatl se tišine na stubiš~. Pohitaju uza stube do sama vrha i napokon se dohvate vrata svoje stare spavaonice, na kojima je sad stajao natpis "Učenici druge ~o

. -... , , , , i , , , , a I ` ~ ~ ~

zastorima od crvena baršuna, i s visokim, uskim prozorima. Netko je već bio donio njihove velike kovčege i postavio ih uz krevete.

Ron se naceri Harryju s izrazom krivnje na licu. "Znam da ne bih smio uživati u svemu ovome, ali..."

Vrata se spavaonice širom otvore i u sobu upadnu ostali članovi Gryffindora s druge godine, Seamus Finnigan, Dean Thomas i Neville Longbottom.

"Nevjerojatna stvar!" usklikne Seamus. "Svaka vam čast!" reče Dean.

"Fantastično!" priklopi Neville sa strahopoštovanjem u glas. Harry nije mogao da se i sam ne osmjehne.

GILDEROY LOCKHART

Sutradan, međutim, Harry jedva da se ijedanput osmjehnuo. Kola su krenula nizbrdo od samog doručka u Velikoj dvorani. Četiri dugačka domska stola bijahu krcata zdjelama zobene kaše, pladnjevima punim dimljene haringe, brdima prepečenca i jela od jaja i slanine, a sve to pod začaranim stropom (danas mutnim, oblačnim i sivim). Harry i Ron sjeli su za gryffindorski stol uz Hermionu, koja je naslonila svoj otvoreni primjerak Landranja s varnpirima na vrč s mlijekom. U načinu na koji ih je pozdravila bilo je stanovite ukočenosti, po čemu je Harry zaključio da ona još uvijek ne odobrava način na koji su njih dvojica doputovala. S druge strane, Neville Longbottom veselo ih je pozdravio. Neville je bio dječak sklon nezgodama, okrugle glave i najslabijeg pamćenja od svih ljudi koje je Harry ikad upoznao.

"Pošta samo što nije stigla... mislim da će mi baka poslati nekoli ko stvari koje sam zaboravio ponijeti."

Tek što je Harry uzeo jesti kašu, doista se iznad njih razlegne lepet krila i u dvoranu uleti stotinjak sova, koje počnu kružiti i bacati pisma i paketiće među raspričane učenike. Glomazna se pošiljka odbije od Nevilleove glave, a malo zatim padne u Hermionin vrč nešto veliko i sivo poprskavši ih sve mlijekom i perjem.

"Errol!" uzvikne Errol i izvuče za noge smočenog sovca iz vrča. Errol se bez svijesti skljkoka na stol, s nogama u zraku i s mokrom crvenom kuvertom u kljunu.

"Ole!", uzvikne Ron.

"Dobro je, Žw je", reče Hermiona i nježno pogladi vrčskom prtom rrola.

I Ron pokaže na crvenu kuvertu. Harryju se ta kuverta učinila sasvim običnom, ali Ron i Neville su je gledali kao da će svakog časa eksplodirati.

"Što se dogodilo?" upita ih Harry.

"Mama mi je... mama mi je poslala urlojav", odgovori Ron slabašnim glasom.

"Otvori ga, Rone", reče mu Neville bojažljivim šaptom. "Inače će biti još gore. I meni ga je baka jednom poslala pa ga nisam htio otvoriti i..." on proguta slinu, "bilo je jezivo."

Harry skrene pogled s njihovih skamenjenih lica na crvenu omotnicu.

"A što je to urlojav?" zapita.

Ali Ron je bio sav zaokupljen pismom koje se iz kutova počelo dimiti.

"Otvori ga!" nagovarao ga je Neville. "Sve će biti gotovo za dvije-tri minute."

Ron ispruži drhtavu ruku, izvuče kuvertu iz Errolova kljuna i raspara je. Neville je začepio prstima uši. Nakon djelića sekunde Harry shvati zašto je to učinio. Načas pomisli da je omotnica doista eksplodirala, jer je zaglušna buka ispunila golemu dvoranu i stresla prašinu sa stropa.

"...UKRASTI AUTO, NE BIH SE ZAČUDILA DA SU TE IZBACILI IZ ŠKOLE, ČEKAJ SAMO DOK MENI NE PADNEŠ ŠAKA, NISI SE,

VALJDA M SJETIO KAKO SMO SE TVOJ OTAC I JA OSJECALI KAD SMO VIDJELI DA GA NEMA..."

Od vike gospođe Weasley, sto puta glasnije nego inače, zveckali su tanjuri i žlice na stolu i odbijala se zaglušna jeka od kamenih zidova. Sve su se glave u dvorani okrenule da vide tko je to dobio urlojav, a Ron je na svojoj stolici klonuo tako nisko da mu se vidjelo još samo grimizno čelo.

"... SINOĆ PISMO OD DUMBLEDOREA, POMISLILA SAM DA ĆE TI OTAC SVISNUTI OD SRAMOTE, MI TE NISMO OTHRANILI ZATO DA SE OVAKO PONAŠAŠ, I TI I HARRY MOGLI STE ZAGLAVITL..."

Harry se stalno pitao kad će se i njegovo ime spomenuti. Nastojao je svim silama držati se tako kao da ne čuje taj glas od kojeg mu

pucaju bubnjići.

"... UŽASNA BRUKA, PROTIV OCA ĆE TI POVESTI ISTRAGU NA POSLU, A TI SI SVEMU KRIV, AKO NAPRAVIŠ JOŠ JEDNU, I NAJMANJU POGREŠKU, SMJESTA ĆEMO TE DOVESTI KUĆI!"

Nastala je grobna tišina. Crvena kuverta ispala je bila Ronu iz ruke, buknula, skvrčila se i pretvorila u pepeo. Harry i Ron sjedili su zgranuti, baš kao da ih je preplavio plimni val na obali. Nekoliko se učenika nasmije i malo-pomalo ponovo se razlegne žamor.

Hermiona zaklopi Putovanja s vampirima i s visoka pogleda Rona u tjemenu.

"E pa, ja zbilja ne znam, Rone, što si ti očekivao, rna, ti si..." "Nemoj mi samo reći da sam ovo i zaslužio", obrecne se Ron na nju.

Harry odgurne svoju kašu na stranu. Utroba mu je kipjela od osjećaja krivnje. Protiv gospodina Weasleyja povest će se istraga na poslu! Nakon svega onoga što su gospodin i gospođa Weasley ljetos učinili za njega...

Ali nije imao kad razmišljati o tome. Profesorica McGonagall prolazila je baš uz njihov stol i dijelila im raspored sati. Harry je uzeo od nje raspored i pročitao da najprije imaju blok-sat iz Travarstva zajedno s Hufflepuffima.

Harry, Ron i Hermiona izašli su zajedno iz dvorca, prošli kroz povrtanjak i zaputili se do staklenika u kojima se uzgajaju čarobne biljke. Od urlojava je bar nešto bilo korisno - činilo se da Hermiona misli kako su sad obojica dĐVOLjilo kažljje~i pa je opet bila prijazna s njima.

~ad su se približili staklenicima, vidjeli su da ostali učenici već čekaju vani profesoricu Sprout. Tek što su im se Harry, Ron i Hermiona pridružili, profesorica se pojavi na travnjaku s Gilderoyem Lockhartom. Profesorica je nosila naramak zavoja, a Harryja je zapekla savjest kad je u daljini opazio napadačku vrbu kojoj je nekoliko grana bilo previjeno,

Profesorica Sprout bijaše zdepasta mala vještica s pokrpanim klobukom na razbarušenoj kosi. Na odjeći joj je obično bila zaostala poprilična količina zemlje. Da joj teta Petunia vidi nokte, zacijelo bi pala u nesvijest. Međutim, Gilderoy Lockhart bio je besprijekol'no odjeven, u širokoj pehrini tlkizne boje~ a zlaćana mu se kosa ~relijevala pod savršeno namješ~enim klobukom istovjetne tirkizne boje ~ ~ ~lotn~m nmmhnm

"O, zdravi mi i čili bili!" sav ozaren, pozdravi Lockhart okupljene učenike. "Upravo sam profesorici Sprout pokazao kako treba vidati rane napadačkoj vrbi! Ali nemojte misliti da sam ja u travarstvu bolji od nje, nego sam samo slučajno na svojim putovanjima svijetom naišao na neke od tih egzotičnih biljaka..."

"Društvo, danas idemo u staklenik broj tri!" reče profesorica Sprout, koja nekako nije djelovala veselo kao obično, nego izrazito kiselo.

Razlegne se znatiželjan žamor. Do tada su bili slušali predavanja samo u stakleniku broj jedan, a u stakleniku broj tri bilo je kudikamo zanimljivijih i opasnijih biljaka. Profesorica Sprout izvuče iza pojasa velik ključ i otključa vrata. Harry osjeti miris vlažne zemlje i gnojiva izmiješan s teškim miomirisom nekih orijaških cvjetova što su poput kišobrana visili sa stropa. Upravo se spremao poći za Ronom i Hermionom unutra kad Lockhart strelovito pruži ruku za njim.

"Harry! Htio sam načas porazgovarati s vama... profesorice Sprout, nemate ništa protiv da Potter zakasni dvije minute na vaše predavanje?"

Sudeći po namrgođenom izrazu lica profesorice Sprout, ona je imala nešto protiv toga, ali joj Lockhart dobaci: "Hvala lijepa!" i zatvori joj vrata pred nosom.

"Harry!" reče Lockhart i zavrti glavom sijevajući krupnim bijelim zubima na suncu. "Harry, Harry, Harry!"

Potpuno zatečen, Harry je šutio kao zaliven..

"Kad sam za ono čuo... dakako da sam ja svemu tomu kriv. Najradije bih bio sam sebe istukao."

Harry nije imao pojma o čemu on to govori. Zausti da mu to i kaže, ali Lockhart prosljedi:

"Ne sjećam se kad sam se tako zgranuo. Doletjeti automobilom

u Hogwarts! Dakako da mi je odmah bilo jasno zašto ste to učinili, Fenomenalno! Harry, Harry, Harry,"

Bilo je pravo čudo kako uspijeva pokazivati sve svoje zube čak i kad ne govori.

"Pobudio sam u vama sklonost publicitetu, je li?" nastavi Lockhart. "Stavio sam vam bubu u uho. Pojavili ste se sa mnom na naslovnoj stranici novina pa ste jedva čekali da ponovo izvedete tako nešto,"

"Ma... ne, znate, gospodine profesore..."

"Harry, Harry, Harry", ponovi Lockhart, pruži ruku i uhvati ga za rame. "Ja vas potpuno razumijem. Prirodno je što ste poželjeli još malo od toga čim ste to okusili... A ja ne mogu sebi oprostiti što sam vas na to naveo, jer vam je to moralo udariti u glavu... ali pazite, momče, ne smijete ipak letjeti automobilom da upadnete u oči. Spustite se na zemlju, čujete li me? Kad odrastete, imat ćete svega toga napretek. Da, da, znam ja što vi sad mislite! `Lako je njemu govoriti kad je on već svjetski poznati čarobnjak!` Ali, kad je meni bilo dvanaest godina, ja sam bio isto tako nitko i ništa kao i vi sada. Zapravo bi se čak moglo reći da sam bio još više nitko i ništa nego vi sada. Mislim, ipak su neki ljudi čuli za vas, nije li tako? Sve one priče o sukobu s Onim čije se ime ne smije izgovoriti!" On zirne na munjoliki ožiljak na Harryjevu čelu. "Dobro, dobro, znam da to nije isto što i osvojiti pet puta za redom nagradu Vještičjeg tjednika za najčarobniji osmijeh, kao što sam je ja osvojio... ali je to vaše ipak nekakav početak~ Harry, ipak je to nekakav početak..."

Srdačno mu namigne i ode krupnim koracima. Harry je još nekoliko sekunda stajao zgranut, a onda se tek sjeti da mora u staklenik, pa otvori vrata i uđe unutra.

Profesorica Sprout stajala je usred staklenika za stolnom pločom

na nogarima` Na SrOlu je ležalo dvadesetak pari raznobojnih naušnjaka` I~ad je Harry sjeo sa svoje mjesto između Rona i Hermione, pT9fe\$0rica reče:

"Danas eemo presa~ivati mandragonl. Tko mi od vaS m~Že llabrojiti glavne osobine mandragore?"

Nitko se ne iznenadi kad Hermiona prva digne ruku uvis. "Mandragora ili bunovina jest moćno sredstvo za ponovnu preobrazbu", reče Hermiona običnim glasom, kao da čita iz udžbenika.

"Upotrebljava se da se ljudi, preobraženi ili prokleti, vrate u svoje prvobitno stanje."

"Izvršno. Deset bodova za Gryffindore", pohvali je profesorica Sprout. "Mandragora je bitan sastojak većine protuotrova. Ali ona je i opasna, Tko mi može reći zašto je opasna?"

Hermiona ~a dlaku promaši Harxyjeve naočale kad ponovo naglo podigne ruku,

"Jauk j~ mandra~or~ koban Za svakoga tko ga čuje", opali ona

"Točno. Još deset bodova za Gryffindore", opet će profesorica Sprout. "E, sad, ove mandragore koje ovdje imamo sve su još vrlo mlade."

I pokaže na niz dubokih posuda pa svi odreda pohitaju naprijed da bolje vide mandragore. Stotinjak malih bokorastih biljaka, purpurnozelenih, raslo je u pravilnim redovima. Harryju, koji nije imao pojma što je Hermiona mislila kad je govorila o "jauku" mandragore, činile su se te biljke sasvim običnim.

"A sad neka svatko uzme po jedan par naušnjaka!"

Svi su nastojali dograbiti par koji nije ružičast ni pahuljast pa je došlo do natezanja.

"Kad vam budem kazala da ih stavite na uši, pazite da vam potpuno pokriju uši", produži profesorica Sprout. "Kad ih opet budete smjeli slobodno skinuti, podići ću uvis oba palca. Dobro, a sad stavite naušnjake na uši!"

Harry nabije naušnjake na uši. Nije više ništa čuo. Profesorica Sprout natakne ružičaste i pahuljaste naušnjake na uši, zasuču rukave svoje pelerine, čvrsto dohvati jednu od onih bokorastih biljaka i snažno je povuče iz zemlje.

Harry glasno uzdahne od iznenađenja, ali ga nitko nije mogao čuti.

Umjesto korijena biljke, na svjetlu dana pojavi se mala, blatna i

n~obično ruina b~ba, Lišće joj je ras~o iz same glave, Djet~šce je

imalo svijetlozelenu, pjegavu koŽU i jamačno se deralo iz petnih žila.

Profesorica Sprout uzme ispod stola velik lonac za cvijeće i zarije u njega mandragoru. Zapravo je zakopa u tamni vlažni kompost tako da se vidjelo još samo bokorasto lišće. Profesorica Sprout obriše ruke, podigne oba palca uvis i skinje naušnjake s ušiju.

"Budući da su naše mandragore tek mladice, njihovi vas jauči ne bi ubili", mirno reče, baš kao da je tek zalila begoniju. "Ali mogle bi vas onesvijestiti na više sati, a kako sam uvjerena da nitko od vas ne

ieli propustiti prvi školski dan, pa žite da vam naušnjaci budu na ušima dok god radite, Ja ću vas već upozoriti kad dođe vrijeme ~a se rastanemo. A sad po četvero vas na jednu posudu!" lonaca imate

Dok je to govorila, oštro je klepnula rukom bodljikaw, tamnocrvenu biljku tako da ova uvuče dugačke pipce kojima se polako prikradala njezinu ramenu.

Harryju, Ronu i Hermioni pridružio se za njihovom posudom rudlavi dječak Hufflepuff, kojeg je Harry poznao iz videnja, ali nikad nije s njim ni riječi progovorio.

"Justin Finch-Fletchley", veselo reče on rukujući se s Harryjem. "Naravno da znam tko si ti, slavni Harry Potter... a ti si Hermiona Granger... uvijek u svemu najbolja..." Hermiona je sva procvala kad je i njoj stisnuo ruku. "A ti si Ron Weasley. Nije li ono bio tvoj leteći auto?"

Ron se nije osmjehnuo. Očito je još bio pod dojmom urlojava. "Taj je Lockhart zbilja strašan, je li?" vedro nastavi Justin dok su punili lonce za cvijeće kornpostom od zmajevskog gnojiva. "Pravi junak! Jeste li pročitali njegove knjige? Ja bih bio umro od straha da me je vukodlak stjerao u telefonsku kabinu, ali je on ostao priseban i... cap... naprosto je fantastičan! Ja sam, znate, bio već na popisu za školu u Etonu, ali nemate pojma kako mi je drago što sam ipak ovdje. Dakako da mi je majka bila malo razočarana, ali otkako sam je nagovorio da pročita sve Lockhartove knjige, mislim da je uvidjela koliko je korisno imati u obitelji školovanog čarobnjaka..."

~lakon toga nisu više imali prave prilike za razgovor. Opet su stavili na uši naušnjake i morali se usredotočiti na mandragore. Kad je

profesorica Sprout ono radila, sve je izgledalo strašno jednostavno,

ali nije bilo tako. Mandragore su nerado izlazile iz zemlje, a retc~o bi se da se ne žele baš ni vraćati u zemlju. Otimala su se, batrgale i mahale svojim oštrim šačicama i škrgutale zubićima. Harryju je trebalo punih deset minuta da natjera neobično debelu mandragoru u lonac.

Na kraju školskog sata Harry je, kao i svi ostali, bio sav uznojen i zamazan, a i ruke su ga boljale. Trknuli su u dvorac da se na brzinu operu, a onda su Gryffindori pohitali na predavanje iz Preobrazbe.

Na satovima profesorice McGonagall nije nikad bilo lako, ali je toga dana bilo posebno teško. Reklo bi se da je Harryju sve ono što je

prošle školske godine bio naučio ishtapjelo ljetos iz glave. Trebalo je da jednog kukca pretvori u puca, ali je najviše što je postigao bilo da je kukGa gtdno iZmuČi4 ~ok je ovaj jurcao po klupi ne bi li umaknuo njegov čarobnom štapiću.

Ron je imao kudikamo teže probleme. On je svoj čarobni štapić bio zalijepio posuđenim čarobnim selotejpom, ali se činilo da se taj štapić ne može više popraviti. Neprestance je u nejednakim razmacima pucketao i sijevao, a kad god bi Ron pokušao pretvoriti kukca u puca, obavio bi ga gusti sivi dim što je zaudarao kao pokvarena jaja. Ron nije više znao što da radi, pa je nehotice laktom zgnječio kukca, tako da je morao zamoliti profesoricu da mu dade drugoga. Profesorica nije time bila ni najmanje zadovoljna.

Harry je odahnuo kad je začuo zvonce za ručak. Osjećao je da mu je mozak kao iscijedena spužva. Svi su već bili izašli iz učionice osim njega i Rona, koji je bijesno mlatarao štapićem po stolu.

"Glupa... neupotrebljiva... stvar..."

"Piši kući da ti pošalju drugi", predloži mu Harry kad štapić izazove niz prasaka poput praskavice.

"Ma da, pa da dobijem još jedan urlojav!" reče Ron trpajući u torbu štapić koji je sad pištao. "Sam si si kriv što ti se štapić slomio..." Odu zajedno na ručak, gdje se Ronu ne popravi raspoloženje kad

im Hermiona pokaže punu šaku savršenih puceta za kapute što ih je proizvela na satu Preobrazbe.

"Što imamo popodne na rasporedu?" zapita Harry da što prije promijeni razgovor.

"Obranu od mračnih sila", umah mu odgovori Hermiona.

Ron uzme od nje raspored sati i upita je:

"Zašto si zaokružila sva Lockhartova predavanja malim srcima?" Hermiona mu otme iz ruke svoj raspored sati i sva se zajapuri od bijesa.

Kad su poručali, otišli su u dvorište. Bilo je oblačno. Hermiona je sjela na kamenu stepenicu i zadubila se ponovo u Landranje s vampirima. Harry i Ron su stajali i razgovarali nekoliko minuta o metlo- boju prije nego što Harry zapazi da ga netko pomno promatra. Kada digne pogled, vidje da onaj mali dječak s kosom mišje boje kojeg je

sinoć vidio kako natiče na glavu Razredbeni klobuk, zuri u njega

ka da je zatravljen. Driao je u ruci nešto nalik na običan bezjački fotoapararat, a čim ga je Harry pogledao, pocrvenio je kao rak.

"Kako si, Harry? Ja sam". ja sam Calin Creevey", reče on bez .

, , , , , . pp'

. ~ . ~...w.~...w ..w~.w..ww. ~...w.wn ~.ww~w «T w nn~w ~rrttw~inr C~n

veliš... bi li imao što protiv... da te fotografiram?" nadoda podižući fotoapararat pun nade.

"Da me fotografiraš?" tupo ponovi Harry.

"Da imam dokaz da te poznajem", žustro će Colin Creevey pa mu se još više primakne. "Ja znam već sve o tebi. Svi su mi pričali o tebi. O tome kako si ostao živ kad te je Znaš-već-tko htio ubiti, i kako se onda on izgubio i sve ostalo, i kako još nosiš na čelu ožiljak nalik na munju", tu zadrži načas pogled na Harryjevoj granici rasta kose. "A jedan mi je dečko u mojoj spavaonici rekao da će mi se slika, ako razvijem film u pravoj otopini, kretati. " Colin duboko uzdahne od uzbuđenja i nastavi: "Zar nije ovdje sjajno? Sve dok nisam primio pismo iz Hogwarta, nisam ni znao da je ~sve ono neobično što sam mogao učiniti zapravo magija. Moj je tata mljekar, pa ni on nije to znao. I zato sad ovdje uvelike snimam i šaljem mu snimke. A bilo bi super kad bih imao i jednu tvoju sliku," molećivo pogleda Harryja, "možda bi je mogao snimiti tvoj prijatelj a da ja stojim uz tebe? I bi li mi je onda htio potpisati?"

"Fotke s potpisom? Zar ti, Potter, zbilja dijeliš fotke s potpisom?" Dvorištem se razlegao glasan i zajedljiv glas Draca Malfoya. Stao je točno iza Colina, a uz njega su stajali, kao i uvijek u Hogwartsu, njegovi krupni i opasni pajdaši Crabbe i Goyle.

"Stadlte SYL 11 reGll" dOvikne Malfoy okupljenim učenicima. "Harry Potter dijeli fotke s potpisom!"

"Nije istina", ljutito odvrati Harry stišćući pesti. "Jezik za zube, Malfoy!"

"Ma ti si mu samo jalan!" propišti Colin, čiji je čitav trup bio otprilike debeo kao Crabbeov vrat.

"Jalan?" ponovi Malfoy, koji više nije morao vikati jer ga je slušalo pola dvorišta. "Zbog čega? Ja ne želim imati gadan ožiljak na čelu, hvala lyepa' ~ i nye baš neka iora kad Ei nćEl~d P~' ~SiJ~ ~IKVtt.~

Crabbe i Goyle su se glupo cerekali,

"Zderi radije puževe golaćel" ljutito će Ron. Crabbe se prestane smijati i uzme prijeteći trljati zglobove na prstima nalik na puževe kućice,

"Pa~i što radiš, Weasley!" podsmjehne mu se Malfoy, "Ne ieliš valjda opet napraviti neku glupost pa da ti mamica dođe da te ispiše i7 šknle?" I doda ostrim, orodornim ~lasom; `Aka napraviš ioš iednu,

Na ove se riječi glasno nasmije obližnja skupinica Slytherina, učenika pete godine.

"I Weasley bi, Potter, htio fotku s potpisom", zasmijulji se Malfoy. "Ta bi mu fotka vrijedila više od čitave obiteljske kuće."

Ron munjevito izvuče svoj čarobni štapić zalijepljen selojtepom, ali Hermiona bučno zaklopi Landranje s vampirima i šapne:

"Gle tko dolazi!"

Prema njima je krupnim koracima grabio Gilderoy Lockhart, a za njim se vijorila pelerina tirkizne boje.

"Što je to? Što je to? Tko to ovdje dijeli fotografije s potpisom?" Harry zausti da mu odgovori, ali ga u tome spriječi sam Lockhart hvatajući ga za ramena i nastavljaajući gromoglasno i pretjerano ljubazno:

"Nisam morao ni pitati! Opet naš dragi Harry!"

Dok ga je Lockhart čvrsto privijao uza se, Harryju su gorjeli obrazi od poniženja. Usput primijeti kako se nacereni Malfoy povlači među ostale učenike.

"Pa dobro, onda, gospodine Creevey!" produži Lockhart smiješeći se Colinu. "Dvostruki portret, mislim da ne može biti poštenije! Obadvojica ćemo vam se na njemu potpisati."

Pošto je nešto prtljao oko fotoaparata, Colin ih napokon snimi baš u trenutku kad za njima zazvoni zvonce i najavi početak popod nevnih predavanja.

"A sad se svi lijepo razidite!" dovikne Lockhart učenicima, pa po hita opet u dvorac s Harryjem privijenim svejednako uza se. Harry požali što ne zna neku dobru čaroliju da nestane.

"Pametnome je, Harry; i jedna riječ dosta", očinski mu reče Lockhart dok su ulazili u zgradu na pokrajnja vrata. "Ia sam vam sad tamo, kad ste bili s mladim Creeveyjem, priskočio u pomoć... budući da je i mene fotografirao s vama, vaše kolege neće pomisliti da se previše gurate u prvi plan..."

Ne obazirući se na Harryjevo mucanje, Lockhart ga povede hodnikom pokraj znatijetnijih učenika pa uza stube.

"Htio sam vam samo reći da u ovoj fazi vaše karijere nije baš pametno dijeliti svoje fotografije s potpisima... tu ste Harry, da vam pravo kažem, i pak malko pretjerali. Vjerojatno će još doći vrijeme kad ćete morati, kao i ja, uvijek imati uza se, i čuda goći krenuli, sve žanj svojih fotografija, ali..." zasmijulji se od užitka, "mislim da ipak niste još dotle dogurali."

Kad su došli do Lockhartove predavaonice, on napokon pusti Harryja. Harry popravi na sebi pelerinu i potraži mjesto u samom dnu učionice, gdje se potrudi naslagati svih sedam Lockhartovih knjiga preda se da ne mora gledati original.

Ostali učenici dođu za njim, a Ron i Hermiona sjednu do Harryja.

"Sad bi na svojoj faci mogao ispržiti jaja", reče mu Ron. "Moli samo Boga da se Creevey ne upozna sa Ginny, jer bi njih dvoje mogli još osnovati Klub obožavatelja Harryja Pottera."

"Daj šuti!" odbrusi mu Harry. Najmanje što je želio bilo je da Lockhart čuje riječi "Klub obožavatelja Harryja Pottera".

Kad su svi posjedali, Lockhart se glasno nakašlje pa zavlada tišina. Nagnuvši se naprijed, posegne za knjigom Na putu s trolovima s klupe Nevillea Longbottoma i podigne je uvis da im pokaže svoju sliku na kojoj im svima namiguje.

"Ja," reče upirući prstom u sliku i isto onako namigne, "Gilderoy Lockhart, nositelj Merlinova velereda trećeg razreda s lentom, počasni član Saveza za obranu od mračnih sila i peterostruki osvajač Na~rade Vj'eštičjeg tjednika za najčarobniji osmijeh... ali sve to nije vrl~edno spomena. Uostalom, nisam se ja izbavio vile narikače u Bandonu osmijehom!"

Pričekao je da se učenici na tom mjestu nasmiju, ali ih se samo nekolicina ovlaš osmjehne.

"~idim da ste svi kupili komplet mojih knjiga... to je dobro. Mislim da bismo mogli ovaj sat započeti jednim malim kvizom. Ne bojte se, neće biti ništa teško... tek toliko da provjerimo kohko ste ih pomno čitali, i koliko ste toga upamtili..."

Pošto je podijelio pitanja, vrati se na svoje mjesto i reče:

"Imate trideset minuta vremena. Počnite... sada!" Harry pogleda u pitanja i pročita:

1, I~aj~ j~ najdraža boja Gi~deroya Lockhar~a? 2, Koja je cajna želja Gilderoya Lockhar~a?

I tako su se pitanja nizala na više od tri stranice, sve do posljednjega:

54. Kad je roctendan Gilderoya Lockharta, i koji bi dar bio za njega idealan?

Nakon pola sata Lockhart pokupi odgovore na svoja pitanja i prelista ih pred učenicima.

"Tja, tja... gotovo nitko od vas nije upamtio da je moja najdraža boja ljubičasta. A to sam ipak spomenuo u svojoj knjizi Godinu dana kod jetija. I neki bi od vas morali pomnije pročitati hikend s vukodlakom... jer ja tamo, u dvanaestom poglavlju, izričito spominjem da bi mi idealan rođendanski dar bio harmonija između svih čarobnjačkih i nečarobnjačkih naroda... iako ne bih odbio ni veliku bocu Ogdenova Starog vatrenog viskija!"

I još im jednom obješenjački namigne. Ron je piljio u Lockharta s izrazom nevjerice na licu. Seamus Finnigan i Dean Thomas, koji su sjedili pred njima, tresli su se od nijema smijeha. Hermiona je pak slušala Lockharta pozorno i ushićeno, a kad je on spomenuo njeno ime, lecnula se...

"... ipak, gospođica Hermiona Granger zna da je moja tajna želja da oslobodim svijet svekolikog zla i da ponudim tržištu svoju lepezu napitaka za njegu kose... bravo! Zapravo..." letimice pregleda njene odgovore, "čista petica! Gdje je gospođica Hermiona Granger?"

Hermiona podigne uvis drhtavu ruku.

"Izvršno!" reče joj Lockhart, sav ozaren. "Doista izvršno! Deset bodova za Gryffindore! A sad da prijedemo na posao..."

Sagne se pod katedru i podigne na nju velik kavez pokriven platnom.

"A sad dobro pazite! Moja je zadaća da vas oboružam za borbu protiv najpodlijih bića koje poznaje čarobnjački svijet! Možda ćete se sad ovdje suočiti sa svojim najgorim strepnjama. Samo znajte da vas nikakvo zlo ne može snaći dok sam ja s vama, A od vas tražim sama da astanete mirni,"

Harry se i nehotice nagne na stranu ne bi li uz brdo naslaganih knjiga bolje vidio kavez, Lockhart stavi ruku na platno. Dean i Seamus nrestali što se činiti. Ne-ille -e skutrin n- stolici u orvom redu.

"I moram vas zamoliti da ne vrištite", tiho će Lockhart. "Vrištanjem biste ih mogli razdražiti."

Svi su učenici gledali suzdržana daha kako Lockhart naglo skida platno s kaveza.

"Da", nastavi on dramatičnim glasom. "Ovo su vam netom ulovljeni vilovnici iz Cornwalla."

Seamus Finnigan nije se mogao svladati. Prasnuo je u smijeh koji čak ni Lockhart nije mogao pobrkati s krikom užasa.

"Da?" osmjehne se on Seamusu.

"Pa, oni nisu... nisu baš jako... opasni, zar ne?" protisne Seamus gušeći se od pritajena smijeha.

"Nemojte biti previše sigurni u to!" reče mu Lockhart i zlovoljno priprijeti prstom. "Znaju vam oni biti vraški podmukle male beštije!" Vilovnici su bili jarkoplave boje, dvadesetak centimetara visoki,

šiljastih glava i tako prodornih glasova da bi se moglo pomisliti da to žvrgolji jato papigica. Čim je Lockhart skinuo platno s kaveza, počnu svi odjednom klepetati i skakutati, drmati šipkama kaveza i bekeljiti se najbližim učenicima.

"Pa, dobro", glasno će Lockhart. "Da vidimo kako ćete vi s njima izaći na kraj." I otvori kavez.

Nastane pravi pakao. Vilovnici se rasprše kao rakete na sve strane. Dvojica od njih zgrabe Nevillea za uši i podignu ga u zrak. Nekoliko

ih se zaleti u prozor i razbl- u ga tako da se staklo prospe po zadnjem

redu. Ostali počnu u- ištavati uč- on- cu temeljitij- n- go pomahnitali nilski konj. Dohvatili su tintarnice i poprskali učenike tintom, rastr

gali knjige i papire, poskidali slike sa zidova, istresli košaru za smeće, dograbili torbe i knjige i pobacali ih kroz razbijeni prozor. U roku od nekoliko minuta pola se učenika sklonilo pod klupe, a Neville je visio s lusteru,

"Hajte sad, hajte sad, opkolite ih! Pohvatajte ih! To su vam samo vilovnici..." dovikne im Lockhart.

Pa zasuče rukave, zavitla čarobnim štapićem i zaurla: "Peskipiksi Pesternomi,~"

Ali nišca Se ne dogodi, Jedan od vilovnika olme Lockharcu štapić i baci ea kroz ~rozor, Lockhart pro~ula slinu i skloni se pod kafedru.

Kad zazvoni zvonce, svi navale na izlaz. U zatišju koje je nastalo, Lockhart se osovi na noge, opazi Harryja, Rona i Hermionu, koji su već bili kod vrata, pa im dobaci:

"Molim vas da sve preostale vilovnike pohvatate i strpate u kavez!"

Pa prođe mimo njih i brzo zatvori vrata za sobom.

"Ovo je zbilja nevjerojatno!" vikne Ron kad ga jedan od preostalih vilovnika ugrize za uho.

"On samo želi da steknemo stanovito praktično iskustvo", reče Hermiona. Usput je jednom vještom čarolijom smrzavanja paralizirala dva vilovnika u isti mah i strpala ih u kavez.

"Praktično iskustvo?" ponovi Harry pokušavajući uloviti vilovnika koji mu je plešući umaknuo i isplazio mu jezik. "Hermiona, pa on nije imao pojma što treba raditi!"

"Koješta", odbrusi Hermiona. "Pa, čitao si mu knjige... znaš kakve je sve fantastične stvari izveo..."

"Navodno ih je izveo", promrsi Ron.

MUTNJACI I ČUDNI GLASOVI

U idućih je nekoliko dana Harry dobar dio vremena rtriošio na izbjegavanje Gilderoya Lockharta kad god bi ga spazio u hodniku. Ali teže mu je bilo izbjeći Colina Creeveyja, koji je očito znao napamet Harryjev raspored sati. Činilo se da je Colin najsretniji kad bi po šest-sedam puta na dan priupitao: "Kako si, Harry?" a Harry mu uzvratilo "Zdravo, Coline", ma koliko se doimao iznerviran u tom času.

Hedviga se još ljutila na Harryja zbog onog nesretnog leta automobilom, a Ronov je štapić još bio neispravan. U petak ujutro štapić je nadmašio sama sebe time što je na predavanju iz Čarolija izletio Ronu iz ruke i pogodio malog, starog profesora Flitwicka ravno među oči ostavivši za sobom veliku zelenu kvrgu koja je napadno pulsirala. Zbog svega toga Harry je bio sretan kad je napokon došao vil~end. On, Ron i Hermiona namjeravali su u subotu posjetiti Hag rida, Me~utim, Harryja je, nekoliko sati prerano za njegov ukus, probudio Oliver Wood, kapetan gryffindorskog metlobojskog tima. "Sta je, št~ je~?~ pospano ga upita Hat't~y, "Metlobojski trening!" odgovori mu Wood. "Idemo!"

Harry zaškilji prema prozoru. Rumeno i zlatno nebo bijaše obavijeno tankom izmaglicom. Sad kad se probudio, nije mu bilo jasno

kako je mogao spavati od bučnog žvrgoljenja ptica. "Olivere," prostenje Harry, "pa tek je eik zore!"

"Točno", odvrati Wood. Bijaše to visok i kršan učenik šeste godine, a trenutno su mu se oči krijesile od ludog oduševljenja. "Ovo

se dobro uklapa u naš novi program treninga, Hajde, zgrabi tu svoju met~tl pa da krenemo!~j odlučno će Wood, "Ni jedna druga ekipa

"Bravo!" reče mu Wood. "Vidimo se za petnaest minuta na terenu!"

Kad je našao svoju skrletnu metlobojsku pelerinu i zagrnio se još i plaštom da mu bude toplije, Harry načrčka poruku Ronu da zna kamo je otišao, pa side niza zavojite stube, sa svojim Nimbusom 2000 o ramenu, u društvenu prostoriju. Tek što je došao do rupe u zidu pokrivene portretom, začuje za sobom štropot i ugleda Colina Creeveyja kako juri niza stube, s fotoaparatom što mu se ludo klatio o vratu, i s nečim što je grčevito držao u ruci.

"Harry, čuo sam nekoga kako te spominje na stubama! Pogledaj samo što nosim sa sobom. Dao sam razviti film i htio sam ti pokazati..."

Harry rastreseno pogleda fotografiju kojom mu je Colin mahao pod nosom.

Pokretni crno-bijeli Lockhart potezao je svom snagom nekoga za ruku, koju je Harry prepoznao kao svoju. Bilo mu je drago što vidi da se njegov lik na fotografiji junački opire i ne da se izvući na vidjelo. Dok je Harry to gledao, Lockhart je napokon digao ruke od njega i skljkao se, zadihan, na bijeli rub slike.

"Hoćeš li mi se potpisati?" umiljato ga zamoli Colin.

"Neću", odsiječe Harry kao na panju i obazre se oko sebe da se uvjeri da u prostoriji nema nikog drugog. "Oprosti, Coline, žuri mi se... idem na metlobojski trening."

I provuče se l~roz rupu u zidu.

"Auuu! Čekaj me! Ja nisam još nikad gledao metlobojsku utakmicu!"

I Colin se provuče za njim kroz rupu.

"Ma, to će ti biti dosadno", brže će Harry, ali se Colin nije obazirao na njegove riječi. Bio je sav ozaren od uzbuđenja.

"Ti si u zadnjih sto godina najmlađi igrač, je li, Harry? Je li to istina?" nastavi Colin kaska~ući uz n~e~a. "Vjerojatno sjajno igrač. Ja

nisam još ni~ad j~h~6 ~i~ ~l2tl. J2 ~1 t0 teŠko? Je li to tVOj~ Ill~tl~~ ~ h to najbolja od svih me~li?"

Harlv nije znan kakn rla Qa ee nclnnrli. ~siećan ~e kan da ima

"Ja zapravo ne znam kako se igra metloboj", opet će Colin bez daha. "Je li istina da se igra sa četiri lopte? A da dvije od njih lete same okolo i nastoje srušiti igrače s metle?"

"Da", potvrdi Harry teška srca, pomiren sa činjenicom da mora Colinu objasniti zamršena pravila te igre. "Te se lopte zovu maljci. U svakoj ekipi igraju po dva goniča koji palicama odbijaju maljce sa svoje polovice. Fred i George Weasley su goniči u timu Gryffindora.

"A čemu služe ostale lopte?" upita ga Colin i spotakne se o dvije stepenice jer je otvorenih usta zurio u Harryja.

"E pa, balun... to ti je povelika crvena lopta... njome se postižu zgodici. Po tri lovca u svakoj ekipi dobacuju balun jedan drugome i nastoje ga protjerati između vratnica na kraju igrališta..., to su ti tri dugačke motke s obročima na vrhu."

"A četvrta lopta?..."

"... Četvrta je lopta zlatna zvrčka, vrlo mala, vrlo brza i teško ju je uhvatiti", odgovori mu Harry. "A uhvatiti je mora tragač jer se utakmica završava tek kad se zvrčka ulovi. Koji god tragač ulovi zvrčku, to donosi njegovoj ekipi još sto pedeset bodova."

"A ti si tragač Gryffindora, je li tako?" priupita ga Colin sa strahopoštovanjem u glasu.

"Da", potvrdi Harry kad su već izašli iz dvorca i zaputili se po orošeno~ travi. "Postoji još i vratar. On čuva vratnice. I to ti je zapravo sve."

Ali Colin nije prestao zapitkivati Harryja dok su silazili niz travnate obronke do metlobojskog igrališta. Harry ga se otrešao tek kad

je ušao u svlačionicu. Colin mu je još doviknuo pištavit~ glasom~ "Ja idem, Harry, zauzeti što bolje mjesto!" prije nego što je odjurio na tribine.

Ostali igrači Gryffindora bili su već u svlačionici. Reklo bi se da je Wood jedini potpuno budan. Fred i George Weasley sjedili su, podbuhlih očiju i raskuštrani, do učenice četvrte godine Alicije Spinnet, koja je kanda drijemala naslonjena na zid. Njezine suigračice loviCe~ Katie Bell i Angelirija Johnson, zijevale su sjedeći sučelice nji~a, jedna do druge,

"A, tu li si, Har~y, gdje si bio dosad?" živah~o ga uprta Wood~ "Htio sam n~ brZinu pQr~zgovarati sa svima vama prije nego što iza

; - --- -- ~~~~. :.... "~~, ~~~p~n liata ~m;eli~n nncri nrmoram trPnit~o~

Wood rasprostre pred njima velik plan metlobojskog igrališta na kojem bijahu ucrtane mnoge crte, strelice i križići raznobojnim olovkama. Izvadi čarobni štapić, kvrcne njime po planu i strelice se počnu po njemu kretati poput gusjenica. Dok je Wood pričao o novoj taktici, Fredu Weasleyju klonula je glava na rame Aliciji Spinnet. Štoviše, Fred je i zahrkao.

Za prvi plan trebalo im je gotovo dvadeset minuta vremena, a ispod njega je bio još jedan, a ispod ovoga još jedan. Dok je Wood i dalje razglabao, Harry je sav obamro.

"Tako dakle", reče najposlije Wood i naglo prene Harryja iz ugodnog snatrenja o tome što bi u tom trenutku mogao doručkovati u dvorcu. "Je li sad sve jasno? Imate li kakvih pitanja?"

"Ja imam, Olivere, jedno pitanje", reče mu George, koji se iznenada trgnuo iz drijemeža. "Zašto nam nisi sve to rekao jučer, kad smo bili potpuno budni?"

Woodu nije ovo pitanje bilo po volji.

"E, sad, slušajte me svi dobro", reče strijeljajući ih pogledom. "Lani smo morali osvojiti prvenstvo. Mi imamo apsolutno najbolji tim. Ali, na žalost, zbog nekih okolnosti na koje nismo mogli utjecati... Harry se promeškolji na stolici kao krivac. Dok se igrala posljednja utakmica prošle godine, on je ležao bez svijesti u bolničkom

krilu, što je značilo da je Gryffindorima nedostajao igrač pa su doživjeli najteži poraz u posljednjih tri do godinu dana,

Woodu je bio potreban kratak predah da ponovo zavlada sobom, bilo je očito da ga još peče onaj poraz

"I zato ćemo ove godine trenirati više nego ikad... Dobro, idemo sad primijeniti novu teoriju u praksi... uzvikne woocj, zgrabi svoju

metlu i povede igrače iz svlačionice. Njegova ekipa pode za njim, ukočenih nogu i svejednako zijevajući.

Toliko su se dugo bili zadržali u svlačionici da je sunce već odskočilo, iako su se nad travom na stadionu još vukli pramenovi magle. Kad je Harry izašao na teren, ugledao je Rona i Hermionu kako sjede na tribinama.

"Ar niste? Što vršili trenin?" upita ga Ron s nerazumijevanjem u glasu. J

...

(L1~T:~V"" :nn ." rinn4~» nr~rrnvr rrrttt u9t'i'li 49~1;f~11n OIPl~nlP1 111'P.

Harry zajaše na metlu, otisne se od zemlje i vine se uvis. Lice mu ošine svježiji jutarnji povjetarac i probudi ga mnogo djelotvornije od Woodove govornice. Divno je bilo ponovo biti na metlobojskom igralištu. Obletio je punom brzinom cijeli stadion utrkujući se s Fredom i Georgeom.

"Kakvo je ono čudno škljocanje?" upita ga Fred kad su se naglo zaokrenuli.

Harry baci pogled na tribine. Colin je sjedio na jednom od najviših sjedala, držao u ruci fotoaparat i snimao snimku za snimkom. Njegovo je škljocanje neobično glasno odjekivalo na praznom stadionu.

"Pogledaj ovamo, Harry! Ovamo!" dovikivao mu je prodornim glasom.

"Tko ti je taj?" upita Fred Harryja.

"Nemam pojma", slaže Harry i poveća brzinu da odmakne što dalje od Colina.

"Što se to zbiva?" zapita smrknuti Wood leteći im u susret. "Zašto nas onaj prvoškolac fotografira? Ne sviđa mi se to. Možda je i slytherinski špijun koji bi htio proključiti naš novi program treninga?"

"On je Gryffindor", brzo mu odgovori Harry.

"Slytherini, Olivere, ne trebaju špijuna", reče mu George. "Kako to misliš?" razdražljivo ga upita Wood.

"pa oni su već tu", odgovori George pokazujući dolje,

Nekoliko je učenika u zelenim pelerinama upravo izašlo na teren s metlama u rukama.

"Nevjerojatno!" ogorčeno prosiće Wood. "Ja sam rezervirao teren za danas! To ćemo odmah izvesti na čistac!"

Wood se strmoglavi prema zemlji i, onako srdit, ne spusti se meko, štoviše, malko zaglavinja silazeći s metle. Za njim slete i Harry, Fred i George.

"Flint!" prodere se na kapetana Slytherina. "Mi sad imamo trening! Radi toga smo i tako rano ustali! hvalite se lijepo pokupiti!"

Marcus Flint bio je krupniji čak i od Wooda. S trolovski lukavim

Sletjele su i Angelina, Alicija i Katie. U ekipi Slytherina nije bilo djevojaka. Dječaci su stajali jedan do drugoga pred Gryffindorima i svi se do jednoga posprdno smješkali.

"Ali ja sam rezervirao teren!" reče Wood pjeneći se od bijesa. "Ja sam ga rezervirao!"

"Ah," izusti Flint, "a ja imam ovdje odobrenje koje mi je potpisao profesor Snape: "Ja, profesor S. Snape, izdajem odobrenje momčadi Slytherina da danas trenira na metlobojskom terenu radi uvježbavanja novog tragača. "

"Imate novog tragača?" rastreseno ga priupita Wood. "A gdje vam je?"

Iza šest krupnih prilika pred njima istupi sedmi, nešto manji, dječak smijuljeći se bljedunjavim, šiljastim licem. Bio je to Draco Malfoy.

"Da nisi ti možda sin Luciusa Malfoya?" upita ga Fred mrko gledajući Malfoya.

"Čudno je što spominješ baš Dracova oca", reče Flint, a cijela se momčad Slytherina osmjehne još širim osmijehom. "Pogledajte samo njegove velikodušne darove timu Slytherina!"

Sva sedmorica podignu uvis svoje metle, Na jutarnjem suncu

Zablista pred Gryffindorima se~am ulaštenih novih novcatih držaka

i sedam natpisa ispisanih na njima lijepim zlatnim slovima "Nimbus 2001".

"Najnoviji model koji se tek prošlog mjeseca pojavio na tržištu", nehajno napomene Flint i otpuhne zrnce prašine s kraja drška svoje

metle. "Mislim da je kudikamo bolji od stare serije 2000. A što se tiče starih Partfiša," zlobno se naceri Fredu i Georgeu, koji su u ruk~l~ držali Partfiše S, "njima možete eventualno brisati ploču u školi,"

Nitko iz ekipe Gryffindora nije u prvi mah uspio ni riječi izustiti. Malfoy se tako široko nacerio da su mu se hladne oči pretvorile u puke proreze.

"Gle, gle!" reče Flint. "Publika upada u teren!"

Ron i Hermiona dolazili su da vide što se to zbiva,

"Sto se do~odilo?" upita Ron Harryja, "Zašto ne trenirate? I što ovaj ovdje radi?"

"Ja sam novi slytherinski tragač", naduto mu odgovori Malfoy. "Upravo se dečki dive metlama koje je moj otac poklonio našem timu."

Ron razjapi usta i zagleda se u sedam prekrasnih metli pred sobom.

"Zar nisu super, a?" ležerno ga priupita Malfoy. "No, možda će i gryffindorska ekipa skupiti nešto zlata da kupi nove metle. Mogli biste utopiti te stare Partfiše 5, možda bi ih neki muzej otkupio na dražbi?"

Slytherinska ekipa prasne u smijeh.

"Ali, nitko u gryffindorskoj ekipi nije bar morao kupiti mjesto u timu", oštro će Hermiona. "Svi su oni upali u tim zahvaljujući samo svom talentu."

Malfoyu zadrhti naduti izraz na licu.

"Tebe nitko ništa nije pitao, ti prljava mala mutnjakušo!" odbrusi joj on.

Harry odmah shvati da je Malfoy rekao nešto doista ružno, jer na te riječi umah nastane dreka. Flint je morao stati pred Malfoya da spriječi Freda i Georgea da se obračunaju s njim. Alicija je vrisnula:

"Kako se usuc~uješ!" a Ron je izvukao štapić iz pelerine i povikao:

"Platit ćeš mi za ovo, Malfoy!"

I bijesno ispod Flintove ruke uperi štapić u Malfojevo lice.

Na stadionu se razlegne jak prasak a iz krivog kraja Ronova štapića sakne mlaz zelena svjetla i pogodi Rona u trbuh tako da se on zanese natraške i padne na travu.

"Rone! Rone! Kako ti je?" procvili Hermiona.

Ron zausti da nešto kaže, ali ne izusti ni riječi. Umjesto toga, glasno se podrigne i nekoliko puževa golaća ispadne mu iz usta u krilo.

Slytherinska momčad previjala se od smijeha. Flint se presamitio naslonjen na svoju now metlu da ne padne. Malfoy je bauljao i

u~arao šakotn po zemlji. Gryffindori su se okupili oko Rona, kojiaie i dalj~ rigao velike, sjajne golaće, Činilo se da ga nitko ne ieli taknuti.

"Najbolje će biti da ga odvedemo do Hagrida, on je tu najbliie", reče I~arry Hermioni, koja hrabro klimne glavom, pa obadvoje uh~

"Što se dogodilo, Harry? Što se dogodilo? Je li bolestan? Ali ti ga valjda možeš izliječiti?" Colin je dotrčao sa svog mjesta na tribinama pa je sad kaskao uz njih dok su odlazili s terena. Ron je duboko uzdahnuo i izrigao još nekoliko golaća.

"Oooh!" usklikne očarani Colin i podigne fotoaparat. "Harry, možeš li ga tako malo pridržati?"

"Miči se odavde, Coline", ljutito će Harry. On i Hermiona pomogli su Ronu da napusti stadion i pođe prema rubu šume.

"Evo, Rone, samo što nismo stigli!" reče Hermiona kad su ugledali lovočuvarevu kolibu. "Začas će biti sve u redu... evo nas..." Kad su došli na šest-sedam metara od Hagridove drvenjare, otvore se vrata, ali se na njima ne pojavi Hagrid nego Gilderoy Lockhart u pelerini najnježnije sljezove boje.

"Hodi brže da se sakrijemo!" prosikće Harry i odvuče Rona za obližnji grm. Hermiona pođe pomalo neodlučno za njima.

"To je sasvim jednostavno ako znate što vam je činiti!" glasno reče Lockhart Hagridu. "Ako vam zatreba pomoć, znate gdje ćete me naći! Poklonit ću vam svoju knjigu... čudim se što je još nemate. Potpisat ću vam se u nju i poslati vam je. E pa, do viđenja!"

I zagrabi krupnim koracima prema dvorcu.

Harry pričekava dok im Lockhart ne iščezne iz očiju, a onda izvuče

Rona iz grma i odvede ga do Hagridovih vrata, te odlučno pokuca. Hagrid se začas pojavi prilično namrgođen, ali čim ih ugleda, razvedri se.

"Baš sam se pito kad ćete doć... upadajte, upadajte... uplašio sam se da se profesor Lockhart vraća."

Harry i Hermiona pomognu Ronu da prekorači prag i ude u kolibu, u kojoj je bila samo jedna prostorija, a u njoj u jednom kutu golem krevet, a u drugom vatra što je veselo pucketala. Harry posjedne Rona u naslonjač i na brzinu objasni Hagridu što se dogodilo.

Reklo bi se da Hagrid nije Zbunjen Ronovim problemom s golaćima,

"Bolje da ti iza~u neg da uđu", veselo reče i postavi pred Rona veliku bakrenu posudu. "Izrigaj in, Ron~, sve do j~dnoga!"

"Mislim da ne možemo ništa drugo nego pričekati da to prode", zabrinuto reče Hermiona gledajući Rona kako se presamitio na~ po~,»l~m "Tn;a ~ahtipna čarnliia čak i karl ie čnviak a naihnlioi for Hagrid im je užurbano kuhao čaj. Njegov pas za lov na veprove Očnjak slinio je po Harryju.

"A što je Lockhart htio od tebe?" upita Harry česući Očnjaka po ušima.

"Ma dijelio mi savjete kako da istjeram voden-duhove iz bunara", progunda Hagrid sklanjajući s oribanog stola napol očerupana pijetla i stavljajući čajnik na stol. "Ko da ja ne znam kako se to radi! I lupeto je još nešto o nekoj vili narikači koju je kobajagi otjero. Ako je ijedna riječ od toga bila istinita, pojest ću smjesta ovaj kotlić."

Hagridu nije bilo ni najmanje slično kritizirati profesore u Hogwartu pa ga Harry u čudu pogleda. Međutim, Hermiona ustvrdi malko višim glasom od uobičajenoga:

"Mislim da si, Hagride, ipak malo nepravedan. Očito je profesor Dumbledore procijenio da je on najbolji čovjek za taj posao..."

"On je bio jedini čovjek za taj poso", odvrati Hagrid i ponudi ih tanjurom slastica preliveanih sirupom. Ron je kašljao nadnesen nad bakrenom posudom. "Jedini, kad vam kažem. Teško je danas nać nekog za taj predmet. Niko se, znate, ne otima za taj poso. Ljudi misle da je to ukleta stvar. Već se poodavno niko nije dugo zadržo na tom mjestu. Nego, recite mi," nastavi Hagrid i mahne glavom prema Ronu, "koga je on to tío začarat?"

"Malfoy je nešto dobacio Hermioni, nešto vjerojatno vrlo ružno jer su svi odjednom pošizili."

"Pa i bilo je ružno", potvrdi Ron promuklim glasom i pomoli iznad stola glaw, blijedu i oznojenu.

"Malfoy joj je, Hagride, rekao da je `mutnjica!..."

Ron opet nestane pod stolom jer je uslijedio novi val golaća. Hagrid je bio ogorćen.

"Ma nije valjda!" progunda gledajući Hermionu.

"Jest", potvrdi ona. "Ni ja ne znam što to znači. Samo sam, naravno, shvatila da je nešto jako nepristojno..."

"To je valjda nešto najuvredljivije što je mogao smisliti", dahne Ron ponovo izranjajući ispod stola.

"Mutnjak je zbilja ružno ime za

nekoga tko je rođen kao b~zjak", znate, od rodit~lja koji nisu čarobnjaci, Ima nekih čarab~j~ka", kao što je familija Malfoy." koji misle da nema boljih od njih zato što su ono što se zove ~stokruni čarob. n;'r~; ~ pnrwm t;hn nn~irianp flvai rnlt mn camn ierlan anlać narine tali znamo da to uopće nije važno. Uzmimo samo Nevillea Longbottoma... on je iz čistokrvne čarobnjačke obitelji, a jedva da zna postaviti kotlić kako treba."

"Nisu još oni izmislili nijednu čaroliju koju naša Hermiona ne bi naučila", ponosno će Hagrid, a Hermiona poprime jarku nijansu grimizne boje.

"Odvratno je kad netko nekoga nazove takvim pogrđnim imenom", reče Ron brišući drhtavom rukom uznojeno čelo. "Nečista krv, znate, tobože obična krv. To je čista ludost. Uostalom, većina čarobnjaka danas nije čistokrvna. Da se nismo ženili bezjacima, bili bismo već izumrli."

Ponovo mu se smuča pa se naglo sagne.

"E pa, nimalo ti, Rone, ne zamjeram što si ga tio začarat", glasno reče Hagrid dok su novi golaći padali u posudu. "A možda je i dobro što ti se štapić okreno protiv tebe. Vjerujem da bi Lucius Malfoy došo u školu protestirat da si mu začaro sina. Sad bar nemaš nikakih okapanja a."

Harry bi mu najradije bio rekao da riganje golaća nije ništa bolje od sličnih okapanja, ali nije mogao jer su mu Hagridove slastice prelivene sirupom zabetonirale čeljusti.

"Harry," iznenada će Hagrid, kao da mu je upravo tog časa palo nešto na pamet, "moram još s tobom izvest nešto načistac. Čuo sam da si dijelio okolo svoje slike s potpisom. Kako to da ja nisam ni jednu dobio?"

Harry se razbjesni i razdvoji slijepljene zube.

"Nisam ja uopće dijelio svoje slike s potpisom!" odvratni gorljivo. "Ako Lockhart još uvijek tvrdi tako nešto..."

Ali tada primijeti da se Hagrid smije.

"Samo sam se šalio", reče on i srdačno potapše Harryja po leđima tako da ovaj udari bradom o stol.

"Znao sam ja da to ne može bit istina. I reko sam Lockhartu da tebi to ne treba. Ti si slavni od njega, ma šta on napravio."

"Kladio bih se da mu to nije bilo drago čuti", reče Harry uspravljajući se i trljajući bradu.

"Mislim da stvarno nije", potvrdi Hagrid trećući očima. "A kad s~m ifiu jbs ~l~b ~ ~iš~t~l ~đčitđ iij~il~i ~lj~đVtl k~ji~tl, b~Ž~bđlj~

se pokupio. Ne bi li ti, Rone, malo od ovih slastica?" nadoda kad se Ron ponovo pojavi.

"Neću, hvala", zahvali mu Ron slabašnim glasom. "Bolje da ne riskiram."

"Dodite vidit šta ja uzgajam", reče Hagrid kad su Harry i Hermiona popili čaj.

U malom povrtnjaku iza Hagridove brvnare raslo je desetak najvećih bundeva koje je Harry ikad vidio. Svaka je od njih bila velika kao krmača.

"Lijepo su porasle, a?" zadovoljno će Hagrid. "To je za Noć vještica... a dotle će već bit još puno veće."

"A čime si ih prihranjivao?" upita ga Harry.

Hagrid se osvrne da vidi da nema nikog drugog u blizini. "Pa, znaš... onako... malo sam im pomogao..."

Harry primijeti Hagridov ružičasti kišobran sa cvjetnim uzorcima naslonjen na stražnji zid kolibe. Harry je imao razloga vjerovati da taj kišobran nije samo ono što izgleda da jest; zapravo je bio uvjeren da se u njemu krije Hagridov stari školski čarobni štapić. Hagrid se nije smio baviti magijom. Kad je bio na trećoj godini u Hogwartsu, bio je isključen iz škole, ali Harry nije nikad uspio saznati zašto je bio isključen... kad god bi u razgovoru došli na tu temu, Hagrid bi se glasno nakašljao i na tajanstven način oglušio dok se god razgovor ne bi promijenio.

"Pretpostavljam da je posrijedi čarolija debljanja?" reče Hermiona, podvojen~ iz~edtt neodobravanja i uveseljenja. "E pa, dobro si to izveo!"

"To mi je rekla i tvoja sestra", reče Hagrid i mahne glavom Ronu. "Tek sam ju jučer prvi put sreo." Hagrid zirne na Harryja a brada mu se trzne. "Rekla mi je da razgledava okolicu, al sve bi reko da se nadala da će srest nekog kod mene." Namigne Harryju. "Ako me baš pitate, mislim da ne bi odbila ni sliku s pot..."

"Ma daj prestani!" reče mu Harry. Ron prasne u smijeh i prospe još nekoliko golaća po zemlji.

"Pazi malo šro radiš!" ~aurla Hagrid i odvuče Rona od n jegovih dragocjenih bundeva,

Približavalo se vrijeme rućka, a kako HatYy od ranog jutra nije da se u školi dobro najede. Oprostite se s Hagridom i vratite se u dvorac. Ron je od vremena do vremena štucao, ali je izbacio još samo dva mala golaća.

Čim su stupili u hladno predvorje, razlegne se nečiji glas:

"A, tu ste vas dvojica, Potter i Weasley!" Profesorica McGonagall dolazila im je, smrknuta, u susret. "Večeras ćete izdržati kaznu." "A što ćemo raditi, gospođo profesor?" upita je Ron i jedva se savlada da se ne podrigne.

">T ćete laštiti srebrninu u trofejnoj sobi s gospodinom Filchom", odgovori mu profesorica McGonagall. "I to bez čarolija, Weasley... samo poštenim radom."

Ron proguta slinu. Nadstojnik Argus Filch bio je omražen među učenicima u školi.

"A vi ćete, Potter, pomagati profesoru Lockhartu u odgovaranju na pisma njegovih obožavatelja", nadoda profesorica McGonagall. "Ma ne... zar ne bih i ja mogao s Ronom u trofejnu sobu?" očajnički će Harry.

"Nipošto!" odsiječe profesorica McGonagall uzvijajući obrvama. "Profesor Lockhart je izričito zatražio vas. Obojica nastupate točno u 8 sati."

Harry i Ron, potpuno utučeni, odvuku se u Veliku dvoranu, a za njima i Hermiona, s izrazom na licu koji je govorio: "7pak ste obojica prekršili školske propise!" Harry nije uživao u kosanom mesu s pire

krumpirom onoliko koliko se bio nadao. Svaki je od njih dvojice bio uvjeren da je prošao gore od onoga drugoga.

"Filch će me tamo zadržati čitavu noć", neveselo će Ron. "Bez čarolija! U onoj sobi ima najmanje sto pokala. A ja ne znam ništa čistiti na bezjački način."

"Ja bih se rado zamijenio s tobom", reče mu Harry promuklim glasom. "Ja sam se kod Dursleyjevih svega načistio. Ali odgovarati Lockhartovim obožavateljima... to će biti zbilja užasno..."

Subota popodne kao da se istopila. Tek što su se okrenuli, bilo je već pet do osam i Harry je pošao stružući nogama prema Lockhartovoj sobi na drugom katu, Zaškrgutao je zubima i pokucao.

Vrata se umah širom otvore. Lockhart ga ushićeno pogleda.

Pri svjetlu mnogih svijeća, na zidovima su jarko sjale nebrojene Lockhartove uokvirene fotografije. Na nekoliko se njih čak i potpisao. Još je jedna velika hrpa slika ležala na pisaćem stolu.

"Vi ćete ispisivati adrese na kuvertama!" reče Lockhart Harryju kao da je to neka velika čast. "Ova je prva za moju dobru Gladys Gudgeon... moju veliku obožavateljicu!"

Minute su se vukle dozlaboga sporo. Harry je pustio da ga Lockhartov glas zapljuskuje, samo bi kadikad izustio: "Aha", "Jest" ili "Da". Gdjekad bi ulovio po neku rečenicu kao što je: "Slava vam je, Harry, prevrtljiva dama", ili: "Biti slavan znači slavno djelovati, upamtite to!"

Svijeće su malo-pomalo dogorijevale i bacale treperavo svjetlo na mnogobrojna Lockhartova pokretna lica što su ih motrila. Harry je bolnom rukom ispisivao, kako mu se činilo, na već tisućitoj kuverti adresu Veronike Smethley. Ojađeno pomisli da bi već bilo vrijeme da ode, da već jednom ode...

A onda začuje nešto... nešto potpuno različito od kapanja svijeća što dogorijevaju i Lockhartova blebetanja o njegovim obožavateljicama.

Bijaše to glas od kojeg mu se sledila krv u žilama, glas od kojeg mu je zastao dah, glas ispunjen ledenim otrovom.

"Hodi... hodi amo... da te raspolim... da te raskomadam... da te ubijem... "

Harry skoči na noge, a na ulici Veronike Smethley pojavi se velika ljubičasta packa,

"Kako?" upita on na sav glas,

"Znam!" uzvikne Lockhart. "Šest punih mjeseci na vrhu liste bestselera! Oborio sam sve rekorde!"

"Ne", mahnito će Harry. "Onaj glas!" "Molim?" zbunjeno će Lockhart. "Kakav glas?" "Onaj... onaj glas koji je rekao... zar ga niste čuli?" Lockhart je zaprepašteno gledao Harryja.

"O čemu vi t0, Harry, g0Y0ilt~~ MOŽ~~ ~te malo zadri~emali? Bože dragi!" pogledajte koliko je već sati! Pa mi ovdje sjedimo već skoro četiri sata! Upravo nevjerovatno". kako vrijeme leti!"

Harry mu ne odgovori` ~lapinjao je uši ne bi li opet čuo onaj glas, ali carl više ništa niie čun ncim l,nckharta kakn mn ~nvnri da ne smiie

očekivati da će svaki put kad bude kažnjen ovako dobro proći. Harry ode od njega sav omamljen.

Bilo je već tako kasno da je gryffindorska društvena prostorija bila gotovo pusta. Harry ode ravno u spavaonicu. Ron se još nije bio vratio. Harry obuče pidžamu i legne u krevet da ga čeka. Nakon pola sata dode i Ron. Unio je u zamračenu sobu jak vonj laštila. Masirao je desnu ruku.

"Mišići su mi se potpuno ukočili", prostenje i izvali se na krevet. "Natjerao me da četrnaest puta glancam onaj metlobojski pokal dok nije bio potpuno zadovoljan. A onda sam još jedanput izrigao golaće po medalji za posebne zasluge. Trebala mi je čitava vječnost da odstranim svaki trag sluzi... A kako je tebi bilo s Lockhartom?"

Govoreći sasvim tiho da ne probudi Nevillea, Deana i Seamusa, Harry ispriповjedi Ronu od riječi do riječi sve ono što je čuo.

"A Lockhart ti je rekao da nije ništa čuo?" upita ga Ron. Harry je na mjesečini zapazio kako se namrštio. "Misliš da je lagao? Ipak mi to nije jasno... čak i da je bio netko nevidljiv, morao je otvoriti vrata!"

"Znam", potvrdi Harry, zavali se na krevetu sa četiri stupa i zagleda u baldahin nad sobom. "Ni meni to nije jasno."

PROSLAVA SMRTNOG DANA

Stigao je mjesec listopad i donio u dvorac i okolicu vlagu i studen. Madame Pomfrey, glavna sestra, imala je pune ruke posla zbog iznenadnog vala prehlada među profesorima i učenicima. Njezin je ljekoviti napitak Paprodol munjevito djelovao, samo što se pacijentu još nekoliko sati nakon toga dimilo iz ušiju. Percy je natjerao svoju sestru Ginny, koja je nekako nezdravo izgledala, da popije malo tog napitka. Zbog pare koja joj je izbila iz jarkocrvene kose reklo bi se da joj čitava glava gori.

Kišne kapi, krupne poput puščanih metaka, bubnjale su dane i dane po prozorima dvorca. Jezero je nabujalo, cvjetne gredice pretvorile se u blatne potočiće a Hagridove bundeve dosegnule veličinu vrtnih kućica. MeButim, Woodovo oduševljenje redovitim treninzima nije ni najmanje splasnulo. Zbog toga se Harry, jednog kasnog olujnog subotnjeg popodneva, vraćao u Gryffindorsku kulu pokisao do kože i sav blatan.

Ali i bez obzira na kišu i vjetar, nije to bio baš uspjeti trening. Fred i George uhodili su slytherinsku momčad i uvjerali se u izvanrednu brzinu onih novih Nimbusa 2001. Tvrdili su da članovi slytherinske momčadi lete zrakom kao mlađnjaci i da se doimlju samo kao sedam zelenkastih točaka u zraku.

Dok ~e Harry šljapkao pustim hodnikom, naišao je na neko~a tko je izgledao isto tako zabrinut kao i on. Skoro Bezglavi Nick, duh Gryffindorske kule, mrzovoljno je piljio kroz prozor i gundao upol \$lasa;

"... Da ne udovoljavam njihovim zahtjevima... za centimetar

~dva, ako i toliko..."

"Zdravo, Nick!" ~ozdravi ~a Harrv.

"Zdravo, zdravo!" odzdravi mu Skoro Bezglavi Nick i uplašeno se okrene. Nosio je elegantan klobuk s perjanicom na kovrčavoj kosi i bluzu s nabranom ogrlicom, koja je skrivala činjenicu da mu je glava gotovo potpuno odsječena. Bio je blijed poput pare i Harry je vidio kroz njega tamno nebo i kišu što je vani lijevala.

"Nekako ste mi zabrinuti, mladi Potter", reče Nick, pa smota prozirno pismo i strpa ga u unutarnji džep prsluka.

"I vi isto tako", odvrati Harry.

"Ah!" elegantno odmahne rukom Skoro Bezglavi Nick. "Nije ništa važno..., ja zapravo i nisam želio sudjelovati... iako sam podnio molbu, ali eto, navodno `ne udovoljavam uvjetima!'"

Unatoč ležernom tonu, na licu mu se ogledalo silno ogorčenje. "Čovjek bi ipak mislio, zar ne," iznenada plane vadeći ponovo pismo iz džepa, "ako su ga već četrdeset pet puta maznuli tupom sjekirom po vratu, da je ispunio sve potrebne uvjete da sudjeluje u lovu bezglavih lovaca?"

"Ma... jasno", odgovori Harry jer se od njega, očito, očekivalo da potvrdi sugovornikove riječi.

"Mislim, nitko nije više od mene želio da se sve to obavi brzo i čisto, i da mi glava otpadne kako treba, zar ne, jer bih time prištedio sebi vrlo mnogo boli i poniženja. Međutim..."

Skoro Bezglavi Nick ponovo otvori pismo i bijesno pročita naglas:

"Unašem lovu mogu sudjelovati samo lovci kojima su glave potpuno odvojene od tijela. sl2vatit Čete lia inaČe naŠl Članovl ne 6i mogli sudjelovati u takvim lovačkim igrama kao što su iongliranje glavama na konju' i `igranje glavopola'. Stoga duboko žalimo što vas moramo izvijestiti da ne udovoljavate našlm zahtjevima. S najboljim željama i poštovanjem, Sir Patrick Delaney-Podmore. "

Sav zapjenjen, Skoro Bezglavi Nick ponovo strpa pismo u c~žep.

"A svega centimetar i pol kože i tetta, Harry, ~rži mi glavll lla ramenu. Većina bi ljudi rekla da mi je glava odrubljena, ali ne, to nije dovoljno Siru Potpuno Bezglavom Podmoreu."

Skoro Bezglavi Nick nekoliko puta duboko uzdahne a onda produži ~ria~no mirnijim glasom:

"Dobro", a što vaš ~u~i? Mogu li va~ ja ka~o pomoći?"

"Ne možete", odgovori mu Harry. "Osim ako ne znate gdje bismo mogli besplatno nabaviti sedam Nimbusa 2001 za naš meč protiv Sly..."

Ostatak Harryjeve rečenice bijaše potpuno zaglušen piskavim mijaukanjem što je doprlo odnekud od njegovih gležnjeva. Bacivši pogled pod noge, zagleda se u dva žuta oka nalik na svjetiljke. Bijaše to Gospa Norris, kostur od sive mačke koja je služila nadstojniku Argusu Filchu kao neka vrsta pomoćnice u njegovoj vječitoj borbi s učenicima.

"Bolje će vam biti, Harry, da se izgubite što prije", brže mu reče Nick. "Filch nije dobre volje. Ima gripu, a neki su učenici treće godine slučajno žabljim mozgovima ožbukali strop u samici broj pet. Sad on cijelo prijepodne to čisti, a ako vas zatekne kako ostavljate za sobom blatni trag..."

"Imate pravo", potvrdi Harry i počne uzmicati pred optužilačkim pogledom Gospe Norris, ali ipak nedovoljno brzo. Privučen na to mjesto tajanstvenom silom kojom je kanda bio povezan sa svojom podmuklom mačketinom, Argus Filch iznenada upadne u hodnik kroz tapiseriju desno od Harryja sopćući i mahnito tražeći pogledom prekršitelja. Oko glave je imao svezan debeo tartanski šal, a nos mu bijaše neuobičajeno crven.

"Blato!" vikne uzdrhtalih obraza i opasno iskolačenih očiju upirući prstom u blatnu lokvicu što je nastala ispod Harryjeve metlobojske pelerine. "Posvuda samo nered i smeće! Vjerujte mi da mi je toga već preko glave! Za mnox~, Potter!"

I tako Harry sumorno mahne rukom Skoro Bezglavom Nicku i pođe s Filchom natrag niza stube udvostručujući broj blatnih otisaka stopala na podu.

Harry nije još nikad bio u Filchovoj sobi. To je mjesto većina studenata izbjegavala. Soba je bila otrcana i bez prozora, osvjetljena samo jednom uljanicom što je visila s niskog stropa. Osjećao se slabašan zadah pržene ribe. Uza zidove su stajali drveni ormari za kartoteku. Po njihovim je naljepnicama Harry razabrao da su tu pohranjetll l~Vještaji o svakom učeniku kojeg je Filch ikad

kaznio, Fred i George Weasley imali su zasebnu ladicu. Na zidu iza Filchova pisaćeg stola visila je uložena zbirka lanaca i okova. Svi su znali da je on oduvijek molio Dumbledorea da mu dopusti vješati učenike na glesove sa stropa, Filch dohvati pero iz tintarnice na pisaćem stolu i uzme tražiti oko sebe pergament. "Gnojivo," bijesno progundā, "velike vruće zmajevske bale... žablji mozgovi... štakorski drob... svega mi je već toga dosta... primjereno kazniti... gdje je sad taj formular... da..." Izvadi velik svitak pergamenta iz ladice pisaćeg stola i izravna ga pred sobom, pa umoči dugo crno pero u tintarnicu.

"Ime i prezime... Harry Potter. Zločin..." "Pa, to je bilo samo malo blata!" reče Harry. "To je za tebe, malac, samo malo blata, ali za mene je to sat vremena dodatnog ribanja!" vikne Filch. Na vrhu gomoljastog nosa podrhtavala mu je jedna odvratna kapljica. "Zločin... prljanje dvorca... predložena kazna..."

Kvrcnuvši se po nosu iz kojeg mu je curilo, Filch odmjeri mrkim pogledom Harryja koji je čekao suspregnuta daha izricanje kazne. Ali baš kad je Filch namjestio pero da počne pisati, razlegne se sa stropa TRES! - udarac od kojeg se zatrese uljanica. "PEEVES!" zaurla Filch i bijesno odbaci pero. "Ovaj put ću te uloviti, uloviti ću te!"

Harry ne poledavši više Harryja, Filch istrči na ravnim tabanima iz sobe, a Gospa Norris pojuri za njim.

Peeves je bio školski duh, nacerena napast koja je lebdjela u zraku izazivajući na sve strane nered i zbrku, Harry nije baš volio Peevesa, ali nije mogao da ne osjeti zahvalnost za ovu pravodobnu intervenciju. Što god Peeves učinio (a reklo bi se da je ovaj put razbio nešto poveliko), Harry se nadao da će time odvratiti Filchovu pažnju od njega.

Držeći da vjerojatno mora pričekati Filcha da se vrati, Harry se svali u naslonjač izjedena od moljaca što je stajao uz pisaći stol. Na stolu je, uz napol ispunjeni formular o njemu, ležala još samo jedna stvar, sjajna, purpurna omotnica sa srebrnim slovima, Zirnuvši načas na vrata da se uvjeri da se Filch još ne vraća, Harry uzme omotnicu i proita na njoj:

Obuzet radoznalošću, Harry na brzinu otvori omotnicu i izvadi iz nje svežanj pergamenata. Na prvoj stranici bijaše ispisano također vitičastim srebrnim slovima:

Imate li osjećaj da ste izgubili korak sa suvremenom magijom? Jeste li već ulovili sami sebe kako izmišljate izgovore da ne morate izvoditi obične čarolije? Jesu li Vas već zadirkivali zbog traljavanja rukovanja štapićem?

Evo Vam odgovora na sva ta pitanja!

Kvik-čarolija je potpuno novi, pouzdani, brzi, lako savladivi tečaj. Na stotine vještica i čarobnjaka okoristili su se metodom Kvik-čarolije!

Madame Z. Nettles iz Topshama piše nam:

"Slabo sam pamtila Gajalice, a svi su mi se u obitelji smijali na račun mojih čarobnih napitaka! A sad, nakon završenog tečaja Kvik-čarolije, ja sam na zabavama uvijek u središtu pažnje, a prijateljice me mole da im dam receptza moju prštavu otopinu!..."

Šeštac D. J. Prod iz Didsburyja kaže:

"Moja se žena vječito rugala mojim slabim činima, ali nakon jednog mjeseca vježbanja prema Vašem fantastičnom tečaju Kvik-čarolije, uspio sam je pretvoriti u jaka. Hvala Vam, Kvik-čarolijo!"

Općinjen, Harry je i dalje listao pergamente iz omotnice. Zašto li Filch želi naručiti "Kvik-čaroliju"? Zna li to da on nije pravi čarobnjak? Harry je upravo čitao "Prvu lekciju: Kako držati čarobni štapić (nekoliko korisnih savjeta)" kad je po struganju potplata po podu iz hodnika razabrao da se Filch vraća. Strpavši pergamente opet u omotnicu, Harry baci omotnicu na pisaći stol upravo kad su se vrata otvarala.

Filch se slavodobitno držao.

"Onaj nam je čarobni ormar nevidljivosti zbilja dobro došao!" veselo je govorio Gospi Norris. "Ovaj put ćemo se, zlato, zauvijek riješiti Peevesa."

Pogled u padne na Harryja a onda naglo skrene na otmotnicu "Kvik-čarolije", koja je, kao što je Harry prekasno zapazio, ležala

' , ~ // ' I , / //

wLw a~wll. 1W/l~pw !~ 1/1 I~I1 llfl~11111.11/~111-N/~1 MIAIITfl Mfl `1TA111

Filchovo je bljedunjavo lice odjednom postalo crveno kao cigla. Harry se spremi za plimni val bijesa. Filch odšepesa do svoga pisaćeg stola, uzme otmotnicu i ubaci je u ladicu.

"Da nisi... da nisi to pročitao?..." probrglja. "Nisam", brže slaže Harry.

Filch ispreplete kvrgave prste.

"Da sam znao da ćeš mi čitati privatna pisma... ovo nije doduše za mene... nego za prijatelja... kako bilo da bilo... ipak..."

Harry ga je uznemireno gledao. Filch mu nikad nije izgledao luđi. Izbečio je oči, podbuhli mu se obrazi nervozno trzali, a ni tartanski šal nije popravljao opći dojam.

"Ma dobro... odlazi... i da nisi ni pisnuo... nije da ja... ali ako nisi ništa pročitao... a sad odlazi, moram sastaviti izvještaj o Peevesovu izgred... odlazi..."

Zapanjen svojom srećom, Harry izjuri iz Filchove sobe u hodnik i pohita uza stube. Izaći iz Filchove sobe bez kazne vjerojatno je bio pravi školski rekord.

"Harry! Harry! Je li upalilo?"

Skoro Bezglavi Nick doklizi iz jedne učionice. Iza njega Harry opazi ostatke velikog crno-zlatnog ormara koji je zacijelo bio bačen na pod s velike visine.

"Nagovorio sam Peevesa da ga razbije iznad same Filchove sobe",

žurno će Nick. "Mislio sam da će to omesti Filcha..."

"To ste vi hili?" Zahvalno će Harry, "Aha, upalilo je, Nisam čak ni kažnjen. Hvala vam, Nick!"

Produže zajedno hodnikom. Harry primijeti da Skoro Bezglavi Nick u ruci još drži odbijenicu Sir Patricka.

"Volio bih da i ja vama mogu nekako pomoći oko tog lova bezglavih jahača", reče Harry.

Skoro Bezglavi Nick naglo stane i Harry procte kraj njega. Požalio je što je to učinio, jer načas osjeti kao da je prošao ispod ledenog tuša.

"Pa, mogli biste mi zapravo pomoći", uzbuđeno će Nick, "Harry.. ne bi li to bilo previše tražiti od vas... ma ne, vi ne biste to htjeli učiniti!"

Y

"Sto to?" unita ~a Harrv.

"Pa, na ovogodišnju Noć vještica navršit će se petsto godina od moje smrti", reče Skoro Bezglavi Nick te se ponosno i dostojanstveno isprsi.

"Ah", uzdahne Harry ne znajući pravo treba li zbog toga zauzeti sućutno ili zadovoljno držanje. "A, tako!"

"Proslavit ću to u jednoj od većih prostorija u tamnici. Doći će mi prijatelji iz cijele zemlje. Bila bi mi velika čast kad biste i vi došli. Dakako da bi gospodin Weasley i gospodica Granger bili također dobro došli... ali vjerojatno ćete vi radije na školsko slavlje?" Napeto pogleda Harryja.

"Neću", brže odgovori Harry. "Doći ću..."

"Dragi moj dečko! Harry Potter na proslavi mog smrtnog dana!" Koliko god bio uzbuđen, činilo se da duh još nešto oklijeva. "A mislite li i da biste eventualno mogli spomenuti pred Sir Patrickom koliko me smatrate strašnim i impozantnim?"

"Pa... naravno", promuca Harry.

Skoro Bezglavi Nick prosja od zadovoljstva.

"Proslava smrtnog dana?" ushićeno će Hermiona kad se Harry napokon presvukao i pridružio se njoj i Ronu u društvenoj prostoriji. "Kladila bih se da nema mnogo ljudi koji se mogu pohvaliti da su t~ili na takvoj proslavi... bit će to fantastično!"

"Zašto bi uopće tko poželio slaviti dan kad je umro?" reče Ron, koji je tek dopola riješio zadaću iz Čarobnih napitaka i bio još zle volje, "Meni se čini da je to na smrt tužno..."

Kiša je još šibala po prozorima koji su bili crni kao crnilo, ali unutra se sve doimalo vedro i veselo. Vatra je u kaminu obasjavala nebrojene meke naslonjače u kojima su učenici čitali, razgovarali, pisali zaciaće ili, ~ao ~red i ~eorgA UV~asl~y, nastojali u~tanouiti što će se dogoditi ako se daždevnjak nahrani Filibusterovim vatrometnim tijelima. Fred je "spasio" jarkonarančastog gmaza, koji živi u vatri, sa sata iz Skrbi za čarobna bića pa je sad daždevnjak polako tinjao na stolu okružen skupinom znatiželjnika.

Harry se baš spremao ispričari Ronu i Hermioni sve o Filchu i tečaju Kvik-čaro~ije kadli se daždevnjak iznenada vine u zrak i počne mahničo kružiti po sobi ispuštajući iskre i gromoglasno praskajući,

~ " ~ , . . . "

spektakularan prizor u kojem su daždevnjaku iz gubice prštale zvjezdice boje mandarina i njegov bijeg u vatru popraćen eksplozijama sve je to izbilo Harryju iz glave i Filcha i omotnicu Kvik-čarolije.

Kad je stigla Noć vještica, Harry je već požalio što je onako brzopleto pristao doći na proslavu smrtnog dana. Ostali su se učenici silno radovali Noći vještica u školi. Velika je dvorana bila ukrašena, kao i obično, živim šišmišima, Hagridove su divovske bundeve izdubene i pretvorene u fenjere toliko velike da su u njima mogle sjediti po tri osobe, a pričalo se i da je Dumbledore angažirao plesnu družinu kostura da ih sve zabavlja.

"Obećanje je obećanje", zapovjednički podsjeti Hermiona Harryja. "Obećao si da ćeš doći na proslavu smrtnog dana!"

I tako su u 7 sati navečer Harry, Ron i Hermiona prošli pokraj vrata Velike dvorane, u koju su ih mamili blistavi zlatni tanjuri i svijeće, te se umjesto toga zaputili u bivšu tamnicu.

Hodnik koji je vodio na proslavu Skoro Bezglavog Nicka bijaše takv~r osYijetljen nizom sYijeća, ali njihoy učinak nije bio ni najmanje veseo. Bijahu to dugačke, tanke, kao ugljen crne svijeće koje su gorjele jarkomodrim plamenom i bacale mutno, sablasno svjetlo čak i na njihova živa lica. Svakim prijeđenim korakom sve je više padala temperatura. Dok je Harry drhturio i čvrsto se umotavao u pelerinu, začuo je nešto što mu se učini sličnim kao da tisuću nokata grebu po golemoj školskoj ploči.

"Zar bi to trebala biti glazba?" šapne Ron. Kad su došli do ugla, ugledaju Skoro Bezglavog Nicka kako stoji na vratima zastrtim crnim baršunskim draperijama.

"Dragi moji prijatelji," obrati im se on turobnim glasom, "dobro došli, dobro došli... kako mi je drago što ste uspjeli doći..." Skinuvši klobuk s perjanicom, nakloni im se i pozove ih unutra.

Bijaše to nevjerojatan prizor. U prostoriji je bilo na stotine bisernobijelih, prozirnih ljudi koji su mahom lebdjeli zbijeni nad prosto

rom za ples i plesali valcer uz grozomornu, kričavu glazbenu pratnju tridesetak pila, na kojima su svirali svirači na podiju ukrašenom tako~cr crnim drap~rijama` Nad njima je visio lust~r s još tisuću~ crnih svii~ća koie su ~rizar obasiavalc ~onoćnom modrinom, Dah im sc

"Da se malo prošetamo?" predloži Harry, koji se želio donekte zagrijati. "Pazite da ne prodete kroz koga", nervozno će Ron. Podu uz rub prostora za ples i produ mimo skupine sumornih opatica, odrpanca u lancima i Debelog Fratra, pokraj veselog duha Hufflepuffa što je razgovarao s vitezom kojem je iz čela stršila strelica. Harry se ne iznenadi kad opazi kako ostali duhovi u širokom luku zaobilaze Krvavog Baruna, suhonjavog, buljookog duha Slytherina okrvavljenog srebrnim mrljama.

"Ma ne!" reče Hermiona i stane kao ukopana. "Vratimo se, vratimo, ne želim razgovarati s Plačljivom Myrtlom..."

"S kim?" upita je Harry kad su brže-bolje krenuli natrag.

"To je onaj duh što vječito visi u ženskom zahodu na pmom katu", objasni im Hermiona.

"Zahod je opsjednut?"

"Da. I k tome je zatvoren već godinu dana jer nju stalno hvata šiza pa uzrokuje poplave u zahodu. Ja nisam tamo ni išla ako baš nisam morala, jer je užasno kad ti ona u zahodu stalno nariče..."

"Pazite, eno i jela!" reče Ron.

Na drugoj strani prostorije stajao je dugačak stol, također pokriven crnim baršunom. Nestrpljivo mu priđu, ali učas stanu zgroženi. Oko stola se širio grozan smrad. Na lijepim srebrnim pladnjevima ležale su velike, pokvarene ribe, a na pliticama bijahu naslagani zagorjeli kolači crni kao ugljen. Bijše tu i taačenica od ovčje iznutrice puna ličinki i velik sir pokriven pahuljastom zelenom plijesni, a na počasnom mjestu kočila se orijaška siva torta u obhku nadgrobne ploče, na kojoj glazura bijaše nalik na katran i na kojoj je pisalo

Sir Nicholas de Mimsy-Porpington preminuo 31. liscopada 1492.

Hany je zapanjen gledao kako omašan duh prilazi stolu, nisko se saginje i prolazi kroz stol te usput razjapljenim ustima zahvaća jed nog od smrdljivih lososa.

"Idemo dalje, meni je zlo", protuži Ron.

Međutim, tek što su se okrenuli, ispod stola odjednom izroni čovječuljak i zaustavi se pred njima u zraku.

"Dobar večer, Peeves", oprezno ga pozdravi Harry.

Za razliku od ostalih duhova, kućni duh Peeves bio je sušta suprotnost općem bljedilu i prozirnosti. Nosio je jarkonarančasti papirnati klobuk, leptir-kravatu što se okretala, i cerek od uha do uha na širokom, pakosnom licu.

"Nećete malo prigristi?" priupita ih slatkim glasom i ponudi ih zdjelicom kikirikija obraslih gljivicama.

"Ne, hvala", odgovori Hermiona.

"Čuo sam kako govorite o Myrtli", nastavi Peeves, a oči mu zaigraju. "Kako ste ružno govorili o sirotoj Myrtli." Duboko uzdahnuvši, gromoglasno je pozove: "O.T! MYR'TLO!"

"Ah, nemojte, Peeves, molim vas, nemojte joj kazati što sam rekla o njoj, jer bi se ona ozbiljno uznemirila", uzrujano prošapće Hermiona. "Nisam ja to ozbiljno mislila, nemam ja ništa protiv nje... o, zdravo, Myrtle!"

Zdepasti ženski duh doleti do njih. Imala je najturobnije lice koje je Harry ikad vidio, napol zaklonjeno ravnom kosom i debelim naočalama biserne boje.

"Što je?" zlovoljno ih upita.

"Kako si, Myrtle?" odvrati Hermiona tobože vedrim glasom.

"Drago mi je što te vidim izvan zahoda." Myrtla šmrčne,

"Gospođica Granger govorila je maloprije o tebi..." prepredeno joj Peeves šapne na uho.

"Samo sam rekla., rekla sam... kako večeras dobro izgledaš", reče

Hermiona i prostrijeli Peevesa pogledom. Myrtla sumnjičavo pogleda Hermionu,

"Ti se samo sprdaš sa mnom!" reče joj, a u sitne, pronicave oči navru joj suze. ,

"Ne sprdam" poštenja mi", zar vam nisam maloprije rekla kako Myrtla dobro izgleda?" ustvrđi Hermiona i snažno mune Harryja i

"Nemojte mi lagati!" prostenje Myrtla. Dok se Peeves zadovoljno smješkao iznad njena ramena, njoj poteku suze niz obraze. "Mislite vi da ja ne znam što ljudi govore o meni iza mojih leđa? Debela Myrtla! Ružna Myrtla! Jadna, plačljiva, nikakva!"

"Zaboravila si reći i `prištava", prosikće joj Peeves na uho. Plačljiva Myrtla tjeskobno zajeca i pobjegne iz prostorije. Peeves poleti za njom gadajući je pljesnivim kikirikijem i vičući:

"Prištava! Prištava!"

"O Bože!" tužno uzdahne Hermiona.

Kroz gomilu doleti do njih Skoro Bezglavi Nick. "Dobro se zabavljate?"

"O, da!" slažu mu oni.

"Nije loš sastav", ponosno će Skoro Bezglavi Nick. "Ucviljena Udovica došla je čak iz Kenta... Skoro će vrijeme za moj govor, najbolje da odmah upozorim orkestar..."

Ali orkestar je baš u tom času prestao svirati. Svi su u prostoriji naglo umuknuli i uzbuđeno se obazreli jer je odjeknuo zov lovačkog roga.

"Ah, evo i njih!" ogorčeno će Skoro Bezglavi Nick.

Kroza zid izbije desetak konjskih duhova na kojima su jahali bezglavi jahači. Prisutni ushićeno zaplješću. I Harry zaplješće, ali kad pogleda l~icka, naglo odustane od pljeskanja.

Konji su galopom stigli do sredine prostora za ples i tu stali skačući i propinjući se na mjestu. Velik duh na njihovu čelu, koji je svoju bradatu glavu nosio pod miškom, zapuše u rog, skoči s konja i visoko podigne glavu da ih sve može vidjeti (svi se nasmiju), te priđe Skoro Bezglavom Nicku natičući si glavu na vrat.

"Nick!" zagrmi. "Kako si? Je li ti glava još na ramenima?"

Pa prasne u grohotan smijeh i potapše Skoro Bezglavog Nicka po ramenu.

"Dobro došao Patrick!" ukočeno će Nick.

"Oho, ima ih ovdje i živih!" reče Sir Patrick kad spazi Harr~a, Rona i ~ermionu pa se toboit trgne od iznenađenja tako da mu glava opet otpadne (prisutni su vrištali od smijehaj.

m w . . ~ ~ . ~

"Nemojte se obazirati na Nicka!" vikne glava Sir Patricka s poda. "Još se ljuti što mu nismo dopustili da pođe s nama u lov! Ali stvarno... pogledajte tog prijana..."

"Ja mislim", žurno će Harry kad primijeti Nickov značajni pogled, "da je Nick zbilja... strašan i... ovaj..."

"Aha!" vikne glava Sir Patricka. "Kladio bih se da vas je Nick zamolio da to kažete!"

"Smijem li vas zamoliti za malo pažnje, vrijeme je za moj govor!" glasno će Skoro Bezglavi Nick, pa pođe dugim koracima prema podiju i stupi na mjesto obasjano ledenomodrim svjetlom.

"Dragi moji, neprežaljeni lordovi, dame i gospodo, zaista mi je žao..."

Ali gotovo nitko nije više ništa mogao čuti. Sir Patrick i ostali bezglavi lovci upravo su započeli utakmicu hokeja ljudskim glavama koju su svi željeli pratiti. Skoro Bezglavi Nick uzalud je pokušavao ponovo privući pozornost svojih gostiju, ali kad je glava Sir Patricka prohujala mimo njega, uz bučno klicanje gledalaca, odustao je od govorancije.

Harryju je već bilo vrlo hladno, a da o gladi i ne govorimo.

"Ja ne mogu više ovdje izdržati", promrmlja Ron cvokoćući zubima kad orkestar ponovo zapili a duhovi se vrata u prostor za ples. "Idemo!" složi se Harry s njim.

Klimajući glavama i smješkajući se svima koji su ih gledali, povukli su se prema vratima i nakon jedne minute pohitali opet hodnikom punim crnih svijeća.

"Možda još nisu pojeli puding?" napomene Ron pun nade vode

ći prijatelje prema stubama što vode do predvorja. A onda Harry ponovo začuje ono.

"... rasporediti... raskomadati... ubiti..."

Bijaš~ to onaj isti gla~, onaj isti hladni, ubitačni glas koji je čuo u Lockhartovoj sobi.

Spotakne se i zastane pa se grčevito uhvati za kameni zid napeto osluškujući i gledajući oko sebe, ne bi li spazio štogod u oskudno osvjetljenom hodniku,

"~a~? sto je?...e

"Opet onaj glas". dajte ušutite načas..."

"Slušajte!" usrdno će Harry, a Ron i Hermiona se slede gledajući ga.

"... ubiti... vrijeme je da se ubija... "

Glas je bivao sve slabiji. Harry je bio uvjeren da se udaljava... da odlazi nekamo gore. Dok je zurio u tamni strop, obuzme ga mješavina straha i uzbuđenja. Kako može taj glas odlaziti gore? Da to ipak nije fantom kojem kameni strop ne predstavlja nikakvu zapreku?

"Idemo ovuda!" vikne i potrči uza stube prema predvorju. Nije se nadao da će ondje išta čuti jer je iz Velike dvorane dopirao žamor s proslave Noći vještica. Harry pojuri uz mramorne stube na prvi kat, a Ron i Hermiona za njim.

"Harry, što ćemo..." "PSSST!"

Harry načuli uši. Izdaleka, s gornjeg kata, začuje opet onaj isti glas, ali sve slabiji:

"... nanjušio sam krv... NANJUŠIO SAMKRV..." Harryju se okrene želudac.

"Ubit će nekoga!" vikne i, ne obazirući se na unezvijerena lica Rona i Hermione, potrči dalje uza stube, preskačući po tri stepenice i osluškujući i dalje glas usred bata svojih koraka.

Jurio je po hodniku na drugom katu a Ron i Hermiona trčali su zadihani za njim. Nisu stali sve dok nisu zamaknuli za ugao i ušli u posljednji, pusti hodnik.

"Harry, što se zapravo dogodilo?" upita ga Ron otirući znoj s lica. "Ja nisam ništa čuo..."

Ali Hermiona iznenada uzdahne i upre prstom u dno hodnika. "Pogledajte!"

Nešto je na zidu pred njima zasjalo. Polako se približe tom mjestu Zureći u tamu. Na zidu između dva prozora bijahu ispisane riječi visoke tridesetak centimetara odsijevajući na svjetlu što su ga bacale baklje.

OTVORENA JE ODAJA TAJNI. NEPRIJATELJI BAŠTINIKA, ČUVAJTE SE!

"A što ono..., tamo dolje visi?" zapita Ron pomalo drhtavim glasom,

Kad su prišli bliže, Harry umalo da se ne posklizne - na podu je pođu zajedno do natpisa na zidu, pogleda uprtih u tamnu sjenu ispod natpisa. Sve troje u isti mah pojme što je to, pa naglo ustuknu.

Nadstojnikova mačka, Gospa Norris, visila je o repu s držača baklje na zidu. Bila je potpuno ukočena i zurila je razrogačenim očima preda se.

Nekoliko sekunda nisu se ni pomaknuli. Onda Ron progovori: "Hajdemo odavde!"

"Da joj pokušamo nekako pomoći?..." nespretno promuća Harry. "Vjeruj mi da je bolje da nas ne zateknu ovdje!" reče Ron.

Ali bilo je kasno. Po tutnjavi sličnoj grmljavini iz daljine, znali su da je slavlje upravo završeno. S obje strane hodnika u kojem su stajali, dopre bat stotina nogu što su se penjale uza stube i bučan, zadovoljan razgovor sitih ljudi. U sljedećem trenutku nagru učenici s oba kraja u hodnik.

Čavrljanje, vreva i larva naglo umuknu kad prvi učenici ugledaju obješenu mačku. Harry, Ron i Hermiona stajali su sami usred hodnika kad zavlada muk među učenicima koji su se gurali da bolje vide taj jezoviti prizor.

A onda tišinu propara nečiji povik:

"Neprijatelji baštinka, čuvajte se! Vi ste, mutnjaci, sad na redu!" Bijaše to Draco Malfoy. Progurao se bio do prvog reda učenika. Hladne oči bile mu užagrene a inače beskrvno lice zažareno dok se cerio pred obješenom, nepokretnom mačkom.

ZLOKOBNA OPOMENA

"Što je to ovdje? Što se dogodilo?"

Zacijelo privučen Malfojevim povikom, došao je Argus Filch i probio se kroz okupljene učenike. Kad ugleda Gospu Norris, ustukne i, prestravljen, zarije lice u ruke.

"Moja mačka! Moja mačka! Što je to zadesilo Gospu Norris?" krikne.

Pogled izbuljenih očiju padne mu na Harryja.

"Ti!" vrisne "Ti! Ti si mi ubio mačku! Ti si je ubio! Ubit ću te! »

Ubit ću... " Arguse. Na poprište je događaja stigao Dumbledore, a za njim i neki profesori. U tren oka Dumbledore prođe mimo Harryja, Rona i Hermionie p~ stine Gospu Norris s držača baklje na zidu.

"Hodite sa mnom, Arguse!" reče on Filchu. "I vi, gospodine Potter, gospodine Weasley i gospođice Granger." Iz gomile se iustro izdvoji Lockhart.

"Gospodine ravnatelju, moja je soba ovdje najaliža... samo uz ove stubes... molim vas da se ne ustručavate",

"Hvala vam, Gilderoye", reče mu Dumbledore.

Nijema se gomila razmakla da ih propusti. Uzbuđen i važan, Lockhart pohita za Dumbledoreom, a za njima i profesorica McGonagall i profesor Snape.

Kad su ušli u Lockhartovu mračnu sobu, začuli su nekakvo komešanje na zidovima. Hal! opazi kako nekoliko Lockhartova slika nestaju, s viklerima u kosi, Zivi Lockhart upali svijeće na svom pisaru

I t' _I_) _ __!`mu.. ll..rLln`~nrn an~nr~si ~nnrw ~Tnrrin nn

na razmijene napete poglede i svale se u naslonjače izvan svjetla svijeća gledajući što se zbiva.

Vrh Dumbledoreova dugog, kukastog nosa bijaše na svega dva-tri centimetra od krzna Gospe Norris. Pomno ju je motrio kroz naočale u obliku polumjeseca i nježno pipao i gladio dugim prstima. Profesorica McGonagall, stisnutih očiju, gotovo se isto tako nisko sagnula nad mačku. Iza njih je u polusjeni stajao Snape s vrlo neobičnim izrazom na licu - reklo bi se da se svim silama svladava da se ne osmjehne. Lockhart je pak neprestance obigravao oko svih njih i nesebično dijelio svoje prosudbe.

"Svakako je ubijena nekom kletvom... vjerojatno transmutacijskom torturom. Ja sam to više puta vidio na svoje oči, šteta što nisam bio u blizini, jer točno znam protukletvu kojom bih je spasio..."

Lockhartovi su komentari bili isprekidani Filchovim suhim, mučnim jecajima. On se skljkao u naslonjač uz pisači stol. Nije mogao gledati Gospu Norris. Lice je zario u ruke. Koliko mu god Filch bio mrzak, Harry nije mogao a da se ne sažali nad njim, iako njega ni približno nije žalio koliko sama sebe. Ako Dumbledore povjeruje Filchu, Harry će jamačno biti isključen iz škole.

Dumbledore je upol glasa mrmljao neke čudne riječi i kuckao čarobnim štapićem po Gospi Norris, ali se ništa ne dogodilo - ona je i dalje izgledala kao da je netom punjena mačka.

"... Sjećam se kako se nešto slično dogodilo u Quagadougou," nastavi Lockhart, "niz napada, uostalom, sve sam to opisao u svojoj autobiografiji. Kad sam stanovnicima tog mjesta podijelio razne amajlice, stvar je bila začas riješena..."

Dok je on to govorio, Lockhartove su fotografije na zidovima klimale glavama u znak odobravanja. Jedan je od njih zaboravio skinuti s glave mrežicu za kosu.

Napokon se Dumbledore uspravi i blago reče: "Nije ona, Arguse, mrtva."

Lockhart naglo ušuti usred nabiranja svih ubojstava koje je on osobno spriječio.

"Nije mrtva?" protisne Filch grcajući i gledajući Gospu Norris kroz prste. "Ali, zašto je onda... ovako ukočena i sleđena?"

"Netko ju je skamenio", ustvrdi Dumbledore. "Ah, to sam si i mislio!" pripomene Lockhart.

"Ali, kako ju je skamenio, to ne bih znao reći..."

"Pitajte njega!" vrisne Filch okrećući svoje umrljano i uplakano lice Harryju.

"To ne bi mogao učiniti nijedan učenik druge godine", odlučno će Dumbledore. "Za takvo što je potrebno vrhunsko poznavanje crne » magije... "On je to učinio, on je to učinio!" izriče Filch svu žuč. Podbuhlo mu lice bilo purpurno.

"Vidjeli ste što je napisao na zidu! On je našao... u mojoj sobi... on zna da sam ja... da sam ja..."

Filchu je lice bilo užasno izobličeno. "On zna da sam ja hrkan!" dovrši.

"Ja nisam ni pipnuo Gospu Norris!" ustvrdi Harry na sav glas, neugodno svjestan da su svi pogledi uprti u njega, pa čak i svih onih Lockharta na zidovima. "Ja čak i ne znam što je to hrkan."

"Koješta!" zareži Filch. "On je vidio moje pismo za tečaj Kvik-čarolije!"

"Ako smijem nešto primijetiti, gospodine ravnatelju", javi se Snape iz sjene. Harryjeve se zle slutnje pojačavaju. Bio je uvjeren da ništa od onoga što će Snape reći ne može biti povoljno za njega.

"Možda su Potter i njegovi prijatelji jednostavno bili u pogrešno vrijeme na pogrešnom mjestu",

reče on, a usta mu se malko iskrive od podsmijeha, kao da i sam sumnja u tu svoju pretpostavku. "Ali pred nama je ovdje niz sumnjivih okolnosti. Zašto su oni uopće bili u tom hodniku na prvom katu? Zašto nisu bili na proslavi Noći vještica?"

Harry, Ron i Hermiona počnu im u isti mah objašnjavati kako su bili na proslavi smrtnog dana.

"... Tamo je bilo na stotine duhova koji mogu posvjedočiti da smo bili tamo..."

"A zašto niste poslije došli na banket?" upita ih Snape užagrenih crnih očiju pri svjetlu svijeća.

"Zašto ste otišli gore, u onaj hodnik?" Ron i Hermiona pogledaju Harryja.

"Zato što... zato što..." počne Harry dok mu je srce snažno lupalo. Nešto mu je govorilo da bi vrlo nategnuto zvučala tvrdnja da ga je

tamo odveo bestjelesni glas koji nitko nije čuo osim njega. "Zato što smo bili umorni pa smo htjeli otići na spavanje", dovrši,

"Bez večere?" upita ga Snape a suhonjavim mu licem preleti slavodobitan smiješak, "Nisam znao da duhovi na svojim proslavama

~ude gostima hranu koju mogu jesti i živi ljudi."

"Nismo bili gladni", glasno će Ron, a u isti mah mu zakrči želudac. Snapeov se pakosni osmijeh pretvori u cerek.

"Gospodine ravnatelju, mislim da Potter nešto taji", ustvrdi on. "Možda ne bi bilo zgoreg da mu se uskrate stanovite povlastice dok ne bude voljan da nam ispričava svu priču. Ja osobno držim da bi ga trebalo izostaviti iz gryffindorske metlobojske ekipe dok ne bude voljan kazati nam svu istinu."

"Da vam pravo kažem, Severuse," oštro će profesorica McGonagall, "ne vidim razloga zašto dečko ne bi smio dotle igrati metloboj. Ovu mačku nije nitko udario u glavu metlom. Nema ama baš nikakvih dokaza da je Potter učinio nešto loše."

Dumbledore ispitivački pogleda Harryja. Pod pogledom njegovih žmirkavih svijetloplavih očiju Harry se osjećao kao pod rendgenskim zrakama.

"Neduzan je, Severuse, dok mu se ne dokaže krivnja", ustvrdi odlučnim glasom.

Snape je izgledao bijesan, baš kao i Filch.

"Moju je mačku netko skamenio!" podvrisne Filch izbečenih očiju. "Tražim da netko za to bude kažnjen!"

"Izliječit ćemo je mi, Arguse", strpljivo će Dumbledore. "Madame Sprout uspjela je nedavno pribaviti mandragore. Čim izrastu do pune veličine, reći ću joj da spravi napitak kojim ćemo oživiti Gospu Norris."

"Ja ću ga spraviti", ubaci Lockhart. "Spravio sam ga već sto puta, mogao bih i u snu napraviti od mandragore napitak za oživljavanje..." "Oprostite," odvrati Snape ledenim glasom, "ali ja u ovoj školi predajem Čarobne napitke."

Nastane neugodan tajac.

~~~'1 sad možete ići", reče Dumbledore Harryju, Ronu i Hermi0tli,

Otišli su što su brže mogli a da ne potrče. Kad su se popeli na viši kat od Lockhartove sobe, svrate u jednu praznu učionicu i tiho zatvore vrata za sobom. Harry se zagleda u smrknuta lica svojih prijatelja.

"Mislite da sam im morao reći za onaj glas koji sam čuo?" "Nisi", odgovori mu Ron bez oklijevanja ` "Cak ni u čarobnjač~ kom svijetu nije dobar znak čuti glasove koje nitko drugi ne čuje."

Zbog nekog prizvuka u Ronovu glasu >`Harry ga priupita: ~Ti mi valicla vierllieč~"

"Dabome da ti vjerujem", brže mu odgovori Ron. "Ali... moraš priznati da je to zbilja čudnovato..."

"Znam ja da je čudnovato", reče Harry. "Sve je skupa čudnovato. Što je ono pisalo na onom zidu? Otvorena je odaja... što li mu to znači?"

"To mi, znaš, zvuči nekako poznato", polako će Ron. "Čini mi se da mi je netko jednom ispričao nešto o nekoj tajnoj odaji u Hogwartu... možda je to bio Bill?..."

"A što je, zaboga, 'hrkan'?" upita ga Harry. Začudi se kad se Ron prigušeno nasmije. "Pa, ovaj... to zapravo nije ništa smiješno... ali, kad je riječ o Filchu..." počne mu Ron objašnjavati. "Hrkan je netko tko se rodio u čarobnjačkoj obitelji, ali nije naslijedio čarobnjačke sposobnosti. Nešto suprotno, recimo, čarobnjacima rođenim u bezjačkom svijetu, samo što su hrkani vrlo rijetki. Ako Filch uči magiju dopisnim tečajem Kvik-čarolije, onda mislim da je on svakako hrkan. Time bi se moglo štošta objasniti. Recimo, zašto toliko mrzi ovdašnje učenike." Ron se zadovoljno osmjehne. "Ogorčen je."

Negdje otkuca sat.

"Ponoć", reče Harry. "Najbolje da odemo na spavanje prije nego što naiđe Snape i pokuša nam namjestiti nekakvu igru."

Nelkoliko dana u školi se govorilo samo o napadu na Gospu Norris. Filch je sve na to podsjećao obilazeći mjesto na kojem je bila na

padnuta, kao da se nada da će se napadač vratiti na mjesto zločina. Harry ga je vidio kako briše natpis na zidu "čarobnim odstranjivačem svakojakih mrlja gđ Skow-r", ~li uzalud, Riječi su i dalje na kamenu blistale kao i prije, Kad nije strario na poprištu zločina, Filch se, crvenih očia, šulao hodnicima, zaskakao bezazlene učenike i pokušavao ih kazniti zbog prekršaja kao što su "glasno disanje" i "sretan izraz lica".

Reklo bi se da je Ginny Weasley posebno uznemirena sudbinom

Gospu Norris. Prema Ronovim riječima, ona je obožavala mačke, "Ali ti nisi dobro poznavala Gospu Norris", govorio joj je Ron ne bi li je umirio. "Vjeruj mi da nam je svima mno~o bolje bez nje," Gin~

Ty y~ V ~ 1 Y 1 ~. . . . .~.~.~n~n "nrw "1 I LJ~rr.ms~š~n" nn in~m rwni~ s~n rinhhHA AđA~l1 ?

prije nego što bude isključen. Šalim se, šalim..." žurno nadoda kad opazi da je Ginny problijedjela.

Taj je napad djelovao i na Hermionu. Bilo je potpuno uobičajeno da Hermiona provodi mnogo vremena čitajući, ali sad gotovo da ništa drugo nije ni radila. Harry i Ron nisu bogzna što doznali od nje kad su je pitali što smjera. Tek su sljedeće srijede ustanovili što je posrijedi.

Harryja je Snape nakon predavanja iz Čarobnih napitaka zadržao da mu očisti stolove od kolutičavih crva. Nakon što je na brzinu poručao, Harry je otišao na kat da se u knjižnici sastane s Ronom. Usput je spazio Justina Fincha-Fletchleyja, Hufflepuffa kojeg je upoznao na satu Travarstva, kako mu dolazi u susret. Harry zausti da ga pozdravi, ali kad ga Justin primijeti, naglo se okrene i odbrza na drugu stranu.

Harry nade Rona u stražnjem dijelu knjižnice gdje piše domaću zadaću iz Povijesti magije. Profesor Binns zadao im je zadaću da sastave metar dugačak sastavak o "Srednjovjekovnom saboru europskih čarobnjaka".

"Ovo je nevjerovatno, još mi fali dvadeset centimetara..." bijesno reče Ron i ispusti iz ruke pergament, koji se umah smota u svitak.

"A Hermiona je napisala metar i četrdeset, i to još onim svojim sitnim rukopisom!"

"A gdje je ona?" upita ga Harry, dohvati krojački metar i razmota svoju zadaću.

"Tamo negdje prijeko", odgovori mu Ron i pokaže na obližnje police. "~'raži neku knjigu. Čini mi se da kani još prije Božića pročitati čitavu knjižnicu."

Harry ispriča Ronu kako je Finch-Fletchley pobjegao od njega kad ga je spazio.

"Ne znam zašto se zbog toga grizeš, ja mislim da je on pomalo blesav", reče Ron i nastavi pisati što je mogao krupnijim slovima. "Što nam je sve nadrobio o Lockhartovoj veličini!..."

Između polica se pojavi Hermiona. Doimala se razdražljivo, ali

~~~~~ da ~e napokon vol~na Poraz~ovarati s njima,

"Posuđeni su svi primjerci knji~e Hogwar~s,~ Povc~est"; reče sjeda~ jući do Harryja i Rona. "I na tu se knjigu mora čekati dva tjedna, Da bar nisam svoju ostavila kod kuće! Ali nije mi stala u kovčeg uz sva na~n 1 AAI tMnMfA11fl /11C~1 ~ ~

"A što će ti to?" upita je Harry.

"Iz istog razloga iz kojeg i svi ostali traže tu knjigu," odgovori Hermiona, "da pročitam što u njoj piše o legendi o Odaji tajni."

"A što ti je to?" brže je priupita Harry.

"To je baš to. Ne sjećam se", odgovori Hermiona grizući se za usnu. "A ne mogu nigdje drugdje naći nešto o tome..."

"Hermiona, daj mi da pročitam tvoj sastavak", očajnički će Ron gledajući na sat.

"Ne, ne dam", odvratila Hermiona iznenada strogim tonom. "Imao si deset dana vremena da to napišeš."

"Ma treba mi još samo pet centimetara, daj mi da vidim..." Zazvoni zvonce. Ron i Hermiona podu zajedno na Povijest magije svadajući se usput.

Povijest magije bio im je najdosadniji predmet. Profesor Binns koji ga je predavao bio je jedini profesor duh. Najuzbudljivije od svega što se ikad dogodilo na njegovim predavanjima bilo je kad je jednom ušao u učionicu kroz školsku ploču. Mnogi su zaključili da on, onako prastar i smežuran, nije ni primijetio da je umro. Jednostavno je jednog jutra ustao da pode na predavanje i ostavio svoje tijelo za sobom u naslonjaču ispred kamina u zbornici. Odonda mu se način života nije uopće promijenio.

Danas je na satu bilo dosadnije nego ikad. Profesor Binns rasprostro je svoje bilježnice i počeo iz njih čitati ednoličnim glasom, kao stari usisavač za prašinu, dok nisu gotovo svi u učionici zapali u du

boku obamrlost. Tek bi se kadikad prenuli da zapišu neko ime ili datum, a onda bi opet zadrijemali. Profesor je tako govori0 Oko pola sata kad se dogodi nešto što se nikad prije nije dogodilo. Hermiona je podigla ruku uvis.

Digavši pogled usred svog ubitačno dosadnog predavanja o Medunarodnoj konferenciji čarobnjaka održanoj 1289. godine, profesor Binns se zaprepasti.

"Gospodice... ovaj?..."

"Granger, gospodine profesore. Htjela sam vas pitati da li biste nam mogli štogo~ reći o ddaji tajni", reć~ ii~i~iđil~ ~aSn~ 1 ~IaStlO, Dean Thomas, koji je sjedio razjapljenih usta i zurio kroz pro.

zor, prene se iZ transa. Lavender Brown podigne glavu s podvijenih ruku a N.evilleu skl~~ne ruka s klupe.

Profesor Binns zatrepće očima.

"Moj se predmet zove Povijest magije", odgovori svojim suhoparnim sipljivim glasom. "Ja se, gospođice Granger, bavim činjenicama, a ne mitovima i legendama." Nakašlje se proizvevši zvuk kao kad se slomi kreda, pa nastavi: "U rujnu iste godine pododbor sardinijskih čarobnjaka..."

Ponovo ušuti. Hermiona je opet zamahala rukom po zraku. "Gospodice Grant?"

"Molim lijepo, gospodine, a zar legende ne poživaju uvijek na stanovitim činjenicama?"

Profesor Binns se tako zabezeknuto zagleda u nju da Harry bijaše uvjeren da mu nikad prije nijedan učenik, ni živ ni mrtav, nije još bio upao u riječ.

"Pa, ovaj," polako će profesor Binns, "da, moglo bi se reći da je tako, po svoj prilici." Piljio je u Hermionu kao da nikad nije pošteno promotrio nijednog učenika. "Međutim, legenda koju ste spomenuli toliko je senzacionalistička, pa i besmislena..."

Ali sad su svi učenici upijali svaku njegovu riječ. Mutno se zagleda u lica koja bijahu sva okrenuta njemu. Harry razabere da je profesor takvim neuobičajenim zanimanjem učenika potpuno izbačen iz kolotečine.

"Pa, dobro", polako protisne. "Da vidimo... Odaja tajni... Svi vi,

naravno, znate da su školu u Hogwartsu utemeljili prije više od tisuću godina... ne zna se pouzdano koje godine" četiri najveće vještice i čarobnjaka svoga doba. Po njima su nazvana i četiri doma u školi,

Bili su to Godzic Gzyffindor, Helga Hufflepuff, Rowena Ravenclaw i Salazar Slytherin. Oni su zajedno podigli ovaj dvorac, daleko od radoznalih bezjačkih očiju, jer se u to doba običan puk bojao magije, a vještice i čarobnjake okrutno su progonili."

Zastane u govoru i obično mutnim pogledom učionicu te produži: "Utemeljitelji su nekoliko godina složno radili zajedno, tražeći

mlade ljude koji imaju smisla za magiju i doveli ih u dvorac da se školuju. Ali onda su izbile nesuglasice među učenicima, Sve je više rastao jaz između Slytherina i ostalih, Slytherin je želio da se strože odabiru kandidati za školu, On je htio da poznavanje magije treba ostati isključivo za čarobnjačkim obiteljima. Nerado je primao po nekog vremena izbio je oko toga ozbiljan spor između Slytherina i Gryffindora, pa je Slytherin napustio školu."

Profesor Binns ponovo zastane u govoru i naškubi usne poput stare smežurane kornjače.

"Toliko se zna iz pouzdanih povijesnih vrela," nastavi on, "ali je te jasne činjenice zamaglila fantastična legenda o Odaji tajni. Priča se da je Slytherin u dvorcu izgradio skrovitu odaju o kojoj ostali utemeljitelji nisu ništa znali. Prema toj legendi, Slytherin je zapečatio odaju tako da je nitko ne može otvoriti dok se u školi ne pojavi njegov pravi baštinik. Jedino će taj njegov baštinik moći otvoriti tu Odaju tajni, osloboditi iz nje zatočenu neman i poslužiti se njome da očisti školu od svih onih koji ne zavređuju da uče magiju."

Kad je profesor dovršio svoje kazivanje, nastane tišina, ali nije to bila ona uobičajena, pospana tišina koja je vladala na predavanjima profesora Binnsa. U zraku se osjećala napetost dok su ga svi i dalje motrili nadajući se da će još štogod od njega saznati. Reklo bi se da je profesor Binns pomalo ozlovoljen.

"Sve je to skupa, naravno, puka besmislica", nastavi on. "Dakako da su čitavu školu više puta najučenije vještice i čarobnjaci temeljito pretražili ne bi li pronašli tu odaju. Ali ona ne postoji. Priča je to kojoj je cilj da zastraši lakovjerne."

Hermiona ponovo podigne ruku uvis.

"Gospodine... a što ste zapravo mislili kad ste spomenuli 'neman' u toj odaji?"

"Smatra se da je to zapravo neko čudovište koje može ukrotiti

samo Slytherinov baštinik, odgovori joj profesor Binns svojim suhoparnim, piskavim glasom.

Učenici se nervozno zgleđaju.

"Kažem vam da to biće ne postoji", produži profesor prebirući po svojim bilješkama. "Nema ni te odaje ni tog čudovišta."

"Ali, gospodine," obrati mu se Seamus Finnigan, "ako tu odaju može otvoriti Samo Slytherinov baštinik onda je valjda nitko drugi ne može?"

"Koješta, O'Flaherty", odvratí profesor Binns pomalo razdražljivim glasom "Ako čitav niz ravnatelja i ravnateljica Hogwartsa nisu

"Ali, gospodine profesore," propišti Parvati Patil, "ta se odaja vjerojatno može otvoriti samo crnom magijom..."

"Ako se čarobnjak, gospodice Pennyfeather, ne služi crnom magijom, to još ne znači da je ne poznaje"; odbrusi joj profesor Binns. "Ponavljam, ako takvi ljudi kao što je Dumbledore..."

"Ali možda Dumbledore ne može ništa zato što nije u srodstvu sa Slytherinom?..." počne Dean Thomas, ali je profesoru Binnsu cijela ta stvar već dozlogrdila.

"E, sad je dosta", oštro zaključí. "To je sve mit. To ne postoji! Nema ni najmanjeg dokaza da je Slytherin izgradio čak i jedno tajno spremište metli! Sad mi je žao što sam vam ispričao tu glupu priču! Vratimo se radije, molim lijepo, povijesti, čvrstim, pouzdanim, opipljivim činjenicama!"

Nakon pet minuta učenici su ponovo zapali u uobičajenu letargiju.

"Ja sam oduvijek znao da je Salazar Slytherin bio smušeni, stari slaboumnik", reče Ron Harryju i Hermioni dok su se nakon predavanja probijali kroz gužvu u hodnicima da prije ručka odlože torbe.

"Ali nisam znao da je on zakuhao svu tu kašu o čistoj krvi. Ja ne bih htio biti u njegovu domu ni da

mi tko plati. Časna riječ, da me je Razredbeni klobuk strpao među Slytherine, ja bih se bio odmah vratio vlakom kući..."

Hermiona gorljivo zaklima glavom, ali Harry je šutio. Upravo mu se želudac bio neugodno skvrčio. On nikad nije rekao Ronu i Hermioni da se Razredbeni klobuk ozbiljno premissljavao ne bi li njega dodijelio Slytherinima. Sjećao se kao da je to bilo jučer, kako mu je onaj sitni glasić rekao u uho kad je on bio nabio klobuk na glavu prije godinu dana:

"Mogao bi, znaš, danas-sutra biti velil~ sve ti je tu u glavi, a Slytherini bi ti pomogli na tom putu do veličine, o tom nema dvojbe..."

Ali Harry, koji je već bio načuo nešto o tome kako je dom Slytherina poznat po tome što je iznjedrio crne mage, očajnički je pomislio: "Samo ne među Slytherine!" a onda mu je klobuk rekao:

"Pa, dobro, onda, ako si baš siguran... onda budi Gryffindor..."

Dok ih je struja učenika nosila u jednom smjeru, iz suprotnog smjera naiđe Colin Creevey:

"Bog, Harry!"

"Zdravo, Coline!" automatski mu odzdravi Harry.

"Harry... Harry... jedan dečko na mojoj godini kaže da si ti..." Ali Colin je bio toliko sitan da se nije mogao oduprijeti plimi što

ga je nosila prema Velikoj dvorani. Još su ga samo čuli kako je propiskutao: "Ds videnja, Harry!" a onda je nestao.

"Što li taj dečko na njegovoj godini kaže za tebe?" zapita Hermiona.

"Valjda da sam ja baštinik Slytherinov", odgovori Harry i osjeti kako rnu se želudac opet skvrčio jer se iznenada sjetio kako je Justin Finch-Fletchley pobjegao od njega kad su se sreli u pauzi za ručak.

"Ma, ovdje se vjeruje svakoj glasini", gadljivo će Ron.

Gužva se smanjila pa su se uspjeli bez poteškoća popeti uz sljedeće stube.

"Vjeruješ li ti dazbilja postoji Odaja tajni?" upita Ron Hermionu. "Ne znam", odgovori mu ona i namršti se. "Dumbledore nije uspio izliječiti Gospu Norris, pa sve mislim da ono što ju je napalo nije bilo... ovaj... ljudsko biće."

Dok je ona to govorila, zamaknuli su za ugao i našli se na kraju onog istog hodnika u kojem je došlo do napada. Zastanu da pogledaju to mjesto. Prizor je bio isti kao i one noći, samo što s držača za

baklju nije visila ukočena mačka i što je prazna stolica stajala uza zid na kojoj je pisala poruka "Otvorena je odaja".

"Ovdje je stražario Filch", prol~t~lj~ Ron. Zgledaju se. Hodnik je bio pust.

"Neće biti naodmet da malo pronjuškaino owda", reče Harry, pa odloži torbu, klekne i počne bauljati tražeći nekakav trag. "Tragovi paljevine!" nadoda. "Ovdje..., i ovdje..."

"A pogledaj ovo!" reče mu Hermiona. "Ovo je zbilja čudno..." Harry ustane i priđe prozoru uz onaj natpis na zidu. Hermiona mu je pokazivala najviše okno, na kojem je dvadesetak pauka gmizalo i očito se svim silama nastojalo provući kroz sitnu pukotinu u staklu. Odatle je visila duga, srebrnkasta nit po kojoj su se kanda svi verali ne bi li se što prije izvukli van.

"Jesi li ikad vidio pauke da se tak4 ponašaju?" u čudu ga upita H~rmiona,

Obazre se. Ron je podalje stajao i kao da je nastojao svladati poriv da pobjegne.

"Što ti je?" upita ga Harry.

"Ja... ne trpim... pauke", odgovori Ron napetim glasom.

"To zbilja nisam znala", reče Hermiona iznenadeno gledajući Rona. "Pa koliko si se puta služio paucima u spravljanju napitaka..." "Nemam ja ništa protiv mrtvih pauka", napomene Ron zirkajući na sve strane, samo ne na prozor. "Jednostavno ih ne volim gledati kako se kreću..."

Hermiona se zasmijulji.

"Nije to ništa smiješno", ražesti se Ron. "Ako baš moraš znati, kad mi je bilo tri godine, Fred je pretvorio mog... mog malog medu u jednog gadnog velikog pauka zato što sam mu slomio metlu kojom se najradije igrao. Ni ti ih ne bi trpjela da si u naručju držala svoga medu i da je medo odjednom dobio previše nogu i..."

On ušuti dršćući. Bilo je očito da se Hermiona još svladava da se ne nasmije. Uvidjevši da će najbolje biti da promijene razgovor, Harry im reče:

"A sjećate se vi koliko je ovdje bilo vode? Otkud se stvorila ta voda? Netko je u međuvremenu obrisao pod..."

"Bilo je to otprilike ovdje", reče Ron, koji se sabrao i prošao nekoliko koraka pored Filchove stolice i pokazao na to mjesto. "Ovdje, na visini ovih vrata."

I pruži ruku prema mjedenoj kvaki, ali je iznenada povuče kao da se opekao.

"Što ti je?" upita ga Harry.

"Ne smijemo tu ulaziti," zlovoljno će Ron, "ovo je ženski zahod." "Ah, Rone, neće sad tu biti nitko", reče Hermiona, ustane i pride mu. "To ti je zahod Plačljive Myrtle. Hajde da zavirimo!"

I ne obazirući se na veliki natpis "U kvaru", ona otvori vrata. Bijaše to najmračniji i najsumorniji nužnik koji je Harry ikad vidio. Ispod velikog, napuklog i zaflekanog zrcala protezao se niz oštećenih kamenih umivaonika. Pod je bio moka i na njemu se odražavalo mutno svjetlo što su ga bacali krnjaci dviju-triju svijeća što su dogorijevale u svojim držačima. Drvena vrata kabina bijahu ogulje

na i izgrebena, a jedna su od njih visila na šarkama.

Hermiona prinese prste ustima i pode prema posljednjoj kabini. Kad dode do nje, reče:

"Zdravo, Myrtle, kako si?"

Harry i Ron dođu za njom. Plačljiva Myrtle lebdjela je nad vodokotličem i istiskivala bubuljicu iz brade.

"Ovo je ženski zahod", reče ona nepovjerljivo motreći Rona i Harryja. "A ova dvojica nisu ženske."

"Nisu", potvrdi Hermiona. "Ja sam im samo htjela pokazati kako je... ovaj... ovdje lijepo."

I neodređeno mahne rukom prema prljavom starom zrcalu i mokrom podu.

"Pitaj je nije li ona što vidjela", šapne Harry Hermioni. "Što to šapućete?" upita ga Myrtle zureći u njega. "Ništa", brže odgovori Harry. "Htjeli smo vas pitati..."

"Kad će već jednom ljudi prestati govoriti iza mojih leđa!" reče Myrtle glasom prigušenim suzama.

"I ja imam osjećaje, znate, iako sam mrtva."

"Myrtle, nitko tebe ne želi uznemirivati", reče Hermiona. "Harry je samo..."

"Da nitko mene ne želi uznemirivati! Dobar štos!" procvili Myrtle. "Moj je život bio puki jad i ~emer, a sad mi dolaze ljudi d~ mi i smrt pokvare!"

"Htjeli smo te pitati nisi li možda u zadnje vrijeme vidjela nešto

neobično", brže nastavi Hermiona, "jer je ovdje pred tvojim vratima u Noći vještica napadnuta jedna mačka."

"Jeste li možda te noći vidjeli koga ovdje u blizini?" upita je Harry. "Nisam ja gledala što se tu zbiva", odgovori Myrtle dramatičnim glasom. "Peeves me bio toliko uzrujao da sam došla ovamo da se ubijem. A onda sam se tek sjetila da sam ja... da sam ja..."

"Već mrtva", uslužno će Ron.

Myrtle tragično zajeca, vine se uvis, prevrne se u zraku i naglavce zaroni u zahodsku školjku poprskavši ih sve vodom, a onda nestane.

Sudeći po pri~ušnim jecajima, smirila se tek negdje u odvodnoj CljCV1`

Harry i Ron stajali su razjapljenih usta, ali Hermiona umorno SleQne r~i~l2~lm~ l C2~e;

"Da vam pravo kažem, ovo je za nju bila čak i vesela gesta... hajdemo radije dalje!"

Tek što je Harry zatvorio vrata za Myrtlinim grgoljavim jecajima, razlegne se nečiji snažni glas tako da svi troje poskoče: "RONE!"

Percy Weasley stao je kao ukopan na vrhu stuba, sa sjajnom značkom prefekta na prsima i s izrazom krajnje zgranutosti na licu.

"To je ženski zahod!" vikne. "Što ste to vi?... "

"Samo smo malo zavirili", reče Ron sliježući ramenima. "Tražimo tragove, znaš..."

Percy se nadme na način koji Harryja živo podsjeti na gospođu Weasley.

"Odlazite... odlazite..." reče prilazeći im krupnim koracima i mašući rukama da ih otjera s tog mjesta. "Zar vam je svejedno što će ljudi pomisliti? Da dolazite ovamo dok su svi ostali na večeri..."

"A zašto mi ne bismo smjeli biti ovdje?" gorljivo ga upita Ron naglo se zaustavljajući i poprijeko gledajući Percyja. "Cuj, mi nismo ni pipnuli onu mačku!"

"To sam i ja rekao Ginny," srdito će Percy, "ali izgleda da ona svejedno misli da ćete biti isključeni iz škole. Nisam je još nikad vidio tako uzrujanu i tako uplakanu. Možete misliti kako je njoj, svi su na njezinoj godini silno uzbuđeni zbog svega ovoga..."

"Baš je tebe briga za Ginny!" odbrusi mu Ron, kojem su i uši po crvenjele, "Ti se samo bojiš da ti ja ne pokvarim šanse da postaneš glavni prefekt."

"Pet bodova manje za Gryffindore!" odsječno će Percy opipavajući svoju značku prefekta. "I nadam se da ćeš se naučiti pameti!"

Nema više igranja detektiva, inače ću te prijaviti mami!"

I ode krupnim koracima, a šija mu bijaše isto onako crvena kao i Ronu uši.

Te su večeri Harry, Ron i Hermiona u društvenoj prostoriji sjeli što su mogli dalje od Percyja. Ron je još bio vrlo neraspoložen i neprestance je pravio packe pišući domaću zadaću iz Čarolija. Pošto je, onako rastresen, posegnuo za štapićem da odstrani packe, zapalo je nehotice pergament. Kad je zaklopio Zbirku čarobnih formula

(2, stupanj), bio je ljut kao ris. Na Harryjevo veliko čudo, i Hermio. . . ' «

....~.~n.~..~n n.rn.r~ I~Mmntt

"Ma tko bi to mogao biti?" tiho progovori, kao da nastavlja razgovor koji su netom bili prekinuli.

"Tko bi to htio otjerati sve hrkane i potomke bezjaka iz Hogwarta?"

"Hajde da malo razmislimo!" reče Ron tobože u nedoumici. "Za koga znamo da misli da su svi potomci bezjaka ološ?"

I pogleda Hermionu. Hermiona mu neodlučno uzvratila pogled. "Ako misliš na Malfoya..."

"Dakako da mislim!" otpovrne Ron. "Sad ste vi, mutnjaci, na redu! Ma daj, dovoljno je pogledati onu njegovu odurnu štakorsku njušku pa da znaš da je to on..."

"Malfoy da je Slytherinov baštinik?" sumnjičavo će Hermiona. "Pogledaj mu samo familiju", reče Harry i također zatvori svoje knjige. "Svi su oni bili Slytherini, on se stalno time hvali. Lako je moguće da su oni stvarno Slytherinovi potomci. Otac mu je svakako dovoljno opak za tako nešto."

"Možda je već stoljećima ključ Odaje tajni u njihovu posjedu?" nabaci Ron. "Možda ga prenose s koljena na koljeno..."

"Pa, dobro," oprezno će Hermiona, "recimo da je i to moguće..."

"Ali kako ćemo to dokazati?" sumorno će Harry.

"Možda postoji način da to i dokažemo", polako će Hermiona

još tiše pa zirne načas na Percyja, "Dakako da bi to bilo vrlo teško. I

opasno, vrlo opasno. Morali bismo prekršiti valjda pedeset školskih pravila..."

"Ako nam za otprilike mjesec dana budeš voljna objasniti te svoje

riječi, nadam se da ćeš nas o tome obavijestiti?" razdražljivo će Ron. "Dobro", hladno će Hermiona.

"Morali bismo nekako upasti u slytherinsku društvenu prostoriju i postaviti Malfoyu nekoliko pitanja a da on ne zna da ga mi to pitamo."

"Ama, to je nemoguće!" reče Harry, a Ron se nasmije.

"Ne, nije", odvrati Hermiona. "Treba nam samo malo višesokovnog napitka."

"A što ti je to?" upitaju je Ron i Harry uglas.

"Snape ga je spomenuo u svom predavanju prije nekoliko tjedana..."

"Zar ti misliš da mi nemamo pametnija posla na satovima iz Carobnih napitaka nego slušati Snapea?" promrsi Ron.

"Na taj se način naime možeš pretvoriti u nekoga drugog. Razmislite malo o tome! Nas bismo se troje mogli pretvoriti u troje Slytherina. I nitko ne bi znao da smo to mi. Malfoy bi nam vjerojatno rekao sve što želimo. Vjerojatno se i u ovom trenutku hvali time u slytherinskoj društvenoj prostoriji, samo što ga ne možemo čuti."

"Rekao bih da je taj višesokovni napitak malo škakljiva stvar", reče namršteni Ron. "Što će biti ako ostanemo dovijeka nalik na to troje Slytherina?"

"To se nakon nekog vremena izgubi samo od sebe", reče Hermiona i nestrpljivo odmahne rukom.

"Ali teško ćemo se domoći tog recepta. Snape je rekao da se on nalazi u knjizi Najpotentniji čarobni napici, a ona se sigurno može naći u našoj knjižnici na Odjelu ograničenog pristupa."

Knjige s tog odjela mogle su se posuditi samo na jedan način - uz predočenje pismenog odobrenja jednog od profesora.

"Vrlo bi teško bilo objasniti što će nam ta knjiga", reče Ron, "ako ne kanimo spraviti jedan od tih napitaka."

"Ja mislim da bismo ipak imali nekih izgleda kad bismo mogli uvjeriti koga od profesora da nam je stalo samo do teorije..." ustvrdi Hermiona.

"Ma hajde bježi," reče Ron, "nijedan profesor ne bi pao na taj štos. Takav bi profesor morao biti zaista blesav..."

MAHNITI MALJAC

Nakon one katastrofalne epizode s vilovnicima, profesor Lockhart nije više donosio na predavanja živa bića. Umjesto toga, čitao im je odlomke iz svojih knjiga, a katkad im je glumio neke od opisanih scena. Obično je birao Harryja da mu pomaže u tim predstavama. Dosad je Harry bio prisiljen igrati priprosta seljaka iz Transilvanije kojeg je Lockhart izliječio od uroka brbljanja, jetija koji je patio od hunjavice i vampira koji nakon Lockhartove terapije nije mogao više ništa jesti osim salate.

Na prvom satu Obrane od mračnih sila Harry je morao pred učenicima igrati vukodlaka. Da nije imao dobrih razloga da udobrovolji Lockharta, bio bi najradije odbio taj zahtjev.

"A sad nam, Harry, najprije zavijajte na sav glas... tako, vidite... a

anda sam ja, vjerovali ili ne, ~kočio na njega... evo ovako., i srušio ga na pod... evo ovako" jednom sam ga rl~kom držao na podu", a dru~ gom sam mu upro štapić u vrat... a onda sam skupio svu preostal~t

snagu i izveo neobično složenu čaroliju Homorphus... on je nato ispustio žalostiv krik... de, de, Harry... još malo jače... tako... krzno mu je nestalo... uvukao je očnjake... i opet se pretvorio u čovjeka. Jednostavno ali učinkovito... i još će me jedno selo pamtit kao junaka koji je izbavio stanovnike od višemjesečnog teroriziranja wkodlaka."

Zazvoni zvonce i Lockhart se osovi na noge.

"Za domaću zadaću sastavite pjesmu o mojoj pobjedi nad vukodlakom Vaga Vaga. Autor najbolje pjesme dobit će za nagradu knjigu Magični ja s mojim potpisom."

Učenici se stanu razilaziti. Harry se vrati do zadnje klupe gdje su ga čekali Ron i Hermiona.

«~n~to ~, nnr~fH~i~?? toHon iit u

"Čekaj malo dok svi ne izađu", nervozno šapne Hermiona. "Dobro, sad možemo..."

Ona pride Lockhartovoj katedri grčevito držeći u ruci komadić papira, a za njom odmah i Harry i Ron.

"Ovaj... gospodine profesore?" promuca Hermiona. "Ja sam htjela... posuditi ovu knjigu iz knjižnice, samo da je pročitam kao pomoćnu literaturu." I pruži mu papirić pomalo drhtavom rukom. "Ali stvar je u tome što je ta knjiga na Odjelu ograničenog pristupa pa trebam potpis jednog

profesora... vjerujem da će mi to inače pomoći da bolje razumijem ono što vi u Skitnjama s gulovima pišete o otrovima koji sporo djeluju..."

"Ah, Skitnje s gulovima!" reče Lockhart uzimajući papirić od Hermione i široko se osmjehujući.

"To je meni možda moja najdraža knjiga. Jeste li uživali čitajući je?"

"O, da", zdušno potvrdi Hermiona. "Kako ste samo lukavo onog zadnjeg gula ulovili cjedilom za čaj..."

"E pa, sigurno mi nitko neće zamjeriti što najboljoj učenici na vašoj godini činim posebnu malu uslugu", srdačno će Lockhart pa izvadi golemo paunovo pero. "Da, zar nije lijepo?" nastavi, pogrešno tumačeći zgađeni izraz na Ronovu licu. "Obično se njime služim samo kad potpisujem knjige."

I nadrlja velik, vitičast potpis na papirić i vrati ga Hermioni.

"E pa, ~~-Larry," produži Lockhart dok je Hermiona pakljamim

prstima smatala paplrić i spremala ga u torbicu, "sutra je, čini mi se, prva ~letlobojska utakmica u ovoj sezoni? Gryf f indori protiv Slytherina, je li tako? Cuo sam da ste vi korist~n igr~č, I ja sam igrao tragača. Ponudili su mi da zaigram i za reprezentaciju, ali sam se ja radije pasvetio iskorjenjivanju mračnih sila, Ipak, ako ikad osjetite poirebu za malo osobnogtreninga, nemojte se ustručavati da me zamolite. Ja sam uvijek spreman prenositi svoje majstorstvo na slabije igrače..."

Harry proizvede nekakav nejasan grleni glas i otrči za Ronom i Hermionom.

"To je ipak nevjerovatno", reče dok su svi troje pregledavali potpis na papiriću. "Nije čak ni pogledao koju to knjigu želimo posuditi." "To ti je sve zato što je on šupljoglavi bezveznjak", reče Ron. "Ali

baš nas bri~a, glavno da smo dobili što smo htjeli,"

"Samo zato što je rekao da si ti najbolja učenica na našoj godini?..."

Kad su stupili u prigušenu tišinu knjižnice, snizili su glasove. Knjižničarka Madame Pince bila je mršava, razdražljiva ženica koja je izgledala kao neishranjen kobac.

"Najpotentniji čarobni napici?" sumnjičavo ponovi i htjede uzeti od Hermione papirić, ali joj ga Hermiona ne dade.

"Voljela bih ovo zadržati za sebe", reče bez daha.

"Ma daj!" reče Ron, pa joj istrgne papirić iz ruke i tutne ga u ruku Madame Pince. "Nabavit ćemo ti drugi autogram. Lockhart će nam potpisati sve što dovoljno dugo stoji pred njim."

Madame Pince prinese papirić svjetlu kao da želi provjeriti da nije riječ o krivotvorini, ali sve je bilo u redu. Knjižničarka otperja između visokih polica i vrati se nakon nekoliko minuta s pljesnivom knjižurinom. Hermiona pomno strpa knjižurinu u torbicu pa njih troje odu pazeći da ne hodaju prebrzo i da se ne drže kao da su što skrivili.

Nakon pet minuta opet su se zabarikadirali u zahod Plačljive Myrtle u kvaru. Hermiona je bila pobila sve Ronove prigovore istaknuvši da je taj zahod posljednje mjesto u koje bi svratio itko tko je koliko-toliko normalan, pa da ih tu nitko živ neće ometati. Plačljiva Myrtle cmizdrila je u svojoj kabini, ali se oni nisu na nju obazirali, niti ona na njih.

Hermiona oprezno otvori Najpotentnije čarobne napitke pa se svi troje nadnesu nad stranice umrljane vlagom. Na prvi je pogled bilo jasno zašto se ta knjiga čuva na Odjelu ograničenog pristupa. Neki su od tih napitaka tako užasno djelovali da njih troje radije nisu ni zamišljali to djelovanje, a bilo je i jezovitih ilustracija, između ostalog i slika čovjeka koji je kanda bio sav izvrnut naopako, i slika vještice kojoj je iz glave izraslo nekoliko dodatnih pari ruku.

"Evo ga!" uzbuđeno će Hermiona kad nađe stranicu naslovljenu hišesokovni napitak i ukrašenu crtežima ljudi koji su se napol pretvorili u druge ljude. Harry se iskreno nadao da su izrazi intenzivne boli na njihovim licima samo plod crtačeve bujne mašte.

"Ovo je najkompliciraniji napitak koji sam ikad vidjela", ustvrdi

Hermiona kad su letimice pregledali recept. "Muhe zlatare, pijavice, žilavac i glistovnica", mrmrljala je prelazeći prstom po popisu sastojaka, "Do njih ćemo lako doći, ima ih u ormaru učeničkih potrešti

Millrl 11·1/~ 1./~h /1Y/lhll 1, 111V1

.,~.Y",~~~", a, "a~.,a~ "~~~: n"" a., 1",

ne znam gdje ćemo to naći... Isjeckana koža zmije drvolaze... ni to neće biti lako... i, naravno, nešto od onoga u koga se želimo pretvoriti."

"Kako, molim?" oštro će Ron. "Kako to misliš, nešto od onoga u koga se kanimo pretvoriti? Ja neću popiti ništa u čemu su bili makar i Crabbeovi nožni nokti..."

Hermiona produži kao da ga nije čula.

"Za to se još zasad ne moramo brinuti jer se to dodaje tek na kraju..."

Ron se bez riječi okrene Harryju, koga je nešto drugo brinulo. "A je li tebi jasno, Hermiona, koliko ćemo toga morati ukrasti? Isjeckana koža zmije drvolaze, toga sigurno nema u ormaru učeničkih potreština. Pa što ćemo onda, zar ćemo možda provaliti u Snapeovo privatno spremište? Ne znam da li bi to bilo pametno..."

Hermiona bučno zaklopi knjigu.

"U redu, ako je vas dvojicu trta, molim lijepo", reče ona. Obrazi joj se osuli jarkorumenim pjegama a oči užagrole. "Vi znate da ja u načelu ne želim kršiti propise. Ali ja mislim da su prijetnje onima koji su rođeni kao bezjaci mnogo opasnije od spravljanja kompliciranog napitka. Ako vi ne želite ustanoviti je li riječ o Malfoyu ili nije, ja odmah idem do Madame Pince i vraćam joj ovu knjigu..."

"Nisam ni sanjao da ćeš nas ti jednog dana nagovarati da kršimo propise", reče Ron. "Dobro, ostajemo pri svom naumu. Ali, da se razumijemo, bez nožnih noktiju!"

"A koliko će nam vremena za sve to trebati?" upita Harry Hermionu, koja, donekle udobrovoljena, opet otvori knjigu.

"E pa, budući da žilavac moramo ubrati kad bude puni mjesec, a muhe zlatare se moraju paziti dvadeset ~ jed~t~ dat~... Yekla bih da ~e nam trebati oko mjesec dana nakon što nabavimo sve potrebne sastojke:"

"Mjesec dana?" ponovi Ron. "Dotle Malfoy može napasti pola učenika koji su rođeni kao bezjaci!"

Ali Hermioni se oči ponovo opasno stisnu i ona brže nadoda: "To nam je ipak najbolji plan, pa valja ozbiljno prionuti poslu." Međutim, dok je ona vani izvidala je li zrak čist, Ron promrmlja Harryju:

"Imal ćemo puao manje okapanja ako ci sutra jedno5~avno sru~

* * *

Harry se u subotu ujutro rano probudio i još neko vrijeme ležao razmišljajući o skoroj metlobojskoj utakmici. Bio je nervozan, najviše pri pomisli što će Wood reći ako Gryffindori izgube, ali isto tako i pri pomisli na momčad opremljenu najbržim trkaćim metlama na svijetu. Nikad nije tako žarko želio da pobijede Slytherine. Nakon što je ležao oko pola sata, za koje mu je vrijeme u utrobi sve kuhalo, ustao je, obukao se i rano sišao na doručak u Veliku dvoranu, gdje je zatekao ostatak gryffindorske ekipe za dugim, praznim stolom. Svi su bili mučaljivi i izgledali napeti.

Negdje oko 11 sati svi su se učenici i profesori zaputili prema metlobojskom stadionu. Bilo je sparno i mirisalo je na grmljavinu. Ron i Hermiona dotrčali su i poželjeli Harryju sreću dok je ulazio u svlačionicu. Igrači su obukli svoje skrletne gryffindorske pelerine, a onda su posjedali da čuju Woodove uobičajene riječi ohrabrenja pred utakmicu.

"Slytherini imaju bolje metle od nas," počne on, "o tome nema spora. Ali mi imamo bolje igrače na metlama. Trenirali smo više od njih, letjeli smo po svim vremenskim prilikama- ("To je živa istina", promrsi George Weasley. "Ja se od kolovoza nisam još pošteno osušio!") - i učinit ćemo sve da Slytherini požale onaj dan kad su dopustili da si ~naj mali l~igavac~ Malfoy, kupi mjesto u njihovu timu."

Nadimajući se od snažnih osjećaja, Wood se obrati Harryju; "Na tebi je, Harry, da im dokažeš da tragač mora imati nešto više od bogata oca. Ščapi onu zvrčku prije Malfoya, Harry, pa makar te to stajalo glave! Jer mi moramo danas pobijediti, jednostavno moramo!"

"I zato, Harry, nemoj ništa forsirati", reče Fred i namigne mu. Kad su izašli na teren, dočeka ih paklenska galama. Bijaše to na

dasve klicanje jer su i Ravenclawi i Hufflepuffi svim srcem željeli da

Slytherini dožive poraz, ali čuli su se i zvižduci i glasovi negodovanja navijača Slytherina. Profesorica metloboja Madame Hooch zatraži da se kapetani Flint i Wood rukuju, što oni i učine gledajući se poprijeko i stišćući ruke jače nego što je bilo potrebno.

"Na moj zvižduk krenite", reče Madame Hooch. "Tri... dva." jedan...

Usred ~raje publike k~ja ih je bodrila da se brže vinu uv~s, četrnaestero igrača poleti put olovnosivog neba. Harry je letio više od

"Je li sve u redu, nakazo?" dovikne mu Malfoy, koji je letio ispod njega kao da mu želi pokazati kako ima brzu metlu.

Harry mu nije imao kad odgovoriti. U tom istom času okomi se na njega teški crni maljac. Harry mu za dlaku izmakne tako da osjeti kako mu je u prolazu nadigao kosu.

"Ovome je, Harry, malo falilo!" reče George jureći mimo njega s palicom u ruci, spreman odbaciti maljac na polovicu Slytherina. Harry opazi kako je George snažno odalamio maljac prema Adrianu Puceyju, ali maljac usred leta promijeni smjer i ponovo se okomi na Harryja.

Harry se brzo sagne da mu izmakne, a Georgeu pođe za rukom uputiti maljac na Malfoya. I opet se maljac okrene u zraku kao bumerang i ustremi se na Harryjevu glavu.

Harry naglo poveća brzinu i uputi se na drugu stranu igrališta. Čuo je kako maljac fijuče za njim. Što se to zbiva? Maljci se nikad nisu ovako okomljivali samo na jednog igrača. Njihova je zadaća bila oboriti što više igrača s metle.

Fred Weasley čekao je maljac na drugom kraju. Harry se sagne kad Fred raspali svom snagom po maljcu, i maljac se, naravno, strmoglavi.

"S ovim smo svršili!" zadovoljno vikne Fred, ali se prevario. Malj

Ga je Harry privl~io kao magnet pa se iznova obori na njega tako da Harry bijaše prisiljen odletjeti punom brzinom na drugu stranu, Počela je kiša. Harry je osjećao kako mu teške kapi padaju na

lice i prskaju po naočalama. Nije mu bilo jasno što se inače zbiva u utakmici dok nije začuo komentatora Leeja Jordana kako govori: "Slytherini vode šezdeset naprama nula."

Bilo je očito da slytherinske superiorne metle odnose prevagu, a onaj je ludi maljac dotle činio sve što je mogao da obori Harryja na

zemlju. Fred i George letjeli su sad tako blizu Harryja, svaki s jedne strane, da Harry nije ništa vidio od njihovih ruku kojima su mlatarali oko sebe. Harry uopće nije mogao tragati za zvrčkom, a kamoli je uloviti.

"Netko je... nešto... prčkao... oko... tog... maljca..." progunda Fred razmahujući se svom snagom dok je maljac prelazio u novi napad na Harryja.

"Treba nam malo predaha", reče George nastojeći istodobno dati znak Woodu i snriječiti maljac da Harryju razbiie nos.

Wood je očito primio njegovu poruku. Odjekne zvižduk pištaljke Madame Hooch, pa se Harry, Fred i George strmoglave prema zemlji izbjegavajući i dalje ludi maljac.

"Što se to događa?" upita ih Wood kad se gryffindorska ekipa okupi na terenu usred podrugljivog navijanja navijača Slytherina. "Glatko gubimo. Fred, George, gdje ste bili kad je maljac spriječio Angelinu da postigne zgoditak?"

"Bili smo, Oliver, šest-sedam metara iznad nje da spriječimo onaj drugi maljac da ubije Harryja", Ijutito će George. "Netko ga je začarao... nikako da Harryja ostavi na miru, za sve vrijeme utakmice nije nikog drugog napadao. Slytherini su tu nešto smutili."

"Ali maljci su bili pod ključem u sobi Madame Hooch poslije našeg zadnjeg treninga, a onda su još bili sasvim u redu..." ustvrdi Wood tjeskobnim glasom.

Madame Hooch upravo im je prilazila. Harry je iznad njezina ramena vidio slytherinske igrače kako pokazuju na njega i podrugljivo se cere. Dok im se ona približavala, Harry reče:

"Čujte, ako vas dvojica budete stalno letjeli oko mene, ja ću uloviti zvrčku jedino pod uvjetom da mi sama uleti u rukav. Pridružite se radije ostalim igračima, a ja ću se sam nositi s tom bitangom."

"Ne budi glup", reče mu Fred. "Odnijet će ti glavu." ~oo~ je prelazio pogledom s ~arryja na ~eašl~j~U~.

"Olivere, ovo nema smisla", srdito će Alicija Spinnet. "Ne možeš ostaviti Harryja da se sam nosi s onim čudom. To treba istražiti..." `flko sad odustanemo od igre, izgubit ćemo par forfait'; reče Harry. "I ne gubimo ovu utakmicu samo zbog mahnitog maljca! Hajde, Olivere, reci im neka me ostave na miru!"

"Svemu si tomu ti kriv", ljutito će George Woodu. "Ulovi zvrčku, pa makar glavu izgubio!... Kako si samo mogao izvaliti takvu glupost!"

Pristupi im Madame Hooch.

"Jeste li spremni nastaviti igru?" upita ona Wooda. Wood pogleda odlučni izraz na Harryaevu licu i odgovori:

"Jesmo. Fred, George, čuli ste što kaže Harry... ostavite ga na miru da se sam bori s maljcem."

Kiša je sve jače padala, I Va zvižduk Madame Hooch, Harry se ~na~nn ~ticnp n~ ~mlie i ~,ačse ~ako ~~ niim već huii maliac. Harry

je letio sve više i više. Izvodio je lupinge i obrušavao se, letio u spirali i u cik-cak liniji i prevrtao se u zraku. Iako mu se malo vrtjelo u glavi, držao je oči širom otvorene. Kiša mu je šibala po naočalama i ulazila mu u nosnice dok je letio naglavačke izbjegavajući još koji maljčev žestoki nalet. Čuo je kako se publika smije. Znao je da po svoj prilici glupo izgleda, ali onaj vražji maljac bio je težak i nije mogao toliko brzo mijenjati smjer kao on. Harry je letio kao na toboganu u lunaparku oko rubova stadiona zureći kroz srebrnkaste velove kiše prema gryffindorskim vratnicama, gdje je Adrian Pucey nastojao prijeći Wooda...

Po fijuku u uhu Harry je znao da ga je maljac iznova za dlaku promašio. Naglo je skrenuo nadesno i poletio na suprotnu stranu. "Vježbaš balet, Potter?" dovikne mu Malfoy kad se Harry smiješno obrnuo u zraku da izbjegne maljac. Umaknuo mu je, ali ga je maljac pratio u stopu. A onda Harry, kivno se osvrćući na Malfoya, opazi zlatnu zvrčku. Lebdjela je na nekoliko centimetara od Malfojeva lijevog uha a da je Malfoy, zaokupljen ismijavanjem Harryja, nije ni primijetio.

Harry je u jednom mučnom trenutku ostao visiti u zraku ne usudjući se poletjeti ravno prema Malfoyu da ovaj ne digne pogled i spazi zvrčku.

TRES!

Jednu je sekundu predugo ostao lebdjeti u zraku. Maljac ga je na pohon pogo~io, u~ario svom snagom u lalcat, i Harry shvati da mu je slomio ruku. Smućena pogleda, omamljen oštrom boli u ruci, nagnuo se na svojoj promočenoj metli na stranu, držeći se još za nju koljenom dok mu je desna ruka nemoćno visila sa strane. Maljac se hitro vrati da ga još jednom napadne, ovaj put ciljajući ga u glavu. Harry mu se izmakne, s jednom jedinom mišlju u omamljenoj glavi - da docie do Malfoya.

Kroz izmaglicu od kiše i boli strmoglavi se prema ljeskavom, podrugljivom licu pod sobom i opazi kako je Malfoy izbečio oči od straha, jer je pomislio da Harry ide ravno na njega.

"Kog vraga..." dahne i naglo se izmakne Harryju.

Harry ispusti metlu iz svoje jedine zdrave ruke i munjevito posegla za vrčkom - osjeti dodlr hladne loptice, ali se držao metle još samo nogama, l~ pub~ici se raz~egne vrištanje kad poleti ravno prema zcmliji boreći se s nesvjesticom,

Pljusnuo je u blato i srušio se s metle. Ruka mu je visila pod neobičnim kutom. Prožet bolom, začuje kao iz velike daljine zviždanje i viku. Usredotočio se bio sav na zvrčku koju je grčevito držao u zdravoj ruci.

"Aha," promrsi, "pobijedili smo!" I onesvijesti se.

Kad se osvijestio, ležao je još na terenu i kiša mu je pljuštala po licu, a netko se nadvio nada nj. Ugleda nečije blistave zube.

"Ma ne, neću", prostenje.

"Ne zna što govori", glasno prokomentira Lockhart pred zabrinutim navijačima Gryffindora koji su se sjatili oko njih. "Budite bez brige, Harry! Ja ću vam izliječiti ruku."

"Nemojte!" uzvikne Harry. "Neka ostane ovako kako jest, hvala »

lijepa... Pokuša se uspraviti, ali je bol bila strahovita. Začuje poznato škljocanje u blizini.

"Ne želim da me ovakvog slikaš, Coline!" reče glasno.

"Lezite samo, Harry!" umirivaše ga Lockhart. "To vam je sasvim jednostavna čarolija koju sam već bezbroj puta izveo."

"A zašto me jednostavno ne otpreme u bolnicu?" priupita Harry kroz stisnute zube.

"Stvarno bi ga, gospodine profesore, trebalo odnijeti u bolnicu", reče blatni Wood, koji nije mogao da se ne osmjehuje iako mu je tra

gač bio ozlijeđen. "Sjajno si je ulovio, Harry, stvarno spektakularno, rekao bih, najbolje do sada."

Kroz šumu nogu oko sebe Harry opazi Freda i Georgea Weasleyja kako silom trpaju mahnitog maljca u kutiju. Maljac se još žilavo opirao.

"Mak~ite se!" reče Lockhart i zasuće nefritski zelene rukave,

"Ne... nemojte..." zamoli ga Harry slabšim glasom, ali je Lockhart već zavrtio svoj čarobni štapić i učas ga uperio ravno u Harryjevu ruku.

Čudan i neugodan osjećaj prostruji Harryju od ramena pa sve do

vrška prstiju. Imao je osjećaj kao da će mu se ruka izdušiti` Nije se usudivao pogledati šro se zapravo zbiva. Zatvorio je oči i okrenuo glavu na drugu stranu, Njegove su se najgore strepnje obistinile kad

su ljudi iznad njega zinuli, a Colin Creevey počeo sumanuto škljocati aparatom. Ruka ga ni~e više bol~ela... ali je više nije ni osjećao.

"Ah", uzdahne Lockhart. "Tja, i ovo se ponekad događa. Ali stvar je u tome što vam kosti nisu više slomljene. To treba imati na umu. A sad, Harry, prošetajte se sami do bolničkog krila... ah, gospodine Weasley i gospodice Granger, hoćete li ga vi otpratiti?... Madame Pomfrey moći će vas sad i sama... ovaj... malo pokrpati."

Kad se Harry osovio na noge, osjećao se nekako čudno nakrivljen na jednu stranu. Duboko uzdahnuvši, pogleda svoju desnu ruku. Od onoga što je ugledao umalo da se opet ne onesvijesti.

Iz pelerine mu je virilo nešto što je izgledalo kao debela gumena rukavica boje ljudske puti. Pokuša pomaknuti prste, ali uzalud. Lockhart nije slijepio Harryjeve kosti, nego mu ih je izvadio iz ruke.

Madame Pomfrey nije bila ni najmanje zadovoljna.

"Trebali ste odmah doći ovamo!" razbjesnula se podigavši žalosni, mlohavi ostatak onoga što je prije sat vremena bila još zdrava ruka. "Ja mogu začas slijepiti kosti... ali da ponovo izrastu..."

"Valjda ćete ipak moći to učiniti?" očajnički je upita Harry. "Moći ću, naravno, ali će vas jako boljeti", sumorno odgovori Madame Pomfrey i dobaci Harryju pidžamu. "Morat ćete ovdje prenoćiti..."

Hermiona je čekala iza zastora Harryjeva kreveta dok mu je Ron pomagao odjenuti pidžamu. Trebalo je nešto vremena da mu ugura gumastu ruku, bez kostiju, u rukav.

"Kako ćeš, Hermiona, sad braniti Lockharta, a?" dovikne joj Ron

kro2 Zastar provlačeći l~arryjeve mlohove prste kro~ o~`ukviCu. "D~ je l~arry ba5 htio da mu iwade kosti, onda bi valjda i zatražio tu uslugu`"

"Svatko može pogriješiti", odvratil Herl~idr~a, "Viš~ t~, Ha~~y, ništa ne boli~ je li?"

"Ne boli," odgovori Harry, "ali ništa i ne osjećam,"

Ka~ so iwalió na krevet, ruka mu je ostala nemoćno visiti, H~rtniona 1 Madame Pomfrey ab~~u zastar, Madame Pomfrey dr

žala je u ruci veliku bocu na kojoj je p~salo "Kosto-rast",

«r . . , w ~ef . ___ _ . ~ Y' 1 1 1 ~ _

Takav je bio i učinak "Kosto-rasta". Dok je gutao tu tekućinu, ona mu je opržila usta i grlo, počeo je kašljati i pljućkati. Nakon što je još dala sebi oduška na račun pogibeljnog sporta i nesposobnih profesora, Madame Pomfrey se povuće i ostavi Rona i Hermionu da pomažu Harryju progutati malo vode.

"Ipak smo pobijedili", reće Ron, a lice mu se razvuće u osmijeh. "Kako si samo ulovio zvrćku! A Malfojeva faca... izgledao je kao da će te ubiti!"

"Da mi je samo znati kako je začarao onaj maljac!" reće Hermiona sumornim glasom.

"I to pitanje možemo staviti na popis svih onih ostalih koja ćemo mu postaviti kad popijemo višesokovni napitak", napomene Harry i svali se na jastuke. "Nadam se da će okus tog napitka biti ipak bolji od ovoga..."

"Ako u njemu bude dijelova Slytherina? Šališ se, valjda?" odvrati mu Ron.

Uto se širom otvore vrata bolničkog krila. Harryjevi suigrači, blatni i pokisli, stigli su u posjet Harryju.

"Fantastično si letio, Harry!" reće mu George. "Maloprije sam čuo Marcusa Flinta kako se izdire na Malfoya. Govorio mu je nešto o tome kako je imao zvrćku navrh glave a da je nije ni primijetio. Malfoy nije izgledao baš zadovoljan."

Donijeli su sa sobom kolača, slatkiša i boce soka od bundeve. OkuPili su se svi oko Harryja i samo što se nisu počeli dobro zabav

ljati, kad dojuri Madame Pomfrey vićući:

"Ovaj se dečko mora pošteno odmoriti d~ mu ponovo izrastu trideset i tri kosti! Van! VAN!"

I tako je Harry ostao sam. Ništa mu više nije moglo odvratiti pozornost od oštrih bolova u mlohavoj ruci.

Nakon više sati Harry se najednom probudi u mrklu mraku i tiho jaukne'od boli - osjećao se kao da mu je ruka puna krupnih krhotina. Načas pomisli da se od toga probudio, ali se onda zgrozi shvativši ~a mu netko u mraku spužvom briše čelo,

"Bježi!" reće na sav glas, pa nadoda: "Dobby!"

Kućni vilenjak buljió je u Harryja svojim izbećenim očima nalik na teniske lopte. Jedna jedina suza tekla mu je niz dugački, ŠiijaSti

nos.

"Harry Potter je ipak došao u školu", prošapće ojađenim glasom. "A Dobby je lijepo upozorio Haryja Pottera. Aj, gospodine, zašto niste poslušali Dobbyja? Zašto se Harry Potter nije vratio kući kad je zakasnio na vlak?"

Harry se pridigne na jastucima i odgurne Dobbyjevu spužvu. "Što ćeš ti ovdje?" upita ga. "I kako znaš da sam zakasnio na vlak?"

Dobbyju zadržće usna, a Harryja iznenada obuzme sumnja.

"To je bilo tvoje maslo!" polako ustvrdi. "Ti si udesio da nismo mogli proći kroz onu pregradu!"

"Jesam, gospodine, istina je!" reće Dobby snažno klimajući glavom i mašući ušima. "Dobby se sakrio, vrebao na Harryja Pottera i zagradió mu ulaz na peron, tako da je poslije morao previti sebi ruke", i pokaže Harryju svih svojih deset dugačkih, previjenih prstiju. "Ali Dobbyju nije, gospodine, bilo zbog toga krivo, jer je mislio da se Harryju Potteru neće ništa dogoditi. Nije ni u snu pomislio da bi Harry Potter mogao na neki drugi način stići u školu!"

Njihao se naprijed-natrag i tresao svojom ružnom glavom.

"Kad je čuo da je Harry Potter ipak stigao u Hogwarts, Dobby se tako zaprepastio da mu je zagorjela gazdina večera! Nikad nije Dobby, gospodine, izgutao takve batine..."

Harry klone na jastuke.

"Zbog tebe smo Ron i ja skoro isključeni iz škole", reče mu oštrim glasom, "Bolje će ti biti, Dobby, da se izgubiš odavde prije nego što lni pollovo i2rastu l-osti, jer bih te mo~o z~d~viti..."

Dobby se ovlaš osmjehne.

"Dobby je, gospodine, navikao na prijetnje smrću. Dobbyju kod kuće prijete smrću pet puta na dan."

Obriše nos uglom prljave jastučnice koju je imao na sebi. Izgledao je tako jadno da Harry osjeti kako i protiv njegove volje splašnjava u njemu gnjev.

"Zašto to nosiš, Dobby?" radoznalo ga priupita.

"Ovo, gospodine?" reče Dobby hvata~ući se za jastučnicu. "Ovo vam je, gospodine, znak ropskog statusa kućnog vilenjaka. Dobby može steći slobodu samo ako mu gospodari podare pravu odjeću. Ali ta obitelj, gospodine, dobro pazi da mi ne dade čak ni čarape, jer bi o»da Dobby mog~o zauvijek otići iz njihove kuće."

Obrisavši svoje izbuljene oči, iznenada reče:

"Harry Potter mora kući! Dobby je mislio da će njegov maljac dostajati da..."

"Tvoj maljac?" ponovi Harry i iznova se ražesti. "Kako to misliš, tvoj maljac? Ti si natjerao onog maljca da me pokuša ubiti?"

"Ne da vas pokuša ubiti, gospodine, nipošto", zgrozi se Dobby. "Dobby želi Harryju Potteru spasiti život! Bolje bi bilo da se vratio kući ozbiljno povrijeđen, nego što je ovdje, gospodine, ostao! Dobby je samo želio da se Harry Potter tako ozlijedi da ga vrate kući!"

"Ah, samo to?" srdito će Harry. "Pretpostavljam da mi ipak nećeš reći zašto si želio da me vrate kući u komadima?"

"Ah, kad bi Harry Potter samo znao!" prostenje Dobby i pusti još koju suzu na onu svoju poderanu jastučnicu. "Kad bi samo znao što on znači nama, pripadnicima nižeg sloja, porobljenima, šljamu čarobnjačkog svijeta! Dobby se, gospodine, sjeća kako je to bilo kad je Onaj čije se ime ne smije izgovoriti bio na vrhuncu moći! S nama su, kućnim vilenjacima, gospodine, postupali kao s gamadi! Dabome da s Dobbyjem, gospodine, i dan-danas tako postupaju", priznade on brišući lice jastučnicom. "Ipak se, gospodine, život uglavnom popravio za moj soj otkako ste vi nadvladali Onoga čije se ime ne smije izgovoriti. Harry Potter je ostao živ i skršio je moć Gospodara tame, i svanula je nova zora, gospodine, i Harry Potter je zasjao kao svjetionik nade svima nama koji smo već mislili da nikad, gospodine,

neće doći kraj mračnim danima" A sad će se u Hogwartisu do~oditi

strahote, možda se već i doga~aju, i Dobby ne može ostaviti Harryja Pottera ovdje ~ad se ponavlja ta priča, kad je opet otvorena Odaja tajni..."

Dobby se sledi od užasa, a onda zgrabi Harryjev vrč s vodom sa stolića uz krevet, udari se njime po glavi i sruši se na pod. Malo zatim popne se opet na krevet gledajući ukriž, i promrmlja:

"Zločesti Dobby, jako zločesti Dobby..."

"Postoji dakle Odaja tajni?" prošapće Harry. "L.. kažeš da je već i prije bila otvorena? Pričaj mi, Dobby!"

Kad se Dobbyjeva ruka iznova počela primicati vrču, Harry ga zgrabi za koščato zapešće.

"Ali ja nisam rođen kao bezjak... kako onda mogu biti ugrožen od te Odaje?..."

"Ah, gospodine, ne pitajte me više ništa, ne pitajte više ništa jadnog Dobbyja", promuca on svijetleći svojim velikim očima u mraku. "Mračna se zlodjela ovdje snuju, ali Harry Potter ne smije biti ovdje kad se ona dogode. Vratite se kući, Harry Potter! Vratite se kući! Harry Potter se ne smije, gospodine, u ovo pačati, to je previše opasno..."

"Tko je to bio, Dobby?" upita ga Harry držeći ga čvrsto za zapešće da se opet ne udari vrčem po glavi. "Tko je otvorio tu Odaju? Tko ju je prošli put otvorio?"

"Dobby vam to, gospodine, ne može reći, ne može, Dobby vam to ne smije reći!" procvili vilenjak. "Vratite se kući, Harry Potter, vratite se kući!"

"Ne idem ja nikamo!" odlučno će Harry. "Moja je najbolja prijateljica rođena kao bezjakinja, i ona će biti prva na redu kad se Odaja stvarno otvori..."

"Harry Potter stavlja svoj život na kocku radi prijatelja!" prostenje Dobby u nekakvom bolnom zanosu. "Kako je to plemenito! Kako je to hrabro! Ali on se mora spasiti, Harry Potter ne smije..."

Dobby se iznenada ukoči a uši mu kao u šišmiša zadržću. I Harry je nešto čuo. Vani su se, u hodniku, približavali nečiji koraci. "Dobby mora otići!" dahne užasnuti vilenjak. Začuje se prasak i Harry je još u ruci držao samo zrak. Svali se opet na krevet očiju uprtih u tamna bolnička vrata, osluškujući korake kako se sve više približavaju.

Malo zatim u sobu natraške ude Dumbledore u dugačkom vunenom kućnom kaputu i s noćnom kapićom na glavi, Nosio je glavu nečega što je izgledalo kao kip. Čas zatim pojavi se i profesorica McGonagall noseći noge tog kipa. Zajedno polože kip na slobodan krevet. "Pozovite Madame Pomfrey", šapne Dumbledore, a profesorica

McGonagall pohita uz Harryjev krevet i nestane. Harry je ležao potpuno mirno, praveći se da spava. Čuo je uzbudene glasove, a onda se iznova pojavi profesorica McGonagall u pratnji Madame Pomfrey, koja je u hodu oblačila vestu preko spavačice. Harry začuje nečiji duboki uzdah.

"Što se dogodilo?" upita šaptom Madame Pomfrey Dumbledorea i sagne se nad kip na krevetu.

"Još jedan napad", odgovori joj Dumbledore. "Minerva ga je našla na stubištu."

"Pokraj njega je bio samo jedan grozd", nadopuni ga profesorica McGonagall. "Mislim da se želio došuljati ovamo, do Pottera."

Harryju se okrene želudac. Polako i oprezno pridigne se tek za koji centimetar da pogleda kip na obližnjem krevetu. Zraka mjesečine obasjavala je izbuljene oči.

Bijaše to Colin Creevey. Oči mu bile razrogačene a u ispruženim rukama na prsima držao je fotoaparat.

"Skamenjen?" šapne Madame Pomfrey.

"Da", potvrdi profesorica McGonagall. "Sva se ježim pri pomisli.. Da Albus nije slučajno išao dolje po vrući kakao, tko zna što bi se..."

Sve se troje zagledaju u Colina. Zatim se Dumbledore sagne i istrgne fotoaparat iz Colinovih ukočenih prstiju.

"Mislite da je uspio snimiti napadača?" zapita ga profesorica McGonagall napetim glasom.

Dumbledore joj ne odgovori. Skine poklopac s aparata. "Bože dragi!" uzvikne Madame Pomfrey.

Iz aparata je suknuo mlaz pare. Tri kreveta dalje od njega, Harry osjeti jedak vonj spaljene plastike.

"Istopilo se", u čudu će Madame Pomfrey. "Sve se istopilo..." "Što to znači, Albuse?" napeto zapita profesorica McGonagall. "To znači da je Odaja tajni doista ponovo otvorena", odgovori joj Dumbledore.

Madame Pomfrey pokrije usta rukom. Profesorica McGonagall zUrlla je u Dumbledorea,

"Ali, Albuse... stval'lio... tko ju je otvorio?"

"Nije pitanje tko!"; odgovori Dumbledore promatrajući Colina. "Nego je pitanje kako... "

Sudeći po onome što je Harry u polumraku vidio od lica profesorice McGonagall, ni ona nije znala ništa više od njega.

DUELANTSKI KLUB

Kad se Harry u nedjelju ujutro probudio, bolnička je soba bila jarko obasjana zimskim suncem, a u ruci je opet osjećao da ima kosti, samo ukočene. Brzo se pridigao da baci pogled na Colinov krevet, ali~mu je vidik bio zastrt visokim zastorima iza kojih se Harry jučer bio presvukao. Čim je opazila da se probudio, Madame Pomfrey užurbano je došla s doručkom na pladnju, a odmah mu je zatim počela savijati i rastezati ruku i prste.

"Sve je u redu", reče mu dok je on nespretno kusao kašu lijevom rukom. "Nakon doručka ću vas otpustiti."

Harry se obuče što je brže mogao i pohita u Gryffindorsku kulu jedva čekajući da ispriča Ronu i Hermioni sve o Colinu i Dobbyju, ali ih ne nađe. Pođe ih tražiti pitajući se kamo li su mogli otići. Bio je pomalo uvrijeđen što njih ne zanima ima li on opet kosti u ruci ili nema.

Dok je prolazio pored knjižnice, iz nje laganim korakom izade Percy Weasley, po svemu su~eći mnogo bolje raspoložen nego kad su se prošli put sreli.

"O zdravo, Harry!" pozdravi ga. "Jučer si izvrsno letio, svaka ti čast! Gryffindori su preuzeli vodstvo u Medudomskom prvenstvu ti si im donio pedeset bodova!"

"Jesi li možda vidio Rona ili Hermionu?" upita ga Harry.

"Ne, nisam", odgovori Percy s nešto bljedim smiješkom na licu. "Nadam se da Ron nije opet u nekom ženskom zahodu..."

Harry se na silu osmehne gledajući za Percyjem, a onda se odmah zaputi u nužnik Plačljive Myrtle. Nije vidio razloga zašto Ron i Hermiona ne bi opet bili tu. Nakon što se uvjerio da ni Filch ni bilo tko od prefekata nisu u blizini, otvori vrata i začuje njihove glasove

iz~edne zatvorene kabine.

"Ja sam", reče zatvarajući vrata za sobom. Začuje nekakav zveket, pljusak vode i uzdah iz one kabine, a onda opazi i Hermionino oko kako viri kroz ključanicu.

"Harry!" usklikne ona. "Kako si nas uplašio! Hodi unutra... kako ti je ruka?"

"Dobro", odgovori Harry i ugura se u kabinu. Na zahodu je stajao stari kotlić, a po pucketanju ispod njega Harry zaključa da pod kotličem gori vatra. Hermionina je specijalnost bilo čaranje vatre otporne na vodu.

"Htjeli smo doći po tebe, ali smo umjesto toga odlučili početi spravljati višesokovni napitak", objasni mu Ron dok je Harry jedva nekako zatvarao vrata za sobom. "Zaključili smo da je ovo najsigurnije mjesto za tako nešto."

Harry im počne pripovijedati o Colinu, ali mu Hermiona upadne u riječ:

"To već znamo, čuli smo jutros profesoricu McGonagall kako priča o tome profesoru Flitwicku. Zato smo i odlučili da se radije prihvatimo posla..."

"Što prije izvučemo od Malfoya priznanje, to bolje", progunda Ron. "Znaš šta ja mislim? Da je on bio tako razočaran poslije utakmice da se iskalio na Colinu..."

"Imam vam još nešto reći", nastavi Harry gledajući Hermionu kako trga snopiće glistovnice i baca ih u napitak. "Dobby me posjetio usred noći."

Ron i Hermiona pogledaju ga u čudu. Harry im ispričaje sve što mu je Dobby kazao". ili zatajio, Ron i Hermiona slušali su ga otvorenih usta.

"I prije je već bila otvorena Odaja tajni?" priupita ga Hermiona.

"Onda je sve jasno", reče Ron slavodobitnim glasom. "Bit će da je Lucius l~alfoj otvorio Odaju dok je još ovdje išao u školu, a sa~ je

otkrio dragom starom Dracu kako se to radi. To je bar jasno. Ipak je šteta što ti Dobby nije rekao kakva se neman tamo krije. Da mi je znati kako to da nitko nije primijetio da se to čudovi~te smuca po školi?"

"Možda se može učiniti nevidljivim?" nabaci l~ermiona gurajući ~ijavice na dno kotlića. "Ili se može pretvoriti u oklop ili tako nešto? i;fn~n nns" n lrn~"nlntnnLirrv rtnntrimn f)

"Ti, Hermiona, malo previše čitaš", reče joj Ron sipajući mrtve muhe zlatare na pijavice. Zatim izgužva praznu vrećicu od muha zlatara i ponovo pogleda Harryja. "I tako nas je Dobby spriječio da stignemo na vlak a tebi i ruku slomio..." Zavrti glavom. "Znaš šta, Harry? Ako ti taj ne prestane spašavati život, ubit će te!"

Do ponedjeljka ujutro proširila se po cijeloj školi vijest da je i Colin Creevey napadnut i da sad leži tako reći mrtav u bolničkom krilu. Uskoro je sve bruhalo od glasnina i sumnji. Učenici prve godine

kretali su se po dvorcu u gusto zbijenim skupinicama, kao da se boje da će biti napadnuti ako se odvaže kretati sami.

Ginny Weasley, koja je na predavanjima iz Čarolija sjedila uz Colina Creeveya, bila je unezvijerena, ali je Harry smatrao da Fred i George griješe u načinu na koji je nastoje raspoređivati. Naizmjenice su čaranjem uspijevali da im naraste krzno, ili da se ospu čirevima, pa onda iskakali iza kipova pred nju. Prestali su to raditi tek kad im je Percy, tresući se sav od bijesa, zaprijetio da će javiti gospodi Weasley da Ginny pati od noćnih mora.

Dotle je, iza leđa profesora, u školi procvala trgovina talismanima, amajlijama i drugim zaštitnim sredstvima. Neville Longbottom kupio je velik, smrdljiv luk, šiljast purpurni kristal i truli rep daždevnjaka prije nego što su mu članovi Gryffindora objasnili da njemu ne prijete nikakva opasnost, jer je potomak čistokrvne čarobnjačke obitelji pa ga po svoj prilici nitko neće dirati.

"Najprije su se okomili na Filcha," odgovorio ~m je Neville onako prestrašena okrugla lica, "a svi znaju da sam i ja nešto kao hrkan,"

Drugog tjedna u mjesecu prosincu profesorica McGonagall došla je, kao i obično, popisati sve one koji će za Božić ostati u školi. Prijavili su se i Harry, Ron i Hermiona. Kad su čuli da i Malfoy ostaje u školi, to im se učinilo vrlo sumnjivim. Božićni blagdani bili bi idealna prilika da se posluže višesokovnim napitkom i pokušaju izvući od njega željeno priznanje,

Na žalost, napitak je bio tek dopola zgotovljen, Još im je nedosta

jao rog dvoroga i zmija drvolaza, a to su mogli pribaviti samo iz Snapeovih privatnih zaliha. Harry je osobno mislio da bi se radije suočio i sa Slytherinovim legendarnim čudovištem nego da ga Snape ulovi

u kra~i u njegovoj sobi.

Kako se bližio četvrtak popodne kad će imati blok-sat iz Čarobnih napitaka, Hermiona im žustro reče:

' "Morat ćemo mu odvući pažnju na drugu stranu da bi se netko od nas ušuljao u njegovu sobu i uzeo što nam treba."

Harry i Ron nervozno je pogledaju.

"Mislim da će najbolje biti da ja idem u krađu", nastavi Hermiona praktičnim tonom. "Vas biste dvojica izletjeli iz škole kad biste opet nešto zabrljali, a ja nisam još dosad kažnjavana. Vi ćete dakle morati samo izazvati gužvu kojom će Snape biti zaokupljen pet-šest minuta."

Harry se ovlaš osmjehne. Namjerno izazvati gužvu na Snapeovu sati iz Čarobnih napitaka, bilo je otprilike isto tako preporučljivo kao i ubosti u oko zmaja dok spava.

Satovi Čarobnih napitaka održavali su se u jednoj od velikih prostorija bivše tamnice. Predavanje u četvrtak popodne teklo je uobičajenim tokom. Između drvenih stolova stajalo je dvanaest kotlića iz kojih se pušilo, a na stolovima su se nalazile mjedene vage i lonci sa sastojcima. Dok se Snape provlačio između oblaka pare i sipao otrovne primjedbe na račun Gryffindora, Slytherini su se zadovoljno smijuckali. Draco Malfoy, koji je bio Snapeov ljubimac, neprestance je bacao oči riba gušavica na Rona i Harryja, koji su znali da mu ne smiju ničim uzvratiti jer bi bili kažnjeni prije nego što bi uspjeli reći "keks".

Harryjeva otopina za nadimanje bila je odviše rijetka, ali je on bio

zaokupljen važnijim mislima. Čekao je na Hermionin signal i jedva da je slušao Snapea kako se izruguje njegovu vodenastom napitku.

Kad se Snape okrenuo i otišao gnjaviti Nevillea, Hermiona je ulovila Harryjev pogled i klimnula mu glavom.

Harry se hitro sagne iza svog kotlića, izvadi iz džepa Fredove Filibusterove rakete i kvrcne po njima čarobnim štapićem. Rakete počnu šištati i prštati. Znajući da ima samo nekoliko sekunda vremena, Harry se uspravi, nacilja i baci raketu ravno na cilj - u Goyleov kotlić.

Goyleov napitak prasne i prospe se po učenicima. Pojedinci su vrištali, pogođeni kapima otopine za nadimanje. Malfoya je otopina po~odila u lice pa mu ~e nos natekao poput balona. Goyle ae posrtao držeći se za oči~ koje su mu se povećale do veličine tanjura. Sn~pe je nasto~ao uspostaviti red i ustanoviti što se zapravo dogodilo. Usred te zbrk~ Harry je opazilo kako so H~rmiona tiho iskrada iz prostorlj~, "Mir! MIR!" urlao je Snape. "Svi koji su pogođeni otopinom neka dođu k meni da im dadem napitak za splašnjavanje. Uh, kad otkrijem krivca za ovo..."

Harry se svladavao da se ne nasmije gledajući Malfoya kako juri prema profesoru pognute glave pod teretom nosa veličine male dinje. Dok je polovica učenika nesigurno prilazila Snapeovoj katedri nekima su od njih ruke bile teške poput debelih toljaga, a neki nisu mogli govoriti jer su im usne bile natekle preko svake mjere - Harry je opazio kako se Hermiona krišom vratila u predavaonicu s nabušenom pelerinom na truhu.

Pošto su svi popili gutljaj protuotrova te su im splasnuli pojedini otoci, Snape je odjurio do Goyleova kotlića i iščeprkao iz njega iskrivljene crne ostatke rakete. Iznenada zavlada muk.

"Ako ikad utvrdim tko je ovo bacio," šapne Snape, `jamčim vam da će ta osoba biti isključena iz škole."

Harry je namjestio na licu izraz za koji se nadao da izražava nedoumicu. Snape ga je mjerkao pogledom. Kad je nakon desetak minuta zazvonilo zvonce, Harryju je pao kamen sa srca.

"On zna da sam to bio ja", reče Harry Ronu i Hermioni dok su hitali prema zahodu Plačljive Myrtle.

"Vidio sam to lijepo po njemu!" Hermiona ubaci nove sastojke u kotlić i uzme grozničavo miješati.

"Napitak će biti gotov za dva tjedna", zadovoljno utvrdi.

"Snape ne može dokazati da si to bio ti", pokuša Ron utješiti Harryja, "Sto ti uopće može?"

"Koliko ja poznajem Snapea, mogao bi mi grdno zapapriti", reče

Harry dok se napitak pjenio i krčkao.

Tjedan dana kasnije Harry, Ron i Hermiona prolazili su kroz predvorje kad ugledaju skupinicu učenika okupljenih oko oglasne ploče, na kojoj bješe netom izvješten pergament. Uzbuđeni Seamus Finnigan i Dean Thomas pozovu ih rukom.

"Osniva se duelantski klub!" reče Seamus. "Večeras je prvi sastanak! Ja bih se rado upisao u tečaj za dvoboje, to bi nam ovih dana moglo dobro doći,"

"Što, zar ti misliš da bi slytherinsko čudovište prihvatilo dvoboj?" priupita ga Ron, ali i on radoznalo pročita obavijest na ploči.

"Moglo bi ipak biti od neke koristi", reče Harryju i Hermioni kad su pošli na večeru. "Da pogledamo?"

Harry i Hermiona bili su oboje za to, pa su u 8 sati navečer opet pohitali u Veliku dvoranu. Veliki stolovi za blagovanje bili su nestali, a uz jedan zid pojavila se zlatna pozornica osvijetljena tisućama svijeća što su lebdjele u zraku. Strop je opet bio baršunastocrne boje. Reklo bi se da se pod njim skupila većina učenika. Svi su bili nekako uzbuđeni i nosili čarobne štapiće.

"Zanima me tko će nas podučavati?" reče Hermiona dok su upadali među raspričane kolege. "Netko mi je rekao da je Flitwick u mladim danima bio ponajbolji duelant, možda će nas on podučavati?"

"Samo da nije..." započne Harry, ali naglo umukne i prostenje na podij je stupio Gilderoy Lockhart u sjajnoj pelerini plavoj poput šljive, i u pratnji nikog drugog nego Snapea, koji je, kao i obično, bio u crnom.

Lockhart mahne rukom okupljenima ne bi li ih utišao, a onda im dovikne:

"Dođite bliže, bliže! Vidite li me svi? Čujete li me svi? Izvrsno! Dakle, profesor Dumbledore dao mi je odobrenje da osnujem ovaj mali duelantski klub, da vas sve izvježbam za svaki slučaj, ako se budete morali braniti kao što sam se ja branio u nebrojenim zgodama... pojedinsti o tome možete naći u mojim dosad objavljenim djelima. Dopustite mi da vam predstavim svog asistenta, profesora Snapea", produ~i Lockhart sa širokim i blistavim osmijehom na licu, "On tvrdi

da se i on donekle razumije u dvoboje pa je ljubazno pristao da mi pomogne na početku iwesti jednu malu demonstraciju. Ali ne morate se ništa brinuti... nakon toga ću vam vratiti vašeg profesora Čarobnih napitaka živa i zdrava, ne bojte se!"

"Zar ne bi bilo idealno da likvidiraju jedan drugog?" promrmlja Ron Harryju na uho.

Snape je napucao gornju usnu. Harry se čudio što se Lockhart još uvijek smješka. Da je Snape njega tako pogledao, on bi pobjegao glavom bez obzira.

Lockhart i Snape okrenu se jedan drugome i poklone. Bar se Lockhart poklonio nervozno vrteći prstima, a Snape je samo razdražljivo mahnuo glavom. Zatim obojica podignu štapiće kao mačeve, "Kao što vidite, obojica držimo štapiće u uobičajenom borbenom stanju", reče Lockhart nijemom skupu, "Kad izbrojim do tri, ba

cit ćemo svoje prve čini. Dakako da ni jedan od nas nema ubilačke namjere."

"Ja se ne bih kladio da je baš tako", promrsi Harry gledajući Snapea kako je iskesio zube.

" » Jedan... dva... tri..."

Obojica zamahnu štapićima iznad ramena. Snape uzvikne: "Expelliarmus!" Zasljepljujući bljesak skrletnog svjetla pokosi Lockharta i on odleti natraške s pozornice, tresne o zid, spuzne i raskreči se na podu.

Malfoy i još neki Slytherini počnu klicati od radosti. Hermiona se propne na prste.

"Nije mu se valjda ništa dogodilo?" procvili držeći ruku preko usta.

"Baš nas briga!" odvrata Harry i Ron uglas.

Lockhart se jedva osovi na noge. Klobuk mu je odletio a kovčava kosa digla se na glavi.

"E, sad ste vidjeli!" reče i vrati se teturajući na podij. "To vam je bila čarolija razoružanja-ja sam, kao što ste vidjeli, izgubio svoj štapić... ah, hvala vam, gospođice Brown. Da, to vam je, profesore Snape, bila dobra ideja da im pokažete tu čaroliju, samo, ako smijem reći, bilo je unaprijed jasno što ćete izvesti. Mogao sam vas ja lako sprijeti

...citi u tome da sam baš htio. Ali držao sam da će za njih biti poučno da vide..."

Snape ga je krvnički gledao. Možda je Lockhart to ipak opazio jer najednom reče:

"Dosta je bilo demonstriranja. Ja sad idem među vas da vas razvrstam na parove. Profesore Snape, hoćete li mi pomoći, molim vas..." Obojica zađu među učenike i počnu sastavljati parove. Lockhart

spari Nevillea sa Justinom Finch-Fletchleyjem, ali Snape dođe do Harryja i Rona prije Lockharta.

"Mislim da je vrijeme da razdvojimo par iz snova", podsmjehne im se on. "Weasley, vi ćete biti par sa Finniganom, a Potter..."

Harry automatski priđe Hermioni.

"To ne dolazi u obzir", reče Snape smješkajući se hladno. "Gospođice

Malfoy, hodite amo, Da vidimo kako ćete vi izaći na kraj sa

Slavnim Potterom, A vi se, gospođice Granger", moiete spariti sa gospođicom »ulstrode."

Malfoy se približi Harryju smijuckajući se. Za njim dođe i jedna Slytherinka, koja podsjeti Harryja na sliku koju je vidio u Ferijama s vješticama. Bila je krupna i zdepasta, s izazivački isturenim jakom bradom. Hermiona joj se ovlaš osmjehne, ali joj ona ne uzvрати osmijehom.

"Okrenite se sad svako svom partneru!" dovikne im Lockhart koji se vratio na podij. "I poklonite se jedno drugome!"

Harry i Malfoy jedva da su naklonili glave ne odvajajući očiju jedan od drugoga.

"Štapiće na gotovs!" vikne Lockhart. "Kad izbrojim do tri, bacite svoje čini da razoružate protivnika... samo da ga razoružate... ne želimo nikakve nezgode. Jedan... dva... tri..."

Harry zamahne štapićem iznad ramena, ali je Malfoy zamahnuo već nakon "dva" i svojom čarolijom tako snažno pogodio Harryja da je ovaj imao osjećaj kao da ga je tko tavom raspalio po glavi. Harry posrne, ali ostane na nogama i, ne časeći ni časa, uperi štapić ravno u Malfoya i vikne:

"Rictusempra!"

Mlaz srebrna svjetla zgodi Malfoya u trbuh pa se on dašćući presamiti.

Kad Malfoy poklekne, Lockhart panično vikne iznad glava parova zaokupljenih borbom:

"Rekao sam vam da samo razoružate protivnika!"

Harry je pogodio protivnika čarolijom škakljanja tako da se Malfoy previjao od smijeha. Harry uzmakne, obuzet neodređenim osjećajem da ne bi bilo sportski začarati Malfoya dok je na podu, ali je to bila pogreška. Hvatajući zrak, Malfoy uperi štapić u Harryjeva koljena i izusti gušeći se:

"Tarantallegra!" Sljedećeg je trenutka Harry izgubio vlast nad nogama, koje su zaplesale neku vrstu brzog fokstrola.

"Stanite! Stanite!" prodere se Lockhart, ali Snape preuzme komandu.

"Finite Incantatem!" vikne. Harry prestane plesati, a Malfoy se prestane smijati pa obojica pogledaju oko sebe.

Sve oko njih bijaše obavijeno zelenkastim dimom. NeUille i Jus

tin ležali su na podu predlšući, Ron je pridizao s poda Seamusa pe

peljasta lica i ispričavao mu se zbog onoga što mu je učinio svojim slomljenim štapićem. Međutim, Hermiona i Millicent Bulstrode još su se nadmetale. Millicent je držala u "kravati" Hermionu koja je cviljela od boli. Štapići i jedne i druge ležali su zaboravljeni na podu. Harry im priskoči i otrgne Millicent od Hermione, što nije bilo nimalo lako jer je Millicent bila znatno viša od njega.

"O Bože", izusti Lockhart skakućući između učenika i promatrajući razbojište. "Ustanite, Macmillan... pazite, pazite, gospođice Fawcett... dobro stisnite ranu, Boot, pa će začas prestati krvarenje... Mislim da će biti bolje da vas naučim kako ćete blokirati neprijateljske čini", nastavi Lockhart stojeći smeten nasred dvorane. Zirnuvši na Snapea, koji je sijevao crnim očima, u hipu skrene pogled na drugu stranu. "A sad trebam dva dobrovoljca... kako bi bilo da to budete vi, Longbottom i Finch-Fletchley?"

"To vam nije, profesore Lockhart, dobra ideja", reče Snape prilazeći mu poput velika i zlokobna šišmiša. "Longbottom izaziva pravu pustoš čak i najobičnijim čarolijama. Evo, ovo što je ostalo od Finch-Fletchleya možemo poslati u bolnicu u kutiji šibica." Nevilleovo okruglo rumeno lice postane još rumenije. "Kako bi bilo da pokušamo s Malfoyem i Potterom?" predloži Snape smješkajući se iskrivljenim usnama.

"Izvrсна ideja!" usklikne Lockhart i mahne rukom Harryju i Malfoyu neka dođu u sredinu dvorane. Gomila se razmakne da ih propusti.

"Dakle, l~arry," nastavi Lockhart, "kad Draco >aperi štapić u vas, Vl Cete 01~0 DapIaVltl~"

Podigne svoj štapić i pokuša izvesti kompliciranu, vreckavu kretnju rukom, ali mu štapić ispadne iz ruke. Snape se zasmijulji dok je Lockhan brže-bolje podizao štapić govoreći:

"Hopla... moj je štapić, izgleda, malo previše uzbuđen."

Snape priđe Malfoyu, sagne se i šapne mu nešto na uho. I Malfoy se zasmijulji. Harry nervozno pogleda Lockharta i reče mu:

"Gospodine profesore, možete li mi još jednom pokazati taj svoj obrambeni potez?"

"Frka, ha?" promrsi Malfoy tako da ga Lockhart nije mo~ao čuti.

"To su tek tvoje puste želje!" odbrusi mu Ha~~y k~aj~~kotri tts~tl~. Lockhart veselo klepne Harryja po ramenu i reče mu:

"Učinite, Harry, sve isto onako kao ja!" "Što, da ispuštim štapić?"

Ali Lockhart ga nije slušao.

"Tri... dva... jedan... kreni!" uzvikne. Malfoy hitro podigne štapić i prodere se: "Serpensortia!"

Vrh mu štapića prasne. Harry je zgranut gledao kako iz protivnikova štapića sune duga, crna zmija i tresne na pod između njih dvojice pa se uspravi, spremna za napad. Gomila naglo ustukne i napravi borcima mjesta vrišteći na sav glas.

"Samo mirno, Potter!" reče mu Snape lijenim glasom očito uživajući u tom prizoru - kako Harry nepomično stoji pred razjarenom zmijom. "Ja ću je maknuti..."

"Pustite mene!" uzvikne Lockhart, pa zavitla štapićem prema zmiji i iznenada nešto prasne. Ali zmija nije nestala nego se vinula oko tri metra uvis i bučno tresnula opet na pod. Onako raspomamljena, bijesno sikćući, krene ravno na Justina Finch-Fletchleyja i ponovo se uspravi i iskesi zube, spremna za napad.

Harry nije bio načisto zašto je to učinio, nije čak bio ni svjestan da je tako odlučio. Jedino je znao da su ga noge same ponijele kao da je na koturaljkama, te da je glupo doviknuo zmiji: "Ostavi ga na miru!" I začudo-neobjašnjivo-zmija se izvali na pod, poslušna kao debelo gumeno crijevo za polijevanje vrta; očiju uprtih u Harryja, Harry osjeti kako ga napušta strah. Znao je da zmija neće više nikog napasti, iako ne bi umio objasniti otkud to zna.

Podigne pogled na Justina i osmijehne mu se očekujući da će Justin odahnuti, ili da će se začuditi, ili mu čak iskazati zahvalnost... no nipošto da će se uplašiti ili naljutiti.

"Kakvu to igru igraš?" vikne Justin i, prije nego što je Harry dospio išta reći, okrene se i izjuri iz dvorane.

Snape istupi naprijed, zamahne štapićem i zmija iščezne u oblačiću crnog dima. I Snape je gledao Harryja na neočekivan način - bi

jaše to oštar i proračunat pogled, koji se Harryju nije svidio, Bio je nejasno svjestan i zloslutnog mrmljanja što se širi po dvorani, Zatim osjeti kako ~a netko odostra~a poteže za pelerinu`

rrr ~ ~ Y n i I(TT ~ 1 ~ I

Ron ga je izveo iz dvorane, a Hermiona ih je pratila sa strane. Dok su prolazili kroz vrata, učenici su s obje strane uzimali pred njima kao da se boje da se ne zaraze. Harryju nije bilo jasno što se zbiva, a ni Ron ni Hermiona nisu mu ništa objasnili dok ga nisu odveli uza stube do prazne gryffindorske društvene prostorije. Tu Ron gurne Harryja u naslonjač i reče mu:

"Ti si parsel-ust. Zašto nam to nisi rekao?" "Što sam ja?" upita ga Harry.

"Parsel-ust!" ponovi Ron. "Ti znaš govoriti sa zmijama!" "Znam", potvrdi Harry. "Ali ovo mi je tek drugi put u životu. Jednom sam slučajno u zoološkom vrtu nahuckao bou constrictora na svog bratića Dudleyja... no to je duga priča... i onda mi je zmija rekla da nije nikad bila u Brazilu, a ja sam je na neki način oslobodio iako to nisam htio. To je bilo prije nego što sam saznao da sam čarobnjak..."

"Boa constrictor ti je rekla da nije nikad bila u Brazilu?" ponovi Ron slabašnim glasom.

"Pa šta onda?" reče Harry. "Kladio bih se da bi to i mnogi drugi razumjeli."

"E, ne, ne bi", odsiječe Ron. "To je vrlo rijedak talent. Harry, to ti ne valja."

"Što ne valja?" upita ga Harry i ozbiljno se naljuti. "Što je to sa svima vama? Čuj, da nisam toj zmiji rekao da ne napadne Justina..." "A, to si joj dakle rekao?"

"Kako to misliš? Pa i ti si bio tamo... čuo si me."

"Čuo sam te kako govoriš parselskim jezikom," reče Ron, "zmijskim jezikom. Mogao si joj svašta reći. Nije čudo što se Justin uspaničario. Izgledalo je kao da zmiju nagovaraš na nešto, tako otprilike. Bilv je to, znaš, jezovitv,"

Harry se zapilji u njega.

"Pa zar sam ja govorio nekim drugim jezikom? Ali... ja to uopće nisam primijetio... kako mogu govoriti nekim drugim jezikom a da nisam toga svjestan?"

Ron zavrti glavom. On i Hermiona izgledali su kao da im je tko umro. Harryju nije bilo jasno što je u tome tako strašno.

"I~oćete li mi reći što je u tome loše da čovjek spriječi jednu

~adnu ~mij~tinu da odgrize Justinu glavu~" upita ih, "Zar nije sve

jedno kako sam to učinio dokle god Justin ne mora sudjelovati u lovu bezglavih jahača?"

"Nije svejedno", odvrati napokon Hermiona prigušenim glasom, "jer je Salazar Slytherin bio znamenit upravo po tome što je govorio sa zmijama. Zato je zmija i simbol Slytherina."

Harry zine od čuda.

"Točno", potvrdi Ron. "Sad će cijela škola biti uvjerena da je on tvoj prapraprapradjed ili tako nešto..."

"Ali nije", usprotivi se Harry, obuzet panikom koju nije znao ni sam sebi objasniti.

"E, to ćeš teško dokazati", ustvrdi Hermiona. "On je živio prije otprilike tisuću godina. Koliko mi znamo, ti bi mu stvarno mogao biti potomak."

Te je noći Harry satima ležao budan. Kroz otvor između zastora na svom krevetu s baldahinom gledao je snijeg kako promiče pokraj prozora na kuli. Premišljao je.

Bi li on doista mogao biti potomak Salazara Slytherina? On, uostalom, ništa ne zna o obitelji svog oca. Dursleyjevi su mu oduvijek branili da ih zapitkuje o svojoj čarobnjačkoj rodbini.

Pokuša tiho kazati nešto na parselskom jeziku, ali mu riječi nisu dolazile na pamet. Činilo se da taj jezik zna samo kad se nađe licem u lice sa zmijama.

"Ali ja sam među Gryffindorima", pomisli. "Razredbeni klobuk ne bi me dodijelio Gryffindorima da mi u žilama teče slytherinska krv..."

"Ah", javi mu se u glavi pakostan, sitan glas. "Ali Razredbeni klobuk htio te je uvrstiti među Slytherine, zar se ne sjećaš?"

Harry se prevrne u krevetu. Sutra će vidjeti Justina na satu Travarstva i objasniti mu da on nije podbadao zmiju na njega, nego da ju je odvratio od njega, što bi valjda (srdito pomisli lupajući šakom po jastuku) svaka budala morala shvatiti.

Međutim, do Sutradan ujutro Snijeg koji je po noći počeo padati prevorio se u tako gustu vijavicu da je otkazan posljednji sat iz Travarstva - profesorica Sprout htjela je isprobati čarapice i šalove na mandragorama, što je bila složena operacija koju ne bi nikome drugom povjerila, pogotovo što je sad bilo neobično važno da mandragore brzo izrastu i ožive Gospu Norris i Colina Creeveyja.

Harry je sjedio uz kamin u gryffindorskoj društvenoj prostoriji i grizao se zbog svega toga dok su Ron i Hermiona iskoristili slobodno vrijeme da odigraju partiju čarobnjačkog šaha.

"Za Boga miloga, Harry!" reče iznervirana Hermiona kad jedan od Ronovih lovaca obori jahača s njezina konja i odvuče ga sa šahovnice. "Ako ti je to toliko važno, zašto ne potražiš Justina?"

I tako Harry ustane i prođe kroz rupu ispod portreta u zidu pitajući se gdje bi mogao naći Justina.

U dvorcu je bilo mračnije nego što je inače danju bilo, zato što se vani kovitlao gust, siv snijeg. Drhtureći, Harry je prolazio pored učionica u kojima su predavanja bila u toku, te je, usput, zapažao ponešto od onoga što se u njima zbiva. Profesorica McGonagall vikala je na nekoga tko je, po svemu sudeći, pretvorio svoga prijatelja u jazavca. Odoljevši želji da zaviri u tu učionicu, Harry produži dalje i pomisli da je Justin možda iskoristio slobodno vrijeme da malo uči, pa ga nakani najprije potražiti u knjižnici.

I doista je skupina Hufflepuffa, kojima je također otpao sat iz Travarstva, sjedila u stražnjem dijelu knjižnice. Ipak, ne bi se reklo da im je učenje na pameti. Između dugih redova polica s knjigama Harry opazi da su zbili glave, cijelo zaneseni zanimljivim razgovorom. Nije primijetio da je i Justin među njima. Išao je prema njima

kad mu dopre do ušiju nešto od onoga što su govorili, pa zastane da poslušaju, skriven na Odjelu nevidljivosti.

"Ja sam u svakom slučaju rekao Justinu da se sakrije u našu spavaonicu", govorio je krupan dječak.

"Mislim, ako ga je Potter već izabrao za svoju sljedeću žrtvu, najbolje će biti da se neko vrijeme ne pokazuje na javnim mjestima. Justin je, naravno, očekivao da će se ovako nešto dogoditi još od onog trenutka kad se odao Potterom da je rođen kao bezjak. Justin mu je zapravo priznao da je trebao pohađati školu u Eatonu. A to nije baš nešto o čemu treba trubiti kad je Slytherinov baštinik u lovu na žrtve, zar ne?"

"Ona ti, Ernie, misliš da je to stvarno bio Potter?" upita ga tjeskobnim glasom dječak s plavim pletenicama.

"Hannah," ozbiljno će krupni dječak, "on je parsel-ust, A svi znaju da je to obilježje crnih maga. Jesi li ikad čula da neka normalna

osoba govori sa zmijama? Pa i samog su Slytherina zvali Zmijousti!"

Na te riječi uslijedi potmulo mrmorenje, a Ernie nastavi: "Sjećate se što je pisalo na zidu? Neprijatelji baštinika, čuvajte se!"

Potter je imao nekakav sukob s Filchom, a uskoro nakon toga napadnuta je Filchova mačka. Onaj mali s prve godine, Creevey, naljutio je Pottera na metlobojskoj tekmi jer ga je fotografirao dok je on ležao u blatu, a uskoro nakon toga saznajemo da je napadnut i Creevey."

"Ali on je meni oduvijek bio tako nekako simpatičan", napomene Hannah nesigurnim glasom. "Uostalom, on je i otjerao Znate-već-koga. Pa neće valjda biti da je skroz-naskroz zao?"

Ernie tajnovito snizi glas, pa Hufflepuffi još više zbiju glave. Harry im se još više približi ne bi li čuo što Ernie govori.

"Nitko ne zna kako je on preživio napad Znate-već-koga. Hoću da kažem da je bio još beba kad se to dogodilo. Očekivalo bi se da od njega neće ostati ni traga. Takve je čini mogao preživjeti samo vrlo moćan crni mag." Ernie još više spusti glas tako da jedva čujno prošapće: "Zato ga je vjerojatno i htio ubiti Znate-već-tko. Nije želio imati za suparnika još jednog Gospodara tame. Da mi je znati kakve se još sposobnosti kriju u tom Potteru!"

Harry nije više mogao izdržati. Glasno se nakašlje i izade iza polica pred njih. Da nije bio onako bijesan, prizor koji je ugledao bio bi mu smiješan - svi su Hufflepuffi pred njim izgledali kao da su se skamenili od pogleda na nj, a Ernie je priblijedio kao krpa.

"Zdravo!" pozdravi ih Harry. "Tražim Justina Finch-Fletchleyja,"

Bilo je očito da su potvrđene najcrnje strepje Hufflepuffa. Svi plašljivo pogledaju Ernija.

"A što hoćeš od njega?" upita ga Ernie drhtavim glasom.

"Htio bih mu reći što se uistinu dogodilo s onom zmijom u Duelantskom klubu", odgovori mu Harry.

Ernie se ugrize za blijede usne, duboko uzdahne i reče: "Svi smo mi tamo bili i lijepo vidjeli što se dogodilo."

"Onda ste valjda primijetili i da se zmija povukla nakon što sam joj ja nešto dobacio", reče Harry.

"Ja sam samo vidio", tvrdoglavo će Ernie iako je sav drhtao, "da

si ti govorio parselskim jezikom i da si zmiju potjerao na Justina." "Nisam ja nju potjerao na njega!" odsiječe Harry glasom koji je drhtao od srdžbe. "Nije njega zmija ni taknula!"

"Jako je malo falilo", ustvrdi Ernie. "A ako ti se slučajno po glavi motaju kojekakve ideje," žurno nadoda, "mogu ti reći da u mojoj obitelji možeš pratiti unatrag devet generacija vještica i čarobnjaka, i da u mojim žilama teče čista krv da ne može biti čistija, pa..."

"Baš mene briga kakva krv teče u tvojim žilama!" otesito će Harry. "Zašto bih ja napadao one koji su rođeni kao bezjaci?" "Čuo sam da mrziš bezjake kod kojih živiš", brzo ubaci Ernie. "S Dursleyjevima ne možeš živjeti a da ih ne mrziš", odvrati

Harry. "Volio bih da to osjetiš na svojoj koži."

I okrene se na peti i izjuri iz knjižnice, zbog čega ga prijekorno pogleda Madame Pince, koja je upravo laštala pozlaćene korice velike zbirke čarobnih formula.

Harry je bio tako bijesan da je nasumce išao hodnikom jedva primjećujući kuda ide. Posljedica je toga bila da se zaletio u nešto veliko i čvrsto tako da se sruši na pod.

"O, zdravo, Hagrid!" pozdravi Harry dižući pogled s poda. Hagridu je lice bilo potpuno skriveno vunenom kapuljačom pokrivenom snijegom, ali to nije mogao biti nitko drugi jer je svojim ogrtačem od krtičjeg krzna zauzeo veći dio širine hodnika. U jednoj od svojih krupnih ruku u rukavicama držao je mrtvog pijetla.

"Je li sve u redu, Harry?" upita ga nakon što je zadigao kapuljaču da bi mogao govoriti. "A što nisi na predavanju?"

"Otkazano je", odgovori mu Harry ustajući. "A što ti ovdje radiš?" Hagrid podigne uvis beživotnog pijetla.

"Ovo je već drugi kojeg su ubili u ovom polugodištu", odgovori mu. "II su lisice il bauk krvopija, al trebam odobrenje od ravnatelja da zaštitim kokošinjac čarolijom."

Zatim se malo pomnije zagleda u Harryja ispod svojih debelih obrva posutih snijegom.

"Jesi li siguran da ti nije ništa? Izgledaš mi nekako zajapuren i zabrinut."

Harry nije imao snage da mu ponovi sve ono što su Ernie i ostali Hufflepuffi bili nadrobili o njemu.

"Ma nije mi ništa", reče "Moram dalje, Hagride~ sljedeći sat imamo iz Preobrazbe, a moram još otići i po knjige.

I ode. Glava mu je bila još puna onoga što je Ernie napričao o

njemu.

"Justin je očekivao da će se ovako nešto dogoditi još od onog trenutka kad se odao pred Potterom da je rođen kao bezjak..."

Harry se teškim korakom popne uza stube i pođe kroz hodnik, još mračniji od drugih. Baklje je bio pogasio jak, leden propuh koji je puhao kroz pritvoreni prozor. Bio je već prošao polovicu hodnika kad se spotakne o nešto što je ležalo na podu.

Kad se okrene da pogleda ono o što se spotaknuo, osjeti kako mu se okreće želudac.

Na podu je ležao Justin Finch-Fletchley, ukočen i hladan, sa zgranutim izrazom na licu, tupo zagledan u strop. I to još nije bilo sve. Do njega je bila još jedna figura, nešto najčudnije što je Harry ikad vidio.

Bijaše to Skoro Bezglavi Nick, ali ne više onako bisernobijel i proziran nego ispunjen crnim dimom, a lebdio je, nepomičan i u vodoravnom položaju, na petnaestak centimetara od poda. Glava mu bila napol odsječena, a na licu isto onako zgranut izraz kao i u Justina.

Harry se osovi na noge dišući ubrzano i kratko, dok mu je srce bubnjalo po rebrima. Mahnito pogleda na jednu i na drugu stranu pustog hodnika i zapazi kolonu pauka kako gmižu od tijela najbrže što mogu. Jedinu su zvuci bili prigušeni glasovi profesora iz učionica s obje strane hodnika.

Mogao je pobjeći i nitko nikad ne bi saznao da je bio ovdje, Ipak ih jednostavno nije mogao ostaviti da tu leže... mora dovesti pomoć. Hoće li mu itko povjerovati da nema nikakve veze s ovim"

Dok je tako stajao obuzet panikom, bučno se otvore najbliža vrata i na njih izleti kućni duh Peeves.

"Vidi, vidi, pa to je naš mali posro Potter!" raskokodače se Peeves i usput nakrivi Harryju naočale poskakujući pokraj njega. "A što to Potter smjera? Koga to vreba..."

Ali usred salta Peeves se naglo zaustavi. Lebdeći naopačke u zraku, opazio je Justina i Skoro Bezglavog Nicka. Vrativši se u normalni položaj, napuni pluća zrakom i, prije nego što ga je Harry uspio spriječiti, vrisne iz sveg glasa:

"NAPAD! NAPAD! JOŠ JEDAN NAPAD! NI JEDAN SMRTNIK NI

DUH MSU VIŠE SIGURNI! SPAŠAVAJTE SE! NAAAAPAD!"

Tres" tres., tres., - vrata su se u hodniku naglo otvarala jedna za drugima, a učenici povtjeli na njih, Nekoliko dugih t~i~uta ~o

Bezglavom Nicku neprestano su gazili. Harry je stajao pribijen uza zid dok su profesori vikom zahtijevali od učenika da se smire. Dotrčala je i profesorica McGonagall, a za njom i njezini učenici, od kojih je jedan još imao prugastu crno-bijelu kosu. Profesorica je svojim štapićem izazvala snažan prasak kojim je uspostavila tišinu, a onda je svim učenicima zapovjedila da se vrate u učionice. Tek što se hodnik donekle ispraznio, na poprište stigne zadihani Hufflepuff Ernie.

"Uhvaćen na djelu!" prodere se Ernie, potpuno blijed u licu, dramatično upirući prstom u Harryja.

"Dosta više toga, Macmillane!" oštro mu dobaci profesorica McGonagall.

Peeves je skakutao u zraku iznad njih i promatrao scenu cereći se zlobno, jer je oduvijek volio kaos.

Dok su profesori pregledavali Justina i Skoro Bezglavog Nicka, Peeves je zapjevao:

Gle Pottera kožodera, nosi lice ubojice,

Kosi dake nabrzake, od mutnjaka do mutnjice.

"Dosta, Peeves!" obrecne se na nj profesorica McGonagall pa Peeves uzmakne natraške plazeći jezik Harryju.

Profesor Flitwick i profesor Sinistra s ~djela astronomije odni~ jeli su Justina u bolničko krilo, ali kao da nitko nije znao što da urade sa Skoro Bezglavim Nickom. Na kraju profesorica McGonagall prizove čaranjem velik ventilator i dade ga Ernieju da njime otpravi Skoro Bezglavog Nicka uza stube. I doista je Ernie otpuhao ventilatorom Nicka kao kakvu tihu crnu lebdjelicu. I tako su Harry i profesorica McGonagall ostali sami u hodniku.

"Izvolite, Potter, ovuda!" reče mu ona.

"Gospođo profesor," odmah će Harry, "kunem vam se da ja nisam..."

"Ovo više ne stoji do mene, Potter", reče profesorica McGonagall trpkim glasom.

Kad su bez riječi zamaknuli za ugao, profesorica se zaustavi pred jednom velikom i vrlo ruinom vodorigom.

"Limunov šerbet!" reče ona, To je očito bila lozinka jer vodoriga odjednom oživi i makne se u stranu, a zid se iza nje razdvoji. Iako je strahovao od onoga što slijedi, Harry se nije mogao svemu tome na

čuditi. Iza zida su naišli na zavojite stube koje su se kretale gore poput pomičnih stepenica. Čim su on i profesorica McGonagall stupili na njih, Harry začuje kako se zid za njima potmulo zatvara. Penjali su se u krugovima sve više i više dok Harry najposlije, osjećajući kako mu se vrti u glavi, ne ugleda pred sobom blistava hrastova vrata s alkamom u obliku grifona.

Sad je znao gdje su. Ovo je zacijelo Dumbledoreovo prebivalište.

v

VISESOKOVN I NAPITAK

Kad su stigli do vrha zavojitih stuba, profesorica McGonagall pokuca na vrata. Vrata se tiho otvore i oni uđu. Profesorica McGonagall reče Harryju neka je malo pričekaj, i ostavi ga samog.

Harry pogleda oko sebe. Jedna je stvar bila sigurna - od svih profesorskih soba u kojima je do tada bio, ova je Dumbledoreova bila kudikamo najzanimljivija. Da se nije luđački bojao da će biti isključen iz škole, Harry bi rado iskoristio priliku da je razgleda.

Bijaše to velika i lijepa, okrugla soba puna čudnih tihih šumova. Na stolićima tankih nogu ležali su neobični srebrni instrumenti koji su šumili i ispuštali oblačice dima. Na zidovima su visili portreti starih školskih ravnatelja i ravnateljica. Svi su oni spokojno drijemali u svojim okvirima. Bijaše tu i jedan veliki pisaći stol s nogama u obliku šapa, a na polici iza njega ležao je otrcani i poderani čarobnjački šešir - Razredbeni klobuk.

Harry je oklijevao. Oprezno obide sve one vještice i čarobnjake što su drijemali na zidovima. Neće valjda ništa biti ako uzme taj klobuk i ponovo ga stavi na glavu? Samo da vidi... samo da se uvjeri da ga je klobuk doista svrstao u pravi dom.

Tiho obide pisaći stol, uzme klobuk s police i polako ga natakne na glavu. Bio mu je prevelik pa mu je spuznuo preko očiju, baš kao i prvi put kad ga je nabio na glavu. Zurio je u crnu podstavu klobuka i čekao. Tad mu sitan glas šapne u uho:

"Ne da ti vrag mira, Harry Potter?"

"Oyaj, da", promrmlja Harry, "Ovaj", oprostih~ što ~as uznemirujem... htio sam vas pitati..."

"Nisi načisto jesam li te smjestio u pravi dom, je li?" oštromno će klobuk, "Da..., tebe ie bilo ~eobično teško ra~vrstati, Ali ostajem

pri onome što sam rekao..." Harryju poskoči srce u grudima. "... da bi ti dobro bilo i kod Slytherina."

Harryju se skvrči želudac. Dohvati vrh klobuka i skine ga. Držao ga je u ruci onako mlohava, prljava i izbljedjela. Vрати ga na policu osjećajući mučninu.

"Nemaš pravo", dobaci nepomičnom i nijemom klobuku, pa uzmakne natraške motreći ga. Tad začuje za sobom čudan, prigušen glas i naglo se okrene.

Ipak nije bio sam. Na zlatnoj prečki iza vrata stajala je nekakva oronula ptica nalik na napol očerupana purana. Harry se zagleda u nju a ptica mu uzvratila zlokobnim pogledom i ponovo ispusti onaj isti prigušeni glas. Harry pomisli da izgleda vrlo nezdravo. Oči su ptičurine bile mutne, a još dok ju je Harry gledao, iz repa joj ispadnu dva pera.

Harry je baš pomislio kako bi mu sad još samo trebalo da Dumbledoreova najdraža ptica uginu dok je on s njom sam u sobi, kadli ptica iznenada plane.

Harry krikne od užasa i uzmakne opet natraške za pisaći stol. Grozničavim pogledom potraži oko sebe kakvu čašu vode, ali vode nigdje ni za lijek. Ptica se dotle pretvorila u vatrenu kuglu. Potom je glasno zakričala i u hipu nije više bila ništa drugo do hrpe pepela što je tinjala na podu...

Otvore se vrata i u sobu uđe Dumbledore, natmuren i ozbiljan. "Gospodine profesore," dahne Harry, "vaša ptica... Ja joj nisam ništa napravio... jedriostavno se sama zapalila..."

Na Harryjevo veliko čudo, Dumbledore se nasmiješi.

"Bilo je već i vrijeme", reče mu. "Danima je već grozno izgledao, pa sam mu govorio neka se radije već jednom pokrene."

Profesor se nasmije Harryjevu zgranutom izrazu na licu. "Fawkes je, Harry, feniks, a feniksi izgore kad im dođe vrijeme da uginu i da se ponovo rode iz pepela. Gledajte ga samo..."

Harry pogleda i vidje kako sitna, naborana, netom rođena ptica diže glav~ iz pepela, Bila je isto onal~o ru~na kao i o~a stara ptičuri na~ "Steta je što ste ga morali vidjeti baš na dan spaljivanja", reče Dumbledore sjedajući za pisaći stol. "On je inače uglavnom lijep, s f r v . ~ . .

~.. "1..."..... "~.,..... ..1"~....." .."...".,, 1!"...1". ", r"~"~.." ..4.""

Mogu nositi vrlo velike terete, suze su im Ijekovite i vrlo su vjerne domaće životinje."

Onako zgranut Fawkesovim samospaljivanjem, Harry je smetnuo s uma zašto se tu uopće nalazi, ali se učas svega prisjeti kad se Dumbledore zavalu na visoki naslon svoje stolice i upre u njega prodoran pogled svojih svijetloplavih očiju.

Medutim, prije nego što je Dumbledore dospio izustiti ijednu riječ, vrata se naglo i gromoglasno otvore i u sobu upadne Hagrid, sumanuta pogleda, s kapuljačom navrh raskuštrane crne glave, i s mrtvim pijetlom kojim je još mlatarao oko sebe.

"Profesore Dumbledore, nije Harry ništa kriv!" ustvrdi Hagrid usrdnim glasom. "Ja sam razgovarao s njim nekoliko sekundi prije nego što je onaj dečko pronađen, Harry, gospodine nije imo kad to napraviti..."

Dumbledore zausti da nešto kaže, ali Hagrid nastavi po svome mašući pijetlom, onako uzrujan, tako da je perje frcalo na sve strane. "... On to nije mogo napraviti, ja ću se zaklet na to i pred Ministarstvom magije ako treba..."

"Hagride, ja..."

"... Ovo vam nije pravi krivac, gospodine, ja znam da Harry ne bi nikad..."

"Hagride!" glasno progovori Dumbledore. "Ja i ne mislim da je Harry bio napadač."

"Ah", uzdahne Hagrid. Pijetao mu beživotno visio uz bok. "U

redu, ~a ću onda, gospodine ravnate~ju, pričekat vani,.."

I zbunjeno izađe iz so~e.

"Gospodine profesore, vi stvarno ne mislite da sam to bio ja?"

ponovi Harry pun nade dok je Dumbledore uklanjao pijetlovo perje s pisaćeg stola.

"Ne, Harry, ne mislim", umiri ga Dumbledore iako se ponovo smrknuo. "Ipak bih htio porazgovarati s vama."

Harry je nervozno čekao dok ga je Dumbledore promatrao skupivši na stolu duge prste.

"Moram vas pitati, Harry, imate li mi možda što kazati?" blago ga upita. "Bilo što."

Harry nije znao što da mu odgovori. Prisjeti se kako je Malfoy

onda povikao: "Sad ste vi na redu, mutnjaci!" I prisjeti se kako je vi

šesokovni napitak krčkao u nužniku Plačljive Myrtle. Zatim se prisjeti bestjelesnog glasa koji je dva puta čuo, i spomene se kako je Ron rekao: "Čak ni u čarobnjačkom svijetu nije dobarznak čuti glasove koje nitko drugi ne čuje." Sjeti se i što su svi drugi govorili o njemu, i kako se zgrozio pri pomisli da je u nekoj vezi sa Salazarom Slytherinom...

"Nemam, gospodine profesore", odgovori. "Nemam vam ništa kazati."

Nakon dvostrukog napada na Justina i Skoro Bezglavog Nicka, ono što je do tada bila samo nervoza prometnulo se u pravu paniku. Reklo bi se, začudo, da je ljude više zabrinula sudbina Skoro Bezglavog Nicka. Ljudi su se pitali kako se duhu moglo takvo što dogoditi. Kakva je to užasna sila koja može učiniti nešto nažao nekome tko je već mrtav? Došlo je do prave navale na rezervacije mjesta u Hogwarts ekspresu, jer su svi jedva čekali da otputuju kući za Božić.

"Ako se ovako nastavi, mi ćemo jedini još ovdje ostati", reče Ron Harryju. "Mi, Malfoy, Crabbe i Goyle. Kakvi će to veseli blagdani biti!"

Crabbe i Goyle, koji su uvijek činili sve što i Malfoy, također su se prijavili da će ostati u Hogwartsu za vrijeme blagdana. Ali Harryju je bilo drago što većina učenika odlazi. Dozlogrdilo mu je gledati kako ga se kolege klone u hodnicima, kao da će odjednom iskesiti očnjake ili izrigati otrov. Dozlogrdilo mu je slušati kako kolege mrndžaju, sikću i upiru prstom u njega dok prolazi mimo.

Međutim, Fredu i Georgeu bilo je sve to vrlo zabavno. Oni su uživali trčati pred Harryjem po hodnicima i vikati na sav glas: "Sklonite se pred Slytherinovim baštinikom, evo zbilja tog opakog čarobnjaka!..."

Percy nije nikako odobravao takvo ponašanje. "To nije uopće smiješno", hladno im reče.

"Ah, daj se makni, Percy", dobaci mu Fred. "Harryju se žuri," "Da, Harry hita u Odaju tajni da popije čaj sa svojiln zubarim

slugom", doda George gušeći se od smijeha.

Ni fTInml tn nii~ hiln ~aha~Inn

"Prestanite s tim!" preklinjala ih je svaki put kad bi Fred glasno pitao Harryja tko će mu biti sljedeća žrtva, ili kad bi se George branio od Harryja krupnim češnjakom.

Harry se nije ljutio zbog toga. Bilo mu je čak i drago što bar Fred i George misle da je pomisao da je on Slytherinov baštinik doista smiješna. Ali reklo bi se da njihovo lakrdijanje ide na živce Dracu Malfoyu, koji je bivao sve kiselijiji kad bi ih zatekao pri toj igri.

"To je sve zato što jedva čeka da svima prizna da je on taj", znalački će Ron. "Znaš kako teško podnosi pomisao da je netko u nečemu bolji od njega, a ti sad ubireš priznanja za sav njegov prljavi trud."

"Neće to dugo potrajati", zadovoljno ustvrdi Hermiona. "Još malo pa će višesokovni napitak biti gotov. Za koji dan ćemo saznati od njega istinu."

Napokon su započele božićne ferije i na dvorac se spustila tišina duboka kao što je bio dubok snijeg na zemlji. Harryja nije smetala nego smirivala ta tišina. Uživao je u činjenici da su on, Hermiona i Weasleyjevi sami u Gryffindorskoj kuli, što je značilo da se mogu nesmetano igrati igre "eksplozivni puc-puc" i vježbati se na miru za dvoboje. Fred, George i Ginny radije su ostali u školi nego da s roditeljima odu u posjet Billu u Egipat. Percy, koji nije odobravao sve ono što je nazivao njihovim djetinjastim ponašanjem, nije provodio mnogo vremena u gryffindorskoj društvenoj prostoriji. Već im je bio svečano priopćeno da on ostaje u školi preko Božića samo zato što mu je dužnost kao prefektu da bude potpora profesorima u ovim nemirnim vremenima.

~OŽIGIIB j~ jutl0 OSY~nulo hladno i bijelo. Harry~a i Ronai ko~i su ostali sami u spavaonici, vrlo je rano probudila Hermiona upavši im u sobu potpuno odjevena, s darovima za obojicu u rukama.

"Budenje!" glasno im reče odgrćući zastore s prozora.

"Hermiona... tebi ovdje nije mjesto", dobaci joj Ron zaklanjajući rukom oči od svjetla.

"Sretan Božić!" reče mu Hermiona dobacujući mu dar. "Ja sam već skoro sat vremena na nošama. Dodala sam još malo muha zlatara u napitak. Napitak je konačno gotov."

Harry se, iznenada posve budan, pridigne u krevetu. "Jesi li sigurna?"

"Sto posto", odgovori mu Hermiona i makne štakora Šugonju s kreveta da može sjesti na rub postelje s baldahinom. "Ako ćemo to stvarno uraditi, onda bi to trebalo biti večeras."

U taj mah doleti u sobu Hedviga noseći u kljunu mali zamotuljak.

"Zdravo!" zadovoljno je pozdravi Harry kad mu sleti na krevet. "Opet razgovaraš sa mnom?"

Ona ga nježno gricne za uho, što je bio kudikamo ljepši dar od onoga što je donijela sa sobom. Pokazalo se da je to dar od Dursleyjevih. Poslali su mu jednu čačalicu i poruku da se raspita ne bi li mogao u Hogwartsu provesti i ljetne ferije.

Ostali su božićni darovi bili mnogo više po volji Harryju. Hagrid mu je poslao veliku konzervu kolača prelevenog sirupom. Harry je odlučio smekšati kolač uz vatru prije nego što ga počne jesti. Ron mu je poklonio knjigu Letimo s topnicima, punu zanimljivih podataka o njemu najdražoj metlobojskoj momčadi. Hermiona mu je kupila raskošno orlovsko pero za pisanje. Kad je otvorio posljednji dar, Harry je u njemu našao novi, ručno pleteni pulover od gospode Weasley i veliku tortu sa šljivama. Spremio je njezinu čestitku, ponovo obuzet osjećajem krivnje, jer se sjetio automobila gospodina Weasleyja, koji nitko više nije vidio nakon sudara s napadačkom vrbom. I sjetio se kako se on i Ron opet spremaju prekršiti školske propise.

Nitko, čak ni netko tko se grozio pri pomisli da će poslije morati popiti višesokovni napitak, nije mogao a da ne uživa u božićnom objedu u Hogwartsu. Velika je dvorana bila veličanstveno ukrašena. Ne samo što je u njoj bilo desetak božićnih drvaca pokrivenih injem i debelih traka od božikovine i zimzelena raspetih unakrst pod stropom, nego je sa stropa padao i začarani snijeg, topao i suh. Dumbledore je poveo pjevanje i otpjevao nekoliko svojih najdražih božićnih pjesama. Harry je nakvn svakvg ispijenvg petlara punča s jajt~na bivao ~e~lasniji. Percy, koji nije primijetio da je Fred začarao njegovu značku prefekta tako da je sad na njoj pisalo "Perfekt", neprestance ih je sve zapitkivao čemu se smiju. Harryja nije smetala čak ni činjenica što je Malfov od slvtherinskoQ stola ~lasno dobacivao ru7ne nri mjedbe na račun njegova novog pulovera. Ako bude bar malo sreće, vratit će on Malfoya za koji sat milo za drago.

Tek što su Harry i Ron smazali treću porciju božićnog pudinga, Hermiona im je dala znak da izađu iz dvorane kako bi obavili posljednje pripreme za večernji pothvat.

"Još nam uvijek treba nešto od onih u koje ćemo se pretvoriti", reče Hermiona praktičnim glasom, kao da ih šalje u trgovinu po prašak za pranje rublja. "Očito je da bi najbolje bilo da pribavite nešto od Crabbea i Goylea, jer su oni najbolji Malfojevi prijatelji i on će njima sigurno reći sve što ga pitaju. Isto se tako moramo osigurati da pravi Crabbe i Goyle ne upadnu u sobu dok budemo ispitivali Malfoya. Ja sam već sve to razradila", prosljedi ona mirnim glasom ne obazirući se na Harryjevo i Ronovo zabezeknuto lice, pa podigne uvis dva pozamašna čokoladna kolača. "U ove sam kolače stavila malo običnog sredstva za spavanje. Vi samo treba da se pobrinete da ih Crabbe i Goyle nađu. Znaate već kako su oni proždrljivi, sigurno će ih odmah pojesti. A kad jednom zaspe, iščupajte im koju vlas i sakrijte to u spremište metli."

Harry i Ron se u čudu zgledaju. "Hermiona, ja ipak mislim da..."

"To bi moglo vrlo nezgodno završiti..."

Ali u Hermioninu je pogledu bio nekakav čelični sjaj, donekle sličan onome što je katkad sjalo u pogledu profesorice McGonagall.

"Napitak bi nam bio bezvrijedan bez Crabbeovih i Goyleovih vlasi", strogo će ona. "Želite li vi ispitati Malfoya ili ne?"

"~Ja dobro, dobro", reći će Harr~. "A što je s tobom? Komu ćeš ti iščupati dlaku?"

"Ja već imam svoju!" ponosno će Hermiona vadeći iz džepa bočicu i pokazujući im u njoj jednu jedinu vlas. "Sjećate se kako sam se u Duelantskom klubu hrvala s Millicent Bulstrode? Ova joj je dlaka ostala na mojoj pelerini nakon što me je pokušala udaviti! Otišla je kući za Božić... pa ću samo morati Slytherinima reći da sam se ipak odlučila vratiti."

Kad je Hermiona ponovo otišla provjeriti višesokovni napitak, Ron se okrene Harryju s izrazom osuđenika na smrt i reče mu: "Jesi li ti ikad čuo za neki drugi plan u kojem toliko stvari može ~ao~ako za~ršiti~"

* * *

Ali, na Harryjevo i Ronovo veliko čudo, prva faza operacije protekla je upravo onako glatko kako je Hermiona bila predvidjela. Nakon božićnog čaja čekali su u pustom predvorju da naidu Crabbe i Goyle, koji su bili ostali sami za slytherinskim stolom jedući po četvrti komad torte. Harry je bio namjestio čokoladne kolače na stubišno priručje. Kad su ugledali Crabbea i Goylea kako izlaze iz Velike dvorane, Harry i Ron brže-bolje se sakriju iza jednog oklopa uz glavni ulaz.

"Koliko se uopće čovjek može udebljati?" oduševljeno šapne Ron kad Crabbe veselo pokaže Goyleu na kolače i dohvati ih. Glupo se cereći, obojica strpaju kolače u svoja velika usta. Časak su pohlepno žvakali, sa slavodobitnim izrazom na licu. A onda su se obojica, bez ikakve promjene izraza, svalila na pod.

Najteže je bilo sakriti ih u ormar na drugoj strani predvorja. Pošto su ih ipak nekako utrpali među krpe i metle, Harry iščupa dvije dlake što su rasle Goyleu na čelu, a Ron uzme nekoliko Crabbeovih vlasi. Ukrali su im i cipele jer su im vlastite bile premale za Crabbeova i Goyleova stopala. Tada su, svejednako se čudeći sami sebi, odjurili u zahod Plačljive Myrtle.

Jedva su u njemu što vidjeli od gustog crnog dima što je izlazio iz kabine u kojoj je Hermiona miješala napitak u kotliću` Pošto su zaklonili lica pelerinama, Harry i Ron tiho pokucaju na vrata.

"Hermiona?"

U bravi nešto škljocne i pojavi se Hermiona s tjeskobnim izrazom

na sjajnom tlicu. Iza nje je krčkao napitak gust poput sirupa. Na zahodskoj dasci stajale su spremne tri čaše.

"Imate ih?" upita ih Hermiona bez daha.

Harry joj pokaže Goyleove dlake.

"Odlično. Ja sam ove pelerine zdipila iz praonice", reče Hermiona i pokaže im na jednu vrećicu.

"Treatat će vam veći brojevi kad budete Crabbe i Goyle."

Svi se troje zagledaju u kotlić. Izbliza je napitak izgledao kao uzavrelo gusto, crno blato.

"Sigurna sam da sam sve dobro napravila", reče Hermiona ner

vožno ponovo čitajući umrljanu stranicu tl knj~zi Najpotentniji čarobni napici, "Napitak izgleda baš kao što piše u knjizi.., Kad ~a po

pijemo, imat ćemo točno sat vremena da se ponovo pretvorimo u same sebe."

"Što ćemo sad?" šapne Ron.

"Pretočit ćemo napitak u tri čaše i dodati mu dlake."

Hermiona zagrabi u napitak i ulije ga u čaše. Zatim drhtavom rukom istrese dlaku Millicent Bulstrode iz bočice u prvu čašu.

Napitak je još kuhao poput kipućeg kotlića i silno se pjenio. Malo zatim poprimi nezdravu, žutu boju.

"Fuj... ekstrakt Millicent Bulstrode!" reče Ron gadljivo gledajući čašu. "Kladio bih se da ima odvratn okus."

"A sad dodajte i vi dlake!" reče im Hermiona.

Harry ubaci Goyleove dlake u srednju čašu a Ron Crabbeove u treću. Obje su se čaše zapjenile i zašištale. Goyleova je čaša poprimala kaki boju šmrklja, a Crabbeova tamnu, mutnu, smeđu boju.

"Čekajte malo!" reče Harry kad su Ron i Hermiona posegnuli za čašama. "Bolje će biti da ne popijemo svi troje napitak ovdje unutra. Kad se pretvorimo u Crabbea i Goylea, nećemo moći stati u ovu kabinu. A ni Millicent Bulstrode nije baš neka vilovnica."

"Pametna glavica!" reče mu Ron i otključa vrata. "Idemo svako u svoju kabinu!"

Pazeći da ne prolije nijednu kap napitka, Harry se zatvori u srednju kabinu.

"Jeste li spremni?" dovikne im.

"Jesmo", odgovore mu Ron i Hermiona,

" ')7

Jedan... dva... tm...

Stisnuvši prstom nos, Harry popije napitak u dva velika gutljaja. Napitak je imao okus raskuhanog zelja.

Umah mu se utroba počne grčiti kao da je progutao žive zmije. Presamitivši se, pomisli da će možda i povraćati. A onda ga nešto zapeče u želucu i brzo se prenese po cijelom tijelu, sve do vrhova prstiju na rukama i nogama. Zatim ga obuzme nekakav užasan osjećaj, kao da se topi, pa se sav zadihan spusti na sve četiri. Koža mu je na čitavom tijelu zakuhala poput vrelog voska a šake mu počele naočigled rasti, prsti debljati, nokti se širiti i zglavci se nadimati kao buhtle. Ramena mu se bolno razvukla, a po bockanju na čelu zaključa da mu

se kosa spušta prema obrvama, Pelerina mu je pukla dok su mu se

prsa širila kao bačva kojoj su popucali obruč. Stopala su ga silno zaboljela u cipelama za četiri broja premalima.

Ali sve je prestalo isto tako nenadano kao što je i počelo. Harry je ničice ležao na hladnom kamenom podu i slušao Myrtlu kako zlovoljno grglja u zadnjoj kabini. Jedva jedvice odbaci cipele s nogu i ustane. Tako se dakle osjeća Goyle! Drhtavom krupnom šakom svuče svoju staru pelerinu koja mu je dosegala do tridesetak centimetara iznad gležnjeva, pa obuče drugu i obuje Goyleove cipeletine. Htjede skloniti kosu s očiju, ali na čelu napipa samo kratke čekinje slične žici. Tada shvati da mu naočale zamagljuju vid jer Goyleu očito nisu bile potrebne. Skine ih i dovikne:

"Je li kod vas dvoje sve u redu?"

Iz usta mu je izašao Goyleov tih osoran glas.

"Aha", dopre zdesna Crabbeovo duboko groktanje.

Harry otključa vrata i stane pred napuklo zrcalo. Iz zrcala su u njega zurile Goyleove mutne, duboko usađene oči. Harry se počeo za uhom. Isto se tako počeo i Goyle.

Ron otvori vrata. Zagledaju se jedan u drugoga. Ron se nije ni po čemu razlikovao od Crabbea, od okrugle frizure do dugih ruku kao u gorile, samo što je bio blijed i zgranut.

"Ovo je nevjerovatno!" reče Ron prilazeći zrcalu i hvatajući se za Crabbeov plosnati nos. "Nevjerovatno!"

"Najbolje da se požurimo", reče Harry otpuštajući remen sata na ruci što mu je zasjekao u Goyleovo debelo zapešće. "Moramo još

otkriti gdje je slytherins~a društvena prostorija. Nadam se da ćemo

usput naći nekoga za kim ćemo poći..."

Ron, koji se zagledao u Harryja, reče:

"Nemaš pojma kako je čudno vidjeti Goylea da razmišlja. " Zalupa na Hermionina vrata. "Hajde, moramo krenuti..."

Odgovori mu nečiji visoki glas:

"Ja... ja mislim da ipak neću s vama. Idite vi bez mene!" "Hermiona, mi znamo da je Millicent Bulstrode rugoba, ali nitko neće znati da si to ti."

"Ne... zbilja... radije ne idem s vama. Vas se dvojica požurite, nemojte gubiti vrijeme!"

Har~y zbunjeno pogleda Rona,

"Sad si već sličniji Goyleu", reče mu Ron. "Tako i on izgleda svaki put kad mu profesori postavljaju neko pitanje."

"Hermiona, je li tebi dobro?" upita je Harry kroz vrata. "Jest... dobro mi je... Idite vi samo..."

Harry pogleda na sat. Prošlo je već pet od dragocjenih šezdeset minuta.

"Onda ćemo se opet ovdje vidjeti, je li?" upita je.

Harry i Ron oprezno otvore vrata nužnika, uvjere se da je zrak čist pa krenu.

"Nemoj tako mahati rukama u hodu", promrmlja Harry Ronu. "Što?"

"Crabbe ih drži nekako ukočenije..." "Može li ovako?"

"Aha, tako je već bolje."

Pođu niz mramorne stube. Sad samo da naidu na nekog Slytherina koji se vraća u slytherinsku društvenu prostoriju. Ali nigdje ni žive duše.

"Imaš li ti možda kakvu pametnu ideju?" promrmlja Harry. "Slytherini uvijek dolaze na doručak s one strane", reče Ron i

mahne glavom prema ulazu u tamnicu. Tek što je to rekao, na tom se ulazu pojavi djevojčica duge, kovrčave kose.

"Oprosti," reče Ron žurno joj prilazeći, "zaboravili smo kako se ide do naše društvene prostorije."

"Kako, molim?" osorno će djevojčica. "Do naše društvene prostorije? Pa, ja sam Ravenclaw."

I ode sumnjičavo se obzirući.

Harry i Ron pohitaju niz kamene stube u mrak. Koraci su im neobično glasno odjekivali jer su to bili koraci Crabbeovih i Goyleovih velikih stopala. Pobožali su se da ovo ipak neće biti onako lako kako su se nadali.

Labirintski hodnici bijahu pusti. Silazili su sve dublje i dublje ispod škole i neprestance pogledavah na sat da vide koliko im je još vremena preostalo. Nakon četvrt sata, kad ih je već počeo spopadati očaj, začuju kako se pred njima nešto kreće.

"Ahat" uz~u~eno će Rotl, "Eva jednog od njih~"

Nečija spodoba izade iz pokrajnje prostorije. Međutim, kad su pohitali do nje, srca im sidu u pete. Nije to bio nikakav Slytherin, nego Percy.

"Što ti radiš tu dolje?" u čudu ga upita Ron. Percy ga uvrijedeno pogleda.

"To se tebe ništa ne tiče", osorno mu odvrat. "Ti si Crabbe, je li?" "Pa... da, da", odgovori Ron.

"E pa, idite lijepo u svoju spavaonicu", strogo će Percy. "Ovih dana nije baš pametno smucati se po ovim mračnim hodnicima." "Ali i ti se smucaš", odbrusi mu Ron.

"Ja sam prefekt", isprsi se Percy. "Mene neće nitko napasti." Harry i Ron iznenada začuju iza sebe nečiji glas. Prema njima je dolazio Draco Malfoy. Prvi put u životu Harryju je bilo drago što ga vidi.

"A, tu ste vi!" reče im on otegnutim glasom gledajući ih. "Pa zar ste vas dvojica sve do sada klopali u Velikoj dvorani? A ja sam vas tražio, htio bih vam pokazati nešto strašno smiješno."

Malfoy ošine Percyja pogledom.

"A što ti, Weasley, ovdje tražiš?" podrugljivo ga upita. Percy je bio ogorčen.

"Ti bi mogao ipak iskazivati malo više poštovanja prema jednom prefektu!" reče mu. "Ne sviđa mi se to tvoje držanje!"

Malfoy se posprdno osmjehne i mahne rukom Harryju i Ronu neka pođu za njim. Harry umalo da se ne ispriča Percyju, ali se u posljednji čas pribere. On i Ron pohitaju za Malfoyem, koji im, kad zamaknu za ugao, reče:

"Taj Peter Weasley..."

"Percy", automatski ga ispravi Ron.

"Ma, nije važno", reče Malfoy. "Primijetio sam da se u zadnje vrijeme često ovuda smuca. On valjda misli da će sam uloviti Slytherinova baštinika."

I nasmije se kratkim i podrugljivim smijehom. Harry i Ron se uzbuđeno zgledaju.

Malfoy zastane uz goli i vlažni kameni zid. "Kako ono glasi nova lozinka?" upita Harryja.

"Pa, ovaj,~," promuca Harry.

"Ah, da... Čistokrvni!" reče Malfoy ne obazirući se na nj. Polako se otvore kamena vrata skrivena u zidu. Malfoy prode kroz njih, a za njim i Harry i Ron.

Slytherinska društvena prostorija bila je dugačka, niska podzemna dvorana grubih kamenih zidova i stropa, s kojeg su na lancima visile okrugle, zelenkaste svjetiljke. U bogato isklesanu kaminu pucketala je vatra, a u izrezbarenim naslonjačima nazirali se obrisi nekoliko Slytherina.

"Pričekajte me ovdje!" reče Malfoy Harryju i Ronu pokazujući im na prazne naslonjače nešto dalje od vatre. "Sad ću vam to pokazati... upravo mi je stiglo od oca..."

Pitajući se što li će im to Malfoy pokazati, Harry i Ron sjednu. Nastojali su se držati kao da su kod kuće.

Nakon jedne minute vrati se Malfoy noseći nešto što je izgledalo kao novinski izrezak, pa gurne to Ronu pod nos.

"Evo ti nešto da se nasmiješ", reče mu.

Harry opazi kako Ron razrogači oči od prepasti. Pošto na brzinu pročita izrezak, usiljeno se osmjehne i pruži ga Harryju.

Bijaše to članak iz Dnevnogproroka u kojem je od riječi do riječi stajalo:

ISTRAGA U MINISTARSNU MAGIJE

Danas je Arthur Weasley, predstojnik Odjela za

zloupotrebu bezjačkih artefakata, kažnjen globom od pedesetgaleoria što je začarao jedan bezjački automobil. G. Lucius Malfoy, član nadzornog odbora Škole

vještičarenja i čarobnjaštva u Hogwartsu, gdje se ove godine srušio začarani automobil, zatražio je danas ostavku g. Weasleyja.

"Weasley je nanio štetu ugledu Ministarstva"; izjavio je našem reporteru g. Malfoy. "On je očito nesposoban predlažati valjane zakone, i njegov bi smiješni Zakon o zaštiti bezjaka trebalo smjestiti suspendirati, "

Od g. Weasleyja nismo uspjeli dobiti izjavu, a njegova je supruga rekla izjaviteljima neka se gube prije nego što nahu~k~ na njih njihova obiteljskoggu~ar

"Što veliš?" nestrpljivo će Malfoy kad mu Harry vrati izrezak. "Zar ne misliš da je to smiješno?"

"Ha-ha", sumorno se nasmije Harry.

"Arthur Weasley toliko voli bezjake da bi trebao slomiti svoj štapić i prijeći k njima", prezirno će Malfoy. "Sudeći po tome kako se ponašaju, ne bi se nikad reklo da su Weasleyjevi čistokrvni čarobnjaci."

Ronu se - ili bolje reći Crabbeu - lice iskrivi od bijesa. "Što ti je, Crabbe?" obrecne se Malfoy na nj.

"Boli me želudac", progunda Ron.

"E, idi onda u bolnicu i daj svim onim mutnjacima tamo nogom u guzicu u moje ime", reče mu Malfoy smijuckajući se. "Znate da se čudim zašto Dnevni prorok nije još ništa javio o svim tim napadima", zamišljeno nastavi. "Valjda Dumbledore nastoji sve to zataškati? Ako ti napadi uskoro ne prestanu, dobit će nogu. Moj otac uvijek tvrdi da je Dumbledore nešto najgore što se moglo dogoditi ovoj školi. On obožava sve one koji su se rodili kao bezjaci. Jedan pošten i ravnatelj ne bi nikad primio u školu onakav ološ kao što je Creevey."

Malfoy počne tobože snimati zamišljenim fotoaparatom oponašajući okrutno ali vjerno Colina:

"Potter, mogu te snimiti, Potter? Mogu li dobiti tvoj autogram? Mogu li ti, Potter, molim te, polizati cipele?"

Spusti ruke i pogleda Harryja i Rona. "Ma što je to s vama dvojicom?"

Puno prekasno Harry i Ron se na silu nasmiju. Ipak, činilo se da je Malfoy zadovoljan. Možda Crabbe i Goyle uvijek imaju ovako kasno paljenje?

"Sveti Potter, prijatelj mutnjaka", polako izusti Malfoy. "Ni on nema pravog čarobnjačkog osjećaja, inače se ne bi družio s onom uobraženom mutnjakušom Grangericom. A ljudi još misle da je on Slytherinov baštinik!"

Harry i Ron čekali su suzdržana daha - Malfoy će im zacijelo za koji časak priznati da je on taj. Ali onda...

"Da mi je znati tko je taj", razdražljivo će Malfoy. "Ja bih mu ipak mogao pomoći."

Ron tako zine da Crabbeovo lice postane još tupavije nego inače. Srećom, Malfoy to ne primijeti, a Harry, koji je brzo mlslilo, reče;

"Ali ti sigurno pretpostavljaš tko stoji iza svega toga?..."

"Ma znaš, Goyle, da nemam pojma, koliko ti puta to moram ponoviti?" otrese se Malfoy na nj. "A otac mi baš ništa ne želi reći kako je prošli put otvorena Odaja. To je, naravno, bilo prije pedeset godina, dakle još prije njegova vremena, ali on zna sve o tome, i kaže da se sve to držalo u strogoj tajnosti i da bi bilo sumnjivo kad bih ja znao previše o tome. Ipak, ja znam nešto, a to je, kad je prošli put otvorena Odaja tajni, da je jedan mutnjak ubijen. I zato bih se kladio da je samo pitanje vremena kad će ovaj put netko od njih nastradati... Nadam se da će to biti Grangerica", nadoda s užitkom.

Ron je stiskao Crabbeove šacetine. Smatrajući da bi se ipak malo previše odali kad bi Ron sad maznuo Malfoya po nosu, Harry ga pogledom opomene i zapita:

"A znaš li ti možda jesu li osobu koja je prošli put otvorila Odaju uhvatili?"

"O, da... tko god bio, taj je bio isključen iz škole", odgovori mu Malfoy. "Vjerojatno je još u Azkabanu."

"U Azkabanu?" zbuñeno ponovi Harry.

"U Azkabanu... u čarobnjačkom zatvoru, Goyle", objasni mu Malfoy gledajući ga s nevjericom. "Časna riječ, kad bi još sporije kopčao, s tobom se uopće ne bi moglo razgovarati."

Promeškoljivši se u naslonjaču, nastavi:

"Otac mi kaže neka se ne guram pred rudo i neka ostavim Slytherinova baštinika da radi svoje. Kaže da se naša škola mora očistiti

od sveg tog mutnjačkog šljama, ali neka se radije ne mijesam u te

stvari! On, naravno, ima sad dosta svojih briga. Zna li da je Ministarstvo magije izvršilo prošlog tjedna premetačinu na našem posjedu?"

Harry pokuša natjerati Goyleovo tupo lice da izrazi zabrinutost. "Aha..." reče Malfoy. "Srećom, nisu našli bogzna što. Stari čuva neke vrlo vrijedne stvari potrebne za crnu magiju. Ali, srećom, imamo i mi svoju tajnu odaju ispod poda u našem salonu..."

"Oho!" usklikne Ron.

Malfoy ga pogleda. Pogleda ga i Harry. Ron pocrveni. Čak mu je i kosa pocrvenjela. I nos mu se pomalo počeo produživati... istjecalo

im je vrijeme. Ron se opet pretvarao u sama sebe, a sudeći po užasnutom izrazu na njegovu licu, i Harry se isto tako pretvarao u satna S-b~.

Obojica skoče na noge.

"Moram uzeti lijek za želudac", progundā Ron, pa bez mnogo okolišanja obojica izjure iz slytherinske društvene prostorije, zaletu se kroz rupu u kamenom zidu i otperjaju hodnikom očajnički se nadajući da Malfoy nije ništa posumnjao. Harry je osjećao kako mu noge landaraju u Goyleovim cipeletinama, a kako se smanjio, morao je i pelerinu u hodu pridići. Jurnuli su uza stube i upali u mračno predvorje, u kojem su čuli prigušenu lupu iz ugrađenog ormara u koji su bili zaključali Crabbea i Goylea. Ostavivši cipele pred vratima ormara, odjure u čarapama uz mramorne stube do zahoda Plačljive Myrtle.

"Ipak nismo uludo protratili vrijeme", reče zadihani Ron zatvarajući vrata zahoda za sobom. "Znam da nismo još otkrili tko stoji iza tih napada, ali ću sutra javiti tati neka potraži skrivene stvari ispod poda u Malfojevu salonu."

Harry se ogleda u napuklom zrcalu. Opet je bio onaj pravi. Dok je Ron lupao po vratima Hermionine kabine, Harry natakne naočale. "Hermiona, izlazi, imamo ti masu toga ispričati..."

"Odlazite!" prokriješti Hermiona. Harry i Ron se zgledaju.

"Što se dogodilo?" upita je Ron. "Valjda si i ti opet ona ista, mi smo..."
Ali iznenada kroz zatvorena vrata kabine klizne Plačljiva Myrtle. Harry je nikad nije vidio tako zadovoljnu.

"~OOOĐ00~1, čekajte m~lo d~ Vl~it~", reče im. "Dogodilo se nešto zbilja strašno!"

Brava škljocne i pojavi se Hermiona jecajući. Glavu je pokrila pelerinom.

"Što je?" nesigurno je upita Ron. "Da ti nije još ostao Millicentin nos, ili što ti je?"

Hermiona odgrne pelerinu a Ron ustukne pred njom i sjedne u umivaonik.

Hermioni je lice bilo obraslo crnim krznom. Oči joj požutjele, a iz kose joj virile šiljaste uši.

"Ono je bila m-mačja dlaka!" procvili ona. "M-millicent Bulstro

de m-mora d~ ~na ~mačku! A taj s~ n-napi~ak ne rabi za p-preobrazb~ u Ži~otinje~"

"Uh, uh", uzdahne Ron.

"Sad će se s tobom zbilja strašno sprdati!" zadovoljno će Myrtle. "Nije to ništa, Hermiona!" brže će

Harry. "Odvest ćemo te gore, u bolnicu. Madame Pomfrey nikad ne postavlja suvišna pitanja..."

Trebalo im je podosta vremena da nagovore Hermionu da izađe iz nužnika. Plačljiva Myrtle ispratila ih je grohotnim smijehom. "Čekaj samo dok svi ne prokuže da imaš rep!"

TAJNI DNEVNIK

Hermiona je ostala u bolnici nekoliko tjedana. Kad su se ostali učenici vratili s božićnih ferija, proširile su se glasine o njezinu nestanku jer su svi, naravno zaključili da je i ona napadnuta. Toliki su se učenici izredali pokraj bolnice ne bi li je bar letimice ugledali da je Madame Pomfrey ponovo izvukla zastore i objesila ih na Hermionin krevet kako bi je poštedjela sramote da je kolege vide s licem obraslim krznom.

Harry i Ron posjećivali su je svake večeri. Kad je počela obuka, donosili su joj svakog dana domaće zadaće.

"Da su meni izrasli takvi zalisci, ja bih se bar malo odmorio od učenja", rekao joj je Ron jedne večeri stavljajući hrpu knjiga na stolić uz krevet.

"Ne budali, Rone, moram držati korak s vama", živahno mu odgovori Hermiona. Raspoloženje joj se znatno popravilo otkako su

joj nestale dlake s li~a i oči jaj ~alo-pomalo opet poprimala sme~u boju. "Pletpostavljam da niste naišli ni na kakve nove tragove?" upita ih šaptom, da je Madame Pomfrey ne čuje.

"Ništa", zlovoljno joj odgovori Harry.

"A ja sam bio tako siguran da je to Malfojevo maslo", ponovi Ron po stoti put.

"Što ti je to?" zapita Harry Hermionu pokazujući na nešto zlatno što je virilo ispod kreveta.

"Ah, samo nečije želje da što prije ozdravim", žurno će Hermiona nastojeći skloniti kartu s vidika, ali je Ron bio brži od nje. Izvuče kartu, otvori je i pročita naglas:

"Gospo~ici Gr~ngerže~~ sisvrv ozdravljenje njen zabrinuti pro fesor

Gilderoy Lockhart, nositelj Merlinova ~eler~da rr~ceg stup~ja s lentorr~,

počasni član Lige za borbu protiv mračnih sila i peterostruki osvajač Nagrade hještičjeg tjednika za najčarobniji o,smijeh. "

Ron gadljivo pogleda Hermionu.

"I ti spavaš s tom kartom pod jastukom?"

Ali uto dojuri u sobu Madame Pomfrey s večernjom dozom lijeka i prištedi Hermioni obvezu da odgovori na to pitanje.

"Je li Lockhart najveći ljigavac kojeg si ikad sreo?" upita Ron Harryja kad su izašli iz bolničkog krila i pošli uza stube prema Gryffindorskoj kuli. Snape im je bio zadao svu silu domaćih zadataka tako da je Harry pomislio da će sve to vjerojatno riješiti tek do šestog razreda u Hogwartu. Ron je upravo govorio kako mu je žao što nije pitao Hermionu koliko štakorskih repova treba ubaciti u napitak za rast kose kadli im dopre do ušiju bijesna vika s kata iznad njih.

"To je Filch", promrsi Harry. Obojica pohitaju uza stube, sakriju se i naćule uši.

"Ne misliš valjda da je opet netko napadnut?" upita ga Ron napetim glasom.

Mirno su stajali nagnutih glava prema Filchovu glasu koji je zvučao izrazito histerično. „,., još više posla za mene! Da svu noć čistim, kao da nemanz dosta posla! Ma ovo je zbilja prelilo čašu, idem ravrco do Dumbledorea... ”

Koraci mu se malo-pomalo izgube. Uskoro začuju kako su se zalupila vrata u dalji~i, Obojica zavire iza ugla. Filch je očito bio na svom uobičajenom stražarskom mjestu - opet su se obreli u hodniku u kojem je bila napadana Gospa Norris. Na prvi su pogled vidjeli zbog čega se Filch tako razgalamio. Polovica je hodnika bila preplavljena vodom koja kao da je još navirala ispod vrata zahoda Plačljive Myrtle. Sad kad Filch više nije galamio, čuli su Myrtleino cmizdrenje kako se odbija od zidova zahoda.

"Što je sad opet njoj?" zapita Ron.

"Hajde da vidimo!" reče Harry pa obojica zadignu pelerine iznad gležnjeva i zagaze kroz veliku lokvu prema vratima na kojima je plsalo "U l~aru", Ne obazirući s~, kao i obično, na taj natpis, u~u Plačljiva Myrtle plakala je glasnije i jače, ako je to bilo moguće, nego ikad do tada. Činilo se da se krije u onoj svojoj kabini. U nužniku je bio mrak jer su svijeće bile pogašene pod navalom vode, od koje su i zidovi i pod bili mokri.

"Što ti je, Myrtle?" upita je Harry.

"Tko je to?" ojadeno zaklokoće Myrtle. "Jeste li opet došli bacati nešto na mene?"

Harry priđe njenoj kabini gacajući kroz vodu, pa je priupita: "Zašto bismo mi bacali nešto na tebe?"

"Bog te pitaj!" vikne Myrtle i izroni na novom valu vode što se razlije po već mokrom podu. "Ja ovdje lijepo sjedim i gledam svoja posla, a onda netko zaključa da će biti jako smiješno da baci knjigu na mene..."

"Ali tebi ne može nitko ništa našao učiniti ako baci nešto na tebe", razborito će Harry. "Mislim, to jednostavno prođe kroz tebe, zar ne?"

Pogriješio je što je to rekao. Myrtle se nadme i vrisne:

"Neka onda svi bacaju knjige na Myrtle jer ona ništa ne osjeća! Dobit ćete deset bodova ako joj knjiga prođe kroz želudac! Pedeset bodova ako joj prođe kroz glavu! Lijepo, ha-ha-ha! Ja ne mislim da je to baš neka zgodna igra!"

"A tko je uopće bacio knjigu na tebe~" upita je I~arry.

"Ne znam... Baš sam sjedila u koljenu odvodne cijevi i razmišljala o smrti kad mi je knjiga prošla ravno kroz tjeme", reče Myrtle gledajući ih poprijeko. "Eno je tamo prijeko, sva je promočena."

Harry i Ron pogledaju pod umivaonik na koji im je pokazivala Myrtle. I doista je ondje ležala tanka knjižica. Imala je otrcane crne korice i bila isto onako mokra kao i sve u tom zahodu. Harry priđe da je uzme, ali Ron iznenada ispruži ruku da ga zadrži,

"Što ti je?" upita ga Harry.

"Jesi li poludio?" reče Ron. "To može biti opasno."

"Opasno?" ponovi Harry smijući se. "Ma hajde bježi, kako bi to moglo biti opasno?"

"Nećeš mi vjerovati," nastavi Ron gledajući knjigu u strahu, "ali među onim knjigama koje je Ministarstvo zaplijenilo - to mi je tata pričao - bila je i jedna koja ti može spaliti oči. A tko je god pročitao Sonete jednog čarobnjaka govorio je do kraja života samo u stihovi ma. Jedna je stara vještica u Bathu imala knjigu koju ne možeš prestati čitati! Jednostavno moraš stalno hodati okolo zadubljen u nju i sve poslove obavljati samo jednom rukom. L.."

"Dobro, shvatio sam", reče Harry.

Knjižica je ležala na podu, onako neobična i promočena.

"E pa, kako ćemo znati ako je ne pogledamo?" reče, sagne se i podigne je s poda.

Odmah je shvatio da je to rokovnik, a po izbljedjeloj godini na koricama razabrao je da je pedeset godina star. Radoznalo ga otvori. Na prvoj je stranici bilo ispisano samo ime "T. M. Riddle" umrljano tintom.

"Čekaj malo", reče Ron, koji mu je oprezno prišao i zavirio preko ramena. "Poznato mi je to ime... T. M. Riddle dobio je nagradu za posebne zasluge za ovu školu prije pedeset godina."

"Otkud, pobogu, to znaš?" upita ga Harry u čudu.

"Otud što me je Filch natjerao da mu za kaznu oko pedeset puta izglancam medalju", razdražljivo će Ron. "Upravo sam po njemu i izrigao one golaće. Da si ti brisao oko sat vremena sluz s nečijeg imena, i ti bi ga zapamtio!"

Harry rastavi pojedine mokre stranice. Na njima nije ništa pisalo. Ni na jednoj od njih nije bilo ni traga ničemu pisanom, čak ni "Rodendan tetice Mabel" ili "Zubar, u 3 i pol".

"Nikad ništa nije tu zapisano", razočarano će Harry.

"Čudim se zašto ga je uopće netko bacio u zahod", znatiželjno će Ron,

Harry pogleda poledinu rokovnika i pročita na njoj otisnuto ime novinskog distributera sVauxhall Roadu u Londonu.

"Valjda se rodio kao bezjak", zamišljeno će Harry, "kad je kupio rokovnik na Vauxhall Roadu..."

"Tja, od ovoga nećeš imati neke velike koristi", reče Ron pa tiše nadoda: "Pedeset bodova ako ga baciš Myrtle kroz nos."

Harry ipak strpa rokovnik u džep.

Hermiona je napustila bolnicu bez brkova, bez repa i krzna, negdje na početku veljače, par dana nakon povratka iz bolnice, Harry joj je u Gryffindorskoj kuli pokazao rokovnik T. M. Riddlea i imala na nosu

"Ohoo, možda u njemu ima neka skrivena moć?" oduševljeno će Hermiona uzimajući rokovnik u ruke i pomno ga razgledajući.

"Ima, ima, ali jako je dobro skriva", reče Ron. "Možda je stidljiv? Nije mi jasno, Harry, zašto to ne baciš?"

"Da mi je samo znati zašto ga je netko stvarno pokušao baciti!" odvrati Harry. "A zanimalo bi me i zašto je Riddle dobio nagradu za posebne zasluge za Hogwarts."

"Mogao ju je za svašta dobiti", reče Ron. "Možda je osvojio trideset značaka, ili spasio profesora od divovske hobotnice? Možda je ubio Myrtle i time svima učinio uslugu..."

Ali Harry je po zadubljenom izrazu na Hermioninu licu zaključio da ona misli isto što i on.

"Što je?" priupita ih Ron gledajući jedno pa drugo.

"E pa, Odaja tajni otvorena je prije pedeset godina, je li tako?" reče Harry. "Tako nam je rekao i Malfoy."

"Aha..." polako će Ron.

"A i ovaj je rokovnik pedeset godina star", preuzme Hermiona uzbuđeno kuckajući prstom po njemu.

"Pa šta onda?"

"Oh, Rone, daj se probudi!" obrecne se Hermiona na nj. "Znamo da je osoba koja je prošli put otvorila Odaju isključena iz škole prije pedeset godina. Znamo da je T. M. Riddle dobio nagradu za posebne zasluge za školu prije pedeset godina. E pa, što ako je Riddle

dobio tu nagradu zato što je ulovio Slytherina buntovnika? Iz njegova bismo dnevnika

već bismo saznali: i gdje je ta Odaja, i kako se može otvoriti, i kakva neman prebiva u njoj. Osoba koja ovaj put stoji iza tih napada ne bi baš voljela da se to ovuda povlači, zar ne?" "To ti je, Hermiona, genijalna teorija," reče Ron, "samo što

ima jednu malu manu. U tom dnevniku ništa ne piše."

Ali Hermiona je već vadila iz torbice svoj štapić. "Možda je ispisan nevidljivom tintom?" šapne.

I kucne tri puta po rokovniku i izusti:

"Aparecium!" Ništa se ne dogodi. Nimalo obeshrabrena, Hermiona ponovo gurne ruku u torbicu i izvadi iz nje nešto nalik na jarkocrvenu gumicu za brisanje`

"Ovaj sam otkrivač nabavila u Zakutnoj ulici", reče,

Snažno je trljala gumicom ispod natpisa "1. siječnja". Ništa se opet ne dogodi.

"Ma kažem ti ja da tu nema ničeg pod milim Bogom", opet će Ron. "Riddle je jednostavno za Božić dobio rokovnik, ali mu se nije dalo voditi dnevnik."

Harry nije znao čak ni sam sebi objasniti zašto jednostavno nije bacio taj rokovnik. Činjenica je da ga je on, iako je znao da u njemu ništa ne piše, rastreseno uzimao u ruke i okretao stranice, kao da je to neka priča koju bi htio pročitati do kraja. I premda je bio uvjeren da nikad prije nije čuo za ime T. M. Riddle, svejedno mu se činilo da mu to ime nešto znači, gotovo kao da mu je Riddle prijatelj od malih nogu, samo što ga je napol zaboravio. Ipak je to bilo besmisleno. On nikada nije imao prijatelja dok nije došao u Hogwarts. Za to se bio pobrinuo Dudley.

Ipak Harry čvrsto odluči saznati nešto više o Riddleu, pa se sutradan u zoru zaputi u trofejnu odaju da razgleda Riddleovu posebnu nagradu, u pratnji zainteresirane Hermione i vrlo skeptičnog Rona, koji im je rekao da se nagledao trofejne odaje do mile volje.

Riddleova ulaštena zlatna medalja bila je spremljena u kut kabineta. Na njoj nije bilo zapisa o tome zašto ju je Riddle dobio ("Sva sreća što je tako, inače bi bila još veća pa bih je još i sad glancao!" rekao je Ron.) Ipak su Riddleovo ime našli i na jednoj staroj medalji za čarobnjačke zasluge, i na popisu nekadašnjih glavnih prefekata.

"Podsjeća me zapravo na Percyja", reče Rori i namršti nos od gadenja. "Prefekt, pa glavni prefekt... vjerojatno uvijek najbolji na godini!"

"Ti to govoriš kao da je to nešto loše", reče mu Hermiona pomalo uvrijeđeno.

Sunce je opet počelo blago obasjavati Hogwarts. I u samom se dvorcu popravilo raspoloženje. Nakon napada na Justina i Skoro Bezglavog Nicka nije više bilo novih napada, a profesorica Sprout Z~dovoljno je obZnanila da su mandragore postale hirovite i tajan stvene, što znači da uskoro neće više biti djeca. V

"Cim se povuku bubuljice, bit će spremne da se ponovo presade u lonce", čuo ju je Harry kako jednog popodneva ljubazno govori

Filchu. "A nakon toga neće trebati mnogo vremena da ih režemo i pirjamo. Uskoro će vam se vratiti Gospa Norris."

Harry je pomislio da se Slytherinov baštinik možda obeshrabrio. Kad je škola ovako budna i oprezna, vjerojatno je sve riskantnije otvoriti Odaju tajni. Možda se to čudovište, ma kakvo ono bilo, upravo sprema na još jedan pedesetogodišnji zirski san?

Hufflepuff Ernie Macmillan nije bio takav optimist. On je još bio uvjeren da je Harry glavni krivac i da se "odao" u Duelantskom klubu. Duh Peeves nije bio ni od kakve pomoći - iznenada se pojavljivao u pretrpanim hodnicima pjevajući "Gle Pottera kožodera..." U tom je taktu i plesao.

Činilo se da Gilderoy Lockhart vjeruje da su samo zbog njega prestali napadi. Harry ga je slučajno čuo kad je to rekao profesorici McGonagall dok su se Gryffindori svrstavali u red za predavanje iz Preobrazbe.

"Ja, Minerva, mislim da više neće biti nikakvih nezgoda", rekao je značajno se kvrcavajući prstom po nosu i namigujući. "Mislim da je Odaja ovaj put zauvijek zaključana. Krivac je vjerojatno shvatio da je samo pitanje vremena kad ću ga ja uloviti na djelu. Pametno je od njega što je odustao od napada prije nego što sam se ozbiljno okomio na nj. Školi je sad, znate, najpotrebnije da joj netko digne mor~~, D~ se izbrišu s~ećan~a na te nemile dogacfaje! Zasad vam neću ništa više reći, ali mislim da ~nam onaj pravi lijek..."

I ponovo se kvrcne po nosu i otperja.

4, , ,

~trn~esti veljače za doručkom postalo ~e ~asno što ~e Lockhart mislio po~ ~~~izanjem morala", Harry se te noći nije biv naspa~ao jer

je kasno navečer bio na metlobojskom treningu, pa je zakasnio na doručak u Velikoj dvorani. Kad je stupio u nju, u prvi je mah pomislio da je ušao na pogrešna vrata.

Svi su zidovi u dvorani bili okićeni velikim, sablasnim ružič~stim cvjetovima. Još je gore bilo što su sa svijetloplavog stropa padali sroliki korijandori. Harry je prišao gryffindorskom stolu za

kojim je sjedio Ron. Za Rona bi se reklo da mu je zlo. Hermiona je, mećutim, bila kanda sklona smijuljenju.

"Što se to doga~a?" upita ih Harry sjedajući i uklanjajući korijandore sa svoje šunke.

Ronu je očito bilo odviše mučno da bi mogao govoriti, pa mu samo pokaže na profesorski stol.

Lockhart, u sablasnoj ružičastoj

pelerini koja se slagala s dekoracijama, zamahao je rukama ne bi li utišao prisutne. Profesorima su oko njega lica bila kao od kamena. Harry je sa svog mjesta zapazio kako je profesorici McGonagall zadrhtao mišić na obrazu. Snape je izgledao kao da mu je tko netom dao da popije velik pehar Kosto-rasta.

"Sretno vam Valentinovo!" uzvikne Lockhart. "I htio bih zahvaliti četrdeset i šestorim osobama koje su mi uputile karte! Da, ja sam uzeo sebi slobodu da vam svima priredim ovo malo iznenađenje... ali ovo još nije sve!"

Pljesne rukama i iz predvorja stupi u dvoranu desetak mrzovoljnih patuljaka. Ali ne bilo kakvih patuljaka - svi su nosili zlatna krilca i harfe.

"Ovo su moji dragi glasnici ljubavi!" usklikne Lockhart. "Oni će vam danas po školi raznositi ljubavne poruke! Ali ni tu još nije kraj zabavi! Zamolio bih profesora Snapea da vam pokaže kako se na brzinu spravlja ljubavni napitak! A kad smo već kod toga, naš lukavi stari kolega profesor Flitwick zna više o torne kako se čaranjem ljudi dovode u trans nego ijedan drugi čarobnjak kojeg ja poznajem!"

Profesor Flitwick zario je glavu u ruke. Snape je pak izgledao kao da će prvog učenika koji ga zamoli da mu spravi ljubavni napitak otrovati.

"Hermiona, reci mi, molim te, da ti ipak nisi jedna od onih četrdeset šest osoba!" reče Ron kad su odlazili iz Velike dvorane na

prvo predavanje. Hermiona odjednom uzme pomno tražiti u torbici raspored sati, pa mu i ne odgovori na to pitanje. ,

Cijelo~ to~ dana patuljci su neprestance upadali u učionice za vrijeme predavanja i uručivali učenicima ljubavne poruke za Valentinovo, na veliko nezadovoljstvo profesora. Kasno popodne, dok su Gryffindori odlazili uza stube na predavanje iz Čarolija, jedan je od patuljaka sustigao Hamyja i uzuiknuo:

"Ej, vi! `Arry Potter!"

Bijaše to posebno mrk patuljak koji se gurao laktovima ne bi li se probio do Harryja.

Pocrvenjevši pri pomisli da će pred skupinom učenika prve godi

ne, među kojima je slučajno bila i Ginny Weasley, primiti ljubavno

plsamcc, Harry pokuša ul~aknuti glas~uu, Ali patuljak mu prešije~

če put probijajući se kroz gužvu i udarajući učenike nogama po go

~_~ a_~_ a

"Imam glazbenu poruku za `Arryja Pottera osobno", reče i uzme prijeteći prebirati po žicama harfe.

"Nemojte ovdje!" prosikće Harry i pokuša pobjeći.

"Smirite se!" progunda patuljak, zgrabi Harryja za torbu i povuče ga natrag.

"Pustite me!" zareži Harry otimajući se.

Torba mu se od tog natezanja raspukne. Knjige, čarobni štapić, pergament i pero prospu se po podu, a usto mu se još razbije i bočica tinte.

Harry je žurno nastojao pokupiti sve te stvari prije nego što patuljak zapjeva, pa je tako došlo do zastoja u hodniku.

"Kakva je to gužva?" dopre odnekud hladan i otegnut glas Draca Malfoya. Harry je grozničavo trpao u raspuknutu torbu svoje stvari ne bi li umaknuo Malfoyu prije nego što patuljak zapjeva ljubavnu pjesmu.

"Kakvo je to komešanje ovdje?" začuje se još jedan poznati glas. Bio je to Percy Weasley.

Izbezumljeni Harry pokuša pobjeći glavom bez obzira, ali ga patuljak uhvati oko koljena i obori na pod tako da sve zazvoni.

"Eto tako," reče sjedeći mu na gležnjevima, "a sad počujte sljedeću poruku u stihovima!"

"Oči su mu skroz zelene, poput žabe skiseljene,

Kosa ko iz crne noći, bojom nalik školskoj ploči.

Sladak mi je, i lijep k tome, on pripada srcu mome, Junak mlad što srca laka moć slomi Vladaru mraka."

Harry bi dao sve svoje zlato iz Gringotts-a da je mogao tog časa ispariti. Uzalud se nastojeći smijati s ostalima, osovi se na noge koje su mu utrnule pod patuljkovom težinom. Percy Weasley trudio se pak svim silama rastjerati okupljene učenike, od kojih su se neki nasmijali do suza.

"Odlazite, odlazite, wonilo je već prije pet muuta, odlazite na predavanja, smjesta!" govorio je on odgugujući neke mlađe učenike.

Zirnuvši oko sebe, Harry opazi kako se Malfoy saginje i uzima nešto s poda. Podrugljivo se cereći, pokaže to Crabbeu i Goyleu, a Harry shvati da je to Riddleov rokovnik.

"Vrati mi to!" tiho mu zapovjedi Harry.

"Baš me zanima što je Potter tu zapisao!" reče Malfoy, koji očito nije primijetio godinu otisnutu na koricama pa je zacijelo zaključio da je to Harryjev dnevnik. Svi se oko njih utišaju. Ginny je užasnutim pogledom prelazila s rokovnika na Harryja i natrag.

"Vrati mu to, Malfoy!" strogo će Percy. "Samo da nešto pogledam", odvrati Malfoy izazivački mašući rokovnikom Harryju pod nosom.

Percy će opet:

"Kao školski prefekt..."

Ali Harry izgubi strpljenje, izvuče svoj štapić i uzvikne: "Expelliarmus!"

Isto onako kao što je Snape bio razoružao Lockharta, Harry je čaranjem izbio Malfoya rokovnik iz ruke. Rokovnik poleti kroz zrak i Ron ga ulovi široko se smiješeći.

"Harry!" uzvikne Percy. "U hodnicima nema čaranja! Morat ću te prijaviti, da znaš!"

Ali Harry nije za to mario, Zeznuo je Malfoya, a to je svakako vrijedilo da Gryffindori izgube pet bodova. Malfoy je bio bijesan pa, kad je prolazio mimo Ginny koja je ulazila u učionicu, zlobno joj dovikne:

"Mislim da Potter nije baš uživao u tvojoj poruci!"

Ginny je pokrila lice rukama i uletjela u učionicu. Ron zareži i izvuče svoj štapić, ali ga Harry odvuče na drugu stranu. Sva je sreća bila što Ron neće morati opet rigati golaće za sve vrijeme predavanja iz Carolija,

Tek kad su došli na sat profesora Flitwicka, Harry zapazi nešto čudno na Riddleovu rokovniku. Sve su mu druge knjige bile poprskane skrletnom tintom, samo je rokovnik ostao isto onako čist kao što je bio prije nego što mu se iz bočice prolila tinta, htio je na to

u, što Ron, ah što Ron i što et ila problemala sa svojim štapićem - s vrha štapića opet su mu izbijali veliki purpurni mjehurići, pa ga trenutno ništa drugo nije zanimalo.

Te je večeri Harry otišao na spavanje prije ostalih u njihovoj spavaonici. Bilo je to djelomice zato što nije mogao podnijeti da mu Fred i George još jedanput otpjevaju "Oči su ynu skrozzelene, poputžabe skiseljene"; a djelomice i zato što je želio ponovo razgledati Riddleov rokovnik. Znao je da Ron misli kako time samo trati vrijeme.

Sjedio je na svom krevetu s baldahinom i listao prazne stranice, na kojima nije bilo ni traga od skrletne tinte. Tada izvadi iz ormarića kraj kreveta novu bočicu, umoči pero u nju i ispusti kap tinte na prvu stranicu.

Tinta načas zasja na papiru, a onda nestane, kao da ju je upila stranica. Uzbuđeni Harry umoči po drugi put pero u tintu i napiše "Ja se zovem Harry Potter".

Riječi su na trenutak zasjale na stranici, a onda su i one iščeznule kao da ih nije nikad bilo. Tada se napokon nešto dogodi.

Na stranici se pojave, ispisane njegovom tintom, riječi koje on uopće nije napisao:

"Zdravo, Hariy Potter! Ja se zovem Tom Riddle. Kako si došao do mog dnevnika?"

I te riječi izblijede, ali tek kad Harry počne iznova pisati, te napiše: "Netko ga je bacio u zahodsku školjku."

Nestrpljivo je čekao Riddleov odgovor:

"Sva je sreća što sam svoje uspomene pribilježio na trajniji načiri nego tintom. Ali oduvijek sam znao da će biti ljudi koji neće željeti da drugi čitaju ovaj dnevnik. "

"Kako to misliš?" načrčka Harry i, onako uzbuđen, napravi packu na toj stranici.

"U ovom su dnevniku opisane uspomene na neke strahote. Nedjela koja su zataškana. Strahote koje su se dogodile u Školi vještičarenja i čarobnjaštva u Hogwartsu. "

"Ja sam trenutačno u toj školi", brže napiše Harry. "U Hogwartsu se opet zbivaju neke grozote. Znaš li ti išta o Odaji tajni?"

Srce mu je lupalo. Odgovor je brzo uslijedio, ali rukopis je postao neuredni~, kao da se Riddle žuri da kaže sve što zna.

"Dakako da znam za Odaju tajni, Umoje su doba tvt'dtli da je to le

genda, da Odaja r~e postoji` Alé to nlje bila istina, l~ad sam bio na petoj godini, Odaja je otvorena i čudovište je napalo nekoliko ačenLka i na kraju jednu učenicu ubilo, Ja sam uhvatio osobu koja je otvorila Ddaju ~ ona je isključena iz škole. Ali se ravnatelj, prof esor Dippet, posramio

što se tako nešto dogodilo u Hogwartsu pa je zabranio priznati istinu. Izmislili su priču da je ta djevojčica bila žrtva nesretnog slučaja. Meni su dodijelili lijepu, sjajnu medalju s ugraviranom posvetom i zapovjedili mi da držim jezik za zubima, ali ja sam znao da bi se to moglo opet dogoditi. Čudovište je ostalo živo, a onaj koji ga je oslobodio nije bačen u zatvor. "

U svojoj užurbanosti da mu otpiše, Harry umalo da nije prevrnuo bočicu tinte.

"To se isto i sad događa. Bilo je već tri napada, a čini se da nitko ne zna tko stoji iza njih. Tko je prošli put stajao iza svega toga?" "Mogu ti pokazati ako želiš"; glasio je Riddleov odgovor. "Ne mo raš mi vjerovati na riječ. Mogu te povesti u svoje pamćenje one noći kad sam ga ulovio na djelu. "

Držeći pero nad dnevnikom, Harry je krzmao. Kako to Riddle misli? Kako bi to on mogao ući u nečije pamćenje? Nervozno se obazre na vrata spavaonice u kojoj se hvatao mračak. A kad je opet pogledao u dnevnik, vidio je kako se pomaljaju nove riječi:

"Hodi da ti pokažem!"

Harry pričekava djelić sekunde, a onda napiše dva slova: " »

O. K.

Stranice dnevnika počnu se nadimati kao da ih je zahvatio jak vje

tar sve dok se ne zaustave negdje oko sredine mjeseca lipnja. Harry zine kad opazi kako se mali kvadrat za 13. lipnja pretvara u nešto slično minijaturnom televizijskom ekranu, Pomalo drhtavom rukom

prinese taj prozorčlc oku i, prije nego shvati što se zbiva, nagne se naprijed. Prozorčić se proširi i on osjeti kako mu tijelo napušta krevet i naglavačke upada kroz otvor u stranicu, u vrtlog boja i sjena.

Osjeti da opet stoji na čvrstom tlu i podrhtava dok se napokon iznenada ne izbistre nejasni obrisi pred njim.

Umah je znao gdje je. Ta okrugla prostorija s usulim portretima, to je Dumbledoreova soba... samo što za pisaćim stolom ne sjedi Dumbledore. Smežuran, krhak čarobnjak, ćelav izuzev nekoliko čuperaka sijede kose, čita pismo pri svjetlu svijeće. Harry nije nikad prije vidio tog čovjeka.

"Oprostite", reće mu podrhtavajući` "Nisam htio smetati.,."

Ali čarobnjak ne digne pogled, Nastavi čitati malko namršten, Harry se primakne njegovu stolu i promuća;

"Inni r~n nr~om ili ntn~"

Čarobnjak se i dalje nije obazirao na njega. Štoviše, reklo bi se da ga nije ni čuo. Pomislivši da je čarobnjak možda nagluh, Harry podigne glas:

"Oprostite što sam vas uznemirio. Ja sad idem", podvikne. Čarobnjak smota pismo i uzdahne, ustane i prođe mimo Harryja a da ga i ne pogleda, te ode do prozora navući zastore.

Nebo je bilo crveno kao rubin; očito je sunce bilo na zalasku. Čarobnjak se vrati do pisaćeg stola, sjedne i zavrti prstima promatrajući vrata.

Harry se obazre po sobi. Nema tu feniksa Fawkesa, nema onih srebrnih sprava. To je Hogwarts kakav je bio u Riddleovo doba, što znači da nije Dumbledore ravnatelj nego ovaj nepoznati čarobnjak, a da je on, Harry, tek nešto više od fantoma, potpuno nevidljiv ljudima od prije pedesetak godina.

Netko pokuca na vrata.

"Naprijed", reče stari čarobnjak slabašnim glasom.

U sobu uđe dječak od svojih šesnaest godina i skinje šiljasti klobuk. Na prsima mu se sjaji srebrna značka prefekta. Mnogo je viši od Harryja, ali i on ima kao ugljen crnu kosu.

"Ah, Riddle!" reče ravnatelj.

"Pozvali ste me, profesore Dippet?" reče Riddle. Bio je nekako nervozan.

"Sjedite", reče mu Dippet. "Upravo sam pročitao pismo koje ste mi uputili."

"Ah", uzdahne Riddle, sjedne i vrlo čvrsto stisla šake.

"Dragi moj dečko", dobronamerno mu se obrati Dippet. "Nikako vas ne mogu preko ljeta zadržati u školi. Vi sigurno želite kući na ferije?"

"Ne želim", umah odgovori Riddle. "Mnogo bih radije ostao u Hogwartsu nego da se vraćam u onaj... u onaj..."

"Čini mi se da vi za vrijeme ferija boravite u jednom bezjačkom sirotištu?" radoznalo će Dippet.

"Da, ~ospodine", odgovori Riddle i malko pocrveni.

"Ui ste porijeklom bezjak?"

"Napola, gospodine", otpovrne Riddle. "Otac mi je bio bezjak, a majka vještica."

~I nhn ~m trAr41 t~AlYdb~li l ~~

"Majka mi je umrla, gospodine, odmah nakon mog rođenja. Rekli su mi da je još poživjela tek toliko da mi nadjene ime Tom, po mom ocu, i Marvolo po mom djedu."

Dippet sućutno mljacne.

"Tome, stvar je u tome", uzdahne on, "što bi se u vašem slučaju mogla napraviti iznimka, ali u sadašnjim okolnostima..."

"Vi mislite, gospodine, na sve one napade?" reče Riddle, a Harryju poskoči srce u grudima pa priđe bliže da mu ništa ne promakne od ovog razgovora.

"Točno", potvrdi ravnatelj. "Dragi moj dečko, sigurno vam je jasno kako bi glupo bilo od mene da vam dopustim da ostanete u ovom dvorcu nakon završetka školske godine. Pogotovo s obzirom na onu nedavnu tragediju... na smrt one sirote djevojčice... Bit ćete kudikamo sigurniji u tom vašem sirotištu. Uostalom, u Ministarstvu se magije upravo raspravlja o tome da se zatvori ova škola. Mi nismo... ovaj... ništa bliže otkrivanju uzroka ovim sadašnjim neugodnostima..."

Riddle razrogači oči.

"Gospodine... ali kad bi se ulovila ta osoba... Kad bi sve to prestalo..."

"Kako to mislite?" priupita ga Dippet pomalo reskim glasom i uspravi se na stolici. "Riddle, želite li možda reći da znate nešto više o tim napadima?"

"Ne znam, gospodine", brže mu odgovori Riddle.

Ali Harry~e bio uv~eren da~e to ona ista vrsta niJekanfa koJemae

i on pr~bjegao u razgovoru s Dumbledoreom.

Dippet se zaveli na naslon stolice, pomalo razočaran.

"Možete ići, Tome..."

Riddle ustane i teškim korakom izade iz sobe. Harry pode za njim. Sišavši pomičnim zavojitim stubama, obojica se nadu pokraj one

vodorige u sve mračnijem hodniku. Riddle zastane, pa zastane i Harry promatrajući ga. Harry je vidio da Riddle ozbiljno o nečemu razmišlja. Namršten, grickao je donju usnu.

Tada, kao da se odjednom o~lučio, pohita dalje, a Harry nećujno po~e za njim. Nisu nikog sreli dok nisu ~ošli do p~edvorja. Tad visok čarobnjak duge, valovite, crvenkaste kose i brade zovne Riddlea s mramornog stubrsta.

Harry se zagleda u tog čarobnjaka. Bijaše to nitko drugi nego pedesetak godina mlađi Dumbledore.

"Ravnatelj me, gospodine, pozvao na razgovor", odgovori Riddle. "E pa, izvolite što prije u krevet", reče mu Dumbledore i pogleda Riddlea istim onim prodornim pogledom koji je Harry tako dobro poznao. "Ovih dana nije uputno motati se po ovim hodnicima, nakon onog..."

I teško uzdahne, poželi Riddleu laku noć i ode dalje. Riddle je gledao za njim dok mu nije iščeznuo iz očiju, a onda se brže-bolje zaputi ravno niz kamene stube u tamnicu. Harry ga je ustopice slijedio.

Ali, na Harryjevo razočaranje, Riddle ga nije odveo u skroviti hodnik ni u tajni tunel, nego u onu istu prostoriju u kojoj je Harry slušao Snapeova predavanja iz Čarobnih napitaka. Baklje nisu bile upaljene, pa kad Riddle odgurne pritvorena vrata, Harry je vidio samo Riddlea kako posve nepomično stoji uz vrata i motri vanjski hodnik.

Harryju se činilo da su tu proveli najmanje sat vremena. Vidio je samo Riddleovu spodobu uz vrata kako viri u hodnik i čeka nešto, nepomičan poput kipa. I baš kad je popustila Harryjeva radoznalost i napetost, i kad je već poželio vratiti se u sadašnjost, začuje kako se nešto pred vratima kreće.

Netko se šuljao hodnikom. Čuo je kako prolazi kraj prostorije u kojoj su on i Riddle sakriveni. Tiho poput sjene, Riddle se provuče kroz vrata i pode u tom smjeru, a Harry opet na prstima za njim zaboravl~a~ući da n~ega nitko ne može čuti.

Išli su tako pet~šest minuta za onim koracima dok Riddle naj~dnom ne zastane, glave nagnute prema novim šumovima, Harry začuje kako se neka vrata otvaraju škripeći i kako netko nešto govori promuklim šaptom:

"Ajde... moram te izvuć odavle... ajde sad... upadaj u sanduk..." Taj mu je glas bio odnekud poznat.

Riddle iznenada zamakne za ugao, a Harry za njim. Spazi tamne obrise krupna dječaka kako čući pred otvorenim vratima uz koja stoji nekakav velik sanduk.

"Bar večer, Rubeus!" resko ga pozdravi Riddle. Dječak zalupi vratima i uspravi se.

"Što ćeš ti tu, Tome?"

Riddle mu pri~liž~ i r~

"Gotovo je s tim. Moram te, Rubeuse, prijaviti. Raspravlja se već ozbiljno o tome da se škola u Hogwartsu zatvori ako ne prestanu ti napadi."

"Kako ti to..."

"Ne mislim ja da si ti htio nekog ubiti. Ali čudovišta nisu dobri ljubimci. Ja vjerujem da si ga pustio van samo da se razgiba i..." "Nije on nikog ubio!" ustvrdi krupni dječak i nasloni se na zatvorena vrata. Harry začuje kroz vrata nekakvo čudno šuškanje i škljocanje.

"Hajde, hajde, Rubeuse", reče Riddle i još mu se više približi. "Sutra dolaze ovamo roditelji mrtve djevojčice. Najmanje što škola u Hogwartsu može sad učiniti jest da zatuče zvijer koja im je ubila kćer..."

"Nije ju on ubio!" zaurla dječak, a glas mu odjekne mračnim hodnikom. "Ne bi ju on ubio! Nikad!"

"Makni se!" reče mu Riddle i izvuče svoj štapić.

Čarolijom obasja hodnik nenadanim plamenim svjetlom. Vrata se iza krupnog dječaka tako silovito širom otvore da ga odbace do suprotnog zida. Na vrata izađe nešto zbog čega Harry ispusti dug, prodoran krik koji kanda ne ču nitko drugi osim njega.

Golemo, nisko, dlakavo tijelo sa mnoštvom crnih nogu, mnogobrojne užagrene oči i kliješta oštra poput britve - Riddle ponovo podigne svoj štapić ali prekasno. Neman ga obori i odjuri dalje hodnikom te nestane. Riddle se osovi na noge gledajući za njom. Podigne štapić, ali krupni dječak skoči na njega, otme mu štapić i sruši ga na pod vičući:

"NEEEEEEE!" Sve se pred Harryjevim očima zakoluta i potpuno smrači, a on sam tresne na svoj krevet s baldahinom u gryffindorskoj spavaonici i ostane ležati raširenih nogu i ruku. Na trbuhu mu je ležao Riddleov otvoreni dnevnik.

Prije nego što je došao do daha, otvore se vrata spavaonice i ude Ron.

"A, tu si!" reče mu.

Harry se pridigne na krevetu. Drhtao je sav obliven znojem. "Što ti je?" upita ga Ron zabrinuto ga gledajući.

"Rone~ to ti ~e sve Hagridovo maslo. Hagrid je prije pedeset go~i~a otvorio ~daju taj~i!"

CORNELIUS FUDGE

Harry, Ron i Hermiona oduvijek su znali da Hagrid ima nesretnu sklonost prema velikim i čudovišnim stvorenjima. Dok su bili na prvoj godini u Hogwartsu, on je u svojoj maloj drvenjari pokušao uzgojiti zmaja. Isto tako neće oni nikad zaboraviti ni divovskog, troglavog psa kojem je on nadjenao ime "Bundi". Pa ako je mladi Hagrid čuo da je negdje u dvorcu sakriveno neko čudovište, Harry je vjerovao da je on učinio sve što je mogao da ga bar načas vidi. Vjerojatno je držao da je sramota što je ta neman toliko dugo zatvorena u tijesnu prostoru, pa da je zaslužila da bar protegne svoje mnogobrojne noge. Harry je lako mogao zamisliti kako je trinaestogodišnji Hagrid pokušao nemani svezati ogrlicu i uzicu oko vrata. Ali je isto tako bio uvjeren da Hagrid nije nikad nikog htio ubiti.

Harryju je bilo čak i donekle žao što je otkrio kako funkcionira Riddleov dnevnik. Toliko je puta morao ispričati Ronu i Hermioni

što je sve vidio ~a mu je dodijalo to pripovijedanje, a dosadili su mu

1 ti dugi razgovori što su se neprestance vrtjeli u krugu,

"Možda je Riddle ulovio pogrešnu osobu?" rekla je Hermiona. "Možda je neka druga neman napadala ljude?..."

"A što ti misliš, koliko se nemani može kriti u ovom dvorcu?" upita je Ron glasom iz kojeg je izbijala dosada.

"Oduvijek smo znali da je Hagrid isključen iz škole", potišteno će Harry. "I vjerojatno su napadi prestali nakon što je Hagrid i2bačen. Inače Riddle ne bi ni dobio nagradu..."

Ron pokuša na drugi ty~~in pristupiti problemu.

"Riddle me stvarno podsjeća na Percyja... tko mu je, uostalom, rekao da otkuca Hagrida?"

"Ali neman je, Rone, nekog abila"; reče Hermiona,

"A da su zatvorili školu u Hogwartsu, Riddle bi se morao vratiti u ono svoje bezjačko sirotište", napomene Harry. "Ja mu ništa ne zamjeram što je htio ostati ovdje..."

Ron se ugrize za usnu, a onda reče kao da ispipava teren: "Ti si, Harry, sreo Hagrida u Ulici Nokturno, je li?"

"I7a, kupovao je tamo neko sredstvo za zaštitu od puževa koji žderu srž povrća", brzo odvrati Harry.

Sve troje ušute. Nakon dulje stanke, Hermiona izgovori neodlučnim glasom najškakljivije od svih pitanja:

"Mislite da bismo morali o svemu tome pitati samog Hagrida?" "To bi bio zbilja veseo razgovor", reče Ron. "Zdravo, Hagride, reci nam, nisi li možda ti u zadnje vrijeme pustio na slobodu nešto mahnito i dlakavo u dvorcu?"

Naposljetku su odlučili da ništa ne govore Hagridu, osim ako ne dođe do još jednog napada. Kako su dani prolazili a da Harry nije čuo ni šapta od onog bestjelesnog glasa, ponadali su se da neće morati uopće razgovarati s njim o tome zašto je bio isključen iz škole. Prošlo je bilo već gotovo četiri mjeseca kako su Justin i Skoro Bezglavi Nick skamenjeni, i gotovo su već svi bili kanda uvjereni da se napadač, tko god on bio, zauvijek povukao. Peevesu je napokon dosadila ona njegova pjesmica "Gle Pottera kožodera". Ernie Macmillan zamolio je posve pristojno jednog dana Harryja na satu Travar

stva da mu doda kanticu skakut-vih gljiva. U ožujku je nekoliko mandragora priredilo bučnu i razuzdanu veselicu l- stakleniku broj 3, Profesorica Sprout bila je zbog toga vrlo zadovoljna.

"Onog časa kad počnu upadati u lonac jedni drugima znat ćemo da su potpuno sazreli", Tekla je Harryju. "Tada ćemo moći oživiti one j adnike u bolnici: "

Za uskrasnih blagdana učenici druge godine imali su opet o čemu razmišljati. Došlo je vrijeme da biraju predmete za treću godinu. To je bilo nešto što je bar Hermione vrlo ozbiljno shvatila.

"Ovo bl Inoglo prešud-o utjecati na našu bu-ućnost", rel-la j~ Harryju i Ronu dok su proučavali popise novih školskih predmeta i obilježavali ih kvačicama,

"r , , , ", ~, ~ . r ~ ~ ~ . , " v ..

"Ne možeš", sumorno će Ron. "Moramo zadržati sve dosadašnje predmete. Inače bih i ja najradije bacio do vraga Obranu od mračnih sila."

"Ali to je važan predmet!" zgranuto će Hermione.

"Nije, s obzirom na to kako ga Lockhart predaje", odvrati Ron. "Ja nisam od njega još ništa naučio, osim da ne smijem oslobadati vilovnike."

Neville Longbottom primio je pismo od svih vještica i čarobnjaka u svojoj porodici koji su mu dali razne savjete o tome što bi mogao izabrati od ponuđenih predmeta. Sjedio je zbunjen i zabrinut čitajući popise predmeta, malko isplažena jezika. Pitao je kolege što im se čini, je li aritmancija teža od studija drevnih runa. Dean Thomas, koji je, kao i Harry, odrastao među bezjacima, na kraju je zatvorio oči i upro štapićem u popis te se odlučio za one predmete koje je tako nasumce izabrao. Hermione nije poslušala ničiji savjet, nego se prijavila za sve predmete.

Harry se sumorno osmjehnuo sam sebi pri pomisli što bi njemu tetak Vernon i teta Petunia rekli kad bi s njima pokušao razgovarati o svojoj čarobnjačkoj karijeri. Ipak se ne može reći da nije imao savjetnika - Percy Weasley jedva je dočekao da mu prenese svoja iskustva.

"Sve ti, Harry, ovisi o tome što želiš postići", rekao mu je. "Nikad nije prerano misliti na budućnost, pa bih ti ja savjetovao da se odlučiš za proricanje. Ljudi kažu da je proučavanje bezjaka traćenje vremena, ali ja osobno mislim da čarobnjaci moraju dobro poznavati

nečarobnjačku zajednicu, pogotovo ako kane tijesno sura-ivati s

njom... Uzmimo samo mog oca koji neprestano ima posla s bezjacima. Moj je brat Charlie oduvijek bio sklon radu u prirodi, pa je izabrao skrb za čarobna stvorenja. Oluči se, Harry, prema svojim sposobnostima!"

Ali Harry je smatrao da je uistinu dobar samo u metloboju. Na kraju je odabrao iste predmete kao i Ron. Mislio je, ako i ne bude dobar u njima, da će bar imati prijatelja koji će mu moći pomoći.

Gryffindori su sljedeću utakmicu u metloboju igrali protiv Hufflepuffa. Wood je zahtijevao da ekipa trenira svakog dana poslije večere, tako da Harry jedva da je imao vremena za išta drugo osim metloboja I domać-h ~adaća, ~Ie~ut~, t~nir~nj~ je postalo nešto

lakše, ili bar vrijeme nije više bilo onako kišovito. Uvečer, uoči subotnje utakmice, otišao je u spavaonicu spremiti metlu misleći kako Gryffindori nisu nikad imali bolje šanse da osvoje Medudomsko prvenstvo.

Ali njegovo dobro raspoloženje nije dugo potrajalo. Na vrhu stuba koje su vodile do spavaonice, susreo je unezvijerenog Nevillea Longbottoma.

"Harry... ne znam tko je to učinio. Ja sam samo sve ovdje tako zatekao..."

Bojažljivo gledajući Harryja, Neville gurne vrata njihove spavaonice.

Sadržaj Harryjeva velikog kovčega bio je razbacan na sve strane. Plašt mu je ležao rasparan na podu. Posteljina je bila skinuta s postelje s baldahinom, a iz ormarića pokraj kreveta izvučena je ladica i stvari iz nje pobacane po madracu.

Harry pride krevetu razjapljenih usta, gazeći po nekoliko istrgnutih stranica iz knjige Na putu s trolovima.

Kad su on i Neville vratili pokrivače na njegov krevet, u sobu su ušli Ron, Dean i Seamus. Dean je glasno nešto opsovao.

"Harry, što se dogodilo?"

"Nemam pojma", odgovori Harry. Ali Ron je pregledavao Harryjevu pelerinu. Svi su džepovi na njoj bili izvnuti.

"Tu je netko nešto tražio", reče Ron. "Nedostaje li ti štogod?" Harry uzme skupljati svoje stvari i bacati ih u kovčeg. Tek kad je

ubacio i ~osljednju Lockhartovu knjigu, s~vati što mu nedostaje.

"Nema Riddleova dnevnika", potiho reče Ronu, "Sta ?"

Harry mu mahne glavom prema vratima pa Ron po~e za njim. Obojica ponitaju u gryffindorslcu društvenu prostoriju, koja je bila

polupra~n~, I 5jednu uz Herlnionu, koja j~ 5j~dila sama či~ajući l~~ji~u Kako možete lako aaučiti drevne rc~ne.

I~ad su joj priopćili novost, zinula je od ćuda.

"Ali... to je mogao ukrasti samo netko od Gryffindora... nitko

Sutradan je osvanulo blistavo sunčano jutro, s lakim, svježim povjetarcem.

"Idealni uvjeti za metloboj!" oduševljeno reče Wood za gryffindorskim stolom trpajući kajganu u tanjure svojih suigrača. "Harry, življe malo, moraš se dobro najesti!"

Harry je motrio puni gryffindorski stol i pitao se nije li novi vlasnik Riddleova dnevnika možda upravo tu negdje među njima. Hermiona ga je nagovarala da prijavi krađu, ali Harryju se nije sviđao taj njezin prijedlog. Tada bi morao nekom od profesora ispriповјediti sve o tom dnevniku, a koliko uopće ljudi zna da je Hagrid prije pedeset godina isključen iz ove škole? Nikako nije želio biti onaj tko će opet sve to iznijeti u javnost.

Kad je izašao iz Velike dvorane s Ronom i Hermionom da ode po svoje metlobojske potrepštine, sve veći broj njegovih nevolja povećao se za još jednu ozbiljnu brigu. Upravo je zakoračio na mramorne stube kad ponovo začuje:

"Ovaj put ubij... raspori... razderi... "

Harry vikne na sav glas tako da Ron i Hermiona uplašeni odskoče od njega.

"Opet onaj glas!" reče Harry osvrćući se preko ramena. "Evo, upravo sam ga čuo... zar niste i vi?"

Ron odmahne glavom izbečenih očiju. A Hermiona se lupne šakom po čelu.

"Harry... mislim da sam ovog časa nešto shvatila! Moram odmah u knjižnicu!"

I otrči uza stube,

".Što je to shvatila?" rastreseno zapita Harry gledajući svejednako oko sebe ne bi li razabrao odakle je dopro onaj glas.

"Svakako puno više nego ja", otpovrne Ron vrteći glavom. "Ali zašto je morala u knjižnicu?"

"Zato što je Hermiona takva", odgovori mu Ron sliježući ramenima. "Kad nije s nečim načisto, zapali u knjižnicu."

Harry je neodlučno stajao i osluškivao neće li opet začuti onaj glas, ali su iz Velike dvorane za njim navirali učenici glasno razgovarajući i izlazili na prednja vrata, pa kretali prema stadionu.

"Požuri se radije", reče mu Ron. "Skoro će 11 sati... tekma!" Harry od~uri u Gryffindorsku kulu, uzme svoj Nimbus 2000 i

pridruži se gomili koja je prolazila kroz dvorište, ali u mislima je

ostao još u dvorcu, uz onaj bestjelesni glas. Kad je obukao svoju skrletnu pelerinu, jedina mu je utjeha bila što sad svi odreda vani čekaju da počne utakmica.

Ekipe su izašle na teren uz buran pljesak. Oliver Wood vinuo se uvis da se zagrije leteći oko vratnica. Madame Hooch izvadi lopte. Igrači Hufflepuffa, koji su igrali u pelerinama žutim poput kanarinca, bili su se okupili i u posljednji čas raspravljali o taktici.

Harry se upravo spremao zajahati metlu kad ugleda profesoricu McGonagall kako trkom dolazi preko terena s velikim purpurnim megafonom u ruci.

Harryju srce oteža poput kamena.

"Utakmica se otkazuje", vikne profesorica McGonagall na megafon obraćajući se krcatom stadionu. Razlegnu se zvižduci i povici. Ozlojedeni Oliver Wood sleti i potrči do profesorice McGonagall ne silazeći s metle.

"Ali, gospodo profesor!" vikne joj... Moramo odigrati utakmicu... kup... Gryffindori... "

Profesorica McGonagall nije se obazirala na nj nego je nastavila vikati na megafon:

"Neka se svi učenici smjesta vrate u društvene prostorije svojih domova, gdje će im predstojnici domova dati sve potrebne informacije. Samo što brže, molim!"

Zatim spusti megafon i dade Harryju znak da joj pride.

"Potter, najbolje će biti da vi odmah po~ete sa mnom",

Cudeća se ~bog čega bi opei on mogao bui sul~njiv, Harry opazi Rona kako se izdvaja iz nezadovoljne gomile i trči prema njima dok odlaze prema dvorcu. Na Harryjevo veliko čudo, profesorica Mc~onagall nije imala ništa protiv toga.

"Da, Weasley, možda neće biti zgoreg cta i vi podete s nama,"

Isie~i su učenici oko njih rogozorili što je utakmica otkazana, a neki su opet bili zabrinuti. Harry i Ron vratili su se s profesoricom McGonagall u školu i počeli se penjati uza stube. Ali ovaj put ih profesorica nije odvela ni u čiju sobu.

"Ovo će vam biti pomalo šokantno", reče profesorica McGonagall začudo blagim glasom kad su se približili bolničkom krilu. "Usljedio je još jedan napad... još jedan dvostruki napad."

Harryju se bolno skvrči utroba. Profesorica McGonagall gurne

Madame Pomfrey je bila sagnuta nad jednom djevojčicom s pete godine duge, kovrčave kose. Harry u njoj prepozna onu Ravenclawku koju su pitali za put do slytherinske društvene prostorije. A na krevetu do nje ležala je...

"Hermiona!" prostenje Ron.

Hermiona je ležala potpuno mirno, otvorenih staklastih očiju. "Našli su ih u blizini knjižnice", reče profesorica McGonagall. "Pretpostavljam da ni jedan od vas dvojice ne zna ovo objasniti? Ovo je ležalo uz njih na podu..."

I pokaže im okruglo ogledalce.

Harry i Ron zavrte glavom zureći u Hermionu.

"Ja ću vas sad otpratiti do Gryffindorske kule", reče profesorica McGonagall turobnim glasom.

"Ionako se moram obratiti učenicima."

"Svi se učenici moraju vratiti u društvene prostorije svojih domova do šest sati uvečer. Ni jedan učenik ne smije nakon toga izaći iz spavaonice. Na svako predavanje pratit će vas profesor. Ni jedan učenik ne smije ulaziti u nužnik bez pratnje profesora. Svi se metlobojski treninzi i utakmice odgađaju do daljnje. Nema više nikakvih večernjih priredaba."

Gryffindori okupljeni u društvenoj prostoriji slušali su bez riječi profesoricu McGonagall. Smotala je pergament iz kojeg je čitala, pa

je dodala pomalo prigušenim glasom:

"Ne treba valjda ni spominjati da sam malokad bila ovako zabri

nuta. Ako onoga tko stoji iza tih napada ne ulovimo, školu ćemo po svoj prilici morati zatvoriti. Zahtijevam od svakoga tko nešto više zna o tim napadima, da se sam javi i kaže sve što zna."

Čim se pomalo nespretno provukla kroz rupu u zidu ispod portreta, Gryffindori su se raspričali.

"Sad su već dva Gryffindora izvan stroja, uz još jednog gryffindorskog duha, jednu Ravenclawku i jednog Hufflepuffa", reče Lee Jordan, prijatelj blizanaca ~Veasleyja, računajući na prste. "Zar nitko

od profesora nije još uočio da se Slytherinima nije dosad ništa dogodilo? Zar nije bjelodano jasno da sve to dolazi iz slytherinske kuhinje? Slytherinovbaštihik, slytherinska neman -zašto jednostavno ne izbace sve Slytherine iz škole?" gurno je on. Kolege su mu fclimale glavom, a neki su od njih i zapljeskali.

Percy Weasley sjedio je u naslonjaču iza Leeja, ali se ovaj put, začudo, činilo da mu nije do toga da iznosi svoja mišljenja. Bio je blijed i zgranut.

"Percy je šokiran", tiho reče George Harryju. "Ona članica Ravenclawa- Penelopa Clearwater-bila je prefektica. Ja mislim da on nije vjerovao da će neman napasti i jednu prefekticu."

Ali Harry ga nije pozorno slušao. Reklo bi se da se nikako ne može osloboditi one slike - kako Hermiona leži na bolničkom krevetu kao isklesana iz kamena. A ako krivca uskoro ne ulove, on će do kraja života ostati kod Dursleyjevih. Tom Riddle prijavio je Hagrida zato što je pred njim, ako se škola zatvori, jedina perspektiva bila bezjačko sirotište. Harry je točno znao kako se Riddle tada osjećao.

"Što ćemo sad?" tiho upita Ron Harryja. "Misliš da opet sumnjaju na Hagrida?"

"Moramo porazgovarati s njim", odlučno će Harry. "Ja ne vjerujem da je ovaj put on kriv, ali ako je prošli put on pustio neman na slobodu, on zna i kako se može ući u Odaju tajni, a to je već dosta za početak."

"Ali McGonagall je rekla da moramo biti u našoj kuli kad god nismo na predavanju..."

"Ja mislim", reče Harry još tiše, "da je vrijeme da se opet poslužim starim plaštom mog tate."

Harry je samo nešto naslijedio od oca - dug~ i srebrnkastl čarobni

plašt nevidljivosti. Jedino su se s pomoću tog plašta mogli iskrasti iz škole da posjete Hagrida a da nitko za to ne sazna. Legli su u uobičajeno vrijeme i pričekali dok Neville, Dean i Seamus nisu prestali raspravljati o Odaji tajni i napokon zaspali. Tek su onda ponovo ustali, obukli se i zaogrnu plaštom.

Nije bilo baš ugodno hodati mračnim i pustim hodnicima u dvorcu. Harry, koji je već nekoliko puta tumarao noću po dvorcu, nije nikad vidio da se po njemu muva toliko ljudi nakon zalaska sunca.

Profesori~ prefekti i duhovi krstarili su po hodnicima u parovima i zirkali oko sebe ne bi li primijetili kakve neobične aktivnosti. Iako su bili zaogrnuti čarobnim plaštom, Harry i Ron nisu se mogli nečujno kretati, Posebice je bilo škakljivo kadje Ron udario nožnim palcem

m ,c

rMW i~1 W

na straži. Srećom, Snape je kihnuo gotovo u istom trenutku kad je Ron nešto opsovao. Obojici je prijatelja odlanulo kad su napokon stigli do ulaznih hrastovih vrata i polako ih otvorili.

Bila je vedra, zvjezdana noć. Pohitali su prema osvjetljenim prozorima Hagridove brvnare, ali su plašt skinuli tek pred samim vratima.

Nekoliko sekunda nakon što su pokucali, Hagrid je naglo otvorio vrata. Kad su se našli licem u lice s njim, on je uperio u njih samostrel, a njegov je pas Očnjak lajao iza njega da se sve orilo.

"Oho", izusti on spuštajući oružje i zureći u njih. "Šta ćete vas dvojica sad ovdje?"

"A što će ti to?" upita ga Harry pokazujući na samostrel, kad su ušli unutra.

"Ništa... ništa", promrsi Hagrid. "Čeko sam nekog... nije važno... Sjedite... skuvat ću vam čaj..."

Reklo bi se da ne zna što radi. Umalo da nije ugasio vatru kad je izlio vodu iz kotlića, a onda je nervoznom kretnjom svoje ručetine razbio čajnik.

"Je li sve u redu, Hagride?" upita ga Harry. "Jesi li čuo za Hermionu?"

"Ma čuo sam, čuo", odgovori Hagrid pomalo napuklim glasom. I dalje je nervozno zirkao na prozore. Obojici im natoči velike čaše vrele vode (zaboravio im je dati vrećice sa čajem), a baš kad je stavljao na tanjur krišku voćne torte, netko snažno pokuca na vrata.

Hagridu ispadne voćna torta iz ruke. Harry i Ron razmijene pan~ćr~e ~oglede, a onda se obojica zaogrnu čarobnim plaštom nevid~ljivosti i povuku se u kut. Pošto se uvjerio da su nevidljivi, Hagrid dohvati svo~ samostrel i iznova širom otvori vrata.

"Dobar večer, Hagrid."

Bijaše to Dumbledore. Ušao je smrtno ozbiljan u kolibu, a za njim još jedan, vrlo čudnovat čovjek. Neznamac je bio nizak i zbijen čovac raskuštrane sijede kose, s tjeskobnim izrazom na licu. Na sebi je imao neobičnu mješavinu odjeće - prugasto odijelo, skrletnu kravatu, dugi, crni plašt i šiljaste purpurne GiZme. Pod rukom je nosio limunskižuti polucilindar.

"To je tatin šef!" hukne Ron, "Cornelius Fudge, ministar magije!"

Hagrid mune Rona laktom u rebra da ~a ušutka,

Hagrid problijedi i preznoji se. Svali se na jednu od stolica prelazeći pogledom s Dumbledorea na Corneliusa Fudgea i natrag.

"Ne valja, Hagrid", reče Fudge prilično otržitim glasom. "Nikako ne valja. Morao sam doći. Četiri napada na učenike bezjačkog porijekla. Stvari su prevršile mjeru. Ministarstvo mora nešto poduzeti."

"Ja uopće nisam..." reče Hagrid umolno gledajući Dumbledorea, "vi znate, gospodine profesore, da ja uopće nisam..."

"Ja želim, Corneliusu, da budemo načisto da Hagrid uživa moje puno povjerenje", napomene Dumbledore i poprijeko pogleda Fudgea.

"Čujte, Albuse", reče Fudge odajući nelagodu. "Hagridova prošlost govori protiv njega. A Ministarstvo mora nešto poduzeti... obratili su nam se članovi nadzornog odbora."

"Pa ipak, Corneliusu, kažem vam da odvođenjem Hagrida nećete ama baš ništa postići", ustvrdi Dumbledore. Plave su mu oči bile pune vatre koju Harry nije nikad prije vidio.

"Pogledajte ipak stvari s mog stajališta", nastavi Fudge vrteći polucilindar u ruci. "Ja sam pod snažnim pritiskom. Od mene se očekuje da nešto poduzmem. Ako se pokaže da Hagrid nije kriv, bit će pušten i nikom ništa. Ali moram ga povesti sa sobom. Moram. Ogriješio bih se o svoju dužnost..."

"Povest ćete me sa sobom?" ponovi Hagrid drščući. "Kud ćete me ~vest?"

"S~mo n~kr~tlco", odgo~ori Fudge izbj~a~jući njego~ pogled.

"Nije to nikakva kazna, Hagrid, nego više mjera opreza. Čim ulove nekoga, pustit će te i ispričat će ti se..."

"V a~jda ne ~ Azkaban?" pzokziještillagrid.

Prije nego što mu je Fudge dospio odgovoriti, netko opet snažno zalupa na vrata.

Dumbledore ih otvori. Sad je na Harryja došao red da dobije laktom u rebra, jer je glasno uzdahnuo.

U Hagridow drvenjaru stupi gospodin Lucius Malfoy u dugom,

~r~om reden~otu smješkaj~ći se hladno ~ zadovol~no, Očnjak zareži, "Već ste ovdje, Fudge!" iskaže on svoje odobravanje, ``~lično, odlično",

"Čovječe dragi, molim vas da mi vjerujete da nimalo ne uživam što sam u vašoj... ovaj... vi ovo nazivate kućom?" izusti Lucius Malfoy podsmjehujući se i gledajući po kolibi. "Ja sam samo svratio u školu, pa sam čuo da je ravnatelj ovdje."

"A što ste, Luciusu, zapravo htjeli od mene?" upita ga Dumbledore. Govorio je uljudnim glasom, ali mu je u plavim očima svejednako gorjela ona vatra.

"Nešto se užasno dogodilo, Dumbledore!" reče gospodin Malfoy lijenim glasom vadeći iz džepa dugačak svitak pergamenta. "Nadzorni je odbor zaključio da je došlo vrijeme da se vi povučete sa svog mjesta. Ovo je dekret o vašoj suspenziji... vidjet ćete da su ga potpisala sva dvanaestorica. Zaključili smo, na žalost, da su vam izmakle stvari iz ruku. Koliko je napada dosad bilo? Danas popodne još dva, je li tako? Ako se ovako nastavi, u Hogwartsu neće ostati ni jedan učenik bezjačkog porijekla, a svi mi znamo kakav bi to užasan gubitak bio za našu školu."

"E, čekajte malo, Luciusu", uznemireno će Fudge. "Da se Dumbledore suspendira... ne, to ne ide... najmanje što sad želimo, to je..."

"Postavljanje... ili suspenzija... ravnatelja škole, to je, Fudge, pravo i dužnost nadzornog odbora", ustvrdi gospodin Malfoy slatkim glasom. "A budući da Dumbledore nije uspio spriječiti sve te napade..."

"E, čujte, Lucius, ako ih Dumbledore ne može spriječiti..." produži Fudge, kojemu se gornja usna orosila znojem, "tko će ih onda, zaboga, spriječiti?"

"To ćemo tek vidjeti", odvrati gospodin Malfoy opako se smješkajući. "Ali kako smo svi d~ranae5torica bili je~no~lasni",

Hagrid skoći na noge dotičući strop svojom čupavom crnom gla
vo~m

"A kolikima ste, Malfoy, morali ozbiljno zaprijetiti i uieniti ih ~a pristanu na to, a?" zagrmi.

"E, bogme, znate, Hagrid, zbog tog svog temperamenta zapast ćete ovih dana u grdne neprilike", reče mu gospodin Malfoy. "Ja vam

ne bih savjetovao da se derete, jer čuvari u A~kabanu to ne vole, ~ljma to nikako nee`e bitl po
volji."

joj košari. "Ako njega maknete, učenici rođeni ko bezjaci neće više imati nikakih izgleda! Pobit će
ih ko pse!"

"Smiri se, Hagrid", oštro će Dumbledore, a onda pogleda Luciusa Malfoya. "Ako me nadzorni
odbor, Lucius, želi maknuti, ja ću, naravno, odstupiti."

"Ali..." promuća Fudge. "Nemojte!" zavrči Hagrid.

Dumbledore nije odvajao svoje sjajne plave oči od Luciusovih hladnih i sivih.

"Međutim," prosljedi Dumbledore vrlo polako i razgovijetno tako da nikom nije mogla ni jedna
riječ promaknuti, "vidjet ćete da ću ja uistinu napustiti ovu školu tek kad mi nitko ovdje više ne
bude odan. Isto ćete se tako uvjeriti da će u Hogwartsu uvijek dobiti pomoć svi oni koji je zatraže."

Načas je Harry bio gotovo siguran da je Dumbledore sijevnuo očima prema kutu u kojem su bili
skriveni on i Ron.

"Hvale vrijedni osjećaji!" reče Malfoy klanjajući se. "Svima će nama nedostajati vaša... ovaj...
sasvim osebnost sposobnost upravljanja ovom školom. Ja se samo, Albuse, nadam da će vaš
nasljednik znati spriječiti... ovaj... daljnja ubojstva!"

Pa priđe vratima, otvori ih i nakloni se kad Dumbledore izađe. Vrteći polucilindar u ruci, Fudge je
čekao da Hagrid pode ispred njega, ali se Hagrid ne makne s mjesta nego samo duboko uzdahne i
razgovijetno reče:

"Ako ko stvarno želi nešto otkrit, treba samo slijedit pau~Ce. "~o mu je najbolji putokaz! Ništa
drugo više neću reć."

Fudge ga u čudu pogleda.

"Dobro, evo, idem", reče Hagrid i obuče svoj ogrtač od krtičjeg krzna. Ali, kad je već pošao za
Fudgeom prema vratima, iznenada opet zastan~ i glasno na~oda~ "Dok mene ne bude, neko će
morat hraniti Očnjaka."

Kad se vrata zalupe za njim, Ron skine plašt sa sebe i Harryja i reče promuklim glasom:

"Sad smo tek u gabuli. Nema više Dumbledorea. Sad se može

mirne duše još večeras ~atvoriti škola. Čim njega nema, bit će svakog dana po jedan napad,"

O~njak po~ne ~~vijati i grepsti po ~atvorenim vratima,

ARAGOG

Ljeto se vuklo po okolici dvorca, nebo i jezero postalo je podjednako plavozeleno, a u staklenicima
procvali su cvjetovi veliki poput glavica kupusa. Ali Harryju se činilo da nešto nije u redu s tom
slikom bez Hagrida, kojeg je nekad redovito gledao s prozora u dvorcu kako grabi krupnim
koracima, a Očnjak ga prati u stopu. Ništa bolje nije bilo ni u samom dvorcu, gdje je sve išlo
naopako.

Harry i Ron htjeli su posjetiti Hermionu, ali u bolnici su bili zabranjeni posjeti.

"Ne želimo više ništa riskirati", strogo im je rekla Madame Pomfrey kroz odškrinuta vrata. "Ne, oprostite, sva je prilika da bi napadač mogao ponovo doći da dokrajči žrtve..."

Otkako nije više bilo Dumbledorea, u školi se proširio strah kao nikad prije tako te se činilo da sunce uopće ne dopire kroz visoke i

uske prozore dvorca. U školi gotovo da nije bilo lica koje nije bilo zabrinuto i napeto, a svaki smijeh što bi se razlegao po hodnicima

doimao se prodorno i neprirodno i ubrzo bi zamro.

Harry je neprestance ponavljao u sebi Dumbledoreove posljednje riječi: "Ja ću uistinu napustiti ovu školu tek kad mi nitko ovdje više ne bude odan... UHogwartsu će uvijek dobiti pomoć svi oni koji je zatraže. "Ali što su vrijedile te riječi? Od koga je zapravo trebalo zatražiti pomoć kad su svi bili podjednako zbunjeni i uplašeni?

Mnogo je lakše bilo razumjeti Hagridovo upućivanje na pauke, ali je nevolja bila u tome što se činilo da u dvorcu nije ostao ni jedan jedini pauk za kojim bi se moglo poći. Harry ih je tražio na sve strane, a u tome mu je pomagao (prilično neodlučno) Ron. Dakako da

ih je u tome ometala i činjenica što nisu smjeli ići kamo su htjeli, nego su se kretali po dvorcu samo u društvu s drugim Gryffindorima. Većini njihovih kolega kao da je bilo drago što ih profesori vode s predavanja na predavanje kao stado, ali Harryju nije to bilo nikako po volji.

Postojao je, međutim, netko tko je kanda silno uživao u toj atmosferi straha i nepovjerenja. Draco Malfoy šepirio se po školi kao da je netom postavljen za glavnog prefekta. Harryju nije bilo jasno zbog čega je on tako zadovoljan sve dok nije na satu Čarobnih napitaka, oko dva tjedna nakon odlaska Dumbledorea i Hagrida, sjedeći iza sarnog Malfoya, čuo kako se on razmeće pred Crabbeom i Goyleom:

"Ja sam oduvijek bio uvjeren da je moj otac najzaslužniji što smo se riješili Dumbledorea", rekao je ne trudeći se uopće govoriti tiho. "Rekao sam vam da on misli da je Dumbledore bio najgori ravnatelj kojeg je ova škola ikad imala. Možda ćemo sada dobiti poštena ravnatelja. Nekog tko neće željeti da se Odaja tajni zatvori. McGonagallica neće dugo ostati na tom mjestu, ona je samo privremeno rješenje..."

Snape je prošao mimo Harryja a da nije ni riječi rekao o Hermioninu praznom mjestu i kotliću.

"Gospodine," glasno rnu se obrati Malfoy, "gospodine, zašto se vi ne kandidirate za mjesto ravnatelja?"

"No, no, Malfoy", reče Snape, iako nije mogao suspregnuti smiješak tankih usana. "Profesora Dumbledorea samo je suspendirao nadzorni odbor. Ja vjerujem da će nam se on uskoro vratiti."

"Ah, pa da", odvrati Malfoy smijuckajući se. "Ja ipak vjerujem, gospodine, da bi moj otac glasao za vas kad biste se vi kandidirali za to mjesto. Ja ću reći ocu da ste vi, gospodine, najbolji profesor u ovoj »

školi... Snape se smijuckao prolazeći dalje kroz bivšu tamnicu. Srećom, nije primijetio kako Seamus Finnigan tobože povraća u svoj kotlić.

"Ja se čudim što svi mutnjaci nisu već dosaci spakira i Svđ SIV-ri", nastavi Malfoy. "Kladio bih se za pet galeona da će sljedeći mut

njak stvarno odapeti. Steta što to nije bila već Grangerica..."

Uto, srećom, zavoni wonce, jer je na te Malfoyeve riječi Ron skočio sa stolice, ali u onoj uwi u kojoj su svi grabili svoje torbe i k'1 ~ ultko ni'c ui rimi'etio kako s~ Ron ~tio okamiti na Malf oya.

J~ J p J

"Pustite me da ga sredim", guđao je Ron dok su ga Harry i D~a~

"Požurite, moram vas sve odvesti na sat Travarstva", vikao je Snape iznad glava učenika. Izašli su u dugoj koloni jedan za drugim, a Harry, Ron i Dean bili su na samom začelju. Ron se još otimao. Pustili su ga tek kad ih je Snape ispratio iz dvorca i kad su produžili dalje kroz povrtnjak prema staklenicima.

Na satu Travarstva vladalo je sumorno raspoloženje jer je dvoje učenika nedostajalo, Justin i Hermiona.

Profesorica Sprout dala im je svima za zadaću da obrezuju abesinske smežurane smokve. Kad je Harry s naramkom uvelih peteljki došao do hrpe komposta da ih tamo baci, našao se licem u lice s Erniejem Macmillanom. Ernie je duboko uzdahnuo i progovorio službenim tonom:

"Harry, želim ti samo reći da mi je žao što sam te osumnjičio. Ja znam da ti nikad ne bi napao Hermionu Granger, i ispričavam ti se za sve ono što sam rekao. Sad smo svi skupa u istom sosu, pa..."

I pruži tustu ruku a Harry je prihvati.

Ernie je sa svojom prijateljicom Hannom radio na istoj smežuranoj smokvi s Harryjem i Ronom.

"Reklo bi se da taj tip Draco Malfoy", reče Ernie lomeći suhe grančice, "jako cvate u svemu tome, zar ne? Znae da ja mislim da bi baš on mogao biti Slytherinov baštinik."

"To si se dobro sjetio!" reče mu Ron, koji nije kao Harry bio spreman tako lako oprostiti Ernieju.

"Misliš li i ti, Harry, da je Malfoy taj?" upita ga Ernie.

"Ne mislim", odgovori Harry tako odlučno da se Ernie i Hannah zagledaju u njega, Malo zatim Harry opazi nešto pa udari Rona po ruci škarama za obrezivanje drveća.

"Jnj! Sto ti je..."

Harry pokaže Ronu na jedno mjesto na zemlji metar-dva od njih. Nekoliko je krupnih pauka gmizalo po zemlji.

"Ah, da", uzdahne Ron uzalud nastojeći izgledati zadovoljno. "Ali sad ne možemo ići za njima..."

Ernie i Hannah radoznalo su ih slušali.

Harry je gledao za paucima kako bježe. "Izgleda da idu u Zabranjenu šumu..." Reklo bi se da je Ronu to još manje po volji.

Kad je završio sat, profesor Snape otpratio je učenike na predavanje Obrane od mračnih sila. Harry i Ron zaostali su u koloni da bi mogli na miru porazgovarati.

"Morat ćemo se opet poslužiti čarobnim plaštom", reče Harry Ronu. "Možemo i Očnjaka povesti sa sobom. On je navikao odlaziti s Hagridom u šumu, pa bi nam mogao biti od pomoći."

"Slažem se", reče Ron nervozno vrteći u ruci svoj štapić. "A, ovaj... nema li... nema li u toj šumi navodno i vukodlaka?" nadoda dok su sjedali na svoja uobičajena mjesta u dnu učionice na Lockhartovu predavanju.

Umjesto da mu izravno odgovori na to pitanje, Harry reče: "Ima u toj šumi i dobrih bića. Kentauri su sasvim u redu, pa i jednorozci."

Ron nije nikad prije bio u Zabranjenoj šumi, a Harry je bio samo jedanput. Nadao se bio doduše da neće nikad više stupiti u nju.

Kad je Lockhart upao u učionicu, svi su se zagledali u njega. Svi su drugi profesori bili sumorniji nego inače, samo je Lockhart bio poletan i bodar.

"Što je sad?" uzviknuo je gledajući ih vedro. "Kakve su to kisele face?"

Učenici su se razdražljivo zgedali, ali mu nitko ne odgovori ni riječi.

"Pa zar vam nije jasno da je opasnost prošla?" polako im reče Lockhart kao da su svi pomalo blentavi. "Krivac je uhićen."

"Tko to kaie?" glasno ga upita Dean Thomas.

"Dragi moj mladiću, ministar magije ne bi bio odveo Hagrida da nije bio sto posto siguran da je on kriv", reče Lockhart takvim tonom kao da objašnjava nekom da je dva i dva četiri.

"Odveo bi ga ol~, be~ brige!" ustvrdi Ron još glasnije od Deana.

"Ja umišljam sebi da znam ipak nešto malčice više o Hagridovu uhićenju nego vi, gospodine Weasley", napomene Lockhart samodopadnim tonom.

Ron zausti da mu odgovori kako se on baš ne slaže s njim, ali u~ukne usred rečenice jer ga Harry ispod klupe udari nogom,

"Nismo bjlj ~amo, jasno?" p~o~rtnlja Harry,

Ali Lockhartova odvratna veselost, njezine aluzije o tome kako sva ta afera sad okončana, toliko su ozlojedili Harryja da bi najradije bacio knjigu Skitnje s gulovima u Lockhartovu glupu njušku. Ipak, umjesto toga, zadovolji se da načrčka Ronu poruku: "Obavimo to noćas!"

Kad Ron pročita tu poruku, proguta slinu i zirne na Hermionino prazno mjesto do njih. Reklo bi se da ga je taj pogled učvrstio u odlučnosti, jer klimne Harryju glavom.

Tih je dana u gryffindorskoj društvenoj prostoriji vječito bila gužva jer Gryffindori nisu poslije 6 sati smjeli više izlaziti. A imali su o čemu raspravljati pa bi se društvena prostorija često tek iza ponoći ispraznila.

Harry je odmah poslije večere otišao izvaditi iz kovčega svoj čarobni plašt nevidljivosti, te je cijelu večer prosjedio na njemu čekajući da se kolege razidu. Fred i George predložili su Harryju i Ronu da odigraju nekoliko partija igre "eksplozivni puc-puc". Ginny ih je gledala kako igraju, potišteno sjedeći na Hermioninu mjestu. Harry i Ron namjerno su gubili partije ne bi li što prije završili igru, ali su svejedno Fred, George i Ginny tek iza ponoći otišli napokon na počinak.

Harry i Ron su pričekali dok nisu zamrli daleki zvuci vrata što se zatvaraju, a onda su uzeli plašt, zaogrnu se njime i provukli kroz rupu u zidu.

Opet je na putu po hodnicima bilo teško izmicati profesorima. Napokon su stigli do predvorja, otkračunali hrastova teška vrata i pritisnuli zajedno kvaku pazeći da brava ne zaškripi, pa su izašli na dvorište obasjano mjesečinom.

Dok su koračali po crnoj travi, Ron odjednom reče:

"U šumi možda i nećemo naći nikakve tragove. Možda pauci nisu ni otišli tamo? Znamo da su išli otprilike na tu stranu, ali..."

Glas mu zamre pun nade.

Došli su do Hagridove kolibe koja se sa svojim zastrtim prozori

ma doimala tužno i jadno. Harry otvori vrata, a kad ih Očnjak prepozna, izbezumi se od radosti. Zabrinuvši se da bi svojim dubokim, gramoglasnim lavežom mogao probuditi sve živo u dvorcu, na brzinu ga nahrane kolačima preliveanim sirupom iz limenke na okviru

a njezini su se žuborili: "..."

Harry ostavi čarobni plašt na Hagridovu stolu, jer im neće trebati u mrklom mraku šume.

"Hajde, Očnjače, idemo u šetnju", reče Harry psu i pogladi ga po nozi. Očnjak veselo istrči za njima iz brvnare, odjuri do okrajka šume i podigne stražnju nogu uz veliku platanu.

Harry izvadi svoj štapić, promrmlja "Lumos!" i na vrhu štapića pojavi se svjetlo, tek toliko da mogu uz njegovu pomoć pratiti tragove pauka na stazi.

"Dobro si se sjetio", pohvali ga Ron. "I ja bih svoj štapić upalio, ali znaš ti njega... možda bi eksplodirao ili tako nešto..."

Harry potapše Rona po ramenu pokazujući mu na travu. Dva osamljena pauka hitro su bježala od svjetlosti štapića u sjenu drveća. "Dobro", uzdahne Ron kao da je spreman i na najgore. "Možemo. Idemo!"

Dok je Očnjak trčkarao oko njih njuškajući korijenje drveća i lišće, ušli su u šumu. Pri svjetlu Harryjeva štapića, išli su za paucima koji su neprestano gmizali pred njima po stazi. Hodali su tako dvadesetak minuta bez riječi napeto osluškujući neće li čuti štogod drugo osim pucketanja grančica i šuškanja lišća. A onda, kad je drveće postalo tako gusto da nisu više vidjeli ni zvijezde na nebu, samo im je još Harryjev štapić svijetlio u moru tame, opaze kako njihovi vodiči pauci skreću sa staze.

Harry zastane da vidi kuda to pauci odlaze, ali sve izvan malog

kruga njegova svjetla bijaše u mrklom mraku, Nikad još nije bio zašao tako duboko u ovu šumu, Zivo se sjećao kako ga je, kad je prošli put bio u njoj, Hagrid upozoravao neka ne silazi sa šumske staze, Ali Hagrid je sad bio milje i milje daleko, vjerojatno je čamio u nekoj samici u Azkabanu, a on im je bješ rekao tleka idu samo za paucima.

Nešto vlažno dodirne Harryju ruku pa on odskoči unatrag i stane Ronu na nogu. Ali to bijaše samo Očnjakova njuška.

"Što veliš?" upita Harry Rona, kojem jedva da je vidio oči u kojima se odražavalo svjetlo njegova štapića.

"Kad smo već ovako daleko zašli..." reče Ron.

I tako produže dalje za sjenama pauka što su odmicali sve dublje u šumu. Njih dvojica nisu više mogli hodati onako brzo jer su nailazili na korijenje drveća i panjeve koje su jedva razabirali u mraku, Harry je osjećao na ruci Očnjakov topli dah, Više~ut su morali zasta~i

..... , ~, , . . . , v. . r

Činilo im se da tako hodaju već najmanje pola sata zapinjući pelerinama za nisko granje i šipražje. Nakon nekog vremena primijete da se tlo sve više spušta, iako je drveće bilo isto onako gusto kao i prije.

Tada Očnjak iznenada glasno, upravo zaglušno zalaje tako da Harry i Ron poskoče od straha.

"Što je?" priupita Ron gledajući u mrkli mrak oko sebe i čvrsto stežući Harryja za lakat.

"Tamo se nešto miče", hukne Harry. "Slušaj... Izgleda da je nešto veliko."

Obojica oslušnu. Malo dalje od njih, s desne strane, nešto je veliko lomilo granje probijajući se kroz drveće.

"Ma ne!" izusti Ron. "Ma ne, ma ne, uh..." "Šuti!" bjesomučno će Harry. "Čut će te."

"Da će mene čuti?" otpovrne Ron neprirodno visokim glasom. "Već je čulo Očnjaka!"

Dok su tako zgroženi stajali i čekali, mrak kao da im je pritiskao oči. Čuo se još nekakav štropot a onda zavlada muk.

"Što misliš, što sad radi?" zapita Harry.

"Vjerojatno se sprema za skok", odgovori mu Ron. Čekali su tako drhtureći i jedva se usuđujući maknuti. "Misliš da je otišao?" šapne Harry.

"Nemam pojma..."

Tada iznenada desno od njih bljesne tako jako svjetlo da obojica podignu ruke da zaklone oči. Očnjak zakevće i pokuša pobjeći, ali se zaplete u bodljikavo grmlje pa zakevće još glasnije.

"Harry!" vikne Ron glasom koji ga od olakšanja izdao. "Harry, pa to je naš auto!"

"Što?" "Hodi sa mnom!"

Harry pode nasumce za Ronom prema svjetlu spotičući se i sa plećući, Začas se nadu na proplanku,

Automobil g, Weasleyja stajao je prazan, s upaljenim svjetlima usred kruga od gusta drveća pod krovom od krošnje, Dok mu je Ron prilazio razapljenih usta, auto je polako krenuo prema njemu, baš kao kakav golemi pas tirkizne boje što veselo pozdravlja vlasnika.

"Ovdje je on bio za sve ovo vrijeme!" oduševljeno će Ron obilazeći automobil. "Pogledaj ga! Podivljao u šumi..."

Blatobrani su mu bili izgrebani i blatni. Očito se navikao sam kotrljati po šumi. Reklo bi se da Očnjaku ne ulijeva baš povjerenje, jer se pas držao Harryja koji je osjećao kako Očnjak dršće. Harry je opet počeo mirnije disati i spremio je štapić ponovo u pelerinu.

"A mi smo mislili da će nas napasti!" reče Ron, nasloni se na auto i pogladi ga. "Ja sam se već pitao kamo je nestao!"

Harry je pretraživao pogledom tlo obasjano svjetlošću ne bi li našao kakav trag od pauka, ali oni su se svi bili sklonili od jarkog svjetla automobilskih farova.

"Izgubili smo trag", reče on. "Hajde da ih potražimo!"

Ron je šutio. Nije se ni pomaknuo. Pogled mu bijaše uprt u jednu točku oko tri metra iznad šumskog tla, iza samog Harryja. Pozelenio je od užasa.

Harry nije imao vremena ni da se okrene. Iznenada začuje nekakvo škljocanje i osjeti kako ga nešto dugačko i dlakavo hvata oko pasa i podiže sa zemlje okrećući ga naglavce. Batrgajući se, onako

prestravljen, začuje opet ono isto škljocanje i opazi kako se i Ronove noge dižu sa zemlje, začuje Očnjaka kako cvili i zavija - i idućeg trena nešto ga odvuče među drveće.

. Onako obješene glave, Harry zapazi da se ono što ga nosi kreće na šest nevjerovatno dugih, dlakavih nogu i da ga prednje dvije noge čvrsto drže ispod s~ajnih crnih kli~ešta. Za sobom je čuo kako drugo takvo čudovište zacijelo nosi Rona. Kretali su se ravno u srce šume. Harry je čuo kako se Očnjak bori ne bi li se oslobodio treće nemani cvileći na sav glas. Harry nije mogao vikati, sve da je i htio. Reklo bi se da je ostavio glas kod auta na proplanku.

Nije imao pojma koliko je dugo ostao u stisku nemani. Samo je znao da se tama iznenada toliko razišla da je vidio kako po tlu posutom lišćem vrve pauci. Istegnuvši vrat na stranu, shvati da su došli ao ruba velike jaruge, jaruge u kojoj nema drveća tako da zvijezde jar

ko obasjavaju najužasniji prizor koji je ikad vidio.

Pauci~ Ne oni sltn~ što ~mižu po lišću na tlu, Pauci veliki po~ur te~~tnih kanja, sa osam očiju i osam nogu, crni, dlakavi, divovski. Onaj golemi primjerak što njega nosi probija se niza strminu, prema ma~lovitog paučini što poput kupole visi nasred jaruge. ostali pauci stoje oko te kupole uzbuđeno škljocajući svojim kliještima i motreći plijen.

Kad ga pauk ispusti, Harry tresne na sve četiri. Ron i Očnjak bubnu nedaleko od njega. Očnjak nije više zavijao nego se posve nijem skutrio na mjestu. Ron je izgledao upravo onako kako se Harry osjećao. Usta je razvukao od nekog nečujnog vriska i izbečio oči.

Harry odjednom shvati da pauk koji ga je ispustio na zemlju nešto govori. Bilo ga je teško razumjeti jer je pri svakoj riječi škljocao kliještima.

"Aragog!" vikao je. "Aragog!"

Iz sredine paučine u obliku maglovite kupole polako se izvuče pauk velik kao omanji slon. Njegovo crno tijelo i noge bijahu prošarani sivom bojom, a svako oko na ružnoj prikliještenoj glavi bijaše mu mliječnobijele boje. Bio je slijep.

"Što je to?" izusti škljocajući hitro kliještima. "Ljudi", škljocne pauk koji je ulovio Harryja.

"Je li Hagrid?" upita ga Aragog i priđe im bliže bludeći naokolo sa svojih osam mliječnih očiju.

"Nepoznati ljudi", škljocne pauk koji je donio Rona. "Pobijte ih!" razdražljivo će Aragog. "Baš sam spavao

"Mi smo Hagridovi prijatelji", vikne Harry. Imao je osjećaj da mu se srce popelo u grlo. '

Škl oC škl oc škl oc zaškl oca u auč a kli ešta o Svo' 'aruzi, J r J J P J J P JJ Aragog pošuti.

"Hagrid nije nikad prije slao ljude u našu jarugu", polako odgovori.

"Hagrid je u nevolji", reče mu Harry ubrzano dišući. "Zato smo i došli."

"U nevolji?" ponovi vremesni pauk. Harryju se učini da je usred škljocanja kliješta začuo u glasu neku brižnost. "Ali zašto vas je poslao k nama?"

Harry pomisli da se osovi na noge, ali se predomisli. I3ojao se da bl ga noge izdale, Stoga odgovori što je mirnije mogao sa zemlje:

"Gore, u školl, misle da je Hagrid,~, ovaj", nahuckao nekQg na

"~a"~l~a i~r.;n~, na he ~t CI~/VeHn11 ~~

Aragog bijesno škljocne kliještima, a po čitavoj jaruzi odjekne isti takav zvuk ostalih pauka. Zazvučalo je to kao pljesak, samo što se Harryju obično ne bi smučilo od pljeska.

"Ali to je bilo prije više godina", razdražljivo će Aragog. "Prije mnogo, mnogo godina. Dobro se još toga sjećam. Zato su ga i izbacili iz škole. Mislili su da sam ja ona neman što čami u onome što oni zovu Odaja tajni. Vjerovali su da je Hagrid otvorio tu odaju i pustio mene na slobodu."

"A vi... vi niste izašli iz Odaje tajni?" upita ga Harry osjećajući kako ga na čelu probija ledeni znoj.

"Ja!" ljutito škljocne Aragog. "Ja se nisam rodio u tom njihovu dvorcu. Ja sam porijeklom iz jedne daleke zemlje. Jedan me putnik poklonio Hagridu dok sam još bio jaje. Hagrid je tada bio tek dječak, ali se brinuo za mene, držao me u jednom kredencu u dvorcu, i hranio ostacima hrane sa svog stola. Hagrid je moj dobar prijatelj, i dobar čovjek. Kad su me otkrili i optužili za smrt jedne

djevojčice, zaštitio me. Odonda živim u ovoj šumi i Hagrid me još katkad posjećuje. Čak mi je našao i ženu, Mosag. Vidite kako nam se familija proširila, sve zahvaljujući Hagridovoj dobroti..." Harry prikupi ono malo hrabrosti što mu je još ostalo. "I tako vi nikad... nikad nikog niste napali?" "Nikad!" prokriješti stari pauk. "Bilo bi prirodno da sam to učinio, ali nisam nikad ništa našao učinio ljudima, iz obzira prema Ha

gridu. Tijelo one ubijene djevojčice pronađeno je u zahodu, a ja nisam nikad bio ni u jednom drugom dijelu dvorca osim u onom kredencu u kojem sam odrastao. Naš soj voli mirne i mračne zakutke..." "Ali... znate li onda tko je ubio djevojčicu?" upita ga Harry. "Jer, kakva god bila ta neman, vratila se i opet ubija ljude..."

Riječi mu zaglušiti glasno škljocanje kliješta i ljutito struganje mnogobrojnih dugih nogu. Oko njega se natisnu velike crne prilike. "U dvorcu prebiva jedna stara neman koje se mi pauci bojimo više od svih ostalih", odgovori mu Aragog. "Dobro se još sjećam kako sam preklinjao Hagrida da me pusti kad sam naslutio kakva se zvijer kreće po školi."

"A kakva je to neman?" usrdno ga upita Harry`

Razlegne se još više škljocanja i još više struganja. Činilo se da nauci stežu obruč oko njih,

"Mi nikad o tome ne govorimo!" srdito će Aragog. "Ne izgovaramo joj ime! Nisam čak ni Hagridu rekao kako se zove ta užasna neman, iako me on više puta pitao."

Harry nije htio dalje navaljivati, zbog pauka što su nagnuli sa svih strana. Činilo se da je i Aragogu dojadio ovaj razgovor. Polako se natraške povlačio pod kupolu od paučine, ali su se ostali pauci i dalje polagano primicali Harryju i Ronu.

"Onda ćemo mi jednostavno otići", očajnički dovikne Harry za Aragogom za kojim je šušalo lišće na tlu.

"Otići?" sporo ponovi Aragog. "Ne bih baš rekao... "

Ali... ali..

"Moji sinovi i kćeri, po mojoj zapovijedi, neće Hagridu nikad ništa našao učiniti. Ali ne mogu ja njima uskratiti svježe meso kad ono samo od sebe upadne među nas. Zbogom, Hagridov prijatelju!" Harry se naglo okrene. Metar-dva od njega dizao se čvrst zid od pauka što su škljocali i sijevali mnogobrojnim očima na svojim ružnim crnim glavama.

Čak i kad je već posegnuo za štapićem, Harry je znao da od toga neće biti koristi jer oko njega ima previše pauka, ali kad pokuša ustati, spreman da pogine boreći se, odjekne dugo, dugo zavijanje i snažno svjetlo obasja jarugu.

Automobil gospodina Weasleyja tutnjao je niz padinu, farovi mu blistali i truba trubila dok je rušio oko sebe pauke. Nekoliko se njih

izvrnulo na leđa i zalamatalo beskrajnim nogama. Auto se naglo škripeći zaustavi pred Harryjem i Ronom i vrata se na njemu sama otvore. "Uzmi Očnjaka!" vikne Harry uskačući na prednje sjedalo. Ron

zgrabi psa za lov na veprove oko pasa i baci ga na stražnje sjedalo. Pas je kevtao. Vrata se zalupe. Ron nije ni taknuo papučicu za gas, ali nije ni morao. Motor zabrekće i oni pojure rušeći pauke pred sobom. Jurnu uz padinu iz jaruge. Uskoro su se probijali kroz šumu. Granje je šibalo po prozorima dok se automobil vješto provlačio kroz najšire prolaze vozeći stazom koju je očito dobro poznao. Harry zirne na Rona, Usta su mu još bila razjapljena od onog rli. jemog krika, ali mu oči više nisu bile izbečene.

"Je li ti dobro?"

Ron i Harry zavrnu se na Rona i Harry zavrnu se na Rona

Probijali su se kroz šipražje, Očnjak je zavijao na sav glas na stražnjem sjedalu, a Harry opazi kako im je retrovizor otpao dok su prolazili pokraj velika hrasta. Nakon desetak bučnih, drndavih minuta, drveće se prorijedilo i Harry ponovo ugleda nad sobom djeliće neba.

Auto se tako naglo zaustavio da malne udare glavama u vjetrobran. Došli su do ruba šume. Očnjak se baci na prozor ne bi li se izvukao iz auta, a kad Harry otvori vrata, pas izleti i pojuri podvijena repa kroz drveće prema Hagridovoj kolibi. Harry se također iskobelja iz auta, a nakon minute-dvije reklo bi se da se i Ronu vratio osjećaj u udove pa i on pode za njima svejednako izbečen i ukočena vrata. Harry zahvalno pogladi rukom automobil dok se ovaj natraške vraćao u šumu i nestajao iz vida.

Harry se vrati u Hagridovu drvenjaru po čarobni plašt. Očnjak je drhturio pod pokrivačem u svojoj košari. Kad je Harry ponovo izašao, zatekne Rona kako silovito povraća među Hagridovim bundevama.

"Idite samo za paucima!" izusti Ron slabim glasom brišući rukom usta. "Nikad ovo neću oprostiti Hagridu. Sva je sreća što smo ostali živi."

"Kladio bih se da je on mislio da Aragog neće njegovim prijateljima učiniti ništa nažao", reče Harry.

"E, upravo je to Hagridov glavni problem!" ustvrdi Ron udarajući šakom po zidu drvenjare. "On uvijek vjeruje da nemani nisu tako strašne kako se misli, i eto kamo ga je to dovelo! U samicu u Azkabanu!" Ron se nije mogao savladati da ne dršće, "Sto mu je bilo na umu kad nas je tamo poslao? Da mi je znati što smo uopće otkrili?"

"Da Hagrid nije nikad otvorio Odaju tajni", odgovori mu Harry, pa zaogrne Rona plaštom i gurne ga u nadlakticu da krenu. "On je nedužan."

Ron glasno frkne. Bilo je očito da ne misli da je uzgoj pauka u kredencu nešto sasvim nedužno.

Kad su se približili dvorcu? I~arr~ pote~ne za plašt da se uv~eri da im se noge ne vide, pa odgurne škripava ulazna vrata. Oprezno su se odšuljali kroz predvorje i uz mramorne stube, Suspregnuli su dah dok su prolazili hodnicima kojima su se kretali budni stražari, Naposlje~ku su se dQhvatili gry~~n~orske društv~e prostorij~, u kojoj

je vatra izgorjela i ostavila za sobom samo užareni pepeo. Skinuvši plašt sa sebe, popnu se uz zavojite stube do spavaonice.

Ron se izvali na krevet a da se ne potruđi ni razodjenuti. Harry, međutim, nije bio osobito pospan. Sjedio je na rubu kreveta s baldahinom premišljajući o svemu onome što im je Aragog rekao.

Zaključio je da je neman što se krije negdje u ovom dvorcu nešto kao čudovišni Voldemort - čak ni druga čudovišta ne žele izgovoriti njegovo ime. Ali on i Ron nisu bili ništa bliže odgonetki što je ta neman, i kako skamenjuje svoje žrtve. Čak ni Hagrid nije nikad znao što se krije u Odaji tajni.

Harry podigne noge na krevet i nasloni se na jastuke gledajući kako mjesec sja kroz prozor na kuli. Nije mu bilo jasno što bi još mogli poduzeti. Na sve strane same slijepe ulice. Riddle je ulovio pogrešnu osobu, Slytherinov je baštinik umaknuo i nitko pouzdano ne zna čak ni je li ista osoba ili neka druga ovaj put otvorila Odaju tajni. Nemaju više koga pitati. Harry se izvali svejednako premišljajući o onome što je Aragog rekao.

Već ga je hvatao san kad mu padne na pamet nešto što mu se učini da je još posljednja nada, pa se iznenada uspravi u krevetu. "Rone!" prosikće u mraku. "Rone!"

Ron se probudi i procvili poput Očnjaka, sumanuto pogleda oko sebe i prepozna Harryja.

"Rone... ona ubijena djevojčica. Aragog je rekao da je pronađena u zahodu", progovori Harry ne obazirući se na Nevilleovo hrkanje kroz nos. "A što ako ona i nije nikad izašla iz tog zahoda? Ako je još u njemu?"

Ron protrlja oči i namršti se na mjesecini. A onda shvati što mu Harry govori.

"Ne misliš valjda... na Plačljivu Myrtlu?"

ODAJA TAJNI

"Koliko smo samo puta bili u onom zahodu, a ona je bila samo tri kabine dalje", ogorčeno će Ron sutradan za doručkom, "i lijepo smo je mogli pitati, a sad..."

Potruga za paucima bila je više nego teška. A sad - izmaknuti nadzoru profesora pa se ušuljati u ženski nužnik, pokraj samog poprišta prvoga napada, bit će gotovo nemoguće.

Ali već na prvom satu, iz Preobrazbe, dogodilo se nešto što im je prvi put u nekoliko tjedana izbilo Odaju tajni iz glave. Nakon desetak minuta predavanja, profesorica McGonagall reče im da će ispiti započeti 1. lipnja, dakle za tjedan dana.

"Ispiti?" zavapi Seamus Finnigan. "Zar ćemo ipak imati ispite?" Iza Harryja nešto prasne - Nevilleu Longbottomu ispao je čarobni štapić iz ruke pa je nestala jedna noga njegove klupe. Profesorica McGonagall zamahne svojim štapićem i noga se ponovo pojavi. Profesorica se zatim, namrštena, obrati Seamusu:

"Škola je ostal~ otvorena usprkos svemu samo radi vašeg školo~ vanja", strogo mu reče. "Stoga će ispiti biti kao i do sada, i ja se nadam da se vi ozbiljno pripremate za njih."

Da se ozbiljno pripremaju za ispite! Harry nije ni pomislio na ispite zbog svega onoga što se dogodilo. U učionici se razlegne buntovničko gundanje, a profesorica McGonagall još se jače smrkne.

"Profesor Dumbledore ostavio nam je upute da škola nastavi raditi što je moguće normalnije", produži ona. ``A ne treba valjda ni spQminjati da to znači da moramo ustanoviti koliko ste Qve godine nauč~Ti:"

Harry spusti pogled na par bijelih zečeva pred sobom koje je trebalo pretvoriti u papuče. Što je uopće dosad ove godine naučio? Nije se mogao ničeg sjetiti što bi mu dobro došlo na ispitima.

Ron je pak izgledao kao da mu je netom rečeno da se mora nastaniti u Zabranjenoj šumi.

"Možeš li ti uopće zamisliti kako ću ja ovime polagati ispite?" upita on Harryja pokazujući mu svoj štapić, koji je upravo počeo sam od sebe glasno zviždati.

Tri dana prije prvog ispita, profesorica McGonagall prenese im za doručkom još jedno priopćenje.

"Imam za vas jednu dobru vijest", reče, a u Velikoj dvorani, umjesto tišine, zavlada burno oduševljenje.

"Vraća se Dumbledore!" radosno poviče nekoliko učenika. "Ulovili ste Slytherinova baštinika!" zaciči jedna djevojčica za stolom Ravenclawa.

"Opet igramo metloboj!" uzbuđeno zaurla Wood. Kad se bura slegla, profesorica McGonagall nastavi:

"Obavijestila me je profesorica Sprout da su mandragore zrele za rezanje. Večeras ćemo ponovo oživiti skamenjene učenike. Ne treba valjda ni spominjati da će nam netko od njih možda znati reći tko ih je ili što napao. Nadam se da ćemo na kraju ove školske godine napokon uloviti pravog krivca."

Razlegne se zaglušno klicanje. Harry baci pogled na slytherinski stol. Uopće se ne začudi što Draco Malfoy ne sudjeluje u tom oduševljenju. Ali zato je Ron izgledao sretniji nego što je danima bio.

"Onda nije ni vaino što nismo ništa pitali Myrtle!" reče on Harryju. "Hermiona će vjerojatno znati odgovore na sva pitanja kad se

probudi iz svog sna! Samo što će poživiti kad sazna da su ispiti za tri dana, a ona se nije pripremala za njih. Bilo bi možda bolje da je ožive tek kad ispiti prođu."

Upravo im tada priđe Ginny Weasley i sjedne za stol do Rona. Bila je napeta i nervozna. Harry primijeti kako krši ruke u krilu. "Što je?" upita je Ron grabeći još malo kaše u tanjur.

Ginny mu ne odgovori nego samo prije~e prestrašenim pogledom po svim licima za stolom. Taj pogled podsjeti Harryja na nekoga, ali se ne mogaše sjetiti na koga.

..... ~

Harry se odjednom sjeti na koga ga Ginny podsjeća. Ljuljala se malko na stolici amo-tamo upravo kao Dobby kad se spremao odati zabranjene podatke.

"Moram vam nešto priznati", promrmlja Ginny zazirući od Harryjeva pogleda.

"Što to?" priupita je Harry.

Ginny kao da je tražila prave riječi. "Što je?" ponovi Ron.

Ginny zausti da nešto kaže, ali ne izgovori ni riječi. Harry se nagne nad stol i tiho progovori tako da su ga mogli čuti samo Ginny i Ron.

"Je li to nešto o Odaji tajni? Jesi li što vidjela? Jesi li vidjela nekoga da se čudno ponaša?"

Ginny duboko uzdahne, ali se baš u taj čas pojavi pred njima Percy Weasley, nekako umoran i blijed.

"Ginny, ako si se najela, ja ću sjesti na tvoje mjesto. Skapavam od gladi, upravo sam se vratio iz ophodnje."

Ginny poskoči kao da joj je u stolicu puštena struja, baci na Percyja letimičan i prestrašen pogled pa se naglo udalji. Percy sjedne i dohvati sa sredine stola šalicu.

"Percy!" ljutito će Ron. "Ginny nam je upravo htjela reći nešto važno!"

Percy se zagrene sred gutljaja čaja. "O čemu se radi?" zapita kašljući.

"Ja sam je baš pitao je li vidjela što neobično, a ona je nato zaustila..."

"Ah... to... to nema veze s Odajom tajni", presiječe ga Percy u riječi.

"Otkud znaš?" upita ga Ron uzvijenih obrva.

"Pa dobro, ovaj, ako baš morate znati, Ginny je, ovaj, neki dan naletjela na mene kad sam ja... ma dobro, ni~e važno... stvar je u tome što me je vidjela kad sam nešto radio, pa sam je, ovaj, zamolio da to nikom ne kaže. Moram priznati da sam vjerovao da će održati

riječ. Ali to je stvarno bez veze, ja bih radije." "Harry nije još nikad vidio Percyja tako zbunjena,

"A što si to, Percy, radio?" upita ga Ron smješkajući se. "Hajde,

r~ci nam, ~ć~mo ti s~ s~ijatl'"

Percy mu ne uzvratil smiješkom.

"Dodaj mi, Harry, molim te, te žemičke. Umirem od gladi."

Iako je Harry znao da bi se sav taj misterij mogao sutra razriješiti i bez njihove pomoći, nije želio propustiti priliku da porazgovara s Myrtlom, ako mu se ukaže prilika, a ukazala se, na njegovu veliku radost, negdje prije podne, kad ih je Gilderoy Lockhart vodio na predavanje Povijesti magije. Lockhart, koji ih je toliko puta uvjeravao da nema više nikakve opasnosti, a onda su ga događaji redovito opovrgavali, bio je sad čvrsto uvjeren da uopće nije vrijedno truda da ih prati kroz sve te hodnike. Kosa mu nije bila onako zalizana kao obično. Očito je veći dio prethodne noći proveo u ophodnji na četvrtom katu.

"Upamtite što vam govorim," rekao je dok su skretali iza ugla, "prve riječi koje izgovore ti skamenjeni učenici bit će: 'Bio je to Hagrid!' Da vam pravo kažem, ne mogu se načuditi profesorici McGonagall, koja je uvjerena da su zaista potrebne sve ove mjere opreza."

"Slažem se s vama, gospodine", reče Harry, a Ronu samo što od čuda ne ispadnu knjige iz ruku.

"Hvala vam, Harry", milostivo mu zahvali Lockhart dok su čekali da mimo njih prode duga kolona Hufflepuffa. "Hoću reći da mi profesori imamo već dosta posla i bez praćenja učenika na predavanja i stražarenja po čitave noći..."

"T~ko je", po~rd~ Ron, koji je napokon shvatio Harryju zamisao. "Kako bi bilo, gospodine, da nas ovdje ostavite? Sad je još samo jedan hodnik pred nama."

"Znate šta, Weasley, mislim da ću tako i učiniti", reče Lockhart. "Morao bih se stvarno vratiti da se pripreim za sljedeće predavanje."

I žurno ode.

"Da se pripremi za predavanje!" podsmjehne se za njim Ron. "Prije će biti da nakovrča kosu."

Pustili su ostale Gryffindore da im odmaknu, a onda su naglo skrenuli u pokrajnji hodnik i pohitali do zahoda Plačljive Myrtle. Ali baš dok su čestitali jedan drugome na briljantno izvedenoj akciji...

"Potter! Weasley! Sto tu radite~"

Bijaše to profesorica McGonagall kojoj su usne bile tanke da nisu mogle biti tanje.

"Mi smo... mi smo..." promuca Ron. "Mi smo htjeli... pogledati...:" "Hermionu", nadopuni ga Harry.

I Ron i profesorica McGonagall pogledaju ga u čudu. "Nismo je već jako dugo vidjeli", žurno nastavi Harry i stane Ronu na nogu, "pa smo se htjeli, znate, ušuljati u bolničko krilo i kazati joj da mandragore samo što nisu sazrele, i da se, ovaj, ne mora brinuti."

Profesorica McGonagall još je piljila u njega pa Harry načas pomisli da će planuti, ali kad je progovorila, glas joj bijaše neobično slomljen.

"Naravno", reče, a zabezeknuti Harry spazi suzu kako se sjaji u njenu tamnom oku. "Naravno, jasno mi je da je taj udarac najjače pogodio prijatelje onih koji su... Potpuno vas razumijem. Da, Potter, dakako da možete posjetiti gospodicu Granger. Ja ću reći profesoru Binnsu kamo ste otišli. I recite Madame Pomfrey da sam ja odobrila posjet."

Kad su produžili dalje, Harry i Ron jedva da su mogli povjerovati da su ovaj put prošli bez kazne. Čim su zamaknuli za ugao, jasno su čuli profesoricu McGonagall kako briše nos.

"To ti je bio najbolji izgovor koji si ikad smislio", ushićeno će Ron. Sad više nije bilo druge nego otići u bolničko krilo i reći Madame Pomfrey da im je profesorica McGonagall dopustila da posjete Hermionu.

Madame Pomfrey pustila ih je doista do Hermione, ali preko volje.

"Jednostavno nema smisla razgovarati sa skamenjenom osobom", rekla im je, a oni su morali priznati, kad su sjeli uz Hermionu, da ima pravo. Bilo je bjelodano jasno da Hermiona nema pojma da su joj prijatelji došli u posjet, i da bi oni isto tako mogli reći njenu noćnom ormariću kao i njoj neka ne brine.

"Ipak me zanima je li vidjela napadača?" progovori Ron tužno gledajući Hermionino ukočeno lice. "Jer, ako im se on prišuljao s leđa, nikad nećemo saznati..."

Ali Harry nije gledao Hermionu u lice. Njega je više zanimala njena desna šaka što je ležala stisnuta na pokrivaču, a kad se sagnuo nad nju, primijetio je da u šaci drži zadržani papirić.

Pošto se uvjerio da Madame Pomfrey nema u blizini, upozori na to Rona.

"Pokušaj joj to istrgnuti iz ruke", šapne mu Ron i pomakne svoju stolicu tako da zakloni pogled Madame Pomfrey na Harryja.

Nije to bilo lako. Hermiona je tako čvrsto stegnula papirić u šaci da je Harry bio uvjeren da će ga on pri svom pokušaju poderati. Dok je Ron stražario, on povuče i potegne za papirić. Nakon nekoliko napetih minuta pođe mu za rukom da ga istrgne.

Bijaše to stranica istrgnuta iz neke vrlo stare knjige iz knjižnice. Harry je nestrpljivo izravna, a Ron se također nagne prema njemu da je pročita.

Od mnogobrojnih užasnih zvijeri i nemani što šestare našom zemljom, nema neobičnije ni pogibelnije od baziliska, poznatog i pod nazivom "Kralj zmija". Ta zmija, koja može narasti do orijaških razmjera i poživjeti i više stotina godina, rada se iz kokošjeg jajeta na kojem je ležala žaba krastača. Bazilisk ubija svoje žrtve na zaista čudesne načine, jer, uz smrtonosne i otrovne ocnjake, ima i ubitačan pogled, pa svi oni u koje upre zrake svojih očiju ostajce na mjestu mrtvi. Pauci bježe od baziliska jer im je on smrtni neprijatelj, a bazilisk bježi samo od pijevčeva kukurikanja što pogubno djeluje na nj.

Ispod toga je Hermioninim rukopisom bila ispisana samo jedna riječ: Cijevi.

Bjlo je kako je je tko upalio lampicu u Harryjevoj glavi,

"Rone", dahne, "Evo ga! Evo ti odgovora. Iman je u toj Odaji bazilisk - divovska zmija. Zato sam ja posvuda čuo onaj glas koji nitko drugi nije čuo, zato što ja razumijem parselski jezik..."

Harry baci pogled na krevete oko sebe.

"Bazilisk ubija ljude pogledom. Ali nitko dosad nije umro jer ga nitko nije pogledao u oči. Colin ga je vidio kroz fotoaparatus. Bazilisk je pogledom spalio film u njemu, a Colin se samo skamenio. Justin... Justin je vjerojatno ugledao baziliska kroz Skoro Bezglavog Nicka! Nick je podnio svu težinu udarca, ali on nije mogao ponovo umrijeti... a uz Hermionu i onu Ravenclawku nađeno je ogledalce. Hermiona je u tom času shvatila da je neman bazilisk. Kladio bih se u što god hoćeš da je ona prvu osobu koju je srela upozorila neka najprije u ogledalu pogleda u sve zakutke. I ta je djevojčica izvadala svoje o

ogledalo", i", "

Ron je zinuo od čuda.

"A Gospa Norris?" nestrpljivo ga upita.

Harry porazmisli i predoči sebi onu scenu iz Noći vještica.

"Ona voda.:" polako počne, "ona poplava iz zahoda Plačljive Myrtle. Kladio bih se da je Gospa Norris vidjela samo odraz u vodi..." Nestrpljivo ponovo preleti pogledom stranicu koju je držao u ruci.

Što se više zadubljavao u nju, to je sve skupa imalo više smisla. "Kukurikanje pijevca djeluje pogubno na nj!" pročitao naglas. "Hagridovi su pijetli svi zadavljeni! Slytherinov baštinik nije želio pijetlove u blizini dvorca kad se jednom otvori Odaja tajni! Pauci bježe od njega! Sve se to slaže!"

"Ali kako se bazilisk mogao samo tako kretati po dvorcu?" priupita ga Ron. "Ta gadna zmijurina... Netko ju je morao vidjeti..." Harry ga, međutim, upozori na riječ koju je Hermiona načrčkala na dnu stranice.

"Cijevi", reče. "Cijevi... Rone, on se služi odvodnim cijevima. Zato sam ja i čuo onaj glas iz zidova..."

Ron najednom zgrabi Harryja za mišicu.

"Ulaz u Odaju tajni!" izusti promuklim glasom. "A što ako je ulaz u zahodu? Što ako je u..."

"... u zahodu Plačljive Myrtle!" dovrši Harry.

Sjedili su tako, obuzeti snažnim uzbuđenjem, jedva vjerujući svojoj pretpostavci.

"To znači da ja nisam jedini parsel-ust u školi", reče Harry. "Parsel-ust ~e i Slytherinov baštinik.

Jedino je tako mogao vladati bazilis1 {om."

"I što ćemo sad?" zapita ga Ron sijevajući očima. "Da odemo ravno do McGonagallice?"

"Hajdemo u zbornicu!" reče Harry i skoči na noge. "Ona će biti tamo za desetak minuta, uskoro će odmor..."

Potrče niza stube. Nisu željeli da ih opet netko zatekne u jednom od onih hodnika, pa se zapute ravno u pustu zbornicu. Bijaše to velika prostorija obložena drvenim pločama, puna tamnih drvenih stolica. Harry i Ron se promuvaju po njoj, odviše uzbuđeni da sjednu.

Ali zvonice nikako da najavi odmor.

Umjesto toga, do njih iz hodnika dopre glas profesorice McGonagall, magično pojačan.

"Neka se svi učenici smjesta vrate u svoje spavaonice! I neka svi profesori doc~u u zbornicu! Odmah, molim!"

Harry se okrene na peti i zagleda u Rona. "Nije valjda još jedan napad? Baš sada?"

"Što ćemo sad?" zgranuto ga upita Ron. "Da se vratimo u spavaonicu?"

"Ne", odsiječe Harry gledajući oko sebe. Lijevo je od njega bila nekakva ružna garderoba puna profesorskih ogrtača. "Tu ćemo se sakriti, da čujemo što je na stvari. Poslije im možemo reći što smo otkrili:"

Obojica se sakriju u garderobu oslušujući bat koraka stotina ljudi koji su se kretali iznad njih, a onda začuju i kako se bučno otvaraju vrata zbornice. Kroz pljesnive nabore ogrtača gledali su profesore kako upadaju u zbornicu. Jedni su od njih bili zbunjeni, a drugi silno prestrašeni. Napokon je stigla i profesorica McGonagall.

"I to se konačno dogodilo", reče nijemim kolegama. "Neman je otela jednu učenicu i odnijela je u samu Udaju."

Profesor Flitwick zacvili. Profesorica Sprout poklopi rukama usta. Snape se grčevito uhvati za naslon stolice i zapita:

"Kako uopće možete biti u to tako sigurni?"

"Slytherinov nam je baštinik ostavio još jednu poruku", odgovori mu profesorica McGonagall, blijeda kao krpa. "Ispod one prve poruk~,': Njezin će leš do vijeka ležati u Odaji!"

Profesor Flitwick brizne u plač.

"A tko je otet?" zapita Madame Hooch, koja je klonula u naslonjač. "Koja učenica?"

"Ginny Weasley", odgovori joj profesorica McGonagall.

Harry osjeti kako se Ron bez riječi skljoka do njega na pod garderobe.

"Moramo već sutra pustiti sve učenike kući", nastavi profesorica McGonagall. "Ovo je kraj Hogwarta. Dumbledore je uvijek govorio..."

Yrata Se ZbOrni~e o~et bučno otvore. Harr~ u aednom ludom trenutku pomisli da je to Dumbledore, ali nije bio nego Lockhart, blažena lica,

"Oprostite, molim vas", malo sam zadrijemao... a što sam za~ra~

Nije ni primijetio kako ga kolege gledaju pogledima punim nečega vrlo sličnog mržnji. Snape se izdvoji i reče:

"Ovo je pravi čovjek. Čovjek kakav se traži. Lockharte, neman je otela jednu djevojčicu i odnijela je u samu Odaju tajni. Napokon je kucnuo vaš čas..."

Lockhart probljedi.

"Tako je, Gilderoye", javi se profesorica Sprout. "Zar niste vi baš sinoć tvrdili da ste oduvijek znali gdje je ulaz u Odaju tajni?"

"Ja sam... ovaj, ja sam..." promuca Lockhart.

"Da, zar niste i meni rekli da znate što se nalazi u njoj?" propišti profesor Flitwick.

"J-je li? Ne sjećam se..."

"A ja se dobro sjećam kako ste mi rekli da vam je žao što se niste mogli ogledati s nemani prije nego što je Hagrid bio uhićen", opet će Snape. "Zar niste tvrdili da je sve skupa zabrljano i da je od sama početka trebalo vama dati odriješene ruke?"

Lockhart je zurio u svoje kolege kamenih lica.

"Ja... ja stvarno nisam... Možda se nismo dobro razumjeli..." "Dobro, onda ćemo stvar prepustiti vama, Gilderoye", reče pro

fesorica McGonagall. "Noćas ćete imati idealnu priliku. Pobrinut ćemo se da vam nitko ne stoji na putu. Moći ćete se potpuno sami uhvatiti ukoštac s nemani. Konačno ćete imati odriješene ruke."

Lockhart je očajnički gledao oko sebe, ali nitko mu ne priskoči u

pomoć. Nije više bio ni najmanje pristao, Usne su mu podrhtavale, a bez onog uobičajenog, zubatog smiješka djelovao je nekako mlitavo i jadno.

"N-no, dobro", izusti. "Ja... ja idem u svoju sobu... da se priprelim."

I izađe iz zbornice.

"Tako", reče profesorica McGonagall raširenih nosnica. "Sad smo se bar njega riješili. Neka predstojnici domova priopće učenicima što se dogodilo. Recite im da se sutra ujutro svi vraćaju kući Hogwarta ekspresom. A ostale profesore molim da pripaze da nitko od učenika ne ostane izvan spavaonica."

Profesori ustanu i izađu iz zbornice jedan za drugim.

Bio je to zacijelo najteži dan u Harryjevu životu. On, Ron, Fred i George sjedili su u kutu gryffindorske društvene prostorije, ali nisu mogli ni riječi progovoriti. Percyja nije bilo. On je otišao poslati sovu roditeljima, a onda se zatvorio u svoju spavaonicu.

Nijedno popodne nije bilo tako dugo, niti je ikad gryffindorska društvena prostorija bila tako puna a tako tiha. Pred večer su Fred i George otišli na počinak jer nisu više mogli sjediti na miru.

"Harry, ona je nešto znala", progovori Ron prvi put otkako su se bili sakrili u garderobu u zbornici.

"Zato je i oteta. Nije to bila nikakva glupost u vezi s Percyjem. Ona je otkrila nešto o Odaji tajni. Vjerojatno je baš zato..." Ron žustro protrlja oči. "Mislim, ona je bila čistokrvna. Ne može biti nikakav drugi razlog posrijedi."

Harry je gledao krvavocrveno sunce kako zalazi za obzor. Nikad se nije ovako grozno osjećao. Kad bi bar mogli nešto poduzeti! Bilo što.

"Harry," opet će Ron, "misliš da postoje bar neki izgledi da ona » nije... znaš..."

Harry nije znao što da mu odgovori. Nije mu bilo jasno kako bi Ginny mogla biti još živa.

"Znaš šta?" reče Ron. "Mislim da bismo trebali posjetiti Lockharta. Da mu kažemo sve što znamo. On će pokušati ući u Odaju. Možemo mu reći gdje mi mislimo da se ona nalazi, i da je u njoj bazilisk."

~udući da Harry nije smislio ništa pametnije a želio je nešto po~ duzeti, pristane na Ronov prijedlog. Svi su Gryffindori oko njih bili tako utučeni, i tako su žalili Weasleyjeve, da ih nitko i ne pokuša zaustaviti kad ustanu, produ kroz prostoriju i provuku se kroz rupu u zidu.

Kad su se približavali Lockhartovoj sobi, padao je mrak. Činilo se da je unutra vrlo živo. Čuli su nekakvo struganje, lupanje i užurbane korake.

Kad Harry pokuca na vrata, unutra iznenada zavlada tišina. Tada se vrata tek malčice odškrinu i u otvoru se pojave Lockhartove oči.

"Ah". gospodine Potter", gospodine Weasley", reče on i tek

n~~lo ~i~e od~l~rip~ ~rata~ "Tr~nutno imam pun~ r~k~ posla, Mož~~~

..... ~~~ "

"Gospodine profesore, imamo za vas neke informacije", reče mu Harry. "Možda bi vam dobro došle?"

"Ovaj... hm... nije valjda..." Ona strana Lockhartova lica koju su vidjeli izražavala je silnu nelagodu. "Mislim... dobro... u redu..."

Otvori im vrata i oni uđu.

Soba mu je bila gotovo potpuno prazna. Na podu su stajala dva velika kovčega. U jednom od njih bijahu na brzinu složene pelerine, nefritski zelena, ljubičasta i ponoćno modra, a u drugi su bile nabacane knjige. Fotografije koje su prije visile na zidovima bijahu ugurane u kutije na pisaćem stolu.

"Da možda ne putujete?" upita ga Harry.

"Ovaj, hm, da..." odgovori Lockhart skidajući s vrata poster - svoj portret u naravnoj veličini - pa ga uzme motati. "Primio sam hitan poziv... nešto neodgodivo... moram oputovati..."

"A što će biti s mojom sestrom?" upita ga Ron drhtavim glasom. "E, sad, što se toga tiče... to je zbilja nesretan slučaj", reče Lockhart kloneći se njihovih pogleda, pa naglo otvori jednu ladicu i uzme prebacivati njen sadržaj u torbu. "Nitko ne žali zbog toga više od mene..."

"Ali vi ste profesor Obrane od mračnih sila!" podsjeti ga Harry. "Ne možete sad samo tako otići! Bar dok su ovdje na djelu mračne sile!"

"Pa sad, ja moram reći... kad sam preuzimao ovo mjesto..." promuca Lockhart bacajući čarape na pelerine u kovčegu, "ništa u opisu radnog mjesta", nisam očekivao",

"Hoćete reći da sad bježite?" izusti Harry s nevjericom u glasu. "Nakon svega onoga što ste opisali u svojim knjigama?"

. "Knjige mogu zavesti čovjeka u bludnju", oprezno će Lockhart. "Ali vi ste ih sami napisali!" vikne ~larry.

"Dragi moj dečko", reče Lockhart uspravljajući se i mrko gledajući Harryja. "Dajte uključite malo zdravi razum! Moje se knjige ne bi ni upola tako dobro prodavale kad ljudi ne bi vjerovali da sam ja doista izveo sve one pothvate. Tko bi čitao o nekom starom ružnom armenskom čarobnjaku, čak i ako je stvarno s~asio selo od vukodla

ka? I kako bi grozno izgledao na koricama knjige! Onako neukusno odjeven. A vještica koja je otjerala vilu narikaču iz Bandonu imala je

Y~

zec~u usnu. Ma dajte, molim vas...

"I vi ste dakle sebi pripisali zasluge za ono što su drugi učinili?" priupita ga Harry s nevjericom u glasu.

"Harry, Harry," uzdahne Lockhart nestrpljivo vrteći glavom, "nisu stvari opet tako jednostavne. Ja sam u to morao uložiti mnogo truda. Morao sam pronaći te ljude. Pitati ih kako su zapravo uspjeli učiniti ono što su učinili. A onda sam se morao poslužiti i čarolijom da zaborave ono što su učinili. Ako postoji nešto na što sam uistinu ponosan, onda je to ta moja čarolija. Eh, uložio sam ja, Harry, mnogo truda u sve to. Nije tu ~osrijedi samo, znate, potpisivanje knjiga i dijeljenje fotografija. Zelite li postići slavu, morate biti spremni na dugo i teško crnčenje."

Bučno zatvori kovčege i zaključa ih.

"Da vidimo", reče. "Ja mislim da bi to bilo sve. Jest. Samo mi je još nešto preostalo."

Izvadi štapić i okrene se njima.

"Strašno mi je žao, dečki, ali morat ću i vaše pamćenje začarati. Ne mogu dopustiti da razglasite moje tajne. Onda ne bih više mogao prodati ni jednu svoju knjigu..."

Harry u posljednji čas izvadi svoj štapić. Tek što je Lockhart zamahnuo svojim, Harry vikne:

"Expelliarmus!" Lockhart odleti natraške i padne na kovčeg. Štapić mu se zakovitla i Ron ga ulovi u zraku pa ga hitne kroz otvoreni prozor.

"Niste smjeli dopustiti da nas profesor Snape nauči ovu čaroliju",

s~dito ć~ Harry, pa odgurne nogom Lockhartov kovčeg. Lockhart

koji je opet postao nekako mlitav, digne pogled na nj. ~Harry je još držao svoj štapić uperen u njega.

"Što želite od mene?" upita ga Lockhart slabim glasom. "Ja ne znam gdje je Odaja tajni. Ne mogu vam tu zbilja pomoći." "Imate sreću", reče mu Harry i natjera ga vrhom štapića da ustane. "Mi mislimo da mi znamo gdje je Odaja tajni. I što se krije u njoj. Idemo!"

Pa izguraju Lockharta iz nae~ove sobe i potjeraju niza stube i

mračnim hodnikom, u kojem su na zidu svijetlile poruke, te ga utje

raju u zahod Plačljive Myrtle,

Harryju je bilo drago vidjeti kako se Lockhart sav tresu. Plačliiva Myrtle ~iedila je u zadnjoj kabini na vodokotli~u,

"O, to si ti!" reče kad ugleda Harryja. "Što ovaj put hoćeš od mene?"

"Pitati te kako si umrla", odgovori joj Harry.

Myrtle se odjednom sva preobrazi. Reklo bi se da joj još nikad nitko nije postavio tako laskavo pitanje.

"Uuuuh, bilo je to užasno", odgovori s užitkom. "To se evo upravo ovdje dogodilo. Umrla sam baš u ovoj kabini. Dobro se još svega sjećam. Sakrila sam se ovamo jer mi se Oliva Hornby rugala zbog naočala. Vrata su bila zaključana i ja sam plakala, a onda sam čula kako je netko ušao u zahod. Rekao je nešto čudno. Na nekom drugom jeziku, po svoj prilici. Najviše sam se naljutila što je to bio jedan dečko. Zato sam otključala vrata da mu kažem neka izađe i ode u muški zahod, a onda..." Myrtle se važno nadme i razvedri se. "Onda sam umrla. "

"Kako?" upita je Harry.

"Nemam pojma", odgovori mu Myrtle prigušenim glasom. "Samo se sjećam da sam ugledala dva velika žuta oka. Nešto me je kanda spopalo pa sam nekud odlebdjela..." Sanjivo pogleda Harryja. "A onda sam opet došla k sebi. Odlučila sam, znaš, zaplašiti Olivu. E, požalila je ona, bogme, što se ikad narugala mojim naočalama."

"A gdje si točno vidjela one oči?" upita je Harry.

"Tu negdje", odgovori mu Myrtle i pokaže prema umivaoniku ispred njene kabine.

Harry i Ron skoknu do tog umivaonika. Lockhart je stajao otrag~ ~ j~;~q~ kr~~n~e\$ užasa na licu.

Umivaonik je izgledao sasvim obično. Pomno su ga pregledali, iznutra i izvana, čak i cijev ispod njega. A onda Harry nešto primijeti - na jednoj ~njedenoj slavini bijaše sa strane urezana sićušna zmija.

"Ta pipa nije nikad radila", vedro će Myrtle pokušavajući je otvoriti.

"Harry," reče Ron, "kaži nešto. Nešto na parselskom jeziku!" "Ali..." Harry se zamisli. On je znao govoriti parselski jedino kad bi se našao s pravom zmijom oči u oči. Zagleda se u onaj mali urezani crtež i pokuša zamisliti da je prelijilivlje.

"Otvori se!" reče

I pogleda Rona, ali Ron odmahne glavom. "To si rekao na engleskom", reče mu

Harry ponovo pogleda zmijicu uvjeravajući sama sebe da je živa. Kad je pomaknuo glavu, učini mu se pri svjetlu svijeće da se zmija miče.

"Otvori se!" ponovi.

Ipak nije čuo te svoje riječi. Promaklo mu je čudno psikanje, a onda slavina zablješti jarkim bijelim svjetlom i zavrti se. Idućeg trena pomakne se čitav umivaonik. Zapravo utone u zid i nestane, a za njim ostane tek gola debela cijev, dovoljno široka da se čovjek uvuče u nju.

Harry začuje Rona kako stenje, pa ponovo digne pogled. Sad je znao što će učiniti.

"Idem ja tamo dolje", reče.

Nije mogao da ne pođe sad kad su otkrili ulaz u Odaju tajni, dok god postoji i najmanja, najslabija, najneznatnija nada da je Ginny možda još živa.

"Idem i ja", priklopi Ron. Nastane muk.

"E pa, rekao bih da vam ja nisam potreban", pripomene Lockhart sa sjenom svoga nekadašnjeg osmijeha na licu. "Ja ću samo..."

Posegne za kvakom na vratima, ali Ron i Harry upere svoje štapiće u njega.

"Vi ćete prvi", zarezni Ron.

Potpuno blijed i bez štapića, Lockhart pri otvoru, čuje »

Drugi, rece slabim glasom, drugi, ali kakva korist od toga?"

Harry ga ubode štapićem u leđa. Lockhart turi noge u cijev.

"Ja zbilja mislim da..." počne, ali ga Ron gurne odostraga i on klizne u cijev. Harry odmah pođe za njim. Polako se spusti u cijev, a onda klizne niz nju.

Reklo bi se da se klizi niz beskrajan, sluzav, mračan obronak. Vidio je kako se cijevi granaju na sve strane, ali ni jedna nije bila tako debela kao njihova, koja je skretala i vijugala, sa strmim nagibom.

Znao je da pada dublje ispod škole od same tamnice, Za sobom je čuo Rona kako se pomalo udara u zavojima.

A onda, baš kad se zabrinuto upitao što će se dogoditi kad dođe do dna, cijev se izravna i on izleti iz nje i nađe se na mokrom dnu mra

Y 1 1 1' 1 1 1' T 1 1

vljivao na noge malo dalje, sav blatan i blijed kao duh. Harry se skloni u stranu kad iz cijevi izleti i Ron.

"Zacijelo smo sad više milja ispod škole", reče Harry glasom što je odjekivao u crnom tunelu.

"Vjerojatno smo ispod jezera", priklopi Ron motreći oko sebe tamne, blatne zidove.

Sva se trojica zagledaju u tamu pred sobom.

"Lumos!" promrmlja Harry svom štapiću i ovaj se ponovo upali. "Idemo!" reče Ronu i Lockhartu, pa krenu. Šljapkali su gacajući po mokrom tlu.

U tunelu je bio takav mrak da su jedva išta vidjeli pred sobom. Njihove sjene na mokrim zidovima pri svjetlu čarobnog štapića djelovale su sablasno.

"Pazite!" tiho ih upozori Harry dok su oprezno napredovali. "Čim primijetite nekakvo kretanje, zažmirite..."

Ali u tunelu je vladao grobni muk, a prvi je neočekivani šum glasno odjeknuo kad je Ron nagazio na nešto. Pokazalo se da je to štakorska lubanja. Harry spusti štapić da razgleda tlo, te opazi da naokolo leže sitne životinjske kosti. Nastojeći ne zamišljati kako bi Ginny mogla izgledati kad bi na nju naišli, Harry pođe dalje i zaokrene za mračni zavijutak.

"Harry, što je ono tamo gore?..." zapita Ron promuklim glasom i uhvati Harryja za rame.

Sledili su sć gledajući prizor pred sobom. Harry je vidio samo nešto golemo i okruglo kako leii u tunelu, sasvim nepomično.

"Možda spava?" hukne on i obazre se na ostalu dvojicu. Lockhart je rukama zaklonio oči. Harry se okrene da pogleda što je to pred njim, a srce mu je tako lupalo da ga je upravo zaboljelo.

Stisnuvši oči tako da je jedva nešto vidio, Harry sasvim polagano pođe naprijed držeći štapić visoko u zraku.

Svjetlo padne na orijašku zmijsku kožu jarke, otrovnozelene boje što je ležala sklupčana i prazna na tlu. Zmija koja ju je odbacila morala je biti najmanje šest-sedam metara dugačka.

"Ti bokca", izusti Ron slabašnim glasom.

Izenada se iza njih nešto pomakne. Gilderoya Lockharta izdala su koljena.

"Ustajte!" oštro mu zapovjedi Ron upirući štapić u njega.

Lockhart se osovi na noge... a onda se okomi na Rona i sruši ga na tlo.

Harry im priskoči, ali prekasno. Lockhart se uspravljao daščući, s Ronovim štapićem u ruci i ponovo s blistavim osmijehom na licu. "Dečki dragi, ovo je kraj vaše pustolovine!" reče im. "Uzet ću

nešto od ovog svlaka i odnijeti ga u školu. Reći ću da sam zakasnio spasiti djevojčicu, a da ste vas dvojica na tragičan način izgubili razum kad ste ugledali njezino raskomadano tijelo. I oprostite se sad sa svojim pamćenjem!"

Podigavši Ronov štapić slijepjen čarobnim selotejpom visoko iznad glave; vikne:

"Obliviate!" Štapić eksplodira kao kakva mala bomba. Harry zakloni glavu rukama i potrči, oklizne se o sklupčani zmijski svlak i skloni se pred velikim komadima tunelskog stropa što su gromoglasno padali na tlo. Idućeg je trena stajao sam u tunelu i zurio u komadinu odlomljenog kamenja.

"Rone!" uzvikne. "Jesi li čitav, Rone?"

"Evo me!" odazove se Ron prigušenim glasom ispod hrpe oborenog kamenja. "Čitav sam. Ali ova gnjida nije... udario ga je moj štapić."

Razlegne se tup udarac i glasan jauk: "Ajoj!" Cinilo se da je Ron udario Lockharta nogom u goljenicu,

"Sto ćemo sad?" zapita se Ron zdvojnim glasom, "Nećemo s~ moći ovuda probiti. To bi potrajalo čitavu vječnost..."

Harry pogleda u strop tunela, Na njemu su se pojavile velike pu

kotine. Nikad još nije pokušao čarolijom razdvojiti nešto tako golemo kao ove stijene, a nije se činilo ni da je pogodan trenutak za takvo što... što će biti ako se čitav tunel uruši?

Razlegne se ponovo potmuo prasak i jauk: "Ajoj!" Samo gube vrijeme. Ginny je već satima u Odaji tajni. Harryju je bilo jasno da mu još sa~o nešto preostaje.

"Pričekaj me ovdje!" vikne Ronu, "Pričekaj me tu s Lockhartom, Ja idem dalje, Ako se ne vratim Za sat vremena!"

Nastane tajac,

~la rln rln tla nlnr~ti m~ln r~ćrlctiti nvn ~tamPni~" rP~F ~(1t1 ~(111

"Vidimo se uskoro!" dobaci mu Harry nastojeći unijeti u svoj glas bar malo samopouzdanja.

I ode sam dalje pokraj orijaškog zmijskog svlaka.

Uskoro više nije čuo Rona kako uklanja oboreno kamenje. Tunel je neprestance vijugao. Harryju je neugodno treperio svaki živac u tijelu. Jedva je čekao da dođe do kraja tunela, iako se grozio onoga što će ondje naći. I onda, napokon, kad je zamaknuo za još jedan zavijutak, ugleda pred sobom debeli zid na kojem bijahu uklesane dvije isprepletene zmijske, kojima bijahu u oči umetnuta dva velika, sjajna smaragda.

Harry im se približi posve suha grla. Nije morao zamišljati da su te dvije kamene zmijske žive, jer su im se oči doimale neobično živo. Naslutio je što mora učiniti. Kad se nakašlje, smaragdne oči kanda zatrepću.

"Otvaraj se!" prosikće Harry tihim i slabašnim glasom.

Zmije se razdvoje i zid se pred Harryjem otvori. Obje polovice odjednom iščeznu, a Harry stupi unutra dršćući od glave do pete.

v

SLYTHERINOV BASTINIK

Stajao je na kraju vrlo dugačke, oskudno osvjetljene dvorane. Visoki kameni stupovi, također obavijeni isklesanim zmijama, podupirali su strop što se gubio u mraku bacajući duge crne sjene po neobičnoj, zelenkastoj polutami što je ispunjavala svu prostoriju.

Dok je stajao osluškujući studenu tišinu, srce mu je snažno lupalo. Da bazilisk možda ne vreba u kojem mračnom kutu, iza nekog stupa? I gdje je Ginny?

Izvuče čarobni štapić i pode dalje između stupova obavijenih zmijama. Svaki oprezni korak bučno je odjekivao od tamnih zidova. I dalje je držao stisnute oči, spreman da ih zaklopi i na najmanji znak gibanja. Činilo mu se da ga prate prazne očne duplje kamenih zmija. Višeput mu se želudac skvrčio jer mu se pričiniilo da se negdje nešto pomaknulo.

Potom, kad je došao do posljednjeg para stupova, pred njim izroni kip visok kao sama dvorana, naslonjen na zid.

Harry je morao iskrenuti vrat da pogleda u divovsko lice iznad sebe. Lice bijaše staro i majmunoliko, s dugačkom, rijetkom bradom što je padala do dna čarobnjačke široke kamene pelerine, ispod koje su na glatkom podu virila golema siva stopala. Među stopalima ležala je ničice mala figura jarkocrvene kose u crnoj pelerini.

"Ginny!" šapne Harry, pa potrči do nje i klekne. "Ginny! Nemoj biti mrtva! Molim te, nemoj biti mrtva!"

Odbacivši svoj štapić, uhvati Ginny za ramena i okrene je. Lice joj bilo bijelo poput mramora, i isto tako hladno, ali joj oči bijahu zatvorene, što je značilo da nije skamenjena. A onda je...

"Ginny, probudi se, molim te!" očajnički prošapće Harry tresući je rukama. Ginnyna se glava beznadno klatila amo-tamo.

"Neće se ona probuditi", reče mu nečiji tihi glas.

Harry poskoči i naglo se okrene klečeći.

Visok, crnokos dječak stajao je naslonjen uz najbliži stup i motrio ga. Obrisi su mu se rasplinjavali pa se Harryju učini kao da gleda kroz zamagljen prozor, ali nije bilo nikakve dvojbe o tome tko je to. "Tom... Tom Riddle?"

Riddle klimne glavom ne odvajajući očiju od Harryjeva lica. "Kako to misliš, da se neće probuditi?" očajnički ga priupita Harry. "Nije valjda... nije valjda?..."

"Još je živa", odgovori mu Riddle. "Ali jedva..."

Harry se zapilji u njega. Tom Riddle bio je u Hogwartsu prije pedeset godina, a sad tu stoji, šireći oko sebe neko sablasno, maglovito svjetlo, i nije mu više od šesnaest godina.

"Jesi li ti duh?" nesigurno ga upita Harry.

"Uspomena", tiho mu odgovori Riddle. "Pedeset godina pohranjeno u dnevniku."

I pokaže na pod uz divovske nožne prste kipa. Tu je ležao otvoren onaj mali crni dnevnik što ga je Harry bio našao u zahodu Plačljive Myrtle. Harry se načas zapita kako je taj dnevnik dospio ovamo... ali sad je imao preča posla.

"Moraš mi pomoći, Tome", reče mu Harry ponovo pridižući Ginnynu glavu. "Moramo je izvući odavde. Tu je negdje bazilisk... ne znam gdje, ali bi svakog časa mogao naići... Molim te da mi pomogn~š..."

Riddle se i ne pomakne. Uznojeni Harry uspio je nekako pridići Gi~y s poda` Sagne s~ usput da uzm~ štapić,

Ali štapića nije bilo,

"Jesi li tl možda ~idlo?,"

Digne pogled, Riddle ga je još motrio... i vrtio Harryjev čarobni štapić u svojim dugim prstima.

"Hvala ti", zahvali mu Harry i posegne za štapićem.
Riddleu se usta iskrive od smiješka. I dalje je zurio u Harryja i dokono vrtio štapić u ruci.
"Čuj", nestrpljivo mu reče Harry dok su mu koljena klecala od Ginnyne beživotne težine. "Moramo izaći odavde! Ako bazilisk do~e..."
Harry spusti Ginny ponovo na pod jer je više nije mogao držati. "Kako to misliš?" upita ga. "Čuj, daj mi vrati taj štapić, možda će mi zatrebati."
Riddle se osmjehne još širim osmijehom. "Neće ti zatrebati", reče mu.
Harry se zagleda u njega. "Kako to misliš da neće?..."
"Ja sam, Harry Potter, na ovo dugo čekao", opet će Riddle. "Na priliku da te vidim. Da porazgovaram s tobom."
"Čuj, čini mi se da ti ništa ne razumiješ", reče mu Harry gubeći strpljenje. "Mi smo sad u Odaji tajni. Poslije možemo razgovarati." "Sad ćemo porazgovarati", otpovrne Riddle osmijehujući se još širim osmijehom, pa strpa Harryjev štapić u džep.
Harry je buljio u njega. Nešto je tu vrlo čudno bilo posrijedi. "A kako je Ginny ovo snašlo?" polako upita Riddlea.
"E, to ti je zbilja zanimljivo pitanje", umiljato će Riddle. "I vrlo duga priča. Mislim da je pravi razlog što je Ginny ovo snašlo to što je otvorila svoje srce pred nevidljivim neznancem i odala mu sve svoje tajne."
"O čemu ti to govoriš?" upita ga Harry.
"O dnevniku", odgovori mu Riddle. "O mom dnevniku. Mala je Ginny mjesecima pisala u njega i ispričala mi sve svoje žalosne brige i jade - kako je braća zadirkuju, kako je u školu došla s rabljenom pelerinom i sa starim knjigama, kako ..." Riddleu se zakrijese oči, "kako misli da se nikad neće svidjeti slavnom, dobrom, velikom Harryju Potteru..."
Za sve to vrijeme Riddle nije odvajao očiju od Harryjeva lica. U njegovu je pogledu bilo nešto gotovo pohlepno.
"Vrlo je dosadno kad čovjek mora slušati glupe sitne brige jedanaestogodišnje djevojčice", produži.
"Ali ja sam bio strpljiv. Otpisivao sam joj, iskazivao sažaljenje, bio sam ljubazan. Ginny me jednostavno zavoljela. Nitko me nikad nije razumio kao ti, Tome... Kako sam sretna što imam ovaj dnevnik kojem se mogu povjeriti... Baš kao da imam prijatelja kojeg mogu nositi sa sobom u džepu..."
Riddle se nasmije visokim, hladnim smijehom koji mu nikako nije pristajao. Harryju se od tog smijeha dignu dlačice na šiji.
"Priznajem ti, Harry, da sam oduvijek znao očarati ljude koji su mi trebali. I tako je Ginny istresla dušu preda mnom, a njena je duša slučajno bila upravo ono što mi je trebalo. Sve sam više i više jačao hraneći se njenim najdubljim strepnjama, najskrovitijim tajnama. Postao sam moćan, kudikamo moćniji od male gospođice Weasley. Toliko moćan da sam počeo hraniti gospodicu Weasley svojim tajnama, počeo sam pretakati nešto od svoje duše u njezinu..."
"Kako to misliš?" priupita ga Harry, kojem su se usta naglo osušila.
"Zar se još nisi dosjetio, Harry Potter?" tiho ga priupita Riddle. "Ginny Weasley otvorila je Odaju tajni. Ona je zadavila školske pijetlove i ispisala one prijeteće poruke po zidovima. Ona je poslala slytherinsku zmiju na četvero mutnjaka i na hrkanovu mačku." "Nije", šapne Harry.
"Jest", mirno ustvrđi Riddle. "Dakako da ona u prvi mah nije znala što radi. Bilo je to jako zabavno. Da bar možeš pročitati njene novije dnevničke zapise!... Ti su zapisi postali kudikamo zanimljiviji..." I on počne citirati promatrajući Harryjevo zgroženo lice: "Dragi Tome, čini mi se da gubim pamćenje. Pelerina mi je puna perja od pijetlova a ne znam otkud mi. Dragi Tome, ne sjećam se što sam radila u Noći vještica, ali je jedna mačka nastradala a ja sam sva zamazana bojom. Dragi Tome, Percy mi stalno govori da sam blijeda i da nisam pri sebi. Mislim da sumnja na mene... Danas je došlo do jošjednog na

Y

pada, a ja ne znam gdje sam bila u to vrijeme. Sto mi je činiti, Tome? Mislim da ludim... Mislim, Tome, da upravo ja sve njih napadam! Harry je stisnuo šake i zario nokte duboko u dlanove.

"Trebalo je vrlo mnogo vremena da se glupa mala Ginny prestane povjeravati svom dnevniku", prosljedi Riddle. "Ali na kraju je postala nepovjerljiva i pokušala ga se riješiti. I tada si ti, Harry, stupio na scenu. Ti si našao dnevnik, na moje veliko zadovoljstvo. Od svih onih koji su ga se mogli dokopati, upravo si ga se ti dokopao, baš onaj koga sam najviše od svih želio upoznati..."

"A zašto si me to želio upoznati?" upita ga Harry. Gnjev ga je sveg~ obuzimao i jedva je uspijevao ostati priseban.

"E pa, znaš, Harry, Ginny mi je ispričavala sve o tebi", nastavi Riddle, "Sav svoj asinantan život," Preleti po~ledom preko mu~jo~

lihnQ n~iliha a i~ra~ na liro nntanP mo inć nnhlPnniii "7,nan s~m ~a

tobom ako je ikako moguće. Zato sam i odlučio da ti predočim svoj slavni pothvat, kako sam ulovio onog klipana Hagrida, ne bih li zadobio tvoje povjerenje."

"Hagrid je moj prijatelj", reče Harry drhtavim glasom. "A ti si mu namjestio pušku, je li? Ja sam mislio da si ti pogriješio, ali..." Riddle se opet nasmije onim svojim visokim smijehom.

"Bila je to, Harry, moja riječ protiv Hagridove. E pa, možeš misliti kako je to izgledalo starom Armandu Dippetu. Na jednoj strani Tom Riddle, siromašan ali briljantan, bez roditelja ali tako hrabar, školski prefekt, uzoran učenik, a na drugoj strani krupni, trapavi Hagrid koji svakog tjedna upada u nove neprilike, pokušava pod svojim krevetom uzgojiti štenad vukodlaka, odlazi kradom u Zabranjenu šumu da se hrve s trolovima. Ali moram priznati da sam se i sam začudio kako mi je naum savršeno uspio. Bojao sam se da će netko ipak shvatiti da Hagrid nikako ne može biti Slytherinov baštinik. Meni je trebalo punih pet godina da otkrijem sve što sam mogao o Odaji tajni i da pronađem tajni ulaz u nju... a otkud Hagridu toliko pameti ili moći? Činilo se da jedino profesor Preobrazbe Dumbledore vjeruje da je Hagrid nedužan. On je nagovorio Dippeteta da zadrži Hagrida kao lovočuvara. Da, mislim da je Dumbledore tu nešto nanjušio. Čini se da njemu nisam bio nikad simpatičan kao drugim profesorima..."

"Kladio bih se da te je Dumbledore prozreo", reče Harry i zaškrguće zubima.

"E pa, svakako mi je nakon Hagridova isključenja išao na živce držeći me stalno na oku", nehajno će Riddle, "Znao sam da bi bilo

odviše opasno da se Odaja ponovo otvori dok sam ja još u školi, Al~

nisam htio ni da mi propadnu sve one puste godine koliko sam tražio Odaju. Odlučio sam ostaviti za sobom dnevnik, očuvati sama sebe kao šesnaestogodišnjaka na njegovim stranicama, kako bih mogao jednog dana, uz malo sreće, povesti nekog drugog za sobom i dovršiti plemenito djelo Salazara Slytherina."

"E pa, nisi ga dovršio", slavodobitno će Harry. "Ovaj put nitko nije izgubio život, čak ni mačka. Za koji sat bit će spreman i napitak od mandra~ore i ponovo će ozdraviti svi oni koji su još skamenjeni."

"~ar ti nisam već rekao da mi ubijanje mutnjaka ništa više ne

znači?" tiho će Riddle. "Već nekoliko mjeseci imam novu metu tebe!"

Harry se zagleda u njega.

"Možeš zamisliti kako sam se rasrdio kad mi je sljedeći put dnevnik otvoren, a u njemu mi se nisi javio ti, nego Ginny. Ona je, znaš, vidjela dnevnik kod tebe pa ju je uhvatila panika. Što će biti ako ti otkriješ kako on funkcionira, i ako ti ja izbrbljam sve njene tajne? Ili, što je još gore, ako ti kažem tko je zadavio one pijetlove? I zato je to glupo malo derište pričekalo trenutak kad u vašoj spavaonici nije bilo nikoga, pa je ponovo ukrala dnevnik. Ali ja sam znao što mi je činiti. Bilo mi je jasno da si ti ušao u trag Slytherinovu baštiniku. Na temelju svega onoga što mi je Ginny ispričala o tebi, znao sam da ti nećeš žaliti truda da riješiš taj misterij - pogotovo ako bude napadnut tko od tvojih najboljih prijatelja. Ginny mi je rekla da cijela škola bruji o tome kako ti znaš parselski jezik... I zato sam natjerao Ginny da ispiše na zidu svoj pozdrav na rastanku i side ovamo čekati.

Branila se i plakala, bila je strašno dosadna, ali u njoj nije više ostalo mnogo života - previše ga je unijela u dnevnik, u mene. Toliko da sam napokon mogao napustiti njegove stranice. Otkako smo stigli ovamo, čekao sam tebe da se pojaviš. Znao sam da ćeš doći. Imam mnogo pitanja za tebe, Harry Potter."

"Na primjer?" srdito će Harry svejednako stisnutih šaka.

"Pa, recimo," odvrati Riddle umiljato se smješkajući, "kako je to moguće da beba bez nekog velikog čarobnjačkog talenta uspije poraziti najvećeg čarobnjaka svih vremena? Kako si se uspio spasiti

samo sa je~nim ožiljkom i dokrajčiti moć lorda Voldemorta?"

U očima mu se krijesio neobičan crveni sjaj.

"A što je tebe briga kako sam se ja spasio?" polako ga priupita

Harry. "Voldemort se pojavio tek poshje tebe,"

"Voldemort je, Harry Potter," tiho će Riddle, "moja prošlost, moja sadašnjost i budućnost."

Pa izvadi iz džepa Harryjev štapić i počne mahati njime po zraku ispisujući tri svjetlucave riječi:

TOM MARVOLO RIDDLE

Zatim mahne još jedanput štapićem i slova se u njegovu imenu i prezimenu preslože na ovaj način:

I RM LORD VOLDEMORT~

' Ja sam lord Voldemort,

"Vidiš li?" šapne. "To mi je već u Hogwartu bilo ime, tako su me, naravno, zvali samo moji najbolji prijatelji. Zar si mislio da ću do vijeka nositi prezime svog prostačkog bezjačkog oca? Ja, kojem u žilama teče, po majčinoj strani, krv samog Salazara Slytherina? Ja da zadržim prezime jednog prostog, običnog bezjaka koji me napustio još prije nego što sam se rodio, samo zato što je saznao da mu je žena vještica? Ne, Harry, ja sam izmislio sebi novo prezime, prezime za koje sam znao da će se jednog dana čarobnjaci posvuda libiti da ga izgovore, kad postanem najveći vještac na svijetu!"

Harryju kao da je stao mozak. Tupo je buljio u Riddlea, u dječaka iz sirotišta koji je, kad je odrastao, ubio Harryjeve roditelje i mnoge druge... Naposljetku se prisili da progovori:

"Nisi!" reče mu tihim glasom punim mržnje. "Što nisam?" otrese se Riddle na nj.

"Nisi ti najveći vještac na svijetu", odgovori mu Harry ubrzano dišući. "Žao mi je što te moram razočarati, ali najveći je čarobnjak na svijetu Albus Dumbledore. Svi se u tome slažu. Čak i dok si bio jak, nisi se usudio osvojiti Hogwarts. Dumbledore te je prozreo dok si još bio u školi, pa i sad ga se bojiš, ma gdje se krio."

S Riddleova lica nestane smiješak a zamijeni ga vrlo ružan izraz. "Dumbledore je samim mojim pamćenjem istjeran iz ovog dvorca~" prosilće.

"Nije on tako daleko kao što ti misliš!" odbrusi mu Harry. Govorio je napamet, ne bi li zastrašio Riddlea, više želeći nego v~erujući

da govori istinu,

Riddle zausti da mu odgovori, ali se sledi,

Odněkud se čula glazba. Riddle se naglo okrene i zagleda u pustu dvoranu. Glazba je bivala sve glasnija. Bila je sablasna, jeziva, nezemaljska, tako da se ~Harryju digla kosa na glavi i obuzeo ga osjećaj kao da mu se srce nadulo i postalo dva puta veće nego što je bilo. Zatim, kad je glazba dosegla tako visoke tonove da Harry osjeti kako mu treperi pod samim rebrima, na vrhu najbližeg stupa izbiju plamenovi.

Pojavi se grimizna ptica velika kao labud ispuštajući svoju jezovitu

glazbu prema nadsvođenom stropu. Imala je sjajan zlatni rep dugačak kao u pauna i blistave zlatne pandže u kojima je držala nekakav nezgrapni predmet.

Malo zatim ptica poleti ravno na Harryja i ispusti onaj nezgrapni predmet njemu pod noge, a onda mu teško sleti na rame. Kad je sklopila svoja velika krila, Harry digne pogled i opazi da ptica ima dugačak i oštar zlatni kljun i okrugle crne oči.

Ptica je prestala pjevati. Sjedila je, topla i mirna, uz Harryjev obraz i netremice motrila Riddlea. "To je feniks..." reče Riddle zureći u ptičurinu prodornim pogledom.

"Fawkes?" hukne Harry i oćuti kako mu ptica svojim zlatnim pandžama nježno steže rame.

"Aovo..." nastavi Riddle motreći onaj nezgrapni predmet koji je Fawkes bio ispustio iz kljuna, "to ti je stari školski Razredbeni klobuk."

I doista je bio. Onako otrcan, pokrpan i prljav, nepomićno je ležao Harryju pod nogama.

Riddle se ponovo nasmije. Tako se bućno smijao da se sve orilo u mračnoj prostoriji, kao da se deset Riddleova smije u isti mah. "To Dumbledore šalje svom štićeniku! Ptiću pjevicu i stari klobuk! Jesi li se sad ohrabrio, Harry Potter? Osjećáš li se siguran?" Harry mu ne odgovori. Možda mu nije bilo jasno kako bi mu Fawkes ili Razredbeni klobuk mogli pomoći, ali više nije bio sam i, znatno ohrabreniji, čekao je da se Riddle prestane smijati.

"Prijeđimo na posao, Harry!" reče mu Riddle sa svejednako širokim osmijehom na licu. "Dosad smo se sreli dva puta - u h~ojoj prošlosti i u mojoj budućnosti. I dva~uta te nisam uspio ubiti. Kako si ostao živ? Ispričaj mi sve po redu! Sto dulje budeš pričao," tiho nadoda, "to ćeš dulje živjeti."

Harry je brzo razmišljao i vagao svoje izgledе. Njegov je štapić kod Riddlea. On, Harry, ima na svojoj strani Fawkesa i Razredbeni klobuk, koji mu ne bi mnogo pomogli u dvoboju s Riddleom. Ne piše mu se dobro. A što dulje bude Riddle tu stajao, to će više života isteći iz Ginny..., Harry iznenada primijeti da Riddleovi obrisi postaju sve jasniji i ćvršći. Alto se već mora ogleđati s Riddleom, bolje da to bude prije nego kasnije, "Nitko ne zna ~ašto si ti izgućio svoju moć kad si m~n~ napao", odjednom će Harry, "Ne znam ni ja, Ali znam zašto me nisi iibio. 7,atn ćt~ m;e mask~ n~~i~nla ~a me ~nasi. Moia obićna maika ro~e tebe sprijećila da me ubiješ. A ja sam te lani vidio kakav si uistinu. Ti si propao. Jedva da si živ. Dotle te je dovela sva ona tvoja moć. Kriješ se. Ružan si, odvratán..."

Riddleu se lice iskrivi. A onda se silom osmjehne groznim osmijehom.

"Tako dakle! Majka ti je poginula da tebe spasi? Da, to je moćna protućarolija. Sad mi je to jasno... nema na tebi zapravo ništa posebno. Ja sam se, znaš, pomalo i ćudio. Jer između nas, Harry Potter, postoje ćudne sličnosti. Ćak si i ti morao to primijetiti. Obojica smo mutnjaci, sirotani koje su othranili bezjaci. Možda smo ćak i jedina dva parsel-usta koji su se pojavili u Hogwartsu poslije velikog Slytherina? Ćak smo i donekle slični... Ali zapravo je tebe od mene spasila puka slučajnost. Samo sam to htio znati."

Harry je stajao napeto čekajući da Riddle podigne uvis njegov štapić. Ali Riddleov se iskrivljeni osmijeh iznova proširi.

"A sad ću ti ja, Harry, oćitati jednu malu lekciju. Hajde da odmjerimo moći lorda Voldemorta, baštinika Salazara Slytherina, sa slavnim Harryjem Potterom koji posjeduje najbolje oružje što mu ga je Dumbledore mogao dati!"

Bacivši uveseljen pogled na Fawkesa i Razredbeni klobuk, udalji se od njih. Osjećajući kako mu noge trnu od straha, Harry je motrio Riddlea kako zastaje između dva visoka stupa i gleda Slytherinovo kameno lice, tamo visoko u polutama. Riddle otvori usta i prosikće... ali Harry shvati što on govori:

"Progovori, 0 S~~ytherine, nafveći od hogwartske ćetvorke!"

Harry se naglo okrene da pogleda kip, a Fawkes mu se zaljulja na ramenu.

Slytherinova se divovska kamena glava pomakne. Prestravljeni Harry vidje kako se kipu usta sve više i više otvaraju i na kraju pretvaraju u golemu crnu rupu.

Nešto se micalo u ustima kipa. Nešto je izbijalo iz njegove dubine. Harry natraške uzmakne dok se ne udari u tamni zid prostorije, a kad ćvrsto zatvori oći, osjeti kako mu Fawkes poleti s ramena i

dodirne mu krilom obraz. Harry mu htjede doviknuti: "Ne ostavljaj me!" ali kakvi su bili izgledi feniksa u borbi s Kraljem zmija?

Nešto golemo tresne na kameni pod i Harry osjeti kako se tlo zatrese. Znao je što se zbiva, slutio je, samo što nije vidio orijašku

zmiju kako se izvlači iz Slytherinovih usta. Tad začuje Riddleov siktavi glas:

"Ubij ga!"

Bazilisk se kretao prema Harryju. Čuo ga je kako glomaznim tijelom teško klizi po prašnom tlu. Svejednako čvrsto zatvorenih očiju, Harry nasumce potrči na stranu, ispruženih ruku, pipajući oko sebe. Riddle se smijao...

Harry se spotakne. Bubne na kamen i oćuti krv u ustima. Zmija je bila na svega nekoliko koraka od njega, čuo ju je kako mu se primiće.

Začuje nekakvo bučno, praskavo riganje iznad sebe, a onda nešto teško udari Harryja tako snažno da ga odbaci do zida. Očekujući da mu se zmijski zubi zariju u tijelo, opet začuje nekakvo siktanje, i kako nešto bjesomučno mlati po stupovima.

Nije odolio da ne otvori oči, tek toliko da načas pogleda što se zbiva.

Divovska zmija, sjajna, otrovnozeleno, debela poput hrastova stabla, izvila se visoko u zrak pijano klateći velikom zatubastom glavom između stupova. Dok se Harry sav tresao, spreman sklopiti oči čim se ona okrene, opazi što joj je odvratilo pozornost.

Oko glave joj je letio Fawkes pa ga je bazilisk bijesno napadao otrovnim zubima, dugim i tankim poput sabalja.

Fawkes se sunovrati i nestane Harryju iz vida sa svojim dugim, zlatnim kljunom, a onda iznenada tamna krv poškropl pod. Zmija uda~i oko sebe repotn i ~a dlaku promaši Harryja, a otjda se ok~el~e njemu prije nego što je dospio sklopiti oči. Harry joj se zagleda ravno u glavu i opazi da ju je feniks pogodio kljunom u oba velika gomoljasta žuta oka, Krv je tekla po podu a zmija je rigala otrov u predsmrtnim mukama.

"Ne!" začuje Harry Riddlea kako viče. "Pusti pticu! Pusti pticu! Iza tebe je dječak! Jošga možeš nanjušiti! Ubij ga!"

Oslijepljena se zmija zbudjeno zanjiše. Ipak je i dalje bila pogi

beljna. Fawkes joj je kružio oko glave pjevajući svoju jezovitu pjes

mu i ključajući ovda-onda baziliska po ljuskastoj njušci dok mu je krv liptala iz iskopanih očiju,

Zmija ponovo ošine repom po podu. Harry joj se izmakne. Nešto ga meko pogodi u lice.

Bazilisk je odbacio Razredbeni klobuk u naručje Harryju. Još mu je jedino to preostalo, to mu je bila posljednja nada. Nabije klobuk na glavu i baci se potrbuške na pod, a bazilisk ponovo zamahne repom iznad njega.

"Pomozite mi... pomozite..." mislio je Harry u sebi čvrsto stisnutih očiju pod klobukom. "Pomozite mi, molim vas!"

Nikakav mu se glas ne odazove. Umjesto toga, klobuk se skupi, kao da ga je nevidljiva ruka čvrsto stisnula.

Nešto tvrdo i teško padne Harryju na tjeme i malne ga obeznani. Ugledavši sve zvijezde, zgrabi klobuk za vrh da ga smakne s glave, ali u klobuku osjeti nešto dugo i tvrdo.

U klobuku se pojavio sjajni srebrni mač, kojem su se na balčaku caklili rubini veliki poput jaja.

"Ubij dječaka! Pusti pticu! Dječak je iza tebe! Ponjuši... narcjuši ga!" Harry je opet stajao, spreman.

Bazilisku je klonula glava, a tijelo mu se sklupčalo i mlatilo repom po stupovima okrećući se prema Harryju. Vidio mu je velike, krvave očne duplje, vidio mu razjapljenu gubicu, toliko široku da ga je mogla čitavog progutati, sa zubima dugačkim poput njegova mača, tankim, blistavim, otrovnim...

Nasumce se baci na Harryja, ali se Harry izmakne pa zmija udari o zid. Ponovo se bazilisk baci i lizne Harryja račvastim jezikom sa strane. Harry podigne mač objema rukama.

Bazilisk se iznova baci i ovaj put pogodi cilj. Harry se svom teLinom nalegne na mač i zabije ga do balčaka zmiji u nepce.

Ali, dok je topla krv curila Harryju niz ruke, presiječe ga oštra bol iznad lakta. Dugačak, otvoren zub zarivao mu se sve dublje i dublje u mišicu. Zub se slomi kad se bazilisk izvrne na bok i padne na tlo trzajući se.

Harry spuzne niza zid. Zgrabi zmijski zub iz kojeg mu se otrov širio po tijelu, pa ga iščupa iz mišice. Ali znao je da je kasno, Usijana bol širila mu se iz rane polako ali postojano. Kad je bacio zmijski zub gledajući kako pelerinu natapa svojom krvlju, zamagli mu se pred očima. Prostorija se rasplinjavala u vrtlogu mutnih boja.

Skrletna mrlja proleti mimo njega i Harry začuje lagan lepet pandžli u SVO101 b~lZlnl.

"Fawkes!" probrglja Harry. "Bio si sjajan, Fawkes..." Osjeti kako rnu ptica naslanja svoju lijepu glavu na mjesto gdje mu je zmija zarila zub.

Začuje bat koraka, a onda pred njim iskrсне nečija tamna sjena. "Gotov si, Harry Potter", dopre odozgo Riddleov glas. "Mrtav si. To zna čak i Dumbledoreova ptičurina. Vidiš li, Potter, što ta ptica radi? Plače."

Harry trepne očima. Fawkesova je glava čas izranjala, čas se gubila iz vida. Krupne suze poput biserja padale su na blistavo perje. "Sjedit ću sad ovdje, Harry Potter, i gledati te kako umireš. Ne žuri se! Meni se nikud ne žuri."

Harry je bio pospan. Sve mu se pred očima vrtjelo.

"I tako skončava slavni Harry Potter!" dopre Riddleov glas iz daljine. "Sam u Odaji tajni, napušten od prijatelja i napokon poražen od Gospodara tame kojeg je tako ludo izazivao. Uskoro ćeš se, Harry, pridružiti svojoj dragoj materi, mutnjakuši.... Ona ti je poklonila dvanaest pozajmljenih godina života... ali lord Voldemort ti je na kraju došao glave, kao što si i znao da će se dogoditi."

Ako je ovo umiranje, pomisli Harry, onda ni smrt nije tako strašna. I sve je manje osjećao bol...

Ali, umire li doista? Umjesto da se u dvorani smrači, opet se sve nekako rasvijetlilo. Harry malko zatrese glavom i opazi da je Fawkes još tu, svejednako naslonjene glave na njegovo rame. Oko rane su sjale suze poput biserja... samo što rane više nije bilo.

"Bježi, ptičurino!" iznenada se opet javi Riddleov glas. "Bježi od njega kad ti kažem! Bjeii!"

Harry podigne glavu. Riddle je uperio Harryjev štapić u Fawkesa. Odjekne prasak kao da je puška opalila, a Fawkes opet poleti u kolopletu zlatne i skrletne boje.

"Feniksove suze..." tiho će Riddle zureći u Harryjevu mišicu. "Naravno... ljekovite suze... na to sam zaboravio..."

Pogleda Harryja u oči.

"Ali svejedno! Zapravo je i bolje ovako. Samo ti i ja, Harry Potter, ti i ja..."

I podigne štapić.

Tada, usred lepeta krila, Fawkes se opet vine uvis i nešto padne Harryju u dnevnik. Načas se obojica, Harry i Riddle, koji je još držao podignuti štapić, zagledaju u dnevnik. Tada, bez razmišljanja, kao da je od sama početka kanio to učiniti, Harry zgrabi baziliskov zub s poda pokraj sebe i gurne ga u samu sredinu rokovnika.

Razlegne se dug, grozan, prodoran vrisak. Iz dnevnika obilato poteče tinta po Harryjevim rukama i preplavi pod. Riddle se previjao i grčio, vrištao i mlatio rukama, a onda...

Riddle nestane. Harryjev čarobni štapić padne na pod i nastane tišina. Tišina isprekidana samo neprestanim klock klock tinte što je tekla iz dnevnika. Baziliskov je otrov probušio u njoj rupu što je sad šištal.

Trećući se sav, Harry se uspravi. U glavi mu se vrtjelo kao da je prevalio milje i milje s pomoću Letipraha. Polako pokupi štapić i Razredbeni klobuk, pa snažno potegne za blistavi mač iz nepca baziliskove gubice i izvuče ga.

Tada s drugog kraja dvorane dopre slabašno zapomaganje. To se Ginny budila. Harry pohita do nje a ona sjedne na pod. Zamišljenim pogledom prelazila je s divovske prilike mrtvog baziliska na

Harryja, u njegovoj krvavoj pelerinu, pa na dnevnik u njegovoj ruci. Ona glasno prostenje i zadrhti, a niz lice joj poteku suze.

"Harry... o Harry... htjela sam ti onda za doručkom sve reći, ali nisam mogla pred Percyjem. Ja sam, Harry, ono učinila... ali ja... k-kunem ti se da nisam htjela... R-riddle me natjerao, on me doveo ovamo... i... a kako si ubio tu... tu neman? G-gdje je Riddle? Zadnje će se još s-sjećam bilo je kako je izašao iz dnevnika..."

"Sve je u redu", reče joj Harry podižući dnevnik i poazujući u njemu rupu od zmijskog zuba. "Riddle je gotov. Pogledaj! I on i basilisk. Hajdemo, Ginny, što prije odavde..."

"Ja ću biti isključena iz škole!" Ginny je plakala dok joj je Harry neprestano pomagao da se osvoji na noge. "Veselila sam se kako ću doći u Hogwarts još od onog vremena kad je B-bill došao ovamo, a sada ću morati otići i... što će mi reći mama i tata?"

Fawkes ih je čekao lebdeći u zraku na ulazu u dvoranu. Harry je požurivao Ginny; prekoračili su preko nepomičnog klupka mrtvog basiliska, prošli kroz mrak u kojem su im odjekivali koraci i vratili se u tunel. Harry začuje kako se kamena vrata zatvaraju za njima uz tiho psikanje.

Nakon što su nekoliko minuta išli kroz mračni tunel, do Harryjevih ušiju dopre izdaleka polagano prebacivanje kamenja.

"Rone!" vikne Harry i ubrza korak. "Ginny je živa. Evo je sa mnom!"

Začuje Ronov prigušen radosni usklik, a kad dođu do sljedećeg zavijutka, ugledaju njegovo ushićeno lice kako zuri u njih kroz popriličan otvor koji je uspio napraviti usred porušenog kamenja.

"Ginny!" Ron pruži ruku kroz otvor u kamenju da najprije nju prevuče na drugu stranu. "Živa si! Nevjerojatno! Što se dogodilo?"

Htjede je zagrliti, ali ga ona odgurne jecajući.

"Ama, sve je u redu, Ginny", reče joj Ron ozarena lica. "Sve je to prošlo, sve je... otkud sad tu ta ptica?"

Fawkes proleti kroz otvor za Ginny.

"To je Dumbledoreova ptica", reče mu Harry provlačeći se kroz otvor.

"A otkud tebi taj mač?" upita ga Ron buljeći u sjajno oružje u Harryjevoj šaci.

"Objasnit ću ti sve kad se izvučemo odavde", odgovori mu Harry i zirne na Ginny.

"» Ali... "Poslije!" žurno će Harry. Mislio je da ne bi bilo dobro odmah

kazati Ronu tko je otvorio Odaju, bar ne pred Ginny. "A gdje je Lockhart?"

"Tamo negdje otraga", odgovori mu Ron cerelajući se i pokazujući glavom kroz tunel prema odvodnoj cijevi, "Nije baš dobro. Pogledaj ga!"

Predvođeni Fawkesom, čija su široka skrletna krila širila u mraku blago zlačano svjetlo, zapute se svi skupa do kraja odvodne cijevi. Tu je sjedio Gilderoy Lockhart i bezbrižno nešto pjevušio.

"Izgubio je pamćenje", reče Ron. "Čarolija protiv pamćenja okrenula se protiv njega. Pogodila je njega umjesto nas. Nema više poj

ma tko je, ni gdje je, ni tko smo mi. Rekao sam mu neka nas tamo pričekaj. Opasan je sam sebi."

Lockhart ih dobroćudno sve pogleda.

"Zdravo!" pozdravi ih. "Cudno neko mjesto, a? Zivite li vi mo

"Ne živimo", odgovori mu Ron i pogleda Harryja uzvijajući obrvama. Harry se sagne i zagleda u dugačku, mračnu cijev.

"Jesi li razmišljao o tome kako ćemo se vratiti?" upita Rona. Ron zavrti glavom, ali feniks Fawkes doleti do Harryja i ostane lebđeti pred njim. Okrugle mu se oči sjajile u mraku. Mahao je svojim dugim zlatnim repom. Harry ga pogleda u nedoumici.

"Izgleda da on želi da mu se uhvatiš za rep..." reče mu Ron. "Ali, ti si pretežak da te ta ptica nosi."

"Fawkes nije obična ptica", ustvrdi Harry i naglo se okrene ostalima. "Morat ćemo se svi držati jedno za drugo. Ginny, uhvati se za Rona. Profesore Lockhart..."

"On misli na vas", oštro će Ron Lockhartu. "Vi se uhvatite za Ginnynu ruku!" Harry zadjene mač i Razredbeni klobuk za pojas, Ron se uhvati odostraga za Harryjevu pelerinu, a Harry ispruži ruke i uhvati se za Fawkesov začudno topao rep.

Učini mu se da ga je svega prožela neka izvanredna lakoća. Sljedećeg su trenu poletjeli hujeći kroz odvodnu cijev. Harry je čuo Lockharta kako govori viseći iza njega: "Fantastično! Fantastično! Ovo je baš kao prava magija!" Hladni je zrak mrsio Harryju kosu i, prije nego što je on prestao uživati u tom letu, stigli su na cilj - sve se četvero našlo odjednom na mokrom podu zahoda Plačljive Myrtle. Dok je Lockhart namještao klobuk na glavi, vratila se na mjesto i

SlaYina iza koje se krila vdYODna cijev,

Myrtle se zabaljila u njih.

"Ostao si živ!" reče Harryju bezbojnim glasom.

"Ne moraš biti tako razočarana", zlovoljno joj odvratila brišući mrlje od krvi i mulja s naočala.

"Pa, ovaj... Samo sam nešto pomislila. Da si umro, rado bih te primila u ovaj zahod", otpovrne Myrtle, a lice joj oblije srebrna boja. "Fuj!" izusti Ron kad su izašli iz nužnika u mračni i pusti hodnik.

"Harry! Sve bih rekao da se Myrtlazacopala u tebe! Ginny, dobila si konkurenciju!"

Ali suze su i dalje tekle niz Ginnyno nijemo lice.

"Kamo ćemo sad?" zapita Ron i zabrinuto pogleda Ginny. Harry pokaže prstom smjer.

Fawkes ih povede kroz hodnik svijetleći im zlatnim sjajem. Oni pođu za njim i nakon nekog vremena nađu se pred sobom profesorice McGonagall.

Harry pokuca na vrata i otvori ih.

DOBBYJEVA NAGRADA

Trenutak je vladala tišina dok su Harry, Ron i Ginny stajali na vratima onako prljavi, blatni i (Harry) krvavi. A onda se prolomi vrisak.

"Ginny!"

Bijaše to gospođa Weasley koja je sjedila uz vatru plačući. Skoči na noge, a za njom i gospodin Weasley, pa oboje pohrle kćeri u zagrljaj.

Harry je, međutim, gledao mimo njih. Uz okvir kamina stajao je, sav ozaren, profesor Dumbledore, a do njega se profesorica McGonagall grčevito držala za prsa i duboko disala ne bi li se smirila. Fawkes proleti pokraj Harryjeva uha i sjedne Dumbledoreu na rame. Malo zatim gospođa Weasley čvrsto zagrlila i Harryja i Rona.

"Ti si je spasio! Ti si je spasio! Kako ti je to uspjelo?"

"Mislim da bismo svi to rado čuli", prikloni profesorica McGonagall slabašnim glasom,

Kad ga gospođa Weasley ispusti iz naručja, Harry je još časak krzmao, a onda pride pisaćem stolu i stavi na nj Razredbeni klobuk, mač optočen rubinima i ostatke Riddleova dnevnika.

Tad im stane o svemu pripovijedati. Gotovo je četvrt sata govorio usred ushićene tišine. Pričao im je o tome kako je višeput čuo onaj bestjelesni glas, i kako je Hermiona najposlije shvatila da on to čuje baziliska iz odvodnih cijevi; o tome kako su on i Ron slijedili pauke u šumu, kako mu je Aragog rekao gdje je baziliskova posljednja žrtva smrtno stradala; kako se on dosjetio da je ta žrtva bila Plačljiva Myrtle, i da bi ulaz u Odaju tajni mogao biti u njenu zahodu...

"Dobro, dobro," potaknula ga je profesorica McGonagall kad je

zastao u kazivanju, "i tako ste dakle otkrili taj ulaz", rekla bih, dodu

še, da ste usput prekršili stotinu školskih pravila... ali kako ste se, Potter, zaboga, svi izvukli odande živi i zdravi?"

Tad im Harry, koji je već promukao od govorenja, ispriča kako je Fawkes na vrijeme stigao, i kako mu je Razredbeni klobuk dao mač. A onda je zapeo u pripovijedanju. Sve je do tada izbjegavao spomenuti Riddleov dnevnik - i Ginny. Ona je stajala naslonjena glavom na rame gospođe Weasley, i suze su joj još tekle niz obraze. "Što će biti ako je isključe iz škole?" panično pomisli Harry.

Riddleov dnevnik ne funkcionira više... Kako će se dokazati da ju je Riddle natjerao da sve ono učini?

Harry instinktivno pogleda Dumbledorea, koji se ovlaš smješкао dok mu se svjetlo od vatre zrcalilo u naočalama u obliku polumjeseca.

"Mene najviše zanima", blago će Dumbledore, "kako je lord Voldemort uspio začarati Ginny, kad mi moji izvori javljaju da se on trenutno krije u šumama Albanije?"

Harryja prožme olakšanje... toplo, snažno, divno olakšanje. "K-kako, molim?" izusti gospoda Weasley zgranutim glasom. "Znate-već-tko? Da je za-čarao Ginny? Ali Ginny nije... Ginny nije valjda... zar ne?"

"Bilo je to preko ovog dnevnika", brže reče Harry uzimajući dnevnik i pokazujući ga Dumbledoreu. "Riddle ga je počeo voditi kad mu je bilo šesnaest godina."

Dumbledore uzme dnevnik od Harryja i radoznalo se zagleda niz svoj dugi, kukasti nos u spaljene i promočene stranice.

"Sjajno!" tiho izusti. "On je, naravno, bio vjerojatno najbolji učenik koji je ikad polazio školu u Hogwartsu."

Zatim se okrene potpuno zbunjenim Weasleyjevima.

"Vrlo malo ljudi zna da se lord Voldemort nekad zvao Tom Riddle, Bio je on i moj učenik u Hogwartsu prije pedeset godina. Nestao je kad je završio školu..., putovao po svijetu... sav se posvetio Grloj magiji, družio se s najgorim pripadnicima našeg soja i podvrgnuo se mnogim opasnim, magičnim preobrazbama, tako da su ga jedva prepoznali kad se iznova pojavio kao lord Voldemort, Gotovo

~,, " , , ~, ~, . . . 1_ _

"Ali Ginny," opet će gospođa Weasley, "kakve veze ima naša Ginny... s njim?"

"Preko njegova dnevnika!" zajeca Ginny. "Ja sam pisala u njega, a on mi je čitave godine otopisivao..."

"Ginny!" uzvikne gospodin Weasley osupnut. "Pa zar nisi baš ništa naučila od mene? Što sam ti ono vječito govorio? Nemoj nikad vjerovati nečemu što može i samo misliti ako ne vidiš gdje mu je pamet! Zašto nisi pokazala taj dnevnik meni ili mami? Takav je sumnjivi predmet bio očito pun crne magije!"

"N-nisam to znala", zajeca Ginny. "Našla sam ga u jednoj od knjiga koje mi je mama dala. Mislila sam da ga je netko ostavio u njoj pa onda zaboravio na njega..."

"Gospođica Weasley treba odmah otići u bolnicu", upadne joj čvrstim glasom u riječ Dumbledore. "Ovo su za nju bile užasne muke. I neće biti kažnjena. Lord Voldemort obmanuo je već i starije i mudrije čarobnjake od nje." Priđe vratima i otvori ih. "Neka se odmori u krevetu i popije možda veliku šalicu vrućeg kakaa! Mene to uvijek obodri", nadoda prijazno trepući očima. "Madame Pomfrey bit će još budna. Upravo daje pacijentima sok od mandragore... vjerujem da će se baziliskove žrtve svakog časa probuditi."

"Onda je i Hermiona ozdravila!" vedro će Ron.

"Neće biti nikakvih trajnih posljedica", ustvrdi Dumbledore. Gospođa Weasley povede Ginny, a gospodin Weasley pođe za njima još uvijek duboko potresen.

"Znate šta, Minerva," zamišljeno će profesor Dumbledore profesorici McGonagall, "mislim da sve ovo treba proslaviti dobrom gozdom. Smijem li vas zamoliti da o tome obavijestite kuhinju?"

"Razumijem", trpko odvrati profesorica McGonagall i pođe prema vratima. "Mogu li vama prepustiti da raspravite stvar s Potterom i Weasleyjem?"

"Svakako", odgovori joj Dumbledore.

I ona ode, a Harry i Ron nesigurno se zagledaju u Dumbledorea. Što je zapravo profesorica McGonagall mislila kad je rekla neka on raspravi stvar s njima? Neće ih... neće ih, valjda... ipak kazniti?

"Ja sam vam obojici, ako se ne varam, rekao da ću vas morati isključiti iz škole čim prekršite još koji školski propis", reče Dumble~dore.

Ron zine od užasa.

"Što će reći da ponekad i najbolji među nama moraju pogaziti riječ", nastavi Dumbledore smiješeći se. "Obojica ćete dobiti Nagradu za posebne zasluge učinjene školi i... da vidimo... da, mislim, i po dvije stotine bodova svaki za Gryffindore."

Ron postane jarkorumen poput Lockhartova cvijeća za Valentinovo i ponovo zatvori usta.

"Nego, čini mi se da je netko od nas previše diskretan što se tiče njegova udjela u toj vašoj pogibeljnoj pustolovini", nadoda Dumbledore. "Zašto ste, Gilderoye, tako skromni?"

Harry se trgne. Potpuno je bio zaboravio na Lockharta. Okrene se i ugleda ga kako stoji u kutu jednako se neodređeno smješajući. Kad mu se Dumbledore obrati, Lockhart pogleda preko ramena da vidi komu on to govori.

"Profesore Dumbledore," brže će Ron, "dolje, u Odaji tajni, došlo je do jedne male nezgode. Profesor Lockhart..."

"Zar sam ja profesor?" priupita ga Lockhart pomalo iznenađeno. "Bože moj, vjerojatno sam bio beznadan slučaj, je li?"

"Pokušao je izvesti čaroliju brisanja pamćenja, ali se štapić okrenuo protiv njega", tiho objasni Ron Dumbledoreu što se dogodilo. "Jadnik!" reče Dumbledore i zavrti glavom, a dugi, srebrnkasti brci mu zadržu. "Naboli ste se na vlastiti mač, Gilderoye?" "Mač?" tupo ponovi Lockhart. "Nemam ja mača. Ali, ima ga ovaj dečko", i pokaže na Harryja. "On vam ga može posuditi."

"Hoćete li biti tako dobri da i profesora Lockharta odvedete u bolnicu?" zamoli Dumbledore Rona.

"A ja ću dotle još malo porazgovarati s ~Harryjem..."

Lockhart dostojanstveno izac~e iz sobe. Ron baci radoznao pogled na Dumbledorea i Harryja dok je zatvarao vrata` Dumbledore pride jednom od naslonjača uz vatru.

"Sjedite, Harry!" reče. Harry sjedne obuzet nekakvom neobjašnjivom nervozom.

"Ponajprije bih vam, Harry, htio zahvaliti", reče mu Dumbledore

i ponovo zatrepće očima. "Očito ste mi dolje u Odaji zasvjedočili is~tinsku privrženost. Inače vam Fawkes ne bi bio doletio u pomoć,"

T nnc~larii fenikca čtn mo iP~ cIP,tin na knliPnn. Harry se zhllnienn

"I tako ste se vi upoznali s Tomom Riddleom?" zamišljeno će Dumbledore. "Vjerujem da ste ga vi posebno zanimali..."

Odjednom nešto što ga je stalno kopkalo izleti Harryju iz usta: "Profesore Dumbledore... Riddle mi je rekao da sam mu ja sličan. Čudne neke sličnosti, rekao je..."

"Je li, ma nemojte?" reče Dumbledore zamišljeno gledajući Harryja ispod debelih srebrnkastih obrva. `A što vi o tome mislite, Harry?" "Ja mislim da mu nisam sličan!" odsiječe Harry glasnije nego što

je želio. "Hoću reći da sam ja... ja sam Gryffindor, ja sam..." I ušuti a u glavi mu se iznova javi pritajena sumnja.

"Gospodine profesore," produži malo zatim, "Razredbeni mi je klobuk rekao da bih se... da bih se istaknuo među Slytherinima. I svi su neko vrijeme mislili da sam ja Slytherinov baštinik... zato što znam parselski..."

"Vi, Harry, znate parselski", mirno će Dumbledore, "zato što parselski zna lord Voldemort... koji je posljednji baštinik Salazara Slytherina. On je, ako se ne varam, prenio nešto od svoje moći na vas one noći kad vam je zadao ranu od koje vam je ostao ožiljak. Uvjeren sam da on to nije želio..."

"Voldemort je nešto od sebe prenio na mene?" priupita ga Harry kao da ga je grom ošinuo.

"Tako bar izgleda."

"Onda sam ja stvarno trebao biti među Slytherinima?" reče Harry očajnički gledajući Dumbledorea u oči. "Razredbeni je klobuk na

slutio slytherinsku moć u meni, pa me je..,"

"Uvrstio među Gryffindore", mirno će Dumbledore. "Slušajte, Harry. Vi slučajno imate mnoge osobine koje je Salazar Slytherin najviše cijenio kod učenika što ih je sam izabrao. Njegov vlastiti, vrlo rijetki dar, znanje parselskoga... snalažljivost... odlučnost... stanovito neobaziranje na propise", nadoda a brci mu ponovo zadržću. "Pa ipak, Razredbeni vas je klobuk uvrstio među Gryffindore. A vi znate, valjda zašto je tako učinio,"

"On je mene uvrstio među Gryffindore", odgovori Harry skršenim glasom, "samo zato što sam ga ja zamolio da me ne dodijeli Slytherinima..."

"Točno"; potvrdi Dumbledore i ponovo sine. "Po tome se vi ipak znatno razlikujete od Toma Riddlea. Naš vlastiti izbor, Harry, najbo

lje pokazuje što smo uistinu, kudikamo više nego naše sposobnosti." Harry je zgranut sjedio u naslonjaču. "Ako baš želite, Harry, dokaz da doista pripadate Gryffindorima, predlažem vam da ovo malo bolje razgledate."

Dumbledore se nagne nad pisači stol profesorice McGonagall, dohvati okrvavljeni srebrni mač i pruži ga Harryju. Harry tupo okrene u ruci mač na kojem su pri svjetlu vatre blistali rubini. A onda, ispod sama balčaka, pročita ugravirano ime i prezime:

Godric Gryffindor.

"Samo je pravi Gryffindor, Harry, mogao iz klobuka izvući taj mač", jednostavno će Dumbledore.

Načas obojica pošute, a onda Dumbledore otvori jednu od ladica u pisaćem stolu profesorice McGonagall i izvadi iz nje pero i bočicu tinte.

"Vama je, Harry, sad najpreče da se najedete i naspavate. Preporučujem vam da odete dolje na gozbu, a ja ću dotle napisati pismo za Azkaban... da nam se vrati naš lovočuvar. I moram sastaviti oglas za Dnevnog proroka; zamišljeno dometne. "Treba nam novi profesor Obrane od mračnih sila. Bogme ih nekako brzo trošimo, je li?"

Harry ustane i ode do vrata. Međutim, tek što je posegnuo za kvakom, vrata se tako naglo i silovito širom otvore da se odbiju od zida.

Na vratima je stajao Lucius Malfoy, sav crven od bijesa. Pod rukom je držao, umotanog u zavoje, Dobbyja.

"Dobra večer, Luciuse", prijazno ga pozdravi Dumbledore.

Gospodin Malfoy malne obori s nogu Harryja upadajući u sobu. Dobby uleti za njim i skutri se na rubu njegova plašta, s izrazom kukavne prestravljenosti na licu.

"Tako dakle!" prozbori Lucius Malfoy uprijevši svoje hladne oči u Dumbledorea. "Vratili ste se! Iako vas je nadzorni odbor suspendirao, vi ste smatrali za shodno da se vratite u Hogwarts?"

"Znate šta, Luciuse", reče Dumbledore vedxo se smiješeći, "Znate li mi se javilo svih jedanaest preostalih članova nadzornog odbora.

Bio je to, da vam pravo kažem, pravi pljusak sova. Culi su da je smrtno stradala kći Arthura Weasleyja pa su željeli da se odmah vratim. Valjda su zaključili da sam ja ipak najbolji čovjek za taj posao? A is

tili da ćete im prokleti obitelji ako ne pristanu da me smjesta suspendirate."

Gospodin Malfoy bijaše još bljeđi nego inače, ali su mu oči i dalje ostale prorezi puni bijesa.

"Pa, što... jeste li stali na kraj tim napadima?" podsmjehne se sugovorniku. "Jeste li uhvatili krivca?"

"Jesmo", potvrdi Dumbledore smiješeći se. "Pa?" oštro će gospodin Malfoy. "Tko je krivac?"

"Ista ona osoba kao i prošli put, Luciuse", odgovori mu Dumbledore. "Samo što je ovaj put lord Voldemort djelovao preko nekoga drugoga. S pomoću ovoga dnevnika."

I podigne uvis mali crni rokovnik s velikom rupom u sredini pomno motreći gospodina Malfoya. Harry je, međutim, motrio Dobbyja. Vilenjak se vrlo čudno ponašao. Značajno uprijevši svoje velike

oči u Harryja, neprestance je pokazivao na dnevnik, pa na gospodina Malfoya, pa se snažno udarao šakom po glavi.

"A, tako..." polako izusti gospodin Malfoy.

"Vrlo lukav plan", ustvrdi Dumbledore jednoličnim glasom svejednako gledajući gospodina Malfoya u oči. "Jer, da ovaj dječak Harry..." Gospodin Malfoy prostrijeli Harryja hitrim, oštrim, pogledom, "i njegov prijatelj Ron nisu otkrili ovaj dnevnik, e, onda bi... Ginny Weasley možda morala preuzeti svu krivnju na sebe. Nitko ne bi nikad mogao dokazati da ona nije djelovala od svoje volje..."

Gospodin Malfoy je šutio. Lice mu odjednom postalo nalik na masku.

"Pomislite samo što se tada moglo dogoditi..." nastavi Dumbledore. "Weasleyjevi su jedna od naših najistaknutijih čistokrvnih obitelji. Pomislite samo kako bi to djelovalo na Arthura Weasleyja i njegov Zakon o zaštiti bezjaka kad bi se otkrilo da mu je kći napadala i ubijala učenike bezjačkog porijekla. Sva je sreća što je otkriven ovaj dnevnik i što su u njemu izbrisana Riddleova sjećanja. Tko zna kakve bi inače bile posljedice..."

Gospodin Malfoy prisili se progovoriti:

"Sva sreća", reče usiljenim glasom.

Ali Dobby je svejedno i da~je iza njegovih leđa pokazivao na dnevni~, pa na Luciusa Malfoya, pa se lt~pao po glavi.

Odjednom Harry shvati što je posrijedi. Klimne glavom Dobbyju, a Dobby se povuče u kut i počne se za kaznu potezati za uši.

"Zar ne želite, gospodine Malfoy, saznati kako je Ginny došla do tog dnevnika?" upita ga Harry.

Lucius Malfoy okrene se naglo njemu.

"Otkud bih ja znao kako je ta glupa djevojčica došla do njega?" reče.

"Tako što ste joj ga vi dali", odvrati Harry. "U trgovini "Krasopis i bugačica". Vi ste joj podigli s poda staru knjigu o preobrazbi i ubacili u nju taj dnevnik, nije li tako?"

Opazi kako se bijele ruke gospodina Malfoya stežu i šire. "Kako ćete mi to dokazati?" prosiće on.

"Ah, to vam nitko neće moći dokazati", odgovori Dumbledore smiješeći se Harryju. "Pogotovo otkako Riddlea više nema u tom rokovniku. Ipak bih vam, Luciuse, savjetovao da ne dijelite više okolo stare školske stvari lorda Voldemorta. Ako se bilo koja od tih stvari nađe u rukama nedužnih učenika, mislim da će Arthur Weasley, ako nitko drugi, slijediti njihov trag sve do vas."

Lucius Malfoy je časak još mirno stajao, ali Harry zapazi kako mu se desnica trza kao da bi najradije posegnula za štapićem. Međutim, umjesto toga, on se okrene svom kućnom vilenjaku i dobaci mu: "Idemo, Dobby!"

Pa na\$lo otvori vrata, a kad vilenjak dotrči do nae~a, on ~a izbaci tlogor~ u l~od~ik. Culi su kako Dobby cvili od boli o~lazeći. Harry je časak još stajao napregnuto razmišljajući, a onda se dosjeti i brže reče;

"Profesore Dumbledore, smijem li vratiti ovaj dnevnik ~ospodinu Malfoyu?"

"Svakako, Harry", mirno će Dumbledore, "Samo brže! Nemojte zaboraviti na gozbu!"

Harry zgrabi dnevnik i izjuri iz sobe. Još je čuo Dobbyjevo skvi ćanje kako se gubi iza ugla. Pitajući se hoće li mu naum poći za rukom, Harry izuje jednu cipelu, skine prljavu, blatnu čarapu i umota dnevnik u nju. Zatim potrci mračnim hodnikom.

Sustigao ih je na vrhu stubišta.

"fincnrlinP Malfhvl" hnknP i nacln cP ~antavi

I tutne svoju smrdljivu čarapu u ruku Luciusu Malfoyu.

"Koga vi to?..."

Gospodin Malfoy strgne čarapu s dnevnika i baci je, a onda digne bijesan pogled s upropaštenog rokovnika na Harryja.

"Ti ćeš, Harry Potter, uskoro doživjeti isto onakvu zlehudu sudbinu kao i tvoji roditelji", tiho ustvrdi. "I oni su bili takve nametljive budale."

I okrene se da pode dalje.

"Hajdemo, Dobby! Hajdemo, rekao sam!"

Ali Dobby se nije ni pomaknuo. Držao je u ruci Harryjevu odvratnu, blatnu čarapu i gledao je kao da je to neko neprocjenjivo blago.

"Gazda je Dobbyju dao čarapu!" reče vilenjak u čudu. "Gazda je Dobbyju poklonio čarapu!"

"Što ti je?" obrecne se gospodin Malfoy na nj. "Što to govoriš?" "Dobby je dobio čarapu!" reče Dobby s nevjericom u glasu. "Gazda ju je bacio, a Dobby ju je uzeo, i sad je Dobby... Dobby je slobodan."

Lucius Malfoy stajao je osupnut i buljio u vilenjaka, a onda se okomi na Harryja:

"Zbog tebe sam, balavče, ostao bez sluge!" Ali Dobby podvikne:

"Ne dirajte Harryja Pottera!"

Odjekne prasak i gospodin Malfoy odleti natraške. Surva se niza stube i, preskačući ih po tri u jedan mah, skljoka se na donje odmorište. Ustane, sav zelen u licu, i izvuče svoj čarobni štapić, ali Dobby mu priprijeti prstom.

"A sad odlazite!" ogorčeno reče upirući prstom u gospodina Malfoya. "I da niste dirnuli Harryja Pottera! Odlazite!"

Luciusu Malfoyu nije ništa drugo preostalo. Bacivši posljednji kivni pogled na onu dvojicu, zaogrne se plaštom i odmagli.

"Harry Potter je oslobodio Dobbyja!" reče vilenjak zureći u Harryja. U okruglim očima zrcalila se mjesečina što je padala kroz naj

bliži prozor. "Harry Potter je oslobodio Dobbyja!"

"To je najmanje, Dobby, što sam mogao za tebe učiniti", otpovrne Harry smješkajući se. "Samo mi obećaj da mi više nećeš pokušavati spasiti život!"

Vilenjakovo ružno smeđe lice iznenada se razvuče u širok, zubat osmijeh.

"Imam još samo jedno pitanje, Dobby", reče mu Harry dok je Dobby drhtavim rukama nazuvao Harryjevu čarapu. "Rekao si mi da ovo sve skupa nema nikakve veze s Onim čije se ime ne smije izgovoriti, sjećaš se? E pa..."

"To vam je bio smjerokaz", odgovori Dobby i razrogači oči kao da je bar to bjelodano jasno.

"Dobby vam je ponudio smjerokaz. Ime Gospodara tame, prije nego što ga je promijenio, moglo se slobodno izgovarati, razumijete?"

"Točno", potvrdi Harry slabašnim glasom. "E pa, moram ići. Sprema se gozba, a valjda se već i moja prijateljica Hermiona probudila..."

Dobby obujmi Harryja oko pasa i privije se uza nj.

"Harry Potter je kudikamo veći čovjek nego što je Dobby mislio!" zajeca. "Zbogom, Harry Potter!"

I Dobby nestane uz posljednji jaki prasak.

Harry je već bio na nekoliko gozbi u Hogwartsu, ali nikad na ovakvoj kao danas. Svi su bili u pidžamama i slavlje je potrajalo do u sitne sate. Harry nije znao što je bilo najbolje od svega - Hermiona kad mu je potrčala u susret vičući: "Ti si odgonetnuo tajnu! Ti si odgonetnuo tajnu!" ili Justin kad mu je pohitao od hufflepuffskog stola i počeo mu se beskrajno ispričavati što ga je osumnjičio, ili kad se u tri i pol u noći pojavio Hagrid i opalio tako snažno Harryja i Rona po ramenima da su zabili nosove u nabujak u svojim tanjurima, ili kad je proglašeno da su Gryffindori osvojili drugu godinu za redom Međudomski pehar zahvaljujući onim četiristo bodova što su ih priskrbili on i Ron, ili kad je profesorica McGonagall ustala da im priopći da ih škola časti otkazivanjem ispita ("Ma ne!" uzdahnula je Hermiona), ili kad je Dumbledore obznanio da se profesor Lockhart

neće moći, na žalost, dogodne vratiti u školu zato što mora otići na bolovanje ne bi li mu se vratilo pamćenje. Mnogi su se profesori pridružili oduševljenom klicanju što se razleglo nakon tog priopćenja.

"Šteta", reče Ron uzimajući kafa sa džemom. "Nekako mi je u zadnje vrijeme prirastao srcu."

Ostatak školske godine prošao je u omaglici od jarkog sunca. U Hogwartsu se opet sve vratilo u normalu, uz svega nekoliko sitnih razlika - otpala su predavanja Obrane od mračnih sila ("Imali smo, uostalom, prakse iz tog predmeta do mile volje", rekao je Ron razočaranoj Hermioni), a Lucius Malfoy izgubio je svoje mjesto u nadzornom odboru škole. Draco se nije više šepirio po školi kao da je to njegovo vlasništvo. Naprotiv, doimao se nekako kivno i kiselo. S druge strane, Ginny Weasley bila je opet potpuno sretna i zadovoljna.

Prebrzo je došlo vrijeme za povratak kući Hogwarts ekspresom. Harry, Ron, Hermiona, Fred, George i Ginny dobili su svoj odjeljak u vagonu. Iskoristili su do maksimuma ono nekoliko posljednjih sati koliko su se još smjeli baviti magijom prije odlaska na ferije. Igrali su se "eksplozivnog puc-puca", ispalili još posljednje Fredove i Georgeove Filibusterove rakete i vježbali se u razoružavanju s pomoću magije. Harry je bio sve vještiji u tom umijeću.

Bili su već malne stigli do kolodvora King's Cross kad se Harry nečega prisjetiti.

"Ginny... a što si ono vidjela Percyja da radi što nije želio da ikome kažeš?"

"A, to!" reče Ginny smijuckajući se. "Pa, ovaj... Percy ima curu!" Fredu ispadne iz ruke hrpa knjiga na Georgeovu glavu.

"st07»

"Cura mu je ona ravenclawska prefektica Penelopa Clearwater", nastavi Ginny. "S njom se dopisivao cijelog prošlog ljeta. I potajno su se sastajali u školi. Jednog sam ih dana zatekla u praznoj učionici kako se ljube. Zato se onako uzrujao kad je ona... znate... bila napadnuta. Ali nećete ga sad valjda zafrkavati?" nadoda tjeskobnim glasom.

"Ne pada nam na pamet!" reče Fred, koji je izgledao kao da mu je rođendan osvanuo prije vremena.

"Ni govora!" potvrdi George cerekajući se.

Hogwarts ekspres uspori vožnju i napokon se zaustavi.

Harry izvadi pero i komad pergamenta pa se okrene Ronu i Hermioni.

"Ovo se zove telefonski broj", reče Ronu i zapiše ga dva puta, pa podere pergament nadvoje i pruži te polovice njemu i Hermioni. "Lani sam objasnio vašem tati kako se upotrebljava telefon pa on već zna kako se to radi. Hoćete li me nazvati kod Dursleyjevih? Vrijedi? Ne bih zbilja mogao provesti dva mjeseca razgovarajući samo s Dudleyjem..."

"Ipak će ti teta i tetak biti valjda ponosni na tebe?" reče mu Hermiona kad su sišli s vlaka i pridružili se gomili što je nagrnula prema začaranom izlazu. "Kad čuju što si sve ove godine izveo?"

"Ponosni?" ponovi Harry. "Jesi li ti normalna? Koliko sam puta mogao izgubiti glavu a nisam! Bit će bijesni..."

I zajedno prođu kroz izlaz i ponovo stupe u bezjački svijet.

J.K. Rowling

Zatočenik Azkabana

SOVINSKA POŠTA

Harry Potter bio je po mnogo čemu neobičan dječak. Prvo, mrzio je ljetne ferije više nego ijedno drugo doba godine. Drugo, ozbiljno je želio za vrijeme ferija kod kuće učiti, ali je morao to raditi potajno, u gluho doba noći. Slučajno je još k tome bio i čarobnjak.

Bližila se ponoć a on je ležao potrbuške u krevetu, s pokrivačima navučenicima preko glave poput šatora, držeći u jednoj ruci džepnu bateriju pred otvorenom knjižurinom uvezanom u kožu (Povijest magije Adalberta Wafflinga) naslonjenom na jastuk. Namršten, prelazio je vrhom orlovog pera po stranici i tražio nešto što bi mu moglo pomoći pri pisanju sastavka "Spaljivanje vještica u četrnaestom stoljeću bilo je potpuno besmisleno", uz naputak - molim detaljno razraditi.

Pero mu je zastalo na početku pasusa koji je nešto obećavao. Harry bolje namjesti naočale s okruglim staklima na nosu, približi bateriju knjizi i pročita:

U srednjem vijeku ljudi koji nisu bili čarobnjaci (poznatiji pod nazivom bezjaci) posebno su se bojali magije, iako su je jedva znali prepoznati. U onim rijetkim prigodama kad bi uspjeli uhvatiti neku pravu vješticu ili vješca, spaljivanje nije imalo nikakva učinka. Vještica ili vještac izveli bi osnovnu čaroliju za smrzavanje plamena, a onda bi tobože vrištali od boli, iako su zapravo osjećali samo ugodno šakljanje. U stvari, Vendelinka Obješejakinja toliko je uživala u samospaljivanju da je dopustila sebi da je ulove ništa manje nego četrdeset sedam puta u raznim obličjima.

Harry je turio pero među zube i posegnuo ispod jastuka za bočicom tinte i svitkom pergamenta. Polako i vrlo oprezno otčepio je bočicu, umočio pero u tintu i počeo pisati zastajući svaki čas da os-luhne neće li čuti kakve šumove, jer da je tko od Durslevjevih, na

J. A. KOWling

putu do kupaonice čuo škripu pera, vjerojatno bi ga zatvorili u ugrađeni ormar ispod stuba i držali u njemu do kraja ferija.

Upravo zbog obitelji Dursley u Kalininu prilazu broj četiri Harry nije nikad uživao u ljetnim ferijama. Teta Petunia, tetak Vernon i njihov sin Dudley bili su Harrvjevi jedini živi rođaci. Svi su oni bili bezjaci i zastupali su tipično srednjovjekovno mišljenje o magiji. Harrvjevi pokojni roditelji, koji su i sami bili vještica i čarobnjak, nikad se nisu spominjali pod krovom Durslevjevih. Godinama su se teta Petunia i tetak Vernon nadali da će, budu li Harrvja neprestano držali na uzdi, uspjati mu tu glupu magiju izbiti iz glave. Na njihovu veliku žalost, to im nije pošlo za rukom pa su neprestano živjeli u strahu da netko slučajno ne otkrije daje Harry u posljednje dvije godine najviše vremena proveo u Školi za vještice i čarobnjake u

Hogwartsu. Najviše što su do tada Durslevjevi mogli učiniti bilo je da na početku ljetnih ferija stave pod ključ Harryjeve čarobnjačke knjige, čarobni štapić, kotlić i metlu, i da mu zabrane razgovarati sa susjedima.

Harryju je najveći problem bilo upravo to što nije mogao doći do svojih čarobnjačkih knjiga, jer su mu profesori u Hogwartsu bili zadali svu silu domaćih zadaća. Posebno gaje mučio sastavak o napicima za smanjivanje što mu ga je bio zadao profesor Snape, kojeg je najmanje volio i koji će jedva dočekati priliku da mu izrekne jednomjesečnu kaznu. Stoga se Harry već u prvom tjednu ferija poslušio lukavštinom. Kad su tetak Vernon, teta Petunia i Dudley otišli u vrt ispred kuće da se dive novom službenom automobilu tetka Vernona (na sav glas, kako bi za to saznali i svi susjedi), Harry se odšuljao u prizemlje, pribadačom otključao lokot na ormaru, zgrabio nekoliko svojih knjiga i sakrio ih u svoju sobu. Pod uvjetom da ne napravi packe od tinte na posteljini, Durslevjevi neće nikad ni saznati da on po noći uči u svojoj sobi magiju.

Pošto-poto je želio izbjeći okapanja s tetom i tetkom, jer su oni bili već nabrušeni na njega, samo zato što ga je tjedan dana nakon početka ferija nazvao jedan kolega čarobnjak.

Ron Weasley, koji je bio jedan od njegovih najboljih prijatelja u Hogwartsu, bio je iz obitelji samih čarobnjaka. To znači da je znao mnogo toga što Harry nije znao, ali i da nikad prije toga nije govorio telefonom. Na žalost, na njegov poziv javio se upravo tetak Vernon.

"Ovdje Vernon Dursley."

Harry, koji je u tom času slučajno bio u sobi, sledio se kad je iz slušalice začuo Ronov glas:

"Halo? Halo? Čujete me? Mogu... li... dobiti... Harryja... Pottera?"

Ron je govorio tako glasno da je tetak Vernon skočio na noge, odmaknuo slušalicu na tridesetak centimetara od uha i zagledao se u nju s mješavinom bijesa i straha na licu.

"Tko je to?" zaurlao je prema mikrofону. "Tko ste vi?"

"Ron... Weasley!" uzvratu mu Ron urlikom kao da se on i tetak Vernon dovikuju svaki s jednog kraja nogometnog igrališta. "Ja... sam... Harryjev... prijatelj... iz... škole..."

Tetak Vernon skrene pogled svojih sitnih očiju na Harryja, koji je stajao kao ukopan.

"Nema ovdje nikakvog Harryja Pottera!" prodere se on držeći slušalicu u ispruženoj ruci, kao da se boji da slušalice ne eksplodira. "Nemam pojma o kakvoj to školi govorite! Da me niste više nazivali! I držite se što dalje od moje familije!"

Pa zalupi slušalicom kao da baca otrovna pauka.

Slijedio je jedan od najgorih napada do tada.

"Kako se usuđuješ davati ovaj broj telefona takvima... takvima kao što si ti!" urlao je tetak Vernon prskajući Harryja pljuvačkom.

Ron je očito shvatio da je uvalio Harryja u nepriliku jer ga nije više nazivao. Ni Harryjeva najbolja prijateljica iz Hogwarta, Hermione Granger, nije mu se javljala. Harry je zaključio da je Ron rekao Hermioni neka ne naziva Harryja, što je bilo šteta jer su roditelji Hermione, najbolje učenice na njihovoj godini, bili bezjaci pa je ona vrlo dobro znala telefonirati, i vjerojatno bi bila toliko pametna da ne spomene da pohađa školu u Hogwartsu.

I tako Harry punih pet tjedana nije imao nikakvih vijesti o svojim prijateljima čarobnjacima, pa mu ovo ljeto nije bilo gotovo ništa bolje od prethodnoga. Samo je jedna sitnica predstavljala kakav-takav napredak - nakon što se zakleo da neće po svojoj savi Hedvigi slati pisma prijateljima, dopušteno mu je da je pušta noću van. Tetak Vernon je tu popustio samo zbog buke koju je Hedviga dizala kad je bila neprestano zatvorena u svojoj krletki.

Harry je prestao pisati o Vendelinki Obješenjakinji i zastao da ponovo osluhne neće li štogod čuti. Tišinu u mračnoj kući remetilo je samo daleko, groktavo hrkanje njegova omašnog bratića Dudleyja.

•••••6

leyja. Zacijelo je bilo već vrlo kasno. Harryja su svrbjele oči od umora. Možda će ipak biti

bolje da dovrši ovaj sastavak iduće noći!

Zatvorio je poklopac na bočici tinte, izvukao ispod kreveta staru jastučnicu, potrpao u nju bateriju, Povijest magije, svoj sastavak, pero i tintu, pa sve to sakrio pod nepričvršćenu podnicu ispod kreveta. Zatim je ustao, protegao se i pogledao koliko je sati na budilici s fosforescentnim kazaljka na noćnom ormariću.

Bilo je jedan sat u noći. Želudac mu se naglo skvrčio. Nije ni znao da već čitav sat ima trinaest godina.

Još je jedna Harrvjeva neobičnost bila u tome što se uopće nije radovao svojim rođendanima. Nikad nije dobio nijednu rođendansku čestitku. Durslevjevi uopće nisu marili za njegova dva posljednja rođendana, a nije imao razloga vjerovati ni da će ovaj put biti drukčije.

Prođe kroz mračnu sobu, pored Hedvigine velike, prazne krletke, i priđe otvorenom prozoru. Nasloni se na prozorsku dasku. Nakon što je onako dugo ležao pod pokrivačima, godio mu je svježi noćni zrak na obrazima. Hedvige nije bilo već dvije noći. Nije se on bojao za nju - već je i prije isto ovoliko vremena izbivala - ali se nadao da će mu se uskoro vratiti. Ona je bila jedino živo stvorenje u ovoj kući koje se ne bi lecnulo kad bi ga ugledalo.

Iako je bio još prilično sitan i mršav za svoje godine, Harry je u ovu posljednju godinu dana porastao za pet-šest centimetara. Međutim, kao ugljen crna kosa bila mu je ista kao i uvijek - tvrdokorno razbarušena, radio on s njom što mu drago. Oči su mu ispod naočala bile jarkozelene, a na čelu mu se ispod kose vidjela tanka brazgotina u obliku munje.

Od svih neobičnih stvari na Harrvju, ta je brazgotina bila ipak najčudnija. Nije to bio, kao što su Durslevjevi desetak godina tvrdili, spomen na automobilsku nesreću u kojoj su poginuli Harrvjevi roditelji, jer Lilly i James Potter nisu poginuli u automobilskoj nesreći. Njih je ubio, usmrtio najstrašniji crni mag u posljednjih stotinu godina, lord Voldemort. Harry je preživio taj napad, a od njega mu je ostala samo ta brazgotina na čelu. Voldemortova kletva nije ga ubila nego se odbila od njega na onoga koji ju je izgovorio. Jedva ostavši živ, Voldemort je pobjegao...

Harry se poslije opet našao s njim licem u lice u Hogvvarstu. Dok je stajao uz otvoren prozor svoje sobe prisjećajući se tog njihova

posljednjeg susreta, Harry je morao priznati sam sebi da može biti sretan što je doživio svoj trinaesti rođendan.

Potražio je na zvjezdanom nebu bilo kakav znak od Hedvige. Nadao se da se možda vraća s mrtvim mišem u kljunu očekujući pohvalu za taj svoj pothvat. Zureći rastreseno iznad krovova, tek nakon nekoliko sekunda shvati što zapravo vidi pred sobom.

Na zlačanoj mjesecini ocrtavalo se i svakim trenutkom bivalo sve veće neko golemo, čudno nakrivljeno stvorenje leteći ravno prema njemu. Ukipio se gledajući kako se to čudovište sve više spušta. Držeći ruku na kvaki prozora, časkom je oklijevao da li da zalupi prozorom, ali je tada ono čudnovato biće preletjelo preko jedne od uličnih svjetiljaka u Kalininu prilazu, pa Harry pojmi što je to, i naglo se skloni u stranu.

Kroz prozor su uletjele tri sove, od kojih su dvije u letu pridržavale onu treću, koja je kanda bila bez svijesti. Sve su tri sletjele na Harrvjev krevet i proizvele nešto kaoflop, a ona srednja, krupna i siva, prevrnu se umah na stranu i ostala nepomično ležati. Za noge joj bijaše vezan velik paket.

Harry učas prepozna onesviještenu sovu - bijaše to u stvari sovac obitelji Weasley po imenu Errol. Harry pohrli smjesta do kreveta, razveže uzice oko Errolovih nogu, uzme paket i odnese Errola do Hedvigine krletke. Errol otvori jedno mutno oko, tiho hukne u znak zahvalnosti i počne piti vodu.

Harry se okrene drugim dvjema sovama. Jedna od njih, velika bijela sova, bila je njegova Hedviga. I ona je nosila paket i bila neobično zadovoljna samom sobom. Dok ju je on oslobađao njezina tereta, nježno gaje ključnula i onda odletjela do Errola.

Harry nije prepoznao treću sovu, žutosmeđu ljepoticu, ali je odmah shvatio odakle dolazi jer mu je ona, uz treći paket, donijela i pismo s pečatom Hogwartsa. Kad ju je Harry oslobodio tereta, značajno se našušurila, protegnula krila i odletjela kroz prozor u noć.

Harry je sjeo na krevet, zgrabio Errolov paket, razderao s njega papir i otkrio dar umotan u zlatni papir i prvu rođendansku čestitku koju je dobio u životu. Pomalo drhtavim prstima otvorio je omotnicu. Iz nje su ispala dva komada papira - pismo i novinski izrezak.

Izrezak je očito potjecao iz čarobnjačkih novina, Dnevnog proroka, jer su se ljudi na crno-bijelim fotografijama micali. Harry uzme izrezak, izravna ga i pročita ovo:

SLUŽBENIK MINISTARSTVA MAGIJE OSVOJIO VELIKU NAGRADU

Arthur Weasley, predstojnik Ureda za zlouporabu bezjačkih ar-tefakata u Ministarstvu magije, osvojio je ovogodišnju Veliku nagradu Dnevnog proroka.

Ushićenig. Weasley izjavio je za Dnevni prorok: "Ovo ćemo zlato potrošiti na ljetni odmor u Egiptu, gdje naš najstariji sin Bili radi u zastupstvu čarobnjačke banke Gringotts na skidanju uroka.

Obitelj Weasley provest će mjesec dana u Egiptu i vraća se do početka nove školske godine u Hogwartsu, školi koju trenutno pohađa petero Weasleyjeve djece.

Harry razgleda pomične fotografije. Lice mu se razvuče u osmijeh kad ugleda svih devet Weasleyja kako mu oduševljeno mašu stojeći ispred jedne velike piramide. Punašna i mala gospođa Weasley, visoki i proćelavi gospodin Weasley te njihovih šest sinova i jedna ; kći, svi odreda (iako se to na crno-bijeloj fotografiji nije moglo vi- djeti) jarkocrvene kose. U samoj sredini slike bio je Ron, visok i štrkljast dječak, na ramenu mu njegov ljubimac, štakor Šugonja, u zagrljaju sa svojom malom sestrom Ginny.

' Harry se nije mogao sjetiti nikoga drugoga tko bi više od Weas- levjevih zaslužio veliku hrpu zlata, jer su svi bili vrlo simpatični i vrlo siromašni. Zatim uzme pismo i razmota ga.

Dragi Harry, | sretan ti rođendan!

, Čuj, stvarno mi je žao zbog onog mog telefonskog poziva.

'!} Nadam se da ti tvoji bezjaci nisu nakon toga zagorčali život. Pitao

i\ sam tatu i on mi je rekao da nisam smio onako vikati u telefon.

: j Ovdje nam je u Egiptu sjajno. Bili nam je pokazao sve ovdašnje

] grobnice. Nemaš pojma kako su ih sve stari Egipćani ukleli. Mama

nije dopustila Ginny da uđe u zadnju grobnicu. U njoj su bili sve : sami neki

čudnovati kosturi bezjaka koji su ih htjeli opljačkati, pa

!! su im izrasle nove glave i slične stvari.

L'

j!j Nisam mogao vjerovati da je tata osvojio godišnju nagradu

; ;i Dnevnog proroka. Sedam stotina galeona! Veći dio toga potrošit

ji; ćemo na ovaj odmor, ali će ostati nešto i za moj novi čarobni štapić.

ft

Harry se više nego dobro sjećao kako je Ronu pukao stari štapić. Dogodilo se to kad se auto kojim su njih dvojica doletjeli u Hog-warts zabio u stablo nedaleko od njihove škole.

Vraćamo se oko tjedan dana prije početka školske godine. Tada ćemo skoknuti u London da kupimo štapić za mene i nove knjige za sve nas. Ima li nade da ćemo se vidjeti?

Nemoj dopustiti da ti bezjaci pokvare raspoloženje! Nastoj svakako doći u London,

Tvoj Ron

P. S. Percyje postao glavni prefekt. Prošlog je tjedna dobio i službenu obavijest.

Harry opet zirne na fotografiju. Percy, koji će krenuti na sedmu završnu godinu u Hogvvarstu, djelovao je neobično samodopadno. Prikvačio je značku glavnog prefekta na fes koji je kicoški nataknuo na uredno počešljanu kosu. Naočale u rožnatu okviru sijevale su mu na

egipatskom suncu.

Potom Harry uzme svoj dar i razmota ga. Bijaše to nešto nalik na mali stakleni zvrk. Ispod njega je bilo još jedno Ronovo pisamce.

Harry, ovo ti je džepni cinkoskop. Kad ti se u blizini nađe kakva nepouzdana osoba, on se upali i zavrti kao zvrk. Bili kaže da je to bezvezarija namijenjena za prodaju turistima čarobnjacima, i da nije pouzdana, jer se sinoć za večerom neprestance palila. Ali on nije znao da su mu Pred i-George bili ubacili u juhu nekakve kukce.

Bok! Ron

Harry odloži džepni cinkoskop na noćni ormarić gdje je ta sprava-mirovala odražavajući fosforescentne kazaljke njegove budilice. Neko ju je vrijeme zadovoljno gledao, a onda je dohvatio paketić koji mu je donijela Hedviga.

I u njemu je bio umotan dar, čestitka i pismo, ovaj put od Hermione.

Dragi Hany,

Ron mi je pisao o tome kako je telefonski razgovarao s tvojim tetkom Vemonom. Nadam se daje ipak sve dobro prošlo.

Ja sam trenutno na odmoru u Francuskoj pa nisam znala kako da ti ovo posoljeni (što bi se dogodilo da carina otvori moju pošiljku?), a onda se pojavila Hedviga! Čini mi se da se željela pobrinuti da ove godine dobiješ bar nešto za rođendan. Ja sam darza tebe naručila preko Sovakspreza; našla sam njihov oglas u Dnevnom proroku. (Preplatila sam se na njega kako bih pratila sve što se zbiva u čarobnjačkom svijetu.) Jesi li vidio sliku Rona i njegove obitelji prošlog tjedna? Kladila bih se da će on tamo svašta naučiti, stvarno mu zavidim - čarobnjaci su u starom Egiptu bili veliki majstori!

I ovdje ima zanimljivih podataka o lokalnoj povijesti vještice-nje. Preradila sam svoj sastavak o povijesti magije i ubacila u njega neke stvari koje sam ovdje otkrila. Nadam se da mi sastavak neće biti predug - dva svitka pergamenta više nego što nam je profesor Binns zadao.

Ron mi javlja da će u posljednjem tjednu ferija doći u London. Hoćeš li moći i ti doći? Hoće li te pustiti tvoja teta i tetak? Nadam se da ćeš doći. Ako ne dođeš, vidjet ćemo se u Hogvvarsteksprezu 1. rujna.

Voli te

Hermiona

P. S. Ron mi je javio daje Percy postao glavni prefekt. Bit će daje Percy presretan, ali ne bih rekla daje Ron time previše oduševljen.

Harry se ponovo nasmije kad odloži Hermionino pismo i uzme njezin dar u ruke. Bio je vrlo težak. Poznajući Hermionu, bio je uvjeren daje to neka knjižurina puna teških čarobnih formula - ali nije bila. Srce mu zaigra kad razdere papir i ugleda sjajnu, crnu, kožnatu kutiju na kojoj je srebrnim slovima pisalo: Pribor za održavanje čarobne metle.

"Oho, Hermiona!" prošapće Harry otvarajući patentni zatvarač na kutiji.

U kutiji je bila jedna velika boca Fleetvoodova laštila za udaranje zadnjeg sjaja na dršku metle, blistava srebrna kliješta za podrezivanje zaperaka, mali mjedeni kompas koji se može pričvrstiti na metlu za dulja putovanja i Priručnik za svakodnevnu njegu čarobne metle.

Osim prijatelja, Harryju je najviše nedostajao metloboj, najpopularniji sport u čarobnjačkom svijetu - vrlo opasna i uzbudljiva igra

na metlama. On je slučajno bio vrlo dobar igrač metloboja - najmlađi koji je igrao za jedan dom u Hogwartsu u posljednjih sto godina. Posebice je bio ponosan na svoju trkaću metlu Nimbus 2000.

Odloživši kožnatu kutiju, Harry posegne za posljednjim paketom. Odmah prepozna švrakopis na pakpapiru - tako je pisao samo Hagrid, lovočuvar u Hogwartsu. Pošto je strgao najgornji sloj papira, spazi nešto zeleno i kožnato, ali prije nego što je dospio potpuno razmotati paket,

u zavežljaju se nešto čudno zatrese i glasno škljocne - kao da su posrijedi ralje neke životinje. Harry se sledi. Znao je da mu Hagrid ne bi nikad namjerno poslao nešto opasno, samo što Hagrid nije imao normalne pojmove o tome što je opasno a što nije. Bilo je poznato da se druži s orijaškim paucima, da kupuje opake, troglave pse od ljudi po krčmama i da krišom unosi u svoju brvnaru zabranjena zmajevska jaja.

Nervozno odgurne paket pred sobom. Opet začuje ono škljoca-nje. Posegne za baterijom s noćnog stolića, čvrsto je zgrabi jednom rukom i podigne iznad glave, spreman da udari svom snagom. Zatim drugom rukom dohvati pakpapier i skine ga.

Iz papira ispadne - knjiga. Imao je tek toliko vremena da opazi njene lijepe zelene korice ukrašene slovima u zlatotisku Čudovišna knjiga o čudovištima, prije nego što se knjiga naglo uspravila i krenula postrance po krevetu kao kakav sablasni rak.

"Uh, uh", promrmlja Harry.

Knjiga se stropošta s kreveta na pod i jurne kroz sobu. Harry oprezno pođe za njom. Knjiga se sakrije u mračni zakutak ispod pisaćeg stola. Moleći Boga da Durslevjevi čvrsto spavaju, Harry klekne i posegne za njom.

"Ajoj!"

Knjiga se naglo sklopila i zahvatila mu ruku, a onda je pohitala na koricama pokraj njega. Harry je bauljao i, bacivši se za njom, uspio je poklopiti rukom na podu. Tetak Vernon u susjednoj sobi glasno i sneno zarokće.

Hedviga i Errol napeto su gledali Harryja kako u naručju nosi jogunastu knjigu, žurno odlazi do komode i vadi iz ladice remen da je njime čvrsto poveže. Čudovišna se knjiga ljutilo opirala, ali se više nije mogla otvoriti i sklopiti, pa je Harry baci na krevet i posegne za Hagridovom čestitkom.

Dragi Harry,

Sretan ti rođendan!

Mislim da bi ti ovo moglo dobro doći u sljedećoj školskoj godini. Zasad više ni riječi o tome. Reći ću ti više kad se vidimo. Nadam se da tvoji bezjaci dobro postupaju s tobom. Sve ti najbolje želi

Hagrid

Harryju se učini zloslutnim što Hagrid misli da će mu dobro doći knjiga koja grize ljude. Ipak odloži Hagridovu čestitku do Ronove i Hermionine i osmijehne se još širim osmijehom. Ostalo mu je još samo pismo od škole u Hogwartsu.

Primijeti daje mnogo deblje nego što je bilo uobičajeno. Otvori omotnicu, izvadi iz nje prvi list pergamenta i pročita ovo:

Štovani gospodine Potter,

Molimo Vas da ne zaboravite da nova školska godina počinje 1. rujna. Hogwarts-ekspres krenut će s perona devet i tri četvrt na kolodvoru King's Cross točno uli sati.

Učenicima treće godine dopušteno je da ponekad vikendom posjećuju selo Hogsmeade. Molimo Vas da priloženi obrazac za odobrenje posjeta dadete roditeljima ili skrbniku da ga potpišu.

Prilažemo Vam i popis knjiga za sljedeću školsku godinu.

Srdačno Vas pozdravlja

Prof. M. McGonagall Zamjenica ravnateljica škole

Harry uzme službeni obrazac i pogleda ga. Nije se više smiješio. Bilo bi divno vikendom posjećivati Hogsmeade! Znao je da je to isključivo čarobnjačko selo, iako nije nikad bio u njemu. Ali kako će, zaboga, nagovoriti tetka Vernona ili tetu Petuniju da mu potpišu ovaj formular?

Baci pogled na budilicu. Bilo je već 2 sata u noći.

Odlučivši da će razbijati sebi glavu Hogsmeadeom tek kad se probudi, vrati se do kreveta i

prekriži još jedan datum na kalendaru, koji je sam izradio i na kojem je brojio dane što su mu još preostali do povratka u Hogvvarst. Zatim skine naočale i legne otvorenih očiju, gledajući one tri rođendanske čestitke pred sobom.

Koliko god inače bio neobičan dječak, Harry Potter bio je sad isto onako sretan kao i svi drugi - prvi put u životu bio je sretan što mu je danas rođendan.

VELIKA POGREŠKA TETE MARGE

Kad je sutradan ujutro sišao u prizemlje na doručak, Harryje zatekao Dursleyjeve kako već sjede za kuhinjskim stolom. Gledali su program na novom televizoru koji su roditelji kupili Dudlevju u znak dobrodošlice kući na ferije. Dudlev se prije toga tužio da mu je predug put od frižidera do televizora u dnevnoj sobi. Najveći je dio vremena ljeti provodio u kuhinji zureći svojim sitnim, svinjskim očima u mali ekran i žvačući tako da mu se neprestano tresao petero-struki podvoljak.

Harry je sjeo između Dudlevja i tetka Vernona, krupnog, mesnatog čovjeka s vrlo kratkim vratom i velikim brcima. Ne samo što mu Dursleyjevi nisu čestitali rođendan nego ničim nisu pokazali da su primijetili daje došao u kuhinju. Međutim, Harry je bio na to već toliko navikao da mu je bilo svejedno. Uzeo je krišku prepečenca i pogledao televizijskog spikera što je upravo čitao izvještaj o zatvoreniku koji je pobjegao iz zatvora.

"... upozoravaju se gledaoci da je Black naoružan i neobično opasan kriminalac. Čim ga tko primijeti, umoljava se da odmah nazove sljedeći specijalni broj policije..."

"Ma ne moraju nam uopće govoriti daje riječ o lupežu", otpuhne tetak Vernon gledajući preko ruba svojih novina sliku bjegunca na ekranu. "Gledajte ga kako samo izgleda, prljava protuha! Pogledajte mu samo kosu!" Pa osine pogledom sa strane Harryja, čija je razbarušena kosa oduvijek silno ljutila tetka Vernona. Međutim, u usporedbi sa čovjekom na slici, čije je izmoždjeno lice bilo okruženo čupavom, lakat dugom kosurinom, Harry je smatrao daje on sasvim pristojno dotjeran.

Na ekranu se ponovo pojavi spiker i nastavi:

"Ministarstvo poljoprivrede i ribarstva objavljuje daje danas..."

"Čekaj malo!" vikne tetak Vernon na spikera. "Nisi nam rekao iz kojeg je zatvora pobjegao taj manijak! Kakva nam korist od toga? Možda će taj luđak još za koji čas upasti u našu ulicu!"

Teta Petunia, koščata žena konjske glave, naglo se okrene i napeto se zagleda kroz kuhinjski prozor. Harry je znao da bi teta Petunia bila presretna kad bi mogla nazvati onaj telefonski broj. Bila je to najznatijeljnija žena na svijetu koja je najveći dio vremena u životu provela uhodeći svoje dosadne susjede koji se drže zakona kao pijan plotu.

"Kad će oni tamo konačno naučiti da se tim ljudima samo vješanjem može stati na kraj?" reče tetak Vernon lupajući po stolu svojom velikom, crvenom šakom.

"Imaš potpuno pravo!" potvrdi teta Petunia zureći i dalje u susjedove pritke za mahune.

Tetak Vernon iskapi šalicu čaja, pogleda na sat i reče:

"Petunijo, najbolje će biti da odmah krenem, Margin vlak stiže točno u deset sati."

Harry, koji je u mislima još bio na katu uz svoj pribor za njegovu čarobne metle, tresne iznenada iz oblaka na zemlju.

"Teta Marga?" propenta. "N-ne dolazi valjda ovamo?"

Teta Marga bila je sestra tetka Vernona. Premda Harry nije bio s njom u krvnom srodstvu (njegova je majka bila rođena sestra tete Petunije), morao ju je oduvijek zvati "teta". Teta Marga živjela je u provinciji, u kući s velikim vrtom, i držala je buldoga. Nije često dolazila u Kalinin prilaz jer nije imala srca napustiti svoje drage pse, ali je svaki njen posjet ostao Harryju u vrlo neugodnom sjećanju.

Na Dudlevjev peti rođendan teta Marga izmlatila je Harryja štapom po goljenicama kako bi prestao u igri tući Dudlevja. Nakon nekoliko godina došla im je na Božić i donijela Dudlevju kompjutoriziranog robota a Harryju kutiju keksa za pse. Za njezina posljednjeg posjeta, one

godine kad je Harry pošao u školu u Hogvvarstu, Harry je slučajno stao na šapu njezinu najdražem psu. Rasparač je potjerao Harrvja iz kuće u vrt i na drvo, a teta Marga je odbila pozvati psa u kuću prije ponoći. Sjećanje na tu zgodu još je Dudlevju na oči izmamljivalo suze od smijeha.

"Marga će ostati kod nas tjedan dana", zareži tetak Vernon. "A kad smo već kod toga," priprijeti Harrvju debelim prstom, "moramo neke stvari raščistiti sada, prije nego što odem po nju."

Dudley se naceri i odvoji pogled od televizije. Njemu je najdraža zabava bila gledati kako tetak Vernon muči Harrvja.

"Prvo i prvo," progundā tetak Vernon, "kad budeš razgovarao s tetom Margom, pazit ćeš dobro što govoriš!"

"Hoću", ogorčeno će Harry, "ako i ona bude pazila što govori."

"Drugo," proslijedi tetak Vernon praveći se da nije čuo što je rekao Harry, "budući da Marga ne zna ništa o tvojoj abnormalnosti, ne dopuštam da se bilo što čudno dogodi dok ona bude ovdje. Moraš se pristojno ponašati, je li jasno?"

"U redu, ako i ona bude pristojna sa mnom", procijedi Harry kroz stisnute zube.

"I treće," nastavi tetak Vernon, kojem su podmukle sitne oči na velikom purpurnom licu bile nalik na proreze, "mi smo Margi rekli da ti pohađaš Popravni dom svetog Bruta za nepopravljive dječake."

"Što?" vrisne Harry.

"A ti ćeš, klinjo, to i potvrditi, inače će biti zlo i naopako", pro-sikće tetak Vernon.

Harry je sjedio na stolcu, blijed i bijesan, i piljio u tetka Vernona jedva vjerujući svojim ušima. Teta Marga dolazi im u goste na tjedan dana - bio je to najgori rođendanski dar koji su mu Durslevjevi ikad dali, uključujući i onaj par starih čarapa tetka Vernona.

"E pa, Petunijo," reče tetak Vernon teško ustajući sa stolca, "ja sad idem na kolodvor. Ideš li, Dudliću, sa mnom da se provozaš?"

"Ne idem", odgovori Dudlev, koji se, otkako je tetak Vernon prestao prijetiti Harrvju, opet usredotočio na televiziju.

"Dudlić se mora dotle dotjerati za svoju tetiću", reče teta Petunia milujući Dudlevja po gustoj plavoj kosi. "Mamica mu je kupila prekrasnu leptir-mašnu."

Tetak Vernon potapše Dudlevja po plečki debeloj kao u svinjčeta.

Harrvju, koji je dotle sjedio kao u nekakvom jezovitom transu, padne odjednom nešto na pamet. Ostavi prepečenac, brže skoči na noge i pođe za tetkom Vernonom do ulaznih vrata.

Tetak Vernon upravo je oblačio ogrtač.

"Tebe ne vozim", zareži kad opazi Harrvja kako ga motri.

"Kao da bih ja htio poći s vama", hladno će Harry. "Nego, htio bih vas nešto drugo zamoliti."

Tetak Vernon odmjeri ga nepovjerljivim pogledom.

"Učenici treće godine u Hog... u mojoj školi, smiju ponekad posjećivati obližnje selo", reče Harry.

"Pa što?" obrecne se na nj tetak Vernon uzimajući automobilske ključeve s kuke pokraj vrata.

"Vi biste za mene morali samo potpisati odobrenje", izusti Harry brzorečicom.

"A zašto bih ja to morao?" naruga mu se tetak Vernon.

"Pa, ovaj," nastavi Harry pomno važući riječi, "meni neće biti baš lako pretvarati se pred tetom Margom da idem u tu svetu Kako--se-ono-zove..."

"Popravni dom svetog Bruta za nepopravljive dječake!" izdere se tetak Vernon. Harrvju je bilo drago kad je u glasu tetka Vernona razabrao jasnu primjesu panike.

"Točno", potvrdi Harry mirno motreći veliko, purpurno lice tetka Vernona. "Nije to baš lako upamtiti. A mora se i izgovoriti tako da zvuči uvjerljivo, je li? Što će biti ako se slučajno zabunim?"

"E, onda ću te izmlatiti kao vola u kupusu!" zaurla tetak Vernon i pođe prema Harryju s podignutom šakom, ali se Harry ne makne s mjesta.

"Ako me i izmlatite, teta Marga neće zaboraviti ono što ću joj možda reći", reče on mračnim glasom.

Tetak Vernon se zaustavi, onako podignute ruke. Lice mu je bilo ružne, bušje boje.

"Ali, ako mi potpišete to odobrenje", nastavi brže-bolje Harry, "kunem vam se da ću dobro upamtiti u koju školu navodno idem, i da ću se držati kao bez... kao da sam normalan i sve ostalo."

Harry je vidio kako tetak Vernon napeto razmišlja, iako je iske-sio zube a žila mu na sljepoočicama nabrekla.

"Dobro", najposlije odsiječe tetak kao na panju. "Ja ću dobro paziti kako se ti ponašaš dok teta Marga bude ovdje kod nas. Ako do samog kraja ne prijeđeš granice pristojnosti, i ako ostaneš pri dogovorenoj priči, potpisat ću ti to tvoje šugavo odobrenje."

I naglo se okrene, otvori ulazna vrata i tako snažno zalupi njima da s vrha vrata ispadne jedno malo staklo.

Harry se ne vrati u kuhinju nego se popne u svoju sobu na katu. Ako se kani ponašati kao pravi bezjak, najbolje će biti da s time odmah počne. Polako i tužno pokupi svoje rođendanske darove i čestitke i sakrije ih uz zadržnice pod nepričvršćenu podnicu. Zatim priđe Hedviginoj krletki. Učini mu se da se Errol već oporavio. I on i Hedviga su spavali, s glavom pod krilom. Harry uzdahne i oboje ih probudi.

"Hedviga," reče sovi sumornim glasom, "moraš se izgubiti odavde na tjedan dana. Odleti odmah s Errolom, Ron će se već pobrinuti za vas. Ja ću mu napisati pisamce koje ćeš mu ti odnijeti. I nemoj me tako gledati!" Hedviga gaje prijekorno motrila svojim krupnim očima jantarne boje. "Nisam ja ništa kriv. To je jedini način da dobijem odobrenje da s Ronom i Hermionom posjetim Hogsmeade."

Nakon desetak minuta Errol i Hedviga (kojoj je Harry za nogu privezao pisamce za Rona) izletjeli su kroz prozor i nestali. Osjećajući se jadno i kukavno, Harry spremi praznu krletku u ormar ispod stepenica.

Ali nije imao mnogo vremena za promišljanje. Začas mu je teta Petunia doviknula iz prizemlja neka odmah siđe i spremi se za dolazak drage gošće.

"I daj sredi malo tu svoju kosu!" dobaci mu teta Petunia kad je sišao u predsoblje.

Harry nije vidio svrhe u tome da pokuša zalizati kosu. Teta Marga ionako ga uvijek najradije kritizira, pa što bude neuredniji, to će ona biti zadovoljnija.

Uskoro izvana dopre škripa šljunka, jer je tetak Vernon upravo stizao automobilom natraške, a onda se razlegne lupa automobilskim vratima i koraci na stazi u vrtu ispred kuće.

"Otvori im vrata!" prosiće teta Petunia Harryju. Osjećajući mučnu težinu u želucu, Harry otvori ulazna vrata.

Pred vratima je stajala teta Marga. Bila je vrlo slična tetku Vernonu. Imala je veliku, mesnatu glavu i bila sva crvena u licu, a imala je čak i brčiće, samo što joj nisu bili onako čupavi. U jednoj je ruci držala velik kovčeg, a ispod pazuha druge ruke nosila je starog i zlovoljnog buldoga.

"A gdje je moj Dudley?" zaurla teta Marga. "Gdje je moj dragi sinovčić?"

Dudley se dogega u predsoblje - plava mu kosa zalizana uz debelu glavu a leptir-kravata jedva se nazire ispod višestrukog pod-voljka. Teta Marga gurne kovčegom Harryja u trbuh tako da ovaj ostane bez daha, pa zgrabi jednom rukom Dudleyja u čvrst zagrljaj i cmokne ga u obraz.

Harry je dobro znao da Dudley trpi zagrljaj tete Marge samo zato što će biti pristojno plaćen za nj. I doista, kad su se napokon razdvojili, Dudley je u tustoj šaci držao novčanicu od dvadeset funta.

"Petunijo!" cikne teta Marga i prođe mimo Harryja kao daje on tek vješalica za šešire. Teta

Marga i teta Petunija se poljube, odnosno teta Marga snažno pritisne svoje velike vilice uz jagodičnu kost tete Petunije.

Napokon se pojavi i tetak Vernon i zatvori za sobom vrata slatko se smješkajući.

"Jesi li za čaj, Margo?" zapita. "A što ćemo dati Rasparaču?"

"I Rasparač će popiti malo čaja iz mog tanjurića", reče teta Marga kad svi nagru u kuhinju. Harryja su ostavili sama u predsoblju s kovčegom, ali njemu to nije bilo krivo. Njemu je bilo sve po volji, samo da ne bude s tetom Margom, pa je uzeo tegliti kovčeg uza stube da ga odnese u gostinsku sobu. Nije mu se ni najmanje žurilo.

Kad je opet došao u kuhinju, teta Marga je već bila poslužena čajem i voćnim kolačima, a Rasparač je glasno srkao u kutu. Harry je zapazio kako se teta Petunia malčice trgnula kad je vidjela da joj je buldog poprskao čisti pod čajem i slinom.

"A tko ti, Margo, čuva ostale pse?" upita je tetak Vernon.

"Ah, ostavila sam ih na čuvanje pukovniku Fubsteru", odgovori mu teta Marga na sav glas. "On je sad u mirovini pa mu neće škoditi da se malo pozabavi njima. Ali, nisam mu ipak mogla ostaviti starog, dobrog Rasparača. On previše tuguje kad ja nisam uz njega."

Čim je Harry sjeo, Rasparač je zarežao, a teta Marga prvi put obrati pozornost na Harryja.

"Tako, dakle!" okosi se na njega. "Još si tu?"

"Jesam", odgovori Harry.

"Nemoj mi odgovarati 'jesam' takvim nezahvalnim tonom", zareži teta Marga. "Od Vernona i Petunije zbilja je lijepo što te drže pod svojim krovom. Ja te na njihovu mjestu ne bih držala. Da su te meni donijeli pred vrata, ja bih te smjesta šupirala u sirotište!"

Harryja je svrbio jezik da joj odbrusi da bi radije živio i u sirotištu nego kod Durslevjevih, ali se svlada pri pomisli na odobrenje za posjet Hogsmeadeu. Štoviše, bolno se nasmiješi.

"Nemoj mi se sad tu smijuckati!" zagrmi teta Marga. "Vidim da nisi ništa bolji nego što si bio. A ja se nadala da će te u školi batinama naučiti da se pristojno ponašaš." Progutavši velik gutljaj čaja, obriše brčice i zapita: "A kamo si ga Vernone, ono poslao?"

"Kod Svetog Bruta", umah joj odgovori tetak Vernon. "To je prvorazredna škola za beznadne slučajeve."

"A, tako", reče teta Margo. "A služe li se, klinjo, kod Svetog Bruta i šibom?" dovikne mu preko stola.

"Pa, ovaj..."

Tetak Vernon klimne mu glavom iza leđa tete Marge.

"Da", odgovori Harry. A onda, zaključivši da treba pošteno odigrati svoju ulogu, nadoda: "Stalno nas tuku."

"Izvršno", opet će teta Marga. "Ja sam protiv onih besmislica idimi-dodimi, hoćeš-nećeš, o tome da se ne tuče one koji su to zaslužili. U devedeset devet od sto slučajeva najbolji je lijek šiba. Jesu li te bar višeput istukli?"

"O da", potvrdi Harry. "Bezbroj puta."

Teta Marga opet stisne oči.

"I dalje mi se ne sviđa taj tvoj ton, klinjo", reče mu. "Ako ti možeš o šibanju govoriti tako bezbrižno, onda znači da te nikad nisu pošteno išibali. Petunijo, da sam ja na tvom mjestu, ja bih im pisala. Reci im čisto i bistro da nemaš ništa protiv toga da se u slučaju ovoga dečka posluže i krajnjom silom."

Tetak Vernon pobjao se valjda da bi Harry mogao zaboraviti na njihov sporazum; bilo kako mu drago, iznenada je promijenio temu razgovora.

"A jesi li, Margo, slušala jutros vijesti? Što veliš na onog bjegunca iz zatvora, a?"

Dok se teta Marga sve više osjećala kod kuće, Harry je zatjecao sebe kako gotovo čeznutljivo misli na život u Kalininu prilazu broj četiri bez nje. Tetak Vernon i teta Petunia obično su bili sretni kad nisu susretali Harryja, a i Harryja je to bilo sasvim po volji. Međutim, teta Marga

željela je neprestano držati Harryja na oku kako bi mu mogla gromoglasno savjetovati što da radi. Uživala je uspoređivati Harryja s Dudleyjem, a duša joj je bila kupovati Dudleyju skupe darove šibajući istodobno Harryja pogledom, baš kao da ga izaziva da je upita zašto nije i on dobio kakav poklon. Isto je tako neprestance nabacivala pretpostavke o tome zašto je Harry tako nevaljao. "Ne smiješ, Vernone, kriviti sebe što je taj mali takav kakav jest", rekla je za ručkom trećeg dana svoga boravka kod njih. "Ako je nešto samo po sebi pokvareno, tome nema pomoći."

Harry je nastojao koncentrirati se na jelo, ali su mu ruke podrhtavale i sav se zajapurio od gnjeva. Misli radije na odobrenje, govorio je sam sebi. Misli na Hogsmeade. Ne govori ništa. Nemoj ustajati...

Teta Marga posegne za čašom vina.

"To ti je jedno od osnovnih pravila svakog uzgoja", nastavi ona. "To se najljepše vidi kod pasa. Ako s kujom nešto nije u redu, ni sa štenetom neće biti sve u redu..."

U taj mah čaša vina koju je teta Marga držala u ruci odjednom prsne. Krhotine stakla razlete se na sve strane a teta Marga se sva zapjeni i zažmirka. Niz veliko, crveno lice cijedilo joj se vino.

"Margo!" cikne teta Petunia. "Margo, kako ti je?"

"Ne brini", zarokće teta Marga otirući lice ubrusom. "Bit će da sam je suviše čvrsto stisnula. To mi se neki dan dogodilo i kod pukovnika Fubstera. Nema razloga za zabrinutost, Petunijo, ja imam jako čvrst stisak..."

Ali teta Petunia i tetak Vernon sumnjičavo su gledali Harryja, pa on zaključi da će najbolje biti odreći se pudinga i što prije pobjeći od stola.

Kad se našao u predsoblju, nasloni se na zid teško dišući. Već poodavno nije mu se ništa slično dogodilo, nije izazvao nikakvu eksploziju. To mu se više ne smije dogoditi. Nije samo Hogsmeade u pitanju, ako ovako nastavi, imat će okapanja i s Ministarstvom magije.

On je još bio maloljetni čarobnjak pa mu je, po čarobnjačkim zakonima, bilo zabranjeno baviti se magijom izvan škole. Osim toga, već je kažnjavan zbog sličnih prijestupa. Prošlog je ljeta dobio službenu opomenu u kojoj je jasno rečeno da mu prijete isključenje iz škole u Hogwartsu ako Ministarstvo slučajno dozna da se bavi magijom u Kalininu prilazu.

Čuo je kako Durslevjevi ustaju od stola pa pohita uza stube.

Harry je iduća tri dana izdržao tako što je uporno razmišljao o svom Priručniku za njegu čarobne metle kad god bi se teta Marga okomila na nj. Ta je metoda vrlo dobro funkcionirala, iako mu je pogled pri tome bivao staklenast jer je teta Marga sve češće izražavala mišljenje daje on duševno zaostao.

Napokon, naposljetku, došla je i posljednja večer Margina boravka kod njih. Teta Petunia napravila je izvrsnu večeru a tetak Vernon naćeo nekoliko boca vina. Pokušali su juhu i pojeli predjelo od lososa a da nijedanput nisu spomenuli Harryjeve mane. Dok su jeli pitu od pjene bjelanca s limunom, tetak Vernon ih je sve zagnjavio dugom pričom o Grunningsu, svojoj tvornici bušilica. Zatim je teta Petunia skuhala kavu a tetak Vernon donio bocu konjaka.

"Smijem li te, Margo, dovesti u napast?"

Teta Marga bila je već popila poprilično vina pa je bila sva crvena u licu.

"Dobro, ali samo jednu čašicu", pristala je smijuckajući se. "Ma još malo... daj još malo... tako, tako."

Dudley je jeo već četvrtu krišku torte. Teta Petunia pijuckala je kavu ispruživši mali prst u stranu. Harry bi se bio najradije pokupio u svoju sobu, ali je zapazio kako tetak Vernon ljutilo sijeva svojim sitnim očima, pa se pomirio s tim da ostane sjediti do kraja.

"Aaah!" izusti teta Marga oblizujući se i odlažući praznu čašicu. "Izvrсна večerica, Petunijo! Ja ti obično kod kuće navečer samo nešto malo prepržim, jer imam dvanaest pasa za koje se moram brinuti..." Podrigne se i pogladi po velikom trbuhu pokrivenom tvi-dom. "Oprostite."

Ali zbilja volim gledati ovako zdrava i krupna dječaka", produži namigujući na Dudleyja. "Ti ćeš, Dudleyu, biti ljudina od čovjeka, kao i tvoj otac. Da, Vernone, daj mi još malo tog konjaka..."

"A ovaj ovdje..."

Ona mahne glavom prema Harryju, koji osjeti kako mu se želudac grči. Priručnik, brže-bolje pomisli.

"On je sav nekako jadan, kržljiv. Tako isto biva i sa psima. Ja sam lani pukovniku Fubsteru dala jedno štene da ga utopi. Izgledao je kao mali štakor. Slabačak. Neishranjen."

Harry se nastojao prisjetiti što piše na dvanaestoj stranici knjige: Čarolija kojom se ubrzava sporo kretanje metle unatrag.

"Sve je to pitanje krvi, kao što sam vam neki dan rekla. Loša krv jednostavno kad-tad izbije na vidjelo. Ne mislim ja, Petunijo, ništa loše o tvojoj porodici," nadoda i pogladi teti Petuniji koščatu ruku svojom lopatastom šakom, "ali tvoja je sestra bila mućak. Takvih se mućaka nađe i u najboljim porodici. I onda je još pobjegla s onom propalicom i eto vam rezultata svega toga ovdje pred nama."

Harry je zurio u svoj tanjur a u ušima mu je nekako čudno zvonilo. Dohvati metlu čvrsto za rep, pomisli. Ali nije se mogao sjetiti kako dalje ide taj citat. Činilo mu se da ga glas tete Marge buši kao bušilica tetka Vernona.

"A taj Potter," produži tetka Marga glasno, pa dohvati bocu konjaka i natoči ga sebi prolijevajući po stolnjaku, "nikad mi niste rekli što je on bio po zanimanju?"

Tetak Vernon i tetka Petunia izgledali su kao da sjede na iglama. Čak je i Dudley digao pogled s torte i zapiljio se u roditelje.

"On... nije ništa radio", odgovori tetak Vernon i zime na Harryja. "Bio je nezaposlen."

"To sam si i mislila!" opali tetka Marga, dobrano potegne iz čašice i obriše bradu rukavom.

"Ništarija, niškoristi, gotovan, koji..."

"Nije istina", iznenada će Harry. Svi za stolom umuknu. Harry se sav tresao. Nikad se u životu nije ovako razljutio.

"Još malo konjaka!" vrisne tetak Vernon, blijed kao krpa, i istoči ostatak konjaka u čašicu tete Marge. "A ti, balavce", obrati se Harryju, "smjesta u krevet!..."

"Pusti ga, Vernone!" štucne tetka Marga i podigne ruku, zagledana svojim sitnim, krvlju podlivenim očima u Harryja. "Nastavi samo, klinjo, nastavi! Ponosiš se svojim roditeljima, jel'da? A oni su ti poginuli u automobilskoj nesreći (sigurno su bili pijani)..."

"Nisu oni poginuli u automobilskoj nesreći!" reče Harry i skoči na noge.

"Jesu, poginuli su u automobilskoj nesreći, odurni mali lažljivče, i ostavili tebe na teret pristojnim, poštenim rođacima!" podvrisne tetka Marga sva naduta od gnjeva. "Ti si jedan bezobrazni, nezahvalni šmrkavac..."

Ali odjednom tetka Marga ušuti. Načas se učini daje ostala bez riječi. Reklo bi se da se sva nadula od neizrecivog gnjeva - samo što se i dalje nadimala. Velika, crvena glava počela se širiti, sitne joj oči nabrekle a usta se toliko razvukla da nije više mogla ni riječi izgovoriti. Idućeg trenutka otkrknulo joj je nekoliko puceta na jakni od tvida i odbilo se od zidova... Tetka Marga nadimala se poput čudovišnog balona, trbuh joj ispao iz pojasa na jakni od tvida, a prsti joj bili nalik na salame...

"Margo!" viknu, tetak Vernon i tetka Petunia uglas dok se čitavo tijelo tete Marge počelo dizati sa stolice prema stropu. Sad je već bila potpuno okrugla, kao kakva velika plutača sa svinjskim očima. Ruke i noge sablasno joj stršile dok se penjala uvis glasajući se kao da ju je udarila kap. Rasparač je uletio u sobu i počeo bjesomučno lajati.

"Neeeeeee!"

Tetak Vernon dohvati je za nogu i pokuša je zadržati, ali umalo da nije i njega podigla s poda. Idućeg trenutka Rasparač skoči na tetka Vernona i ugrize ga za nogu.

Prije nego što gaje mogao itko zadržati, Harry izjuri iz blagovaonice i zaustavi se pred ormarom ispod stepenica. Vrata se ormara kao nekim čudom sama otvore čim je posegnuo rukom za njima. U tren oka odvuče svoj kovčeg do ulaznih vrata. Odjuri uza stube na kat, baci se pod krevet, izvuče nepričvršćenu podnicu i zgrabi jastučnicu punu knjiga i rođendanskih darova. Izvuče se ispod kreveta, dohvati Hedviginu praznu krletku i sjuri se niza stube do svoga kovčega, baš u trenutku kad je tetak Vernon izletio iz blagovaonice s razderanom i krvavom nogavicom.

"Vraćaj se odmah!" poviče. "Vraćaj se odmah i... da si je vratio u normalno stanje!"

Ali Harryja je obuzeo nesavladiv bijes. Otvori kovčeg udarcem noge, izvadi iz njega svoj čarobni štapić i uperi ga u tetka Vernona.

"Ona je to i zaslužila!" reče mu ubrzano dišući. "Zaslužila je to što ju je snašlo. A vi što dalje od mene!"

Tražio je pipajući iza sebe zasun navratima.

"Ja odlazim", reče još. "Dosta mi je svega."

Sljedećeg je trenutka bio već vani, u mračnoj i tihoj ulici, vukući za sobom teški kovčeg i noseći pod pazuhom Hedviginu krletku.

MOĆNI AUTOBUS

Harry je odmakao nekoliko ulica od Kalinina prilaza tegleći kovčeg i predišući od napora dok se nije napokon skljojao na zidić u Magnolijinu vijencu. Posve je mirno sjedio na njemu svejednako prožet gnjevom i osluškivao kako mu srce mahnito lupa.

Ali nakon što je desetak minuta sjedio sam u mračnoj ulici, obuzme ga novi osjećaj - panika. S koje god strane pogledao na situaciju, nikad nije bio u gorem škripcu. Ostao je nasukan, posve sam, u mračnom bezjačkom svijetu a da se nikom ne može obratiti. Najgore je od svega bilo to što se maloprije poslužio ozbiljnom čarolijom, što znači da će ga gotovo sigurno isključiti iz škole u Hog-wartsu. Tako se teško ogriješio o Dekret o ograničavanju čarobnjačke djelatnosti maloljetnika da se čudio što se predstavnici Ministarstva magije nisu već okomili na njega tu gdje sjedi.

Zadrhtao je i bacio pogled s jednog na drugi kraj Magnolijina vijenca. Što će biti s njim? Hoće li ga uhititi ili će jednostavno biti izopćen iz čarobnjačkog svijeta? Sjeti se Rona i Hermione i srce mu još više klone. Bio je uvjeren da bi mu Ron i Hermiona i sad vrlo rado pomogli, ali su oboje bili u inozemstvu, a bez Hedvige, ionako nije mogao uspostaviti vezu s njima.

Nije imao ni bezjačkog novca. Imao je tek nešto čarobnjačkih novčića u novčarci na dnu kovčega, ali se ostatak blaga koje su mu roditelji bili ostavili nalazio u trezoru čarobnjačke banke Gringotts u Londonu. A kako će dovući ovaj svoj kovčeg čak do Londona? Osim ako ne...

Pogleda svoj čarobni štapić koji je još grčevito držao u ruci. Ako je već isključen iz škole (srce mu je lupalo bolno brzo), onda neće ništa škoditi da se posluži još kojom čarolijom. Ostao mu je još čarobni plašt nevidljivosti koji je naslijedio od oca - kako bi bilo da čarolijom učini da mu kovčeg bude lak kao pero pa da ga sveže za metlu, da se zaogrme čarobnim plaštem i odleti u London? Ondje bi mogao podići ostatak novca iz trezora i... započeti život kao otpadnik. Bila je to grozna perspektiva, ali ne može ni sjediti ovdje unedogled, jer bi se uskoro mogla pojaviti bezjačka policija kojoj će morati objasniti što radi u gluho doba noći na ulici, s kovčegom punim knjiga čarobnih formula i s metlom...

Ponovo otvori kovčeg i potraži u njemu čarobni plašt nevidljivosti, ali prije nego što gaje uspio naći, iznenada se uspravi i pogleda još jednom oko sebe.

Zbog nekog čudnog bockanja u šiji imao je osjećaj da ga netko promatra, iako je ulica bila pusta i ni jedan od prozora na velikim kvadratnim kućama oko njega nije bio osvijetljen.

Iznova se sagne nad kovčeg, ali se gotovo istog trena opet uspravi i grčevito stisne u ruci

čarobni štapić. Prije bi se moglo reći da je naslutio nego čuo kako netko ili nešto stoji iza njega u uskom prostoru između garaže i ograde. Napeto se zagleda u taj mračni prolaz. Kad bi se bar što pomaklo, da zna je li to samo mačka lualica ili... ili nešto drugo.

"Lumos", promrmlja Harry a na vrhu štapića pojavi se svjetlo koje ga malne zasjeni. Podigne štapić visoko u zrak. Iznenada se za-svijetli gruba fasada zgrade broj dva i bijesnu vrata garaže, a između njih Harry sasvim jasno ugleda obrise nečega velikog, sa širokim, užagrenim očima.

Harry ustukne i spotakne se o kovčeg. Kad je ispružio ruku da ne padne, štapić mu ispadne iz ruke i najednom se on nađe u jarku.

Odjekne zaglušan prasak a Harry podigne ruke da zakloni oči od iznenadnog, zasljepljujućeg svjetla...

Kriknuvši prevrne se opet na nogostup, u posljednji čas. Trenutak zatim orijaški par kotača i farova zaustavi se škripeći gumama pred samim Harryjem. Kad je podigao glavu, Harry vidje daje pred njim dvokatni autobus, jarkopurpurne boje, koji se tu tko zna otkud stvorio. Iznad vjetrobrana pisalo je zlatnim slovima Moćni autobus.

Harry načas pomisli da mu se nakon pada pomutio um. Ali tada iz autobusa iskoči konduker u purpurnoj odori i na sav glas progovori u mraku:

"Dobro došli u Moćni autobus, prometno sredstvo za hitne slučajeve nastradalih vještica i čarobnjaka. Samo pružite ruku u kojoj

držite čarobni štapić i ukrcajte se u autobus, kojim ćemo vas odvesti kamo god želite. Ja se zovem Stan Shunpike i bit ću večeras vaš konduk..."

Konduker iznenada ušuti. Tek je tad opazio da Harry još sjedi na trotoaru. Harry dohvati svoj čarobni štapić i osovi se na noge. Izbliza primijeti daje Stan samo koju godinu stariji od njega, da mu je najviše osamnaest ili devetnaest godina, da ima velike, izbuljene oči i lijep broj bubuljica.

"Što s' dolje?" upita ga Stan posve drukčijim, neprofesionalnim glasom.

"Pao sam", odgovori mu Harry.

"A što s' pa'?" zasmijulji se Stan.

"Nisam namjerno pao", odvrati Harry zlovoljnim glasom. Poderao je traperice na koljenu, a iz ruke kojom se dočekao pri padu curila mu je krv. Odjednom se sjeti zašto je pao, pa se brže okrene i zagleda u prolaz između garaže i ograde. Prolaz je bio jarko osvijetljen farovima Moćnog autobusa, ali u njemu nije bilo nikoga.

"Usto piljiš?" upita ga Stan.

"Tu je maloprije bilo nešto veliko i crno", reče mu Harry nesigurno pokazujući na prolaz.

"Nešto kao pas... samo ogromno..."

Ponovo svrne pogled na Stana koji je malko zinuo. Obuzet nelagodnom, Harry opazi kako se Stan zagledao u njegov ožiljak na čelu.

"A što 'maš na čelu?" iznenada ga upita Stan.

"Ništa", odgovori brže Harry i namakne kosu na čelo. Ako ga doista traži Ministarstvo magije, ne želi im olakšati posao.

"A što s' zoveš?" opet će Stan.

"Neville Longbottom", odgovori Harry. Bilo je to prvo ime koje mu je palo na pamet. "I tako... ovaj autobus", nastavi brže-bolje ne bi li svratio Stanovu pozornost na nešto drugo, "veliš da ovaj autobus vozi kamo god želim?"

"Jes' tako", ponosno potvrdi Stan, "gdjegod hoš, al' na suhom. Pod vodu ne moš. A čuj," produži opet pomalo sumnjičavo, "jes' ti nas opće zva'? Jes' mah'o štap'ćem?"

"Jesam", brzo potvrdi Harry. "Nego, koliko bi stajala karta do Londona?"

"Jedanaest srpa", odgovori Stan, "al' za trinaest 'maš i 'ruču čok'ladu, a za petnaest i termofor i kef ću za zube koje god farbe hoš."

Harry pročeprka još jednom po svom kovčegu, izvadi iz njega novčarku i tutne Stanu u ruku nekoliko srebrnjaka. Tada on i Stan podignu zajedno kovčeg i ukrcaju ga u autobus, s Hedviginom krletkom na vrhu.

U autobusu nije uopće bilo sjedala. Umjesto njih bilo je pet-šest mesinganih kreveta uz prozore zastrte zastorima. Uz svaki krevet gorjele su svijeće u držačima i osvijetljavale stijenke obložene drvom. Jedan mali čarobnjak s noćnom kapicom na glavi što je ležao na krevetu u dnu autobusa promrmlja: "Ne bih sad, hvala, upravo kiselim par puževa." I ponovo se prevrne u krevetu.

"Evo, otaj tvoj", šapne Stan gurajući Harryjev kovčeg pod krevet iza sama vozača, koji je sjedio u naslonjaču za volanom. "A otaj je naš šofer, Ernie Prang. Ern, otaj ti je Neville Longbottom."

Ernie Prang, postariji čarobnjak s debelim naočalama, klimne glavom Harryju, koji opet nervozno namjesti kosu na čelu i sjedne na svoj krevet.

"Ajđ' nagori!" reče Stan sjedajući u naslonjač do Ernieja.

Ponovo se razlegne strahovit prasak, a idućeg irena Harry se nađe na leđima u svom krevetu, kamo ga je bacila brzina Moćnog autobusa. Pošto se uspravio, Harry se zagleda kroz mračni prozor i opazi da sad jure potpuno drukčijom ulicom. Stan je pak s velikim užitkom promatrao Harryjevu zgranutu facu.

"Tudekarce smo bili kadli si nam mahn'o", reče Stan. "Di li smo li sad, Ern? Negdi u Walesu?"

"Mda", izusti Ernie.

"A kako to da bezjaci ne čuju ovaj autobus?" priupita ga Harry. "Bezjaci!" prezirno progunda Stan. "A znaš nji, ti ti nikad ne slušaju, nit' gledaju, nit' bogme primijećuju."

"Stan, daj probudi gospu Marshovu", reče Ern. "Skor' smo u Abergavennju."

Stan prođe pored Harryjeva kreveta i popne se uz uske drvene stube. Harry je još gledao kroz prozor osjećajući sve veću nervozu. Činilo mu se da Ernie još nije potpuno svladao vještinu upravljanja autobusom. Moćni autobus penjao se svakog časa na trotoar, ali nikad ni u šta nije udario, jer su nizovi uličnih svjetiljaka, poštanski sandučići i košarice za smeće skakali u stranu kad bi im se autobus približio, a čim bi prošao, vraćali su se na svoja mjesta.

Stan se vrati niza stube, a za njim se pojavi vještica, pomalo zelena u licu, u putnom ogrtaču.

"Ev' nas, gospa Marshova", zadovoljno objavi Stan kad Ern naglo pritisne kočnicu a kreveti se u autobusu pomaknu naprijed za otprilike pola metra. Gospa Marshova pokrije rupčićem usta i zate-tura niza stube. Stan dobaci za njom njezinu torbu i zalupi vratima. Ponovo odjekne strahovit prasak i autobus zatutnja uskim drvoredom izvan grada. Drveće je ispred njega skakalo na stranu.

Harry ne bi mogao spavati čak i daje putovao autobusom koji ne bi neprestano kloparao i poskakivao brzinom od sto šezdeset kilometara na sat. Želudac mu se okretao dok je razmišljao o tome što će još biti s njim, i jesu li Durslevjevi uspjeli skinuti tetu Margu sa stropa.

Stan je pak raširio pred sobom primjerak Dnevnog proroka i čitao držeći jezik među zubima. Čovjek upalih obraza i duge, raščupane kose na velikoj fotografiji namigne jedva primjetno Harryju s naslovne stranice. Izgledao mu je, začudo, nekako poznat.

"Taj čovjek na slici!" reče smetnuvši načas s uma svoje brige. "Bio je u vijestima na bezjačkoj televiziji!"

Stanlev se vrati na naslovnu stranicu i naceri.

"Sirius Black!" reče klimajući glavom. "Ma neg' daje bi' na bez-jačkim vijestima, Neville. Di ti živiš?"

I s visoka se naceri tupom izrazu na Harryjevu licu, izvuče iz novina naslovnu stranicu i dodaje Harryju.

"Ti b' trebo, Neville, ipak malo više čitat novine!"

Harry prinese novine svjetlu svijeća i pročita ovo:

BLACK JOŠ NA SLOBODI

Sirius Black, vjerojatno najozloglašeni zatvorenik koji je ikad bio zatočen u tvrđavi Azkaban, još je uvijek u bijegu, potvrdilo je danas Ministarstvo magije.

"Činimo sve što je u našoj moći da ponovo uhvatimo Blacka", izjavio je jutros ministar magije Cornelius Fudge, "a čarobnjačku zajednicu molimo da sačuva mir."

Neki su članovi Međunarodnog saveza čarobnjaka zamjerali Fudgeu što je i bezjačkog premijera obavijestio o ovoj krizi.

"Pa, znate, stvarno sam morao to učiniti", zlovoljno je izjavio Fudge. "Black je manijak. On je opasan za svakoga tko mu se nade

na putu, bio on čarobnjak ili bezjak. Premijer mi je pružio uvjerenja da neće nikome ni zucnuti o Blackovu pravom identitetu. Budimo poštteni pa priznajmo - tko bi mu uopće vjerovao?"

Bezjacima je rečeno da je Black naoružan pištoljem (jednom vrstom metalnog čarobnog štapića kojim bezjaci ubijaju jedan drugoga). Čarobnjačka zajednica živi u strahu od masakra sličnog onome od prije dvanaest godina, kad je Black jednom jedinom kletvom pobio trinaestero ljudi.

Harry pogleda u zasjenjene oči Siriusa Blacka, jedini dio njegova lica upalih obraza koji se doimao živo. Harry nije nikad u životu vidio vampira, ali je vidio slike vampira na predavanjima iz Obrane od mračnih sila. Black je, sa svojom voštanom, bijelom puti, izgledao baš kao vampir.

"Opasna tipčina, jel'da?" reče Stan, koji je gledao Harryja dok je ovaj čitao novine.

"I taj je pobio trinaestero ljudi?" reče Harry vraćajući naslovnu stranicu novina Stanu.

"Jednom jedinom kletvom?"

"Jes' daje", odgovori Stan. "I to još pred svjedoc'ma usred bijela dana. To t' je bila vel'ka frka, jel'da, Ern?"

"Mda", potvrdi Ern sumornim glasom.

Držeći ruke na naslonu, Stan se okrene u naslonjaču da bolje vidi Harryja.

"Black ti je bi' vel'ki pristaša Znaš-već-koga", reče.

"Što, Voldemorta?" priupita ga Harry bez razmišljanja.

Čak i prištevši na Stanovu licu probljijede, a Ern tako naglo zavrti volan da je čitava jedna farmerska kuća morala skočiti u stranu da izmakne autobusu.

"Jes' ti lud?" vrisne Stan. "Što s' mu rek'o ime?"

"Oprosti", ispriča se brže-bolje Harry. "Oprosti, zaboravio sam..."

"Zaboravio!" izusti Stan slabašnim glasom. "Ti vraga, što m' srce tuče!"

"I tako... dakle... Black je bio pristaša Znaš-već-koga?" ponovi Harry kao da se ispričava.

"Aha", potvrdi Stan držeći se svejednako za prsa. "Aha, to jes'. I to jako vjerni, bar se priča tako. E pa sad, kad se mali Harry Potter obračun'o s Znaš-već-s-kim", tu Harry opet nervozno namakne kosu na čelo, "pronašli su sve kompanjone Znaš-već-kog, jel'da, Ern?"

Skorom svi su tad nanjušili daje došo kraj, jer je Znaš-već-ko nest'o pa su s' pokrili uš'ma, al' ne i Sirius Black. Ču sam daje mislijo da b' mog'o bit prvi do Znaš-već-kog ako b' ovaj zavlado.

Što bilo da bilo, ufatilo ga, tog Blacka, posred ul'ce pune bezjaka, a Black ti izvuče štap'ć i rasturi po' ul'ce i zgromi jednog čarobnjaka i tuce bezjaka što s' našlo na putu. Jeza i groza, jel'da? A znadeš ti što ga ondak učini?" prosljedi Stan dramatičnim šaptom.

"Što?" upita ga Harry.

"Smijo se", odgovori mu Stan. "Samo je stajo i smijo se. A kad su došla pojačanja iz Ministarstva magije, oš'o je s njima pitom k'o janje, samo se smijo k'o lud. Jerbo on je stvarno

lud, jel'da, Ern? Jel lud U' nije, a?"

"Ako i nije bio kad je otišao u Azkaban, sad bogme je", reče Ern polako, kao i obično. "Ja bi sebe dig'o u zrak prije nego što bi kročio u to mjesto. AF tako mu treba, nakon onog što je napravio..."

"A jes' se namučili to zataškat, jel'da, Ern?" opet će Stan. "Ipak je cijela ul'ca osla u zrak i tol'ko je bezjaka izgub'lo glavu. Što s' ono rekli, da s' dogodilo, Ern?"

"Rekli su daje plin eksplodir'o", progundā Ernie.

"A sad ti on pobježe", nastavi Stan proučavajući opet Blackovo izmoždeno lice na slici u novinama. "Ni'ko nikad nije iz tog Azkaba-na zbris'o, jel'da, Ern? A kako je onda on. Pojma ti ja nemam kako. Bome strašno, jel'ne? Istinabog, kraj tih čuvara iz Azkabana neće baš dugo lunjat okolo, a Ern?"

Ernie se iznenada strese.

"Daj, Stan, pričaj rade o nečem drugom, budi tako dobar! Sav se naježim kad čujem za te čuvarē iz Azkabana."

Stan neodlučno odloži novine a Harry se nasloni na prozor Moćnog autobusa osjećajući se gore nego ikad. I nehotice pomisli što sve Stan u dvije-tri noći napriča putnicima.

"A jes' ču' što napravi onaj Harry Potter? Taj ti je rođenu tetu napuh'o! I on je bi' u našem busu, jel'da, Ern? Bjež'o je k'o muha bez glave..."

I on je, Harry, prekršio čarobnjačke zakone, baš kao i Sirius Black. Bi li i on zbog napuhavanja tete Marge mogao završiti u Az-kabanu? Harry nije znao ništa pouzdano o tom čarobnjačkom zatvoru, ali svi koji su mu pričali o njemu govorili su istim prestrašenim glasom. Lovočuvar u Hogvvarstu, Hagrid, proveo je lani dva mjeseca u njemu. Harry neće tako skoro zaboraviti izraz strave na Hagrido-vu licu kad su mu rekli kamo ga vode, a Hagrid je jedan od najhrabrijih ljudi koje on poznaje.

Moćni autobus jurio je i dalje kroz mrak rastjerujući ispred sebe grmove i stupove, telefonske javne govornice i drveće, a Harry je ležao, nemiran i jadan, na mekom krevetu. Nakon nekog vremena Stan se sjeti daje Harry platio i za vrući kakao, ali prolije sav kakao po Harryjevu jastuku jer je u tom trenu autobus naglo skrenuo od Anglesea prema Aberdeenu. Čarobnjaci i vještice silazili su jedno za drugim u spavaćim ogrtačima i papučama s gornjih katova i izlazili iz autobusa. Reklo bi se daje svima drago što odlaze.

Na kraju je Harry ostao jedini putnik u autobusu.

"E pa, onda, Neville," reče mu Stan i pljesne rukama, "gdjekamo os ti u Londonu?"

"U Zakutnu ulicu", odgovori mu Harry. "Moš", reče Stan, "paz' sad prim' se za nešt..." Tres! Tutnjali su po cesti Charing Crossa. Harry je sjedio i gledao zgrade i klupe kako se sklanjaju Moćnom autobusu s puta. Nebo je postalo malo svjetlije. Harry će se negdje pritajiti na koji sat, a onda će otići u Gringotts, čim se banka otvori, i nakon toga će otići... ni sam ne zna kamo.

Ern naglo pritisne kočnicu i Moćni autobus se zanesē i zaustavi ispred male i neugledne gostionice, Šupljeg kotlića, iza koje se nalazio čarobni ulaz u Zakutnu ulicu.

"Hvala vam", dobaci Harry Ernu.

Skoči niza stube i pomogne Stanu da mu iskrca na pločnik kovčeg s Hedviginom krletkom na vrhu.

"E pa, zbogom, onda!" pozdravi ga Harry.

Ali Stan ga nije čuo. Još je stajao na vratima autobusa i buljio u mračni ulaz u Šuplji kotlić.

"A, stigao si, Harry!" javi se nečiji glas.

Prije nego što se Harry dospio okrenuti, osjeti na ramenu nečiju ruku. U isti mah Stan vikne:

"Ajuj! Ern, dođi vamo! Vamo dođi!"

Harry digne pogled na čovjeka koji mu je stavio ruku na rame, i osjeti kako mu se želudac zgrčio od muke - naletio je na samog Cor-neliusa Fudgea, ministra magije!

Stan skoči iz autobusa na pločnik.

"Što s' to rekli ministre, kako se to Neville zove?" upita ga uzbuđenim glasom.

Fudge, punašan, onizak čovjek u dugoj, prugastoj pelerini, djelovao je promrzlo i iscrpljeno.

"Neville?" ponovi mršteći se. "Pa, ovo je Harry Potter."

"E pa znao sam!" radosno usklikne Stan. "Ern! Ern! Daj pogodi 'koje Neville! Ern! Otaj ti je Harry Potter! Evo, vidim mu i ožiljka načelu!"

"Da", kiselo potvrdi Fudge. "E pa, drago mi je što je Moćni autobus usput pokupio Harrvja. Ali Harry i ja sad moramo u Šuplji kotlić..."

Fudge pojača pritisak na Harrvjevo rame i povede ga u gostionicu. Na vrata iza šanka izađe pogrbljena spodoba s fenjerom u ruci. Bijaše to Tom, naborani, bezubi gostioničar.

"Pronašli ste ga, gospodine ministre!" usklikne Tom. "Hoćete li štogod popiti? Pivo? Konjak?"

"Možda samo malo čaja", reče Fudge, koji još nije puštao Harrvja iz ruke.

Iza njih se razlegne struganje po podu i dahtanje. Uskoro se pojave Stan i Ern tegleći Harrvjev kovčeg i Hedviginu krletku i motreći uzbuđeno sve oko sebe.

"Što m' nisi rek'o Neville 'ko s' ti zapravo?" upita ga Stan oduševljeno gledajući Harrvja dok je Ernie, sa svojom sovinskom facom, radoznalo virio preko Stanova ramena.

"I molim vas, Tome, jedan separe", nestrpljivo reče Fudge.

"Bok", dobaci Harry tužnim glasom Stanu i Ernu kad Tom mahne Fudgeu prema hodniku iza šanka.

"Ajd' bok, Neville!" dovikne Stan za njim.

Fudge povede Harrvja kroz uski hodnik za Tomovim fenjerom, a onda u mali separe. Nakon što Tom pucne prstima, na ognjištu se upali vatra. Tom se potom nakloni i izađe iz prostorije.

"Sjedi, Harry!" reče Fudge i pokaže mu na stolicu uz vatru.

Harry sjedne osjećajući kako se naježio, unatoč vatri. Fudge skine svoju prugastu pelerinu i odloži je, a onda zadigne hlače zagasito-zelenog odijela i sjedne sučelice Harrvju.

"Ja sam, Harry, Cornelius Fudge, ministar magije."

Dakako daje Harry to znao. On je već jednom vidio Fudgea, ali kako je u tom času nosio očevarobni plašt nevidljivosti, nije smio to sad priznati Fudgeu.

Ponovo se pojavi gostioničar Tom s pregačom pripasanom preko noćne košulje i donese im na pladnju čaj s pogačicama. Stavi pladanj na stol između Fudgea i Harrvja pa izađe iz separea i zatvori vrata za sobom.

"E pa, Harry," reče Fudge točeći čaj, "moram ti priznati da si nam svima zadao grdnh briga. Kako si mogao samo tako pobjeći od tete i tetka! Ja sam već pomislio... ali sad si bar na sigurnome, a to je najvažnije."

Fudge namaze pogačicu maslacem i gurne tanjur prema Harrvju.

"Jedi, Harry, izgledaš mi mrtav umoran. Elem... Bit će ti sigurno drago čuti da smo sanirali sve nezgodne posljedice napuhavanja gospođice Margarete Dursley. Prije nekoliko sati uputili smo u Ka-linin prilaz dva službenika Odjela za ispravljanje čarobnjačkih nezgoda. Oni su lijepo izdušili gospođicu Dursley i izbrisali joj sjećanje na tu nezgodu. Više se ničega ne sjeća. Stvar je ispravljena, baš kao da se ništa nije dogodilo."

Fudge se osmjehne Harrvju iznad ruba svoje šalice, kao ujak koji gleda svoga najdražeg nećaka. Harry, koji nije mogao vjerovati svojim ušima, zausti da nešto kaže, ali kako nije znao što bi rekao, ponovo zatvori usta.

"A, zabrinut si zbog toga što ne znaš kako su na to reagirali tvoji teta i tetak?" priupita ga Fudge. "E pa, neću, Harry, poreći da su jako ljuti na tebe, ali su spremni da te sljedećeg ljeta opet prime pod svoj krov, pod uvjetom da ostaneš u Hogwartu preko božićnih i uskrasnih ferija."

Harrvju se napokon vrati dar govora.

"Ja uvijek ostajem u Hogvvarstu preko božićnih i uskrasnih ferija", reče, "i uopće se ne želim vratiti u Kalinin prilaz."

"No, no, Harry, siguran sam da ćeš drukčije misliti čim se malo smiriš", pripomene Fudge zabrinutim glasom. "Ipak su ti oni najbliži rođaci, i vjerujem da se vi svi skupa volite... ovaj... u duši."

Harry nije imao volje ispravljati Fudgea. Još je čekao da čuje što će biti s njim.

"Sad nam još samo preostaje da odlučimo", nastavi Fudge mažući još jednu pogačicu maslacem, "gdje ćeš provesti posljednja dva tjedna ovih ferija. Predlažem ti da uzmeš sobu ovdje, u Supljem kotliću, i da..."

"Čekajte malo," izlaze Harry, "a što je s mojom kaznom?"

Fudge zatrepće očima.

"Kakvom kaznom?"

"Pa, ja sam se ogriješio o zakon!" reče Harry. "O Dekret o ograničavanju čarobnjačke djelatnosti maloljetnika!"

"Ah, dragi moj dečko, nećemo te ipak kažnjavati zbog takve sitnice!" uzvikne Fudge i nestrpljivo odmahne pogačicom. "To je ipak bio nesretan slučaj! Mi ne šaljemo nikog u Azkaban samo zato što je napuhao tetu!"

To se ipak nikako nije slagalo s Harryjevim dotadašnjim iskustvima s Ministarstvom magije.

"Pa, lani sam dobio službeni ukor samo zato što je kućni vilenjak razbio u tetkovoju kući posudu s pudingom!" reče Harry mršteći se. "I Ministarstvo magije nije zaprijetilo da ću biti isključen iz škole u Hogvvarstu ako se budem i dalje kod kuće bavio magijom!"

Ako Harryja oči nisu varale, Fudge se najednom našao u neprilici.

"Prilike se, Harry, mijenjaju... treba štošta uzeti u obzir... u današnjoj klimi... ne želiš valjda biti isključen iz škole?"

"Dakako da ne želim", odgovori mu Harry.

"Pa, što se onda buniš?" nehajno se nasmiješi Fudge. "Hajde, pojedi bar jednu pogačicu, a ja ću dotle pogledati ima li Tom sobu za tebe."

Kad Fudge izađe iz sobe, Harry se zagleda za njim. Zbivalo se nešto zaista čudno. Zašto gaje Fudge uopće dočekao u Supljem kotliću ako ne da ga kazni zbog onoga što je učinio? I, kad Harry malo bolje promisli, nije valjda uobičajeno da se ministar magije osobno plete u čarobnjačke djelatnosti malodobnika?

Fudge se vrati s gostioničarom Tomom.

"Harry, soba broj jedanaest je slobodna", reče mu Fudge. "Mislim da ćeš se u njoj ugodno osjećati. Samo još nešto, a vjerujem da ćeš i to razumjeti - ne želim da se smucaš po bezjačkom Londonu, je

li ti jasno? Drži se samo Zakutne ulice. I svakog se dana vrati ovamo prije mraka. Valjda ti je jasno zašto? Tom će paziti na tebe umjesto mene."

"Razumijem," polako odvrati Harry, "ali zašto?..."

"Ne bismo valjda htjeli da opet zalutaš?" reče Fudge i srdačno se nasmije. "Ne, ne... najbolje će biti da znamo gdje si... Mislim..." Fudge se glasno nakašlje i uzme svoju prugastu pelerinu. "E, ja sad moram dalje, imam, znaš, posla preko glave." "Jeste li možda ušli u trag Blacku?" upita ga Harry. Fudgeu isklizne iz prstiju srebrna kopča na pelerini.

"Kako, molim? Ah, čuo si i za to... ovaj, nismo, nismo još, ali to je još samo pitanje vremena. Čuvari Azkabana nisu nikad dosad zatajili... i nikad ih još nisam vidio tako ljutite." Fudge se malko naježi. "E pa, onda, do viđenja!"

I pruži ruku Harryju, kojem iznenada, dok se rukovao, padne nešto na pamet.

"Ovaj... gospodine ministre? Smijem li vas nešto zamoliti?"

"Svakako", osmjehne se Fudge.

"Učenici treće godine u Hogvvarstu smiju posjećivati Hogsmeade, ali meni teta i tetak nisu potpisali traženo odobrenje. Ne biste li mi ga vi mogli potpisati?"

Reklo bi se daje Fudgea obuzela nelagoda.

"Ah", uzdahne. "Ne. Ne, žao mi je, Harry, ali ja ti nisam ni roditelj ni skrbnik..."

"Ali vi ste ministar magije", gorljivo će Harry. "Ako mi vi dopustite..."

"Ne, žao mi je, Harry, propisi su propisi", odsječno će Fudge. "Možda ćeš moći dogodine posjetiti Hogsmeade. Zapravo, mislim da će biti bolje da ne ideš tamo... da... e pa, sad zbilja moram dalje. Želim ti, Harry, ugodan boravak ovdje!"

I pošto se po posljednji put osmjehne i stisne Harryju ruku, Fudge izađe iz sobe. Tom priđe Harryju ozarena lica.

"Izvolite za mnom, gospodine Potter", reče mu. "Ja sam već odnio gore vaše stvari..."

Harry pođe za Tomom uz lijepe drvene stube, do vrata s mesin-ganim brojem jedanaest, koja mu Tom otključa i otvori.

U sobi je bio vrlo udoban krevet, nekoliko komada ulaštenog hrastovog pokućstva i vatra što je veselo pucketala, a na vrhu ormara...

"Hedviga!" usklikne Harry.

Bijela sova škljocne kljunom i sleti Harryju na ruku.

"Imate jako pametnu sovu", zasmijulji se Tom. "Stigla je otprilike pet minuta poslije vas. Ako vam bilo što zatreba, gospodine Pot-ter, nemojte se ustručavati da mi kažete."

I ponovo se nakloni i izađe.

Harry je dugo sjedio na krevetu i rastreseno dragao Hedvigu. Nebo koje je vidio kroz prozor naglo se mijenjalo iz zagasita, baršunasta plavetnila u hladnu, čeličnu, zelenu boju, a onda polako u ružičastu, prošaranu zlatnim šarama. Harry je jedva mogao povjerovati da je prije svega nekoliko sati otišao iz Kalinina prilaza, da nije isključen iz škole i da su pred njim dva tjedna u kojima uopće neće vidjeti Durslevjeve.

"Ovo je, Hedviga, bila zbilja čudnovata noć", reče Harry i zijevne.

I ne skinuvši čak ni naočale, zavalio se na jastuke i zaspi.

ŠUPLJI KOTLIĆ

Harryju je trebalo nekoliko dana da se navikne na novu, neobičnu slobodu. Nikad prije nije mogao ustajati kad želi, ni jesti kad mu se prohtije. Mogao je čak i odlaziti kamo god hoće, samo da ostane u Zakutnoj ulici, a kako je ta duga ulica, popločena oblim kamenjem, bila prepuna najzamamnijih čarobnjačkih dućana na svijetu, nije ni pomišljao da prekrši riječ zadanu Fudgeu i odluta u bezjački svijet.

Svakog je jutro doručkovao u Šupljem kotliću, gdje je rado promatrao ostale goste - smiješne male vještice iz provincije, koje su došle u kupovinu na jedan dan, poštovanja vrijedne čarobnjake koji su raspravljali o najnovijem uvodniku u listu Preobrazba danas, divlje vješce i promukle patuljke, a jednom čak i jednu ružnu babus-karu, pravu zlu vješticu, koja je ispod svoje debele, vunene kapuljače naručila porciju prijesne jetre.

Nakon doručka bi Harry otišao u stražnje dvorište, izvadio čarobni štapić, kucnuo njime po trećoj cigli s lijeve strane, iznad kante za smeće, i pričekao da se u zidu otvori nadsvodeni ulaz u Zakutnu ulicu.

Duge sunčane dane provodio je obilazeći dućane i jeduckajući ispod šarenih suncobrana ispred kafića, gdje su ostali gosti pokazivali jedni drugima što su kupili ("Ovo ti je, stari moj, lunaskop - ne moraš više prtljati oko karata Mjesečeve površine, kužiš?"), ili su razgovarali o slučaju Siriusa Blacka ("Ja osobno ne puštam više djecu samu van dok god ga ne strpaju opet u Azkaban"). Harry nije više morao pisati domaću zadaću pod pokrivačem uz pomoć džepne baterije. Sad je lijepo sjedio na jarkom suncu ispred sladoledarnice Floreana Fortescuea i

pisao svoje sastavke uz povremenu pomoć samog Floreana Fortescuea, koji je ne samo znao vrlo mnogo o spa-

ljivanju vještica u srednjem vijeku nego je i svakih pola sata donosio Harryju besplatne voćne kupove.

Otkako je Harry ponovo napunio svoju novčarku zlatnim galeonima, srebrnim srpovima i brončanim knutovima iz svoga sefa kod Gringotts, morao se ozbiljno svladavati da ne potroši odjednom sav taj novac. Neprestance je morao podsjećati sama sebe da će još pet godina pohađati školu u Hogvvarstu, i kako bi mu bilo kad bi morao moljati Durslevjeve da mu dadu novac za knjige čarobnih formula, kad ne bi više mogao kupovati sebi lijepe kolekcije zlatnih hračaka (za hrakomet, čarobnjačku igru sličnu špekulanju u kojoj tvrdi hračci rigaju smrdljivu tekućinu u lice igrača koji je izgubio bod). Isto gaje tako silno mamio i savršeni, pokretljivi model galaksije u velikoj staklenoj kugli, uz koji ne bi više uopće morao slušati predavanja iz astronomije. Ali tjedan dana nakon dolaska u Šuplji kotlić, na najveću ga je kušnju stavio njegov najdraži dućan Birana metlobojska oprema.

Radoznao da vidi što je to izazvalo gužvu u tom dućanu, Harry se probio unutra i ugurao među uzbuđene vještice i čarobnjake, te na netom podignutom podiju ugledao najveličanstveniju metlu koju je vidio u životu.

"Upravo je stigla... prototip..." govorio je čarobnjak četvrtastih čeljusti svom kolegi.

"To je najbrža metla na svijetu, je li, tata?" propitivao se dječak mlađi od Harryja njišući se u očevu naručju.

"Irska je reprezentacija upravo naručila sedam ovakvih ljepotica!" objavio je okupljenima vlasnik dućana. "A Irci su ove godine glavni favoriti za osvajanje Svjetskog kupa!"

Kad se jedna krupna vještica pomaknula ispred Harryja, on pročitao ovaj natpis uz metlu:

VATRENA MUNJA

Ova trkaća metla, najnovija riječ tehnike, ima aerodinamičan, superkvalitetan jasenov držak s politurom tvrdom poput dijamanta i ručno upisanim tvorničkim brojem. Svaka pojedinačno izabrana brezova šiba u repu izoštrena je do aerodinamičnog savršenstva, što Vatrenoj munji daje nenadmašivu ravnotežu i besprijekornu preciznost. Vatrene munje ima akceleraciju od 0 do 250 kilometara na

sat za deset sekundi i opremljena je čarolijom za kočenje kojoj se kod ne može razbiti. Cijenu možete doznati na vlastiti zahtjev.

Cijenu možete doznati na vlastiti zahtjev... Harry nije želio ni nagađati koliko zlata stoji Vatrene munje. Nikad u životu nije ništa više poželio od ovoga. Ipak, još nije izgubio ni jednu utakmicu svojim Nimbusom 2000, i kakva bi smisla bilo da isprazni svoj sef u Gringotts radi Vatrene munje kad već ima izvrsnu metlu? Stoga nije ni pitao za cijenu, ali je gotovo svakog dana navraćao u taj dućan samo da pogleda Vatrene munje.

Međutim, bilo je nekih stvari koje je trebalo kupiti. Otišao je u ljekarnu da popuni svoje zalihe sastojaka čarobnih napitaka, a kako su mu školske pelerine bile već desetak centimetara prekratke za ruke i noge, svratio je i u dućan gospođe Malkin Pelerine za sve prigode i kupio novu odjeću. A najvažnije je bilo kupiti nove školske knjige, među kojima će biti i udžbenici za dva nova predmeta, Skrb za magična stvorenja i Proricanje sudbine.

Dok je razgledavao izlog knjižare, Harry se iznenadi. Umjesto uobičajenih zbirki čarobnih formula s naslovima u zlatotisku, veličine ploča za nogostup, stajao je iza stakla veliki željezni kavez u kojem je bilo sto primjeraka Čudovišne knjige o čudovištima. Knjige su se hrvale i natezale jedna s drugom, bijesno i ogorčeno, tako da su poderane stranice letjele na sve strane.

Harry je izvadio iz džepa svoj popis knjiga i prvi put ga proučio. Čudovišna knjiga o čudovištima bila je navedena kao obvezatan udžbenik za Skrb za magična stvorenja. Sad je tek shvatio zašto mu je Hagrid rekao da će mu ta knjiga dobro doći. Odahnulo je jer se već

pribojavao da Hagrid očekuje od njega pomoć za nekog svog groznog kućnog ljubimca. Kad je ušao u knjižaru Krasopis i bugačica, poslovođa mu pohrli u susret. "Za Hogwarts?" upita ga. "Došli ste nabaviti nove knjige?" "Da", odgovori Harry. "Trebam..." "Sklonite se malo u stranu", nestrpljivo mu reče poslovođa i odgurne ga od sebe. Zatim navuče par vrlo debelih rukavica, dohvati veliki, kvrgavi štap i pođe prema vratima kaveza za Čudovišnu knjigu. "Čekajte malo!" dobaci mu Harry. "Ja već imam tu knjigu." "Imate je?" Poslovođa se lice razvuče od olakšanja. "Hvala Bogu daje imate. Danas su me već pet puta ugrizle..." Zrakom se prolomi zvuk paranja nečega - dvije Čudovišne knjige zgrabile su treću i uzele je parati. "Prestanite! Prestanite!" uzvikne poslovođa pa proturi štap kroz šipke kaveza da razdvoji knjige. "Nikad ih više neću uzeti u prodaju, nikad! Ovo je prava ludnica! Mislio sam da smo se najgore zeznuli kad smo naručili dvjesto primjeraka Nevidljive knjige o nevidljivosti - koštale su nas čitavo bogatstvo, a nikad ih nismo vidjeli... Treba li vam štogod drugo?" "Treba", odgovori Harry i pogleda u svoj popis. "Treba mi knjiga Cassandre Vablatsky Odmagljivanje budućnosti." "Ah, razumijem, upisali ste kolegij Proricanje sudbine, je li?" reče poslovođa svlačeći rukavice i vodeći Harryja u stražnju prostoriju, gdje je bio i kutak posvećen gatanju. Na jednom stoliću bile su naslagane knjige kao što su Predviđanje nepredvidljivog: Osigurajte se od šokova i Razbijene kugle: Kad vam sreća okrene leđa. "Evo izvolite", reče mu poslovođa nakon što se popeo uz ljestve i skinuo s police debelu knjigu u crnom uzevu. "Odmagljivanje budućnosti. Vrlo dobar vodič kroz sve osnovne metode vraćanja - gatanje iz dlana, iz kristalne kugle, iz utrobe ptica..." Ali Harry ga nije više slušao. Pogled mu je bio pao na jednu drugu knjigu izloženu na istom stoliću: Znamenja smrti: Što vam je činiti kad znate da su vam dani odbrojani. "Ah, da sam na vašem mjestu, ja to radije ne bih čitao", nehajno reče knjižar kad opazi u što se Harry zagledao. "Inače ćete početi primjećivati predznake smrti na svakom koraku, a to će vam na kraju utjerati strah u kosti." Ali Harry je i dalje zurio u korice te knjige, na kojima je bio naslikan crni pas, velik kao medvjed, užagrenih očiju. Bio mu je odnekud poznat... Knjižar mu tutne u ruku Odmagljivanje budućnosti. "Možda još nešto?" priupita ga. "Da", odgovori Harry odvajajući pogled od očiju onog psa i zbunjeno gledajući u svoj popis. "Ovaj... trebam još i Preobrazbu po fazama i Zbirku standardnih čarobnih formula, Treći stupanj." Harry je nakon desetak minuta izašao iz knjižare Krasopis i bugačica noseći pod rukom netom kupljene knjige, pa se zaputio natrag, U Šuplji kotlić, jedva primjećujući kuda ide i sudarajući se s prolaznicima. Uspeo se stubama do svoje sobe, ušao i istresao knjige na krevet. Netko je bio pospremio sobu - kroz otvorene prozore nadiralo je sunce. Čuo je autobuse kako tutnje kroz nevidljivu bezjačku ulicu, i vrevu nevidljive svjetine u Zakutnoj ulici. Spazi i svoj odraz u zrcalu iznad umivaonika. "Ono nije mogao biti znamen smrti", prkosno reče svom odrazu. "Jednostavno me uhvatila panika kad sam spazio ono čudo u Mag-nolijinu vijencu. Vjerojatno je to bio samo neki pas litalica..." Automatski podigne ruku i pokuša zagladiti kosu. "Vodiš unaprijed izgublenu bitku, dragi moj", odgovori mu zrcalo sipljivim glasom. Kako su dani odmicali, Harry se sve češće osvrtao na sve strane neće li gdje god spaziti Rona ili Hermionu. Sad kad se bližio početak nove školske godine, sve je više učenika iz

Hogwartsa stizalo u Za-kutnu ulicu. Harry se susreo sa Seamusom Finniganom i Deanom Thomasom, svojim kolegama Grvffindorima, u Biranoj metlobojskoj opremi, gdje su i oni buljili u Vatrenu munju. Nabasao je i na pravog Nevillea Longbottoma, bucmastog i zaboravljivog dječaka, ispred knjižare Krasopis i bugačica. Harry nije zastao da počavrlja s njim. Činilo se daje Neville zagubio svoj popis knjiga pa gaje stroga baka izgrdila na pasja kola. Harry se nadao da baka nikad neće saznati da se on predstavljao kao Neville dok je bježao od Ministarstva magije.

Kad se probudio na posljednji dan ferija, Harry je pomislio da će se bar sutradan vidjeti s Ronom i Hermionom u Hogwarts-ekspresu. Ustao je, obukao se i otišao po posljednji put pogledati Vatrenu munju. Baš dok je razmišljao gdje će ručati, netko izvikne njegovo ime pa se okrene.

"Harry! Harry!"

Ugleda ih kako oboje sjede ispred sladoledarnice Floreana For-tescuea. Ron je bio nevjerojatno pjegav a Hermiona preplanula od sunca. Oduševljeno su mu oboje mahali rukama.

"Konačno!" usklikne Ron smješkajući se Harryju dok je ovaj sjedao uz njih. "Tražili smo te u Šupljem kotliću, ali su nam rekli da

si već otišao, pa smo otišli u Krasopis i bugačicu, i do gospođe Mal-kin, i do..."

"Ja sam već jučer nabavio sve školske potrepštine", objasni im Harry. "A otkud znate da sam odsjeo u Šupljem kotliću?"

"Tata mi je rekao", jednostavno mu odgovori Ron.

Gospodin Weasley, koji je radio u Ministarstvu magije, čuo je, naravno, što se dogodilo teti Margi.

"Jesi li ti, Harry, stvarno napuhao tu svoju tetu?" upita ga Hermiona ozbiljnim glasom.

"Nisam htio", odgovori joj Harry dok se Ron valjao od smijeha. "Jednostavno sam izgubio živce."

"Nije to, Rone, ništa smiješno", oštro će Hermiona. "Stvarno se čudim što Harry nije isključen iz škole."

"I ja se čudim", priznade Harry. "Ne samo isključen nego sam mislio da ću biti i uhićen." Pogledavši Rona, upita ga: "Tvoj tata ne zna ipak zašto me je Fudge pomilovao?"

"Vjerojatno zato što si to bio ti", slegne Ron ramenima svejednako se smijuckajući. "Slavni Harry Potter i te stvari. Mrsko mi je i pomisliti što bi Ministarstvo sa mnom učinilo da sam/a slučajno napuhao tetu. Istina, prvo bi me morali iskupati iz groba jer bi me mama ubila. Uostalom, možeš večeras pitati mog starog. I mi ćemo danas prenoćiti u Šupljem kotliću! Možemo sutra zajedno na kolodvor King's Cross! I Hermiona će s nama!"

Hermiona ushićeno klimne glavom.

"Mama i tata su me jutros dovezli tamo sa svim mojim stvarima za Hogwarts."

"Izvršno!" zadovoljno će Harry. "Pa, jeste li već kupili sve nove knjige i potrepštine?"

"Pogledaj samo ovo!" reče mu Ron, pa izvadi iz torbe dugačku, tanku kutiju i otvori je. "Novi novcati štapić. Trideset pet centimetara dugačak, od vrbe, s jednom vlasu iz jednorogova repa. I kupili smo sve potrebne knjige!" Pa pokaže na veliku torbu ispod svoje stolice. "A što kažeš na one čudovišne knjige, a? Prodavač samo što se nije rasplakao kad smo mu rekli da ih trebamo dvije."

"A što je, Hermiona, sve ovo ovdje?" upita je Harry pokazujući ne na jednu nego na tri krcate torbe na stolici do nje.

"E pa, bit će da sam ja upisala više predmeta nego vi!" reče Hermiona. "To su ti moje knjige za Aritmanciju, Skrb za magična stvorenja, Proricanje sudbine, Proučavanje starih runa, Bezjačke studije..."

"Zašto si uzela i Bezjačke studije?" upita je Ron kolutajući očima prema Harryju. "Pa, ti si

rođena bezjakinja! Mama i tata su ti bezjaci! Ti već znaš sve o njima!"

"Ipak, bit će zanimljivo proučavati ih sa stanovišta čarobnjaka", ozbiljno mu odgovori Hermiona.

"A kad ti, Hermiona, uopće misliš ove godine jesti i spavati?" upita je Harry, a Ron se zasmijulji. Hermiona ih ne udostoji odgovora.

"Ostalo mi je još deset galeona", reče ona zagledajući u svoju novčarku. "U rujnu mi je rođendan pa su mi mama i tata dali nešto novca da si unaprijed kupim dar za rođendan."

"Kako bi bilo da si kupiš još jednu zgodnu knjigu?" priupita je Ron tobože nedužnim glasom.

"Ne, ne dolazi u obzir", mirno mu odgovori Hermiona. "Treba mi zapravo sova. Harry ima Hedvigu, a ti imaš Errola..."

"Nemam", presiječe je Ron u riječi. "Errol pripada cijeloj obitelji. Ja imam samo Šugonju." I izvadi iz džepa svoga ljubimca štakora. "Moram ga odnijeti na liječnički pregled", nadoda stavljajući Šugonju na stol. "Mislim da mu je boravak u Egiptu naškodilo."

Šugonja je bio mršaviji nego prije i brci su mu se nekako ovjesili.

"Ima tu preko puta jedan dućan magičnih stvorenja", reče Harry, koji je u međuvremenu dobro upoznao Zakutnu ulicu. "Možeš ih tamo pitati imaju li kakav lijek za Šugonju, a Hermiona može kupiti sovu."

I tako su platili sladoled i prešli preko ulice da svrate u Magičnu menažeriju.

U njoj je bilo prilično tijesno. Svaki centimetar na zidovima bio je zastrt krletkama. Osjećao se životinjski zadah i bilo je vrlo bučno, jer su zatočenici u krletkama svi kričali, skvičali, klepetali ili frktali. Vještica za tezgom upravo je davala savjete jednom čarobnjaku kako se uzgajaju daždevnjaci sa dvostrukim repom. Harry, Ron i Hermiona dotle su razgledavali krletke.

Dvije velike purpurne žabe krastače upravo su se gostile gutajući mrtve muhe zunzare. Golema kornjača s oklopom optočenim dra-

guljima caklila se uz prozor. Otrovnii narančasti puževi polako su plazili uza stjenke spremnika za vodu. Debeli bijeli zec neprestance se pretvarao u svileni cilindar, pa opet u zeca, proizvodeći praskave zvukove. Bilo je tu i mačaka svih boja, bučna krletka puna gavranova, košara sa čudnim, okruglim krznenim stvorenjima boje senfa što su glasno zujala, a na tezgii velika krletka sa sjajnim crnim štakorima koji su se igrali preskačući jedan drugome preko dugih, golih repova.

Kad je čarobnjak s daždevnjakom dvostrukog repa otišao, Ron se obrati vještici za tezgom:

"Došao sam radi svoga štakora. Nekako mi je izbljedio otkako sam se vratio s njim iz Egipta."

"Metni ga samo tu na tezgu", reče mu vještica vadeći iz džepa teške crne naočale.

Ron izvuče Šugonju iz unutarnjeg džepa i stavi ga na tezgu uz krletku, u kojoj su se crni štakori odmah prestali igrati i približili se da ga bolje pogledaju.

Kao i gotovo sve što je Ron posjedovao, štakora Šugonju dobio je iz druge ruke (prije toga je pripadao Ronovu bratu Percvju) i bio je pomalo izubijan. Osobito je jadno izgledao uz one blistave štakore u krletki.

"Hm", izusti vještica podižući Šugonju s tezge. "A koliko mu je godina?"

"Nemam pojma", odgovori Ron. "Prilično je star. Nekad je pripadao mom bratu."

"A kakve sposobnosti posjeduje?" upita ga vještica pomno promatrajući Šugonju.

"Pa, ovaj..." promuća Ron. Istini za volju, Šugonja nije nikad iskazao nikakve posebne sposobnosti. Vještica prijeđe pogledom sa Šugonjina poderana lijevog uha na prednju šapicu, na kojoj mu je nedostajao jedan prstić, pa glasno otpuhne.

"Ovaj je prošao kroz sito i rešeto", ustvrdi ona.

"Bio je isti ovakav i kad mi ga je Percy dao", reče Ron kao da se brani.

"Jedan obični kućni ili vrtni štakor kao što je ovaj ne može živjeti dulje od tri godine", opet će

vještica. "Ako želiš nešto malo dugo-vječnije, možeš uzeti jednoga od ovih..."

I pokaže na crne štakore, koji odmah počnu iznova preskakivati preko repova. Ron promrmlja:

"Što se prave važni!"

"Pa dobro, ako ga ne želiš zamijeniti, možeš isprobati ovu tink-turu za štakore", reče vještica i izvuče ispod tezge nekakvu crvenu bočicu.

"U redu", reče Ron. "Koliko stoji... ajoj!"

Naglo se sagne jer mu nešto veliko i narančasto skoči s vrha najveće krletke na glavu, a onda se okomi na Šugonju bjesomučno frkćući.

"Nemoj, Krivonjo, nemoj!" vikne vještica, ali Šugonja joj isklizne iz ruke kao mokar sapun, doskoči na pod raširenih nogu i jurne prema vratima.

"Šugonjo!" vikne Ron i pojuri za njim iz dućana. Harry mu se pridruži.

Trebalo im je gotovo deset minuta da pronađu Šugonju, koji se sakrio pod košaricu za smeće ispred Birane metlobojske opreme. Ron strpa uzdrhtalog štakora opet u unutarnji džep i uspravi se trljajući glavu.

"Što je uopće ono bilo?"

"Jedna vrlo velika mačka, ili sasvim mali tigar", odgovori Harry.

"A gdje je Hermiona?"

"Vjerojatno kupuje sovu."

Pođu natrag kroz prometnu ulicu do Magične menažerije. Kad su došli do nje, Hermiona je baš izlazila, ali nije nosila sovu. U naručju je čvrsto držala veliku riđu mačku.

"Kupila si to čudovište?" upita je Ron i zagleda se u nju otvorenih usta.

"Zar nije prekrasan?" ushićeno će Hermiona.

To je stvar ukusa, pomisli Harry. Riđa je mačka imala bujno i pahuljasto krzno, ali je neosporno imala i okserice, te zlovoljnu i nekako zgnječenu njušku, kao da se glavom zabila u zid. Međutim, kako Šugonje nije bilo na vidiku, mačka je zadovoljno prela u Her-mioninu naručju.

"Hermiona, to me je čudo umalo skalpiralo!" ustvrdi Ron.

"Ma nije on to mislio ozbiljno, je li da nisi, Krivonjo?" odvrati Hermiona.

"A što ćemo sa Šugonjom?" upita je Ron pokazujući na izbočinu na svom kaputu. "Njemu je potreban mir i odmor! A kako će mirovati i odmarati se uz ovo čudo?"

"Sad si me podsjetio da si zaboravio ovu svoju tinkturu za njega", reče mu Hermiona i tutne Ronu u ruku crvenu bočicu. "I prestani se brinuti! Krivonja će spavati u mojoj spavaonici a Šugonja u tvojoj! U čemu je problem? Jadni moj Krivonja, ona mi je vještica rekla daje čitavu vječnost bio kod nje, jer ga nitko nije htio."

"Da mi je samo znati zašto", zajedljivo će Ron kad su pošli prema Supljem kotliću.

Gospodina su Weasleyja zatekli u točionici kako čita Dnevni prorok.

"Harry!" nasmiješi se kad digne pogled. "Kako si?"

"Dobro, hvala na pitanju", odgovori Harry. On, Ron i Hermiona pridruže mu se sa svim svojim kupljenim stvarima.

Gospodin Weasley odloži novine, a Harry opazi već dobro mu poznatu sliku Siriusa Blacka kako pilji u njega.

"Nisu ga dakle još uhvatili?" priupita.

"Nisu", odgovori gospodin Weasley neobično ozbiljno. "Povukli su nas sve iz Ministarstva s naših redovitih poslova da pripomogne-mo u potrazi, ali zasad bez ikakva uspjeha."

"A bismo li mi dobili kakvu nagradu da ga ulovimo?" upita ga Ron. "Ne bi bilo zgoreg doći do još neke love..."

"Ne budi smiješan, Rone", reče mu gospodin Weasley, koji je očito bio vrlo napet. "Blacka neće uloviti trinaestogodišnji čarobnjak. Njega će uloviti čuvari Azkabana, pazi što sam ti

rekao!"

U taj čas u točionicu uđe gospođa Weasley natovarena kupljenim stvarima, a za njom blizanci Fred i George, učenici pete godine u Hogwartsu, te nedavno imenovani glavni prefekt Percy i Weas-levjevo najmlađe dijete i jedina kćerka Ginny.

Ginny, koju je Harry oduvijek posebno privlačio, kao daj je bila još zbunjenija nego inače kad ga je sad ugledala, možda i zato što joj je on prošle školske godine spasio život u Hogwartsu. Pocrvenjela je kao rak i promrmljala "Zdravo" a da ga nije ni pogledala. Međutim, Percy mu je svečano pružio ruku, kao da se uopće ne poznaju, i rekao:

"Harry, kako mi je drago što te vidim!"

"Zdravo, Percy!" pozdravi ga Harry svladavajući se da ne prasne u smijeh.

"Nadam se da si dobro?" dostojanstveno reče Percy rukujući se s Harryjem. Bilo je to baš kao da se Harry upoznaje s gradonačelnikom.

"Jesam, hvala lijepa..."

"Harry!" usklikne Fred pa odgurne laktom Percvja i duboko se pokloni. "Sjajno je što te vidim, stari moj..."

"Divota!" reče George, pa odgurne Freda i stisne Harryju ruku. "Apsolutno fenomenalno!" Percy se namrgodi. "E, sad je dosta toga!" reče gospođa Weasley.

"Mama!" opet će Fred kao daj je tek sad opazio majku, pa i njoj stisne ruku. "Pa, ovo je upravo fantastično..."

"Rekla sam da je dosta toga", reče gospođa Weasley odlažući kupljene stvari na praznu stolicu. "Zdravo, dragi moj Harry! Valjda si čuo za veliku novost?" I pokaže na novu novcatu srebrnu značku na Percvjevim prsima. "Već drugi glavni prefekt u našoj familiji!" nadoda nadimljući se od ponosa.

"I zadnji!" procijedi Fred ispod glasa.

"O tome ne dvojim", reče gospođa Weasley i iznenada se na-mršti. "Primijetila sam da vas dvojica niste postali prefekti."

"A zašto bismo i bili prefekti?" priupita je George kao da mu se gadi sama ta pomisao. "Tada bi nam život izgubio sav čar."

Ginny se zasmijulji.

"Trebalo bi da sestri dajete bolji primjer!" odbrusi mu gospođa Weasley.

"Ginny ima i drugu braću koja joj mogu poslužiti kao primjer", uznosito će Percy. "Idem se presvući."

Kad on ode, George duboko uzdahne i reče Harryju:

"Pokušali smo ga strpati u jednu piramidu, ali nas je mama uhvatila na djelu."

Večera je u Šupljem kotliću bila izvrsna. Tom je u separeu spojio tri stola pa je sedmero Weasleyjevih, Harry i Hermiona s užitkom slistilo pet vrsta jela.

"A kako ćemo, tata, sutra do King's Crossa?" upita Fred oca kad su se prihvatili slasnog čokoladnog pudinga.

"Ministarstvo će nam staviti na raspolaganje dva automobila", odgovori gospodin Weasley.

Svi dignu glave i pogledaju ga. "A zašto?" radoznalo će Percy.

"Radi tebe, Percy", ozbiljno će George. "Na autima će biti i zastavice na kojima će pisati VF..."

"... što će reći Važna Faca", objasni Fred.

Svi osim Percvja i gospođe Weasley prasnu u smijeh.

"Zašto nam, oče, Ministarstvo stavlja automobile na raspolaganje?" ponovi Percy pitanje dostojanstvenim glasom.

"Pa, zato što mi više nemamo auta", odgovori mu gospodin Weasley, "a budući da ja tamo radim, čine mi tu uslugu..."

Rekao je to neusiljenim glasom, ali Harry svejedno primijeti da su mu uši pocrvenjele, baš

kao i Ronu kad bi se našao u neprilici.

"Sva je sreća što je tako", živahno nadoda gospođa Weasley. "Znate li uopće koliko vi svi skupa imate prtljage? Putnici bi u bezjač-koj podzemnoj željeznici imali što gledati... Jeste li se svi spakirali?"

"Ron nije još spremio sve svoje stvari u kovčeg", reče Percy pat-ničkim glasom. "Bacio ih je sve na moj krevet."

"Najbolje će biti, Rone, da se odmah spakiraš, jer sutra ujutro nećemo imati mnogo vremena", dobaci gospođa Weasley Ronu, koji osine Percyja pogledom.

Nakon večere svi su bili pospani. Odlazili su jedan za drugim u svoje sobe na katu da provjere jesu li spakirali sve stvari. Ron i Percy spavali su u sobi do Harrvjeve. Harry je upravo zatvorio i zaključao svoj kovčeg kad začuje kroza zid srdite glasove, pa ode vidjeti što je posrijedi.

Vrata sobe broj dvanaest bila su odškrinuta a Percy je vikao na sav glas:

"Bila je ovdje, na mom stoliću, skinuo sam je daje ulaštim..."

"Nisam je ni pipnuo, shvaćaš?" odvrati mu Ron isto tako glasno.

"Što se dogodilo?" upita ih Harry.

"Nestala mi je značka glavnog prefekta", odgovori Percy i okrene se Harryju.

"Nestala je i Šugonjina tinktura", nadopuni ga Ron vadeći stvari iz svoga kovčega da još jednom provjeri. "Možda sam je ostavio dolje, u točionici..."

"Ne ideš ti nikamo dok ne nađemo moju značku!" prodere se Percy.

"Ja sam se već spakirao pa ću ja potražiti bočicu", reče Harry Ronu i ode niza stube u prizemlje.

Bio je na pola puta u hodniku koji je vodio do točionice kad začuje iz separea još dva srdita glasa. Začas prepozna glasove gospodina Weasleyja i njegove supruge. Oklijevao je čas jer nije želio da oni saznaju da ih je čuo kako se svađaju, ali je zastao u hodu kad je čuo da i njega spominju, pa se približi vratima separea.

"... nema smisla da mu baš ništa ne kažemo", gorljivo je govorio gospodin Weasley. "Harry ima pravo da to zna. Ja sam govorio to i Fudgeu, ali Fudge uporno postupa s Harrvjem kao s djetetom. A njemu je već trinaest godina i..."

"Arthure, njega bi to užasno pogodilo!" ustvrdi gospođa Weasley prodornim glasom. "Zar zbilja želiš da se on vrati u školu s tim opterećenjem? Pa on je, zaboga, sretan što to ne zna!"

"Ja ga ne želim uplašiti, nego samo upozoriti da bude na oprezu!" odbrusi joj gospodin Weasley. "Pa, znaš valjda kakvi su Harry i Ron, kako sami okolo šalabazaju - već su dva puta bili u Zabranjenoj šumi! Harry ne smije to učiniti ove godine! Kad samo pomislim što mu se moglo dogoditi one noći kad je pobjegao od kuće! Da ga nije pokupio Moćni autobus, kladio bih se da bi izgubio glavu prije nego što bi mu Ministarstvo ušlo u trag."

"Ipak, nije izgubio glavu, živ je i zdrav, pa kakvog onda ima smisla..."

"Molly, kažu daje Sirius Black lud, i možda je to istina, ali je bio dovoljno pametan da pobjegne iz Azkabana, što se inače smatra nemogućim. Otada je prošlo već tri tjedna a da mu nitko nije ušao u trag, i bez obzira na sve ono što Fudge danomice izjavljuje Dnevnom proroku, prije ćemo izmisliti čarobne štapiće koji sami izvode čarolije nego što ćemo njega uloviti. Jedino što pouzdano znamo, to je koga Black traži..."

"Ali Harry će u Hogwartsu biti na sigurnome."

"Mi smo mislili i da je Azkaban siguran zatvor. Ako je Black uspio pobjeći iz Azkabana, onda može i u Hogwarts upasti."

"Ali nitko pouzdano ne zna da Black traži baš Harrvja..."

Razlegne se tup udarac po drvu. Harry pomisli daje to gospodin Weasley udario šakom o stol.

"Molly, koliko ti puta moram to ponoviti? O tome nije pisalo u novinama jer Fudge nije želio da se to razglasi, ali Fudge je otišao u Azkaban još one iste noći kad je Black pobjegao."

Čuvari su mu rekli daje Black već dulje vrijeme nešto govorio u snu. I to uvijek iste riječi: 'U Hogvvarstu je on... u Hogvvarstu...' Black je sumanut, Molly, i on kani ubiti Harrvja. Ako me baš pitaš, ja bih rekao da on vjeruje da bi se ubojstvom Harrvja Znaš-već-tko vratio na vlast. Black je sve izgubio one noći kad je Harry stao na kraj Znaš-već-kome, a u Azka-banu je imao dvanaest godina vremena da premišlja o tome..."

Nastane šutnja. Harry se još više približi vratima ne bi li još štogod čuo.

"Dobro, Arthure, ti svakako moraš učiniti ono što misliš da je pravo. Ali zaboravljaš na Albusa Dumbledorea. Ja mislim da se Harrvju ne može u Hogwartsu ništa dogoditi dok je god Dumbledore-ov ravnatelj škole. Valjda i on zna za sve ovo?"

"Dakako da zna. Morali smo ga pitati ima li što protiv toga da čuvari iz Azkabana čuvaju prilaze školi. Nije mu to bilo drago, ali je na kraju pristao."

"Nije mu bilo drago? Zašto mu to ne bi bilo drago ako su oni tamo radi toga da uhvate Blacka?"

"Dumbledore ne voli čuvare Azkabana", odgovori gospodin Weasley. "A ne volim ih ni ja, kad je već o tome riječ... ali kad im as posla s čarobnjakom kakav je Black, katkad se moraš udružiti i s onima kojih se inače kloniš."

"Ako oni spase Harrvju glavu..."

"... onda ni ja više neću nikad ni riječi zucnuti protiv njih", umorno će gospodin Weasley.

"Kasno je, Molly, idemo radije gore..."

Harry začuje kako se pomiču stolice. Brže-bolje tiho odbrza hodnikom prema točionici i nestane. Otvore se vrata separea, a nakon nekoliko sekunda Harry razabere po njihovim koracima da se gospodin i gospođa Weasley penju uza stube.

Bočica tinkture za štakore ležala je pod stolom za kojim su te večeri sjedili. Harry pričekava dok ne začuje kako su se vrata sobe gospodina Weasleyja i njegove supruge zatvorila, a onda pohrli i on s bočicom uza stube.

Fred i George čučali su u sjeni na odmorištu i previjali se od smijeha slušajući kako Percy temeljito pretražuje svoju i Ronovu sobu tražeći svoju značku.

"Značka je kod nas", šapne Fred Harrvju. "Malo smo je prepravili."

Na znački je sad pisalo Veliki glavonja.

Harry se usiljeno nasmije i odnese Ronu njegovu bočicu, a onda se zatvori u svoju sobu i legne.

Sirius Black dakle traži njega! Time se može sve objasniti. Fudge je bio onako velikodušan prema njemu samo zato što mu je odla-nulo kad je vidio da je on živ i zdrav. Harry mu je morao obećati da će se zadržavati samo u Zakutnoj ulici, jer je tu bilo mnogo čarobnjaka koji će paziti na njega. I poslat će im dva automobila Ministarstva da ih sutra odvezu na kolodvor kako bi Weasleyjevi pripazili na Harrvja dok se ne ukrca u vlak.

Dok je ležao i osluškivao prigušene glasove iz susjedne sobe, čudio se sam sebi što se nije jače uplašio. Sirius Black pobio je jednom jedinom kletvom trinaestero ljudi. Gospodin i gospođa Weasley očito misle da bi Harrvja uhvatila panika kad bi saznao istinu. Ali Harry se dušom i srcem slagao s gospodom Weasley da je za njega najsigurnije mjesto na svijetu ondje gdje se nalazi Albus Dumbledore. Pa, zar ljudi ne govore daje Dumbledore jedina osoba koje se lord Voldemort ikad bojao? Valjda ga se i Black, kao Voldemortova desna ruka, isto tako boji?

A onda, tu su i čuvari Azkabana o kojima svi govore na sva usta. Reklo bi se da se većina ljudi njih boji kao samog nečastivog. Ako oni čuvaju sve prilaze školi, sva je prilika da Black neće moći upasti u Hogwarts.

Ali, sve u svemu, ono što je Harrvja i dalje najviše mučilo bila je činjenica da su mu šanse da posjeti Hogsmeade ravne nuli. Nitko ne želi da Harry napusti dobro čuvan dvorac dok god Blacka ne ulove. Zapravo je Harry slutio da će na njega dobro paziti na svakom koraku dok

god ne prođe ta opasnost.

Srdito se zagleda u tamni strop. Zar oni zbilja misle da se on ne zna sam čuvati? Već se tri puta izvukao iz šapa lorda Voldemorta, pa neće biti da se ne zna braniti...

Iznenada mu izađe pred oči ona zvijer koju je spazio u sjeni u Magnolijinu vijencu. Što ćeš učiniti kad budeš znao da ti prijete smrtna opasnost...

"Neće mene nitko ubiti!" naglas će Harry.

"Takvog te volim, dragoviću", pospano mu odgovori zrcalo.

DEMENTOR

Tom je sutradan ujutro probudio Harryja, sa svojim uobičajenim bezubim osmijehom i šalicom čaja. Harry se obukao i upravo nagovarao nezadovoljnu Hedvigu da se vrati u krletku kad Ron upadne u sobu zle volje, navlačeći majicu preko glave.

"Što prije stignemo na vlak, to bolje", reče. "Hvala Bogu što ću se bar u Hogvvarstu riješiti Percvja. Sad me okrivljuje da sam mu pro-lio čaj na fotku Penelope Cleanvater. Znaš, one njegove cure", naceri se Ron. "Sakrila je facu pod okvir jer joj je nos sav uprljan..."

"Moram ti nešto reći", počne Harry, ali ih u razgovoru prekinu Fred i George, koji su došli čestitati Ronu što je opet uspio razbjesniti Percvja.

Otišli su na doručak u prizemlje, gdje je gospodin Weasley, namrštena čela, upravo čitao naslovnu stranicu Dnevnog proroka, a gospođa Weasley pričala Hermioni i Ginny kako je u mlađim danima spravila ljubavni napitak. Sve su se tri smijuljile i hihotale.

"Što si mi ono htio reći?" upita Ron Harryja kad su sjeli za stol.

"Poslije ću ti pričati", promrmlja Harry nakon što je Percy uletio u sobu kao furija.

U onoj gužvi oko odlaska, Harry nije imao prilike porazgovarati s Ronom i Hermionom. Svi su bili zauzeti nošenjem teških kovčega niz uske stube u Šupljem kotliću i slaganjem prtljage pokraj vrata, s Hedvigom i Hermesom, Percvjevom šarenom kukuvijom, u krletkama na vrhu brda prtljage. Iz jedne male pletene košare dopiralo je glasno puhanje.

"Dobro, dobro, Krivonjo", umirivala je Hermiona svog mačka. "U vlaku ću te pustiti iz košare."

"Nećeš, bogami!" odbrusi joj Ron. "Što bi onda moj jadni Šugonja?"

I pokaže na svoja prsa na kojima se po velikoj izbočini vidjelo da mu se Šugonja sklupčao u džepu.

Gospodin Weasley, koji je vani čekao da se pojave automobili Ministarstva, pomoli glavu na vratima i reče:

"Stigli su. Dođi, Harry!"

Gospodin Weasley otprati Harryja onih nekoliko koraka do prvog od dva staromodna tamnozeleno automobila, u kojima su za upravljačima sjedili čarobnjaci u odijelima od samta smaragdne boje i nepovjerljivo gledali oko sebe.

"Upadaj, Harry!" reče mu gospodin Weasley zirkajući na obje strane prometne ulice.

Harry sjedne na stražnje sjedalo, a ubrzo mu se pridruže Hermiona, Ron i, na Ronovo ogorčenje, Percy.

Put do kolodvora King's Cross prošao je mirno u usporedbi s Harryjevom vožnjom Moćnim autobusom. Automobili Ministarstva magije izgledali su gotovo sasvim obično, iako je Harry primijetio da se provlače kroz rupe u prometu kroz koje se ne bi uspio provući tetak Vernon svojim službenim autom. Stigli su na kolodvor dvadeset minuta prije vremena. Vozači automobila našli su im kolica za prtljagu, iskricali njihove kovčege, dotaknuli kape u znak pozdrava gospodinu Weasleyju i otišli dalje. Uspjeli su na neki način izbiti na čelo kolone što je stajala pred semaforom.

Na cijelom putu do kolodvora gospodin Weasley ostao je u blizini Harryja.

"E pa, u redu", reče gledajući oko sebe. "Budući da nas ima mnogo, podijelit ćemo se na parove. Ja idem prvi s Harryjem."

I gospodin Weasley polako pođe gurajući pred sobom Harryjeva kolica prema pregradi koja je dijelila dva perona. Reklo bi se da ga posebice zanima vlak Inter-City 125 koji je netom bio stigao na peron broj devet. Značajno pogledavši Harryja, bezbrižno se nasloni na pregradu. Harry učini isto tako.

Sljedećeg trenutka provukli su se obojica sa strane kroz čvrstu metalnu pregradu na peron broj devet i tri četvrt i digli pogled na Hogwarts-ekspres, skrletnu parnu lokomotivu, oko koje su vještice i čarobnjaci ispraćali djecu na vlak.

Odjednom se iza Harryja pojave Percy i Ginny. Očito su trkom bili prošli kroz pregradu jer su bili zadihani.

"Ah, eno i Penelope!" usklikne Percy, zagladi kosu i ponovo po-rumeni. Ginny ulovi Harryjev pogled pa se oboje okrenu na stranu da prikriju smijeh dok je Percy dostojanstvenim korakom prilazio djevojci duge, kovrčave kose. Percy se tako isprsi da djevojka nije mogla ne primijetiti sjajnu značku na njegovim prsima.

Kad su im se pridružili ostali Weasleyjevi i Hermiona, gospodin Weasley i Harry povelu su povorku prema kraju vlaka, pored punih odjeljaka, do vagona koji je izgledao potpuno prazan. Ukrcali su u njega kovčege, smjestili Hedvigu i Krivonju u prostor za prtljagu i izašli opet iz vagona da se pozdrave s gospodinom Weasleyjem i njegovom suprugom.

Gospođa Weasley izljubila je svu svoju djecu, pa onda i Hermio-nu i, najposlije, Harryja. On se zbunio, ali mu je bilo i drago kad ga je još jednom zagrlila.

"Čuvaj se, Harry, molim te!" rekla mu je kad se uspravila, neobično sjajnih očiju. Zatim je otvorila svoju golemu torbu i rekla: "Napravila sam vam svima sendviče. Izvoli, Rone... ne, nisu s usoljenom govedinom... Frede? Gdje je Fred? A, tu si, dušo..."

"Harry!" tiho će gospodin Weasley. "Dođi načas ovamo!"

I mahne glavom prema jednom stupu, a Harry pođe za njim ostavljajući ostale okupljene oko gospođe Weasley.

"Moram ti još nešto reći prije nego što se rastanemo..." počne gospodin Weasley napetim glasom.

"Sve je u redu, gospodine Weasley", reče mu Harry. "Već znam o čemu se radi."

"Znaš? Otkud znaš?"

"Ja sam... ovaj... čuo sam vas sinoć kako razgovarate s gospođom Weasley. Slučajno sam vas čuo", brže-bolje nadoda Harry. "Žao mi je..."

"Ja sam zapravo želio da ti to saznaš na neki drugi način", reče gospodin Weasley pomalo zabrinuto.

"Ne, ne... sve je to u redu, časna čarobnjačka. Na ovaj način niste prekršili riječ zadanu Fudgeu, a ja znam što je posrijedi."

"Harry, ti si se sigurno jako uplašio..."

"Nisam", iskreno odgovori Harry. "Kad vam kažem..." nadoda videći da mu gospodin Weasley ne vjeruje. "Ja ne želim izigravati ju-

naka, ali ozbiljno mislim da Sirius Black ne može ipak biti opasniji od Voldemorta."

Kad je začuo to ime, gospodin Weasley se lecne, ali prijeđe preko toga.

"Harry, ja znam, ovaj, da ti imaš jače živce nego što Fudge vjerojatno misli, i dakako da mi je drago što se ne bojiš, ali..."

"Arthure!" zovne muža gospođa Weasley, koja je upravo tjerala ostale da se popnu u vlak.

"Arthure, što to tamo radiš? Vrijeme je za polazak!"

"Evo, Molly, dolazi i Harry!" dovikne joj gospodin Weasley, ali se opet okrene Harryju i nastavi tiše i užurbanije: "Čuj, volio bih da mi obećaš..."

"... da ću biti dobar dečko i da neću izlaziti iz dvorca?" sumorno će Harry.

"Ne samo to", opet će gospodin Weasley, koji je bio ozbiljniji nego što gaje Harry ikad vidio.

"Harry, zakuni mi se da nećeš nikad potražiti Blacka!"

Harry se zagleda u njega i priupita:

"Kako, molim?"

Odjekne dug zvižduk lokomotive. Kondukteri su išli uz vlak i bučno zatvarali vrata na vagonima.

"Obećaj mi, Harry," nastavi gospodin Weasley govoreći još brže nego do tada, "da ćeš, što god se dogodilo..."

"Zašto bih ja tražio nekoga za koga znam da me želi ubiti?" upita ga Harry zabezeknuto.

"Zakuni mi se ipak da ćeš, što god možda čuo..."

"Arthure, požuri!" dovikne mu gospođa Weasley.

Para je šištala iz lokomotive. Vlak krene. Harry otrči do vrata svog odjeljka, a Ron ih širom otvori i skloni se da ga propusti unutra. Zatim se obojica nagnu kroz prozor i počnu mahati gospodinu Weasleyju i njegovoj supruzi. Mahali su sve dok vlak nije ušao u zavoj i zapriječio im vidik.

"Moram porazgovarati s vama nasamo", promrmlja Harry Ronu i Hermioni dok je vlak povećavao brzinu.

"Briši, Ginny!" reče Ron sestri.

"E, baš lijepo od vas!" uvrijeđeno će Ginny i ljutito se udalji.

Harry, Ron i Hermiona pođu hodnikom tražeći prazan odjeljak, ali su svi odjeljci bili puni osim onoga koji je bio na samom kraju vlaka.

U njemu je bio samo jedan putnik, čovjek koji je sjedio uz prozor i čvrsto spavao. Harry, Ron i Hermiona zastali su na vratima. Hog-warts-ekspres bio je oduvijek rezerviran za učenike i još nikad nisu u njemu vidjeli nijednu odraslu osobu, osim vještice koja je nudila hranu na kolicima.

Neznanac je imao na sebi neobično otrcanu čarobnjačku odjeću, pokrpanu na više mjesta. Reklo bi se daje bolestan i iscrpljen. Iako još poprilično mlad, svijetlosmeđa kosa bila mu je prošarana sjedi-nama.

"Što mislite, tko je ovaj?" prosiće Ron dok su zatvarali za sobom klizna vrata i sjedali što dalje od prozora.

"Profesor R. J. Lupin", odgovori mu šaptom Hermiona.

"Otkud znaš?"

"Piše mu na koferu", otpovrne Hermiona pokazujući na mrežu za prtljagu iznad putnikove glave. U mreži se nalazio mali, oguljeni kovčeg uredno povezan više puta uzicom. U jednom kutu kovčežića bijaše izlizanim slovima ispisano ime vlasnika "Profesor R. J. Lupin".

"Da mi je znati što predaje?" reče Ron i namršti se promatrajući bljedunjavi profil profesora Lupina.

"Pa, to je bar jasno", prošapće Hermiona. "Ostalo je samo jedno neupražnjeno mjesto, zar ne? Obrana od mračnih sila."

Harry, Ron i Hermiona promijenili su već dva profesora iz tog predmeta. Ijedan i drugi predavali su im samo godinu dana. Govorkalo se daje taj predmet u njihovoj školi uklet.

"E pa, nadam se daje dorastao tom poslu", sumnjičavo će Ron. "Čini mi se da bi ga jedan dobar urok mogao dokrajčiti, zar ne?" U svakom slučaju... okrene se Harryju, "što si nam ono htio reći?"

Harry im ispriповjedi sve o prepirci između gospodina Weasleyja i njegove supruge, i o tome na što gaje maloprije upozorio gospodin Weasley. Kad je dovršio, Ron je ostao zgranut a Hermiona je rukama pokrila usta. Napokon ih skine i reče:

"Sirius Black je pobjegao iz zatvora da ubije tebe? O, Harry... stvarno ćeš se morati jako, jako dobro čuvati. Ne izazivaj nevolju, Harry..."

"Ne izazivam ja uopće nevolju", razdražljivo će Harry. "Nevolja obično sama nalazi mene."

"Harry bi zbilja morao biti blesav kao noć kad bi potražio tog luđaka koji ga želi ubiti", reče

Ron drhtavim glasom.

Oboje su tu obavijest primili gore nego što je Harry očekivao. Činilo se da se i Ron i Hermiona mnogo više boje Blacka nego on.

"Nitko ne zna kako je on zapravo pobjegao iz Azkabana", nastavi Ron tjeskobnim glasom.

"Nikome to nije prije njega pošlo za rukom. Osim toga, na njega su posebno dobro pazili."

"Ali sigurno će ga uhvatiti, zar ne?" ozbiljno će Hermiona. "Mislim, traže ga čak i bezjaci..."

"Kakav je to šum?" iznenada će Ron.

Odnekud je dopirale tiho, metalno pištanje. Pogledaju na sve strane oko sebe.

"To, Harry, dolazi iz tvog kofera", reče Ron pa ustane i posegne u mrežu za prtljagu. Malo zatim izvuče iz Harryjeve odjeće u kovčegu džepni cinkoskop, koji se zavrti na njegovu dlanu blistajući kao dragulj.

"Je li ti to cinkoskop?" radoznalo zapita Hermiona i ustane da bolje vidi.

"Aha... ali prilično jeftin, znaš", odgovori Ron. "Kad sam ga zavezao Errolu za nogu da ga pošaljem Harryju, odjednom se počeo bez veze vrtjeti."

"A da nisi u tom trenutku ipak radio nešto zazorno?" lukavo ga upita Hermiona.

"Ma nisam! Ovaj... nisam se možda smio poslužiti Errolom. Znaš da on nije više za duge letove... ali kako bih inače poslao Harryju dar?"

"Vrati ga radije u kofer", reče mu Harry jer je džepni cinkoskop prodorno i dalje pištao. "Još bi mogao i ovoga probuditi."

I mahne glavom prema profesoru Lupinu. Ron strpa džepni cinkoskop u par starih čarapa tetka Vernona, čime priguši pištanje, a onda zatvori kovčeg.

"Možemo ga dati da ga pregledaju u Hogsmeadeu", reče Ron i zavalj se na naslon sjedala.

"Takve se stvarčice mogu kupiti kod Derviša i Bangesa, magični instrumenti i slične stvari. Tako su mi bar rekli Fred i George."

"Znaš li ti nešto više o Hogsmeadeu?" znatiželjno ga upita Hermiona. "Pročitala sam negdje daje to jedino naselje u Velikoj Britaniji u kojem nema nijednog bezjaka..."

"Aha, mislim da je to točno", odgovori Ron nekako nemarno, "ali mene to mjesto ne zanima zbog toga. Meni je samo do Medi-čamice!"

"A što ti je to?" priupita ga Hermiona.

"To ti je trgovina slastica", odgovori joj Ron sa sanjivim izrazom na licu, "u kojoj ima svega i svačega... Paprenih vražićaka od kojih ti dim izbija na usta... i velike debele čokoladne kugle punjene pjenastom kremom od jagoda i tučenog vrhnja, i izvrsna šećerna pera koja možeš cuclati u razredu a da izgleda kao da razmišljaš što ćeš napisati..."

"Ali Hogsmeade je i inače zanimljivo mjesto, zar ne?" navaljivala je dalje Hermiona. "U Povijesnim čarobnjačkim mjestima piše daje mjesna gostionica 1612. godine bila središte goblinske bune, a daje Vrištava daščara navodno najgušće naseljeno mjesto duhova u Velikoj Britaniji..."

"... i mjesto na kojem od debelih pjenušavih kugli šerbeta, dok ih cuclaš, lebdiš na nekoliko centimetara iznad zemlje", nadopuni je Ron, koji očito nije uopće slušao što Hermiona govori. Hermiona svrne pogled na Harryja.

"Kako će biti lijepo otići malo iz škole i obići taj Hogsmeade, je li?"

"Hja, valjda hoće", progundā Harry. "Pričat ćete mi kad se vratite."

"Kako to misliš?" upita ga Ron.

"Ja neću moći ići s vama. Durslevjevi mi nisu htjeli potpisati odobrenje, a nije htio ni Fudge." Ron se zgrozi.

"Ne smiješ ići s nama? Ma... to ne može biti... Odobrit će ti već McGonagallica, ili netko drugi..."

Harry se promuklo nasmije. Predstojnica Grvffindorskog doma, profesorica McGonagall, bila je vrlo stroga.

"... ili možemo pitati Freda i Georgea koji poznaju svaki tajni izlaz iz dvorca..."

"Rone!" oštro će Hermiona. "Ja mislim da se Harry ne smije is-kradati iz škole dok je god Black na slobodi..."

"Aha, mislim da će mi to isto reći i McGonagallica kad je zamolim za odobrenje", ogorčeno će Harry.

"Ali, ako mi budemo s njim", vatreno će Ron Hermioni, "Black se neće usuditi..."

"Ma nemoj, Rone, pričati gluposti!" odbrusi mu Hermiona. "Black je već pobio masu ljudi usred prometne ulice, pa zar misliš da će se ustručavati napasti Harryja samo zato što smo mi s njim?"

Dok je to govorila, petljala je nešto oko remenja na Krivonjinoj košarici.

"Ne puštaj to čudovište iz košare!" reče joj Ron, ali je zakasnio. Krivonja je, onako lakonog, iskočio iz košarice, protegnuo se, zijev-nuo i skočio Ronu na koljena. Izbočina na Ronovu kaputu zadrhti, a Ron Ijutito baci Krivonju sa sebe.

"Briši!"

"Nemoj tako, Rone!" Ijutito će Hermiona.

Ron zausti da joj odgovori, ali se uto profesor Lupin pomakne na svom mjestu. Prestrašeno su ga pogledali, ali on samo okrene glavu na drugu stranu, pomalo otvorenih usta, i nastavi spavati.

Hogwarts-ekspres kretao se neprestano na sjever a krajolik je bivao sve divljiji i mračniji. Oblaci su se zgušnjavali. Učenici su jurcali amo-tamo pored vrata njihova odjeljka. Krivonja se skrasio na praznom sjedalu, zgnječenu je njušku okrenuo Ronu a pogled žutih očiju upro u Ronov gornji džep.

O podne je debeljuškasta vještica stigla sa svojim kolicima i do vrata njihova odjeljka.

"Ne mislite li da bi ga ipak trebalo probuditi?" zbunjeno zapita Ron pokazujući glavom na profesora Lupina. "Čini mi se da bi mu dobro došlo da nešto prigrize."

Hermiona oprezno priđe profesoru Lupinu i reče mu:

"Ovaj... gospodine profesore? Oprostite... gospodine profesore?"

Ali profesor se nije ni maknuo.

"Pustite ga, dušo", reče vještica pružajući Harryju poveću hrpu sočnih kolača. "Ako bude gladan kad se probudi, ja ću biti tamo naprijed, kod strojovođe."

"Valjda spava?" tiho reče Ron kad vještica zatvori za sobom klizna vrata. "Mislim... nije valjda umro?"

"Nije, nije, diše", šapne Hermiona uzimajući od Harryja kolač.

Iako im možda nije bio najbolje društvo, prisutnost profesora Lupina imala je i svoje prednosti. Negdje usred popodneva, baš kad je počela padati kiša zastirući vidik na valovite brežuljke, začuli su opet iz hodnika korake i na vratima se pojavila trojka koja im je najmanje bila po volji: Dračo Malfov sa svoja dva pajdaša, Vincentom Crabbeom i Gregorvjem Gobleom.

Dračo Malfoy i Harry bili su neprijatelji otkako su se prvi put susreli, na prvom putovanju vlakom u Hogwarts. Malfov, blijeda, šiljasta i podrugljiva lica, bio je član Slytherina i igrao je tragača u njihovoj metlobojskoj ekipi, na istom onom mjestu na kojem je Harry igrao u griffindorskoj ekipi. A Crabbe i Goble kao da su postojali samo zato da izvršavaju Malfoveve naloge. Obojica su bili plećati i mišićavi. Crabbe je bio nešto viši, zadrigle šije i paževske frizure. Goble je pak imao kratku, oštru kosu i dugačke ruke poput gorile.

"Oho, gledajte koga ovdje imamo!" reče Malfoy svojim lijenim, otegnutim glasom otvarajući širom vrata odjeljka. "Potty i Vižle!"

Crabbe i Goble nacere se poput trolova.

"Čuo sam, Weasley, da ti se stari ljetos domogao nekakva zlata", nastavi Malfoy. "Da ti nije možda stara odapela od šoka?"

Ron je tako naglo ustao daje srušio Krivonjinu košaricu na pod. Profesor Lupin frkne u snu.
"A tko vam je ovaj?" zapita Malfoy i automatski ustukne kad spazi Lupina.
"Naš novi profesor", odgovori mu Harry, koji je također ustao da zadrži Rona ako ovaj navali na Malfoya. "Što si to, Malfov, rekao?"
Malfoveve se svijetle oči suze. Ipak nije bio toliko lud da zapo-djene kavgu pred nosom jednog profesora.
"Ajdemo dalje", kivno promrmlja Crabbeu i Goyleu pa se sva trojica izgube.
Harry i Ron ponovo sjednu. Ron je trljao zglavke na prstima.
"Ove godine neću trpjeti nikakve gluposti od Malfova", reče Iju-tito. "Ozbiljno vam kažem. Ako još nešto zucne o mojoj familiji, zgrabit ću ga za glavu i..."
I žestoko zamahne rukom po zraku.
"Rone", šapne mu Hermiona pokazujući na profesora Lupina. "Pazi što govoriš..."
Ali profesor Lupin je svejednako čvrsto spavao.
Dok je vlak i dalje jurio na sjever, kiša se pojačavala. Prozori su poprimili gustu, svjetlucavu sivu boju koja je malo-pomalo tamnjela sve dok se u hodnicima i iznad mreža za prtljagu nisu upalila svjetla. Vlak je kloparao, kiša pljuštala, vjetar zavijao, a profesor Lupin je svejednako spavao.
"Mora da smo već blizu", reče Ron i nagne se da pogleda mimo profesora Lupina kroz potpuno crni prozor.
Tek što je on to rekao, vlak je počeo usporavati.
"Sjajno!" opet će Ron, ustane i oprezno prođe mimo profesora Lupina da pokuša razabrati nešto kroz prozor. "Umirem od gladi, jedva čekam taj pir..."
"Nismo još mogli stići", napomene Hermiona gledajući na sat.
"Pa, zašto se onda zaustavljamo?"
Vlak je išao sve sporije i sporije. Kako je buka klipova u paro-stroju slabjela, vjetar i kiša sve su bučnije šibali po prozorima.
Harry, koji je sjedio najbliže vratima, ustane da zaviri u hodnik. Duž čitava hodnika izvirivale su iz odjeljaka radoznale glave.
Vlak se naglo zaustavio, a po dalekoj lupi i treskanju razabrali su daje prtljaga popadala iz mreža u drugim odjeljcima. A onda se iznenada pogase sva svjetla i zavlada mrkli mrak.
"Što je to?" dopre Ronov glas odnekud iza Harryja.
"Joj!" jaukne Hermiona. "Rone, stao si mi na nogu!"
Harry se vrati pipajući oko sebe do svog mjesta.
"Misliš da je nekakav kvar u pitanju?"
"Nemam pojma..."
Razlegne se nekakvo struganje i Harry opazi Ronovu mutnu, crnu priliku kako briše prozor i izviruje kroz njega.
"Tu se nešto vani kreće", reče Ron. "Čini mi se da se neki ljudi penju u vlak.."
Iznenada se otvore vrata i netko se opruzi preko Harryjevih nogu.
"Oprostite! Znete li možda što se to događa? Joj! Oprostite..."
"Zdravo, Neville!" reče Harry pipajući oko sebe u mraku i podižući Nevillea za pelerinu.
"Harry? To si ti? Što se to događa?"
"Nemam pojma. Sjedi radije..."
Začuje se glasno frktanje i bolni jauk. Neville umalo da nije sjeo na Krivonju.
"Idem ja pitati strojovođu što se to događa", reče Hermiona. Harry osjeti kako ona prolazi mimo njega i začuje kako se opet otvaraju vrata, pa nekakav udarac i dva glasna bolna jauka.
"Tko je to?"
"A tko je to?"
"Ginny?"

"Hermiona?"

"Što to radiš?"

"Tražim Rona..."

"Uđi unutra i sjedi..."

"Nemoj ovamo!" brže-bolje će Harry. "Ovdje ja sjedim!"

"Joj!" jaukne Neville.

"Tišina!" iznenada se javi nečiji promukli glas.

Činilo se da se profesor Lupin napokon probudio. Harry je začuo nekakvo kretanje u njegovu kutu. Svi su ušutjeli.

Začuju nekakvo tiho pucketanje i drhtavo svjetlo obasja odjeljak. Reklo bi se da profesor Lupin drži u ruci plamenove što mu osvijetljavaju umorno, sivo lice. Ali oči mu bijahu živahne i oprezne.

"Ostanite svi na svojim mjestima", reče istim onim promuklim glasom, pa polako ustane i ispruži pred sobom šaku punu vatre.

Ali prije nego što je Lupin došao do vrata, ona se polako otvore.

Na vratima je stajala, osvijetljena drhtavim plamenovima iz Lupinove ruke, zakukuljena spodoba visoka do sama stropa. Lice joj je bilo posve skriveno kapuljačom. Harry svrne pogled nadalje. Želudac mu se zgrči od onoga što je ugledao. Iz pelerine je virila ruka, ljeskava, sivkasta, sluzava i krastava, kao nešto posve mrtvo, sagnjilo uvodi...

Samo je letimice to vidio. Kao daje taj stvor u pelerini osjetio na sebi Harryjev pogled, najednom povuče ruku u nabore crne tkanine.

A onda je taj stvor pod kapuljačom, što god on bio, dugo, polako i glasno uzdahnuo, kao da bi htio usisati u sebe i nešto više od zraka.

Svi su se odreda sledili. Harry osjeti kako mu se presjekao dah. Studen mu je prodrila kroz kožu, ušla mu u prsa, u samo srce...

Oči mu se uvukle u glavu. Ništa nije vidio. Utapao se u studeni. U ušima mu je šumilo kao da su pune vode. Nešto gaje vuklo nadalje, šum je bivao sve jači...

A onda je odnekud izdaleka začuo vrisku, užasne, prestravljene, umolne krike. Htio je pomoći onome tko vrišti, tko god to bio, i pokušao je pokrenuti ruke, ali nije mogao... gusta, bijela magla kovitlala se oko njega, i u njemu...

"Harry!Harry!Štotije?"

Netko gaje pljuska po licu.

"Š-štoje?"

Harry otvori oči. Nad njim su gorjela svjetla a pod se pod njim tresao - Hogwarts-ekspres opet se kretao i svjetla se ponovo upalila. Činilo mu se da je spuznuo sa sjedala na pod. Ron i Hermiona klečali su uz njega, a iznad njih je vidio Nevillea i profesora Lupina kako ga gledaju. Bilo mu je mučno. Kad je podigao ruku da namjesti naočale, napipao je hladan znoj na licu.

Ron i Hermiona podigli su ga opet na sjedalo.

"Je li ti sad bolje?" nervozno ga upita Ron.

"Aha", odgovori Harry i brže baci pogled na vrata. Nema više one zakukuljene spodobe. "Što se to dogodilo? Gdje je... a gdje je ono? Tko je to vrištao?"

"Nitko nije vrištao", odgovori mu Ron još nervoznije.

Harry se osvrne po jarko osvijetljenom odjeljku. Opazi da ga Ginny i Neville motre, oboje posve blijedi.

"Alija sam čuo kako netko vrišti..."

Svi se trgnu od nekakva krckanja. Profesor Lupin lomio je veliku tablu čokolade na komadiće.

"Uzmi ovo!" reče Harryju pružajući mu poveći komad čokolade. "Pojede to! Pomoći će ti, vidjet ćeš."

Harry uzme od njega čokoladu, ali je ne pojede.

"Tko je ono bio?" upita Lupina.

"Dementor", odgovori mu Lupin, koji je dijelio čokoladu svima redom. "Jedan od onih dementora iz Azkabana."

Svi se zagledaju u njega. Profesor Lupin zgužva papir koji mu je ostao od čokolade i strpa ga u džep.

"Jedi čokoladu!" ponovi. "Pomoći će ti, kad ti kažem. Oprostite, a sad moram porazgovarati sa strojovođom..."

Pa prođe mimo Harryja i nestane u hodniku.

"Jesi li siguran, Harry, da ti je dobro?" upita ga Hermiona tjeskobno ga motreći.

"Nije mi jasno... što se to dogodilo?" reče Harry ponovo otirući znoj s lica.

"Ma... ono čudovište... dementor... stajao je preda mnom i gledao oko sebe (ja bar mislim, pretpostavljam da je gledao jer mu nisam vidio lice)... a ti... ti..."

"Ja sam mislio da ti imaš nekakav napadaj ili tako nešto", reče Ron, koji je još izgledao uplašen. "Nekako si se sav ukočio, i pao si sa sjedala, i počeo se trzati..."

"A profesor Lupin se sagnuo nad tebe, pa prišao dementoru i izvukao štapić", preuzme Hermiona. "I rekao je: 'Nitko od nas ne krije pod svojom pelerinom Siriusa Blacka. Odlazite!' Ali dementor se nije ni pomaknuo pa je Lupin nešto promrmljao, a iz štapića mu je suknulo nešto srebrne boje i dementor se okrenuo i otklizio dalje..."

"Bilo je to užasno", reče Neville još višim glasom nego inače. "A jeste li osjetili kako je zahladnjelo kad je ušao k nama?"

"Ja sam se jezivo osjećao", opet će Ron tjeskobno podižući ramena. "Kao da nikad više neću biti veseo..."

Ginny, koja je sjedila skutrena u kutu i izgledala gotovo isto onako loše kako se Harry osjećao, tiho zajeca. Hermiona joj priđe i zagrlji ne bi lije utješila.

"A je li tko od vas... pao sa sjedala?" smeteno ih upita Harry.

"Nije", odgovori Ron i ponovo tjeskobno pogleda Harryja. "Gin-ny se doduše tresla kao šiba na vodi..."

Harryju nije ništa bilo jasno. Osjećao se slab i drhtao je kao da se oporavlja od jake gripe. Pomalo se i sramio. Zašto je on ovako klonuo a drugima nije bilo ništa?

Profesor Lupin se napokon vratio. Čim je ušao, zastao je, pogledao oko sebe i rekao smiješeći se jedva primjetno:

"Nisam vam ja otrovao tu čokoladu, ne bojte se..."

Harry zagriže u čokoladu i, na svoje veliko čudo, osjeti kako mu se toplina razlijeva po tijelu sve do vrhova prstiju na rukama i nogama.

"Za desetak minuta stižemo u Hogwarts", obznani profesor Lupin. "Kako ti je, Harry?"

Harry ne upita profesora Lupina otkud zna kako se on zove. "Dobro", promrsi Harry zbunjeno. Do kraja puta nisu više mnogo razgovarali. Naposljetku se vlak zaustavi na postaji u Hogsmeadeu i svi navale da izađu. Sove su nukale, mačke mijaukale, a Nevilleova žaba krastača kreketalala na sav glas ispod njegove kape. Na maloj je postaji bilo strašno hladno. Kiša je šibala u ledenim mlazovima.

"Prva godina vamo!" začuju poznati glas. Harry, Ron i Hermiona okrenu se i ugledaju na drugom kraju perona Hagridovu orijašku spodobu kako tjera rukom preplašene učenike prve godine na tradicionalni prelazak čamcima preko jezera.

"A kako ste mi vas troje?" dovikne im Hagrid preko glava okupljenih učenika. Oni mu mahnu rukama, ali nisu imali vremena porazgovarati s njim jer ih je masa učenika ponijela dalje. Harry, Ron i Hermiona išli su za ostalim đacima prema blatnom seoskom putu, gdje ih je čekalo najmanje stotinu kočija u koje je, pretpostavljao je Harry, bio upregnut po jedan nevidljivi konj, jer čim su se popeli u kočiju i zatvorili za sobom vrata, kočije su krenule same

od sebe, tresući se i truckajući jedna za drugom.

U kočiji se osjećao zadah plijesni i slame. Nakon što je pojeo onaj komad čokolade, Harry se bolje osjećao, ali je još bio slab. Ron i Hermiona zirkali su i dalje na njega, kao da strahuju da opet ne padne u nesvijest.

Dok su se u kočiji drždali prema velebnim vratnicama od kovanog željeza, uz koja je sa svake strane stajao po jedan stup a na njegovu vrhu krilati vepar, Harry je spazio još dva gorostasna, zakukuljena dementora kako stražare pred vratima. Opet ga je obuzeo osjećaj da će ga preplaviti mučnina. Stoga se zavalio na naslon tvrdog sjedala i zatvorio oči dok ne prođu kroz vrata. Kočija je nešto brže krenula po dugoj uzbrdici što je vodila do sama dvorca. Hermiona se nagnula kroz prozorčić gledajući kako im se primiču mnogobrojni tornjevi i tornjići. Napokon se kočija zanjše i zaustavi. Hermiona i Ron izađu iz nje.

Kad je Harry izlazio iz kočije, do uha mu dopre otegnut, oduševljen glas:

"Onesvijestio si se, Potter? Znači da Longbottom ne laže? Stvarno si se onesvijestio?"

Malfoy se progura mimo Hermione da prepriječi Harryju put uz kamene stube pred dvorcem. Lice mu je bilo ushićeno a svijetle oči sijevale su od zlobe.

"Briši, Malfoy!" reče mu Ron stegnutih čeljusti.

"Da se i ti, Weasley, nisi onesvijestio?" glasno ga upita Malfoy. "Je li onaj grozni stari dementor i tebe, Weasley, uplašio?"

"Ima li ovdje možda kakvih problema?" zapita netko blagim glasom. Profesor Lupin upravo je izašao iz sljedeće kočije.

Malfoy odmjeri profesora Lupina drskim pogledom kojim obuhvati zakrpe na njegovoj pelerini i oguljeni kovčeg. Zatim mu odgovori s trunkom sarkazma u glasu:

"Ma ne... ovaj... gospodine profesore."

Pa se naceri Crabbeu i Goyleu i povede ih uza stubu u dvorac.

Hermiona gurne Rona odostraga u leđa da se požuri, te se svi troje pridruže učenicima koji su nagnuli uza stubu, ulazili na ori-jaška hrastova vrata i upadali u golemo predvorje, obasjano upaljenim zubljamama, iz kojega su velebne mramorne stubu vodile na gornje katove.

Vrata s desne strane što su vodila u Veliku dvoranu bila su otvorena. Harry pođe za ostalima, ali tek što je spazio začarani strop, koji večeras bijaše taman i oblačan, začuje nečiji glas za sobom:

"Potter! Granger! Hodite za mnom, trebam vas nešto!"

Harry i Hermiona u čudu se okrenu. Iznad glava ostalih učenika obraćala im se profesorica McGonagall, koja im je predavala Preobrazbu i bila predstojnica Grvffindorskog doma. Bila je to stroga vještica s kosom čvrsto spletenom u punđu. Oštre oči bijahu joj uokvirene četvrtastim naočalima. Harry se probije kroz gužvu do nje obuzet zlim slutnjama. Profesorica McGonagall obično je u njemu izazivala osjećaj da je nešto pogriješio.

"Ne morate biti tako zabrinuti... htjela bih samo porazgovarati s vama u mojoj sobi", reče im.

"A vi, Weasley, produžite dalje!"

Ron je gledao za njima kako profesorica McGonagall odvodi Harryja i Hermionu od raspricane gomile, i kako je oni prate kroz predvorje, uz mramorne stubu i hodnikom na katu.

Kad su ušli u njezinu malu sobu s velikom, vatrom dobrodošlice u kaminu, profesorica McGonagall pozove kretnjom ruke Harryja i

Hermionu da sjednu. Sama je pak zauzela mjesto za pisaćim stolom i naglo progovorila:

"Profesor Lupin poslao nam je po sovi poruku da je vama, Pot-ter, pozlilo u vlaku."

Prije nego što joj je Harry dospio odgovoriti, začuje se tiho kucanje na vratima i u sobu užurbano uđe medicinska sestra, Madame Pomfrey.

Harry osjeti kako se crveni. Bilo mu je dosta već i to što je pao u nesvijest, ili što mu se već tamo dogodilo, i bez sveg ovog naknadnog dizanja prašine...

"Ja se sasvim dobro osjećam", reče. "Ništa mi ne treba..."

"O, to si ti?" progovori Madame Pomfrey ne obazirući se na njegove riječi i saginjući se da ga dobro promotri. "Opet si vjerojatno nešto opasno izveo?"

"Nije, Poppy, nego je samo vidio jednog dementora", odvrati profesorica McGonagall.

Dvije žene razmijene mrke poglede a Madame Pomfrey nezadovoljno cokane jezikom.

"Baš je trebalo postaviti te dementore oko škole", promrmlja i odmakne Harryju kosu da mu opipa čelo. "Neće on biti jedini koji je kolabirao. Da, sav je mokar i hladan. Ti grozni tipovi loše djeluju na osobe koje su i inače osjetljive..."

"Nisam ja osjetljiv!" srdito će Harry.

"Naravno da nisi!" rastreseno odvrati Madame Pomfrey mjereći mu puls.

"Što mu je sad najpotrebnije?" odrješito je upita profesorica McGonagall. "Da se odmori u krevetu? Ili da možda noć provede u bolnici?"

"Nije meni ništa!" ustvrdi Harry i skoči na noge. Bila mu je mučna i sama pomisao što bi rekao Dračo Malfoy kad bi on sad morao u bolnicu.

"Pa, sad, morao bi u najmanju ruku pojesti malo čokolade", odgovori Madame Pomfrey pokušavajući promotriti Harryjeve oči.

"Već sam pojeo čokoladu", odvrati Harry. "Dao mi ju je profesor Lupin. Dao ju je svima nama."

"Eh, to je bilo pametno od njega!" pripomene Madame Pomfrey. "Znači da smo konačno dobili predavača Obrane od mračnih sila koji zna svoj posao."

"Jeste li sigurni, Potter, da se dobro osjećate?" oštro ga priupita profesorica McGonagall.

"Jesam", odgovori Harry.

"Dobro, onda. Molim vas da pričekate malo vani, u hodniku, dok ja porazgovaram s gospođicom Granger o njezinu rasporedu sati, a onda možemo zajedno na banket."

Harry izađe u hodnik s Madame Pomfrey, koja zatim ode u bolničko krilo gundajući nešto za se. Harry je morao samo nekoliko minuta čekati. Hermiona je izašla sva sretna zbog nečega, a za njom i profesorica McGonagall, pa se svi troje zapute niz mramorne stube u Veliku dvoranu.

Dvorana je bila puna šiljastih crnih klobuka. Za svakim od dugih stolova pojedinih domova sjedili su đaci kojima lica bijahu obasjana svjetlom tisuća svijeća što su lebdjele u zraku iznad stolova. Profesor Flitwick, mali čarobnjak čupave bijele kose, iznosio je iz dvorane jedan stari klobuk i tronožac.

"Uh", tiho izusti Hermiona. "Zakasnili smo na razvrstavanje!"

Novi učenici u Hogwartsu razvrstani su u pojedine domove (Grvffindore, Ravenclavve, Hufflepuffe i Slytherine) tako što su na glavu stavljali Razredbeni klobuk, koji je zatim izvikivao ime doma koji će svakom od njih najbolje odgovarati. Profesorica McGonagall ode do svoje stolice za profesorskim stolom, a Harry i Hermiona, što su tiše mogli, na drugu stranu, do grvffindorskog stola. Đaci su ih gledali kako prolaze uza stražnji zid dvorane, a nekoliko je njih upiralo prstom u Harryja. Zar je priča o tome kako se onesvijestio pred dementorom doista tako brzo kolala od usta do usta?

On i Hermiona sjednu svako s jedne strane Ronu, koji im je čuvao mjesta.

"Kakva je to bila firka?" šaptom upita on Harryja.

Harry mu počne šaptom objašnjavati, ali u taj čas ustane ravnatelj škole da održi govor pa Harry ušuti.

Iako je bio već vrlo star, profesor Dumbledore odavao je dojam nepresušne energije. Srebrnasta kosa i brada bijahu mu gotovo metar duge. Imao je kukast nos i nosio je naočale u obliku polumjeseca. Često se isticalo da je on najveći čarobnjak svoga doba, ali

Harry ga nije zbog toga tako posebno cijenio. Čovjek jednostavno nije mogao da nema povjerenja u Albusa Dumbledorea. Dok ga je Harry promatrao kako se vedro obraća đacima, prvi put je osjetio da je potpuno miran otkako je onaj dementor bio ušao u njihov odjeljak u

vlak.

"Dobro došli!" pozdravi ih Dumbledore. Svjetlo svijeća odsije-valo mu je na bradi. "Dobro došli na početku još jedne školske godine u Hogwartisu! Imam vam priopćiti dvije-tri stvari, od kojih je jedna vrlo ozbiljna, pa mislim da će biti najbolje dajte iznesem pred vas prije nego što vas ošamuti ova izvanredna gozba..."

Zatim se nakašlje i proslijedi:

"Kao što vam je vjerojatno svima poznato, nakon pretresa u Hogvvarst-ekspresu, naša je škola trenutačno domaćin stanovitom broju dementora iz Azkabana, koji su ovamo došli po nalogu Ministarstva magije."

Profesor je zastao u govoru, pa se Harry sjeti kako mu je gospodin Weasley rekao da Dumbledoreu nije po volji što mu dementori čuvaju školu.

"Oni su postavljeni na sve prilaze školi", nastavi Dumbledore, "a dok su god oni ovdje, moram vam svima jasno i glasno reći da nitko ne smije bez posebnog odobrenja izlaziti iz škole. Dementore nećete moći zavarati nikakvim trikovima ni prerušavanjem, pa čak ni čarobnim plaštevima nevidljivosti", nadoda blažim glasom, a Harry i Ron se zgledaju. "Dementorima nije u naravi da uvažavaju moljkanje i ispričavanje. Stoga vas sve odreda upozoravam da im ne dajete razloga da vam učine nešto nažao. Očekujem od naših prefeka-ta, napose od našeg novog glavnog prefekta i glavne prefektice, da će se pobrinuti da se nitko od učenika i učenica ničim ne zamjeri de-mentorima."

Percy, koji je sjedio nekoliko mjesta dalje od Harrvja, opet se isprsi i značajno pogleda oko sebe. Dumbledore ponovo zastane u govoru i vrlo ozbiljno obiđe pogledom dvoranu, u kojoj se nitko ne pomakne niti pisne.

"A sad o nečem ugodnijem", nastavi on. "Drago mi je što mogu pozdraviti dvojicu novih nastavnika u našim redovima ove godine. Prvo, profesora Lupina, koji je ljubazno pristao da popuni upražnje-no mjesto predavača Obrane od mračnih sila."

Tu i tamo razlegne se prilično mlak pljesak. Snažnije su zapljes-kali samo oni koji su doputovali u istom odjeljku s profesorom Lupinom, među njima i Harry. Profesor Lupin izgledao je još jadniji uz ostale nastavnike u njihovim najboljim pelerinama.

"Pogledaj samo Snapea!" prosiće Ron u uho Harrvju.

Profesor Snape, predavač Čarobnih napitaka, piljio je za nastavničkim stolom u profesora Lupina. Bilo je općepoznato daje Snape priželjkivao mjesto predavača Obrane od mračnih sila. Čak se i Har-ry, koji je mrzio Snapea, iznenadio izrazu od kojeg se Snapeu zgrčilo mršavo, žućkasto lice. Bilo je to nešto više od gnjeva, bilo je to gađenje. Harry je dobro poznao taj izraz na njegovu licu, jer se javljao kad god bi pogledao Harrvja.

"A što se tiče drugog imenovanja", nastavi Dumbledore kad se stišao mlaki pljesak upućen profesoru Lupinu, "e pa, žao mi je što vas moram izvijestiti da se profesor Kettleburn, naš predavač Skrbi za magična stvorenja, na kraju prošle školske godine povukao u mirovinu da bi se mogao više posvetiti svojim preostalim udovima. Međutim, drago mi je što vas mogu izvijestiti da na njegovo mjesto ne dolazi nitko drugi nego Rubens Hagrid, koji je pristao preuzeti taj predavački posao uz svoje redovite lovočuvarske dužnosti."

Harry, Ron i Hermiona zgledaju se ne vjerujući svojim ušima, a onda se pridruže gromoglasnom pljesku, koji se najburnije razlegao za grvffindorskim stolom. Harry se nagne naprijed da pogleda Ha-grida, koji je bio crven kao rak i zagledan u svoje šačetine. Široki je osmijeh sakrio u zamršenu crnu bradu.

"To smo si mogli i misliti!" vikne Ron i udari šakom o stol. "Tko bi nam drugi zadao knjigu koja grize?"

Harry, Ron i Hermiona bili su posljednji koji su prestali pljeskati, a kad je profesor Dumbledore nastavio govor, primijete kako Hagrid otire oči stolnjakom.

"E pa, mislim da je ovo bilo najvažnije što sam vam imao reći", dovrši Dumbledore. "A sad

pir može početi!"

Zlatni tanjuri i pehari pred njima napune se iznenada jelima i napičima. Harry je odjednom ogladnio kao vuk pa je nagrabio svega što mu je bilo nadohvat ruke i uzeo jesti.

Bijaše to izvanredna gozba. Dvorana je odjekivala od veselog govora, smijeha i zveckanja noževa i vilica. Međutim, Harry, Ron i Hermiona žurili su se da se najedu kako bi mogli što prije porazgo-

varati s Hagridom. Znali su oni koliko njemu znači to imenovanje. On nije bio potpuno izobraženi čarobnjak, jer je bio isključen iz škole u Hogwartsu na trećoj godini, zbog prijestupa koji nije počinio. Upravo su Harry, Ron i Hermiona lani skinuli ljagu s Hagridova imena.

Naposljetku, kad su sa zlatnih tanjura nestali i posljednji ostaci torte od bundeve, Dumbledore objavi da je vrijeme da svi pođu na spavanje, pa se prijateljima ukaže prilika da ostvare svoj naum.

"Čestitamo, Hagrid!" propišti Hermiona kad su došli do nastavničkog stola.

"Fala vam svima", reče Hagrid dižući pogled i brišući ubrusom sjajno lice. "Još ne mogu doć k sebi... velik je čovjek taj Dumbledore... došo je ravno k meni u moju kolibu čim je profesor Kettleburn rekao da mu je dosta... a ja sam to oduvijek priželjkivo..."

Shrvan osjećajima, zarije glavu u ubrus. Profesorica McGonagall otjera ih sve troje od stola.

Harry, Ron i Hermiona pridruže se Gryffindorima koji su nagrnuli uz mramorne stube. Bili su već mrtvi umorni dok su prolazili hodnicima i još se penjali uza stube, sve dok nisu došli do skrovitog ulaza u Grvffindorsku kulu. Tu ih veliki portret debele dame upita:

"Lozinka?"

"Evo, evo mene!" dovikne Percy sa začelja. "Nova lozinka glasi" Portuna Major!"

"O, joj!" tužno uzvikne Neville Longbottom. On je oduvijek teško pamtio lozinke.

Pošto su se provukli kroz rupu u zidu i prošli kroz društvenu prostoriju, dječaci i djevojčice se razidu i pođu prema različitim stubama. Harry se popne uz zavojite stepenice ne misleći ništa drugo nego samo kako je sretan što je opet ovdje. Kad su došli do svoje poznate, okrugle spavaonice, sa pet kreveta s baldahinom poduprtim sa četiri stupa, Harry pogleda oko sebe i pomisli da je napokon stigao kući.

LISTIĆI ČAJA I CAPORCI

Kad su Harry, Ron i Hermiona sutradan ujutro došli u Veliku dvoranu na doručak, najprije su ugledali Drača Malfoya kako zabavlja veliku skupinu Slytherina nekakvom šaljivom pričom. Dok su prolazili mimo njih, Malfoy je smiješno imitirao napadaj nesvjesticice nasmijavajući društvo.

"Ne obaziri se na njega!" šapne Harryju Hermiona koja je išla ustopice za njim. "Jednostavno se ne obaziri na njega, nije on toga vrijedan..."

"Hej, Potter!" vikne Pansy Parkinson, Slytherinka s licem poput njuške mopsa. "Potter! Evo dementora! Uuuuuuu!"

Harry se svali na stolicu za grvffindorskim stolom do Georgea Weasleyja.

"Novi raspored sati za treću godinu", reče George pružajući mu tabelu. "Što ti je, Harry?"

"Malfoy", odgovori Ron sjedajući s druge strane Georgea i zu-reći u slytherinski stol.

George digne pogled i vidje kako Malfoy opet oponaša nesvjesticicu od prepasti.

"Taj mali sroljo!" reče on mirno. "Sinoć nije bio tako kočoperan kad su dementori bili na našem kraju vlaka. Da ste vidjeli kako je dojurio u naš kupe, je li, Frede?"

"Samo što se nije upisao od straha", potvrdi Fred prezirno mjer-kajući Malfoya.

"Nije ni meni bilo lako pri duši", pripomene George. "Jezivi su ti dementori..."

"Nekako se čovjek sav sledi, je li?" reče Fred.

"Ali ti se ipak nisi onesvijestio?" tiho izusti Harry.

"Zaboravi, Harry!" reče George ne bi li ga umirio. "Sjećaš li se, Frede, kako je tata morao

jednom službeno u Azkaban? I kako nam je poslije rekao da je to najgore mjesto u kojem je ikad bio? Vratio se kući sav shrvan i slab... Ti dementori isisaju sve zadovoljstvo gdje god se pojave. Većina tamošnjih zatvorenika na kraju poludi."

"U svakom slučaju, vidjet ćemo kako će Malfov izgledati poslije naše prve metlobojske tekme", opet će Fred. "Sjećate se valjda da u prvoj utakmici sezone Grvffindori igraju protiv Slvtherina?"

Jedini put kad su se Harry i Malfov našli oči u oči u metlobojskoj utakmici, Malfoy je svakako izvukao kraći kraj. Harry se, donekle udobovoljen, posluži kobasicama i prženim rajčicama. Hermiona je proučavala svoj novi raspored sati.

"Uuuh, sjajno! Već danas imam neke nove predmete", zadovoljno ustanovi.

"Hermiona," reče Ron zavirujući joj u raspored sati preko njezina ramena, "nešto su ti ipak zabrljali u tom tvom rasporedu. Gledaj... svakog dana imaš po desetak predavanja. Jednostavno nećeš imati toliko vremena."

"Snaći ću se ja već. I dogovorila sam se već o svemu s profesoricom McGonagall."

"Ma, gledaj samo!" reče joj Ron smijući se. "Vidiš li što sve danas prije podne imaš? U devet sati Proricanje sudbine. A tu ti dolje piše da u devet imaš Bezjačke studije, I..." Ron se sagne još više nad Hermionin raspored ne vjerujući svojim očima. "Gledaj, ispod toga ti piše da u devet sati imaš i Aritmanciju. Mislim, ja znam da si ti, Hermiona, dobra učenica, ali nitko ne može biti toliko dobar. Kako možeš biti na tri predavanja u isto vrijeme?"

"Ne budali!" odsječno će Hermiona. "Dakako da neću biti na tri predavanja u isto vrijeme."

"Pa, kako onda..."

"Dodaj mi, molim te, marmeladu!" reče mu Hermiona.

"Ali..."

"Ah, Rone, ma što je tebe briga ako je moj raspored sati malo nabijen?" obrecne se Hermiona na nj. "Rekla sam ti da sam se već o svemu dogovorila s profesoricom McGonagall."

Upravo u tom času u Veliku dvoranu uđe Hagrid. Bio je u svom dugom ogrtaču od krtičjeg krzna i rastreseno mahao mrtvim tvorom u orijaškoj ruci.

"Je li sve u redu?" radoznalo ih upita zastavši na svom putu do nastavničkog stola. "Bit ćete na mom prvom predavanju! Odma poslije ručka! Već sam od pet sati na nogama da sve priprelim kako treba... valjda će bit sve u redu... ja nastavnik... bog i bogme..."

I široko se osmjehnuvši, produži dalje do nastavničkog stola, mašući i dalje u hodu tvorom.

"Da mi je znati što je to pripremio?" reče Ron s primjesom tjeskobe u glasu.

Učenici su malo-pomalo odlazili na prva predavanja pa se dvorana počela prazniti. Ron pogleda u svoj raspored sati.

"Najbolje da krenemo, gledaj, Proricanje je na vrhu Sjeverne kule. Trebat će nam deset minuta da tamo stignemo..."

Na brzinu su doručkovali, pozdravili se s Fredom i Georgeom i pošli natrag kroz dvoranu. Dok su prolazili pored slvtherinskog stola, Malfoy je još jedanput izveo svoju imitaciju napadaja nesvjestice. Grohotan smijeh ispratio je Harrvja u predvorje.

Pred njima je bio dug put kroz dvorac do Sjeverne kule. Ni nakon dvije godine provedene u Hogvvarstu nisu znali baš sve o dvorcu. Nikad prije nisu još bili u Sjevernoj kuli.

"Mora... ipak... postojati... neki... kraći... put..." predisao je Ron dok su se penjali uz sedmo dugo stubište i izbili na neko nepoznato odmorište, na kojem je bila samo jedna velika slika gole tratine na kamenom zidu.

"Ja mislim da moramo na ovu stranu", reče Hermiona gledajući u prazan hodnik što je vodio nadesno.

"Neće biti", otpovrne Ron. "To je južna strana. Pogledaj, kroz prozor se vidi i dio jezera..."

Harry je dotle promatrao sliku na zidu. Debeo poni zelenko upravo je došetao do tratine nehajno pasući travu. Harry je već bio navikao da se likovi na slikama u Hogvvarstu kreću i

napuštaju svoj okvir da posjete jedni druge, ali je i dalje uživao gledajući ih. Malo zatim dođe za ponijem nizak, zdepast vitez zveckajući oklopom. Sudeći po mrljama od trave na metalnim koljenima, maloprije je bio pao s ponija.

"Aha!" viknuo je kad je spazio Harrvja, Rona i Hermionu. "Kakve su to protuhe na mom privatnom posjedu? Da mi se može bit ne želite narugati što sam pao? Iz toka mačeve, ništarije, lupeži!"

Svi troje su u čudu gledali kako mali vitez vadi mač iz korica i žestoko vitla njime bijesno poskakujući amo-tamo. Ali mač mu je bio predugačak pa, kad je bjesomučno zamahnuo njime, izgubio je ravnotežu i pao ničice u travu.

"Da vam se nije što dogodilo?" priupita ga Harry prilazeći slici. "Bjež otale, podli hvalisavce! Bjež otale, huljo!"

Vitez ponovo dohvati svoj mač i posluži se njime da ustane, ali se oštrica zabije tako duboko u zemlju daje, ma koliko se naprezao, nikako nije mogao izvući. Na kraju se opet izvali u travu i odigne vizir da obriše uznojeno lice.

"Čujte," reče mu Harry koristeći priliku da se vitez obrati dok leži iznuren u travi, "mi tražimo Sjevernu kulu. Zna li možda put do nje?"

"U potrazi ste!" Reklo bi se da je vitezov bijes istog časa splasnulo. Osovi se na noge zveckajući oklopom i dovikne im: "Pođite, prijatelji dragi, za mnom, da zajedno potražimo naš cilj, ili da junački izginemo u jurišu!"

Još jednom uzalud potegne mač iz zemlje, bezuspješno pokuša zajahati debelog ponija i vikne:

"Pješice ćemo, dakle, draga gospodo i draga gospo! Naprijed! Naprijed!"

I potrči bučno zveckajući oklopom na lijevu strahu okvira i iščezne.

Hitali su za njim hodnikom ravnajući se po zveckanju oklopa. Spazili bi ga od vremena do vremena kako trči kroz slike pred njima.

"Držite se hrabro, ono je najgore tek pred nama!" prodere se vitez, a onda ga opet opaze kako predvodi skupinu usplahirenih žena u krinolinama, čija je slika visila na zidu uskog, zavojitog stubišta.

Dašćući na sav glas, Harry, Ron i Hermiona penjali su se uza sve zavojitije stube a u glavama im se sve više i više vrtjelo, dok najposlije nisu iznad sebe začuli žamor i pojмили da su stigli do predavaonice.

"Zbogom!" dovikne im vitez, a glava mu se načas pojavi na slici nekih mračnih redovnika.

"Zbogom, družu po oružju! Zatrebaju li

vam ikad plemenito srce i čelične mišice, pozovite samo Sir Ca-dogana!"

"Aha, pozvat ćemo vas", promrsi Ron kad vitez nestane, "ako nam ikad zatreba duševni bolesnik."

Popeli su se uz zadnjih nekoliko stepenica i izbili na malo odmo-rište, na kojem je već bila okupljena većina učenika. Tu nije bilo nikakvih vrata. Ron gurne Harrvja laktom i pokaže mu na strop, u kojem su bila okrugla vrata s mesinganom pločicom. Harry pročita na njoj:

"Sybill Trelawney, profesorica Proricanja sudbine! A kako ćemo se popeti tamo gore?"

Kao da mu odgovaraju na pitanje, vrata se u stropu iznenada otvore i iz njih ispadnu srebrne ljestve do samih Harrvjevih nogu. Svi učas umuknu.

"Poslije tebe!" reče mu Ron smješkajući se, pa se Harry počne prvi penjati.

Našao se u najneobičnijoj učionici koju je ikad vidio. Zapravo ta prostorija nije uopće izgledala kao učionica, nego više kao nešto između potkrovnice i staromodne čajane. U nju je bilo nagurano najmanje dvadeset okruglih stolića, oko kojih su se nalazili naslonjači presvučeni satenom i debele stoličice bez naslona. Sve je bilo osvjetljeno mutnim, grimiznim svjetlom. Svi su zastori na prozorima bili navučeni, a mnoge su svjetiljke bile zastarte tamnocrvenim rupcima. Bilo je toplo i zagušljivo, a od vatre koja je gorjela podno zakrčenog

okvira kamina i grijala velik bakreni kotao, širio se težak, neugodno sladak miris. Police duž okruglih zidova bijahu pretrpane prašnim perjanicama, krnjacima svijeća, mnogobrojnim špilovima poderanih igračih karata, nebrojenim srebrnim kristalnim kuglama i velikom zbirkom čajnih šalica.

Ron dođe za Harryjem. Ostali su se učenici okupljali oko njih razgovarajući među sobom šaptom.

"A gdje je ona?" zapita Ron.

Iz sjene se iznenada javi nečiji glas, tih i mutan.

"Dobro došli!" pozdravi ih taj glas. "Kako je lijepo što vas napokon vidim u materijalnom svijetu!"

Harry istog časa pomisli na velika, sjajna kukca. Na svjetlu vatre pojavi se profesorica Trelawney, vrlo mršava dama; velika stakla naočala uveličavala su joj oči nekoliko puta. Bila je zaogrnutu tan-

kim i prozirnim šalom posutim šljokicama. Oko vretenastog vrata visili su joj nebrojeni lančići i niske perli, a podlaktice i šake bijahu joj ukrašene grivnama i prstenjem.

"Sjedite, djeco, sjedite!" reče im i svi oni ukočeno posjedaju u naslonjače ili na stoličice bez naslona. Harry, Ron i Hermiona sjeli su zajedno za okrugli stolić.

"Dobro došli na Proricanje sudbine!" reče im profesorica Tre-lawney, koja je sjela u visoki naslonjač ispred vatre. "Ja sam profesorica Trelawney. Dosad me možda niste ni vidjeli. Mislim da mi prečesto silaženje u vrevu i gužvu ove škole zamagljuje unutarne oko."

Nitko ne reče ni riječi na ovu začudnu izjavu. Profesorica Tre-lawney pomno popravi šal na sebi i nastavi:

"Vi ste se dakle odlučili proučavati Proricanje, najtežu od svih magijskih disciplina. Moram vas na samom početku upozoriti da, ako već nemate unutarne oko, teško da vas ja išta mogu naučiti. Knjigama se ne može daleko dogurati na ovom polju..."

Na te riječi i Trelawney i Ron se osmjehnu i zirnu na Hermionu, koja kao da se iznenadila kad je čula da joj knjige neće biti od velike pomoći u ovom predmetu.

"Mnoge vještice i čarobnjaci, ma koliko inače bili nadareni na polju bučne halabuke, smrada i iznenadnih nestanaka, nikako ne mogu prodrijeti u tajne budućnosti zastrte velom", nastavi profesorica Trelawney prelazeći pogledom svojih krupnih, užagrenih očiju s jednog nervoznog lica na drugo. "To je dar koji nije svima dan. Je li, mali," iznenada se obrati Nevilleu koji samo što se ne sruši sa stoličice, "je li ti baka dobro?"

"Mislim da jest", odgovori Neville drhtavim glasom.

"Da sam na tvom mjestu, ja ne bih, dragi moj, bila baš tako sigurna", produži profesorica Trelawney. Duge naušnice od smaragda blistale joj na svjetlu vatre. Neville proguta slinu. Profesorica Tre-lawney spokojno nastavi: "Ove ćemo se godine baviti osnovnim metodama proricanja sudbine. U prvom ćemo se tromjesečju pozabaviti gatanjem iz listića čaja. U drugom ćemo prijeći na gatanje iz dlana. Usput budi rečeno, draga moja," obrati se iznenada Parvati Patil, "čuvaj se jedne riđokose osobe!"

Parvati zaprepašteno pogleda Rona, koji je sjedio baš iza nje, pa odmakne svoju stolicu od njegove.

"U ljetnom tromjesečju", proslijedi profesorica Trelawney, "pozabavit ćemo se kristalnom kuglom... naime, ako dotle završimo sa znamenjem vatre. Predavanja ćemo, na žalost, morati prekinuti u veljači zbog jakog vala gripe. Čak ću i ja izgubiti glas. A negdje oko Uskrsa napustit će nas zauvijek netko od ovdje prisutnih."

Nakon ove najave uslijedi napeta tišina. Ipak, činilo se daje profesorica Trelawney ne primjećuje.

"Molim te, draga moja," obrati se ona Lavender Brown, koja je sjedila najbliže njoj skutrena na stolici, "možeš li mi dodati onaj najveći srebrni čajnik?"

Činilo se daje Lavender odahnula. Ustala je, uzela s police veliki čajnik i stavila ga na stol pred profesoricu Trelawney.

"Hvala ti, draga moja. Usput budi rečeno, ono od čega strahuješ dogodit će se u petak, šesnaesti listopada."

Lavender se strese.

"A sad bih vas molila da se svi razvrstate u parove. Zatim neka svako od vas uzme po jednu šalicu i tada jedan po jedan dođite do mene da vam natočim čaj, a onda ćete opet sjesti i popiti ga tako da vam ostane samo talog. Zatim ćete lijevom rukom promućkati tri puta šalicu, pa je naopako okrenuti na tanjurić, pričekati da se ocijede i posljednji ostaci čaja i onda dati svom partneru šalicu da iz nje gata. Šare ćete u šalici protumačiti uz pomoć teksta na stranici petoj i šestoj knjige Odmagljivanje budućnosti. Ah, još nešto, dragi moj..." Uhvati Nevillea za podlakticu kad je ovaj htio ustati. "Kad razbiješ svoju prvu šalicu, hoćeš li biti tako dobar da izabereš jednu od onih s plavim šarama? Meni su ove ružičaste nekako prirasle srcu."

I doista, čim je Neville pristupio polici sa šalicama, razlegao se tresak razbijenog porculana. Profesorica Trelawney priđe mu brže--bolje s metlicom i krpom za prašinu pa mu reče:

"Uzmi sad jednu od onih plavih, dragi moj, budi tako dobar... hvala ti..."

Kad im je profesorica natočila čaj, Harry i Ron se vrata za svoj stolić i pokušaju na brzinu popiti vreli čaj. Pošto su, prema uputama profesorice Trelawney, promućkali šalice, ocijedili su ih i zamijenili među sobom.

"Dobro," reče Ron kad su obojica otvorili svoje primjerke knjige na petoj i šestoj stranici, "što vidiš u mojoj šalici?"

"Puno nečega mokrog i smeđeg", odgovori Harry. Od snažnog mirisa dima u prostoriji osjećao se pospan i tup.

"Proširite svoje vidike, dragi moji, i dopustite svojim očima da vide dalje od obične svakidašnjice!" dovikne im u polumraku profesorica Trelawney.

Harry se pokuša sabrati.

"E pa, tu imaš nekakav mutan križ..." reče gledajući u knjigu Odmagljivanje budućnosti. "To znači da ćeš doživjeti razne 'kušnje i patnje' - žao mi je - ali je tu i nešto što bi moglo biti sunce... to ti znači 'veliko zadovoljstvo'... prema tome, patit ćeš ali ćeš biti vrlo zadovoljan..."

"Mislim da bi ti morao dati da ti se pregleda unutarnje oko", reče mu Ron. Obojica su morala prigušiti smijeh jer je profesorica Trelawney pogledala na njihovu stranu.

"A sad da ja pogledam..." Ron zaviri u Harryjevu šalicu i namršti se od naporna razmišljanja. "Vidim nekakvu mrlju nalik na poluci-lindar", reče. "Možda ćeš se jednog dana zaposliti u Ministarstvu magije..."

Okrene šalicu u ruci.

"Ali s ove mi strane to izgleda više kao žir... što to znači?" Zadubi se u svoj primjerak knjige Odmagljivanje budućnosti. "'Neočekivana sreća, zlato'. Izvrsno, možeš mi nešto od toga i pozajmiti. A vidim tu još nešto," ponovo okrene šalicu, "nešto nalik na neku životinju. Aha, ako joj je ovo glava... onda bi to mogao biti nilski konj... ne, nego ovca..."

Profesorica Trelawney okrene se naglo prema njima jer je Harry prasnuo u smijeh.

"Daj mi to, dragi moj, da pogledam", prijekorno reče Ronu, priđe mu i uzme iz ruke Harryjevu šalicu. Svi su umuknuli i napeto pratili što se zbiva.

Profesorica Trelawney zurila je u šalicu i okretala je u smjeru suprotnom od kretanja kazaljke na satu.

"Sokol... dragi moj, ti imaš jednog smrtnog neprijatelja."

"Pa, to bar svi znaju", glasno prošapće Hermiona. Profesorica Trelawney zagleda se u nju.

"Pa, da, znaju", opet će Hermiona. "Svi znaju za neprijateljstvo između Harryja i Znate-većkoga."

Harry i Ron piljili su u nju s mješavinom zapanjenosti i divljenja. Nikad prije nisu čuli

Hermionu tako razgovarati s jednim profesorom. Profesorica Trelawney nije joj ipak odgovorila. Ponovo upre pogled u Harrvjevu šalicu i nastavi je okretati.

"Batina... napad... E, dragi moj, ovo nije sretna šalica." "A ja sam mislio daje to polucilindar", bojažljivo će Ron. "Lubanja... prijeti ti nekakva opasnost, dragi moj..."

Svi su odreda kao opčinjeni zurili u profesoricu Trelawney, koja po posljednji put okrene šalicu u ruci, a onda vrisne.

Opet se razlegne tresak razbijenog porculana. Neville je razbio i svoju drugu šalicu. Profesorica Trelawney zavali se u prazan naslonjač zatvorenih očiju, držeći nakičenu ruku na srcu.

"Dragi moj dečko... siroti moj dečko... ne... bolje da ti ništa ne kažem... ne... ne pitaj me..."

"Što se dogodilo, gospođo profesor?" umah je upita Dean Thomas. Svi su poustajali i polako okružili Harrvjev i Ronov stolić nagi-njući se nad naslonjač profesorice Trelawney ne bi li zavirili u Harrvjevu šalicu.

"Dragoviću moj," profesorica Trelawney dramatično iskolači svoje krupne oči, "ti imaš Grozu."

"Što ja to imam?" priupita je Harry.

Vidio je da on nije jedini koji je nije razumio. Dean Thomas sle-gao je ramenima gledajući ga, a Lavender Brown izgledala je zbunjena, ali su gotovo svi ostali pokrili rukama usta od užasa.

"Grozu, dragi moj, Grozu!" uzvikne profesorica Trelawney, koja je kanda bila zgranuta što je Harry nije razumio. "To ti je veliki, sablasni pas koji se javlja kao duh na grobljima! Dragi moj dečko, to ti je znamen... najgori mogući znamen... smrti!"

Harrvju se skvrči želudac. Onaj pas na koricama knjige Znamenje smrti u knjižari Krasopis i bugačica - onaj pas u sjeni u Magnoliji-nu vijencu... Lavender Brown također pokrije rukama usta. Svi su gledali u Harrvja, svi osim Hermione, koja je ustala i zašla za leđa profesorici Trelawney.

"Meni to baš ne izgleda kao Groza", odsiječe ona.

Profesorica Trelawney gledala je Hermionu sa sve većom od-bojnošću.

"Oprosti što ti to moram reći, draga moja, ali ja ne vidim mnogo aure oko tebe. Nisi osobito prijemljiva za rezonancije budućnosti."

Seamus Finnigan mahao je glavom lijevo-desno.

"To zbilja izgleda kao Groza kad se ovako gleda," reče priški-ljivši, "ali odavde opet izgleda više kao magarac", nadoda nagnut na lijevu stranu.

"Kako bi bilo da se napokon odlučite hoću li umrijeti ili neću?" upita ih Harry iznenadivši se i sam svojim riječima. Činilo se da ga više nitko ne želi gledati.

"Mislim da će najbolje biti da odmah prekinemo predavanje", reče profesorica Trelawney posve mutnim glasom. "Da... molim vas da spremite svoje stvari..."

Svi učenici vrata šalice profesorici Trelawney, pakupe svoje knjige i zatvore torbe. Čak se i Ron klonio Harrvjeva pogleda.

"Dok se opet ne vidimo", izusti profesorica Trelawney slabašnim glasom, "neka vas sreća prati! Ah, da, još nešto..." Tu pokaže na Nevillea. "Ti ćeš sljedeći put zakasniti, pa se potrudi da sustig-neš ostale."

Harry, Ron i Hermiona siđu niz ljestve profesorice Trelawney i niz zavojite stube bez riječi, a onda se zapute na predavanje profesorice McGonagall iz Preobrazbe. Toliko im je vremena trebalo da nađu njezinu predavaonicu da su stigli u posljednji čas, iako su bili rano krenuli s predavanja iz Proricanja sudbine.

Premda je izabrao mjesto u dnu predavaonice, Harry se osjećao kao daje sa svih strana obasjan jakim reflektorima. Ostali su učenici krišom zirkali na njega kao da očekuju da se svakog časa sruši mrtav na pod. Jedva daje čuo što od onoga što im je profesorica McGonagall govorila o animagusima (čarobnjacima koji se, kad god požele, mogu pretvoriti u

životinje). Nije ju čak gledao ni kad se na njegove oči pretvorila u šarenu mačku s tragovima naočala oko očiju.

"Čujte, pa što je to danas sa svima vama?" upita ih profesorica McGonagall nakon što se, uz tihi pop, opet pretvorila u samu sebe, pa ih pogleda sve redom. "Ne mislim da je to važno, ali ovo je prvi put da mi nitko nije zapljeskao nakon uspješne preobrazbe."

Sve se glave opet okrenu prema Harryju, ali nitko ni da pisne. Tada Hermione digne ruku uvis i reče:

"Oprostite, gospođo profesor, ali upravo smo se vratili s prvog predavanja iz Proricanja sudbine, na kojem smo gatali iz listića od čaja, pa smo..."

"Ah, naravno", uzdahne profesorica McGonagall i iznenada se namršti. "Ne morate mi, gospođice Granger, ništa više govoriti. Recite mi radije tko će od vas ove godine umrijeti?"

Svi se zagledaju u nju.

"Ja", napokon odgovori Harry.

"A, tako", opet će profesorica McGonagall motreći Harryja svojim okruglim očima. "E, onda, da znate, Potter, da je Svbiil Tre-lawney, otkako je došla u ovu školu, svake godine prorekla smrt bar jednom učeniku, a da nijedan od njih nije još dosad umro. Svake godine najradije dočekuje nove učenike proroštvom da će netko od njih umrijeti. Ja iz principa nikad ne govorim ništa loše o kolegama..." Profesorica McGonagall iznenada ušuti a nosnice joj problijede. Zatim mirnije nastavi: "Proricanje je sudbine najnepouzdanija grana magije. Ne želim pred vama prikrivati činjenicu da ne držim mnogo do te discipline. Pravi su vidovnjaci vrlo rijetki, a profesorica Tre-lawney..." Ponovo umukne a onda nadoda sasvim trijeznim glasom: "Vi mi, Potter, izgledate zdravi kao dren pa mi nećete zamjeriti ako vas ne poštedim današnje domaće zadaće. Ako slučajno umrete, vjerujte mi da mi nećete morati predati zadaću."

Hermiona se nasmije. Harry se sad već osjećao malo bolje. Čim nije više bilo onog mutnog crvenog svjetla i opojnog mirisa iz predavaonice profesorice Trelawney, nije se ni približno onoliko bojao grudica listića od čaja. Ipak, nisu svi bili razuvjereni. Ron je još izgledao zabrinut, a Lavender šapne:

"A zašto je onda Neville razbio šalicu?"

Kad je završio sat Preobrazbe, svi su se pridružili masi učenika koji su bučno odlazili na ručak u Veliku dvoranu.

"Glavu gore, Rone!" reče Hermione i gurne preda nj zdjelu s gu-lašem. "Čuo si što je rekla profesorica McGonagall."

Ron si nagrabi gulaša u tanjur i uzme vilicu, ali ne počne još jesti.

"Harry," progovori tihim, ozbiljnim glasom, "da nisi ipak negdje vidio kakvog velikog crnog psa?"

"Jesam, jesam", odgovori mu Harry. "Vidio sam ga one noći kad sam pobjegao od Durslevjevih."

Ronu ispadne vilica iz ruke i zazveči.

"Vjerojatno je to bio pas lualica", mirno će Hermione.

Ron pogleda Hermionu kao daje poludjela.

"Hermiona, ako je Harry stvarno vidio Grozu, onda je... onda je to loše", reče. "Moj... moj stric Bilius vidio ju je... i nakon dvadeset četiri sata je umro."

"Puka slučajnost!" olako će Hermione pa si natoči još malo soka od bundeve.

"Ti ne znaš što govoriš!" reče joj Ron sve srditijim glasom. "Većina čarobnjaka umre od straha kad ugleda Grozu."

"E pa, eto vidiš", preuzme Hermione nadmoćnim glasom. "Umru od straha kad vide Grozu. Groza nije nikakav znamen nego uzrok smrti! A Harry je još ovdje s nama zato što nije toliko glup, kad vidi Grozu, da pomisli: Epa, dobro, onda ću radije otegnuti papke!"

Ron nešto bezglasno dobaci Hermioni, koja otvori torbu, izvadi iz nje novu knjigu iz Aritmancije i nasloni je ispred sebe na bokal sa sokom.

"Meni se čini da je Proricanje sudbine prilično mutna stvar", reče ona tražeći određenu stranicu u knjizi. "Previše je tu nagađanja za moj ukus."

"Ali u onoj Grozi u šalici nije bilo ništa mutno!" gorljivo će Ron.

"Nisi ipak djelovao tako samopouzđano kad si Harrvju rekao da vidiš ovcu", hladno će Hermiona.

"Profesorica Trelawney je rekla da ti nemaš prave aure! Jednostavno ti nije drago kad si slučajno u nečemu truba!"

Tim je riječima pogodio Hermionu u živac. Ona zalupi knjigom na stolu tako snažno da se na sve strane razlete komadići mesa i mrkve.

"Ako se ja moram, da budem dobra u Proricanju sudbine, pretvarati da vidim znamenje smrti u grudici listića od čaja, onda nisam sigurna da ću uopće studirati taj predmet! To je predavanje bilo bez veze kad se uspoređi s predavanjem iz Aritmancije!"

Pa zgrabi svoju torbu i dostojanstveno se udalji.

Ron se namršti gledajući za njom.

"O čemu to ona govori?" priupita Harrvja. "Pa, još uopće nije bila na predavanju iz Aritmancije!"

Harryju je bilo drago što je nakon ručka mogao izaći iz dvorca. Od jučerašnje kiše nije bilo ni traga. Nebo je bilo vedro, svijetlosivo, a trava pod nogama gipka i vlažna kad su pošli na svoje prvo predavanje iz Skrbi za magična stvorenja.

Ron i Hermiona nisu uopće razgovarali među sobom. Harry je šutke hodao uz njih dok su silazili niz travnjak do Hagridove brvnare uz Zabranjenu šumu. Tek kad je pred sobom spazio troja dobro poznata leđa, shvatio je da će ta predavanja pohađati zajedno sa Slvtherinima. Malfov je nešto živahno govorio Crabbeu i Goyleu koji su se veselo hihotali. Harry je bio potpuno siguran da zna o čemu je riječ.

Hagrid je dočekao učenike pred vratima svoje brvnare. Bio je u ogrtaču od krtičjeg krzna, sa svojim psom Očnjakom, i jedva je čekao da započne sat.

"Ajde, ajde, malo brže tamo!" doviknuo im je kad su mu se približili. "Spremio sam vam jedno lijepo iznenađenje! Bit će to fantastično predavanje! Jeste sad svi tu? Dobro, a sad svi za mnom!"

U jednom mučnom trenutku Harry pomisli da će ih Hagrid povesti u Zabranjenu šumu, a on je u toj šumi doživio takve strahote da nikad više nije želio stupiti u nju. Međutim, Hagrid je obišao okrajak šume, a nakon pet minuta su se našli pred ograđenim pašnjakom, na kojem nije bilo ni žive duše.

"A sad se svi lijepo okupite oko ove ograde!" dovikne im. "Tako, vidite... važno je da svi dobro sve vidite. A sada svi otvorite knjigu..."

"A kako?" upita ga Dračo Malfov hladnim, otegnutim glasom. "Šta?" izusti Hagrid.

"Kako da otvorimo knjigu?" ponovi Malfov i izvadi iz torbe svoj primjerak Čudovišne knjige o čudovištima, koju je bio povezao dugom uzicom. I drugi učenici izvade svoje primjerke. Neki su od njih, među njima i Harry, svezali svoje knjige remenom, a neki su ih ugorali u tijesne torbe ili ih slegnuli velikim štipaljicama za rublje.

"Pa, zar... zar baš niko nije znao otvoriti knjigu?" pokunjeno ih upita Hagrid.

Svi zavrte glavama.

"Pa, morate ih najprije pomilovati" reče Hagrid kao daje to nešto što se samo po sebi razumije. "Evo, gledajte..."

Uzme od Hermione njenu knjigu i rastrga s nje čarobni selotejp zvan spelotejp kojim je bila vezana. Knjiga ga pokuša ugristi, ali Ha-grid prođe debelim kažiprstom po njenu hrptu, a knjiga zadrhti i onda se sama otvori te mu ostane mirno ležati u ruci.

"Uh, kako smo svi mi bili blesavi!" podsmjehne se Malfoy. "Trebali smo ih samo pomilovati! Kako se nismo toga sjetili!"

"Ja... ja sam mislio da su te knjige smiješne", nesigurno će Ha-grid Hermioni.

"Uh, dozlabora smiješne!" uzvikne Malfoy. "Zbilja je duhovito dati nam knjige koje bi nam najradije ruke odgrizle!"

"Zaveži, Malfoy!" tiho reče Harry. Hagrid je izgledao potišten, a Harry je želio da Hagridovo prvo predavanje bude uspješno.

"Dobro, onda!" opet će Hagrid, koji kao daje izgubio nit. "Imate... imate daklem knjigu i... i... sad vam još samo trebaju magična stvorenja. Aha. E pa, sad ćete ih dobit. Čekajte malo..."

I ode u šumu i nestane.

"Bogami, ova škola ide sve više k vragu", glasno će Malfoy. "Da nam je ovaj klip predavač! Moj će otac dobiti napadaj kad mu to kažem..."

"Zaveži, Malfoy!" ponovi Harry.

"Pazi, Potter, eno, jedan je dementor iza tebe..."

"Ajoooooj!" izusti Lavender Brown pokazujući na drugu stranu ograđenog pašnjaka.

Prema njima je kaskalo desetak najčudnovatijih stvorenja koje je Harry ikad vidio. Imala su konjska tijela, stražnje noge i repove, ali su im prednje noge, krila i glave bile kao u orijaških orlova, s opasnim kljunovima čelične boje i krupnim, jarkonarančastim očima. Čaporci na prednjim nogama bili su im jezoviti, po petnaestak centimetara dugački. Svaka je od tih životinja nosila oko vrata debeli kožni oglavnik vezan za dugački lanac, a njihove je krajeve sve u svojim ručetinama držao Hagrid, kaskajući za tim stvorenjima.

"Idemo, gija!" poviče tresući lancima i tjerajući životinje prema ogradi uz koju su stajali učenici. Svi malko ustuknu kad im Hagrid priđe i zaveže sva ta stvorenja za ogradu.

"Hipogrifi!" prodere se Hagrid blaženim glasom mašući rukom prema njima. "Zar nisu krasni, a?"

Harryju je bilo donekle jasno što Hagrid misli. Kad čovjek jednom prevlada prvotnu prepast videći pred sobom nešto što je pola konj a pola ptica, morao se diviti blistavoj koži hipogrifa što je neprimjetno prelazila iz perja u dlaku. Svi su oni bili različitih boja: maglovitostive, brončane, ružičastopjegave, jarkokestenjaste i crne poput tinte.

"Eto tako", reče Hagrid sav ozaren, trljajući ruke, "dođiderte malo bliže..."

Činilo se da mu ipak nitko ne želi doći bliže. Harry, Ron i Hermiona oprezno priđu ogradi.

"E, sad, prvo što morate znati o hipogrifima, to je da su vam oni jako ponositi", nastavi Hagrid.

"Osjetljivi su vam ti hipogrifi. Nemojte ih rade vrijeđati jerbo bi vam to moglo biti zadnje što ste napravili."

Malfov, Crabbe i Goyle uopće ga nisu slušali. Potiho su razgovarali, a Harry je imao neugodan osjećaj da se dogovaraju kako da Hagridu pokvare predavanje.

"Uvijek rade čekajte da hipogrif prvi povuče potez", proslijedi Hagrid. "To je samo pristojno, razumijete? Kad mu priđete, poklonite mu se i pričekajte. Ako se i on vama pokloni, onda ga smijete dirati. A ako vam se ne pokloni, bježte od njega što vas noge nose jerbo vam oni imaju opasne čaporke. U redu, ko će im prvi pristupiti?"

Većina je učenika još dalje uzmaknula. Čak su i Harry, Ron i Hermiona osjećali nekakvu nelagodu. Hipogrifi su plahovito zabacivali glave i širili snažna krila. Reklo bi se da ne vole biti vezani.

"Niko neće?" reče Hagrid preklinjući ih pogledom.

"Ja ću", javi se Harry.

Začuje za sobom glasne uzdahe a Lavender i Parvati mu šapnu:

"Aaaah, nemoj, Harry, sjeti se samo onih listića čaja!"

Ne obazirući se na njihove riječi, Harry se prebaci preko ograde.

"Bravo Harry!" dovikne mu Hagrid. "E pa, da vidimo kako ćeš izaći na kraj sa Kljunoslavom!"

I odveže jedan lanac, odvuče sivog hipogrifa na stranu i skine s njega kožnati oglavnik. Reklo bi se da su svi učenici s druge strane ograde suzdržali dah. Malfov je pakosno priškiljio.

"Samo polako, Harry!" tiho će Hagrid. "Kad ga pogledaš u oči, pazi da ne trepćeš očima... hipogrif ti neće vjerovati ako previše trepćeš očima..."

Harrvju se odmah ovlaže oči, ali ih ne zatvori. Kljunoslav je okrenuo svoju veliku, usiljenu glavu i zagledao se u njega plahovitim narančastim okom.

"Tako je", reče Hagrid. "Tako je, Harry... a sad mu se pokloni..."

Iako se Harrvju nije mililo izložiti šiju pred Kljunoslavom, ipak poslušava Hagrida. Nakratko mu se pokloni i digne pogled.

Hipogrif je i dalje oholo zurio u njega. Nije se ni pomaknuo.

"Ah", zabrinuto uzdahne Hagrid. "Ma dobro... povuci se sad, Harry, samo polako..."

Ali tada hipogrif, na Harrvjevo veliko čudo, iznenada savije svoja ljuskava prednja koljena i neosporno mu se pokloni.

"Bravo, Harry!" radosno će Hagrid. "Tako je... sad ga možeš slobodno dirat! Pogladi ga po kljunu, ajde!"

Premda bi se bio radije povukao, Harry se polagano primakne hipogrifu i pruži ruku prema njemu. Pogladi ga nekoliko puta po kljunu a hipogrif lijeno sklopi oči kao da uživa.

Svi učenici zaplješću, osim Malfova, Crabbea i Govlea, koji su, čini se, bili duboko razočarani.

"Dobro je, Harry," reče Hagrid, "mislim da ga sad možeš i zajašiti!"

S tim Harry ipak nije računao. Bio je već navikao jahati na metli, ali nije bio siguran da će mu tako dobro biti i na hipogrifu.

"Popni se samo na njega, tu odma iza krila", reče mu Hagrid. "I pazi da mu ne iščupaš koje pero, to mu, znaš, ne bi bilo drago..."

Harry podigne nogu na vrh Kljunoslavova krila i vine mu se na leđa. Kljunoslav se uspravi. Harry nije bio načisto za što se treba držati jer je sve pred njim bilo obraslo perjem.

"Ajde samo!" dovikne mu Hagrid i potapše hipogrifa po sapima.

Odjednom se četiri metra dugačka krila rašire s obje strane Harryja. Harry je imao taman toliko vremena da se uhvati hipogrifu oko vrata prije nego što poleti uvis. Nije to bilo ništa slično jahanju na metli, a Harry je odmah bio načisto što mu se više sviđa od toga dvoga. Hipogrif je žestoko udarao krilima s obje njegove strane zahvaćajući ga ispod nogu i izazivajući u njemu osjećaj da će ga zbaciti

sa sebe. Sjajno perje klizilo mu je ispod prstiju a nije se usuđivao čvršće uhvatiti za njega. Umjesto mirnog leta njegova Nimbusa 2000, sada se ljuljao naprijed-natrag, prema tome kako su se hipogrifove sapi u letu dizale i spuštale.

Kljunoslav je obletio s njim ograđeni pašnjak, a onda se počeo spuštati. Toga se Hagrid najviše pribojavao. Kad se glatki vrat spustio, on se nagne unatrag bojeći se da ne spuzne preko kljuna, a kad one četiri neskladne noge ispod njega dotaknu tlo, osjeti snažan udarac. Jedva se održao na hipogrifu i ponovo uspravo.

"Svaka ti čast, Harry!" dovikne mu Hagrid. Svi počnu klicati osim Malfova, Crabbea i Govlea. "U redu, koje sljedeći?"

Ohrabreni Harrvjevom uspjehom, ostali učenici oprezno se prebace preko ograde. Hagrid je odvezivao hipogriffe jednog za drugim i uskoro su se đaci počeli nervozno klanjati po ograđenom pašnjaku. Neville je više puta ustuknuo pred svojim hipogrifom koji kao da nije htio saviti koljena. Harry je pak gledao kako Ron i Hermiona vježbaju s jednim riđanom.

Malfov, Crabbe i Goyle preuzeli su Kljunoslava. Ovaj se poklonio i pred Malfovem, koji ga je sad gladio po kljunu i prezirno gledao.

"Ovo zbilja nije teško", reče Malfov otegnutim glasom, toliko glasno da ga i Harry može čuti.

"Znao sam ja daje to igrarija kad to čak ni Potteru nije bio problem... Kladio bih se da ti uopće

nisi opasan, je li?" obrati se on hipogrifu. "Je li, ti, velika, ružna beštijo?"

Dogodilo se to u tren oka. Malfov je odjednom prodorno vrisnuo, a Hagrid je već idućeg trena namicao oglavnik oko vrata Klju-noslavu koji je pokušavao dohvatiti Malfova, što je ležao sklupčan u travi dok mu se krv širila na sve strane po odjeći.

"Umirem!" prodere se Malfov usred uspaničenih đaka. "Umirem, zar ne vidite? Ubio me!"

"Ko kaže da umireš!" reče Hagrid, koji je naglo probljedio. "Dajte mi pomozite... moramo ga izvuć odavle..."

Hermiona otrči otvoriti vrata a Hagrid bez po muke podigne Malfova sa zemlje. Dok je Hagrid prolazio mimo njega, Harry opazi dugu i duboku posjekotinu na Malfovevoj nadlaktici. Hagrid potrči s njim u naručju, škropėći krvlju travu, uz obronak prema dvorcu.

Polaznici predavanja iz Skrbi za magična stvorenja pođu korakom za njima. Sh/therini su svi rogorobili protiv Hagrida.

"Treba ga odmah najuriti!" reče Pansy Parkinson, sva uplakana.

"Malfov sije sam kriv!" obrecne se na nju Dean Thomas. Crab-be i Goyle napeli su prijetećom gestom mišice.

Svi su se uspeli uz kamenite stube i ušli u predvorje.

"Idem vidjeti kako mu je!" reče Pansy. Svi se zagledaju za njom kako trči uz mramorne stube. Slytherini, koji su joj gundali nešto na Hagridov račun, zapute se u svoju društvenu prostoriju u bivšoj tamnici. Harry, Ron i Hermiona zapute se uz stube prema Gryffindor-skoj kuli.

"Mislite da mu neće ništa biti?" nervozno priupita Hermiona prijatelje.

"Jasno da neće. Madame Pomfrey zna srediti takve rane u tren oka", odgovori joj Harry, kojem je ta medicinska sestra čarolijama zaliječila mnogo teže ozljede.

"Ali gadno je to što se dogodilo baš na prvom Hagridovu predavanju, zar ne?" zabrinuto će Ron. "Možete biti sigurni da će mu Malfoy sad zagorčati život..."

Među prvima su stigli u Veliku dvoranu na večeru. Nadali su se da će tu vidjeti Hagrida, ali njega nije bilo.

"Neće mu valjda dati nogu, je li da neće?" priupita ih Hermiona tjeskobnim glasom a da nije ni okusila pitu od odreska i bubrega.

"Neće valjda biti tako blesavi!" reče Ron. Ni on nije ništa okusio.

Harry je promatrao slytherinski stol. Velika je skupina Slytheri-na, među njima i Crabbe i Goyle, bila zadubljena u ozbiljan razgovor. Harry je bio uvjeren da se dogovaraju kako će prikazati stvar pred profesorima.

"E pa, ne može se reći da današnji prvi dan nakon povratka u školu nije bio zanimljiv", sumorno napomene Ron.

Nakon večere su otišli u dupkom punu gryffindorsku društvenu prostoriju i pokušali napisati domaću zadaću, koju im je bila zadala profesorica McGonagall, ali su sve troje često prekidalili rad i virili kroz prozor na kuli.

"Kod Hagrida gori svjetlo", iznenada će Harry.

Ron pogleda na sat.

"Ako požurimo, mogli bismo se još vidjeti s njim, nije kasno..."

"Ma ne znam..." polako izusti Hermiona i zirne na Harryja.

"Ja se smijem kretati po školskom dvorištu!" ustvrdi on odlučnim glasom. "Sirius Black ne može ipak proći pored dementora, nije li tako?"

Stoga odmah sprema svoje stvari i prođu kroz rupu u zidu. Bili su sretni što nisu nikog sreli na putu do izlaza, jer nisu bili sasvim sigurni da smiju izlaziti iz zgrade.

Trava je bila još mokra i u sumrak izgledala gotovo crna. Kad su stigli do Hagridove brvnare, pokucali su i začuli iznutra njegov glas.

"Naprijed!"

Hagrid je sjedio samo u košulji za oribanim drvenim stolom. Njegov pas za lov na veprove

Očnjak držao je glavu u njegovu krilu. Jedan je pogled bio dovoljan da se vidi daje Hagrid podosta popio. Pred njim je bio vrč s poklopcem velik kao bokal, a činilo se da se i napreže da ih bolje vidi.

"Sve bi reko daje to rekord", reče promuklim glasom čim ih prepozna. "Neće bit da su dosad imali nekog ko je samo jedan dan bio nastavnik."

"Pa, nisi još otpušten, Hagride!" reče mu Hermiona suzdržana daha.

"Nisam još", odgovori joj Hagrid ojađenim glasom i gutne velik gutljaj onoga što je bilo u vrču. "Al to je samo pitanje vremena, čim Malfov..."

"A kako je njemu?" upita ga Ron čim su posjeli za stol. "Nije valjda ništa ozbiljno?"

"Madame Pomfrey sredila gaje kako je najbolje znala i umjela", tupo odgovori Hagrid, "al on i dalje tvrdi daje u smrtnim mukama... onako sav u zavojima... cvili..."

"Pretvara se", odlučno će Harry. "Madame Pomfrey zna izliječiti svaku ranu. Lani joj je pošlo za rukom da meni ponovo izraste pola kostiju. Ali sigurno je da će Malfoy iskoristiti ovu priliku što najbolje može..."

"Dabome daje Školski odbor već o svemu obaviješten", protuži dalje Hagrid. "Misle da sam uzeo prekrupan zalogaj za početak. Da sam hipogriffe trebo ostavit za poslije, da sam trebo počet od čeki-njaša il tako nečeg... a ja sam baš mislio kako će to bit dobro prvo predavanje... sam sam si kriv..."

"Hagride, svemu je Malfoy kriv!" ozbiljno će Hermiona.

"Mi ćemo ti biti svjedoci", nadoda Harry. "Lijepo si nam rekao da hipogrifi napadaju ljude ako ih ovi uvrijede. Malfoy sije sam kriv što te nije poslušao. Ispričat ćemo Dumbledoreu kako se sve to stvarno dogodilo."

"Da, da, Hagride, ne brini, mi ćemo te podržati", potvrdi Ron.

Suze poteku iz naboranih kutova Hagridovih crnih očiju. Zgrabi Harrvja i Rona i privije ih u zagrljaj od kojeg su im pucale kosti.

"Ja, Hagride, mislim da si već dosta popio", odlučno će Hermio-na, pa uzme vrč s poklopcem i iznese ga van da izlije što je bilo u njemu.

"Pa, može bit ima i pravo", reče Hagrid ispuštajući iz zagrljaja Harrvja i Rona, koji oteturaju od njega opipavajući rebra. Hagrid se jedva digne sa stolice i nesigurnim korakom pode van za Hermio-nom. Učas izvana dopre bučno pljuskanje.

"Što je to sad?" nervozno upita Harry Hermionu kad se vratila izvana s praznim vrčem.

"Zaronio je glavu u kacu s vodom", odgovori mu Hermiona spremajući vrč na njegovo mjesto. Vрати se i Hagrid mokre, duge kose i brade otirući vodu iz očiju.

"E, sad je već bolje", reče otresajući glavom kao pas i prskajući ih sve vodom. "Čujte, stvarno je lijepo od vas što ste me došli prigle-dat, ja zbilja..."

Odjednom umukne usred rečenice i zagleda se u Harrvja, kao da je tek sad shvatio daje i on tu.

"A kakvog ti imaš posla ovdje, a?" zaurla tako nenadano da sve troje poskoče pola metra u zrak. "Ti, Harry, ne smiješ odat po vani poslije mraka! A vas ga dvoje puštate da okolo šalabaza!"

Pa priđe Harrvju, zgrabi ga za mišicu i odvuče do vrata.

"Ajdemo!" reče ljutito. "Sad ću vas lijepo sve odvest nazad u školu, i pazite da vas opet ne ulovim kako odate okolo i dolazite k meni poslije mraka! Nisam ja toga vrijedan!"

BAUK U ORMARU

Malfoy se pojavio na nastavi tek u četvrtak ujutro, kad je već bilo prošlo pola predavanja iz Čarobnih napitaka što su ga zajedno pohađali Slvtherini i Grvffindori. Ponosno je ušao u predavaonicu u bivšoj tamnici, s previjenom rukom u povezu o vratu, držeći se, po Harrvjevu mišljenju, kao junak koji je ostao živ nakon teške bitke.

"Kako je, Dračo?" upita ga smijuljeći se Pansy Parkinson. "Još te jako boli?"

"Aha", potvrdi Malfov i nakrevelji se tobože od boli. Ali Harry zapazi kako je, čim se Pansy okrenula na drugu stranu, namignuo Crabbeu i Goyleu.

"Sjedite, sjedite!" nehajno će profesor Snape.

Harry i Ron se nezadovoljno zgedaju. Da su oni ovako zakasnili na predavanje, Snape im ne bi rekao: "Sjedite, sjedite!" nego bi ih strogo kaznio. Ali Malfoy je na Snapeovim predavanjima mogao raditi što je htio. Snape je bio predstojnik doma Slvtherina i općenito favorizirao svoje učenike.

Danas su spravljali jedan novi napitak za smanjivanje. Malfoy je postavio svoj kotlić uz Harryjev i Ronov tako da su sva trojica pripremala sastojke na istom stolu.

"Gospodine!" obrati se Malfoy profesoru. "Gospodine profesore, morat će mi netko zbog ove moje ruke pomoći narezati korijene tratinčica..."

"Weasley, narežite mu te korijene!" zapovjedi Snape a da nije ni digao pogled.

Ron pocrveni kao rak.

"Ništa nije toj tvojoj ruci!" prosiće Malfoyu.

Malfoy mu se naceri u lice i reče:

"Weasley, čuo si što je rekao profesor Snape, daj mi nareži te korijene!"

Ron uzme nož, privuče Malfoveve korijene i počne ih grubo sjeckati tako daje svaki komadić bio različite veličine.

"Gospodine profesore," opet će Malfov otegnutim glasom, "Weas-ley mi uništava korijene!"

Snape priđe njihovu stolu, zagleda se niz svoj kukasti nos u Malfoveve korijene i odbojno se osmjehne ispod svoje duge, masne, crne kose.

"Zamijenite, Weasley, svoje korijene za Malfoveve!" "Ali, gospodine..."

Ron je u posljednjih četvrt sata brižno sjeckao svoje korijene na komadiće posve iste veličine.

"Smjesta!" reče mu Snape svojim najopasnijim glasom.

Ron odgura svoje uredno narezane korijene Malfoyu, pa opet posegne za nožem.

"Gospodine profesore, morao bi mi netko i ovu smežuranu smokvu oguliti", reče Malfoy jedva se suzdržavajući da ne prasne u zloban smijeh.

"Potter, dajte vi Malfov u ogulite tu smokvu!" naloži Snape i pogleda Harryja gadjljivo, kao što gaje uvijek gledao.

Harry uzme Malfovevu smežuranu smokvu, a Ron počne popravljati ono što je bio pokvario na korijenima što ih je sad morao sam upotrijebiti. Gulio je smokvu što je brže mogao pa je bez riječi dobacio Malfov. Malfoy se dotle cerio od uha do uha.

"A jeste li vidjeli u zadnje vrijeme svog pajdaša Hagrida?" tiho ih priupita.

"Što te briga!" otresito mu odgovori Ron a da ne digne pogled.

"Bojim se da taj neće dugo biti nastavnik", napomene Malfoy tobože tužnim glasom. "Mom ocu nije baš drago što sam se ozlijedio..."

"Samo ti brbljaj, Malfoy, pa ću te ja stvarno ozlijediti!" zareži Ron.

"... pritužio se Školskom odboru. / Ministarstvu magije. A moj je otac, znate, utjecajan čovjek. Ozljeda je takve naravi..." tu tobože duboko i bolno uzdahne, "da se ne zna hoću li se ikad više moći normalno služiti ovom rukom."

"Zato se sad tu toliko prenavljaš?" reče Harry i slučajno odsije-če, jer mu se ruka tresla od gnjeva, glavu mrtvoj gusjenici. "Ne bi li Hagrid izgubio posao, je li?"

"Znaš šta, Potter", odgovori mu Malfoy šaptom, "to je djelomice istina. Ali to će mi donijeti još neke prednosti. Weasley daj mi nasjeckaj te gusjenice!"

Nekoliko kotlića dalje od njih, Neville je bio zapao u poteškoće. On je na predavanjima iz Čarobnih napitaka redovito imao velikih problema. To mu je bio najteži predmet, a još je gore bilo to što se silno bojao profesora Snapea. Njegov napitak, koji je trebao biti jar-kozeleno, otrovne boje, postao je...

"Narančast, Longbottom", reče Snape, pa zagradi malo njegova napitka i vrati ga s visine u

kotlić da svi vide kakve je boje. "Narančast. Reci mi, mali, može li išta prodrijeti u tu tvoju debelu tikvu? Zar me nisi čuo kako sam ti glasno i jasno rekao da ti je potrebna samo jedna štakorska slezena? I zar ti nisam isto tako lijepo rekao da će biti dovoljno tek nekoliko kapi soka od pijavice? Što još moram, Longbottom, učiniti da me shvatiš?"

Neville se crvenio i drhtao. Samo što se nije rasplakao. "Molim vas, gospodine profesore," reče Hermiona, "molim vas, mogu lija pomoći Nevilleu da ispravi pogrešku?..."

"Ne sjećam se, gospođice Granger, da sam vas ja zamolio da se tu sad pravite važni", hladno odreže Snape, a Hermiona se zacrvni kao i Neville. "Longbottom, na kraju ovoga predavanja dat ćemo nekoliko kapi ovog napitka tvojoj žabi krastači da vidimo što će se dogoditi. Možda će te to ipak nagnati da drugi put učiniš sve kako treba."

Snape ode dalje i ostavi Nevillea zadihana od straha. "Pomozi mi!" procvili Neville obraćajući se Hermioni.

"Hej, Harry!" reče Seamus Finnigan i sagne se preko stola da posudi od Harrvja mesinganu vagu. "Jesi li čuo što piše jutros u Dnevnom proroku? Kažu daje netko vidio Siriusa Blacka."

"Gdje?" brže ga upitaju Harry i Ron. Malfoy je s druge strane stola napeto slušao njihov razgovor.

"Nedaleko odavde", odgovori Seamus prilično uzbuđeno. "Vidjela ga je neka bezjakinja. Njoj, naravno, nije bilo jasno što je posrijedi. Bezjaci misle da je Black običan kriminalac, kao i svaki

drugi. I zato je nazvala onaj policijski broj. Ali, dok je netko iz Ministarstva magije stigao na to mjesto, njega više nije bilo."

"Nedaleko odavde..." ponovi Ron i značajno pogleda Harrvja, a onda se okrene i primijeti kako ih Malfov pozorno sluša. "Što je, Malfov? Da ti još nešto ogulim?"

Ali Malfov je pakosno sijevao očima motreći Harrvja. Naslonivši se na stol, dobaci mu:

"Što misliš, Potter, ne bi li ga mogao i sam uloviti?"

"Aha, mislim", nehajno će Harry.

Malfov se tanke usne iskrive od himbena smiješka.

"Ja bih, naravno, na tvom mjestu već nešto poduzeo", tiho pripomene. "Ja ne bih ostao u školi kao uzoran dečko, nego bih ga negdje vani potražio."

"O čemu ti to, Malfov, trabunjaš?" osorno ga upita Ron.

"Pa zar zbilja, Potter, neznaš?" dahne Malfov a svijetle mu se oči suze.

"Što?"

Malfov se tiho i podrugljivo naceri.

"Možda ipak ne želiš riskirati svoju kožu?" reče mu. "Radije ćeš je ostaviti dementorima? Eh, da sam ja na tvom mjestu ja bih se osvetio, ja bih radije sam krenuo u lov na njega."

"O čemu ti to pričaš?" srdito ga upita Harry, ali u tom trenutku Snape objavi:

"Dosad ste već morali izmiješati sve potrebne sastojke. Ovaj napitak treba prokuhati prije upotrebe. Zato pospremite stvari dok napitak krčka na vatri, a onda ćemo iskušati Longbottomov..."

Crabbe i Goyle su se otvoreno cerili gledajući Nevillea kako se preznojava i grozničavo miješa napitak. Hermiona mu je krajičkom usana, da je Snape ne vidi, šaputala upute. Harry i Ron pospreme neiskorištene sastojke i odu oprati ruke i zaimače u kamenom sudoperu u kutu.

"Što je to Malfov htio reći?" upita Harry šaptom Rona držeći ruke pod ledenim mlazom što je tekao iz usta vodorige. "Zašto bih seja osvećivao Blacku? Pa, on mi ništa nije učinio... zasad."

"Ma on sve to izmišlja", bijesno procijedi Ron, "ne bi li ti počinio kakvu glupost..."

Kako se bližio kraj predavanja, Snape priđe Nevilleu koji je čučao uz svoj kotlić.

"Dodite sad svi ovamo", reče Snape sijevajući svojim crnim očima, "da vidimo što će se dogoditi Longbottomovoj žabi krastači. Ako je uspio spraviti otopinu za smanjivanje, žaba će se smanjiti na punoglavca. A ako je nešto zabrljavio, o čemu uopće ne dvojim, žaba će se

vjerojatno otrovati."

Grvffindori su u strahu pratili što se zbiva. Slytherini su pak bili radosno uzbuđeni. Snape je uzeo žapca Trevora u lijevu ruku i umočio žličicu u Nevilleov napitak, koji je sad bio zelen, te je kapnuo nekoliko kapi u Trevorovo ždrijelo.

Nastao je trenutak napete tišine za koje je Trevor progutao one kapi. Onda se čuo jedan tihi pop i na Snapeovu dlanu pojavio se, batrgajući se, punoglavac Trevor.

Grvffindori su oduševljeno zapljeskali. Snape, kiseo, izvadi iz džepa svoje pelerine bočicu i kapne nekoliko kapi iz nje na Trevora, koji iznenada postane opet normalno razvijeni žabac.

"Grvffindorima oduzimam pet bodova", reče Snape, nakon čega nestane smiješak s grvffindorskih lica. "Rekao sam vam, gospođice Granger, da mu ne smijete pomagati."

Harry, Ron i Hermiona popeli su se uz ulazne stube i ušli u predvorje. Harry je još razmišljao o onome što mu je Malfoy rekao, a Ron je bjesnio na Snapea.

"Oduzeo je Grvffindorima pet bodova zato što je napitak bio u redu! Zašto mu, Hermiona, nisi slagala? Trebala si mu reći daje Ne-ville to učinio bez ičije pomoći!"

Ali Hermiona mu ništa ne odgovori. Ron se obazre.

"Pa, gdje je sad ona?"

I Harry se okrene. Stajali su na vrhu stepenica i gledali kako učenici prolaze mimo njih i odlaze u Veliku dvoranu na ručak.

"Pa, bila je stalno za nama", reče Ron mršteći se.

Mimo njih prođe i Malfov između Crabbea i Goylea. Naceri se Harryju i nestane.

"Eno je!"

Hermiona se malko zadihala hitajući uza stube. U jednoj je ruci grčevito stiskala torbu a drugom kao daje spremala nešto pod pelerinu.

"Kako si to izvela?" upita je Ron.

"Što to?" odvrati Hermiona pristupajući im.

"Jedan si čas bila za nama, a u drugom si času bila opet na dnu stepenica."

"Kako?" Činilo se da se Hermiona malko zbunila. "Ah... Morala sam se po nešto vratiti. Ma, neću..."

Na njezinoj je torbi nastala pukotina po šavu. Harry se nije tome iznenadio jer je vidio da je u torbi najmanje desetak velikih i teških knjiga.

"Zašto sve to nosaš sa sobom?" upita je Ron.

"Pa, znaš koliko predmeta slušam", odgovori mu Hermiona bez daha. "Hoćeš li mi pridržati ove knjige, molim te?"

"Ali..." Ron je okretao u rukama knjige koje mu je pružila, i usput razgledao korice. "Danas nemaš ni jedan od ovih predmeta. Danas popodne imamo još samo Obranu od mračnih sila."

"Ma, da", neodređeno otpovrne Hermiona, ali onda opet potrpa sve knjige u torbu. "Nadam se da će biti nešto dobro za ručak, umirem od gladi", nadoda i produži dalje prema Velikoj dvorani.

"Nemaš li i ti osjećaj da nam Hermiona nešto taji?" upita Ron Harryja.

Kad su došli na prvo predavanje profesora Lupina iz Obrane od mračnih sila, njega još nije bilo u predavaonici. Svi su posjedali, izvadili knjige, pera i pergamente i zapodjeli razgovor kad se on naposljetku pojavio. Neodređeno se osmjehnuo i stavio svoju ofucanu, staru torbu za spise na katedru. Bio je isto onako bijedno odjeven kao i uvijek, ali je djelovao zdravije nego u vlaku, kao da se u međuvremenu dva-tri puta pošteno najeo.

"Dobar dan", pozdravi ih. "Molim vas da spremite opet sve knjige u torbe. Danas ćemo imati jedno praktično predavanje. Trebat će vam samo štapići."

Dok su učenici spremali knjige u torbe, neki su od njih razmijenili znatiželjne poglede. Nikad do tada nisu imali praktičnu nastavu iz Obrane od mračnih sila, osim ako se tu ne računa ono znamenito predavanje prošle godine kad im je bivši predavač u predavaonicu donio kavez pun

vilovnika i onda ih pred njima oslobodio.

"Dobro, onda," reče profesor Lupin kad su svi bili spremni za polazak, "molim vas da pođete za mnom!"

Zbunjeni ali radoznali, učenici su poustajali i pošli iz predavaonice za profesorom Lupinom. Poveo ih je kroz pusti hodnik i zamak-nuo za ugao, gdje su najprije ugledali kućnog duha Peevesa kako naopako lebdi u zraku i zatiskuje ključanicu gumom za žvakanje.

Peeves je digao pogled tek kad je profesor Lupin došao na pola metra do njega. Tada je zatresao nogama sa zakovrnutim prstima i zapjevušio:

"Lupež, lopuža Lupin", pjevao je Peeves. "Lupež, lopuža Lupin..."

Ma koliko inače bio nepristojan i neposlušan, Peeves je obično iskazivao kakvo-takvo poštovanje profesorima. Svi brže-bolje pogledaju profesora Lupina da vide kako će on primiti ovu bezobrašti-nu. Na njihovo veliko čudo, on se i dalje samo smješkao.

"Ja bih, Peeves, na tvom mjestu izvadio tu gumu iz ključanice", ljubazno mu reče. "Inače, gospodin Filch neće moći do svojih metli."

Filch je bio kućni nadstojnik u Hogvvarstu, prgav, propali čarobnjak koji je vječito vodio rat s učenicima, pa i s Peevesom. Međutim, Peeves se nije obazirao na riječi profesora Lupina, nego je samo glasno zafrktao prskajući pljuvačkom oko sebe.

Profesor Lupin tiho uzdahne i izvadi svoj čarobni štapić.

"Ovo je jedna korisna mala čarolija", dobaci učenicima preko ramena. "Molim vas da dobro pripazite što ću uraditi."

I podigne štapić do visine ramena, izusti: "VadivazU" i uperi ga u Peevesa.

Munjevito poput metka, guma za žvakanje izleti iz ključanice i zabije se Peevesu ravno u lijevu nosnicu. Duh se naglo uspravi u zraku i odleti psujući na sav glas.

"Svaka vam čast, gospodine profesore!" zapanjeno će Dean Thomas.

"Hvala, Deane!" reče profesor Lupin spremajući ponovo štapić u džep. "Da krenemo dalje?"

Svi pođu dalje. Učenici su u hodu gledali bijedno odjevena profesora Lupina s nešto više poštovanja. On ih povede kroz jedan drugi hodnik i stane pred vratima zbornice.

"Izvolite unutra!" reče im, otvori vrata i skloni se u stranu.

U zbornici, dugoj prostoriji obloženoj drvenim pločama i punoj različitih stolica koje se nisu slagale među sobom, nije bilo nikog osim jednog nastavnika. Profesor Snape sjedio je u nisku naslonjaču i digao pogled kad su učenici počeli upadati u prostoriju. Sijevnuo je očima, a oko usta mu zatitrao ružan, podrugljiv smijeh. Kad je profesor Lupin ušao i htio za sobom zatvoriti vrata, Snape mu dobaci:

"Nemojte zatvarati vrata, Lupin! Radije ne bih ostao ovdje gledati što se zbiva." Pa ustane i dostojanstveno prođe mimo učenika. Pelerina se vijorila za njim. Na vratima se okrene na peti i nadoda: "Možda vas nitko, Lupin, nije još upozorio na to, ali među ovim je učenicima i Neville Longbottom. Savjetovao bih vam da njemu ne povjeravate nikakve teže zadatke. Osim ako mu gospođica Granger ne daje upute šaptom na uho."

Neville se zacrvni, a Harry osine Snapea srditim pogledom. Snapeu nije bilo dovoljno što ne daje Nevilleu mira na svojim predavanjima, nego ga još ponižava i pred drugim predavačima. Profesor Lupin uzvije obrvama.

"A ja sam baš mislio kako će mi Neville pomoći izvesti prvu fazu operacije", odvrati. "Štoviše, uvjeren sam da će on to i vrlo uspješno učiniti."

Neville se, ako je to uopće bilo moguće, još više zacrvni. Snape iskrivi usne. Ipak, izađe bez riječi i zalupi vratima za sobom.

"A sad izvolite samo dalje!" reče profesor Lupin i mahne rukom prema dnu prostorije, gdje je bio samo jedan stari ormar u kojem su nastavnici držali rezervne pelerine. Kad profesor Lupin priđe ormaru, ormar se iznenada zanjise i tresne o zid.

"Nema razloga za zabrinutost!" mirno će profesor Lupin kad nekolicina đaka uplašeno

ustukne. "Tu vam je unutra samo jedan bauk!"

Reklo bi se da većina učenika smatra daje to dovoljan razlog za zabrinutost. Neville upre prestravljen pogled u profesora Lupina, a Seamus Finnigan prestrašeno gledaše kako se kvaka na vratima ormara bučno okreće.

"Bauci vole mračna, zatvorena mjesta", nastavi profesor Lupin. "Najradije se zavuku u ormar, u rupe između kreveta, pod sudopere u kuhinji -jednom sam vidio jednoga od njih kako se smjestio u veliki sat u drvenom ormariću. Ovaj se pak ovamo zavukao jučer popodne, pa sam zamolio ravnatelja da se zbornica isprazni kako bih

mogao održati praktičnu nastavu s učenicima treće godine. E, a sad se postavlja prvo pitanje - što je zapravo bauk?"

Hermiona dignu ruku uvis.

"Bauk stalno mijenja oblik", odgovori. "Može poprimiti svaki oblik za koji misli da će nas njime najviše uplašiti."

"Ne bih se ni sam znao bolje izraziti", reče profesor Lupin, a Hermiona se sva ozari od ponosa. "To znači da ovaj bauk koji sad čuči tu unutra u tami, nije još poprimio nikakav oblik. On još ne zna čime će najviše zaplašiti osobu s druge strane vrata. Nitko ne zna kako bauk izgleda kad je sam, ali čim ga pustim van, on će postati ono čega se svatko od nas najviše boji. To znači", nastavi profesor Lupin ne obazirući se na Nevilleovo tiho dahtanje od straha, "da svi mi od sama početka imamo jednu veliku prednost pred ovim baukom. Pogađaš li, Harry, koja je to prednost?"

Smišljajući kako da odgovori na to pitanje uz Hermionu, koja je neprestance poskakivala na svom mjestu i dizala ruku u zrak, što ga je ometalo u razmišljanju, Harry se ipak odvaži odgovoriti:

"Pa, ovaj... valjda to što nas ovdje mnogo ima pa ne zna koji oblik da poprimi?"

"Točno!" potvrdi profesor Lupin, a Hermiona spusti ruku, pomalo razočarana. "Kad imate posla s baukom, uvijek je dobro da vas bude što više. Onda se on zbuni. Nije načisto u što da se pretvori, u truplo bez glave ili u puža mesoždera. Jednom sam vidio jednog bauka koji je počinio baš tu pogrešku - pokušao je zaplašiti dvije osobe u isti mah pa se pretvorio tek u polovicu puža. To uopće nije bilo strašno. Čarolija kojom možemo otjerati bauka prilično je jednostavna, ali iziskuje duhovnu snagu. Ono, znate, što najviše pogađa bauka, to je smijeh. Morate nastojati da ga prisilite da poprimi oblik koji će vam biti smiješan. Najprije ćemo isprobati tu čaroliju bez čarobnog štapića. Ponovite, molim vas, za mnom... Ridikulus!"

"Rldikulus!" ponove svi učenici u jedan glas.

"Dobro", reče profesor Lupin. "Vrlo dobro. Ali to je, na žalost, tek najlakši dio posla. Ta riječ, znate, nije sama po sebi dovoljna. A sad vi, Neville, stupate na scenu."

Ormar se opet zatresao, ali se Neville još jače tresao dok mu je prilazio kao da prilazi vješalima.

"Tako je, Neville", prosljedi profesor Lupin. "Idemo redom -što bi ti rekao da te najviše na svijetu plaši?"

Neville je micao usnama, ali potpuno bezglasno.

"Nisam te, Neville, razumio, oprost", veselo će profesor Lupin.

Neville prilično izbezumljeno pogleda oko sebe, kao da moli da mu tko pomogne, a onda izusti jedva čujnim šaptom:

"Profesora Snapea."

Gotovo se svi nasmiju. Čak se i Neville osmjehne kao da se ispričava. Međutim, profesor Lupin se kanda zamisli.

"Profesora Snapea... hmmm... Neville, ti, ako se ne varam, živiš kod bake?"

"Ovaj... da", nervozno odgovori Neville. "Ali... ne bih volio ni da se bauk u nju pretvori."

"Ne, ne, nisi me razumio", opet će profesor Lupin smješajući se. "Zanima me možeš li nam

reći kako ti je baka obično odjevena?"

Neville se kanda zbuni, ali odgovori:

"Pa... uvijek nosi isti šešir. Visok, s punjenim lešinarom na vrhu. I dugačku haljinu... obično zelenu... i katkad šal od lisičjeg krzna."

"I ručnu torbu?" pokuša mu profesor Lupin pomoći. "Da, veliku, crvenu torbu", potvrdi Neville.

"Dobro, onda", opet će profesor Lupin. "Možeš li, Neville, sad sasvim jasno zamisliti sve te stvari? Možeš li ih u duhu vidjeti?"

"Mogu", odgovori Neville nesigurno, pitajući se očito što nakon ovoga slijedi.

"Kad bauk izleti iz ormara i ugleda te, Neville, on će poprimiti obličje profesora Snapea", nastavi Lupin. "A ti ćeš podići svoj čarobni štapić... ovako... i uzviknuti 'Ridikulus!'... i usredotočiti se svim silama na odjeću svoje bake. Ako sve bude kako treba, natjerat ćeš profesora bauka Snapea da se pretvori u šešir s lešinarom na vrhu, i u onu zelenu haljinu, i u veliku, crvenu torbu."

Razlegne se buran smijeh. Ormar se još jače zatrese.

"Ako Neville uspije, bauk će vjerojatno zatim obraćati pozornost redom na sve nas ostale", produži profesor Lupin. "Molim vas da se sada svi načas prisjetite čega se najviše bojite, i da zamislite kako biste to nešto natjerali da bude smiješno..."

Svi u zbornici umuknu. Harry pomisli... što njega najviše na svijetu plaši?

Prvo mu je na pamet pao lord Voldemort - Voldemort ponovo u punoj snazi. Ali, još prije nego što je počeo smišljati protunapad na bauka Voldemorta, pred oči mu izađe užasna slika...

Gnjila, mokra ruka što je kliznula u crnu pelerinu... dugo, glasno disanje iz nevidljivih usta... i onda prodorna hladnoća tako da je imao osjećaj da se utapa...

Harry zadržti i pogleda oko sebe nadajući se da nitko ništa nije primijetio. Mnogima su oči bile čvrsto zatvorene. Ron je mrmljao sebi u bradu: "Pokidaj mu noge!" Harry je bio uvjeren da zna o čemu je riječ. Ron je najviše strahovao od pauka.

"Jeste li sad svi spremni?" upita ih profesor Lupin.

Harry oćuti kako se trgnuo od straha. On nije bio još spreman. Kako možeš nagnati dementora da ne izgleda onako jezovito? Ali nije htio zatražiti još malo vremena. Svi su ostali klimali glavama i zavrtali rukave.

"Neville, mi ćemo se sad svi malo povući", opet će profesor Lupin. "Tako da ti imaš više mjesta, jasno? Ja ću zatim pozvati sljedećega... a sad se svi lijepo povucite da Neville može slobodno zamahnuti štapićem..."

"Čekaj, Neville, dok izbrojim do tri", nastavi profesor Lupin upirući svojim čarobnim štapićem u kvaku na ormaru. "Jen... dva... tri... sad!"

Iz vrha čarobnog štapića profesora Lupina polete iskre i pogode kvaku na vratima ormara. Vrata se širom otvore. Iz ormara izađe opasni profesor Snape, kukasta nosa, sijevajući očima prema Ne-villeu.

Neville ustukne s podignutim štapićem u ruci bezglasno izgovarajući nešto. Snape se okomi na njega i posegne za nečim u pelerini.

"R-r-ridikulus!" propenta Neville.

Razlegne se prasak kao da je tko puknuo bičem. Snape se spo-takne. Bio je u dugačkoj haljini sa čipkastim porubom i u visoku klobuku s punjenim lešinarom izjednim od moljaca, a vitlao je velikom, grimiznom ručnom torbom.

Razlegne se grohotan smijeh. Bauk, zbunjen, zastane, a profesor Lupin vikne:

"Parvati, naprijed!"

Parvati pođe naprijed s odlučnim izrazom na licu. Snape se okomi na nju. Ponovo se razlegne prasak, a ondje gdje je on stajao pojavi se krvava mumija u povojima, koja se okrene licem bez očiju Parvati i pođe prema njoj sasvim polagano, vukući noge za sobom i dižući ukočene

ruke...

"Ridikulus!" uzvikne Parvati.

Povoji se na mumiji razvežu i padnu mumiji pod noge. Ona se zaplete u njih i padne ničice, a glava joj se otkotrlja po podu.

"Seamus!" vikne profesor Lupin. Seamus projuri mimo Parvati.

Pras! Ondje gdje je do tada bila mumija pojavi se žena sa crnom kosom dugom do poda i sa zelenkastim licem kao u kostura - vila narikača! Razjapi usta i prostorijom se razlegne nezemaljski glas, dug lelek od kojeg se Harrvju digne kosa na glavi...

"Ridikulus!" prodere se Seamus.

Vila narikača ispusti škripav zvuk i uhvati se za vrat - ostala je bez glasa.

Pras! Vila narikača pretvori se u štakora koji počne loviti sam sebi rep, a onda opet pras i štakor se pretvori u čegrtušu, koja puzi i uvija se zatim pras i čegrtuša se prometne u jednu jedinu krvavu očnu jabučicu.

"Zbunjen je!" vikne Lupin. "Još malo pa smo uspjeli! Dean!"

Dean prošiša mimo njih.

Pras! Očna jabučica postala je odsječena ruka koja se prevrne i počne puziti po podu kao rak.

"Ridikulus!" poviče Dean.

Nešto škljocne i ruka se nađe u mišolovci.

"Izvrсно! Rone, ti si na redu!"

Ron jurne mimo ostalih.

Pras!

Nekoliko učenika zavrišti. Orijaški pauk, visok gotovo dva metra i sav dlakav, krene na Rona opasno škljocajući kliještima. Harrvju se načas učini da se Ron sledio, ali onda...

"Ridikulus!" zaurla Ron i paukove noge nestanu. Pauk se prevrne i počne se kotrljati po podu.

Lavender Brown vrisne i pobjegne

ispred njega i zaustavi se tek pred Harrvjevim nogama. Harry podigne svoj čarobni štapić, ali...

"Čekajte!" iznenada vikne profesor Lupin i pojuri naprijed.

Pras!

Nestao je pauk bez nogu. Časkom su još svi izbezumljeno gledali oko sebe da vide gdje je. Tada spaze srebrnobijelu kuglu kako se njiše u zraku pred Lupinom, koji gotovo lijeno izusti:

"Ridikulus!"

Pras!

"Naprijed, Neville, i dokrajči ga!" reče Lupin kad bauk padne na pod u obliku žohara. Opet prasak! Vratio se Snape. Ovaj put Neville odlučno nasrne na njega.

"Ridikulus!" poviče, i svi na tren ugledaju opet Snapea u čipkasto haljini prije nego što Neville prasne u grohotan smijeh, a bauk prsne i razleti se na tisuću sićušnih pramenova dima, te iščezne.

"Izvrсно!" uzvikne profesor Lupin kad se razlegne pljesak. "Izvrсно, Neville! Svi ste bili dobri. Da vidimo... po pet bodova Grvffin-dorima za svakog pojedinca koji se suprotstavio bauku... za Nevillea deset jer je on to učinio dva puta... i po pet za Hermionu i Harrvja."

"Alija nisam ništa učinio", reče Harry.

"Ti i Hermiona, Harry, točno ste odgovorili na moja pitanja na početku predavanja", nehajno će Lupin. "Svi ste bili izvrсни, vrlo dobar nastavni sat. Za domaću zadaću molim vas da pročitate poglavlje o baucima i da ga pismeno sažete... sažetak ćete mi predati u ponedjeljak. To je zasad sve."

Učenici izađu iz zbornice uzbuđeno razgovarajući. Harry, međutim, nije bio dobro raspoložen. Profesor Lupin gaje namjerno spriječio da se uhvati ukoštac s baukom. Zašto? Je li možda zato što je vidio Harrvja kako se onesvijestio u vlaku, pa je zaključio da nije dorastao ovako

nečemu? Je li možda mislio da bi opet pao u nesvijest?

Ali reklo bi se da nitko drugi nije ništa od toga primijetio.

"Jeste li vidjeli kako sam izašao na kraj s onom vilom narikačom?" vikne Seamus.

"A ja s onom rukom!" priklopi Dean mašući rukom oko sebe.

"A Snape u onom šeširu!"

"A moja mumija!"

"Nije mi jasno zašto se profesor Lupin boji kristalnih kugli?" zamišljeno će Lavender.

"Ovo je bilo najbolje predavanje iz Obrane od mračnih sila od svih koje smo dosad imali, zar ne?" reče Ron uzbuđenim glasom dok su se vraćali u predavaonicu po torbe.

"Rekla bih da je on zaista dobar predavač", zadovoljno ustvrdi Hermiona. "Ali žao mi je što se i ja nisam ogledala s tim baukom..."

"A kako bi ga ti vidjela?" upita je Ron smijuckajući se. "Kao zadaću za koju bi dobila samo devet od deset mogućih bodova?"

BIJEG DEBELE DAME

Dok bi dlanom o dlan, Obrana od mračnih sila postala je najomiljeniji predmet većine učenika treće godine. Samo su Dračo Malfoy i njegovo slvtherinsko društvo imali što reći protiv profesora Lupina.

"Gledajte samo tu pelerinu na njemu", govorio je Malfoy glasnim šaptom dok je profesor Lupin prolazio mimo njih. "Oblači se kao kakav stari kućni vilenjak."

Ali nikog drugog nije smetalo što je pelerina profesora Lupina bila otrcana i pokrpana. Sljedeća su njegova predavanja bila isto onako zanimljiva kao i prvo. Poslije bauka proučavali su crvene čepiče, zločesta mala stvorenja slična goblinima koja se pojavljuju gdje god dolazi do krvoprolića, u tamnicama dvoraca i u vrtačama napuštenih bojišta, čekajući u zasjedi da zatuku toljagama one koji su zalutali. Sa crvenih čepića prešli su na kapuke, jezovite stanovnike voda nalik na ljuskave majmune, s plivačim opnama na rukama kojima najradije dave one koji bez ikakve zle namjere gacaju po njihovim barama.

Harry je samo žalio što nije tako zadovoljan i na nekim drugim predavanjima. Najgore je bilo na Čarobnim napicima. Snape je tih dana bio nekako posebno osvetoljubiv, a svima je bilo jasno i zašto. Priča o tome kako je bauk poprimio Snapeovo obličje, i kako gaje Neville obukao u odjeću svoje bake, proširila se po školi munjevitom brzinom. Činilo se da Snapeu to nije bilo ni najmanje smiješno. Pri samom spomenu imena profesora Lupina opasno je kolutao očima, a Nevillea je progonio više nego ikad.

Harrvju su se sve više gadili i sati koje je provodio u zagušljivoj sobi profesorice Trelawney u kuli, odgonetavajući iskošene oblike i simbole i nastojeći se ne obazirati na činjenicu da profesorici Tre-lawney naviru suze na oči kad god ga pogleda. Jednostavno nije volio profesoricu Trelawney, iako su joj mnogi učenici iskazivali poštovanje koje je graničilo s obožavanjem. Parvati Patil i Lavender Brown sve su češće odlazile u pauzi za ručak u sobu profesorice Tre-lawney u kuli, i svagda se vraćale odande s neakvim nadmoćnim izrazom na licu koji Harry nije mogao podnijeti, kao da znaju neke stvari koje su drugima nepoznate. Isto su tako šaputale prigušenim glasom kad god bi riječ bila o Harrvju, baš kao da on leži na samrti.

Nitko zapravo nije volio ni Skrb za magična stvorenja jer su ta predavanja, nakon prvog sata nabijenog akcijom, postala izrazito dosadna. Reklo bi se da je Hagrid izgubio samopouzdanje. Sad su iz sata u sat učili kako treba skrbiti za čekinjaše, zacijelo najdosadnija stvorenja na svijetu.

"Zašto bi itko uopće skrbio za njih?" reče Ron nakon još jednog sata, za kojeg su narezanu zelenu salatu trpali u sluzava ždrijela če-kinjaša.

Međutim, na početku listopada Harry se opet počeo baviti nečim u čemu je toliko uživao daje zaboravio na dosadna predavanja. Bližila se metlobojska sezona i kapetan grvfffindorske ekipe

Oliver Wood sazvaio je jednog četvrtka uvečer igrače da porazgovara s njima o taktici u novoj sezoni.

U metlobojskom je timu igralo sedam igrača: tri lovca, kojima je zadaća bila da postižu zgoditke zabijanjem baluna (crvene lopte veličine nogometne) kroz obruče visoke oko osamnaest metara na oba kraja igrališta; dva udaraca opremljena teškim palicama kojima odbijaju maljce (dvije teške crne lopte što zuje naokolo napadajući igrače), vratar koji brani vrata, i tragač koji ima najteži posao od svih, da ulovi zlatnu zvrčku, krilatu lopticu veličine oraha. Kad je ulovi, igra je završena i ekipa čiji ju je tragač ulovio dobiva dodatnih sto pedeset bodova.

Oliver Wood bio je kršan sedamnaestogodišnjak koji je pohađao sedmi, završni razred škole u Hogwartsu. U glasu mu se osjećao nekakav pritajeni očaj dok se obraćao ekipi od šest preostalih članova u prohladnoj svlačionici na rubu metlobojskog igrališta koji je obavijao mrak.

"Ovo nam je zadnja prilika - moja zadnja prilika - da osvojimo Međudomski pokal", rekao im je hodajući gore-dolje pred njima. "Ja na kraju ove školske godine odlazim. Neću više nikad imati ovakvu šansu. Grvffindori nisu već sedam godina osvojili pokal. Dobro, imali smo nevjerojatne pehove - ozljede - a lani je turnir i prekinut prije kraja..." Wood proguta slinu kao da mu je pri sjećanju na to zapelo nešto u grlu. "Ali mi isto tako znamo da imamo najbolji -dovraga - tim - u školi", nadoda i udari šakom u dlan druge ruke, te sumanuto sijevne očima kao nekad. "Imamo tri sjajne lovice."

Tu pokaže rukom na Aliciju Spinner, Angelinu Johnson i Katie Bell.

"I imamo dva nenadmašiva udaraca!"

"Prestani, Olivere, vidiš da nam je neugodno", ubace Fred i George u jedan glas crveneći se tobože.

"I imamo tragača koji nam je donio pobjedu u svakom meču!" zagrmi Wood i zagleda se u Harryja obuzet nekakvim žestokim ponosom. "A tu sam i ja", dometne kao da se sebe tek naknadno sjetio.

"Mi mislimo da si i ti, Olivere, jako dobar", reče George.

"Vratar nad vratarima", pripomene Fred.

"Stvar je u tome", nastavi Wood i ponovo se ushoda, "što je na metlobojskom pokalu u ove dvije posljednje godine trebalo biti ispisano naše ime. Otkako je Harry u našem timu, ja sam mislio daje to sigurna stvar. Ipak, nismo uspjeli, a ove je godine zadnja šansa da konačno vidimo naše ime ispisano na tom pokalu..."

Wood je govorio toliko potišteno da su ga čak i Fred i George samilosno gledali.

"Olivere, ovo je naša godina", reče mu Fred.

"Ovaj put ćemo uspjeti!" prisnaži Angelina.

"Svakako", pridruži im se i Harry.

Ekipa je vrlo odlučno počela trenirati, po tri puta na tjedan. Vrijeme je bivalo sve hladnije i kišovitije, a noći sve mračnije, ali ni blato ni vjetar ni kiša nisu mogli zatamniti Harryjevu divnu viziju kako napokon osvajaju veliki, srebrni metlobojski pokal.

Kad je Harry jedne večeri poslije treninga došao u grvffindorsku društvenu prostoriju sav promrznut i ukočen, ali zadovoljan sobom, zatekao je kolege u burnom raspoloženju.

"Što se dogodilo?" upita Rona i Hermionu, koji su sjedili u dva ponajbolja naslonjača uz vatru i dovršavali astronomske karte.

"Prvi vikend kad će se ići u Hogsmeade", odgovori mu Ron pokazujući na obavijest što se pojavila na oguljenoj staroj oglasnoj ploči. "Na kraju listopada. Za Noć vještica."

"Sjajno!" reče Fred koji se za Harryjem provukao kroz rupu u zidu. "Moram svratiti k Zonku, ponestalo mi je brabonjavaca."

Harry se zavalio u naslonjač do Rona. Raspoloženje mu se donekle pokvarilo. Činilo se da je

Hermiona pogodila kakve mu misli prolaze glavom.

"Harry, sigurna sam da ćeš sljedeći put i ti s nama", reče mu. "Blacka će sigurno uskoro uloviti, već su ga negdje vidjeli."

"Black nije toliko lud da nešto pokuša u Hogsmeadeu", ustvrdi Ron. "Pitaj, Harry, McGonagallicu ne bi li i ti mogao s nama, tko zna kad ćemo opet ići tamo..."

"Rone!" opomene ga Hermiona. "Ti dobro znaš da Harry mora ostati u školi..."

"Ma ne može on ipak jedini s naše godine ostati sam ovdje", opet će Ron. "Daj, Harry, pitaj McGonagallicu..."

"Aha, mislim da ću je pitati", reče Harry, koji se napokon odlučio.

Hermiona zausti da se usprotivi tom naumu, ali u taj čas joj Krivonja meko skoči u krilo. Iz gubice mu je visio velik, mrtav pauk.

"Zar on to baš mora žderati ovdje pred nama?" zapita Ron mrko gledajući mačka.

"Lukavi moj Krivonjo, jesi li ti to zbilja sam ulovio?" priupita ga Hermiona.

Krivonja polako sažvače pauka drsko mjerkajući Rona svojim žutim očima.

"Dobro, drži ga samo tu kod sebe!" razdražljivo reče Ron i vrati se svom poslu. "Šugonja mi drijema u torbi."

Harry zijevne. Stvarno mu se spavalo, ali je i on morao dovršiti kartu neba. Dohvati svoju torbu, izvadi iz nje pergament, tintu i pero i lati se posla.

"Možeš precrtati moju kartu ako hoćeš", reče mu Ron. Ispisavši krasopisom ime posljednje zvijezde, gurne kartu prema Harryju.

Hermiona, koja je bila protiv svakog prepisivanja, naškubi usne, ali ne reče ništa. Krivonja je i dalje netremice zurio u Rona vrteći svojim kitnjastim repom. A onda iznenada skoči.

"Hej!" uzvikne Ron i zgrabi svoju torbu u trenutku kad Krivonja zarije sve svoje četiri pandže u nju i počne je bjesomučno trgati. "Briši, životinjo glupa!"

Pokuša otrgnuti torbu, ali je mačak prionuo uz nju grebući je i pijuckajući po njoj.

"Rone, pazi da ga ne ozlijediš!" procvili Hermiona. Svi su u društvenoj prostoriji gledali što se to zbiva. Ron naglo obrne torbu, ali se Krivonja još držao za nju a Šugonja izleti iz nje kao tane...

"Uhvati već jednom tog svog mačka!" prodere se Ron kad se Krivonja okanio ostataka torbe, preskočio stol i pojurio za prestravljenim Šugonjom.

George Weasley poleti kroz zrak za Krivonjom, ali ga promaši. Šugonja je vrludao između dvadesetak pari nogu i zavukao se pod jednu staru komodu. Krivonja je naglo stao, čučnuo na one svoje krive noge i počeo bijesno mlatiti prednjom šapom ispod komode.

Ron i Hermiona mu pritrče. Hermiona uhvati Krivonju oko trbuha i odnese ga. Ron legne potrbuške i na jedvite jade izvuče Šugo-nju za rep.

"Gledaj ga samo!" bijesno uzvikne Hermioni držeći joj Šugonju pod nosom. "Sama kost i koža! Molim te da tog svog mačka držiš što dalje od njega!"

"Krivonji nije uopće jasno da ne valja to što radi!" reče mu Hermiona drhtavim glasom. "Pa, sve mačke, Rone, love štakore!"

"Ali ima nešto čudno u toj tvojoj životinji!" ustvrdi Ron nastojeći privoljeti Šugonju, koji se mahnito batrgao, da se vrati u džep. "On je čuo kad sam ja rekao daje Šugonja u torbi!"

"Ma koješta!" nestrpljivo će Hermiona. "Nije, nego gaje Krivonja, Rone, nanjušio, kako bi inače..."

"Taj mačak ima Šugonju na zubu!" reče Ron ne obazirući se na kolege oko sebe, koji su se sve više smijuckali. "A Šugonja je ipak ovdje bio prvi, a i bolestan je!"

Ron prođe kroz društvenu prostoriju i izgubi se na stubama što su vodile do muških spavaonica.

Ron je još i sutradan bio ljut na Hermionu. Jedva da je razmijenio koju riječ s njom za cijelog predavanja iz Travarstva, iako su on, Harry i Hermiona zajedno radili na jednoj vrsti

mahunarke.

"Kako je Šugonja?" bojažljivo gaje upitala Hermiona dok su lju-štili debele, ružičaste mahune i bacali sjajna zrna u drvenu posudu.

"Sakrio se pod moj krevet i još sav dršće", srdito odgovori Ron, promaši posudu i prospe zrna po podu staklenika.

"Pazite, Weasley, pazite što radite!" uzvikne profesorica Sprout dok su zrna pupala na njihove oči.

Sljedeće su predavanje imali iz Preobrazbe. Harry, koji je odlučio zamoliti profesoricu McGonagall da ga s ostalim učenicima pusti u Hogsmeade, stao je u red ispred predavaonice razmišljajući o tome kako će obrazložiti svoju molbu. U razmišljanju gaje, međutim, omelo nešto što se dogodilo na početku reda.

Lavender Brown se, po svemu sudeći, rasplakala. Parvati ju je držala u zagrljaju i tumačila nešto Seamusu Finniganu i Deanu Tho-masu, koji su se držali neobično ozbiljno.

"Što ti je, Lavender?" upita je Hermiona tjeskobnim glasom kad su im se ona, Harry i Ron pridružili.

"Dobila je jutros pismo od kuće", šapne Parvati. "Plače za svojim kunićem Binkijem. Lisica gaje zaklala."

"Oh", uzdahne Hermiona. "Žao mi je, Lavender."

"A morala sam to unaprijed znati!" izusti Lavender tragičnim glasom. "Znate valjda koji je danas datum?"

"Ovaj..."

"Šesnaesti listopada! 'Ono od čega strahuješ dogodit će se šesnaesti listopada!' Sjećate se? Točno je predvidjela, točno je predvidjela!"

Svi su se bili okupili oko Lavender. Seamus je ozbiljno vrtio glavom. Nakon kraćeg krzmanja, Hermiona zapita:

"I ti si... stvarno strahovala da će ti Binkija zaklati lisica?"

"Pa, možda ne baš lisica," odgovori Lavender i pogleda Hermionu suznim očima, "ali sam očito strahovala da će uginuti, nije li tako?"

"Ah", uzdahne Hermiona i opet posuti. A onda će: "Je li Binki bio već star?"

"N-nije!" zajeca Lavender. "B-bio je tek beba!"

Parvati pojača stisak ruke na prijateljičinu ramenu.

"Pa, zašto si se onda bojala da će uginuti?" opet će Hermiona.

Parvati je osine pogledom.

"Razmotrimo tu stvar na logičan način!" reče Hermiona obraćajući se i ostalima. "Mislim, Binki nije čak ni uginuo danas, zar ne, Lavender je tek danas primila obavijest o tome..." Lavender glasno

zakuka. "I nije mogla strahovati za njega jer je ovo doživjela kao pravi šok..."

"Ne slušaj, Lavender, Hermionu!" reče Ron na sav glas. "Ona misli da drugima nije uopće stalo do njihovih kućnih ljubimaca..."

Upravo u tom času profesorica McGonagall otvori vrata učionice, što je možda bila i sretna okolnost jer su se Hermiona i Ron mjerili krvničkim pogledima, a kad su ušli u predavaonicu, sjeli su svako sjedne strane Harryja i za cijelog predavanja nisu ni riječi progovorili među sobom.

Kad je zvonce označilo kraj predavanja, Harry još nije bio načisto što će kazati profesorici McGonagall, ali je ona sama pred svima načela tu temu.

"Samo još časak, molim vas!" dovikne im kad su se već počeli razilaziti. "Budući da ste svi vi iz mog doma, molim vas da mi predate svoja odobrenja za posjet Hogsmeadeu uoči Noći vještica. Ako nemate odobrenja, nećete moći posjetiti Hogsmeade, pa zato nemojte zaboraviti na njih!"

Neville digne ruku uvis i reče:

"Oprostite, gospođo profesor, ja... ja mislim da sam izgubio..."

"Vaša je baka, Longbottom, poslala odobrenje za vas izravno meni", reče profesorica McGonagall. "Vjerojatno je mislila da će tako biti sigurnije. E pa, to je sve, sad možete ići."

"Pitaj je!" prosikće Ron Harrvju.

"Ali..." zausti Hermiona.

"Pitaj je, Harry!" usrdno će Ron.

Harry pričekava da ostali učenici izađu, a onda nervozno priđe katedri profesorice McGonagall.

"Izvolite, Potter?"

Harry duboko udahne zrak.

"Gospođo profesor, moja teta i tetak su... ovaj... zaboravili da mi potpišu odobrenje", jedva protisne.

Profesorica McGonagall pogleda ga iznad okvira svojih četvrtastih naočala, ali ne izusti ni riječi.

"Pa... ovaj... mislite li da bih ja ipak mogao... mislim, mogu lija... s ostalima u Hogsmeade?"

Profesorica McGonagall obori pogled i počne slagati papire na svom stolu.

"Ne možete, na žalost, Potter", odgovori mu. "Čuli ste što sam rekla. Tko nema odobrenja, ne može u Hogsmeade. Takvi su propisi."

"Ali... gospođo profesor, moja teta i tetak... oni su, znate, bezjaci, oni nisu zapravo upućeni u... u propise naše škole i ostale stvari", nastavi Harry dok mu je Ron odlučno povlađivao klimanjem glave. "Kad biste mi vi odobrili..."

"Ali ja vam ne odobravam", odsiječe profesorica McGonagall, ustane i uredno spremi svoje papire u ladicu. "U formularu lijepo piše da odobrenje mogu dati samo roditelji ili skrbnik." Pogleda ga s neobičnim izrazom na licu. Nije li to možda bilo sažaljenje? "Žao mi je, Potter, ali ovo je moja posljednja riječ. A sad se požurite da ne zakasnite na sljedeće predavanje."

Tu se više nije dalo ništa učiniti. Ron je nazvao profesoricu McGonagall kojekakvim pogrđnim imenima, što je ozlovoljilo Hermio-nu. Hermiona je svojim držanjem pokazivala daje svako zlo za svoje dobro, što je Rona još više naljutilo. Harry je pak morao slušati kolege kako glasno i radosno govore o tome što će prvo učiniti kada dođu u Hogsmeade.

"Ostaje ti ipak fešta", reče Ron ne bi li utješio Harrvja. "Znaš, fešta uoči Noći vještica, navečer."

"Aha", sumorno potvrdi Harry. "Super."

Gozba je uoči Noći vještica bila uvijek dobra, ali bi bila još mnogo bolja kad bi Harry došao na nju, kao i svi drugi, nakon dana provedenog u Hogsmeadeu. Što god mu ostali govorili, nije mu bilo ništa lakše što mora ostati sam. Dean Thomas, koji je vješto baratao perom, ponudi mu da krivotvori potpis tetka Vernona, ali kako je Harry već bio priznao profesorici McGonagall da nije dobio odobrenje, to mu ne bi ništa vrijedilo. Ron mu neodlučno predloži da se posluži čarobnim plaštem nevidljivosti, ali Hermiona se tomu odlučno usprotivi i podsjeti Rona što im je Dumbledore rekao o tome kako dementori mogu vidjeti i kroz takav plašt. Percy je nastojao utješiti Harrvja na način na koji gaje najmanje mogao utješiti.

"Ma previše se priča o tom Hogsmeadeu, vjeruj mi, Harry, sve je to napuhano", ozbiljno mu je rekao. "U redu, trgovine slastica prilično su dobre, ali Zonkov dućan psina naprosto je opasan. Dobro, uvijek se isplati svratiti i u Vrištavu daščaru, ali stvarno, osim tih par stvari, ništa nećeš izgubiti."

Ujutro uoči Noći vještica Harry se probudio s ostalima i sišao na doručak posve utučen, iako se trudio da to ničim ne pokaže.

"Donijet ćemo ti masu slatkiša iz Medicamice", reče mu Her-miona, koja gaje očito iskreno žalila.

"Aha, masu slatkiša", prisnaži Ron. On i Hermiona napokon su zbog Harrvjeva razočaranja

zaboravili na svoj sukob oko Krivonje.

"Ne brinite vi za mene!" reče im Harry tobože nehajno. "Vidimo se na fešti. Želim vam dobru zabavu!"

Otpratio ih je do predvorja. Nadstojnik Filch stajao je na izlazu i provjeravao imena s dugog popisa, zagledajući nepovjerljivo svakome u lice da se ne bi iskrao tko od onih koji nemaju pravo na to.

"Ostaješ u školi, Potter?" dovikne mu Malfov stojeći u redu pred izlazom s Crabbeom i Govleom. "Trtariš od susreta s dementorima?"

Ne obazirući se na njegove riječi, Harry se sam popne uz mramorne stube, prođe pustim hodnicima i vrati se u Grvffindorsku kulu.

"Lozinka?" upita ga Debela dama nakon što se trgnula iz dri-jemeža.

"Portuna Major", bezvoljno joj odgovori Harry.

Portret se odmakne i Harry se provuče kroz rupu u zidu te stupi u društvenu prostoriju. U njoj su glasno čavrljali učenici prve i druge godine i nekolicina starijih đaka koji su jamačno toliko puta već bili u Hogsmeadeu da im više nije bio zanimljiv.

"Harry! Harry! Zdravo, Harry!"

Bijaše to Colin Creevey, učenik druge godine, koji je osjećao duboko strahopoštovanje prema Harryju i koji nikad ne bi propustio priliku da s njim porazgovara.

"Zar ne ideš, Harry, u Hogsmeade? Zašto ne ideš? Hej..." Colin radosno pogleda svoje prijatelje za stolom. "Harry, možeš sjesti s nama ako hoćeš!"

"Ovaj... ne bih, hvala, Coline", otpovrne Harry, koji nije bio raspoložen gledati kako nepoznati učenici radoznalo pilje u ožiljak na njegovu čelu. "Ja... ja moram u knjižnicu, da nešto obavim."

Nakon toga nije više bilo druge nego da se odmah okrene i vrati kroz onu rupu ispod portreta u zidu.

"Zašto si me onda uopće budio?" otresito mu dobaci Debela dama dok je odlazio od nje.

Harry se, onako neraspoložen, zaputi u knjižnicu, ali se na pola puta predomisli. Nije mu se učilo. Okrene se i nađe licem u lice s Filchom, koji je upravo ispratio posljednje posjetioce Hogsmeadea.

"Što tu radiš?" sumnjičavo zareži Filch. "Ništa", odgovori mu Harry po istini.

"Ništa!" frkne Filch a vilice mu se odbojno zatresu. "I da ti ja sad vjerujem, je li? Što se tu sam smucaš, zašto radije u Hogsmeadeu ne kupuješ brabonjavce, podrig-prašak ili zujocrve, kao i ostali tvoji zločesti mali pajdaši?"

Harry slegne ramenima.

"E pa, vrati se onda radije u društvenu prostoriju, gdje ti je i mjesto!" obrecne se Filch na nj i ostane stajati dok mu se god Harry ne izgubi iz vida.

Ali Harry se nije vratio u društvenu prostoriju. Popeo se uz neke stube i onako usput pomislio da posjeti Hedvigu u sovinjaku. Dok je prolazio jednini drugim hodnikom, začuje iz jedne sobe nečiji glas:

"Harry?"

Žurno se vrati da vidi tko ga to zove, i ugleda profesora Lupina kako izviruje na vrata svoje sobe.

"Što tu radiš?" upita ga Lupin sasvim drukčijim glasom nego Filch. "Gdje su Ron i Hermiona?"

"U Hogsmeadeu", odgovori mu Harry tobože nemarnim glasom.

"Aha", izusti Lupin i promotri načas Harryja. "Kako bi bilo da svратиš načas k meni? Upravo su mi dopremili jednu grualicu za naš sljedeći sat."

"Kakvu grualicu?" upita ga Harry.

I uđe za Lupinom u njegovu sobu. U kutu je stajao velik spremnik za vodu. Uz staklo je

pritisnulo glavu nekakvo stvorenje nezdrave zelene boje s oštrim roščićima, kreveljeći se i savijajući svoje duge, vretenaste prste.

"Vodeni zloduh", reče Lupin zamišljeno motreći grualicu. "Mislim da s njim nećemo imati previše problema, pogotovo poslije ka-puka. Najvažnije je da mu oslabimo stisak. Jesi li primijetio kako ima abnormalno duge prste? Jake ali vrlo krhke."

Gruvalica je iskesila zelene zube a onda se zavukla u zamršeni splet vodene trave u kutu.

"Jesi li za čaj?" upita profesor Lupin Harryja tražeći pogledom čajnik. "Ja sam si baš htio skuhati malo čaja."

"Može", smeteno odgovori Harry.

Lupin kucne čarobnim štapićem po čajniku, iz kojeg iznenada sukne para.

"Sjedi!" reče mu Lupin skidajući poklopac s prasne limene kutije. "Na žalost, imam samo čaj u vrećicama... ali bit će da su ti već dojadili listići od čaja?"

Harry ga pogleda. Lupin zatrepta očima.

"Kako ste saznali za to?" upita ga Harry.

"Rekla mi je profesorica McGonagall", reče Lupin pružajući Harryju okrhnutu šalicu čaja.

"Nisi se valjda zbog toga zabrinuo?"

"Nisam", odgovori Harry.

Načas pomisli da ispriča Lupinu kako je u Magnolijinu vijencu vidio onog psa, ali odustane od toga. Nije htio da Lupin pomisli daje on kukavica, pogotovo što mu se činilo da Lupin misli da on ne bi mogao izaći na kraj s baukom.

Reklo bi se da se nešto od tih Harryjevih misli odrazilo na njegovu licu jer ga Lupin priupita:

"Nisi li, Harry, zabrinut zbog nečega?"

"Nisam", slaže Harry. Otpije malo čaja i pogleda grualicu kako mu prijeti šakom. "Zapravo jesam", nadoda iznenada odlažući šalicu na Lupinov pisaći stol. "Sjećate se kako smo se onda borili s onim baukom?"

"Sjećam se", polako odgovori Lupin.

"Zašto me niste pustili da se i ja uhvatim s njim ukoštac?" naglo ga upita Harry.

Lupin uzvije obrvama.

"Mislio sam, Harry, da će ti to biti jasno samo po sebi", iznenađeno će on.

Harry je očekivao da će Lupin zanijekati daje učinio tako nešto, pa se trgne.

"Zašto?" ponovo ga priupita.

"Pa, mislio sam", odgovori mu Lupin mršteći se ovlaš, "da će bauk, ako se nađe s tobom licem u lice, poprimiti obličje lorda Vol-demorta."

Harry se zagleda u njega. Ne samo što uopće nije očekivao takav odgovor nego je Lupin još i izgovorio Voldemortovo ime. Do tadaje jedino čuo da to ime izgovara naglas (osim njega sama) profesor Dumbledore.

"Jasno mi je sad da sam bio u zabludi", reče Lupin svejednako se mršteći. "Ali mislio sam da ne bi bilo dobro da se lord Voldemort pojavi u zbornici. Bojao sam se da bi učenike uhvatila panika."

"I ja sam najprije pomislio na Voldemorta", iskreno prizna Harry. "Ali onda sam se... sjetio onih dementora."

"A, tako", zamišljeno će Lupin. "E, bogme sam... impresioniran." Ovlaš se nasmiješi izrazu iznenađenja na Harryjevu licu. "To znači da se ipak najviše bojiš - straha. To je, Harry, zbilja pametno."

Harry nije znao što bi na to rekao, pa popije još malo čaja.

"Mislio si dakle da ja ne vjerujem da bi ti mogao izaći na kraj s baukom?" pronicavo će Lupin.

"Pa... da", reče Harry. Odjednom se nekako raspoloži. "Profesore Lupin, vi bar poznajete dementore..."

Netko pokuca na vrata i presiječe ga u riječi.

"Naprijed!" dovikne Lupin.

Otvore se vrata i u sobu uđe Snape. Nosio je u ruci pehar iz kojeg se nešto pušilo, a kad ugleda Harrvja, naglo stane i priškilji.

"Ah, Severuse!" reče Lupin smiješeći se. "Hvala vam lijepa. Hoćete li biti tako dobri da mi to stavite ovamo na stol?"

Snape stavi na stol pehar koji se pušio prelazeći pogledom s Harrvja na Lupina i natrag.

"Upravo sam Harrvju pokazao grualicu", nastavi Lupin ljubaznim glasom pokazujući na spremnik za vodu.

"Fantastično!" reče Snape a da i ne pogleda spremnik. "Ovo biste, Lupin, morali odmah popiti."

"Da, da, popit ću", otpovrne Lupin.

"Spravio sam puni kotlić toga napitka", prosljedi Snape. "Za svaki slučaj, ako vam još zatreba..."

"Vjerojatno ću ga popiti još malo i sutra. Hvala vam lijepa, Severuse."

"Nema na čemu", odgovori Snape. Ipak, Harrvju se ni najmanje nije sviđao njegov pogled. Snape izađe iz sobe ozbiljan i oprezan.

Harry radoznalo pogleda pehar. Lupin se nasmiješi i reče:

"Profesor je Snape bio tako ljubazan da mi je spravio ovaj napitak. Ja nisam nikad bio osobito vičan spravljanju napitaka, a ovaj je posebno složen." Podigne pehar i pomiriše njegov sadržaj. "Šteta što sa šećerom uopće ne djeluje", nadoda pošto je malo gucnuo i stresao se.

"Zašto?..." zausti Harry. Lupin ga pogleda i odgovori na krmje pitanje:

"Nekako se u zadnje vrijeme ne osjećam dobro", reče. "Samo mi ovaj napitak može pomoći. Imam veliku sreću što je ovdje kolega profesor Snape. Nema mnogo čarobnjaka koji znaju spraviti ovaj napitak."

Profesor Lupin otpije još malo napitka, a Harrvja spopadne luda želja da mu izbije pehar iz ruke.

"Profesor Snape mnogo se zanima za mračne sile", izlance on.

"Je li?" reče Lupin i otpije još malo napitka. Činilo se da nije pravo ni čuo što je Harry rekao.

"Neki ljudi misle..." Harry je krzmao, ali onda nastavi bez razmišljanja: "Neki ljudi misle da bi on sve učinio samo da se domogne mjesta predavača Obrane od mračnih sila."

Lupin iskapi pehar i nakrevelji se.

"Odvratno!" napomene. "E pa, Harry, sad bih se opet morao prihvatiti posla. Vidimo se poslije, na piru!"

"Tako je", potvrdi Harry i odloži praznu šalicu. Prazni pehar još se pušio.

"Evo izvoli!" reče Ron. "Donijeli smo ti koliko smo mogli ponijeti."

Pljusak šarenih slatkiša izlio se Harrvju u krilo. Bio je suton kad su se Ron i Hermiona pojavili u društvenoj prostoriji, rumeni od hladna vjetra. Po licima bi im se reklo da se nikad nisu bolje proveli.

"Hvala vam", reče Harry i uzme paketić sitnih, crnih paprenih vražićaka. "Kako je u Hogsmeadeu? Gdje ste sve bili?"

Po njihovim riječima - bili su posvuda. U trgovini čarobnjačke opreme Kod Derviša i Bangesa, u Zonkovom dućanu psina, Kod tri metle, gdje su pili topli pivoslac iz zapjenjenih vrčeva i u više drugih lokala.

"Da im samo vidiš poštu, Harry! Imaju oko dvjesto sova koje sve sjede na policama, i sve su različitih boja, prema tome koliko brzo treba dostaviti pošiljke!"

"U Medičamicima imaju heku novu vrstu mekanih bombona. Dijelili su besplatne uzorke, evo ti jedan da probaš..."

"Mislimo da smo vidjeli i jednog diva ljudoždera, poštenja mi, imaju ih svakakvih Kod tri

metle..."

"Šteta što ti nismo mogli donijeti i malo pivoslaca, stvarno te dobro zagrije..."

"A što si ti radio?" upita ga Hermiona tjeskobnim glasom. "Jesi li učio?"

"Nisam", odgovori Harry. "Lupin me je u svojoj sobi ponudio čajem. A onda se pojavio Snape..."

Isprripovjedi im sve o onom peharu. Ron zine.

"I Lupin je to popio?" dahne. "Maje li on lud?"

Hermiona pogleda na sat.

"Moramo odmah dolje, znate, pir će početi za pet minuta..."

Brže-bolje se provuku kroz rupu u zidu i pridruže se ostalima razgovarajući još o Snapeu.

"Ali, ako je on... znate..." Hermiona snizi glas nervozno se obzi-rući. "Ako je on zbilja... htio otrovati Lupina... onda to ipak ne bi učinio pred Harrvjem."

"Hja, možda", reče Harry kad su stigli u predvorje i prešli u Veliku dvoranu. Dvorana je bila ukrašena stotinama i stotinama pro-bušenih bundeva u kojima su gorjele svijeće, jatom lepršavih, živih šišmiša i mnogim jarkonarančastim papirnatim vrpčama koje su lijeno letjele po olujnom stropu poput sjajnih vodenih zmija.

Večera je bila izvanredna. Čak su i Hermiona i Ron, koji su se bili dosita najeli slatkiša u Medicamici, po dva puta uzimali od svakog jela. Harry je neprestance bacaog pogleda na nastavnički stol. Profesor Lupin bio je dobro raspoložen i čio kao i uvijek. Živo je nešto razgovarao s malini profesorom Flitvickom, predavačem Čarolija. Harry je klizio pogledom po stolu do mjesta na kojem je sjedio Snape. Je li mu se to samo pričinilo ili je Snape stvarao češće mjerkao pogledom Lupina nego inače?

Pir je završio predstavom koju su izveli hogwartski duhovi. Iska-kali su iz zidova i stolova i letjeli zrakom u zatvorenoj formaciji.

Skoro Bezglavi Nick, grvffindorski duh, polučio je velik uspjeh odigravši još jednom točku u kojoj su mu neuspješno odrubili glavu.

Bila je to tako zabavna večer da Harrvju nije uspio čak ni Malfoy pokvariti raspoloženje kad mu je doviknuo iznad glava učenika što su napuštali dvoranu:

"Potter, pozdravljaju te dementori!"

Harry, Ron i Hermiona pošli su za ostalim Grvffindorima uobičajenim putem do Grvffindorske kule, ali kad su došli do hodnika na čijem je kraju visio portret Debele dame, naišli su na gužvu.

"Zašto sad ne idu dalje?" radozvalo zapita Ron.

Harry se zagleda iznad glava učenika ispred sebe. Učini mu se da portret pokriva rupu u zidu.

"Molim vas da se sklonite u stranu!" dopre iza njih Percvjev glas. Percy se dostojanstveno gurao kroz gužvu. "Kakav je to zastoj ovdje? Niste valjda svi zaboravili lozinku... oprostite, ja sam glavni prefekt..."

A onda u hodniku zavlada muk, najprije na početku reda, pa kao da prostruji nekakva studen. Čuli su Percvja kako odjednom govori oštrim glasom:

"Neka netko skokne po profesora Dumbledorea. Samo brže!"

Učenici su okretali glave, a oni na kraju reda stajali su na prstima.

"Što se dogodilo?" upita ih Ginny koja je upravo stigla.

U idućem se trenu pojavi profesor Dumbledore i pođe prema portretu. Grvffindori se sklone u stranu da ga propuste, a Harry, Ron i Hermiona proguraju se još malo dalje da vide što je posrijedi.

"O Bože..." uzvikne Hermiona i uhvati Harrvja za mišicu.

Debela dama više nije bila na portretu, koji je bio tako izrezan da su komadići platna ležali na podu, a nedostajali su i čitavi komadi slike.

Dumbledore brže-bolje razgleda uništeno platno i okrene se mršteći se. Spazi profesoricu

McGonagall, Lupina i Snapea kako hitaju prema njemu.

"Moramo je pronaći", reče Dumbledore. "Profesorice McGonagall, molim vas da odmah odete do gospodina Filcha i kažete mu da na svim slikama u dvorcu potraži Debelu damu."

"Nećete je naći!" grakne netko.

Bio je to kućni duh Peeves, koji je lebdio nad učenicima i bio sav razdragan, kao i uvijek kad bi naišao na kakav prizor razaranja ili nesreće.

"Kako to, Peeves, misliš?" mirno ga upita Dumbledore, a na Peevesovu se licu ukoči smiješak. Dumbledorea se ipak nije usuđivao dražiti. Umjesto toga, progovori sladunjavim glasom koji nije bio ništa ugodniji od onog graktanja.

"Srami se, vaše ravnateljstvo, milostivi gospodine. Ne želi da je tko vidi. Strašno izgleda. Vidio sam je kako bježi kroz pejzaž na četvrtom katu, milostivi gospodine, i kako se skriva za drvećem. I nešto strašno viče", zadovoljno dometne. "Sirotica!" završi neuvjerljivim glasom.

"A je li rekla tko je to učinio?" tiho ga upita Dumbledore.

"Ah, da, vaše profesorstvo", odgovori Peeves ponašajući se kao da drži veliku bombu u naručju. "On se, znate, strašno razljutio kad ga ona nije htjela propustiti." Peeves se prekobaci u zraku i naceri se Dumbledoreu između svojih nogu. "Zbilja je prijeke čudi taj Sirius Black."

GROZAN PORAZ

Profesor Dumbledore poslao je sve Grvffindore natrag, u Veliku dvoranu, gdje su im se nakon desetak minuta pridružili Huffle-puffi, Ravenclavvi i Slytherini, koji su svi bili krajnje zbunjeni.

"Profesori i ja moramo temeljito pretražiti cijeli dvorac", rekao im je profesor Dumbledore pošto su predavači McGonagall i Flit-wick zatvorili sva vrata u dvorani. "Vi ćete svi, na žalost, radi vlastite sigurnosti, morati ovdje provesti noć. Molim prefekte da stražare na ulazima u dvoranu. Svu odgovornost preuzimaju glavni prefekt i glavna prefektica. Ako dođe do bilo kakvih incidenata, molim da me se odmah obavijesti", nadoda obraćajući se Percvju, koji se doimao strašno ponosno i važno. "Javite mi po kojem od duhova!"

Profesor Dumbledore ušuti spremajući se da ode, ali onda još dometne:

"Ah, da, trebat će vam..."

Pošto učini ležeran pokret čarobnim štapićem, dugi se stolovi povuku do zidova dvorane, a nakon još jedne slične kretnje, pod je bio pokriven stotinama mekih, ljubičastih vreća za spavanje.

"Želim vam dobro spavanje!" reče na kraju profesor Dumbledore, izađe i zatvori vrata za sobom.

U dvorani se učas razlegne uzbuđen žamor. Gryffindori su pričali ostalim učenicima što se dogodilo.

"Svi u vreće za spavanje!" vikne Percy. "Hajde, dostaje bilo razgovora! Svjetla se gase za deset minuta!"

"Hajdemo!" reče Ron Harrvju i Hermioni, pa uzmu svoje vreće za spavanje i odvuku ih u kut.

"Mislite da je Black još u dvorcu?" upita ih Hermiona tjeskob-nim šaptom.

"Očito je da Dumbledore misli da bi mogao biti", odgovori joj Ron.

"Sva je sreća što je izabrao baš ovu večer", napomene Hermiona dok su se zavlačili, potpuno odjeveni, u vreće za spavanje i naslanjali se na lakat da nastave razgovor. "Jedinu večer kad nismo bili u našoj kuli..."

"Ja bih rekao da on više ne zna koji je datum, jer je stalno u bijegu", reče Ron. "Nije mu bilo jasno da je Noć vještica. Inače bi bio upao ovamo."

Hermiona se sva naježi.

Svi su ostali oko njih zapitkivali jedno te isto: "Kako je uspio ući unutra?"

"Možda zna kako se aparatira?" nabaci jedan Ravenclaw koji je ležao metar-dva dalje od njih.

"Znate, da se pojavi onako, iz ničega."

"Vjerojatno se prerušio", reče neki Hufflepuff s pete godine.

"Možda je uletio kroz prozor?" priklopi Dean Thomas.

"Ma je li moguće da sam ja ovdje stvarno jedina osoba koja se potrudila pročitati knjigu Povijest Hogwartsa?" srdito upita Hermiona obraćajući se Harryju i Ronu.

"Vjerojatno jesi", reče Ron. "A zašto pitaš?"

"Zato što ovaj dvorac, znate, nije zaštićen samo zidovima", objasni im Hermiona. "Njega štite i kojekakve čarolije da nitko ne može potajno ući u njega. Ovdje se ne može samo tako aparatirati. I voljela bih vidjeti kako bi se to čovjek mogao prerušiti da prevari de-mentore. Pa, oni stražare na svim prilazima školi. Vidjeli bi ga i kad bi doletio. A Filch zna i za svaki tajni hodnik kroz koji se eventualno može ući..."

"Gasimo svjetla!" vikne Percy. "Svi u vreće za spavanje, nema više razgovora!"

Svjecice se odjednom sve pogase. Jedino su još svijetlili duhovi koji su se okolo motali i ozbiljno razgovarali s prefektima, i začarani strop što je bio, kao i onaj pravi, nebeski svod, posut zvijezdama. Zbog svega toga, i zbog šaputanja koje se još čulo u dvorani, Harry je imao osjećaj da spava pod vedrim nebom i da pirka vjetrić.

Svakog sata pojavio bi se na vratima po jedan profesor da provjeri stanje u dvorani. Oko tri sata u noći, kad su već mnogi učenici bili napokon pozaspali, došao je i profesor Dumbledore. Harry ga je gledao kako traži Percyja, koji se šuljao između vreća za spavanje i korio one koji su još razgovarali. Percy je bio nedaleko od Harryja, Rona i Hermione, koji su naglo ušutjeli praveći se da spavaju kad su čuli kako se približavaju Dumbledoreovi koraci.

"Ima li kakvih tragova, gospodine profesore?" upita ga Percy šaptom.

"Nema. A je li ovdje sve u redu?"

"Sve je, gospodine, kako treba."

"Dobro. Nema smisla da ih sad sve premještamo. Pronašao sam jednog privremenog čuvara za rupu u zidu kod Grvffindora. Sutra će se svi moći vratiti u svoje sobe."

"A Debela dama, gospodine profesore?"

"Skriva se gore, na drugom katu, na zemljovidu Argyllshirea. Po svemu sudeći, odbila je propustiti Blacka bez lozinke pa ju je on napao. Još je sva izbezumljena, ali čim se smiri, reći ću gospodinu Filchu da je vrati na njezino mjesto."

Harry začuje kako se vrata iznova otvaraju i kako se opet približavaju nečiji koraci.

"Gospodine ravnatelju?" Bio je to Snape. Harry je nepomično ležao i napeto osluškivao.

"Pretražili smo cijeli treći kat. Nema ga nigdje. Filch je pregledao i tamnicu, ni tamo ničeg nema."

"A što je s opservatorijem? Sa sobom profesorice Trelawney? Sa sovinjakom?"

"Sve smo to pretražili..."

"Odlično, Severuse. Nisam zapravo ni očekivao da će se Black ovdje dugo zadržavati."

"A imate li, profesore, kakvu teoriju o tome kako je ušao?" upita ga Snape.

Harry ovlaš pomakne glavu s prekrivenih podlaktica da oslobodi i drugo uho.

"Imam ih mnogo, Severuse, ali je jedna nevjerojatnija od druge."

Harry malko otvori oči i pogleda ih sve odozdo. Dumbledore mu je bio okrenut leđima, ali je vidio Percyjevo lice, napeto i zaneseno, i Snapeovo, iz profila, ljutito i nezadovoljno.

"Sjećate se, gospodine ravnatelju, razgovora koji smo vodili pred... ah... pred sam početak školske godine?" upita ga Snape, koji jedva daje otvarao usta, kao da želi Percyja isključiti iz razgovora.

"Sjećam se, Severuse", potvrdi Dumbledore, ali kao da mu je u glasu bilo nešto poput opomene.

"Izgleda... gotovo nemoguće... daje Black mogao ući u školu bez nečije pomoći iznutra. Ja sam vam onda izrazio zabrinutost kad ste postavili..."

"Ja ne vjerujem da bi itko u ovom dvorcu pomogao Blacku da uđe", reče Dumbledore, a ton kojim je to rekao pokazivao je toliko jasno da ovaj razgovor smatra završenim da mu Snape nije ni odgovorio. "Ja sad moram dolje, do dementora", nastavi Dumbledore. "Obećao sam im da ću ih obavijestiti čim pretražimo dvorac."

"Zar nisu i oni htjeli, gospodine profesore, pomoći pri pretraživanju?" upita ga Percy.

"Ma jesu", hladno će Dumbledore. "Ali nijedan dementor neće prekoračiti prag ovog dvorca dok sam ja ovdje ravnatelj."

Percy je djelovao pomalo posramljeno. Dumbledore izađe iz dvorane hitrim i tihim koracima. Snape počeka još koji trenutak s izrazom duboke ogorčenosti na licu, a onda i on ode.

Harry zime na Rona i Hermionu. Oboje su ga gledali razrogače-nim očima, u kojima se odražavao strop posut zvijezdama.

"Što im sve to znači?" priupita ih Ron.

U školi se u idućih nekoliko dana govorilo samo o Siriusu Blacku. Sve su apsurdnije bivale teorije o tome kako je ušao u dvorac. Hufflepuffka Hannah Abbott pričala je na sljedećem predavanju iz Travarstva svakome tko ju je htio slušati kako se Black mogao pretvoriti i u procvjetani grm.

Rasparano platno na kojem je nekad bila Debela dama zamijenjeno je slikom Sir Cadogana i njegova debelog, sivog ponija. Nitko nije bio time osobito zadovoljan. Sir Cadogan je neprestance izazivao učenike na dvoboj i smišljao dozlaboga komplicirane lozinke, koje je mijenjao najmanje dva puta na dan.

"On je potpuno lud!" ljutite je Seamus Finnigan tvrdio Percvju. "Zar ne možemo dobiti nikog drugog?"

"Nitko s drugih slika ne želi preuzeti taj posao", odgovori mu Percy. "Uplašili su se onoga što se dogodilo Debeloj dami. Sir Cadogan bio je jedini toliko hrabar da se sam prijavio."

Međutim, Harryja je Sir-Cadogan najmanje brinuo. Na Harryja su sad svi pazili. Predavači su izmišljali izgovore da šetaju s njim hodnicima, a Percy Weasley (Harry je pretpostavljao da je Percy dobio takve upute od majke) bio mu je stalno za petama, kao kakav neobično dostojanstveni pas čuvar. Povrh svega toga, profesorica McGonagall pozvala je Harryja u svoju sobu s takvim mračnim izrazom na licu daje Harry pomislio daje zacijelo netko umro.

"Nema smisla više pred vama, Potter, tajiti", rekla mu je vrlo ozbiljnim glasom. "Znam da će vas ovo što ću vam reći šokirati, ali Sinus Black..."

"Znam ja da on mene traži", umorno će Harry. "Čuo sam kad je Ronov otac rekao to njegovoj majci. A gospodin Weasley radi u Ministarstvu magije."

Reklo bi se da se profesorica McGonagall zgranula. Postoje ča-sak zurila u njega, reče mu:

"A, tako! E pa, onda ćete, Potter, valjda shvatiti zašto mislim da ne bi bilo dobro da navečer trenirate metloboj. Tamo na igralištu, na kojem ste sami sa svojim suigračima, izloženi ste velikoj opasnosti..."

"Ali u subotu igramo prvu utakmicu!" ogorčeno će Harry. "Ja moram, gospođo profesor, trenirati!"

Profesorica McGonagall pomno gaje promatrala. Harryje znao daje njoj i te kako stalo do uspjeha grvffindorske ekipe. Uostalom, upravo je ona prva predložila da on bude tragač u njihovu timu. Čekao je suzdržana daha što će mu sad reći.

"Hmmm..." Profesorica McGonagall ustane i zagleda se kroz prozor u metlobojsko igralište koje se zbog kiše jedva naziralo. "E pa... sam Bog zna da bih ja i te kako voljela da konačno osvojimo taj pokal... ipak, Potter... bilo bi mi lakše kad bi uz vas bio netko od nastavnika. Zamolit ću Madame Hooch da nadzire vaše treninge."

Kako se bližila prva metlobojska utakmica, vrijeme je bivalo sve gore i gore. Ipak, grvffindorska ekipa nije se dala pokolebati i trenirala je žešće nego ikad pod nadzorom Madame Hooch. A tada, na posljednjem treningu uoči subotnje utakmice, Oliver Wood priop-

ćio je svojoj ekipi lošu vijest.

"U subotu ne igramo protiv Slvtherina!" rekao im je ljutitim glasom. "Upravo me posjetio Flint. Umjesto toga, igramo protiv Hufflepuffa."

"Zašto?" upitaju ga svi suigrači ujedan glas.

"Flint je kao izgovor naveo to što je njihovu tragaču još ozlijeđena ruka", odgovori Wood bijesno škrgućući zubima. "Ali jasno je zašto oni to rade. Ne žele igrati po ovakvom vremenu. Misle da bi im zbog toga šanse bile smanjene..."

Cijelog su tog dana puhali snažni vjetrovi i pljuštala kiša, a još dok je Wood govorio, razlegla se u daljini grmljavina.

"Malfovevoj ruci nije ništa!" bijesno će Harry. "On se samo pretvara."

"I ja to znam, ali ne možemo ništa dokazati", ogorčeno će Wood. "Mi smo svu taktiku pripremali protiv Slvtherina, a sad ćemo igrati protiv Hufflepuffa koji igraju sasvim drukčije. Oni sad imaju novog kapetana i tragača, Cedrica Diggorvja..."

Izenada se Angelina, Alicia i Kate zahihoću.

"Što je?" upita ih Wood mršteći se zbog takva lakoumnog ponašanja.

"Je li to onaj visoki, zgodni dečko?" priupita ga Angelina. "Snažan i šutljiv?" dopuni je Kate, pa se opet sve tri zahihoću.

"Šutljiv je samo zato što je preglup da bi znao sastaviti dvije riječi", nestrpljivo će Fred. "Ali meni nije jasno zašto si ti, Olivere, tako zabrinut. S Hufflepuffima ćemo lako izaći na kraj. Kad smo prošli put igrali s njima, sjećate se valjda kako je Harry ulovio zvrčku za otprilike pet minuta."

"Ali tada smo igrali pod sasvim različitim uvjetima!" prodere se Wood malko izbuljenih očiju.

"Diggorv je sastavio vrlo jaku ekipu! I on je izvrstan tragač! Ja sam se pribojavao da ćete vi to upravo tako olako shvatiti! Ne smijemo se opustiti! Moramo usredotočiti sve svoje napore! Slvtherini nas žele uloviti na krivoj nozi! Mi moramo pobijediti!"

"Daj se smiri, Olivere", reče mu Fred pomalo zabrinutim glasom. "Mi vrlo ozbiljno shvaćamo Hufflepuffe. Vrlo ozbiljno!"

Dan uoči utakmice vjetar je zavijao i kiša lijevala jače nego ikad. U hodnicima i učionicama bilo je toliko mračno da su upaljene dodatne baklje i svjetiljke. Slvtherini su se samodopadno smješkali, navlastito Malfov.

"Eh, samo da me ruka toliko ne boli!" uzdisao je dok su vjetar i kiša bubnjali po prozorima.

Harry nije mogao ni na što drugo misliti nego na sutrašnju utakmicu. Oliver Wood dolazio je između predavanja trkom do njega i dijelio mu savjete. Kad se to i po treći put dogodilo, Wood mu je toliko dugo solio pamet daje Harry odjednom primijetio da već deset minuta kasni na predavanje iz Obrane od mračnih sila, pa je potrčao hodnikom a Wood je još doviknuo za njim:

"Diggory strašno brzo skreće u stranu pa bi, Harry, možda bilo dobro da koji put izvedeš luping..."

Harry se naglo zaustavi ispred predavaonice Obrane od mračnih sila, otvori vrata i upadne unutra.

"Oprostite, profesore Lupin, što kasnim..."

Ali s katedre ga nije motrio profesor Lupin, nego Snape.

"Predavanje je, Potter, započelo prije desetak minuta, pa mislim da ćemo zbog ovoga oduzeti Grvffindorima deset bodova. Sjedite!"

Ali Harry se nije ni pomaknuo s mjesta. "A gdje je profesor Lupin?" zapita.

"Rekao je da se danas tako loše osjeća da ne može predavati", odgovori mu Snape s iskrivljenim smiješkom na usnama. "Zar vam nisam rekao da sjednete?"

Ali Harry se i dalje nije micao s mjesta.

"A što mu je?"

Snape sijeve onim svojim crnim očima.

"Nije mu život u opasnosti", odgovori držeći se kao da mu je žao što nije. "Još pet bodova manje za Grvffindore, a ako vas budem morao još jednom zamoliti da sjednete, Grvffindori će imati još pedeset bodova manje."

Harry polako ode do svog mjesta i sjedne. Snape obiđe pogledom sve učenike redom.

"Kako rekoh prije nego što nas je Potter prekinuo, profesor Lupin nije ostavio nikakve bilješke o tome što ste dosad obradili..."

"Dopustite, gospodine profesore, obradili smo bauke, crvene čepiće, kapuke i grualice", odvergla Hermiona, "i baš smo se spremali..."

"Šutite!" hladno će Snape. "Ja nisam od vas tražio nikakve informacije, nego samo komentiram neorganiziranost profesora Lupina."

"On je najbolji profesor Obrane od mračnih sila kojeg smo ikad imali!" smiono ustvrdi Dean Thomas, a ostali učenici mrmorenjem potvrde njegove riječi. Snape je izgledao opasniji nego ikad.

"Vas nije teško zadovoljiti. Lupin ne postavlja pred vas velike zahtjeve... ja mislim da bi i učenici prve godine znali izaći na kraj sa crvenim čepicama i grualicama. Danas ćemo se pozabaviti..."

Harry ga je motrio kako lista udžbenik sve do posljednjeg poglavlja, za koje je držao da ga nisu još mogli obraditi.

"... vukodlacima", dovrši Snape.

"Ali, gospodine profesore," reče Hermiona, koja se nije mogla suzdržati, "još nije vrijeme da prijedemo na vukodlake, najprije bismo morali obraditi pikusrale..."

"Gospođice Granger," produži Snape ubitačno mirnim glasom, "ja sam mislio da ja držim predavanje, a ne vi. A sad vas lijepo molim da svi okrenete stranicu tri stotine i devedeset Četvrtu." Ponovo obiđe sve pogledom. "Svi! I to odmah!"

Učenici otvore knjigu na toj stranici bacajući ogorčene poglede iskosa i zlovoljno nešto gundajući.

"Tko mi od vas može reći po čemu se vukodlak razlikuje od pravog vuka?" upita ih Snape.

Svi su sjedili i mukom mučali, svi osim Hermione, koja je, kao i obično, naglo digla ruku uvis.

"Nitko?" reče Snape ne obazirući se na Hermionu. Na licu mu je opet titrao onaj iskrivljeni smiješak. "Zar mi možda želite reći da vas profesor Lupin nije naučio čak ni koja je osnovna razlika između..."

"Pa, rekli smo vam", iznenada će Parvati, "da nismo još došli do vukodlaka, da smo još na..."

"Tišina!" zarezni Snape. "E, bome, lijepo, nisam mislio da ću još naići na učenike treće godine koji ne bi prepoznali vukodlaka kad bi na njega naišli. Potrudit ću se izvijestiti profesora Dumbledorea koliko zaostajete..."

"Dopustite, gospodine profesore," opet će Hermiona, koja je još držala ruku u zraku, "vukodlak se razlikuje od pravog vuka po nekoliko sitnih pojedinosti. Vukodlakova njuška..."

"Ovo je već drugi put, gospođice Granger, da govorite bez dopuštenja", Snape će ledenim glasom. "Pet bodova manje za Grvffin-dore zato što ste vi takva nesnosna sveznalica."

Hermiona pocrveni kao rak, spusti ruku i zagleda se u pod očima punim suza. Najpouzdaniji znak kako nitko od učenika ne voli Sna-pea bijaše to što su ga sad svi prkosno gledali, jer je svako od njih bar jedanput rekao Hermioni da je sveznalica, a Ron, koji je najmanje dva puta na tjedan govorio Hermioni da je sveznalica, glasno progovori:

"Vi ste nam postavili pitanje a ona zna odgovoriti na njega! Zašto onda pitate ako ne želite čuti odgovor?"

Svi su učas shvatili daje Ron prekardašio. Gledali su suzdržana daha kako Snape polako prilazi Ronu.

"Bit ćete kažnjeni, Weasley", reče Snape slatkim glasom unoseći se Ronu u lice. "A ako budete još ikad preda mnom kritizirali moje nastavne metode, vjerujte mi da ćete zbog toga grdno požaliti."

Nitko nije do kraja sata ni pisnuo. Svi su sjedili i prepisivali iz knjige ono što piše o vukodlacima, dok se Snape šuljao između redova klupa i pregledavao domaće zadaće koje im je bio zadao profesor Lupin.

"Ovo je vrlo slabo objašnjenje... ovo nije točno, u Mongoliji ima više kapuka... I profesor Lupin je za ovo dao osam bodova od deset? Ja vam ne bih dao ni tri..."

Kad je napokon zazvonilo zvonce, Snape ih je još malo zadržao.

"Svatko će od vas napisati sastavak, koji će meni predati, o tome kako se vukodlaci mogu prepoznati i ubiti. Molim vas da napišete dva svitka pergamenta na tu temu, i to do ponedjeljka ujutro. Vrijeme je da se ovdje uvede red. Weasley, ostanite još malo da porazgovaramo o vašoj kazni."

Harry i Hermiona izašli su s ostalima iz predavaonice i pričekali dok nisu odmakli toliko daleko da ih nitko nije mogao čuti. Tek su tada dali sebi oduška na Snapeov račun.

"Snape nije nikad ovako govorio protiv drugih profesora Obrane od mračnih sila, iako je oduvijek priželjkivao njihovo mjesto", reče Harry Hermioni. "Zašto je baš Lupina uzeo na zub? Misliš da je sve to samo zbog onoga što se dogodilo s baukom?"

"Ne znam", zamišljeno će Hermiona. "Ali stvarno se nadam da će profesor Lupin uskoro ozdraviti..."

Kad im se Ron nakon pet minuta pridružio, bio je zapjenjen od bijesa.

"Znate li što mije taj..." (tu počasti Snapea takvim izrazom da ga Hermiona opomene: "Rone!") "zadao za kaznu? Moram oribati sve noćne posude u našoj bolnici. / to bez čarolija!" Duboko je predisao, stisnutih šaka. "Da se bar Black sakrio u njegovu sobu! I da nam je bar prištedio trud i likvidirao ga!"

Harry se sutradan probudio iznimno rano, još prije nego što je svanulo. Časak je mislio da gaje probudilo bujanje vjetra, ali onda je oćutio hladan ćuh na šiji i naglo se uspravio - pokraj njega je lebdio kućni duh Peeves i snažno mu puhao u uho.

"Što to radiš?" bijesno će Harry.

Peeves napuše obraze, snažno puhne i odleti natraške iz sobe grakćući.

Harry potraži u mraku budilicu i pogleda na nju. Bilo je tek četiri i pol. Psujući Peevesa, prevrne se i pokuša iznova zaspati, ali sad kad je već bio budan, bilo mu je teško ne obazirati se na grmljavinu što mu se razlijegala iznad glave, na vjetrušinu što je udarala o zidove dvorca i na škripu drveća u daljini, u Zabranjenoj šumi. Za koji sat bit će na metlobojskom igralištu i probijati se kroz tu vjetrušinu. Napokon digne ruke od spavanja, ustane, obuće se, uzme svoj Nimbus 2000 i tiho izađe iz spavaonice.

Kad je otvorio vrata, nešto mu se oćeše o nogu. Sagne se na vrijeme da u posljednji ćas zgrabi Krivonju za kraj repa i povuće ga za sobom.

"Znaš da mislim da Ron ima pravo što se tebe tiće", sumnjićavo će Harry Krivonji. "Ovdje bar ima miševa koliko hoćeš, idi radije njih loviti! Idi, idi", nadoda gurkajući Krivonju nogom niza zavojite stube. "Ostavi Šugonju na miru!"

U društvenoj prostoriji još se jaće razlijegala huka oluje. Međutim, nije se zavaravao da će utakmica biti odgođena. Metlobojske utakmice ne odgađaju se zbog takvih sitnica kao što je olujno nevrijeme. Ipak mu je bilo teško pri duši. Wood mu je u hodniku bio pokazao Cedrica Diggorvja. Diggorv je bio ućenik pete godine i znatno krupniji od Harrvja. Tragaći su obićno bili lagani i hitri, ali Diggo-ryjeva bi tjelesna težina mogla biti prednost po ovakvu vremenu, jer će ga vjetar teže moći skrenuti s puta.

Preostalo vrijeme do zore Harry je proveo uz vatru ustajući od vremena do vremena da sprijeći Krivonju da se opet odšulja uza stube do muške spavaonice. Naposljtku je zaključio

da je vrijeme za doručak pa se sam provukao kroz rupu u zidu ispod portreta.

"Ustani i bori se, ti šugavo pseto!" dovikne mu Sir Cadogan. "Ma daj zaveži!" zijevne Harry. Živnuo je malo uz veliku porciju zobene kaše, a kad se prihvatio prepečenca, pojavili su se i ostali članovi ekipe.

"Ovo će biti čupavi meč", reče Wood, koji za doručkom ništa nije okusio.

"Prestani se, Oliveru, uzrujavati!" pokuša ga Alicia umiriti. "Nas zbilja ne smeta ovo malo kiše."

Ali, bilo je to znatno više nego malo kiše. Metloboj je, međutim, bio toliko popularan sport da su svi učenici, kao i obično, ipak došli na utakmicu, samo što su trčali niz tratinu do igrališta pognutih glava pod žestokim vjetrom, koji im je izbijao kišobrane iz ruku. Baš prije nego što će ući u svlačionicu, Harry ugleda Malfoya, Crabbea i Govlea kako mu se pod golemim kišobranom, na putu do stadiona, kese i upiru prstom u njega.

Igrači su obukli svoje skrletne pelerine i pričekali da Wood, kao i obično, održi govoranciju prije utakmice ne bi li ih ohrabrio, ali od toga nije ovaj put bilo ništa. Pokušao je nekoliko puta govoriti, međutim, proizveo je samo neke zvukove kao da nešto guta, a onda je očajnički zavrtio glavom i mahnuo rukom neka pođu za njim.

Vjetar je bio tako jak da su teturali izlazeći porebarke na teren. Ako su ih gledaoci i pozdravljali, ništa nisu mogli čuti od silne grmljavine. Kiša je pljuštala po Harryjevim naočalama. Kako će uopće vidjeti zvrčku pod ovim uvjetima?

Hufflepuffi su im prilazili s druge strane terena u pelerinama žutim poput kanarinaca. Kapetani su pristupili jedan drugome i rukovali se. Diggory se osmjehnuo Woodu, ali se Wood držao kao da ga je spopao čeljusni grč, i samo je klimnuo glavom. Harry je vidio kako Madame Hooch bezglasno izgovara riječi: "Na metle!" Izvukao je desno stopalo iz blata tako daje šljapnulo, a onda je zajahao svoj Nimbus 2000. Madame Hooch prinese pištaljku ustima i za-zviždi - prodorni zvižduk kao daje dopro iz velike daljine - i oni se svi vinu u zrak.

Harry se brzo penjao uvis, samo mu se Nimbus 2000 malko zanosio na vjetru. Držao gaje što je čvršće mogao i, škiljeći na kiši, okrenuo se u zraku.

Nakon prvih pet minuta bio je skroz-naskroz mokar i promrzao, i teško je razaznavao čak i suigrače a kamoli sitnu zvrčku. Letio je naprijed-natrag preko igrališta, pored mutnih i žutih figura, a da pojma nije imao što se zbiva na drugoj strani. Od hujanja vjetra nije mogao čuti javni prijenos utakmice. Gledatelji su bili sakriveni pod morem pelerina i potrganih kišobrana. Umalo da ga jedan maljac nije oborio s metle. Tako je slabo vidio od kiše što mu se slijevala niz naočale da nije ni primjećivao maljce oko sebe.

Izgubio je osjećaj za vrijeme. Sve je teže i teže držao metlu u rukama. Nebo je bivalo sve mračnije, baš kao daje noć nakanila pasti ranije nego što je bilo vrijeme. Dva puta umalo da se nije sudario s drugim igračem a da nije ni znao je li to bio njegov suigrač ili protivnički igrač. Svi su već bili toliko mokri a kiša je tako lijevala da ih nije razlikovao.

Kad je prvi put sijevnula munja, Madame Hooch je zazviždala. Harry je vidio samo obrise Wooda usred guste kiše kako mu maše da sleti na zemlju. Cijela se ekipa spustila u blato.

"Ja sam zatražio predah!" vikne Wood suigračima. "Dođite amo da se sklonimo..."

Skutrili su se pod veliki kišobran na rubu terena. Harry skine naočale i na brzu ruku ih obriše pelerinom.

"Koji je rezultat?"

"Imamo pedeset bodova prednosti", odgovori Wood. "Ali ako se ubrzo ne domognemo zvrčke, morat ćemo igrati i po mraku."

"Ja zbog ovoga nemam nikakvih šansi", ojađeno će Harry mašući naočalama.

Baš u tom trenu pojavi se uza nj Hermiona držeći pelerinu preko glave, začudo sva ozarena.

"Nešto mi je palo na pamet, Harry! Daj mi brže te svoje naočale!"

On joj pruži naočale, a njegovi se suigrači u čudu zagledaju kako ona kucka svojim čarobnim

štapicom po njima i izgovara riječ "Impervius!"
"Evo ti ih!" reče i vrati Harrvju naočale. "Sad ti više kiša neće smetati."
Wood ju je pogledao kao da će je poljubiti.
"Sjajno!" dovikne promuklim glasom za njom dok je ona nestajala među gledaocima. "U redu, dečki i cure, a sad idemo na pobjedu!"
Hermionina je čarolija uspjela. Harry je još bio sav ukočen, i još je bio mokar kao nikad u životu, ali je lijepo vidio sve oko sebe. Iznova obuzet samopouzdanjem, jurio je na metli kroz uskovitlani zrak, vrebao na sve strane zvrčku, izmicao maljcima i uklanjao se Diggo-ryju koji je letio iz suprotnog smjera...
Ponovo je sijevnula munja i udario grom. Igra je bivala sve opasnija. Harry je morao što prije uloviti zvrčku...
Okrenuvši se u zraku, htjede se vratiti do sredine igrališta, ali u tom trenu još jedna munja obasja tribine i Harry opazi nešto što mu privuče pozornost - siluetu čupave, crne psine što se jasno ocrtavala na pozadini neba i nepomično stajala u najgornjem, praznom redu sjedala.
Harrvju klizne iz obamrlih ruku držak metle i Nimbus se spusti metar-dva. Otresavši mokri čuperak kose s očiju, ponovo baci pogled na tribine. Psi više nije bilo.
"Harry!" dopre do njega Woodov tjeskoban povik od grvffindor-skih vratnica. "Harry, za tobom je!"
Harry se sav izbezumljen okrene. Cedric Diggory je letio preko igrališta, a između njih je na kiši treperila u zraku zlatna točkica...
Panično se trgnuvši, Harry polegne po dršku metle i jurne prema zvrčki.
"Hajde!" dobaci Nimbusu dok gaje kiša šibala po licu. "Brže!"
Ali nešto se čudno zbivalo. Na stadionu je zavladao grobni muk. Iako je i dalje jednako snažno puhao, vjetar je odjednom utihnuo. Baš kao daje tko isključio ton, ili kao daje Harry iznenada oglušio. Što je zapravo bilo posrijedi?
A onda ga zahvati dozlaboga poznati val hladnoće, i prožme mu nutrinu, u trenutku kad opazi kako se nešto dolje na terenu kreće...
Prije nego što je stigao porazmisliti, Harry je odvojio oči od zlatne zvrčke i pogledao dolje. Dolje je stajalo najmanje sto dementora okrenuvši svoja zakukuljena lica gore, prema njemu. Harrvju se učini da mu se ledena voda u prsima diže i siječe utrobu. A onda opet začuje ono... netko je vrištao, vrištao u njegovoj glavi... neka žena...
"Nemojte Harryja, nemojte Hanjja, molim vas, nemojte Harrjja!" "Makni se, ženska glavo... makni se, kad ti kažem..." "Nemojte Hatryja, molim vas, nemojte, uzmite radije mene, ubijte radije mene..."
Harrvju je glava bila puna bijele magle što se kovitlala i ošamući-vala ga... Što on to radi? Zašto leti? Mora joj pomoći... ona će umrijeti... ubit će je...
Padao je i padao kroz ledenu maglu. "Nemojte Hanjja! Molim vas... smilujtese... smilujtese..."
Netko se smijao prodornim smijehom, žena je vrištala a Harry se obeznanio.
"Sva je sreća što je teren bio tako raskvašen."
"Ja sam mislio daje sigurno mrtav."
"Nije čak ni naočale razbio."
Harry je čuo te glasove kako šapuću oko njega, ali mu ništa nije bilo jasno. Nije imao pojma gdje je, ni kako je ovamo dospio, ni što je radio prije toga. Samo je znao da ga boli svaki djelić tijela, kao da je isprebijan.
"To je bilo nešto najužasnije što sam vidio u životu."
Najužasnije... nešto najužasnije... zakukuljene, crne spodobе... hladnoća... vrištanje...
Harry naglo otvori oči. Ležao je u bolničkom krilu. Oko kreveta je stajala cijela grvffindorska metlobojska ekipa, blatna od glave do pete. Bili su tu i Ron i Hermiona, koji su izgledali kao

da su netom izašli iz bazena.

"Harry!" obrati mu se Fred, koji je ispod blata bio neobično bijel. "Kako ti je?"

Reklo bi se da se Harryju naglo vraća pamćenje. Munja... Groza... zlatna zvrčka... dementori...

"Što se dogodilo?" upita ih on i tako se naglo uspravi u krevetu da svi zinu od čuda.

"Pao si", odgovori mu Fred. "Pao si... s koje one visine... otprilike petnaest metara?"

"Mislili smo da si poginuo", reče Alicia podrhtavajući.

Hermiona ispusti sitan, pištav glas. Oči joj bile podlivene krvlju.

"A utakmica?" zapita Harry. "Što se dogodilo? Hoćemo li igrati novu?"

Nitko da mu odgovori. Grozna istina dopre mu do svijesti, teška kao kamen.

"Nismo valjda... izgubili?"

"Diggerov je ulovio zvrčku", odgovori mu George. "Odmah nakon tvog pada. Njemu nije uopće bilo jasno što se dogodilo. Kad se okrenuo i vidio tebe kako ležiš na zemlji, htio je da se poništi rezultat pa da se igra nova utakmica. Ipak, oni su pošteno pobijedili... to čak i Wood priznaje."

"A gdje je Wood?" upita ih Harry jer je iznenada shvatio da Wood nije među njima.

"Još je pod tušem", odgovori mu Fred. "Izgleda da bi se najradije utopio."

Harry obori glavu na koljena a rukama se uhvati za kosu. Fred ga zgrabi za rame i grubo prodrma.

"Smiri se, Harry, dosad si svaki put ulovio zvrčku."

"Moralo se i to jedanput dogoditi, da je ne uloviš", priklopi George.

"Nije još sve propalo", dometne Fred. "Izgubili smo s razlikom od sto bodova, je li tako? Pa ako Hufflepuffi izgube protiv Raven-clawa, a mi pobijedimo Ravenclawe i Slytherine..."

"Hufflepuffi bi morali izgubiti s razlikom od najmanje dvjesto bodova", ustvrđi George.

"Ali, ako oni pobijede Ravenclavve..."

"Ne dolazi u obzir, Ravenclawi su za njih previše jaki. Ali, ako Slytherini izgube protiv Hufflepuffa..."

"Sve to ovisi o broju bodova... o razlici od najmanje sto bodova za jedne ili za druge..."

Harry je ležao i šutio kao zaliven. Izgubili su utakmicu... on je prvi put izgubio jednu mećlobojsku utakmicu!

Nakon desetak minuta pojavi se Madame Pomfrey i Harryjevim suigračima reče da ga ostave na miru.

"Opet ćemo ti doći", reče mu Fred. "Prestani se gristi, Harry, ti si još uvijek najbolji tragač od svih koje smo dosad imali."

Igrači izađu iz sobe ostavljajući za sobom blatne tragove. Nezadovoljna Madame Pomfrey zatvori vrata za njima. Ron i Hermiona primaknu se Harryjevu krevetu.

"Dumbledore se ozbiljno naljutio", reče Hermiona drhtavim gla-sorn. "Nikad ga dosad nisam takvog vidjela. Dok si ti padao, on je istrčao na teren i mahnuo štapićem tako da ti je usporio pad prije nego što si tresnuo o zemlju. A onda je okrenuo štapić prema de-mentorima i ispalio na njih nešto srebrno. Nakon toga su oni odmah napustili stadion... razbjesnio se što su uopće došli na teren, čuli smo ga kako ih grdi..."

"A onda je tebe čarolijom smjestio na nosila", reče Ron. "I dok si ti lebdio na nosilima, otpratio te do škole. Svi su mislili da si..."

Glas mu utihne, ali Harry jedva da to primijeti. Razmišljao je o tome što su mu dementori učinili... o onom vrištanju. Kad je digao pogled, opazi da ga Ron i Hermiona tako tjeskobno promatraju da brže-bolje smisli što će reći.

"A je li tko uzeo moj Nimbus?"

Ron i Hermiona se brzo zgledaju.

"Pa, ovaj..."

"Što je?" priupita ih Harry prelazeći pogledom s jednoga na druga

"Pa... kad si ti pao, vjetar gaje odnio", izusti Hermiona neodlučnim glasom.

"I?"

"I pao je... pao je... o, Harry... pao je na Napadačku vrbu."

Harrvju se okrene sva utroba. Napadačka je vrba bila opako stablo u sredini školskog dvorišta.

"I?" opet će on strepeći od odgovora.

"Pa, znaš kakva je Napadačka vrba", reče Ron. "Znaš... znaš da ona ne trpi ničije udarce."

"Malo prije nego što si ti došao k svijesti, profesor Flitwick je donio Nimbus", izvijesti Hermiona Harrvja tankim glasićem.

I polako dohvati torbu do svojih nogu, okrene je naopačke i istrese na krevet desetak komadića rastrganog drva i grančica, jedine ostatke Harrvjeve vjerne i, naposljetku, poražene metle.

MAPA ZA HARANJE

Madame Pomfrey zahtijevala je da Harry ostane na bolničkoj njezi do kraja vikenda. On se nije prepirao ni tužio, ali joj nije dopustio da baci u smeće jadne ostatke njegova Nimbusa 2000. Znao je daje to glupo od njega, da se Nimbus ne može više popraviti, ali jednostavno nije mogao drukčije. Osjećao se kao daje ostao bez najboljeg prijatelja.

Dolazili su mu mnogi posjetioci i nastojali ga razvedriti. Hagrid mu je poslao kiticu nevena sličnih žutom zelju, a Ginny Weasley pojavila se, rumena kao ružica, s kartom koju je sama izradila i kojom mu je zaželjela brzi oporavak. Karta je prodornim glasom pjevala dok je Harry nije ušutkao stavivši je pod zdjelu s voćem. Grvffindor-ska ekipa posjetila ga je opet u nedjelju prije podne. Ovaj put je s njima bio i Wood, koji mu je potmulim, mrtvačkim glasom rekao da mu ništa ne zamjera što su izgubili utakmicu. Ron i Hermiona samo noću nisu bili uz Harrvjev krevet. Ali što god mu svi govorili ili činili, Harry se nije nimalo bolje osjećao jer su oni znali samo polovicu onoga što je njega mučilo.

Nikom nije ni riječi rekao o Grozi, čak ni Ronu i Hermioni, jer je znao da bi se Ron uspaničio a Hermiona mu se narugala. Činjenica je, međutim, da mu se Groza do tada dva puta ukazala, i da su se oba puta nakon toga zbile gotovo kobne nezgode - prvi put, umalo da ga nije Moćni autobus pregazio, a drugi put je pao s metle s visine od petnaestak metara. Hoće li ga Groza progoniti sve dok mu uistinu ne dođe glave? Hoće li se do kraja života neprestano obzirati da vidi nije li mu ta zvijer za leđima?

Zatim, bili su tu i dementori. Kad god bi ih se sjetio, osjetio bi mučninu i poniženje. Svi su govorili da su dementori grozni, ali nitko

drugi nije pao u nesvijest kad mu se oni približe... nitko drugi nije čuo u glavi odjeke krikova poginulih roditelja.

Jer, Harry je sad znao tko je ono vrištao u njegovoj glavi. Čuo je njezine riječi, čuo ih je bezbroj puta u noćnim satima u bolnici dok je budan ležao buljeći u pruge mjesečine na stropu. Kad su mu se de-mentori približili, čuo je posljednje krike svoje majke koja gaje pokušavala zaštititi, njega, Harrvja, od lorda Voldemorta, i čuo je Vol-demortov smijeh prije nego što ju je ubio... Samo je na mahove drijemao tonući u snove pune ljepljivih, gnjilih ruku i grozomornoga preklinjanja, a kad bi se prenuo, opet bi osluškivao majčin glas.

Odlanulo mu je kad se u ponedjeljak vratio u školsku buku i vrevu, gdje je morao razmišljati o drugim stvarima, pa makar i podnosio zadirivanje Drača Malfova. Malfoy je bio izbezumljen od radosti što su Grvffindori doživjeli poraz. Napokon je skinuo zavoje s ruke i proslavio činjenicu da se opet može služiti objema rukama tako što je nadahnuto imitirao Harrvjev pad s metle. Za većeg je dijela predavanja iz Čarobnih napitaka u bivšoj tamnici imitirao dementore. Ronu je napokon puknuo film pa je bacio veliko, sluzavo krokodilsko srce na Malfoya i pogodio ga u glavu, zbog čega je Snape oduzeo Grvffindorima pedeset bodova.

"Ako Snape opet dođe da nam održi predavanje iz Obrane od mračnih sila, ja ću reći da sam bolestan", reče Ron dok su nakon ručka išli prema Lupinovoj predavaonici. "Hermiona,

provjeri tko je za katedrom!"

Hermiona zaviri kroz vrata predavaonice i reče: "Sve je u redu!"

Profesor Lupin bio je opet na poslu. Vidjelo se po njemu da je bio bolestan. Stara pelerina padala mu je u širokim naborima niz oslabljeno tijelo a ispod očiju imao je tamne kolobare. Ipak se nasmiješio učenicima kad su svi posjedali na svoja mjesta. Oni su mu se pak odmah počeli listom tužiti na Snapeovo ponašanje dok je on bio bolestan.

"To nije bilo pošteno od njega što nam je zadao domaću zadaću, a samo vas je zamjenjivao na satu!"

"Mi još ništa ne znamo o vukodlacima..." "... dva svitka pergamenta!"

"A jeste li rekli profesoru Snapeu da nismo još obrađivali vukodlake?" upita ih Lupin ovlaš se mršteći.

Opet su svi zagrali u isti mah.

"Jesmo, ali je on rekao da smo previše zaostali..."

"... nije nas htio ni saslušati..."

"... dva svitkapergamenta!"

Profesor Lupin smješkao se gledajući ogorčene izraze na licima učenika.

"Ne brinite. Ja ću porazgovarati s profesorom Snapeom. Ne morate napisati tu zadaću."

"O ne!" uzvikne Hermiona razočaranim glasom. "Ja sam je već napisala!"

Svi su bili zadovoljni predavanjem. Profesor Lupin donio je sa sobom u staklenom spremniku pikusrala, sitno, jednonogo stvorenje koje kao da se sastojalo od pramenova dima, vrlo krhko i na prvi pogled sasvim bezazleno.

"On vam namamljuje putnike u močvare", reče im profesor Lupin. "Vidite li fenjerčić koji nosi u ruci? S njim lijepo skakuće... a ljudi idu za svjetlom... i tako..."

Pikusral proizvede grozan zvuk udarivši o staklo kao da šljapće po blatu.

Kad je zazvonilo zvonce, svi pakupe svoje stvari i pođu prema vratima, pa i Harry, ali...

"Čekaj malo, Harry!" dovikne mu Lupin. "Htio bih nešto porazgovarati s tobom."

Harry se požuri natrag gledajući profesora Lupina kako pokriva platnom pikusralov spremnik.

"Čuo sam kako je prošla utakmica", reče Lupin vraćajući se za katedru i trpajući knjige u svoju torbu za spise. "Žao mi je zbog tvoje metle. Hoće li se moći popraviti?"

"Neće", odgovori Harry. "Vrba ju je potpuno uništila."

Lupin uzdahne.

"Ta je Napadačka vrba zasađena iste one godine kad sam ja prvi put stigao u Hogwarts. Dečki su se igrali tako što su joj se približavali toliko da joj mogu dodirnuti deblo. Na kraju jedan učenik, koji se zvao Davey Gudgeon, umalo da nije ostao bez oka i otada joj nismo više smjeli ni blizu. Nijedna metla ne bi s njom izašla na kraj."

"A jeste li čuli i za dementore?" protisne Harry na jedvite jade. Lupin ga hitro pogleda.

"Jesam, čuo sam. Mislim da nitko od nas nije još vidio profesora Dumbledorea tako bijesnog. Oni su u posljednje vrijeme nekako sve nemirniji... ljute se što im nije dopustio da uđu u samu školu... Pretpostavljam da si zbog njih pao?"

"Da", odgovori Harry. Oklijevaše časak, a onda iz njega izleti, prije nego što se uspio svladati, pitanje koje je želio postaviti: "A zašto? Zašto oni tako djeluju na mene? Nisam lija možda..."

"To nema nikakve veze s osobnom slabošću", oštro će profesor Lupin, kao da čita Harryjeve misli. "Dementori djeluju jače na tebe nego na druge zato što si ti u prošlosti doživio strahote kakve drugi nisu."

Zraka zimskog sunca padne kroz prozor i obasja Lupinovu sijedu glavu i bore na njegovu mladolikom licu.

"Dementori spadaju u najopakije stvorove koji hode po zemlji. Žive na najmračnijim i najprljavijim mjestima, hrane se rasapom i očajem, isisavaju mir, nadu i zadovoljstvo iz zraka oko sebe. Čak i bezjaci osjećaju njihovu prisutnost, iako ih ne vide. Približiš li se de-mentor,

on će isisati iz tebe sve dobre osjećaje, sve sretne uspomene. Ako ikako može, dementor će se hraniti tobom dok te ne svede na nešto slično sebi - nešto bezdušno i opako. Ostat će ti samo najgora životna iskustva. A ono najgore što se tebi, Harry, dogodilo oborilo bi i svakog drugog s metle. Nemaš se čega sramiti."

"Kad mi se oni približe..." Harry se zagleda u Lupinovu katedru a grlo mu se stegne, "čujem Voldemorta kako mi ubija mamu."

Lupin iznenada učini pokret rukom kao da će uhvatiti Harrvja za rame, ali se u posljednji čas predomisli. Načas zavlada šutnja, a onda:

"Zašto su oni morali doći baš na tu utakmicu?" ogorčeno će Harry.

"Ogladnjeli su", hladno mu odgovori Lupin i škljocne torbom za spise zatvarajući je. "Dumbledore ih ne pušta u školu pa su im presušile zalihe ljudskog plijena... Mislim da nisu mogli odoljeti onoj svjetini što se okupila na stadionu. Onom uzbuđenju... onim raspa-ljenim osjećajima... to je za njih prava gozba."

"Mora daje užasno u Azkabanu", promrsi Harry. Lupin sumorno klimne glavom.

"Ta se tvrđava nalazi na jednom malom otoku, daleko u moru, ali zatvorenicima nisu potrebni zidovi ni voda da ostanu u zatočeništvu, oni su svi zatočeni u svojim glavama i nemaju ni jedne jedine radosne misli. Većina njih poludi u roku od nekoliko tjedana."

"Ali Sirius Black im je pobjegao", polako će Harry. "Umaknuo im je..."

Lupinu ispadne torba za spise sa stola pa se brže-bolje sagne da je digne.

"Da", potvrdi uspravljajući se. "Black je zacijelo našao neki način da im se suprotstavi. Ja nisam vjerovao da je to moguće... De-mentori navodno isisaju iz čarobnjaka sve njegove moći ako je on dugo među njima..."

"Vi ste ipak onog dementora u vlaku natjerali da se povuče", iznenada se prisjeti Harry.

"Postoje neki načini... kojima se čovjek može obraniti", reče Lupin. "Ali tada je u vlaku bio samo jedan dementor. Što ih je više, to im je teže odoljeti."

"A kakvi su to načini obrane?" umah ga upita Harry. "Možete li me naučiti kako se to radi?"

"Ja ne mogu tvrditi, Harry, da sam stručnjak za borbu protiv dementora... naprotiv..."

"Ali, ako dementori dođu na još jednu metlobojsku utakmicu, ja moram biti spreman da im se suprotstavim..."

Lupin pogleda Harrvjevo odlučno lice i, nakon kraćeg oklijevanja, reče mu:

"Pa... dobro. Pokušat ću ti pomoći. Ali ne mogu, na žalost, ništa prije božićnih ferija. Imam još mnogo poslova obaviti prije blagdana. Razbolio sam se baš u nezgodan čas."

Zbog Lupinova obećanja da će ga poučiti kako odoljeti demen-torima, i zbog nade da nikad više neće čuti majčine predsmrtne krike, te zbog činjenice da su Ravenclawi dobro isprašili Huffle-puffe u metlobojskoj utakmici potkraj mjeseca studenog, Harrvjevo se raspoloženje znatno popravilo. Gryffindori ipak nisu ispali iz trke za prvenstvo, samo nisu više smjeli izgubiti ni jednu utakmicu. Woodu se vratila njegova manijakalna energija pa je trenirao ekipu žešće nego ikad na prohladnoj rosulji što je sipila još i na početku

prosinca. Harry nije zapazio ni traga od dementora u školi i oko nje. Činilo se da se zbog Dumbledoreova gnjeva ne usuđuju više maknuti sa svojih stražarskih mjesta.

Dva tjedna prije završetka tromjesečja, nebo je odjednom postalo zasljepljujuće bijelo, poput opala, a blatno je dvorište jednog jutra osvanulo pod blistavim mrazom. U dvorcu se već osjećao dah blagdanskog raspoloženja. Profesor Flitwick, predavač Čarolija, već je ukrasio svoju predavaonicu sjajnim svjetlima. Uskoro se pokazalo da su to prave, lepršave vile. Učenici su, dobro raspoloženi, razgovarali o svojim planovima za božićne blagdane. I Ron i Hermiona odlučili su ostati u Hogwartsu. Premda je Ron tvrdio da je to zato što ne bi mogao podnijeti da bude dva tjedna s Percvjem, a Hermiona ponavljala da želi samo na miru raditi u školskoj knjižnici, nisu mogli prevariti Harrvja. Oni će ostati u školi zato da mu prave društvo, na čemu im je bio od srca zahvalan.

Na oduševljenje svih, osim Harrvja, trebalo je da učenici još jedanput posjete Hogsmeade - posljednjeg vikenda prije kraja tromjesečja.

"U Hogsmeadeu ćemo moći kupiti sve darove za Božić!" usklik-nula je Hermiona. "Moja mama i tata uživat će u svili za zube Peckomint s okusom mentola iz Medičamice!"

Pomiren sa činjenicom da će on biti jedini učenik treće godine koji će tog vikenda ostati u školi, Harry je od Wooda posudio katalog Vješta metla i nakanio provesti taj dan čitajući o raznim tipovima čarobnih metli. Na treninzima je letio na jednoj od starih školskih metli, vrlo sporoj i drmusavoj - na Meteoru. Svakako mu je bila hitno potrebna nova metla.

Te subote ujutro Harry se pozdravio s Ronom i Hermionom koji su već bili zaogrnuti pelerinama i šalovima, pa se počeo sam uspi-njati uz mramorne stube vraćajući se u Grvffindorsku kulu. Vani je počeo padati snijeg. Unutra je pak bilo vrlo mirno i tiho.

"Pssst... Harry!"

Kad se negdje na polovici hodnika na trećem katu okrenuo, Harry ugleda Freda i Georgea kako vire iza kipa grbave, jednooke vještice.

"Što tu radite?" radoznalo ih upita Harry. "Kako to da niste otišli u Hogsmeade?"

"Htjeli smo još, prije nego što odemo, da te malo raspoložimo u ove blagdanske dane", reče mu Fred i tajnovito namigne. "Hodi amo..."

I mahne mu glavom prema praznoj učionici, lijevo od jednog kipa. Harry pođe za Fredom i Georgeom. George tiho zatvori vrata za sobom i okrene se Harrvju s radosnim izrazom na licu.

"Evo ti, Harry, već sada naš dar za Božić!" reče mu.

Pa velikom gestom izvuče nešto iz pelerine i stavi to na jednu klupu. Bijaše to povelik, četvrtast, otrcan svitak pergamenta na kojem ništa nije pisalo. Harry pomisli da je to opet neka Fredova i Georgeova šala, i zagleda se u pergament.

"Što bi to trebalo biti?"

"U ovome se, Harry, krije tajna našeg uspjeha", reče George i nježno pogladi rukom pergament.

"Nije nam lako rastati se od ovoga," nadopuni ga Fred, "ali sinoć smo zaključili da će to ipak sad biti potrebnije tebi nego nama."

"Uostalom, mi to sve već znamo napamet", priklopi George. "I poklanjamo ovo tebi jer nam zapravo više ne treba."

"A što će meni taj komadić starog pergamenta?" upita ih Harry.

"Komadić starog pergamenta!" uzvikne Fred, zažmiri i napravi grimasu kao da ga je Harry smrtno uvrijedio. "Objasni mu ti, George!"

"Pa, ovaj... kad smo mi, Harry, bili na prvoj godini... mladi, bezbrižni i nevini..."

Harry frkne nosom. Sumnjao je da su Fred i George ikad bili nevini.

"... pa, svakako, neviniji nego što smo danas... imali smo nekakvih okapanja s Filchom."

"Bacili smo u hodniku jednu smrdobombicu, koja je njega, tko zna zašto, ozlojedila..."

"Pa nas je odvuкао u svoj ured i počeo nam prijetiti, kao i obično..."

"... kaznama..."

"... čerečenjem..."

"... a mi smo sasvim slučajno primijetili kako na jednoj ladici u njegovoj kartoteci piše Zaplijenjene, vrlo opasne stvari."

"Pa niste valjda..." izusti i nasmiješi se Harry.

"A što bi ti učinio na našem mjestu?" priupita ga Fred. "George mu je odvratio pažnju bacivši još jednu smrdobombicu, a ja sam dotle munjevito otvorio tu ladicu i zgrabio... ovo."

"Nije to ipak, znaš, bilo tako strašno kako izgleda na prvi pogled", preuzme George. "Ne vjerujem da je Filch ikad prokužio kako ta stvar funkcionira. Vjerojatno je samo sumnjao što je posrijedi, inače ne bi valjda to ni zaplijenio."

"A vi znate kako ta stvar funkcionira?"

"Ma kako da ne", odgovori Fred smijuckajući se. "Od ove smo stvarčice naučili više nego od svih profesora zajedno u ovoj školi."

"Vi ćete me još izluditi!" reče im Harry gledajući onaj ofucani, stari komadić pergamenta.

"Ma nemoj?" iznenadi se George.

Pa izvadi svoj čarobni štapić, ovlaš kucne njime po pergamentu i izusti:

"Svečano prisežem da nemam dobre namjere!"

Umah se reci ispisani tintom počnu širiti kao paukova mreža od onog mjesta koje je George dotaknuo štapićem. Recu su se spajali, križali i vijali do svih kutova pergamenta, a onda su na njemu procvjetale riječi, velike, kitnjaste i zelene riječi koje su najavljivale:

Gospoda Lunac, Crvorep, Tihotap i Parožak

Dobavljači potrepština za čarobnjačke huncute

ponosno vam predstavljaju

MAPU ZA HARANJE

Bijaše to mapa na kojoj je bio ubilježen svaki detalj dvorca i okolice Hogvvarsta. Ali ono što je bilo uistinu začudno, to su bile tintene točkice što su se kretale po njoj, a uz svaku je sićušnim slovima pisalo nečije ime. Harry se, zgranut, sagne nad mapu. Označena točkica u gornjem lijevom kutu otkrila mu je da profesor Dumbledore upravo korača po svojoj radnoj sobi. Nadstojnikova mačka Gospa Norris šuljala se pak po drugom katu, a kućni duh Peeves trenutačno je đipao po trofejnoj sobi. Dok je Harry prelazio pogledom gore--dolje po poznatim mu hodnicima, primijeti još nešto.

Na toj su mapi bili ucrtani i hodnici u kojima nikad nije bio. Neki su od njih, čini se, vodili...

"Ravno u Hogsmeade", reče Fred pokazujući mu na jedan od njih prstom. "Ima ih ukupno sedam. E, sad, Filch zna za ova četiri..." i pokaže na četiri hodnika, "... ali mi smo uvjereni da mi jedini znamo još za ova tri. Ovaj iza ogledala na četvrtom katu možeš slobodno zaboraviti. Mi smo se služili njime sve do zimus, ali se u međuvremenu urušio i ne može se uopće proći onuda. A ne vjerujemo ni da se ovim itko ikad poslužio jer je upravo iznad njegova ulaza zasađena Napadačka vrba. Ali ovaj hodnik ovdje vodi ravno do podruma Medičamlce. Njime smo išli bezbroj puta. Možda si već primijetio da se ulaz u njega krije upravo ispred ove prostorije, u grbi one stare, jednooke vještice."

"Lunac, Crvorep, Tihotap i Parožak", uzdahne George i nježno pogladi zaglavljje firme. "Zbilja im mnogo dugujemo."

"Plemeniti muževi koji neumorno pomažu novoj generaciji prekršitelja zakona", svečano izusti Fred.

"Tako je", živahno potvrdi George. "I nemoj zaboraviti ugasiti mapu nakon upotrebe..."

"... jer bi je inače mogao svatko proučiti", upozori ga Fred.

"Samo ponovo kucni štapićem po njoj i reci: 'Huncutarija izvedena!' i sve će se na njoj ugasiti."

"I tako, mladi moj Harry," dovrši Fred majstorski imitirajući Percvja, "pazi kako se ponašaš!"

"Do viđenja u Medičarnici", pozdravi ga na rastanku George i namigne mu.

I obojica izađu smijuljeći se zadovoljno.

Harry je stajao pred čudesnom mapom i piljio u nju. Gledao je kako točkica Gospe Norris skreće ulijevo i zastaje da onjuši nešto na podu. Ako Filch zbilja ne zna za ovo... ne bi uopće morao prolaziti pored dementora...

Ali još dok je tako stajao obuzet uzbudjenjem, iz sjećanja mu izroni nešto što mu je jednom davno rekao gospodin Weasley:

Nikad ne vjeruj ničemu što može misliti svojom glavom ako ne znaš gdje mu je mozak.

Ova je mapa zacijelo jedan od onih opasnih magičnih predmeta na koje gaje gospodin Weasley upozoravao... Potrepštine za čarob-njačke huncute... ali, razmišljao je dalje Harry, on

se želi okoristiti njome samo radi toga da dođe u Hogsmeade, on ne želi ništa ukrasti niti koga napasti... Fred i George koristili su se godinama njome a da im se ništa nije dogodilo...

Harry prođe prstom tajnim hodnikom što je vodio do Medičarnice.

A onda, potpuno nenadano, kao da izvršava nečiji nalog, smota mapu, spremi je u pelerinu i pohita do vrata učionice. Samo ih od-škrine. U hodniku nije bilo ni žive duše. Oprezno se izvuče iz učionice i sakrije se za kip jednooke vještice.

Što mu je činiti? Ponovo izvadi mapu i opazi, na svoje veliko čudo, da se na njoj pojavila još jedna točkica uz koju piše "Harry Potter". Taj figurica stajala točno na onom mjestu na kojem je sad stajao živi Harry, otprilike na polovici hodnika na trećem katu. Bolje se zagleda. Učini mu se da sama točkica kucka svojim sićušnim štapićem po grbavoj vještici. Stoga brže izvuče svoj pravi čarobni štapić i kucne njime po kipu. Ništa se ne dogodi. Ponovo pogleda na mapu. Uz samu njegovu figuricu pojavi se oblačić kao u stripu i u njemu riječ "Dissendium". "Dissendium!" šapne Harry i iznova kucne štapićem po kamenoj vještici.

Umah se grba na kipu rastvori toliko da se kroz taj otvor mogla provući vitka osoba. Harry pogleda na obje strane hodnika, ponovo spremi mapu, uvuče se naglavce u otvor i otisne se.

Klizio je prilično dugo niz nešto nalik na kameni tobogan dok nije došao do hladne, vlažne zemlje. Ustao je i pogledao oko sebe. Mrkli mrak. Podigne štapić uvis, promrmlja riječ "Lumos!" i vidje da se nalazi u vrlo uskom i niskom zemljanom hodniku. Izvadi opet mapu, kucne po njoj vrškom štapića i promrmlja: "Huncutarija izvedena!" Na mapi nije više ništa pisalo. Pomno je smota i spremi u pelerinu, pa krene dalje. Srce mu je lupalo od radosna uzbuđenja i strepnje.

Hodnik je vijugao i krivudao nalik na jazbinu nekog orijaškog zeca. Harry je hitao njime i spoticao se tu i tamo na neravnom tlu držeći štapić pred sobom.

Trajalo je to beskrajno dugo, ali je Harry neprestano poticala pomisao na Medičarnicu. Nakon otprilike sat vremena, hodnik se počeo uspinjati. Harry je, zadihan, ubrzao korak, vrućeg lica i hladnih nogu.

Nakon još desetak minuta, došao je do dna izlizanih kamenih stuba koje su se gubile gore, u mraku. Penjao se uz njih pazeći da ne diže buku. Sto stepenica, dvjesto stepenica, na kraju nije više znao koliko ih je prešao. Neprestano je gledao preda se... a onda je, iznenada, udario glavom o nešto tvrdo.

Učini mu se da su to vrata u podu. Stajao je i trljao tjemenu napeto osluškujući. Nije čuo nikakve zvukove odozgo. Sasvim polagano odigne vrata u podu i izviri.

Našao se u podrumu punom drvenih kaseti i sanduka. Provuče se kroz vrata u podu i zatvori ih za sobom - tako su savršeno prijanjala uz prašni pod da se uopće nisu više vidjela. Harry se polako odšulja do drvenih stuba što su vodile nekamo gore. Sad je već dobro čuo nečije glasove, a još bolje brecanje zvonca, otvaranje i zatvaranje vrata.

Pitajući se što mu je činiti, iznenada začuje kako se negdje mnogo bliže otvaraju jedna vrata. Netko se očito spremao sići u podrum.

"I donesi mi, dragoviću, još jednu kutiju balavih žele-puževa, već nam je skoro sve otišlo..." reče nečiji ženski glas.

Razlegne se bat koraka niza stube. Harry se brže-bolje skloni za jedan veliki sanduk i pričekava da se koraci udalje. Čuo je kako čovjek premješta kasete uz suprotni zid. Možda mu se ovakva prilika neće više ukazati...

Brzo i nečujno Harry šmugne iz svoga zaklona i počne se penjati uza stube. Osvrnuvši se, spazi nečiju veliku stražnjicu i sjajnu ćelavu glavu zaronjenu u sanduk. Harry stigne do vrata na vrhu stuba, pro-vuče se kroz njih i nađe za tezgom u Medičarnici - sagne se i odšulja na stranu, a onda se tek uspravi.

Medičarnica je bila puna učenika iz Hogvvarsa tako da nitko nije pravo ni zapazio Harryja.

Gurao se među njima, gledao oko sebe i susprezao smijeh pri pomisli kakav bi bio izraz Dudlevjeve svinjske njuške kad bi ga vidio gdje se on sad nalazi.

Bilo je tu polica i polica sa svim mogućim, najzamamnijim slasticama. Sočni komadi nugata, sjajne rumene kocke sladoleda od kokosa, debele karamele boje meda, na stotine različitih vrsta čokolade, uredno poslagane, bila je tu i velika kaca graha sveokusnjaka, i još jedna kaca puna vizbija koji su šumili, kugle šerbeta koje su lebdjele u zraku i o kojima mu je Ron pričao. Uz jedan drugi zid bili su slatkiši "specijalnih efekata" - Drubelove gume za žvakanje najbo-

Ije za napuhavanje (s pomoću kojih se može napuniti soba mjehurićima boje okruglolisnih zvončića što danima neće prsnuti), neobična, krhka svila za zube Peckomint, sitni crni papreni vrazićci ("izrigajte vatru prijateljima u lice!"), ledeni miševi ("počujte svoje zube kako cvokoću i škripe"), kreme od mentola u obliku žaba krastača ("skače vam realistički ravno u želudac!"), lomna pera od sukanog šećera i eksplozivni bomboni.

Harry se probio kroz gomilu učenika šeste godine i ugledao natpis izvješten u najdaljem kutu lokala ("Sasvim drukčiji okusi"). Ispod njega su stajali Ron i Hermiona i kušali nešto s pladnja lizalica s okusom krvi. Harry im se prikrade.

"Fuj, nemoj, Harry ne bi volio ove, ovi su vjerojatno za vampire", rekla je Hermiona.

"A što kažeš na ove?" upita je Ron i gurne Hermioni pod nos staklenku punu sušenih žohara.

"Ni slučajno!" reče Harry.

Ronu umalo da staklenka nije ispala iz ruke.

"Harry!" propišti Hermiona. "Što ti ovdje radiš? Kako... kako si uspio?..."

"Oho!" reče Ron, pod snažnim dojmom. "Naučio si dakle kako se aparatira!"

"Ma ni govora", odgovori Harry. Snizivši glas tako da ga nitko od učenika šeste godine ne može čuti, ispriča im sve o Mapi za haranje.

"Kako to daje Fred i George nisu nikad meni dali!" ogorčeno će Ron. "Ja sam im ipak brat!"

"Ali Harry neće zadržati tu mapu za sebe!" reče Hermiona kao daje i sama ta pomisao apsurdna. "Predat će je profesorici McGo-nagall, je li, Harry, da hoćeš?"

"Ne, neću!" odsiječe Harry.

"Jesi li ti luda?" reče Ron gledajući Hermionu iskolačenim očima. "Nešto tako vrijedno predati profesorici!"

"Kad bih to učinio, morao bih reći i kako sam došao do nje! A onda bi Filch prokužio da su mu Fred i George drpili mapu!"

"A što je sa Siriusom Blackom?" prosiće Hermiona. "Možda se i on poslužio jednim od podzemnih hodnika s te mape da upadne u dvorac! Profesori moraju sve znati!"

"Ne može Black upasti u dvorac ni kroz jedan od tih hodnika", ustvrdi Harry. "Na mapi je ucertano sedam tajnih hodnika, je li tako? Fred i George misle da Filch već zna za četiri od njih. A ostala tri... jedan se od njih urušio pa nitko više ne može kroz njega. Iznad ulaza drugoga zasađena je Napadačka vrba, pa se ne može izaći iz njega. A ovaj kojim sam ja došao... e pa... neobično je teško vidjeti ulaz u njega dolje u podrumu... ako se ne zna daje ulaz tamo..."

Harry je krzmao. A što ako Black zna daje ulaz u podrumu? Ali Ron se značajno nakašlje i pokaže na natpis izvješten na unutarnjoj strani vrata:

PO NALOGU MINISTARSTVA MAGIJE

Upozoravaju se kupci da će dementori do daljnjega patrolirati ulicama Hogsmeadea svake noći nakon zalaska sunca. Ova se mjera uvodi radi sigurnosti stanovnika Hogsmeadea i ukinut će se tek nakon uhićenja Sinusa Blacka. Stoga vam preporučujemo da obavite kupovinu znatno prije večeri.

Sretan Božić!

"Kužite?" tiho će Ron. "Baš bih volio vidjeti Blacka da pokuša upasti u Medičamicu dok su

ovdašnje ulice pune dementora. Uostalom, Hermiona, vlasnici Medičarnice čuli bi valjda kad bi on pokušao provaliti u njihov dućan? Oni stanuju tu gore, iznad dućana!"

"Da, ali... ali..." Reklo bi se da Hermiona grozničavo nastoji izmisliti neki drugi problem. "Harry ipak ne bi smio dolaziti u Hogs-meade, jer nije dobio odobrenje! Ako to itko otkrije, naći će se u gadnoj neprilici! Još nije pala noć... što će biti ako se Sirius Black baš danas pojavi ovdje? Sada?"

"Ne bi baš lako ovdje pronašao Harryja", reče Ron i mahne glavom prema gustom, uskovitlanom snijegu što je padao s druge strane prozora podijeljenih kamenini stupićima. "Ma daj, Hermiona, Božić je, i Harry je zaslužio malo odmora."

Hermiona se ugrize za usnu. Činilo se daje ozbiljno zabrinuta.

"Hoćeš li me prijaviti?" priupita je Harry smješkajući se.

"Ne, neću... dakako da neću... ali ozbiljno, Harry..."

"Harry, a jesi li vidio šumeće vizbije?" upita ga Ron pa ga zgrabi za mišicu i odvede do kace u kojoj su se nalazili vizbiji. "A balave žele-puževe? A kisele kokice? Fred mije dao jednu od njih kad mije

bilo sedam godina... i kokica mije probušila jezik. Sjećam se kako je mama odalasila Freda metlom." Ron se zamišljeno zagleda u kutiju s kiselim kokicama. "Misliš da bi Fred kušao sušene žohare kad bih mu rekao daje to kikiriki?"

Kad su Ron i Hermiona platili sve svoje slastice, izađu van, na snježnu vijavicu.

Hogsmeade je izgledao kao božićna čestitka. Na slamom pokrivenim kućicama i trgovinama ležao je debeo sloj prhkog snijega. Na vratima su visili vjenčići od božikovine, a na drveću nizovi začaranih svijeća.

Harry je drhturio; za razliku od svojih prijatelja, nije imao na sebi pelerinu. Krenuli su ulicom pognutih glava pod naletima vjetra. Ron i Hermiona dovikivali su Harryju kroz šalove:

"Ovo ti je ovdje pošta..."

"A Zonko je tamo gore..."

"Mogli bismo svratiti do Vrištave daščare..."

"Znate što," reče im Ron cvokoćući zubima, "kako bi bilo da svratimo Kod tri metle na pivoslac?"

Harry objeručke prihvati taj prijedlog. Vjetar je žestoko šibao i ruke su mu se smrzavale. Stoga prijeđu preko ceste i nakon minute--dvije uđu u malu krčmu.

U njoj je bila velika gužva, bilo je bučno, toplo i zadimljeno. Lje-puškasta žena zamamnih oblina dvorila je za šankom skupinu neotesanih čarobnjaka.

"To je Madame Rosmerta", reče Ron. "Ja ću se pobrinuti za piće, vrijedi?" nadoda i malčice pocrveni.

Harry i Hermiona probiju se u stražnji kut i sjednu za prazan stolić između prozora i lijepog božićnog drvceta uz ognjište. Nakon pet-šest minuta pridruži im se Ron noseći u rukama tri zapjenjena vrča pivoslaca.

"Sretan vam Božić!" zadovoljno izusti dižući uvis vrč.

Harry dobrano potegne. Bijaše to najukusnije piće koje je ikad okusio. Učini mu se da mu pivo iz utrobe grije svaki djelić tijela.

Nenadani vjetrici razbaruši mu kosu. Opet su se otvorila vrata. Kad pogleda iznad ruba svog vrča, Harry se zagrcne.

U krčmu su upravo ušli profesorica McGonagall i profesor Flit-wick obavljajući snježnim pahuljicama, a uskoro za njima i Hagrid, zadubljen u razgovor s debeljuškastim čovjekom u polucilindru, zelenom poput limuna, i u prugastoj pelerini - Corneliusom Fudgeom, ministrom magije.

Ron i Hermiona učas stave ruke Harryju na glavu i nagnaju ga da spuzne sa stolice i zavuče se pod stol. Dok mu se pivoslac cijedio iz usta, Harry je grčevito držao u ruci prazni vrč i gledao

kako se noge njihovih profesora i ministra kreću prema šanku, zastaju ondje i zatim idu opet ravno prema njima.

Hermiona negdje iznad njega šapne: "Mobilierbus!"

Božično drvce pokraj njihova stola izdigne se za koji centimetar, pomakne se na stranu i namjesti se jedva čujno baš pred njihov stolić. Tako sakriven, Harry je kroz guste donje grane drvceta gledao kako se pomiču noge stolica za susjednim stolom, a onda je začuo kako profesori i ministar uzdišu i stenju sjedajući za stol.

Žalim spazi još jedan par nogu na sjajnim potpeticama tirkizne boje i začuje ženski glas:

"Jedna mala klinčić-voda..."

"Da, za mene", reče profesorica McGonagall.

"Četiri politre kuhane medovine..."

"Fala, Rosmerta", reče Hagrid.

"Trešnjev sirup sa sodom, ledom i kišobrančićem..."

"Mmm!" izusti profesor Flitwick oblizujući se.

"Znači daje za vas, gospodine ministre, rum od ribizla?"

"Hvala lijepa, Rosmerta, dušo", prozbori Fudge. "Drago mi je što vas opet vidim. Ne biste li i vi popili nešto s nama? Pridružite nam se, molim vas..."

"E pa, hvala vam puno, gospodine ministre."

Harry je gledao blistave potpetice kako odlaze i vraćaju se. Srce mu je bolno udaralo u grlu. Kako se nije sjetio da je i za profesore ovo posljednji vikend u tromjesečju? I koliko će dugo profesori ovdje sjediti? Treba mu još podosta vremena da se krišom vrati u Me-dičarnicu ako se želi večeras vratiti u školu... Hermioni se noga pokraj njega nervozno tržne.

"Koje vas dobro, gospodine ministre, nosi u ovu našu zabit?" ogłosi se opet Madame Rosmerta.

Harry opazi kako se donji dio Fudgeova debelog tijela promeškolji na stolici, kao da se želi uvjeriti da ih nitko ne prisluškuje. Zatim joj tiho odgovori:

"A što drugo, dušo, nego Sirius Black? Valjda ste čuli što se u Noći vještica dogodilo u školi?"

"Čula sam neke priče", priznade Madame Rosmerta.

"Jeste li vi to, Hagride, ispričali baš svima u krčmi?" zlovoljno ga priupita profesorica McGonagall.

"Mislite li, gospodine ministre, da se Black još krije u ovom kraju?" šaptom ga upita Madame Rosmerta.

"Uvjeren sam da se krije", kratko joj odgovori Fudge.

"Znate li da su mi dementori već dva puta pretražili krčmu?" reče Madame Rosmerta s ljutitim prizvukom u glasu. "Poplašili su mi goste... to nije dobro za posao, gospodine ministre."

"Rosmerta, dušo, ja ih ne volim ništa više nego i vi", odgovori joj Fudge u neprilici. "Ali to su sve nužne mjere opreza... neugodne, ali što možemo... Upravo sam porazgovarao s nekima od njih. Ljute se na Dumbledorea... što ih ne pušta u školu."

"I bolje da ih ne pušta", oštro će profesorica McGonagall. "Kako bismo uopće držali predavanja s onim nakazama oko sebe?"

"Tako je, tako je!" propišti mali profesor Flitwick, kojem su noge visile tridesetak centimetara iznad poda.

"Pa ipak," usprotivi se Fudge, "oni su ovdje radi toga da vas sve zaštite od nečega još mnogo goreg... svi mi dobro znamo što je Black kadar počinuti..."

"Pa, znate, ja još uvijek nekako teško mogu u to povjerovati", zamišljeno će Madame Rosmerta. "Od svih onih koji su prešli na mračnu stranu, Sirius Black bio je posljednji za kojeg bih pomislila... mislim, sjećam ga se dok je još išao u školu u Hogvvarstu. Da ste mi

onda rekli što će poslije od njega biti, ja bih rekla da ste popili malo previše medovine..."

"Vi, Rosmerta, ne znate ni polovicu od onoga što je on počinio", kiselu će Fudge. "Malo tko zna za ono najgore što je učinio."

"Najgore?" ponovi Madame Rosmerta radoznalim glasom. "Mislite, još nešto gore od onoga kad je pobio sve one nesretnike?"

"Upravo to mislim", potvrdi Fudge.

"U to ipak ne mogu povjerovati. Što bi još gore moglo biti od toga?"

"Vi kažete, Rosmerta, da ga se sjećate iz Hogwartsa", promrmlja profesorica McGonagall. "A sjećate li se tko mu je bio najbolji prijatelj?"

"Naravno", odgovori joj Madame Rosmerta i tiho se nasmije. "Bili su nerazdvojni, zar ne? Koliko su puta bili zajedno ovdje... uh, kako su me samo nasmijavali! Pravi pravcati duet, Sirius Black i James Potter!"

Harrvju ispadne vrč iz ruke i zazveči na podu. Ron ga udari nogom.

"Točno", potvrdi profesorica McGonagall. "Black i Potter. Kolovođe male družine. Obojica su, naravno, bili vrlo nadareni... izvanredno nadareni, zapravo... ali mislim da mi ovdje nismo nikad imali dvojicu takvih mangupa..."

"Ne znam baš", zasmijulji se Hagrid. "Fred i George Weasley ne zaostaju puno za njima."

"Reklo bi se da su Black i Potter bili rođena braća!" priklopi profesor Flitwick. "Bili su nerazdruživi!"

"Dakako da su bili", potvrdi Fudge. "Potter je vjerovao Blacku više nego ikojem drugom prijatelju. Tako je ostalo i nakon što su završili školu. Black je bio Jamesu kum na vjenčanju s Lily. Zatim je bio i krsni kum Harrvju. Dakako da Harry o tome nema pojma. Možete misliti kako bi ga ta spoznaja pogodila."

"Zato što se poslije pokazalo da je Black bio u dosluhu Znate--već-s-kim?" prošapće Rosmerta.

"Još gore od toga, dušo..." Fudge snizi glas i nastavi nekakvim prigušenim brundanjem. "Malo tko zna da su Potterovi dobro znali da im Znate-već-tko radi o glavi. Dumbledore, koji je, dakako, neumorno radio protiv Znate-već-koga, imao je mnogo korisnih doušnika. Jedan mu je od njih javio kakva opasnost prijeti Jamesu i Lily, a on je to njima odmah prenio. Savjetovao im je da se sakriju. Ali, naravno, teško je bilo sakriti se pred Znate-već-kim. Dumbledore im je rekao da će najbolje biti da se posluže čarolijom Fidelius."

"A kako ta čarolija djeluje?" upita ga Madame Rosmerta bez daha od radoznalosti.

Profesor Flitwick se nakašlje i progovori piskutljivim glasom:

"To vam je neobično složena čarolija kojom se neka tajna na magičan način sakriva u jednu jedinu živu dušu. Ta se informacija krije u izabranoj osobi ili 'čuvaru tajne' i ne može se nakon toga nikako otkriti - osim, naravno, ako je 'čuvar tajne' sam nekome ne oda. Dok god 'čuvar tajne' ne želi nikom ništa reći, Znate-već-tko mogao je pretražiti čitavo selo u kojem su James i Lily boravili godinama a da ih nikad ne nađe, čak ni kad bi pritisnuo nos uz staklo prozora njihovih dnevne sobe!"

"I Black je dakle bio Potterov 'čuvar tajne'?" šapne Madame Rosmerta.

"Naravno", potvrdi profesorica McGonagall. "James Potter rekao je Dumbledoreu da će Black radije umrijeti nego priznati gdje se oni nalaze, da se Black i sam sprema sakriti... Pa ipak, Dumble-dore je i dalje bio zabrinut. Sjećam se da mu je ponudio da on osobno bude Potterov 'čuvar tajne'."

"Nije vjerovao Blacku?" dahne Madame Rosmerta.

"Bio je uvjeren da netko blizak Potterovima neprestano obavještava Znate-već-koga o njihovu kretanju", reče profesorica McGonagall sumornim glasom. "Zapravo je već neko vrijeme mislio daje netko među nama postao izdajica i da mnogo informacija prenosi Znate-već-kome."

"A James Potter je ostao pri svojoj odluci da se povjeri Blacku?"

"Tako je", potvrdi Fudge tromim glasom. "A onda, tek što je prošlo tjedan dana kako je izvedena čarolija Fidelius..."

"Black ih je izdao?" šapne Madame Rosmerta.

"Tako je. Blacku je dojadila njegova uloga dvostrukog agenta i bio je spreman otvoreno priznati da je na strani Znate-već-koga. Čini se da je nakanio to učiniti u trenutku Potterove smrti. Ali, kao što svi znamo, Znate-već-tko doživio je poraz u sukobu s malim Har-ryjem Potterom. Izgubio je svoju moć i bio ozbiljno načet, pa je pobjegao. Black je nakon toga ostao u vrlo teškom položaju. Gospodar mu je pao baš u trenutku kad se on, Black, pokazao u pravom svjetlu kao izdajica. Ništa mu drugo nije preostalo nego da bježi..."

"Odurni, smrdljivi prevrtljivac!" reče Hagrid tako glasno da pola krčme umukne.

"Pssst!" izusti profesorica McGonagall.

"Vidio sam ja onda njega!" progundā Hagrid. "Ja sam ga valjda od sviju zadnji vidio! Upravo sam ja spasio Harrvja iz kuće Lily i Ja-

mesa kad su oni ubijeni! Jednostavno sam ga, siročē malo, izvukao iz ruševina, imao je na čelu veliku posjekotinu a roditelji mu mrtvi... a onda se pojavio Sirius Black na onom svom letećem motoru koji je u to vrijeme vozio. Ja nisam imo pojma zašto je tamo došo. Nisam ni znao daje on bio 'čuvar tajne' Lily i Jamesa. Mislio sam daje tek bio saznao za napad Znate-već-koga i da je došo da im pomogne. Bio je blijed i sav se treso. I znate šta sam ja napravio? Ja sam uzeo tješit tog ubojicu i izdajicu!" zaurla Hagrid.

"Hagride, molim vas lijepo!" opet će profesorica McGonagall. "Nemojte tako glasno!"

"A otkud sam ja mogo znat da on nije onako uzrujan zbog Lily i Jamesa? A bio je zabrinut samo za Znate-već-koga! I onda on meni veli: 'Hagride, daj mi tog Harrvja, ja sam mu krsni kum, ja ću se pobrinut za njeg...' Ha! Al ja sam dobio nalog od Dumbledorea pa sam odbio Blacka, jerbo mi je Dumbledore reko da Harrvja moram odvest k njegovoj teti i tetku. Black se posvađo sa mnom, al je na kraju popustio. I reko mi je nek uzmem njegov motor da odvezem tamo Harrvja. 'Meni motor više neće trebat', reko mijē. Ja sam ipak moro znat da tu nešto nije u redu. On je obožavo taj motor, pa zašto mi ga je onda nudio? I zašto njemu neće više trebat? A stvar je bila u tom što je taj motor bio previše napadan. Dumbledore je znao da je on Potterov 'čuvar tajne'. Black je znao da će te noći morat bježat što ga noge nose, znao je da će Ministarstvo za koji sat krenut u potjeru za njim. A šta bi bilo da sam ja Hanjja zbilja dao njemu, a? Kladio bi se da bi on njeg napol puta bacio s motora u more. Sina svog najboljeg prijatelja! Al kad jedan čarobnjak pređe na stranu zla, njemu više niko i ništa pod milim Bogom ne znače..."

Nakon Hagridove priče zavlada muk. Napokon Madame Ros-merta prilično zadovoljno progovori:

"Ali nije uspio nestati, je li? Ministarstvo magije već gaje sutradan napalo!"

"E, daje bar tako bilo!" ogorčeno će Fudge. "Ali nismo mi njega našli, nego ovaj mali Peter Pettigrew - još jedan Potterov prijatelj. Onako izbezumljen od žalosti, a znajući daje Black bio Potterov 'čuvar tajne', on je sam krenuo u potragu za Blackom."

"Pettigrew... onaj mali dečko koji ih je vječito pratio u Hog-wartsu?" priupita Madame Rosmerta.

"Obožavao je Blacka i Pottera", napomene profesorica McGo-nagall. "Doduše, nije im bio ravan po talentu. Ja sam ga često morala oštro ukoriti. Možete misliti kako mijē... danas žao zbog toga..."

Glas joj je odjednom postao takav kao da ima hunjavicu.

"Smirite se, Minerva!" dobrotivo će Fudge. "Pettigrew je poginuo kao junak. Očevici su nam - bezjaci, naravno, poslije smo im morali izbrisati pamćenje - ispričali kako je Pettigrev stjerao Blacka u škripac. Kažu da je jecao: 'Siriuse, kako si mogao onako izdati Lily i Jamesa!'

A onda je posegnuo za svojim štapićem, ali Black je, naravno, bio brži. Digao je Pettigrevva u zrak..."

Profesorica McGonagall obriše nos i izusti promuklim glasom:

"Glupi dečko... naivni dečko... oduvijek je u dvobojima bio beznadan slučaj... trebalo je da to prepusti Ministarstvu..."

"Ma velim vam ja, da sam ja do Blacka došo prije Pettigrevva, ja se ne bi bakto štapićima... ja bi njega rastrgo... raščetvorio..." pro-gunđa Hagrid.

"Vi, Hagrid, ne znate što govorite", oštro će Fudge. "Kad je jednom Black bio stjeran u škripac, s njim su jedino mogli izaći na kraj čarobnjaci specijalci iz magične policijske brigade. Ja sam u to vrijeme bio pomoćnik ministra i predstojnik Odjela za čarobnjačke katastrofe, pa sam bio ijedan od prvih koji su stigli na poprište događaja nakon što je Black pobio sve one ljude. Nikad... nikad to neću zaboraviti. Još me to katkad u snu muči. Nasred ulice bio je krater toliko dubok da su cijevi kanalizacije popucale. Leševi su ležali na sve strane, bezjaci vrištali. A Black je stajao na mjestu i smijao se pred onim što je ostalo od Pettigrevva... hrpa krvave pelerine i nekoliko... nekoliko komadića..."

Fudge naglo umukne. Harry začuje kako svi brišu nosove.

"E pa, eto, tako vam je to bilo, Rosmerta", dovrši Fudge promuklim glasom. "Blacka je uhvatilo dvadeset članova čarobnjačke policijske patrole za specijalne zadatke, a Pettigrevv je posmrtno odlikovan Veleredom čarobnjaka Medina, što je valjda bila nekakva utjeha njegovoj sirotoj majci. A Black je otada ležao u Azkabanu."

Madame Rosmerta ispusti dug uzdah.

"A je li istina, gospodine ministre, daje on lud?"

"Volio bih da to mogu potvrditi", polako će Fudge. "Svakako vjerujem da ga je poraz njegova gospodara izbacio iz kolotečine na neko vrijeme. Ubojstvo Pettigrevva i svih onih bezjaka bilo je djelo

očajnika stjeranog u škripac - okrutno... i besmisleno. Ali ja sam vidio Blacka kad sam prošli put bio u Azkabanu. Većina zatvorenika tamo, znate, sjedi u mraku i mrmlija nešto sebi u bradu, izgubili su razum... ali ja sam se iznenadio kako je Black normalno izgledao. Sasvim je razborito razgovarao sa mnom. To me je ozbiljno uznemirilo. Reklo bi se da mu je samo dosadno... pitao me sasvim mirno jesam li pročitao novine, i rekao mi da bi rado u njima riješio križaljku. Da, bio sam zaprepašten kako na njega gotovo uopće nisu djelovali dementori - a on je, znate, bio jedan od najčuvanijih zatvorenika u tom zatvoru. Pred vratima su mu dan i noć stajali dementori."

"A što mislite, što sad kani?" upita ga Madame Rosmerta. "Bože sveti, gospodine ministre, valjda se neće opet udružiti Znate-već-s--kim?"

"Rekao bih da mu je to... ovaj... konačni cilj", reče Fudge kao da se izvlači. "Ali mi se nadamo da ćemo ga prije toga uloviti. Moram priznati daje Znate-već-tko, kad je sam i bez prijatelja, nešto sasvim drugo... ali, ako mu se vrati njegov najvjerniji sluga, bojim se i pomisliti kako bi se opet brzo mogao uzdići..."

Začuje se sitan zveketa stakla o drvo. To je netko spustio čašu na stol.

"Znate, Corneliuse, ako kanite večerati s ravnateljem, bit će najbolje da odmah krenemo u dvorac", reče profesorica McGonagall.

Ponovo se pokrenu parovi nogu pred Harrjevima očima i pojave se porubi pelerina, a blistave potpetice Madame Rosmerte izgube se za šankom. Iznova se otvore vrata Kod tri metle, opet upadne snijeg u krčmu i profesori nestanu.

"Harry?"

Pod stolom se pojave Ronova i Hermionina glava. Oboje su bez riječi zurili u njega.

VATRENA MUNJA

Harryju nije bilo posve jasno kako se uspio vratiti u podrum Me-dičarnice, proći kroz podzemni hodnik i iznova se dočepati dvorca. Samo je znao da je taj povratak vrlo kratko trajao i da nije bio ni svjestan što čini, jer su mu u glavi još odjekivale riječi onog razgovora koji je bio netom prisluškivao.

Zašto mu to nitko nikad nije rekao? Dumbledore, Hagrid, gospodin Weasley, Cornelius Fudge... zašto nitko od njih nije nikad spomenuo činjenicu da su njegovi roditelji poginuli zato što ih je izdao njihov najbolji prijatelj?

Ron i Hermiona nervozno su promatrali Harryja za sve vrijeme večere. Nisu se usuđivali razgovarati o onome što su bili slučajno čuli, jer je Percy sjedio u blizini. Kad su opet došli u krcatu društvenu prostoriju, zatekli su u njoj Freda i Georgea kako bacaju pet-šest smrdobombica u znak skorašnjeg blagdansskog raspoloženja. Harry je želio izbjeći njihova pitanja o tome je li bio u Hogsmeadeu ili nije, pa se mirno pokupio u praznu spavaonicu i otišao ravno do svoje komode. Odgurnuo je poslagane knjige i uskoro našao ono što je tražio - foto-album uvezan u kožu, koji mu je Hagrid bio poklonio prije dvije godine i koji je bio pun čarobnjačkih slika njegove majke i oca. Sjeo je na krevet, navukao zastore na njemu i počeo listati album sve dok nije...

Zadržao se na slici s vjenčanja njegovih roditelja. S nje mu je mahao otac, sav ozaren, a razbarušena kosa, koju je Harry od njega naslijedio, stršila mu je na sve strane. Tu je bila i majka, sva sretna, zagrljena s ocem. A tu je... to mora dajati on. Njihov kum... Harry se nije nikad prije ni sjetio njega.

Da nije znao daje to ista osoba, nikad se ne bi dosjetio daje taj čovjek na fotografiji - Black. Lice mu nije bilo upalo ni voštane boje, nego pristalo i nasmijano. Je li već bio u dosluhu s Voldemortom kad je ova slika snimljena? Je li već planirao ubojstvo ovo dvoje ljudi što do njega sjede? Je li mu bilo jasno da mu prijete dvanaest godina u Azkabanu, dvanaest godina za kojih će se toliko promijeniti da se jedva može prepoznati?

Ali dementori uopće ne djeluju na njega, pomisli Harry piljeći u ono pristalo, nasmijano lice. Ako se njemu previše približe, on ne mora slušati svoju majku kako vrišti...

Harry zaklopi album i spremi ga opet u komodu, skine pelerinu i naočale te, pripazivši da bude dobro zaklonjen zastorima, legne u krevet.

Otvore se vrata spavaonice. "Harry?" nesigurno ga zove Ron.

Ali Harry je mirno ležao praveći se da spava. Čuo je kako Ron opet odlazi, pa se prevrne na leđa razrogačenih očiju.

Kroz tijelo mu je, poput otrova, strujala mržnja kakvu nikad do tada nije bio osjetio. Vidio je u duhu Blacka kako mu se smije u tami, kao da mu je tko na oči naljepio onu sliku iz albuma. Gledao je, kao da mu se film vrti pred očima, kako Peter Pettigrew (koji nalikuje na Nevillea Longbottoma) leti u zrak pred očima Siriusa Blacka. Istodobno je čuo (iako nije imao pojma kakav je Blackov glas) riječi izgovorene tiho i uzbuđeno: "Zadatak je izvršen, gospodaru... postao sam 'čuvar tajne' Potterovih..." A onda se netko drugi nasmijao prodornim smijehom, onim istim smijehom koji je Harry čuo u svojoj glavi kad god bi mu se dementori približili...

"Harry, grozno izgledaš!"

Harry je tek u zoru zaspao. A kad se probudio, u spavaonici više nije bilo nikoga. Na brzinu se obukao i sišao niza zavojite stube u društvenu prostoriju, u kojoj su bili samo Ron, koji je jeo žabu krastaču od pepermintaa i trljao trbuh, i Hermiona, koja je na tri stola bila rasprostrta svoje domaće zadaće.

"A gdje su ostali?" upita ih Harry.

"Otišli su! Zar si zaboravio da je danas prvi dan ferija?" odgovori mu Ron. "Uskoro će ručak, baš sam htio poći po tebe."

Harry se skljoka u naslonjač uz vatru. Kroz prozor je vidio da snijeg još pada. Krivonja je

ležao ispred vatre poput velikog, riđeg saga.

"Znaš da stvarno ne izgledaš dobro", reče mu Hermiona zabrinuto ga gledajući.

"Dobro mi je", odvrati Harry.

"Čuj, Harry", opet će Hermiona razmjenjujući pogled s Ronom. "Sigurno si još uzrujan zbog onoga što smo jučer čuli? Ali najvažnije je sad da ne učiniš nikakvu glupost."

"Što, na primjer?" priupita je Harry.

"Na primjer, da kreneš u potragu za Blackom", oštro će Ron.

Harryju je bilo jasno da su njih dvoje uvježbavali ovaj razgovor dok je on spavao. Šutio je.

"Nećeš to učiniti, je li, Harry, da nećeš?"

"Jer Black nije vrijedan tvog života", opet će Ron.

Harry ih pogleda. Pomisli da oni ništa ne razumiju.

"A znate li vi što ja sve vidim i čujem kad god mi se približi koji dementor?" Ron i Hermiona zabrinuto zavrte glavama. "Čujem majku kako vrišti i preklinje Voldemorta. Kad biste vi čuli svoju majku da tako vrišti, trenutak prije nego što će je ubiti, ne biste ni vi to preko noći mogli zaboraviti. I kad biste saznali da ju je netko tko joj je tobože bio prijatelj izdao i poslao Voldemorta na nju..."

"Ali ti ne možeš tu ništa učiniti!" uzvikne Hermiona, sva ojađena. "Dementori će uhvatiti Blacka i vratiti ga u Azkaban i... pravo mu budi!"

"Čuli ste što je rekao Fudge. Na Blacka ne djeluje Azkaban kao na normalne ljude. Za njega to nije kazna kao za druge."

"Pa, što onda kaniš?" upita ga Ron napetim glasom. "Kaniš... ubiti Blacka, ili što?"

"Ne budi lud!" uzvikne Hermiona paničnim glasom. "Harry ne kani nikog ubiti, je li, Harry, da ne kaniš?"

Harry opet ništa ne odgovori. Nije ni sam znao što kani. Samo je znao da je pomisao da ne poduzme ništa dok je Black na slobodi nešto što gotovo ne može podnijeti.

"Malfov već zna", naglo odgovori. "Sjećate se što mi je rekao na satu Čarobnih napitaka? 'Da sam ja na tvom mjestu, ja bih sam krenuo u potragu za njim... ja bih mu se osvetio'."

"Pa, zar ćeš poslušati Malfovev savjet, a ne naš?" srdito će Ron. "Slušaj... znaš li ti što je Pettigrewova majka dobila nakon što gaje Black ubio? Tata mi je rekao... dobila je Velered čarobnjaka Medi-

na i sinov prst u kutiji. To je bio najveći dio njegova tijela koji su našli na mjestu eksplozije. Black je, Harry, luđak, i to opasan luđak..."

"Malfovu je to sigurno rekao njegov otac", nastavi Harry ne obazirući se na Rona. "On je bio u Voldemortovu najužem krugu..."

"Molim te da radije govoriš Znaš-već-tko", ljutito ubaci Ron.

"... i Malfoy je očito znao da je Black u dosluhu s Volde-mortom..."

"... a Malfoy bi volio da te vidi kako letiš u zrak i raspadaš se na milijun komadića, kao Pettigrew! Saberi se, Malfoy jedva čeka da pogineš prije nego što se on mora ogledati s tobom u metloboju."

"Molim te, Harry," opet će Hermiona, kojoj se u očima zacakle suze, "molim te, budi pametan! Black je učinio zbilja nešto užasno, užasno, ali n-nemoj se izvrgavati opasnostima, to je baš ono što Black i želi... ah, Harry, ti bi tjerao vodu na Blackov mlin kad bi krenuo u potragu za njim. Tvoji mama i tata sigurno ne bi željeli da ti se nešto dogodi, zar ne? Oni nikako ne bi željeli da kreneš u potragu za Blackom!"

"Ja neću nikad saznati što bi oni željeli, jer nikad nisam, zahvaljujući Blacku, razgovarao s njima", odsiječe Harry.

Nastane muk u kojem se Krivonja sladostrasno protezao i pružao pandže. U Ronovu se džepu nešto pokrene.

"Čuj," reče Ron, koji je očito tražio nekakvu drugu temu za razgovor, "počele su ferije!"

Uskoro će Božić! Hajdemo... hajdemo dolje, do Hagrida! Nismo ga već čitavu vječnost posjetili!"

"Ne!" brže će Hermiona. "Rone, znaš da Harry ne smije izlaziti iz dvorca..."

"Ma idemo!" reče Harry uspravljajući se u naslonjaču. "Baš ću ga pitati kako to da nije nikad spominjao Blacka kad mi je pričao o mojim roditeljima!"

Ali, bilo je jasno da Ron ne želi nastavljati razgovor o Siriusu Blacku.

"Ili da odigramo radije koju partiju šaha?" žurno nadoda. "Ili možda hrakomet? Percy mi je ostavio jednu garnituru..."

"Ne, hajdemo radije do Hagrida!" odlučno će Harry.

I tako su uzeli iz spavaonica svoje pelerine i provukli se kroz rupu u zidu ispod portreta ("Stanite da se ogledamo, sinje kukavice!") prošli kroz pusti dvorac i izašli na velika hrastova vrata. Polako su gazili po blistavu pršiću niz tratinu ostavljajući za sobom plitku brazdu. Čarape i porubi pelerina bili su im mokri i hladni. Zabranjena šuma izgledala je kao začarana, reklo bi se daje svako stablo u njoj posuto srebrom, a Hagridova je brvnara bila nalik na glaziranu tortu.

Ron pokuca, ali se nitko ne odazove.

"Nije valjda izašao?" reče Hermiona drhtureći pod pelerinom.

Ron prisloni uho na vrata.

"Čujem nekakav čudan zvuk", reče. "Poslušajte... da to nije Očnjak?"

Harry i Hermiona također prislone uši navrata. Iz brvnare je dopirao niz tihih, drhtavih jecaja.

"Možda bi najbolje bilo da pozovemo nekoga u pomoć?" nervozno će Ron.

"Hagride!" poviče Harry lupajući po vratima. "Hagride, jesi li kod kuće?"

Začuje se bat teških koraka, a onda se vrata odškrinu. Hagrid je stajao pred njima crvenih i natečenih očiju. Niz kožnati prsluk tekle su mu suze.

"Jeste čuli?" prodere se on i obisne se Harryju oko vrata.

Kako je Hagrid bio najmanje dva puta krupniji od prosječna čovjeka, nije to bio mačji kašalj. Harry samo što ne klone pod Hagridovom težinom. Spasili su ga Ron i Hermiona koji su svako s jedne strane poduhvatili Hagrida ispod pazuha i odvukli ga, uz Harryjevu pomoć, natrag u brvnaru. Hagrid je pustio da ga smjeste u naslonjač, a onda se opružio po stolu jecajući na sav glas. Oči su mu se caklile od suza što su se cijedile u raščupanu bradu.

"Što ti je, Hagride?" upita ga zgranuta Hermiona.

Harry opazi kako na stolu leži otvoreno nekakvo službeno pismo.

"Što ti je ovo, Hagride?"

Hagrid još jače zajeca, ali gurne pismo prema Harryju, koji ga uzme i pročita naglas:

Štovani g. Hagride!

U istrazi koju smo pokrenuli o napadu jednog hipogrifa na jednog vašeg učenika za vrijeme predavanja, prihvatili smo uvjeravanja profesora Dumbledorea da Vi ne snosite odgovornost za tu žaljenja vrijednu nezgodu.

"Pa, to je, Hagride, u redu!" reče Ron tapšući Hagrida po ramenu. Ali Hagrid je i dalje jecao i mahnuo Harryju jednom od svojih ručeta neka nastavi čitati.

Međutim, moramo izraziti zabrinutost zbog dotičnog hipogrifa. Odlučili smo podržati službeni zahtjev g. Luciusa Malfoya, pa smo prosljedili njegov zahtjev Odboru za uklanjanje opasnih stvorenja. Saslušanje će se održati 20. travnja pa Vas molimo da dovedete istog hipogrifa na taj danu prostorije Odbora u Londonu. Dotle hi-pogrif mora biti vezan i izoliran. S kolegijalnim pozdravom...

Na kraju je slijedio popis svih članova Školskog odbora.

"Uh", uzdahne Ron. "Ali ti si, Hagride, rekao daje Kljunoslav dobar hipogrif. Kladio bih se da će se izvući..."

"Ma ne znaš ti te tipove iz Odbora za uklanjanje opasnih stvorenja!" jedva protisne Hagrid

otirući oči rukavom. "Oni ti imadu na zubu sva zanimljiva stvorenja!"

Nekakav šum iz kuta Hagridove brvnare natjera Harrvja, Rona i Hermionu da se naglo okrenu. Hipogrif Kljunoslav ležao je u kutu i mljackao proždurući strvinu iz koje se cijedila krv po podu.

"Nisam ga ipak mogo držat vezana vani na snijegu!" grcao je Hagrid. "Da ostane sam? Na Božić!"

Harry, Ron i Hermiona se zgledaju. Oni se nikad nisu mogli potpuno složiti s Hagridom u onome što je on nazivao "zanimljivim stvorenjima", a drugi smatrali "groznim čudovištima". S druge strane, činilo im se da od Kljunoslava nikom ne prijete nikakva posebna opasnost. Dapače, prema Hagridovim uobičajenim mjerilima, Kljunoslav je bio izrazito pitom.

"Morat ćeš, Hagride, pripremiti dobru, solidnu obranu", reče mu Hermiona sjedajući i stavljajući ruku na Hagridovu snažnu podlakticu. "Uvjeren sam da ćeš im dokazati daje Kljunoslav bezopasan."

"To ti kod njih ne pali!" zajeca Hagrid. "Sve te vragove iz tog Odbora Lucius Malfov drži u šahu. Trta ih je od njega! A ako ja ne obranim Kljunoslava, oni će ga..."

Hagrid hitro prijeđe prstom preko vrata, a onda opet zakuka i zaglavinja zagnjurivši glavu u ruke.

"A što je, Hagride, s Dumbledoreom?" upita ga Harry.

"On je već previše napravio za mene", proštenje Hagrid. "Ima briga preko glave, mora s jedne strane držat te dementore što dalje od dvorca, a s druge strane mora pazit na Siriusa Blacka koji se okolo smuca..."

Ron i Hermiona zirnu na Harrvja, kao da se pribojavaju da će on sad izgrditi Hagrida što mu nije rekao istinu o Blacku. Ali Harry nije imao srca da to učini u ovom trenu, kad je Hagrid tako jadan i zaplašen.

"Čuj, Hagride," reče mu, "ne smiješ se predati. Hermiona ima pravo, tebi treba samo dobra obrana. Možeš i nas pozvati za svjedoke..."

"Sigurna sam da sam čitala negdje o jednom sličnom slučaju, kad je jedan hipogrif bio isto tako optužen", zamišljeno će Hermiona, "ali je na kraju bio oslobođen optužbe. Provjerit ću to još, Hagride, i vidjeti kako je to točno bilo."

Hagrid još jače zatuli. Harry i Hermiona obrate se pogledima Ronu da im pomogne.

"Pa, ovaj... da skuham malo čaja?" priupita ih Ron.

Harry se zagleda u njega.

"Tako uvijek radi moja mama kad je netko uzrujan", promrmlja Ron i slegne ramenima.

Naposljetku, nakon opetovanih uvjeravanja da će mu pomoći, uz veliku šalicu čaja što se pušio pred njim na stolu, Hagrid je obrisao nos rupčićem velikim kao stolnjak i rekao:

"Imate vi pravo. Ne smijem se samo tako predat. Moram se sabrat..."

Očnjak, pas za lov na veprove, plašljivo se izvuče ispod stola i položi glavu Hagridu na koljeno.

"U zadnje vrijeme nisam onaj pravi", reče Hagrid gladeći jednom rukom Očnjaka a drugom otirući lice. "Zabrinut sam za Klju-noslava, i niko ne voli moja predavanja..."

"Mi ih volimo!" umah slaže Hermiona.

"Aha, sjajna su!" potvrdi Ron i napravi figu ispod stola. "Ovaj... a kako su čekinjaši?"

"Pocrkali su", odgovori Hagrid sumornim glasom. "Od previše salate."

"Ma nisu valjda!" reče Ron dok su mu se usnice trzale.

"A od tih dementora vata me muka", napomene Hagrid i iznenada se naježi. "Kad god prođem pored njih, najrađe bi nešto popio Kod tri metle. Baš ko da sam opet u Azkabanu..."

Ušutio je pijuckajući čaj. Harry, Ron i Hermiona motrili su ga bez daha. Nikad nisu još bili čuli Hagrida da govori o svom kratkotrajnom boravku u Azkabanu. Nakon kraće stanke Hermiona bojažljivo progovori:

"Je li strašno tamo, Hagrid?"

"Ma šta da ti pričam", tiho će Hagrid. "Tako nešto nisam još doživio. Mislio sam izludit. Stalno su mi se po glavi motale grozne stvari... onaj dan kad su me izbacili iz Hogwartsa... onaj dan kad mi je čaća umro... onaj dan kad sam moro pustit Norberta da ode..."

Na oči mu navru suze. Norbert je bio mladi zmaj kojeg je Hagrid svojevremeno dobio na kartama.

"Poslije nekog vremena ne znaš više ni ko si ni šta si. Ne vidiš nikakve svrhe u životu. Stalno sam se nado da ću u snu odapet... a kad su me pustili na slobodu, ko da sam se iznova rodio, sve mi se vratilo, nikad se nisam tako dobro osjećo. Al znajte da su me dementori nerado pustili!"

"Pa, ti nisi bio ništa kriv!"

Hagrid prezirno puhne na nos.

"Misliš da je to njima važno? Baš njih briga! Dok god im tamo leži dvjestotinjak ljudi, iz kojih mogu isisavat svu sreću, fućka se njima ko je kriv a ko nije."

Hagrid načas umukne, zagledan u čaj. Zatim tiho nadoda:

"Mislio sam već Kljunoslava jednostavno pustit... da odleti odavle... al kako ćeš objasnit jednom hipogrifu da se mora sakrit? Izim toga... ja se bojim prekršit zakon..." Kad digne pogled, suze mu opet poteku niz obraze. "Nikad se ne bi tio vratit u Azkaban."

Premda posjet Hagridu nije ni približno bio zabavan, polučio je učinak kakav su Ron i Hermiona priželjkivali. Harry nipošto nije zaboravio na Blacka, ali nije mogao neprestano smišljati osvetu ako je želio da Hagrid obrani Kljunoslava pred Odborom za uklanjanje opasnih stvorenja. On, Ron i Hermiona otišli su sutradan u knjižnicu i vratili se u praznu društvenu prostoriju natovareni knjigama, koje su im mogle pomoći da pripreme obranu optuženog hipogrifa.

Sve su troje sjedili uz rasplamsanu vatru i polako okretali stranice prašnih knjiga o znamenitim slučajevima podivljalih zvijeri. Samo su povremeno razgovarali, kad bi naišli na štogod važno i zanimljivo.

"Evo ovdje nešto... jedan slučaj iz 1722. godine... ali taj je hipo-grif osuđen... fuj, gledajte što su napravili od njega, to je zbilja odvratno..."

"Ovo bi nam moglo biti od koristi! Pazite... jedan je mantikor 1296. godine nekog izmrcvario, ali su ga pustili na slobodu... ah... ne, pustili su ga samo zato što mu se nitko nije usuđivao prići..."

Dotle je dvorac, kao i obično, bio ukrašen veličanstvenim božićnim dekoracijama, iako gotovo uopće nije bilo učenika koji bi uživali u njima. U hodnicima su bili izvješeni debeli traci od božikovine i zimzelena, u svim su oklopima gorjela tajanstvena svjetla, a u Velikoj dvorani stajalo je, kao i svake godine, dvanaest božićnih drvaca na kojima su blistale zlatne zvijezde. Hodnicima su se širili snažni i zamamni mirisi jela, a na Badnjak su postali tako intenzivni daje čak i Šugonja izvirió njušku iz skloništa u Ronovu džepu da, pun nade, omiriše zrak.

Ujutro na sam Božić Harryja je probudio Ron bacivši jastuk na njega.

"Hej! Darovi!"

Harry posegne za naočalima i natakne ih na nos, te u polumraku baci pogled na malu hrpu paketa poslanih uz dno kreveta. Ron je već trgao papir sa svojih darova.

"Još jedan pulover od mame... ope/Jkestenjaste boje... pogledaj jesi li i ti dobio jedan?"

Jest, i Harry je dobio pulover. Gospođa Weasley poslala mu je pulover skrletne boje na kojem je bio izvezen grvffindorski lav. Poslala mu je i desetak domaćih voćnih kolačića, velik božićni kolač i kutiju krokanata od lješnjaka. Kad je sve te darove odmaknuo, spazio je kako na podu leži dugačak, tanak paket.

"Što ti je to?" upita ga Ron držeći u ruci netom raspakirani par čarapa kestenjaste boje.

"Nemam pojma..."

Harry strgne papir s paketa i zine kad istrese veličanstvenu, blistavu metlu na krevet. Ron baci čarape i skoči sa svog kreveta da izbliza pogleda metlu.

"Ne mogu vjerovati!" usklikne promuklim glasom.

Bijaše to Vatrene munja, ista kao i ona bajna metla koju je Harry išao svaki dan gledati u Zakutnoj ulici. Kad ju je podigao s kreveta, držak joj se caklio. Osjećao je kako metla vibrira pa je ispusti iz ruke. Lebdjela je u zraku u idealnom položaju da je zajaše. Prešao je pogledom sa zlatnog serijskog broja na vrhu drška pa sve do potpuno glatkih, aerodinamičnih brezovih grančica koje su tvorile rep.

"Tko ti ju je poslao?" upita ga Ron prigušenim glasom. "Pogledaj ima li tu kakva posjetnica", reče mu Harry. Ron razdere ostatke papira u koji je bila umotana Vatrene munja. "Nema ništa! Ti bokca, pa tko je izrigao svu tu lovu?"

"E pa", reče zgranuti Harry, "kladio bih se da to nisu bili Dur-slevjevi."

"A ja bih se kladio daje to bio Dumbledore", nabaci Ron obilazeći Vatrene munju i motreći redom svaki njen prekrasni djelić. "On ti je anonimno bio poslao i čarobni plašt nevidljivosti..."

"Ali plašt mi je bio od tate", reče Harry. "Dumbledore mi ga je samo predao u njegovo ime. Ne bi on ipak na mene potrošio stotine galeona. Ne može on samo tako dijeliti učenicima ovakve stvari..."

"Zato on ne bi ni rekao daje to od njega!" uzvikne Ron. "Da ne bi slučajno koji sroljo kao što je Malfoy rekao da on tebe protežira. Hej, Harry..." Ron prasne u grohotan smijeh. "Malfoy! Samo kad on ovo vidi! Njemu će se smučiti život! Pa, ovo ti je metla izrađena po međunarodnim standardima, kužiš?"

"Ne mogu vjerovati svojim očima", promrmlja Harry prelazeći rukom po Vatrenoj munji, a Ron se izvali na Harryjev krevet valjajući se od smijeha pri pomisli na Malfova. "Tko bi to mogao biti?..."

"Ja znam", ustvrđi Ron dolazeći k sebi. "Ja znam tko bi to mogao biti-Lupin!"

"Što?" priupita ga Harry pa se i on nasmije. "Lupin? Čuj, kad bi on imao toliko love, valjda bi najprije kupio sebi novu pelerinu."

"Aha, ali on tebe voli", reče mu Ron. "On nije bio prisutan kad si ti slomio Nimbus, možda je od nekoga čuo nešto o tome pa je odlučio otići u Zakutnu ulicu da ti ovo kupi..."

"Kako to misliš da nije bio prisutan?" priupita ga Harry. "Pa, bio je bolestan kad smo mi igrali tu utakmicu."

"E, ali nije bio u bolnici", ustvrđi Ron. "Ja sam tada u bolnici, sjećaš se, čistio noćne posude za kaznu koju nije izrekao Snape."

Harry se namršti gledajući Rona.

"Ne vjerujem da bi Lupin mogao priuštiti sebi ovako nešto."

"A čemu se to vas dvojica smijete?"

U spavaonicu je upravo ušla Hermiona u kućnom kaputu noseći u naručju Krivonju, koji je izgledao nezadovoljan ogrlicom od šljokica vezanom oko vrata.

"Nemoj mi ga samo ovamo donositi!" reče joj Ron, dohvati Šugonju iz dubina svoga kreveta i strpa ga u džep na pidžami. Ali Hermiona ga nije uopće slušala. Spustila je Krivonju na Seamusov prazni krevet i zinula gledajući Vatrene munju.

"O, Harry! Tko ti je to poslao?"

"Pojma nemam", odgovori joj Harry. "Nisam uz to dobio nikakvu posjetnicu ni bilo što slično."

Na njegovo veliko čudo, činilo se da Hermiona nije ni iznenađena ni ushićena. Naprotiv, snuždila se i ugrizla za usnu.

"Što ti je?" upita je Ron.

"Ne znam," polako će Hermiona, "ali zar vama nije to malo čudno? Mislim, ovo je vjerojatno jako dobra metla, nije li tako?"

Ron zlovoljno uzdahne i reče:

"To ti je, Hermiona, najbolja metla na svijetu."

"Onda mora daje i jako skupa..."

"Vjerojatno je stajala više od svih slvtherinskih metli skupa", razdragano će Ron.

"E pa... tko bi onda Harryju poslao tako nešto skupo a da mu čak ne bi rekao ni tko mu to šalje?" opet će Hermiona.

"Baš me briga!" nestrpljivo će Ron. "Čuj, Harry, mogu lije malo zajahati? Samo malo?"

"Ja mislim da nitko ne smije još zajahati tu metlu!" uzvikne Hermiona prodornim glasom.

Harry i Ron je u čudu pogledaju.

"Pa, što ti misliš da će Harry raditi njome... mesti pod?" priupita je Ron.

Ali, prije nego što mu je Hermiona stigla odgovoriti, Krivonja skoči sa Seamusova kreveta ravno na prsa Ronu.

"Izbaci... to... čudo... odavde!" prodere se Ron dok mu je Krivonja trgao pidžamu, a Šugonja očajnički pokušavao pobjeći preko njegova ramena. Ron zgrabi Šugonju za rep i zamahne nogom na Krivonju, ali ga promaši i udari svom snagom u kovčeg kraj Harryjeva kreveta i prevrne ga, pa počne skakutati na jednoj nozi i tuliti od boli.

Krivonja se iznenada sav nakostriješi. U spavaonici se razlegne prodorno, metalno pištanje. Džepni cinkoskop ispao je iz starih čarapa tetka Vernona, zavrtio se i zasvijetlio na podu.

"Na ovo sam sasvim zaboravio!" uzvikne Harry, sagne se i dohvati cinkoskop. "Ove čarape nikad ne nosim..."

Cinkoskop mu se vrtio i pištao na dlanu. Krivonja je frktao i pijuckao na njega.

"Najbolje da odneseš, Hermiona, tog mačka odavde", bijesno izusti Ron sjedeći na Harryjevu krevetu i tarući palac na nozi. "A zar ti ne možeš zaustaviti tu stvar?" upita Harry dok je Hermiona dostojanstveno izlazila iz njihove spavaonice, a Krivonja u njenu naručju još pakosno zurio svojim žutim očima u Rona.

Harry strpa cinkoskop opet u stare čarape, koje vrati u kovčeg. Sad su se još čuli samo Ronovi prigušeni jecaji od boli i bijesa. Šugonja se šćućurio u Ronovim rukama. Prošlo je bilo podosta vremena kako ga Harry nije vidio izvan Ronova džepa, pa se neugodno iznenadio što je Šugonja, koji je nekad bio debeo, sad sama kost i koža. Činilo se da mu i dlaka otpada.

"Ne izgleda baš jako dobro, je li?" reče Harry.

"To su ti sve posljedice stresa!" ustvrdi Ron. "Ne bi njemu ništa falilo, samo kad ne bi bilo one blesave kugle od krzna!"

Ali Harry se sjeti kako im je ona žena. u Magičnoj menažeriji rekla da štakori žive samo tri godine, pa zaključi da je Šugonja, ako baš nema nekih posebnih sposobnosti koje još nije pokazao, na kraju života. A znao je da bi se Ron, ma koliko se često tužio na Šugonju da je dosadan i nekoristan, silno ražalostio kad bi Šugonja nastradao.

U grvffindorskoj društvenoj prostoriji toga jutra jedva da se osjećalo božično raspoloženje. Hermiona je bila zatvorila Krivonju u svoju spavaonicu, ali je bila bijesna na Rona što gaje pokušao udariti nogom. Ron se pak još pjenio od bijesa što je Krivonja iznova pokušao požderati Šugonju. Harry je odustao od pokušaja da ih oboje navede na razgovor, pa je umjesto toga i dalje proučavao Vatrenu

munju koju je donio sa sobom u društvenu prostoriju. Činilo se da i to, tko zna zašto, smeta Hermioni. Šutjela je, ali je i dalje mrko gledala metlu, baš kao da i metla ima nešto protiv njena mačka.

Otišli su na ručak u Veliku dvoranu. Stolovi pojedinih domova bijahu opet odgurani do zidova, samo je jedan stol prostrt za dvanaest osoba stajao u sredini dvorane. Za njim su sjedili profesori Dumbledore, McGonagall, Snape, Sprout i Flirvvick, te nadstojnik Filch, koji

nije nosio svoj smeđi sako nego vrlo stari i prilično pljesnivi frak. Od učenika su bili osim njih još samo trojica - dva neobično nervozna polaznika prve godine i jedan mrzovoljni Slvtherin sa pete godine.

"Sretan vam Božić!" poželi Dumbledore Harryju, Ronu i Hermioni kad su se približili stolu. "Kad nas je već ovdje toliko malo, činilo nam se glupim da zadržimo stolove pojedinih domova... sjedite samo, sjedite!"

Harry, Ron i Hermiona sjeli su jedno do drugoga na kraju stola.

"Praskavice!" oduševljeno će Dumbledore nudeći Snapeu veliku srebrnkastu praskavicu. Snape je neodlučno prihvati i potegne. Odjekne prasak kao od topovskog hica i praskavica se raspadne i otkrije veliki, šiljasti vještiji klobuk s punjenim lešinarom na vrhu.

Harry se sjeti bauka i ulovi Ronov pogled pa se obojica široko nasmiju. Snape stisne usne i gurne klobuk prema Dumbledoreu, koji ga odmah zamijeni za svoj čarobnjački šešir.

"Navalite na klop!" reče on, sav ozaren, svima za stolom.

Dok je Harry grabio pečene krumpire, ponovo se otvore vrata Velike dvorane. Na njima se pojavi profesorica Trelawney i pođe prema njima klizeći kao da se vozi na kotačićima. Za ovu svečanu prigodu odjenula je zelenu haljinu posutu šljokicama, pa je još više nalikovala na preveliku, svjetlucavu libelu.

"Svbill, kakvo ugodno iznenađenje!" usklikne Dumbledore ustajući.

"Upravo sam, gospodine ravnatelju, gledala u kristalnu kuglu", reče mu profesorica Trelawney svojim mutnim, dalekim glasom. "Na svoje veliko čudo, vidjela sam samu sebe kako ostavljam svoj sa-motnički ručak i dolazim da vam se pridružim. Tko sam ja da se odu-pirem migu sudbine? Stoga sam odmah pohitala sa svog tornja, i molim vas da mi oprostite što kasnim..."

"Kako da ne, kako da ne", reče Dumbledore s vragoljastim sjajem u očima. "Dopustite mi da vam nacrtam stolicu..."

I doista nacrtala čarobnim štapićem u zraku stolicu koja se zavrti prije nego što tresne između profesora Snapea i profesorice McGo-nagall. Međutim, profesorica Trelawney ne sjedne na nju. Pošto je svojim krupnim očima preletjela preko svih prisutnih za stolom, odjednom ispusti tihi krik.

"Ne smijem, gospodine ravnatelju! Ako sjednem za ovaj vaš stol, bit će nas trinaest. A nema nesretnijeg broja od toga! Upamtite dobro, kad trinaest osoba blaguje za jednim stolom, prvi koji među njima ustane prvi će i umrijeti!"

"Preuzet ćemo taj rizik, Svbill!" nestrpljivo će profesorica Mc-Gonagall. "Dajte radije sjedite, purica će se ohladiti."

Profesorica Trelawney se još malo skanjivala, a onda je sjela na praznu stolicu, zatvorenih očiju i stisnutih usana, kao da očekuje da će grom udariti u stol. Profesorica McGonagall zagrabi velikom žlicom u najbližu zdjelu.

"Hoćete li tripice, Svbill?"

Profesorica Trelawney nije se obazirala na nju. Kad je ponovo otvorila oči, pogleda još jednom oko sebe i zapita:

"A gdje nam je naš dragi profesor Lupin?"

"Opet se, na žalost, razbolio", odgovornoj Dumbledore pokazujući rukom svima neka se posluže jelima. "Šteta je što se to dogodilo baš na Božić."

"Ali valjda ste vi, Sybill, to već znali?" priupita je profesorica McGonagall uzvijenih obrva.

Profesorica Trelawney odmjeri profesoricu McGonagall hladnim pogledom.

"Dakako, Minerva, da sam znala", tiho joj odgovori. "Ali nitko ne želi obznaniti da baš sve zna. Ja se često pretvaram da ne posjedujem unutarne oko kako ljudi oko mene ne bi zbog toga bili nervozni."

"E, to onda štošta objašnjava", zajedljivo pripomene profesorica McGonagall.

Glas profesorice Trelawney nije više bio onako mutan kad izusti:

"Ako baš, Minerva, morate to^nati, mogu vam reći da jadni profesor Lupin neće još dugo biti s nama. Čini mi se daje i on sam svjestan da su mu dani odbrojani. Doslovno je pobjegao od mene kad sam mu ponudila da ću radi njega pogledati u kristalnu kuglu..."

"Ma zamislite!" hladno će profesorica McGonagall.

"Ja ne vjerujem da profesoru Lupinu prijeti nekakva neposredna opasnost", reče Dumbledore veselim, ali malko povišenim glasom prekidajući na taj način razgovor između profesorice McGonagall i profesorice Trelawney. "Severuse, jeste li mu opet spravili onaj napitak?"

"Jesam, gospodine ravnatelju", odgovori mu Snape.

"Odlično", opet će Dumbledore. "To znači da će se vrlo brzo oporaviti i vratiti se među nas... Derek, jesi li kušao ove ljute ko-basičice?"

Učenik prve godine kojem se Dumbledore izravno obratio pocrveni do ušiju i uzme drhtavim rukama tanjur s kobasičicama.

Profesorica Trelawney ponašala se gotovo normalno do samog kraja božičnog ručka, koji je potrajao oko dva sata. Kad su, onako siti i napiti, i još u klobucima iz praskavica, Harry i Ron ustali prvi od stola, ona glasno vrisne:

"Bože dragi! Tko je od vas dvojice prvi ustao? Tko?"

"Pojma nemam", odgovori Ron gledajući u neprilici Harryja.

"Ne vjerujem daje to uopće važno", hladno će profesorica McGonagall, "osim ako ih pred vratima ne čeka neki luđak sa sjekirom u ruci koji će sasjeći prvoga od nas tko izađe u predvorje."

Čak se i Ron nasmije. Reklo bi se da se profesorica Trelawney ozbiljno uvrijedila.

"Ideš li i ti s nama?" priupita Harry Hermionu.

"Ne idem", promrmlja Hermiona. "Htjela bih još nešto porazgovarati s profesoricom McGonagall."

"Sigurno će je zamoliti za dopuštenje da uzme još neki predmet", zijevnuo je Ron dok su ulazili u predvorje, u kojem uopće nije bilo luđaka sa sjekirom.

Kad su došli do portreta na rupi u zidu, zatekli su Sir Cadogana kako slavi Božić sa dvojicom fratara, nekoliko nekadašnjih ravnatelja škole u Hogwartsu i sa svojim debelim ponijem. Podigao je vizir i nazdravio im vrčem medovine.

"Sretan vam... hik... Božić! A lozinka?"

"Podmuklo pseto", reče Ron.

"I vama na isti način, gospodine!" zaurla Sir Cadogan kad se slika odmakne da ih propusti.

Harry je otišao ravno u spavaonicu, uzeo Vatrenu munju i pribor za servisiranje čarobnih metli koji mu je bila poklonila Hermiona za rođendan, odnio ih sa sobom u društvenu prostoriju da vidi što bi još mogao uraditi s metlom. Međutim, na njoj uopće nije bilo savijenih grančica da ih potkreše, a držak je bio već tako ulašten da mu se činilo besmislenim da ga još lasti. On i Ron jednostavno su sjedili i divili se Vatrenoj munji sa svih strana sve dok se nije otvorila rupa ispod portreta i pojavila se Hermiona s profesoricom McGonagall.

Premda je profesorica McGonagall bila predstojnica Grvffin-dorskog doma, Harry ju je do tada samo jedanput vidio u društvenoj prostoriji, i to onda kad im je priopćila važnu obavijest. On i Ron zagledali su se u nju držeći i dalje Vatrenu munju u rukama. Hermiona ih je obišla i sjela, uzela najbližu knjigu i zaklonila se za nju.

"To je dakle to?" reče profesorica McGonagall prilazeći kaminu i napeto piljeći u Vatrenu munju. "Gospođica Granger mije, Potter, upravo rekla da ste dobili novu čarobnu metlu?"

Harry i Ron se okrenu da pogledaju Hermionu. Opaze da joj je i čelo pocrvenjelo iznad knjige koju je naopako držala u rukama.

"Mogu li je pogledati?" zapita profesorica McGonagall, ali nije ni dočekala odgovor nego im

je jednostavno izvukla Vatrenu munju iz ruku. Pomno ju je pregledala od drška do kraja grančica u repu. "Hmmm. I nije, Potter, bilo nikakva pisamca uz nju? Nikakve posjetnice? Baš nikakve poruke?"

"Nije", glatko joj odgovori Harry.

"A, tako..." izusti profesorica McGonagall. "E pa, onda ću vam morati, Potter, na žalost, ovo oduzeti."

"K-kako, molim?" reče Harry osovljujući se na noge. "Zašto?"

"Morat ćemo provjeriti da nije ukleta", odgovori mu profesorica McGonagall. "Dakako da ja nisam stručnjak za takve stvari, ali vjerujem da će je Madame Hooch i profesor Flitwick znati rastaviti."

"Da se skine urok?" ponovi Ron kao daje profesorica McGonagall poludjela.

"To neće potrajati dulje od dva-tri tjedna", opet će profesorica McGonagall. "Dobit ćete je natrag čim se utvrdi da nije ukleta."

"Ma nije njoj ništa!" uzvikne Harry malko drhtavim glasom. "Vjerujte mi, gospođo profesor..."

"Vi to, Potter, ne možete znati", ljubazno će profesorica McGonagall. "Ne možete znati bar dok ne poletite na njoj, a to, na žalost, ne dolazi u obzir dok se ne uvjerimo da nitko nije nešto petljao oko nje. Ja ću vas obavještavati kako napreduje test."

Profesorica McGonagall okrene se na peti i odnese Vatrenu munju kroz rupu u zidu, koja se za njom zatvori. Harry je ostao stajati gledajući za njom i držeći još u ruci limenku s laštilom za visoki sjaj. Ron se, međutim, okrene Hermioni i upita je:

"Sto ti je uopće trebala ta McGonagallica?"

Hermiona baci knjigu na stol. Još je bila sva crvena u licu, ali ustane i prkosno pogleda Rona u oči.

"Zato što mislim - a profesorica McGonagall slaže se sa mnom -daje Harryju tu metlu po svoj prilici poslao Sirius Black!"

PATRONUS

Iako je Harry znao da je Hermiona imala dobre namjere, nije mogao da se ne ljuti na nju. Svega je nekoliko kratkih sati bio u posjedu najbolje čarobne metle na svijetu, a sad, zbog Hermionina upletanja, nije bio siguran da će ikad više vidjeti tu metlu. Bio je čvrsto uvjeren da je Vatrena munja potpuno ispravna, ali u kakvom će stanju biti nakon podvrgavanja svakojakim testovima da nije ukleta?

I Ron se srdio na Hermionu. Po njegovu mišljenju, rastavljanje nove novcate Vatrene munje na sastavne dijelove bilo je ravno zločinu. Hermiona, koja je i dalje vjerovala da je to učinila za Harryjevo dobro, počela je zazirati od društvene prostorije. Harry i Ron su zaključili da je potražila utočište u knjižnici, ali nisu ni pokušali nagovarati je da se vrati. Sve u svemu, bilo im je drago kad su se ostali učenici vratili u školu odmah nakon Nove godine, pa je Grvffindorska kula opet bila krcata i bučna.

Večer uoči početka nastave, Wood je potražio Harryja i upitao ga:

"Jesi li dobro proveo Božić?" A onda, ne čekajući na odgovor, sjedne i nastavi tišim glasom: "Razmišljao sam nešto, Harry, preko božićnih blagdana. O onoj zadnjoj utakmici, znaš. Ako dementori dođu i na sljedeću tekmu... mislim... ne možemo dopustiti sebi da ti... ovaj..."

Wood se zbuni i ušuti.

"Ja sam već poduzeo nešto u vezi s tim", brže-bolje će Harry. "Profesor Lupin mije obećao da će me naučiti kako da se oduprem dementorima. Počet ćemo već ovog tjedna na tome raditi. Rekao je da će poslije Božića naći više vremena za mene."

"Oho", izusti Wood i razvedri se. "E pa, u tom slučaju... Stvarno, Harry, nipošto nisam želio da te izgubim kao tragača. A jesi li naručio novu metlu?"

"Nisam", odgovori Harry.

"Što! Daj se malo požuri, znaš... ne možeš ipak protiv Raven-clawa letjeti na Meteoru!"

"Dobio je on Vatrenu munju na dar za Božić", ubaci Ron.

"Vatrenu munju? Ma nemoj! Ozbiljno? Pravu... pravu Vatrenu munju?"

"Nemoj se, Olivere, prerano veseliti", otpovrne Harry sumornim glasom. "Nemani je više."

I ispriповjedi mu sve o tome kako Vatrenu munju sada testiraju da nije ukleta.

"Ukleta? Kako bi mogla biti ukleta?"

"Od Siriusa Blacka", umorno će Harry. "Navodno on mene traži, pa McGonagallica misli da mi ju je on možda i poslao."

Odmahujući rukom na novost da poznati ubojica traži njegova tragača, Wood ustvrdi: "Ali Black ne bi mogao kupiti Vatrenu munju! On je u bijegu! Traže ga po cijeloj zemlji! Zar bi on mogao samo tako doći u Biranu metlobojsku opremu i kupiti trkaću metlu?"

"Znam," reče Harry, "ali McGonagallica svejedno želi da Vatrenu munju rastave na sastavne dijelove..."

Wood probljedi.

"Porazgovarat ću ja, Harry, s njom", obeća mu. "Već ću ja nju urazumiti... Vatrena munja... prava Vatrena munja u našem timu... McGonagallica ne želi ništa manje od nas da Grvffindori pobijede... ja ću već nju urazumiti... Vatrena munja!..."

Sutradan su opet počela predavanja. Najmanje su od svega željeli da u to tmurno siječanjско jutro provedu dva sata u dvorištu, ali je Hagrid za njihovu zabavu naložio kriješ sa salamanderima, pa su na neobično dobru predavanju skupljali suharke i suho lišće da održe vatru, a salamanderi koji vole vatru neprestance su trčkali gore--dolje po užarenim kladicama što su se raspadale. Prvo predavanje iz Proricanja sudbine u novom tromjesečju nije nipošto bilo toliko zabavno. Profesorica Trelawney počela je obrađivati gatanje iz dlana i nije oklijevala izvijestiti Harryja kako ima najkraću liniju života koju je ona ikad vidjela.

Harry se najviše radovao predavanju iz Obrane od mračnih sila. Nakon onog razgovora s Woodom, želio je što prije započeti vježbe za odupiranje dementorima.

"Ah, da", rekao je Lupin kad ga je Harry na kraju predavanja podsjetio na njegovo obećanje.

"Da vidimo... kako bi bilo u četvrtak navečer u osam sati? Predavaonica za Povijest magije bit će nam dovoljno velika... Ja ću morati još dobro promisliti kako ćemo to izvesti... ne možemo ipak dovesti u školu pravog dementora da na njemu vježbamo..."

"Još mi nekako profesor ne izgleda dobro, je li?" reče Ron dok su išli hodnikom na večeru.

"Što misliš, što je njemu zapravo?"

Za njima se razlegne glasni i nestrpljivi "Uuuh!" Bila je to Her-miona koja je sjedila pod nogama jednog oklopa i razmještala stvari u torbi, koja je bila toliko puna knjiga daje nije mogla zatvoriti.

"A što ti tu za nama gundáš?" zlovoljno će Ron.

"Ništa", odgovori Hermiona uznositim glasom prebacujući ponovo torbu preko ramena.

"Kako ništa?" opet će Ron. "Ja sam rekao da se pitam što je to s Lupinom, a ti..."

"Pa, zar to bar nije očito?" reče Hermiona i pogleda ga tako nadmoćno da se Ron izbezumi.

"Ako nam ne želiš reći, ne moraš!" odbrusi joj.

"U redu", oholo će Hermiona i dostojanstveno se udalji.

"Ma nema ona pojma!" reče Ron gledajući ogorčeno za njom. "Njoj je samo do toga da opet počnemo razgovarati s njom."

U četvrtak navečer u osam sati Harry se iz Grvffindorske kule zaputio u predavaonicu za Povijest magije. Dvorana je bila prazna i mračna kad je stigao, ali je čarobnim štapićem upalio svjetiljke i pričekao oko pet minuta dok se nije pojavio profesor Lupin noseći veliku kutiju koju stavi na katedru profesora Binna.

"Što je to?" upita ga Harry.

"Još jedan bauk", odgovori mu Lupin svlačeći pelerinu. "Od utorka sam pretraživao cijeli dvorac i, na svu sreću, našao sam ovog bauka kako vreba u kartoteci gospodina Filcha. To je nešto najbliže dementoru što ovdje možemo naći. Kad te bauk ugleda, on će se pretvoriti u dementora, pa ćemo moći vježbati na njemu. A kad ga ne budemo trebali, ja ću ga držati u svojoj sobi. Pod pisaćim stolom imam ormarić u kojem će se on sasvim dobro osjećati."

"Dobro", reče Harry nastojeći držanjem pokazati da se ničeg ne boji i da mu je samo drago što je Lupin našao tako dobru zamjenu za pravog dementora.

"Tako, dakle..." Profesor Lupin izvadi čarobni štapić i dade Harryju na znanje da i on izvuče svoj. "Čarolija koju ću te pokušati naučiti, Harry, spada već u magiju na visokom stupnju... daleko iznad razine običnog čarobnjaštva, a zove se Patronuska čarolija."

"A kako funkcionira?" nervozno će Harry.

"E, kada dobro funkcionira, zaziva patronusa", nastavi Lupin, "koji je neka vrsta antidementora... čuvar koji stoji kao štit između tebe i dementora."

Harry odjednom zamisli sebe kako čuči iza spodobne Hagridove veličine koja u ruci drži veliku toljagu. Profesor Lupin prosljedi:

"Patronus je neka vrsta pozitivne sile, projekcija upravo onih stvari kojima se dementor hrani - nade, sreće, želje za opstankom - ali njega ne može obuzeti očaj kao prave ljude, pa mu dementori ne mogu ništa. Ali moram te, Harry, upozoriti da je ta čarolija možda još preteška za tebe. Mnogi školovani čarobnjaci imaju s njom problema."

"A kako izgleda patronus?" znatiželjno će Harry.

"Svaki čarobnjak stvara sam svoga patronusa."

"A kako ga stvara?"

"Čarobnom formulom koja će djelovati samo ako se svim silama koncentriráš na neku svoju sretnu uspomenu."

Harry potraži u duhu neku sretnu uspomenu. Dakako da ništa od onoga što je doživio kod Durslevjevih nije dolazilo u obzir. Napokon se odluči za onaj trenutak kad je prvi put poletio na čarobnoj metli.

"Dobro", reče nastojeći se što bolje prisjetiti onog čudesnog osjećaja u želucu kad je uzletio.

"A čarobna formula glasi ovako..." Lupin se iskašlje. "Expecto patronum!"

"Expectopatronum", ponovi Harry ispod glasa, "expectopatronum." "Jesi li se dobro koncentrirao na tu svoju sretnu uspomenu?"

"O... da..." izusti Harry i brže usmjeri misli na svoj prvi let na trkaćoj metli. "Expecto patrono... ne, patronum... pardon... expecto patronum, expectopatronum..."

Odjednom nešto sukne iz vrha njegova štapića, nešto kao pramen srebrnastog plina.

"Jeste li vidjeli?" uzbuđeno će Harry. "Dogodilo se nešto!"

"Izvršno", reče Lupin smiješeći se. "No, dobro... jesi li sad spreman da se ogledaš s dementorom?"

"Jesam", odgovori Harry čvrsto držeći štapić i odlazeći do sredine prazne predavaonice. Nastojao je usredotočiti misli na letenje, ali mu se nešto drugo neprestano nametalo... svaki bi čas mogao začuti majčin vrisak... ne smije na to misliti, jer će onda opet to začuti, a on to ne želi... ili možda ipak želi?

Lupin dohvati poklopac kutije i odigne ga.

Iz kutije se polako pomoli dementor. Zakukuljeno mu lice okrenuto Harryju a jednom sjajnom, krastavom rukom pridržava ogrtač. Svjetiljke u predavaonici zatrepere i ugase se. Dementor izađe iz kutije i nijemo pođe prema Harryju, duboko i glasno udišući zrak. Harryja podiđe val oštre studeni...

"Expectopatronum!" vikne. "Expectopatronum! Expecto..."

Predavaonica i dementor gubili su se pred njegovim očima. Harry je opet padao kroz gustu,

bijelu maglu, a majčin je glas bio jači nego ikad i odjekivao mu u glavi: "Nemojte Hanjja! Nemojte Har-ryja! Molim vas... sve ću učiniti..."

"Makni se... makni se, ženska glavo..."

"Harry!"

Harry se prene i živne. Ležao je poleđuške na podu. Svjetiljke su u predavaonici opet gorjele. Nije uopće morao pitati što se dogodilo.

"Oprostite", reče sjedajući i osjećajući kako mu hladni znoj curi ispod naočala.

"Kako ti je?" upita ga Lupin.

"Dobro..." Harry se osovi na noge, sjedne na klupu i nasloni se.

"Evo izvoli..." Lupin mu pruži čokoladnu žabu. "Pojedi ovo prije nego što ponovo pokušamo. Nisam se ja ni nadao da će već prvi put uspjeti. Zapravo bih se zaprepastio da si uspio."

"Sve je gore", promrsi Harry i odgrize žabi glavu. "Ovaj put je njezin vrisak bio još glasniji... i njegov... Voldemortov..."

Lupin je bio još bljeđi nego inače.

"Harry, ako ne želiš da nastavimo, ja ću te potpuno razumjeti..."

"Želim, želim!" reče Harry odlučnim glasom i strpa ostatak čokoladne žabe u usta. "Moram! Što će inače biti ako se dementori pojave na utakmici s Ravenclawima? Ne smijem više pasti. Ako izgubimo tu utakmicu, nećemo osvojiti metlobojski pokal!"

"Pa, dobro, onda..." reče Lupin. "Možda bi mogao izabrati neku drugu uspomenu, mislim, da se bolje koncentriraš... čini mi se da ti ova nije bila dovoljno snažna..."

Harry dobro promisli i zaključio da su njegovi osjećaji kad su Gryffindori lani osvojili Međudomsko prvenstvo bili svakako iznimno sretni. Iznova dohvati čarobni štapić i zauzme položaj u sredini dvorane.

"Jesi li spreman?" priupita ga Lupin i dohvati poklopac kutije.

"Jesam", odgovori Harry upinjući se svim silama da ispuni glavu sretnim mislima o grvffindorskom osvajanju prvenstva, i da istisne iz glave mračne misli o tome što će se opet dogoditi kad se otvori kutija.

"Idemo!" reče Lupin i odigne poklopac. U dvorani ponovo zavlada ledena studen i mrak. Dementor pođe prema Harryju glasno dišući i pružajući prema njemu gnjile ruke...

"Expecto patronum!" vikne Harry. "Expecto patronum! Expec-topat..."

Bijela magla otupi mu osjetila... oko njega su se ushodale velike, nejasne prilike... tada se razlegne novi, muški glas vičući u panici:

"Lily, bježi s Hartjem! To je On! Brže! Bježi! Ja ću ga ovdje zadržati..."

Netko je naglo izjurio iz jedne sobe i spotaknuo se... otvorio vrata širom... razlegao se kvocav, visok smijeh...

"Harry! Harry! Probudi se!"

Lupin je snažno lupkao Harryja po licu. Ovaj put je Harryju trebala čitava jedna minuta da shvati zašto leži na prašnom podu predavaonice.

"Čuo sam tatu", promrmlja Harry. "To je prvi put da sam ga čuo... htio se sam uhvatiti ukoštac s Voldemortom, da pruži mami priliku da pobjegne..."

Harry odjednom pojmi da su mu suze na licu izmiješane sa znojem. Prigne glavu kao da će zavezati uzice na cipeli, a zapravo obriše suze pelerinom da ih Lupin ne vidi.

"Čuo si Jamesa?" upita ga Lupin neobičnim glasom.

"Aha..." Obrisana lica, Harry digne pogled. "Pa... vi niste poznavali mog oca, je li da niste?"

"Pa... jesam, zapravo", odgovori Lupin. "Sprijateljili smo se u Hogwartsu. Čuj, Harry... možda će najbolje biti da sad prekinemo. Ova je čarolija nevjerojatno teška... nisam ti smio predložiti da pro-đeš kroz sve ovo..."

"Ne!" reče Harry i ponovo ustane. "Još ću jednom pokušati! Nisam mislio na svoje najsretnije trenutke, u tome je stvar... čekajte malo..."

Napeto je razmišljao. Koji su mu trenuci bili stvarno najsretniji... koje bi trenutke mogao pretvoriti u dobrog, snažnog patronusa?...

Onaj trenutak kad je prvi put spoznao da je čarobnjak i da će otići od Durslevjevih u Hogwarts! Ako to nije bio sretan trenutak, onda on ne zna što je uopće sretan trenutak... Potpuno se usredotočivši na ono kako se osjećao kad je pojmiio da će otići iz Kalinina prilaza, ustao je i ponovo stao pred onu kutiju.

"Jesi li spreman?" upita ga Lupin, koji se držao kao da radi nešto protiv svog uvjerenja. "Jesi li potpuno koncentriran? Dobro... idemo!"

Odigne poklopac s kutije po treći put i iz nje se opet pomoli de-mentor, a u sobi zavladaju studen i mrak...

"Expecto patronum!" zaurla Harry. "Expecto patronum! Expecto patronum!"

U glavi mu se iznova razlegne vrištanje... samo što mu se ovaj put učini da vrištanje dopire iz loše podešenog radioaparata. Tiše pa glasnije pa opet tiše... još je vidio dementora pred sobom... koji je zastao... a onda iz vrha Harrvjeva čarobnog štapića iskrasne golema, srebrna sjena i ostane lebdjeti između njega i dementora. Premda su Harrvju klecala koljena, još se držao na nogama... iako nije bio siguran koliko će još dugo izdržati...

"Ridikulus!" zagrmi Lupin priskaćući mu u pomoć. Razlegne se snažan prasak, i Harrvjev magloviti patronus iščezne skupa s dementorom. Harry se skljoka na stolicu, iscrpljen kao da je pretrčao čitavu milju. Noge su mu se tresle. Krajčikom je oka vidio kako profesor Lupin svojim čarobnim štapićem sprema bauka opet u njegovu kutiju. Bauk se iznova pretvorio u srebrnu kuglu.

"Izvršno!" uzvikne Lupin prilazeći Harrvju koji je sjedio na stolici. "Izvršno, Harry! Ovo je bio pravi početak!"

"Hoćemo li još jednom pokušati? Samo još jednom?"

"Nećemo", odlučno će Lupin. "Dosta je bilo za večeras. Evo izvoli..."

I pruži Harrvju veliku čokoladu, najbolju iz Medičarnice.

"Pojede je svu jer će mi inače Madame Pomfrey popiti krv. Hoćemo li opet idućeg tjedna u isto vrijeme?"

"Vrijedi", odgovori mu Harry. Zagriže u čokoladu gledajući Lupina kako gasi svjetiljke koje su se nakon nestanka dementora ponovo same upalile. Nešto mu iznenada padne na pamet.

"Profesore Lupin?" reče. "Ako ste vi poznavali mog oca, poznavali ste valjda i Siriusa Blacka?"

Lupin se naglo okrene njemu. "Kako si došao na to?" oštro ga upita.

"Tako... mislim, ja samo znam da su i njih dvojica bili prijatelji u Hogwartu..."

Lupin se opusti.

"Da, poznao sam i njega", kratko odgovori. "Ili sam bar mislio da ga poznajem. Najbolje će biti, Harry, da kreneš, već je kasno."

Harry izađe iz predavaonice, pođe hodnikom i zamakne za ugao, a onda se sakrije za jedan oklop i svali se na njegovo postolje da pojede čokoladu. Sad mu je bilo žao što je spominjao Blacka, jer je bilo očito da Lupin ne želi razgovarati o njemu. Potom se Harry u mislima vrati majci i ocu...

Bio je iznuren i nekako čudno prazan, iako se najeo čokolade. Ma koliko užasno bilo slušati riječi svojih roditelja u njihovim posljednjim trenucima, jedino je tada čuo njihove glasove otkako je bio nekako dijete. Ali, ako bude i najmanje želio ponovo čuti njihove glasove, nikad neće uspjeti prizvati pravog patronusa...

"Oni su oboje mrtvi", strogo reče sam sebi. "Oni su mrtvi i odjeci njihovih glasova neće mi ih vratiti. Najbolje će ti, Harry, biti da se sa-bereš ako doista želiš osvojiti taj metlobojski pokal."

Ustane, strpa posljednji komadić čokolade u usta i zaputi se natrag, do Gryffindorske kule.

Tjedan dana nakon početka tromjesečja Ravenclawi su igrali utakmicu protiv Slvtherina.

Slvtherini su pobijedili, iako tijesno. Po Woodovu mišljenju, bila je to dobra vijest za Grvffindore, koji će izbiti na drugo mjesto ako pobijede Ravenclawe. Stoga je povećao broj treninga na pet svakog tjedna. To je značilo da je Harry, uz vježbe s Lupinom protiv dementora koje su ga same po sebi iscrpljivale više nego šest metlobojskih treninga, imao samo jednu slobodnu večer da napiše sve svoje domaće zadaće. Ipak se na njemu nije zapazala napetost koliko na Hermioni, na kojoj su se napokon počeli očitovati tragovi prevelikih napora. Svake večeri bez iznimke Hermionu su vidjeli u kutu društvene prostorije ispred nekoliko stolova zatrpanih knjigama, tabelama iz Aritmancije, rječnicima runa, dijagramima bezjaka koji dižu velike terete i fasciklima punim opširnih zabilježaka. Jedva daje s kim još razgovarala, a kad bije tko prekinuo u poslu, otrešla bi se na tu osobu.

"Kako to uopće uspijeva?" promrmljao je Ron jedne večeri dok je Harry dovršavao za Snapea grozan sastavak o otrovima kojima se ne mogu otkriti tragovi. Harry digne pogled. Jedva je vidio Hermionu iza visoke gomile knjiga.

"Što to uspijeva?"

"Stizati na sva ta predavanja!" reče mu Ron. "Jutros sam je čuo kako razgovara s profesoricom Vector, koja predaje Aritmanciju. Raspravljale su o jučerašnjem predavanju na kojem Hermiona nije mogla biti, jer je bila s nama na Skrbi za magična stvorenja! A Ernie McMillan mi je rekao da nijedanput nije izostala s predavanja iz Bezjačkih studija, iako je polovica tih predavanja u isto vrijeme kad i Proricanje sudbine, a ni s predavanja iz Proricanja sudbine nije nikad izostala!"

Harry trenutačno nije imao vremena da se zadubljuje u tajne Hermionina nemogućeg rasporeda sati. Morao je nastaviti pisati sastavak za Snapea. Međutim, nakon dvije sekunde prekinuo gaje u radu netko drugi, Wood.

"Loše vijesti, Harry! Upravo sam razgovarao s profesoricom McGonagall o Vatrenoj munji. Bila je... ovaj... malo nabrušena na mene. Rekla mij je da ne znam lučiti ono što je bitno od manje važnih

stvari. Čini mi se da ona misli da je meni više stalo do osvajanja pokala nego do tvog života. A sve to samo zato što sam joj rekao da me nije briga ako i padneš s metle ukoliko si prije toga ulovio zvrčku." Wood zavrti glavom u nevjerici. "Bogami, da sije samo čuo kako se izderala na mene... kao da sam rekao nešto ne znam kako strašno. A onda sam je upitao koliko još dugo kani zadržati Vatrene munju..." Wood se nakrevelji oponašajući strogi glas profesorice McGonagall: "'Dok god to bude potrebno, Wood'... Sve bih rekao daje vrijeme, Harry, da naručiš novu metlu. Na poleđini kataloga Vješta metla imaš narudžbenicu... možeš naručiti Nimbus 2001 kakav ima Malfoy."

"Neću ja kupovati ništa što Malfoy misli da je dobro", otpili ga Harry.

Siječanj se neprimjetno pretopio u veljaču a da se dozlaboga hladno vrijeme uopće nije promijenilo. Utakmica protiv Ravenclawa sve se više bližila, ali Harry još nije naručio novu metlu. Nakon svakog predavanja iz Preobrazbe raspitivao se kod profesorice McGonagall za svoju Vatrene munju. Ron je dotle zdvojno stajao uz njega, a Hermiona je žurno odlazila gledajući na drugu stranu.

"Ne, Potter, još vam je ne možemo vratiti", rekla mu je profesorica McGonagall po dvanaesti put još prije nego što je zaustio da je upita. "Provjerili smo da nije ukleta na jedan od uobičajenih načina, ali profesor Flitwick se boji da se u njoj možda ne krije kletva za zbacivanje. Obavijestit ću vas čim se završi testiranje. A sad me, molim vas, nemojte više gnjaviti."

Da stvar bude još gora, vježbe za odupiranje dementorima nisu tekle ni približno onako dobro kako se bio nadao. Nakon nekoliko sati vježbe, uspijevao je, kad god bi mu se približio baukdementor, prizvati nejasnu, srebrnastu sjenu, ali mu je patronus bio preslab da otjera dementora. Dementor je samo lebdio u zraku, kao poluprozi-ran oblak, i isisavao iz Harryja

svu energiju koja mu je bila potrebna da zadrži dementora na mjestu. Harry se ljutio na sama sebe i osjećao se kriv zbog svoje potajne želje da opet začuje roditeljske glasove.

"Ti previše očekuješ od sama sebe", strogo mu je rekao profesor Lupin na četvrtom satu tih njihovih vježbi. "Za trinaestogodišnjeg čarobnjaka velik je uspjeh čak i ako prizove rasplinutog patronusa. Ipak, više ne padaš u nesvijest, zar ne?"

"Ja sam mislio da će patronus... satrti dementora ili tako nešto", obeshrabreno će Harry. "Da će dementor nestati..."

"Pravi patronus bi doista to i učinio", reče Lupin. "Ali ti si za vrlo kratko vrijeme postigao vrlo mnogo. Ako se dementori i pojave na sljedećoj utakmici, moći ćeš ih držati na distanci bar tako dugo dok se ne spustiš na zemlju."

"Ali vi ste rekli daje mnogo teže ako ih je više", opet će Harry.

"Ja imam u tebe puno povjerenje", odvrati Lupin smiješeći se. "Evo izvoli... zaslužio si piće. Nešto od Tri metle, ovo vjerojatno nisi još kušao..."

I izvuče dvije boce iz svoje torbe za spise.

"Pivoslac!" izlance Harry bez razmišljanja. "Aha, to jako volim."

Lupin uzvije obrvama.

"Ah... Ron i Hermiona donijeli su mi malo tog piva iz Hogsmea-dea", brže-bolje slaže Harry.

"A, tako", reče Lupin, ali pomalo sumnjičavo. "Pa, dobro... da nazdravimo budućoj pobjedi Grvffindora nad Ravenclavvima! Ja doduše, kao profesor, ne bih smio ni za koga navijati..." žurno nadoda.

Popili su šutke pivoslac, a onda se Harry sjeti nečega što gaje već dulje vrijeme mučilo.

"A što se krije pod dementorskom kapuljačom?"

Profesor Lupin zamišljeno spusti bocu.

"Hmmm... pa, jedini ljudi koji to znaju nisu nam u stanju reći. Dementori, znaš, skidaju kapuljaču samo da se posluže svojim posljednjim i najopasnijim oružjem."

"A koje je to oružje?"

"Oni to zovu 'dementorskim poljupcem'", odgovori Lupin s malko iskrivljenim smiješkom na usnama. "To je ono što dementori čine onima koje kane do kraja uništiti. Pretpostavljam da su im ispod kapuljače nekakva usta, jer pritiskuju čeljusti na žrtvina usta i... i isišu joj dušu."

Harry i nehotice ispljune malo pivoslaca.

"Što... zar oni ubijaju?..."

"Ma ne", odgovori Lupin. "Nešto još mnogo gore od toga. Čovjek, znaš, može egzistirati i bez duše ako mu mozak i srce još funkcioniraju. Samo što ne osjećaš više sama sebe, nemaš više pamćenja,

nemaš više... ničega. Ne možeš se uopće oporaviti. Samo... egzistiraš. Kao prazna ljuštura. I ostao si bez duše... nema je!"

Lupin otpije još malo pivoslaca, a onda doda:

"Takva sudbina čeka i Siriusa Blacka. Jutros je bar tako pisalo u Dnevnom prroku. Ministarstvo je izdalo odobrenje dementorima da izvrše tu osudu nad njim kad ga uhvate."

Harry je još časak bio zgranut nad spoznajom da dementori isišu nekome na usta dušu. A onda pomisli na Blacka.

"On je to i zaslužio", iznenada ustvrdi.

"Misliš da je zaslužio?" olako će Lupin. "Zaista misliš da je to itko zaslužio?"

"Mislim", prkosno će Harry. "Zbog... zbog nekih njegovih nedjela..."

Najradije bi bio ispričao Lupinu kakav je razgovor o Blacku prisluškiavao Kod tri metle, o tome kako je Black izdao njegovu majku i oca, ali bi mu onda morao priznati i da je bio u Hogsmeadeu bez odobrenja, a znao je da to ne bi bilo po volji Lupinu. Stoga je popio svoju bocu pivoslaca, zahvalio Lupinu i otišao iz predavaonice za Povijest magije.

Gotovo da je požalio što je pitao Lupina što se krije ispod de-mehtorske kapuljače, jer je

odgovor na to pitanje bio tako jezovit. Bio je toliko ogrezao u neugodne misli o tome kakav je to osjećaj kad ti dementori isisavaju dušu da se, na pola puta uza stube, sudario s profesoricom McGonagall.

"Pazite malo, Potter, kako hodate!"

"Oprostite, gospođo profesor..."

"Upravo sam vas tražila u grvffindorskoj društvenoj prostoriji. E pa, evo vam je, učinili smo sve što smo znali, ali čini se da je sve u redu... vi, Potter, imate negdje zaista nekog dobrog prijatelja..."

Harry zine. Profesorica mu je pružala njegovu Vatredu munju koja je izgledala isto onako veličanstveno kao i prije.

"Mogu je uzeti?" izusti Harry slabašnim glasom. "Stvarno?"

"Stvarno", potvrdi profesorica McGonagall i doista se nasmiješi. "Vjerojatno ćete se morati još donekle naviknuti na nju prije utakmice u subotu, zar ne? I, Potter... dajte pokušajte pobijediti, hoćete li? Inače ćemo već po osmi put za redom izgubiti prvenstvo, kao što me je profesor Snape baš sinoć ljubazno podsjetio..."

Ostavši bez riječi, Harry je ponio Vatredu munju uza stube, u Grvffindorsku kulu. Kad je zaokrenuo za ugao, ugledao je Rona kako mu juri u susret smijući se od uha do uha.

"Vratila ti je? Izvrsno! Čuj, mogu lije ipak i ja malo isprobati? Sutra?"

"Aha... što god hoćeš..." reče Harry. Mjesecima mu već nije bilo tako lako oko srca. "Znaš šta... moramo se pomiriti s Hermionom. Ona mije htjela samo pomoći..."

"Aha, dobro", pristane Ron. "Upravo je u društvenoj prostoriji... Radi, za promjenu!"

Skrenu u hodnik koji je vodio do Grvffindorske kule i ugledaju Nevillea Longbottoma kako preklinje Sir Cadogana, koji ga zacijelo nije puštao da prođe.

"Ma zapisao sam lozinke", govorio je Neville plačnim glasom, "ali sam ih valjda negdje zagubio!"

"Zbilja vjerodostojna priča!" prodere se Sir Cadogan, a onda spazi Harryja i Rona pa reče: "Dobra vam večer, vrli moji mladi ka-valeristi! Deder bacite ovu blunu u lance, silom bi htio u unutarnje odaje!"

"Ma daj zaveži!" dobaci mu Ron kad je s Harryjem došao do Nevillea.

"Izgubio sam negdje lozinke!" reče im Neville zdvojnim glasom. "Nagovorio sam ga bio da mi kaže sve lozinke za ovaj tjedan jer ih stalno mijenja, a sad ne znam gdje mije ta ceduljica!"

"Budiboksnama", reče Harry Sir Cadoganu, koji se iznenada snuždi i nevoljko se makne u stranu da ih propusti u društvenu prostoriju. Iznenada se sve glave okrenu i razlegne se uzbuđeni žamor. Idućeg je trena Harry bio okružen kolegama koje su se glasno divile Vatretoj munji.

"Otkud ti to, Harry?"

"Hoćeš li mi dati daj isprobam?"

"Jesi li, Harry, već letio na njoj?"

"Ravenclawi sad više nemaju nikakvih izgleda, oni svi lete na Partfišu 7..."

"Smijem lije, Harry, načas samo pridržati?"

Nakon desetak minuta, za kojih je Vatredu munja išla od ruke do ruke i svi joj se bezgranično divili, skupina se đaka razišla pa su

Harry i Ron odjednom ugledali Hermionu, koja im jedina nije pohrlila u susret, kako sjedi nad knjigama i kloni se njihovih pogleda. Tek kad Harry i Ron priđu njezinu stolu, ona napokon digne pogled.

"Vratili su mije", reče joj Harry smješajući se i dižući Vatredu munju uvis.

"Eto vidiš, Hermiona, da ipak nije bila ukleta!" priklopi Ron.

"E, ali je mogla biti!" uzvikne Hermiona. "Hoću reći, sad bar znate daj sve u redu!"

"Aha, tako bar izgleda", opet će Harry. "Najbolje će biti da je odnesem gore..."

"Ja ću je odnijeti!" žustro će Ron. "Ionako moram Šugonji dati njegov tonik."

I on uzme Vatredu munju i, držeći je kao daje od stakla, odnese je uza stube u mušku spavaonicu.

"Mogu li sjesti malo do tebe?" upita Harry Hermionu.

"Zašto ne?" odgovori mu Hermiona i skloni s obližnje stolice veliku hrpu pergamenata.

Harry promotri prenatrpani stol, dugi sastavak iz Aritmancije na kojem se tinta još nije bila osušila, na još duži sastavak iz Bezjačkih studija ("Objasnite zašto bezjaci ne mogu bez struje!") i prijevod runa u koji je Hermiona bila upravo zadubljena.

"Kako se snalaziš u svemu tome?" upita je Harry.

"Pa, ovaj... znaš... imam dosta posla", odgovori mu Hermiona. Kad ju je malo bolje pogledao, Harry primijeti da je isto onako umorna kao i Lupin.

"Zašto jednostavno ne odustaneš od dva-tri predmeta?" opet će Harry gledajući je kako diže knjige sa stola i traži rječnik runa.

"Jednostavno ne mogu!" odgovori mu Hermiona pomalo sa-blažnjena.

"Meni ova Aritmancija izgleda grozno", reče Harry uzimajući u ruke nekakvu kompliciranu brojčanu tabelu.

"Ma nije, Aritmancija je divna!" ozbiljno će Hermiona. "To mi je najdraži predmet! To je..."

Ali Harry nije nikad doznao što je tako divno u toj Aritmanciji, jer baš u taj mah dopre prigušen krik sa stuba koje su vodile u mušku spavaonicu. U društvenoj prostoriji zavlada muk. Svi su, skame-njeni, zurili u vrata. Čuli su užurbane korake, sve bučnije i bučnije... a onda iskrnsne Ron vukući za sobom plahtu.

"Gledaj!" zaurla prilazeći Hermioninu stolu. "Gledaj!" ponovi na sav glas tresući joj plahtom pred nosom.

"Što je, Rone?..."

"Šugonja! Gledaj! Šugonja!"

Hermiona se na stolici povukla pred Ronom, potpuno smetena. Harry pogleda plahtu koju je Ron držao u rukama. Na njoj se nešto crvenjelo. Nešto što je izgledalo nevjerovatno nalik na...

"Krv!" prodere se Ron usred općeg muka. "Nema ga više! A znaš što je ležalo na podu?"

"N-ne znam", odgovori Hermiona drhtavim glasom.

Ron baci nešto na Hermionin prijevod runa. Hermiona i Harry sagnu se da vide što je to. Na čudnovatim, šiljastim pismenima ležalo je nekoliko dugih, riđih mačjih dlaka.

GRVFFINDORI PROTIV RAVENCLAVVA

Reklo bi se daje došao kraj prijateljstvu između Rona i Hermio-ne. Oboje su bili tako bijesni jedno na drugo da Harry nije mogao vjerovati da će se ikad pomiriti.

Ron se ljutio na Hermionu što nikad nije ozbiljno shvatila Kri-vonjine pokušaje da poždere Šugonju, što se nije potrudila da ga drži na oku i što je još i dalje tvrdila da Krivonja nije ništa kriv i molila ga da malo bolje potraži Šugonju pod krevetima u muškoj spavaonici. Tvrdokorno je ostala rm svom mišljenju da Ron nema dokaza da je Krivonja požderao Šugonju, da su one riđe dlake ležale tamo na podu možda još od Božića i da Ron pati od predrasuda protiv njezina mačka još od onog trenutka kad je Krivonja skočio Ronu na glavu u Magičnoj menažeriji.

Harry je osobno bio uvjeren da je Krivonja smazao Šugonju, a kad je pokušao uvjeriti Hermionu da svi znaci upućuju na to, ona se i na njega naljutila.

"Dobro, ti si na Ronovoj strani, ja sam unaprijed znala da ćeš biti!" odsjekla je prodornim glasom. "Najprije Vatredu munja, a sad i Šugonja, svemu sam samo ja kriva, je li? Ostavi me radije na miru, Harry, imam posla preko glave!"

Ron nikako nije mogao preboljeti gubitak svoga štakora.

"Ma hajde, Rone, uvijek si i sam govorio kako je Šugonja dosadan", rekao mu je Fred ne bi li ga utješio. "Osim toga, bio je već poodavno sav izbljedio, kopnio je iz dana u dan. Vjerojatno je i bolje za njega što je u tren oka otegnuo papke. Onaj gaje samo progutao, vjerojatno Šugonja nije ništa ni osjetio."

"Frede!" ogorčeno će Ginny.

"Pa i sam si, Rone, govorio da samo jede i spava", priklopi George.

"Jednom je čak Govlea ugrizao!" ojađeno će Ron. "Sjećáš li se, Harry?"

"Aha, to je istina", potvrdi Harry.

"To mu je bio najveći trenutak u životu!" reče Fred uzalud se trudeći da ostane ozbiljan.

"Neka ožiljak na Govleovu prstu bude trajan spomen na njega! Ma hajde, Rone, skokni radije u Hogsmea-de i kupi si drugog štakora! Kakvog ima smisla tu sad sliniti!"

U posljednjem pokušaju da raspoloži Rona, Harry ga je uspio nagovoriti da pođe s njim na zadnji trening grvffindorske ekipe prije utakmice s Ravenclawima, pa da nakon toga isproba Vatrenu munju. Činilo se daje Ron doista načas zaboravio na Sugonju ("Sjajno! A mogu li i opaliti koji put na gol?"). I tako su zajedno pošli na metlobojsko igralište.

Madame Hooch, koja je još nadgledala treninge Grvffindora da bi držala Harrvja na oku, bila je isto tako oduševljena Vatrenom munjom kao i svi ostali. Prije nego što su uzletjeli, uzela ju je u ruku i iznijela svoje stručno mišljenje:

"Gledajte samo kakva je to izbalansiranost! Ako serija Nimbusa ima kakav nedostatak, onda je to lagan nagib prema repu... često nakon dvije-tri godine svi oni vuku malo unatrag. Modernizirali su i držak, koji je malo tanji od Partfiša i podsjeća me na stare Srebrne strijele... šteta što njih više ne proizvode. Ja sam se na jednoj od njih naučila letjeti, na jednoj vrlo dobroj, staroj metli..."

Raspredala je tako još neko vrijeme dok joj Wood nije napokon upao u riječ:

"Ovaj... Madame Hooch? Hoćete li sad dati Harrvju njegovu Vatrenu munju? Moramo ipak trenirati..."

"Ah... da... evo izvolite, Potter", reče Madame Hooch. "Ja ću sjediti tu s Weasleyjem..."

I ona ode s Ronom na tribine, a grvffindorska se ekipa okupi oko Wooda da čuje njegove posljednje upute pred sutrašnju utakmicu.

"Harry, upravo sam doznao tko u ekipi Ravenclavva igra na mjestu tragača - Cho Chang, sa četvrte godine, i dosta je dobra... Zapravo sam se nadao da neće biti spremna jer je imala problema s ozljedama..." Wood se nezadovoljno smrkne zbog potpunog oporavka Cho Chang, a onda nastavi: "S druge strane, ona leti na Kometu 26, što je upravo smiješno prema Vatrenoj munji." Bacivši zadivljen pogled na Harrvjevu metlu, Wood proslijedi: "Dobro, dečki i cure, idemo..."

Napokon je Harry zajahao svoju Vatrenu munju i otisnuo se od zemlje.

Bilo je bolje nego što je i sanjati mogao. Vatrema munja reagirala je i na najmanji dodir. Reklo bi se da više sluša njegove misli nego stisak ruke. Poletjela je preko igrališta brzinom od koje se cijeli stadion pretvorio u zeleno-sivu mrlju. Harry tako naglo skrene da Ali-cia Spinneta vrisne, a onda se potpuno mirno sunovrati i dodirne nogama travnati teren prije nego što se iznova vine deset, petnaest, dvadeset metara uvis...

"Harry, pazi, sad ću ispustiti zvrčku!" dovikne mu Wood.

Harry se okrene i pojuri za jednim udaračem prema vratnicama i prestigne ga bez po muke, a onda opazi zvrčku kako polijeće iza Wooda. Za deset sekunda držao ju je već čvrsto u ruci.

Ekipa je burno klicala. Harry opet ispusti zvrčku i dade joj prednost od jedne minute, a onda poleti za njom, prolazeći u slalomu između suigrača, spazi je kako vrebala uz koljeno Katie Bell, elegantnim lupingom zaobiđe Katie i ponovo ulovi zvrčku.

Bio je to najbolji trening do tada. Nadahnuti nazočnošću Vatrene munje u svojoj sredini, suigrači su besprijekorno izvodili najbolje poteze. Kad su opet sletjeli svi na zemlju, Wood

nije imao ni jedne zamjerke ni na koga, a George Weasley je istaknuo da se to prvi put dogodilo.

"Ne mogu zamisliti što bi nas moglo spriječiti da sutra slavimo pobjedu!" reče Wood. "Osim ako ne... Harry, jesi li riješio onaj svoj problem s dementorima?"

"Aha", potvrdi Harry misleći na svoga slabašnog patronusa i priželjkujući da mu patronus ojača.

"Dementori se, Olivere, sutra neće pojaviti, jer bi Dumbledore onda stvarno pošizio", samouvjerenio će Fred.

"E pa, nadajmo se da neće", složi se Wood s njim. "U svakom slučaju... svi ste bili dobri. A sad natrag u kulu... i rano na spavanje..."

"Ja ću još malo ostati, Ron bi htio isprobati Vatrene munju", reče Harry Woodu. Dok su ostali suigrači išli u svlačionicu, Harry ode do Rona, koji preskoči ogradu oko terena i pođe mu u susret. Madame Hooch je bila zaspala na svom sjedalu na tribinama.

"Evo ti je!" reče Harry pružajući Ronu Vatrene munju.

Sa zanesenim izrazom na licu, Ron zajaše metlu i odleti u mračak što se hvatao, a Harry pođe uz rub terena gledajući za njim. Već je bio pao mrak kad se Madame Hooch prenula iza sna, prekorila Harryja i Rona što je nisu probudili i naložila da se odmah vrate u dvorac.

Harry prebaci Vatrene munju preko ramena i zaputi se s Ronom sa mračnog stadiona raspravljajući s njim o neobično glatkom letu Vatrene munje, o njezinoj fenomenalnoj akceleraciji i preciznim okretima u zraku. Kad su bili već na pola puta do dvorca, Harry zirne na lijevu stranu i spazi nešto od čega mu dah zastane - dva oka krijesila su se u tami.

Naglo stane kao ukopan. Srce mu je lupalo pod rebrima.

"Što ti je?" upita ga Ron.

Harry upre prstom u mrak. Ron izvadi čarobni štapić i prošapće:

"Lumos!"

Zraka svjetla padne na travu, obasja jedno stablo i osvijetli mu grane - među propupalim lišćem sjedio je na grani Krivonja.

"Gubi se!" zaurla Ron pa se sagne i dohvati kamen iz trave, ali prije nego što ga baci, Krivonja nestane mašući dugim, riđim repom.

"Vidiš li?" bijesno izusti Ron i baci kamen na zemlju. "Ona ga i dalje pušta da se smuca kud god hoće... vjerojatno je poslije Šugonje smazao i koju pticu..."

Harry je šutio. Duboko je uzdahnuo od olakšanja što gaje obu-zelo. Časkom je bio uvjeren da su one bile oči Groze. Opet nastave put do dvorca. Malko posramljen zbog trenutne panike, Harry nije ništa rekao Ronu... Nije više gledao ni lijevo ni desno sve dok nisu stigli do dobro osvijetljena predvorja.

Harry je sutradan ujutro sišao na doručak s ostalim dječacima iz njegove spavaonice. Svi su oni držali da Vatrene munje zaslužuje neku vrstu počasne straže. Kad je Harry ušao u Veliku dvoranu, sve su se glave okrenule prema Vatrenoj munji i razlegao se uzbuđeni, glasni žamor. Harryju je bilo neobično drago što se svi Slvtherini, pak, drže kao da ih je grom ošinio.

"Jesi mu vidio facu?" veselo ga upita Ron osvrćući se na Mal-foya. "On to još uvijek ne može shvatiti! Sjajno!"

Wood se također grijao na odrazu slave Vatrene munje.

"Stavit ćemo je, Harry, ovamo!" reče i položi čarobnu metlu na sredinu stola okrenuvši je tako da joj svi mogu pročitati ime na dršku. Ravenclaw i Hufflepuffi prilazili su da je razgledaju. Cedric Diggory došao je čestitati Harryju što je dobio tako izvrsnu zamjenu za Nimbus, a Percyjeva djevojka Penelopa Cleanwater upitala gaje smije li uzeti Vatrene munju u ruke.

"E, Penny, samo bez špijuniranja!" srdačno joj reče Percy dok je ona pomno razgledala Vatrene munju. "Penelopa i ja smo se okladili", reče on cijeloj ekipi, "u deset galeona na ishod utakmice!"

Penelopa ponovo odloži Vatrene munju, zahvali Harrvju i vrati se za svoj stol.

"Harry... pobrini se da sigurno pobijedimo", usrdno mu šapne Percy. "Jer ja nemam deset galeona. Da, Penny, evo me, dolazim!" I odjuri da podijeli s njom prepečenac.

"Jesi li siguran, Potter, da znaš upravljati tom metlom?" priupita ga netko hladnim, otegnutim glasom.

Došao je i Dračo Malfoy da malo bolje pogleda Vatrene munju, a za njim ustopice Crabbe i Goyle.

"Aha, mislim da znam", nehajno mu odgovori Harry.

"Ima masu specijalnih mogućnosti, je li?" opet Malfoy zlobno reče sijevajući očima. "Šteta što uz nju nisi dobio i padobran... za svaki slučaj, ako ti se približi koji dementor."

Crabbe i Goyle se pakosno nacere.

"Šteta, Malfov, što ne možeš na svoju metlu prišarafiti rezervnu ruku", reče mu Harry. "Da ti ona ulovi zvrčku."

Grvfffindorska se ekipa nasmije na sav glas. Malfovu se naglo suze svijetle oči i on se bijesno udalji. Gledali su za njim kako se pridružuje ostalim članovima sh/therinske ekipe, koji su se okupili oko njega i zacijelo ga pitali je li ta Harryjeva metla stvarno Vatrene munja.

U četvrt do jedanaest gryfffindorski tim krenuo je u svlačionicu. Vrijeme je bilo takvo da se nije moglo više razlikovati od onog vremena kakvo je vladalo za vrijeme utakmice protiv Hufflepuffa. Bio je vedar, prohladan dan, s laganim povjetarcem. Ovaj put neće biti problema s vidljivošću, i Harrvja je, iako je bio nervozan, počelo obuzimati radosno uzbuđenje kakvo može izazvati samo metloboj-ska utakmica. Čuli su kako ostali učenici pristižu na stadion.

Harry je skinuo svoju crnu školsku pelerinu, izvadio iz džepa čarobni štapić i turio ga u potkošulju koju je nosio ispod metlobojske pelerine. Nadao se ipak da mu neće zatrebati. Odjednom se upita je li i profesor Lupin među gledaocima.

"Znaš što ti je činiti", reče mu Wood kad su se već spremali izaći na teren. "Ako izgubimo ovu tekmu, ispali smo iz trke za prvaka. Leti... leti samo onako kako si jučer letio na treningu, i sve će biti dobro!"

Kad su izašli na teren, razlegao se snažan pljesak. Ravenclawski tim, u plavom, stajao je već na sredini igrališta. Njihova tragačica, Chao Čang, bila je jedina djevojka u njihovoj ekipi. Bila je gotovo za glavu niža od Harrvja, a Harry nije mogao a da ne primijeti, koliko god bio nervozan, da je vrlo zgodna. Kad su ekipe stale jedna prema drugoj iza svojih kapetana, osmjehnula se Harrvju, koji je osjetio kako ga je u truhu presjeklo nešto što, po njegovu mišljenju, nije imalo nikakve veze s tremom.

"Wood i Davies, rukujte se!" žustro zapovjedi Madame Hooch, i Wood stisne ruku kapetanu Ravenclawa.

"Na metle!... Na moj zvižduk, uzletite... tri... dva... jedan..."

Harry se otisne od zemlje a Vatrene munja poleti više i brže od svih drugih metli. Obletio je na njoj cijeli stadion i počeo vrebati zlatnu zvrčku slušajući dotle službeni prijenos Weasleyjeva prijatelja Leeja Jordana.

"Uzletjeli su, a najveća je senzacija ovoga meča Vatrene munja na kojoj u grvfffindorskom timu leti Harry Potter. Po mišljenju lista Vješta metla, Vatrene munja bit će službena metla nacionalne reprezentacije na ovogodišnjem Svjetskom prvenstvu..."

"Jordane, hoćete li nam radije reći što se zbiva na utakmici?" upadne mu u riječ profesorica McGonagall.

"Imate pravo, gospođo profesor... samo sam usput htio navesti neke manje poznate podatke. Usput budi rečeno, Vatrene munja ima ugrađenu samokočnicu i..."

"Jordane!"

"Dobro, dobro, Gryffindori su u posjedu lopte, lovice Grvffin-dora Katie Bell juri prema

vratima..."

Harry proleti mimo Katie iz suprotnog smjera motreći oko sebe neće li gdje god spaziti zlatni bljesak i primjećujući da ga Cho Chang ustopice prati. Nedvojbeno je vrlo dobro letjela... neprestance mu je presijecala put prisiljavajući ga da promijeni smjer.

"Pokaži joj, Harry, kakvo ubrzanje imaš!" dovikne mu Fred leteći mimo njega za maljcem koji se okomio na Aliciju.

Kad su zaobilazili vratnice Ravenclawa, Harry je naglo ubrzao tako daje Cho zaostala za njim. Baš u trenutku kad je Katie uspjela postići prvi zgoditak u utakmici, a navijači Grvffindora počeli oduševljeno klicati, spazi zvrčku kako leti nisko iznad zemlje nedaleko od ograde.

Harry se strmoglavi. Cho je opazila što on radi, pa pojuri za njim. Harry još više ubrza osjećajući kako ga obuzima radosno uzbuđenje. Pikiranje je bila njegova specijalnost. Bio je na svega tri do četiri metra udaljen od zvrčke...

Tada jedan od udaraca Ravenclawa udara svom snagom po malj-cu, a Harry naglo promijeni smjer i izmakne mu za koji centimetar, ali u tih nekoliko presudnih sekunda zvrčka je nestala s vidika.

Razlegne se snažan uzdah razočaranja iz grla grvffindorskih navijača, ali isto tako i buran pljesak navijača Ravenclavva za uspješan potez svog udaraca. George Weasley daje sebi oduška uputivši drugi maljac izravno na protivničkog udaraca, koji se morao prevrnuti u zraku da izbjegne udarcu.

"Grvffindori vode s osam naprama nula, a pogledajte samo Varenu munju! Potter trenutno izvlači maksimum iz nje. Gledajte samo kako se okreće... Changov Komet nije joj jednostavno dorastao. Automatska ravnoteža Vatrene munje upravo je fantastična u onim dugim..."

"Jordane! Da vas možda ne plaćaju da reklamirate Vatrene munju? Nastavite radije komentirati utakmicu!"

Ravenclavvi su se počeli oporavljati. Postigli su tri zgoditka tako da su Grvffindori imali još samo pedeset bodova prednosti. Ako Cho ulovi zlatnu zvrčku, prije Harryja, Ravenclawi će pobijediti. Harry se nešto niže spusti i za dlaku izbjegne sudar s ravenclawskim lovcem grozničavo motreći na sve strane. Zlatni bljesak, lepršanje krilaca... zvrčka je kružila oko grvffindorske vratnice...

Harry ubrza držeći na oku zlatnu točku u daljini, ali u sljedećoj sekundi Cho iznenada iskrсне pred njim i prepriječi mu put...

"Hany, nemoj izigravati kavalira!" zaurla Wood kad Harry skrene u letu da izbjegne sudar. "Sruši je s metle ako baš moraš!"

Harry se okrene i opazi Cho kako mu se smješka. Zvrčka je opet nestala. Harry poleti uvis i uskoro se nađe na šest-sedam metara iznad zemlje. Krajičkom oka zamijeti da Cho leti za njim... očito je odlučila da radije pokriva njega nego da sama traga za zvrčkom. Pa, dobro, onda... ako ga baš kani progoniti u stopu, morat će snositi i posljedice takve svoje odluke...

Ponovo se strmoglavi, a Cho, misleći daje on opet spazio zvrčku, poleti za njim. Harry se naglo zaustavi a ona se nastavi sunovraćati. On se opet vine uvis kao tane i po treći put opazi zvrčku kako se sjaji daleko nad terenom, na polovici Ravenclawa.

On ubrza, a ubrza i Cho, nekoliko metara ispod njega. On je bio brži i svakom je sekundom sve više sustizao zvrčku... ali onda...

"Oh!" vrisne Cho i pokaže rukom nadolje.

Harry svrati pozornost na tu stranu.

Odozdo su ga gledala tri visoka, crna, zakukuljena dementora.

Nije zastao da porazmisli. Zavukavši ruku u njedra, naglo izvadi čarobni štapić i poviče:

"Expecto patronum!"

Iz vrha štapića izbije nešto srebrnastobijelo, nešto golemo. Znao je daje time pogodio dementore, ali nije zastao u letu da ih pogleda. Glava mu je bila svejednako čudesno bistra pa baci pogled naprijed - samo što nije stigao do zvrčke. Ispruži ruku u kojoj je još držao štapić i jedva nekako ulovi u šaku malu zvrčku što se batrgala.

Odjekne zvižduk Madame Hooch. Harry se u zraku okrene i opazi kako mu šest skrletnih točaka hrle u susret. U idućem trenu cijela ga je ekipa toliko grlila da umalo što ga nisu srušili s metle. Odozdo je čuo burno klicanje navijača Grvffindora.

"Svaka ti čast!" vikao je Wood. Alicia, Angelina i Katie izljubile su sve Harryja, a Fred gaje tako čvrsto zagrlio da mu je malne otkinuo glavu. Ekipa je u totalnom neredu uspjela nekako sletjeti na zemlju. Harry je sišao s metle i vidio kako oduševljeni navijači jure na teren, s Ronom na čelu. Prije nego što se snašao, progutala gaje ushićena gomila.

"Da!" derao se Ron i dizao Harryju ruku visoko u zrak. "Da! Da!"

"Izvršno, Harry!" razdragan o će Percy. "Zaradio sam deset ga-leona! Oprosti, moram sad potražiti Penelopu..."

"Bravo, Harry!" prodere se Seamus Finnigan.

"Sjajno, do vraga!" poviče Hagrid iznad glava uzbibane mase Grvffindora.

"Bio je to zbilja dobar patronus!" šapne nečiji glas Harryju na uho.

Harry se okrene i ugleda pred sobom profesora Lupina, potresenog i razdraganog u isti mah.

"Dementori uopće nisu djelovali na mene!" uzbuđeno će Harry. "Nisam ama baš ništa osjetio!"

"To je vjerojatno zato što to... ovaj, i nisu bili dementori", reče mu profesor Lupin. "Dođi da vidiš nešto..."

I povede Harryja iz gužve do ruba igrališta.

"Gadno si uplašio gospodina Malfova", opet će Lupin.

Harry se zagleda u prizor pred sobom. Na zemlji su ležali na hrpi Malfov, Crabbe, Goyle i Marcus Flint, kapetan slytherinskog tima. Svi su se oni batrgali ne bi li se izvukli iz dugih, crnih pelerina s kapuljačama. Činilo se daje Malfoy prije toga stajao na Govleovim ramenima. Uz njih je stajala bijesna profesorica McGonagall.

"Nedostojan trik!" vikala je. "Sramotan i kukavički pokušaj da se onemogući u igri gryffindorski tragač! Svi ćete vi odreda biti kažnjeni, a Slytherinima oduzimam još pedeset bodova! Porazgovarat ću o tome i s profesorom Dumbledoreom, toliko da znate! Ah, evo i njega!"

Ako je išta moglo konačno blagosloviti gryffindorsku pobjedu, onda je to bilo to. Ron, koji se probio kroz gužvu do Harryja, presa-mitio se od smijeha gledajući Malfoya kako se nastoji izvući iz pelerine, u kojoj je još bila Goyleova glava.

"Idemo, Harry!" reče George, koji se također probio do njega. "Idemo na feštu! Svi u grvffindorsku društvenu prostoriju!"

"Tako je", potvrdi Harry. Odavno nije bio tako sretan. On i ostali suigrači, još uvijek u skrletnim pelerinama, povelu su navijače sa stadiona natrag, u dvorac.

Svi su se osjećali kao da su već osvojili metlobojski pokal. Slavilo se čitav taj dan i dobar dio noći. Fred i George Weasley nestali su na jedno dva sata i vratili se s punim naručjima pivoslaca, pjenušava napitka od bundeva i nekoliko vrećica slatkiša iz Medičamice.

"Kako ste to izveli?" prokriješti Angelina Johnson kad je George počeo bacati u gomilu žabe krastače od pepermint.

"Uz malu pomoć Lunca, Crvorepa, Tihotapa i Paroška", šapne Fred Harryju na uho.

Samo jedna osoba nije sudjelovala u tom slavlju. Hermiona je, za divno čudo, sjedila u kutu i nastojala čitati knjižurinu koja je nosila naslov Kućni život i društveni običaji britanskih bezjaka. Harry je ustao od stola, za kojim su Fred i George počeli žonglirati bocama pivoslaca, i pristupio joj.

"Zar ti uopće nisi bila na utakmici?" upita je.

"Kako ne bih bila", odgovori mu Hermiona neobično visokim glasom a da nije digla pogled. "I jako mi je drago što smo pobijedili, i mislim da si ti stvarno dobro igrao, ali moram sve ovo pročitati do ponedjeljka."

"Hodi, Hermiona, da pojedješ nešto s nama", reče joj Harry i pogleda Rona pitajući se je li Ron dovoljno dobro raspoložen da zakopa iskopanu ratnu sjekiru.

"Ne mogu, Harry, moram pročitati još četiristo i dvadeset dvije stranice!" odvratila Hermiona pomalo histeričnim glasom. "Uostalom..." Zirne na Rona. "On ne želi da vam se pridružim."

O tom nije bilo ni najmanje dvojbe jer je Ron baš u tom trenu glasno rekao:

"Da Šugonja nije nedavno požderan, sad bi mogao pojesti jednu od ovih muha od šećerne vune koje je jako volio..."

Hermiona brižne u plač. Prije nego što je Harry dospio što reći ili učiniti, uzela je onu knjižurinu pod pazuhu i, svejednako jecajući, otrčala do stuba koje su vodile do ženskih spavaonica, te nestala.

"Zar je ne možeš baš ni časka ostaviti na miru?" tiho priupita Harry Rona.

"Ne mogu!" glatko odgovori Ron. "Kad bi bar pokazala da joj je žao... ali Hermiona neće nikad priznati daje pogriješila. Još se uvijek drži kao daje Šugonja otišao na odmor ili tako nešto."

Grvffindorsko je slavlje završilo tek kad se u jedan sat u noći u društvenoj prostoriji pojavila profesorica McGonagall u kućnom kaputu od tartana i s mrežicom za kosu, te zatražila od svih da pođu na spavanje. Harry i Ron uspeli su se uza stube svejednako razgovarajući o utakmici. Napokon je Harry, iscrpljen, legao u krevet, navukao zastor na svom krevetu sa četiri stupa da mu ne smeta mjesečina, izvalio se i gotovo istog časa osjetio kako tone u san...

Usnio je vrlo neobičan san. Hodao je kroz šumu, s Vatrenom munjom prebačenom preko ramena, i išao za nečim srebrnastobije-lim. To je nešto stalno krivudalo između drveća pa ga je samo na mahove letimice vidio kroz krošnje. Htio je to nešto pošto-poto sustići, pa je ubrzao korak, ali je i ono ispred njega pohitalo. Harry je prešao u trk i začuo kako pred njim i topot sve brže odmiče. Napokon je potrčao kao bez duše, a ispred sebe je začuo galop. Tada iza jednog zavoja izbije na čistinu i začuje:

"GRRRRRRRHHHHHHHHHHHINEEEEEEEEEEE!"

Izenada se probudi kao da gaje tko ćušnuo. Potpuno smeten u mrklju mraku, potraži pipajući oko sebe zastore na krevetu, i začuje nekakvo kretanje u sobi i glas Seamusa Finnigana s druge strane:

"Što je to?"

Harryju se učini da su se vrata spavaonice zalupila. Napokon nađe otvor između zastora i odgrne ga, a u isti mah Dean Thomas upali svjetiljku.

Ron je sjedio na svom krevetu sa zastorom odgurnutim na jednu stranu, sav prestravljen.

"Black! Sirius Black! S nožem u ruci!"

"Što?"

"Ovdje je bio. Maločas. Razrezoao mi je zastor! Probudio me!"

"Jesi li siguran, Rone, da nisi to sanjao?"

"Pogledajte zastore! Bio je ovdje, kad vam kažem!"

Svi su se iskobeljali iz kreveta. Harry prvi stigne do vrata, a za njim se i ostali sjure niza stube. Za njima su se otvarala vrata i javljali se pospani glasovi:

"Tko je to vikao?" "Šta to radite?"

Društvena je prostorija bila osvijetljena žarom vatre što se gasila. U praznoj sobi još su ležali razbacani ostaci slavlja.

"Jesi li, Rone, siguran da to nisi sanjao?" "Vidio sam ga, kad ti kažem!" "Kakva je to

halabuka?"

"Profesorica McGonagall nam je rekla da svi moramo na spavanje!"

Došlo je i nekoliko djevojčica niza stube ženske spavaonice navlačeći u hodu kućne kapute i zijevajući. Pojavili su se i neki drugi dječaci.

"Sjajno, nastavljamo slaviti?" ushićeno će Fred Weasley.

"Svi natrag u spavaonice!" reče Percy, koji je dojurio u društvenu prostoriju prikapčajući u hodu značku glavnog prefekta na pidžamu.

"Perce... Sirius Black!" izusti Ron slabašnim glasom. "U našoj spavaonici! S nožem u ruci! Probudio me!"

Svi u društvenoj prostoriji utihnu.

"Koješta!" reče Percy pomalo zbunjeno. "Prejeo si se valjda, Rone... pa te je spopala noćna mora..."

"Ma kad ti kažem..."

"E, sad je zbilja dosta!"

Vratila se i profesorica McGonagall. Zalupila je portretom za sobom i ušla u društvenu prostoriju strijeljajući pogledom sve oko sebe.

"I ja sam oduševljena što su Grvffindori dobili utakmicu, ali je ovo zbilja previše! Percy, ja sam od vas ipak nešto više očekivala!"

"Ja, gospođo profesor, nisam ovo dopustio!" reče joj Percy ogorčeno se nadimljući. "Upravo sam im zapovjedio da se svi vrate u krevete! Moj je brat Ron imao noćnu moru..."

"Nije to bila mora!" prodere se Ron. "Gospođo profesor, kad sam se probudio, nada mnom je stajao Sirius Black, s nožem u ruci!"

Profesorica McGonagall se zagleda u njega.

"Nemojte, Weasley, biti smiješni! Kako se Black mogao provući kroz rupu ispod portreta?"

"To njega pitajte!" reče Ron upirući drhtavim prstom u poledinu slike Sir Cadogana. "Pitajte ga nije li možda vidio..."

Mjerkajući Rona nepovjerljivim pogledom, profesorica McGonagall ponovo odmakne portret i provuče se kroz rupu. Svi su u društvenoj prostoriji napeto osluškivali.

"Sir Cadogan, jeste li maloprije pustili jednoga nepoznatog čovjeka u Gryffindorsku kulu?"

"Svakako, milostiva gospo!" uzvikne Sir Cadogan.

Nastane tajac, i u društvenoj prostoriji i izvan nje.

"Propustili ste ga, dakle?" ponovi profesorica McGonagall. "A... a lozinka?"

"Znao ih je!" ponosno će Sir Cadogan. "Znao je, milostiva, sve lozinke od ovog tjedna! Pročitao mi ih je sa cedulje!"

Profesorica McGonagall ponovo se provuče kroz rupu u zidu i stane pred zgranutu gomilu. Bila je blijeda kao krpa.

"Tko je od vas", zapita drhtavim glasom, "bio toliko nevjerojatno blesav da zapiše sve lozinke od ovog tjedna i onda ih izgubi?"

Zavlada dubok muk koji prekine najtanji od svih mogućih prestravljenih glasića. Dršćući sav, od glave do nogu u mucastim papučama, Neville Longbottom polako dignu ruku uvis.

OSVETOLJUBIVI SNAPE

Te noći nitko nije spavao u Grvffindorskoj kuli. Svi su znali da se dvorac ponovo pretražuje pa su ostali budni u društvenoj prostoriji i čekali da čuju je li Black uhvaćen. Profesorica McGonaga,!! vratila se u zoru da im priopći daje Black opet umaknuo.

Kud su god išli toga dana, zapažali su znake pojačana nadzora. Vidjeli su profesora Flitvicka kako uči ulazna vrata da prepoznaju veliku sliku Siriusa Blacka. Filch je jurcao gore-dolje po hodnicima i zatvarao gipsom sve, od tankih pukotina u zidovima do mišjih rupa. Sir Cadogan dobio je otkaz. Portret su mu opet odnijeli na pusto od-morište na sedmom katu, a Debela

dama vratila se na svoje mjesto. Bila je stručno restaurirana, ali je i dalje bila neobično nervozna, i pristala je vratiti se na posao samo pod uvjetom da joj osiguraju posebnu zaštitu. U tu je svrhu unajmljena skupina otresitih trolova iz sigurnosne službe. Taje odbojna družina patrolirala hodnikom, razgovarala roktavim glasovima i uspoređivala veličinu svojih toljaga. Harry nije mogao a da ne primijeti daje kip jednooke vještice na trećem katu i dalje nečuvan i da joj grba nije zagipsana. Činilo se da su Fred i George imali pravo kad su tvrdili da oni - a sad i Harry, Ron i Hermiona - jedini znaju da se tu krije ulaz u tajni podzemni hodnik.

"Ne misliš li da bi trebalo to prijaviti?" priupita Harry Rona.

"Pa, znamo da on ne dolazi kroz Medičarnicu", reče Ron. "Inače bismo već saznali daje netko provalio u nju."

Harryju je bilo drago što Ron tako misli. Kad bi se zatvorio otvor i na grbi jednooke vještice, on ne bi više nikad mogao otići u Hogs-meade.

Ron se bio preko noći proslavio. Prvi put u životu ostali su učenici iskazivali više pažnje njemu nego Harryju, i bilo je jasno da on u

tome poprilično uživa. Iako je još bio ozbiljno potresen događajima te noći, vrlo je rado pripovijedao svakome tko bi ga pitao što se doista dogodilo, popraćajući svoje kazivanje obiljem pojedinosti.

"... Spavao sam kad sam čuo kako se nešto para, i pomislio sam, znate, da ja to sanjam. A onda sam osjetio jak propuh... pa sam se probudio i vidio da mi je jedna strana zastora na krevetu odgrnuta... a kad sam se okrenuo... ugledao sam ga kako stoji nada mnom... kao kostur, s velikom, masnom kosom... i drži u ruci velik, dugačak nož, od svojih trideset pet centimetara... i gleda me, i ja njega gledam, a onda ja vrisnem i on zbrishe."

"A zašto zapravo?" upitao je Ron Harryja kad je otišla skupinica djevojčica s druge godine koje su saslušale njegovo kazivanje. "Zašto je zbrisao?"

Harry se to isto pitao. Zašto Black nije, kad je vidio da je nabasao na pogrešni krevet, ušutkao Rona i potražio Harryja? Black je prije dvanaest godina pokazao da se ne libi pobiti nedužne ljude, a ovaj put se našao pred pet nenaoružanih dječaka, od kojih su četvorica spavala.

"Valjda je bio svjestan da bi se teško izvukao iz dvorca nakon što si ti digao dreku i probudio ostale", zamišljeno će Harry. "Morao bi sve učenike u školi pobiti da bi se mogao vratiti kroz rupu u zidu... a onda bi se tek suočio s profesorima..."

Neville je bio u općoj nemilosti. Profesorica McGonagall bila je toliko bijesna na njega da mu je zabranila svaki daljnji posjet Hogs-meadeu i izrekla strogu kaznu. Nitko mu više nije smio odati lozinku za ulaz u kulu. Jadni Neville morao je svake večeri čekati pred društvenom prostorijom da naiđe netko s kim će ući unutra. Dotle su ga trolovi iz sigurnosne službe sumnjičavo motrili. Ipak, ni jedna od ovih kazni nije se mogla mjeriti s kaznom kojom gaje kaznila njegova baka. Dva dana nakon Blackove provale u dvorac, poslala je Ne-villeu ono najgore što je učenik u Hogwartsu mogao primiti za doručkom - urlojav.

Tog su jutra sove nagnule u Veliku dvoranu noseći poštu kao i obično, a Neville se zagrcnuo kad je velika kukuvija sletjela na stol pred njega, sa skrletnom omotnicom u kljunu. Harry i Ron, koji su sjedili sučelice njemu, odmah su pogodili daje ta pošiljka urlojav -Ron je prethodne godine bio primio urlojav od majke.

"Bježi radije, Neville!" posavjetovao gaje Ron.

Nevilleu nije trebalo to dva puta reći. Zgrabio je omotnicu i, držeći je pred sobom kao bombu, izjurio iz dvorane dok su mu se Slytherini za svojim stolom grohotom smijali. Čuli su kako je urlojav prasnuo u predvorju - glas Nevilleove bake, pojačan na magičan način sto puta od obične jačine, urlao je nešto o tome kako je Neville osramotio svu obitelj.

Harry je osjećao tako snažnu samilost prema Nevilleu da nije u prvi mah zamijetio da je i on dobio pismo. Hedviga ga je upozorila na njega kljucnuvši ga oštro po zapešću.

"Joj! O... hvala, Hedviga..."

Dok se Hedviga služila Nevilleovim kukuruznim pahuljicama, Harry je rasparao kuvertu. U pisamcu koje je primio stajalo je:

Dragi Hany i Rone,

Kako bi bilo da popijete sa mnom čaj danas popodne oko šest? Doći ću po vas u dvorac. Čekajte me u predvorju jerbo ne smijete sami van.

Pozdravlja vas

Hagrid

"Vjerojatno želi saznati sve o Blacku!" reče Ron.

I tako su u šest sati popodne Harry i Ron izašli iz Grvffindor-ske kule, trkom prošli mimo trolova iz sigurnosne službe i sišli u predvorje.

Hagrid ih je čekao na ulazu.

"Znam, Hagrid!" reče mu Ron. "Sigurno želiš saznati nešto više o onome što se dogodilo u subotu u noći?"

"Već sam ja saznao sve o tome", reče Hagrid, otvori ulazna vrata i povede ih van.

"A, tako", izusti Ron pomalo razočarano.

Kad su ušli u Hagridovu brvnaru, najprije su ugledali Kljunosla-va kako leži na Hagridovu poplunu od raznobojnih krpa. Velika krila držao je čvrsto sklopljena uz tijelo i sladio se velikom porcijom mrtvih afričkih tvorova. Odvrativši pogled od tog neugodnog prizora, Harry opazi golemo, krzveno, smeđe odijelo i groznu, žuto-narančastu kravatu obješene na vratima Hagridova ormara za odjeću.

"Što će ti to, Hagrid?" upita ga Harry.

"Za saslušanje pred Odborom za uklanjanje opasnih stvorenja", odgovori Hagrid. "U petak. Idem s njim u London. Rezervira sam dva mjesta u Moćnom autobusu..."

Harry osjeti ugriz savjesti. Potpuno je smetnuo s uma daje suđenje Kljunoslavu tako skoro, a sudeći po nelagodnom izrazu na Ro-novu licu, zaboravio je na to i Ron. Zaboravili su i na svoje obećanje da će pomoći Hagridu u pripremanju obrane Kljunoslava. Sve je to bila potisnula u njihovim glavama pojava Vatrene munje.

Hagrid im natoči čaj i ponudi ih tanjurom kolačića s grožđicama, ali oni nisu bili tako ljudi da ih kušaju, jer su već dobro poznavali Hagridove kuharske sposobnosti.

"Moram nešto raspraviti s vama dvojicom", reče Hagrid sjedajući između njih neuobičajeno ozbiljno.

"Što to?" upita ga Harry.

"Nešto o Hermioni", odgovori mu Hagrid.

"Što je s njom?" priupita ga Ron.

"U ozbiljnoj je krizi, eto staje. Poslije Božića je često navraćala k meni. Osamljena je. Prvo niste razgovarali s njom zbog Vatrene munje, a sad zato jerbo je njezin mačak..."

"... požderao Šugonju!" Ijutito ubaci Ron.

"Zato jerbo joj se mačak ponio ko što se sve mačke ponašaju", tvrdokorno nastavi Hagrid.

"Višeput je, znate, plakala ovdje kod mene. Trenutno joj zbilja nije lako. Ako mene pitate, mislim da sije natovarila previše briga na vrat, sa svim onim poslovima koje je preuzela na sebe. Ipak je, vidite, našla vremena da mi pomogne oko obrane Kljunoslava... otkrila je neke podatke koji će mi jako dobro doć... reklo bi se da sad imamo zbilja dobre izgleda..."

"I mi smo ti, Hagrid, morali pomoći... oprost... nespretno mu se ispriča Harry.

"Ništa ja vama ne zamjeram!" reče mu Hagrid odbacujući kretnjom ruke Harryjevu ispriku.

"Sam Bog zna da si ti, Harry, imao pune ruke posla, vidio sam da treniraš u svako doba dana i noći... al moram ti reć da sam mislio da ti je više stalo do prijatelja nego do metli i štakora.

Eto, to je sve."

Harry i Ron se u neprilici zgedaju.

"Sva se sirota izbezumila kad je Black tebe, Rone, skoro zaklo. Ona ima zbilja dobro srce, ta

naša Hermiona, a vas dvojica ne razgovarate s njom..."

"Ja bih opet razgovarao, samo kad bi se ona riješila onog svog mačka!" srdito će Ron. "Ali ona ga još uvijek brani! Taj je mačak manijak, a nitko ne smije pred njom ni pisnuti protiv njega!"

"E pa, sad, ljudi su katkad malo blesavi kad je riječ o njihovim kućnim ljubimcima", mudro će Hagrid. Kljunoslav je iza njegovih leđa upravo ispljunuo nekoliko koščica afričkog tvora na Hagridov jastuk.

Do kraja posjeta razgovarali su još o poboljšanim izgledima Grvffindora da osvoje metlobojski pokal. U devet sati Hagrid ih je otpratio opet do dvorca.

Kad su se Harry i Ron vratili u društvenu prostoriju, zatekli su u njoj veliku skupinu učenika naguranu oko oglasne ploče.

"Sljedećeg vikenda ide se opet u Hogsmeade!" reče Ron, koji je istegnuo vrat iznad glava ostalih i pročitao obavijest. "Što veliš na to?" tiho priupita Harryja dok su sjedali za stol.

"E pa, Filch nije ništa poduzeo da zatvori ulaz u podzemni hodnik koji vodi do Medičarnice..."

"još mu tiše odgovori Harry.

"Harry!" šapne mu nečiji glas na desno uho. Harry se trgne i okrene te ugleda Hermionu, koja je sjedila za stolom iza njih. Napravila je bila otvor u zidu od knjiga iza kojeg je bila skrivena.

"Harry, ako opet odeš u Hogsmeade... reći ću profesorici McGonagall za onu mapu!" reče mu Hermiona.

"Čuješ li možda i ti, Harry, nekoga da tu nešto govori?" zareži Ron ne gledajući Hermionu.

"Rone, kako mu možeš dopustiti da ide s tobom? Nakon onoga što je Sirius Black skoro učinio tebi! Ozbiljno vam kažem da ću..."

"Sad bi čak htjela i da Harryja isključe iz škole!" bijesno će Ron. "Zar nisi ove godine već dosta štete napravila?"

Hermiona zausti da mu odgovori, ali se uto Krivonja tiho oglasi i skoči joj u krilo. Hermiona prestrašeno pogleda izraz na Ronovu licu, uzme Krivonju u naručje i odjuri s njim prema ženskim spavaonicama.

"I što onda veliš?" priupita Ron Harryja kao da uopće nije bilo prekida u njihovu razgovoru.

"Ma hajde, prošli put nisi ništa ni vidio. Nisi još ni kod Zonka bio!"

Harry pogleda oko sebe da se uvjeri da ih Hermiona ne može više čuti.

"Dobro!" odgovori. "Ali ovaj put ću ponijeti sa sobom čarobni plašt nevidljivosti."

U subotu ujutro Harry je ubacio u torbu čarobni plašt nevidljivosti, strpao Mapu za hranje u džep i pošao s ostalima na doručak. Hermiona je neprestance bacala sumnjičave poglede na njega za stolom, ali se on klonio njenih pogleda i potrudio da ga ona vidi kako se vraća uz mramorne stube u predvorju dok su svi ostali odlazili do izlaznih vrata.

"Bok!" pozdravio je Harry Rona. "Vidimo se kad se vratiš."

Ron se naceri i namigne mu.

Harry pohita do trećeg kata i izvadi u hodu Mapu za hranje iz džepa. Cučnuvši iza jednooke vještice, izravna mapu. Na njoj se jedna točkica kretala prema njemu. Harry je bolje promotri. Do nje je pisalo sićušnim slovima "NevilleLongbottom".

Harry brže-bolje izvadi čarobni štapić, prošapće "Dissendium!" i gurne torbu kroz rupu u kipu, ali prije nego što se stigao i sam provući kroz nju, pojavi se iza ugla Neville.

"Harry! Zaboravio sam da ni ti ne ideš u Hogsmeade!"

"Zdravo, Neville!" pozdravi ga Harry odmičući se brže od kipa i spremajući mapu opet u džep. "A što ćeš ti?"

"Ništa", slegne Neville ramenima. "Jesi li možda za jednu partiju eksplozivnog puc-puca?"

"Pa, ovaj... nisam trenutno... pošao sam baš u knjižnicu da napišem onu zadaću o vampirima za Lupina..."

"Idem i ja s tobom!" veselo će Neville. "Nisam je ni ja još napisao!"

"Pa, ovaj... čekaj malo... ah, pa da, zaboravio sam da sam je sinoć napisao!"

"Sjajno, bar mi možeš pomoći!" reče mu Neville s tjeskobnim izrazom na okruglom licu. "Ja uopće ne razumijem ono o češnjaku... moraju li ga oni pojesti ili..."

Neville ušuti otvorenih usta gledajući preko Harrvjeva ramena.

Ugledao je Snapea. Neville hitro ustukne za Harrvja.

"A što vas dvojica tu radite?" upita ih Snape zastajući i gledajući jednoga pa drugoga.

"Neobično mjesto za sastanak..."

Harry se ozbiljno uznemiri gledajući Snapea kako svojim crnim očima prelazi s jednog kraja hodnika na drugi, pa na jednooku vješticu.

"Nismo se mi... ovdje sastali", reče Harry. "Samo smo se... sreli."

"Stvarno?" uzvikne Snape. "Vi, Potter, imate običaj da se pojavljujete na neočekivanim mjestima, a malokad ste na njima sasvim slučajno... Predlažem vam obojici da se vratite u Grvffindorsku kulu, gdje vam je i mjesto."

Harry i Neville udalje se bez riječi. Kad su zamicali za ugao, Harry se obazre i vidje Snapea kako rukom pipa glavu jednookoj vještici i pomno je promatra.

Harry je uspio otresti se Nevillea pred Debelom damom rekavši mu kako glasi lozinka, a onda ustvrdi daje u knjižnici zaboravio zadaću o vampirima i odjuri natrag. Čim se opet izgubio iz vida trolo-vima iz sigurnosne službe, izvadi iz džepa mapu i prinese je očima.

Činilo se da na trećem katu nema ni žive duše. Pomno prouči mapu i odahne kad utvrdi daje točkica označena imenom "Severus Snape" opet u svojoj sobi.

Odjuri natrag do jednooke vještice, otvori joj grbu, provuče se kroz rupu i otklizi do svoje torbe na dnu kamenog tobogana. Izbriše oznake na Mapi za haranje i odjuri dalje.

Potpuno sakriven u čarobnom plastu nevidljivosti, Harry je izašao pred Medičamicom na sunce i gurnuo Rona u leđa.

"Ja sam", promrmlja.

"Pa, gdje si dosad?" prosikće Ron.

"Snape me zadržao..."

Krenu obojica Glavnom ulicom.

"Gdje si sad?" šaptao je svakog časa Ron krajičkom usana. "Još si tu? Ovo je zbilja čudan osjećaj..."

Svratili su zajedno u poštu. Ron se tobože raspitivao koliko bi stajala otprema pošiljke sovom u Egipat, a Harry je dotle dobro razgledao prostoriju. Sove, njih najmanje tri stotine, sjedile su na prečkama i tiho hukale, od velike ušare pa sve do malih ćukova ("Samo za lokalnu dostavu"), koji su bili toliko sitni da bi stali Harrvju u šaku.

Zatim su navratili k Zonku, gdje je bilo toliko učenika da je Harry morao dobro paziti da nikog ne nagazi i izazove paniku. Bilo je tu stvarčica i predmeta za psine koji bi ispunili i najfantastičnije snove Freda i Georgea. Harry je šaptom izdavao Ronu naloge i pružao mu novčiće ispod plašta. Kad su otišli od Zonka, novčarke su im bile znatno lakše nego kad su bili došli, ali su im zato džepovi bili prepuni smrdobombica, štuc-bombona, sapuna od žabljih jaja i čajnih šalica koje grizu čovjeka za nos.

Vrijeme je bilo lijepo i pirkao je povjetarac pa nisu ni imali volje da gdjegod sjednu. Tako su prošli pokraj Tri metle i uspjeli se uz obronak do Vrištave daščare, gdje ima najviše duhova u Velikoj Britaniji. Taj je lokal stajao malo po strani od sela i čak je i upol bijela dana djelovao pomalo jezovito, sa svojim zakovanim prozorima i vlažnim vrtom zaraslim u korov.

"Čak i duhovi iz Hogwarta zaziru od ovog mjesta", reče Ron dok su stajali naslonjeni na ogradu i promatrali daščaru. "Pitao sam Skoro Bezglavog Nicka... on mi je tvrdio da ovdje prebiva vrlo opasna banda. Nitko ne može unutra. Fred i George su, naravno, pokušali, ali su svi ulazi zatvoreni i zapečaćeni..."

Harryju je bilo vruće od penjanja i baš je pomislio da skinje plašt na nekoliko minuta kadli odnekud izbliza začuju glasove. Neki su se ljudi penjali prema kući s druge strane brijege. Malo zatim pojavi se Malfoy, a odmah za njim i Crabbe i Goyle. Malfoy je upravo nešto govorio:

"... očekujem svaki čas da mi otac sovom pošalje poruku. Morao je na saslušanje da ih izvijesti o mojoj ruci... o tome kako se već tri mjeseca ne mogu služiti njome..."

Crabbe i Goyle se zasmijulje.

"Baš bih volio čuti onog velikog, kosmatog idiota kako se brani... 'On vam uopće nije opasan, kad vam velim... taj je hipogrif već praktički mrtav...'"

Malfoy iznenada spazi Rona. Blijedo mu se lice razvuče u zloban cerek.

"A što ti, Weasley, tu radiš?"

Malfoy pogleda oronulu kuću iza Rona.

"Ti bi valjda volio ovdje stanovati, je li? Sanjaš o tome da imaš svoju sobu? Čuo sam da ti sva familija spava u jednoj sobi... je li to istina?"

Harry uhvati odostraga Rona za pelerinu da ne skoči na Malfova.

"Preпусти ga samo meni", šapne Ronu na uho.

Bila je to više nego dobra prilika koju nije smio propustiti. Harry tiho obiđe Malfova, Crabbea i Goylea i zagrabi punu šaku blata sa staze.

"Upravo smo razgovarali o tvom prijatelju Hagridu", reče Malfov Ronu. "Što li on sad govori pred Odborom za uklanjanje opasnih stvorenja? Što misliš, hoće li se rasplakati kad njegovu hi-pogrifu odsijeku..."

Pljus!

Malfovu se glava zaniжела naprijed kad gaje odostraga pogodilo blato. Niz srebrnastoplavu kosu odjednom poteče kal.

"Što je ovo?..."

Ron se morao uhvatiti za ogradu da ne padne od smijeha. Malfov, Crabbe i Goyle glupo su se obrnuli na mjestu buljeći tupo oko sebe. Malfov je brisao kosu.

"Što je ovo? Tko je ovo učinio?"

"Ovdje zbilja sve vrvi od duhova, zar ne?" reče Ron kao da govori o vremenskim prilikama.

Crabbe i Goyle bili su uplašeni. Njihove nabrekle mišice nisu mogle ništa duhovima. Malfoy je bjesomučno zurio oko sebe u pusti krajolik.

Harry se odšulja stazom do blatne mlake iz koje se širio smrad zelenog mulja.

Pljus!

Ovaj put su Crabbe i Goyle dobili svoju porciju. Goyle je bijesno skakutao na mjestu pokušavajući ukloniti blato sa svojih sitnih, tupih očiju.

"To je eno odande doletjelo!" reče Malfoy otirući lice i buljeći u jednu točku na oko dva metra lijevo od Harryja.

Crabbe je pošao nasumce naprijed ispruženih dugih ruku kao zombi. Harry mu je izmicao, dohvatio sa zemlje batinu i opalio njome Crabbea po leđima. Harry se presamitio od bezglasnog smijeha

gledajući Crabbea kako izvodi neku vrstu piruete ne bi li ustanovio tko ga je to odalamio. Kako je Ron bio jedina osoba koju je vidio pred sobom, krenuo je na njega, ali mu je Harry podmetnuo nogu. Crabbe se spotakne i... svojom nožurdom ravnog tabana zahvati porub Harryjeva plašta. Harry osjeti kako gaje nešto povuklo nadolje, a onda i kako mu plašt pada s lica.

Malfov je časkom buljio u njega.

"Uuuh!" prodere se upirući prstom u Harryjevu glavu, a onda podvije rep i pobjegne glavom bez obzira nizbrdo, a Crabbe i Goyle za njim.

Harry navuče plašt opet na glavu, ali nije više mogao spasiti stvar.

"Harry!" reče mu Ron i pođe nasumce prema njemu zdvojno gledajući ono mjesto gdje je Harry nestao. "Bježi što prije odavde! Ako te Malfov prijavi... najbolje će biti da se što prije vratiš u dvorac, požuri..."

"Do viđenja", dobaci mu Harry i bez riječi potrči stazom nizbrdo do Hogsmeadea.

Je li Malfov povjerovao svojim očima? Hoće li itko povjerovati Malfov? Nitko nije znao za čarobni plašt nevidljivosti - nitko osim Dumbledorea. Harryju se skvrči želudac - Dumbledore će točno znati što se dogodilo ako Malfov ikom išta kaže...

Trkom se vrati u Medičamicu i siđe niza stube u podrum, prođe kamenim podom i kroz vrata u podu... svuče plašt, stavi ga pod pazuhu i potrči podzemnim hodnikom što ga noge nose... Malfov će ipak prije njega stići... koliko će mu vremena trebati da nađe kojeg profesora? Teško dišući i osjećajući bol u slabinama, Harry nije usporio trk sve dok nije stigao do kamenog tobogana. Morat će ovdje ostaviti plašt, jer bi ga plašt inače odao ako ga Malfov otkuca kojem profesoru. Sakrije ga u mračni zakutak, a onda se počne penjati što je brže mogao. Znojne su mu ruke klizile niz kamen. Dovukao se do unutrašnjosti vještice grbe, kucnuo štapićem po njoj, promolio glavu iz nje i izvukao se van. Grba se za njim opet zatvorila, a baš kad je izašao iza kipa, začuo je kako se približavaju nečiji žurni koraci.

Bijaše to Snape. Približio se Harryju hitrim korakom lepršajući pelerinom oko sebe, a onda stane pred njim.

"Tako, dakle!" reče.

Na licu mu se ogledao suzdržani trijumf. Harry se pravio nevješt, potpuno svjestan znojna lica i blatnih ruku, koje brže-bolje strpa u džep.

"Hodite, Potter, za mnom!" reče mu Snape.

Harry pođe za njim niza stube nastojeći u hodu obrisati ruke o unutarnju stranu pelerine a da Snape to ne primijeti. Sišli su niza stube u bivšu tamnicu, a onda ušli u Snapeovu sobu.

Harry je do tada bio samo jedanput u toj sobi, a i tada je bio u veliku škripcu. Snape je odonda pribavio još nekoliko odvratnih sluzavih stvorenja u staklenkama što su stajale na policama iza njegova pisaćeg stola cakleći se na svjetlu od vatre i pojačavajući prijeteći dojam.

"Sjedite!" reče mu Snape.

Harry sjedne, a Snape ostane stajati.

"Gospodin Malfoy posjetio me maloprije i ispričao mi, Potter, neobičnu priču", nastavi Snape.

Harry je šutio.

"Kaže daje bio gore, kod Vrištave daščare, i daje tamo nabasao na Weasleyja... koji je navodno bio sam."

Harry je i dalje šutio.

"Gospodin Malfoy tvrdi daje stajao i razgovarao s Weasleyjem kad gaje netko punom šakom blata pogodio odostraga u glavu. Što mislite, kako se to moglo dogoditi?"

Harry je hinio iznenađenje. "Ne znam, gospodine profesore."

Snape je prodorno zurio u Harryjeve oči. Bilo je to Harryju baš kao da netremice pilji u oči hipogrifu. Svim se silama trudio da ne žmirne.

"A onda je gospodin Malfoy ugledao neobičnu prikazu. Zna li možda, Potter, što je to bilo?"

"Ne znam", odgovori Harry nedužno hineći radoznalost. "Bila je to, Potter, vaša glava, koja je lebdjela u zraku." Nastane duga šutnja.

"Možda bi najbolje bilo da se obrati Madame Pomfrey", napokon će Harry. "Ako mu se priviđaju takve stvari..."

"A što je to, Potter, vaša glava radila u Hogsmeadeu?" potiho će Snape. "Vaša se glava ne smije pojaviti u Hogsmeadeu. Ni jednom dijelu vašeg tijela nije dopušteno da se pojavi u Hogsmeadeu."

"Znam", reče Harry nastojeći da mu se na licu ne vidi ni osjećaj krivnje ni straha. "Rekao bih da Malfoy ima haluci..."

"Nema Malfoy halucinacije", zareži Snape pa se sagne i podupre rukama o priručja Harrvjeve stolice, te se unese Harrvju u lice. "Ako je vaša glava bila u Hogsmeadeu, onda vam je bilo i čitavo tijelo."

"Ja sam u to vrijeme bio u Grvffindorskoj kuli", ustvrđi Harry. "Kao što ste mi vi..."

"A može li tko potvrditi te vaše riječi?"

Harry je šutio. Snapeove se tanke usne iskrive u grozan smiješak.

"Tako, dakle", produži on i uspravi se. "Svi se, od ministra magije nadalje, trude da zaštite slavnog Harrvja Pottera od Siriusa Bla-cka. Ali slavni Harry Potter priznaje samo svoje zakone. Neka se obični ljudi brinu za njegovu sigurnost! Slavni Harry Potter odlazi kamo hoće ne misleći uopće na posljedice."

Harry je i dalje šutio. Snape je pokušavao izvući od njega istinu. Ali on neće ništa priznati. Snape nema dokaza za svoje tvrdnje... bar zasad.

"Kako ste vi, Potter, samo slični svom ocu!" iznenada će Snape sijejavajući očima. "I on je bio nabusit preko svake mjere. Mislio je da je zbog ono malo talenta što gaje pokazivao na metlobojskom terenu za glavu viši od nas ostalih. Šepirio se okolo sa svojim prijateljima i obožavateljima... među vama dvojicom postoji nevjerovatna, jezovita sličnost."

"Nije se moj otacšepirio", reče Harry prije nego što se uspio svladati. "A ni ja se ne šepirim."

"Ni vaš otac nije mnogo držao do propisa", produži Snape iskorištavajući svoju prednost. Suhonjavo mu lice bilo puno zlobe. "Propisi su vrijedili samo za obične smrtnike, a ne i za osvajače me-tlobojskog pokala. Bio je toliko nadut..."

"Zavežite!"

Harry iznenada skoči na noge. Obuzeo gaje bijes kakav nije osjetio od one posljednje večeri u Kalininu prilazu. Nije se obazirao na to što se Snape sav ukočio i što su mu crne oči opasno sijevnule.

"Što ste mi to vi, Potter, rekli?"

"Rekao sam vam da ne govorite ništa o mom ocu!" prodere se Harry. "Ja znam istinu, jasno? On je vama spasio život! Dumbledore mijе to rekao! Vi sad uopće ne biste ovdje bili da nije bilo mog oca!"

Snapeovo žučkasto lice poprimilo je boju kiselog mlijeka.

"A je li vam ravnatelj rekao u kakvim mijе okolnostima vaš otac spasio život?" prošapće. "Ili je možda smatrao da su te pojedinosti odviše neugodne za osjetljive uši predragog Pottera?"

Harry se ugrize za usnu. On nije znao što se uistinu dogodilo, ali nije htio to priznati. Ipak, čini se daje Snape naslutio pravu istinu.

"Ne bih volio kad biste vi, Potter, otišli odavde s pogrešnom predodžbom o svom ocu", reče, a lice mu se iskrivi od grozne grimase. "Da niste možda mislili da je to bio nekakav slavni junački čin? Dopustite mi onda da vas ispravim - vaš neporočni otac i njegovi prijatelji smislili su vrlo zabavnu šalu na moj račun, koja bi završila mojom smrću da se vaš otac nije u posljednji čas uplašio. U onome što je on učinio nije bilo ni tračka junaštva. Spasio je svoju kožu kao i moju. Da im je šala uspjela, on bi bio isključen iz škole u Hog-\vartsu."

Snape obnaži svoje nejednake, žučkaste zube.

"Ispraznite, Potter, sve džepove!" iznenada prosikće.

Harry se nije ni pomaknuo. U ušima mu je zaglušno damaralo.

"Ispraznite odmah sve džepove, inače idemo ravno k ravnatelju. Izvrnite ih, Potter!"

Sleđen od straha, Harry polako izvuče iz džepova vrećicu s predmetima za psine kupljene kod Zonka i Mapu za hranje.

Snape dohvati Zonkovu vrećicu.

"To mijе sve dao Ron", reče Harry ufajući se da će dobiti priliku da upozori Rona na opasnost prije nego što Snape porazgovara s njim. "On mijе... prošli put donio sve to iz Hogsmeadea..."

"Ma nemojte? I vi sve to odonda nosite u džepu? Zbilja ganutljivo... a što je ovo?"

Snape je uzeo u ruke mapu. Harry se svim silama trudio da zadrži miran izraz.
"Običan komad pergamenta", slegne ramenima.
Snape okrene pergament u rukama ne odvajajući očiju od Harryja
"Onda vam zapravo i ne treba taj stari komad pergamenta?" priupita ga. "Kako bi bilo da ga ja jednostavno... uništim?"
I pruži ruku prema vatri.
"Nemojte!" brže će Harry.
"A, tako!" opet će Snape uzdrhtalih nosnica. "Da nije možda i to dragocjeni dar od gospodina Weasleyja? Ili da nije... nešto drugo? Možda pismo pisano nevidljivom tintom? Ili... upute kako doći do Hogsmeadea a da se ne prođe pored dementora?"
Harry žmirne. Snape sijevne očima.
"Da vidimo, da vidimo..." promrmlja, izvadi iz džepa čarobni štapić i izravna mapu na pisaćem stolu. "Ođaj mi svoju tajnu!" reče i dodirne štapićem pergament.
Ništa se ne dogodi. Harry stisne šake ne bi li mu se prestale tresti.
"Pokaži se!" opet će Snape oštro kuckajući štapićem po mapi.
Na njoj se ništa ne pojavi. Harry je duboko disao ne bi li se umirio.
"Profesor Severus Snape, profesor ove škole, zapovijeda ti da mu odaš informaciju koju kriješ!" reče Snape i lupne štapićem po mapi.
Na glatkoj površini mape pojave se riječi kao da ih ispisuje nečija nevidljiva ruka:
"G. Lunac pozdravlja profesora Snapea i moli ga da ne zabađa svoj abnormalno dugi nos u tuđe poslove!"
Snape se sledi. Harry je zurio, zgranut, u ispisanu poruku. Ali mapa nije na tome ostala. Ispod poruke se pojave nove riječi:
"G. Parožak slaže se s g. Luncem i želi samo nadodati da je profesor Snape jedna odvratna tipčina."
Bilo bi to smiješno da situacija nije bila tako ozbiljna. Uslijedile su još i druge riječi...
"G. Tihotap želi iskazati svoju zapanjenost kako je takav idiot uopće mogao postati profesor."
Harry, sav prestravljen, zažmiri. Kad je ponovo otvorio oči, na mapi je bila ispisan a posljednja poruka.
"G. Crvorep želi profesoru Snapeu dobar dan i preporučuje tom Iji-gavcu da opere kosu."
Harry je samo čekao da padne udarac.
"Tako, dakle..." tiho će Snape. "Sad ćemo odmah istražiti tu stvar..."
Pa priđe vatri, zagrabi šakom nekakav sjajan prašak iz staklenke na okviru kamina i baci ga u oganj.
"Lupin!" obrati se vatri. "Htio bih porazgovarati s vama!"
Harryje zaprepašteno zurio u vatru. U njoj se pojavi jedna velika prilika munjevito se vrteći. Nakon nekoliko sekunda iskobelja se iz vatre profesor Lupin otesajući pepeo sa svoje ofucane pelerine.
"Zvali ste me, Severuse?" blago priupita kolegu.
"Svakako", odgovori Snape vraćajući se do pisaćeg stola lica iskrivljena od bijesa. "Upravo sam od Pottera zatražio da isprazni džepove. I evo što mu je bilo u džepu."
Pa pokaže na pergament na kojem su se još caklile riječi gospode Lunca, Crvorepa, Tihotapa i Paroška. Na Lupinovu se licu pojavi čudan, zatvoren izraz.
"Pa?" upita ga Snape.
Lupin je i dalje zurio u mapu. Harry je stekao dojam da Lupin grozničavo razmišlja.
"Pa?" ponovi Snape. "Ovaj je pergament očito pun crne magije. A to ipak, Lupin, spada u vaš djelokrug. Što mislite, kako je Potter došao do tako nečega?"
Lupin digne pogled i samo zirme na Harryja upozoravajući ga neka mu ne upada u riječ.
"Pun crne magije?" blago ponovi. "Stvarno, Severuse, tako mislite? Meni se pak čini daje to

običan komad pergamenta koji vrijeđa svakoga tko ga pokuša pročitati. Djetinjasto, ali neće biti da je opasno! Ja bih rekao da je Harry to kupio u nekoj prodavaonici predmeta za psine..." "Je li?" izusti Snape. Čeljust mu se ukočila od gnjeva. "Vi mislite da su mu u takvom dućanu mogli prodati tako nešto? Ne mislite da je on to možda dobio izravno od samih proizvođača?" Harryju nije bilo jasno o čemu to Snape govori. A nije očito ni Lupinu.

"Mislite na gospodina Crvorepa ili nekog drugog od njih?" reče Lupin. "Harry, poznajete li vi koga od njih?"

"Ne poznajem", brzo odgovori Harry.

"Vidite li, Severuse?" reče Lupin obraćajući se iznova Snapeu. "Ja bih rekao daje to kupljeno kod Zonka..."

Baš u taj čas upadne bez daha u sobu Ron i zaustavi se pred samim Snapeovim pisaćim stolom. Držao se rukom za prsa i nastojao što prije nešto kazati.

"Ja sam... ono... dao... Harryju", jedva protisne. "Kupio... sam... to... davno... kod... Zonka..."

"Eto vidite!" reče Lupin i pljesne rukama gledajući veselo oko sebe. "Čini mi se da smo sad sve izveli načistac! Severuse, ja bih ovo uzeo sa sobom, mogu li?" I smota mapu i spremi je u njedra. "Harry, Rone, hodite sa mnom, moram načas porazgovarati s vama o onom sastavku o vampirima. Oprostite, Severuse!"

Kad su izlazili iz Snapeove sobe, Harry se nije usuđivao pogledati Snapea. On, Ron i Lupin nisu progovorili ni riječi sve dok nisu stigli u predvorje. Tada se Harry obrati Lupinu:

"Gospodine profesore, ja..."

"Ne želim slušati nikakva objašnjenja", presiječe ga Lupin u riječi. Obazrevši se po praznom predvorju, snizi glas: "Ja slučajno znam da je gospodin Filch prije više godina zaplijenio ovu mapu. Da, ja znam da je to mapa", produži pred zapanjenim Harryjem i Ronom. "Ne zanima me kako si ti došao do nje. Ipak se ne mogu načuditi da je nisi predao, pogotovo nakon onoga što se dogodilo kad je jedan učenik izgubio važne informacije o dvorcu. I neću ti, Harry, vratiti mapu."

Harry je to i očekivao. Bio je toliko željan daljnjih objašnjenja da nije ni riječi prigovorio.

"A zašto je Snape mislio da sam ja mapu dobio od samih proizvođača?"

"Zato..." neodlučno će Lupin. "Zato što bi te ti proizvođači mogli namamiti da izađeš iz škole. Njima bi to bilo strašno zabavno."

"Apoznajete li ih vi?" upita ga Harry, na koga su profesorove riječi ostavile snažan dojam.

"Upoznali smo se", kratko odgovori Lupin gledajući Harryja ozbiljnije nego ikad. "I ne očekujem od mene, Harry, da te ikad više ovako izvlačim iz neprilika. Ne mogu te ja prisiliti da ozbiljno shvatiš Siriusa Blacka, ali mislio sam da će ono što si čuo kad su ti se de-mentori približili više djelovati na tebe. Tvoji su roditelji, Harry, žrtvovali svoje živote da ti ostaneš živ. Slabo si im se odužio stavljajući njihovu žrtvu na kocku radi vrećice magičnih predmeta za psine."

I Lupin ode dalje. Harry se osjećao gore nego što se osjećao i u jednom trenutku u Snapeovoj sobi. Polako se s Ronom uspne uz mramorne stube. Dok su prolazili pokraj jednooke vještice, Harry

se sjeti čarobnog plašta nevidljivosti, koji je još ležao ondje unutra, ali se nije usuđivao otići po njega.

"Ja sam svemu tomu kriv", nenadano će Ron. "Ja sam te nagovorio da pođeš u Hogsmeade. Lupin ima pravo, bilo je to glupo, nismo to smjeli učiniti..."

Ušuti. Došli su do hodnika kojim su patrolirali trolovi iz službe osiguranja, a u susret im je dolazila Hermiona. Harryju je bio dovoljan jedan pogled na njeno lice pa da shvati da je ona već čula što se dogodilo. Srce mu siđe u pete - da nije već sve ispričala profesorici McGonagall? Ona zastane pred njima, a Ron joj osorno dobaci:

"Došla si uživati u svojoj zloradosti? Ili da nas nisi možda prijavila?"

"Nisam", odgovori mu Hermiona. Držala je u rukama pismo a usne su joj drhtale. "Samo sam

misllila da vam moram javiti... Hagrid je izgubio parnicu i Kljunoslav će biti smaknut."

METLOBOJSKO FINALE

"Evo... ovo mi je poslao", reče Hermiona pružajući Harryju pismo.

Harry ga uzme. Pergament je bio vlažan a tinta mjestimice toliko razmazana mrljama od suza daje bilo teško čitati.

Draga Hermiona!

Nismo uspjeli. Dopušteno mi je da ga odvedem nazad u Hog-warts. Datum pogubljenja bit će naknadno određen.

Kljunac uživa u Londonu.

Nikad neću zaboraviti koliko si nam pomagala.

Hagrid

"Ne smiju to učiniti", reče Harry. "Ne smiju. Kljunoslav nije opasan."

"Malfojev je otac natjerao Odbor da tako postupi", reče Hermiona otirući oči. "Znate kakav je on. A oni su svi skupa oronule stare budale koje je on uspio zaplašiti. Ipak, uložićemo žalbu, to se uvijek može. Samo što ja ne vidim nikakve nade... ništa se time neće promijeniti."

"Hoće, hoće", odlučno će Ron. "Ovaj put nećeš ti, Hermiona, morati sama sve učiniti. Ja ću ti pomoći."

"Ah, Rone!"

Hermiona se obisne Ronu oko vrata i sva klone. Ron se skameni i nespretno je počne gladiti po tjemenu. Napokon se ona odvoji od njega.

"Rone, menije zbilja žao zbog Šugonje..." zajeca ona.

"Ma... dobro... bio je ionako već star", reče Ron. Reklo bi se da je silno odahnuo kad gaje ispustila iz zagrljaja. "A nije mi više bio ni od velike koristi. Tko zna, možda će mi mama i tata sada kupiti sovu."

Zbog strogih mjera opreza poduzetih nakon što je Black po drugi put upao u dvorac, Harry, Ron i Hermiona nisu više mogli navečer obilaziti Hagrida. Još su jedino na predavanjima iz Skrbi za magična stvorenja mogli s njim porazgovarati.

Reklo bi se daje on još šokiran izrečenom presudom.

"Svemu sam si tome sam kriv. Ko da sam omutavio. Svi su oni sjedili tamo u onim svojim crnim togama, a meni su fort ispadale iz ruku moje bilješke i nisam se mogo sjetiti svih onih podataka koje si mi ti, Hermiona, iskopala. A onda se još digo Lucius Malfoy i reko svoje, i Odbor je napravio sve što im je on kazo..."

"Ali još postoji žalba!" odrješito će Ron. "Nemoj se još predavati, mi već radimo na žalbi!"

Vraćali su se u dvorac s ostalim učenicima. Vidjeli su pred sobom Malfova kako hoda s Crabbeom i Goyleom, neprestance se osvrće i podrugljivo kesi.

"Ne vrijedi nam to ništa, Rone", tužno će Hagrid kad su stigli do ulaznih stuba. "Lucius Malfoy drži Odbor u šahu. Ja ću se samo pobrinut da Kljuncu do samog kraja ništa ne fali. To mu ipak dugujem..."

Hagrid se okrene i, pokrivši lice rupčićem, pohita natrag do svoje brvnare.

"Gle ga kako cmizdri!"

Malfoy, Crabbe i Goyle stajali su na samom ulazu u dvorac i sve to čuli.

"Jeste li ikad vidjeli takvu šaku jada?" reče Malfoy. "I to bi nam trebao biti nastavnik!"

Harry i Ron bijesno krenu na Malfova, ali ih pretekne Hermiona i -pljus!

Čušnula je Malfoya svom snagom. Malfoy zaglavinja. Harry, Ron, Crabbe i Goyle stajali su osupnuti kad ona po drugi put zamahne rukom.

"Da se nisi nikad više usudio Hagrida nazivati šakom jada... ni-štarijo jedna... gnjusu jedan..."

"Hermiona!" izusti Ron slabim glasom i pokušaje uhvatiti za ruku kojom je zamahnula.

"Pusti me, Rone!"

Hermiona izvadi čarobni štapić. Malfov ustukne pred njom. Crab-be i Goyle su, potpuno smeteni, pogledima tražili od njega naloge.

"Idemo!" promrmlja Malfov i sva trojica začas nestanu u hodniku što je vodio u bivšu tamnicu.

"Hermiona!" opet će Ron zgranutim i zadivljenim glasom.

"Harry, pazi samo da ga nadmašiš u metlobojskom finalu!" izusti Hermiona prodornim glasom. "Pazi samo da ne zatajiš, jer ja ne bih mogla podnijeti da Slvtherini dobiju tu utakmicu!"

"Zakasnit ćemo na Čarolije", reče Ron svejednako buljeći u Hermionu. "Moramo se požuriti." Pohitaju uz kamene stube do predavaonice profesora Flitwicka.

"Kasnite, dečki!" prijekorno će profesor Flitwick kad Harry otvori vrata. "Upadajte samo što brže i izvadite štapiće, jer danas vježbamo čarolije za razvedravanje. Već smo se razvrstali po parovima..."

Harry i Ron pohitaju do klupe u dnu dvorane i otvore torbe. Ron pogleda preko ramena.

"A gdje je Hermiona?"

I Harry se obazre. Hermiona nije ušla za njima u predavaonicu, iako je Harry pouzdano znao da je stajala uz njega kad je otvorio vrata.

"To je zbilja čudno", reče Harry zureći u Rona. "Možda je... možda je otišla u zahod ili tako nešto?"

Ali Hermiona se nije pojavila do samog kraja sata.

"I njoj bi dobro došla koja čarolija za razvedravanje", pripomene Ron kad su nakon predavanja krenuli na ručak. Svi su se široko osmjehnuli jer su nakon čarolija za razvedravanje bili dobro raspoloženi.

Hermiona nije ni na ručak došla. Kad su već smazali pitu od jabuka, popustilo je bilo djelovanje čarolija za razvedravanje pa su se Harry i Ron pomalo već i zabrinuli.

"Ne misliš valjda da joj je Malfov nešto napravio?" izusti Ron tjeskobnim glasom kad su pohitali uza stube do Grvffindorske kule.

Prošli su mimo trolova iz sigurnosne službe, rekli Debeloj dami lozinku ("Vjetrogonja") i provukli se kroz rupu ispod portreta u društvenu prostoriju.

Hermiona je sjedila za jednim stolom i čvrsto spavala glave naslonjene na otvorenu knjigu iz Aritmancije. Sjeli su uz nju svaki s jedne strane, a Harry je prodrma.

"Š-što je?" izusti Hermiona prenuvši se iza sna. Gledala je une-zvijereno oko sebe. "Je li vrijeme da krenemo? Š-što je sad na redu?"

"Proricanje sudbine, ali tek za dvadeset minuta", odgovori joj Harry. "Hermiona, zašto nisi ostala na Čarolijama?"

"Što? O, ne!" propišti Hermiona. "Zaboravila sam potpuno na Čarolije!"

"Kako si to mogla zaboraviti?" reče joj Harry. "Bila si s nama pred samim vratima predavaonice!"

"To mi zbilja nije jasno!" protuži Hermiona. "Je li se profesor Flitwick naljutio? Ma sve je to zbog onog Malfova, stalno sam na njega mislila i sve drugo smetnula s uma!"

"Znaš šta, Hermiona!" reče joj Ron gledajući knjižurinu iz Aritmancije koja joj je poslužila kao jastuk. "Rekao bih daje tebi pukao film. Previše si obaveza preuzela."

"Ne, nisam!" odvrati Hermiona uklanjajući kosu s očiju i zdvoj-no tražeći pogledom torbu oko sebe. "Samo sam jednu pogrešku učinila, ništa više! Najbolje da se odmah ispričam profesoru Flitwi-cku... Vidimo se na Proricanju!"

Pridružila im se opet nakon dvadesetak minuta na dnu Ijestava što su vodile do predavaonice profesorice Trelawney. Djelovala je potpuno izmučeno.

"Ma ne ide mi u glavu kako sam mogla propustiti čarolije za razvedravanje! Kladila bih se da ćemo ih imati i na ispitu. Profesor Flit-wick dao mi je tako nešto na znanje."

Zajedno su se popeli uz ljestve u mračnu, zagušljivu prostoriju u kuli. Na svakom je stoliću svijetlila kristalna kugla puna bisernobijele izmaglice. Harry, Ron i Hermiona sjednu zajedno za klimav stolić.

"Mislio sam da ćemo kristalne kugle imati tek u sljedećem tromjesečju", šapne Ron bacajući oprezan pogled prema profesoricu Trelawney da ga ne bi čula.

"Nemoj samo ništa prigovarati, jer ovo znači da smo završili s gatanjem iz dlana", uzvratu mu Harry također šaptom. "Menije već dojadilo gledati kako bi se ona lecnula kad god bi mi pogledala u dlan."

"Želim vam svima dobar dan!" dopre poznati, mutni glas, a iz sjene, kao i obično, na dramatski način, izađe profesorica Trelawney. Parvati i Lavender zadržu od radosna uzbuđenja, lica obasjanih mliječnim sjajem kristalne kugle. "Odlučila sam da se pozabavimo kristalnom kuglom nešto ranije nego što sam bila planirala", nastavi profesorica Trelawney sjedajući u naslonjač okrenuta leđima vatri i gledajući oko sebe. "Suđenice su me izvijestile da će se na vašem ispitu u lipnju sve vrtjeti oko kugle, pa mi je stalo do toga da dotle prikupite dovoljno prakse."

Hermiona puhne na nos.

"Ma, zbilja... 'Suđenice su je izvijestile'... A tko određuje što će biti na ispitu? Ona! Kakvo nevjerovatno proročanstvo!" reče ona ne trudeći se uopće govoriti tiho.

Bilo je teško ustanoviti je li ih profesorica Trelawney čula, jer joj je lice bilo u sjeni. Nastavi, međutim, predavati kao da nije ništa čula.

"Gledanje u kristalnu kuglu posebno je rafinirano umijeće", nastavi snenim glasom. "Ne očekujem da će itko od vas što vidjeti kad prvi put zaviri u neizmjerne dubine kugle. Najprije ćemo vježbati kako da olabavimo svijest i vanjske oči..." Tu se Ron počne nekontrolirano smijuljiti. Morao je pokriti usta rukom da priguši smijeh. "I to radi toga da očistimo unutarnje oko i nadsvijest. Možda će netko od vas, ako bude malo sreće, vidjeti nešto još prije kraja ovoga predavanja."

I tako su počeli. Harry se u najmanju ruku osjećao krajnje glupo netremice zureći u kristalnu kuglu i nastojeći ništa ne misliti dok su mu glavom prolazile takve misli kao što su "Ovo je zbilja glupo!" A ni to što se Ron neprestance prigušeno smijuljio a Hermiona nestrpljivo uzdisala, nije mu bilo baš od neke pomoći.

"Jeste li dosad vidjeli što?" upita ih Harry nakon četvrt sata nijemog zurenja u kuglu.

"Aha, ovdje je na stolu jedna ožeglina", odgovori mu Ron pokazujući na jedno mjesto na stoliću. "Tu je valjda nekom pala svijeća."

"Ovo je puko traćenje vremena", prokikće Hermiona. "A dotle sam mogla nešto korisno raditi. Mogla sam bar nadoknaditi zaostatak iz čarolija za razvedranje..."

Profesorica Trelawney sušne haljinom u prolazu.

"Želi li možda tko da mu pomognem protumačiti značenje sjena u kugli?" prošapće usred zveckanja grivni na rukama.

"Meni ne treba ničija pomoć", šapne Ron. "Potpuno je jasno što ovo znači. Večeras ćemo imati grdnu maglu."

Harry i Hermiona prasnu u smijeh.

"Ali, molim vas lijepo!" reče profesorica Trelawney kad svi okrenu glave prema njima. Reklo bi se da se Parvati i Lavender zgražaju. "Ometate vidovnjačke vibracije!"

Priđe njihovu stoliću i zagleda se u njihovu kristalnu kuglu. Harry osjeti kako mu srce silazi u pete. Bio je uvjeren da zna što slijedi...

"Evo, ovdje ima nešto!" prošapće profesorica Trelawney i spusti glavu do njihove kugle tako da se u njenim naočalama pojave dva odraza kugle. "Nešto se miče... ali što?"

Harry je bio spreman okladiti se u sve što posjeduje, pa i u svoju Vatrenu munju, da to, ma što bilo, neće biti dobro. I doista...

"Dragi moj..." dahne profesorica Trelawney dižući pogled na Harrvja. "Evo, ovdje je jasno kao na dlanu... dragi moj, prema vama se šulja i sve vam je bliže... Gr..."

"Ah, za Boga miloga!" glasno će Hermiona. "Nije valjda opet ona dozlaboga smiješna Groza!" Profesorica Trelawney digne pogled svojih krupnih očiju do Hermionina lica. Parvati šapne nešto Lavender, a onda se obadvije zapilje u Hermionu. Profesorica Trelawney ustane i osine Hermionu gnjevnim pogledom.

"Žao mi je što moram konstatirati da je od onog trenutka kad ste vi, draga moja, došli na moje prvo predavanje, bjelodano jasno da ne posjedujete ništa od onoga što zahtijeva plemenito umijeće proricanja. Zapravo se ne sjećam da sam ikad imala učenicu koja je tako beznadno opterećena zemaljskim stvarima."

Nastane trenutna šutnja. A onda...

"Odlično!" reče iznenada Hermiona, ustane i strpa knjigu Od-magljivanje budućnosti opet u torbu. "Odlično!" ponovi i prebaci torbu preko ramena tako da malne sruši Rona sa stolice. "Meni je dosta! Odlazim!"

I, na veliko čudo svih učenika, Hermiona ode krupnim koracima do vrata u podu, otvori ih nogom i siđe niz ljestve.

Trebalo je dvije-tri minute da se učenici opet smire. Reklo bi se da je profesorica Trelawney potpuno smetnula s uma Grozu. Naglo se okrene od Harrvjeva i Ronova stolića daščući i umotavajući se još jače u svoj tanahni šal.

"Uuuuuh!" iznenada izusti Lavender tako da se svi trgnu. "Uhh-hhh, profesorice Trelawney, upravo sam se nečeg sjetila! Vi ste nju već prije vidjeli kako odlazi, zar ne? Zar ne, gospođo profesor? Negdje oko Uskrsa napustit će nas zauvijek netko od ovdje prisutnih!" Pa, vi ste to, gospođo profesor, odavno prorekli!"

Profesorica Trelawney osmjehne se očima orošenim suzama.

"Da, draga moja, ja sam zaista znala da će nas gospođica Gran-ger napustiti. Ipak, čovjek se uvijek nada da se možda i prevario u znamenju... unutarne oko, znate, može biti i opterećenje..."

Reklo bi se da su na Lavender i Parvati te riječi ostavile snažan dojam. Stisnule su se jedna do druge kako bi profesorica Trelawney mogla sjesti za njihov stolić.

"Što je sve sirota Hermiona danas doživjela, a?" šapne Ron Har-ryju s izrazom strahopoštovanja na licu.

"Aha..."

Harry pogleda u kristalnu kuglu, ali vidje samo uskovitlanu bijelu maglu. Je li profesorica Trelawney doista opet vidjela Grozu? Hoće li je i on vidjeti? Najmanje što mu je sad bilo potrebno, kad je metlobojsko finale bilo na pragu, da opet doživi kakav po život opasni sudar. Za uskrasnih ferija nitko se nije mogao pravo opustiti. Učenici treće godine nisu nikad prije imali toliko domaćih zadaća. Reklo bi se daje Neville Longbottom na rubu živčanog sloma. Nije bio jedini.

"I to su njima ferije!" prodere se jednog popodneva Seamus Fin-nigan u društvenoj prostoriji.

"Do ispita je još toliko daleko, pa što oni zapravo hoće od nas?"

Ipak, nitko nije imao toliko posla kao Hermiona. Čak i bez Proricanja sudbine, slušala je više predmeta nego itko drugi. Obično je

navečer posljednja odlazila iz društvene prostorije, a sutradan ujutro prva stizala u knjižnicu. Imala je podočnjake kao Lupin i neprestano se činilo da će zaplakati.

Ron je na sebe preuzeo brigu za žalbu na presudu izrečenu Klju-noslavu. Kad ne bi pisao domaće zadaće, proučavao je knjižurine koje su nosile ovakve ili slične naslove: Priručnik psihologije hipogrifa i Ludost ili ljudskost? Studija o hipogrifskoj brutalnosti. Bio je toliko time zaokupljen daje zaboravio povremeno biti grub prema Krivonji.

Harry je dotle morao uskladiti pisanje domaćih zadaća sa svakodnevnim metlobojskim

treningom, a da i ne govorimo o beskrajnim raspravama s Woodom o taktici. Utakmica između Grvffindora i Slvtherina trebala se odigrati prve subote nakon uskrasnih ferija. Slvtherini su imali prednost na tablici od točno dvjesto bodova. To je značilo (kao što je Wood neprestano podsjećao svoju ekipu) da Grvffindori moraju dobiti utakmicu s većom razlikom od dvjesto bodova da bi osvojili prvenstvo. A značilo je i to da teret te zadaće najviše leži na Harrvjevim leđima, jer je ulovljena zvrčka donosila timu sto pedeset bodova.

"Moraš je dakle uloviti samo ako vodimo s razlikom od najmanje pedeset bodova", ponavljao je Wood stalno Harrvju. "Samo ako vodimo s razlikom od najmanje pedeset bodova, Harry, inače ćemo dobiti utakmicu, ali ćemo izgubiti prvenstvo. Je li ti to jasno, a? Moraš uloviti zvrčku samo ako vodimo..."

"Znam, Olivere!" proderu se Harry.

Sav je Grvffindorski dom bio opsjednut skorašnjom utakmicom. Grvffindori nisu osvojili prvenstvo otkako je legendarni Charles Weasley (Ronov stariji brat) bio tragač u njihovoj momčadi. Ipak, Harry je sumnjao da itko od njih, pa čak i Wood, želi osvojiti prvenstvo više od njega. Neprijateljstvo između Harrvja i Malfova bilo je na vrhuncu. Malfova je peklo Harrvjevo bacanje blata na njega u Hogsmeadeu, a još se više ljutio zbog toga što se Harry na neki način uspio izvući iz te neprilike nekažnjen. Harry pak nije zaboravio kako mu je Malfoy pokušao nauditi za vrijeme utakmice protiv Raven-clawa, ali najviše je želio pobijediti Malfoya pred cijelom školom upravo zbog afere oko Kljunoslava.

Nikad se nijedna utakmica nije iščekivala u tako nabijenoj atmosferi. Kad su završile uskrasne ferije, napetost između dvije ekipe do-

segнула je najviši stupanj. U hodnicima je izbilo nekoliko manjih fizičkih sukoba koji su kulminirali ružnim incidentom, nakon kojeg su jedan Grvffindor sa četvrte godine i jedan Sh/therin sa šeste završili u bolnici liječeći se od teških pogrda i uvreda.

Harrvju je bilo posebice teško. Nije mogao otići ni na jedno predavanje a da mu tko od Slytherina ne podmetne nogu i pokuša ga saplesti. Kamo god krenuo, Crabbe i Goyle iskršavali su pred njim, a kad bi vidjeli daje okružen kolegama, odlazili bi pokunjeni na drugu stranu. Wood je izdao nalog da Harry nikud ne ide bez pratnje kako ga Slvtherini ne bi pokušali onesposobiti za igru. Cijeli je Grvffin-dorski dom oduševljeno izvršavao taj nalog, tako da Harry nije mogao na vrijeme stići ni na jedno predavanje, jer je neprestano bio okružen velikom, brbljavom skupinom učenika. Ipak je više brinuo za sigurnost Vatrene munje nego za svoju vlastitu. Kad ne bi letio na metli, držao ju je zaključanu u svom velikom kovčegu, i često je za vrijeme odmora trkom odlazio u Gryffindorsku kulu da provjeri je li metla na svom mjestu.

Večer uoči utakmice nije u gryffindorskoj društvenoj prostoriji bilo ništa kako je bilo inače. Čak je i Hermiona ostavila knjige po strani.

"Ne mogu raditi, ne mogu se koncentrirati", nervozno je rekla.

Bilo je vrlo bučno. Fred i George Weasley odolijevali su psihičkom pritisku tako što su bili još glasniji i neobuzdaniji nego inače. Oliver Wood bio je sagnut nad modelom metlobojskog igrališta u kutu gurajući po njemu štapićem male figure i mrmljajući nešto za se. Angelina, Alicia i Katie smijale su se Fredovim i Georgeovim dosjetkama. Harry je sjedio s Ronom i Hermionom podalje od središta događanja nastojeći ne misliti na sutrašnji dan, jer kad god bi pomislio na nj, imao je grozan osjećaj da mu se nešto veliko u želucu bori da izađe na vidjelo.

"Bit će sve u redu, ne boj se!" govorila mu je Hermiona, iako je i ona bila očito prestrašena.

"Imaš Vatrene munju!" prisnažilo je Ron. "Aha..." otpovrne Harry skvrčena želuca. Odahnulo je kad je Wood iznenada ustao i obznanio: "Članovi ekipe! Na spavanje!"

Harry je loše spavao. Najprije je sanjao da je prespavao i da se Wood izdire na njega: "Gdje si bio? Morali smo umjesto tebe uzeti Nevillea!" Zatim je sanjao da su Malfov i ostali članovi slvtherinske ekipe na utakmicu stigli na zmajevima. Harry je letio vratolomnom brzinom ne bi

li se uklonio plamenovima što ih je Malfojev zmaj rigao iz ždrijela, a onda je tek pojmio daje zaboravio da ima Vatrenu munju. Padao je kroz zrak i prenuo se iza sna.

Trebalo mu je nekoliko sekunda da shvati da utakmica još nije odigrana, daje u krevetu na sigurnome i da slvtherinski tim nipošto neće igrati na zmajevima. Bio je silno žedan. Ustao je što je tiše mogao s kreveta na četiri stupa i otišao da si natoči vode iz srebrnog bokala ispod prozora.

Vani je još bilo mirno i tiho. Ni daška vjetra među vršikama drveća u Zabranjenoj šumi. Napadačka je vrba mirovala i djelovala bezazleno. Činilo se da će uvjeti za utakmicu biti idealni.

Harry odloži pehar i htjede se već zaputiti natrag do kreveta kad mu nešto privuče pažnju. Po srebrnastoj livadi šuljala se nekakva životinja.

Harry trkne do svog noćnog stolića, zgrabi naočale i natakne ih, pa se brže-bolje vrati do prozora. To ipak neće biti Groza... neće se valjda sad pojaviti... pred samu utakmicu...

Ponovo baci pogled na igralište i, nakon trenutka grozničava traženja, opazi ono što je tražio - sad se to kretalo uz sam rub Zabranjene šume... nije to bila Groza., nego mačka... Harry se, obuzet olakšanjem, uhvati za prozorsku dasku kad prepozna rep nalik na četku za čišćenje boca. Bijaše to samo Krivonja...

Ili da možda ipak nije samo Krivonja? Harry priškilji i pritisne nos uz staklo prozora. Učini mu se da se Krivonja zaustavio. Harry je bio uvjeren da vidi još nešto što se kreće u sjeni drveća.

Idućeg trenu ugleda orijaškog, čupavog, crnog psa kako se šulja tratinom, a Krivonja kaska uza nj. Harry zine. Što li ovo znači? Ako i Krivonja vidi tu psinu, kako to može biti znamen Harryjeve smrti?

"Rone!" prosikće Harry. "Rone! Probudi se!"

"Ha?"

"Trebam te da mi kažeš vidiš li ti tu nešto?"

"Mrak je još, Harry", promrsi Ron potmulim glasom. "Što ti je?"

"Tamo dolje..."

Harry ponovo brzo pogleda kroz prozor.

Krivonja i psina su nestali. Harry se popne na prozorsku dasku da bolje pogleda u sjenu dvorca, ali uzalud. Kamo su nestale te dvije životinje?

Po glasnom je hrkanju zaključio daje Ron opet zaspao.

Kad su Harry i ostali članovi grvffindorske ekipe sutradan ujutro ušli u Veliku dvoranu, dočeka ih je buran pljesak. Harry nije mogao a da se ne osmijehne širokim osmijehom kad opazi da im plješću i za ravenclawskim i hufflepuffskim stolom. Za slvtherinskim su im stolom glasno fućkali dok su prolazili mimo njih. Harry zamijeti da je Malfov još bljeđi nego inače.

Wood je za sve vrijeme doručka nutkao kolege neka jedu, iako sam nije ništa okusio. A zatim, prije nego što se itko pošteno najeo, potjerao ih je da krenu na igralište kako bi vidjeli kakvi su uvjeti za igru. Kad su izlazili iz Velike dvorane, opet su im pljeskali.

"Sretno, Harry!" dovikne mu Cho Chang. Harry osjeti kako se zacrvenio.

"Dobro je... praktički uopće nema vjetra... sunce je prilično jako, možda ćeš zbog toga malo slabije vidjeti, pazi dakle dobro... teren je prilično tvrd, dobar, moći ćemo se dobro otisnuti od tla..."

Wood je koračao po terenu i gledao oko sebe, a ekipa gaje pratila u stopu. Napokon su vidjeli kako se u daljini otvaraju ulazna vrata dvorca i kako ostali učenici ispadaju na tratinu.

"Idemo u svlačionicu!" kratko će Wood.

Dok su oblačili skrletne pelerine, nitko nije ni riječi progovorio. Harry se pitao osjećaju li se i ostali kao on - baš kao daje za doručak pojeo nešto koprcavo. Vrlo brzo nakon toga Wood im

reče:

"Dobro, vrijeme je da krenemo..."

Izašli su na teren usred silne halabuke. Tri četvrtine gledalaca nosilo je skrletne rozete, mahalo skrletnim zastavicama na kojima se kočio grvffindorski lav, ili vitlalo transparentima na kojima je pisalo: NAPRIJED, GRVFFINDORI! i POKAL PRIPADA LAVOVIMA! Međutim, iza slvtherinskih vratnica sve se zelenjelo. Na njihovim je zastavicama blistala sh/therinska srebrna zmija. Profesor Snape sjedio

je u prvom redu odjeven u zeleno kao i svi ostali, sa strogim smiješkom na usnama.

"A evo nam i Grvffindora!" prodere se Lee Jordan, koji je, kao i obično, bio službeni komentator zbivanja na terenu. "Potter, Bell, Johnson, Spinnet, Weasley, Weasley i Wood. Općenito poznata kao najbolja ekipa u Hogwartsu u posljednjih nekoliko godina..."

Leeove riječi zagluši val zvižduka navijača Slvtherina.

"A evo i slvtherinskog tima predvođenog kapetanom Flintom. On je izvršio neke izmjene u postavi, čini mi se daje više pazio na dimenzije igrača nego na vještinu..."

Ponovo odjeknu zvižduci slvtherinskih navijača. Harry pak pomisli da Lee ima donekle pravo. Malfov je bio kudikamo najsitnija figura u slvtherinskoj ekipi, svi su ostali bili grdosije.

"Pozdravite se, kapetani!" reče Madame Hooch.

Flint i Wood priđu jedan drugome i čvrsto si stisnu ruke. Reklo bi se da obojica žele slomiti prste onom drugom.

"Na metle!" zapovjedi Madame Hooch. "Tri... dva... jedan..."

Zvižduk se njezine pištaljke izgubi usred galame navijača kad se četrnaest metli vine u zrak. Harry osjeti kako mu vjetar sklanja kosu sa čela. Zbog leta popraćenog radosnim uzbuđenjem, izgubio je tremu. Pogleda oko sebe i opazi Malfova kako ga ustopice prati, pa poveća brzinu i krene u potragu za zvrčkom.

"Grvffindori su u posjedu lopte, Grvffindorka Alicia Spinnet vodi balun i leti ravno prema slytherinskim vratima, dobro izgleda ta Alicia! Uuuh, ne... balunu je presjekao put VVarrington, Slvtherin Warrington juri u suprotnom smjeru... tres!... George Weasley uputio je izvrstan udarac maljcem, Warrington gubi balun, preuzima ga... Johnsonica, Grvffindori su opet u posjedu lopte, hajde, hajde, Angelina... lijepo je zaobišla Montaguea... sagni se, Angelina, pogodit će te moljac!.. ANGELINA POSTIŽE ZGODITAK! DESET NULA ZA GRYF-FINDORE!"

Angelina je podigla šaku uvis leteći iznad ruba terena. More skr-letne boje vrištalo je od oduševljenja...

"Jao!"

Angelina umalo da nije pala s metle jer se Marcus Flint zaletio u nju.

"Pardon!" reče Flint dok su gledaoci gromoglasno zviždali. "Oprostite, nisam je vidio!"

Idućeg je trena Fred Weasley odalamio palicom Flinta odostraga po glavi. Flint je nosom udario u držak svoje metle i prokrvario.

"Dostaje sad toga!" podvrisne Madame Hooch i uleti među njih dvojicu. "Penal u korist Grvffindora zbog neizazvanog napada na njihova lovca! I penal za Slvtherine zbog namjernog prekršaja na njihovu lovca!"

"Ma nemojte biti smiješni, gospodična!" dovikne joj Fred, ali Madame Hooch puhne u pištaljku i Alicia doleti da izvede penal.

"Naprijed, Alicia!" prodere se Lee usred muka koji je zavladao u gledalištu. "DA! NADMUDRILA JE VRATARA! DVADESET NULA ZA GRVFFINDORE!"

Harry naglo zaokrene na Vatrenoj munji da pogleda kako Flint, kojem je još curila krv iz nosa, leti naprijed da izvede penal. Wood je lebdio ispred grvffindorskih vrata stegnutih zubi.

"Wood je, jasno, vrstan vratar!" izvijesti Lee Jordan gledaoce dok je Flint čekao zvižduk Madame Hooch. "Sjajno! To je vrlo teško obraniti... zaista vrlo teško... DA!"

NEVJEROJATNO! IPAK JE OBRANIO!"

Harry odahne i odleti dalje vrebajući zvrčku, ali i dalje dobro pazeći da mu ne promakne nijedna riječ Leeova komentara. Najvažnije je bilo da ne dopusti Malfov da ulovi zvrčku dok Grvffindori ne steknu prednost od pedeset bodova.

"Grvffindori su u posjedu lopte, ne, Slvtherini su u posjedu lopte., ne!... Grvffindori su opet u posjedu lopte, i to Katie Bell vodi balun, osvaja teren... PA, TO JE BILO NAMJERNO!"

Slvtherinski lovac Montague prepriječio je put Katie, ali umjesto da joj oduzme balun, zgrabio ju je za glavu. Katie se prevrne preko glave i ne padne doduše s metle, ali izgubi balun...

Ponovo se razlegne zvižduk Madame Hooch. Ona doleti do Montaguea i otrese se na njega. Malo zatim Katie je postigla i drugi zgoditak iz penala.

"TRIDESET NULA! ETO VAM SADA, vi ODURNI ŠUFTOVI..."

"Jordan, ako ne možete komentirati utakmicu potpuno nepristrano..."

"Ali, gospođo profesor, ja govorim onako kako jest!"

Harrvja obuzme snažno uzbuđenje. Opazio je zvrčku kako se svijetli pri dnu gryffindorske vratnice... ali ne smije je još uloviti. Međutim, ako je i Malfov opazi...

Harry iznenada tobože usredotoči pozornost na nešto drugo i okrene se na Vatrenoj munji, pa jurne na slytherinsku polovicu. Trik mu je uspio. Malfov poleti ustopice za njim jer je vjerojatno povjerovao daje Harry spazio zvrčku...

FIIIIJU!

Maljac prohuji pokraj Harrvjeva desnog uha, a uputio gaje sly-therinski divovski udarac Derrick. U idućem trenu...

FIIIIJU!

Drugi maljac okrzne Harrvju lakat. Bijaše to udarac drugog sly-therinskog udaraca Bolea.

Harry načas spazi Bolea i Derricka kako lete na njega s podignutim palicama u rukama...

U posljednji se čas vine uvis, a Bole i Derrick se sudare da se sve orilo.

"Oho-hooo!" ogласi se Lee Jordan dok su se slvtherinski udarači razdvajali držeći se za glave.

"Žalim slučaj, dečki! Morat ćete ipak malo poraniti ako želite stići Vatrenu munju! Lopta je opet u posjedu Grvffindora, Johnsonica vodi balun... Flint je uz nju... iskopaj mu oko, Angelina!... Šalim se, gospođo profesor, šalim... o, ne... Flint je oduzeo loptu, Flint leti prema grvffindorskim vratima, hajde, hajde, Wood, obrani i to!..."

Ipak je Flint postigao zgoditak. Razleglo se burno klicanje sly-therinskih navijača, a Lee je počeo tako psovati da mu profesorica McGonagall htjede već oduzeti magični megafon.

"Oprostite, gospođo profesor, oprostite! To se više neće dogoditi! Grvffindori dakle vode sa trideset naprama deset, i oni su u posjedu lopte..."

Utakmica se malo-pomalo pretvarala u najprljaviju igru u kojoj je Harry ikad sudjelovao. Razjareni činjenicom da su Gryffindori tako brzo stekli prednost, Slytherini su se ubrzo počeli služiti svim sredstvima, dopuštenim i nedopuštenim, da se domognu baluna. Bole je opatrnuo palicom Aliciju i ustvrdio daje mislio daje ona maljac. George Weasley je zauzvrat udario Bolea laktom u lice. Mada-me Hooch dosudila je penale i protiv jedne i protiv druge ekipe, a Wood je opet spektakularno obranio kazneni udarac, pa je rezultat nakon toga glasio četrdeset naprama deset.

Zvrčka je opet nestala. Malfov se i dalje držao Harryja dok je ovaj letio iznad ostalih vrebajući zvrčku... ne bi lije ulovio čim Gryf-findori steknu prednost od pedeset bodova...

Katie je postigla zgoditak. Pedeset naprama deset. Fred i Geor-ge Weasley letjeli su uz nju s podignutim palicama za svaki slučaj, ako kojem Slvtherinu padne na pamet da joj se osveti. Bole i Derrick iskoristili su odsutnost Freda i Georgea da upute oba maljca na Wooda. Pogodili su ga, najprije jedan pa drugi, u trbuh tako da se Wood prevrne u zraku i ostane bez daha držeći se grčevito za metlu.

Madame Hooch bila je sva izvan sebe.

"Vratar se ne smije napadati osim ako balun nije u zoni udarca na vrata!" izderala se na Bolea i Derricka. "Penal u korist Grvffindora!"

Angelina je opet postigla zgoditak. Šezdeset naprama deset. Nakon nekoliko trenutaka Fred Weasley pogodio je maljcem Warring-ona i izbio mu balun iz ruku. Alicia je dohvatila balun i zabila Slvtherinima još jedan gol. Sedamdeset naprama deset!

Grvffindorski su navijači u gledalištu toliko urlali da su već promukli. Njihovi su ljubimci vodili sa šezdeset bodova prednosti, pa ako Harry sad ulovi zvrčku, pokal je njihov! Harry je upravo osjećao na sebi stotine očiju kako ga prate dok leti oko terena, visoko iznad ostalih igrača, a Malfoy ga uporno prati.

A onda je spazi - zvrčka se caklila šest-sedam metra nad njim.

Harry naglo poveća brzinu tako da mu vjetar zahuji u ušima. Ispruži ruku, ali Vatrema munja odjednom uspori...

Sav užasnut, obazre se. Malfoy se bacio za njim, ščepao Vatrene munju za rep i povukao je natrag.

"Ti..."

Harry je bio toliko ljut da bi najradije bio udario Malfoya, ali ga nije mogao dohvatiti. Malfoy je dahtao od silna napora da zadrži u ruci Vatrene munju. Pakosno je sijevao očima. Postigao je ono što je želio... zvrčka se opet izgubila.

"Penal! Penal u korist Gryffindora! Ovakvu taktiku još nisam vidjela!" podvrisne Madame Hooch i poleti uvis do Malfoya, koji je na svom Nimbusu 2001 zaostajao za Harryjem.

"HULJO PREVARANTSKA!" urlao je Lee Jordan u megafon izmičući se profesorici McGonagall. "GADNI, ODURNI š..."

Ali profesorica McGonagall nije se potrudila čak ni da ga ukori. Zapravo je i ona prijetila šakom Malfovu. Klobuk joj pao s glave i bijesno je urlala.

Alicia je izvela penal, ali je bila toliko bijesna da je promašila vrata za čitav metar. Gryffindorska je ekipa sve više gubila koncentraciju, a Slvtherini su, oduševljeni Malfovevim prekršajem na Har-ryju, dobili krila.

"Slvtherini su u posjedu lopte, kreću na protivnički gol... i Mon-tague postiže zgoditak..." Lee se zagrcne. "Sedamdeset naprama dvadeset za Grvffindore..."

Harry je tako pokrивao Malfova da su se neprestance dodirivali koljenima, nije dopuštao da se Malfov iole približi zvrčki...

"Makni se, Potter!" razdražljivo se izdere Malfoy kad se pokušao okrenuti, ali mu se Harry opet ispriječio.

"Angelina Johnson osvaja balun od protivnika, hajde, Angelina, hajde!"

Harry se osvrne. Svi su slvtherinski igrači osim Malfova, čak i njihov vratar, letjeli prema Angelini... opkolit će je sa svih strana...

Harry se okrene na Vatrenoj munji i polegne na nju tako da joj je ležao na dršku, te pojuri naprijed svom snagom, poleti prema Sly-therinima poput taneta...

"GRRRRRHHHHH!"

Kad su vidjeli da Vatrene munja juri na njih, raspršili su se na sve strane tako daje Angelina imala pred sobom slobodan put.

"POSTIGLA JE GOL. GOOOOOL! Grvffindori vode osamdeset naprama dvadeset!"

Harry, koji umalo da se nije naglavce zaletio u tribine, naglo se zaustavi u letu, okrene se i poleti opet prema sredini igrališta.

A onda spazi nešto od čega mu zastane dah. Malfov se, sa slavodobitnim izrazom na licu, strmoglavljivao... na metar-dva iznad travnjaka sjajilo se nešto zlatno.

Harry usmjeri Vatrene munju nadolje, ali je Malfoy bio daleko ispred njega.

"Hajde! Hajde! Hajde!" bodrio je Harry svoju metlu. Sustizao je Malfoya... Harry se ispruži

svom dužinom po dršku metle kad Bole uputi maljac na njega... Harry je već bio uz Malfoveve gležnjeve... sustigao ga je...

Baci se naprijed i ispusti objema rukama metlu. Odgurne Mal-foyevu mišicu i...

"Da!"

Naglo se ispravi u padu i podigne ruke u zrak, a stadionom se prolomi urnebes. Harry poleti iznad gledališta. U ušima mu je nešto čudno zujalo. U ruci je čvrsto držao zlatnu lopticu što je očajnički udarala krilcima.

Tada Wood jurne prema njemu napol zasljepljen suzama, uhvati Harryja oko vrata i neobuzdano mu zajeca na ramenima. Harry osjeti dva snažna udarca na leđima, to su bili Fred i George. Zatim začuje glasove Angeline, Alicije i Katie: "Osvojili smo prvenstvo! Osvojili smo prvenstvo!" Zagrljeni mnogobrojnim rukama, grvffindorski igrači sletjeli su zajedno na zemlju vičući promuklim glasovima.

Val za valom grimiznih navijača preskakao je zapreke i preplavio teren. Po leđima su igrača pljuštali udarci rukama. Harry je imao nejasan osjećaj galame i tijela koja ga pritišću sa svih strana. A onda njega i ostale igrače navijači podignu na ramena. Kad je opet uspio nešto oko sebe vidjeti, ugledao je Hagrida načičkanog grimiznim rozetama. "Potukli ste ih, Harry, potukli ste ih do nogu! Čekaj samo da to javim Kljunoslavu!" Percvje đipao kao luđak, zaboravivši na svoju suzdržanost i dostojanstvenost. Profesorica McGonagall jecala je jače i od samog Wooda i otirala suze velikom grvffindorskom zastavom. Prema Harryju su se probijali i Ron i Hermiona. Ostali su bez riječi. Samo su im lica bila ozarena dok su Harryja nosili prema tribinama, gdje ih je Dumbledore čekao s golemim metlobojskim pokalom.

Daje bar još koji dementor u blizini!... Dok je uplakani Wood dodavao pokal Harryju, i dok je Harry dizao pokal uvis, osjećao je da bi sad sigurno prizvao najboljeg patronusa na svijetu.

PROROČANSTVO PROFESORICE TRELAVVNEV

Najmanje tjedan dana Harry je beskrajno uživao u osvajanju me-tlobojskog pokala. Činilo se da i vremenske prilike slave njihovu pobjedu. Kako se mjesec lipanj bližio, dani su bivali sve vedriji i spar-niji, i svi su samo željeli šetati vani i izvaliti se na tratinu s nekoliko boca rashlađenog soka od bundeva, odigrati možda koju partiju zlatnih hrakometa ili promatrati divovsku lignju kako se sneno kreće površinom jezera.

Ali nisu mogli. Ispiti su im bili za vratom pa, umjesto da ljenčare vani, učenici su morali provoditi dane u dvorcu tjerajući mozak da se usredotoči na učenje dok kroz prozore struji primamljivi ljetni zrak. Čak se i Freda i Georgea Weasleyja moglo vidjeti kako uče. Uskoro će polagati ČAS-ove (čarobnjačke stupnjeve). Percy se pak spremao za OČI (opake čarobnjačke ispite), najviše zvanje koje se u Hogvvert-su moglo steći. Budući da se Percy nadao da će se zaposliti u Ministarstvu magije, morao je imati najbolje ocjene. Bivao je sve raz-dražljiviji i strogo kažnjavao svakoga tko bi navečer ometao mir u društvenoj prostoriji. Zapravo je jedina osoba koja je bila još zabri-nutija od Percvja bila Hermiona.

Harry i Ron prestali su je zapitkivati kako uspijeva biti na više predavanja u isti mah, ali se nisu mogli svladati kad su vidjeli njezin raspored ispita. U prvom je stupcu pisalo:

PONEDJELJAK 9 sati - Aritmancija 9 sati - Preobrazba

Ručak

13 sati - Čarolije 13 sati - Stare rune

"Hermiona?" oprezno je priupita Ron jer je ona tih dana bila sklona planuti čim bi je omeli u učenju. "Ovaj... jesi li sigurna da si dobro prepisala vrijeme polaganja tih ispita?"

"Molim?" okosi se Hermiona na nj uzimajući raspored ispita i prelazeći ga pogledom. "Jesam, dakako da jesam."

"A ima li uopće smisla pitati te kako ćeš biti na dva ispita u isto vrijeme?" upita je Harry.

"Nema", kratko mu odgovori Hermiona. "Je li tko od vas vidio ovdje moju Numerologiju i

Gramatiku?"

"O da, ja sam je posudio da je čituckam prije spavanja", odgovori joj Ron, doduše vrlo tiho. Hermiona počne premještati hrpe pergamenata na stolu tražeći knjigu. Upravo u tom času dopre kroz prozor lepet krila i doleprša Hedviga čvrsto držeći u kljunu pisamce.

"Od Hagrida", reče im Harry i raspapa kuvertu. "Rasprava o žalbi na kaznu izrečenu Kljunoslavlu održat će se šestoga."

"To je baš posljednji dan naših ispita", pripomene Hermiona tražeći još na sve strane svoju knjigu.

"I to će se održati ovdje kod nas", nastavi Harry čitajući i dalje pisamce. "Doći će netko iz Ministarstva magije i - krvnik."

Hermiona se lecne i digne pogled.

"Na raspravu o žalbi dovode krvnika! Po tome bi se reklo da su već donijeli odluku."

"Aha, tako izgleda", polako će Harry.

"Ali to je nemoguće!" zaurla Ron. "Proveo sam cijelu vječnost čitajući sve one knjižurine da pomognem Hagridu. To se ipak mora uze ti u obzir!"

Ali Harryje imao grozan osjećaj daje tu odluku, umjesto Odbora za uklanjanje opasnih stvorenja, donio gospodin Malfov. U posljednjih se nekoliko dana Dračo, koji je bio vidno potišten nakon pobjede Grvffindora u metlobojskom finalu, opet počeo šepiriti kao nekad. Sudeći po njegovim podrugljivim primjedbama koje je Harry usput čuo, Malfov je bio uvjeren da će Kljunoslav biti pogubljen, i reklo bi se da je potpuno zadovoljan sobom što je to izborio. U tim se prigodama Harry jedva mogao svladati da, po uzoru na Hermio-nu, ne išćuška Malfova. Najgore je od svega bilo što nisu imali ni vremena ni prilike da posjete Hagrida, jer su još uvijek na snazi bile

stroge mjere opreza, a Harry se nije usuđivao otići po čarobni plašt nevidljivosti u podzemni hodnik ispod jednooke vještice.

Počeo je tjedan polaganja ispita i u dvorcu je zavladała neprirodna tišina. U ponedjeljak o podne učenici treće godine došli su na ručak izmoreni i pepeljastih lica. Uspoređivali su rezultate i tužili se na teške zadatke koje su dobili, među kojima je bila i zadaća da čajnik pretvore u slatkovodnu kornjaču. Hermiona je išla svima na živce svojom tvrdnjom da je njena slatkovodna kornjača više nalikovala na morsku, što je njene kolege najmanje od svega zanimalo.

"Moja je umjesto repa imala još grlič čajnika, prava noćna mora!..."

"Jesu li kornjače trebale ispuštati paru?"

"Mojoj su na oklopu ostale sličice s plavim vrbama, mislite li da ću zbog toga dobiti slabiju ocjenu?"

Zatim, pošto su na brzinu poručali, otišli su odmah opet gore, na ispit iz Čarolija. Hermiona je imala pravo, profesor Flitvick doista im je zadao test iz čarolija za razvedranje. Harry je bio nervozan pa je malo prekardašio tako da je njegova partnera Rona na kraju spopao histeričan smijeh. Morali su ga odvesti u jednu praznu sobu da miruje oko sat vremena prije nego što je sam mogao izvesti istu takvu čaroliju. Nakon večere učenici su pohitali u društvene prostorije, ali ne da se odmore nego da ponavljaju gradivo iz Skrbi za magična stvorenja, Čarobnih napitaka i Astronomije.

Hagrid je sutradan ujutro bio vrlo ozbiljan na ispitu iz Skrbi za magična stvorenja. Reklo bi se da je u mislima negdje drugdje. Pripremio je veliku kacu svježih čekinjaša i rekao im da će ispit položiti samo onaj čiji Čekinjaš ostane živ do kraja sata. Kako se čekinjaši najbolje osjećaju ako ih se ostavi na miru, bio je to najlakši ispit koji su ikad polagali. Ujedno su Harry, Ron i Hermiona imali dobru priliku da porazgovaraju s Hagridom.

"Kljunac mi je nekako potišten", reče im Hagrid nisko sagnut nad Harryjem kao da tobože provjerava je li mu Čekinjaš još živ. "Već je predugo zatvoren. No, dobro... preksutra ćemo

konačno bit načisto... ovako ili onako."

Popodne su imali ispit iz Čarobnih napitaka, što je bila prava katastrofa. Koliko se god trudio, Harrvju nije pošlo za rukom da mu se uvarak za zbunjivanje zgusne. Snape je stajao u blizini i promatrao

ga sa zlužadim smiješkom, a prije nego što je otišao dalje, upisao je u svoj notes nešto što je izgledalo vrlo slično jedinici.

Onda je, u ponoć, došla na red Astronomija, na najvišem tornju. U srijedu ujutro pak ispit iz Povijesti magije, na kojem je Harry napisao sve što mu je Florean Fortescue ispriповjedio o lovu na vještice u srednjem vijeku, priželjkujući istodobno u onoj zagušljivoj učionici bar jednu Fortescueovu kupu od kokosovih oraha. U srijedu popodne bilo je na redu Travarstvo u staklenicima na žarkom suncu. Nakon što su se vratili u društvenu prostoriju, sa šijama opaljenim suncem, čeznutljivo su mislili na sutrašnji dan popodne kad će svemu ovome doći napokon kraj.

Pretposljednji ispit imali su u četvrtak ujutro iz Obrane od mračnih sila. Profesor Lupin zamislio je najneobičniji ispit koji su ikad polagali, a koji se sastojao od svladavanja zapreka vani, na suncu, gdje su morali gacati po dubokoj baruštini u kojoj je bila jedna gru-valica, prijeći preko niza jamica punih crvenih čepića i proći kroz močvarno polje ne obazirući se na pogrešne upute jednog pikusrala, a na kraju se zavući u šuplje staro deblo i ogledati se s još jednim baukom.

"Izvršno, Harry!" šapnuo mu je Lupin kad se Harry iskobeljao iz šupljeg debbla. "Čista petical!" Sav zažaren od radosti, Harry je ostao još neko vrijeme gledati Rona i Hermionu. Ron je dobro napredovao sve dok nije došao do pikusrala, koji gaje uspio zbuniti i navesti da do pojasa zaglubi u kaljuži. Hermiona je u svemu bila vrlo uspješna dok nije došla do šupljeg debbla u kojem je bio bauk. Nakon što je u duplji provela oko jedne minute, izletjela je iz nje vrišteći na sav glas.

"Hermiona!" obrati joj se zbunjeno Lupin. "Što je bilo?"

"P-p-profesorica McGonagall!" dahne Hermiona pokazujući na duplju. "R-rekla mi je da sam iz svega pala!"

Trebalo je nešto vremena da se Hermiona smiri. Kad se napokon oporavila od šoka, ona, Harry i Ron vratili su se u dvorac. Ron je bio još sklon smijati se na račun Hermionina bauka, ali je prepirka izbjegnuta zbog onoga što ih je dočekalo na vrhu vanjskih stuba.

Ondje je stajao Cornelius Fudge znojeći se pomalo u svojoj prugastoj pelerini i gledajući preda se. Lecne se kad ugleda Harrvja.

"E, zdravo, Harry!" pozdravi ga. "Vraćaš se valjda s ispita? Je li kraj konačno na vidiku?"

"Jest", potvrdi Harry. Budući da Hermiona i Ron nisu još nikad razgovarali s ministrom magije, držali su se zbunjeno po strani.

"Divan dan!" reče Fudge bacajući pogled na jezero. "Šteta... šteta..."

Pa duboko uzdahne i pogleda opet Harrvja.

"Došao sam, Harry, ovamo po neugodnu poslu. Odbor za uklanjanje opasnih stvorenja zatražio je službena svjedoka pogubljiva-nja jednog bijesnog hipogrifa. A budući da sam ionako morao skoknuti u Hogvarts da provjerim kako stoje stvari s Blackom, zamolili su me da i to usput obavim."

"Znači li to daje već održana rasprava o žalbi?" upadne mu u riječ Ron prilazeći im.

"Nije, nije, održat će se danas popodne", odgovori Fudge znatizeljno gledajući Rona.

"Onda možda i nećete morati prisustvovati pogubljenju!" hlabro će Ron. "Možda će hipogrif biti pomilovan?"

Prije nego što mu je Fudge dospio odgovoriti, iz dvorca iza njega izađu dva čarobnjaka. Jedan je od njih bio toliko star te se činilo da kopni pred njihovim očima, a drugi je bio visok i stasit, sa crnim brčićima. Harry shvati da su to predstavnici Odbora za uklanjanje opasnih stvorenja,

jer onaj stariji baci pogled na Hagridovu brvnaru i reče slabašnim glasom:

"E, bogme sam ja već malo prestar za ove stvari... već je dva sata, je li, Fudge?"

Čovjek sa crnim brčićima pipao je nešto na svom pojasu. Harry ga pogleda i vidje da širokim palcem prelazi po oštrici sjajne sjekire. Ron zausti da opet nešto kaže, ali ga Hermiona mune pod rebra i mahne glavom prema predvorju.

"Zašto me nisi pustila da govorim?" Ijutito će Ron kad su ušli u Veliku dvoranu da objeduju.

"Jesi li ih vidjela? Već su i sjekiru pripremili! Kakva je to pravda?"

"Rone, tata ti radi u Ministarstvu. Ne možeš ipak govoriti takve stvari pred njegovim šefom!" reče mu Hermiona, iako je i ona bila uzrujana. "Samo ako Hagrid ovaj put ne izgubi živce, i ako iznese obranu kako treba, neće moći ipak smaknuti Kljunoslava..."

Ali Harry je znao da ni sama Hermiona ne vjeruje svojim riječima. Za vrijeme objeda, učenici su oko njih uzbuđeno razgovarali očekujući kraj ispita tog popodneva, ali Harry, Ron i Hermiona bili su toliko zabrinuti za Hagrida i Kljunoslava da se nisu pridružili njihovim razgovorima.

Posljednji ispit Harrvja i Rona bio je iz Proricanja sudbine, a Hermionin iz Bezjačkih studija. Zajedno su pošli uz mramorne stube. Hermiona se na prvom katu odvojila od njih, a Harry i Ron nastavili su se penjati do sedmog kata, gdje su mnoge njihove kolege već sjedile na zavojitim stubama, što su vodile do predavaonice profesorice Trelawney, preslišavajući se još u posljednjim trenucima pred ispit.

"Ispituje nas samo pojedinačno", izvijesti ih Neville kad su sjeli do njega. On je držao knjigu Odmagljivanje budućnosti na koljenima otvorenu na stranicama posvećenim gatanju iz kristalne kugle. "Je li tko od vas ikad išta vidio u kristalnoj kugli?" upita ih zabrinuto.

"Jok!" nehajno odgovori Ron. Neprestance je gledao na sat. Harry je znao da broji minute do početka rasprave o žalbi.

Red učenika pred predavaonicom vrlo se sporo smanjivao. Kad god bi se koji učenik vratio niz srebrne ljestve, svi su ga napeto zapitkivali:

"Što te je pitala? Jesi li prošao?"

Ali nitko od njih nije im htio ništa odgovoriti.

"Rekla mi je da joj je kristalna kugla kazala da ću, ako vam išta kažem, doživjeti užasnu nesreću!" procvili Neville kad se spustio niz ljestve i došao do odmorišta na kojem su Harry i Ron čekali da dođu na red.

"To joj je bilo najlakše reći", puhne Ron na nos. "Znaš da već i ja pomalo uviđam da je Hermiona imala pravo", nastavi upirući palcem u vrata na stropu. "To je stvarno prava fulirantica."

"Aha", potvrdi Harry gledajući na sat. Bilo je točno dva sata. "Kad bi se bar malo požurila..."

Parvati je sišla niz ljestve sva razdragana.

"Rekla mi je da imam sve preduvjete da budem prava vidovnja-kinja", obavijesti ona Harryja i Rona. "Vidjela sam zbilja svašta... e pa, sretno vam bilo!"

I pohrli niza zavojite stube do Lavender.

"Ronald Weasley", dopre odozgo poznati, mutni glas. Harry je bio posljednji učenik koji je čekao da dođe na red. Sjeo je na pod i naslonio se leđima na zid osluškujući muhu kako zuji na prozoru obasjanom suncem. U mislima je bio dolje, s Hagridom.

Napokon, nakon dvadesetak minuta, na ljestvama su se ponovo pojavila Ronova velika stopala.

"Kako je bilo?" upita ga Harry ustajući.

"Ma gluposti!" odgovori Ron. "Nisam ništa vidio pa sam koješta izmislio. Ipak, mislim da mi nije povjerovala..."

"Vidimo se u društvenoj prostoriji", šapne Harrv kad do njih dopre glas profesorice Trelawney:

"Harry Potter!"

U predavaonici je bilo vruće nego ikad. Zastori su bili navučeni i vatra je gorjela, a od uobičajenog otužnog mirisa Harry zakašlje probijajući se kroz nagurane stolice i stoliće do mjesta na kojem je sjedila i čekala ga profesorica Trelawney pred velikom kristalnom kuglom. "Dobar vam dan, dragoviću", reče mu blagim glasom. "Molim vas da budete tako dobri pa da pogledate u ovu kuglu... ne morate se žuriti... a onda ćete mi lijepo reći što ste vidjeli..."

Harry se sagne nad kristalnu kuglu i netremice se zagleda u nju želeći od sveg srca vidjeti nešto više od uskovitlane bijele magle.

"No, onda?" obzirno ga priupita profesorica Trelawney. "Što vidite?"

Shrvala gaje vrućina a nos mu škakljao mirišljavi dim što je dopirao iz vatre sa strane. Sjeti se što mu je Ron maloprije rekao, pa odluči da se ugleda na nj.

"Pa, ovaj..." izusti Harry, "vidim nekakvu tamnu priliku... hm..."

"A na što ta prilika nalikuje?" upita ga profesorica Trelawney šaptom. "Razmislite malo..."

Harry pusti na volju mislima koje ga odvedu do Kljunoslava.

"Na hipogrifu", odlučno odgovori.

"Stvarno?" šapne profesorica Trelawney i žustro zapiše nešto na pergament u svom krilu.

"Dečko dragi, lako je moguće da vidite ishod okapanja sirotog Hagrida s Ministarstvom magije! Pogledajte malo bolje... što vam se čini... ima li taj hipogrif glavu?"

"Ima!" odgovori Harry čvrstim glasom.

"Jeste li sigurni?" pitala ga je dalje profesorica Trelawney. "Jeste li sigurni, dragoviću? Ne vidite li ga možda kako se previja na zemlji, a jedna tamna spodoba iza njega diže sjekiru?"

"Ne!" odgovori Harry osjećajući se pomalo mučno.

"Nema krvi? Da možda Hagrid ne plače?"

"Ne!" opet će Harry priželjkujući da što prije izađe iz ove prostorije i iz ove vrućine. "Sasvim dobro izgleda... leti..."

Profesorica Trelawney uzdahne.

"E pa, dragoviću, najbolje će biti da tu stanemo... ja sam malo razočarana... ali uvjeren sam da ste učinili sve što ste mogli."

Harry odahne i ustane, dohvati svoju torbu i okrene se da pođe, ali tada za sobom začuje glasan i oštar glas:

"To će se večeras dogoditi."

Harry se okrene na peti. Profesorica Trelawney ukočila se u naslonjaču, odsutna pogleda i ovješanih usta.

"M-molim?" promuca Harry.

Ali činilo se da ga profesorica Trelawney ne čuje. Počela je kolutati očima. Harryja uhvati panika. Izgledala je kao da će dobiti napadaj. Krzmao je i pomislio da trkne do bolničkog krila... a onda profesorica Trelawney ponovo progovori istim onim oštrim glasom, sasvim različitim od njena normalnog glasa:

"Gospodar tame leži sam i bez prijatelja, napušten od svojih sljedbenika. Sluga mu je bio u lancima u ovih posljednjih dvanaest godina. Večeras, prije ponoći, sluga će se osloboditi i krenuti da se pridruži gospodaru. Gospodar tame će se, uz pomoć svoga sluge, opet uzdići i biti veći i strasniji nego ikad. Večeras... prije ponoći... sluga će... krenuti... da se pridruži... svom gospodaru."

Glava profesorice Trelawney klone na prsa. Izusti nešto nalik na roktanje. A onda, iznebuha, ponovo naglo dignu glavu.

"Zbilja mi je žao, dečko dragi", produži snenim glasom. "Ova vrućina, znate... načas sam zadrijemala..."

Harry je svejednako stajao i zurio u nju.

"Je li se što dogodilo, dragi moj?"

"Vi... vi ste mi sad rekli da će se... Gospodar tame ponovo uzdići... da će mu se sluga vratiti..."
Profesorica Trelawney bila je osupnuta.

"Gospodar tame? Onaj-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti? Ali, dečko moj dragi, s tim nema šale... da će se ponovo uzdići?..."

"Pa, vi ste to rekli! Rekli ste da Gospodar tame..."

"Mislim, dragoviću, da ste i vi malo zadrijemali!" ustvrdi profesorica Trelawney. "Ja se sigurno ne bih usudila proricati nešto tako nevjerojatno!"

Harry siđe niz ljestve i zavojite stube svejednako se čudom čudeći... nije li profesorica Trelawney maloprije stvarno nešto prore-kla? Ilije to tek njezin način da efektno završi ispit? Nakon pet minuta projurio je mimo trolova iz sigurnosne službe što su patrolirali pred ulazom u Gryffindorsku kulu. U ušima su mu još odjekivale riječi profesorice Trelawney. Učenici su se mimoilazili s njim smijući se i šaleći na putu do dvorišta i dugo očekivane slobode. Kad je stigao do rupe ispod portreta i ušao u društvenu prostoriju, u njoj nije gotovo nikog zatekao. Samo su Ron i Hermiona sjedili u kutu.

"Profesorica Trelawney upravo mije rekla..." počne Harry zadihanim glasom.

Ali naglo ušuti kad im ugleda lica.

"Kljunoslav je propao", reče mu Ron slabašnim glasom. "Evo što nam je Hagrid napisao."

Hagridovo je pisamce ovaj put bilo suho, nije bilo ni traga od suza, ali se činilo da mu se ruka toliko tresla dok ga je pisao da se tekst jedva mogao pročitati.

Žalba je odbijena. Smaknut će ga o zalasku sunca. Tu se više ništa ne može. Nemojte dolaziti. Ne želim da vi to gledate.

Hagrid

"Moramo otići do njega", odmah će Harry. "Ne možemo ga ostaviti da tamo sam sjedi i čeka krvnika!"

"Ali o zalasku sunca!" odvrati Ron buljeći kroz prozor stakle-nastim pogledom. "Ne smijemo... pogotovo ti, Harry!"

Harry zarije glavu u ruke razmišljajući.

"Da nam je sad bar plašt nevidljivosti..."

"A gdje je on uopće?" priupita ga Hermiona.

Harry joj ispriča kako ga je ostavio u podzemnom hodniku, ispod jednooke vještice.

"... kad bi me Snape opet tamo vidio, gadno bih se proveo", reče na kraju.

"To je istina", potvrdi Hermiona ustajući. "Kad bi tebe vidio... a kako si ono rekao da se otvara vješticina grba?"

"Kucneš... kucneš štapićem po njoj i kažeš Dissendium", odgovori joj Harry. "Ali..."

Hermiona nije čekala da on dovrši rečenicu. Krupnim koracima prođe kroz prostoriju, odmakne portret Debele dame i izgubi se.

"Nije valjda otišla po plašt?" izusti Ron gledajući za njom.

Jest, otišla je. I vratila se nakon četvrt sata sa srebrnastim plaš-tem brižno smotanom pod pelerinom.

"Hermiona, nije mi jasno što je to tebi u zadnje vrijeme?" reče joj Ron zapanjenim glasom.

"Najprije si ćušnula Malfova, a onda si demonstrativno napustila predavanje profesorice Trelawney..."

Bilo je očito daje Hermiona polaskana tim njegovim riječima.

Otišli su s ostalima na večeru, ali se nakon večere nisu vratili u Gryffindorsku kulu. Harry je nosio plašt sakriven pod prednjim dijelom pelerine, pa je morao držati ruke prekrižene na prsima da se ne vidi izbočina. Sakrili su se u jednu praznu prostoriju nedaleko od predvorja i osluškivali dok se nisu uvjerali da u predvorju nema nikoga. Čuli su kako posljednji par učenika žurno prolazi kroz dvoranu i kako su se za njima zalupila vrata. Hermiona izviri.

"U redu je," šapne, "nema nikoga... Da se zaognemo plaštem?..."

Hodajući zbijeni jedno do drugoga da ih nitko ne primijeti, prošli su pod plaštem kroz predvorje, a onda sišli niz vanjske stube. Sunce je već zalazilo za Zabranjenu šumu pozlaćujući najviše grane na drveću.

Došli su tako do Hagridove brvnare i pokucali. Nije im se odmah javio, a kad je izašao, pogledao je, blijed i uzdrhtao, na sve strane neće li ugledati posjetioca.

"To smo mi", prosiće Harry. "Imamo na sebi čarobni plašt nevidljivosti. Pusti nas unutra da ga skinemo."

"Niste smjeli doći!" šapne im Hagrid, ali im se skloni s puta i oni uđu unutra. Hagrid brže zatvori za njima vrata a Harry skine plašt.

Hagrid nije plakao niti im je pao u zagrljaj. Izgledao je kao čovjek koji ne zna gdje je ni što mu je činiti. Tu je njegovu bespomoćnost bilo teže gledati nego suze.

"Oćete l čaja?" upita ih. Ručetine su mu se tresle kad je posegnuo za čajnikom.

"Hagride, a gdje je Kljunoslav?" neodlučno ga upita Hermiona.

"Ovaj... odveo sam gavan", odgovori Hagrid prolijevajući mlijeko po stolu dok gaje točio u vrč. "Zavezao sam ga u uzgajalištu bundeva. Mislio sam si nek ipak gleda drveće i... omiriše friški zrak... prije nego..."

Hagridu se ruka toliko tresla da mu je vrč s mlijekom ispao i razbio se na podu.

"Ja ću ti to, Hagride, srediti", brže mu dobaci Hermiona i uzme čistiti pod.

"Imam u kredencu drugi vrč", reče joj Hagrid sjedajući i brišući rukavom čelo. Harry zirne na Rona koji mu uzvraća zdvojnim pogledom.

"Zar se, Hagride, zbilja ništa više ne može učiniti?" upita ga Harry ogorčenim glasom i sjedne do njega. "Dumbledore..."

"Pokušao je već on", odgovori mu Hagrid. "Ali nema on ovlasti da preinači odluku Odbora. On im je reko da je Kljunoslav sasama u redu, al su svi oni uplašeni... znate već kakav je onaj Lucius Malfov... sigurno im je zaprijetio... a krvnik Macnair stari je Malfovev paj-daš... on će to obaviti brzo i čisto... a i ja ću biti uz njega..."

Hagrid proguta slinu. Zvjerao je očima po brvnari kao da traži tračak nade ili utjehe.

"I Dumbledore će biti ovdje kad se... kad se to bude dešavalo. Jutros mi je javio. Veli da bi tvoj bit sa mnom. Velik je čovjek taj Dumbledore..."

Hermiona, koja je kopala po Hagridovu kredencu tražeći drugi vrč za mlijeko, ispusti sitan, brzo prigušen krik. Uspravi se s vrčem u ruci susprežući suze.

"I mi ćemo, Hagride, ostati uz tebe", počne ona, ali Hagrid zavrti svojom čupavom glavom.

"Vi se morate vratiti u dvorac. Reko sam vam već da neću da vi to gledate. Ionako ne bi smjeli biti ovdje... ako tebe, Harry, Fudge i Dumbledore uvate tu bez odobrenja, provest ćeš se ko bos u trnju."

Hermioni su curile suze niz obraze, ali ih prikrije pred Hagridom poslujući oko čaja. Ali onda, kad je dohvatila bocu mlijeka da ga natoči u vrč, opet krikne.

"Rone!... pa ovo je nevjerovatno... pa, ovo je Šugonja!"

Ron se zapilji u nju.

"Šta to pričaš?"

Hermiona odnese vrč za mlijeko do stola i okrene ga nad njim. Iz vrča ispadne, mahnito cvileći i batrgajući se ne bi li se vratio u vrč, štakor Šugonja.

"Šugonja!" zablenuo izusti Ron. "Šugonjo, što ti ovdje radiš?"

Pa zgrabi štakora koji se otimao i prinese ga svjetlu. Šugonja je grozno izgledao. Bio je mršaviji nego ikad, veliki čuperci dlake otpali su s njega i ostavili za sobom gola mjesta na koži. Previjao se u Ronovim šakama kao da se pošto-poto želi osloboditi.

"Sve je u redu, Šugonjo!" reče mu Ron. "Nema ovdje mačaka! Nikakva ti opasnost ne prijeti!"

Hagrid iznenada ustane i zagleda se kroz prozor. Njegovo inače rumeno lice poprimilo je bilo boju pergamenta.

"Eno ih, dolaze..."

Harry, Ron i Hermiona naglo se okrenu. Nekoliko ljudi silazilo je niz vanjske stube dvorca u daljini. Na čelu im je bio Albus Dumbledore, srebrnasta mu brada blistala na suncu što je zalazilo. Uz njega je kaskao Cornelius Fudge. Iza njih su stupali stari, oronuli član Odbora i krvnik Macnair.

"Morate odma otić", reče im Hagrid. Sav se tresao. "Ne smiju vas ovdje zateć... odlazite odma..."

Ron strpa Šugonju u džep a Hermiona dohvati plašt.

"Pustit ću vas van na stražnja vrata", reče Hagrid.

Pođu za njim do vrata što su vodila u vrt iza brvnare. Harry se osjećao nekako nestvarno, pogotovo kad ugleda Kljunoslava nekoliko koraka dalje, vezana za stablo iza Hagridova uzgajališta bundeva. Reklo bi se da Kljunoslav zna da se nešto događa. Okretao je svoju usiljenu glavu lijevo-desno i nervozno kopao nogom po zemlji.

"Sve je u redu, Kljunac", blago mu se obrati Hagrid. "Sve je u redu..." A onda se okrene Harryju, Ronu i Hermioni i reče im: "Odlazite! Odlazite već jednoć!"

Ali oni se nisu ni pomaknuli.

"Ne možemo ipak, Hagride..."

"Mi ćemo im ispričati što se stvarno dogodilo..."

"Ne smiju oni njega ubiti..."

"Odlazite!" oštro im zapovjedi Hagrid. "Ionako mi je već puna kapa, a sad ste mi još i vi tu na vratu!"

Nije bilo druge. Kad je Hermiona zaognula Harryja i Rona plaš-tem, začuli su glasove s prednje strane brvnare. Hagrid je gledao još u ono mjesto na kojem su nestali.

"Odlazite što prije!" reče im promuklim glasom. "Nemojte sad ništa tu još slušat..."

I vrati se krupnim koracima u brvnaru. Netko pokuca na prednja vrata.

Polako, kao u kakvu jezovitu transu, Harry, Ron i Hermiona pođu tiho oko Hagridove kućice. Kad su stigli na drugu stranu, netko snažno zalupi prednjim vratima.

"Požurimo se, molim vas!" šapne Hermiona. "Ja ne mogu ovo podnijeti, ne mogu ovo izdržati..."

Krenu uz travnati obronak prema dvorcu. Sunce je brzo zalazilo. Nebo je postalo potpuno sivo, tek s purpurnim primjesama, ali se na zapadu žarilo crvenom bojom poput rubina.

Ron stane kao ukopan.

"Ma daj, Rone!" reče mu Hermiona.

"Ma, Šugonja... nikako... da se smiri..."

Ron se sagnuo ne bi li zadržao Šugonju u džepu, ali se štakor sav izbezumio. Mahnito je cvilio, previjao se i grebao nastojeći ugristi Rona za ruku.

"Šugonjo, pa to sam ja, idiote, Ron!" prosikće Ron.

Začuju kako se iza njih otvaraju vrata, i muške glasove.

"Ma daj, Rone, molim te da krenemo dalje, oni će sad tamo to učiniti!" dahne Hermiona.

"Hajde... Šugonjo, smiri se već jednom!..."

Krenu dalje. Kao i Hermiona, Harry je nastojao da ne sluša bučne glasove za sobom. Ron opet zastane.

"Ne mogu izdržati... Šugonjo, umukni, svi će nas čuti..."

Štakor je mahnito cvilio, ali ne toliko glasno da ne bi čuli zvukove što su dopirali iz Hagridova vrta, graju muških glasova, tišinu i onda, iznenada, nedvojbeni fijuk i tup udarac sjekirom.

Hermiona zaglavinja na mjestu.

"Ubili su ga!" šapne Harryju. "N-ne mogu vjerovati... da su ga stvarno ubili!"

MAČAK, ŠTAKOR I PAS

Harry se toliko zgrozio da uopće nije mogao misliti. Sve su troje stajali pod plaštem kao skamenjeni. Posljednje zrake sunca na zalasku bacale su blijedo svjetlo na okolicu s dugim sjenama drveća. Zatim su za sobom začuli divlje tuljenje.

"Hagrid!" prošapće Harry. Bez razmišljanja se pokuša okrenuti, ali ga Ron i Hermiona uhvate za mišice.

"Ne smijemo", reče mu Ron, blijed kao krpa. "Kad bi saznali da smo bili kod njega, imao bi još veće neprilike..."

Hermiona je disala kratko i nepravilno.

"Kako... su... mogli?" izusti grcajući. "Kako su mogli?"

"Idemo!" reče Ron cvokoćući zubima.

Zapute se natrag prema dvorcu laganim korakom, da ih nitko ne otkrije pod plaštem. Svjetlo je brzo blijedjelo. Kad su izbili na čistinu, mrak je već naglo padao oko njih.

"Smiri se, Šugonjo!" prosiće Ron držeći ruku na prsima. Štakor se mahnito batrgao. Ron iznenada stane ne bi li Šugonju gurnuo dublje u džep. "Sto ti je, glupi štakore? Umiri se već jednom... ajoj! Ugrizao me!"

"Tiše, Rone!" usrdno mu šapne Hermiona. "Fudge samo što nije stigao."

"Ama, ovaj ovdje... nikako... da se smiri..."

Šugonja je, očito bio prestravljen. Batrgao se svom snagom ne bi li se oslobodio.

"Što mu je, zaboga?"

Ali Harry opazi kako se prema njima šulja, dodirujući trbuhom zemlju i sablasno sijevajući razrogačenim žutim očima - Krivo-nja. Harry nije bio načisto vidi li ih on ili samo ide za Šugonjinim cviležem.

"Krivonjo!" jekne Hermiona. "Nemoj! Briši, Krivonjo! Briši!" Ali mačak im se sve više primicao. "Šugonjo... prestani!"

Prekasno - štakor je iskliznuo Ronu iz ruke, pao na zemlju i dao se u bijeg. Krivonja je snažnim skokom potrčao za njim, a Ron je, prije nego što su ga Harry i Hermiona uspjeli zaustaviti, zbacio sa sebe čarobni plašt nevidljivosti i odjurio u tamu.

"Rone! "vrisne Hermiona.

Ona i Harry se zgedaju, a onda potrče za njim. Kako nisu mogli dobro trčati pod plaštem, smaknu ga sa sebe tako da je vijorio za njima poput zastave. Čuli su bat Ronovih koraka pred sobom i njegove povike.

"Pusti ga na miru... pusti ga... Šugonjo, hodi amo!..."

Razlegne se potmuo tresak.

"Moj si! Briši, smrdljiva mačketino..."

Harry i Hermiona umalo da nisu pali preko Rona. Zaustavili su se pred njim u posljednji čas. Ležao je raskrečen na zemlji, ali mu je Šugonja opet bio u džepu. Ma koliko se štakor opirao, čvrsto ga je držao objema rukama.

"Rone... hajde... vrati se pod plašt!..." dahtala je Hermiona. "Dumbledore... ministar... samo što nisu stigli..."

Ali, prije nego što su se uspjeli ponovo sakriti pod plašt, pa i prije nego što su došli do daha, začuli su tiho tapkanje divovskih šapa. Nešto je iz mraka jurilo na njih... golem, crn pas svijetlih očiju.

Harry posegne za svojim štapićem, ali prekasno - pas izvede strahovit skok i zarije mu prednje šape u prsa. Harry se prevrne na leđa usred uskovitlanih dlaka, oćuti vreo dah i ugleda čeljust prepunu golemih zuba...

Ali zalet je bio tako snažan da psina preleti preko ošamućenog Harryja, kojem se učini da mu je slomio rebra. Pokuša se osoviti na noge; čuo je kako pas reži spremajući se za novi napad.

Ron se ipak održao na nogama. Kad je psina ponovo skočila na njih, Ron odgurne Harryja na stranu. Pas ovaj put ne zahvati Harryja nego šćapi Rona za ispruženu ruku..Harry se zaleti na

nj i iščupa punu ruku dlaka, ali psina odvuče Rona za sobom kao da u zubima nosi krpenu lutku...

Zatim odnekud nešto udari Harryja tako snažno po licu da se on ponovo sruši na zemlju. Začuje Hermionu kako vrišti od boli i također pada. Harry potraži rukom svoj štapić, lica oblivena krvlju...

"Lumos!" prošapće.

Pri svjetlu čarobnog štapića ugleda debelo stablo. Šugonju su bili dotjerali do sjene Napadačke vrbe, čije su grane pucketale kao pod naletima vjetra i šibale nemilice oko sebe ne bi li ih spriječile da im se približe.

A dolje, pri dnu debla, pas je vukao Rona u veliku rasjelinu između korijena. Ron se ogorčeno borio, ali su mu glava i trup pomalo nestajali...

"Rone!" vikne Harry i pokuša krenuti za njim, ali jedna debela grana ubitačno se okomi kroz zrak i natjera ga da uzmakne.

Vidjeli su još samo jednu Ronovu nogu kojom se on zakvačio za korijen ne bi li spriječio psa da ga odvuče dalje pod zemlju. Tad se prolomi užasan prasak, kao daje top opalio - Ronu je pukla noga, a idućeg mu je trena nestalo i stopalo.

"Harry... moramo potražiti pomoć..." vikne Hermiona, koja je također krvarila jer ju je vrba opatrnula po ramenu.

"Ne! Zvijer je tako velika da bi ga mogla požderati, nemamo vremena..."

"Nećemo se moći probiti bez nečije pomoći..."

Još se jedna grana okomi na njih, s grančicama stisnutim poput šaka.

"Kad je pas mogao unutra, možemo i mi", reče Harry zadihanim glasom pokušavajući se probiti naviše mjesta. Ipak, nije se mogao ni za centimetar približiti korijenima a da ne bude izložen udarcima vrbe.

"Ah, u pomoć, u pomoć!" mahnito je šaputala Hermiona neodlučno skakućući na mjestu.

"Molim lijepo..."

Krivotnja munjevito jurne mimo njih. Povijao se poput zmije između udaraca vrbe i dotaknuo prednjim šapama kvrgu na deblu.

Iznenada, kao da se stablo skamenilo, vrba se smirila. Ni da list zatreperi ili zašumi.

"Krivotnja!" neodlučno prošapće Hermiona i snažno zgrabi Harryja za nadlakticu. "Otkud je on to znao?..."

"On se druži s tim psom", ogorčeno će Harry. "Viđao sam ih zajedno. Hajdemo... i ne ispuštaj štapić iz ruke..."

Učas su prešli onaj razmak do debla, ali prije nego što su stigli do rasjeline između korijena, Krivotnja je kliznuo u nju mahnivši repom nalik na četku za čišćenje boca. Harry pođe za njim. Spusti se naglavce kličući se niz zemljani nagib dok ne dođe do vrlo niskog podzemnog hodnika. Krivotnja je bio pred njim, oči su mu se krije-sile pri svjetlu Harryjeva čarobnog štapića. Nakon nekoliko sekunda do Harryja se spustila i Hermiona.

"Gdje je Ron?" šapne ona prestrašenim glasom.

"Tamo naprijed!" reče Harry i pođe pognut za Krivotnjom.

"A gdje je izlaz iz ovoga hodnika?" upita ga Hermiona bez daha.

"Ne znam... hodnik je označen na Mapi za hranje, ali su mi Fred i George rekli da nitko nikad nije bio u njemu. Gubi se negdje na rubu mape, a činilo se da vodi u Hogsmeade..."

Kretali su se što su brže mogli, gotovo presamićeni. Pred njima se Krivotnin rep pojavljivao i gubio. Hodniku kao da nije bilo kraja, činilo se daje isto onako dugačak kao i onaj koji vodi do Medičarni-ce. Harry je mislio samo na Rona, i na to što li ona psina sad radi od njega... kratko je i bolno predisao i, onako nisko sagnut, trčao...

A onda se hodnik počeo uspinjati. Malo zatim je Krivotnja iza jednog zavoja nestao. Umjesto njega, Harry opazi kako kroz nekakav mali otvor dopire mutno svjetlo.

On i Hermiona zastanu da dođu do daha, a onda produže dalje. Oboje su podigli štapiće da vide što je pred njima.

Bijaše to neka soba, vrlo neuredna i prašna. Sa zidova su se gulile tapete a na podu je bilo velikih mrlja. Svaki je komad pokućstva bio polomljen, kao da je tko sve to razbio. Svi su prozori bili zakovani daskama.

Harry zirne na Hermionu, koja je izgledala prestrašena, ali mu je ipak klimnula glavom.

Harry se izvuče iz rupe i pogleda oko sebe. Soba je bila napuštena, međutim, vrata s desne strane bila su otvorena, a vodila su u nekakav mračni hodnik. Hermiona iznenada ščepa Harryja za mišicu. Razrogačenim je očima promatrala zakovane prozore.

"Harry", šapne ona. "Čini mi se da smo u Vrištavoj daščari."

Harry pogleda oko sebe. Pogled mu padne na drvenu stolicu u blizini. Čitavi su dijelovi stolice bili otkinuti, a nedostajala joj je i jedna noga.

"To nije djelo duhova", polako ustvrđi.

Uto nešto iznad njih zapucketa. Netko se gore kretao. Oboje se zagledaju u strop. Hermiona je tako grčevito držala Harryja za mišicu da su mu utrnuli prsti na toj ruci. On uzvije obrvama i pogleda je. Ona mu opet klimne glavom i pusti ga.

Ušuljali su se u hodnik što su tiše mogli i počeli se penjati uz trošne stube. Sve bijaše pokriveno debelim slojem prašine osim poda, na kojem je ostao širok, sjajan trag nečega što je netko vukao uza stube.

Stigli su do mračnog odmorišta.

"Nox!" šapnu obadvoje i istodobno im se ugase svjetla na vrhu čarobnih štapića. Samo su jedna vrata bila otvorena. Dok su se šuljali prema njima, začuli su iza njih nekakvo kretanje, a onda tiho stenjanje i glasno predenje. Razmijene posljednje poglede i zakli-maju glavama.

Čvrsto držeći čarobni štapić pred sobom, Harry udari nogom u vrata i širom ih otvori.

Na velebnom krevetu s baldahinom i prašnim zastorima ležao je Krivonja, a kad ih ugleda, glasno zaprede. Na podu do njega ležao je Ron i držao se za nogu ispruženu pod neobičnim kutom.

Harry i Hermiona jurnu do njega. "Rone... kako ti je?" "A gdje je pas?"

"Nije to pas", procijedi Ron. Škripao je zubima od boli. "Harry, ovo je bila klopka..."

"Što..."

"On je taj pas... on je animagus..."

Ron je zurio preko Harryjeva ramena. Harry se naglo okrene. Čovjek u sjeni zatvori vrata za sobom.

Masna, raščupana kosurina padala mu je do lakata. Da mu se iz dubokih, tamnih duplja nisu krijesile oči, čovjek bi mogao pomisliti daje pred njim mrtvac. Koža voštane boje bila mu je tako čvrsto napeta na kostima lica da mu je glava bila nalik na mrtvačku lubanju. Žučkasti zubi bijahu mu obnaženi cerekom. Bijaše to Sirius Black.

"Expelliarmus!" grakne upirući u njih Ronovim čarobnim štapićem.

Harryju i Hermioni ispadnu iz ruku njihovi štapići i vinu se u zrak, a Black ih ulovi. Zatim im se primakne za još jedan korak. Pogled mu bijaše uprt u Harryja.

"Mislilo sam ja da ćeš ti doći u pomoć prijatelju", reče mu promuklim glasom. Glas mu je zvučao kao da se već odavno odvikao govoriti. "I tvoj bi otac bio to isto za mene učinio. Hrabro je od tebe što nisi otrčao po profesore da ti pomognu. Zahvalan sam ti... ovako će sve biti mnogo jednostavnije..."

Primjedba na račun njegova oca zvonila je Harryju u ušima kao da ju je Black gromoglasno izgovorio. Harryjevo srce plane vrelom mržnjom i ne ostavi mjesta strahu. Prvi put u životu poželi da drži svoj štapić u rukama, ne da se brani nego da napada... da ubija. Ne znajući što radi, zakorači naprijed, ali se s obje njegove strane nešto pokrene i dva para ruku zgrabe ga i zadrže na mjestu.

"Nemoj, Harry!" izusti Hermiona sleđenim šaptom. Ali tad se Ron obrati Blacku:
"Ako želite ubiti Harrvja, morat ćete i nas ubiti!" reče odrješitim glasom, iako je još više probljedio od napora da ustane, a malo je i zaglavinjao.
U Blackovim tamnim očima nešto zatreperi.
"Lezi!" tiho zapovjedi Ronu. "Inače ćeš još više pozlijediti nogu."
"Jeste li me čuli?" izusti Ron slabašnim glasom, iako se još jedva držao Harrvja da ne padne.
"Morat ćete nas sve troje pobiti!"
"Večeras će ovdje biti samo jedno ubojstvo", ustvrdi Black i još se šire naceri.
"A zašto?" prosiće Harry nastojeći se osloboditi Rona i Hermione. "Prošli put vas nije bilo briga zar ne? Nije vas bilo briga što ste pobili sve one bezjake da biste se osvetili Pettigrewu... Što je to s vama, da se niste u Azkabanu ipak malo smekšali?"
"Harry!" procvili Hermiona. "Šuti radije!"
"On mi je ubio mamu i tatu!" zaurla Harry i jedva se nekako oslobodi Hermione i Rona, te jurne naprijed...
Smetnuo je s uma magiju - smetnuo je s uma daje on nizak i mršav trinaestogodišnjak, a daje Black visok, odrastao čovjek. Harry je samo znao da želi Blacku učiniti nažao što više može, i da ne mari što će ovaj njemu učiniti...
Možda je Black bio načas zgranut što Harry želi učiniti nešto tako glupo - uglavnom, nije podigao čarobni štapić na vrijeme. Harry je jednom rukom zgrabio Blacka za slabačko zapešće i skrenuo vrhove štapića, a drugom ga šakom udario u sljepoočnicu tako da su obojica tresnuli o zid...
Hermiona je vrištala, Ron urlao, a iz vrhova štapića u Blackovoj ruci sine zasljepljujuće svjetlo i vrcne roj iskara koje promaše Harrvjevu glavu tek za koji centimetar. Harry osjeti uvelu mišicu pod prstima kako se bjesomučno otima, ali je nije puštao, a drugom je rukom udario Blacka gdje god je stigao.
Black se slobodnom rukom ipak dočepao Harrvjeva vrata. "Ne!" prosiće. "Predugo sam na ovo čekao..."
Pojača se stisak prstiju. Harry se gušio, a naočale mu se nakrivile na nosu.
Tad opazi kako je Hermiona odnekud zamahnula nogom. Black proštenje od boli i pusti Harrvja. Ron se baci na ruku u kojoj je Black držao štapiće, a Harry začuje lagano kuckanje...
Oslobodivši se iz tog klupka tjelesa, opazi svoj štapić kako se kotrlja po podu. Baci se na njega, ali...
"Vvrrrrr!"
I Krivonja se pridružio okršaju - duboko je zario prednje pandže u Harrvjevu mišicu. Harry ga zbacila sa sebe, ali Krivonja jurne potom prema Harrvjevu štapiću...
"Ne, nećeš!" zaurla Harry i pogodi Krivonju nogom tako da mačak odleti u stranu frkćući.
Harry dohvati svoj štapić i okrene se...
"Maknite se vas dvoje!" dovikne Ronu i Hermioni.
Nije im morao dva puta reći. Krvavih usana i daščući, Hermiona se skloni u stranu i dohvati svoj i Ronov štapić. Ron otpuže do kreveta i skljoka se na nj predišući. Bijelo mu lice bilo posuto zelenim pjegama, a objema se rukama držao za slomljenu nogu.
Black je ležao ispružen podno zida. Mršava mu se prsa brzo dizala i spuštala dok je gledao kako mu se Harry polako primiće upirući čarobnim štapićem ravno u njegovo srce.
"Ubit ćeš me, Harry?" prošapće.
Harry je zastao nad njim držeći štapić svejednako uperen u Blackova prsa i motreći ga odozgo. Oko lijevog oka Black je imao blijede dožutu masnicu, a iz nosa mu je curila krv.
"Vi ste mi ubili roditelje!" reče mu Harry malko drhtavim glasom, ali čvrsto u ruci držeći štapić.
Black ga pogleda odozdo upalim očima.

"Ne kažem da nisam", prizna posve tiho. "Ali, kad bi ti znao svu priču..."

"Svu priču?" ponovi Harry dok mu je u ušima bubnjalo. "Vi ste ih prodali Voldemortu, to je sve što ja znam, i više mi ništa ne treba."

"Slušaj me dobro", reče mu Black s prizvukom usrdnosti u glasu. "Zažalit ćeš ako me ne saslušаш... ti još ništa ne razumiješ..."

"Razumijem ja puno više nego što vi mislite", odgovori mu Harry još drhtavijim glasom. "Vi je uopće niste čuli, je li? Moju mamu... koja je htjela spriječiti Voldemorta da me ubije... a onda ste to vi učinili... vi ste je ubili..."

Prije nego što je i jedan od njih mogao još što reći, nešto riđe projuri pokraj Harryja - Krivonja skoči Blacku na prsa i ugnijezdi se na samu njegovu srcu. Black žmirne i pogleda mačka.

"Gubi se!" promrmlja i pokuša skloniti mačka s prsa.

Ali Krivonja zarije pandže u Blackovu pelerinu i ne htjede se maknuti. Okrene svoju ružnu, zgnječenu njušku Harryju i pogleda ga onim svojim velikim, žutim očima. Hermiona, desno od njega, suho zajeca.

Harry je zurio u Blacka i Krivonju grčevito držeći štapić u ruci. Pa što ako mora i mačka ubiti? On je bio u dosluhu s Blackom... ako je spreman poginuti da zaštiti Blacka, to se Harryja ne tiče... a ako Black želi spasiti njega, to je samo dokaz da mu je više stalo do Krivonje nego što mu je bilo stalo do Harryjevih roditelja.

Harry podigne štapić uvis. Kucnuo je čas da to učini. Kucnuo je čas da osveti majku i oca. Ubit će Blacka. Mora ubiti Blacka. Ovo mu je sad prilika.

Sekunde su se otegnule a Harry je još stajao kao skamenjen, sa štapićem u ruci. Black je odozdo piljio u njega a Krivonja ležao na Blackovim prsima. Ron je teško disao negdje uz krevet, a Hermiona je šutjela kao zalivena.

A onda dopru neki novi šumovi...

Prigušeni koraci dopirali su odozdo... netko se dolje kretao.

"Mi smo ovdje gore!" iznenada poviče Hermiona "Mi smo ovdje gore... sa Sinusom Blackom... požurite!"

Black se naglo trgne tako da malne zbací Krivonju s prsa. Harry je grčevito držao štapić u ruci... "Učini to sad odmah!" govorio mu je neki glas u glavi... ali koraci su već odzvanjali uza stube a Harry nije još ništa učinio.

Vrata se naglo otvore usred roja crvenih iskri, Harry se okrene i ugleda profesora Lupina kako upada u sobu bez kapi krvi u licu, s podignutim štapićem u ruci, spreman na akciju. Zirne na Rona koji je ležao na podu, na Hermionu koja je čučala uz vrata, na Harryja koji je štapićem držao Blacka u šahu i napokon na sama Blacka koji je ležao zgrčen do Harryjevih nogu i krvario.

"Expelliarmus!" vikne Lupin.

Harryju ponovo izleti štapić iz ruke, a izlete i oba štapića koja je Hermiona držala. Lupin ih sve vješto ulovi u zraku a onda stupa u sobu motreći Blacka, kojem je na prsima još zaštitnički ležao Krivo nja.

Harry je ostao stajati na mjestu osjećajući se iznenada prazan. Nije ipak ono učinio. Ponestalo mu je hrabrosti. Black će biti ponovo izručen dementorima.

Tada Lupin progovori nekakvim čudnim glasom, glasom koji je podrhtavao od suzdržanih osjećaja:

"A gdje je on, Siriuse?"

Harry brzo pogleda Lupina. Nije mu bilo jasno što Lupin misli. O kome to govori? Okrene se i ponovo baci pogled na Lupina.

Blackovo je lice bilo potpuno bezizražajno. Nekoliko sekunda nije se uopće micao. Tada sasvim polako podigne praznu ruku i uperi je u Rona. Potpuno smeten, Harry pogleda Rona,

koji je također bio zbunjen.

"Ali, onda..." promrsi Lupin gledajući Blacka tako pozorno kao da mu želi pročitati misli, "zašto se nije već pojavio? Osim ako..." Lupin odjednom izvali oči, kao da vidi nešto iza Blacka, nešto što nitko od njih ne može vidjeti, "... osim ako to nije bio on... osim ako se niste zamijenili... a da meni niste ništa rekli?"

Black sasvim polako klimne glavom ne odvajajući upale oči od Lupinova lica.

"Profesore Lupin", glasno će Harry, "što se to..."

Ali nije dovršio pitanje jer mu zamre glas od onoga što ugleda pred sobom. Lupin je spustio štapić, a onda je prišao Blacku, uhvatio ga za ruku i podigao na noge tako da mu Krivonja padne s prsa na pod. Zatim Lupin zagrlji Blacka kao brata.

Harry se osjećao kao da mu se otkinuo želudac.

"Ne mogu vjerovati!" vrisne Hermiona

Lupin ispusti Blacka iz zagrljaja i okrene se njoj. Ona ustane s poda i, iskolačenih očiju, upre prstom u Lupina.

"Vi... vi..."

"Hermiona!"

"...vi i on!"

"Smiri se, Hermiona..."

"A ja nisam nikom ništa rekla!" poviče Hermiona. "Ja sam radi vas to prešutjela..."

"Hermiona, slušaj me, molim te!" uzvikne Lupin. "Sve ću ti objasniti..."

Harry je osjećao kako se sav trese, ali ne od straha nego od novog vala bijesa što gaje obuzeo.

"Ja sam vama vjerovao", otrese se on na Lupina ne vladajući više svojim glasom, "a vi ste za sve to vrijeme prijateljevali s njim!"

"Varaš se!" reče mu Lupin. "Ja nisam sa Siriusom dvanaest godina prijateljevao, ali sad sam... dopusti da ti objasnim..."

"Ne!" prodere se Hermiona. "Harry, ne vjeruj mu, on je pomogao Blacku da upadne u dvorac. On i tebi želi smrt... on je vukodlak!"

Nastane tajac. Sve su oči bile uprte u Lupina, koji se doimao neobično mirno, iako je bio prilično blijed.

"Trenutno nisi, Hermiona, na svojoj uobičajenoj visini", reče joj on. "Dao bih ti, na žalost, samo jedan bod od tri moguća. Nisam ja pomogao Siriusu da upadne u dvorac, i sigurno ne želim Harryju smrt..." Licem mu preleti čudan drhtaj. "Ali ne poričem da sam vukodlak."

Ron hrabro pokuša ponovo ustati, no opet klone i jaukne od boli. Lupin pođe zabrinut prema njemu, ali mu Ron dobaci:

"Bježi od mene, vukodlače!"

Lupin stane kao ukopan. Tada se očito napregne da se obrati Hermioniiupitaje:

"A otkad ti to znaš?"

"Odavno", šapne Hermiona. "Otkako sam pisala onaj sastavak za profesora Snapea..."

"On će biti oduševljen kad to čuje", hladno će Lupin. "On vam je i zadao tu zadaću nadajući se da će netko od vas odgonetnuti što znače oni moji simptomi. Jesi li možda pogledala u kartu Mjesečevih mijena i shvatila da se ja uvijek razbolim u vrijeme uštapa? Ili si možda primijetila da se bauk, kad je mene ugledao, pretvorio u Mjesec?"

"I jedno i drugo", tiho mu odgovori Hermiona.

Lupin se usiljeno nasmije.

"Ti si, Hermiona, najpametnija vještica tvojih godina koju sam dosad upoznao."

"Nisam", odvrati šaptom Hermiona. "Bilo bi puno pametnije od mene da sam svima rekla što ste."

"Ali oni to već znaju", ustvrdi Lupin. "Profesori barem znaju."

"I Dumbledore vas je primio u školu iako je znao da ste vukodlak?" uzvikne Ron. "Pa, je li on

lud?"

"Neki su profesori mislili da jest", odgovori mu Lupin. "Morao se i te kako potruditi da uvjeri neke od njih da se mogu pouzdati u mene..."

"Ali se prevario!" vikne Harry. "Vi ste za sve to vrijeme pomagali ovome ovdje!" I upre prstom u Blacka, koji se odvuкао do kreveta i svalio na nj sakrivši lice drhtavom rukom. Krivonja skoči do njega i sjedne mu u krilo pa zaprede. Ron se od obojice odmakne vukući slomljenu nogu.

"Nisam pomagao Siriusu", odvrati Lupin. "Sve ću vam objasniti ako mi dadete priliku. Pazite..."

On razdvoji štapiće Harryja, Rona i Hermione pa baci svaki od njih njihovim vlasnicima. Harry ulovi u zraku svoj štapić čudom se čudeći.

"Eto, tako!" reče Lupin i zadjene svoj štapić za pojas. "Vi ste naoružani, a mi nismo. Hoćete li me sad saslušati?"

Harry nije bio načisto što da misli. Da nije ovo opet neka podvala?

"Ako mu niste pomagali", nastavi on i bijesno zirne na Blacka, "otkud ste znali daje on ovdje?"

"Po mapi", odgovori mu Lupin. "Po Mapi za haranje. Baš sam je proučavao u svojoj sobi..."

"Znate dakle kako se njome barata?" sumnjičavo će Harry.

"Kako ne bih znao!" reče Lupin i nestrpljivo odmahne rukom. "Ja sam je pomagao sastaviti. Ja sam Lunac... to nije bio nadimak u školi."

"Vi ste je sastavili?..."

"Trenutno je bitno samo to da sam je večeras pomno proučavao, jer sam naslutio da biste se ti, Ron i Hermiona mogli iskrasti iz dvorca da posjetite Hagrida prije nego što smaknu hipogrifa. I pogodio sam, zar ne?"

Ushodao se gore-dolje motreći ih usput. Pod nogama mu se dizala prašina s poda.

"Ti si, Harry, sigurno ponio onaj stari plašt svog oca..."

"A otkud vi znate i za taj plašt?"

"Koliko sam puta vidio Jamesa kako se sakrio pod njim!..." produži Lupin i ponovo nestrpljivo odmahne rukom. "Stvar je u tome što sam vas vidio na mapi, iako ste nosili čarobni plašt nevidljivosti. Vidio sam vas kako prolazite kroz dvorište i ulazite u Hagridovu kućicu. Nakon dvadesetak minuta otišli ste od Hagrida i pošli natrag u dvorac. Ali tada vas je još netko pratio."

"Kako?" reče Harry. "Ne, nitko nas nije pratio!"

"Nisam mogao vjerovati svojim očima", nastavi Lupin svejednako koračajući gore-dolje i ne obazirući se na Harryjevu upadicu. "Mislio sam već da nešto nije u redu s mapom. Otkud je on mogao biti s vama?"

"Nitko nije bio s nama!" ustvrđi Harry.

"A onda sam opazio još jednu točkicu kako se brzo kreće prema vama, a uz nju je pisalo Sirius Black... Vidio sam kako se sudario s vama, i gledao kako odvlači vas dvojicu do Napadačke vrbe..."

"Samo jednoga od nas!" Ijutito uzvikne Ron.

"Ne, Rone!" odvrati Lupin. "Dvojicu!"

Zastao je u hodu i pogledao Rona.

"Mogu li načas pogledati tog tvog štakora?" priupita ga mirnim glasom.

"Što?" opet će Ron. "Kakve veze sa svim tim ima Šugonja?"

"I te kakve veze", odgovori mu Lupin. "Molim te, mogu li ga načas pogledati?"

Nakon časka skanjivanja, Ron gurne ruku u pelerinu i izvuče Šu-gonju koji se očajnički otimao. Ron gaje morao uhvatiti za dugi, goli rep da mu ne pobjegne. Krivonja se uspravi u Blackovu krilu i tiho sikne.

Lupin se primakne Ronu. Reklo bi se da suspreže dah pozorno motreći Šugonju.
"Što je sad?" opet će Ron prestrašeno privijajući Šugonju uza se. "Kakve veze ima moj štakor sa svim tim?"

"Nije to štakor!" iznenada grakne Sirius Black.

"Kako to mislite.... što je drugo nego štakor?..."

"Ne, nije", tiho će Lupin. "To je čarobnjak."

"Animagus," potvrdi Black, "zvan Peter Pettigrew."

LUNAC, CRVOREP, TIHOTAP I PAROŽAK

Trebalo je nekoliko sekunda da prijatelji pojme ovu apsurdnu tvrdnju. Tada Ron reče ono što je Harry pomislio.

"Vi ste obojica ludi."

"Koješta!" izusti Hermiona slabašnim glasom.

"Peter Pettigrew je mrtav!" uzvikne Harry. "Ovaj ga je ovdje ubio prije dvanaest godina."

I upre prstom u Blacka kojem se lice grčevito trzalo.

"Htio sam ga ubiti," progundā on obnažujući žućkaste zube, "samo što me mali Peter nadmudrio... ali ovaj put neće!"

Black baci Krivonju na pod i okomi se na Šugonju. Ron jaukne od boli kad mu Black svom težinom skoči na slomljenu nogu.

"Nemoj, Siriuse!" vikne Lupin, pa jurne i odvuče Blacka opet od Rona. "Čekaj! Ne može to ipak samo tako... oni moraju najprije sve shvatiti... moramo im objasniti..."

"Možemo im i poslije objasniti!" zareži Black nastojeći se othrvati Lupinu i dohvatiti jednom rukom Šugonju, koji je skvičao kao svinjče i grebao Rona po licu i vratu ne bi li im umaknuo.

"Oni... imaju... pravo... sve... znati!" izusti Lupin zadihanim glasom svejednako nastojeći obuzdati Blacka. "On je bio Ronov kućni ljubimac! Ima tu stvari koje ni ja ne razumijem! A Harry... ti si, Siriuse, i Harryju dužan kazati istinu!"

Black se prestao otimati, iako su mu upale oči bile i dalje uprte u Šugonju, kojeg je Ron držao u izgrizenoj i izgrebenoj krvavoj šaci.

"Pa, dobro, onda!" reče Black ne odvajajući očiju od štakora. "Reci im što god hoćeš. Samo brže, Remuse! Ja jedva čekam da počinim ubojstvo zbog kojeg sam ležao u zatvoru..."

"Vi ste obojica luđaci!" izusti Ron drhtavim glasom tražeći pogledom potporu od Harryja i Hermione. "Menije svega ovoga dosta. Odohja!"

I pokuša se osoviti na jednu zdravu nogu, ali Lupin opet podigne štapić i uperi ga u Šugonju.

"Moraš me, Rone, saslušati do kraja", mirno izusti. "Samo čvrsto drži Petera dok me budeš slušao!"

"Nije ovo Peter, ovo je Šugonja!" prodere se Ron nastojeći silom ponovo strpati štakora u džep, ali se Šugonja odupirao svim silama. Ron se zanjiše i izgubi ravnotežu, ali ga Harry uhvati i gurne natrag na krevet. A onda se Harry, ne obazirući se na Blacka, ponovo obrati Lupinu:

"Ima svjedoka koji su vidjeli kako je Pettigrew poginuo", reče mu. "Ima ih čitava ulica..."

"Oni nisu vidjeli ono što su mislili da vide!" mahnito odsiječe Black svejednako gledajući Šugonju kako se batrga u Ronovim rukama.

"Svi su mislili da je Sirius ubio Petera", potvrdi Lupin klimajući glavom. "I ja sam u to vjerovao... dok nisam večeras pogledao u onu mapu. Jer Mapa za haranje nikad ne laže... Peter je živ i Ron ga, Harry, upravo drži u ruci."

Harry pogleda Rona, a kad im se pogledi sretnu, bez riječi se slože da ni Black ni Lupin nisu pri sebi. Njihove su tvrdnje bile potpuno besmislene. Kako bi Šugonja mogao biti Peter Pettigrew? Ipak je Black u Azkabanu šenuo pameću... ali zašto ga Lupin podržava?

Tad progovori Hermiona drhtavim a tobože mirnim glasom, kao da želi urazumiti profesora

Lupina.

"Ali, profesore Lupin... Šugonja ne može biti Pettigrew... to jednostavno ne može biti istina, i vi to znate..."

"Zašto ne bi moglo biti istina?" mirno će Lupin, kao da su na predavanju a Hermiona je samo uočila nekakav problem u eksperimentiranju grualicama.

"Zato... zato što bi ljudi znali da je Pettigrew bio animagus. Mi smo učili o animagusima na predavanjima profesorice McGonagall.

A ja sam i čitala o njima kad sam pisala domaću zadaću... Ministarstvo vodi evidenciju o vješticama i čarobnjacima koji se mogu pretvoriti u životinje. Postoji popis u kojem je registrirano u koje se životinje mogu oni pretvoriti i kakva su im obilježja, i druge stvari... ja sam kod profesorice McGonagall pregledala taj popis i vidjela daje u ovom stoljeću do sada bilo samo sedam animagusa, ali na tom popisu nema Pettigrevva..."

Harry jedva da je imao vremena diviti se u sebi trudu što ga je Hermiona uložila u pisanje te domaće zadaće. Lupin se iznenada nasmije.

"I opet imaš pravo, Hermiona!" reče joj. "Ali Ministarstvu nije bilo poznato daje bilo još tri neregistrirana animagusa u Hogwartsu i oko njega."

"Ako im kaniš, Remuse, sve to ispričati, daj se malo požuri!" zareži Black, koji je još promatrao svaki očajnički pokret Šugonjin. "Ja sam na ovo čekao dvanaest godina i ne mogu više mnogo dulje čekati."

"Dobro... ali morat ćeš mi, Siriuse, i ti pomoći", reče mu Lupin. "Ja samo znam kako je to sve počelo..."

Lupin ušuti. Iza njega se razlegne glasna škripa. Vrata spavaće sobe otvore se sama od sebe. Svi se zagledaju u njih. Tada Lupin priđe vratima i pogleda u hodnik.

"Nema nikog..."

"Ovo je mjesto puno duhova!" reče Ron.

"Nije", odvrati Lupin gledajući još zbunjeno u otvorena vrata. "U Vrištavoj daščari nije nikad bilo duhova... krici i zavijanje koje su mještani čuli potjecali su od mene."

Ukloni prosijedu kosu s očiju i časkom porazmisli, a onda nastavi:

"Odatle je sve počelo... od toga što sam ja postao vukodlak. Ništa se od svega ovoga ne bi dogodilo da ja nisam bio ugrizen... i da nisam bio pretjerano smion..."

Djelovao je ozbiljno i umorno. Ron zausti da mu upadne u riječ, ali Hermiona ga opomene: "Pssst!" Pozorno je motrila Lupina.

"Bio sam sasvim mali dečko kad me ugrizao vukodlak. Moji su roditelji poduzeli sve što su mogli, ali u to vrijeme nije još bilo lijeka za to. Napitak koji mi profesor Snape sada spravlja tek je nedavno otkriven. Njime sam, znate, zaštićen, pod uvjetom da ga popijem tje-dan dana prije punog mjeseca, da ne izgubim razum kad se preobrazim... Tada se mogu lijepo sklupčati u svojoj sobi kao bezazlen vuk i čekati da se Mjesec opet smanji. Međutim, prije nego što je otkriven taj napitak, ja bih redovito jedanput mjesečno postao pravo prav-cato čudovište. Činilo se nemogućim da me prime u školu u Hog-vvartsu. Ostali roditelji vjerojatno ne bi bili skloni prepustiti svoju djecu da budu izložena takvoj opasnosti. Ali onda je Dumbledore postao ravnatelj škole, a on je imao razumijevanja za mene. On je rekao da, pod uvjetom da poduzmemo stanovite mjere opreza, nema razloga da se ne upišem u školu..." Lupin uzdahne, a onda pogleda Harrvja u oči. "Ja sam ti prije više mjeseci rekao da je Napadačka vrba zasađena one godine kad sam ja prvi put došao u Hogwarts. Činjenica je daje ona zasađena upravo zato što sam ja došao u Hog-warts. Ova kuća..." Lupin tužno pogleda oko sebe, "podzemni hodnik koji vodi do nje... sve je to napravljeno radi mene. Jedanput mjesečno prokrijumčarili bi me iz dvorca na ovo mjesto da se ovdje preobrazim. Drvo je zasađeno na ulazu u podzemni hodnik da me nitko ne sretne dok sam u tom opasnom stanju."

Harrvju nije bilo jasno kamo ta priča vodi, ali je svejedno napeto slušao. Jedini zvuk osim

Lupinova glasa bilo je Šugonjino prestrašeno skvičanje.

"Moje su preobrazbe tih dana bile... užasne. Vrlo je bolno pretvarati se u vukodlaka. Bio sam odvojen od ljudi da ih ne grizem, pa sam zato grizao i grebao sama sebe. Mještani su čuli buku i vrištanje te su mislili da se to glasaju neki posebno žestoki duhovi. Dumbledore je poticao takve glasine... pa čak i sad, kad je u ovoj kući već godinama sve tiho i mirno, mještani joj se ne usuđuju približiti... ali, osim tih mojih preobrazbi, ja sam bio sretniji nego ikad u životu. Prvi put sam imao prijatelje, tri dobra prijatelja, Siriusa Blacka... Pe-tera Pettigrewa...i, naravno, Harry, tvog oca - Jamesa Pottera. E, sad, ta moja tri prijatelja nisu mogla a da ne primijete kako ja jedanput mjesečno nestajem. Izmišljao sam svakojake priče. Govorio sam im da mije majka bolesna i daje moram posjećivati... strepio sam da me ne napuste onog časa kad saznaju što sam. Ali dakako da su se oni, kao i ti, Hermiona, dosjetili jadu... Ipak, nisu me napustili. Dapače, učinili su za mene nešto zbog čega će mi moje preobrazbe biti ne samo podnošljive nego i najljepši trenuci u životu. Postali su ani-magusi."

"Zar i moj tata?" priupita ga u čudu Harry.

"Da, i on", potvrdi Lupin. "Trebalo im je gotovo tri godine da se dosjete kako da to izvedu. Tvoj otac i Sirius bili su najpametniji učenici u školi, a imali su i sreću, jer preobrazba animagusa može vrlo loše završiti... zbog toga i Ministarstvo strogo pazi na one koji pokušavaju to izvesti. Peteru je bila potrebna sva pomoć koju je mogao dobiti od Jamesa i Siriusa. Napokon su, kad smo već bili na petoj godini, uspjeli. Svaki se od njih mogao preobraziti u različite životinje kad god bi mu se prohtjelo."

"Ali kako su time mogli vama pomoći?" zbunjeno ga priupita Hermiona.

"Nisu mi mogli kao ljudi pomoći druženjem sa mnom, pa su mi pravili društvo kao životinje", odgovori joj Lupin. "Vukodlak je opasan samo za ljude. Svakog su se mjeseca iskradali iz dvorca zaogrnuti čarobnim plaštem nevidljivosti, pa su se preobražavali... Peter je bio najmanji i uspijevao se nekako provući između grana Napadačke vrbe i pritisnuti onu kvrgu kojom se vrba paralizira. Onda bi svi skupa prošli kroz podzemni hodnik i došli do mene. Pod njihovim utjecajem, nisam više bio onako opasan. Tijelo mi je bilo još vučje, ali kad sam bio s njima, nekako sam se više osjećao kao čovjek."

"Daj požuri, Remuse!" zareži Black, koji je svejednako motrio Šugonju s nekom groznom vrstom gladi u očima.

"Evo, Siriuse, samo što nisam, samo što nisam došao do kraja... e pa, otkad smo se svi mi mogli preobraziti u životinje, pred nama su se otvorile neslućene mogućnosti. Uskoro smo počeli izlaziti iz Vri-štave daščare i lutati noću oko škole i po selu. Sirius i James pretvarali su se u tako velike životinje da su uvijek mogli izaći na kraj s vukodlakom. Ne vjerujem daje itko od učenika u Hogwartsu ikad tako dobro upoznao okolicu Hogwarta i Hogsmeadea kao mi... I tako smo sastavili i Mapu za hranje i potpisali je našim nadimcima. Sirius je bio Tihotap, Peter Crvorep, a James Parožak."

"A koja vrsta životinje?..." počne Harry, ali ga Hermiona presiječe u riječi.

"To je ipak bilo vrlo opasno! Smucati se po mraku s vukodlakom! Što bi bilo da ste im uspjeli pobjeći i nekog ugristi?"

"Ta me pomisao i dan-danas progoni", zamišljeno će Lupin. "I samo što se to nije i dogodilo, više puta. Poslije smo se tome smijali. Bili smo mladi, lakoumni... poneseni svojom oštroumnošću. Pone-

kad sam se osjećao i kriv što sam iznevjerio Dumbledoreovo povjerenje... on me je primio u Hogwarts, u koji me nijedan drugi ravnatelj ne bi bio primio, a nije imao pojma da ja kršim pravila koja je on bio utvrdio radi moje vlastite sigurnosti i sigurnosti drugih. Nije imao pojma da sam naveo i tri svoje kolege da ilegalno postanu ani-magusi. Ipak, uspijevao sam potisnuti taj svoj osjećaj krivnje kad god bismo sjeli da smislimo plan za avanturu sljedećeg mjeseca. I odonda se nisam promijenio..."

Lupin se smrkne, a u glasu mu se osjećalo gađenje spram sama sebe.

"Svih sam se ovih godina borio sa samim sobom i pitao se treba li da kažem Dumbledoreu da je Sirius animagus. Ipak mu nisam rekao. Zašto? Zato što sam prevelika kukavica. To bi značilo priznati mu da sam iznevjerio njegovo povjerenje dok sam pohađao školu, priznati mu da sam i druge povukao za sobom... a Dumbledoreovo je povjerenje za mene bilo svetinja. Primio me je u Hogwarts kao dječaka, i dao mi je posao nakon što su me se kao odraslog čovjeka svi klonili, tako da nisam mogao dobiti plaćeni posao zbog toga što sam ono što jesam. I stoga sam uvjerio sama sebe da Sirius upada u školu služeći se crnom magijom koju je naučio od Voldemorta, da s tim nema nikakve veze to što je on animagus... i zato se može reći daje Snape u neku ruku imao za sve to vrijeme pravo, što se mene tiče."

"Snape?" oštro ga priupita Black odvajajući pogled od Šugonje prvi put u nekoliko posljednjih minuta i upirući ga u Lupina. "Kakve veze ima s tim Snape?"

"I on je, Siriuse, ovdje", reče mu Lupin sumornim glasom. "I on je predavač u ovoj školi."

Lupin pogleda Harrvja, Rona i Hermionu.

"Profesor Snape išao je s nama u školu. On se vrlo odlučno odupirao mom imenovanju za nastavnika Obrane od mračnih sila. Cijelu je godinu tvrdio Dumbledoreu da se meni ne može vjerovati. I ima on svoje razloge... Sirius mu je, znate, jednom podvalio, zbog čega umalo da nije glavu izgubio, a u tome sam i ja imao svoje prste..."

Black se podsmjehne.

"Pravo mu i budi!" naceri se. "Uhodio nas je ne bi li doznao što mi smjeramo... i ne bi li ishodio da budemo izbačeni iz škole..."

"Severusa je strašno zanimalo kamo ja to odlazim svakog mjeseca", reče Lupin Harrvju, Ronu i Hermioni. "Bili smo, znate, na istoj

godini i... ovaj... nismo se baš voljeli. A on je najmanje trpio Jamesa. Mislim daje bio ljubomoran na Jamesov talent za metloboj... kako bilo da bilo, Snape me je vidio kako jedne večeri odlazim s Madame Pomfrey prema Napadačkoj vrbi da se u Vrištavoj daščari preobrazim. Sirius je mislio da će... ovaj... biti zabavno da kaže Snapeu da treba samo dugom motkom pritisnuti onu kvrgu na vrbi pa da upadne za mnom u podzemni hodnik. I Snape je, naravno, to pokušao -daje došao do ove kuće, zatekao bi ovdje pravog pravcatog vukodlaka - ali tvoj je otac, kad je čuo što je Sirius učinio, pošao za Snapeom i odvuкао ga natrag stavivši život na kocku... Snape me ipak vidio letimice na kraju hodnika. Dumbledore mu je zabranio da to ikom živom kaže, ali je otada Snape znao što sam ja uistinu..."

"A, zato vas on ne trpi?" polako će Harry. "Zato što je mislio da ste i vi imali prste u toj šali?"

"Tako je!" podrugljivo će nečiji hladni glas iza Lupina.

Severus Snape skinuo je sa sebe čarobni plašt nevidljivosti i uperio čarobni štapić ravno u Lupina.

SLUGA LORDA VOLDEMORTA

Hermiona vrisne. Black skoči na noge. Harry se strese kao daje dobio snažan električni udar.

"Ovo sam našao ispod Napadačke vrbe", reče Snape odbacujući plašt, ali pazeći da mu štapić bude i dalje uperen u Lupinova prsa. "Dobro mi je došlo, Potter, hvala lijepa..."

Bio je malo zadihan, ali mu se na licu ogledala slavodobitnost.

"Možda se čudite otkud sam znao da ste ovdje?" priupita ih sijevajući očima. "Maloprije sam bio u vašoj sobi, Lupin. Zaboravili ste bili popiti napitak pa sam vam ga odnio u peharu. Sva sreća što sam to učinio... sreća za mene, mislim. Na vašem je pisaćem stolu ležala stanovita mapa. Bilo mi je dovoljno baciti pogled na nju pa da saznam sve što mi je bilo potrebno. Vidio sam vas na njoj kako trčite podzemnim hodnikom, i kako nestajete..."

"Severuse..." počne Lupin, ali ga Snape presiječe u riječi:

"Nebrojeno sam puta, Lupine, rekao ravnatelju da ste pomogli svom starom prijatelju Blacku

da upadne u dvorac, a evo i dokaza za tu moju tvrdnju. Čak ni ja nisam mislio da ćete imati tri čiste da se sakrijete u ovu staru daščaru..."

"Severuse, griješite!" usrdno će Lupin. "Niste još sve čuli... ja ću vam objasniti... Sirius nije došao ovamo da ubije Harryja..."

"Još dva kandidata noćas za Azkaban", reče Snape, a oči mu se fanatički zakrijese. "Baš me zanima kako će Dumbledore ovo primiti... on je, znate, Lupin, bio čvrsto uvjeren da ste vi bezopasni... da ste pitomi vukodlak..."

"Budalo!" tiho će Lupin. "Je li dječaćko neprijateljstvo vrijedno da se nevin čovjek opet strpa u Azkaban?"

Fiju! Tanke uzice nalik na zmije izlete iz vrha Snapeova čarobnog štapića i omotaju se oko Lupinovih usta, zapešća i gležnjeva. Lupin izgubi ravnotežu i padne na pod, posve nepokretan. Black zaurla od bijesa i krene na Snapea, ali Snape uperi štapić točno među Blackove oči i prošapće:

"Daj mi samo jedan razlog! Daj mi samo jedan razlog da to učinim, i kunem ti se da ću učiniti."

Black je stao kao ukopan. Teško bi bilo reći na čijem se licu od njih dvojice zrcalilo više mržnje.

Harry je stajao paraliziran, ne znajući što mu je činiti ni komu vjerovati. Zirne na Rona i Hermionu. Ron je bio zbunjen kao i on, svejednako se upinjući da zadrži u rukama Sugonju koji se otimao. Hermiona, međutim, nesigurno zakorači prema Snapeu i reče mu bez daha:

"Profesore Snape... ne bi... ne bi ipak bilo naodmet čuti što nam oni imaju reći, z-zar ne?"

"Gospođice Granger, vama već prijeti isključenje iz škole", pro-sikće Snape. "Vi, Potter i Weasley nalazite se izvan školskih granica, u društvu jednog osuđenog ubojice i vukodlaka. Dajte bar jednom u životu držite jezik za zubima..."

"Ali, ako... ako je netko stvarno pogriješio..."

"Šutite, glupa ženska glavo!" vikne Snape. Načas se učini da je doista pomjerio pameću. "Ne govorite o onome o čemu pojma nemate!" Dvije-tri iskre vrenu iz vrha njegova štapića svejednako uperena u Blackovu glavu. Hermiona umukne.

"Slatka je osveta", dahne Snape Blackeu. "Koliko sam se samo nadao da ću te upravo ja uloviti..."

"Opet ćeš, Severuse, ispasti glup", zareži Black. "Ukoliko ovaj dečko odnese tog svog štakora u dvorac", mahne glavom prema Ronu, "ja ću mirno poći s vama..."

"U dvorac?" ponovi Snape slatkim glasom. "Mislim da nećemo morati ići tako daleko. Čim se izvučemo iz vrbe, pozvat ću demen-tore. Njima će, Black, biti jako drago da te vide... bit će im toliko drago da će ti jamačno htjeti dati jedan mali poljubac..."

U Blackovu licu nije više bilo ni kapi krvi.

"Ipak... ipak me moraš saslušati do kraja", grakne on. "Ovaj štakor... pogledaj ga samo..."

Ali Snape luđački sijevne očima kao što ga Harry nikad nije vidio. Reklo bi se daje izgubio razum.

"Hajdete sad, svi vi!" reče im, a onda pucne prstima i krajevi uzica kojima je Lupin bio vezan dolete mu u ruke. "Ja ću voditi vukodlaka. Možda će dementori htjeti i njega poljubiti..."

Prije negoli je znao što radi, Harry prođe kroz sobu u tri krupna koraka i stane na vrata.

"Sklanjaj mi se s puta, Potter, već si ionako u gadnom sosu", zareži Snape. "Da ja nisam došao ovamo da ti spasim glavu..."

"Profesor Lupin mogao me je, daje htio, već sto puta ove godine ubiti", odvrati Harry. "Bio sam masu puta s njim nasamo dok me je poučavao kako da se oduprem dementorima. Ako je zaista pomagao Blacku, zašto se onda nije jednostavno obračunao sa mnom?"

"Ne traži od mene da istražujem što se zbiva u glavi jednog vukodlaka", prosikće Snape. "Sklanjaj mi se s puta, Potter!"

"Vi ste šaka jada!" prodere se Harry. "Ne želite ništa čuti samo zato što su svojedobno napravili od vas budalu u školi..."

"Tišina! Neću dopustiti da se ovdje sa mnom tako razgovara!" pod-vrisne Snape, bezumniji nego ikad. "Ne pada jabuka daleko od stabla, Potter! Upravo sam ti spasio glavu i sad bi mi morao na koljenima zahvaljivati! Stvarno si zaslužio da te ubije! Poginuo bi kao i tvoj otac, koji je bio odviše ohol da bi mogao povjerovati da se prevario u Blacku... a sad mi se sklanjaj s puta, ili ću te natjerati na to, sklanjaj mi se sputa, Potter!"

Harry se odluči u tren oka. Prije nego što je Snape dospio zakoračiti prema njemu, podigne svoj štapić.

"Expelliarmus!" prodere se... ali nije se čuo samo njegov glas. Odjekne prasak od kojeg se zatresu vrata na šarkama. Snape odleti u zrak i tresne o zid, a onda se strovali na pod. Iz kose mu je curio tanak mlaz krvi. Izgubio je svijest.

Harry pogleda oko sebe. I Ron i Hermiona pokušali su u isti mah razoružati Snapea. Snapeov je štapić odletio u visokom luku i pao na krevet do Krivonje.

"Nisi smio to učiniti", reče Black Harryju. "Trebao si ga prepustiti meni..."

Harry se klonio Blackova pogleda. Još ni sad nije bio načisto je li postupio kako treba.

"Napali smo profesora... napali smo profesora..." procvili Hermiona zureći u Snapea koji je nepomično ležao, prestrašenih očiju. "Uh, kakva ćemo sad tek imati okapanja..."

Lupin se batrgao da se oslobodi. Black se brzo sagne i odveže ga. Lupin se osovi na noge i uzme trljati ruke na onim mjestima gdje su mu se uzice urezale u meso.

"Hvala ti, Harry!" reče.

"Ja još nisam rekao da vam vjerujem", odbrusi mu Harry.

"Onda je vrijeme da ti predočimo dokaze", pripomene Black. "Daj mi, dečko... Petera. Smjesta!"

Ron privije Sugonju još čvršće uza se.

"Ma dajte prestanite!" reče mu slabašnim glasom. "Nećete nam valjda reći da ste pobjegli iz Azkabana samo radi toga da se dočepate Sugonje? Mislim..." Pogledom zatraži podršku od Harryja i Hermione. "Dobro, recimo da se Pettigrev pretvorio u štakora... ali štakora ima na milijune... otkud on može znati kojeg štakora traži kad je dvanaest godina odležao u Azkabanu?"

"Znaš, Siriuse, da je to pitanje na mjestu", reče Lupin okrećući se malko namršten Blacku. "Kako si uspio otkriti gdje se on nalazi?"

Black turi jednu od svojih ruku nalik na šape u pelerinu i izvadi iz nje zgužvani papirić i izravna ga, a onda ga pokaže ostalima.

Bijaše to fotografija na kojoj su bili Ron i njegova obitelj i koja je ljetos bila objavljena u Dnevnom proroku. Ronu je na ramenu bio Sugonja.

"Otkud ti to?" upita Blacka Lupin, kao gromom ošinut.

"Od Fudgea", odgovori mu Black. "Kad je lani došao u obilazak Azkabana, dao mi je te novine, u kojima je na naslovnoj strani bio Peter... na ramenu ovoga dječaka... odmah sam ga prepoznao... koliko sam ga puta vidio kako se preobražava u štakora! A ispod slike je pisalo da se taj dečko vraća u Hogwarts... u kojem je i Harry..."

"Bože moj!" tiho će Lupin prelazeći pogledom sa Sugonje na sliku iz novina, pa opet na Sugonju. "Prednja mu je šapica..."

"Što je s njom?" prkosno će Ron. "Fali mu jedan prst", odgovori Black.

"Pa, naravno", priklupi Lupin, "zbilja jednostavno... zbilja genijalno... Sam si gaje odrezao?"

"Malo prije nego što se preobrazio u štakora", dopuni ga Black. "Kad sam ga stjerao u škripac, proderao se da ga je cijela ulica mogla čuti da sam ja izdao Lily i Jamesa. A onda, prije nego što sam ga uspio ukleti, digao je ulicu u zrak štapićem koji je držao iza leđa i pobio sve ljude na šest-sedam metara oko sebe... i odjurio s ostalim štakorima u kanalizaciju..."

"Zar nisi, Rone, to već čuo?" upita ga Lupin. "Daje najveći komad Peterova tijela koji su našli bio tek jedan prst?"

"Čujte, vjerojatno se Šugonja bio pograbio s nekim drugim štakorom ili tako nešto! On je već čitavu vječnost u našoj obitelji, od..."

"Zapravo dvanaest godina", nastavi Lupin. "A jesi li se ikad upitao zašto on uopće živi tako dugo?"

"Pa, mi... mi smo se uvijek dobro brinuli za njega!" odgovori Ron.

"Ipak, trenutno ne izgleda baš jako dobro, je li?" pripomene Lupin. "Rekao bih daje počeo slabiti od onog dana kad je čuo daje Sirius opet na slobodi..."

"On se užasno boji onog ludog mačka!" reče Ron i mahne glavom prema Krivonji koji je još preo na krevetu.

Ali Harry iznenada pomisli da to nije točno... Šugonja je loše izgledao još prije nego što se pojavio Krivonja... još od Ronova povratka iz Egipta... od onog dana kad je Black pobjegao iz zatvora...

"Taj mačak nije lud", ustvrdi Black promuklim glasom, pa pruži svoju koščatu ruku i pogladi Krivonju po paperjastoj glavi. "To je najinteligentniji mačak kojeg sam ikad vidio. Odmah je prozreo Pe-tera. A kad se sa mnom sreo, odmah je znao da ja nisam pas. Trebalo mu je doduše malo vremena da stekne povjerenje u mene. Na kraju sam mu uspio objasniti koga tražim, i odonda mije stalno pomagao..."

"Kako to mislite?" dahne Hermiona.

"Pokušavao mije donijeti Petera, ali nije uspio... zato je ukrao za mene lozinke za Grvffindorsku kulu... mislim da ih je pokupio s noćnog stolića jednog dečka..."

Reklo bi se da se Harryjev mozak povija pod teretom onoga što je čuo. Bilo je to apsurdno... pa ipak...

"Ali Peter je nanjušio što mu se sprema pa je pobjegao... ovaj mi je mačak - kako ga ono zovete, Krivonja? - rekao daje Peter ostavio na plahti tragove krvi... valjda se sam ugrizao... e pa, jedanput je već uspio fingirati ubojstvo, kao daje tobože njega netko ubio..."

Na ove riječi Harry se iznenada prene.

"A zašto je to izveo?" priupita bijesnim glasom. "Zato što je znao da ćete ga ubiti kao što ste ubili i moje roditelje!"

"Ne", ubaci Lupin. "Harry..."

"I sad ste došli da ga dokrajčite!"

"Da, tako je", potvrdi Black i odmjeri Šugonju mrkim pogledom.

"Onda sam ipak trebao pustiti Snapea da vas odvede!" vikne Harry.

"Harry!" žurno će Lupin. "Zar ti još nije jasno? Mi smo za sve ovo vrijeme mislili da je Sirius izdao tvoje roditelje i da ga je Peter nakon toga progonio... a bilo je upravo obratno, zar ti to još nije jasno? Peter je izdao tvoju majku i oca... a Sirius je nakon toga njega progonio..."

"To nije istina!" prodere se Harry. "On je bio njihov 'čuvar tajne'! On je to i sam priznao prije nego što ste vi došli, priznao je da ih je on ubio!"

I upre prstom u Blacka, koji polako zavrti glavom. Upale oči odjednom mu se užagrole.

"Harry... praktički ja jesam tome bio kriv", reče on hrapavim glasom. "Ja sam nagovorio Lily i Jamesa da se u zadnji čas povjere Pe-teru, nagovorio sam ih da im on bude 'čuvar tajne' umjesto mene... ja znam da sam kriv... one noći kad su oni ubijeni, htio sam provjeriti Petera, uvjeriti se da se još mogu pouzdati u njega, ali kad sam došao u njegovo skrovište, njega više nije bilo. Nije bilo ni bilo kakvih znakova borbe. Ipak mi je tu bilo nešto sumnjivo. Odmah sam otišao do kuće tvojih roditelja. A kad sam ugledao njihovu kuću uništenu, i njihova tijela... shvatio sam što je Peter učinio. I što sam ja učinio."

Izda ga glas pa se okrene od njih.

"Dosta je sad toga!" reče Lupin sa čeličnim prizvukom u glasu kakav Harry nikad prije nije od njega čuo. "Postoji jedan sigurni način na koji možemo provjeriti što se uistinu dogodilo. Rone, daj mi tog svog štakora!"

"A što ćete učiniti s njim ako vam ga dadem?" upita ga Ron napetim glasom.

"Prisiliti ga da se pojavi pred nama", odgovori mu Lupin. "Ako je stvarno samo štakor, neće mu se ništa dogoditi."

Nakon stanovita skanjivanja Ron napokon preda Šugonju u ruke Lupinu. Šugonja počne uporno cviljeti, otimati se i vrtjeti, izbu-ljenih sitnih, crnih očiju.

"Jesi li, Siriuse, spreman?" zapita Lupin.

Black je već uzeo Snapeov štapić s kreveta. Priđe Lupinu i štakoru koji se batrgao u njegovim rukama. Odjednom se učini da Bla-ckove vlažne oči gore.

"Hoćemo li zajedno?" tiho priupita Lupina.

"Možemo", odgovori Lupin držeći Šugonju čvrsto u jednoj ruci a štapić u drugoj. "Kad izbrojim do tri. Jedan... dva... tri!"

Iz oba štapića sijevne plavobijelo svjetlo. Časkom je Šugonja ostao skamenjen u zraku, sitno, crno tijelo mahnito se vrtjelo... Ron krikne... štakor padne na pod. Ponovo sijevne zasljepljujuće svjetlo, a onda...

Bilo je to kao da čovjek gleda ubranu filmsku snimku drveta koje raste. S poda je iznikla glava i udovi se raširili, a sljedećeg je trenu na onom mjestu gdje se nalazio Šugonja stajao čovjek previja-jući se i kršeći ruke. Krivonja je na krevetu, sav nakostriješen, frktao i vrcao.

Bio je to onizak čovjek, jedva nešto malo viši od Harryja. Rijetka mu je, bezbojna kosa bila neuredna a na tjemenu je imao veliku ćelu. Odavao je dojam debeljuškasta čovjeka koji je za kratko vrijeme silno omršavio. Koža mu je bila prljava, gotovo kao i Šugonjina dlaka, nešto mu se od štakora zadržalo i oko šiljastog nosa i posve sitnih, vodenastih očiju. Pogleda ih sve redom, dišući ubrzano i kratko. Harry opazi kako je bacio hitar pogled na vrata.

"Oho, zdravo, Petere!" veselo ga pozdravi Lupin, baš kao da su oko njega često iz štakora nastajali stari školski prijatelji. "Dugo se nismo vidjeli."

"S-siriuse... R-remuse..." Čak je i glas podsjećao na štakora. Ponovo baci pogled na vrata. "Prijatelji moji... stari moji prijatelji..."

Black podigne ruku u kojoj je držao štapić, ali ga Lupin uhvati za zapešće i prekori pogledom, a onda se opet okrene Pettigrevu i produži govoriti bezbrižno i ležerno:

"Upravo smo, Peter, razgovarali o onome što se sve dogodilo one noći kad su Lily i James ubijeni. Možda su tebi ipak promakli neki detalji dok si skvičao tamo pod krevetom..."

"Remuse!" dahne Pettigrew, a Harry primijeti kako su mu na licu nezdrave boje izbili grašči znoja. "Ne vjeruješ valjda njemu?... On me je, Remuse, htio ubiti..."

"To znamo", odvratu Lupin nešto hladnijim glasom. "Nego, volio bih izvesti s tobom, Peter, neke stvari načistac, ako bi bio tako ljubazan..."

"I opet bi me htio ubiti!" iznenada vrisne Pettigrew upirući prstom u Blacka, a Harry opazi da je upro srednjakom jer nije imao na toj ruci kažiprsta. "On je ubio Lily i Jamesa, a sad bi htio i mene... moraš mi pomoći, Remuse..."

Blacku je lice još više izgledalo kao mrtvačka lubanja dok je buljio nedokučivim pogledom u Pettigrewa.

"Nitko tebe neće ovdje ubiti dok ne razjasnimo neke stvari", odvratu Lupin.

"Razjasnimo neke stvari?" ponovi Pettigrev i iznova mahnito pogleda oko sebe zadržavajući se najviše na zakovanim prozorima i jedinim vratima u sobi. "Znao sam ja da će me on progoniti! Znao sam j a da će me opet potražiti! Ovo očekuj em već dvanaest godina!"

"Znao si da će Sirius pobjeći iz Azkabana?" priupita ga Lupin naborana čela. "Iako još nikad nitko nije odande pobjegao?"

"On posjeduje mračne moći o kojima svi mi možemo samo sanjati!" vrisne Pettigrev

prodornim glasom. "Kako bi inače odande pobjegao? Valjda ga je Onaj-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti naučio koji trik!"

Black se nasmije groznim, neveselim smijehom koji ispuni čitavu sobu.

"Voldemort da me je učio trikove?" ponovi. Pettigrew se trgne kao da gaje Black ošinio bičem.

"Šta, bojiš se izgovoriti ime svog nekadašnjeg gospodara?" reče mu Black. "Ništa ti ne zamjeram, Peter. On i njegovi nisu baš zadovoljni tobom, je li?"

"Ne znam... kako to misliš, Siriuse..." promrmlja Pettigrev dišući još ubrzanije. Sav se sjajio od znoja.

"Nisi se ti dvanaest godina sakrivao od mene", reče mu Black. "Ti si se sakrivao od Voldemortovih starih sljedbenika. Čuo sam ja, Peter, svašta u Azkabanu... svi oni misle da si ti mrtav, inače bi morao odgovarati pred njima... Čuo sam ih kako svašta vrište u snu. Rekao bih da misle da je izdajica i njih izdao. Voldemort je na tvoj mig otišao do Potterovih... i Voldemort je tamo doživio poraz. Ipak, nisu svi Voldemortovi sljedbenici završili u Azkabanu, je li da nisu? Ima njih i ovdje vani koji čekaju da kucne njihov čas, i koji su tobože uvidjeli svoje zablude... Ako oni ikad nanjuše da si ti, Peter, još živ..."

"Nemam pojma... o čemu ti to govoriš..." opet će Pettigrew još prodornijim glasom. Obriše lice rukavom i pogleda Lupina. "Ti, Re-muse, ne vjeruješ u to... u te ludosti..."

"Moram, Peter, priznati da mi je malo teško shvatiti zašto bi jedan nevin čovjek želio provesti dvanaest godina kao štakor", izusti Lupin jednoličnim glasom.

"Nevin ali uplašen!" procvili Pettigrew. "Ako su me Voldemortovi sljedbenici tražili, onda je to bilo samo zato što sam jednog od njihovih najboljih ljudi strpao u Azkaban... špijuna Siriusa Blacka!"

Blacku se zgrči lice.

"Kako se usuđuješ tako nešto tvrditi?" zareži on iznenada kao pas nalik na medvjeda što je prije toga i bio. "Ja da sam Voldemortov špijun? Jesam li seja ikad ulizivao ljudima koji su bili jači i moćniji od mene? A ti, Peter... nikad neću shvatiti kako nisam od sama početka uvidio da si ti špijun. Ti si oduvijek volio moćne prijatelje koji će se brinuti za tebe, zar ne? To smo nekad bili mi... ja, Remus i James..."

Pettigrew ponovo obriše lice rukavom jedva hvatajući zrak.

"Ja da sam bio špijun... ti zbilja nisi normalan... ja nikad nisam... ne znam kako možeš tako nešto reći..."

"Lily i James izabrali su te za svog 'čuvara tajne' samo zato što sam im ja to predložio", prosiće Black tako otrovnim glasom da Pettigrew ustukne pred njim. "Ja sam mislio daje to savršen plan... blef... da bi mene Voldemort sigurno progonio, a da ni u snu neće pomisliti da bi se Potterovi mogli poslužiti takvim netalentiranim slabićem kao što si ti... to je vjerojatno bio najljepši trenutak u tvom jadnom životu, kad si Voldemortu rekao da mu možeš izručiti Pot-terove..."

Pettigrew je rastreseno nešto promrmljao. Harry je razabrao riječi kao što su "ishitreno" i "ludo", ali nije mogao a da ne primijeti pepeljastu boju njegova lica i činjenicu da i dalje baca poglede na prozore i vrata.

"Profesore Lupin?" bojažljivo će Hermiona. "Mogu li... mogu li ja nešto reći?"

"Svakako, Hermiona", uljudno će Lupin.

"Pa, ovaj... Šugonja... mislim, ovaj... ovaj čovjek ovdje... spavao je tri godine u Harryjevoj spavaonici. Ako on radi za Znote-već-koga, kako to da nikad dosad nije Harryju učinio ništa nažao?"

"Eto vam!" izusti Pettigrew prodornim glasom pokazujući osakaćenom rukom na Hermionu. "Hvala lijepa! Vidiš li sad, Remuse? Harryju nije uz mene pala ni vlas s glave! Zašto bih gaja dirao?"

"Ja ću ti reći zašto", odgovori mu Black. "Zato što ti nikad nisi ni za koga ništa učinio ako nisi od toga vidio nekakvu korist za sebe. Voldemort se krije već dvanaest godina, kažu da je polumrtav. Ti ipak nikad ne bi počinio ubojstvo pred nosom Albusa Dumbledorea radi propalog čarobnjaka koji je izgubio moć, nije li tako? Ti moraš biti potpuno siguran da je on najjači nasilnik u okolici prije nego što ćeš mu se vratiti, nije li tako? Zašto si inače potražio čarobnjačku obitelj koja će te primiti pod svoje okrilje? I da usput možeš saznati sve novosti, nije li tako, Peter? Za svaki slučaj, ako tvoj nekadašnji zaštitnik ponovo stekne moć pa mu se uzmogneš pridružiti bez ikakve opasnosti..."

Pettigrew je nekoliko puta zaustio da nešto kaže, ali se svaki put predomislio. Reklo bi se daje izgubio dar govora.

"Ovaj... gospodine Black... Siriuse?" bojažljivo će Hermiona.

Black poskoči od iznenađenja što mu se netko tako uljudno obraća, kao da se već davno odvikao od takva oslovljavanja.

"Smijem li vas pitati kako... kako ste pobjegli iz Azkabana ako se niste poslužili crnom magijom?"

"Hvala lijepa!" dahne opet Pettigrew ushićeno klimajući glavom. "Tako je! Upravo sam i ja to..."

Ali Lupin ga ušutka pogledom. Black se malko namršti gledajući Hermionu, ali ne tako kao da gaje ozlovoljila. Reklo bi se da razmišlja o tome kako da joj odgovori.

"Ne bih vam znao reći kako sam to izveo", polako odvrat. "Mislim da nisam za sve to vrijeme poludio samo zato što sam znao da sam nevin. To ipak nije bila nikakva sretna pomisao pa je dementori nisu mogli isisati iz mene... ali sam zato ostao normalan i znao sam tko sam i što sam... tako sam i sačuvao svoje sposobnosti... pa kad bi svega... bilo dosta... preobrazio bih se... u psa. Dementori, znate, ništa ne vide..." On proguta slinu. "Oni pronalaze put do ljudi naslućujući njihove osjećaje... primijetili su da moji osjećaji nisu više... onako ljudski, da nisu onako složeni kad sam pas... ali su, naravno, mislili da gubim razum kao i svi tamošnji zatvorenici, pa se nisu zbog toga brinuli. Ipak, bio sam slab, vrlo slab, i nisam se nadao da ih mogu odagnati bez čarobnog štapića... A onda sam vidio Petera na onoj slici... i shvatio da se nalazi u Hogwartsu s Harrvjem... u idealnom položaju da prijeđe u akciju čim dočuje da se mračne sile oporavljaju..."

Pettigrew je vrtio glavom i nešto bezglasno šaputao, ali je za sve to vrijeme zurio u Blacka kao hipnotiziran.

"... bio je spreman izvršiti udar čim bude opet siguran u svoje saveznike... izručiti im i posljednjeg Pottera. Ako im izruči Harrvja, tko će se usuditi reći daje prije toga izdao lorda Voldemorta? Primili bi ga opet sa svim počastima... I tako sam ja, vidite, morao nešto poduzeti. Ja sam jedini znao daje Peter još živ..."

Harry se sjeti što je gospodin Weasley svojedobno rekao gospođi Weasley: "Čuvari kažu daje govorio u snu... daje izgovarao uvijek iste riječi... UHogwartsu je."

"Bilo je to kao da mi je tko u glavi naložio vatru koju dementori nisu mogli ugasiti... nije to bilo baš ugodno osjećanje... bila je to prava opsesija... ali nije to ulijevalo snagu i bistrilo misli. I tako, jedne večeri, kad su otvorili vrata moje ćelije da mi donesu jelo, šmugnuo sam pored njih kao pas... oni mnogo teže nanjuše životinjske osjećaje pa su se smeli... a ja sam bio mršav, jako mršav... toliko mršav da sam se provukao kroz rešetke... i kao pas preplivao sam razmak do kopna... krenuo sam na sjever i kao pas upao u školsko dvorište u Hogwartsu... otada sam bio u Zabranjenoj šumi... osim kad sam, naravno, došao gledati metlobojsku utakmicu... ti, Harry, letiš na metli isto onako dobro kao što ti je letio i otac..."

I pogleda Harrvja, koji ovaj put ne odvrat pogled.

"Vjeruj mi!" reče Black promuklo. "Vjerujte mi da nikad nisam izdao Jamesa i Lily. Prije bih umro nego što bih njih izdao."

Najposlije mu je i Harry povjerovao. Grlo mu je bilo tako stisnuto da nije mogao ni riječi progovoriti, te samo klimne glavom.

"Ne!"

Pettigrevv padne na koljena kao daje Harryjevo klimanje glavom ravno njegovoj smrtnoj presudi. Kretao se na koljenima po podu, puzio i držao sklopljene ruke pred sobom kao da se moli.

"Siriuse... to sam ja... Peter... tvoj prijatelj... ne bi ti valjda..."

Black zamahne nogom pa Pettigrevv uzmakne.

"Imam već dovoljno prljavštine na pelerini i bez tebe!" odsiječe Black.

"Remuse!" procvili Pettigrevv obraćajući se Lupinu i ponizno se previjajući pred njim. "Ne vjeruješ valjda u to... Zar ti nije Sirius rekao da su promijenili plan?"

"Nije, ako je mislio, Peter, da sam ja špijun", odgovori mu Lu-pin. "Zato mi valjda, Siriuse, nisi rekao?" pripita Blacka onako usput preko Pettigrewove glave.

"Oprosti mi, Remuse!" reče Black.

"Nema na čemu, Tihotap, stari moj prijatelju!" opet će Lupin zavrćući rukave. "A hoćeš li ti meni, zauzvrat, oprostiti što sam mislio da siri špijun?"

"Naravno", odgovori Black, a preko ispijena lica preleti mu tračak osmijeha. I on uzme zavrtati rukave. "Hoćemo li ga zajedno smaknuti?"

"Da, zašto ne?" odvratil smrknuti Lupin.

"Ma ne... nećete valjda..." dahne Pettigrevv, pa se okrene na podu Ronu. "Rone... zar ti nisam ja bio dobar prijatelj... dobar kućni ljubimac? Nećeš valjda, Rone, dopustiti da me ubiju... ti si na mojoj strani, je li?"

Ali Ron je zurio u Pettigrevva krajnje gadljivo.

"I ja sam tebi dopustio da spavaš u mom krevetu!" reče mu.

"Dobri dečko... dobar gospodar..." Pettigrevv je puzio prema Ronu. "Nećeš valjda dopustiti da me ubiju... ja sam bio tvoj štakor... tvoj kućni ljubimac..."

"Ako si bio bolji štakor nego čovjek, nemaš se baš čime podičiti", oštro mu dobaci Black. Ron još više približedi od boli i izvuče slom-

Ijenu nogu izvan Pettigrewova dohvata. Pettigrevv se okrene na koljenima, zaglavinja prema Hermioni i uhvati se za rub njene pelerine.

"Slatka djevojko... pametna djevojko... ti... ti im nećeš ipak dopustiti... pomoz mi..."

Hermiona izvuče svoju pelerinu iz grčevita stiska Pettigrewovih ruku i uzmakne do zida, sva zgrožena.

Pettigrevv je klečao, sav se tresao i polako okretao glavu prema Harryju.

"Harry... Harry... ti izgledaš baš kao i tvoj otac... pljunuti si on..."

"Kako se usuđuješ obraćati Harryju?" zaurila Black. "Kako se usuđuješ pogledati ga u oči? Kako se usuđuješ pred njim govoriti o Jamesu?"

"Harry!" šapne Pettigrevv puzeći prema njemu raširenih ruku. "Harry, James ne bi želio da me ubiju... James bi me, Harry, razumio... smilovao bi mi se..."

Black i Lupin pođu do Pettigrevva, zgrabe ga za ramena i bace na pod. On ostane sjediti pred njima trzajući se od užasa i piljeći u njih.

"Ti si prodao Lily i Jamesa Voldemortu", reče Black koji se također tresao. "Poričeš li možda to?"

Pettigrevv brižne u plač. Bilo ga je grozno gledati - izgledao je kao prevelika, proćelava beba skvrčena na podu.

"Siriuse, Siriuse, a što sam drugo mogao? Gospodar tame... ti nemaš pojma... on posjeduje oružje kakvo ne možeš ni zamisliti... prepao sam se, Siriuse, ja nisam nikad bio hrabar kao ti, Remus i James. Ja nisam uopće htio da se to dogodi... Nagnao me na to Onaj-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti..."

"Ne laži!" izdere se Black na nj. "Ti si prenosio njemu podatke o Lily i Jamesu još godinu dana prije nego su oni ubijeni! Bio si njegov špijun!"

"Ali on je... on je posvuda preuzimao vlast!" dahne Pettigrevv. "Š-što bih ja dobio time da sam ga odbio?"

"A što si mogao dobiti suprotstavljanjem najopakijem čarobnjaku koji je ikad postojao?" preuzme Black sa strahovitim bijesom na licu. "Samo nedužne živote, Peter!"

"Ti ne razumiješ!" procvili Pettigrevv. "On bi mene, Siriuse, ubio!"

"Onda je i trebalo da pogineš!" zaurla Black. "Radije da pogineš nego da izdaš prijatelje, kao što bismo mi bili za tebe učinili!"

Black i Lupin stajali su rame uz rame s podignutim štapićima.

"Morao si to shvatiti", tiho će Lupin. "Ako te Voldemort nije ubio, mi ćemo te ubiti. Zbogom, Peter!"

Hermiona pokrije lice rukama i okrene se zidu.

"Nemojte!" prodere se Harry, potrči i stane pred Pettigrewa okrenut licem štapićima. "Ne smijete ga ubiti", reče im sav zadihan. "Ne smijete."

Black i Lupin bijahu obojica zgranuti.

"Harry, ovaj gad je kriv što ti nemaš roditelje", zareži Black. "Ovaj odurni puzavac gledao bi i kako te ubijaju a da ne bi ni okom trepnuo. Čuo si ga. Njemu je njegova smrdljiva koža vrijedila više od cijele tvoje obitelji."

"Znam", izusti Harry sav zadihan. "Odvest ćemo ga radije gore, u dvorac, i izručit ćemo ga dementorima. Neka ga zatvore u Azka-ban... samo ga nemojte ubiti!"

"Harry!" uzdahne Pettigrevv i obavije rukama Harryju koljena. "Ti si... hvala ti... ovo je više nego što sam zaslužio... hvala ti..."

"Pusti me!" prosikće Harry gadljivo se oslobađajući Pettigrevvo-vih ruku. "Ne radim ja ovo radi tebe, nego zato što mislim da moj otac ne bi volio da mu najbolji prijatelji postanu ubojice... i to samo zbog tebe."

Nitko se ne pomakne niti pisne osim Pettigrewa, koji je hripao dišući i držeći se grčevito za prsa. Black i Lupin se zgledaju, a onda u isti mah spuste štapiće.

"Ti si, Harry, jedina osoba koja o tome ima pravo odlučivati", reče mu Black. "Ali sjeti se... sjeti se što ti je sve učinio..."

"Neka ide u Azkaban!" ponovi Harry. "Ako je itko zaslužio da tamo završi, onda je to on..."

Pettigrevv je još pokraj njega hripao.

"Dobro!" reče Lupin. "Makni se, Harry!"

Harryjekrzmao.

"Samo ću ga svezati", reče mu Lupin. "Ništa drugo, kunem ti se."

Harry se skloni u stranu. Ovaj put iz Lupinova štapića suknu tanke uzice, a idućeg se trenu Pettigrew previjao na podu, svezan i začepljenih usta.

"Ali, Peter, ako se opet preobraziš," zareži Black, koji je također držao štapić uperen u Pettigrewa, "ubit ćemo te. Slažeš se, Harry?"

Harry pogleda onu jadnu priliku na podu i klimne glavom tako daje i Pettigrew to mogao vidjeti.

"Tako je!" potvrdi Lupin odjednom poslovnim tonom. "Rone, ja ne znam ni približno onako dobro liječiti kosti kao Madame Pom-frey, pa mislim da će najbolje biti da ti ovdje samo povežemo nogu prije nego što te prebacimo u bolnicu."

Pa pohrli do Rona, sagne se, kucne štapićem po Ronovoj nozi i prošapće: "Ferala!" Ronovu nogu obaviju povoji i čvrsto je povezu s udlagom. Lupin mu pomogne da se osovi na noge. Ron se oprezno osloni na slomljenu nogu, ali ni okom da trepne.

"Ovako je već bolje", reče. "Hvala vam."

"A što ćemo s profesorom Snapeom?" zapita Hermiona sitnim glasićem gledajući Snapea

kako leži izvaljen na podu.

"Nije ništa ozbiljno posrijedi", odgovori Lupin saginjući se nad Snapea i opipavajući mu bilo. "Bili ste samo malo previše... žustri s njim. Još nije došao k sebi. Ovaj... možda će najbolje biti da ga ne re animiramo dok se ne vratimo u dvorac. Možemo ga i ovakvog ponijeti sa sobom..."

I promrmlja: "Mobiticorpus!" Kao daje nevidljivim uzicama svezan oko zapešća, vrata i koljena, Snape je postavljen na noge, iako mu se glava još nespretno klatila amo-tamo, kao na kakvom grotesknom lutku. Lebdio je na nekoliko centimetara od tla, a stopala mu se njihala. Lupin uzme čarobni plašt nevidljivosti i strpa ga u džep.

"Dvojica od nas morala bi se vezati za ovoga ovdje", reče Black. "Za svaki slučaj..."

"Ja ću", javi se Lupin.

"I ja", odlučno dometne Ron hramljući.

Black čarolijom prizove teške lisičine. Uskoro je Pettigrevv opet bio na nogama, lijeva mu ruka bila vezana za Lupinovu desnu, a desna za Ronovu lijevu. Ron je stiskao zube. Reklo bi se daje Šugo-njin pravi identitet shvatio kao osobnu uvredu. Krivonja meko skoči s kreveta i povede ih sve iz sobe. Rep nalik na četku za pranje boca podigao je ponosno uvis.

DEMENTORSKI POLJUBAC

Harry nije nikad bio u čudnijoj povorci. Predvodio ih je niza stube Krivonja, za njim su išli Lupin, Pettigrew i Ron koji su izgledali kao sudionici trke na duge pruge. Zatim se vukao profesor Snape lebdeći u okomitom položaju i dodirujući nožnim prstima svaku stepenicu niz koju su silazili, a održavao gaje u kretanju njegov vlastiti čarobni štapić koji je Sirius držao uperen u njega. Harry i Hermiona stupali su na začelju.

Nije bilo lako uvući se opet u podzemni hodnik. Lupin, Petti-grew i Ron morali su se okrenuti porebarke da uđu u njega. Harry ih je gledao kako se nespretno kreću hodnikom jedan za drugim. Krivonja je još bio na čelu. Harry je išao u stopu za Siriusom, koji je i dalje održavao Snapea u kretanju ispred sebe. Snape je neprestance zapinjao glavom za niski strop. Harry je imao dojam da se Sirius uopće ne trudi da to spriječi.

"Shvaćaš li ti što ovo znači?" odjednom Sirius upita Harrvja dok su se polako probijali kroz hodnik. "To što ćemo Pettigrewa izručiti?"

"Vi ćete onda biti slobodni", odgovori mu Harry.

"Da..." potvrdi Sirius. "Ali ja sam... ne znam je li ti to ikad itko rekao... i tvoj krsni kum?"

"Aha, znam", reče Harry.

"E pa, tvoji su roditelji željeli da ti ja budem i skrbnik", napomene Sirius držeći se malo ukočeno. "Ako se njima što dogodi..."

Harry je i dalje čekao. Misli li Sirius doista ono što on smatra da misli?

"Dakako da ću te ja potpuno razumjeti ako želiš ostati kod svoje tete i tetka", nastavi Sirius.

"Ipak... ovaj... razmisli malo o tome! Kad se jednom skine ljaga s mog imena... ako poželiš... drukčiji dom..."

U Harrvjevoj trbušnoj šupljini odjekne neka vrsta eksplozije.

"Što... da živim kod vas?" priupita ga i nehotice udari glavom o izbočeni kamen na stropu podzemnog hodnika. "Da odem od Durslevjevih?"

"Dakako da ja nisam ni vjerovao da ćeš ti to htjeti", brže produži Sirius. "Potpuno te razumijem. Samo sam mislio da ipak..."

"Jeste li vi ludi?" reče Harry hrapavim glasom gotovo kao Sirius. "Dakako da ja želim otići od Durslevjevih. Imate li vi kuću? Kad se mogu preseliti k vama?"

Sirius se okrene da pogleda Harrvja. Snape je strugao glavom po stropu hodnika, ali činilo se da Sirius ne mari za to.

"Ti to želiš?" upita ga. "Stvarno?" "Da, stvarno želim!" odgovori mu Harry.

Siriusovo ispijeno lice prvi put se razvuče u pravi osmijeh otkako gaje Harry prvi put ugledao. Bila je to začudna razlika, baš kao daje iza maske izmoždenosti zasjalo deset godina mlađe lice. Načas je opet bio donekle nalik na onoga nasmijanog čovjeka na vjenčanju Harryjevih roditelja.

Nisu više progovorili ni riječi dok nisu došli do kraja podzemnog hodnika. Krivonja je prvi izletio iz njega. Zacijelo je odmah pritisnuo na onu kvrgu na deblu, jer su se Lupin, Pettigrew i Ron iskobeljali iz hodnika a da nisu čuli nikakvo pomamno šibanje granama.

Sirius pomogne Snapeu da se izvuče iz jame, a onda se skloni u stranu da propusti Harryja i Hermionu. Napokon su svi izašli iz hodnika.

U školskom je dvorištu bio mrak, jedino je svjetlo dopirale kroz prozore dvorca u daljini. Bez riječi krenu dalje. Pettigrew je još hri-pao i od vremena do vremena cmizdrio. U Harryjevoj su se glavi kovitlale misli. Otići će napokon od Durslevjevih! Živjet će kod Siriusa Blacka, najboljeg prijatelja svojih roditelja... bio je sav omamljen... Što će se dogoditi kad rekne Durslevjevima da će živjeti kod robijaša kojeg su vidjeli na televiziji?

"Da nisi, Peter, napravio nijedan krivi pokret!" reče prijetećim glasom Lupin na čelu povorke. Svejdnako je držao čarobni štapić uperen u Pettigrewova prsa.

Tiho su koračali po dvorištu. Svjetla na dvorcu polako su se povećavala. Snape se još čudnovato kretao lebdeći u zraku pred Siriu-som, a brada mu padala na prsa. A onda...

Iza oblaka pomoli se Mjesec. Odjednom se na tlu pojave tamne sjene. Družinu je obasjala mjesečina.

Snape se sudari s Lupinom, Pettigrewom i Ronom, koji su bili naglo stali. Sirius se skameni. Ispruži ruku da zaustavi Harryja i Hermionu.

Harry je vidio pred sobom Lupinovu ukočenu siluetu. A onda se Lupinu zatresu ruke i noge. "O Bože..." uzdahne Hermiona. "On nije večeras popio napitak! Opasan je!"

"Trči!" šapne Sirius. "Trči! Brže!"

Ali Harry nije mogao potrčati. Ron je pak bio svezan za Pettigrewa i Lupina. On jurne, ali ga Sirius uhvati oko prsa i zadrži.

"Pusti to radije meni... Trči!"

Razlegne se strašno rezanje. Lupinu se glava izdužila, pa i tijelo. Ramena mu se uvukla. Dlaka mu je naočigled nicala na licu i rukama, koje su se pretvarale u šape s pandžama. Krivonja se opet nako-striješio i počeo uzmicati...

Dok se vukodlak propinjao i škljocao dugim čeljustima, Sirius je nestao. Preobrazio se. Velik pas nalik na medvjeda skoči pred njih. Dok se vukodlak oslobađao lisičina kojima je bio vezan, psina ga zgrabi za vrat i povuče natrag, od Rona i Pettigrewa. Uхватili su se ukoštac, ralje uz ralje, grebući jedan drugog pandžama...

Harry se skamenio pred tim prizorom. Bio je zaokupljen tim njihovim dvobojem tako da ništa drugo nije vidio. Trgne se tek na Hermionin vrisak...

Pettigrew se bacio da dohvati Lupinov odbačeni štapić. Nesiguran na svojoj bandažiranoj nozi, Ron se sruši. Razlegne se prasak, plane svjetlo - i Ron ostane nepomično ležati na zemlji. Još jedan prasak - i Krivonja poleti uvis i sruši se na zemlju.

"Expelliarmus!" vikne Harry i uperi štapić u Pettigrewa. Lupinov štapić odleti visoko u zrak i izgubi se. "Ostani na mjestu!" prodere se Harry i priskoči.

Prekasno. Pettigrew se već preobrazio. Harry opazi kako mu goli rep klizne kroz lisičine na Ronovoj ispruženoj ruci i začuje kako štakor bježi kroz travu.

Razlegne se zavijanje i gromoglasno rezanje, Harry se okrene i ugleda vukodlaka kako bježi glavom bez obzira prema šumi...

"Sirius, pobjegao je, a Pettigrew se preobrazio!" vrisne Harry.

Sirius je krvario. Imao je ogrebotine na njušci i leđima, ali se na Harryjeve riječi opet osovi na noge i u hipu se tapkanje njegovih šapa izgubi u daljini.

Harry i Hermiona jurnu do Rona.

"Što mu je učinio?" šaptom upita Hermiona. Ronu su oči bile poluotvorene, a usta razjapljena. Bio je svakako živ, čuli su ga kako diše, ali reklo bi se da ih nije prepoznao.

"Ne znam."

Harry pogleda zdvojno oko sebe. Nije više bilo ni Blacka ni Lupina... nikog više nije bilo uz njih, osim Snapea koji je još bez svijesti lebdio u zraku.

"Najbolje da ih prenesemo do dvorca i potražimo pomoć", reče Harry sklanjajući kosu s očiju i nastojeći srediti misli. "Idemo..."

Ali onda iz mraka dopre lavež i cvilež, kao da pas skviči od boli...

"Sirius!" prošapće Harry piljeći u tamu.

Časkom je oklijevao, ali trenutačno nisu mogli ništa učiniti da pomognu Ronu, a Black je bio u nevolji...

Harry potrči, a Hermiona za njim. Činilo se da se pas glasa odnekud od jezera. Jurili su kao bez duše, a Harry u trku osjeti nekakvu hladnoću ali ne shvati što to znači...

Cvilež naglo prestane. Kad su stigli do obale jezera, vidjeli su što se dogodilo - Sirius je opet postao čovjek. Bauljao je s rukama sklopljenim nad glavom.

"Neeeeemojte!" preklinjao je. "Neeeeemojte... molim vas!..."

A onda Harry ugleda i njih. Najmanje stotinu dementora klizilo je kao crna masa oko jezera prema njima. Naglo se okrene i oćuti poznatu, ledenu studen u utrobi, a magla mu zastre pogled. Sa svih strana dolazilo je još više tih prilika i opkoljavalo ih...

"Hermiona, misli na nešto lijepo!" vikne joj Harry i podigne uvis štapić bijesno žmirkajući ne bi li bolje vidio, i vrteći glavom ne bi li se oslobodio slabašnih vriskova što su se opet javili u njoj...

Živjet ću kod svoga krsnog kuma. Odlazim od Dursleyjevih!

Silio se misliti na Siriusa, samo na Siriusa, i zapjevušio:

"Expecto patronum! Expecto patronum!"

Black se prenuo, prevrnuo i ostao nepomično ležati na zemlji, blijed kao krpa.

Neće njemu ništa biti. Ja ću se preseliti k njemu.

"Expecto patronum! Hermiona, pomoz mi! Expecto patronum!"

"Expecto..." prošapće Hermiona. "Expecto... expecto..."

Ali nije mogla dalje. Dementori su ih opkoljavali, bili su na svega tri-četiri metra od njih. Podigli su čvrst zid oko Harryja i Hermione, i primicali im se...

"Expectopatronum!" prodere se Harry nastojeći potisnuti vrištanje iz ušiju.

"Expectopatronum!"

Iz vrha štapića izleti srebrni trak i ostane lebdjeti pred njim poput izmaglice. U isti mah Harry osjeti kako je Hermiona uz njega klonula. Ostao je sam... potpuno sam...

"Expecto... expectopatronum..."

Osjeti kako je koljenima dotaknuo hladnu travu. Sve je slabije vidio od magle. Silno se napregne da se prisjeti... daje Sirius nevin... nevin... bit će sve u redu... ja ću živjeti kod njega...

"Expecto patronum!" dahne.

Pri slabašnom svjetlu svoga patronusa opazi kako je jedan de-mentor zastao pred njim. Nije mogao dalje kroz oblak srebrne magle koju je Harry čarolijom prizvao. Ispod pelerine pojavi se mrtva, sluzava ruka i učini kretnju kao da će odstraniti patronusa.

"Ne... ne..." opet će Harry. "On je nevin... expecto... expectopatronum..."

Osjećao je kako ga motre, osluškiavao im glasno disanje poput hujanja opaka vjetra. Činilo mu se da ga najbliži dementor promatra. Tada dementor podigne gnjile ruke... i spusti kapuljaču.

Na mjestu gdje su mu trebale biti oči bijaše samo tanka, siva, krastava kožica ravnomjerno navučena preko šupljih duplji. Ali bila su tu i usta... razjapljena, bezoblična usta što su

usisavala zrak poput mrtvačkog hropca.

Harrvja obuzme takva jeza da se ne uzmogne ni pomaknuti ni pisnuti. Patronus mu je još zatreptao i rasplinuo se.

Zaslijepi ga bijela magla. Mora se boriti... expecto patronum... ništa ne vidi... a iz daljine čuje poznato vrištanje... expecto patronum... pipa oko sebe u magli tražeći Siriusa i napipa mu mišicu... neće oni njega odvesti...

Ali iznenada Harrvja ščepa oko vrata par snažnih, hladnih i vlažnih ruku. Podizale su mu glavu... osjećao je tuđi dah... najprije će njega ukloniti... čutio je gnjili zadah... u ušima mu vrištala majka... njezin će glas biti posljednje što će još čuti...

A onda, kroz maglu u kojoj se utapao, učini mu se daje ugledao srebrno svjetlo, sve sjajnije i sjajnije... osjeti kako pada ničice na travu...

Ležeći ničie, preslab da se makne, dršćući od mučnine, otvori oči... Zasljepljujuće svjetlo obasjavalo je travu oko njega... Vrištanje je prestalo, studen se povlačila...

Nešto je potiskivalo dementore... kružilo oko njega, Siriusa i Hermione... bučno dementorsko usisavanje bivalo je sve slabije. Odlazili su... zrak je opet postao topao...

Krajnjim naporom Harry podigne glavu za desetak centimetara i ugleda usred svjetla neku životinju kako juri uzagrepce preko jezera. Pogledom zamagljenim od znoja pokuša razabrati što je to... nešto sjajno poput jednoroga. Upinjući se da ostane pri svijesti, Harry je gledao kako se na drugoj obali zvijer polako zaustavlja. Pri sjaju te životinje Harry načas vidje kako je netko srdačno pozdravlja... kako diže ruku daje pogladi... netko tko mu je izgledao strašno poznat... ali, to je bilo nemoguće...

Ništa nije shvaćao. Nije više mogao ni misliti. Osjeti kako ga napuštaju posljednji ostaci snage, i onesvijestivši se udari čelom o zemlju.

HERMIONINA TAJNA

"Grozno je to sve skupa... grozno... pravo je čudo što su svi ostali živi... nikad nisam čuo za ovako nešto... sto mu gromova, sva je sreća što ste, vi, Snape, bili tamo..."

"Hvala vam, gospodine ministre."

"Merlinov velered druge klase, dapače, prve klase, što se mene tiče!"

"Hvala vam lijepa, gospodine ministre."

"Gadnu ste posjekotinu tu zaradili... Bit će da je to Blackovo maslo?"

"Zapravo nije, nego Pottera, Weasleyja i Grangerice, gospodine ministre..."

"Ma nije valjda!"

"Black ih je začarao, odmah sam to shvatio. Bila je to čarolija Confundus, sudeći po njihovu ponašanju. Izgleda da su oni povjerovali da postoji mogućnost daje on nevin. Nisu bili svjesni svojih postupaka. S druge strane, Black je mogao i pobjeći zbog njihova upletanja... očito su mislili da će uhvatiti Blacka bez ičije pomoći. I prije su već za mnogo šta prošli nekažnjeni... bojim se da su zbog toga stekli previsoko mišljenje o sebi... i, naravno, ravnatelj je oduvijek davao Potteru preveliku slobodu..."

"E pa, znate, Snape... Harry Potter nam je... svima bio slaba točka."

"Pa ipak... je li za njega bilo dobro što je uvijek uživao poseban tretman? Ja osobno nastojim postupati s njim kao i sa svakim drugim učenikom. A svaki bi drugi učenik bio suspendiran - u najmanju ruku - što je doveo svoje prijatelje u takvu opasnost. Pomislite samo, gospodine ministre, protivno svim školskim propisima... nakon svih

onih mjera opreza poduzetih radi njegove sigurnosti... druži se noću, izvan granica škole, s vukodlakom i ubojicom... a imam razloga vjerovati da je i u Hogsmeade odlazio ilegalno..."

"Dobro, dobro... vidjet ćemo, Snape, vidjet ćemo... dečko je svakako počinio glupost..."

Harry je sve ovo slušao ležeći u krevetu čvrsto zatvorenih očiju. Bio je ošamućen. Činilo mu se da riječi koje sluša vrlo sporo putuju od njegovih ušiju do mozga pa da ih jedva razumije.

Udovi su mu bili teški kao olovo, kapci preteški da ih podigne... želio je ležati tu, u udobnom krevetu, dovijeka...

"Najviše me ipak čudi ponašanje dementora... zar zbilja, Snape, ne znate zašto su se oni povukli?"

"Ne znam, gospodine ministre. Kad sam ja došao na mjesto događaja, oni su se već vraćali na svoja stražarska mjesta na ulazima..."

"Nevjerojatno! Pa ipak, Black, Harry i ta djevojčica..."

"Svi su oni ležali bez svijesti kad sam ja došao do njih. Odmah sam, naravno, svezao Blacka i začepio mu usta, čarolijom prizvao nosila i dopremio ih ravno u dvorac."

Nastane šutnja. Harryju se učini da mu mozak počinje malo brže raditi, a u trbušnoj šupljini izjedao gaje nekakav čudan osjećaj...

Otvori oči.

Sve je bilo nekako zamagljeno. Netko mu je skinuo naočale. Ležao je u zamračenom bolničkom krilu. Na samom kraju sobe razabrao je Madame Pomfrev okrenutu njemu leđima i sagnutu nad jednim krevetom. Harry priškilji. Ispod nadlaktice Madame Pomfrev opazi Ronovu riđu kosu.

Premjesti glavu na jastuku. U krevetu do njega ležala je Hermiona. Mjesečina joj obasjavala krevet. I ona je držala oči otvorene. Izgledala je skamenjena, a kad je primijetila daje Harry budan, prinese prst ustima, a onda ga upre u vrata. Vrata su bila odškrinuta i kroz njih su iz hodnika dopirali glasovi Corneliusa Fudgea i Snapea.

Madame Pomfrev dođe kroz zamračenu sobu žustrim korakom do Harryjeva kreveta. On se okrene daje pogleda. Donijela mu je najveću tablu čokolade koju je ikad vidio. Izgledala je kao velik oblatak.

"Ah, probudio si se!" reče mu ona živahnim glasom. Stavi čokoladu na Harryjev noćni ormarić i počne je lomiti malim batićem.

"Kako je Ron?" upitaju je Harry i Hermiona uglas.

"Preživjet će", odgovori Madame Pomfrev strogim glasom. "A što se vas dvoje tiče... vi ćete ostati ovdje dok se ja ne uvjerim... Pot-ter, što to, zaboga, radiš?"

Harry se uspravio u krevetu, nataknuo naočale i uzeo svoj čarobni štapić.

"Moram porazgovarati s ravnateljem", odgovori joj.

"Potter," pokuša ga Madame Pomfrev umiriti, "sve je u redu. Uхватili su Blacka i zatvorili ga gore, na katu. Dementori samo što ga nisu poljubili..."

"Što?"

Harry iskoči iz kreveta, a za njim i Hermiona. Ali njegov uzvik čuli su vani, u hodniku, i začas su Cornelius Fudge i Snape ušli u sobu.

"Harry, Harry, što je sad?" upita ga Fudge uznemirenim glasom. "Moraš ležati... je li već pojeo čokoladu?" upita on Madame Pom-frey tjeskobnim glasom.

"Slušajte, gospodine ministre!" reče mu Harry. "Sirius Black nije ništa kriv! Peter Pettigrev napravio se mrtav! A mi smo ga noćas vidjeli živa! Ne smijete dopustiti dementorima da to učine sa Siri-u-som, on je..."

Ali Fudge je zavrtio glavom ovlaš se smješkajući.

"Harry, Harry, ti si potpuno zbunjen, doživio si zbilja prave strahote, lezi radije u krevet, sve je na svom mjestu..."

"Nije!" prodere se Harry. "Uхватili ste pogrešnog čovjeka!"

"Gospodine ministre, molim vas!" obrati mu se Hermiona, koja je pohrlila do Harryja i umolno se zagledala u lice Fudgeu. "I ja sam ga vidjela. Bio je to onaj Ronov štakor, on je animagus, Pettigrev, mislim, i..."

"Vidite li, gospodine ministre?" reče Snape. "Obadvoje je začarao... Black je dobro obavio svoj posao..."

"Nismo mi začarani!" zaurla Harry.

"Gospodine ministre! Gospodine profesore!" ljutilo će Madame Pomfrev. "Molim vas da odete. Potter je moj pacijent i ne smije se uzrujavati!"

"Nisam ja uzrujan, ja im samo želim objasniti što se dogodilo!" srdito će Harry. "Kad bi me samo saslušali..."

Ali Madame Pomfrey odjednom strpa velik komad čokolade Harryju u usta. On se zagrcne, a ona iskoristi tu priliku da ga natjera da se vrati u krevet.

"Molim vas lijepo, gospodine ministre, ovoj je djeci potrebna bolnička njega. Molim vas da odete..."

Vrata se ponovo otvore. Bijaše to Dumbledore. Harry proguta na jedvite jade čokoladu i ponovo ustane.

"Profesore Dumbledore, Sirius Black..."

"Za Boga miloga!" histerično će Madame Pomfrev. "Je li ovo bolnica ili što? Gospodine ravnatelju, molim vas..."

"Ispričavam se, Poppy, ali moram načas porazgovarati s gospodinom Potterom i s gospođicom Granger", mirno otpovrne Dumbledore. "Upravo sam razgovarao sa Siriusom Blackom..."

"Pretpostavljam da vam je on ispričao istu onu bajku kojom je Potteru napunio glavu?" prosikće Snape. "Nešto o nekom štakoru i o Pettigrewu koji je navodno živ..."

"Tako mi je nešto Black zaista ispričao", odvratu Dumbledore pomno motreći Snapea kroz naočale u obliku polumjeseca.

"A zar moj iskaz ništa ne vrijedi?" zareži Snape. "Peter Pettigrew nije bio u Vrištavoj daščari, niti sam ja vidio ikakav trag od njega oko škole."

"To je zato, gospodine profesore, što vi niste bili pri svijesti!" ozbiljno će mu Hermiona. "Vi niste na vrijeme stigli da čujete..."

"Gospođice Granger, jezik za zube!"

"No, no, Snape," iznenađeno će Fudge, "gospođica je malo izbezumljena, moramo to uzeti u obzir..."

"Ja bih htio porazgovarati nasamo s Harryjem i Hermionom", iznenada će Dumbledore. "Corneliuse, Severuse, Poppy... molim vas da izadete."

"Gospodine ravnatelju!" promrsi Madame Pomfrey. "Ali oni se moraju liječiti, odmarati..."

"Naš razgovor ne trpi odlaganje", reče Dumbledore. "Moram ostati pri svom zahtjevu."

Madame Pomfrey naškubi usne i ode u svoju sobicu na kraju bolesničke sobe, te zalupi vratima. Fudge pogleda na svoj veliki zlatni džepni sat što mu je visio iz džepića na prsluku.

"Dementori su već morali stići", reče. "Idem pred njih. Dumbledore, vidimo se gore!"

I ode do vrata i pridrži ih da propusti Snapea, ali se Snape nije ni maknuo s mjesta.

"Ne vjerujete valjda nijednoj Blackovoj riječi?" prošapće Snape pogleda uprta u Dumbledoreovo lice.

"Želim porazgovarati nasamo s Harryjem i Hermionom", ponovi Dumbledore.

Snape zakorači prema Dumbledoreu.

"Sirius Black je već u svojoj šesnaestoj godini pokazao daje kadar počinuti ubojstvo", šapne.

"Niste valjda na to zaboravili, gospodine ravnatelju? Niste valjda zaboravili daje jednom pokušao i mene ubiti?"

"Moje pamćenje, Severuse, nije ni najmanje oslabilo", tiho će Dumbledore.

Snape se okrene na peti i prođe kroz vrata koja mu je Fudge još pridržavao. Vrata se za njima zatvore, a Dumbledore se okrene Harryju i Hermioni. Oni oboje progovore u isti mah:

"Gospodine profesore, Black govori istinu... mi smo zaistavijeli Pettigrevva..."

"... pobjegao je kad se profesor Lupin pretvorio u vukodlaka..."

"...on je štakor..."

"... Pettigrevv je prednju šapicu, mislim prst, odrezao..."

"... Rona je napao Pettigrevv, a ne Sirius..."

Ali Dumbledore podigne ruku da zaustavi tu poplavu objašnjenja.

"Sad je na vama red da mene saslušate, i molim vas da me ne prekidate, jer nam je ostalo vrlo malo vremena", tiho nastavi on. "Ne postoji ni najmanji dokaz da su Blackove tvrdnje istinite osim vaših riječi... a riječi dvoje trinaestogodišnjaka neće nikoga uvjeriti. Ulica puna očevidaca prisegnula je da su vidjeli Siriusa kako je ubio Pettigrewa. A i ja sam osobno posvjedočio u Ministarstvu da je Sirius bio Potterov 'čuvar tajne'."

"Ali profesor Lupin vam može reći..." opet će Harry, koji se nije mogao suzdržati.

"Profesor Lupin je trenutno daleko u Zabranjenoj šumi i ne može nikom ništa reći. Kad se opet pretvori u čovjeka, bit će već kasno, Sirius će biti mrtav, pa i nešto gore od toga. Mogu još dodati i da veći-

na naših nema povjerenja u vukodlake tako da njegov iskaz neće mnogo značiti... a činjenica da su on i Sirius stari prijatelji..."

"Ali..."

"Slušaj me, Harry! Prekasno je, razumiješ? Moraš shvatiti da je Snapeov prikaz događaja kudikamo uvjerljiviji od vašega."

"Ali on mrzi Siriusa!" očajnički će Hermiona. "A sve to samo zato što mu je Sirius svojedobno nešto glupo podvalio..."

"Sirius se nije ponašao kao nevin čovjek. Napad na Debelu damu... upad u Grvffindorsku kulu s nožem u ruci... Bez Petti-grewa, živog ili mrtvog, svejedno, nemamo nikakvih izgleda da preinačimo presudu izrečenu Siriusu."

"Ali vi nam ipak vjerujete!"

"Da, ja vam vjerujem", tiho će Dumbledore. "Ali ja nemam te moći da druge natjeram da vide istinu, ili da poništim odluku ministra magije..."

Harry se zagleda u njegovo ozbiljno lice osjećajući se kao da mu tlo izmiče ispod nogu. On je bio navikao vjerovati da Dumbledore može sve riješiti. Očekivao je da će on bez po muke pronaći nekakvo začudno rješenje. Ali ne... propala im je i posljednja nada.

"Nama je sad potrebno", polako izusti Dumbledore prelazeći svojim svijetloplavim očima s Harryja na Hermionu, "samo više vremena. "

"Ali..." počne Hermiona. A onda joj oči postanu potpuno okrugle. "Oh!"

"A sada dobro pazite!" nastavi Dumbledore vrlo tihim i jasnim glasom. "Sirius je zatvoren u sobi profesora Flitvicka na sedmom katu. To je trinaesti prozor s desne strane od Zapadne kule. Ako sve bude išlo kako treba, uspjete spasiti više od jednog nedužnog života. Ali upamtite dobro oboje! Ne smije vas nitko vidjeti! Gospođice Granger, vi poznajete taj zakon... i znate što je sve na kocki... ne-smije-vas-nitko-vidjeti!"

Harry ni po čemu nije mogao zaključiti o čemu je riječ. Dumbledore se okrene na peti, a kad dođe do vrata, obazre se i reče:

"Ja ću vas sad zaključati. Sad je..." pogleda na sat, "pet minuta do ponoći. Gospođice Granger, vjerojatno će tri okreta biti dovoljna. Sretno!"

"Sretno?" ponovi Harry kad se vrata zatvore za Dumbledoreom. "Tri okreta? O čemu on to govori? Što nam je činiti?"

Ali Hermiona je petljala nešto oko svoga vrata i izvukla iz njedara vrlo dugi i tanki zlatni lančić.

"Hodi amo, Harry!" reče mu usrdnim glasom. "Brže!"

Harry joj priđe, potpuno smeten. Ona podigne lančić uvis i on ugleda kako na kraju lančića visi mala, sjajna pješčana ura.

"Pazi..."

Ona i njemu namakne lančić oko vrata.

"Jesi li spreman?" upita ga bez daha.

"Što ćemo sad?" upita je Harry, posve zbunjen.
Hermiona okrene pješčanu uru tri puta u zraku.
Raspline se mračna bolnička soba. Harryje imao osjećaj da vrlo brzo leti unatrag. Mješavina boja i oblika jurila je mimo njega, a u ušima mu je bubnjalo. Pokuša viknuti, ali ne začuje ni svoj glas...
A onda opet osjeti čvrsto tlo pod nogama i jasno vidje stvari oko sebe.
Stajao je s Hermionom u praznom školskom predvorju, a kroz otvorena ulazna vrata padao je snop zlaćanih sunčanih zraka. Okrene se da pogleda Hermionu osjećajući kako mu se zlatni lančić urezuje u vrat.
"Hermiona, što..."
"Idemo tamo unutra!" Hermiona uhvati Harryja za mišicu i povuče ga do vrata ormara za metle, otvori ih i gurne ga među kante i krpe za pranje poda. Zatim i ona uđe za njim i zalupi vratima za sobom.
"Što... kako... Hermiona, što se dogodilo?"
"Vratili smo se u prošlost", šapne mu Hermiona skidajući u mraku zlatni lančić s Harryjeva vrata. "Tri sata unatrag..."
Harry se snažno uštine za nogu. Osjeti jaku bol, što je značilo da je isključena svaka mogućnost daje slučajno usnio vrlo čudnovat san.
"Ali..."
"Pssst! Čuj! Netko dolazi! Ja mislim... ja mislim da smo to, možda, mi!"
Hermiona prisloni uho na vrata ormara.
"Koraci u predvorju... da, mislim da to mi odlazimo Hagridu!"
"Hoćeš li možda reći", šapne Harry, "da smo mi sad ovdje u ormaru i da smo istodobno tamo vani?"
"Da", odgovori mu Hermiona svejednako držeći uho prislonjeno uz vrata ormara. "Sigurna sam da smo to mi... izgleda da su samo tri osobe... polako hodamo jer smo pod plaštem nevidljivosti..."
Ušuti i dalje napeto osluškujući.
"Evo, sišli smo niz vanjske stepenice..."
Hermiona sjedne na naopako okrenutu kantu. Iako je bila ozbiljno zabrinuta, Harry joj je htio postaviti nekoliko pitanja.
"A otkud ti taj pješčani sat?"
"To ti je vremokret," šaptom mu odgovori Hermiona, "a dobila sam ga od profesorice McGonagall prvog dana kad smo se vratili u školu. S njegovom sam pomoću stizala na sva predavanja. Morala sam se zakleti profesorici McGonagall da neću o tome nikom ništa reći. Ona je pisala masu pisama Ministarstvu magije kako bi mi ga nabavila. Morala im je zajamčiti da sam ja uzorna učenica i da se nikad, ama baš nikad neću poslužiti njime ni za kakve druge svrhe osim za učenje... Služila sam se njime da se vratim za koji sat unatrag pa sam tako mogla biti istodobno na više predavanja, kužiš? Ali... Harry, nije mi jasno što Dumbledore zapravo želi da mi učinimo. Zašto nam je rekao da se vratimo tri sata unatrag? Kako možemo na taj način pomoći Siriusu?"
Harry joj se zagleda u zasjenjeno lice.
"Nešto se baš u ovo vrijeme moralo dogoditi što on želi da mi promijenimo", polako joj odgovori. "Što se dogodilo? Prije tri sata otišli smo do Hagrida..."
"Sad je to vrijeme, i sad idemo Hagridu", opet će Hermiona. "Upravo smo čuli kako odlazimo..."
Harry se namršti. Osjećao je kako napinje mozak svom snagom da se što bolje koncentrira.
"Dumbledore je maloprije rekao da bismo mogli spasiti više od jednog nedužnog života..." I tada mu sine. "Hermiona, spasit ćemo Kljunoslava!"

"Ali... kako ćemo time pomoći Siriusu?"

"Dumbledore nam je rekao... maloprije nam je rekao... koji je to prozor... prozor Flitvickove sobe! U kojoj je Sirius zatvoren! Moramo na Kljunoslavlu odletjeti do tog prozora i spasiti Siriusa! I Sirius

može na Kljunoslavlu pobjeći... njih se dvojica tako mogu zajedno spasiti!"

Po onome što je Harry mogao vidjeti od Hermionina lica, ona je bila prestravljena.

"Bilo bi pravo čudo da to uspijemo izvesti a da nas nitko ne vidi!"

"E pa, moramo prokušati, zar ne?" reče joj Harry, ustane i prisloni uho na vrata. "Čini se da nikog nema... hajde, idemo..."

Gurne i otvori vrata. U predvorju nije bilo nikog živog. Izjure iz ormara što su tiše i brže mogli, pa strče niz vanjske stube. Sjene su se već bile izdužile, a vrške su drveća u Zabranjenoj šumi opet bile pozlaćene sunčanim zrakama.

"A što ako nas tko gleda kroz prozor..." procvili Hermiona i okrene se u hodu da pogleda dvorac.

"Hajde da potrchimo!" odlučno će Harry. "Idemo ravno u šumu, vrijedi? Sakrit ćemo se za koje drvo ili nešto drugo pa ćemo vrebati..."

"Dobro, samo idemo oko staklenika!" reče Hermiona, sva zadihana. "Moramo paziti da nas nitko ne vidi s Hagridovih prednjih vrata! Sad smo već blizu Hagridove kućice!"

Razmišljajući još o njezinim riječima, Harry potrči punom snagom, a za njim i Hermiona. Pretrčali su razmak između povrtnjaka i staklenika i zastali načas iza ovih potonjih, a onda opet pojurili što su brže mogli zaobilazeći Napadačku vrbu. Napokon su se domogli okrilja Zabranjene šume...

Skriven u sjeni drveća, Harry se okrene. Nakon nekoliko sekunda dotrči za njim i zadihana Hermiona.

"Dobro je!" šapne ona. "Sad se moramo odšuljati do Hagridove kućice. Samo pazi, Harry, da nas nitko ne vidi..."

Bez riječi su prolazili između drveća uz sam rub Šume. A onda, kad su ugledali pročelje Hagridove brvnare, začuju kucanje na njegovim vratima. Brzo se sklone za debeli hrast i izvire s obje strane. Na vratima se pojavi Hagrid i pogleda oko sebe da vidi tko je to kucao. Harry začuje svoj vlastiti glas:

"To smo mi. Imamo na sebi čarobni plašt nevidljivosti. Pusti nas unutra da ga skinemo."

"Niste smjeli doći!" šapne Hagrid, ali im se skloni s puta da ih propusti unutra, a onda brže-bolje zatvori vrata.

"To je najluđa stvar koju smo ikad izveli!" ushićeno će Harry.

"Hajdemo još malo dalje!" šapne Hermiona. "Moramo doći bliže Kljunoslavlu!"

Šuljali su se dalje između drveća dok nisu ugledali usplahirenog hipogrifa vezanog za ogradu oko Hagridova uzgajališta bundeva.

"Hoćemo li sad odmah?" šaptom upita Harry.

"Ne!" odgovori mu Hermiona. "Kad bismo ga sad oslobodili, oni bi iz Odbora pomislili da gaje Hagrid pustio! Moramo pričekati dok ga oni ne vide vani zavezanog!"

"Ali imat ćemo samo šezdeset sekundi vremena", reče Harry. Sve mu se više činilo daje stvar nemoguće izvesti.

Uto začuju kako se u Hagridovoj brvnari razbija porculan.

"To je Hagrid razbio vrč za mlijeko", šapne Hermiona. "Ja ću sad za koji čas naići na Šugonju..."

I zaista, nakon nekoliko minuta začuju Hermionin iznenađeni vrisak.

"Hermiona," odjednom će Harry, "a kako bi bilo... da jednostavno sad utrčimo unutra i zgrabimo Pettigrewa..."

"Ne!" odgovori Hermiona prestravljenim šaptom. "Zar ne shvaćaš? Mi sad kršimo jedan od

najvažnijih čarobnjačkih zakona! Nitko ne smije mijenjati prošlost, nitko! Čuo si što nam je Dumbledore rekao: ako nas tko vidi..."

"Vidjeli bi nas samo mi i Hagrid!"

"Harry, a što misliš da bi ti učinio kad bi vidio sama sebe kako upadaš u Hagridovu kolibu?" upita ga Hermiona.

"Mislim... mislim da bih poludio", odgovori Harry, "ili bih pomislio daje posrijedi crna magija..."

"Točno! Ne bi ništa razumio, možda bi čak i napao sama sebe! Zar ne shvaćaš? Profesorica McGonagall mi je pričala kakve su se sve strahote dogodile kad su čarobnjaci počeli prčkati po prošlosti... mnogi su od njih na kraju zabunom ubili sami sebe u prošlosti ili budućnosti!"

"Dobro!" reče Harry. "To sam samo onako pomislio, ništa više..."

Ali Hermiona ga gurne laktom i pokaže na dvorac. Harry pomakne glavu za desetak centimetara da bolje vidi u daljini prednji ulaz. Niza stube su upravo silazili Dumbledore, Fudge, onaj stari član Odbora i krvnik Macnair.

"Sad ćemo mi izaći iz kolibe!" dahne Hermiona.

I zaista, nakon nekoliko trenutaka, otvore se stražnja vrata Hagridove brvnare i Harry ugleda sebe, Rona i Hermionu kako izlaze s Hagridom iz nje. Bijaše to nedvojbeno najčudniji osjećaj u njegovu životu - stajao je iza drveta i gledao sama sebe na uzgajalištu bundeva.

"Sve je u redu, Kljunac, sve je u redu..." govorio je Hagrid Klju-noslavu, a onda se okrene Harryju, Ronu i Hermioni i reče im: "Odlazite! Odlazite već jednoč!"

"Ne možemo ipak, Hagrid..."

"Mi ćemo im ispričati što se stvarno dogodilo..."

"Ne smiju oni njega ubiti..."

"Odlazite! Ionako mi je već puna kapa, a sad ste mi još i vi na vratu!"

Harry je gledao kako Hermiona na uzgajalištu bundeva zaogrće njega i Rona čarobnim plaštem nevidljivosti.

"Odlazite što prije! Nemojte ništa slušat..."

Netko je pokucao na Hagridova prednja vrata. Stigli su krvnik i svjedoci. Hagrid se okrene i vrati u svoju brvnaru ostavljajući stražnja vrata odškrinuta. Harry je gledao kako se trava oko brvnare mjestimice povija, i slušao kako odlaze tri para nogu. On, Ron i Hermiona su otišli... ali Harry i Hermiona skriveni iza drveća čuli su glasove što su dopirali iz brvnare kroz stražnja vrata.

"A gdje je ta beštija?" začuju krvnikov hladni glas.

"Tu... vani", grakne Hagrid.

Kad se Macnairovo lice pojavi na Hagridovu prozoru da pogleda Kljunoslava, Harry naglo povuče glavu za stablo. Zatim začuju Fudgea:

"Mi ti... ovaj... moramo, Hagrid, pročitati službeni nalog za smaknuće. Ja ću to obaviti na brzinu, a onda ćete ti i Macnair to potpisati. Macnair, i vi to morate saslušati, takvi su propisi..."

Macnairovo lice nestane s prozora. Sad ili nikad!

"Ostani ovdje!" šapne Harry Hermioni. "Ja ću to srediti."

Kad se ponovo razlegne Fudgeov glas, Harry iskoči iza drveta i potrči, preskoči preko ograde uzgajališta bundeva i pride Kljunoslavu.

"Odbor za uklanjanje opasnih stvorenja donio je odluku da se hi-pogriif Kljunoslav, u daljnjem tekstu osuđenik, smakne šesti lipnja o zalasku sunca..."

Pazeći da ne trepće očima, Harry se ponovo zagleda u Kljunoslava divlje, narančasto oko i pokloni se pred njim. Kljunoslav se spusti na svoja ljuskava koljena i iznova ustane. Harry počne petljati oko konopca kojim je Kljunoslav bio vezan za ogradu.

"...osuđen na smaknuće odsijecanjem glave što će obaviti krvnik imenovan odstrane Odbora

Walden Macnair..."

"Hajde, Kljunoslave," prošapće Harry, "hajde, mi ćemo ti pomoći. Samo tiho... tiho..."

"... što potpisom potvrđuju svjedoci. Hagride, ovdje se potpiši..."

Harry potegne konopac svom snagom, ali Kljunoslav se ukopao prednjim nogama u zemlju.

"E pa, hajde da s tim već jednom svršimo", reče piskutavim glasom u Hagridovoj brvnari stari član Odbora. "Hagride, možda će biti bolje da ti ostaneš ovdje unutra..."

"Neću, ja... ja ocu da budem s njim... neću da ostane sam..."

Iz brvnare dopre bat koraka.

"Kljunoslave, preni se!" prosikće Harry.

Harry potegne još jače za konopac oko Kljunoslavova vrata. Hi-pogrif napokon krene razdražljivo lepećući krilima. Bili su još na tri--četiri metra od šume, i lijepo su ih mogli vidjeti s Hagridovih stražnjih vrata.

"Molim vas samo časak, Macnair", začuje se Dumbledoreov glas. "I vi se morate potpisati." Bat koraka utihne. Harry se nalegne na konopac. Kljunoslav zaklepeće kljunom i pođe malo brže.

Iza jednog stabla virilo je Hermionino blijedo lice.

"Požuri se, Harry!" prosikće.

Harry je još čuo Dumbledorea kako nešto govori u brvnari. Još jednom snažno potegne za konopac. Kljunoslav nevoljko zakaska. Došli su napokon do drveća...

"Brže! Brže!" procvili Hermiona, iskoči iza drveta, zgrabi konopac i također ga povuče ne bi li Kljunoslav krenuo malo brže. Harry baci pogled preko ramena. Nisu više bili na vidiku, nije se više uopće vidio Hagridov vrt.

"Stani!" šapne Harry Hermioni. "Mogli bi nas čuti..."

Hagridova se stražnja vrata bučno otvore. Harry, Hermiona i Kljunoslav stajali su posve mirno, reklo bi se da i Kljunoslav napeto nešto osluškuje.

Tišina... a onda...

"Pa, gdje je?" propišti član Odbora. "Gdje je sad ta beštija?"

"Ovdje je bio zavezan!" bijesno će krvnik. "Ja sam ga lijepo vidio! Evo baš ovdje!"

"Zbilja čudno!" reče Dumbledore s prizvukom razdraganosti u glasu.

"Kljunac!" uzvikne Hagrid promuklim glasom.

Začuje se nekakvo hujanje kroz zrak i potmuo udarac sjekirirom. Činilo se daje krvnik srdito zabio sjekiru u ogradu. A onda se raz-legne tuljenje. Ovaj put su čuli i Hagridove riječi izgovorene kroz jecanje:

"Oso! Oso! Kljunić mu njegov ljubim, oso je! Valjda se sam oslobodio? Svaka ti čast, Kljunac!"

Kljunoslav počne potezati konopac ne bi li se vratio do Hagrida. Harry i Hermiona odupru se petama o zemlju u šumi i pojačaju stisak da zadrže hipogrifa.

"Netko gaje odvezao!" zareži krvnik. "Treba pretražiti svu okolicu, šumu..."

"Macnair, ako je tko ukrao Kljunoslava, zar zbilja mislite da bi ga lopov odveo sa sobom pješice?" priupita Dumbledore s onim istini razdraganim prizvukom u glasu. "Pretražite radije nebo, ako baš hoćete... Hagride, ja bih sad rado popio šalicu čaja. Ili jedan veliki konjak."

"Ma... naravno, gospodine profesore", reče Hagrid koji se topio od sreće. "Dođite unutra, dođite!..."

Harry i Hermiona pozorno su osluškivali. Čuli su opet bat koraka, krvnikove tihe psovke i lupanje vratima, a onda opet zavlada tišina.

"Što ćemo sad?" šapne Harry gledajući oko sebe.

"Moramo se ovdje sakriti", odgovori mu Hermiona, koja se doimala ozbiljno uzdrmana.

"Moramo čekati dok se oni ne vrate u dvorac. Onda ćemo još malo pričekati dok ne budemo mogli bez opasnosti odletjeti do Siriusova prozora. On će biti tamo tek za dva sata... uh, što će

to biti teško..."

Pogleda preko ramena u dubinu Zabranjene šume. Sunce je upravo zalazilo.

"Ne možemo ovdje ostati", ustvrdi Harry napregnuto razmišljajući. "Moramo otići nekamo odakle ćemo vidjeti Napadačku vrbu, inače nećemo znati što se događa."

"Dobro", pristane Hermiona pritežući još više Kljunoslavov konopac. "Ali nitko nas ne smije vidjeti. Nemoj to zaboraviti, Harry..."

Dok su se kretali uz sam rub šume, mrak je padao oko njih. Na kraju su se sakrili među drvećem odakle su nazirali vrbu.

"Eno Rona!" iznenada će Harry.

Crna prilika jurila je po tratini a povici su odjekivali kroz mirni noćni zrak.

"Bježi od njega... bježi... Šugonjo, hodi amo!"

A onda opaze kako se odnekud pojavljuju još dvije prilike. Harry je gledao kako on i Hermiona jure za Ronom. Zatim vidje Rona kako se bacio.

"Moj si! Briši, smrdljiva mačketino!..."

"Eno i Siriusa!" reče Harry. Odnekud od korijena Napadačke vrbe iskoči velika prilika psa. Vidjeli su ga kako obara Harrvja, a onda grabi Rona...

"Odavde sve to izgleda još gore, zar ne?" reče Harry gledajući kako psina odvlači Rona prema korijenima vrbe. "Ajoj... gle kako me je vrba ošinula... pa i tebe... kako je ovo čudno..."

Napadačka je vrba škripala i šibala svojim donjim granama, a oni su se pokušavali na više mjesta probiti do nje. A onda se vrba smirila.

"To je Krivonja pritisnuo na onu kvrgu", reče Hermiona. "I sad mi upadamo..." promrmlja Harry. "Upali smo..."

Čim su oni nestali, vrba se opet pokrene. Nakon nekoliko sekunda začuli su izbliza bat koraka Dumbledorea, Macnaira, Fudgea i starog člana Odbora, koji su odlazili prema dvorcu.

"Odmah nakon što smo mi sišli u podzemni hodnik!" reče Hermiona. "Daje bar Dumbledore tada pošao s nama..."

"Onda bi s njim pošli i Macnair i Fudge", ogorčeno će Harry. "Kladio bih se u što god hoćeš da bi Fudge zapovjedio Macnairu da na mjestu smakne Siriusa..."

Gledali su onu četvoricu kako se penju uz vanjske stube i nestaju. Nekoliko minuta nije bilo nikog na vidiku. A onda...

"Eno Lupina!" reče Harry gledajući još jednu priliku kako trči niza stube i juri prema vrbi. Harry digne pogled na nebo. Oblaci su bili potpuno zastrli mjesec.

Gledali su Lupina kako sa zemlje diže slomljenu granu i pritišće njome kvrgu na deblu. Vrba se opet umiri i Lupin nestane u rasjek-lini usred korijena.

"Da je bar uzeo plašt nevidljivosti!" reče Harry. "Ležao mu je tamo dolje..."

Okrenuvši se Hermioni, nadoda:

"Kad bih sad skoknuo po plašt, Snape ne bi uopće došao do njega i..."

"Ali, Harry, nitko nas ne smije vidjeti!"

"Kako ti možeš ovo izdržati?" ogorčeno će on Hermioni. "Samo stajati ovdje i gledati što se zbiva?" Skanjivaše se. "Idem ja po plašt!"

"Nemoj, Harry!"

Hermiona je u posljednji čas odostraga zgrabila Harrvja za pelerinu. U taj mah začuju kako netko pjeva. Bio je to Hagrid koji je odlazio u dvorac. Pjevao je na sav glas i malko teturao mašući velikom bocom.

"Vidiš li?" šapne Hermiona. "Vidiš li sad što bi se dogodilo?" Ne smijemo se uopće pokazivati! Prestani, Kljunoslave!"

Hipogrif se mahnito otimao da se vrati Hagridu. I Harry ga uhvati za konopac da ga zadrži. Gledali su Hagrida kako se zanosi u hodu na putu do dvorca. Nestao je. Kljunoslav se prestane otimati i tužno obori glavu.

Nakon svega dvije minute ponovo se širom otvore ulazna vrata na dvorcu i na njih izleti Snape, te potrči prema vrbi.

Harry stisne šake gledajući Snapea kako se naglo zaustavlja pred vrbom i gleda oko sebe, pa uzima plašt i podiže ga uvis.

"Makni s njega te svoje prljave prste!" zareži Harry ispod glasa.

"Pssst!"

Snape dohvati granu kojom se Lupin poslužio da umiri vrbu, pritisne na onu kvrgu, navuče plašt na sebe i nestane.

"Tako, dakle", tiho će Hermiona. "Sad smo svi tamo dolje... moramo samo čekati da se opet vratimo..."

Uhvati kraj Kljunoslavova konopca i zaveže ga za najbliže drvo, a onda sjedne na zemlju i obuhvati rukama koljena.

"Harry, ja ipak tu nešto ne razumijem... kako to da dementori nisu uhvatili Siriusa? Sjećam se kako su dolazili, a onda sam se, čini mi se, onesvijestila... bilo ih je sva sila..."

Harry sjedne do nje i ispriča joj što je on vidio, kako je, kad je najbliži dementor spustio usta prema Harryju, preko jezera dojurilo nešto srebrno i nagnalo dementore da se povuku.

Kad je Harry dovršio kazivanje, Hermiona je držala usta poluotvorena.

"A što je to bilo?"

"To je moglo biti samo ono nešto što može odagnati dementore," reče Harry, "a to je patronus. Jaki patronus."

"A tko gaje prizvao?"

Harry joj ne odgovori. Razmišljao je o onoj osobi koju je vidio na drugoj obali jezera. Znao je on što misli tko je to bio... ali kako je to mogao biti on?

"Nisi vidio kako izgleda?" radoznalo ga upita Hermiona. "Da nije bio koji od naših profesora?"

"Nije", odgovori Harry. "Nije bio nijedan profesor."

"Ali morao je biti neki stvarno moćni čarobnjak kad je otjerao sve one dementore... Ako je patronus tako jarko sjao, zar ga nije osvijetlio? Zar ga nisi vidio?..."

"Ma vidio sam ga", polako odgovori Harry. "Ali... možda mi se to pričinilo... nisam mogao jasno misliti... i odmah sam se nakon toga onesvijestio..."

"A tko misliš da je to bio?"

"Ja mislim..." Harry proguta slinu, jer je znao kako će čudno za-zvučati njegove riječi. "Ja mislim daje to bio moj tata."

Zime na Hermionu i opazi da su joj usta razjapljena. Zurila je u njega s mješavinom nevjerice i samilosti.

"Harry, tvoj je tata... ovaj... mrtav", tiho izusti ona.

"Znam", brže potvrdi Harry.

"Misliš da si vidio njegova duha?"

"Ne znam... ne... učinilo mi se daje od krvi i mesa..."

"Ali onda..."

"Možda mi se to samo pričinilo", nastavi Harry. "Ali... koliko sam mogao vidjeti... rekao bih daje to bio on... poznajem ga sa slika..."

Hermiona ga je još gledala kao da se boji daje šenuo pameću.

"Znam ja da to zvuči ludo", nastavi Harry bezbojnim glasom i okrene se da pogleda Kljunoslava, koji je zario kljun u zemlju zacijelo tražeći crve. Ali Harry zapravo nije gledao njega.

Razmišljao je o svom ocu i o njegova tri najstarija prijatelja... Luncu, Crvorepu, Tihotapu i Parošku... Jesu li sva četvorica noćas bili s njima? Crvorep se večeras pojavio, iako su svi već mislili daje mrtav... zar je zaista nemoguće da se pojavio i njegov otac? Je li mu se samo

pričinilo da gaje vidio na drugoj obali jezera? Ona je prilika bila predaleko od njega da nije mogao jasno vidjeti... pa ipak je bio siguran, u jednom trenutku, prije nego što je izgubio svijest...

Krošnje iznad njih lagano su šumile na povjetarcu. Mjesec se pojavljivao i gubio između oblaka. Hermiona je sjedila okrenuta licem vrbi i čekala.

A onda, naposljetku, nakon više od sat vremena...

"Eno nas, vraćamo se!" šapne Hermiona.

Oboje skoče na noge. Kljunoslav digne glavu. Ugledaju Lupina, Rona i Pettigrevva kako se nespreno izvlače iz jame među korijenima. Onda se pojavi Hermiona... zatim obeznanjeni Snape koji je jezovito lebdio okomito u zraku. Potom se pojave Harry i Black. Svi skupa pođu prema dvorcu.

Harrvu je srce ubrzano zakucalo. Zirne na nebo. Onaj oblak gore samo što se nije odmaknuo i otkrio mjesec...

"Harry!" prošapće Hermiona kao da točno zna što on misli. "Moramo ovdje ostati na miru. Nitko nas ne smije vidjeti. I ništa ne možemo učiniti..."

"I jednostavno ćemo pustiti Pettigrevva da nam opet umakne?..." tiho će Harry.

"A kako misliš da bi našao štakora u mraku?" odbrusi mu Hermiona. "Ne možemo ništa učiniti! Vratili smo se da pomognemo Sinusu, I ne smijemo ništa drugo poduzimati!"

"Dobro, u redu!"

Mjesec izroni ispod oblaka. Opaze kako su sićušne prilike u daljini zastale. A onda uslijedi komešanje...

"Eno, Lupina upravo hvata..." šapne Hermiona. "Preobražavaše..."

"Hermiona!" iznenada će Harry. "Moramo odavde!"

"Ne smijemo, koliko sam ti već puta rekla!..."

"Da se ne smijemo upletati! Ali Lupin će sad pobjeći u šumu i naletjeti ovdje na nas!"

Hermiona zine.

"Brže!" dahne ona i jurne da odveže Kljunoslava. "Brže! Kamo ćemo? Gdje ćemo se sakriti? Dementori samo što nisu stigli..."

"Natrag do Hagrida!" odgovori joj Harry. "Kod njega sad nema nikoga... idemo!"

Potrče što ih noge nose. Kljunoslav je kaskao za njima. Čuli su vukodlaka kako zavija negdje iza njih...

Ugledaju brvnaru. Harry se naglo zaustavi pred vratima i otvori ih širom, a Hermiona i Kljunoslav projure mimo njega. Harry uleti za njima i zakračuna vrata. Pas za lov na veprove Očnjak zalaje na sav glas.

"Pssst, Očnjače, to smo mi!" dobaci mu Hermiona i počeše ga iza uha ne bi li ga smirila. "Za dlaku smo izmakli!" reče Harrvu.

"Aha..."

Harry je gledao kroz prozor. Odavde je bilo mnogo teže vidjeti što se vani zbiva. Činilo se da je Kljunoslav presretan što je opet u Hagridovoj brvnari. Legao je uz vatru i zadovoljno sklopio krila spremajući se da zadrijema.

"Mislim, znaš, da bih morao opet van", polako će Harry. "Ne vidim odavde što se tamo zbiva... nećemo znati kad dođe vrijeme da krenemo..."

Hermiona nepovjerljivo digne pogled.

"Neću se ni u šta upletati", brže će Harry. "Ali, ako ne vidimo što se tamo zbiva, kako ćemo znati kada bude vrijeme da oslobodimo Siriusa?"

"Dobro... u redu, onda... ja ću te čekati ovdje s Kljunoslavom... ali pazi, Harry... tamo ti je vani vukodlak... i dementori..."

Harry izađe iz brvnare i obiđe je. Iz daljine je dopirao lavež. To je značilo da dementori opkoljavaju Siriusa... on i Hermiona potrčat će uskoro za nj im...

Harry baci pogled na jezero. Srce mu je u prsima bubnjalo. Uskoro će se pojaviti onaj koji im je poslao u pomoć patronusa.

Djelić sekunde stajao je neodlučan pred Hagridovim vratima. Nitko te ne smije vidjeti. Ali on i ne želi da ga tko vidi. On želi nešto sam vidjeti... mora nešto izvesti načistac...

Spazi dementore. Navirali su iz tame sa svih strana, klizili uz obalu jezera... Udaljavali su se od Harrvja, odlazili prema suprotnoj obali... neće im se približiti...

Harry potrči. Na umu mu je bio samo otac... Je li ono bio on... je li doista bio on... to mora saznati, mora to izvesti načistac...

Sve se više približavao jezeru, ali nigdje ni žive duše. Na suprotnoj obali vidio je kako svjetluca nešto srebrno... to su bili njegovi pokušaji da prizove patronusa...

Uz samu vodu rastao je jedan grm. Harry se sakrije za nj i očajnički pogleda kroz lišće. Na suprotnoj obali odjednom se ugasi ono srebrno svjetlucanje. Obuzme ga jezovito uzbuđenje... sad će svakog časa...

"Hajde!" prošapće gledajući napeto oko sebe. "Gdje si? Dođi, tata!..."

Ali nitko ne dođe. Harry podigne glavu da pogleda dementore okupljene u krugu na drugoj strani jezera. Jedan je od njih skidao kukuljicu. Bilo je već vrijeme da se pojavi onaj spasilac... ali nitko nije dolazio da mu ovaj put pomogne...

A onda mu sine... i on shvati. Nije on onda vidio oca, nego sama sebe...

Iskoči iz grma i izvadi čarobni štapić.

"Expectopatronum!" prodere se.

Iz vrha štapića ne sukne bezobličan oblak magle, nego blještava, zasljepljujuća, srebrnasta životinja. On priškilji ne bi li bolje vidio. Životinja je bila nalik na konja. Jurila je nečujno uzagrepce dalje od njega, po crnoj površini jezera. Vidio ju je kako obara glavu i nasrće na skupinu dementora... kako juri okolo-naokolo za onim crnim prilikama na zemlji, a dementori padaju, razilaze se, povlače u tamu... i nestaju.

Patronus se okrene. Vraćao se laganim kasom prema Harrvju po mirnoj površini vode. Nije to bio konj, a nije bio ni jednorog. Bio je to jelen. Jarko je sjao, kao i mjesec na nebu... vraćao se k njemu...

Stao je na obali jezera. Papci mu nisu ostavljali tragove na mekoj zemlji. Zagleda se u Harrvja krupnim, srebrnim očima. Polako sag-ne glavu s rogovljem. I Harry shvati...

"Parožak", prošapće.

Ali, kad je pružio drhtave prste prema životinji, ona iščezne.

Harry je ostao stajati svejednako ispružene ruke. Tad mu srce poskoči jer začuje za sobom topot kopita i ugleda Hermionu kako juri prema njemu vukući za sobom Kljunoslava.

"Što si to učinio?" Ijutito ga upita. "Rekao si da ćeš samo pogledati što se zbiva!"

"Upravo sam svima nama spasio živote..." odgovori joj Harry. "Skloni se ovamo... za ovaj grm... da ti ispričam."

Hermiona je slušala što se netom dogodilo. Ponovo je razja-pila usta.

"A je li te tko vidio?"

"Jest, zar me ne slušaš? Ja sam vidio sebe, a mislio sam da je to moj tata! Sve je u redu!"

"Harry, jednostavno ne mogu u to povjerovati... da si ti čarolijom prizvao patronusa koji je rastjerao sve one dementore! To je već vrhunska magija..."

"Znao sam ja da ću to ovaj put dobro izvesti", reče Harry, "jer sam jednom to već učinio... Ima li ikakva smisla ovo što govorim?"

"Ne znam... Harry, pogledaj Snapea!"

Zajedno čučeci uz grm pogledaju na drugu obalu. Snape se osvijestio. Čarolijom je prizvao nosila i podizao na njih mlitave udove Harryja, Hermione i Blacka. Četvrta nosila, na kojima je zacijelo ležao Ron, lebdjela su već uz njega. Zatim ih je, držeći čarobni štapić pred sobom, poveo sve prema dvorcu.

"Dobro, uskoro će biti vrijeme da krenemo", reče Hermiona napetim glasom gledajući na sat. "Imamo oko četrdeset pet minuta vremena do trenutka kad će Dumbledore zaključati vrata bolničkog krila. Dogle moramo osloboditi Siriusa i vratiti se u našu bolničku sobu prije nego što tko primijeti da nas nema..."

Čekali su gledajući odraze oblaka u jezeru. Grm je pokraj njih šumio na povjetarcu. Kljunoslavu je bilo dosadno pa je opet čeprkao po travi tražeći crve.

"Misliš da su ga već zatvorili u onu sobu?" zapita Harry gledajući na sat. Pogleda dvorac i počne brojiti prozore desno od Zapadne kule.

"Pazi!" šapne Hermiona. "Tko je to? Netko se vraća iz dvorca." Harry je zurio u mrak. Čovjek je hitao prema jednom od izlaza. Za pojansom mu se nešto caklilo.

"Macnair!" reče Harry. "Krvnik! Odlazi po dementore! Vrijeme je, Hermiona..."

Hermiona položi ruke na leđa Kljunoslavu a Harry joj pomogne da ga zajaše. Zatim stavi nogu na nisku granu grma i popne se ispred nje. Prebaci Kljunoslavov povodac preko njegova vrata i zaveže ga za drugu stranu oglavnika kao uzde.

"Jesi li spremna?" upita on Hermionu. "Uhvati se dobro za mene..."

I podbode Kljunoslava petama.

Kljunoslav poleti ravno put mračnog neba. Harry mu koljenima pritisne slabine osjećajući kako hipogrif snažno maše velikim krilima. Hermiona je čvrsto objukmila Harryja oko struka. Harryju je čuo kako šapuće:

"Ma neću... ne sviđa mi se ovo... e, ovo mi se zbilja ne sviđa..."

Harry je tjerao Kljunoslava da leti dalje i sve više. Tiho su letjeli prema gornjim katovima dvorca... Harry je snažno povukao lijevu stranu konopca i Kljunoslav je skrenuo nalijevo. Harry je brojio prozore koji su promicali pored njih."

"Stop!" reče i povuče svom snagom konopac unazad.

Kljunoslav uspori let a onda ostane lebdjeti na mjestu, samo su se neprestance dizali i spuštali po metar-dva dok je hipogrif mlatio krilima na mjestu.

"Eno ga!" reče Harry, koji je opazio Siriusa dok su se polako dizali uz njegov prozor. Kad su se opet spuštali, Harry ispruži ruku i snažno kucne njome po staklu.

Black digne pogled. Harry vidje kako je zinuo. Black skoči sa stolice i pokuša otvoriti prozor, ali je prozor bio zaključan.

"Maknite se od prozora!" vikne mu Hermiona i izvadi štapić držeći se i dalje lijevom rukom za Harryjevu pelerinu.

"Alohomora!" Prozor se naglo otvori.

"Kako... kako?...?" priupita ih Black slabim glasom buljeći u hipogrifa.

"Penjite se... nemamo puno vremena", reče mu Harry čvrsto držeći rukama Kljunoslava s obje strane glatkog vrata. "Morate se izvući odavde... dolaze dementori. Macnair je otišao po njih."

Black se uhvati za obje strane prozorskog okvira i proturi glavu i ramena kroz prozor. Bila je sva sreća što je bio vrlo mršav. Učas je uspio prebaciti jednu nogu preko Kljunoslavovih leđa i zajahati hipogrifa iza Hermione.

"Bravo, Kljunoslave, a sad ravno uvis!" reče Harry cimajući konopcem. "Idemo gore, na kulu... hajde!"

Hipogrif zamahne svojim snažnim krilima i oni opet polete ravno uvis, do sama vrha Zapadne kule. Kljunoslav se spusti na krunište, a Harry i Hermiona odmah siđu s njega.

"Siriuse, najbolje će biti da odmah krenete dalje", reče mu Harry zadihanim glasom. "Oni će tamo sad svaki čas ući u Flitwickovu sobu i otkriti da vas nema."

Kljunoslav je kopao pandžama po tlu mašući svojom usiljenom glavom.

"A što je s onim drugim dečkom? S Ronom?" upita ih Sirius napetim glasom.

"I s njim će biti sve u redu... još nije došao k sebi, ali Madame Pomfrev kaže da će ga izliječiti. Brže... idemo dalje!"

Ali Black je još zurio u Harryja.

"Kako da ti zahvalim..."

"Odlazite!" viknu uglas Harry i Hermiona.

Black se okrene u zraku na Kljunoslavu i pogleda u vedro nebo.

"Vidimo se uskoro!" reče im. "Ti si, Harry... zbilja pravi sin svog oca."

I podbode petama Kljunoslava u slabine. Harry i Hermiona odskoče u stranu kad hipogrif ponovo zamahne svojim snažnim krilima... i poleti put neba... Dok je Harry gledao za njima, on i njegov jahač sve su se više i više smanjivali... zatim jedan oblak zastre opet mjesec... i oni nestadoše.

OPET SOVINSKA POSTA

"Harry!"

Hermiona gaje potezala za rukav zagledana u svoj sat.

"Imamo točno deset minuta vremena da se vratimo u bolničko krilo a da nas nitko ne vidi... prije nego što Dumbledore zaključa vrata naše sobe..."

"Dobro", odvrati Harry silom odvajajući pogled od neba. "Idemo!"

Šmugnu kroz vrata na kuli i pođu niz zavojite kamene stube. Kad su došli do njihova dna, začuju nečije glasove. Pripiju se uza zid i osluhnu. Reklo bi se da su to glasovi Fudgea i Snapea. Žurno su prolazili hodnikom podno zavojitih stuba.

"...samo se nadam da nam Dumbledore neće pomrsiti račune", govorio je Snape. "Hoće li poljubac odmah uslijediti?"

"Čim se Macnair vrati s dementorima. Cijela je ova afera s Bla-ckom vrlo neugodna, nemate pojma koliko se veselim što ću moći obavijestiti Dnevnog proroka da smo ga napokon uhvatili... vjerojatno će novinari željeti da naprave s vama, Snape, intervju... a kad jednom mladi Potter opet dođe k sebi, nadam se da će točno ispričati Proroku kako ste mu spasili život..."

Harry stisne zube u svom zaklonu i načas opazi kako se Snape smijulji prolazeći s Fudgeom kroz hodnik. Napokon im zamru koraci. Harry i Hermiona čekali su još neko vrijeme dok se nisu uvjerali da su zaista otišli, a onda potrče u suprotnom smjeru. Najprije niz jedne stube pa niz druge, pa opet kroz jedan hodnik... a onda začuju pred sobom kvocav smijeh.

"Peeves!" promrsi Harry hvatajući Hermionu za zapešće. "Idemo ovamo!"

U posljednji čas ulete u praznu predavaonicu s lijeve strane. Činilo se da Peeves skakuće po hodniku neobično dobro raspoložen, kidajući se od smijeha.

"Uh, grozan je!" šapne Hermiona držeći prislonjeno uho navratima. "Kladila bih se da se veseli što će dementori dokrajčiti Siriu-sa..." Pogledavši na sat, doda: "Još tri minute, Harry!" Pričekali su dok Peevesov zluradi smijeh nije zamro u daljini, a onda se išuljaju iz sobe i ponovo potrče glavom bez obzira.

"Hermiona... a što će biti... ako se ne vratimo u našu sobu... prije nego što Dumbledore zaključa vrata?" priupita Harry zadihanim glasom.

"Neću ni da mislim o tome!" proštenje Hermiona gledajući opet na sat. "Još jedna minuta!"

Došli su do hodnika koji je vodio do ulaza u bolničko krilo.

"Dobro je... čujem Dumbledoreov glas!" izusti Hermiona napetim glasom. "Idemo, Harry!"

Šuljali su se dalje hodnikom. Otvore se vrata i oni ugledaju Dumbledorea s leđa.

"Sad ću vas zaključati", začuju ga kako govori. "Pet minuta je do ponoći. Gospođice Granger, vjerojatno će tri okreta biti dovoljna. Sretno!"

Dumbledore izađe iz sobe, zatvori za sobom vrata i izvadi štapić da ih čarolijom zaključa. Harry i Hermiona, obuzeti panikom, potrče. Dumbledore digne pogled, a ispod dugih, srebrnkastih brkova ocrta se širok osmijeh.

"No, dakle?" tiho ih upita.

"Uspjeli smo!" odgovori mu Harry bez daha. "Sirius je pobjegao, na Kljunoslavu..."

Dumbledore ih zadovoljno pogleda.

"Bravo! Čini mi se..." pozorno osluhne neće li čuti kakav zvuk iz bolničkog krila. "Da, čini mi se da ste i vi pobjegli... sad ću vas opet zaključati..."

Harry i Hermiona šmugnu u svoju sobu. U njoj je samo Ron nepomično ležao u posljednjem krevetu. Kad brava škljocne za njima, Harry i Hermiona se odšuljaju do svojih kreveta. Hermiona je u hodu spremila opet svoj vremokret pod pelerinu. U idućem trenu dođe za njima iz svoje sobice Madame Pomfrev.

"Jesam li dobro čula da je gospodin ravnatelj upravo otišao? Mogu li sad opet preuzeti skrb za svoje pacijente?"

Bila je vrlo loše raspoložena. Harry i Hermiona smatrali su da će najbolje biti da mirno uzmu od nje čokolade. Madame Pomfrev stajala je uz njih da se uvjeri da će oboje pojesti svu čokoladu. Ali Harry ju je jedva gutao. I on i Hermiona pozorno su osluškivali, napetih živaca... A onda, baš kad su od Madame Pomfrey uzeli i četvrti komad čokolade, začuju iz daljine, odnekud odozgo, bijesno urlanje...

"Što je to?" priupita uznemirena Madame Pomfrev.

Do njih su iz sve veće blizine dopirali ljutiti glasovi. Madame Pomfrey zagleda se u vrata.

"Pa, čujte... ovi će sve živo probuditi! Što oni zapravo misle?"

Harry je napeo uši ne bi li razumio što govore oni glasovi koji su se sve više približavali...

"Mora daje, Severuse, dezaparatirao, trebali smo ostaviti nekoga s njim u sobi. Kad se ovo pročuje..."

"Nije on dezaparatirao!" zaurla Snape već odnekud izbliza. "U ovoj zgradi ne može nitko aparatirati ni dezaparatirati! Tu... je... svoje... prste... imao... Potter!"

"Severuse... budite razumni... Harry je zaključan..."

Tres!

Vrata bolničkog krila naglo se otvore.

U sobu stupe Fudge, Snape i Dumbledore. Jedino je Dumbledo-re izgledao miran. Štoviše, reklo bi se i da pomalo uživa u svemu tome. Fudge je izgledao srdit, a Snape je bio izvan sebe.

"Istinu na sunce, Potter!" rikne. "Što si to opet učinio?"

"Profesore Snape!" vrisne Madame Pomfrey. "Svladajte se, zaboga!"

"Pazite, Snape, budite razumni!" reče mu Fudge. "Ova su vrata dosad bila zaključana, i sami ste vidjeli..."

"Oni su mu pomogli da pobjegne, siguran sam!" urlao je dalje Snape upirući prstom u Harryja i Hermionu. Lice mu bilo zgrčeno a iz usta mu prskala pljuvačka.

"Smirite se, čovječe!" okosi se Fudge na njega. "Govorite besmislice!"

"Ne znate vi Pottera!" zakriješti Snape. "To je njegovo maslo, siguran sam da jest..."

"Dosta će biti, Severuse!" mirno će Dumbledore. "Razmislite malo o tome što tvrdite. Ova su vrata bila zaključana otkako sam ja otišao odavde prije desetak minuta. Madame Pomfrey, jesu li ovi učenici ustajali iz kreveta?"

"Ni govora!" odgovori Madame Pomfrey, sva nakostriješena. "Ja sam nakon vašeg odlaska stalno bila uz njih!"

"Eto vidite, Severuse!" mirno nastavi Dumbledore. "Zaista ne vidim razloga da ih ovdje još uznemirujemo, osim ako ne mislite da Harry i Hermiona mogu biti na dva mjesta u isto vrijeme."

Snape je stajao na mjestu kipeći i prelazeći pogledom s Fudgea, koji je bio potpuno zgranut njegovim ponašanjem, na Dumbledo-rea, kojem su se ispod naočala krijesile oči. Snape se naglo okrene vijoreći pelerinom oko sebe i bijesno izjuri iz sobe.

"Čini mi se da je kolega zbilja neuravnotežen", reče Fudge gledajući za njim. "Ja bih, Dumbledore, na vašem mjestu malo pripazio na njega."

"Ma nije on neuravnotežen", mirno će Dumbledore, "nego je samo doživio veliko razočaranje."

"Nije samo on!" uzdahne Fudge. "Kakvu će sad prašinu dići Dnevni prorok! Stjerali smo već Blacka u škripac, ali nam je opet umakao! Sad još samo treba da procuri i vijest kako nam je i hipogrif pobjegao, pa ću postati opći predmet sprdnje! E pa... najbolje da odmah o svemu izvijestim Ministarstvo..."

"A dementori?" upita ga Dumbledore. "Nadam se da će napustiti školu?"

"Ma naravno, morat će otići!" odgovori Fudge rastreseno prolazeći prstima kroz kosu. "Nikad ne bih ni u snu pomislio da bi oni mogli jednom nevinom dječaku dati poljubac... potpuno su se razularili... Ama, poslat ću ih još večeras natrag, u Azkaban. Možda bi ipak trebalo razmisliti o tome da na ulaze u školu postavimo zmajevе?..."

"To bi Hagridu bilo drago", reče Dumbledore i krišom se nasmiješi Harrvju i Hermioni. Kad su on i Fudge izašli iz sobe, Madame Pomfrev pohita do vrata i ponovo ih za njima zaključa. Zatim se vrati u svoju sobicu ljutito gundajući nešto za se.

S druge strane sobe dopre tiho stenjanje. To se Ron probudio. Vidjeli su ga kako sjeda u krevetu, tare glavu i gleda oko sebe.

"Što je... što se to dogodilo?" zavapi. "Harry? Zašto smo ovdje? Gdje je Sirius? Gdje je Lupin? Što se to zbiva?"

Harry i Hermiona se zgedaju.

"Objasni mu radije ti!" reče Harry trpajući u usta još malo čokolade.

Kad su sutradan o podne Harry, Ron i Hermiona napustili bolnicu, zatekli su gotovo pust dvorac. Zbog silne vrućine i završenih ispita, svi su iskoristili mogućnost da još jednom posjete Hogsmeade. Međutim, ni Ron ni Hermiona nisu bili raspoloženi da se pridruže ostalima, pa su s Harrvjem izašli da se prošetaju po dvorištu i još porazgovaraju o noćšnjim neobičnim događajima. Usput su se pitali gdje li su sada Sirius i Kljunoslav. Sjedeći uz jezero i gledajući divovsku lignju kako lijeno pruža krakove iznad vode, Harry se zagleda u suprotnu obalu i izgubi nit razgovora. Ondje je prijeko sinoć onaj jelen pojurio prema njemu.

Kad je nečija sjena pala na njih, oni dignu poglede i ugledaju pred sobom Hagrida mutnih očiju kako briše uznojeno čelo rupčićem veličine stolnjaka i zadovoljno ih gleda.

"Znam da ne bi smio biti sretan poslije onog što se noćas desilo", reče. "Mislim na ono kako je Black opet pobjego i sve ostalo, al znate šta?"

"Što?" priupitaju ga oni gledajući ga tobože radoznalo. "Kljunac! I on je pobjego! Na slobodi je. Svu sam noć slavio!"

"Pa, to je divno!" reče Hermiona i prijekorno pogleda Rona, jer joj se učinilo da će se on nasmijati.

"Aha... valjda ga ipak nisam dobro zavezao", nastavi Hagrid blaženo gledajući oko sebe. "Jutros sam, znate, bio još malo zabrinut... bojo sam se da se u šumi nije možda sreo s profesorom Lupinom, al Lupin kaže da noćas nije nikog ugrizo..."

"Što?" brzo ga priupita Harry.

"Ti bokca, pa zar niste to još čuli?" upita ih Hagrid s nešto bljeđim smiješkom na licu. I nastavi tiše, iako nije bilo nikog u blizini. "Pa, ovaj... Snape je to jutros reko svim Sh/therinima... mislio sam da sad već svi znaju... Profesor Lupin je, znate, vukodlak. I noćas je bio u šumi, na slobodi. Sad se, naravski, sprema da otputuje."

"Sprema se da otputuje?" zabrinuto će Harry. "A zašto?"

"Zašto odlazi, misliš?" priupita ga Hagrid čudeći se takvu pitanju. "Pa, dao je rano jutros otkaz. Kaže da ne smije riskirat da se to opet desi."

Harry se osovi na noge.

"Idem ja k njemu", reče Ronu i Hermioni.

"Ali, ako je dao otkaz..."

"... onda se valjda tu više ništa ne može..."

"Baš me briga! Ipak ga želim vidjeti. Vraćam se opet ovamo."

Vrata Lupinove sobe bila su otvorena. Već se bio gotovo spakirao. Uz spremnik vode za grualice stajao je njegov stari, oguljeni kovčeg, otvoren i gotovo pun. Lupin je bio sagnut nad nečim na pisaćem stolu i digao je glavu tek kad je Harry pokucao na vrata.

"Vidio sam te da dolaziš", reče mu Lupin smješkajući se i pokazujući na pergament koji je upravo proučavao. Bila je to Mapa za haranje.

"Maloprije sam sreo Hagrida", reče mu Harry. "Rekao mi je da ste dali otkaz. To neće biti ipak istina?"

"Na žalost, jest", odgovori mu Lupin, pa počne otvarati ladice pisaćeg stola i vaditi iz njih stvari.

"A zašto?" upita ga Harry. "U Ministarstvu magije ne vjeruju ipak da ste vi pomagali Siriusu?"

Lupin pride vratima i zatvori ih za Harryjem.

"Ne vjeruju, profesor Dumbledore uspio je uvjeriti Fudgea da sam vam ja svima nastojao spasiti živote." Uzdahne. "To je bila Se-verusova posljednja slamka. Mislim da ga je jako pogodila činjenica da mu je izmakao Merlinov velered. Zato je... ovaj... slučajno izlanuo jutros za doručkom da sam ja vukodlak."

"Pa, ne odlazite valjda samo zbog toga?" reče Harry.

Lupin se kiselo osmjehne.

"Sutra će u ovo doba, Harry, početi stizati sove od roditelja koji neće htjeti da im vukodlak uči djecu. A nakon onoga sinoć mogu ih i razumjeti. Mogao sam ugristi nekoga od vas... ta se mogućnost ne smije ponoviti."

"Vi ste najbolji predavač Obrane od mračnih sila kojeg smo ikad imali!" ustvrdi Harry.

"Nemojte odlaziti!"

Lupin samo šutke odmahne glavom i nastavi prazniti ladice. Zatim, dok je Harry razmišljao kojim bi se argumentima mogao još poslužiti da ga nagovori da ostane, Lupin mu reče:

"Jutros mi je ravnatelj rekao da si ti, Harry, noćas spasio više života. Ako sam na išta ponosan, onda sam na to koliko si ovdje naučio. Pričaj mi o tom svom patronusu!"

"Otkud vi to znate?" rastreseno ga priupita Harry.

"A što bi drugo moglo otjerati dementore?"

Harry ispriča Lupinu sve što se dogodilo. Kad je završio, Lupin se opet nasmiješi.

"Da, tvoj se otac uvijek pretvarao u jelena", reče mu. "Točno si to pogodio... Zato smo ga i zvali Parožak."

Lupin ubaci dvije-tri posljednje knjige u kovčeg, zatvori ladice pisaćeg stola, okrene se i pogleda Harryja.

"Evo, izvoli... ovo sam sinoć donio iz Vrištave daščare", reče vraćajući Harryju čarobni plašt nevidljivosti. "I..." nakon kraćeg skanji-vanja pruži mu i Mapu za haranje. "Više ti nisam profesor pa ne osjećam grižnju savjesti što ti i ovo vraćam. Ja od toga ionako ne bih imao više nikakve koristi, a rekao bih da će tebi, Ronu i Hermioni to još možda dobro doći."

Harry uzme mapu i osmjehne se.

"Rekli ste mi svojedobno da bi me Lunac, Crvorep, Tihotap i Parožak možda rado izmamili iz škole... rekli ste da bi to njima bilo zabavno?"

"To je istina", reče Lupin saginjući se da zatvori kovčeg. "Ja se nimalo ne ustručavam kazati da bi James bio silno razočaran da mu sin nije otkrio ni jedan od onih tajnih podzemnih hodnika koji vode iz dvorca."

Netko pokuca na vrata. Harry brže-bolje strpa Mapu za haranje i plašt nevidljivosti u džepove. Bijaše to profesor Dumbledore. Nije se iznenadio kad je ugledao Harryja.

"Kočija vas, Remuse, čeka pred ulazom", priopći mu.

"Hvala vam, gospodine ravnatelju."

Lupin dohvati svoj stari kovčeg i prazni spremnik za vodu.

"E pa, do viđenja, Harry", reče mu smiješeći se. "Bilo mi je pravo zadovoljstvo da ti budem profesor. Siguran sam da ćemo se opet jednom sresti. Gospodine ravnatelju, ne morate me pratiti do izlaza, mogu ja i sam..."

Harry je imao dojam da se Lupin želi što prije rastati s njima.

"E pa, zbogom, onda, Remuse", reče mu Dumbledore staloženim glasom. Lupin promijeni položaj spremnika za vodu u ruci da bi se mogao rukovati s Dumbledoreom. Zatim po posljednji put klimne glavom Harryju i načas se osmjehne, te izađe iz sobe.

Harry sjedne na Lupinovu stolicu i nujno se zagleda u pod. Čuo je kako se vrata zatvaraju i digao pogled. Dumbledore je još bio u sobi.

"Zašto si, Harry, tako neveseo?" tiho ga priupita. "Nakon svega onog sinoć, morao bi biti ponosan."

"Što to vrijedi kad nam je Pettigrew umakao", ojađeno će Harry.

"Misliš da to baš ništa ne vrijedi?" tiho će opet Dumbledore. "I te kako vrijedi, Harry. Pomogao si nam da otkrijemo istinu. Spasio si nevina čovjeka od užasne sudbine."

Užasne. Nešto se u Harryjevu pamćenju probudi. Veći i užasniji nego ikad prije... pretkazanje profesorice Trelawney!

"Profesore Dumbledore... jučer, kad sam polagao ispit iz Proricanja sudbine, profesorica Trelawney bila je jako... jako čudna."

"Ma nemoj?" reče Dumbledore. "Misliš, ovaj... daje bila još čudnija nego inače?"

"Da... glas joj je postao neobično dubok i zakolutala je očima i rekla... rekla je da će se Voldemortov sluga vratiti Voldemortu još prije ponoći... i rekla je da će mu taj sluga pomoći da ponovo zadobije vlast." Harry se zagleda u Dumbledorea. "A onda je opet postala, recimo, normalna i nije se više sjećala ničega što je rekla. Znači li to... da je to bilo pravo pretkazanje?"

Reklo bi se da su Harryjeve riječi ostavile stanovit dojam na Dumbledorea.

"Pa, znaš, Harry, da je to možda i istina", zamišljeno mu odgovori. "Tko bi to rekao? To bi značilo da su joj se dosad omakla već dva prava pretkavanja. Morao bih joj ponuditi povišicu..."

"Ali..." Harry ga zaprepašteno pogleda. Kako Dumbledore to prima tako mirno? "Ali... ja sam spriječio Siriusa i profesora Lupina da ubiju Pettigrewa! Znači da ću ja biti kriv ako se Voldemort vrati!"

"Ne znači", tiho otpovrne Dumbledore. "Zar nisi, Harry, ništa naučio iz iskustva s vremokretom? Posljedice naših postupaka uvijek su tako komplicirane i tako raznovrsne da je doista vrlo teško proricati budućnost... Živi je dokaz za to upravo profesorica Tre-lawney, Bog bio s njom! Ti si učinio doista plemenito djelo kad si Pettigrevvu spasio život."

"Ali, ako on pomogne Voldemortu da ponovo zadobije vlast?..."

"Pettigrew duguje tebi život. Ti si Voldemortu poslao izaslanika koji je tvoj dužnik. Kad jedan čarobnjak spasi život drugome, među njima nastaje stanovita spona... a ja bih grdno pogriješio kad bi Vol-demort stvarno htio imati slugu koji je dužnik Harryja Pottera."

"Ali ja ne želim nikakvom sponom biti vezan za Pettigrewa!" reče mu Harry. "On je izdao moje roditelje."

"To ti je, Harry, najdublja magija, i najnedokučivija. Ali vjeruj mi... da će možda doći vrijeme kad će ti biti i te kako drago što si Pettigrevvu spasio život."

Harry nije mogao zamisliti da će ikad doći takvo vrijeme, a Dumbledore se držao kao da zna što Harry misli.

"Ja sam tvog oca, Harry, dobro poznavao, i u Hogwartsu i poslije", izusti blagim glasom. "Siguran sam da bi i on Pettigrevvu spasio život."

Harry ga opet pogleda. Dumbledore mu se neće narugati... može mu slobodno reći...
"Sinoć sam ja... pomislio da je moj tata prizvao patronusa. Mislim, kad sam vidio sebe na drugoj strani jezera... pomislio sam da ja to vidim njega..."

"Nije čudo što si pogriješio", tiho izusti Dumbledore. "Vjerojatno ti je već dosadilo slušati koliko si sličan ocu, ali je činjenica da si mu neobično sličan. Osim u očima... ti imaš majčine oči."

Harry zavrti glavom.

"Bilo je glupo od mene što sam pomislio daje to on", promrmlja. "Mislim, znao sam ipak daje on mrtav."

"Zar misliš da nas pokojnici koje smo voljeli ikad stvarno napuste? Zar misliš da ih se u teškim trenucima ne prisjećamo bolje nego ikad? Tvoj otac, Harry, živi u tebi, i najjasnije ti se pokazuje kad ti je najpotrebniji. Kako bi ti inače prizvao točno tog patronusa? Parožak je noćas opet stupio u tvoj život."

Harryju je trebalo nešto vremena da shvati što mu je Dumbledore rekao.

"Sirius mi je noćas ispričao kako su oni postali animagusi", nastavi Dumbledore smiješeći se. "Izvanredno dostignuće... već i zato što su to uspjeli zatajiti preda mnom. A onda sam se sjetio najneo-bičnijeg oblika koji je tvoj patronus poprimio kad se okomio na Mal-foya za vaše metlobojske utakmice s Ravenclawima. Prema tome, Harry, ti si noćas stvarno vidio svog oca... našao si ga u samom sebi."

I Dumbledore izađe iz sobe prepuštajući Harryja vrlo zbrkanim mislima.

Nitko u Hogwartisu nije znao što se uistinu dogodilo one noći kad su nestali Sirius, Kljunoslav i Pettigrew, osim Harryja, Rona, Hermione i profesora Dumbledorea. Kako se bližio kraj školske godine, Harry je čuo kojekakve verzije o tome što se zapravo dogodilo, ali nijedna od njih nije bila ni blizu istine.

Malfoy je bio bijesan zbog Kljunoslava. Bio je uvjeren daje Ha-grid smislio neki način da prebaci hipogrifa na neko sigurno mjesto, i činilo se daje duboko ojađen što je njega i njegova oca nadmudrio jedan običan lovočuvar. Međutim, Percy Weasley je štošta znao o tome kako je Sirius pobjegao...

"Ako se uspijem zaposliti u Ministarstvu, iznijet ću masu prijedloga za striktno poštivanje zakona magije!" rekao je jedinoj osobi koja gaje htjela slušati - svojoj djevojci Penelopi.

Premda je vrijeme bilo prekrasno, premda je atmosfera bila doista vedra i premda je znao da su uspjeli izvesti nešto gotovo nemoguće kad su Siriusu omogućili bijeg na slobodu, Harry nije nikad dočekao kraj školske godine tako neveseo kao ovaj put.

Ali on nipošto nije bio jedini koji je žalio što je profesor Lupin napustio školu. Svi učenici koji su s Harryjem slušali predavanja iz Obrane od mračnih sila, bili su žalosni što je on dao otkaz.

"Baš me zanima koga će nam uvaliti iduće godine!" reče Seamus Finnigan neveselim glasom.

"Možda vampira?" nabaci Dean Thomas glasom punim nade.

Ali nije samo odlazak profesora Lupina tištalo Harryja. Nije mogao a da ne razmišlja o proročanstvu profesorice Trelawney. Neprestance se pitao gdje li je sada Pettigrew, je li već našao utočište kod Voldemorta. Najviše je Harryja ipak mučio skorašnji povratak k

Durslevjevima. Valjda pola sata, divnih pola sata, vjerovao je da će ubuduće živjeti kod Siriusa... najboljeg prijatelja, svojih roditelja... bilo bi to najbolje rješenje, izuzev povratka sama oca. I premda je bilo svakako dobro što nema nikakvih vijesti o Siriusu, jer je to značilo da se uspio dobro sakriti, Harry nije mogao a da se ne osjeća nesretan kad bi pomislio kakav je dom mogao imati, i kako sad od toga više ne može biti ništa.

Rezultate ispita saznali su na posljednji dan školske godine. Harry, Ron i Hermiona uspješno su položili sve ispite. Harry se čudom čudio kako je dobio pozitivnu ocjenu iz Čudotvornih napitaka. Vjerojatno je bila sasvim opravdana njegova pretpostavka da se Dumbledore zauzeo

kod Snapea da ga ne sruši iz svog predmeta. Harrvja je ozbiljno zabrinulo Snapeovo držanje prema njemu u posljednjih tjedan dana. Prije toga nije vjerovao da bi Snapeova mržnja na njega mogla još porasti, ali sad je uvidio da je porasla. Kad god bi Snape pogledao Harrvja, jedan mišić u kutu njegovih tankih usana neugodno bi zatitrao i Snape je neprestano kršio prste, kao da ga muči želja da ščepa njima Harrvja za vrat.

Percy je osvojio najviše zvanje koje se može steći u Hogwartsu. Fredu i Georgeu nekako je pošlo za rukom da polože nekoliko ČAS--ova. Grvffindorski je dom, ponajviše zahvaljujući spektakularnom uspjehu u metlobojskom prvenstvu, osvojio treću godinu za redom Međudomski pokal. To znači daje pir na kraju školske godine održan usred dekoracija u skrletnim i zlatnim bojama, i daje grvffindor-ski stol bio najbučniji od svijeta, jer su svi zdušno slavili. Čak je i Harry uspio zaboraviti sutrašnji povratak k Durslevjevima dok je s ostalima jeo, pio, razgovarao i smijao se.

Kad je sutradan ujutro Hogwarts-ekspres krenuo s postaje, Hermiona je priopćila Harrvju i Ronu nekoliko neočekivanih novosti.

"Jutros sam, još prije doručka, otišla do profesorice McGona-gall, jer sam odlučila odustati od Bezjačkih studija."

"Ali položila si taj ispit sa tristo i dvadeset posto!" uzvikne Ron.

"Znam," uzdahne Hermiona, "ali ne bih mogla izdržati još jednu ovakvu godinu. Onaj me vremokret izluđivao. Bez Bezjačkih studija i Proricanja sudbine, imat ću opet normalan raspored sati."

"Još uvijek ne mogu vjerovati da nam nisi ništa rekla", progunđa Ron. "Ipak smo ti mi nekakvi prijatelji?"

"Obećala sam da nikome neću ništa reći", oštro odvratila Hermiona i pogleda Harrvja, koji je gledao kako Hogwarts nestaje iza planina. Tek će ga za puna dva mjeseca ponovo vidjeti...

"Glavu gore, Harry!" tužno će Hermiona.

"Sve je u redu sa mnom", brzo reče Harry. "Samo mislim na ferije."

"Aha, i ja mislim na njih", prisnaži Ron. "Harry, moraš doći k nama. Ja ću porazgovarati o tome s mamom i tatom, pa ću ti se onda javiti. Sad već znam feletonirati..."

"Telefonirati, Rone", ispravi ga Hermiona. "Ti bi stvarno morao dogodine upisati Bezjačke studije..."

Ron prijede preko tih njenih riječi.

"Ovog se ljeta igra svjetsko prvenstvo u metloboju! Kako bi bilo da odemo tamo? Dođi k nama pa da idemo zajedno! Moj tata obično može nabaviti karte u Ministarstvu."

Ovaj je prijedlog znatno popravio Harrvjevo raspoloženje.

"Aha... Kladio bih se da će me Durslevjevi vrlo rado pustiti... pogotovo poslije onoga što sam napravio teti Margi..."

Mnogo raspoloženiji nego do tada, Harry je odigrao s Ronom i Hermionom nekoliko partija eksplozivnog puc-puca, a kad je došla vještica s osvježenjima na kolicima, kupio je od nje obilat obrok, samo što ni u čemu nije smjelo biti čokolade.

Međutim, tek se kasno popodne dogodilo nešto što gaje uistinu obradovalo.

"Harry", reče mu iznenada Hermiona gledajući mu preko ramena. "Što to leti vani kraj prozora?"

Harry se okrene da pogleda. Nešto vrlo sitno i sivo neprestance se pojavljivalo i nestajalo uz njihov prozor. Ustane da bolje pogleda i vidje da je to mala sova koja nosi pismo preveliko za nju. Sova je zapravo bila toliko malena da se neprestance prevrtala u zraku, nošena amo-tamo strujom zraka koju je stvarao vlak. Harry brže otvori prozor, ispruži ruku i uhvati sovu. Imao je dojam kao da u šaci drži paperjastu zvrčku. Pomno unese sovu u odjeljak. Sova ispusti iz kljuna pismo na Harrvjevo sjedalo i počne lepršati po odjeljku, očito vrlo zadovoljna što je obavila svoj zadatak. Hedviga dostojanstveno i nezadovoljno zaklepeće kljunom. Krivonja se

uspravi na svom sjedalu prateći sovu pogledom svojih krupnih, žutih očiju. Kad to primijeti, Ron ukloni sovu na sigurnu udaljenost od mačka.

Harry uzme pismo koje je bilo adresirano na njega. Raspara kuvertu i uzvikne: "OdSiriusaje!" "Što?" uzbuđeno će Ron i Hermiona. "Pročitaj nam ga naglas!"

Dragi Harry!

Nadam se da ćeš ovo pismo dobiti prije nego što stigneš k tetki i tetku. Ne znam jesu li oni navikli da im sove donose poštu.

Kljunoslav i ja smo se dobro sakrili. Neću ti odati gdje, za slučaj da ovo pismo padne u krive ruke. Nisam baš siguran daje ova sova osobito pouzdana, ali nisam uspio bolju naći, a čini se da je ona jedva dočekala da dobije ovakav zadatak.

Pretpostavljam da me dementori još traže, ali me ovdje neće pronaći. Uskoro ću dopustiti da me i neki bezjaci vide, daleko od Hogwartsa, kako bi se mogle ukinuti mjere opreza u dvorcu.

Ima još nešto što ti nisam dospio reći za onog našeg kratkog susreta. Ja sam ti poslao Vatrenu munju...

"Aha!" slavodobitno uzvikne Hermiona. "Eto vidite! Jesam li vam jarekla da ju je on poslao!"

"Jest, ali je nije ukleo, zar ne?" odvrati Ron. "Joj!" Mala ga je sova, koja je blaženo hukala u njegovoj šaci, odjednom kljucnula po prstu izražavajući zacijelo na taj način svoju naklonost.

Krивonja je umjesto mene odnio narudžbu u sovinsku poštu. Poslužio sam se tvojim imenom, ali sam im napisao da uzmu zlato iz Gringottsova sefa broj sedamsto jedanaest – što je moj sef. Molim te da to shvatiš kao dar od krsnog kuma za svoj trinaesti rođendan.

Ujedno bih ti se htio ispričati što sam te vjerojatno ozbiljno uplašio one noći kad si pobjegao iz kuće svoga tetka. Ja sam se samo nadao da ću te načas vidjeti prije nego što krenem na sjever, ali mi se čini da sam te uplašio svojom pojavom.

Prilazem ti u pismu još nešto što mislim da će ti uljepšati boravak u Hogwartsu iduće školske godine.

Ako me budeš trebao, javi mi se. Tvoja će me sova već naći. Uskoro ću ti se opet javiti.

Sirius

Harry znatiželjno zaviri opet u kuvertu. U njoj je bio još jedan komadić pergamenta. Na brzinu pročita što na njemu piše i iznenada osjeti takvu toplinu i užitak kao daje nadušak popio bocu vrućeg pivoslaca.

"Ja, Sirius Black, krsni kum Hanjja Pottera, ovime mu dajem odobrenje da vikendom posjećuje Hogsmeade."

"Ovo će za Dumbledorea biti dovoljno!" zadovoljno će Harry i još jednom baci pogled na Siriusovo pismo. "Čekajte, još je nešto nadopisao..."

P. S. Pomislio sam da bi možda tvoj prijatelj Ron htio zadržati ovu sovu pa mu je u tom slučaju poklanjam, jer sam ipak ja kriv što je on ostao bez štakora.

Ron iskolači oči. Patuljasta je sova svejednako uzbuđeno hukala.

"Da je zadržim?" izusti nesigurnim glasom i načas dobro promotri sovu, a onda je, na veliko čudo Harryja i Hermione, pruži Krivonji daje pomiriše.

"Što misliš?" upita Ron mačka. "Je li ovo prava sova?"

Krивonja zadovoljno zaprede.

"Menije ovo dovoljno", zadovoljno će Ron. "Odsad je ona moja!"

Harry je prečitavao pismo od Siriusa sve do kraja puta, do dolaska na kolodvor King's Cross. Još gaje čvrsto držao u ruci i kad su on, Ron i Hermiona prošli kroz pregradu na peronu broj devet i tri četvrt. Harry je odmah spazio tetka Vernona. Stajao je prilično daleko od bračnog para Weasley i sumnjičavo ih motrio, a kad je gospođa Weasley pozdravila Harryja i zagrlila ga, reklo bi se da su time bile potvrđene njegove najgore sumnje o njima.

"Javit ću ti za svjetsko prvenstvo!" dovikne Ron za Harryjem kad se ovaj već oprostio s njim i

Hermionom, te okrenuo kolica sa svojim kovčegom i Hedviginom krletkom prema tetku Vernonu, koji ga pozdravi na uobičajeni način.

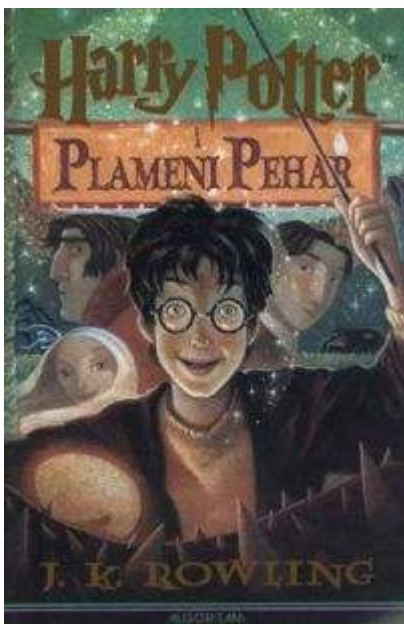
"Što ti je to?" zareži buljeći u kuvertu koju je Harry još grčevito držao u ruci. "Ako je to opet neki formular koji bih ja morao potpisati, onda ga možeš slobodno..."

"Nije!" veselo mu odgovori Harry. "To je pismo koje sam dobio od svoga krsnog kuma."

"Krsnog kuma?" procijedi tetak Vernon. "Pa, ti nemaš krsnog kuma!"

"Imam, imam!" vedro će Harry. "Bio je to najbolji prijatelj mojih mame i tate. Osuđen je zbog ubojstva, ali je pobjegao iz čarob-njačkog zatvora i sad je u bijegu. Ipak želi ostati u vezi sa mnom... znati kako mi je... i jesam li zadovoljan..."

Osmjehujući se širokim osmjehom zgroženom licu tetka Verno-na, Harry pođe prema izlazu s kolodvora. Hedviga se drndala pred njim u krletki, a njemu se činilo da će mu ovogodišnje ljeto biti ipak mnogo ugodnije od lanjskoga.

J.K. Rowling

Harry Potter i Plameni Pehar

Kuća obitelji Riddle

U Little Hangletonu još su je nazivali "kućom obitelji Riddle", iako Riddleovih u njoj nije bilo već dugi niz godina. Kuća se nalazila na brijegu iznad sela: nekoliko prozora bilo je zakovano daskama, na krovu su nedostajali crepovi, a pročeljem se nesmetano širio bršljan. Nekada otmjeno zdanje, vjerojatno najveće i najveličanstvenije u široj okolici, danas bijaše nagrizeno vlagom, zapušteno i nenastanjeno.

U cijelom Little Hangletonu nije bilo osobe koja bi staru kuću opisala drugačije nego kao jezivu. Pola stoljeća ranije, tamo se zbililo nešto neobično i strašno, nešto o čemu su stariji mještani još uvijek rado raspravljali kada bi im ponestalo svježijih tema za naklapanje. Tu su priču pretresli toliko puta, i na toliko je mjesta ukrasili, da više nitko nije bio sasvim siguran u pravu istinu. Usprkos tome, svaka je verzija pripovijesti počinjala jednako: pedeset godina ranije, u osvit prekrasnog ljetnog dana, u vrijeme kada je kuća obitelji Riddle još uvijek bila održavana i izazivala divljenje, u dnevnu sobu ušla je sluškinja i tamo otkrila mrtva tijela troje Riddleovih.

Sluškinja se uz vrisku trkom spustila u selo i podigla sve mještane na noge.

"Leže tamo širom otvorenih očiju! Hladni su kao led! Još su u sinoćnoj odjeći!"

Pristigla je i policija, dok je cijeli Little Hangleton kiptio od zaprepastene znatiželje i slabo prikrivena uzbuđenja. Nitko nije tratio vrijeme pretvarajući se da žali za Riddleovima, najneomiljenijom obitelji u selu. Postariji gospodin i gospođa Riddle bili su bogati i osorni snobovi, a njihov odrasli sin Tom bio je još gori od roditelja. Stoga, jedino što je mještane zanimalo bijaše identitet ubojice Riddleovih - bilo je očito da se troje, po svemu sudeći zdravih ljudi, nije iste noći srušilo mrtvo uslijed prirodnih uzroka.

Te je večeri posao u seoskoj gostionici Obješeni čovjek naprosto cvaio; cijelo je selo došlo diskutirati o umorstvima. Nagradu za napuštanje toplih ognjišta dobili su kada se među njima dramatično pojavila kuharica Riddleovih i u najjednom utihloj gostionici objavila daje policija upravo uhitila čovjeka zvanog Frank Bryce.

"Frank!" uzviknulo je nekoliko gostiju. "Ma nemojte!"

Frank Bryce radio je kao vrtlar kod Riddleovih. Živio je sam, u trošnoj kućici na njihovu

imanju. Frank se vratio iz rata s ukočenom nogom i antipatijom prema ljudskom mnoštvu i glasnim zvukovima, otada radeći za Riddleove.

Svi navališe kuharicu častiti pićem, ne bi li čuli još pojedinosti.

"Uvijek sam mislila daje čudak", rekla je ona, nakon četvrtog serija, seljanima koji su je napeto slušali. "Neprijazan, kako bi rekla. Stoput sam mu nudila šalicu čaja. Ne bi se taj družio, a ne..."

"Ma dobro," javila se jedna žena za šankom, "Franku je bilo teško u ratu, voli čovjek miran život. To nije razlog da..."

"A tko je drugi imo ključ od stražnjih vrata, je l?" viknula je kuharica. "Duplikat ključa oduvijek visi u vrtlarovoj kućici! Sinoć niko nije obio vrata! Ni jedan prozor nije razbijen! Frank se samo trebo došuljat do kuće dok smo mi ostali spavali..."

Seljani razmijeniše mračne poglede.

"Uvijek sam mislio da izgleda podlo, bogme jesam", zagundao je muškarac za šankom.

"Ako mene pitate, skrenuo je zbog rata", nadovezao se gostioničar.

"Zar ti nisam rekla da se ne bih htjela zamjeriti Franku, nisam li, Dot?" rekla je uzbuđena žena u kutu.

"Ima groznu ćud," potvrdila je Dot, gorljivo kimajući glavom, "sjećam se, kad je bio dijete..."

Do sljedećeg jutra malo je tko u Little Hangletonu dvojio da je Frank Bryce ubio Riddleove.

Ali u prljavoj policijskoj postaji obližnjeg gradića Great Hangletona, Frank je tvrdoglavo i ustrajno ponavljao daje nevin, kao što je ponavljao i podatak kako je jedina osoba koju je na dan smrti Riddleovih vidio u blizini kuće bio nepoznati mu dječak tamne kose i blijede kože. Nitko drugi u selu nije primijetio takvu osobu pa su policajci bili prilično sigurni da ga je Frank izmislio.

Upravo kada se počelo činiti da je Frank u ozbiljnoj nevolji, stigao je obdukcijски izvještaj o Riddleovima i stubokom promijenio dotadašnji tijek istrage.

Policajci nikada nisu vidjeli čudniji izvještaj. Trupla je pregledao liječnički tim koji je zaključio da nitko od Riddleovih nije bio otrovan, proboden, prostrijeljen, zadavljen, ugušen ili (bar koliko su mogli vidjeti) ozlijeđen na bilo kakav način. U stvari, nastavljao se izvještaj osjetno zbunjenim tonom, činilo se da su svi članovi obitelji Riddle u trenutku smrti bili savršeno zdravi - izuzme li se činjenica da su bili mrtvi. Liječnici su ipak napomenuli (kao da su čvrsto nakanili pronaći ma kakav trag nečeg neprirodnog) da je sve troje na licima imalo izraz užasa - ali, kao što su rekli i nezadovoljni policajci, tko je ikad čuo da bi troje ljudi umrlo od straha?

Budući da nije bilo dokaza da su Riddleovi uopće ubijeni, policija je bila prisiljena pustiti Franka na slobodu. Riddleove su pokopali na groblju u Little Hangletonu, a njihovi grobovi ostali su još neko vrijeme predmetom opće znatiželje. Svi su se iznenadili kada se Frank Bryce, unatoč sumnjičenjima, vratio u svoju kućicu na imanju obitelji Riddle.

"Ako se mene pita, on ih je ubio, i baš me briga što kaže policija", izjavila je Dot u Objеšenom čovjeku. "I da ima obraza, ošo bi odavde, jerbo zna da mi znamo da je kriv."

Ali Frank nije otišao. Ostao je brinuti se za vrt i sljedeće obitelji koja je živjela u kući obitelji Riddle, i za onu nakon njih - nijedna se nije dugo zadržala. Možda je i Frank bio dio razloga zbog kojeg se svaki novi vlasnik žalio da osjeća nešto neugodno u toj kući, koja je, ostavši bez stanovnika, polako počela propadati.

Trenutačni vlasnik kuće obitelji Riddle bio je bogatun koji je nije koristio ni za

stanovanje ni za bilo kakve druge aktivnosti; u selu su govorili da je drži "zbog poreza", iako nikome nije baš bilo posve jasno što to znači. Bogati je vlasnik ipak nastavio plaćati Franka za održavanje vrta. Franku se bližio sedamdeset sedmi rođendan, već je bio prilično gluhi, a njegova je bolesna noga bila ukočenija

nego ikad, no još uvijek su ga za lijepa vremena viđali kako nešto prtlja oko cvjetnih gredica. Ipak, sve je češće bitku dobivao korov.

Korov nije bio jedina Frankova briga. Seoski dječaci redovito su se nabacivali kamenjem na prozore kuće obitelji Riddle. Vozili su bicikle preko travnjaka koje je Frank tako marljivo njegovao. Jedanput ili dvaput čak su i provalili u staru kuću, da dokažu jedni drugima svoju hrabrost. Znali su da se stari Frank predano brine za kuću i perivoj pa ih je zabavljalo gledati ga kako šepesa kroz vrt lamatajući štapom i vičući na njih promuklim glasom. Frank je pak vjerovao da ga dječaci gnjave zbog toga što su, poput njihovih roditelja, djedova i baka, uvjereni kako je on ubojica. Kada se Frank tako jedne kolovoske noći probudio i zamijetio nešto vrlo čudno u staroj kući, naprosto je zaključio da su dječaci otišli još jedan korak dalje u svojim nastojanjima da ga kazne.

Zapravo ga je bila probudila bolesna noga; u starosti ga je boljela više no ikad prije. Ustao je i šepajući sišao u kuhinju da ponovno napuni termofor vrućom vodom i tako ublaži ukočenost koljena. Stojeći za sudoperom i ulijevajući vodu u kotlić, podigao je pogled prema kući obitelji Riddle i ugledao svjetlucanje u prozorima na katu. Franku je odmah bilo jasno što se zbiva. Dječaci su opet provalili u kuću i, sudeći po treperenju svjetla, zapalili vatru.

Frank nije imao telefona, a bio je i dvostruko nepovjerljiv prema policiji otkako su ga priveli na ispitivanje zbog smrti obitelji Riddle. Odmah je odložio kotlić, pohitao na kat koliko mu je njegova bolesna noga dopuštala, da bi se ubrzo opet našao u kuhinji, sada potpuno odjeven, i uzeo zahrđali stari ključ s kuke pored vrata. Uzeo je i štap za šetnju naslonjen na zid te se zaputio u noć.

Ulazna vrata u kući Riddleovih nisu pokazivala tragove provale. Isto je bilo i s prozorima. Frank je šepajući obišao kuću i došao do vrata koja su bila gotovo potpuno sakrivena bršljanom, izvadio stari ključ, gurnuo ga u bravu i bešumno otvorio vrata.

Našao se u golemoj kuhinji. Frank godinama nije dolazio ovamo; unatoč gustoj tmuni, ipak se sjećao gdje se nalaze vrata koja vode u hodnik. Dok je u mraku tapao prema njima, nosnice su mu se ispunile vonjem raspadanja, a načuljene uši osluškivale su ima li na katu koraka ili glasova. Dospio je do predvorja koje je, zahvaljujući visokim, uskim prozorima s obje strane ulaznih vrata, bilo nešto

svjetlije. Počeo se uspinjati stubama, zahvalan za prašinu što je u debelom sloju prekrivala kamen i prigušivala zvukove koraka i štapa.

Na odmorištu je skrenuo desno i odmah spazio uljeze: na samom kraju hodnika jedna su vrata bila odškrinuta, a kroz otvor između vrata i dovratka treperilo je svjetlo, bacajući zlatni trak preko crnoga poda. Frank se prikradao sve bliže i bliže, čvrsto rukom stišćući štap. Kada je došao na otprilike metar od vrata, već je mogao vidjeti uski odsječak prostorije s druge strane.

Shvatio je da je u kaminu zapaljena vatra. To ga je iznenadilo. Zaustavio se i počeo pažljivo slušati, jer u sobi je progovorio muški glas; zvučao je bojažljivo i strašljivo.

"Ako niste siti, gospodar moj, u boci ima još malo."

"Poslije", odvrati drugi glas. I taj je pripadao muškarcu - no bio je neobično visok i hladan, poput iznenadnog naleta ledenog vjetra. Bilo je u tom glasu nečega od čega su se

nakostriješile rijetke dlačice na Frankovu zatiljku. "Primakni me bliže vatri, Crvorepe." Da bi bolje čuo, Frank je okrenuo desno uho prema vratima. Začu zveket boce odložene na nekakvu tvrdu površinu, zatim i mukli zvuk struganja koji je pratio odvlačenje teškog naslonjača preko poda. Frank je na trenutak opazio niskog muškarca, leđima okrenutog vratima, kako gura naslonjač na novo mjesto. Bio je odjeven u dugi crni plašt. Stražnji dio glave bio mu je mjestimice ćelav. Zatim se opet izgubio iz vidokruga.

"Gdje je Nagini?" upita hladni glas.

"Ne... ne znam, gospodaru", nervozno mu odvrati prvi glas. "Mislim daje otišla istražiti kuću..."

"Pomuzi je prije no što krenemo na počinak, Crvorepe", nastavi drugi glas. "Treat će mi hrana tijekom noći. Vrlo sam umoran od putovanja."

Namrštena čela, Frank je primaknuo zdravo uho još bliže vratima, napeto oslušujući. Nastupila je stanka, no potom muškarac zvan Crvorep opet progovori.

"Gospodaru, smijem li vas pitati koliko ćemo se dugo ovdje zadržati?"

"Tjedan dana", reče hladni glas. "Možda i duže. Prostor je relativno ugodan, a ionako još ne možemo nastaviti s našim planom."

Bilo bi glupo da počnemo prije završetka Svjetskog prvenstva u metloboju."

Frank uvuče čvornati prst u uho i zavrti ga. Nedvojbeno zahvaljujući nagomilanoj ušnoj masti, začuo je riječ "metloboj", što uopće nije bila riječ.

"Svje-svjetsko prvenstvo u metloboju, gospodaru?" reče Crvorep. (Frank još energičnije zabije prst u uho.) "Oprostite, ali... ne razumijem... zašto bismo čekali da završi Svjetsko prvenstvo?"

"Zato, budalo, što se u ovom trenutku u zemlju slijevaju čarobnjaci sa svih strana svijeta, pa će svako zabadalo iz Ministarstva magije biti na dužnosti i paziti na sve znakove neobičnih aktivnosti, i provoditi pažljivu provjeru identiteta. Bit će opsjednuti sigurnošću da bezjaci slučajno ne bi nešto primijetili. I zato ćemo čekati."

Frank je odustao od pokušaja da očisti uho. Jasno je čuo riječi "Ministarstvo magije", "čarobnjaci" i "bezjaci". Bilo je očito da svaki od tih izraza znači nešto tajno, a Franku su na pamet padale samo dvije vrste ljudi koje govore u šiframa - uhode i zločinci. Još je čvršće stisnuo svoj štap, i opet se posvetio pažljivoj slušanju.

"Dakle, vaše je gospodstvo čvrsto odlučilo?" tiho će Crvorep.

"Dakako da sam čvrsto odlučio, Crvorepe." Sada se u hladnom glasu naslućivao prijeteći ton.

Usljedila je kratka stanka - potom Crvorep užurbano progovori, kao da se sili na to prije no što izgubi hrabrost.

"Mogli bismo to učiniti i bez Harryja Pottera, gospodaru."

Nova stanka, ovaj put duža, a onda...

"Bez Harryja Pottera?" tiho dahnu drugi glas. "Tako dakle..."

"Gospodaru, nisam to rekao jer se brinem za dječaka!" propiskuta Crvorep povišenim glasom. "Meni taj dječak ne znači ništa, baš ništa! Ali da iskoristimo neku drugu vješticu ili čarobnjaka - bilo kojeg - mogli bismo postići cilj znatno brže! Kada biste mi samo dopustili da vas nakratko ostavim - znate kako sam vješt u prerušavanju - mogao bih se već za dva dana vratiti s odgovarajućom osobom..."

"Mogao bih upotrijebiti drugog čarobnjaka," reče drugi glas meko, "to je točno..."

"Gospodaru, to je razumniji pristup," odvrati Crvorep, čiji je glas sada zvučao kao da mu je pao kamen sa srca, "vrlo bismo se teško dočepali Harryja Pottera, tako je dobro

zaštićen..."

"Pa se ti dobrovoljno javljaš da pronađeš zamjenu? Pitam se... je li ti možda dojadilo njegovati me, Crvorepe? Nije li taj prijedlog za odustajanje od plana tek tvoj pokušaj da me napustiš?"

"Gospodaru! Ja... ja nemam nikakvu želju napustiti vas, baš nikakvu..."

"Ne laži mi!" prosikće drugi glas. "Uvijek znam kad lažeš, Crvorepe! Žališ što si mi se uopće vratio. Gadim ti se. Vidim kako se lecneš svaki put kad me pogledaš, osjećam kako drhtiš svaki put kada me dotakneš..."

"Ne! Moja odanost vašem gospodstvu..."

"Tvoja odanost nije ništa drugo doli kukavičluk. Da imaš kamo otići, ne bi bio ovdje. Kako bih preživio bez tebe, kada me treba hraniti svakih nekoliko sati? Tko će musti Nagini?"

"Ali djelujete kudikamo snažnije, gospodaru..."

"Lažljivče", šapnu drugi glas. "Nisam snažniji, a da ostanem sam na nekoliko dana, izgubio bih i ovo malo zdravlja koje sam uspio povratiti pod tvojom nevještom njegom. Tišina!"

Crvorep, koji je upao u nesuvislo blebetanje, smjesta je utihnuo. Sljedećih nekoliko sekundi Frank nije čuo ništa osim pucketanja vatre. Potom je drugi muškarac opet progovorio, šaptom koji je gotovo nalikovao na siktanje.

"Već sam ti objasnio zašto želim upotrijebiti baš tog dječaka. Drugi mi ne trebaju. Čekao sam trinaest godina. Nekoliko mjeseci više neće ništa promijeniti. A što se tiče dječakove zaštite, vjerujem da će moj plan biti djelotvoran. Sve što mi treba jest malo tvoje hrabrosti, Crvorepe. Ukoliko ne želiš osjetiti punu silinu gnjeva lorda Voldemorta, ti ćeš tu hrabrost smoći..."

"Gospodaru, moram vam ovo reći!" poče Crvorep, sada već s osjetnom panikom u glasu.

"Dok smo putovali, stalno sam pretresao plan u glavi - gospodaru, nestanak Berthe Jorkins neće dugo ostati nezamijećen, i ako nastavimo, ako bacim kletvu na..."

"Ako?" prošapće prvi glas. "Ako? Ako se budeš držao plana, Crvorepe, Ministarstvo neće nikada saznati da je još netko nestao. Zadatak ćeš izvršiti tiho i bez panike; volio bih da to mogu sam, ali u

mom trenutačnom stanju... hajde, Crvorepe, uklonimo li samo još jednu prepreku, imat ćemo nesmetan pristup Harryju Potteru. Ne tražim da to učiniš sam. Kad dođe do toga, već će nam se ponovno pridružiti moj vjerni sluga..."

"Ja sam vaš vjerni sluga", odvrati Crvorep s blagom primjesom mrzovolje u glasu.

"Crvorepe, treba mi netko tko ima mozak, netko čija odanost nikada nije bila pokolebana, a ti, jao, ne ispunjavaš ni jedan od dva spomenuta uvjeta."

"Ja sam vas našao", reče Crvorep. U njegovu se glasu sada već posve jasno čulo da se duri. "Ja sam taj koji vas je našao. Ja sam vam doveo Berthu Jorkins."

"To je istina", odgovori drugi muškarac kao da se zabavlja. "Ne bih nikada od tebe očekivao tako briljantan potez, Crvorepe - iako, budimo iskreni, kada si je uhvatio, ti i nisi bio svjestan koliko će nam ona biti korisna, zar ne?"

"Ja... mislio sam da bi mogla biti korisna, gospodaru..."

"Lažljivče", opet progovori prvi glas. Podsmijeh u njegovu tonu sad je bio još izraženiji nego prije. "Ipak, ne poričem da su podaci koje smo izvukli iz nje bili dragocjeni. Bez njih ne bismo mogli skovati naš plan, i za to ćeš, Crvorepe, biti nagrađen. Dopustit ću ti da za mene izvršiš zadatak od presudne važnosti, zadatak za koji bi mnogi moji

sljedbenici dali desnu ruku..."

"S-stvarno, gospodaru? Što...?" Crvorep je opet zvučao prestravljeno.

"Ah, Crvorepe, ne želiš valjda da ti pokvarim iznenađenje? Ti ćeš svoju ulogu odigrati na samom kraju... ali obećavam ti, imat ćeš čast da budeš upravo onoliko koristan koliko i Bertha Jorkins."

"Vi... vi..." Crvorepov glas najednom je zvučao promuklo, kao da su mu se usta posve osušila. "Vi... ćete... ubiti i mene?"

"Crvorepe, Crvorepe," odvrati mu hladni glas svilenkastim tonom, "zašto bih te ubio? Berthu sam ubio jer sam morao. Poslije mojeg ispitivanja ionako ni za što više nije bila sposobna, bila je posve beskorisna. Uostalom, da se vratila u Ministarstvo s viješću kako te je srela na praznicima, to bi izazvalo daljnja neugodna pitanja. Navodno mrtvi čarobnjaci ne bi smjeli po usputnim svratištima nalijetati na vještice iz Ministarstva magije..."

Crvorep je nešto promrmljao tako tiho da ga Frank nije mogao čuti, ali zato se drugi muškarac nasmijao - posve bezbojnim smijehom, hladnim poput njegova govora.

"Mogli smo joj izmijeniti pamćenje? Čarolije za brisanje pamćenja može razbiti svaki bolji čarobnjak, kao što sam i sam dokazao kada sam je ispitivao. Okaljali bismo sjećanje na Berthu da ne iskoristimo podatke koje sam iz nje izvukao, Crvorepe."

Vani, na hodniku, Frank najednom postade svjestan da mu je ruka kojom steže štap klizava od znoja. Čovjek hladnog glasa ubio je neku ženu. O tome je govorio bez ikakva traga kajanja - kao da ga to zabavlja. Opasan je, štoviše - poremećen. A planira i druga ubojstva - taj dječak, Harry Potter, ma tko on bio - u opasnosti je...

Frank je znao što mu je činiti. Došlo je vrijeme da se i on obrati policiji. Išuljat će se iz kuće i uputiti ravno u telefonsku govornicu u selu... uto je opet progovorio hladni glas, zbog čega je Frank ostao na mjestu, kao zamrznut, ulažući svu svoju snagu u slušanje.

"Još jedna kletva... moj vjerni sluga u Hogwartsu... i Harry Potter bit će moj, Crvorepe. Odluka je pala. Nema više rasprave. Ali tiho... mislim da čujem Nagini..."

Glas drugog čovjeka se promijeni. Počeo je ispuštati zvukove kakve Frank nikad prije nije čuo; siktao je i puhao bez uzimanja daha. Frank pomisli da ga je uhvatio nekakav napadaj ili udar.

A onda je Frank začuo kretanje u tamnom prolazu iza sebe. Osvrnuo se da pogleda što je to, i ukočio se od straha.

Nešto je gmizalo prema njemu duž zatamnjenog poda u hodniku. Kada se približilo traku svjetla što ga je bacala vatra iz kamina, shvatio je uz drhtaj jeze daje riječ o golemoj zmijurini, dugoj barem tri i pol metra. Zgrožen, skamenjen od užasa, Frank je zurio u nju, dok je njezino vijugavo tijelo ostavljalo za sobom širok, zavojit trag u gustoj prašini na podu, dolazeći sve bliže - što da učini? Jedini izlaz vodio je u sobu u kojoj su dva muškarca sjedila i smišljala umorstvo, a ako pak ostane ovdje, zmija će ga zasigurno ubiti...

Prije no što je stigao donijeti odluku, zmija je bila usporedo s njim, da bi potom nevjerojatno, čudesno, prošla mimo njega; slijedila je zvukove puhanja i siktanja koje je proizvodio hladni glas s druge strane vrata. Još nekoliko sekundi, i vršak njezina repa sa šarama u obliku dijamanata nestao je kroz prolaz između vrata i dovratka.

Frankovo čelo bilo je oznojeno, ruka na štapu mu je podrhtavala. U sobi je hladni glas siktao i dalje, i Franku dođe neobična misao, nemoguća misao... Taj čovjek zna govoriti sa zmijama.

Frank nije shvaćao što se zbiva. Od srca je želio da je opet u svom krevetu, s termoforom. Nevolja je bila u tome što mu se noge nisu htjele pomaknuti. Dok je tako stajao i tresao se nastojeći obuzdati strah, hladni je glas naglo prešao na ljudski jezik.

"Nagini ima zanimljivu vijest, Crvorepe", reče on. "Z-zar doista, gospodaru?" odvrati Crvorep.

"Da, doista", odgovori mu glas. "Nagini kaže da ispred ove sobe stoji jedan stari bezjak i sluša svaku našu riječ."

Frank nije imao šansu sakriti se. Začuse se koraci i vrata sobe naglo se otvoriše.

Pred Frankom je stajao nizak, proćelav muškarac prosijede kose, šiljasta nosa i sitnih, vodenastih očiju. Na licu su mu se miješali strah i uznemirenost.

"Pozovi ga unutra, Crvorepe. Gdje ti je odgoj?"

Hladni glas dolazio je iz prastarog naslonjača ispred kamina, ali Frank nije vidio govornika. Zmija je pak bila sklupčana na natrulom sagu pred kaminom, poput kakve jezovito nakaradne verzije psećeg ljubimca.

Crvorep je rukom pozvao Franka da uđe. Iako još duboko potresen, Frank je čvršće uhvatio štap i šepajući prešao prag.

Vatra je bila jedini izvor svjetla u sobi; bacala je dugačke, paukolike sjene po zidovima. Frank je zurio u leđa naslonjača. Činilo se da je muškarac koji tu sjedi još manji od svog sluge, jer mu Frank nije uspijevaao nazreti čak ni zatiljak.

"Sve si čuo, bezjače?" upita hladni glas.

"Kako ste me to nazvali?" odvrati Frank prkosno, jer sada kada je bio u sobi, kada je došlo vrijeme za nekakvu akciju, osjećao se hrabriji; i u ratu je uvijek bilo tako.

"Zovem te bezjakom", reče glas hladnokrvno. "To znači da nisi čarobnjak."

"Ne znam što mislite pod tim čarobnjak", reče Frank, glasom koji je zvučao sve sigurnije.

"Znam jedino da sam večeras čuo dovoljno da zainteresiram i policiju, bome jesam. Počinili ste ubojstvo i planirate ih još! A reći ću vam i ovo," doda u trenutku nadahnuća, "moja žena zna da sam ovdje, i ako se ne vratim..."

"Nemaš ti ženu", reče mu hladni glas, vrlo tiho. "Nitko ne zna da si ovdje. Nikome nisi rekao da ćeš doći ovamo. Ne laži lordu Voldemortu, bezjače, jer on zna... on uvijek zna..."

"Ma nemojte?" reče Frank grubim glasom. "Lord, je li? E pa, nemam baš visoko mišljenje o vašem odgoju, gospodaru moj. Kako bi bilo da se okrenete i pogledate me u oči kao čovjek?"

"Ali ja nisam čovjek, bezjače", odvrati hladni glas, jedva čujno od pucketanja plamenova.

"Ja sam nešto daleko više od čovjeka. No... zašto ne? Pogledat ću te u oči... Crvorepe, dođi i okreni mi naslonjač."

Sluga zacvili.

"Čuo si me, Crvorepe."

Polako, iskrivljena lica, kao da bi mu sve bilo draže od približavanja svom gospodaru i sagu na kojem leži zmija, niski muškarac pođe naprijed i stade okretati naslonjač. Zmija podiže svoju ružnu, trokutastu glavu i tiho zasikće kad su noge naslonjača zapele o sag.

Naslonjač je sada bio okrenut prema Franku, i on ugleda biće koje je sjedilo u njemu. Njegov štap s treskom udari o pod. Otvorio je usta i zavrištao. Vrištao je tako jako da nije ni čuo riječi što ih je izgovarala spodoba u naslonjaču dok je podizala čarobni štapić. Bljesnulo je zeleno svjetlo, začulo se hujanje, nakon čega se Frank Bryce srušio. Bio je mrtav prije no što mu je tijelo u padu dotaklo pod.

Tristo kilometara dalje, dječak zvan Harry Potter trgnuo se iz sna.

Ožiljak

Harryje ležao na leđima, zadihan kao daje trčao. Kad se prenuo iz vrlo uvjerljiva sna, dlanovi mu bijahu pritisnuti uz lice. Stari, munjoliki ožiljak na čelu gorio je ispod njegovih prstiju kao da mu je netko upravo utisnuo usijanu žicu u kožu.

Sjeo je, jednom rukom i dalje pritišćući ožiljak, a drugom tapkajući u tami za naočalama na noćnom ormariću. Stavio ih je na nos i slika spavaonice se izoštri, obasjana slabašnim, magličastim narančastim svjetlom ulične svjetiljke što se s druge strane prozora probijalo kroz zavjese.

Opet prstima prijeđe preko ožiljka. Još ga je bolio. Upalio je svjetiljku na ormariću, sišao s kreveta, otišao na drugu stranu sobe, otvorio ormar i zagledao se u zrcalo na unutarnjoj strani vrata. Pogled mu je zbunjeno uzvrćao mršavi četrnaestogodišnjak, izrazito zelenih očiju i raskuštrane crne kose. Pomno je pregledao munjoliki ožiljak u svom odrazu. Djelovao je normalno, ali i dalje gaje pekao.

Harry se pokuša prisjetiti o čemu je sanjao prije no što se probudio. Sve se činilo tako stvarnim... dvojicu ljudi u snu je poznao, trećeg - nije... jako se usredotočio, mršteći se i nastojeći se prisjetiti...

Vrati mu se nejasna slika zamračene sobe... na sagu ispred kamina ležala je zmija... maleni čovjek zvan Peter, nadimkom Crvorep... i hladni, visoki glas... glas lorda Voldemorta. Harry osjeti kao da mu na samu tu pomisao u želudac klizi kocka leda...

Čvrsto je zatvorio oči i pokušao se sjetiti kako je Voldemort izgledao, ali to je bilo nemoguće... sve što je Harry znao završavalo se u trenutku kad se okrenuo Voldemortov naslonjač, i kada je on, Harry, vidio što u njemu sjedi, osjetivši grč užasa koji ga je probudio... ili ga je ipak probudila bol u ožiljku?

A tko je bio onaj starac? Jer tamo se bez sumnje nalazio ijedan starac; Harry gaje promatrao kako se ruši na pod. Sad mu se već sve miješalo; pokrio je lice dlanovima da ne bi vidio svoju sobu, nastojeći zadržati sliku one slabo osvijetljene prostorije, ali bilo je to kao da u skupljenim dlanovima pokušava zadržati vodu; detalji su mu sad već izmicali istom brzinom kojom ih je pokušavao uhvatiti... Voldemort i Crvorep razgovarali su o nekome koga su ubili, iako se Harry nije mogao sjetiti imena žrtve... i kovali su plan da ubiju još nekoga... njega...

Harry je podigao lice, otvorio oči i netremičnim pogledom promotrio svoju sobu kao da očekuje da će ugledati nešto neobično. Istina, u njegovoj sobi već se nalazila sva sila neobičnih predmeta. U podnožju kreveta stajao je otvoren drveni kovčeg iz kojeg su izvirivali kotlić, držak metle, crna pelerina i razni udžbenici s čarobnim formulama. Svici pergamenta prekrivali su dio radnog stola koji nije zauzela velika, prazna krletka u kojoj je obično sjedila njegova sova Hedviga. Na podu pored kreveta ležala je otvorena knjiga; nju je čitao prije nego što je sinoć utonuo u san. Sve slike u toj knjizi imale su dar kretanja. Ljudi u jarkonarančastim pelerinama ulijetali su u vidokrug pa opet izlijetali iz njega, jašući na metlama i dobacujući jedni drugima crvenu loptu.

Harry je prišao knjizi, podigao je i odgledao kako jedan od čarobnjaka postiže spektakularan gol ubacivanjem lopte kroz obruč visok petnaestak metara. Zatim je s treskom zaklopio knjigu. Čak ni metloboj - po Harryjevu mišljenju, najbolji sport na svijetu - nije mu u ovom trenutku uspijevao privući pozornost. Odložio je Let s Topnicima na noćni ormarić, došao do prozora i razmaknuo zavjese da pogleda na ulicu.

Kalinin prilaz izgledao je upravo onako kako bi poštovanja dostojna ulica u predgrađu i

trebala izgledati u sitnim satima subotnjeg jutra. Sve su zavjese bile navučene. Koliko je Harry mogao vidjeti kroz tamu, nigdje na vidiku nije bilo živog stvora, čak ni mačke.

A ipak... a ipak... Harry se zabrinuto vratio do kreveta i sjeo, opet prstom prelazeći po ožiljku. Nije ga brinula bol; Harryju bol i ozljede nisu bile nepoznanica. Svojevremeno je bio ostao bez svih kostiju desne ruke, i morao je cijelu noć trpjeti bol zbog njihova ponovnog izrastanja. Nedugo nakon toga, istu tu ruku proboje otrovni očnjak dug trideset centimetara. Lani je pak pao s metle u letu, s visine od petnaest metara. Već je bio naviknut na bizarne nezgode i ozljede; bile su neizbježne ako ste pohađali Školu vještičarenja i čarobnjaštva u Hogvvarstu i ako ste još k tome imali dar za privlačenje nevolja.

Ne, Harryja je zapravo brinulo to što ga je ožiljak posljednji put zabolio kad mu je Voldemort bio blizu... ali Voldemort nije mogao biti ovdje... sama pomisao da bi Voldemort mogao vrebati u Kalininu prilazu bila je apsurdna, nemoguća...

Harry pažljivo osluhne tišinu oko sebe. Je li možda napola očekivao da će začuti škripu stepenica ili šuštanje plašta? Zatim lagano poskoči na zvuk strahovitog, roktavog hrkanja svog rođaka Dudleyja u susjednoj sobi.

Harry se pokušava približiti; sve su to gluposti; u kući nije bilo nikoga osim njega, tetka Vernona, tete Petunije i Dudleyja, a bilo je očito da oni spavaju, kao i da su im snovi bezbrižni i bezbolni.

Durslevjevi su Harryju bili najdraži u usnulom izdanju; budni mu nikad nisu bili na pomoć. Tetak Vernon, teta Petunija i Dudley bili su jedini Harryjevi živući srodnici. Ti bezjaci (ljudi bez magičnih moći) mrzili su i prezirali magiju u svim njezinim oblicima, pa je Harry u njihovoj kući bio otprilike jednako dobrodošao kao i crvotočina. Duga razdoblja u protekle tri godine tijekom kojih je Harry boravio u Hogvvarstu, svima su opravdavali izlikom da Harry pohađa Popravni dom svetog Bruta za nepopravljive dječake. Iako su jako dobro znali da se Harry kao maloljetni čarobnjak ne smije služiti magijom izvan Hogwartsa, ipak su ga često okrivljavali za sve što bi u kući pošlo po zlu. Harry im nikada nije mogao povjeriti ništa o sebi, ni ispričati im išta o svom životu u čarobnjačkom svijetu. Čak i sama pomisao da im se obrati kad se probude i da im kaže kako ga boli ožiljak, ili da je zabrinut zbog Voldemorta, bila je komična.

A upravo je Voldemort bio razlog što je Harry živio kod Durslevjevih. Da nije bilo Voldemorta, Harry ne bi imao taj munjoliki ožiljak na čelu. Da nije bilo Voldemorta, Harry bi još imao roditelje...

Harryju je bilo samo godinu dana one noći kada je Voldemort -tada najmoćniji crni mag u posljednjih stotinu godina, čarobnjak čija je moć u to vrijeme neprestano rasla već jedanaestu godinu -došao u njegovu kuću i ubio mu oca i majku. Kada je Voldemort uperio čarobni štapić u Harryja i izustio kletvu kojom je na svom

postojanom usponu prema moći uklonio mnoge odrasle vještice i čarobnjake - dogodilo se nemoguće: kletva je zakazala. Umjesto da ubije malog dječaka, kletva je pala na Voldemorta. Harry je preživio s posjeklinom u obliku munje kao jedinom ožiljkom, dok se Voldemort pretvorio u biće koje jedva da je bilo živo. Lišen moći i gotovo ugasla života, Voldemort je pobjegao; strava u kojoj je tajna zajednica vještica i čarobnjaka živjela tako dugo vremena, rasplinula se. Voldemortovi su se sljedbenici razišli, a Harry Potter je postao slavan.

Kada je Harry na svoj jedanaesti rođendan otkrio da je čarobnjak, to je već bio dovoljno velik šok; još ga je više uzbunila činjenica što su svi u skrivenom čarobnjačkom svijetu

znali za njegovo ime. Stigavši u Hogvvarst, Harry je otkrio da se svi okreću za njim i da ga posvuda slijede govorkanja. Ali sada se već navikao na to: potkraj ljeta krenut će na četvrtu godinu u Hogwartsu. Već je brojio dane do povratka u dvorac.

No od povratka u školu dijelilo ga je još punih četrnaest dana. Malodušno se ogledavao po sobi, sve dok mu oko nije zapelo za rođendanske čestitke koje su mu krajem srpnja poslali njegovi najbolji prijatelji. Što bi njih dvoje reklo da im napiše kako ga boli ožiljak?

U glavi mu smjesta odjekne glas Hermione Granger, kreštav od panike.

"Zabolio te ožiljak? Harry, to je ozbiljna stvar... Piši profesoru Dumbledoreu! A ja ću provjeriti što piše u Najčešćim magičnim bolestima i boljeticama... Možda tamo ima nešto o ožiljcima od kletvi..."

Da, takav bi bio Hermionin savjet: smjesta pođi ravnatelju Hogwarta, a u međuvremenu se pouzdaj u knjigu. Harry se zagleda kroz prozor u crnoplavo nebo nalik na gustu tintu. Čisto je sumnjao da bi mu nekakva knjiga sada bila od osobite pomoći. Koliko je on znao, bio je jedina živuća osoba koja je preživjela kletvu kakvu je upotrijebio Voldemort, i stoga je bilo malo vjerojatno da bi mogao pronaći svoje simptome u Najčešćim magičnim bolestima i boljeticama. A što se tiče obraćanja Dumbledoreu, Harry nije imao pojma kamo je Dumbledore odlazio za ljetne praznike. Na trenutak se zabavio zamišljajući Dumbledorea s njegovom dugačkom srebrnastom bradom, u dugoj čarobnjačkoj pelerini i šiljatom šeširu, kako leži ispružen na nekoj plaži i maže svoj dugi, kukasti nos losionom za sunčanje. Ipak, Harry je bio siguran da bi ga Hedviga mogla pronaći, ma gdje bio; Harryjeva sova uvijek bi isporučila pismo, čak i kad nije imala adresu. Ali što bi mu napisao?

Dragi profesore Dumbledore, žao mi je što Vas uznemirujem, ali jutros me bolio ožiljak. Srdačni pozdravi, Hany Potter.

Zvučalo je glupo čak i kao pomisao.

Zatim je pokušao zamisliti reakciju svog drugog najboljeg prijatelja, Rona Weasleyja, i u tren oka se pred njim pojavilo Ronovo dugonosno, pjegavo lice, zbunjena izraza.

"Zabolio te ožiljak? Ali... nije moguće da bi Znaš-već-tko sada mogao biti u tvojoj blizini? Hoću reći... ti bi to znao, zar ne? Opet bi te probao srediti, zar ne? Ne znam, Harry, možda ožiljci od kletvi uvijek malko štrecaju... pitat ću tatu..."

Gospodin Weasley bio je diplomirani čarobnjak, zaposlen u Uredu za zloporabu bezjačkih artefakata pri Ministarstvu magije, no koliko je Harryju bilo poznato, nije bio stručnjak za klčfve. U svakom slučaju, Harryju se nije sviđala ideja da cijela obitelj Weasley sazna kako njega, Harryja, hvata nervoza zbog nekoliko minuta boli. Gospođa Weasley bi paničarila još više od Hermione, a Fred i George, Ronovi šesnaestogodišnji braća blizanci, mogli bi pomisliti da Harry gubi petlju. Weasleyjevi su Harryju bili najdraža obitelj na svijetu; nadao se da će ga uskoro pozvati u posjet (Ron je spomenuo nešto o Svjetskom prvenstvu u metloboju), ali zbilja nije želio da boravak kod njih bude obilježen zabrinutim zapitkivanjem o njegovu ožiljku.

Harry poče masirati čelo zglobovima prstiju. Zapravo je najviše od svega želio (gotovo se sramio priznati) nekoga tko bi bio kao... kao roditelj: odrasli čarobnjak čiji bi savjet mogao zatražiti a da se pritom ne osjeća glupo, netko kome je stalo do njega, tko je imao iskustva s crnom magijom...

Odjednom mu sine. Bilo je to tako jednostavno, tako očito, da nije mogao vjerovati koliko mu je trebalo vremena da dođe do rješenja: Sirius.

Harry skoči s kreveta, požuri na drugu stranu sobe i sjede za radni stol; privukao je komad pergamenta, napunio tintom orlovo pero za pisanje, napisao Dragi Siriuse, te potom zastao, pitajući se kako da najbolje sroči problem, još se iščuđavajući što se Siriusa nije

odmah sjetio. No možda to i nije bilo tako čudno - ipak su prošla samo dva mjeseca otkako je otkrio da mu je Sirius krsni kum.

Razlog za Siriusovu posvemašnju odsutnost iz Harryjeva života do tog trenutka bio je jednostavan - Sirius je bio zatočen u Azkabanu, strašnoj čarobnjačkoj tamnici koju su čuvali stvorovi zvani dementori, slijepi zlodusi sa sposobnošću isisavanja duša. Dementori su u Hogwarts i došli u potrazi za odbjegli Siriusom, no ispostavilo se da je Sirius nevin - umorstva zbog kojih je bio osuđen počinio je Crvorep, Voldemortov pristaša, kojeg su danas gotovo svi smatrali mrtvim. Harry, Ron i Hermiona znali su da to nije istina, jer su se lani susreli s Crvorepom, ali jedino je profesor Dumbledore povjerovao njihovoj priči.

Punih, predivnih sat vremena Harry je bio uvjeren da će napokon otići od Durslevjevih, jer mu je Sirius ponudio dom čim se dokaže njegova nevinost. Tu priliku za sreću grubo su mu oteli - Crvorep je pobjegao prije no što su ga mogli odvesti u Ministarstvo magije i Sirius je morao pobjeći da spasi život. Harry mu je pomogao umaći na leđima hipogrifa zvanog Kljunoslav. Sve odonda, Sirius je bio u bijegu. Dom koji je Harry mogao imati da Crvorep nije pobjegao proganjao gaje cijelo ljeto. Bilo mu je dvostruko teže vratiti se k Durslevjevima znajući koliko je malo nedostajalo da im zauvijek umakne.

Usprkos tome, Sirius je donekle pomogao Harryju, iako nije mogao biti s njim. Harry je upravo zahvaljujući Siriusu sada mogao držati sve svoje školske stvari u sobi. Durslevjevi mu to nikad prije nisu dopuštali; njihov je glavni cilj bio Harryja učiniti što jadnijim, a to je u kombinaciji s njihovim strahom od Harryjevih moći dovelo do toga da su svakog prijašnjeg ljeta njegov školski kovčeg zaključavali u ormar pod stubama. No, taj se stav promijenio kada su otkrili daje Harryjev kum opasni ubojica - Harry im je slučajno zaboravio reći da je Sirius nedužan.

Otkako se vratio u Kalinin prilaz, Harry je primio dva pisma od Siriusa. Nisu ih donijele sove (kao što je bilo uobičajeno u svijetu čarobnjaka), nego velike, tropske ptice jarkih boja. Hedviga nije odobravalala napadnu pojavu tih uljeza; krajnje je nevoljko dopustila da otpiju vode iz njezine posudice prije no što su opet odletjele. Harryju su se međutim svidjele; podsjećale su ga na palme i bijeli pijesak. Nadao se da se Sirius dobro zabavlja, gdje god da se nalazio (Sirius nikada nije spominjao točno mjesto svog boravka, u slučaju da

netko presretne pisma). Harryju je iz nekog razloga bilo teško zamisliti da bi dementori mogli dugo preživjeti pod jakim suncem; možda je Sirius baš zato i otišao na jug. Siriusova pisma, trenutno skrivena ispod vrlo korisne rasklimane daske pod Harryjevim krevetom, zvučala su vedro, a Sirius je u oba pisma podsjetio Harryja da mu se može obratiti kad god ga zatreba. E pa sad ga je zbilja trebao...

Činilo se da svjetlost Harryjeve svjetiljke postaje sve slabija dok je hladno sivo svjetlo koje prethodi svitanju polako klizilo u sobu. Naposljetku, kad je sunce izašlo i kad su zidovi njegove sobe poprimali zlatastu boju, a iz sobe tetka Vernona i tete Petunije počeli dolaziti zvukovi kretanja, Harry je očistio stol od zgužvanih komadića pergamenta i ponovno pročitao dovršeno pismo.

Dragi Sinuse,

hvala ti na prošlom pismu, ona ptica je bila golema, jedva se uspjela provući kroz moj prozor.

Ovdje je sve po starom. Dudleyjeva dijeta ne ide baš najbolje. Teta ga je jučer uhvatila kako krijumčari krafne u sobu. Rekli su mu da će mu morati smanjiti džeparac ako tako nastavi, pa se jako naljutio i bacio svoj PlayStation kroz prozor. To ti je jedna kompjuterska stvarčica na kojoj možeš igrati igre. Zapravo mu je to bilo blesavo, jer sad nema čak ni Mega-Mutilaciju da mu odvuče misli od hrane.

Ja sam dobro, uglavnom zato što su Dursleyjevi smrtno prestrašeni da ćeš se ti pojaviti i sve ih pretvoriti u šišmiše ako te zamolim.

Inače, jutros se desilo nešto čudno. Opet me bolio ožiljak. Zadnji put mi se to dogodilo kad je Voldemort bio u Hogwartsu. Ali valjda sada ne može biti nigdje u mojoj blizini, zar ne? Je li ti poznato bole li ponekad ožiljci od kletvi i nakon što je prošlo mnogo godina ?

Poslat ću ti ovo po Hedvigi čim se vrati, trenutno je u lovu. Pozdravi Kljunoslava u moje ime.

Harty.

Da, mislio je Harry, dobro izgleda. Nije imalo smisla spominjati san, nije želio stvoriti dojam da je previše zabrinut. Presavio je pergament i položio ga sa strane na stol, da mu bude pri ruci kad se Hedviga vrati. Onda je ustao, protegnuo se i opet otvorio ormar. Ne gledajući u zrcalo, počeo se odijevati da siđe na doručak.

Poziv

Kad je Harry sišao u kuhinju, ondje je već zatekao Durslevjeve. Nisu se udostojili ni pogledati ga dok je ulazio i sjedao za stol. Krupno crveno lice tetka Vernona sakrivalo se iza jutarnjeg izdanja)«//}' Maila, dok je teta Petunija na kriške rezala grejpfrut, napućivši usnice preko konjskih zuba.

Dudlevjev izgled odavao je bijes i zlovolju, premda mu je jutros nekako pošlo za rukom zaposjesti još veći prostor no inače. Nije to bila mala stvar, jer je Dudley i u normalnim okolnostima zauzimao čitavu jednu stranu četvrtastog stola. Kada je teta Petunija na Dudleyjev tanjur položila četvrtinu nezaslađena grejpfruta, uz bojažljivo "Izvoli, dragi Diddy", Dudley je prostrijeli otrovnim pogledom. Sve otkako se vratio kući za ljetne praznike, donijevši školsku svjedodžbu za tu godinu, život mu je pošao nizbrdo.

Kao i obično, tetak Vernon i teta Petunija uspjeli su izmisliti opravdanja za njegove loše ocjene; teta Petunija vječito je ponavljala da je Dudley vrlo nadaren dječak kojeg učitelji ne razumiju, a tetak Vernon tvrdio je da on "ionako ne želi da mu sin bude nekakav ženskasti štreberčić". Pred navodima koji su ga u svjedodžbi optuživali za nasilničko ponašanje napravili su se ljudi. "On je zaigrani mali dečko, ali ni mrava ne bi zgazio!" plačno je izjavila teta Petunija.

No pri dnu svjedodžbe našlo se nekoliko biranih riječi školske medicinske sestre pred kojima su presahnule čak i isprike tetka Vernona i tete Petunije. Mogla je teta Petunija do mile volje zavijati kako Dudley ima velike kosti, kako njegova kilaža dolazi od toga što je pupast i kako mu je, kao dječaku u razvoju, potrebno mnogo hrane, ali činjenice su bile činjenice - ni jedan trgovac školskom opremom nije prodavao pumperice dovoljno velike za Dudleyja. Školska medicinska sestra vidjela je ono što oči tete Petunije - obično tako oštre kada su u pitanju bili otisci prstiju na njezinim blještavo čistim zidovima ili motrenje dolazaka i odlazaka susjeda -naprosto nisu željele vidjeti: ne samo što Dudleyju nije bila potrebna dodatna prehrana, nego je već bio dosegao opseg i težinu mladog kita

ubojice.

I tako je - nakon brojnih bijesnih ispada, nakon svađa od kojih se tresao pod Harryjeve sobe i mnogih suza što ih je prolila teta Petunija - na snagu stupio novi režim. Na hladnjak su prilijepili list s propisanom dijetom koji im je poslala školska sestra iz Smeltingsa, izbacivši iz njega sve Dudleyju najmilije stvari - gazirana pića i kolače, čokolade i hamburgere - te ga napunili voćem i povrćem i ostalim namirnicama koje je tetak Vernon običavao nazivati "hranom za zečeve". Da utješi Dudleyja, teta Petunija na dijete je natjerala i ostatak obitelji. Sljedeću krišku grejpfruta dodala je Harryju. Primitio je da je znatno manja od Dudleyjeve. Teta Petunija je očito vjerovala da Dudleyjev moral ovisi o tome dobiva li veće porcije od Harryja, ako već ne i od drugih.

No teta Petunija nije mogla znati što se krije ispod rasklimane daske na katu. Ni slutila nije da se Harry uopće ne drži dijete. Čim mu je postalo jasno da se od njega očekuje da ljeto preživi hraneći se mrkvama, Harry je svim svojim prijateljima po Hedvigi uputio vapaj u pomoć, a oni su na izazov odgovorili na upravo veličanstven način. Hedviga se iz Hermionine kuće vratila s velikom kutijom natrpanom grickalicama bez šećera (Hermionini roditelji bili su zubari). Hagrid, lovočuvar u Hogvvarstu, iskazao se vrećom punom tvrdih kolačića koje je sam ispekao (njih Harry nije ni taknuo; imao je već i previše bliskih susreta s Hagridovim kuhanjem). Ali zato je gospođa Weasley po obiteljskom sovcu Errolu poslala golem kolač od suhog voća i raznovrsne pite. Stari i nejak Errol od putovanja se oporavljao punih pet dana. A za rođendan (na koji se Durslevjevi nisu ni osvrnuli), Harry je dobio četiri predivne rođendanske torte, po jednu od Rona, Hermione, Hagrida i Siriusa. Još su mu bile preostale dvije, pa je stoga u sretnom iščekivanju pravog doručka u svojoj sobi bez gundanja zagrizao u grejpfrut.

Tetak Vernon je odložio novine uz dubok frktaj neodobravanja i spustio pogled na svoju četvrtinu grejpfruta.

"To je to?" mrzovoljno upita tetu Petuniju.

Teta Petunija mu uzvratila strogim pogledom, glavom oštro pokazujući na Dudleyja. Dudley je već bio dokrajčio svoju četvrtinu grejpfruta, zbog čega je u ovom trenutku odmjeravao Harryjevu, i to s krajnje ogorčenim izrazom u svojim svinjski sićušnim očicama.

Tetak Vernon ispusti težak uzdah od kojeg zadrhti njegov veliki, čupavi brk i maši se za svoju žlicu.

Začu se zvonce na vratima. Tetak Vernon s mukom se podigao sa stolice i otputio niz hodnik. Dok mu je majka bila zabavljena kotličem za čaj, Dudley je brzinom munje ukrao ostatak grejpfruta tetka Vernona.

Harry začu kako netko nešto govori na vratima i zatim se smije, kao i odsječan odgovor tetka Vernona. Potom se ulazna vrata zatvoriše, a iz predvorja do njih dopre zvuk trganja papira.

U taj mah teta Petunija odloži čajnik na stol i znatiželjno se zagleda za Vernonom. Nije dugo čekala na objašnjenje. Nakon otprilike jedne minute vratio se u kuhinju. Izgledao je kao da je izvan sebe od bijesa.

"Ti", okomi se na Harryja. "U dnevnu sobu. Odmah."

Zbunjen i pitajući se što je sad skrivio, Harry ustane i krene za njim u susjednu sobu. Tetak Vernon snažno zalupi vratima iza njih.

"Tako dakle", reče on, odmaršira do kamina i okrene se prema Harryju kao da se sprema objaviti njegovo uhićenje. "Tako."

Harryju ništa ne bi bilo draže nego da mu uzvрати: "Kako tako?" ali nešto mu je govorilo da je bolje ne iskušavati živce tetka Vernona u ovako rano jutro, osobito zato što je zbog izgladnjelosti ionako već bio pod ozbiljnim pritiskom. Zato je radije izabrao izraz uljudne zbunjenosti.

"Ovo je upravo stiglo", progovori tetak Vernon. Zamahnuo je purpurnim listom papira prema Harryju. "Pismo. O tebi."

Harryjeva se zbunjenost povećá. Tko bi pisao tetku Vernonu o njemu? Zar je on uopće znao ikoga tko bi pismo poslao po poštaru?

Tetak Vernon prvo je pogledom prostrijelio Harryja, a potom se zagledao u pismo i počeo čitati naglas:

Dragi gospodine i gospođu Dursley,

nismo se nikada upoznali, ali sigurna sam da ste od Harryja čuli mnogo toga o mome sinu Ronu.

Harry vam je možda spomenuo da će se ovog ponedjeljka navečer održati finale Svjetskog prvenstva u metloboju, a moj muž Arthur upravo je uspio nabaviti prvoklasne ulaznice preko svojih veza u Uredu za čarobne igre i sportove.

Nadam se da ćete nam dopustiti dopovedemo Harryja na utakmicu, jer riječ je doista o prilici koja se nudi jedanput u životu; Britanija nije bila domaćin prvenstva već trideset godina i do ulaznica se teško dolazi. Dakako, bilo bi nam drago da Harry provede s nama i ostatak ljetnih praznika i da ga možemo otpratiti na vlak koji će ga odvesti natrag u školu.

Bilo bi najbolje da nam Harry vaš odgovor pošalje normalnim putem, jer bezjačkipoštar nikad ne dostavlja poštu u našu kuću, pa nisam čak ni sigurna da zna gdje je.

U nadi da ćemo uskoro vidjeti Hartjja, Srdačno Vas pozdravlja

Molly Weasley

P.S. Nadam se da sam na omotnicu nalijepila dovoljno maraka.

Tetak Vernon završio je s čitanjem, zavukao ruku u džep na prsima i izvukao nešto iz njega.

"Pogledaj ovo!" zareži.

Podigao je omotnicu u kojoj je došlo pismo gospođe Weasley, a Harry se jedva suzdržao da ne prasne u smijeh. Svaki djelić omotnice bijaše prekriven markama, osim komadića na prednjoj strani gdje je gospođa Weasley sićušnim rukopisom upisala adresu Durslevjevih.

"Znači, nalijepila je dovoljno maraka", reče Harry, nastojeći zvučati kao da je greška gospođe Weasley nešto sasvim normalno. Oči njegova tetka bljesnuše od bijesa.

"Poštar je to primijetio", procijedi on kroz zube. "Jako ga je zanimalo odakle je stiglo pismo, jako. Zato je pozvonio. Izgleda da mu je to bilo čudno."

Harry nije ništa rekao. Netko drugi možda ne bi shvatio zašto tetak Vernon diže takvu galamu zbog viška maraka, ali Harry je već tako dugo živio s Durslevjevima da mu je bilo jasno kako njih razdražuje sve što imalo odudara od normale. Ništa ih nije tako plašilo kao mogućnost da netko otkrije kako imaju veze (ma koliko daleke) s osobama poput gospođe Weasley.

Tetak Vernon i dalje je bijesno zurio u Harryja, koji je pak nastojao zadržati što neutralniji izraz lica. Morao je paziti što radi i govori, osobito sad kad mu se smješkao događaj života. Čekao je da tetak Vernon prvi progovori, ali ovaj ga je naprosto nastavio probadati pogledom. Harry odluči prekinuti šutnju.

"Onda - smijem li ići?" priupita.

Krupno, grimizno lice tetka Vernona lagano se tržne. Brk se nakostriješi. Harry je vjerovao da zna što se odigrava iza brka: vodio se ljuti boj između dva temeljna nagona tetka Vernona. Ako dopusti Harryju da ide, to će ga usrećiti, a tetak Vernon već se dobrim trinaest godina borio protiv Harryjeve sreće. S druge strane, ako dopusti Harryju da otperja k Weasleyjevima i tamo provede ostatak ljeta, riješit će ga se dva tjedna prije nego što se itko nadao, a tetak Vernon mrzio je Harryjev boravak u kući. Valjda zato da dobije na vremenu za razmišljanje, opet je pogledao u pismo gospođe Weasley.

"Tko je ta žena?" upita, s gađenjem zureći u potpis.

"Već si je sreo", odvrati Harry. "Ona je majka mog prijatelja Rona, dočekala ga je kad smo došli Hog... vlakom na kraju školske godine.

Umalo je rekao "Hogvvarst ekspres", što je inače bio pouzdan način da tetku podigne tlak. U kućanstvu Durslevjevih ime Harryjeve škole nikada se nije izgovaralo naglas.

Tetak Vernon iskrivi svoje golemo lice kao da se nastoji prisjetiti nekakve velike neugodnosti.

"Ona zdepasta žena?" zareži napokon. "S čoporom crvenokose djece?"

Harry ga poprijeko pogleda. Tetak Vernon je zbilja imao debeli obraz kad je kraj onolikog sina ikoga nazivao "zdepastim" - i to sada kada je Dudley napokon uspio ostvariti ono što se spremalo od njegove treće godine života; širinom je nadmašio vlastitu visinu.

Tetak Vernon opet je pažljivo pročitao pismo.

"Metloboj", promrmlja sebi u bradu. "Metloboj - kakve su to gluposti?"

Harry po drugi put osjeti ugriz ozlojeđenosti.

"To je sport", odbrusi on. "Igra se na meti..."

"Dobro, dobro!" reče tetak Vernon glasno. Harry je uz primjesu zadovoljstva zamijetio da tetak počinje pokazivati lagane znakove panike. Živci mu očito nisu bili pripravnici na zvuk riječi "metla" usred njegove dnevne sobe. Izlaz je našao u ponovnom iščitavanju pisma. Harry vidje kako tetak usnicama oblikuje riječi "pošaljite nam odgovor normalnim putem". Namrštio se.

"Što joj znači to normalnim putem?" prosikće.

"Normalnim za nas," odvrati Harry, a prije no što ga je tetak uspio zaustaviti, doda, "znaš, po sovi. To je čarobnjacima i vješticama normalno."

Tetak Vernon je izgledao tako zgranuto kao da je Harry upravo izgovorio neku odurnu psovku. Tresući se od bijesa, nervozno pogleda prema prozoru, kao da tamo očekuje nekoga od susjeda s uhom priljubljenim uz staklo.

"Koliko sam ti puta zapovjedio da ne spominješ tu izopačenost pod mojim krovom?" sikne on dok mu je lice popimalo raskošnu boju zrele šljive. "Stojiš tu, u odjeći koju smo tebi, nezahvalniku, priskrbili Petunija i ja..."

"Tek nakon što ju je Dudley sredio", hladno dočeka Harry. I doista, bio je odjeven u majicu dugih rukava koja mu je bila toliko prevelika da je morao pet puta podvrnuti rukave kako bi se mogao služiti rukama, i koja je k tome sezala do ispod koljena njegovih iznimno vrećastih traperica.

"Da nisi tako razgovarao sa mnom!" reče tetak Vernon, tresući se od bijesa.

No Harry se nije kanio povući. Dani u kojima je bio prisiljen pridržavati se svakog idiotskog pravila Durslevjevih bili su daleka prošlost. Nije se držao Dudleyjeve dijete, niti je imao i najmanju namjeru dopustiti tetku Vernonu da spriječi njegov odlazak na

Svjetsko prvenstvo u metloboju.

Harry duboko udahne da se smiri i reče: "U redu, ne smijem ići na Svjetsko prvenstvo. Mogu li sada otići? Baš pišem pismo Siriusu, pa bih ga htio dovršiti. Znaš... moj kum."

Uspjelo mu je. Rekao je magične riječi. Promatrao je kako se grimizna boja mjestimično povlači s lica tetka Vernona, zbog čega mu je koža izgledala kao loše promiješan sladoled od crnog ribiza.

"Ti... ti se dopisuješ s njim, je li?" upita tetak Vernon, tobože smirenim glasom - ali Harry je uočio da su se zjenice njegovih sićušnih očiju skupile od iznenadnog straha.

"Pa... da", odvrati Harry nehajnim tonom. "Prošlo je dosta vremena otkako sam mu se zadnji put javio, a, znaš, ako se ne javim, mogao bi pomisliti da nešto nije u redu."

Tu je zastao da može uživati u učinku svojih riječi. Gotovo da je vidio kako se okreću kotačići ispod guste, tamne, uredno razdijeljene kose tetka Vernona. Ako pokuša spriječiti Harryja da piše Siriusu, Sirius će misliti da loše postupaju s Harryjem. Ako kaže Harryju da ne smije ići na Svjetsko prvenstvo u metloboju, Harry će to napisati Siriusu, pa će ovaj znati da loše postupaju s Harryjem. Tetak Vernon je mogao učiniti samo jedno. Harry je promatrao nastajanje tog zaključka u tetkovoju glavi kao da je njegovo krupno, brkato lice načinjeno od stakla. Pokušavao je zatomiti osmijeh i izgledati što bezizražajnije. A onda...

"Pa, dobro onda. Smiješ ići na taj vražji... na taj glupi... na to tvoje Svjetsko prvenstvo. Ali napiši tim... tim Weasleyjevima... da te oni moraju pokupiti. Nemam ja vremena vozati te po cijeloj zemlji. A možeš tamo provesti i ostatak ljeta. I možeš tom svojem... svojem kumu... javiti... javiti da ideš."

"Baš dobro", vedro odvrati Harry.

Okrenuo se i zaputio prema vratima dnevne sobe, susprežući poriv da skoči u zrak i ispusti poklik sreće. Ide... ide Weasleyjevima i gledat će Svjetsko prvenstvo u metloboju! Vani, u predvorju, umalo se sudario s Dudlevjem koji je vrebao iza vrata, očito u nadi da će čuti kako Harry dobiva jezikovu juhu. Kada je ugledao širok osmijeh na Harryjevu licu, bio je zapanjen.

"Zar nije doručak bio fenomenalan?" reče mu Harry. "Dosita sam se najeo, a ti?"

Smijući se zaprepaštenom izrazu Dudlevjeva lica, Harry je preskakao po tri stepenice odjednom i zatim se praktički bacio u svoju sobu.

Prvo što je vidio bilo je da se Hedviga vratila. Sjedila je u krletki zureći u Harryja golemim očima boje jantara i škljocajući kljunom kao da ju je nešto iznerviralo. Točan uzrok nerviranja gotovo je smjesta postao očit i njemu.

"JOJ!" reče Harry.

O glavu mu je upravo zveknulo nešto nalik na majušnu, sivu i pernatu tenisku lopticu. Harry je užurbano masirao glavu, osvrćući

se da vidi što ga je to udarilo. Ugleda minijaturnu sovicu, tako malenu daje mogla stati u dlan njegove ruke, kako uzbuđeno leti sobom poput podivljale rakete. Tek je onda shvatio daje sovicu ispustila pismo kod njegovih nogu. Sagnuo se, prepoznao Ronov rukopis i rastrgao omotnicu. Unutra se nalazila na brzinu naškrabana poruka.

Harry - TA TA JE NABA VIO KARTE - Irska protiv Bugarske, u ponedjeljak navečer. Mama je napisala bezjacima da te poziva u posjet. Možda su već i dobili pismo, ne znam koliko je brza bezjačka pošta. Mislio sam daje bolje da ti javim po Prascu.

Harry se zagleda u riječ "Prasac" te podigne pogled prema majušnoj sovi koja je upravo oblijetala luster. U životu nije vidio ništa što ga je manje podsjećalo na prasca. Možda

naprosto nije znao pročitati Ronov rukopis. Vрати se pismu:

Dolazimo po tebe htjeli to bezjaci ili ne, ne smiješ propustiti Svjetsko prvenstvo, samo što mama i tata misle da je pristojnije da se pravimo kako nam treba njihovo dopuštenje. Ako kažu da, pod hitno pošalji Prasca nazad s odgovorom, pa ćemo doći po tebe u nedjelju u pet. Ako kažu ne, pod hitno pošalji Prasca nazad s odgovorom, pa ćemo ionako doći po tebe u nedjelju upet.

Hermiona stiže danas popodne. Percvje počeo raditi - u Uredu za međunarodnu magijsku suradnju. Dok si ovdje, ne spominji ništa u vezi s 'inozemstvom', osim ako ne želiš umrijeti od dosade.

Vidimo se uskoro.

Ron

"Daj se smiri!" reče Harry, dok je malena sova letjela tik iznad njegove glave, uzbuđeno hučući, valjda ponosna, nagađao je Harry, što je uspjela isporučiti pismo pravoj osobi. "Dođi ovamo, moram poslati odgovor!"

Sovica je dolepršala na vrh Hedvigine krletke. Hedviga podigne hladan pogled prema njoj, kao da je izaziva da priđe bliže.

Harry je opet dohvatio orlovo pero za pisanje, zgrabio čisti pergament i napisao:

Rone, sve je u redu, bezjaci kažu da smijem ići. Vidimo se sutra upet. Jedva čekam.

Harry.

Presavio je poruku tako da bude što manja i s mukom je privezao za nogicu majušne sove dok je ova uzbuđeno poskakivala na mjestu. Čim je pričvrstio poruku, sovica je krenula; izletjela je kroz prozor i izgubila se iz vidokrug.

Harry se okrene Hedvigi. "Što kažeš na jedno duže putovanje?" Hedviga dostojanstveno zahuče.

"Možeš li ovo odnijeti Siriusu?" upita je, podižući pismo. "Čekaj... samo da ga završim."

Ponovno je razmotao pergament i užurbano napisao dodatak.

Ako me budeš trebao, ostatak ljeta ću biti kod svog prijatelja Rona Weasleyja. Njegov tata nam je nabavio karte za Svjetsko prvenstvo u metloboju!

Dovršeno pismo privezao je Hedvigi za nogu; bila je neuobičajeno mirna, kao da mu želi pokazati kako se treba ponašati prava poštanska sova.

"Kad se vratiš, bit ću kod Rona, u redu?" reče joj Harry.

Nježno mu je gricnula prst, a onda je uz blago šuštav zvuk raširila svoja golema krila i kroz otvoreni se prozor vinula u zrak.

Harry ju je pratio pogledom dok se nije izgubila iz vidokrug, nakon čega se zavukao pod krevet, podigao klimavu dasku i izvukao veliku krišku rođendanske torte. Sjedio je na podu jedući i uživajući u sreći koja ga je preplavljivala. On je imao tortu, dok Dudley ništa osim grejpfruta. Vani je bio vedar ljetni dan. Sutra će otići iz Kalinina prilaza. Ožiljak je opet bio savršeno normalan, a pohodit će i Svjetsko prvenstvo u metloboju. Teško je bilo u tom trenutku osjećati brigu zbog bilo čega - pa čak i zbog lorda Voldemorta.

Povratak u Jazbinu

Već u podne sljedećeg dana Harryjev kovčeg bijaše do vrha ispunjen stvarima za školu, kao i Harryjevim najvećim dragocjenostima - plaštem nevidljivosti koji je naslijedio od oca, metlom koju je dobio od Siriusa te čarobnom mapom Hogwarta, koju su mu prošle godine poklonili Fred i George Weasley. Iz skrovišta pod rasklimanom daskom uklonio je svu hranu, dvaput je provjerio svaki kutak sobe da ne bi za sobom slučajno ostavio

kakav udžbenik s čarobnim formulama ili pera za pisanje, naposljetku sa zida skinuvši i kalendar. Kalendar je odbrojavao dane do prvog rujna, služeći Harryju kao omiljeno sredstvo za označavanje preostalih dana do povratka u Hogwarts.

Atmosfera u Kalininu prilazu broj četiri bila je krajnje napeta. Skori dolazak cijele jedne čarobnjačke delegacije u njihovu kuću u Durslevjevima je izazivao napetost i razdražljivost. Tetak Vernon izgledao je praktički shrvan užasom kada mu je Harry rekao da Weasleyjeve može očekivati već sljedećeg dana u pet.

"Nadam se da si rekao tim ljudima da se pristojno obuku", zarežao je smjesta. "Vidio sam ja već što ti tvoji nose. Nadam se za njihovo dobro da su imali obraza odjenuti se kao normalni ljudi, to je sve što imam reći."

Harryja obuzme neugodan predosjećaj. Rijetko je gospodina ili gospođu Weasley viđao u odjeći koju bi Durslevjevi smatrali "normalnom". Iako su im djeca ponekad tijekom praznika znala obući bezjačku odjeću, gospodin i gospođa Weasley obično su nosili u većoj ili manjoj mjeri otrcane duge pelerine. Harryju se baš fućkalo za mišljenje susjeda, no zabrinjavala ga je moguća grubost Durslevjevih ukoliko se izgled Weasleyjevih poklopi s njihovim najgorim predodžbama o čarobnjacima.

Tetak Vernon odjenuo je svoje najbolje odijelo. Neki bi to možda protumačili kao znak dobrodošlice, ali Harry je znao da tetak naprosto želi djelovati impresivno i zastrašujuće. Dudley je pak izgledao kao da se smanjio. Nije to bio dokaz uspješne dijete, već posljedica njegova straha. Posljednji put kad se sreo s odraslim čarobnjakom, Dudleyju je iz stražnjeg dijela hlača izrastao vitičast svinjski repić, čije su uklanjanje teta Petunija i tetak Vernon morali platiti privatnoj bolnici u Londonu. Stoga nije čudilo što je Dudley bez prestanka nervozno prelazio rukom preko stražnjice i što se iz sobe u sobu kretao nekako postrance. Nije kanio neprijatelju dvaput ponuditi istu metu.

Ručak je protekao u gotovo potpunoj tišini. Dudley se čak nije bunio zbog hrane (svježi kravlji sir i naribani celer). Teta Petunija uopće nije jela. Prekrižila je ruke i napučila usnice, grizući jezik kao da pokušava potisnuti žučljive riječi kojima bi najradije bila zasula Harryja.

"Dolaze autom, zar ne?" zaštekće tetak Vernon s druge strane stola.

"Ovaj..." zamuca Harry.

Toga se uopće nije sjetio. Kojom su ga metodom Weasleyjevi namjeravali pokupiti? Automobil više nisu imali; njihov stari Ford Anglia sada se sam vozio negdje po Zabranjenoj šumi kod Hogwarta. No prošle je godine gospodin Weasley posudio automobil Ministarstva magije; možda tako učini i danas?

"Da, koliko ja znam", odgovori Harry.

Tetak Vernon prezirno puhne ispod brkova. U normalnim okolnostima, tetak Vernon bi upitao koju marku automobila vozi gospodin Weasley - bio je sklon procjenjivati druge muškarce po skupoći i veličini njihovih vozila. No Harryju se činilo da gospodinu Weasleyju kod tetka Vernona ne bi pomogao ni Ferrari.

Harry je veći dio popodneva proveo u svojoj sobi; bilo je nepodnošljivo gledati kako teta Petunija svakih nekoliko sekundi proviruje kroz mrežaste zavjese, kao da je čula neko priopćenje o odbjeglom nosorogu. Naposljetku je, u petnaest do pet, opet sišao u dnevnu sobu.

Teta Petunija je opsesivno popravljala jastučice. Tetak Vernon se pretvarao da čita novine, ali njegove sićušne oči nisu se micale, zbog čega je Harry bio siguran da tetak zapravo pomno osluškuje dolazi li kakav

automobil. Dudley se ugurao u naslonjač, sjedeći na svinjski debelim dlanovima kojima je čvrsto obuhvatio stražnjicu. Harry nije mogao podnijeti napetost; napustio je sobu i otišao sjediti na stubama u predvorju, očiju prikovanih za sat na ruci. Srce mu je luđački udaralo od uzbuđenja i nervoze.

No pet sati je došlo - i prošlo. Znojeći se lagano u svom odijelu, tetak Vernon otvori ulazna vrata, pogleda prvo u jednom a zatim i u drugom smjeru, te se žurno povuče unutra.

"Kasne!" reče Harryju režećim tonom.

"Znam", reče Harry. "Možda su... ovaj... zapeli u prometu, ili tako nešto."

Pet i deset... pa pet i petnaest... sada se već i Harry zabrinuo. U pola šest začu kako tetak Vernon i teta Petunija gundaju u dnevnoj sobi.

"Kakav bezobrazluk."

"Što da smo morali biti negdje drugdje?"

"Možda misle da ćemo ih pozvati na večeru ako dođu kasnije."

"E, to sigurno nećemo", reče tetak Vernon. Harry začu kako ustaje i počinje koračati dnevnom sobom. "Neka pokupe malog i idu. Nema zadržavanja. Ako uopće misle doći. Vjerojatno su pogriješili dan. Siguran sam da njihova sorta ne cijeni točnost. Ili to, ili voze nekakvu krtiju koja je krepal... AAAAAAARRRRRG!"

Harry skoči na noge. Iz dnevne sobe do njega dopriješe zvukovi bezglavog bijega uspaničenih Durslevjevih prema suprotnom kraju prostorije. U sljedećem trenutku u predvorje uleti Dudley. Izgledao je prestravljeno.

"Što se dogodilo?" upita ga Harry. "U čemu je problem?"

No Dudley nije bio u stanju govoriti. Dlanovima i dalje čvrsto stišćući stražnjicu, odgegao se u kuhinju što je mogao brže. Harry pohita u dnevnu sobu.

Iz daskama zakovanog kamina pred kojim su Durslevjevi instalirali električnu imitaciju vatre dopirali su zvukovi glasne lupe i struganja.

"Što je to?" soptala je teta Petunija. Njezino uzmicanje zaustavio je zid, pa je sada odande užasno zurila u vatru. "Vernone, što je to?"

Neizvjesnost je potrajala kraće od sekunde. S druge strane zatvorenog kamina začuše se glasovi.

"Joj! Fred, ne... vrati se, vrati se, negdje smo pogriješili... reci Georgeu da ne... JOJ! George, ne, nema mjesta, brzo se vrati i reci Romi..."

"Tata, možda nas Harry čuje... možda nas on može pustiti van."

Po daskama iza električne vatre glasno zabubnjaše stisnute šake.

"Harry? Harry, čuješ li nas?"

U isti mah Durslevjevi se okomiše na Harryja poput bijesnih kuna.

"Što je ovo?" režao je tetak Vernon. "Što se to događa?"

"Oni... pokušali su doći ovamo pomoću letipraha", odgovori Harry, potiskujući luđačku potrebu za smijanjem. "Oni mogu putovati posredstvom vatre... samo što ste vi zatvorili kamin... čekajte..."

Približi se kaminu i zovne kroz daske. "Gospodine Weasley? Čujete li me?" Lupa zamre. Netko u dimnjaku reče: "Pssst!"

"Gospodine Weasley, to sam ja, Harry... kamin je zakovan daskama. Nećete moći proći."

"K vragu!" začu se glas gospodina Weasleyja. "Zašto su, zaboga, zatvorili kamin?"

"Imaju električnu vatru", objasni Harry.

"Stvarno?" ushićeno nastavi glas gospodina Weasleyja. "Električnu, kažeš? S utikačem?"

Pazi molim te, pa to moram vidjeti... da razmislimo... joj, Rone!"

Drugim glasovima sada se pridružio i Ronov. "Zašto smo ovdje? Jesmo li nešto krivo napravili?"

"Ma ne, Rone", krajnje sarkastično odvrati mu Fredov glas. "Baš smo ovamo i željeli dospjeti."

"Da, nikad nam nije bilo ljepše", doda George. Glas mu je zvučao prigušeno, kao da ga je netko spljoštio uza zid.

"Dečki, dečki..." rastreseno ih je ušutkavao gospodin Weasley. "Pokušavam smisliti što da učinimo... da... to je jedini način... odmakni se, Harry."

Harry uzmakne prema sofi. Tetak Vernon, naprotiv, zakorakne naprijed.

"Čekajte malo!" zaurla on u smjeru vatre. "Što vi to zapravo mislite učin...?"

BUUM!

Eksplozija dasaka lansirala je uređaj s električnom vatrom na drugi kraj sobe, a iz kamina u oblaku krhotina i iverja prokuljaše gospodin Weasley, Fred, George i Ron. Teta Petunija prodorno vrisne i zaljulja se, padajući preko niskog stolića za kavu; tetak Vernon uspio ju je uhvatiti trenutak prije no što je tresnula na pod. Zatim se bez riječi zablenuo u Weasleyjeve, koje je, sve do posljednjega, krasila plamenocrvena kosa. Posebna atrakcija bili su Fred i George, identični do u pjegicu.

"Tako je već bolje", teško je disao gospodin Weasley, otesavajući prašinu s duge zelene pelerine i popravljajući naočale. "Ah... vi ste sigurno Harryjevi teta i tetak!"

Visoki, pročelavi mršavko zakoraknuo je prema tetku Vernonu, pružajući mu ruku, ali tetak Vernon ustukne, tegleći za sobom i tetu Petuniju. Dar govora posve gaje napustio. Njegovo najbolje odijelo bijaše prekriveno bijelom prašinom. Isto se dogodilo s kosom i brkovima, pa je izgledao kao da je netom ostario tridesetak godina.

"Ovaj... da... jako mi je žao", reče gospodin Weasley, spuštajući ruku i preko ramena bacajući pogled na uništeni kamin. "Ja sam kriv za sve, uopće mi nije palo na pamet da na drugom kraju možda nećemo moći izaći. Znaite, uključio sam vaš kamin u letimrežu - samo na jedno poslijepodne, da možemo doći po Harryja. Strogo uzevši, bezjački kamini ne bi se smjeli uključivati u mrežu - no imam u Komisiji za regulaciju prometa letiprahom jednu korisnu vezu pa mi je on uredio stvar. Ništa ne brinite, sredit ću ja vaš kamin za čas posla. Upalit ću vatru da mogu dečke poslati natrag, a zatim ću ga prije dezaparacije i popraviti."

Harry je bio spreman kladiti se da Durslevjevi nisu shvatili ni jednu riječ. I dalje su zaprepašteno zurili u gospodina Weasleyja, baš kao da ih je ošinuo grom. Teta Petunija nesigurno se osovi na noge i sakrije iza tetka Vernona.

"Zdravo, Harry!" vedro ga pozdravi gospodin Weasley. "Jesi li pripremio kovčeg?"

"Gore je", odvrati Harry, uzvraćajući mu osmijehom.

"Idemo mi po njega", smjesta reče Fred. Namigujući Harryju, on i George napustili su dnevnu sobu. Znali su gdje se nalazi Harryjeva soba jer su ga jednom prilikom izbavljali iz nje u gluho doba noći. Harry je imao osjećaj da su se Fred i George nadali kako će negdje ugledati Dudleyja; zbog Harryjevih priča već su ga smatrali znancem.

"Pa", reče gospodin Weasley, lagano njišući rukama dok je pokušavao pronaći riječi kojima bi prekinuo krajnje neugodnu šutnju. "Lijepo... ovaj... baš vam je ovdje lijepo."

Budući daje obično besprijevano čista dnevna soba trenutačno bila prekrivena prašinom i komadima opeke, ta primjedba nije kod Durslevjevih naišla na pretjerano topao doček. Lice tetka Vernona opet je poprimilo grimiznu boju, a teta Petunija ponovno je grizla

jezik. Međutim, nisu progovorili, očito zbog straha.

Gospodin Weasley pogledom je lutao po sobi. Volio je sve što je bilo povezano s bezjacima. Harryju je bilo više nego očito da gori od želje proučiti televizor i videorekorder.

"Pokreće ih eklektricitet, zar ne?" reče on glasom tobožnjeg stručnjaka. "Pa da, vidim utikače. Ja skupljam utikače", dometne on tetku Vernonu. "I baterije. Imam vrlo veliku zbirku baterija. Moja žena misli da sam lud, ali što se tu može."

Očito je i tetak Vernon mislio da je gospodin Weasley lud. Laganim pokretom pomakne se udesno, zaklanjajući tetu Petuniju od pogleda, kao da vjeruje kako bi gospodin Weasley mogao iznenada nasrnuti na njih.

Najednom se u sobi opet pojavi Dudley. Harry je čuo štropotanje svog kovčega na stubama. Znao je da je upravo taj zvuk prestrašio Dudleyja i otjerao ga iz kuhinje. Dudley je postrance klizio uza zid, prestravljenim pogledom zureći u gospodina Weasleyja. Zatim se pokušao zakloniti iza majke i oca. Na nesreću, iako je masa tetka Vernona uspješno sakrivala koščatu tetu Petuniju, nije bila ni približno dovoljna da sakrije Dudleyja.

"Ah, ovo je tvoj rođak, je li, Harry?" upusti se gospodin Weasley u još jedan hrabri pokušaj zapodijevanja razgovora.

"Aha," odvrati Harry, "to je Dudley."

Susreo je Ronove oči, na što su obojica munjevito skrenuli poglede; umalo su popustili napasti da prasnu u smijeh. Dudley je još uvijek grčevito stiskao stražnjicu, kao da se boji da bi mu mogla odjednom otpasti. Za razliku od njih dvojice, gospodin Weasley činio se iskreno zabrinutim zbog Dudleyjeva neobična ponašanja. I doista, kada je ponovno progovorio, iz njegova je tona Harryju bilo posve jasno da gospodin Weasley Dudleyja smatra jednako ludim kao i Durslevjevi njega, osim što je gospodin Weasley zbog toga osjećao sućut, a ne strah.

"Je li ti lijepo na praznicima, Dudley?" ljubazno ga upita.

Dudley zacvili. Harry vidje da sad još grčevitije rukama stišće stražnjicu.

U sobu se vratiše Fred i George s Harryjevim kovčegom za školu. Dok su ulazili, ogledaše se oko sebe i pogled im pade na Dudleyja. Na njihovim licima osvanuše istovjetni, podjednako zloćudni osmijesi.

"Ah, fino", reče gospodin Weasley. "Prihvatimo se posla."

Podvrne rukave svoje pelerine i izvuče čarobni štapić. Harry zamijeti da se Durslevjevi kao jedan povlače prema zidu.

"Incendio!" reče gospodin Weasley, upirući štapićem prema napuklini u suprotnom zidu.

U kaminu smjesta liznuše plamenovi, pucketajući veselo kao da gore već satima. Gospodin Weasley izvuče iz džepa malu torbicu na vezivanje, otvori je, uhvati prstovet praška i baci ga u vatru. Ona poprimi smaragdnozelenu boju i rasplamsa se još jače nego prije.

"Kreni, Frede", reče gospodin Weasley. "Evo me", odvrati Fred. "O, ne... čekaj..."

Iz Fredova džepa ispala je vrećica sa slatkišima, čiji se sadržaj razasuo na sve strane - bijahu to velike, debele karamele u ovicima jarkih boja.

Fred se baci na sve četiri, trpajući karamele natrag u džep, te zatim veselo mahne Durslevjevima, zakorakne naprijed i ušeta ravno u vatru, uzvikujući: "Jazbina!" Teta Petunija drhtavo uvuče dah. Začu se šuštav zvuk i Fred iščezne.

"Dobro, George," reče gospodin Weasley, "sada ti i kovčeg."

Harry pomogne Georgeu donijeti kovčeg do vatre i prevrnuti ga na bok kako bi ga George mogao lakše držati. Zatim je, opet uz šuštanje, George uskliknuo: "Jazbina!" i također iščeznuo.

"Rone, ti si na redu", reče gospodin Weasley.

"Vidimo se", Ron veselo dobaci Durslevjevima. Uputi širok osmijeh Harryju, stupi u vatru, zaurla: "Jazbina!" i nestane.

Preostali su još samo Harry i gospodin Weasley. "Pa... zbogom", obrati se Harry Durslevjevima.

Oni mu ne odvratiše ni riječju. Harry se zaputi prema vatri, ali baš u trenutku kad je stigao do ruba ognjišta, gospodin Weasley ispruži ruku i zaustavi ga. Zaprepašteno je zurio u Durslevjeve.

"Harry vas je pozdravio", reče im. "Zar ga niste čuli?"

"Nema veze", promrmlja Harry gospodinu Weasleyju. "Ozbiljno, svejedno mi je."

No gospodin Weasley nije micao ruku s Harryjeva ramena.

"Nećete svog nećaka vidjeti do sljedećeg ljeta", pomalo zgranuto dometne tetku Vernonu.

"Zar je moguće da ga nećete pozdraviti?"

Lice tetka Vernona grčilo se od muke. Pomisao kako mu čovjek koji je digao u zrak pola njegove dnevne sobe drži predavanje o uvidavnosti očito mu je nanosila neizrecivu bol.

No gospodin Weasley još je u ruci držao čarobni štapić, što su brzim pokretom potvrdile i sićušne očice tetka Vernona. Zato je krajnje zlovoljnim tonom rekao: "Onda zbogom."

"Vidimo se", odvrati Harry, stupajući jednom nogom u plamenove ugodne poput toplog daha. U taj mah iza njega se razlegne grozan zvuk gušenja, praćen vrištanjem tete Petunije.

Harry se odmah okrene. Dudley se više nije skrivao iza roditelja. Klečao je pored stolića za kavu, gušeći se i pijuckajući zbog purpurne, sluzave stvari od tridesetak centimetara što mu je visjela iz usta. Nakon trenutka zbunjenosti, Harry shvati da je ta dugačka stvar Dudleyjev jezik, kao i da na podu ispred Dudleyja leži jarko obojeni ovitak karamele.

Teta Petunija bacila se na pod pored Dudleyja i dohvatila vršak njegova natečenog jezika, pokušavajući ga iščupati; Dudley je, jasno, zavrištao i pokušao se obraniti, pijuckajući još gore nego prije.

Tetak Vernon derao se, mašući rukama na sve strane. Vikanju je morao pribjeći i gospodin Weasley, jer ga inače nitko ne bi čuo.

"Samo bez brige, sredit ću ga ja!" poviče on, primičući se Dudleyju s ispruženim čarobnim štapićem. Teta Petunija zavrištala je iz petnih žila i bacila se na Dudleyja, u pokušaju da ga zaštiti od gospodina Weasleyja.

"Ne, stvarno!" očajnički je govorio gospodin Weasley. "Postupak je jednostavan... karamela je kriva... moj sin Fred... voli neslane šale... ali u pitanju je naprosto čarolija debljanja... bar mi se tako čini... molim vas, ja to mogu popraviti..."

Umjesto da ih umire, te su riječi Durslevjeve bacile u još veću paniku; teta Petunija histerično je ridala, potežući Dudleyjev jezik kao da ga želi istrgnuti po svaku cijenu; Dudley je pak djelovao kao da zbog zajedničkog pritiska majke i jezika polako ostaje bez zraka; tetak Vernon posve je izgubio kontrolu, ščepao porculansku figuricu s vrha bifea i svom je snagom zavitlao prema gospodinu Weasleyju. On se izmaknuo, nakon čega se ukrasna figurica rasprsnula u razorenom kaminu.

"Dakle, molim vas!" reče gospodin Weasley srdito, mašući čarobnim štapićem. "Pa pokušavam vam pomoći!"

Ričući poput ranjenog nilskog konja, tetak Vernon dograbi sljedeći ukras. "Harry, bježi! Samo bježi!" dovikne gospodin Weasley, upirući štapić u tetka Vernona. "Sam ću ovo srediti!"

Harry je nerado propuštao ovakvu zabavu, ali drugi ukrasni projektil tetka Vernona za dlaku je promašio njegovo lijevo uho, pa je zaključio da će biti najbolje da stvari ipak prepusti gospodinu Weasleyju. Zakorači u vatru. Izgovarajući: "U Jazbinu!" baci pogled iza sebe. Posljednje što je krajičkom oka uspio uhvatiti od prizora u dnevnoj sobi bio je gospodin Weasley kako štapićem izbija treći ukras iz ruke tetka Vernona. Teta Petunija vrištala je ležeći na Dudleyju, a Dudleyjev jezik njihao se tamo-amo poput velikog, sluzavog pitona. No već u sljedećem trenutku, Harry se silnom brzinom počeo vrtjeti oko svoje osi. Dnevnu sobu Durslevjevih s vidika izbriše nalet smaragdnozelenih plamenova.

Weasleyjevi čarozezi

Laktove čvrsto pritisnuvši uz tijelo, Harry se okretao sve brže i brže. Mimo njega je, kao u izmaglici, prelijetao niz kućnih kamina, od čega mu je na kraju postalo mučno pa je zatvorio oči. Kada je napokon osjetio da usporava, brzo je ispružio ruke. Tako je uspio na vrijeme spriječiti da iz kamina u kuhinji Weasleyjevih ne ispadne ravno na nos.

"Je li je pojeo?" upita Fred uzbuđeno, pružajući Harryju ruku i pomažući mu da ustane.

"Aha", reče Harry, uspravljajući se. "Ali što je to bilo?"

"Karamela jezikoduljica", vedro mu odvrati Fred. "George i ja smo ih izmislili, a cijelo ljeto tragamo za pokusnim kunićem..."

Majušnom kuhinjom razlegne se smijeh; Harry se osvrne i za izribanim drvenim stolom ugleda Rona i Georgea u društvu dva crvenokosa mladića. Harry ih nikad prije nije vidio, no ipak je odmah znao tko su: Bili i Charlie, dva najstarija brata Weasley.

"Kako je, Harry?" upita bliži, osmjehujući mu se i pružajući veliku šaku. Rukujući se, Harry pod prstima osjeti stare žuljeve i nove plikove. To je sigurno bio Charlie, poznat kao brat koji se u Rumunjskoj bavio zmajevima. Charlie je bio građen kao blizanci, dakle stasom niži i zdepastiji od visokih, štrkljastih Percvja i Rona. Imao je široko i dobroćudno lice, išibano vjetrom i pjegavo do te mjere da se činilo kao da je preplanuo od sunca. Ruke mu bijahu mišićave. Na jednoj je bila vidljiva velika, svježa opeklina.

Ustane i Bili, smiješeći se, kako bi se rukovao s Harryjem. Bili ga je poprilično iznenadio. Harry je znao da je zaposlen u čarobnjačkoj banci Gringotts, i da je bio glavni prefekt Hogwartsa, zbog čega ga je valjda uvijek zamišljao kao stariju verziju Percvja - sklonog sitničarenju oko pravila i izigravanju šefa. No Bili je bio, nije znao kako bi to drugačije rekao, faca. Bio je visok, a dugu kosu nosio je svezanu u rep. Na uhu mu je visjela naušnica u obliku očnjaka. Odjećom bi se odlično uklopio u neki koncert rock glazbe, izuzme li se činjenica, primijetio je Harry, što mu čizme nisu bile izrađene od obične, nego od zmajske kože.

Prije no što je itko od prisutnih stigao išta dodati, začu se slabašan pucketav zvuk i pored Georgeova ramena stvori se gospodin Weasley. Harry ga nikad nije vidio bješnjeg.

"Ono nije bilo smiješno, Frede!" vikne on. "Što si to, zaboga, dao onom bezjačkom dječaku?"

"Nisam mu ja ništa dao", pakosno se smijuljio Fred. "Ispala mi je... sam ju je pojeo, nisam mu ja rekao da to učini."

"Namjerno si je ispustio!" urlao je gospodin Weasley. "Znao si da će je pojesti, znao si da je na dijeti..."

"Do koje mu je dužine narastao jezik?" nestrpljivo upadne George.

"Do metra i dvadeset, i tek su mi onda njegovi roditelji dopustili da ga smanjim!"

Harry i Weasleyjevi opet se grohotom nasmijaše.

"Nije to smiješno!" poviče gospodin Weasley. "Takvi ispadi ozbiljno ugrožavaju čarobnjacko-bezjačke odnose! Pola života se borim protiv ugnjetavanja bezjaka, a moji rođeni sinovi..."

"Nismo to učinili zato što je bezjak!" pobuni se Fred.

"Ne, učinili smo to zato što je on jedna velika, nasilna mrcina," dodade George. "Zar ne, Harry?"

"Da, zbilja je tako, gospodine Weasley", gorljivo potvrdi Harry.

"Nije u tome stvar!" bjesnio je gospodin Weasley. "Čekajte samo da kažem vašoj majci..."

"Da mi kažeš što?" iza njega se začu glas.

U kuhinju je upravo ušla gospođa Weasley. Bijaše to oniža, punašna žena vrlo dobrostiva lica, iako ih je u tom trenutku motrila sumnjičavo suženim očima.

"O, Harry dušo, zdravo", reče, nasmiješivši se čim ga je ugledala. Potom opet pogledom osine muža. "Da mi kažeš što, Arthure?"

Gospodin Weasley je oklijevao. Harryju je bilo očito kako, unatoč tome što je bio bijesan na Freda i Georgea, nije zapravo namjeravao reći gospođi Weasley što se dogodilo. Nastupi muk tijekom kojega je gospodin Weasley nervoznim pogledom odmjeravao suprugu. Uto se u kuhinjskom dovratku iza nje pojaviše dvije djevojčice. Prva, vrlo kuštrave smeđe kose i povećih prednjih zuba, bila je Ronova i Harryjeva prijateljica Hermiona Granger. Mala, crvenokosa djevojčica do nje bijaše Ronova mlađa sestra Ginny. Obje se osmjehnuše Harryju koji im uzvratila istom mjerom - pa Ginny pocrveni do korijena kose. Harry joj je bio tiha patnja još od njegova prvog posjeta Jazbini.

"Da mi kažeš što, Arthure?" ponovi gospođa Weasley glasom koji je slutio na opasnost.

"Ma ništa, Molly," promrmljao je gospodin Weasley, "Fred i George su samo... ali već sam im ja očitao lekciju..."

"Što su sad izveli?" upita gospođa Weasley. "I ako to ima ikakve veze s Weasleyjevim čarozezima..."

"Rone, kako bi bilo da pokažeš Harryju gdje će spavati?" progovori Hermiona s dovratka.

"Pa to već zna", odvrati Ron. "U mojoj sobi, tamo je spavao i prošle..."

"Mogli bismo mu svi pokazati", nastavi Hermiona značajnim tonom.

"Oh", sine Ronu. "Pa da."

"Evo, i mi ćemo s vama", reče George.

"Ti, ni makac!" zareži gospođa Weasley.

Harry i Ron oprezno su se izvukli iz kuhinje. Zatim se zajedno s Hermionom i Ginny zaputiše kroz uski hodnik i po rasklimanim stepenicama, koje su u cik-caku vodile u gornje katove kuće.

"Što su Weasleyjevi čarozezi?" upita Harry dok su se uspinjali. Ron i Ginny se nasmijaše, ali Hermiona je ostala ozbiljna.

"Mama je našla cijeli snop narudžbenica dok je pospremala Fredovu i Georgeovu sobu", tiho mu je tumačio Ron. "Pa zatim goleme, dugačke cjenike za razne stvari koje su sami izmislili. Za izvođenje psina, razumiješ. Lažne čarobne štapiće i trik-slatkiše, gomilu stvari. Genijalno nešto, pojma nisam imao da su sve to radili..."

"Vječito slušamo eksplozije iz njihove sobe, ali nije nam bilo ni na kraj pameti da oni stvarno nešto izrađuju," nadodade Ginny, "naprosto smo mislili da vole buku."

"Jedini je problem što je većina tih stvari - dobro, što su sve te stvari - malčice opasne," nastavljao je Ron, "a, kužiš, oni su ih namjeravali prodavati u Hogvvarstu, da zarade nešto novaca, pa je mama pobješnjela. Zabranila im je da se i dalje time bave, spalila je sve narudžbenice... a ionako je užasno ljuta na njih. Nisu dobili onoliko ČAS-ova koliko je očekivala."

ČAS-ovi su bili obični čarobnjački stupnjevi ili ispiti na koje su učenici u Hogvvarstu izlazili kada im je bilo petnaest godina.

"A onda su se posvađali na mrtvo ime," preuzme Ginny, "jer mama želi da počnu raditi u Ministarstvu magije kao i tata, a oni su joj rekli da im je jedina želja otvoriti dućan za psine i neslane šale."

U tom trenutku otvoriše se vrata na drugom odmorištu. Van izviri lice koje je osim naočala s okvirom od kornjačevine nosilo još i krajnje zlovoljan izraz.

"Bok, Percy", reče Harry.

"O, zdravo Harry", odvrati Percy. "Baš sam se pitao tko to diže toliku buku. Pokušavam raditi, znaš - moram završiti jedan izvještaj za posao - a nije se lako usredotočiti kad svi bez prestanka tutnje gore-dolje po stepenicama."

"Ne tutnjimo", reče Ron razdraženo. "Hodamo. Ispričavamo se ako smo poremetili strogo povjerljivi rad Ministarstva magije."

"A na čemu radiš?" upita Harry.

"Na izvještaju za Odjel za međunarodnu magijsku suradnju", važno mu odgovori Percy. "Pokušavamo odrediti zajedničke standarde glede debljine dna kotlića. Neki od uvezenih kotlića mrvicu su pretanki - zabilježili smo porast od tri posto godišnje u rupama na kotlićima..."

"Taj će izvještaj promijeniti svijet", reče Ron. "Već vidim curenje iz kotlića na naslovnici Dnevnog proroka."

Percyja oblije lagano rumenilo.

"Samo se ti rugaj, Rone," raspaljeno dometne Percy, "ali ako ne uspijemo donijeti nekakav međunarodni zakon, tržište bi nam lako mogli preplaviti tanušni i plitki proizvodi koji ozbiljno ugrožavaju..."

J

"Da, da, dobro", reče Ron i produži prema sljedećem katu. Percy s treskom zalupi vratima svoje sobe. Dok su Harry, Hermiona i Ginny slijedili Rona uz još tri niza stuba, do njih dopriješe zvukovi vike iz kuhinje. Činilo se da je gospodin Weasley gospođi Weasley priznao sve o karamelama.

Ronova soba na najgornjem katu izgledala je manje-više jednako kao i prošli put kada je Harry došao u posjet; oko zidova i kosog stropa i dalje su se vrtoglavo vrtjeli i mahali posteriji Ronova omiljenog metlobojskog kluba, Topnika iz Chudleyja, a akvarij na prozorskoj dasci koji je prethodno sadržavao žablja jaja, sada je udomljavao jednu golemu žabu. Više nije bilo Ronova starog štakora Sugonje, no zato ih je dočekala ista ona sićušna siva sova koja je Harryju donijela Ronovo pismo u Kalinin prilaz. Poskakivala je gore-dolje u maloj krletki, uzbuđeno hučući.

"Daj zaveži, Prasac", reče Ron, provlačeći se između dva od četiri kreveta koja bijahu nagurana u sobi. "Fred i George bit će s nama, jer su Bili i Charlie u njihovoj sobi", objasnio je Harryju. "A Percy smije svoju sobu zadržati samo za sebe, jer on mora raditi."

"Ovaj... zašto tog sovice zoveš Prasac?" upita Harry Rona.

"Zato što je glup", odgovori Ginny. "Njegovo pravo ime je Praskavko."

"Da, a to uopće nije glupo ime", odvrati Ron sarkastično. "Ginny mu je dala ime", rastumači on Harryju. "Misli daje slatko. Pokušao sam ga promijeniti, ali bilo je prekasno, više se ne odaziva ni na što drugo. Zato je sad Prasac. Moram ga držati kod sebe jer Errolu i Hermesu ide na živce. A ide na živce i meni, kad smo već kod toga."

Praskavko je prodorno hukao i sretno oblijetao krletku. Harry je predobro poznao Rona da bi ga ozbiljno shvatio. Na svog starog štakora Sugonju isto se tako bez prestanka žalio, ali kad se jednom prilikom učinilo da ga je Hermionin mačak Krivonja pojeo, bio je izvan sebe od brige.

"A gdje je Krivonja?" upita Harry Hermionu.

"Vjerojatno u vrtu", odgovori ona. "Voli naganjati gnome, oni su mu pravo otkriće."

"Percy dakle uživa u poslu?" zapitkivao je dalje Harry, sjedajući na jedan od kreveta i gledajući kako Topnici iz Chudleyja ulijeću i izlijeću iz brojnih postera na stropu.

"Uživa li?" mračno odvrati Ron. "Da ga tata nije natjerao, sumnjam da bi uopće došao kući. Opsjednut je. Samo mu ne spominji šefa. Kako kaže gospodin Crouch... kao što sam rekao gospodinu Crouchu... gospodin Crouch misli... Gospodin Crouch mije rekao... Samo je pitanje dana kad će objaviti da su se zaručili."

"Jesi li lijepo proveo ljetu, Harry?" upita Hermiona. "Jesi li dobio naše pakete s hranom i ostalo?"

"Jesam, i puno vam hvala" reče Harry. "Ti su mi kolači spasili život."

"A je li ti se javio...?" započne Ron, ali utihne nakon Hermionina pogleda. Harry je znao da ga je Ron htio pitati za Siriusa. Ron i Hermiona bili su tako duboko upleteni u Siriusov bijeg od Ministarstva magije da su bili gotovo jednako zabrinuti za Harryjeva kuma kao i on sam. No ne bi bilo pametno o njemu raspravljati pred Ginny. Osim njih i profesora Dumbledorea, nitko drugi nije znao kako je Sirius pobjegao, niti je itko vjerovao da je nevin.

"Mislim da su se prestali svađati", progovori Hermiona da prekrije neugodan trenutak, jer je Ginny znatiželjno pogledavala Rona i Harryja. "Hoćemo li poći dolje da pomognemo tvojoj mami oko večere?"

"Da, može", složi se Ron. Napustili su Ronovu sobu i vratili se u prizemlje. U kuhinji zatekoše samo gospođu Weasley, u krajnje mrzovoljnu raspoloženju.

"Jest ćemo u vrtu", reče ona kad su ušli. "Ovdje naprosto nema mjesta za jedanaest osoba. Djevojke, možete li odnijeti tanjure van? Bili i Charlie postavljaju stolove. Vas dvojica lijepo uzmite noževe i vilice", reče Ronu i Harryju. Čarobni štapić uperila je u hrpu krumpira u sudoperu, ali malo energičnije no što je namjeravala, pa su tako brzo iskočili iz svojih kora da su se poput metaka odbili od zidova i stropa.

"O, za Boga miloga!" plane ona. Sad je štapić usmjerila prema lopatici za smeće, koja odskoči od zida i počne kliziti preko poda, skupljajući krumpire. "Ta dvojica!" ispali bijesno, izvlačeći lonce i tave iz kredenca. Harryju je bilo jasno da misli na Freda i Georgea. "Ne znam što će biti s njima, zbilja ne znam. Nemaju nikakvih ambicija, izuzme li se izazivanje nevolja gdje god stignu..."

U sljedećem trenutku gospođa Weasley tresne na stol veliku bakrenu posudu za pirjanje i počne vrtjeti štapićem iznad nje. Dok je tako miješala, iz vrška štapića izviraio je kremast umak.

"Nisu oni glupi," nastavljala je ljutilo, noseći lonac za pirjanje do štednjaka i paleći vatru novim pokretom štapića, "samo uludo troše pamet. Ako se uskoro ne srede, stvarno će imati problema. Više mi je sova iz Hogwartsa stiglo zbog njih nego zbog svih ostalih za-

jedno. Nastave li tako, završit će pod istragom Ureda za neprimjerenu uporabu magije." Gospođa Weasley oštrim pokretom uperi štapić prema ladici s jedaćim priborom i ona izleti van. Kad se iz ladice u zrak vinulo nekoliko noževa, Harry i Ron skočiše u stranu. Noževi preletješe kuhinju i počеше rezati krumpire, netom nakon što ih je lopatica za smeće iskrenula natrag u sudoper.

"Nije mi jasno gdje smo pogriješili s njima", proslijedi gospođa Weasley. Odložila je čarobni štapić da izvadi još lonaca za pirjanje. "I tako već godinama, te ovo, te ono, a ne žele slušati... O, NE OPET!"

Kada je opet podigla čarobni štapić sa stola, glasno je zacičao i pretvorio se u divovskog gumenog miša.

"Opet njihovi lažni štapići!" vikne ona. "Koliko sam im samo puta rekla da ih ne ostavljaju svuda naokolo!"

Dograbila je pravi štapić, a kad se okrenula prema štednjaku, vidje kako se umak prijeteći puši.

"Hajde," Ron će užurbano Harryju, grabeći šaku jedaćeg pribora iz otvorene ladice, "idemo pomoći Billu i Charlieju."

Ostavili su gospođu Weasley i uputili se u dvorište kroz stražnja vrata.

Tek što su napravili nekoliko koraka, iz vrta je u punoj brzini dojurio Hermionin krivonogi, riđi mačak Krivonja. Visoko podigavši četkasti rep, gonio je pred sobom nešto slično blatnjavom krumpiru na dvije noge. Harry je smjesta prepoznao gnoma. Zvjerca je bila visoka jedva dvadeset pet centimetara. Dok je jurcao preko dvorišta, njegova malena rožnata stopala loptala su velikom brzinom. Naposljetku se naglavačke bacio u jednu od gumenih čizama što su razbacane ležale oko vrata. Harry začu kako gnom luđački hihoće dok je Krivonja uvlačio šapu u čizmu pokušavajući ga dohvatiti. Istovremeno je s druge strane kuće dopirao vrlo snažan zvuk lomljave. Uzrok meteža postao im je jasan čim su ušli u vrt. Bili i Charlie u rukama su držali čarobne štapiće, a visoko iznad tratine letjela su dva izubijana stara stola. Stolovi su se sudarali ne bi li jedan drugoga oborili na zemlju. Fred i George živahno su ih bodrili. Ginny se smijala, no Hermiona se nervozno motala oko živice, očito se kolebajući između smijeha i zabrinutosti.

Billov stol uz gromoglasan tresak udari o Charliejev, trgajući mu usput i jednu nogu. Odnekud iz visine začu se štropot, a kada su pogledali uvis, ugledaše Percyjevu glavu kako viri iz prozora na drugom katu.

"Tiše malo!" zaurla on.

"Oprosti, Perce", odvrati mu nasmijani Bili. "Kako kotlići i njihova dna?"

"Jako loše", osorno mu odbrusi Percy i opet zalupi prozorom. Smijuljeći se, Bili i Charlie oprezno spustiše stolove na travu i spojiše ih. Bili je zatim uz lagan zamah svog štapića ponovno stolu pričvrstio nogu i niotkuda stvorio stolnjake.

U sedam sati, oba stola već su se savijala pod teretom nebrojenih jela iz vrsne kuhinje gospođe Weasley. Devetero Weasleyjevih, Harry i Hermiona smjestili su se za trpezu pod vedrim, modrim nebom. Harryju, koji je ljetu proveo hraneći se sve pljesnivijim porcijama kolača, ovo je bio pravi raj, pa je isprva više slušao nego govorio, poslužujući se usput pitom od piletine i šunke, kuhanim krumpirima i salatam.

Na drugom kraju stola, Percy je ocu tumačio sve o svom izvještaju o debljini kotlića.

"Rekao sam gospodinu Crouchu da će biti gotov do utorka", pompozno je glasom govorio Percy. "To je malo ranije no što gaje očekivao, ali ja volim biti točan. Vjerujem da će mi biti zahvalan na brzini. Mislim, Odjel trenutno ima strašno puno posla, zbog

organizacije Svjetskog prvenstva. Odjel za čarobne igre i sportove naprosto nam ne pruža dovoljnu podršku. Ludo Bagman..."

"Menije Ludo simpatičan", blago će gospodin Weasley. "Upravo njemu možemo zahvaliti što smo dobili tako dobre ulaznice za Svjetsko prvenstvo. Napravio sam mu jednu malu uslugu: njegov brat Otto upao je u malu nevolju - kosilica s neprirodnim moćima -ja sam izgadio cijelu stvar."

"Ma, Bagman je dakako, sasvim simpatičan," nehajno će Percy, "ali kako mu je pošlo za rukom postati predstojnikom Odjela... kad ga samo usporedim s gospodinom Crouchom! Ne mogu zamisliti da bi gospodin Crouch mogao ostati bez člana Odjela a da ne bi pokušao saznati što mu se dogodilo. Je li tebi jasno da je Bertha Jorkins nestala prije više od mjesec dana? Daje otišla na ljetovanje u Albaniju s kojeg se nije vratila?"

"Da, pitao sam Luda za to", odgovori gospodin Weasley, mršteći se. "Kaže da se Bertha i prije znala izgubiti - iako moram reći, da se radi o nekome iz mog Odjela, ja bih bio zabrinut..."

"Ma, Bertha je zbilja beznadan slučaj", ustvrdi Percy. "Čujem da je već godinama seljakaju iz odjela u odjel, više od nje ima štete nego koristi... ipak, Bagman bi se morao truditi daje pronade. Gospodin Crouch to osobnije shvaća - svojevremeno je radila i u našem Odjelu, znaš, i mislim da je gospodinu Crouchu bila dosta simpatična - ali Bagman se samo cereka i tvrdi da je vjerojatno krivo protumačila zemljovid, pa je umjesto u Albaniji završila u Australiji. S druge strane," tu Percy ispusti impresivan uzdah i potegne dug gutljaj bazgova vina, "mi u Odjelu za međunarodnu magijsku suradnju imamo dovoljno posla i bez traganja za izgubljenim djelatnicima drugih odjela. Kao što znaš, nakon Svjetskog prvenstva čeka nas i organizacija još jednog velikog događaja."

Značajno se nakašljao i pogledao prema dijelu stola gdje su sjedili Harry, Ron i Hermiona. "Znaš o čemu govorim, oče." Malko povisi glas. "O onom strogo povjerljivom."

Ron preokrene očima i promrmlja Harryju i Hermioni: "Pokušava nas namamiti da pitamo o kakvom je događaju riječ sve otkako se zaposlio. Vjerojatno je u pitanju izložba kotlića s debelim dnom."

Za središnjim dijelom stola, gospođa Weasley raspravljala je s Billom problem njegove naušnice, koju je, po svemu sudeći, nosio tek odnedavno.

"... i to još s tim groznim, velikim očnjakom, mislim stvarno, Bili, pa što su ti rekli u banci?"

"Mama, u banci se svima živo fućka za moje odijevanje sve dok im donosim gomile zlata", strpljivo joj objasni Bili.

"A i kosa ti izgleda sve šašavije, dušo", nastavi gospođa Weasley, raznježeno vrteći čarobni štapić u prstima. "Kad bi mi samo dopustio da te malo podšišam..."

"Meni se baš sviđa", reče Ginny, koja je sjedila do Billa. "Mama, ti si tako staromodna. Uostalom, profesor Dumbledore ima daleko dužu kosu..."

Odmah do gospođe Weasley sjedili su Fred, George i Charlie, živo raspravljajući o Svjetskom prvenstvu.

"Sigurno će pobijediti Irci", reče Charlie nerazgovijetno, ustima punim krumpira. "U polufinalu su savnili Peru sa zemljom."

"Ali Bugarska ima Viktora Kruma", reče Fred.

"Krum je jedan dobar igrač, a Irska ih ima sedam", odreže Charlie. "Istina, volio bih da se Engleska uspjela plasirati. Stvarno smo se osramotili."

"Što se dogodilo?" upita Harry radoznalo. Kad god je morao čamiti u Kalininu prilazu, bio je posve izoliran od čarobnjačkog svijeta, što mu je posebno teško padalo u ovakvim prigodama. Harry je strastveno volio metloboj. Još od prve godine u Hogvvarstu bio je tragač u gryffindorskom metlobojskom timu, a posjedovao je i Vatreanu munju, jednu od najboljih trkaćih metli na svijetu.

"Izgubili smo od Transilvanije, s tristo devedeset prema deset", sumorno mu odvrati Charlie. "To je nešto strašno kako su igrali. Wales je izgubio od Ugande, a Luksemburg je masakrirao Škotsku."

Gospodin Weasley čarolijom dozove svijeće kako bi prije deserta (domaći sladoled od jagoda) osvjetlio" sve mračniji vrt. Kad su bili gotovi, stol su već nisko nadlijetali noćni leptiri, a topli zrak mirisao je na travu i cvjetove kozje krvi koja je rasla u blizini. Promatrajući nekoliko gnoma kako uz ushićeno hihotanje s Krivonjom za petama hitaju kroz grmove ruža, Harry se prepustio osjećaju predivne sitosti i sklada sa svijetom oko sebe.

Ron pažljivo promotri stol, da bude siguran kako su ostali članovi obitelji zaokupljeni razgovorom, a zatim vrlo tiho upita Harryja: "Onda -je li ti se Sirius što javljao?"

Hermiona se osvrne prema njima, pomno slušajući.

"Da," odgovori Harry tiho, "dvaput. Zvuči mi dobro. Pisao sam mu prekjučer. Možda mi odgovori dok sam ovdje."

Odjednom se prisjeti razloga koji ga je nagnao da piše Siriusu, pa umalo ispriča Ronu i Hermioni da ga je opet zabolio ožiljak, i o snu koji ga je probudio... ali doista ih u ovom trenutku nije želio zabrinjavati, ne sada, kada se i sam osjećao tako sretan i smiren.

"Ma pogledajte vi koliko je sati", iznenada će gospođa Weasley, gledajući na svoj ručni sat. "Stvarno biste trebali u krevet, i to svi, jer vam slijedi ustajanje u čik zore ako kanite stići na prvenstvo. Harry, ukoliko mi ostaviš popis stvari za školu, sutra ću ti u Zakutnoj ulici kupiti sve što trebaš. Ionako ću kupovati za sve. Poslije Svjetskog prvenstva možda više nećeš imati vremena, prošli put je utakmica trajala pet dana."

"Oho - da bar tako bude i ovaj put!" oduševljeno reče Harry.

"E pa ja se nadam da neće", nadoda Percy pobožnim tonom. "Prolaze me srsi kad pomislim na što bi mi ličio pretinac za novopristiglu poštu da propustim pet dana na poslu."

"Pa da, netko bi ti mogao opet u pretinac uvaliti zmajski izmet, je li, Perce?" upita Fred.

"To je bio uzorak gnojiva iz Norveške!" odvrati mu Percy, dok ga je oblijevalo rumenilo.

"Nije to bilo ništa osobno!"

"I te kako je bilo osobno", došapne Fred Harryju dok su ustajali od stola. "Mi smo ga poslali."

Putoključ

Harry je imao dojam daje tek legao na počinak u Ronovoj sobi, kadli osjeti kako ga gospođa Weasley drma ne bi li ga razbudila.

"Vrijeme je za polazak, Harry dušo", šapnula je i otišla do Rona.

Harry napipa naočale, stavi ih na nos i sjedne u krevetu. Vani se još nije razdanilo. Ron je na majčino buđenje odgovorio nerazgovijetnim mrmljanjem. Harry u podnožju svog madraca ugleda kako iz hrpe isprevrtanih pokrivača niču dvije velike, raskuštrane figure.

"Z'r već?" ošamućeno upita Fred.

Odjenuli su se u tišini, prepospani za razgovor, a potom su se, uz zijevanje i rastezanje, uputili u kuhinju.

Gospođa Weasley miješala je kašu u velikom loncu na štednjaku, dok je gospodin

Weasley sjedio za stolom, pregledavajući snop velikih ulaznica od pergamenta. Na ulazak dječaka spremno je podigao pogled i raskrilio ruke da bolje razgledaju njegovu odjeću. Nosio je nešto što je izgledalo kao pulover za golf i vrlo stare traperice. Kako su mu bile malo prevelike, podvezao ih je debelim kožnim remenom.

"Što kažete?" upita ih zabrinuto. "Moramo ići prerušeni... nalikujem li na bezjaka, Harry?"

"Da," odvrati Harry, smiješeći se, "uspjelo vam je."

"Gdje su Bili i Charlie i Per-Per-Percy?" upita George, bezuspješno prigušujući žestok napad zijevanja.

"Pa, oni će se aparatirati, ne?" reče gospođa Weasley, prenoseći veliki lonac do stola i kutlačom dijeleći zobenu kašu u zdjelice. "Zato mogu malo duže spavati."

Harry je znao da je aparaciju vrlo teško izvesti; tim postupkom osoba bi iščeznula s jednog mjesta i gotovo trenutno se pojavila negdje drugdje.

"Znači, još su u krevetu?" gundao je Fred, privlačeći zdjelicu sa zobenom kašom. "Zašto se i mi ne smijemo aparatirati?"

"Jer niste punoljetni i niste položili ispit", otrese se gospođa Weasley. "Dobro, gdje su te cure?"

Užurbano je napustila kuhinju, da bi se uskoro začulo kako se uspinje stepenicama.

"Za aparaciju treba polagati ispit?" upita Harry.

"O, da", odgovori gospodin Weasley, spremajući ulaznice na sigurno, u stražnji džep svojih traperica. "Odjel za magični promet neki je dan morao oglobiti dvojicu koji su se aparatirali bez dozvole. Aparacija nije nimalo jednostavna, a kad se nepravilno izvede, može dovesti do gadnih komplikacija. Taj dvojac koji sam spomenuo se raspolio."

Svi se za stolom stresosše, osim Harryja.

"Ovaj... raspolio?" upita Harry.

"Polovicu tijela ostavili su na mjestu polaska", objasni gospodin Weasley koji je upravo na svoju kašu žlicom nanosio pozamašne količine slatkog sirupa. "Pa su zato, dakako, zaglavili. Nisu se mogli maknuti ni tamo ni amo. Morali su čekati da ih izvuče Odred za ispravljanje čarobnjačkih nezgoda. Mogu vam reći da smo se dobro namučili s papirologijom, jer su neki bezjaci primijetili dijelove tijela koje su ostavili za sobom..."

Harryju se pred očima iznenada pojavi vizija para nogu i jedne očne jabučice kako napušteno leže na pločniku Kalinina prilaza.

"Je li s njima sve bilo u redu?" upita zapanjeno.

"Ma da", odvrati gospodin Weasley kao da se to samo po sebi razumije. "Ali morali su platiti visoku kaznu, pa sumnjam da će opet pokušati nešto slično. S aparacijom nema šale. Izbjegavaju je čak i mnogi odrasli čarobnjaci. Draže su im metle - sporije su, ali i sigurnije."

"Ali Bili, Charlie i Percy znaju kako se to radi?" "Charlie je na ispit izlazio dvaput", smijuljio se Fred. "Prvi put je pao. Aparatirao se pet milja južnije nego što je planirao, ravno na glavu neke sirote stare dušice koja je baš bila u kupovini, sjećate se?"

"Pa što onda, drugi put je prošao", odbrusi gospođa Weasley, koja je umarširala u kuhinju dok su se svi smijuljili.

"Percy je položio tek prije dva tjedna", nadoveže se George. "Ondoda se svako jutro aparatira u prizemlje, samo da pokaže kako on to zna."

U hodniku se začuše koraci, i Hermiona u društvu s Ginny stupi u kuhinju. Obje su izgledale bljedunjavo i sneno.

"Zašto moramo ustati ovako rano?" upita Ginny, trljajući oči i sjedajući za stol.

"Morat ćemo malo pješačiti", odgovori gospodin Weasley.

"Pješačiti?" ponovi Harry. "Pa zar ćemo na Svjetsko prvenstvo pješice?"

"Ne, ne, to bi bilo predaleko", odvratila mu gospođa Weasley uz smiješak. "Pješačit ćemo samo jedan mali dio puta. Stvar je u tome što je teško okupiti velik broj čarobnjaka na jednom mjestu bez privlačenja bezjačke pažnje. Moramo biti oprezni kod putovanja čak i u najpovoljnijim prilikama; a kamoli kada je riječ o tako važnoj prigodi kao što je Svjetsko prvenstvo u metloboju..."

"George!" oštro će gospođa Weasley. Svi se lećnuše.

"Što je?" upita je George nedužnim glasom koji nije zavarao nikoga.

"Što ti je to u džepu?"

"Ništa!"

"Ne laži mi!"

Gospođa Weasley uperi čarobni štapić prema Georgeovu džepu i reče: "Acciof"

Iz džepa munjevito izleti nekoliko malih, šarenih predmeta; pokušao ih je uhvatiti, ali bez uspjeha. Predmeti pojuriše ravno u ispruženu ruku gospođe Weasley.

"Rekli smo vam da ih uništite!" bijesno će gospođa Weasley. U ruci je očito držala još karamela jezikoduljica. "Rekli smo vam da ih sve bacite! Ispraznite džepove, idemo, obojica!"

Prizor nije bio nimalo ugodan; blizanci su očito pokušali iz kuće prokrijumčariti maksimalnu količinu karamela, pa ih je gospođa Weasley uspjela sve prikupiti tek primjenom čarolije za prizivanje.

"Accio! Acciof Acciof" vikala je, a karamele su izlijetale iz najnevjerovatnijih mjesta, uključujući i podstavu Georgeove jakne te podvrnute nogavice Fredovih traperica.

"Šest mjeseci nam je trebalo da ih usavršimo!" urlao je Fred na majku dok je ona bacala karamele.

"Baš ste našli krasan način da utučete šest mjeseci!" vrištala je ona. "Nije ni čudo što niste položili više ČAS-ova!"

Sve u svemu, oprostaj nije protekao u pretjerano prijateljskom duhu. Gospođa Weasley nastavila je sijevati pogledom i dok je ljubila obraz gospodina Weasleyja, ali to nije bilo ništa u usporedbi s blizancima, koji su natovarili ruksake na leđa i izašli iz kuće ne obrativši joj se ni jednom jedinom riječju.

"Pa, lijepo se provedite," reče gospođa Weasley, "i pristojno se ponašajte," dovikne ona za blizancima dok su se udaljavali. Nisu se osvrnuli niti joj odgovorili. "Billa, Charlieja i Percvja poslat ću ti negdje oko podneva", reče gospođa Weasley gospodinu Weasleyju. On, Harry, Ron, Hermiona i Ginny kroz mračno dvorište krenuše za Fredom i Georgeom. Zrak je bio hladan, a na nebu se još vidio mjesec. Samo je mutna, zelenkasta boja duž horizonta s njihove desne strane nagovještavala skori dolazak zore. Harry počne razmišljati o tisućama čarobnjaka koji su hitali prema Svjetskom prvenstvu u metloboju, pa i sam ubrza korak da sustigne gospodina Weasleyja.

"Kako onda svi uopće stignu tamo a da ih bezjaci ne primijete?" zanimalo je Harryja.

"To nam je bio velik organizacijski problem", uzdahne gospodin Weasley. "Nevolja je u tome što na Svjetsko prvenstvo obično dođe otprilike stotinu tisuća čarobnjaka, a mi, jasno, nemamo čarobno područje na koje bismo ih sve smjestili. Postoje mjesta u koja bezjaci ne mogu prodrijeti, ali zamisli samo kako bi bilo da pokušamo strpati stotinu tisuća čarobnjaka u Zakutnu ulicu ili na peron devet i tri četvrt. Na kraju smo pronašli

jednu lijepu napuštenu vrištinu i zaštitili je svim mogućim protubezjačkim mjerama. Cijelo Ministarstvo već mjesecima radi na tome. Prvo smo, dakako, morali načiniti raspored dolazaka. Oni s jeftinijim ulaznicama morali su doći dva tjedna prije početka prvenstva. Stanovit broj čarobnjaka poslužiti će se bezjačkim prometima, ali ne smije ih biti previše, da ne izazovu zastoje njihovih autobusa i tramvaja - nemoj zaboraviti da će ovamo doći čarobnjaci sa svih strana svijeta. Naravno, neki će se aparatirati, ali za takve moramo postaviti zaštićene točke dolaska, na sigurnoj udaljenosti od bezjaka. Mislim da se za dolaske aparacijom koristi jedna zgodna šuma. Za one koji se ne žele ili ne mogu aparatirati, koristimo putoključeve. Riječ je o predmetima kojima se čarobnjaci transportiraju s jednog mjesta na drugo u unaprijed dogovoreno vrijeme. Ukaže li se potreba, tako možemo prebaciti čitave skupine. Postavili smo dvjesto putoključeva na strateška mjesta širom Britanije, a najbliži nama nalazi se na vrhu brijega Stoatshead, kamo upravo idemo."

Gospodin Weasley uperi prstom ispred njih, prema velikoj crnoj masi što se nadvijala iznad sela Ottery St Catchpole.

"A kakvi su to predmeti?" znatiželjno upita Harry.

"Kao putoključ može poslužiti bilo što", odvrati gospodin Weasley. "Jasno, trebalo bi upotrijebiti neupadljive predmete, kako ih bezjaci ne bi uzimali ili se igrali njima... stvari koje će njima izgledati poput smeća..."

Klipsali su duž mračnog, vlažnog puteljka koji je vodio prema selu. Tišinu je narušavalo tek odjekivanje njihovih koraka. Dok su prolazili selom, nebo je polako poprimalo svjetliju boju, od crne poput tinte prema tamnoplavoj. Harryju su promrzle i ruke i noge. Gospodin Weasley neprestano je pogledavao na sat.

Kada su počeli s usponom na brijeg Stoatshead, nije im preostalo puno daha za razgovor. Povremeno bi posrnuli zbog kakve skrivene zečje rupe ili bi se poskliznuli na gustim crnini busenima trave. Harryja je svaki udah probadao kroz prsa. Već je počeo osjećati i grčeve u nogama, no uto mu stopala napokon osjeteše ravno tlo.

"Uf, soptao je gospodin Weasley, skidajući naočale i brišući ih o pullover. "Pa, bili smo prilično brzi... imamo još deset minuta..."

Hermiona je posljednja stigla do vrha, rukom se grčevito držeći za slabine.

"Sad još samo moramo pronaći putoključ", reče gospodin Weasley, vraćajući naočale na nos i škiljeći u tlo. "Neće biti velik... hajde..."

Raštrkali su se i počeli tražiti. Potraga je trajala svega nekoliko minuta kad je tišinu proparao uzvik.

"Ovamo, Arthure! Ovamo, sinko, kod nas je!"

Na drugoj strani vrha, nasuprot zvjezdanom nebu, ocrtavala su se dva visoka obrisa.

"Arnos!" usklikne gospodin Weasley. Smiješeći se, zagrabi dugim koracima prema muškarcu koji ga je dozivao. Ostali su ga slijedili.

Gospodin Weasley rukovao se s rumenim čarobnjakom četkaste smeđe brade koji je u drugoj ruci držao staru čizmu pljesniva izgleda.

"Društvo, ovo je Amos Diggory", reče gospodin Weasley. "Radi u Odjelu za regulaciju i kontrolu magičnih stvorenja. A vjerujem da već poznajete njegova sina, Cedrica?"

Cedric Diggory bijaše izrazito pristao mladić od otprilike sedamnaest godina. Bio je kapetan i tragač metlobojske ekipe doma Hufflepuff u Hogwartsu.

"Bok", reče Cedric, sve ih obuhvaćajući pogledom.

Svi rekoše "bok" osim Freda i Georgea, koji su samo kimnuli glavama. Njih dvojica

nikad nisu u potpunosti oprostili Cedricu što je porazio njihovu, grvffindorsku ekipu u prvoj metlobojskoj utakmici prošle godine.

"Jeste li se nahodali, Arthure?" upita Cedricov otac.

"Pa nije bilo tako strašno," odvrati gospodin Weasley. "Mi živimo odmah tamo na drugoj strani sela, A vi?"

"Mi smo morali ustati u dva, zar ne, Ced? Mogu ti reći da ću biti sretan kad položi aparacijski ispit. Ali... neću se žaliti... ipak je to Svjetsko prvenstvo u metloboju, ne bih ga propustio ni za vreću galeona - koliko sam otprilike i platio za ulaznice. Premda mi se čini da sam ja još dobro prošao..." Amos Diggory se dobroćudno zagleda u tri Weasleyjeva sina, Harryja, Hermionu i Ginny. "Jesu li svi tvoji, Arthure?"

"O, ne, samo ovi crvenokosi", reče gospodin Weasley, pokazujući na svoju djecu. "Ovo je Hermiona, Ronova prijateljica - i Harry, isto Ronov prijatelj..."

"Merlinove mi brade", reče Amos Diggory, razrogačivši oči. "Harry?HarryPotter?"

"Ovaj... da", potvrdi Harry.

Harry se već bio navikao da ga ljudi radoznalo odmjeravaju pri upoznavanju. Privikao se on i na način kojim su njegovi pogledi trenutačno letjeli prema munjolikom ožiljku na njegovu čelu, no i dalje je zbog toga osjećao nelagodu.

"Jasno, Ced te je spominjao", reče Amos Diggory. "Sve nam je ispričao o tome kako je igrao protiv tebe prošle godine... a ja mu rekoh, rekoh... Ced, koja li će to biti priča za tvoje unuke... da si pobijedio Harttja Pottera!"

Harry stvarno nije znao što bi mu na to odgovorio, pa je naprosto šutio. Fred i George opet su se namrgodili. Cedric je djelovao kao da mu je pomalo neugodno.

"Harry je pao s metle, tata", promrmlja on. "Rekao sam ti... bio je to nesretan slučaj..."

"Dobro, ali zato ti nisi, zar ne?" srdačno je zagrmio Amos, pljeskajući sina po leđima.

"Naš je Ced uvijek skroman, uvijek gospodin... ali pobijedio je bolji, ma siguran sam da bi to i Harry rekao, zar ne? Jedan pljusne s metle, drugi ostane na njoj - pa ne trebaš biti genij da vidiš koji je bolji letač!"

"Sigurno je već došlo vrijeme", brzo se ubaci gospodin Weasley, izvlačeći opet sat. "Čekamo li još koga, Amose?"

"Ne, Lovegoodovi su tamo već tjedan dana, a Fawcettovi nisu mogli nabaviti ulaznice", odgovori gospodin Diggory. "Ima li u ovom kraju još naših?"

"Koliko je meni poznato, nema", reče gospodin Weasley. "Da, za minutu će... bolje da se pripremimo..."

Okrene se Harryju i Hermioni. "Morate samo dotaknuti putoključ i to je sve, dovoljan je jedan prst..."

Zbog pretrpanih naprtnjača, njih devetero jedva se uspjelo nagurati oko stare čizme koju je u ispruženoj ruci držao Amos Diggory.

Stajali su tako u zbijenom krugu dok je preko vrha brda puhao leden povjetarac. Nitko nije govorio. Harry najednom pomisli kako bi sve ovo izgledalo vrlo čudno nekom slučajno naišlom bezjaku... devetero ljudi, od toga samo dva odrasla muškarca, u polutami grčevito drže musavu staru čizmu i nešto iščekuju...

"Tri..." mrmrljao je gospodin Weasley, jednim okom još motreći na sat, "dva... jedan..."

Zbilo se to u hipu: Harryju se učinilo kao da je netko naglo i nezaustavljivo naprijed povukao nekakvu kuku smještenu tik iza njegova pupka. Stopala mu napustiše tlo; lijevo i desno od sebe osjećao

je prisutnost Rona i Hermione, čija su se ramena sudarala s njegovima. Munjevito su

jurili naprijed, praćeni zavijanjem vjetra i ludim vrtloženjem boja; njegov je kažiprst bio zakvačen za čizmu i činilo se kao da ga čizma magnetskom silom povlači dalje, a potom...

Stopala mu se zariše u zemlju. Ron se teturavo sudari s njim i Harry se prevrne. Putoključ uz potmulu zvuk tresne na tlo pored njegove glave.

Harry podigne pogled. Gospodin Weasley, gospodin Diggory i Cedric još su bili na nogama, iako su izgledali kao da ih je temeljito propuhao vjetar; svi ostali ležali su na tlu. "U pet sati i sedam minuta, iz smjera brijega Stoatshead", objavi nečiji glas.

Bagman i Crouch

Harry se odmakne od Rona i ustane. Njihovo odredište izgledalo je kao napušteni predio vrištine zaogrnut maglom. Pred njima stajahu nekoliko umornih i mrzovoljnih čarobnjaka, od kojih je jedan držao u ruci velik zlatni sat, a drugi debeo svitak pergamenta i pero za pisanje. Obojica su bili odjeveni kao bezjaci, premda krajnje nevješto; čarobnjak sa satom nosio je odijelo od tvida s ribarskim gumenim čizmama što su mu sezale do bedara; njegov je pak kolega obukao kilt i pončo.

"Jutro, Basile", reče gospodin Weasley, podižući čizmu i predajući je čarobnjaku u kiltu. Ovaj je ubaci u veliku kutiju punu rabljenih putoključeva što je stajala pored njega; Harry primijeti stare novine, praznu limenku nekog pića i probušenu nogometnu loptu.

"Zdravo, Arthure", odvrati Basil klonulim glasom. "Nisi na dužnosti, je li? Nekima je baš dobro u životu... cijelu noć smo tu... bolje da se maknete, u pet i petnaest nam stiže velika skupina iz Schwarzwalda. Čekaj, da nađem gdje je vaše logorište... Weasley... Weasley..." Pregledavao je pergament s popisom. "Otprilike četvrt milje odavde ako idete pješice, prvo polje na koje ćete naići. Za tu lokaciju zadužen je gospodin Roberts. Diggory... drugo polje... potražite gospodina Pavnea."

"Hvala, Basile" reče gospodin Weasley i ostalima rukom dade znak da ga slijede.

Otputili su se preko puste vrištine. Zbog izmaglice jedva da su išta vidjeli. Nakon dvadesetak minuta, pred njima izroni kamena kućica. Stajala je tik do ulaznih vrata kampa. Iza njih, Harry nazre sablasna obličja stotina i stotina šatora načičkanih duž obronka velikog polja koje se blago uzdizalo prema tamnoj šumi, jasno vidljivoj na horizontu. Oprostiše se s Diggoryjevima i priđoše vratima kućice.

Na pragu je stajao muškarac i promatrao šatore. Harryju je na prvi pogled bilo jasno da je to jedini pravi bezjak u krugu od nekoliko nektara. Čim je začuo njihove korake, okrene se da ih pogleda.

"Jutro!" vedro će gospodin Weasley.

"Jutro", odvrati bezjak.

"Jeste li vi možda gospodin Roberts?"

"Bome jesam", reče gospodin Roberts. "A vi ste?"

"Weasley... dva šatora, rezervirali smo prije dva dana?"

"Jest", reče gospodin Roberts, pregledavajući popis priboden na vrata. "Vaš je prostor tamo kod šume. Samo jednu noć?"

"Tako je", potvrdi gospodin Weasley.

"Znači, plaćate odmah?" upita gospodin Roberts.

"Ah... da... svakako..." reče gospodin Weasley. Malko se udaljio od kućice i mahnuo Harryju da mu se pridruži. "Pomozi mi, Harry", promrmlja, izvlačeći iz džepa snop bezjačkog novca i odvajajući novčanice. "Ova je... ova je... desetka? Aha, sad vidim mali broj na njoj... a ovo je petica?"

"Dvadesetica", ispravi ga Harry ispod glasa, neugodno svjestan da gospodin Roberts nastoji uhvatiti svaku njihovu riječ.

"Aha, zbilja jest... stvarno ne znam, svi ti sitni komadići papira..."

"Vi ste stranci?" upita gospodin Roberts kada se gospodin Weasley vratio s ispravnim novčanicama.

"Stranci?" zbunjeno ponovi gospodin Weasley.

"Niste prvi koji se ne snalazi s novcima", reče gospodin Roberts, pomno proučavajući gospodina Weasleyja. "Prije deset minuta dvojica su mi pokušala platiti zlatnim kovanicama, samo malo manjima od kotača."

"Ma nemojte?" nervozno će gospodin Weasley.

Gospodin Roberts je kopao po limenci u potrazi za sitnišem.

"Nikad prije nisam imao ovakvu gužvu", progovori iznenada, opet pogledavajući prema polju u izmaglici. "Na stotine rezervacija. Ljudi se obično posebno ne najavljuju..."

"Maje li?" reče gospodin Weasley, pružajući ruku da uzme svoj sitniš. No gospodin Roberts nije se obazirao na to.

"Jest", zamišljeno će on. "Ljudi sa svih strana. Masa stranaca. I ne samo stranaca, nego i čudaka, znate? Jedan tip šetkara ovuda u kiltu i ponču."

"Pa zar to nije u redu?" zabrinuto ga upita gospodin Weasley.

"Kao nekakav... ne znam... skup il' tako nešto", nastavljao je gospodin Roberts. "Kao da se svi poznaju. Kao neka velika zabava."

U taj mah pred ulaznim vratima gospodina Roberts sa stvori se čarobnjak u pumpericama.

"Obliviate!" reče odrješito, uperivši čarobni štapić u gospodina Roberts sa.

Oči gospodina Roberts sa najednom su gledale ukriž, obrve su mu se spustile, a lice je poprimilo izraz sanjarske bezbrižnosti. Harry prepozna sve simptome čovjeka kojem su upravo preinačili pamćenje.

"Tu vam je plan kampa", staloženo će gospodin Roberts gospodinu Weasleyju. "Izvolite vaš sitniš."

"Hvala lijepa", odvrati gospodin Weasley.

Čarobnjak u pumpericama otpratio ih je do ulaza u kamp. Djelovao je iscrpljeno; bradu su mu zatamnile neizbrijane dlake, dok je pod očima imao zagasitoljubičaste podočnjake. Kad su malo odmakli od gospodina Roberts sa, promrmljao je gospodinu Weasleyju: "Ovaj nam pravi velike probleme. Moramo mu brisati pamćenje deset puta dnevno da bi bio sretan. A Ludo Bagman nam nimalo ne pomaže. Samo basrlja uokolo i na sav glas klepeće o maljcima i balunima, fućka se njemu za protubezjačku zaštitu. Oh, kako ću biti sretan kad ovo završi. Vidimo se kasnije, Arthure."

Dezapatirao se.

"Mislila sam da je gospodin Bagman predstojnik Odjela za čarobne igre i sportove", reče Ginny s iznenađenim izrazom lica. "Pa on bi valjda trebao znati da ne smije spominjati maljce pred bezjacima, zar ne?"

"Trebao bi," odvrati joj gospodin Weasley, smješkajući se i vodeći ih kroz vratnice u unutrašnjost kampa, "ali Ludo je oduvijek pomalo... no da... nemaran kad je u pitanju sigurnost. No ne biste mogli poželjeti nadahnutijeg predstojnika Odjela za sport. On je i sam igrao metloboj za Englesku, znate. I bio je najbolji udarac kojeg su Ose iz Wimbournea ikad imale."

Klipsali su po maglom obavijenim poljem između dugih redova šatora. Većina je djelovala gotovo obično; njihovi su ih vlasnici očito pokušali dotjerati da nalikuju na

bezjačke šatore, ali dojam su narušili dodavanjem dimnjaka, vjetrokaza i zvona na potezanje. Tu i tamo iskrsnuo bi pokoji šator tako očite magične izrade da Harryja nije nimalo čudila sumnjičavost gospodina Robertsa. Otprilike na sredini polja kočila se ekstravagantna tvorevina od prugaste svile nalik na minijaturnu palaču, ispred čijeg ulaza stajahu privezani živi paunovi. Malo dalje prošli su pored trokatnog šatora s tornjićima; nedugo nakon njega, naiđoše na šator s vrtom i popratnim sadržajima poput kupke za ptice, sunčanog sata i fontane.

"Uvijek jedno te isto," smješкао se gospodin Weasley, "ne možemo odoljeti šepirenju kad se nađemo na okupu. Ah, evo nas, gledajte, ovdje smo mi."

Došli su do samog ruba šume, koja je počinjala na najvišem dijelu polja. Tu se nalazio prazan prostor, a mali znak zabijen u zemlju nosio je natpis: "Weezly".

"Nismo mogli poželjeti bolje mjesto!" sretno ustvrdi gospodin Weasley. "Igralište je točno s druge strane šume, znači, mi smo mu najbliži." Skinuo je naprtnjaču s ramena. "Dobro," reče uzbuđeno, "strogo uzevši, magija nije dopuštena, ne kad nas se ovoliko našlo na bezjačkom terenu. Šatore ćemo podizati ručno! Ne bi smjelo biti preteško... pa bezjaci to stalno rade... čuj, Harry, što ti misliš, odakle da počnemo?"

Harry nikad u životu nije bio na kampiranju; Durslevjevi ga nikad nisu vodili na odmor, nego su ga ostavljali kod gospođe Figg, starice iz susjedstva. Unatoč tome, on i Hermiona uspjeli su dokučiti kamo bi trebalo postaviti većinu stupova i klinova. Ushićeni gospodin Weasley malo se previše zanio kad je došlo vrijeme za upotrebu bata, pa im je više odmagao nego pomagao, no unatoč tome napokon uspješe podići dva otrcana šatora za po dvije osobe.

Svi su se malo udaljili od šatora da se dive svojem djelu. Nijedan promatrač ne bi ove šatore smatrao čarobnjačkima, mislio je Harry, ali problem je bio u tome što će ih, kad stignu Bili, Charlie i Percy, sveukupno biti desetero. Isto je, po svemu sudeći, uočila i Hermiona. Kad je gospodin Weasley pao na sve četiri i uvukao se u prvi šator, dobacila je Harryju upitan pogled.

"Bit će nam malo tijesno," dovikne im on, "ali mislim da ćemo nekako stati. Uđite i pogledajte."

Harry se sagnuo, zavukao ispod šatorskog preklopa i odmah potom zinuo od čuda. Nije ušao u šator, nego u starinski trosobni stan, s kupaonicom i kuhinjom. Čudnom igrom slučaja, ovaj stan je bio namješten gotovo identično kao i stan gospođe Figg; preko stolica u različitim stilovima bijahu prebačeni vezeni tabletići, a osjećao se i jak vonj po mačkama.

"Pa dobro, ionako nećemo ovdje dugo ostati", reče gospodin Weasley, brišući ćelavi dio tjemena džepnom maramicom i piljeći u četiri ležaja na kat u spavaćoj sobi. "Posudio sam ga od Perkinsa s posla. On kampira sve rjeđe, jadničak, jer pati od lumbaga."

Uze prašnjav čajnik i zaviri u nj. "Treat će nam vode."

"Na planu koji nam je dao onaj bezjak označena je pumpa", reče Ron koji je u šator ušao nakon Harryja, djelujući kao da ga se nevjerojatne unutarnje proporcije šatora uopće nisu dojmile. "Nalazi se na drugoj strani polja."

"Onda biste ti, Harry i Hermiona mogli otići po vodu," gospodin Weasley pružio mu je čajnik i nekoliko lonaca s ručkama, "a mi ćemo prikupiti drva za potpalu."

"Ali imamo pećnicu," Ron će, "zašto ne bismo naprosto...?"

"Rone, protubezjačka zaštita!" odvrati gospodin Weasley. Lice mu je blistalo od sretnog iščekivanja. "Kada pravi bezjaci kampiraju, kuhaju na vatri ispred šatora, vidio sam ih!"

Nakon brzog obilaska ženskog šatora, malo manjeg od muškog, ali i bez dodatka mirisa po mačkama, Harry, Ron i Hermiona zapušte se kroz kamp s čajnikom i loncima.

U međuvremenu je izašlo sunce, a izmaglica se podigla. Šatori su se prostirali kud god je sezao pogled. Polako su šetali kroz redove šatora, željno motreći sve oko sebe. Harry je tek sad polako počeo shvaćati koliko zapravo na svijetu mora biti vještica i čarobnjaka; nikada prije nije previše razmišljao o onima koji žive u drugim zemljama.

Počeli su se buditi i drugi kampisti. Prve su poustajale obitelji s malom djecom. Harry nikad prije nije vidio tako malene vještice i čarobnjake. Ispred velikog šatora u obliku piramide sjedio je majušan dječčić koji nije mogao imati više od dvije godine. U ruci je držao čarobni štapić kojim je razdragano gurkao puža golaća u travi, dok je ovaj polako narastao do veličine salame. Kad su došli u istu ravan s dječčićem, iz šatora užurbano izađe njegova majka.

"Koliko sam ti puta rekla, Kevine? Ne smiješ... dirati... tatin... čarobni štapić... bljak!"

Nagazila je na divovskog golaća, pa se rasprsnuo. Njezini prijekori razlijegali su se mirnim zrakom, miješajući se s povcima dječčića: "Sredila si golaća! Sredila si golaća!" Nešto dalje ugledaše dvije male vještice, neznatno starije od Kevina, kako jašu na dječjim metlama koje su se podizale taman toliko visoko da nožni prstići djevojčica mogu kliziti po rosnoj travi. Njih je spazio i čarobnjak iz Ministarstva; hitajući pored Harryja, Rona i Hermione, izbezumljeno je mrmljao: "Usred bijela dana! A roditelji nek' se izležavaju..."

Tu i tamo iz šatora su se pomaljali odrasli vještice i čarobnjaci, započinjući s pripremanjima za doručak. Neki su, kradomice se ogledavajući, vatru ipak upalili čarobnim štapićima. Drugi su pak sumnjičavo palili šibice, djelujući kao da ne mogu vjerovati u učinkovitost takvog pristupa. Tri afrička čarobnjaka u dugim bijelim pelerinama udubili su se u ozbiljan razgovor, no istovremeno su na jarkoljubičastoj vatri pekli zeca. Skupina sredovječnih američkih vještica bezbrižno je čavrljala pod sjenom svjetlucavog transparenta rastegnutog između njihovih šatora, na kojem je pisalo: Vještici institut iz Salema. Harry je iz šatora pored kojih su prolazili hvatao odsječke razgovora na nepoznatim mu jezicima. Iako nije razumio ni jednu jedinu riječ, ton svakog glasa odavao je uzbuđenje.

"Ovaj... varaju li me oči ili je sve pozelenjelo?" upita Ron.

Nisu ga prevarile. Zašli su među šatore pokrivenne takvim količinama djeteline da se činilo kako su iz zemlje iznikli nekakvi mali humci neobičnog oblika. U svim šatorima s otvorenim ulazom opažala su se nasmijana lica. U taj mah začuše kako ih doziva netko iza njih.

"Harry! Ron! Hermiona!"

Bio je to Seamus Finnigan, njihov vršnjak u Grvffindorskom domu. I on je sjedio pred šatorom pokrivenim djetelinom, a društvo su mu pravili žena žućkasto-crvene kose, očito njegova majka, te Dean Thomas, još jedan grvffindorski kolega.

"Što kažete na dekoraciju?" upita Seamus, vragolasto se osmjehujući, kad su ga Harry, Ron i Hermiona došli pozdraviti. "Ministarstvo nije baš jako sretno."

"Ah, zašto uostalom ne bismo smjeli pokazati svoje boje?" preuzme gospođa Finnigan.

"Da samo vidite što su Bugari objesili na svoje šatore. Vi ćete, naravno, navijati za Irsku?" dometne ona, probadajući Harryja, Rona i Hermionu pogledom.

Kada su je uspjeli uvjeriti da će doista navijati za Irsku, produžili su dalje. Ron ipak pripomene: "Kao da bismo se usudili reći nešto drugo, onako sami među svima njima."

"Baš me zanima što su Bugari objesili na šatore", reče Hermiona.

"Hajdemo pogledati", predloži Harry, pokazujući prema velikoj skupini šatora dalje niz polje nad kojima se vijorila bugarska zastava u crvenoj, zelenoj i bijeloj boji.

Te šatore nisu prekrivali primjerci biljnog svijeta, već je na svaki bio pričvršćen isti poster, koji je prikazivao nekakvo krajnje mrzovoljno lice s debelim, crnim obrvama. Dakako, slika se kretala, ali „ cjelokupna radnja svodila se na treptanje i sijevanje pogledom.

"Krum", tiho izusti Ron. "Što?" upita Hermiona. „ "Krum!" ponovi Ron. "Viktor Krum, bugarski tragač!"

"Izgleda jako čangrizavo", primijeti Hermiona, prelazeći pogledom sve te silne Krumove koji su treptali i sijevali pogledima prema njima.

; "Jako čangrizavo?" Ron preokrene očima. "Koga briga za njegov izgled? On je nevjerojatan. Osim toga je i zbilja mlad. Ima samo osamnaest godina ili tako nekako. On je genij, čekajte samo da ga vidite večeras."

! Pred pumpom na kraju polja već je bio nastao omanji red. Harry, Ron i Hermiona stadoše na kraj reda, odmah iza dva muškarca koji su o nečemu uzrujano raspravljali. Prvi bijaše vrlo star čarobnjak odjeven u dugu, cvjetastu spavaćicu. Drugi je očito bio čarobnjak iz Ministarstva; u ispruženoj ruci držao je hlače na tanke pruge. Praktički je plakao od očaja.

"Archie, daj budi dobar i navuci ovo, ne možeš takav hodati
, okolo, bezjak na ulazu ionako je već sumnjičav..."

\\:

"Kupio sam je u bezjačkom dućanu", tvrdoglavo je ustrajao stari čarobnjak. "Bezjaci ih nose!"

"Bezjačke žene ih nose, ne i muškarci, muškarci nose ovo", odvrati čarobnjak iz Ministarstva, mašući prugastim hlačama.

"Neću to staviti na sebe", zgranuto je odbijao stari Archie. "Volim da mi oko tura čarlija povjetarac, hvala lijepa."

U tom je trenutku Hermionu uhvatio tako jak napad hihotanja da se morala maknuti iz reda, vraćajući se tek nakon što je Archie uzeo vodu i otišao.

Sporije nego prije, jer sada ih je usporavala voda, vraćali su se kroz kamp. Ponegdje bi ugledali još poznatih lica: druge učenike iz Hogwarta s njihovim obiteljima. Oliver Wood, bivši kapetan metlobojske ekipe Harryjeva doma, koji je nedavno završio školovanje u Hogwartsu, odvuкао je Harryja u šator svojih roditelja kako bi im ga predstavio. Usput mu je uzbuđeno rekao da je upravo pristupio metlobojskom klubu Puddlemere United kao rezervni igrač. Potom ih je pozdravio Ernie Macmillan, kolega s godine iz Hufflepuffa, da bi malo dalje sreli i Cho Chang, lijepu tragačicu iz metlobojske ekipe Ravenclawa. Pozdravila je Harryja mahanjem i osmijehom, a on se sav polio dok joj je odmahivao. Da stane na kraj Ronovu smijuljenju, Harry je užurbano pokazao na veliku skupinu tinejdžera koji su mu bili posve nepoznati.

"Što mislite, tko su oni?" upita on. "Nisu iz Hogwarta, zar ne?"

"Valjda su iz neke strane škole", odgovori Ron. "Znam da ih ima još, ali ne poznam nikoga tko ih pohađa. Bili se dopisivao s jednim dječakom koji je išao u školu u Brazilu... to je bilo jako davno... i htio je otići tamo u programu razmjene učenika, ali tata i mama to nisu mogli platiti. Njegov se brazilski prijatelj jako uvrijedio kad mu je javio da ne može ići, pa mu je poslao ukleti šešir od kojeg su se Billu smežurale uši."

Harry se nasmijao, ali zaprepaštenje zbog vijesti o postojanju drugih čarobnjačkih škola

zadržao je za sebe. Gledajući po kampu toliko predstavnika različitih nacionalnosti, sam se sebi činio glup što nikad prije nije pomislio da Hogvvars ne može biti jedina škola. Krajičkom okaje pogledao Hermionu. Ona nije djelovala ni najmanje iznenađeno. Nedvojbeno je na novost o drugim čarobnjačkim školama naišla u nekoj od svojih knjiga. "Nije vas bilo čitavu vječnost", predbaci im George kada su se napokon vratili do šatora Weasleyjevih.

"Sreli smo par poznanika", objasni Ron, odlažući vodu na zemlju. "Zar još niste upalili vatru?"

"Tata se igra šibicama", reče Fred.

Pokušaji gospodina Weasleyja da zapali vatru bili su totalna katastrofa. Nije se moglo reći da se nije trudio. Tlo oko njega bilo je pokriveno slomljenim šibicama, pri čemu je on izgledao kao da se ludo zabavlja.

"Hopa!" klikne on. Uspio je zapaliti šibicu, no to ga je tako iznenadilo da ju je smjesta ispustio.

"Dođite ovamo, gospodine Weasley", nježno mu se obrati Hermiona. Uze mu kutiju iz ruku i poče pokazivati pravilan postupak.

Napokon su zapalili vatru. Sad je još trebalo pričekati bar sat vremena kako bi se vatra razgorjela dovoljno za pripremu objeda. No zato su čekanje mogli prekratiti promatranjem raznih zanimljivosti. Njihov šator bio je podignut tik do glavne staze prema metlobojskom igralištu. Tim su putem bez prestanka hitali brojni djelatnici Ministarstva i usput srdačno pozdravljali gospodina Weasleyja. On je i komentirao sve prolaske, uglavnom zbog Harryja i Hermione; njegovoj su djeci teme iz Ministarstva bile odveć poznate da bi pokazivali pretjeran interes.

"To je bio Cuthbert Mockridge, predstojnik Ureda za vezu s goblinima... eno Gilberta Wimplea, on je u Povjerenstvu za eksperimentalne čarolije, ima već dosta dugo to rogovlje na glavi... Zdravo, Arnie... Arnold Peasegood, on je oblivijator - član Odreda za ispravljanje čarobnjačkih nezgoda, razumijete... a ono su Bode i Croaker... oni su vam neizrecivci..."

"Oni su što?"

"Iz Odjela za tajne djelatnosti, sve strogo povjerljivo, nitko ne zna čime se bave..."

Vatra se napokon razgorjela i upravo su počeli peći jaja i kobasice kadli iz šume išetaše Bili, Charlie i Percy.

"Baš smo se aparatirali, tata", glasno reče Percy. "O, odlično, ručak!"

Već su bili napola slistili svoje porcije jaja i kobasica kada je gospodin Weasley skočio na noge, mašući i smiješeći se muškarcu koji je koračao prema njima. "Aha!" reče on. "Zvijezda dana! Ludo!"

Ludo Bagman bio je daleko najuočljivija osoba koju je Harry do tada vidio, uključujući i starog Archieja u cvjetastoj spavaćici. Nosio je dugu metlobojsku pelerinu sa širokim vodoravnim prugama u žutoj i crnoj boji. Preko prsa mu se protezala golema slika ose. Ostavljao je dojam snažne građe načete prvim znakovima starenja; pelerina je bila tijesno zategnuta preko velikog trbuha kojeg sigurno nije imao dok je aktivno igrao za englesku metlobojsku reprezentaciju. Nos mu je bio spljošten (vjerojatno ga je slomio kakav zalutali maljac, pomisli Harry), ali njegove okrugle plave oči, kratka plava kosa i rumena put davale su mu izgled pretjerano velika školarca.

"Hej vi tamo!" vedro im dovikne Bagman. Hodao je kao da su mu na stopala pričvršćene opruge. Bilo je očito da se nalazi u stanju posvemašnje ushićenosti.

"Arthure, stari moj," reče zapuhano kad je stigao do njihove logorske vatre, "kakav li je ovo samo dan, ha? Kakav dan! Zar smo mogli poželjeti ljepše vrijeme? Noć će biti bez oblaka... sve teče kao po loju... praktički nemam što raditi!"

Iza njega protrči grupica dežurnih čarobnjaka iscrpljena izgleda. Pokazivali su prema udaljenim znakovima nekakve magične vatre iz koje su šest metara uvis frecale ljubičaste iskrice.

Percy ispružene ruke pohita naprijed. To što nije odobravao način na koji Ludo Bagman vodi svoj odjel očito ga nije omelo u želji da ostavi dobar dojam.

"Aha, da," reče gospodin Weasley uz osmijeh, "ovo je moj sin Percy, baš je počeo raditi u Ministarstvu - ovo je Fred, ne, George, ispričavam se - ovo je Fred - Bill, Charlie, Ron - moja kći Ginny - i Ronovi prijatelji, Hermiona Granger i Harry Potter."

Bagmanovo iznenađenje pri spomenu Harryjeva imena bilo je jedva primjetno, ali oči su mu ipak poletjele prema ožiljku na Harryjevu čelu na već dobro poznat način.

"Društvo," nastavio je gospodin Weasley, "ovo je Ludo Bagman, znate tko je on, njemu možemo zahvaliti što smo dobili tako dobre ulaznice..."

Bagman se široko osmijehivao i odmahivao rukom kao da želi reći da to nije ništa.

"Jesi li za jednu okladicu na ishod utakmice, Arthure?" upita on željno, zveckajući, bar se tako činilo, velikom količinom zlatnika u džepovima žuto-crne pelerine. "Roddy Pontner se već kladio sa mnom da će Bugarska prva postići zgoditak - dao sam mu pristojnu prednost, posebno kad se uzme u obzir da godinama nisam vidio bolje lovce od irskih - mala Agatha Timms uložila je polovicu dionica svoje farme jegulja na to da će utakmica trajati tjedan dana."

"Oh... ma nek ti bude", pristane gospodin Weasley. "Da vidimo... jedan galeon na pobjedu Irske?"

"Jedan galeon?" Ludo Bagman djelovao je kao daje pomalo razočaran, ali brzo se sabrao.

"Fino, fino... je li još tko zainteresiran?"

"Malo su premladi za kockanje", odvrati gospodin Weasley. "Molly ne bi voljela..."

"Kladimo se u trideset sedam galeona, petnaest srpova i tri knuta", reče Fred, dok su on i George užurbano prikupljali sav svoj novac, "da će pobijediti Irska - ali da će zvrčku uhvatiti Viktor Krum. O, pri dodat ćemo i ovaj lažni čarobni štapić."

"Nećete valjda gospodinu Bagmanu pokazivati to smeće..." sikne Percy. Bagman kao da nije dijelio Percyjevo mišljenje; naprotiv, štapić je od Freda preuzeo uz izraz dječakog uzbuđenja, a kada je štapić glasno zakriještao i pretvorio se u gumenu kokoš, Bagman se gromoglasno nasmije.

"Odlično! Ovako uvjerljiv primjerak nisam vidio već godinama! Dat ću vam pet galeona za njega!"

Percy se skamenio u stavu zapanjena negodovanja.

"Dečki," ispod glasa je govorio gospodin Weasley, "ne želim da se kladite... to vam je sva ušteđevina... vaša majka..."

"Nemoj nam kvariti zabavu, Arthure!" grmio je Ludo Bagman, uzbuđeno zveckajući džepovima. "Dovoljno su stari da znaju što hoće! Kažete da će Irska pobijediti, ali da će Krum uhvatiti zvrčku? Nema šanse, dečki, nema šanse... za to ću vam dati dobru prednost... i dodat ćemo još pet galeona za ovaj smiješni štapić, je li..."

Gospodin Weasley je bespomoćno promatrao kako Ludo Bagman hitro izvlači notes i pero te zapisuje imena blizanaca.

"Živjeli", reče George, uze komad pergamenta koji mu je Bagman pružio i spremi ga u

prednji dio svoje pelerine.

Bagman se veselo okrene gospodinu Weasleyju. "Može malo čaja? Baš tražim Bartvja Croucha. Moj bugarski kolega pravi probleme, a ja ne razumijem ni jednu jedinu njegovu riječ. Barty će to srediti. On govori otprilike sto pedeset jezika."

"Gospodin Crouch?" ponovi Percy. Izraz užtogljenog negodovanja smjesta je nestao. Percy se sad praktički previjao od velikog uzbuđenja. "Govori ih preko dvjesto! Vodenjezik i globogoblinski i trolski..."

"Svatko može govoriti trolski," prezirno će Fred, "samo trebaš uperiti prstom i zaroktati." Percy dobaci Fredu krajnje otrovan pogled i stane revno ložiti vatru, ne bi li zakuhala voda u kotliću.

"Jesi li što čuo o Berthi Jorkins, Ludo?" upita gospodin Weasley dok se Bagman smještao na travu pored njih.

"Ni slovca", ležerno odvrati Bagman. "Već će se ona pojaviti. Jadna stara Bertha... pamćenje joj je kao šuplji kotlić, a sposobnost snalaženja u prostoru nepostojeća. Izgubila se, pazi što ti kažem. Tamo negdje u listopadu dolutat će u ured uvjerena kako je još uvijek srpanj."

"Ne misliš li da je možda ipak došlo vrijeme da nekoga pošaljemo u potragu za njom?" oprezno predloži gospodin Weasley dok je Percy Bagmanu pružao čaj.

"I Barty Crouch to stalno ponavlja," odvrati Bagman bezazleno šireći okrugle oči, "ali trenutno zbilja nemamo čovjeka viška. Oh -mi o vuku, a vuk na vrata! Barty!"

U taj mah pored njihove vatre aparatirao se čarobnjak po svemu suprotan Ludu Bagmanu, ispruženom na travi u staroj pelerini Osa. Barty Crouch bijaše ukočeni postariji muškarac uspravna držanja, odjeven u besprijevano elegantno odijelo i kravatu. Razdjeljak u njegovoj kratkoj sijedoj kosi bio je gotovo neprirodno ravan. Uski brk nalik na četkicu za zube doimao se kao da ga je podrezivao uz pomoć ravnala. Cipele mu bijahu ulaštene do visokog sjaja. Harry je odmah shvatio zašto je postao predmetom Percyjeva obožavanja. Percy je strastveno vjerovao u strogo pridržavanje pravila, a gospodin Crouch je tako temeljito poslušao pravilo o bezjačkom odijevanju da je slobodno mogao proći za bankovnog službenika. Harry je bio uvjeren da ovoga ne bi prozreo čak ni tetak Vernon.

"Privuci si malo trave i sjedni, Barry", vedro će Ludo, tapkajući tlo pored sebe.

"Ne, hvala, Ludo", odvrati Crouch. U njegovu glasu osjećala se oštrica nestrpljivosti.

"Svuda vas tražim. Bugari zahtijevaju da dodamo još dvanaest sjedala u svečanu ložu."

"O, znači to su htjeli?" reče Bagman. "A ja sam mislio da tip želi posuditi pincetu. Naglasak mu je malo jači."

"Gospodine Crouch!" prozbori Percy bez daha. Presavio se u nekakav polunaklon pa je izgledao kao grbavac. "Biste li željeli šalicu čaja?"

"Oh", reče gospodin Crouch, pogledavši prema Percyju s blagim izrazom iznenađenja.

"Da... hvala vam, Weatherby."

Fred i George zagrcnuše se svojim čajem. Percy se porumenjelih ušiju posveti čajniku.

"O, i s vama sam htio porazgovarati, Arthure", nastavi gospodin Crouch, uperivši oštre oči u gospodina Weasleyja. "Ali Bashir je iskopao ratnu sjekiru. Želio bi vam reći koju riječ o vašem embargu na leteće tepihe."

Gospodin Weasley duboko uzdahne. "Poslao sam mu sovu o tome prošlog tjedna. Rekao sam mu već stotinu puta: u Registru predmeta zabranjenih za čaranje tepisi su definirani kao bezjački artefakt. Ali želi li on to čuti?"

"Sumnjam", reče gospodin Crouch, uzimajući šalicu od Percvja. "Želi ih uvesti ovamo po

svaku cijenu."

"Pa, tepisi ionako nikad ne bi mogli zamijeniti metle u Britaniji, zar ne?" upita Bagman.

"Ali vjeruje da na tržištu postoji potreba za obiteljskim vozilom", odvrati gospodin Crouch. "Sjećam se da je moj djed imao vrstu tepiha Axminster na koji je moglo sjesti dvanaestero ljudi -dakako to je bilo prije zabrane tepiha."

Rekao je to kao da ne želi ostaviti ni tračak sumnje da su se svi njegovi preci strogo pridržavali zakona.

"Onda, jesi li marljiv, Barty?" upita ga Bagman bezbrižno.

"Prilično", suho mu odgovori gospodin Crouch. "Nije mala stvar organizirati prijevoz putoključevima na pet kontinenata, Ludo."

"Sigurno će vam obojici biti drago kad sve ovo završi?" nadoda gospodin Weasley.

Ludo Bagman je djelovao šokirano. "Drago! Ne pamtim da sam se ikad bolje zabavljao... Ipak, ne može se reći da nas u budućnosti ne čekaju i drugi izazovi, je li, Barty? Je li? Štošta još treba organizirati, je li?"

Gospodin Crouch pogleda Bagmana podignutih obrva. "Dogovorili smo se da nećemo ništa objavljivati dok sve pojednosti..."

"Ah, pojednosti!" reče Bagman, odmahujući tu riječ kao da se radi o roju mušica. "Potpisali su, zar ne? Složili su se, zar ne? Kladam se u što god hoćeš da će djeca to ionako uskoro saznati. Pa sve će se zbivati u Hogvartsu..."

"Ludo, moramo se naći s Bugarima", gospodin Crouch oštro prekine Bagmana. "Hvala vam na čaju, Weatherby."

Odgurnuo je svoj neispijeni čaj prema Percyju i pričekao da Ludo ustane; Bagman se s mukom podigao na noge, ispijajući zadnje ostatke čaja, dok mu je u džepovima veselo zveckalo zlato.

"Vidimo se poslije!" reče. "Bit ćete u svečanoj loži sa mnom... ja komentiram utakmicu!" Mahnuo im je, a Barty Crouch kratko im kimne. Zatim se obojica dezaparadraše.

"Što će se to zbivati u Hogwartsu, tata?" odmah upita Fred. "O čemu su to pričali?"

"Saznat ćeš ubrzo", odvrati mu gospodin Weasley uz smiješak.

"Dokle god Ministarstvo ne odluči da će je objaviti, riječ je o strogo povjerljivoj informaciji", ukočeno će Percy. "Gospodin Crouch je bio sasvim u pravu što je nije otkrio."

"Ma daj zaveži, Weatherby", odbrusi mu Fred.

Kako je poslijepodne pretjecalo, tako je nad kampom poput opipljiva oblaka rastao osjećaj uzbuđenja. U sumrak, mirni ljetni zrak kao da je već podrhtavao od iščekivanja. I dok je tama poput zavjese prekrivala tisuće čarobnjaka u očekivanju, posljednji pokušaji prikriivanja jednostavno su se rasplinuli. Ministarstvo se, izgleda, pomirilo s neizbježnim te se prestalo boriti protiv znakova očite magije što su iznicali na sve strane.

Na svakih nekoliko metara, aparatirali su se prodavači, noseći pladnjeve i gurajući kolica ispunjena nevjerojatnom robom. Nudili su blistave navijačke rozete za stavljanje na pelerinu - zelene za Irsku, crvene za Bugarsku. Sve su rozete pištale imena igrača. Zatim su prodavali i zašiljene zelene šešire okićene rasplesanom djetelinom, bugarske šalove urešene lavovima koji su doista urlicali, i zastave obiju zemalja, koje su pri svakom mahanju svirale nacionalne himne. Nudili su se tu i sićušni modeli Vatrene munje koji su također letjeli te figurice slavni igrača namijenjene kolekcionarima. Figurice su, šepireći se, hodale preko dlana.

"Za ovo sam cijelo ljeto štedio džeparac", reče Ron Harryju dok su s Hermionom šetali

između trgovaca i kupovali suvenire. Iako je Ron kupio šešir s rasplesanim djetelinama, uzeo je i figuricu Viktora Kruma, bugarskog tragača. Minijturni je Krum hodao tamo-amo po Ronovoj ruci, mrko gledajući u zelenu rozetu na njegovoj glavi.

"Oho, pogledajte ovo!" uzvikne Harry, hitajući prema kolicima pretrpanima nekakvim mjedenicim dalekozorima, koji su se od običnih razlikovali po mnoštvu neobičnih tipki i brojčanika.

"Svezori", gorljivo im objasni prodavač. "Možete vidjeti ponovljene slike raznih poteza... usporiti sliku... a ako budete htjeli, ponovit će neki potez kadar po kadar. Cijena - prava sitnica: deset galeona komad."

"Da bar nisam kupio ovo", pokazivao je Ron na svoj šešir s rasplesanim djetelinama, čeznutljivo zureći u svezore.

"Tri komada", Harry se odlučno obrati čarobnjaku.

"Ne... nemoj se truditi", reče mu Ron pocrvenjevši. Oduvijek je bio osjetljiv na činjenicu što Harry, koji je od svojih roditelja naslijedio pravo malo bogatstvo, ima znatno više novca od njega.

"Zato za Božić nećete dobiti ništa", reče mu Harry, gurajući svezore u ruke njemu i Hermioni. "I to jedno deset godina."

"Pošteno", složi se Ron uz širok osmijeh.

"Uuu, hvala ti Harry", doda Hermiona. "A ja ću kupiti programe, evo..."

Do šatora su se vratili znatno praznijih novčanika. Bili, Charlie i Ginny također su se okitili zelenim rozetama, a gospodin Weasley nosio je irsku zastavu. Fred i George nisu imali suvenira jer su sve svoje zlatnike dali Bagmanu.

S druge strane šume odjekne dubok, gromoglasan zvuk gonga. U krošnjama drveća smjesta zablistaše zeleni i crveni lampioni, obasjavajući put do metlobojskog igrališta.

"Počinje!" reče gospodin Weasley. Nije djelovao ništa manje ushićeno od njih. "Hajde, pođimo!"

Svjetsko prvenstvo u metloboju

Niza stazu obasjanu lampionima, u rukama čvrsto stežući netom kupljene suvenire, svi požuriše u šumu za gospodinom Weasleyjem. Sa svih strana čuli su se zvukovi kretanja tisuća ljudi, uzvici, smijeh i odlomci pjesama. Atmosfera grozničavog uzbuđenja oko njih bila je krajnje zarazna; Harry se nije prestajao smiješiti. Dvadesetak minuta hodali su kroz šumu uz glasan razgovor i šalu, a kada su napokon izbili na drugu stranu, nađoše se u sjeni gigantskog stadiona. Harry je uspio nazreti tek manji dio golemih zlatnih zidova što su opasivali teren, ali i to je bilo dosta da zaključi kako bi u unutrašnjost stadiona komotno moglo stati deset katedrala.

"Ima sto tisuća sjedećih mjesta", reče gospodin Weasley, uočivši zadivljeni izraz Harryjeva lica. "Radna skupina od pet stotina čarobnjaka i vještica iz Ministarstva godinu je dana radila na njemu. Svaki je centimetar pokriven protubezjačkim čarolijama. Kad god su mu se ove godine približili bezjaci, odjednom bi se sjetili nekog hitnog sastanka i odjurili... Bezjaci su tako dragi", dometne raznježeno, vodeći ih prema najbližem ulazu. Prostor oko ulaza već je bio preplavljen mnoštvom bučnih vještica i čarobnjaka.

"Prvorazredna mjesta!" reče vještica iz Ministarstva, provjerivši na ulazu njihove karte.

"Svečana loža! Samo produži gore, Arthure, do samog vrha."

Stadionske stube bijahu obložene sagom raskošno ljubičaste boje. U početku su se pentrali u grupi, no ostali posjetioci polako su se osuli, izlazeći na tribine kroz vrata na lijevoj i desnoj strani stuba. Gospodin Weasley i njegovo društvo nastaviše se penjati dok

napokon nisu dospjeli do vrha, te do malene lože, smještene na najvišoj točki stadiona, točno na pola puta između zlatnih vratnica. U dva reda bijaše složeno otprilike dvadesetak grimiznih, pozlaćenih stolica. Smjestivši se s Weasleyjevima u prvi red, Harry pogledom obuhvati dotada mu nezamisliv prizor.

Stotinu tisuća vještica i čarobnjaka upravo je zauzimalo mjesta u sjedalima stepenasto postavljenima u mnogobrojnim redovima oko dugačkog ovalnog terena. Sve je bilo prožeto tajnovitom zlatastom svjetlošću koja kao da je izlazila iz samog stadiona. S njihove uznosite pozicije, teren se doimao glatkim poput baršuna. Na svakom kraju terena stajala su tri obruča, visoka petnaest metara. Točno prekoputa svečane lože, gotovo u ravnini Harryjevih očiju, uzdizala se golema ploča, čijom su se površinom brzo smjenjivala zlatna slova, kao da ih ispisuje i potom odmah briše ruka nekog nevidljivog diva. Nakon pobližeg promatranja, Harry shvati da ploča zapravo na teren projicira tekstove reklama.

Plava boca: Metla za cijelu obitelj - sigurna, pouzdana, s ugrađenim protupr ovalnim zujalom... Čarobni odstranjivač svakojakih mrlja gospode Skower: Bez napora, bez nagrada!... Otmjene večernje krpice za čarobnjake - London, Pariz, Hogsmeade...

Harry otrgne oči s natpisa i pogleda preko ramena da provjeri s kim dijele ložu. Još je bila prazna, s iznimkom malog stvorenja na predzadnjem sjedalu, na kraju drugog reda. Stvorenje je imalo tako kratke nogice da su jedva dosezale do ruba sjedala, a oko tijela je u stilu toge ogrnulo kuhinjsku krpicu. Lice je zakrivalo rukama. Ali te duge uši poput šišmiševih bile su mu jako poznate...

"Dobby?" zapanjeno izusti Harry.

Majušno biće podigne glavu i razdvoji prste, otkrivajući divovske smeđe oči i nos koji je po veličini i obliku bio identičan velikoj rajčici. Ipak nije bio Dobby - ali nedvojbeno se radilo o kućnom vilenjaku, baš kao što je to bio i Harryjev prijatelj Dobby, kojeg je Harry oslobodio od njegovih nekadašnjih vlasnika, obitelji Malfoy.

"Je li me gospodin upravo nazvao Dobbyjem?" zapiskuta vilenjak radoznalo, vireći kroz prste. Iako ovim bićima nije bilo lako odrediti spol, drhtav, tanušan glasić viši i od Dobbjeva navede Harryja na pomisao kako to zapravo i nije vilenjak, nego vila. Ron i Hermiona okrenuli su se na sjedalima da i oni bace pogled. Harry im je mnogo pričao o Dobbyju, ali nisu ga nikad sreli. Čak je i gospodin Weasley zainteresirano pogledao prema njima.

"Oprostite," reče Harry kućnoj vili, "zamijenio sam vas za jednog svog znanca."

"Al i ja isto znam Dobbja, gospodine!" cikne vila. Iako svečana loža nije bila jarko osvijetljena, zaklanjala je rukom lice kao da joj smeta svjetlo. "Ja se zovem Winky, gospodine... a vi, gospodine..." Kad joj je pogled pao na Harryjev ožiljak, njezine oči zaokrugliše se poput tanjurića za kolače. "Vi ste sigurno Harry Potter!"

"Da, jesam", potvrdi Harry.

"Pa Dobby stalno priča o vama, gospodine!" reče ona. Motreći ga sa strahopoštovanjem, malo je spustila ruke.

"Kako je on?" upita Harry. "Sviđa li mu se sloboda?"

"Ah, gospodine," odvrati Winky, vrteći glavom, "ah, gospodine, bez uvrede, gospodine, al nisam sigurna da ste Dobbju učinili uslugu, gospodine, kad ste ga oslobodavali."

"Zašto?" iznenađeno upita Harry. "U čemu je problem?"

"Dobbju je sloboda udrila u glavu, gospodine", žalosno mu odvrati Winky. "Jako se je umislio, gospodine. Ne može si naći novi posao, gospodine."

"Zašto ne?" upita Harry.

Winky snizi glas za pola oktave i prošapće: "On si hoće dobivati plaću, gospodine."

"Plaću?" zbunjeno će Harry. "Pa - pa zašto ne bi dobivao plaću?"

Winky je djelovala zgranuto zbog takve ideje. Lagano je skupila prste, opet zakrivajući pola lica.

"Kućni vilenjaci si ne dobivaju plaću, gospodine!" propiskuta ona prigušenim glasom.

"Ne, ne, ne. Kažem mu ja, daj si odi nađi finu obitelj i sredi se, Dobby. On stalno nešto izvađa, a to se ne pristoji kućnom vilenjaku. Samo ti klepetaj, Dobby, kažem ja njemu, pa ćeš završjeti pred Odjelom za regulaciju i kontrolu magičnih stvorenja, ko da si neki obični goblin."

"Pa, krajnje je vrijeme da se i on malo zabavi", odvrati joj Harry.

"Nisu kućni vilenjaci za zabavljati se, Harry Potter", odbrusi mu Winky, skrivajući se dlanovima. "Kućni vilenjaci rade kako im zapovjeduju. Ja opće ne volim visine, Harry Potter..." tu brzo pogleda prema rubu lože, gutajući knedlu, "... al ako me moj gospodar pošaljuje u svečanu ložu, ja tamo dolazim, gospodine."

"Ali zašto te poslao gore ako zna da ne voliš visine?" upita Harry, mršteći se.

"Gospodar... gospodar hoće da mu sačuvavam mjesto; on je jako zauzet, Harry Potter", reče Winky, pokazujući glavom na prazno sjedalo do sebe. "Winky si želi daje opet u gospodarevom šatoru, Harry Potter, ali Winky radi što joj kažu, Winky je dobra kućna vila."

Uputila je još jedan užasnut pogled prema rubu lože, i zatim posve prekrila oči. Harry se opet okrene prijateljima.

"To je dakle kućna vila?" promrmlja Ron. "Čudne zvjerčice, zar ne?"

"Dobby je bio još čudniji", gorljivo odvrati Harry.

Ron izvuče svezor i poče ga isprobavati, zureći u gomilu na drugom kraju stadiona.

"Luda stvar!" reče on, vrteći gumb za ponovljenu snimku smješten na bočnoj strani aparata. "Mogu postići da onaj stari tip tamo dolje ponovno kopa nos... i ponovno... i ponovno..."

Hermiona je u međuvremenu sa žarom prelistavala program u baršunastim koricama ukrašenim resama.

"Utakmici će prethoditi nastup timskih maskota", pročitla naglas.

"O, to uvijek vrijedi pogledati", dobaci gospodin Weasley. "Reprezentacije dovedu neka stvorenja iz svoje zemlje, znate, pa ona prirede malu predstavu."

U sljedećih pola sata loža se postupno ispunila ljudima. Gospodin Weasley neprestano se rukovao s očito vrlo važnim čarobnjacima. Percy je tako često skakao na noge da se činilo kao da bezuspješno nastoji sjediti na ježu. Kada se pojavio i sam ministar magije, Cornelius Fudge, Percy se naklonio tako duboko da su mu naočale pale s nosa i razbile se. Duboko posramljen, popravio ih je čarobnim štapićem i ostao sjediti, ljubomornim pogledom strijeljajući Harryja, kojeg je Cornelius Fudge pozdravio kao starog prijatelja. Budući da su se poznavali otprije, Fudge je očinski stisnuo Harryju ruku, pitao ga kako je i predstavio čarobnjacima s kojima je došao.

"Harry Potter, znate", reče on bugarskom ministru, koji je bio odjeven u veličanstvenu pelerinu od crnog baršuna obrubljenu zlatom, i koji, po svemu sudeći, nije razumio nijednu riječ engleskoga.

"Harry Potter... ma dajte molim vas, znate tko je to... dječak koji je preživio napad Znote-već-koga... znate valjda tko je on..."

Bugarski čarobnjak najednom zamijeti Harryjev ožiljak i uzbuđeno se raspriča na sav glas, upirući prstom.

"No, znao sam da ćemo se na kraju sporazumjeti", Fudge će umorno Harryju. "Nisam baš talent kad su jezici u pitanju, za ovakve stvari mi treba Barty Crouch. Ah, vidim da mu kućna vila čuva mjesto... pametno, jer su ove bugarske mustre pokušale iskamčiti sva najbolja mjesta... ah, evo nam i Luciusa!"

Harry, Ron i Hermiona brzo se okrenuše. Prema tri prazna sjedala točno iza gospodina Weasleyja postrance su se duž drugog reda provlačili ni manje ni više nego bivši vlasnici kućnog vilenjaka Dobbvja - Lucius Malfov, njegov sin Dračo te žena za koju je Harry pretpostavljao da je Dracova majka.

Harry i Dračo Malfoy postali su neprijatelji već za njihova prvog putovanja u Hogwarts. Bljedunjavi dječak usiljena lica i svijetle, gotovo bijele kose, Dračo je uvelike nalikovao na svog oca. I njegova visoka i vitka majka imala je plavu kosu; da nije imala izraz lica kao da joj pod nosom nešto grozno zaudara, bila bi to zgodna žena.

"Ah, Fudge", započe gospodin Malfov, pružajući ruku kad je dospio do ministra magije.

"Kako ste? Mislili da još niste upoznali moju suprugu, Narcisu? Ni našeg sina, Drača?"

"Drago mi je, drago mi je", nasmiješeno reče Fudge, naklonivši se gospođi Malfov.

"Dopustite da vas upoznam s gospodinom Oblanskim... Obalonskim... gospodinom... no da, to vam je bugarski ministar magije, a ionako ne razumije ni jednu moju riječ, pa nema veze. Da vidimo tko još... vjerujem da već poznajete Arthura Weasleyja?"

Bio je to napet trenutak. Gospodin Weasley i gospodin Malfoy se pogledaše, a Harry se živo prisjeti što se dogodilo posljednji put kad su se našli licem u lice; potukli su se u knjižari Krasopis i bugačica. Hladne sive oči gospodina Malfoya prvo preletješe preko gospodina Weasleyja, i zatim preko cijelog prvog reda.

"Za Boga miloga, Arthure", tiho progovori. "Što li ste morali prodati da se dokopate mjesta u svečanoj loži? Teško da vam kuća toliko vrijedi."

Fudge, koji ih nije slušao, reče: "Lucius je upravo poklonio vrlo velikodušan iznos Bolnici svetog Munga za magične bolesti i ozljede, Arthure. Ovdje je kao moj gost."

"Baš... baš lijepo", odvrati gospodin Weasley, s krajnje usiljenim smiješkom.

Oči gospodina Malfova opet padoše na Hermionu, koja je lagano porumenjela, ali mu je ipak odlučno uzvratila pogled. Harry je točno znao zašto se gospodinu Malfoyu prezirno krivi usnica. Malfovevi su se ponosili svojim čistokrvnim porijeklom; drugim riječima, sve su ljude bezjačkog porijekla, poput Hermione, smatrali niževrijednima. Pred ministrom magije gospodin Malfoy ipak se odlučio za šutnju. Podrugljivo kimne gospodinu Weasleyju i produži do svojih sjedala. Dračo prostrijeli Harryja, Rona i Hermionu prezirnim pogledom i potom se smjesti između majke i oca.

"Gnjide ljigave", promrmlja Ron dok se s Harryjem i Hermionom okretao prema terenu. U sljedećem trenutku, u ložu upade i Ludo Bagman.

"Jeste li svi spremni?" upita on. Njegovo zaokrugljeno lice blistalo je poput velikog, ushićenog koluta sira. "Ministre... jeste li spremni za uzlijetanje?"

"Kad god vi kažete, Ludo", bezbrižno mu odvrati Fudge.

Ludo potegne čarobni štapić, usmjeri ga prema svom grlu i reče "Sonus!" Zatim progovori kroz tutnjavu glasova što su ispunjavali sad već krcati stadion; sve ih je nadglasao, odjeknuvši u svakom kutku tribina: "Dame i gospodo... dobro došli! Dobro došli na finale četiristo dvadeset drugog Svjetskog prvenstva u metloboju!"

Gledatelji su klicali i pljeskali. Zavijorile su se tisuće zastava, svaka svirajući svoju

državnu himnu i pridonoseći time općoj buci. Sa crne ploče nasuprot svečanoj loži nestane i posljednja reklama (Grah sveokusnjak Bertieja Bottsa - svaki zalogaj je novi rizik!) a umjesto nje, pojavi se natpis: BUGARSKA: O, IRSKA: 0.

"A sada... dopustite mi da bez velikih priča najavim... maskote bugarske reprezentacije!"

Desna strana tribina, u potpunosti pokrivena grimiznom bojom, zaurla od oduševljenja.

"Baš me zanima što su doveli", reče gospodin Weasley, nagnuvši se naprijed. "Aaah!"

Iznenada munjevito skine naočale s nosa i užurbano ih otre o pelerinu. "Veele!"

"ŠtosuVeel...?"

Stotinu Veela koje su uklizile na teren bile su mu dovoljan odgovor. Veele bijahu žene... najljepše žene koje je Harry ikad vidio... osim što nisu bile - nisu mogle biti - ljudskog porijekla. Harryja je na trenutak zaokupio pokušaj pogađanja njihove prave prirode; što li to njihovu kožu čini sjajnom poput mjesečeve površine i kako im kosa od bijelog zlata može leluhati oko glava bez ijednog daška vjetra. .. ali uto je zasvirala glazba, a Harryja prestadoše mučiti brige o njihovu porijeklu - točnije, više ga nije mučilo ama baš ništa.

Čim su Veele zaplesale, Harryjev um obuzela je posvemašnja, blažena praznina. Ništa na svijetu nije bilo važnije od zurenja u Veele, a u slučaju da one prestanu plesati, činilo mu se, dogodilo bi se nešto strašno...

Veele su plesale sve brže, pri čemu su kroz Harryjev ošamućeni um počele letjeti divlje, tek napola oblikovane misli. Htio je učiniti nešto vrlo impresivno - i to što hitnije. Skok iz lože u stadion, to mu se baš činilo dobrom idejom... no hoće li to biti dovoljno?

"Harry, što to radiš?" iz velike daljine dopre do njega Hermionin glas.

Glazba je utihnula. Harry trepne. Stajao je, jednom se nogom oslonivši na zid lože. Tik do njega, Ron se ukočio u položaju koji je izgledao kao da se sprema skočiti s daske za skakanje.

Stadionom se prolome ljutiti povici. Publika nije željela da Veele odu. Harry se u potpunosti slagao s njima; navijat će, naravno, za Bugarsku. U ovom mu trenutku nije bilo baš jasno zašto na prsima nosi veliku zelenu djetelinu irske reprezentacije. Istovremeno je Ron rastreseno na komadiće trgao djetelinu sa svog šešira. Smješkajući se, gospodin Weasley nagne se do Rona i izvuče mu šešir iz ruku.

"Treat će ti," reče on, "nakon što Irska pokaže što ima."

"Ha?" upita Ron. Buljio je naime u Veele, koje su se sada poredale duž jedne strane terena.

Hermiona glasno zapucketa jezikom. Ispruži ruku i povuče Harryja nazad na sjedalo.

"Mislim, stvarno!" reče zgranuto.

"A sada," zagrmi glas Luda Bagmana, "molim vas da podignete čarobne štapiće... za maskote irske reprezentacije!"

Već u sljedećem trenutku, na stadion je dohujao velik zeleno-zlatni komet. Nakon jednog oblijetanja stadiona, razdvojio se u dva manja, a novonastali kometi pojurili su u različitim smjerovima, svaki prema jednim vratnicama. Nad terenom se pojavi duga i poveže svijetleće kugle na suprotnim krajevima igrališta. Mnoštvo je zadivljeno uzdisalo, kao da promatra vatromet. Duga zatim izbljedi, a svijetleće kugle opet se spojiše i stopiše u jednu, oblikujući veliku, svjetlucavu djetelinu. Djetelina se vine prema nebu, nadvijajući se nad tribinama, i poče sipati nešto slično zlatnoj kiši...

"Super!" vikao je Ron, dok je djetelina lebdjela iznad njih i kišila teškim zlatnicima što su se odbijali od njihovih glava i sjedala. Škiljeći u djetelinu, Harry shvati da se ona zapravo sastoji od tisuću sićušnih bradatih čovječuljaka odjevenih u crvene prslučiće i oboružanih

majušnim svjetilkama što zelene, što zlataste boje.

"Vilenjaci zlatonosci!" nadvikivao se gospodin Weasley s burnim pljeskom publike. Mnogi su se gledatelji i dalje borili za zlatnike te pretraživali prostor ispod svojih sjedala u potrazi za zlatom.

"Evo", sretno je vikao Ron, gurajući šaku zlatnika Harryju u ruku. "Za svezor! Sad mi moraš kupiti božićni poklon, ha!"

Golema se djetelina raspline, a vilenjaci zlatonosci spustiše se na teren nasuprot Veelama i, prekrizivši noge, sjednu promatrati utakmicu.

"A sada, dame i gospodo, zaželite toplu dobrodošlicu - bugarskoj metlobojskoj reprezentaciji! Predstavljam vam - Dimitrova!"

Iz smjera dubokog podzemnog ulaza na teren je munjevito izletjela figura u grimiznome, krećući se takvom brzinom da se doimala poput mrlje u zraku. Dočeka je vatreni aplauz bugarskih navijača.

"Ivanova!"

Na teren izleti igračica u grimizu.

"Zograf! Levski! Vulčanov! Volkov! Iiiiiiiiiiii... Krum!"

"To je on, to je on!" urlao je Ron, prateći Kruma svezorom; Harry je brzo izoštrio fokus na svom aparatu.

Viktor Krum bio je mršav, tamnokos i žučkaste puti. Imao je velik i kukast nos, te guste i crne obrve. Nalikovao je na preveliku

pticu grabljivicu. Bilo je teško povjerovati da mu je tek osamnaest godina.

"A sada, molimo vas da pozdravite - irsku metlobojsku reprezentaciju!" urlao je Bagman.

"Nastupaju - Connolly! Ryan! Troy! Mullet! Moran! Quigley! Iiiiiiiiiiii... Lynch!"

Na teren je dohujalo sedam zelenih mrlja; Harry je zavrtio mali brojčanik na boku svezora, čime je dovoljno usporio igračice da može pročitati riječi "Vatrena munja" na svakoj metli i vidjeti im imena, izvezena u srebru na njihovim leđima.

"Iz dalekog Egipta stiže nam sudac, proslavljeni Glavni čarobnjak Međunarodne metlobojske udruge, Hassan Mostafa!"

Na teren je stupio omanji, mršavi čarobnjak posve ćelave glave, ali s brčinama koje su konkurirale brcima tetka Vernona. Bio je odjeven u pelerinu od čistog zlata u skladu s bojom stadiona. Ispod brkova nazirala se srebrna zviždaljka. Pod jednom je rukom nosio drveni kovčežić, pod drugom metlu. Harry je brojčanik za namještanje brzine opet podesio na normalno, pažljivo motreći kako Mostafa objahuje metlu i udarcem noge otvara sanduk. U zrak sunuše četiri lopte: grimizni balun, dva crna maljca i (Harry ju je uspio vidjeti tek na djelić sekunde prije no što je nestala s vidika) minijturna, krilata zlatna zvrčka. Uz oštar pisak zviždaljke, za loptama u zrak poleti i Mostafa.

"Iiiiiiiiiiiiiiii KREĆU!" urlao je Bagman. "Prvo Mulletova! Troy! Moran! Dimitrov! Opet do Mulletove! Troy! Levski! Moran!"

Ovakav metloboj Harry još nije gledao. Pritiskao je svezor na oči takvom silinom da su mu se naočale usjekle u hrbat nosa. Brzina kojom su igrači igrali bila je nevjerojatna - lovci su jedni drugima balun dobacivali tako munjevito da je Bagman imao vremena izgovoriti samo njihova imena. Harry je opet brojčanik na desnoj strani svezora namjestio na "sporo". Potom je pritisnuo tipku "potez po potez" na gornjem dijelu aparata, pa je odmah mogao promatrati usporenu utakmicu. Istovremeno su preko leća svezora strelovito prelijetala ljubičasta slova, a urlanje mnoštva sudaralo se s njegovim usnim bubnjićima.

"Hawksheadova napadačka formacija" pročitao je, promatrajući usput kako se tri irska lovca strmo uspinju i potom obrušavaju na Bugare, Troy malo ispred, a Mulletova i Moranova odmah iza njega. Kada je Troy napravio pokret kao da će poletjeti uvis s balunom, odvučavši za sobom bugarsku lovicu Ivanovu i potom smjesta šaljući balun Moranovoj, na lećama bljesne natpis "Porskoffljev manevar". Jedan od bugarskih udaraca, Volkov, snažno je svojom malom palicom zamahnuo prema obližnjem maljcu i poslao ga u putanju Moranove; Moranova se sagnula da izbjegne maljac, balun joj ispadne; ispod nje je uvis jurnuo Levski i uhvatio balun...

"TROY POSTIŽE ZGODITAK!" zagrmi Bagman, a stadion se zatrese od tutnjave aplauza i klicanja. "Deset nula za Irsku!"

"Što?" vikne Harry, gledajući kroz svezor na sve strane. "Ali Levski je uhvatio balun!"

"Harry, ako ne budeš gledao normalnom brzinom, prepustit ćeš puno stvari!" dovikne mu Hermiona, poskakujući na mjestu i mašući rukama dok je Troy oblijetao počasni krug oko terena. Harry brzo podigne pogled preko ruba svezora i vidje da su se vilenjaci zlatonosci sa svojeg mjesta kraj terena vinuli u zrak i povezali se u veliku, svjetlucavu djetelinu. S druge strane terena, mrzovoljno su ih motrile Veele.

Kad se utakmica nastavila, Harry je, ljut na sebe, opet brojčanik namjestio na normalnu brzinu.

Harry se dovoljno razumio u metloboj da je znao uočiti fantastičnu kvalitetu irskih lovaca. Djelovali su kao savršeno uigran tim. Po načinu na koji su zauzimali pozicije činilo se da jedno drugome čitaju misli. Irska djetelina na Harryjevim prsima bez prestanka je piskutala njihova imena: "Troy - Mullet - Moran!" U sljedećih deset minuta, Irska je još dvaput postigla zgoditak, povećavši vodstvo na trideset - nula. Navijači u zelenome gromoglasno su klicali i pljeskali.

Utakmica je još više dobila na brzini, ali i na brutalnosti. Bugarski udarači Volkov i Vulčanov strahovitom su silinom udarali maljce prema irskim lovcima. Tako su uspjeli omesti neke od njihovih najboljih poteza. U dva su navrata natjerali irske lovce na razbijanje formacije. Naposljetku se Ivanova uspjela probiti kroz njihove redove, a onda izbeći i vratara Ryana, postižući prvi zgoditak za Bugarsku.

"Prste u uši!" zauriao je gospodin Weasley kada su Veele započele slavljenički ples. Harry je i zažmirio; svakako je htio ostati usredotočen na utakmicu. Nakon nekoliko sekundi, usudio se virnuti

prema terenu. Veele su prestale plesati, a Bugarska je opet bila u posjedu baluna.

"Dimitrov! Levski! Dimitrov! Ivanova - oho, što je ovo?" tutnjao je Bagman.

Sto tisuća čarobnjaka i vještica naglo je uzdahnulo kad su se dva tragača, Krum i Lynch, odjednom obrušila između lovaca, takvom brzinom da se činilo kao da su upravo bez padobrana iskočili iz aviona. Harry je svezorom pratio njihovo obrušavanje, škiljeći kako bi bolje razaznao gdje je zvrčka...

"Razbit će se!" zavrištala je Hermiona pored Harryja.

Djelomično je pogodila. U posljednjem trenutku, Viktor Krum se zaustavio i u spirali poletio uvis. Lynch je pak tresnuo na tlo uz mukli zvuk koji je odjeknuo čitavim stadionom. Irski navijači zastenjaše kao jedan.

"Budala!" jaukao je gospodin Weasley. "Krum je fingirao!"

"Prekid igre!" vikao je Bagmanov glas. "Dok naši stručni čaroliječnici hitaju na teren pregledati Aidana Lvncha!"

"Bit će on dobro, samo se zabio u zemlju!" Charlie je umirivao Ginny, koja se objesila

preko ograde lože s užasnutim izrazom lica. "Što je Krum, dakako, i htio..."

Harry je brzo pritisnuo gumbe za "ponovljenu snimku" i "potez po potez" na svezoru, podesio brojačnik za brzinu i opet ga stavio na oči.

Gledao je kako se Krum i Lynch opet obrušavaju, ali ovaj put na usporenoj snimci. "Varka Vronskoga - opasna tragačka varka" javljala su blistava ljubičasta slova na lećama svezora. Vidio je kako se Krumovo lice grči od koncentracije kad se u pravom trenutku prestao obrušavati, a Lynch se istovremeno sudarao s tlom. U tom trenutku Harry shvati da Krum uopće nije vidio zvrčku, već je samo naveo Lyncha da pođe za njim. Takav let nikada prije nije vidio. Krum je djelovao gotovo kao da se i ne služi metlom; kretao se kroz zrak s lakoćom perca - činilo se da ga u zraku ne drži ama baš ništa. Harry je svezor opet vratio u normalu i okrenuo ga prema Krumu, koji je kružio visoko iznad Lyncha dok su ga čaroliječnici oživljavali šalicama nekog napitka. Harry još više izoštri fokus svezora na Krumovo lice i vidje kako njegove tamne oči strelovitom brzinom pregledavaju tlo tridesetak metara ispod njega. Vrijeme oživljavanja Lyncha koristio je za neometanu potragu za zvrčkom.

Lynch je napokon opet stao na noge, što su navijači u zelenom gromoglasno pozdravili. Uzjahao je svoju Vatredu munju i podigao se u zrak. Njegov oporavak kao daje Irskoj dao nov poticaj. Kada je Mostafa opet puhnuo u zviždaljku, lovci su krenuli u akciju pokazujući dotad neviđenu vještinu, bar koliko je Harry mogao procijeniti.

Nakon petnaest brzih i žestokih minuta, Irska je vodstvo povećala za još deset zgoditaka. Vodili su rezultatom od sto trideset prema deset. Utakmica je za to vrijeme postajala sve prljavija.

Kada je Mulletova opet jurnula prema vratnicama, čvrsto stišćući balun pod rukom, bugarski joj je vratar Zograf poletio u susret. Ono što se potoni zbilo odigralo se takvom brzinom da Harry ništa nije vidio, ali bijesni vrisak irskih navijača i Mostafin dugi, oštri zvižduk rekli su mu da je počinjen prekršaj.

"I Mostafa uzima bugarskog vratara na red zbog laktarenja - nedopuštene uporabe lakata!" izvijesti Bagman ogorčene gledatelje. "I... da, bit će to slobodni udarac za Irsku!" Vilenjaci zlatonosci, koji su se u trenutku prekršaja nad Mulletovom ljetu podigli u zrak poput roja svjetlucavih stršljena, sada su u zajedničkom letu oblikovali riječi "HA HA HA!" Na drugoj strani terena, na noge su skočile Veele, srdito zamahnule kosom i ponovno zaplesale.

Braća Weasley i Harry složno začepiše uši. Hermiona, koja svoje nije ni pokušala pokriti, uskoro poče Harryja potezati za ruku. Okrenuo se daje pogleda, na što mu ona nestrpljivo izvuče prste iz ušiju.

"Pogledaj suca!" reče uz hihotanje.

Harry pogleda na teren. Hassan Mostafa sletio je pred rasplesane Veele. Ponašao se vrlo neobično: napingao je mišiće i uzbuđeno gladio brkove.

"A, ne može to tako!" rekao je Ludo Bagman, iako je zvučao kao da se odlično zabavlja.

"Neka netko mlatne suca!"

Jedan čaroliječnik dojuri preko terena prstiju zabijenih u uši i snažno opali Mostafu u goljenicu. Činilo se da je Mostafa došao k svijesti; promatrajući ga svezorom, Harry vidje da djeluje užasno posramljeno i da viče na Veele. Prestale su plesati, ali zato su sad izgledale buntovno.

"Ako se ne varam, Mostafa upravo pokušava s terena otjerati maskote bugarske reprezentacije!" začu se Bagmanov glas. "E, ovo još nismo vidjeli... ono, ovo bi moglo

postati gadno..."

Tako je i bilo: bugarski udarači, Volkov i Vulčanov, sletjeli su s Mostafine lijeve i desne strane da bi se s njim upustili u srditu raspravu, pokazujući prema zlatonoscima koji su baš podrugljivo oblikovali riječi "HI HI HI". Argumenti Bugara nisu na Mostafu ostavili prevelik dojam; oštrim pokretom ruke pokazivao je uvis, očito im nalažući da se vrate u zrak, a kada su odbili, dvaput kratko zazviždi.

"Dva slobodna udarca za Irsku!" vikne Bagman. Bugarski navijači zaurlaše od jada. "A Volkovu i Vulčanovu će biti bolje da se vrate na metle... da... evo idu... Troy preuzima balun..."

Utakmica je potom dosegla dotad neviđenu razinu surovosti. Udarači obje ekipe igrali su bez ikakve milosti: u tome su se posebno isticali Volkov i Vulčanov, koji su divljački vitlali palicama, pri čemu se činilo da im je sasvim svejedno hoće li raspaliti po balunu ili po nekom ljudskom biću. Dimitrov se zaletio ravno u Moranovu, tada u posjedu baluna, umalo je oborivši s metle.

"Prekršaj!" urlali su irski navijači uglas, podižući se na noge u golemom zelenom valu.

"Prekršaj!" ponovio je magično pojačani glas Luda Bagmana. "Dimitrov je okrznuo Moranovu - namjerno izazivanje sudara - i bit će to još jedan slobodni udarac - da, evo i zviždaljke!"

Zlatonosci su se opet vinuli u zrak, ovaj put oblikujući divovsku ruku kojom su preko terena Veelama pokazivali izrazito nepristojnu gestu. Tu su Veele sasvim izgubile razum. Bacile su se preko terena i počele gađati zlatonosce projektilima od vatre. Harry svezorom zamijeti da najednom više uopće nisu lijepe. Naprotiv, lica su im se počela izduživati u ptičje glave oštih crta i okrutnih kljunova, a iz ramena su im izrastala dugačka krila prekrivena krljuštima...

"A ovo je, dragi dečki," nadvikivao se gospodin Weasley s uzburkanom masom na tribinama, "dokaz da nije sve u izgledu!"

Teren su preplavili čarobnjaci iz Ministarstva koji su bez velikog uspjeha pokušavali razdvojiti Veele i zlatonosce; no žestoka bitka na tlu nije bila ništa u usporedbi s onom koja se vodila u zraku. Harry se okretao amo-tamo, gledajući kroz svezor, dok je balun prelazio iz ruke u ruku brzinom metka...

"Levski - Dimitrov - Moranova - Troy - Mulletova - Ivanova -opet Moranova - Moranova - Moranova POSTIŽE ZGODITAK!"

No, pored vrištanja Veela, paljbe iz čarobnih štapića članova Ministarstva i bjesomučnog urlanja Bugara, klicanje irskih navijača jedva da se čulo. Utakmica se odmah nastavila; sada je Levski imao balun, pa onda Dimitrov...

Irski udarac Quigley snažno je zamahnuo prema obližnjem maljcu i svom ga snagom poslao prema Krumu, koji se nije dovoljno brzo izmaknuo. Maljac ga pri najvećoj brzini pogodi u lice.

Publika je ispustila zaglušujući jecaj; činilo se daje Krumu slomljen nos, krvi je bilo posvuda, ali Hassan Mostafa nije zazviždao. Nešto mu je drugo odvratilo pažnju, a Harry mu doista nije mogao zamjeriti zbog toga; jedna od Veela bacila je na njega šaku vatre i zapalila mu rep metle.

Harry se nadao da će netko shvatiti kako je Krum ozlijeđen; iako je navijao za Irsku, Krum je ipak bio najzbuđljiviji igrač na terenu. Ron je očito mislio isto što i on.

"Prekid igre! Ma dajte, pa ne može takav igrati, gledajte ga samo..."

"Vidi Lyncha!" zaurlao je Harry.

Irski igrač upravo se naglo obrušio, a Harry je bio prilično siguran da se ovaj put nije radilo o varci Vronskoga; ovo je bilo ozbiljno...

"Ugledao je zvrčku!" derao se Harry. "Ugledao ju je! Gle kako juri!"

Oprilike pola gledatelja primijetilo je što se zbiva; irski navijači podigoše se u velikom zelenom valu, gromoglasno bodreći svojeg tragača... ali Krum mu je bio za petama. Harry nije shvaćao kako uopće vidi kamo ide; u zraku iza njega ostajale su kapljice krvi, no ipak je već bio u ravnini s Lvnchom i obojica su srljali prema tlu...

"Razbit će se!" vrištala je Hermiona. "Neće!" urlao je Ron. "Lynch hoće!" derao se Harry.

I bio je u pravu - po drugi put te večeri, Lynch se strahovitom silinom zabio u tlo, a odmah potom pregazilo ga je krdo razbjesnelih Veela.

"Zvrčka, gdje je zvrčka?" vikao je Charlie na kraju reda. "Ima je... Krum je ima... gotovo je!" klicao je Harry.

Krum, čija se crvena pelerina ljeskala od krvi iz njegova nosa, lagano se dizao uvis, visoko podižući stisnutu šaku u kojoj se nazirao zlatasti sjaj.

Sa semafora je preko publike bljeskao natpis BUGARSKA: 160, IRSKA: 170, iako se činilo da nitko još ne shvaća što se zbilo. A onda, polako, poput velikog mlažnjaka u zagrijavanju, mrmorenje irskih navijača počeo rasti i bukne u uzvike oduševljenja.

"POBJEDA IRSKE!" urlao je Bagman, baš kao i Irci zatečen iznenadnim završetkom utakmice. "KRUM HVATA ZVRČKU - ALI IRSKA ODNOSI POBJEDU - Bože dragi, mislim da ovo nitko nije očekivao!"

"Zašto je uopće hvatao zvrčku?" proderao se Ron, dok je istovremeno skakao gore-dolje, plješćući rukama podignutim iznad glave. "Prekinuo je stvar kad je Irska vodila sa sto šezdeset bodova razlike, idiot jedan!"

"Znao je da neće moći dostići Irsku," dovikivao mu je Harry zbog buke oko njih, a i zbog vlastita glasnog pljeskanja, "irski su lovci bili predobri... htio je da utakmica završi po njegovu, u tome je stvar..."

"Bio je zbilja hrabar, zar ne?" nadoveže se Hermiona, naginjući se naprijed da vidi Krumovo spuštanje i gomilu čaroliječnika kako se probijaju prema njemu krčeći si štapićima put među sukobljenim vilenjacima i Veelama. "Izgleda grozno..."

Harry opet primakne svezor očima. Bilo je teško razaznati što se dolje događa, jer su iznad terena na sve strane oduševljeno letjeli vilenjaci zlatonosci, ali ipak je nekako uspio nazreti Kruma, okruženog čaroliječnicima. Izgledao je još mrzovoljnije nego prije i odbio im je dopustiti da ga obrisu. Oko njega su stajali njegovi suigrači, potišteno vrteći glavama; nešto dalje, irski su igrači razdragano plesali u kiši zlata što su ga ispuštale njihove maskote. Širom stadiona vijorile su se zastave, a sa svih strana orila se irska himna; Veele su opet poprimale svoj uobičajeno prekrasni oblik, ali izgledale su malodušno i ojađeno.

"Pa, borila smo se hrabroto", reče sumorni glas iza Harryja. On se osvrne; bio je to bugarski ministar magije.

"Pa vi govorite engleski!" ogorčeno ustvrdi Fudge. "A puštali ste me da cijeli dan sve objašnjavam rukama i nogama!"

"Pa, kad mi je bila mnogo zabavnato", objasni bugarski ministar sliježući ramenima.

"A dok irska reprezentacija leti počasni krug u pratnji svojih maskota, u svečanu ložu pristizhe ni manje ni više nego pokal Svjetskog prvenstva u metloboju!" grmio je Bagman. Harryjeve oči najednom zaslijepi snažna bijela svjetlost. Svečana loža upravo je dobila

dozu magičnog osvjetljenja kako bi svi promatrači na tribinama mogli vidjeti što se u njoj zbiva. Zaškiljivši prema ulazu, Harry vidje kako dva zadihana čarobnjaka u ložu unose golemi zlatni pokal i predaju ga Corneliusu Fudgeu. On je i dalje djelovao ogorčeno spoznajom da se cijeli dan bespotrebno služio znakovima umjesto govorom.

"Molim jedan veliki pljesak za hrabre gubitnike - za Bugarsku!" viknuo je Bagman.

Uz stepenice što su vodile u ložu uspelo se sedam poraženih bugarskih igrača. Publika im je aplaudirala s poštovanjem; Harry vidje na tisuće svezora kako bljeskaju i trepere u njihovu smjeru.

Jedan po jedan, Bugari uđoše u ložu, provlačeći se između dva reda sjedala. Dok su se rukovali prvo sa svojim ministrom, a potom i s Fudgeom, Bagman je izvikivao njihova imena. Krum, posljednji u redu, izgledao je doista užasno. Na njegovu krvavu licu spektakularno su se rascvale dvije velike modrice oko očiju. U ruci je još uvijek držao zvrčku. Harry zamijeti da na čvrstu tlu ima vidljivo slabiju koordinaciju pokreta nego u zraku. Stopala su mu bila pomalo okrenuta prema van, ramena izrazito spuštena. No kad je odjeknulo njegovo ime, začulo se gromko, zaglušujuće klicanje sa svih strana.

Zatim se u ložu uspeo irski tim. Aidana Lyncha podupirali su Moranova i Connolly. Drugi pad gaje očito dobro ošamutio - svako oko je gledalo na svoju stranu. Ipak se sretno nasmiješio kada su Troy i Quigley podigli pokal u zrak, praćeni gromoglasnim odobravanjem publike. Harryju su ruke utrnule od pljeskanja.

Nakon što je irski tim napustio ložu da izvede još jedan počasni krug na metlama (Aidan Lynch sjedio je iza Connollyja, grčevito se držeći za njegov struk uz isti onaj obnevidjeli osmijeh), Bagman je napokon okrenuo štapić prema grlu i promrmljao "Quietus".

"O ovome će se pričati godinama," rekao je promuklim glasom, "kakav neočekivan preokret... šteta što nije duže potrajalo... ah da... da, dugujem vam... koliko ono?"

Fred i George upravo su se uspentali preko svojih naslona i stali pred Luda Bagmana, širokih osmijeha i ispruženih dlanova.

r

Tamni znamen

"Samo nemojte reći mami da ste kockali", preklinjao je Freda i Georgea gospodin Weasley dok su se svi polako spuštali niz stube presvučene purpurnim tepihom.

"Ne brini, tata," likujući odvratit Fred, "planiramo velike stvari s tim novcem, ne bismo željeli da nam ga zaplijeni."

Na trenutak se činilo da se gospodin Weasley sprema pitati o kakvim se to velikim stvarima radi, ali nakon kraćeg razmišljanja očito je odlučio da ne želi ništa znati.

Uskoro se pridružiše masi što se slijevala sa stadiona, vraćajući se u kamp. Dok su ponovno prolazili stazom obasjanom lampionima, do njih su kroz noćni zrak dopirali zvukovi bučnog, razuzdanog pjevanja. Iznad njihovih glava neprestano su prelijetali zlatonosci, hihoćući i mašući svjetiljčicama. Kada su napokon dospjeli do šatora, nikome se još nije išlo na spavanje. Uzevši u obzir i svu graju oko njih, gospodin se Weasley složio da bi mogli svi zajedno pred spavanje popiti po šalicu vrućeg kakaa. Uskoro se povela prijateljska rasprava o utakmici. Gospodin Weasley upustio se u prepirku oko laktarenja s Charliejem, a debatu je prekinuo, tjerajući ih sve na spavanje, tek kad je Ginny zaspala za stolićem i prolila vruću čokoladu svuda po podu. Hermiona i Ginny preselile su se u susjedni šator, a Harry i ostali Weasleyjevi presvukoše se u pidžame te se uvukoše u ležajeve. S druge strane kampa još je do njih dopiralo pjevanje i odjek pokojeg praska.

"Oh, kako mi je drago što nisam dežuran," promrmlja gospodin Weasley pospano, "ne bih volio da moram reći Ircima kako je vrijeme da prestanu slaviti."

Harry je ležao na ležaju iznad Ronova i zurio u platneni strop šatora. Uz povremeno svjetlucanje svjetiljke ponekog zlatonosca u

preletu, u glavi je ponovno vrtio najdojmljivije Krumove poteze. Gorio je od želje da sjedne na svoju Vatrenu munju i isproba varku Vronskoga... Oliver Wood ni uz pomoć svih onih krivudavih dijagrama nikada nije uspio predočiti kako bi taj potez točno morao izgledati. .. Harry se već vidio u pelerini na čijim leđima piše njegovo ime, zamišljajući kako bi se osjećao da začuje klicanje stotinu tisuća ljudi na stadionu, dok svuda odzvanja glas Luda Bagmana: "Predstavljam vam... Pottera!"

Harry nije znao je li uspio zaspati ili ne - njegove maštarije o tome da leti kao Krum možda su doista prerasle u pravi san - znao je jedino da je gospodin Weasley odjednom počeo vikati.

"Ustajte! Ron - Harry - hajde, ustajte, hitno je!" Harry je naglo sjeo i glavom udario o platno. "Š'o je bilo?" promrsi on.

Nejasno je osjećao da nešto nije u redu. Zvukovi u kampu su se promijenili. Pjevanje je zamrlo. Čuo je vrištanje i ljude u trku.

Sišao je s ležaja i posegnuo za odjećom, ali gospodin Weasley, u trapericama navučenicima preko pidžame, reče: "Nemamo vremena, Harry - samo zgrabi jaknu i izađi van - brzo!"

Harry ga poslušao i izjuri iz šatora s Ronom za petama.

Zahvaljujući svjetlosti nekoliko neugašenih vatri, vidio je kako ljudi trče u šumu. Bježali su pred nečime što se uz sporadično bljeskanje i zvuk sličan paljbi preko polja kretalo prema njima. Do njih su dopirali zvuči glasnog ruganja, grohotnog smijeha i pijanog vikanja. Zatim je bljesak jakog zelenog svjetla obasjao čitav prizor.

Preko polja je polako napredovala gomila čvrsto zbijenih čarobnjaka sa štapićima uperenim uvis. Harry se škiljeći zagleda u njih... kao da nisu imali lica... potom shvati da su glave pokrili kukuljicama i lica maskama. Visoko iznad njih, u zraku su lebdele četiri prilike, bezuspješno se odupirući grotesknom izvijanju kojem bijahu podvrgnute. Činilo se kao da su maskirani čarobnjaci na tlu lutkari, a ljudi iznad njih marionete pokretane nevidljivim nitima što se iz štapića uzdižu uvis. Dvije prilike bile su vrlo malene.

Povorci su pristupali novi čarobnjaci, smijući se i upirući prstom u lebdeća tijela. Kako je povorka rasla, šatori su padali. U nekoliko navrata, Harry vidje kako pojedini čarobnjaci iz povorke štapićima

u zrak dižu šatore koji su im stajali na putu. Nekoliko šatora se zapalilo. Vrištanje se pojačalo.

Lebdeće ljude odjednom je osvijetlio zapaljeni šator iznad kojeg su prolazili. Harry prepozna jednoga od njih - gospodina Robertsa, vlasnika kampa. Ostalo troje vjerojatno su bili njegovi žena i djeca. Jedan čarobnjak ispod njih štapićem okrene gospođu Roberts naglavce. Spavačica padne s nje, otkrivajući njezine povelike gaćice. Očajnički se pokušala pokriti dok je rulja ispod nje vrištala od pakosnog smijeha.

"Ovo je bolesno", promrmlja Ron, gledajući najmanje bezjačko dijete. Dječacić se počeo okretati poput zvrka, dvadeset metara iznad zemlje, dok mu se glavica mlohavo njihala amo-tamo. "Ovo je zbilja bolesno..."

Do njih dotrče Hermiona i Ginny, navlačeći ogrtače preko spavačica. Za njima je odmah došao i gospodin Weasley. U isti mah iz muškog šatora izadoše Bili, Charlie i Percy, potpuno odjeveni. Podvrnuli su rukave i oboružali se čarobnim štapićima.

"Idemo pomoći ostalima iz Ministarstva", dovikne im gospodin Weasley kroz buku, dok je i sam podvrtao rukave. "Vi pođite u šumu i ne razdvajajte se. Doći ću po vas kad ovo riješimo!"

Bili, Charlie i Percy već su trčali u susret povorci; za njima pojuri i gospodin Weasley. Iz svih smjerova prema izvoru nemira hitali su čarobnjaci iz Ministarstva. Gomila ispod Robertsovih sve im se više bližila.

"Ajmo", reče Fred. Zgrabivši Ginny za ruku, počeo je vući prema šumi. Harry, Ron, Hermiona i George pođoše za njima. Kad su dospjeli do drveća, svi se osvrnuše. Rulja ispod Robertsovih sad je bila još brojnija nego prije. Vidjeli su da čarobnjaci iz Ministarstva nastoje doprijeti do zakukuljenih čarobnjaka u sredini, ali nije im bilo lako. Po svemu sudeći, bojali su se izvesti bilo kakvu čaroliju zbog koje bi Robertsovi mogli pasti na zemlju.

Raznobojni lampioni što su ranije obasjavali stazu do stadiona, sad bijahu ugašeni. Među stablima su posrtale tamne prilike. Čuo se plač djece. Zabrinuti povici i uspaničeni glasovi odjekivali su hladnim noćnim zrakom svuda oko njih. Harry je osjećao kako ga sa svih strana tamo-amo guraju ljudi kojima nije mogao vidjeti lica. Odjednom začuje Ronov bolni uzvik.

"Sto se dogodilo?" upita Hermiona zabrinuto, zaustavljajući se tako naglo da je Harry naletio na nju. "Rone, gdje si? Ma, ovo je glupo - Lumos!"

Upalila je vrh čarobnog štapića i usmjerila usku zraku svjetla preko staze. Ron je raskrečen ležao na tlu.

"Spotaknuo sam se o korijen drveta", reče on ljutito, ustajući. "Koliko su ti nožurine, nije ni čudo", začu se otegnuti glas iza njih.

Harry, Ron i Hermiona munjevito se okrenuše. Na obližnje drvo vrlo se opušteno naslonio Dračo Malfoy. Bio je sam, ruku prekrivenih na prsima. Koliko su mogli vidjeti, promatrao je scenu u kampu kroz otvor među drvećem.

Ron reče Malfovu da učini nešto što, Harry je bio uvjeren, pred gospođom Weasley nikad ne bi imao hrabrosti izgovoriti.

"Kakvo je to izražavanje, Weasley", odvrati Malfoy. Njegove svijetle oči zlobno su se iskrile. "Ne bi li vam bilo bolje da se požurite? Ne biste valjda htjeli da primijete nju?"

Pokazao je glavom na Hermionu baš u trenutku kada je iz kampa odjeknuo prasak kao da je eksplodirala bomba. Bljesak zelene svjetlosti nakratko obasja stabla oko njih.

"A što bi to trebalo značiti?" prkosno će Hermiona.

"Grangerice, oni traže bezjake", nastavi Malfoy. "Zar baš želiš pokazivati svoje gaćice u zraku? Ako želiš, ostani u blizini... idu u ovom smjeru, a svi bismo se slatko nasmijali da to vidimo."

"Hermiona je vještica", zareži Harry.

"Kako hoćeš, Potteru", reče Malfov, pakosno se cerekajući. "Ako mislite da oni ne mogu uočiti mutnjakušu, samo vi ostanite tu gdje jeste."

"Pazi što govoriš!" vikne Ron. Svi su oni znali da je "mutnjak" krajnje uvredljiv naziv za vješticu ili čarobnjaka bezjačkog porijekla.

"Nije važno, Rone", brzo reče Hermiona, grabeći Rona za ruku da ga zaustavi kad je zakoraknuo prema Malfoyu.

S druge strane drveća do njih dopre najglasniji tresak dotad. U blizini zavrišti nekoliko ljudi.

Malfoy se tiho smijuljio. "Nije ih teško preplašiti, zar ne?" reče lijenim tonom. "A vama

je tatica sigurno rekao da se sakrijete? Što on radi... nije valjda da pokušava spasiti bezjake?"

"A gdje su tvoji roditelji?" upita ga Harry sa sve većim bijesom. "Tamo ispod maski, je li?"

Malfov okrene glavu prema Harryju. I dalje se smiješio. "Pa... da i jesu, ne bih to valjda rekao tebi, je li, Potteru?"

"Ma idemo," pozove ih Hermiona, dobacujući Malfov pogled pun gađenja, "idemo potražiti druge."

"Pazi da ti ne primijete tu tvoju čupavu glavu, Grangerice", podrugljivo dometne Malfov.

"Idemo", ponovi Hermiona i odvuče Harryja i Rona natrag na stazu.

"Kladim se u što god hoćeš da njegov tala jest među tom maskiranom bandom!" uzrujano ustvrdi Ron.

"Pa, uz malo sreće, Ministarstvo će ga uhvatiti!" gorljivo reče Hermiona. "Joj, ne mogu vjerovati, gdje su nestali ostali?"

Freda, Georgea i Ginny nigdje nije bilo, iako je na stazi sve vrvjelo od ljudi. Svi su se nervozno ogledavali prema komešanju u kampu.

Malo niže na stazi na sav se glas prepirala skupina tinejdžera u pidžamama. Kada su ugledali Harryja, Rona i Hermionu, obrati im se djevojka guste, kovrčave kose i brzo reče: "Ou est Madame Maxime? Nous l'avonsperdue... "

"Ovaj... molim?" odvrati Ron.

"Oh..." Djevojka mu okrene leđa. Dok su se udaljavali, jasno su je čuli kako govori: "Ogwarrrts."

"Beauxbatons", promrmljala je Hermiona.

"Molim?" upita Harry.

"Sigurno idu u Beauxbatons", objasni Hermiona. "Ma znaš... Akademija magije u Beauxbatonsu... čitala sam o njoj u Najboljim čarobnjačkim školama Europe."

"Oh... pa da... naravno", muljao je Harry.

"Fred i George nisu mogli daleko odmaći", reče Ron. Izvukao je štapić i upalio ga na isti način kao i Hermiona, pa je sad škiljeći gledao dalje niz stazu. Harry u džepovima jakne potraži svoj štapić - ali nije ga bilo. Pronašao je jedino svezor.

"Ma ne mogu vjerovati... izgubio sam čarobni štapić!"

"Šališ se!"

Ron i Hermiona podigoše štapiće kako bi svjetlošću pokrili što veću površinu; Harry se osvrtao na sve strane, ali štapiću nije bilo ni traga.

"Možda je ostao u šatoru", reče Ron.

"Možda ti je ispao iz džepa dok smo trčali?" zabrinuto napomene Hermiona.

"Da," složi se Harry, "možda..."

Inače se u čarobnjačkom svijetu nikad nije odvajao od štapića. Zbog gubitka štapića usred ovakvih nemira osjećao se vrlo ranjivo.

Sve troje poskočiše začuvši šuštanje. Iz obližnjeg grmlja teškom se mukom izvlačila kućna vila Winky. Kretala se na vrlo neobičan način, očito uz velike poteškoće; činilo se kao da je zadržava neka nevidljiva sila.

"Došli su zločesti čarobnjaci!" skvičala je izbezumljeno, naginjući se naprijed u nastojanju da nastavi trčati. "Ljudi su u zraku... visoko u zraku! Winky se maknjava s puta!"

I nestade u stablima s druge strane staze, odupirući se, uz teško disanje i cvilež, sili što ju

je zaustavljala.

"Koji joj je vrag?" upita Ron, radoznalo gledajući za njom. "Zašto ne može normalno trčati?"

"Kladim se da nije pitala za dopuštenje da se sakrije", napomene Harry. Prisjetio se Dobbvja: Dobby je bio prisiljen udarati sama sebe svaki put kad bi pokušao učiniti nešto što se Malfovevima ne bi sviđjelo.

"Znate što, kućnim vilenjacima je zbilja užasno teško!" ogorčeno poče Hermiona. "Pa to je čisto ropstvo! Taj gospodin Crouch je prvo natjera da se popne na vrh stadiona, iako se grozno boji visina, a onda je začara tako da ne može pobjeći čak ni kad netko počne gaziti sve šatore! Zašto nitko ne poduzima ništa protiv toga?"

"Pa, vilenjaci su sretni, zar ne?" odvrati Ron. "Čula si što je stara Winky rekla na utakmici... 'Nisu kućni vilenjaci za zabavljati se'... ona to voli, da joj drugi zapovijedaju..."

"Takvi kao ti, Rone," poče Hermiona ljutito, "i održavaju na životu trule i nepravedne sustave, jer su previše lijeni da..."

S ruba šume opet odjekne glasan prasak.

"A da krenemo dalje?" predloži Ron. Harry vidje kako napeto pogledava prema Hermioni. Možda je bilo nečega u Malfovevim riječima; možda je Hermiona doista i bila u većoj opasnosti od njih dvojice. Zaputiše se dalje. Harry je nastavio pretraživati džepove, iako mu je bilo jasno da neće naći štapić.

Slijedili su tamnu stazu dublje u šumu, pogledom i dalje tražeći Freda, Georgea i Ginny. Prošli su pored skupine goblina koji nisu djelovali pretjerano uznemireno zbog nesretnih zbivanja u kampu. Radije su se cerekali nad vrećom zlata koju se nedvojbeno osvojili kladeći se na ishod utakmice. Malo niže na stazi ušetali su u oblak srebrnasta svjetla. Navirivši se kroz stabla, ugledaše nasred proplanka tri visoke, prelijepe Veele okružene šačicom mladih čarobnjaka koji su se nadvikivali.

"Ja zarađujem sto vreća galeona na godinu", vikao je jedan od njih. "Ja sam zmajoubojica pri Odboru za uklanjanje opasnih stvorenja."

"Baš nisi," prodere se njegov prijatelj, "nego pereš suđe u Šupljem kotliću... ali zato sam ja lovac na vampire, dosad sam ih ubio devedeset..."

Tu se umiješa i treći mladi čarobnjak - njegove bubuljice bile su vidljive čak i pod prigušenim, srebrnastim svjetlom kojim su zračile Veele: "A mene uskoro trebaju imenovati najmlađim ministrom magije svih vremena, časna riječ."

Harry se nasmije s nevjericom. Prepoznao je bubuljičavog čarobnjaka; zvao se Stan Shunpike i zapravo je bio konduktor na trokatnom Moćnom autobusu.

Okrenuo se Ronu da mu to kaže, ali Ronovo lice nekako je omlitavjelo, a već je u sljedećem trenutku vikao: "Jesam li vam rekao da sam izmislio metlu kojom se može putovati na Jupiter?"

"Ma daj molim te!" opet se zgražala Hermiona. Harry i ona čvrsto dohvatiše Rona ispod ruku, okrenuše ga na drugu stranu i odvedoše u suprotnom smjeru. Glasovi Veela i njihovih obožavatelja u potpunosti su se izgubili tek kada su dospjeli u samo srce šume. Činilo se da su ovdje sami; sve je bilo mnogo tiše.

Harry se ogleda oko sebe. "Znate što, mogli bismo naprosto ostati tu. Neće nam se nitko moći približiti a da ga ne čujemo."

Tek što je izrekao te riječi, iza drveta točno ispred njih izađe Ludo Bagman.

Čak i pri slabšem svjetlu dvaju štapića, Harry je primijetio da Bagman izgleda posve

drugačije nego prije. Više nije djelovao bodro i rumeno; u njegovim koracima nije bilo poleta. Bio je blijed kao krpa i napet.

"Tko je to?" upita on, trepćući u njihovu smjeru i nastojeći razaznati njihova lica. "Što radite ovdje sami?"

Njih se troje iznenađeno pogledaju.

"Pa... upravo traju neredi", pripomene Ron.

Bagman je zurio u njega. "Što?"

"U kampu... neki su se ljudi dočepali jedne bezjačke obitelji..."

Bagman glasno opsuje. "Prokleti bili!" reče on. Djelujući kao da su mu misli negdje drugdje, dezaparatirao se bez riječi, praćen sitnim zvukom puk.

"Gospodin Bagman baš i nije u tijeku događanja, zar ne?" namršteno primijeti Hermiona.

"Ali bio je genijalan udarac", branio ga je Ron, zaputivši se ispred njih prema malom proplanku gdje sjedne na pojas suhe trave u podnožju drveta. "Ose iz Wimbournea triput su osvojile prvenstvo kada je on igrao za njih."

Izvukao je iz džepa figuricu Kruma, stavio je na tlo i neko vrijeme promatrao kako hoda unaokolo. Baš poput pravog Kruma, igračka je hodala sa stopalima okrenutima prema van i spuštenih ramena. Na tim lopatastim stopalima nije izgledao ni izbliza onako dojmljivo kao na metli. Harry je osluškivao dolazi li iz smjera kampa ikakav zvuk. Još uvijek se ništa nije čulo; možda su neredi prestali.

"Nadam se da su drugi dobro", progovori Hermiona nakon nekog vremena.

"Bit će u redu", reče Ron.

"Zamisli da tvoj tata uhvati Luciusa Malfoya", reče Harry, sjedajući pored Rona i gledajući kako se figurica Kruma bezvoljno vuče preko opalog lišća. "Uvijek je govorio kako bi volio da mu taj dolija."

"Starom dobrom Draču sigurno više ne bi bilo do cerekanja", složi se Ron.

"Jadni oni bezjaci", nervozno doda Hermiona. "Sto ako ih ne budu mogli spustiti?"

"Spustit će ih," tješio ju je Ron, "već će nešto smisliti."

"Ali stvarno je suludo da su išli napraviti tako nešto večeras kada je ovdje cijelo Ministarstvo magije!" nastavi Hermiona. "Mislim, zar su očekivali da će se izvući? Mislite li da su pijani, ili su naprosto..."

Naglo se zaustavi i pogleda preko ramena. Harry i Ron također se brzo okrenuše. Po zvuku se činilo da netko tetura prema njihovu proplanku. Čekali su i osluškivali bat nepravilnih koraka iza tamnih stabala. Odjednom se koraci zaustaviše.

"Hej?" zovne Harry.

Odgovori mu tišina. Harry ustane i zaviri iza drveta. Bilo je premračno da bi daleko vidio, ali točno je osjećao da netko stoji tik izvan njegova vidokruga.

"Tko je to tamo?" upita.

Odjednom tišinu bez upozorenja propara glas drugačiji od svih koje su u šumi dotad čuli; nije u njemu bilo panike, već je zvučao kao da izgovara čaroliju.

"MORSMORDRE!"

Iz tamnog prostora u koji je Harry uporno pokušavao proniknuti pogledom bukne golem, svjetlucav oblik zelene boje i vine se iznad krošanja, u nebo.

"Koji je to...?" zaprepašteno izusti Ron dok je skakao na noge i zurio u pojavu iznad njih. Harry je na djelić sekunde bio uvjeren daje to formacija vilenjaka zlatonosaca. Potom shvati da gleda u divovsku lubanju sastavljenu od smaragdskih zvjezdica. Iz usne šupljine joj je, kao da je jezik, izvirivala zmija. Dok su je promatrali, nastavila se uspinjati,

plamteći u izmaglici zelenkasta dima. Ocrtavala se naspram crnog neba poput novog zvijezda.

Odjednom se sa svih strana šume prolomi vrištanje. Harry nije shvaćao zašto, ali kao jedino moguće objašnjenje nametala se nagla pojava lubanje. Sada se već tako visoko popela da je obasjavala cijelu šumu poput sablasne neonske reklame. U tami je pogledom tražio osobu koja je prizvala lubanju, ali nije vidio nikoga.

"Tko je tamo?" zovne on opet.

"Harry, hajde, miči se!" Hermiona ga je zgrabila za stražnji dio jakne i povukla natrag.

"Što ti je?" upita je Harry, zaprepašten prestravljenim bljedilom njezina lica.

"To je tamni znamen, Harry!" jaukala je Hermiona, vukući ga svom snagom. "To je znak Znaš-već-koga!"

"Voldemortov...?"

"Harry, daj kreni već jednom!"

Harry se okrene - Ron na brzinu s tla pokupi minijaturnog Kruma - svi troje krenuše preko proplanka - ali tek što su prešli nekoliko užurbanih koraka, uz niz pucketavih zvukova pojavi se dvadesetero čarobnjaka koji ih smjesta opkoliše.

Harry se okrenuo oko svoje osi, u djeliću sekunde opažajući da svi čarobnjaci u rukama drže čarobne štapiće te da je svaki štapić uperen u njega, Rona i Hermionu. Bez razmišljanja je zaurao: "Sagnite se!" Zgrabio je prijatelje i povukao ih na tlo.

"OMAMI!" zagrmi dvadeset glasova. Nakon niza zasljepljujućih bljeskova, Harry osjeti kako mu kosa vijori kao daje preko proplanka zapuhao snažan vjetar. Podigavši glavu za nekoliko milimetara, vidio je kako mlazovi vatrenocrvene svjetlosti iz štapića čarobnjaka prelijeću iznad njih, ukrštajući se, odbijajući se od debala i odskakujući u tamu...

"Stanite!" vikne poznati glas. "STANITE! To je moj sin!"

Harryjeva kosa se umiri. Još je malo podigao glavu. Čarobnjak ispred njega spustio je štapić. Harry se prevrne na leđa i vidje kako prema njima korača prestravljeni gospodin Weasley.

"Ron... Harry..." zvučao je potreseno, "... Hermiona... jeste li dobro?"

"Sklanjaj se s puta, Arthure", začu se hladan, otresit glas.

Bijaše to gospodin Crouch. On i drugi čarobnjaci iz Ministarstva priđoše im bliže. Harry ustane da ih pogleda u oči. Lice gospodina Croucha bilo je zategnuto od bijesa.

"Tko je od vas ovo učinio?" prasne on, strijeljajući ih ostrim pogledom. "Tko je od vas prizvao tamni znamen?"

"To nismo mi učinili!" odvrati Harry, pokazujući rukom na lubanju.

"Nismo ništa učinili!" potvrdi Ron, trljajući lakat i ogorčeno gledajući oca. "Zašto ste nas napali?"

"Nemojte mi lagati, mladiću!" zaurla gospodin Crouch. Još je štapićem upirao ravno u Rona, iskolačenih očiju i blago suluda izraza. "Zatekli smo vas na mjestu zločina!"

"Barty," šapne vještica u dugoj vunenoj kućnoj haljini, "to su djeca, Barty, oni nikada ne bi mogli..."

"Odakle se pojavio znamen, vas troje?" brzo ih upita gospodin Weasley.

"Odande," drščući odvrati Hermiona, upirući prstom prema mjestu gdje su čuli onaj glas, "netko je bio iza drveća... viknuli su neke riječi - čaroliju..."

"Maje li, tamo su stajali?" reče gospodin Crouch, upiljivši se iskolačenim očima u Hermionu, s izrazom nevjerice na licu. "Izrekli su čaroliju, je li? Vi kao da ste jako dobro obaviješteni o tome kako se priziva znamen, mlada damo..."

Bilo je ipak očito da nijedan čarobnjak iz Ministarstva, osim gospodina Croucha, ne smatra nimalo vjerojatnim da su lubanju prizvali Harry, Ron ili Hermiona. Naprotiv, čim su čuli Hermionine riječi, svi opet podigoše štapiće i uperiše ih u smjeru koji je pokazala, škiljeći prema tamnom drveću.

"Došli smo prekasno", vrteći glavom ustvrđi ona vještica u vunenoj kućnoj haljini. "Sigurno su se već dezaparatirali."

"Ne bih rekao", reče čarobnjak četkaste smeđe brade. Bio je to Amos Diggory, Cedricov otac. "Naše su čarolije omamljivanja prošle ravno kroz ova stabla... postoji sasvim pristojna vjerojatnost da smo koga pogodili..."

"Amose, budi oprezan!" opomene ga nekoliko čarobnjaka, no gospodin Diggory se uspravi, podigne štapić, odmaršira preko proplanka i nestane u tami. Hermiona je njegov odlazak promatrala s rukom na ustima.

Nekoliko sekundi poslije, začuše kako gospodin Diggory uzvikuje.

"Da! Uspjeli smo! Netko je ovdje! U nesvijesti! To je... ali... da ne povjeruješ..."

"Uхватili ste nekoga?" krajnje skeptičnim tonom poviče gospodin Crouch. "Koga? Tko je to?"

Začuše pucketanje grančica, šuškanje lišća i škripave korake gospodina Diggoryja dok je izlazio iz sjene stabala. Na rukama je nosio sićušno, mlohavo tijelo. Harry je odmah prepoznao kuhinjsku krpu. Bila je to Winky.

Gospodin Crouch nije se pomaknuo niti progovorio dok je gospodin Diggory polagao vilu na tlo do njegovih nogu. Ostali čarobnjaci iz Ministarstva zurili su u gospodina Croucha. Gospodin Crouch je nekoliko trenutaka ostao skamenjen na mjestu. Oči u njegovu bijelom licu plamtjele su dok je zurio u Winky. Onda je došao k svijesti.

"Ovo... je... nemoguće", isprekidano je govorio. "Ne..."

Brzo je zaobišao gospodina Diggoryja i dugim koracima krenuo prema mjestu gdje je Diggory našao Winky.

"Nema smisla, gospodine Crouch", dobaci gospodin Diggory za njim. "Nema tamo više nikoga."

No gospodin Crouch nije djelovao kao da je spreman povjerovati mu na riječ. Oslušivali su zvukove njegova kretanja i šuškanje lišća dok je razmicao grmlje u potrazi za nekim tragom.

"Ovo je malo neugodno", mrko će gospodin Diggory, gledajući onesviještenu Winky na tlu. "Kućna vila Bartvja Croucha... hoću reći..."

"Ma daj, Amose," tiho mu odvrati gospodin Weasley, "ne misliš valjda ozbiljno da je to učinila vila? Tamni znamen je čarobnjački simbol. Ne ide bez čarobnjačkog štapića."

"Da," složi se gospodin Diggory, "a ona ga je i imala." , "Što?" upita gospodin Weasley.

"Evo, gledaj." Gospodin Diggory podigne štapić i pokaže ga gospodinu Weasleyju. "Imala gaje u ruci. Dakle, za početak je prekršila točku tri Kodeksa za uporabu čarobnog štapića. "Bićima koja nisu ljudskog porijekla nije dopušteno nositi čarobni štapić ni koristiti se njime."

Uto se začu još jedan puk. Ludo Bagman aparatirao se točno do gospodina Weasleyja. Zadihana i izgubljena izgleda, zavrtio se na mjestu i podigao razrogačen pogled prema smaragdnozelenoj lubanji.

"Tamni znamen!" dahne on, zamalo pregazivši Winky kada se upitno okrenuo kolegama.

"Tko je to učinio? Jeste li ih uhvatili? Barty! Što se to događa?"

Gospodin Crouch vratio se praznih ruku. Lice mu je i dalje bilo sablasno bijele boje. Njegove ruke i četkasti brkovi lagano su se trzali.

"Gdje si ti, Barty?" upita Bagman. "Zašto te nije bilo na utakmici? A tvoja vila ti je čuvala mjesto - varavih mu vodoriga!" Bagman je tek sada primijetio da mu kraj nogu leži Winky. "Što se njoj dogodilo?"

"Bio sam zauzet, Ludo", odvrati gospodin Crouch. Još je govorio isprekidano, jedva mičući usnice. "A moja vila je omamljena."

"Omamljena? Misliš, vi ste je omamili? Ali zašto...?"

Na Bagmanovu okruglom, sjajnom licu vidjelo se kako mu je naglo sinuo odgovor; pogledao je prvo u lubanju, zatim u Winky i na kraju u gospodina Croucha.

"Ma ne!" reče on. "Winky? Ona da je prizvala tamni znamen? Pa ne bi znala kako! Za početak, trebao bi joj čarobni štapić!"

"Koji je i imala", umiješa se gospodin Diggory. "Kad sam je našao, držala ga je u ruci, Ludo. Gospodine Crouch, ako se vi slažete, mislim da bismo trebali čuti što ona ima reći u svoju obranu."

Crouch ničime nije pokazivao daje čuo gospodina Diggoryja, no gospodin Diggory je njegovu šutnju očito shvatio kao odobrenje. Podigao je svoj štapić, uperio ga u Winky i rekao: "Energate!"

Winky se lagano pomakne. Njezine se velike smeđe oči otvoriše i nekoliko puta zbunjeno trepnuše. Dok su je utihli čarobnjaci promatrali, ona se drhtavo podigne u sjedeći položaj. Prvo je opazila noge gospodina Diggoryja, zatim je polako, dršćući, podigla pogled i ukočeno se zagledala u njegovo lice; naposljetku je, još polaganije, uperila oči u nebo. Harry u njezinim golemim, staklastim očima ugleda odraze lebdeće lubanje. Naglo je udahнула, izbezumljeno pogledom preletjela proplanak prepun ljudi i prestrašeno briznula u plač.

"Vilo!" strogo joj se obrati gospodin Diggory. "Znaš li tko sam ja? Ja sam član Odjela za regulaciju i kontrolu magičnih stvorenja!"

Winky se poče njihati naprijed-natrag na tlu. Disanje joj je bilo isprekidano. Sve je to Harryja strahovito podsjećalo na Dobbvja u trenucima kada je bio prestravljen vlastitim neposluhom.

"Kao što vidiš, vilo, ovdje je nedavno bio prizvan tamni znamen", nastavi gospodin Diggory. "A točno ispod njega smo samo nekoliko trenutaka kasnije pronašli tebe! Izvoli objasniti!"

"Ja -ja -ja ništa nisam napravljala, gospodine!" zgranuto reče Winky. "Ja to ne znam, gospodine!"

"Našli smo te sa štapićem u ruci!" vikne gospodin Diggory, mašući joj štapićem pred očima. Kada je na štapić palo zelenkasto svjetlo što se slijevalo na proplanak iz lubanje iznad njih, Harry ga prepozna.

"Hej... pa to je moje!" progovori on. Svi ljudi na proplanku zagledaše se u njega. "Molim?" zapanjeno će gospodin Diggory. "To je moj štapić!" objasni Harry. "Ispao mije!"

"Ispao ti je?" ponovi gospodin Diggory u nevjerici. "Je li to priznanje? Odbacio si štapić nakon što si prizvao znamen?"

"Amose, daj se sjeti s kime razgovaraš!" reče mu krajnje razljućeni gospodin Weasley. "Zar smatraš vjerojatnim da bi Harry Potter prizvao tamni znamen?"

"Ovaj... dakako da ne", promumlja gospodin Diggory. "Oprostite ... zanio sam se..."

"Uostalom, nije mi ispao tamo", reče Harry, trznuvši palcem u smjeru stabala ispod lubanje. "Vidio sam da ga nema čim smo ušli u šumu."

"Tako dakle", reče gospodin Diggory. Kada se okrenuo da pogleda Winky koja se zgurila pored njegovih nogu, pogled mu otvrdne. "A ti si pronašla taj štapić, je li, vilo? Pa si ga uzela i zaključila da bi se mogla malo zabaviti, zar ne?"

"Ne izrađivani ja nikakvu čaroliju s njim gospodine!" cviljela je Winky dok su joj se suze slijevale niz spljošteni, gomolju sličan nos. "Ja... ja... ja... ga samo podignem, gospodine! Ja nisam napravljala tamni znamen, gospodine, ja ne znam kako!"

"Nije to bila ona!" reče Hermiona. Iako je djelovala nervozno što govori pred svim tim čarobnjacima iz Ministarstva, nije posustala. "Winky ima tanak, piskutav glasić, a glas koji smo mi čuli kako priziva bio je puno dublji!" Okrenula se Harryju i Ronu, tražeći njihovu potporu. "Nije uopće zvučao kao Winky, zar ne?"

"Ne", potvrdi Harry, odmahujući glavom. "Definitivno nije zvučao kao vila."

"Da, bio je to ljudski glas", složi se Ron.

"Pa, vidjet ćemo uskoro", zareži gospodin Diggory. Nije djelovao uvjeren. "Postoji jednostavan način da se utvrdi posljednja čarolija koju je štapić izveo, jesi li to znala, vilo?"

Winky zadrhti i mahnito zavrti glavom, lamatajući ušima. Gospodin Diggory ponovno podigne svoj štapić i njegovim vrškom dotakne vršak Harryjeva štapića.

"Prior Incantato!" zagrmí gospodin Diggory.

Harry začu kako Hermiona užasnuto uvlači dah kada je iz točke u kojoj su se dotakla dva štapića suknula divovska lubanja s jezikom u obliku zmije, no bila je to tek blijeda sjenka zelene lubanje koja je lebdjela visoko iznad njih. Činilo se da se sastoji od gustog sivog dima, kao daje tek duh prijašnje čarolije.

"Deletrius!" vikne gospodin Diggory. Maglovita lubanja nestane u oblačku dima.

"Tako dakle", reče gospodin Diggory divljački trijumfalno, visoka gledajući na Winky koja je još uvijek grčevito drhtala.

"Ja to ne napravljala!" cviljela je ona, prestrašeno kolutajući očima. "Ja ne znam, ne znam, ne znam kako! Ja jesam dobra vila, ja ne koristila štapiće, ja ne znam kako!"

"Uhvaćena si na djelu, vilo!" zagrmí gospodin Diggory. "Uhvaćena si s odgovarajućim štapićem u ruci!"

"Amose," glasno će gospodin Weasley, "razmisli malo... tu čaroliju zna izvesti tek šačica čarobnjaka... gdje bi je Winky naučila?"

"Možda Amos želi reći," reče gospodin Crouch, a iz svake njegove riječi izbijao je ledeni bijes, "da ja svoju poslugu rutinski učim prizivanju tamnog znamen?"

Nastupi krajnje neugodan muk.

Amos Diggory izgledao je užasnuto. "Gospodine Crouch... ne... nikako..."

"Sad ste već došli vrlo blizu tome da za prizivanje znamen optužite dvije osobe na ovom proplanku za koje je najmanje vjerojatno da bi to učinile!" zaštekće gospodin Crouch.

"Harryja Pottera - i mene! Pretpostavljam da vam je poznata dječakova priča, Amose?"

"Dakako - svi je znaju..." promrmljao je gospodin Diggory, djelujući kao da mu je užasno neugodno.

"A vjerujem da se prisjećate koliko sam ja puta tijekom moje duge karijere dokazao da prezirem i mrzim crnu magiju i sve koji se njome bave?" urlao je gospodin Crouch, nanovo iskolačenih očiju.

"Gospodine Crouch, ja... ja nikada nisam rekao da vi imate išta s time!" promrsi Amos

Diggory, dok mu je crvenilo oblijevalo kožu ispod četkaste smeđe brade.

"Optužujete li moju vilu, optužujete i mene, Diggory!" vikne gospodin Crouch. "Gdje bi drugdje naučila kako da izvede tu čaroliju?"

"Mogla je... mogla je to pokupiti bilo gdje..."

"Točno tako, Amose", reče gospodin Weasley. "Mogla je to pokupiti bilo gdje... Winky?" ljubazno će on, obraćajući se vili. Ona se unatoč tome lecne kao da je i on viknuo na nju. "Gdje si točno pronašla Harryjev čarobni štapić?"

Winky je takvom silinom frkala rub kuhinjske krpe u koju je bila odjevena da se tkanina kidala pod njezinim prstima.

"Ja... ja to pronalazila... ja to pronalazila tamo, gospodine..." šapne ona, "tamo... među drvetima, gospodine..."

"Razumiješ li, Amose?" nastavi gospodin Weasley. "Osoba koja je prizvala znamen mogla se smjesta dezaparatirati, ostavljajući Harryjev štapić za sobom. To je bilo pametno, ne poslužiti se vlastitim štapićem, koji bi mogao odati što je posljednje prizvao. A naša je Winky imala zlu sreću da nekoliko trenutaka nakon toga naiđe na štapić i podigne ga s tla."

"U tom slučaju nalazila se samo nekoliko metara od pravog počinitelja!" nestrpljivo odvrati gospodin Diggory. "Vilo? Jesi li koga vidjela?"

Winky poče drhtati gore no ikad. Njezine su divovske oči nemirno letjele od gospodina Diggoryja do Luda Bagmana i dalje, do gospodina Croucha.

Zatim teško proguta i reče: "Ja ne vidjela nikoga, gospodine... nikoga..."

"Amose," otresito će gospodin Crouch, "posve mi je jasno da bi vi u normalnim okolnostima Winky odveli na saslušanje u vaš Odjel. No ja vas ipak molim da mi dopustite da ja obavim razgovor."

Gospodin Diggory nije izgledao nimalo oduševljen prijedlogom, ali Harryju je bilo jasno da se neće usuditi odbiti tako važnog člana Ministarstva kao što je gospodin Crouch.

"Uvjeravam vas da će biti kažnjena", dometne gospodin Crouch hladno.

"G-g-gospodaru..." promuca Winky podižući pogled prema gospodinu Crouchu. Oči joj se obliše suzama. "G-g-gospodaru, m-m-molimvas..."

Gospodin Crouch je netremice zurio u nju. Crte njegovoga lica nekako su postale oštrije, i svaka bora činila se dublje urezanom nego prije. U tom ukočenom pogledu nije bilo milosti. "Winky se večeras ponijela na način koji nikada ne bih očekivao od nje", prozbori on polako. "Zapovjedio sam joj da ostane u šatoru. Zapovjedio sam joj da ostane tamo dok ja vani budem sređivao problem s neredima. A zatim otkrijem da je prekršila zapovijed. To znači odjeću."

"Ne!" vrisnula je Winky, padajući ničice pred gospodinom Crouchom. "Ne, gospodaru! Ne odjeću, ne odjeću!"

Harry je znao da kućni vilenjaci mogu dobiti slobodu samo ako im se uruči normalna odjeća. Bilo je žalosno gledati kako se Winky grčevito uhvatila za svoju kuhinjsku krpu dok je jecala pred nogama gospodina Croucha.

"Ali bila je prestrašena!" Ijutito vikne Hermiona, šibajući pogledom gospodina Croucha.

"Vaša vila se boji visina, a oni maskirani čarobnjaci su levitirali ljude! Ne možete joj predbacivati što je htjela pobjeći od njih!"

Gospodin Crouch odstupi za korak, da se riješi vilina dodira. Gledao je u nju kao da je ona nešto prljavo i gnusno što zagađuje njegove pretjerano ulaštene cipele.

"Ne treba mi kućna vila koja me ne sluša", reče on hladno, upirući pogled u Hermionu.

"Ne treba mi sluškinja koja zaboravlja što dolikuje njezinu gospodararu i ugledu njezina gospodarara."

Winky je tako ridala da su joj jecaji odjekivali proplankom.

Nastala je strahovito neugodna tišina, koju je prekinuo gospodin Weasley, tiho rekavši:

"Dobro, mislim da ću odvesti svoje klince natrag u šator, ako nitko nema ništa protiv.

Amose, taj nam je štapić rekao sve što je mogao - vrati ga, molim te, Harryju.

Gospodin Diggory predade Harryju štapić i Harry ga spremi u džep.

"Hajdemo, vas troje", nastavi tiho gospodin Weasley. No činilo se da se Hermiona ne želi pomaknuti; njezin pogled i dalje je počivao na uplakanoj vili. "Hermiona!" reče gospodin Weasley, ovaj put užurbanije. Okrenula se i pošla za Harryjem i Ronom, prvo preko proplanka, zatim između stabala.

"Što će se dogoditi s Winky?" upita ona čim su napustili proplanak.

"Ne znam", odvrati gospodin Weasley.

"Kako su se samo ponašali prema njoj!" bijesno nastavi Hermiona. "Gospodin Diggory joj se stalno obraćao s 'vilo'... a tek gospodin Crouch! Zna da nije ništa učinila a ipak će je otpustiti! Uopće ga nije bilo briga što se ona užasno prestrašila ili što se tako uzrujala - kao da uopće nije ljudsko biće!"

"Pa i nije", dobaci Ron.

Hermiona se okomi na njega. "To ne znači da nema osjećaje, Rone, odvratno je kako su..."

"Hermiona, slažem se s tobom," brzo će gospodin Weasley, požurujući je mahanjem, "ali ovo nije trenutak za raspravu o vilinskim pravima. Želim da se što prije vratimo u šator. Što se dogodilo s drugima?"

"Izgubili smo ih u mraku", odvrati Ron. "Tata, zašto su se svi tako uzrujali zbog te lubanje?"

"Sve ću vam objasniti u šatoru", napeto mu odgovori gospodin Weasley.

No kada su stigli do ruba šume, put im je prepriječila velika skupina prestravljenih vještica i čarobnjaka. Kada su vidjeli da im se približava gospodin Weasley, mnogi od njih nahrupiše prema njemu. "Što se zbiva tamo unutra?" "Tko je prizvao lubanju?" "Arthure... nije valjda... on?"

"Naravno da nije on", nestrpljivo odvrati gospodin Weasley. "Ne znam tko je to bio, izgleda da se dezparatirao. Oprostite, molim vas, želim u krevet."

Proveo je Harryja, Rona i Hermionu kroz gomilu i natrag u kamp. Sve je utihnulo; više nije bilo ni traga maskiranim čarobnjacima, iako se iz nekoliko uništenih šatora još uvijek dizao dim.

Iz muškog šatora izvirivala je Charliejeva glava.

"Tata, što se događa?" dovikne on kroz mrak. "Fred, George i Ginny sretno su se vratili, ali drugih..."

"Sa mnom su", reče gospodin Weasley, saginjući se da uđe u šator. Za njim udoše i Harry, Ron i Hermiona.

Bili je sjedio za stolićem u kuhinji, pritisnuvši plahtu na ruku koja je obilato krvarila. Charlie je imao veliku razderotinu na košulji, a Percy krvav nos. Fred, George i Ginny nisu izgledali ozlijeđeno, ali bili su potreseni.

"Jeste li ih uhvatili, tata?" oštro upita Bili. "One koji su prizvali znamen?"

"Ne", odvrati gospodin Weasley. "Našli smo vilu Bartvja Croucha s Harryjevim štapićem u ruci, ali i dalje nemamo pojma tko je prizvao znamen."

"Što?" rekoše Bili, Charlie i Percy u isti glas.

"Harryjev štapić?" ponovi Fred.

"Vilu gospodina Croucha?" reče Percy, kao ošnut gromom.

Uz povremeno uskakanje Harryja, Rona i Hermione, gospodin Weasley objasni što se dogodilo u šumi. Kada su završili s pričom, Percy se ogorčeno nadme.

"E pa, gospodin Crouch je sasvim u pravu što se riješio takve vile!" reče. "Pobjegla je, iako joj je izričito rekao da ne smije... osramotila ga je pred cijelim Ministarstvom... na što bi to ličilo, da je završila pred Odjelom za regulaciju i kontrolu..."

"Ništa ona nije napravila - samo se našla na krivom mjestu u krivo vrijeme!" otrese se Hermiona na zapanjenog Percyja. Hermiona se uvijek prije prilično dobro slagala s Percyjem - daleko bolje od drugih.

"Hermiona, čarobnjak poput gospodina Croucha ne može si priuštiti kućnu vilu koja divlja s čarobnim štapićem!" odvrati Percy pompozno, nakon što se malo pribrao.

"Nije divljala!" zaurla Hermiona. "Samo je podigla štapić sa zemlje!"

"Čujte, može li netko objasniti što je bila ta lubanja?" nestrpljivo upita Ron. "Nije nikoga ozlijedila... zašto je nastala takva frka?"

"Rone, već sam ti rekla, to je simbol Znaš-već-koga", odvrati mu Hermiona prije nego što je itko drugi stigao progovoriti. "Čitala sam o tome u Usponu i padu crne magije."

"A nitko ga nije vidio zadnjih trinaest godina", tiho se nadoveže gospodin Weasley. "Naravno da su se ljudi uspaničili... to je bilo gotovo kao da su vidjeli povratak Znote-već-koga."

"Ne kužim", namršteno će Ron. "Hoću reći... ipak je to samo crtarija na nebu..."

"Rone, Znaš-već-tko i njegovi sljedbenici ispaljivali su tamni znamen u zrak kada god bi nekoga ubili", rastumači mu gospodin Weasley. "Nemaš pojma kakav je to užas izazivalo... premlad si. Samo zamisli da dolaziš kući, a iznad krova lebdi tamni znamen, najavljujući što te čeka unutra..." Gospodin Weasley se strese. "Od toga su svi najviše strahovali... apsolutno najviše..."

Na trenutak svi utihnuše.

Zatim Bili ukloni plahtu s ruke da provjeri porezotinu i reče: "Tko god da ga je prizvao, večeras nam je samo odmogao. Smrtonoše su se razbježali od straha čim su ugledali tamni znamen. Dezaparatirali su se prije nego što smo im se dovoljno približili da ijednoga raskrinkamo. Ali uspjeli smo uhvatiti Robertsove prije nego što su pali na zemlju. Upravo im brišu pamćenje."

"Smrtonoše?" upita Harry. "Što su smrtonoše?"

"Tako su se nazivali sljedbenici Znaš-već-koga" odgovori Bili. "Mislim da smo večeras vidjeli preostale članove - točnije, one koji su uspjeli izbjeći Azkaban."

"Bille, nema dokaza da su to bili oni", reče gospodin Weasley. "Iako vjerojatno jesu", dometne malodušno.

"Da, kladim se da jesu!" iznenada će Ron. "Tata, u šumi smo sreli Drača Malfova, a on nam je praktički rekao da je njegov tata jedan od tih maskiranih luđaka! A svi znamo da su Malfovevi bili slizani sa Znaš-već-kim!"

"Ali što su Voldemortovi sljedbenici..." počne Harry. Svi se lecnuše - kao i većina čarobnjačkog svijeta, Weasleyjevi su uvijek izbjegavali izreći Voldemortovo ime. "Pardon", brzo doda Harry. "Što su sljedbenici Znote-već-koga htjeli s tim levitiranjem bezjaka? Hoću reći, što su time htjeli postići?"

"Postići?" ponovi gospodin Weasley, muklo se nasmijavši. "Harry, tako se oni zabavljaju. Pola bezjačkih ubojstava iz vremena kad je Znaš-već-tko imao moć bila su počinjena iz zabave. Večeras su valjda malo više popili pa nisu mogli odoljeti da nas ne podsjetite kako su mnogi od njih još na slobodi. Kao da slave nekakvu godišnjicu", završi on zgađeno.

"Ali ako su to bili smrtonoše, zašto su se dezaparatirali kada su ugledali tamni znamen?" upita Ron. "Zar ih to ne bi trebalo razveseliti?"

"Rone, mućni glavom", reče Bili. "Ako su to zbilja bili smrtonoše, to znači da su se morali gadno pomučiti da ne završe u Azkabanu nakon pada Znaš-već-koga i da su ispričali gomilu laži o tome kako ih je on prisilio da ubijaju i muče ljude. Kladim se da se boje njegova povratka još više od nas. Porekli su svaku vezu s njim kada je izgubio moć, vratili se svakodnevnom životu... Cisto sumnjam da bi on bio pretjerano zadovoljan njihovim ponašanjem, zar ne?"

"Dakle... osoba koja je prizvala tamni znamen..." polako prozbori Hermiona, "je li to učinila da pokaže potporu smrtonošama, ili da ih prestraši?"

"Znaš koliko i mi, Hermiona", odgovori joj gospodin Weasley. "Ali reći ću vam ovo... samo su smrtonoše znali prizvati tamni znamen. Jako bih se začudio da i sam počinitelj nije nekoć bio smrtonoša, čak i ako to više nije... čujte, već je kasno, a ako vaša majka čuje što se dogodilo bit će užasno zabrinuta. Odspravajmo nekoliko sati, pa ćemo pokušati otići odavde nekim ranim puto ključem."

Kada se Harry vratio na svoj ležaj sve mu je u glavi brujalo od misli. Znao je da bi trebao biti iscrpljen; već je bilo gotovo tri sata. No on je još bio posve budan - posve budan i zabrinut.

Prije tri dana - činilo se kao da se to dogodilo davno, ali prošla su tek tri dana - probudio se s osjećajem žarenja u ožiljku. A večeras se, prvi put u trinaest godina, na nebu pojavio znamen lorda Voldemorta. Što to znači?

Pomislio je na pismo koje je napisao Siriusu prije odlaska iz Kalinina prilaza. Je li ga Sirius već dobio? Kad će mu odgovoriti? Harry je ležao pogleda uperena u šatorske platno, no sanjarije o letenju koje bi mu pomogle da zaspri nikako nisu dolazile. Charliejevo je hrkanje već dugo ispunjavalo šator kad je Harry napokon uspio zadrijemati.

Rasulo u Ministarstvu

Gospodin Weasley dopustio im je tek nekoliko sati sna. Nakon pakiranja šatora uz pomoć magije, kamp su napustili što su mogli brže. U prolazu su vidjeli gospodina Roberta na vratima njegove kućice. Djelovao je čudno i ošamućeno, pozdravljajući ih mahanjem uz nejasno: "Sretan Božić."

"Sve će biti u redu s njim", tiho reče gospodin Weasley dok su hodali prema vrištini. "Ponekad osoba kojoj je promijenjeno pamćenje isprva bude malo izgubljena... a njemu su iz pamćenja morali izbrisati nešto vrlo ozbiljno."

Približivši se lokaciji s putoključevima, začuše napete glasove, a stigavši na cilj, otkriše da se oko Basila, čuvara putoključeva, okupio velik broj vještica i čarobnjaka. Svi su navaljivali da se što hitnije udalje od kampa. Gospodin Weasley nešto se žurno dogovarao s Basilom i potom zauzeo mjesto u redu. Uz pomoć stare automobilske gume, uspjeli su doputovati do Stoatsheada i prije nego što se posve razdanilo. Praćeni svjetlošću svitanja, hodali su kroz Ottery St Catchpole prema Jazbini, previše iscrpljeni da bi mnogo razgovarali. Uglavnom su čeznutljivo razmišljali o doručku. Kad su zaokrenuli za ugao pa se na vidiku konačno pojavila Jazbina, u vlažnoj uličici odjekne

uzvik:

"O, hvala nebesima, hvala nebesima!"

Gospođa Weasley, koja ih je očito iščekivala u dvorištu, potrči im u susret. Još je na nogama imala papuče, lice joj je bilo blijedo i napeto, a u ruci je grčevito stiskala zgužvani primjerak Dnevnog proroka. "Arthure... bila sam tako zabrinuta... tako zabrinuta..."

Bacila se gospodinu Weasleyju oko vrata. Iz njezine sada opuštene šake ispadne Dnevni prorok. Harry spusti pogled i primijeti naslov: Prizori užasa na Svjetskom prvenstvu u metloboju, s priloženom crno-bijelom, treperavom fotografijom što je prikazivala tamni znamen iznad krošanja.

"Dobro ste," smeteno je mrmljala gospođa Weasley, odvajajući se od gospodina Weasleyja i sve ih gledajući crvenim očima, "živi ste... o, dečki..."

I na zaprepaštenje svih prisutnih, dograbi Freda i Georgea te ih privuče u tako čvrst zagrljaj da su im se glave sudarile.

"Joj! Mama... daviš nas..."

"Vikala sam na vas prije nego što ste otišli!" reče gospođa Weasley i poče ridati. "Samo sam o tome razmišljala! Što da vas je Znote--već-tko ubio, a posljednje što ste od mene čuli bilo je prigovaranje zbog ČAS-ova? O, Frede... George..."

"Hajde, Molly, smiri se, svi smo posve dobro", obrati joj se gospodin Weasley umirujućim glasom, razdvajajući je od blizanaca i vodeći je natrag u kuću. "Bille," doda ispod glasa, "pokupi te novine, želim vidjeti što su napisali..."

Kad su se svi nagurali u majušnu kuhinju, Hermiona je gospođi Weasley skuhalo šalicu vrlo jakog čaja, u koji je gospodin Weasley odlučno dodao i čašicu Ogdenova starog plamenviskija. Bili preda novine ocu. Gospodin Weasley preleti pogledom naslovnu stranicu dok mu se Percy navirivao preko ramena.

"Znao sam", reče gospodin Weasley turobno. "Pogreška Ministarstva. .. krivci nisu uhvaćeni... slabo osiguranje... crni čarobnjaci nesmetano divljaju... nacionalna sramota... Tko je ovo napisao? Pa da... naravno... Rita Skeeter."

"Ta se žena zbilja nabrusila na Ministarstvo magije!" bijesno se ubaci Percy. "Prošli tjedan je prigovarala da gubimo vrijeme u natezanjima oko debljine kotlića umjesto da tamanimo vampire! Kao da u članku dvanaest Smjernica za postupanje s nemagičnim stvorenjima djelomično ljudskog porijekla nije izričito navedeno da..."

"Perce, budi ljubazan," zijevne Bili, "i zaveži."

"Spominje i mene", reče gospodin Weasley, raširivši oči iza naočala kad je došao do kraja članka u Dnevnom proroku.

"Gdje?" žurno će gospođa Weasley, zagrcnuvši se čajem s viskijem. "Da sam to vidjela, bila bih znala da ste živi!"

"Ne po imenu", pojasni gospodin Weasley. "Slušaj ovo: Ako su se prestravljeni čarobnjaci i vještice, koji su na rubu šume bez daha čekali na vijesti, nadali da će ih Ministarstvo magije umiriti, gorko su se prevarili. Nedugo nakon pojavljivanja tamnog znamen pred njih je izašao dužnosnik Ministarstva, tvrdeći da nitko nije ozlijeđen, ali odbijajući dati ikakve daljnje informacije. Hoće li ta izjava biti dovoljna da utiša glasine kako su sat vremena kasnije iz šume iznijeli nekoliko leševa, još je uvijek pod upitnikom. Ma, molim vas", reče iznervirani gospodin Weasley pružajući novine Percyju. "Nitko i nije bio ozlijeđen, što sam dakle trebao reći? Glasine kako su iz šume iznijeli nekoliko leševa... pa, sada kada je to objavila, sigurno će krenuti glasine." Ispustio je dubok uzdah.

"Molly, morat ću otići u ured, ovo treba izgledati."

"Idem i ja s tobom, oče", važno reče Percy. "Gospodinu Crouchu trebat će svaki par ruku. A tako mu mogu i osobno predati izvještaj o kotlićima."

Užurbano je napustio kuhinju.

Gospođa Weasley izgledala je vrlo uzrujano. "Arthure, ti bi morao biti na dopustu! Ovo nema veze s tvojim uredom, pa valjda se mogu s time nositi bez tebe?"

"Molly, moram ići," reče gospodin Weasley, "samo sam pogoršao stvari. Samo da se presvučeni u pelerinu i odoh..."

"Gospođo Weasley," iznenada progovori Harry, jer se više nije mogao suzdržavati, "je li Hedviga možda stigla s kakvim pismom za mene?"

"Hedviga, dušo?" rastreseno će gospođa Weasley. "Ne... ne, nije uopće bilo pošte."

Ron i Hermiona znatiželjno pogledaše Harryja.

Harry oboma uputi značajan pogled i reče: "Je li u redu da odem odnijeti stvari u tvoju sobu, Rone?"

"Da... mislim da ću i ja poći s tobom", smjesta mu odvrati Ron. "Hermiona?"

"Da", brzo će ona. Sve troje složno odmarširaše iz kuhinje i popeše se stepenicama.

"Što se zbiva, Harry?" upita Ron čim su za sobom zatvorili vrata sobe u potkrovlju.

"Nešto vam nisam rekao", reče Harry. "Kada sam se probudio u nedjelju ujutro, opet me bolio ožiljak."

Ron i Hermiona reagirali su gotovo točno onako kako je Harry zamišljao u sobi u Kalininu prilazu. Hermiona se zgranula i odmah počela sipati prijedloge, navodeći niz priručnika te sve odrasle od Albusa Dumbledorea do Madame Pomfrey, glavne sestre u Hogwartsu.

Ron je naprosto djelovao zabezeknuto. "Ali... nije valjda Znaš-već-tko bio tamo? Mislim... zadnji put kad te ožiljak uporno bolio, bio je u Hogwartsu, zar ne?"

"Siguran sam da nije bio u Kalininu prilazu", reče Harry. "Ali sanjao ga jesam... njega i Petera... znate, Crvorepa. Ne mogu se sada svega sjetiti, ali kovali su planove za... nečije ubojstvo."

Na trenutak se kolebao bi li rekao "moje ubojstvo", ali nije se mogao prisiliti da ionako već užasnutu Hermionu još više prestraši.

"To je bio samo san", hrabrio gaje Ron. "Obična noćna mora."

"Da, ali je li to zbilja istina?" odvrati Harry. Okrene se prema prozoru gledajući sve svjetlije nebo. "Nije li to ipak čudno... zaboli me ožiljak, a tri dana poslije svijetom marširaju smrtonoše i na nebu se opet pojavljuje Voldemortov znak."

"Nemoj... izgovarati... njegovo... ime!" prosikće Ron kroz stisnute zube.

"A sjećate li se što je rekla profesorica Trelawney?" produži Harry, ne obazirući se na Rona. "Ono na kraju prošle godine?"

Profesorica Trelawney je u Hogvvarstu predavala Proricanje sudbine.

Hermionin prestrašeni izraz nestane i ona prezirno otpuhne. "O, Harry, nećeš valjda ozbiljno shvaćati nešto što je rekla ta stara fulirantica?"

"Nisi bila tamo", reče Harry. "Nisi je čula. Bila je drugačija nego inače. Pričao sam vam, pala je u trans... pravi trans. I rekla je da će se gospodar tame opet uzdići... veći i strasniji nego ikad... i da će mu to poći za rukom jer će sluga krenuti da se vrati svom gospodaru... a te je noći Crvorep pobjegao."

Usljedila je tišina u kojoj je Ron rastreseno prtljao oko rupe u pokrivaču s motivom Topova iz Chudleyja.

"Zašto si pitao je li dolazila Hedviga, Harry?" upita Hermiona. "Očekuješ li pismo?"

"Javio sam Siriusu za ožiljak", odvratila Harry, sliježući ramenima. "Čekam da mi odgovori."

"Pametno!" reče Ron. Lice mu se razvedrilo. "Kladim se da će Sirius znati što treba učiniti!"

"Nadao sam se da će se brzo javiti."

"Ali ne znamo ni gdje je Sirius... mogao bi biti u Africi ili tako nešto, zar ne?" razborito će Hermiona. "Hedviga ne može toliki put prijeći za samo nekoliko dana."

"Da, znam", reče Harry. No dok je kroz prozor zurio u nebo bez traga Hedvige, ipak je u želucu osjećao olovnu težinu.

"Hajdemo igrati metloboj u voćnjaku, Harry", predloži Ron. "Hajde... tri na tri, igrat će Bili, Charlie, Fred i George... možeš isprobati varku Vronskoga..."

"Rone," reče Hermiona tonom koji je Ronu očito trebao dati do znanja da nije baš pretjerano tankoćutan, "nije Harryju sada do metloboja... zabrinut je, umoran je... svi bismo trebali poći na spavanje..."

"Da, igra mi se metloboj", iznenada reče Harry. "Pričekaj me, idem po Vatrenu munju." Hermiona napusti sobu, mrmljajući si u bradu nešto što je jako podsjećalo na: "Ti dečki". Ni gospodin Weasley ni Percy nisu sljedećeg tjedna pretjerano često dolazili kući. Obojica su odlazili ujutro, prije nego što bi ostatak obitelji uopće ustao, i vraćali se tek navečer, nakon što bi večera već odavno završila.

"Na posluje totalna ludnica", važno im reče Percy u nedjelju navečer, dan prije njihova povratka u Hogwarts. "Cijeli tjedan gasim požare. Ljudi nam neprestano šalju urlojave, a naravno, ako odmah ne otvoriš urlojav, on eksplodira. Radni stol mi je pun tragova paljevine, a moje najbolje pero pretvorilo se u prah i pepeo."

"Zašto svi šalju urlojave?" upita Ginny, istovremeno čaroljepivom trakom popravljajući svoj primjerak Tisuću magičnih trava i gljiva na sagu ispred kamina u dnevnoj sobi.

"Žale se na osiguranje na Svjetskom prvenstvu", objasni Percy. "Traže odštetu za uništenu imovinu. Mundungus Fletcher nam je poslao odštetni zahtjev za šator s dvanaest spavaćih soba i ugrađenom jacuzzi kadom, ali čitam ga kao knjigu. Pouzdano znam daje spavao ispod plašta koji je rastegnuo preko nekoliko letvi."

Gospođa Weasley baci pogled na veliki sat s utegom što je stajao u kutu. Harryju je taj sat bio jako drag. U pogledu točnog vremena bio je posve beskoristan, no inače je bio vrlo informativan. Imao je devet zlatnih kazaljki. Na svakoj je bilo ugravirano ime jednog člana obitelji Weasley. Brojčanik nije imao brojeve, već opise mjesta gdje bi se neki član obitelji mogao nalaziti. Osim "kod kuće", "u školi" i "na poslu", bili su tu još i natpisi "izgubio se", "u bolnici", "u zatvoru", a na mjestu gdje je na normalnom satu bio broj dvanaest, pisalo je "u smrtnoj opasnosti".

Osam kazaljki trenutno se nalazilo na položaju "kod kuće", ali kazaljka gospodina Weasleyja, ujedno i najduža, još je pokazivala da je "na poslu". Gospođa Weasley uzdahne.

"Zadnji put vam je otac vikende provodio na poslu u danima Znaete-već-koga", napomene ona. "Previše ga forsiraju. Ako uskoro ne dođe kući, propast će mu večera."

"Pa kad tata misli da se mora iskupiti za grešku na utakmici, zar ne?" reče Percy. "Istini za volju, baš mu i nije bilo pametno davati izjavu za javnost bez dopuštenja predstojnika njegova Odjela..."

"Da se nisi usudio okrivljavati oca za članak koji je napisala ona grozna Skeeterica!" smjesta plane gospođa Weasley.

"Da tata nije ništa rekao, ta mustra Rita naprosto bi napisala kako je sramota što nitko iz Ministarstva nije ništa rekao", upadne Bili, koji je s Ronom igrao šah. "Rita Skeeter ni o kome nikad nije napisala ljubaznu riječ. Sjećate se, jednom je intervjuirala sve Gringottsove kletvolomce, a mene je nazvala 'dugokosim klipanom'?"

"Pa dušo, kosa ti i jest malo preduga", nježno mu reče gospođa Weasley. "Kad bi mi samo dopustio..."

"Ne, mama."

Kiša je šibala po prozoru dnevne sobe. Hermiona se zadubila u Zbirku čarobnih formula (4. stupanj), koju joj je, kao i Harryju i Ronu, kupila gospođa Weasley u Zakutnoj ulici. Charlie je krpao neizgorivu zaštitnu navlaku za glavu i vrat. Harry je laštio Vatrenu munju, položivši do nogu otvoreni pribor za održavanje čarobne metle koji mu je Hermiona poklonila za trinaesti rođendan. Fred i

George sjedili su u najudaljenijem kutu, držeći pera za pisanje i došaptavajući se, glava nagnutih nad komadom pergamenta.

"Što vas dvojica smjerate?" oštro upita gospođa Weasley, mjerkajući blizance.

"Pišemo domaću zadaću", neodređeno odgovori Fred.

"Ne budi smiješan, još ste na praznicima", reče gospođa Weasley.

"Da, malo kasnimo", dodaje George.

"Da ne ispisujete možda slučajno novu narudžbenu, je li?" pronicavo ih upita gospođa Weasley. "Možda nekim slučajem razmišljate o ponovnom pokretanju Weasleyjevih čarozeza, je li?"

"Dakle, mama", reče Fred, gledajući je s bolnim izrazom lica. "Da Hogvvarst-ekspres sutra doživi nesreću, i da George i ja poginemo, kako bi se ti osjećala znajući daje posljednje što smo od tebe čuli bila neutemeljena optužba?"

Svi se nasmijaše, osim gospođe Weasley.

"O, dolazi vam otac!" reče ona iznenada, opet gledajući na sat.

Kazaljka gospodina Weasleyja odjednom se zavrtjela od "na poslu" prema "na putu"; trenutak kasnije drhtavo se zaustavila na "kod kuće", pridružujući se ostalim kazaljka. Iz kuhinje začuše njegov glas.

"Evo me, Arthure!" dovikne gospođa Weasley, hitajući iz sobe.

Nekoliko trenutaka kasnije, u toplu dnevnu sobu ušao je gospodin Weasley, noseći na pladnju svoju večeru. Djelovao je krajnje iscrpljeno.

"E, sad će stvarno biti gužve", reče on gospođi Weasley dok se smještao u naslonjač pored kamina i poigravao se bez prevelikog oduševljenja s pomalo smežuranom cvjetačom na tanjuru. "Rita Skeeter već tjedan dana njuška okolo, tragajući za drugim propustima Ministarstva o kojima bi mogla pisati. A sad je saznala za nestanak sirote stare Berthe, pa će joj to biti naslov za sutrašnji broj Proroka. Lijepo sam rekao Bagmanu daje odavno trebao poslati nekoga u potragu za Berthom."

"Gospodin Crouch to govori već tjednima", brzo će Percy.

"Crouch može biti sretan što Rita nije čula za Winky", razdražljivo mu odvratila gospođa Weasley. "Da sazna kako su njegovu kućnu vilu uhvatili sa štapićem kojim je prizvan tamni znamen, to sa naslovne stranice ne bi silazilo tjedan dana."

"Mislio sam da smo se svi složili kako ta vila, unatoč svojoj neodgovornosti, nije prizvala znamen?" uzrujano prigovori Percy.

"Ako se mene pita, gospodin Crouch ima veliku sreću što nitko u Dnevnom proroku ne zna kako je on zao prema vilama!" srdito se umiješa Hermiona.

"Slušaj, Hermiona!" počeo Percy. "Visoki dužnosnik Ministarstva poput gospodina Croucha zaslužuje nepokolebljivu poslušnost svoje sluškinje..."

"Misliš, ropkinje!" povišenim glasom odvrati Hermiona. "Jer Winky nije primala plaću, zar ne?"

"Mislim da bi bilo bolje da odete na kat i provjerite jeste li se dobro spakirali!" prekine gospođa Weasley svađu. "Hajde, to vrijedi za sve..."

Harry zaklopi svoj pribor za održavanje čarobne metle, prebaci Vatrenu munju preko ramena i pođe na kat s Ronom. Pri vrhu kuće udaranje kiše bilo je još glasnije, uz pratnju glasnih zvižduka i jecaja vjetra. Dakako, povremeno bi im se pridružilo i zavijanje gula koji je živio u potkrovlju. Čim su ušli, Praskavko je ponovno počeo hukati i oblijetati krletku. Činilo se da ga pogled na napola spakirane kovčege baca u divlji zanos.

"Uvali mu koju sovoslasticu," predloži Ron, dobacujući Harryju paketić, "možda ga to ušutka."

Harry je kroz rešetke Praskavkove krletke ugurao nekoliko sovoslastica, okrenuvši se potom prema svom kovčegu. Tik do njega stajala je Hedvigina krletka, još uvijek bez svoje stanovnice.

"Prošlo je više od tjedan dana", progovori Harry, zureći u Hedviginu napuštenu prečku.

"Ron, što misliš, da nisu možda uhvatili Siriusa?"

"Ma kakvi, već bi to objavili u Dnevnom proroku", odvrati Ron. "Ministarstvo bi sigurno htjelo da se sazna kako su uspjeli uhvatiti bar nekoga, zar ne?"

"Da, valjda..."

"Čuj, evo stvari koje ti je mama kupila u Zakutnoj ulici. I podigla ti je nešto zlata iz tvojeg sefa... i oprala je sve tvoje čarape."

Prenio je gomilu paketa na Harryjev pomoćni ležaj i do njih još bacio vrećicu s novcem i hrpu čarapa. Harry počeo razmotavati kupljene stvari. Osim Zbirke čarobnih formula (4. stupanj) Mirande Goshawk, dobio je i pregršt novih pera za pisanje, tucet svitaka pergamenta, kao i dopunu pribora za izradu čarobnih napitaka - zalihe bodlji škarpine i ekstrakta velebilja već su mu bile pri kraju. Upravo je utrpavao donje rublje u kotlić kad iza njega Ron ispusti uzvik gađenja.

"Koji je ovo vrag?"

Podigao je uvis nešto što je Harryju djelovalo poput dugačke, tamnosmeđe haljine od baršuna. Oko ovratnika je imala čipkast volan pljesniva izgleda i iste takve manšete na rukavima.

Na vratima se začu kucanje i uđe gospođa Weasley, noseći pun naramak svježe opranih pelerina za Hogwarts.

"Evo", reče ona, razdvajajući ih na dvije hrpe. "Ali spremite ih kako treba, da se ne bi izgužvale."

"Mama, dala si mi Ginnvnu novu haljinu", reče Ron, pružajući joj dokaz.

"Naravno da nisam", odvrati gospođa Weasley. "To je za tebe. Svečana pelerina."

"Ti se sigurno šališ", s nevjericom reče Ron. "Nema šanse da to stavim na sebe."

"Svi ih nose, Rone!" Ijutito će gospođa Weasley. "Sve su takve! Ima je i tvoj otac, za svečane prigode!"

"Radije bih išao gologuz nego da to nosim", tvrdoglavo je ustrajao Ron.

"Daj ne budali," reče mu gospođa Weasley, "moraš imati svečanu pelerinu, na popisu ti

je! Uzela sam jednu i za Harryja... pokaži mu, Harry..."

Harry s nemalom strepnjom otvori zadnji paket na sklopivom ležaju. Ispostavilo se da nije onako loše kao što je očekivao. Njegova svečana pelerina uopće nije imala čipku; bila je zapravo manje-više ista kao i školska, osim što nije bila crna nego zelena poput boce.

"Mislila sam da će istaknuti boju tvojih očiju, dušo", reče mu gospođa Weasley nježno.

"Pa, taje u redu!" Ijutito će Ron, promatrajući Harryjevu pelerinu. "Zašto nisi i meni uzela takvu?"

"Zato što... pa, tvoju sam morala kupiti u prodavaonici rabljene odjeće, gdje izbor nije bio bogzna kakav!" odgovori gospođa Weasley i pocrveni.

Harry skrene pogled. On bi drage volje s Weasleyjevima podijelio sav svoj novac iz sefa u Gringotts, ali znao je da ga oni nikad ne bi uzeli.

"Neću je nikad obući", nastavlja je Ron tvrdoglavo. "Nikad."

"Dobro", odbrusi gospođa Weasley. "Onda hodaj gol. I Harry, svakako ga snimi. Bog zna da bi mi malo smijeha dobro došlo."

Napustila je sobu zalupivši vratima. Iza njih se začu nekakvo čudno grcanje. Praskavko se davio od prevelike sovoslastice.

"Zašto je sve što ja imam takvo smeće?" bijesno procijedi Ron, idući kroz sobu da iščupa sovoslasticu iz Praskavkova kljuna.

I

U Hogvvarst-ekspresu

Kad se sljedećeg jutra Harry probudio, u zraku se jasno osjećao čemer i jad zbog završetka praznika. Dok je odijevao traperice i pamučnu majicu, po prozoru je i dalje pljuštala kiša. On i ostali u školske će se pelerine presvući tek kad se nađu u Hogvvarst-ekspresu.

Spuštajući se na doručak s Ronom, Fredom i Georgeom, upravo su bili dospjeli do odmorišta za prvi kat kada se u dnu stepenica pojavila uzrujana gospođa Weasley.

"Arthure!" zovne ona gore. "Arthure! Hitna poruka iz Ministarstva!"

Harry se priljubio uza zid kad je mimo njega prošišao gospodin Weasley u naopako navučenoj pelerini, nestajući u prizemlju. Kad su Harry i ostali ušli u kuhinju, vidješe kako gospođa Weasley nervozno pretražuje ladice kredenca - "Ma tu mi je negdje pero za pisanje!" - a gospodin Weasley nagingao se nad vatrom, razgovarajući sa...

Harry čvrsto zatvori pa opet otvori oči, da bude siguran kako je s njima sve u redu.

Usred vatre se, poput nekakvog velikog bradatog jajeta, smjestila glava Amosa Diggoryja. Govorila je vrlo brzo, ne obazirući se na iskrice što su letjele oko nje i plamene jezike koji su joj lizali oko ušiju.

"... bezjaci iz susjedstva čuli su udaranje i viku, pa su pozvali one svoje... kako ih ono zovu... bolicajce. Arthure, svakako moraš tamo otići..."

"Evo!" reče gospođa Weasley zadihano, ugruvajući u ruke gospodina Weasleyja komad pergamenta, bočicu tinte i zgužvano pero.

"... sreća da sam uopće čuo za to," nastavljala je glava gospodina Diggoryja, "morao sam ranije doći u ured poslati nekoliko sova, pa sam vidio kako kreće ekipa iz Ureda za neovlaštenu uporabu magije... Arthure, ako Rita Skeeter čuje za ovo..."

"A što kaže Divljooki?" upita gospodin Weasley, otvarajući bočicu tinte, pimeći pero i pripremajući se za hvatanje bilješki.

Gospodin Diggory zakoluta očima. "Kaže daje čuo uljeza u dvorištu. Kaže da se uljez

šuljao prema njegovoj kući, ali da su ga potom napale kante za otpatke."

"Što su kante učinile?" upita gospodin Weasley, mahnito zapisujući.

"Koliko sam uspio shvatiti, podigle su paklenu galamu i počele ispaljivati smeće na sve strane", odgovori gospodin Diggory. "Jedna je još uvelike pucala kad su se pojavili bolicajci.

Gospodin Weasley zastenje. "A uljez?"

"Arthure, znaš Divljookog", odvrati glava gospodina Diggoryja, opet kolutajući očima.

"Netko se šuljao u njegovo dvorište u gluho doba noći? Prije bih rekao da negdje po okolici trenutno lunja neka krajnje šokirana mačka pokrivena ljuskama od krumpira. Ali ako se Divljookog dočepa društvo iz Ureda za neovlaštenu uporabu magije, gotov je... sjeti se kakav dosje ima... moramo ga izvući optužbom za neki lakši prijestup, nešto iz tvog Odjela... koliko bi dobio za eksplozivne kante za otpatke?"

"Vjerojatno opomenu", reče gospodin Weasley. I dalje je mahnito pisao, mršteći čelo.

"Divljooki nije upotrijebio čarobni štapić? Nije zapravo nikoga napao?"

"Kladio bih se da je iskočio iz kreveta i stao bacati uroke na sve što je mogao dosegnuti s prozora," reče gospodin Diggory, "ali teško će mu išta moći dokazati, jer nije bilo žrtava."

"U redu, odoh ja", zaključio gospodin Weasley, spremi pergament s bilješkama u džep i opet izjuri iz kuhinje.

Glava gospodina Diggoryja okrene se gospođi Weasley.

"Oprosti zbog ovoga, Molly," progovori sad već mirnijim tonom, "i što vam smetam u ovako rane sate, je li... ali jedino Arthur može izvući Divljookog. Divljookom bi danas trebao biti prvi dan na novom poslu. Zašto je morao baš sinoć..."

"Nema veze, Amose", umiri ga gospođa Weasley. "Jesi li siguran da ne želiš malo prepečenca ili nešto slično prije nego što odeš?"

"Pa dobro, može malo", pristane gospodin Diggory.

Gospođa Weasley uze maslacem premazani prepečenac s hrpice na kuhinjskom stolu, stavi ga u mašice za vatru i prenese u usta gospodina Diggoryja.

"Pfala", reče on prigušenim glasom i nestane uz tihi puk.

Harry začu kako se gospodin Weasley na brzinu opršta s Billom, Charliejem, Percyjem i djevojkama. Za manje od pet minuta opet je bio u kuhinji, ovaj put u pravilno navučenoj pelerini, vukući češalj kroz kosu.

"Bolje da požurim... sretna vam školska godina, dečki!" reče gospodin Weasley Harryju, Ronu i blizancima. Na ramena je prebacio plašt i pripremio se za dezaparaciju. "Molly, hoćeš li moći djecu sama odvesti na King's Cross?"

"Naravno da hoću", reče ona. "Samo se ti pobrini za Divljookog, s nama će sve biti u redu."

Gospodin Weasley nestane u istom trenutku kad u kuhinju udoše Bili i Charlie.

"Je li to netko spomenuo Divljookog?" upita Bili. "Što je sad izveo?"

"Tvrđi da mu je netko sinoć pokušao provaliti u kuću", odgovori mu gospođa Weasley.

"Divljooki Moody?" zamišljeno će George mažući prepečenac marmeladom. "Zar nije to onaj luđak..."

"Vaš otac jako cijeni Divljookog Moodyja", strogo ga prekine gospođa Weasley.

"Da, al' imajmo na umu da tata skuplja auto-svjećice, u redu?" tiho primijeti Fred dok je gospođa Weasley izlazila iz kuhinje. "Svaka ptica svome jatu leti..."

"Moody je u svoje doba bio velik čarobnjak", reče Bili. "Nije li on stari Dumbledoreov

prijatelj?" upita Charlie.

"Iako ni Dumbledore nije baš pretjerano normalan, zar ne?" nastavi Fred. "Mislim, znam ja daje on genij i sve to..."

"Ali tko je Divljooki?" upita ih Harry.

"Sad je u mirovini, ali prije je radio u Ministarstvu", započe Charlie. "Upoznao sam ga jednom prilikom kad me tata poveo na posao sa sobom. Bio je auror... jedan od najboljih... lovac na crne čarobnjake", nadoda on vidjevši Harryjev zbunjeno izraz. "Sam je napunio pola Azkabana. Zato i ima hrpu neprijatelja... uglavnom obitelji ljudi koje je uhvatio... a kako čujem, što je stariji, to je pa-ranoičniji. Više nikome ne vjeruje. Posvuda mu se priviđaju crni čarobnjaci."

Bili i Charlie su odlučili ispratiti ih na vlak s postaje King's Cross, ali Percy je, uz obilate isprike, objasnio da doista mora na posao.

"Ne mogu u ovom trenutku opravdati izostanak s posla", rekao im je. "Gospodin Crouch sve se više oslanja na moju pomoć."

"Aha, i znaš što još, Percy?" ozbiljno mu je odvratio George. "Mislim da će ti uskoro čak zapamtiti ime."

Gospođa Weasley se odvažila telefonom u seoskoj pošti naručiti tri obična bezjačka taksija da ih odvezu u London.

"Arthur je pokušao posuditi automobile Ministarstva", šapne gospođa Weasley Harryju dok su stajali u kišom okupanom dvorištu i promatrali kako taksisti u svoja vozila utovaruju šest teških kovčega za Hogwarts. "Ali svi su bili zauzeti... joj, ne djeluju baš sretno, zar ne?"

Harry nije imao srca reći gospođi Weasley da su bezjački taksisti rijetko imali priliku prevoziti odveć uzbuđene sove, a Praskavko je upravo dizao zaglušujuću galamu. Situaciju je dodatno pogoršala eksplozija stanovitog broja Filibusterovih fenomenalnih raketa s mokrim paljenjem, do koje je došlo kada se Fredov kovčeg iznenada otvorio. Zatim je vozač koji je nosio kovčeg zaurao od straha i bola jer mu se isprepadani Krivonja uz pomoć pandža uzverao uz nogu.

Vožnja nije bila ugodna, jer su se morali nagurati na zadnja sjedala taksija zajedno s kovčezima. K tome je Krivonji trebalo dosta vremena da se oporavi od eksplozije raketa, pa su do dolaska u London i Harry i Ron i Hermiona zaradili nemalu količinu ogrebotina. S olakšanjem su kod King's Crossa izašli iz taksija, iako je kiša plju-štala još jače nego prije. Tijekom prenošenja prtljage na kolodvor preko vrlo prometne ulice, pokisli su doslovce do gole kože.

Harryju je postupak ulaska na peron devet i tri četvrt sad već bio nešto posve normalno. Trebalo je naprosto zakoračiti kroz prividno čvrstu pregradu što je dijelila peron devet od perona deset. Neugodno je bilo jedino to što su sve to trebali izvesti što diskretnije, da ne privuku pažnju bezjaka. Ovaj put su se podijelili na skupine. Harry, Ron i Hermiona (njih su troje zbog Praskavka i Krivonje bili najupadljiviji) krenuli su prvi; bezbrižno čavrljajući, nonšalantno su se naslonili na pregradu i bočno proklizili kroz nju... istovremeno se pred njima materijalizirao peron devet i tri četvrt.

Hogwarts-ekspres, parna lokomotiva blještavo grimizne boje, već je bio na peronu. U oblacima pare iz lokomotive, brojni su učenici iz Hogwarta, kao i njihovi roditelji, na peronu djelovali kao tamni duhovi. Začuvši hukanje mnogih sova u izmaglici, Praskavko postade još bučniji nego prije. Harry, Ron i Hermiona pođoše u potragu za slobodnim mjestima. Uskoro su utovarivali kovčege u odjeljak u srednjem dijelu vlaka. Zatim

iskočiše natrag na peron da se oproste s gospođom Weasley, Billom i Charliejem.
"Mogli bismo se opet vidjeti i prije nego što mislite", smješкао se Charlie, grleći Ginny na rastanku.

"Zašto?" radoznalo upita Fred.

"Vidjet ćete", odvrati mu Charlie. "Samo nemojte Percvju reći da sam vam išta spominjao... na kraju krajeva, 'dokle god Ministarstvo ne odluči da će je objaviti, riječ je o strogo povjerljivoj informaciji'."

"Da, ove godine bih se i ja rado vratio u Hogwarts", dometne Bili, zavukavši ruke u džepove i zagledavši se u vlak s gotovo melankoličnim izrazom lica.

"Zašto?" nestrpljivo upita George.

"Slijedi vam zanimljiva godina", produži Bili. Oči su mu nestašno zaiskrile. "Možda čak uzmem dopust da dođem pogledati neki dio..."

"Neki dio čega?" upita Ron.

No u taj mah začu se zviždaljka, pa ih gospođa Weasley potjera prema vratima vagona.

"Hvala što ste nas ugstili, gospođu Weasley", reče joj Hermiona nakon što su se uspeli u vlak, zatvorili vrata i nagnuli se kroz prozor da još malo porazgovaraju s njom.

"Da, hvala vam na svemu, gospođu Weasley", doda i Harry.

"Dragi moji, bilo mi je zadovoljstvo", odvrati im gospođa Weas-ley. "Pozvala bih vas ja u goste i za Božić, ali... pa, mislim da ćete svi htjeti ostati u Hogwartsu, zbog... raznih stvari."

"Mama!" razdraženo će Ron. "Što to vas troje znate, a mi ne?"

"Vjerojatno ćete saznati večeras", smješkala se gospođa Weas-ley. "Čekaju vas velika uzbuđenja - iako vam mogu reći da mi je jako drago što su promijenili pravila..."

"Kakva pravila?" zajedno upitaše Harry, Ron, Fred i George.

"Sigurna sam da će vam profesor Dumbledore reći... i pristojno se ponašajte, jeste li čuli? Jesi li čuo, Frede? I ti, George?"

Klipovi lokomotive glasno zašištaše i vlak se pokrene.

"Recite nam što će se događati u Hogwartsu!" zaurla Fred kroz prozor, dok su se gospođa Weasley, Bili i Charlie sve više udaljavali od njih. "Kakva to pravila mijenjaju?"

Ali gospođa Weasley se samo nasmiješila i mahnula im. Prije no što je vlak zašao za prvi zavoј, ona, Bili i Charlie već su se dezapa-ratirali.

Harry, Ron i Hermiona vratiše se u svoj odjeljak. Zbog guste kiše koja je udarala o prozore, kroz stakla se praktički ništa nije vidjelo. Ron otvori kovčeg, izvuče iz njega svečanu pelerinu boje kestena i prebaci je preko Praskavkove krletke da priguši njegovo hu-kanje.

"Bagman nam je htio reći što će se zbiti u Hogwartsu", gundao je on sjedajući kraj Harryja. "Na Svjetskom prvenstvu, sjećate se? Ali zato mi moja rođena majka ne želi reći. Da mi je znati..."

"Psst!" iznenada šapne Hermiona, prinoseći kažiprst usnicama i pokazujući prema odjeljku tik do njihova. Harry i Ron stadoše osluškovati i kroz otvorena vrata začuše poznati otegnuti glas.

"... znate, tata je zapravo razmišljao o tome da me pošalje u Durmstrang, a ne u Hogwarts. Poznaje njihova ravnatelja, razumijete. Pa znate što on misli o Dumbledoreu - tom velikom ljubitelju mutnjaka - a Durmstrang ne prima takav ološ. Ali mama nije željela da pohađam školu tako daleko. Tata kaže da se u Durmstran-gu puno razumnije gleda na crnu magiju nego u Hogwartsu. Učenici u Durmstrangu zbilja uče crnu magiju,

ne samo one obrambene tričarije kojima se mi bavimo..."

Hermiona ustane, došulja se do vrata odjeljka na vršcima prstiju i zatvori ih, odsijecajući tako Malfojev glas.

"On dakle misli da bi mu Durmstrang više odgovarao, je li?" reče Ijutito. "Da je barem i otišao tamo, onda ga bar ne bismo morali ovdje trpjeti."

"Durmstrang je također škola čarobnjaštva?" upita Harry.

"Da," prezirno će Hermiona, "i ima groznu reputaciju. U Naj-boljim čarobnjačkim školama u Europi piše da pridaje veliku važnost crnoj magiji."

"Mislim da sam čuo za nju", nesigurno reče Ron. "Gdje se nalazi? U kojoj zemlji?"

"Pa, to se ne zna, zar ne?" odvrati Hermiona, podižući obrve.

"Ovaj... zašto ne?" upita Harry.

"Između čarobnjačkih škola tradicionalno postoji veliko suparništvo. Durmstrang i Beauxbatons vole prikrivati svoju lokaciju kako im nitko ne bi mogao ukrasti tajne", objasni Hermiona kao da je to općepoznata činjenica.

"Ma daj prestani", reče Ron i nasmije se. "Durmstrang je sigurno velik kao Hogwarts. Kako bi ti sakrila jedan veliki, blatnjavi dvorac?"

"Ali Hogwarts i jest skriven," iznenađeno će Hermiona, "pa to svi znaju... dobro, bar oni koji su pročitali Povijest Hogvvarsa."

"Dakle, ti znaš", ustvrdi Ron. "Dobro, nastavi... kako bi ti sakrila mjesto poput Hogvvarsa?"

"Hogwarts je začaran", objasni Hermiona. "Kada ga pogleda bezjak, vidi samo staru ruševinu u raspadanju koja iznad ulaza ima znak OPASNO, NE ULAZI, NIJE SIGURNO."

"Znači, neupućenima bi i Durmstrang izgledao kao ruševina?"

"Možda," odvrati Hermiona, sliježući ramenima, "ili je možda prekriven protubezjačkim čarolijama, kao stadion na Svjetskom prvenstvu. A sigurno su ga učinili i neunosivim, da ga ne bi pronašli čarobnjaci iz drugih zemalja..."

"Molim?"

"Pa, moguće je neku zgradu tako začarati da se ne može unijeti u zemljovid, zar ne?"

"Ovaj... ako ti tako kažeš", reče Harry.

"Ipak, vjerujem da je Durmstrang negdje na dalekom sjeveru", doda Hermiona zamišljeno. "Negdje gdje je jako hladno, jer su im bunde dio odore."

"Ah, zamislite sve te mogućnosti", sanjario je Ron. "Bilo bi tako lako gurnuti Malfova s glečera i urediti da sve izgleda kao nesretan slučaj... šteta što ga mama voli..."

Što je vlak išao sjevernije, to je kiša bivala jača. Nebo je bilo tako tamno, i prozori tako zamagljeni, da su svjetiljke upalili još za dana. Niz hodnik su do njih doklopotala kolica s ručkom pa je Harry kupio gomilu slanih kolača za sve.

Tijekom popodneva u posjet su im svraćali razni prijatelji, uključujući Seamusa Finnigana, Deana Thomasa i Nevillea Longbotto-ma, strahovito zaboravljiva dječaka okrugla lica kojega je podizala njegova baka, vještica velike moći. Seamus je još nosio irsku navijačku rozetu. Dobar dio njezine magije već se osuo; još je doduše pištala: "Troy! Mullet! Moran!" ali zvučala je nekako slabašno i iscrpljeno. Hermioni je nakon otprilike pola sata dodijalo beskrajno raspredanje o metloboju pa se opet udubila u Zbirku čarobnih formula (4. stupanj), pokušavajući naučiti čaroliju prizivanja.

Neville je ljubomorno slušao dok su ostali prepričavali iskustva sa Svjetskog prvenstva.

"Baka nije htjela ići", žalosno reče. "Nije htjela kupiti karte. Ali zvuči kao da je bilo

genijalno."

"I bilo je", potvrdi Ron. "Vidi ovo, Neville..."

Malo je prekopavao po kovčegu spremljenom iznad sjedala, nakon čega je izvukao minijaturnu figuru Viktora Kruma.

"Oh, čovječe", reče Neville zavidno kada je Ron izvrnuo Kruma na njegov punašni dlan.

"A vidjeli smo ga i sasvim izbliza", reče Ron. "Bili smo u svečanoj loži..."

"Prvi i zadnji put u tvom životu, Weasley."

Na vratima se pojavio Dračo Malfoy. Iza njega su stajali Crabbe i Goyle, njegovi golemi, nasilni pajdaši. Činilo se da su tijekom ljeta obojica narasli još tridesetak centimetara. Očito su bili čuli razgovor kroz vrata odjeljka, koja su Dean i Seamus ostavili odškrinutima.

"Ne sjećam se da smo te pozvali u goste, Malfov", hladno mu reče Harry.

"Weasley... što ti je to?" upita Malfoy, upirući prstom u Pra-skavkovu krletku. Na njemu se u ritmu vlaka njihao rukav Ronove svečane pelerine. Jasno se vidjela pljesniva, čipkasta manšeta.

Ron se pokrenuo kao da će gurnuti pelerinu izvan vidokruga, ali Malfov je bio prebrz za njega; šćepao je njezin rukav i povukao je prema sebi.

"Pogledajte ovo!" ushićeno progovori Malfov, podižući Ronovu pelerinu da je vide Crabbe i Goyle. "Weasley, nisi to valjda namjeravao odjenuti? Mislim - sigurno je bila jako moderna tamo negdje oko 1890..."

"Jedi gnoj, Malfoye!" odbrusi mu Ron, dok gaje oblijevala boja identična nijansi svečane pelerine koju je upravo oteo iz Malfojevih ruku. Malfoy je urlao od posprdnog smijeha; Crabbe i Goyle tupavo su ga oponašali.

"Pa... hoćeš li se prijaviti, Weasley? Hoćeš li pokušati priskrbiti malo slave obiteljskom imenu? Bit će i novaca, znaš... ako pobijediš, moći ćeš si priuštiti pristojnu pelerinu..."

"O čemu ti to govoriš?" Ijutito će Ron.

"Hoćeš li se prijaviti?" ponovi Malfoy. "Pretpostavljam da ti hoćeš, Potteru? Ti nikad ne propuštaš šansu za razmetanje, zar ne?"

"Ili objasni o čemu blebećeš, ili odlazi, Malfoye", zajedljivo mu dobaci Hermiona preko ruba Zbirke čarobnih formula (4. stupanj).

Malfojevim blijedim licem raširi se pakostan osmijeh.

"Nemojte mi reći da ne znate?" reče on oduševljeno. "Imaš oca i brata u Ministarstvu, a ne znaš? Bože moj, pa meni je moj otac odavno rekao ... čuo je od Corneliusa Fudgea. No moj se otac uvijek družio s najvažnijim ljudima u Ministarstvu... možda je tvoj otac previše beznačajan da bi znao, Weasley... da... vjerojatno pred njim i ne govore o važnim stvarima..."

Ponovno se smijući, trzajem glave pozove Crabbea i Goylea pa sva trojica nestadoše.

Ron skoči na noge i povuče klizna vrata između odjeljaka takvom silinom da je staklo puklo.

"Rone!" prijekorno reče Hermiona, izvuče čarobni štapić, promrmlja: "Reparo!" pa se krhotine stakla opet spojiše u okno i poletješe nazad u vrata.

"Pa da... ispada kao da on zna sve, a mi ništa..." režao je Ron. "Moj otac se uvijek družio s najvažnijim ljudima u Ministarstvu... tata je odavno mogao dobiti promaknuće... ali on voli svoj sadašnji posao..."

"Naravno da voli", tiho mu reče Hermiona. "Ne daj da te Mal-foy isprovocira..."

"On! Da mene isprovocira! Možeš si misliti!" odvrati Ron, uzme jedan od preostalih

kolača i zgnječi ga u kašu.

Ronovo loše raspoloženje proteglo se na ostatak putovanja. Dok su se presvlačili u školske pelerine, uglavnom je šutio, a sijeovati pogledom nastavio je čak i kada je Hogwarts-ekspres napokon usporio i zaustavio se u potpunoj tami postaje u Hogsmeadeu. Dok su se otvarala vrata vlaka, iz visina je doprla tutnjava grmljavine. Hermiona je zamotala Krivonju u svoj ogrtač, a Ron je ostavio svečanu pelerinu iznad Praskavka dok su zbog pljuska vlak napuštali pognutih glava i stisnutih očiju. Kiša je padala takvom snagom i brzinom da se činilo kako im netko na glave opetovano izlijeva vjedra ledeno hladne vode.

"Bok, Hagrid!" vikne Harry, ugledavši divovsku siluetu na drugom kraju perona.

"Je li sve u redu, Harry?" uzvratila Hagrid urlanjem, mašući im. "Vidit ćemo se na gozbi, ako se prvo ne utopimo!"

Prvoškolci su do Hogwartsa po tradiciji stizali ploveći preko jezera s Hagridom.

"Uuu, ne bih voljela ploviti preko jezera po ovakvom vremenu", gorljivo ustvrdi Hermiona, drhtureći dok su se u mnoštvu kolega polako kretali mračnim peronom. Ispred postaje ih je dočekalo sto kočija bez konja. Harry, Ron, Hermiona i Neville zahvalno se popeše u jednu od njih. Vrata se zatvoriše uz škljocaj. Nekoliko trenutaka kasnije, duga procesija kočija naglim trzajem započe štopotavu, blatnjavu vožnju cestom što je vodila u dvorac zvan Hogwarts.

Tromagijski turnir

Kočije se provezoše kroz vratnice, koje je sa svake strane ukrašavao kip krilatog vepra. Ljuljajući se opasno pod naletima sve snažnijeg vjetra, nastavile su se koturati uz širok kolni prilaz. Priljubivši se uz prozor, Harry je promatrao sve bliže obrise Hogwartsa. Njegovi su brojni osvijetljeni prozori nejasno svjetlucali pod gustom zavjesom kiše. Dok se kočija zaustavljala pred kamenini stubama, i s njima povezanim velikim ulaznim vratima od hrastovine, nebo propara munja. Učenici u kočijama ispred njihove već su se žurno uspinjali u dvorac. Stigavši, Harry, Ron, Hermiona i Neville iskočili su iz kočije i također pohitali uz stube. Glave su podigli tek kad su se našli u sigurnosti golemog, bakljama obasjanog predvorja s velebnim stubištem od mramora.

"Majko mila," počeo Ron, otrešajući glavom i prskajući vodom na sve strane, "ako se ovo nastavi, jezero će se izliti. Smočio sam se do-GRRH!"

Na Ronovu glavu je s visine tresnuo velik, crven, vodom ispunjen balon i rasprsnuo se. Posve moker, pijuckajući vodu, Ron zate-tura u stranu i sudari se s Harryjem. U tom je trenutku doletjela druga vodena bomba i za dlaku promašila Hermionu. Eksplozirala je Harryju do nogu, zapljuskujući mu valom hladne vode tenisice i čarape. Nastade vriska i opće naguravanje: svi su se istovremeno pokušavali maknuti s vodometine. Harry pogleda uvis i vidje da iznad njih lebdi kućni duh Peeves, čovječuljak u zvonolikom šeširu i lep-tir-kravati. Ponovno ciljajući, njegovo se široko, pakosno lice grčilo od koncentracije.

"PEEVES!" zaurla ljutit glas. "Peeves, SMJESTA silazite dolje!" Profesorica McGonagall, zamjenica ravnatelja i predstojnica Gryf-findorskog doma, dojurila je iz Velike dvorane, pritom se poskliz-

nuvši na mokrom podu i zgrabivši Hermionu oko vrata da do kraja ne izgubi ravnotežu.

"Joj... oprostite, gospođice Granger..."

"Sve je u redu, profesrice!" zasopće Hermiona, trljajući grlo.

"Peeves, silazite dolje OVE SEKUNDE!" vikne profesorica McGonagall, popravljajući

šiljasti šešir i prijeteće gledajući uvis kroz četvrtaste naočale.

"Ništa ja ne radim!" cerekao se Peeves, hitajući vodenu bombu na grupicu učenica pete godine. One zavrištaše i jurnuše u Veliku dvoranu. "Pa već su mokri, zar ne? Ovo je samo malo! Jiiiiiiii!" Sljedećom bombom naciljao je skupinu tek pristiglih učenika druge godine.

"Pozvat ću ravnatelja!" zaurla profesorica McGonagall. "Upozoravam vas, Peeves.

Peeves isplazi jezik i baci uvis zadnju vodenu bombu. Zatim uz suludo cerekanje odjuri prema gornjim katovima, uspinjući se u letu uz mramorno stubište.

"No, mičite se!" oštro se obrati profesorica McGonagall promo-čenoj gomili. "U Veliku dvoranu, idemo!"

Posklizavajući se i posrćući, Harry, Ron i Hermiona prošli su kroz predvorje i dvokrilna vrata na desnoj strani. Ron si je nešto bijesno mrmljao u bradu, odmičući mokru kosu s lica.

Velika dvorana dočekala ih je u svom uobičajeno veličanstvenom izdanju, ukrašena za banket kojim se obilježavao početak školske godine. Pod svjetlom nekoliko stotina svijeća, postavljenih da lebde iznad stolova, sjajili su se zlatni tanjuri i pehari. Oko četiri dugačka domska stola stiskali su se raspričani učenici, a prekoputa njih bio je poprečno postavljen i peti stol, za kojim su sjedili profesori, licem okrenuti djeci. Ovdje je već bilo znatno toplije. Harry, Ron i Hermiona prodoše pored Slvtherina, Ravenclawa i Hufflepuffa te se s ostalim Grvffindorima smjestiše za stol najudaljeniji od vrata. Sjeli su pokraj Skoro Bezglavog Nicka, grvffindorskog duha. Bisernobijeli, poluprozirni Nick i večeras je bio odjeven u svoj uobičajeni prsluk s izrazito visokim kitnjastim ovratnikom. Taj je ovratnik imao dvostruku namjenu: osim što je djelovao vrlo svečano, sprečavao je pretjerano lamatanje glave na Nickovu djelomično prezezanom vratu.

"Dobra večer", prozbori on ozarena lica.

"Tko kaže?" upita Harry, izuvajući tenisice i izlijevajući vodu iz njih. "Nadam se da će požuriti s razvrstavanjem, krepavam od gladi."

Na početku svake školske godine održavalo se razvrstavanje novih učenika po domovima. Zbog spleta nezgodnih okolnosti, Harry sve od vlastitog razvrstavanja nije prisustvovao toj ceremoniji, pa se zato prilično veselio večerašnjoj prigodi.

U taj mah do njega dopre uzbuđen, zadihan glas sa začelja stola: "Harry, bok!"

Bio je to Colin Creevev, trećaš koji je Harryja doživljavao kao svog heroja.

"Bok, Coline", oprezno mu odzdravi Harry.

"Harry, znaš što? Znaš što, Harry? Moj brat kreće u prvi razred! Moj brat Dennis!"

"Ovaj... baš dobro", reče Harry.

"Jako je uzbuđen!" nastavi Colin, praktički poskakujući gore--dolje na stolici. "Samo se nadam da će doći u Grvffindor! Drži mu fige, može, Harry?"

"Ovaj... da, može", reče Harry. Opet se okrene Hermioni, Ronu i Skoro Bezglavom Nicku. "Braća i sestre obično idu u isti dom, zar ne?" upita ih. Sudio je po sedmero Weasleyjevih, redom članovima Grvffindora.

"O, ne nužno", odvrati Hermiona. "Parvati Patil ima sestru blizanku u Ravenclawima, a identične su. Po toj bi ih logici morali staviti skupa, zar ne?"

Harry pogleda prema profesorskom stolu. Učini mu se da vidi više praznih stolica nego obično. Hagrid se, dakako, još uvijek s pr-vašima probijao preko jezera; profesorica McGonagall vjerojatno je nadgledala brisanje poda u predvorju, ali još je jedna stolica bila prazna, samo što se on nikako nije mogao sjetiti tko nedostaje.

"Gdje je novi profesor Obrane od mračnih sila?" upita Hermiona, također promatrajući profesore.

Dosad još ni jedan njihov predavač Obrane od mračnih sila nije izdržao dulje od tri semestra. Harryju je od svih kudikamo najdraži bio profesor Lupin, ali on je dao ostavku prošle godine. Pogledom je prešao cijeli profesorski stol. Definitivno nije bilo novih lica.

"Možda nisu uspjeli nikoga naći?" zabrinuto će Hermiona.

Harry pažljivije promotri stol. Majušni profesor Flitwick, predavač Čarolija, sjedio je na velikoj hrpi jastuka pokraj profesorice Sprout, koja im je predavala Travarstvo. Naherena šešira zbog neposlušne sijede kose, profesorica Sprout razgovarala je s profesoricom Sinistrom s katedre za astronomiju. S druge strane profesorice Sinistre sjedio je profesor Čarobnih napitaka, Snape. Snape se odlikovao nezdravim žućkastim tenom, kukastim nosom i masnom kosom. Harryju u cijeloj školi nije bilo mrze osobe. Koliko je Harry prezirao Snapea, toliko je i Snape mrzio Harryja. Ta je mržnja dodatno narasla, koliko je to uopće bilo moguće, kad je Harry prošle godine pomogao Siriusu pobjeći točno ispred Snapeova povelikog nosa. Snape i Sirius, naime, bili su neprijatelji još od dana kad su i sami bili školarci.

S druge strane Snapea nalazila se prazna stolica. Harry je pretpostavljao da tu sjedi profesorica McGonagall. Odmah do nje i točno na sredini stola, sjedio je profesor Dumbledore, školski ravnatelj. Njegova duga srebrna kosa i brada presijavale su se pod svjetlošću svijeća, a raskošna pelerina tamnozeleno boje bila je izvezena brojnim zvijezdama i mjesecima. Spojivši vrške dugih, tankih prstiju, Dumbledore je na njih oslonio bradu i zagledao se u strop kroz naočale u obliku polumjeseca. Djelovao je kao da je posve obuzet mislima. Harry također pogleda uvis. Strop je bio začaran da uvijek vjerno predočava vanjsko nebo, ali nikada do sada nije prikazivao ovako olujnu sliku. Sve se kovitlalo od crnih i tamnoljubičastih oblaka. Kada je vani odjeknuo još jedan grom, preko stropa sijevne račvasta munja.

"Joj, ubrzajte malo", zajaukne Ron pored Harryja. "Mogao bih pojesti i hipogrifa."

Tek što je to izrekao, otvoriše se vrata Velike dvorane i svi utih-nuše. Profesorica McGonagall vodila je dugu kolonu prvoškolaca prema dnu dvorane. To što su Harry, Ron i Hermiona bili mokri nije bilo ništa u usporedbi s izgledom prvaša. Oni su djelovali kao da su jezero preplivali, a ne preplovili. Dok su se postrojavali pred profesorskim stolom, gledajući prema ostalim učenicima, redom su drhturili zbog promrzlosti i nervoze - iznimka je bio najmanji među njima, dječčić mišje boje kose. Harry prepozna ogrtač od krtičjeg krzna u koji je bio umotan. Pripadao je Hagridu. Dječčiću je bio toliko prevelik da je izgledao kao da se ogrnuo crnim šatorom od

krzna. Lišće što je izvirivalo iz ovratnika ogrtača otkrivalo je gotovo dirljivo uzbuđenje. Kada je stao u red s ostalima, i za razliku od njega, prestravljenim vršnjacima, uhvatio je pogled Colina Cree-veyja, podigao oba palca da pokaže koliko je zadovoljan te je usnama oblikovao riječi: "Pao sam u jezero!" Činilo se daje zbog toga presretan.

Profesorica McGonagall sada je ispred prvoškolaca postavila stolac bez naslona, i na njega vrlo star, prljav, pokrpani čarobnjački šešir. Prvoškolci se zagledaše u nj. Isto je vrijedilo i za ostale u dvorani. Na trenutak je vladao opći muk. Zatim se razrez blizu oboda širom rastvori, poput usta, a šešir zapjeva:

Prije tisuć'godina U' više,

Kad bijah klobuk mlad,

Četir' se čarobnjaka proslaviše,

A slava im živi i sad:
 Gijffindor hrabri iz vrištine divlje,
 Pravedna Ravenclawka iz gudure,
 Dobra Hufflepuffka iz blage doline,
 Prodorni Slytherin iz močvare bje.
 Zajednički dijelili su želju, nadu, san,
 Smisliše njih četvero vrlo smion plan
 Da pouče mlade čarobnjačkoj vještini
 Podigoše Hogwarts, školu na visini.
 Četiri su osnivača
 četir' doma osnovala
 da nauče đake svoje
 vrlina prava što je.
 Grjffindor u prvom redu
 Hrabre biraše;
 Za Ravenclavvku pak mudrost
 dobro bje najvažnije;
 Hufflepuffka prednost dade
 Marljivosti vrijedne pčele;
 A častohlepni Slytherin
 Baš slične sebi privuče.
 Za života birali su čarobnjaci
 miljenike svoje sami,
 No kad ih jednom posve nestane
 kako birat' nasljednike nove?
 Gijffindor se dosjetio:
 Skide me sa svoje glave.
 Otad biram sam, bez straha, jer mudročću
 me obdariše svih četvero čarobnjaka!
 Kad na uši me navučeš,
 Pogriješit' sigurno ja neću,
 Zavirit ću u tvoje misli
 I otkriti koji žudiš dom i sreću!
 Kada je Razredbeni klobuk završio, Velikom dvoranom prolomi se aplauz.
 "Nije to pjevao kad je nas razvrstavao", napomene Harry, plješ-ćući s ostalima.
 "Svake godine pjeva drugačije", objasni Ron. "Sumnjam da kao klobuk vodi pretjerano
 zanimljiv život. Valjda cijelu godinu smišlja pjesmu za sljedeću ceremoniju."
 Profesorica McGonagall je razmotavala velik svitak pergamenta.
 "Kada prozovem vaše ime, nataknut ćete klobuk na glavu i sjesti na stolac", reče
 prvašićima. "Kada klobuk objavi vaš dom, sjest ćete za odgovarajući stol."
 "Ackerley, Stewart!"
 Naprijed stupi dječak, primjetno se tresući od glave do pete. Uze Razredbeni klobuk,
 natakne ga na glavu i sjedne na stolac.
 "Ravenclaw!" urlikne klobuk.
 Stewart Ackerlev skinе klobuk i pohita prema mjestu za raven-clavvskim stolom, gdje su
 mu svi pljeskali. Harry načas spazi Cho, ra-venclawsku tragačicu, kako kliče Stewartu

Ackerlevju dok se smještao za stol. Na djelić sekunde, Harry osjeti čudnu želju da im se i sam pridruži.

"Baddock, Malcolm!"

"Sfytherin!"

Stol na drugom kraju dvorane poče klicati; Harry ugleda kako Malfoy plješće dok je Baddock prilazio Slytherinima. Harry se pitao zna li Baddock da je Slytherinski dom iznjedrio više crnih vještica i čarobnjaka od bilo kojeg drugog doma. Fred i George su smještanje Malcolma Baddocka za taj stol popratili psikanjem.

"Branstone, Eleanor!"

"Hufflepuff!"

"Cauldwell, Owen!" "Hufflepuff!" "Creevey, Dennis!"

Majušni Dennis Creevey teturavo pođe naprijed, spotičući se o Hagridovo krzno. Upravo u tom trenutku, u dvoranu se kroz vrata iza profesorskog stola ušulja i sam Hagrid. Kako je bio dvaput viši od normalnog čovjeka i bar triput širi, a uz to je još imao i dugu, nekrotivu, zamršenu crnu kosu i bradu, Hagrid je djelovao pomalo zastrašujuće - no taj je dojam varao. Harry, Ron i Hermiona znali su da je Hagrid zapravo dobroćudan. Namignuo im je sjedajući na začelje profesorskog stola. Naposljetku je zaustavio pogled na Den-nisu Creeveju, koji je baš na glavu stavljao Razredbeni klobuk. Raspored kod oboda širom se otvori...

"Gryffindor!" zaurla klobuk.

Hagrid zaplješće zajedno s Gryffindorima, a ozareni Dennis Creevey skine klobuk, vrati ga na stolac i požuri se pridružiti bratu za stolom.

"Coline, pao sam u vodu!" zakriješti on, bacajući se na praznu stolicu. "Bilo je genijalno! A nešto u vodi me zgrabilo i gurnulo natrag na brod!"

"Ludo!" odvrati mu jednako uzbuđeni Colin. "To je vjerojatno bila orijaška lignja, Dennise!"

"Čovječe!" reče Dennis, kao da nitko ni u najluđim snovima nije mogao doživjeti takvu sreću kao što je pad u uzburkano, duboko jezero iz kojeg će ga izgurati divovska morska neman.

"Dennise! Dennise!" Vidiš onog dečka tamo? Onoga s crnom kosom i naočalama? Vidiš ga? Znaš tko je to, Dennise?"

Harry skrene pogled i odlučno se zagleda u Razredbeni klobuk, koji je upravo razvrstavao Emmu Dobbs.

Razvrstavanje se nastavilo; na stolcu su se smjenjivali dječaci i djevojčice čija su lica odražavala veću ili manju količinu straha. Red se polako smanjivao. Profesorica McGonagall upravo je završavala s imenima na "L".

"Joj, požurite", jadikovao je Ron, masirajući trbuh.

"No, no, Rone, razvrstavanje je mnogo važnije od hrane", reče mu Skoro Bezglavi Nick dok je "Madley, Laura!" postajala Huffle-puffka.

"Da, jasno, pogotovo ako si pokojnik", odbrusi mu Ron.

"Nadam se da će ovogodišnji Gryffindori biti u skladu s našim standardima", reče Skoro Bezglavi Nick, plješćući kada se "McDonald, Natalie" pridružila gryffindorskom stolu.

"Ne bismo htjeli prekinuti pobjednički niz, zar ne?"

Gryffindori su osvojili svako Međudomsko prvenstvo u zadnje tri godine.

"Pritchard, Granam!"

"Sfytherin!"

"Ouirke, Orla!"

"Ravenclavv!"

Napokon je, uz uzvik "Whitby, Kevin!" ("Hufflepuff!"), razvrstavanje bilo gotovo. Profesorica McGonagall uze klobuk i stolac te ih odnese.

"Već je bilo i vrijeme", reče Ron. Ščepao je nož i vilicu, s iščekivanjem se zagledavši u zlatni tanjur.

Profesor Dumbledore ustane. Nasmiješio se svim učenicima i raširio ruke u znak dobrodošlice.

"Reći ću vam samo jedno", obrati im se on. Njegov duboki glas odjekne dvoranom. "Navalite."

"Tako je, tako je!" glasno dočekaše Harry i Ron. Pred njihovim se pogledima prazno posuđe magično ispuni hranom.

Skoro Bezglavi Nick turobno je motrio kako Harry, Ron i Her-miona pune tanjure hranom.

"Aaah, 'vo je već b'lje", reče Ron usta punih pirea od krumpira.

"Imate sreće što ste večeras uopće dobili večeru, znate", izvijesti ih Skoro Bezglavi Nick.

"Danas su u kuhinji izbile nevolje."

"Zašto? Što se do'odilo?" upita Harry, žvačući povelik komad odreska.

"Peeves se dogodio, naravno", reče Skoro Bezglavi Nick. Zavrtio je glavom, zbog čega se počela opasno klimati. Još je malko za-dignuo ovratnik. "Ma, uobičajeni problem. Htio je doći na banket -što doista ne dolazi u obzir, znate kakav je on, krajnje neciviliziran, nije u stanju pogledati u tanjur s hranom a da ga nekamo ne zavitla. Održali smo vijeće duhova - Debeli Fratar je navijao da mu pružimo priliku - ali Krvavi Barun je, po mom mišljenju, mudro postupio i odlučno rekao ne."

Krvavi Barun bio je sh/therinski duh, ispijena i mučaljiva sablast prekrivena srebrnastim mrljama od krvi. U cijelom Hogvvarstu, jedino je on bio u stanju doista izaći na kraj s Peevesom.

"Da, učinilo nam se da se Peeves zbog nečega duri", mrko će Ron. "Dobro, što je učinio u kuhinji?"

"Ah, uobičajeno", odvrati Skoro Bezglavi Nick, sliježući ramenima. "Širio je stravu i užas. Lonci i tave posvuda. Juha do koljena. Tako je isprepadao kućne vilenjake da nisu znali što rade..."

Tres. Hermiona je prevrnula zlatni pehar. Stolnjakom se postojano širio sok od bundeve, natapajući poveću količinu bijelog platna narančastom bojom, ali Hermiona se na to nije obazirala.

"Ovdje ima kućnih vilenjaka?" upita ona, užasnuto zureći u Skoro Bezglavog Nicka.

"Ovdje, u Hogvvarstu?"

"Dakako", odvrati Skoro Bezglavi Nick, doimajući se iznenađen njezinom reakcijom.

"Ako se ne varam, ovdje prebiva najveći broj kućnih vilenjaka najjednom mjestu u čitavoj Britaniji. Ima ih preko stotinu."

"Ja dosad nisam vidjela ni jednog!" pobuni se Hermiona.

"Pa kad danju gotovo nikad ne izlaze iz kuhinje, zar ne?" reče Skoro Bezglavi Nick.

"Izlaze noću, radi pospremanja... brinu se za vatre i tome slično... hoću reći, vi ih i ne smijete vidjeti, razumijete? To je obilježje dobrog kućnog vilenjaka, nije li, da ga uopće ne primjećujete?"

Hermiona je zurila u njega.

"Ali dobivaj u plaću?" upita ona. "I godišnji odmor? I... i bolovanje, mirovinu i ostalo?" Skoro Bezglavi Nick tako je zahohotao da mu je ovratnik skliznuo, a glava odletjela u stranu, ljuljajući se na dva-tri centimetra sablasne kože i mišića kojima je još bila jedva pričvršćena za vrat.

"Bolovanje i mirovinu?" ponovi on, vraćajući glavu na ramena i opet je učvršćujući na mjestu uz pomoć ovratnika. "Kućni vilenjaci ne žele bolovanje i mirovinu!"

Hermiona pogleda u svoj tek načeti tanjur pun hrane, a zatim odloži na nj nož i vilicu i odgurne ga od sebe.

"Ma daj, Mrmiona", reče Ron punim ustima, nehotice poprskavši Harryja komadićima jorkširskog pudinga. "Joj... oprost, 'Arry..." Proguta zalogaj. "Gladovanjem im sigurno nećeš pribaviti bolovanje!"

"Robovskim radom", reče Hermiona, teško dišući kroz nos. "Tako je nastala ova večera. Robovskim radom."

Više nije željela pojesti ni jedan zalogaj.

Po visokim, tamnim prozorima i dalje je žestoko bubnjala kiša. Stakla je zatresao novi udar groma, pri čemu je olujni strop načas bljesnuo, obasjavajući zlatne tanjure u trenutku kad su s njih nestali zadnji ostaci glavnog jela. Smjesta su slijedile slastice.

"Hermiona, medena pita!" reče Ron, hotimice usmjeravajući miris pite prema njoj. "Puding od suhog voća, gle! Krem-torta od čokolade!"

No Hermiona ga počasti pogledom koji je toliko podsjećao na profesoricu McGonagall daje morao odustati.

Kada su slistili sve kolače, a s blistavo čistih tanjura nestale i posljednje mrvice hrane, Albus Dumbledore ponovno ustade. Žamor u dvorani utišao se gotovo istog trenutka. Čulo se samo fijukanje vjetra i udaranje kiše.

"Dakle!" reče Dumbledore, osmjehujući im se. "Sada kada smo se svi najeli i napili ("Pih!" reče Hermiona), još ću vas jednom morati zamoliti za pozornost, jer imam za vas nekoliko obavijesti. Gospodin Filch, naš kućepazitelj, zamolio me da vas izvijestim kako su u popis predmeta koje nije dopušteno unositi u dvorac od ove godine uvršteni vrištavi jo-jo, zubati frizbi i svagdamlatni bumerang. Ako se ne varam, sada popis sadrži ukupno četristo trideset sedam predmeta. Zanima li nekoga, može ga pregledati u uredu gospodina Filcha."

Krajičci Dumbledoreovih usana veselo zatitraše.

Nastavio je: "Kao i uvijek, želio bih vas podsjetiti da je pristup Zabranjenoj šumi u sklopu perivoja zabranjen svim učenicima, dok je posjet selu Hogsmeade dopušten od treće godine nadalje. Također imam bolnu dužnost izvijestiti vas da se ove godine neće održati međudomsko prvenstvo u metloboju."

"Što?" zapanjeno dahne Harry. Pogleda Freda i Georgea, suigrače u metlobojskom timu. Bezglasno su micali usnicama prema Dumbledoreu, očito suviše zgranuti da bi mogli progovoriti.

Dumbledore nastavi: "Razlog tome jest natjecanje koje počinje u listopadu, a trajat će cijelu školsku godinu, što će svim predavačima oduzeti mnogo vremena i energije... siguran sam, međutim, da ćete u njemu doista uživati. Veliko mi je zadovoljstvo objaviti da će se ove godine u Hogwartsu..."

U taj mah prolomi se zaglušujući tutanj groma, a vrata Velike dvorane otvoriše se s treskom.

U do vratku je stajao muškarac oslonjen na dug štap i umotan u crni putni ogrtač. Sve glave u Velikoj dvorani okrenuše se prema neznancu, odjednom jarko obasjanom munjom što je sijevnula preko stropa. On pak spusti kapuljaču, rastrese dugu grivu tamne, pro-sijede kose i zaputi se prema profesorskom stolu.

Uz svaki drugi korak pridošlice, dvoranom je odjekivao potmuo zveket. Došao je do začelja glavnog stola, skrenuo desno i polako došepao do Dumbledorea. Preko stropa još jednom sijevne munja. Hermiona glasno udahne.

Munja je oštro istaknula svaku crtu neznanačeva lica. Harry tako nešto nikada prije nije vidio. Činilo se da ga je u trošnom drvu izre-zbario nevješt rezbar s vrlo nejasnom predodžbom o tome kako treba izgledati ljudsko lice. Svaki centimetar njegove kože bijaše prekriven ožiljcima. Dok su usta izgledala kao nakošena usjeklina, nosu je nedostajao povelik komad mesa. Najstrašnije od svega bile su njegove oči.

Jedno oko bijaše sitno, tamno i sjajno. Drugo je bilo veliko, okruglo poput kovanice, žive, jarkoplave boje. Plavo oko neprestance se kretalo, bez treptanja. Kotrljalo se gore, pa dolje, micalo se lijevo i desno, neovisno od normalnog oka. Zatim se posve prevrnulo, upi-ljivši se u unutrašnjost muškarčeve glave, pa nisu više vidjeli ništa osim bjeline u očnoj duplji.

Neznanac priđe Dumbledoreu. Ispružio je ruku jednako izbraz-danu ožiljcima kao i lice, i Dumbledore je prihvati, mrmljajući riječi koje Harry nije uspio razaznati. Činilo se da neznancu postavlja

neko pitanje. On ozbiljno odmahne glavom i odgovori nešto ispod glasa. Dumbledore kimne i pokaže rukom na prazno mjesto desno od svoje stolice.

Neznanac sjedne, otrese tamnu, prosijedu grivu da s lica skloni pramenove kose, privuče tanjur s kobasicama, podigne ga do onoga što mu je preostalo od nosa i udahne miris. Potom iz džepa izvuče nožić, nabode na nj kobasicu i počne jesti. Normalno oko zurilo je u kobasicu, no plavo oko i dalje se nemirno vrtjelo u duplji, motreći dvoranu i učenike.

"Dopustite da vam predstavim našeg novog predavača za Obranu od mračnih sila", Dumbledore vedrim tonom prekine tajac. "Profesor Moody."

Bilo je uobičajeno nove profesore pozdraviti pljeskom, ali ovaj put to učiniše samo Dumbledore i Hagrid. Obojica su zapljeskali, no taj je zvuk tako bijedno zazvučao u općoj tišini da su brzo odustali. Ostale je čudnovata Moodvjeva pojava očito toliko zapanjila da su mogli samo buljiti u njega.

"Moody?" promrmlja Harry Ronu. "Divljooki Moody? Onaj kojem je tvoj tata jutros otišao pomoći?"

"Vrlo vjerojatno", odvrati Ron prigušeno i sa strahopoštovanjem.

"Što mu se to dogodilo?" šapne Hermiona. "Što se dogodilo s njegovim licem?"

"Veze nemam", odgovori Ron šaptom, opčinjeno zureći u Moodvja.

Moodvju kao da je bilo potpuno svejedno što nije bio dočekan s pretjeranom toplinom. Ne obazirući se na vrč pun soka od bundeve pred sobom, opet je posegnuo u putni ogrtač. Izvukao je plosnatu čaturicu i potegnulo dug gutljaj. Dok je naginjao čaturicu, zajedno s njegovom rukom s poda se nekoliko centimetra uvis podigao ogrtač, pa Harry ispod stola ugleda djelić izrezbarene drvene noge čije je umjetno stopalo završavalo pandžama.

Dumbledore se opet nakašlje.

"Kao što rekoh," progovori on, smiješeći se moru učenika pred sobom, dok su oni svi još fascinirano zurili u Divljookog Moodvja, "pripala nam je čast da u narednim mjesecima budemo domaćini vrlo uzbudljivom događaju, događaju koji se nije održao već dulje

od jednog stoljeća. Veliko mi je zadovoljstvo izvijestiti vas da će se ove godine u Hogwartsu odvijati Tromagijski turnir."

"MA ŠALITE SE!" glasno će Fred Weasley.

Napetost koja je zavladała dvoranom nakon Moodvjeva dolaska odjednom se raspline.

Nasmijaše se gotovo svi u dvorani. Dumbledore se zadovoljno smješkao.

"Ne šalim se, gospodine Weasley," reče on, "iako, sad kad ste to rekli, čuo sam ovog ljeta jako dobar vic o trolu, babarogi i vilenjaku zlatonoscu koji su se zaputili u birtiju..."

Profesorica McGonagall glasno se nakašlje.

"Ovaj... možda ovo nije pravo vrijeme... ne..." nastavi Dumbledore. "Gdje sam ono stao?"

Aha, Tromagijski turnir... dakle, neki od vas ne znaju što to zapravo znači. Stoga se nadam da će mi oni među vama koji to znaju oprostiti na kratkom pojašnjenju. Takvi slobodno mogu nekamo odlutati u mislima dok ja govorim o turniru. Tromagijski turnir bio je ustanovljen prije otprilike sedamsto godina, kao prijateljsko natjecanje između tri najveće europske škole čarobnjaštva - Hogvvartsa, Beauxbatonsa i Durmstranga. Svaka bi škola odabrala prvaka daje predstavlja, da bi se potom sva tri prvaka natjecala u tri magijska zadatka. Turnir se održavao u razmacima od pet godina, a svaki put je domaćin bila druga škola. Svi su se slagali da nema boljeg načina za uspostavljanje veza između mladih vještica i čarobnjaka različitih nacionalnosti - točnije, svi su se slagali u tome dok broj poginulih nije toliko narastao da su bili prisiljeni ukinuti turnir."

"Broj poginulih?" uznemireno šapne Hermiona. Drugi učenici u dvorani uglavnom nisu dijelili njezinu zabrinutost; mnogi su se uzbuđeno došaptavali, a i Harryja je daleko više zanimalo da čuje još pojedinosti o turniru, umjesto da se uzrujava oko pogibija koje su se zbile prije nekoliko stotina godina.

"Tijekom stoljeća, bilo je nekoliko pokušaja da se turnir opet uspostavi," nastavljao je Dumbledore, "ali ni jedan nije bio pretjerano uspješan. Pa ipak, upravo su naša dva odjela, Odjel za međunarodnu magijsku suradnju te Odjel za čarobne igre i sportove, zaključili daje došlo vrijeme za novi pokušaj. Tijekom ljeta uložili smo velik napor da budemo sigurni kako ovaj put ni jednom prvaku ni

prvakinji neće biti ugrožen život. U listopadu će ovamo doputovati ravnatelj Beauxbatonsa i Durmstranga sa svojim kandidatima. Izbor će se održati na Noć vještica. Nepriistrani sudac odabrat će učenike najdostojnije natjecanja za Tromagijski pokal, slavu svoje škole i tisuću galeona osobne nagrade."

"Ja se prijavljujem!" prožišti Fred Weasley za stolom. Djelovao je oduševljen takvim izgledima za slavu i bogatstvo. Nije se samo on već zamišljao u ulozi prvaka Hogwvartsa. Za stolom svakog doma Harry je vidio kako učenici zaneseno zure u Dumbledorea ili se usrdno došaptavaju sa susjedima. Potom je Dumbledore opet progovorio, pa se dvorana iznova utiša.

"Premda znam kako svi izgarate od želje da osvojite Tromagijski pokal za Hogwvarts," reče on, "ravnatelj škola sudionica, kao i Ministarstvo magije, dogovorili su se da će ove godine biti postavljena dobna granica za natjecatelje. Pravo prijave imat će samo punoljetni učenici - dakle od sedamnaeste godine nadalje. Ovu mjeru", tu je Dumbledore blago povisio glas, jer je nekoliko učenika ogorčeno uzviknulo, a blizanci Weasley najednom su izgledali bijesni, "smatramo neophodnom, jer će turnirski zadaci, unatoč svim našim mjerama opreza, i dalje biti teški i opasni. Malo je vjerojatno da bi učenici ispod šeste i sedme godine mogli s njima izaći na kraj. Osobno ću se pobrinuti da ni jedan maloljetni učenik prevarom ne navede našeg nepriistranog suca da ga izabere za prvaka

Hogwartsa." Njegove svijetloplave oči zaiskriše se kad je pogledom preletio buntovna lica Freda i Georgea. "Stoga vas molim, ako ste mlađi od sedamnaest godina, ne tratite vrijeme prijavljujući se. Delegacije iz Beauxbatonsa i Durmstranga stižu u listopadu i s nama će ostati veći dio ove školske godine. Siguran sam da ćete biti susretljivi prema našim gostima iz inozemstva dokle god budu bili ovdje, i da ćete od srca navijati za izabranog prvaka ili prvakinju Hogwartsa. A sada, budući je već kasno, također i zato što znam kako vam je važno da budete budni i odmoredni kada sutra ujutro krenete na predavanja, objavljujem vrijeme za spavanje! Idemo, idemo!"

Dumbledore sjedne i počne razgovarati s Divljookim Moodvjem. Sa svih strana odjekne struganje stolica i lupa učenika koji su ustajali i tiskali se prema dvokrilnim vratima što su vodila u predvorje.

"Ne mogu nam to učiniti!" reče George Weasley. On se nije pridružio mnoštvu u kretanju prema vratima, nego je ostao stajati na mjestu, pogledom probadajući Dumbledorea. "U travnju ćemo imati sedamnaest godina, zašto ne smijemo pokušati?"

"Neće oni mene spriječiti da se prijavim", tvrdoglavo nadoda Fred, koji je također srdito zurio prema glavnom stolu. "Prvacima će biti dopuštene sve moguće stvari koje inače ne smijemo raditi. A tek nagrada od tisuću galeona!"

"Da", ubaci se Ron sa sanjarskim izrazom lica. "Da, tisuću galeona..."

"Idemo," obrati im se Hermiona, "ako se ne pomaknete, jedini ćemo ostati ovdje."

Harry, Ron, Hermiona, Fred i George zaputiše se u predvorje. Fred i George raspravljali su o načinima na koje bi Dumbledore mogao spriječiti učenike mlađe od sedamnaest godina da se prijave za turnir.

"Tko je taj nepristrani sudac koji će birati prvake?" upita Harry.

"Pojma nemam," odvrati Fred, "ali njega treba zavarati. Mislim da bi par kapljica napitka za starenje moglo upaliti, George..."

"Ali Dumbledore zna da niste punoljetni", pripomene Ron.

"Da, ali ne odlučuje on tko će biti prvak, zar ne?" pronicavo ustvrđi Fred. "Meni to zvuči kao da će taj sudac, nakon što prikupi sve prijave, izabrati najboljeg iz svake škole, bez obzira na dob. Dumbledore želi zaustaviti naše prijave."

"Ali ljudi su ginuli!" izusti Hermiona zabrinutim glasom dok su prolazili kroz vrata skrivena iza tapiserije i započeli se penjati drugim, užim stubama.

"Ma da," nehajno potvrdi Fred, "ali to je bilo davno, zar ne? Uostalom, ako nema rizika, gdje je tu zabava? Hej, Rone, što ako skužimo kako nadmudriti Dumbledorea? Hoćeš se prijaviti?"

"Što ti misliš?" upita Ron Harryja. "Baš bi bilo super da se prijavimo, zar ne? Ali vjerojatno će htjeti nekoga tko je stariji... ne znam jesmo li dovoljno toga naučili..."

"Ja sigurno nisam", iza Freda i Georgea do njih dopre sumoran Nevilleov glas. "Ali baka bi vjerojatno htjela da pokušam, stalno trubi kako moram braniti obiteljsku čast. Naprosto ću morati... ajoj..."

Nevilleova noga propala je ravno kroz stepenicu na sredini stubišta. Hogwarts je obilovao takvim lažnim stubama; većini starijih učenika već je prešlo u naviku preskakati ovu stepenicu, ali Neville je imao notorno loše pamćenje. Harry i Ron uhvatiše ga ispod pazuha i izvukoše iz klopke dok je viteški oklop na vrhu stepenica škri-putao i klepetao, hripavo se cerekajući.

"Ti začepi", reče Ron, s treskom mu zalupivši vizir šljema dok je prolazio pored njega.

Dospjeli su do ulaza u Grvffindorsku kulu, skrivenog iza velikog portreta Debele dame u ružičastoj haljini od svile.

"Lozinka?" upita ih ona dok su se približavali.

"Gluparija," odgovori Fred, "rekao mi je prefekt dok smo bili dolje."

Portret se odmakne u stranu otkrivajući otvor u zidu kroz koji se svi provukoše. Pucketava vatra grijala je okruglu društvenu prostoriju, ispunjenu stolovima i mekim naslonjačima. Hermiona mračno pogleda u rasplesane plamenove, a Harry jasno začu kako mrmlja "robovski rad" prije nego što im je zaželjela laku noć i nestala iza vrata koja su vodila u ženske spavaonice.

Harry, Ron i Neville uspeše se posljednjim, zavojitim stubama i dospješe do svoje spavaonice, na vrhu kule. Uza zid je stajalo pet postelja na četiri stupa s baldahinima tamnogrimizne boje. U podnožju svake od njih bijaše položena vlasnikova prtljaga. Dean i Seamus već su se uvlačili u postelje; Seamus je na uzglavlje kreveta zataknuo irsku rozetu, a Dean je iznad noćnog ormarića objesio poster Viktora Kruma. Odmah do njega visio je njegov stari poster nogometne momčadi West Ham.

"Ludo", uzdahne Ron. Vrtio je glavom, uvijek se iznova čudeći nepomičnosti nogometaša.

Harry, Ron i Neville navukoše pidžame i popeše se u postelje. Netko - nesumnjivo kakav kućni vilenjak - između plahti je postavio grijaće ploče. Bilo je beskrajno ugodno ležati tako u postelji i osluškiivati kako vani bjesni oluja.

"Možda i ja probam, znaš," sneno prozbori Ron u tami, "ako Fred i George smisle kako... turnir... nikad se ne zna, zar ne?"

"Valjda..." Harry se okrene u krevetu dok mu se u glavi vrtio niz novih divnih prizora... uspio je uvjeriti nepristranog suca da ima sedamnaest godina... postao je prvak Hogvvarsta... stajao je u perivoju, pobjednički podigavši ruke pred cijelom školom, a svi su mu pljeskali i glasno klicali... upravo je osvojio Tromagijski turnir... u bezobličnoj masi, jasno se izdvajalo Choino lice, ozareno od divljenja...

Harry se nasmiješi u jastuk, od srca zahvalan što Ron ne vidi isto što i on.

Divljooki Moody

Oluja se do sljedećeg jutra smirila, premda je strop Velike dvorane i dalje bio sumoran; teški oblaci plavosive boje kovitlali su se nad njihovim glavama dok su Harry, Ron i Hermiona za doručkom proučavali novi školski raspored. Nekoliko stolica dalje, Fred, George i Lee Jordan raspravljali su o magičnim metodama starenja koje bi im pomogle da na prevaru upadnu u Tromagijski turnir.

"Danas nije loše... cijelo smo jutro vani," reče Ron, na rasporedu prstom prateći stupac za ponedjeljak, "Travarstvo s Huffle-puffima i Skrb za magična stvorenja... k vragu, i dalje smo sa Slythe-rinima..."

"Popodne imamo blok-sat Proricanja sudbine", proštenje Harry, gledajući u svoj raspored. Poslije Čarobnih napitaka, Proricanje sudbine bio mu je namrskiji predmet. Profesorica Trelawney neprestano je Harryju pretkazivala smrt, što mu je beskrajno išlo na živce.

"Trebao si se prebaciti kao i ja", žustro će Hermiona, mažući prepečenac maslacem. "Pa bi onda mogao učiti nešto korisno, poput Aritmancije."

"Primjećujem da opet jedeš", napomene Ron, promatrajući kako Hermiona na namazani prepečenac trpa obilate količine džema.

"Zaključila sam da postoje i bolji načini da se zauzmem za vile-njačka prava", oholo mu

odvrati Hermiona.

"Aha... a bila si i gladna", zasmijuljio se Ron.

Odjednom se iznad njih začu glasno šuštanje i kroz otvorene prozore u dvoranu se obruši stotinjak sova s jutarnjom poštom. Harry je automatski podigao pogled, ali nigdje u tom moru smeđih i sivih tonova nije bilo ni traga bijelom perju. Sove su kružile iznad stolova, tražeći primatelje pisama i paketa koje su nosile. Velika šumska sova obruši se prema Nevilleu Longbottomu i ispusti mu paket u krilo - Neville je gotovo uvijek zaboravljao spakirati sve što mu je trebalo za školu. Na drugoj strani dvorane, Draču Malfov na rame se spustila njegova ušara, s već uobičajenom pošiljkom slatkiša i kolača od kuće. Nastojeći ne obazirati se na osjećaj razočaranja u želucu, Harry se opet posveti svojoj zobenoj kaši. Što ako se nešto dogodilo Hedvigi, pa Sirius uopće nije primio pismo?

To ga je pitanje nastavilo mučiti dok je hodao niz raskvašenu stazu u povrtnjaku. Tek kad su dospjeli do staklenika broj tri, pozornost mu je skrenula profesorica Sprout, pokazavši razredu najružnije biljke koje je Harry ikada vidio. Nisu zapravo toliko ni nalikovale na biljke, koliko na debele, crne puževe balavce divovskih proporcija. Uspravno su stršale iz tla, lagano se migoljeći, a bile su posute mnoštvom velikih, svjetlucavih oteklina ispunjenih nekakvom tekućinom.

"Bubugomoljice", žustro im reče profesorica Sprout. "Treba ih istiskivati. Prikupit ćete gnoj..."

"Što?" upita Seamus Finnigan gadljivim tonom.

"Gnoj, Finnigane, gnoj," otpovrne profesorica Sprout, "koji je iznimno dragocjen, pa ga zato nemojte uludo rasipati. Prikupit ćete gnoj, rekoh, u ove boce. Navucite rukavice od zmajske kože, jer ne-razrijeđeni gnoj bubugomoljica može nezgodno djelovati na kožu." Istiskivanje bubugomoljica bijaše odurna, ali istovremeno i neobično smirujuća aktivnost. Kada bi oteklina prsnula, iz nje bi izletjela znatna količina guste, žućkastozelene tekućine čiji je snažni vonj podsjećao na benzin. Tekućinu su po uputama profesorice Sprout hvatali u bočice, do kraja predavanja prikupivši nekoliko litara.

"Ovo će usrećiti Madame Pomfrev", ustvrdi profesorica Sprout, začepravivši posljednju bocu plutenim čepom. "Gnoj bubugomoljice je izvrstan lijek za teže oblike akni. Valjda će učenici sad prestati pribjegavati očajničkim potezima da se riješe bubuljica."

"Kao sirota Eloise Midgen", prigušenim glasom reče Hufflepuf-fka Hannah Abbott. "Ona je svoje pokušala odstraniti kletvom."

"Budalasta djevojka", dometne profesorica Sprout vrteći glavom. "No Madame Pomfrev joj je na kraju ipak uspjela opet pričvrstiti nos."

Kroz mokri perivoj iz smjera dvorca razleglo se gromoglasno zvono, označujući kraj predavanja. Hufflepuffi se kamenim stubama otputiše na Preobrazbu, a Grvffindori odoše u drugom smjeru, spuštajući se niz blago nagnuti travnjak prema Hagridovoj malenoj drvenoj kolibi na rubu Zabranjene šume.

Hagrid je stajao ispred kolibe, jednom rukom pridržavajući ogrlicu svojega golemog psa za lov na veprove, Očnjaka. Pored njegovih nogu na tlu je ležalo nekoliko otvorenih drvenih sanduka. Očnjak je cvilio i upinjao da se pomakne s mjesta, očito goreći od želje da poblizje istraži unutrašnjost sanduka. Kada su se približili, do ušiju im dopre čudnovat čegrtav zvuk, ispresijecan nečim što je podsjećalo na omanje eksplozije.

"Jutro!" reče Hagrid, smiješeći se Harryju, Ronu i Hermioni. "Ajmo rade pričekat na Slvtherine, ovo neće htjet propustit - imamo praskave repone!"

"Molim?" upita Ron.

Hagrid pokaže na sanduke.

"Bljak!" cikne Lavender Brown i odskoči.

"Bljak" je, po Harryjevu mišljenju, bio prilično točan opis praskavih repana. Nalikovali su na izobličene jastoge bez ljušture, bili su sablasno blijedi i sluzavi, noge su im čudnovato stršale, a glavama nije bilo ni traga. U svakom ih se sanduku nalazilo oko stotinjak. Petnaestak centimetara dugački stvorovi plazili su jedni po drugima i slijepo se sudarali sa stijenkama sanduka. Strahovito su zaudarali po pokvarenoj ribi. U redovnim bi razmacima iz zatka kojeg repana frc-nule iskre, tjerajući ga, uz tihopfft! nekoliko centimetara naprijed.

"Tekar su se izlegli," ponosno objavi Hagrid, "pa ćete ih moć sami uzgajati Mislio sam da bismo to mogli osmislit ko projekt!"

"A zašto bismo ih željeli uzgajati?" upita ga nečiji hladni glas.

Pristigli su Slvtherini. Glas je pripadao Draču Malfovu. Crabbe i Goyle zadovoljno su se smijuljili zbog njegove primjedbe.

Hagrid je izgledao kao da ne zna što bi rekao.

"Mislim, što oni rade?" nastavi Malfoy. "Koji je njihov smisao?"

Hagrid otvori usta, očito intenzivno razmišljajući. Nastala je stanka od nekoliko sekundi, a onda grubo odvrat: "To će bit na sljedećem predavanju, Malfov. Danas ih samo treba nahranit. E, morat ćete isprobat razne stvari... nisam ih nikad prije imo, pa ne znam šta bi oni htjeli jest... doneso sam zato i mravljih jaja i žablju jetru i malko bjelouške... isprobajte od svega pomalo."

"Prvo gnoj, a sad i ovo", progundā Seamus.

Da im Hagrid nije bio tako drag, Harryja, Rona i Hermionu ništa ne bi moglo natjerati da šakama skupljaju mljackavu žablju jetru i spuštaju je u sanduke kako bi privukli praskave repone. Harry nije mogao zatomiti sumnju da je cijeli taj postupak totalno besmislen, jer nije bilo nikakvih naznaka da repuni uopće imaju usta.

"Joj!" prodere se Dean Thomas nakon desetak minuta. "Šče-paome!"

Hagrid zabrinuto pohita do njega.

"Zadak mu je eksplodirao!" ljutilo nastavi Dean, pokazujući Hagridu opeklinu na ruci.

"Ah, da, to se oće dogodit kad polete naprijed", kimajući potvrdi Hagrid.

"Bljak!" opet se oglasi Lavender Brown. "Bljak, Hagrid, što je ovo šiljasto?"

"Ah, neki med njima imadu i žalce", ushićeno objasni Hagrid (Lavender brzo povuče ruku iz sanduka). "Mislim da su ti muški... ženske imadu nekakve sisaljke na trbusima... mislim da im je to za isisavat krv."

"Pa, meni je posve jasno zašto ih pokušavamo održati na životu", sarkastično pripomene Malfoy. "Tko ne bi poželio ljubimca koji te istovremeno može opeci, ubosti i ugristi?"

"To što nisu bogzna kako lijepi ne znači da nisu korisni", obrec-ne se Hermiona.

"Zmajska je krv nevjerojatno magična, ali ti ipak ne bi želio zmaja za ljubimca, zar ne?"

Harry i Ron obješenjački se osmjehnu Hagridu, koji im krado-mice uzvrat osmijehom ispod čupave brade. Hagrid bi sve dao da ima zmaja za ljubimca, što su Harry, Ron i Hermiona vrlo dobro znali - čak je tijekom njihove prve godine nakratko i posjedovao zmaja, opakog norveškog kukudrila zvanog Norbert. Hagrid je naprosto obožavao čudovišna stvorenja - što smrtonosnija, to bolje.

"Dobro, repuni su bar mali", ustvrdi Ron dok su se sat vremena kasnije vraćali na ručak u dvorac.

"Sad su mali," razdraženo odvrati Hermiona, "ali kad Hagrid otkrije čime se hrane, nagađam da će narasti na dva metra."

"Pa, to neće biti tako važno ako se ispostavi da liječe morsku bolest ili nešto slično, je li?" upita je Ron uz prepreden osmijeh.

"Znaš ti jako dobro da sam to rekla samo zato da ušutkam Mal-foya", odvrati Hermiona. "A zapravo mislim da je u pravu. Trebali bismo ih sve zgaziti dok se još nisu okomili na nas."

Smjestili su se za grvffindorski stol, poslužujući se janječim kotletima i krumpirima. Hermiona poče jesti takvom brzinom da su se i Harry i Ron netremice zagledali u nju.

"Ovaj... je li ovo tvoj novi stav prema vilinskim pravima?" priupita Ron. "Jedi dok ne povratiš?"

"Ne", odgovori mu Hermiona s onoliko dostojanstva koliko su joj dopuštala usta puna prokulice. "Samo želim stići u knjižnicu."

"Što?" s nevjericom izusti Ron. "Hermiona... ovo nam je prvi dan! Nismo još ni dobili domaću zadaću!"

Hermiona slegne ramenima i nastavi se šopati hranom kao da danima nije jela. Zatim skoči na noge, reče: "Vidimo se na večeri!" i žurno se udalji.

Kad se oglasilo zvono za početak popodnevni predavanja, Harry i Ron otputili su se u Sjevernu kulu. Tamo su ih na vrhu strmih, zavojitih stuba dočekale srebrne ljestve, koje su vodile prema okruglim vratašcima u stropu i dalje, u sobu gdje je boravila profesorica Trelawney.

Čim su došli do vrha ljestava, nosnice im zapljusne poznati slatkasti miris što se širio iz vatre. Kao i obično, zavjese su bile navučene; okrugla soba kupala se u mutnom crvenkastom svjetlu brojnih svjetiljaka prekrivenih svilenim rupcima i šalovima. Harry i Ron probiše se kroz gomile već zauzetih cvjetastih naslonjača i okruglastih stoličica bez naslona kojima je soba bila pretrpana, te sjedoše za isti okrugli stolić kao i lani.

"Dobar dan", prozbori tamni glas profesorice Trelawney točno iza Harryja, zbog čega je zatečeno poskočio.

Profesorica Trelawney bijaše vrlo mršava žena s golemim naočalama zbog kojih su joj oči djelovale prevelike za njezino lice. Piljila je u Harryja s već poslovično tragičnim izrazom lica, prisutnim kad god bi ga ugledala. Pojavu su joj, kao i obično, krasile velike količine ogrlica, lančića i narukvica, što su se ljeskale pri svjetlosti plamena.

"Vidim da ste mi nešto jako zamišljeni, mili moj", žalobno se obrati Harryju. "Moje unutarne oko vidi iza vaše smione vanjštine u uznemirenu nutrinu vaše duše. Na žalost vam moram reći da vam brige nisu bez temelja. Jao, vidim pred vama teška vremena... vrlo teška... bojim se da će se ono od čega strepitate doista i dogoditi... možda i prije nego što mislite..."

Glas joj se snizio gotovo do šapta. Ron zakoluta očima prema Harryju, koji mu uzvрати ukočenim pogledom. Profesorica Trelawney teatralno prođe pored njih te se smjesti u velik, visok naslonjač ispred kamina, okrenut prema učenicima. Lavender Brown i Parvati Patil, vatrene obožavateljice profesorice Trelawney, sjedile su na niskim stoličicama tik do nje.

"Mili moji, došlo je vrijeme da se pozabavimo zvijezdama", najavi ona. "Kretanje planeta razotkriva svoje tajnovite nagovještaje samo onima koji razumiju korake nebeskog plesa. Ljudska sudba može se odgonetnuti s pomoću planetarnih zraka što se isprepleću..."

Tu Harryjeve misli otploviše dalje. Mirisava vatra uvijek ga je uspijevala uspavati i

otupiti, a nesuvisle govorancije profesorice Tre-lawney na temu gatanja ionako mu nikad nisu mogle zadržati pozornost. Ipak, nije mogao ne misliti o onome što mu je upravo rekla. "Bojim se da će se ono od čega strepite doista i dogoditi... "

Ma, pomisli Harry razdražljivo, Hermiona je u pravu. Profesorica Trelawney je zbilja samo jedna stara fulirantica. Nije on trenutno strepio ni od čega... dobro, osim što se bojao da ne uhvate Siriu-sa... ali što je profesorica Trelawney uopće znala? Ionako je odavno došao do zaključka da se njezin pristup gatanju temeljio na nasu-mičnom nagađanju i sablasnom ponašanju.

Iznimka je, dakako, bila ona prigoda krajem prošle školske godine, kad je prorekla ponovni uspon Voldemorta... i kada je i sam Dumbledore, čuvši Harryjev opis, rekao da mu se čini kako je riječ o pravom transu...

"Hanj!" promrmlja Ron. "Što?"

Harry se osvrne oko sebe. Cijeli razred je zurio u njega. Sjeo je uspravnije; omamljen vrelinom i mislima, umalo je zadrijemao.

"Kao što rekoh, mili moj, vi ste se očito rodili pod pogubnim utjecajem Saturna", reče profesorica Trelawney. U glasu joj se osjećala blaga nota zlovolje što Harry očito ne guta željno svaku njezinu riječ.

"Rodio sam se pod... oprostite, što ste rekli?" upita Harry.

"Saturn, mili, planet Saturn!" odvrati profesorica Trelawney, vidljivo iznervirana što ga njezina vijest nije ostavila bez daha. "Baš sam govorila kako je Saturn zasigurno zauzimao moćan položaj na nebesima u trenutku vašeg rođenja... ta vaša tamna kosa... ta nejak građa... tragični gubici koje ste pretrpjeli u svom kratkom životu. .. vjerujem da ću biti u pravu kad kažem da ste se rodili sredinom zime."

"Ne," otpovrne Harry, "rodio sam se u srpnju."

Ron brže-bolje prikrije smijeh hroptavim kašljanjem.

Polu sata kasnije, svi su učenici dobili komplicirane okrugle zo-dijačke karte u koje su pokušavali unijeti položaj planeta u trenutku svog rođenja. Bio je to dosadan posao, koji je zahtijevao stalno provjeravanje vremenskih tablica i izračunavanje kutova.

"Tu imam dva Neptuna," ustanovi Harry nakon nekog vremena, namršteno zureći u svoj komad pergamenta, "to ne može biti točno, zar ne?"

"Aaaaaah," nadoveže se Ron, oponašajući mistično šaputanje profesorice Trelawney, "kad se na nebu pojave dva Neptuna, to ti je, Harry, pouzdan znak da se upravo rađa patuljak s naočalama..."

Seamus i Dean, koji su radili blizu njih, glasno se zacerekaše, iako ne dovoljno glasno da nadjačaju uzbuđeno ciktanje Lavender Brown. "Oh, profesorice, pogledajte! Mislim da imam planet bez aspekata! Oooo, koji je to planet, profesorice?"

"To je Uran, mila moja", odgovori profesorica Trelawney, škiljeći u kartu.

"A mogu li i ja baciti oko na tvoj Uran, Lavender?" upita je Ron.

Čula gaje, na nesreću, i profesorica Trelawney, pa je možda upravo to bio razlog zbog kojega im je na kraju predavanja natovarila veliku domaću zadaću.

"Detaljno proanalizirajte kako će na vas utjecati kretanje planeta u sljedećih mjesec dana, polazeći od vaših natalnih horoskopa", rekla im je odsječnim tonom koji je više podsjećao na profesoricu

McGonagall nego na njezino uobičajeno eterično lelujanje. "Želim da mi ih predate sljedećeg ponedjeljka, a isprike me ne zanimaju!" "Ta bijedna stara koza", gorko ustvrdi Ron dok su se priključivali masi što je silazila na večeru u Velikoj dvorani. "Cijeli će

nam vikend otići na to, sigurno..."

"Dobili ste puno domaće zadaće?" vedro upita Hermiona kad ih je sustigla. "A nama profesor Vector nije zadao ništa!" "Ma hura za profesora Vectora", zlovoljno odvrati Ron.

Dospjeli su u predvorje krcato učenicima koji su u redu čekali da uđu na večeru. Baš kad su i oni stali u red, začuše kako netko iza njih galami.

"Weasley! Hej, Weasley!"

Harry, Ron i Hermiona u isti se mah okrenuše i ugledaše Mal-foya, Crabbea i Govlea. Svi trojica zbog nečeg su bili ushićeni.

"Što je?" odreže Ron.

"Tata ti je u novinama, Weasley!" reče Malfoy, mašući primjerkom Dnevnog proroka. Govorio je na sav glas, da ga čuju svi u prepunom predvorju.

NOVE POGREŠKE U MINISTARSTVU MAGIJE

Po svemu sudeći, pomutnja u Ministarstvu magije traje i dalje, javlja Rita Skeeter, naša posebna izvjestiteljica. Ministarstvo, koje se nedavno našlo na udam kritike zbog slabog osiguranja publike tijekom Svjetskog prvenstva u metloboju, još uvijek nije u stanju objasniti nestanak jedne svoje djelatnice, a da sve bude gore, jučer je doživjelo i novu sramotu zbog ekscentričnog ponašanja Arnolda Weasleyja iz Ureda za zloporabu bezjačkih artefakata.

Malfoy podigne pogled.

"Zamisli molim te, Weasley, čak mu ni ime nisu točno napisali. Baš kao da je prava nula, zar ne?" likovao je on.

Sada su ga već slušali svi u predvorju. Malfoy teatralno izravna novine i nastavi.

Arnold Weasley, koji je prije dvije godine bio optužen za posjedovanje letećeg automobila, jučer se upustio u prepirku s nekoliko bezjačkih čuvara reda ("policajaca") zbog većeg broja vrlo agresivnih kanti za smeće. Čini se da je gospodin Weasley dojurio u pomoć "Divljookom" Moodyju, postarijem bivšem aurom koji se povukao u mirovinu kad je izgubio sposobnost razlikovanja između bezazlenog pozdrava i pokušaja ubojstva. Nimalo ne čudi što je gospodin Weasley po dolasku u teškim činima zaštićenu kuću gospodina Moodyja otkrio kako je dotični opet digao lažnu uzbunu. Gospodin Weasley bio je prisiljen preinačiti pamćenje nekolicini policajaca prije no što im je uspio umaknuti, ali odbio je objasniti Dnevnom proroku zašto je umiješao Ministarstvo u tako nedostojnu i potencijalno sramotnu situaciju.

"A ima i slika, Weasley!" reče Malfoy, okrene stranicu i podigne je. "Slika tvojih roditelja ispred njihove kuće - ako se to može nazvati kućom! Majčici ne bi škodilo da izgubi koju kilu, zar ne?"

*

Ron se tresao od bijesa. Svi su zurili u njega.

"Goni se, Malfoy", odvrati mu Harry. "Idemo, Rone..."

"Joj da, pa ti si ljetos bio kod njih, zar ne, Potteru?" cerio se Malfoy. "Daj mi reci, je li mu mama stvarno takva prasica, ili slika laže?"

"Što se tiče tvoje mame, Malfoy," poče Harry - i on i Hermiona ščepali su stražnji dio Ronove pelerine kako se Ron ne bi bacio na Malfoya - "onaj njezin izraz lica, kao da joj je netko gurnuo gnoj pod nos? Izgleda li uvijek tako ili samo kad si ti s njom?"

Malfovevo blijedo lice blago porumeni. "Da se nisi usudio vrijeđati moju majku, Potter."

"Onda začepi tu svoju debelu gubicu", odbrusi mu Harry i okrene mu leđa.

PRAS!

Nekoliko učenika zavrišti - Harry osjeti kako mu je obraz okr-znulo nešto vrelo - posegne rukom u pelerinu za svojim čarobnim štapićem, ali prije no što ga je uspio dotaknuti, već je odjeknuo i drugi prasak, a za njim i urlik od kojeg je odjeknulo cijelo predvorje.

"E, BOGME NEĆEŠ, MALI!"

Harry se brzo okrene. Niz mramorne stube šepajući se spuštao profesor Moody. Čarobni štapić držao je uperen u snježnobijelog afričkog tvora koji je drhturio na podu popločenim kamenom, na istom onom mjestu gdje je maloprije stajao Malfoy.

U predvorju nastane prestravljen muk. Svi osim Moodyja stali su kao ukopani. Moody se okrene pogledati Harryja - točnije, njegovo

je normalno oko gledalo u Harryja; drugo bijaše okrenuto u unutrašnjost njegove glave.

"Je li te pogodio?" zareži Moody. Imao je dubok, hrapav glas.

"Ne," odvrati Harry, "promašio je."

"OSTAVI GA!" zaurla Moody.

"Koga da ostavim?" zbunjeno upita Harry.

"Ne ti... on!" zareži Moody, trznuvši palcem preko ramena. Tamo se Crabbe skamenio u položaju kao da se sprema podići tvora. Izgleda daje Moodyjevo nemirno oko bilo magično te je moglo vidjeti kroz stražnju stranu Moodyjeve glave.

Moody stade šepati prema Crabbeu, Govleu i tvor, koji prestrašeno zacvili i pojuri prema tamnicama.

"Neće ići!" zagrmi Moody, ponovno upirući štapić u tvora - koji prvo odleti tri metra u zrak, zatim s treskom udari o pod i potom opet odskoči u zrak.

"Ne volim ljude koji svoje protivnike napadaju s leđa", rekao je Moody. Sa svakim novim odskokom, tvor bi poletio još malo više, skvičeći od bola. "Bijedno, kukavičko, podlo ponašanje..."

Tvor je letio kroz zrak, nemoćno mlatarajući nogicama i repom.

"Da... to... nisi... više... nikad... učinio..." govorio je Moody, izgovarajući riječ po riječ u ritmu s tvorovim udaranjem i odskaki-vanjem od poda.

"Profesore Moody!" reče zaprepašteni glas.

Niz mramorno stubište spuštala se profesorica McGonagall s punim naramkom knjiga.

"Dobar dan, profesorice McGonagall", smireno je pozdravi Moody, dok je tvora bacao još više u zrak.

"Što - što vi to radite?" upita ga profesorica McGonagall, pogledom prateći let skakutavog tvora.

"Podučavam", odvrati Moody.

"Podučav... Moodyje // to učenik?" zakrešti profesorica McGonagall, prosipajući knjige.

"Aha", reče Moody.

"Ne!" usklikne profesorica McGonagall trčeći niz stepenice i izvlačeći štapić; trenutak kasnije, opet se, uz glasan prasak, pojavi Dračo Malfoy, klonulo ležeći na podu. Pramenovi njegove obično

glatko začesljane plave kose rasuli su se po sada posve rumenom licu. Ustao je, trzajući se od bola.

"Moody, mi nikad ne koristimo preobrazbu kao kaznu!" reče profesorica McGonagall slabašnim glasom. "Zar vam profesor Dum-bledore to nije rekao?"

"Pa, možda je nešto spomenuo," odvrati joj Moody, nehajno če-šući bradu, "ali ja sam smatrao da će dobar, oštar šok..."

"Kažnjavamo ih zadržavanjem poslije nastave, Moody! Ili porazgovaramo s predstojnikom počiniteljeva doma!"

"Dobro, onda ću to i učiniti", reče Moody, zureći u Malfoya s golemom odbojnošću.

Malfoy, čije su svijetle oči još uvijek suzile od bola i poniženja, pakosno se zagleda u Moodyja i nešto promrmlja. Razgovijetno su se čule riječi "moj tata".

"Ma nemoj?" tiho reče Moody i šepavo mu se približi za nekoliko koraka. Mukli zveket njegove noge odjekivao je predvorjem. "Znam ti ja tatu odavno, mali... poruči mu da ću budno paziti na njegova sina... svakako mu to poruči... dakle, predstojnik tvojeg doma sigurno je Snape, zar ne?"

"Da", mrzovoljno mu odgovori Malfoy.

"Još jedan stari prijatelj", režao je Moody. "Baš sam se veselio čavrljanju sa starim Snapeom... hajde, ti..." Ščepao je Malfoya za nadlakticu i potjerao ga prema tamnicama. Profesorica McGonagall nekoliko je časaka zabrinuto gledala za njima. Potom mahne štapićem prema knjigama koje su joj bile ispale iz ruku. Podigoše se u zrak i vratiše u njezino naručje.

"Ništa mi ne govorite", tiho će Ron Harryju i Hermioni dok su nekoliko minuta kasnije sjedali za gryffindorski stol. Sa svih strana do njih je dopirao uzbuđeni razgovor o maloprijašnjem događaju.

"Zašto ne?" iznenadi se Hermiona.

"Jer ovo želim zauvijek urezati u pamćenje", reče Ron, sklopljenih očiju i zanesena izraza lica. "Dračo Malfoy, čudesni skoči-tvor..."

Harry i Hermiona se nasmijaše, a zatim Hermiona uze raspoređivati mesnu štrucu na njihove tanjуре.

"Ali mogao je zbilja ozlijediti Malfoya, znate", dometne ona. "Zapravo je dobro što gaje profesorica McGonagall zaustavila..."

"Hermiona!" srdito će Ron, naglo otvarajući oči. "Kvariš najljepši trenutak mog života!"

Hermiona nešto nestrpljivo promrmlja i opet se punom parom baci na jelo.

"Nemoj mi reći da i večeras ideš u knjižnicu?" upita Harry, promatrajući je.

"Moram", odvrati mu Hermiona punih usta. "Imam hrpu posla."

"Ali rekla si nam da profesor Vector..."

"Nije za školu", prekine ga ona. U roku od pet minuta slistila je sve na tanjuru i otišla.

Tek što je nestala, njezino mjesto zauzme Fred Weasley. "Moo-dy!" reče on. "Zar nije faca?"

"Totalna faca", doda George, sjedajući prekoputa Freda.

"Faca nad facama", zaključi najbolji prijatelj blizanaca, Lee Jordan, kliznuvši na stolicu pored Georgea. "Imali smo ga popodne", reče on Harryju i Ronu.

"Kako je bilo?" željno upita Harry.

Fred, George i Lee razmijeniše značajne poglede.

"U životu nismo bili na takvom predavanju", ustvrdi Fred.

"On zna, čovječe", nastavi Lee.

"Zna što?" upita Ron, nagnuvši se naprijed.

"Zna kako je to kad si u stvarnom svijetu i to zbilja radiš", uzvišeno objavi George.

"Radiš što?" upita Harry.

"Boriš se protiv mračnih sila", objasni Fred.

"On je vidio sve", nadoda George.

"Ludo", potvrdi Lee.

Ron iz torbe dograbi raspored.

"A mi ga imamo tek u četvrtak!" ustanovi razočarano.

Neoprostive kletve

Sljedeća dva dana protekla su bez većih ispada, izuzme li se nemila vijest daje Neville tijekom sata Čarobnih napitaka rastalio svoj šesti kotlić po redu. Profesor Snape, koji kao da je tijekom ljeta uspio dosegnuti dotad neviđenu razinu osvetoljubivosti, Nevilleu je odredio kaznu s koje se ovaj vratio u stanju živčanog sloma. Bio je naime prisiljen izvaditi utrobe čitavoj bačvi rogatih guštera.

"Jasno ti je zašto je Snape tako grozne volje, zar ne?" reče Ron Harryju. Upravo su promatrali kako Hermiona Nevillea podučava čaroliji struganja radi lakšeg uklanjanja gušterskih crijeva ispod noktiju.

"Aha", potvrdi Harry. "Zbog Moodvja."

Svi su znali da Snape zapravo žudi za mjestom predavača Obrane od mračnih sila, a ovo je bila već četvrta godina da ga se nije uspio dokopati. Snape nije trpio ni jednoga prijašnjeg predavača Obrane od mračnih sila, i to nikad nije skrivao. No ovaj put je začudo zazirao od pokazivanja otvorena neprijateljstva prema Divljo-okom Moodvju. Štoviše, kad god bi ih Harry vidio zajedno - za vrijeme obroka, dok su se mimoilazili u hodnicima - imao je izrazit osjećaj da Snape izbjegava Moodvjev pogled, i onaj magični i onaj normalni.

"Znaš, mislim da ga se Snape pomalo pribojava", zamišljeno progovori Harry.

"Zamisli kada bi Moody pretvorio Snapea u rogatog guštera," reče Ron, sanjarski zamagljena pogleda, "i nabacivao se njime po onoj njegovoj tamničetini..."

Grvffindorski četvrtoškolci s tolikim su veseljem iščekivali prvo Moodvjevo predavanje da su u četvrtak ranije krenuli s ručka i po-

redali se pred njegovom učionicom prije no što se zvono uopće oglasilo.

Nedostajala je jedino Hermiona, koja se pojavila pred sam početak predavanja.

"Bila sam u..."

"... knjižnici", dovrši Harry rečenicu umjesto nje. "Ajmo brzo, inače nećemo naći pristojna mjesta."

Pohitali su prema tri stolice točno ispred katedre, izvadili svoje primjerke Mračnih sila: Vodič za samozaštitu i čekali u neuobičajenoj tišini. Uskoro začuše kako niz hodnik dolaze prepoznatljivi mukli koraci profesora Moodvja. Kad je ušao u učionicu, izgledao im je jednako neobično i zastrašujuće kao i prije. Mogli su nazreti kako mu ispod ruba pelerine proviruje drveno stopalo s pandžama.

"Možete ih spremiti", počeo on promuklim glasom. Teškim korakom priđe stolu i sjedne.

"Te knjige. Neće vam trebati."

Vratiše knjige u torbe. Ron je već djelovao ushićeno.

Moody izvadi imenik, otrese dugu grivu prosijede kose s izobličeneog, izbrazdanog lica, i počeo ih prozivati po imenu. Normalnim okom postojano je pratio popis, a magično oko zavrtjelo bi se i upi-ljilo u svaku osobu koja bi se javila na prozivanje.

"Dobro," reče kada je i posljednji učenik potvrdio da je prisutan, "profesor Lupin poslao mi je pismo o vama. Koliko sam shvatio, dobili ste temeljitu obuku što se tiče obračunavanja s bićima tame - učili ste bauke, crvene ćepice, pikusrule, grualice, kapuke i vukodlake, jesam li u pravu?"

Razred mu odgovori potvrdnim mrmljanjem.

"Ali zaostajete - jako zaostajete - kad su u pitanju kletve", nastavi Moody. "Ja sam vas

došao podučiti onome što čarobnjaci mogu učiniti jedni drugima. Imam godinu dana da vas naučim kako se nositi s crnim..."

"Pa zar nećete ostati?" izleti Ronu.

Moodyjevo se magično oko okrene i zagleda u Rona; Ron je izgledao uplašeno, no trenutak kasnije, Moody se nasmiješi - Harryju je to bilo prvi put da ga vidi nasmiješenog. Osmijeh mu je još više izobličio i iskrivio izbrazdano lice, no spoznaja da je sposoban za tako prijateljsku gestu bila je umirujuća. Ron je djelovao kao da mu je pao kamen sa srca.

J

"A vi ste sin Arthura Weasleyja, je li?" upita ga Moody. "Vaš me je otac neki dan izvukao iz vrlo gadnog škripca... da, ostajem samo jednu godinu. Posebna usluga za Dumbledorea... godinu dana, nakon čega se vraćam u svoju tihu mirovinu."

Oporo se nasmije, potom pljesnuvši kvrgavim dlanovima.

"Dakle - latimo se posla. Kletve. Mnogo ih je, a razlikuju se po jačini i obliku. E sad, ako se pita Ministarstvo magije, ja bih vas trebao naučiti protukletvama, i to je to. Ne bih vam smio pokazivati kako izgledaju nezakonite crnomagijske kletve dok ne dođete do šeste godine. Jer do tada ste navodno premladi za njih. Ali profesor Dumbledore ima više povjerenja u vaše živce. On misli da ste dorasli izazovu. Ja pak mislim da je bolje da što prije saznate s čime ćete se morati suočavati. Kako biste se trebali obraniti od nečega što nikada niste vidjeli? Čarobnjak koji se sprema baciti na vas nezakonitu kletvu neće vam najaviti što namjerava. Neće se takav pridržavati pravila pristojnog ponašanja. Morate biti spremni. Morate uvijek biti na oprezu. Morate, gospođice Brown, skloniti tu stvar dok ja govorim."

Lavender poskoči i pocrveni. Baš je bila pokazivala Parvati svoj dovršeni horoskop ispod klupe. Moodyjevo magično oko očito je, osim kroz njegov zatiljak, moglo vidjeti i kroz masivno drvo.

"Dakle... zna li itko od vas za koje kletve čarobnjački zakon predviđa najstrože kazne?"

Nekoliko ruku nesigurno se podigne u zrak, uključujući Ronovu i Hermioninu. Moody pokaže na Rona, iako je njegovo magično oko i dalje piljilo u Lavender.

"Ovaj," nesigurno progovori Ron, "tata mi je pričao o jednoj... da se ne zove možda kletva Imperius, ili tako nekako?"

"Ah, da", zadovoljno će Moody. "Jasno da tvoj otac zna za nju. Ta je kletva svojevremeno dobrano namučila Ministarstvo."

Moody se s mukom podigne na svoje nejednake noge, otvori ladicu stola i iz nje izvadi staklenku. Po njoj su trčkarala tri velika, crna pauka. Harry osjeti kako se Ron pored njega blago trgnuo - on je mrzio paukove.

Moody posegne u staklenku, uhvati jednoga od njih i svima ga pokaže na ispruženom dlanu.

Zatim uperi u njega štapić i promrmlja: "Imperio!"

Pauk skoči s Moodyjeva dlana po tankoj svilenkastoj niti i počne se ljuljati naprijed-natrag kao da je na trapezu. Ukočeno je ispružio nožice i izveo salto. Nit pukne, nakon čega pauk sleti na stol i počne izvoditi zvijezde, krećući se u krugu. Moody tržne štapićem. Pauk se podigne na dvije stražnje noge i zapleše step.

Svi su se nasmijali - svi osim Moodyja.

"Mislite daje to smiješno, je li?" zareži on. "Svidjelo bi vam se dakle da to učinim i vama?"

Smijeh je zamro gotovo trenutačno.

"Potpuna kontrola", tiho izusti Moody. Pauk se savio u klupko i počeo se opetovano prevrtati. "Mogao bih ga natjerati da skoči kroz prozor, da se utopi, da se baci u grlo nekome od vas..."

Ron se i nehotice strese.

"Svojevremeno su mnoge vještice i čarobnjaci bili podvrgnuti kletvi Imperius", nastavi Moody. Harry je znao da govori o danima kad je Voldemort bio na vrhuncu moći. "U Ministarstvu su se grdno namučili utvrđujući tko je radio pod prisilom, a tko je postupao po vlastitoj volji. Imperiusu se može oduprijeti, i ja ću vas naučiti kako. No to zahtijeva uistinu snažnu ličnost, a nju nemaju svi. Zato na-stojte izbjeći da vas uopće njime pogode, ako je to ikako moguće. UVIJEK BUDITE NA OPREZU!" prodere se on i svi poskočiše.

Moody dohvati pauka akrobata i baci ga natrag u staklenku. "Zna li još tko koju nezakonitu kletvu?"

U zrak je opet poletjela Hermionina ruka, a uz nju i Nevilleova, što je Harryja pomalo iznenadilo. Obično je jedino predavanje na kojem se Neville dobrovoljno javljao bilo Travarstvo, predmet koji mu je najbolje išao. I sam Neville izgledao je zatečen svojom smio-nošću.

"Da?" reče Moody. Njegovo se magično oko prevrne i upilji u Nevillea.

"Ima jedna - zove se kletva Cruciatius", prozbori Neville tihim, ali razgovijetnim glasom.

Moody se pomno zagleda u Nevillea, ovaj put s oba oka.

"Vi ste Longbottom?" upita on. Magično oko obori se nadolje, provjeravajući imenik.

Neville nervozno kinine glavom, ali Moody mu nije postavljao daljnja pitanja. Ponovno se okrenuo razredu, izvadio iz staklenke

drugog pauka i stavio ga na stol. Pauk ostade nepomičan, očito suviše prestrašen da bi se pokrenuo.

"Kletva Cruciatius", produži Moody. "Pauk mora biti malo veći da shvatite o čemu se radi", nadoda, upirući štapićem u pauka. "Engorgio!"

Pauk je narastao. Sada je bio veći od tarantule. Ron prestane hiniti hladnokrvnost i na stolici se odgura unatrag, što je mogao dalje od Moodyjeva stola.

Moody opet podigne štapić, uperi ga u pauka i promrmlja: "Crnčio!"

Paukove noge trenutačno se svinuše prema unutra; prevrnuo se na leđa i počeo strahovito trzati, njišući se čitavom dužinom trupa. Od pauka nije dopirao nikakav zvuk, no Harry je u jedno bio siguran: kad bi imao glas, taj bi pauk vrištao. Moody nije povlačio štapić, a paukovo drhtanje i trzanje sve se više pojačavalo...

"Prestanite!" vrisne Hermiona.

Harry se okrene prema njoj. Nije gledala u pauka, nego u Nevil-lea. Prateći njezin pogled, Harry vidje da se Neville čvrsto uhvatio šakama za stol pred sobom. Zglobovi njegovih prstiju bijahu bijeli od napora, oči raskolačene i prestravljene.

Moody odmakne štapić. Paukove noge se opustiše, ali i dalje se trzao.

"Reducio", promrmlja Moody. Pauk se smanji na svoju pravu veličinu. Vratio ga je u staklenku.

"Bol", tiho progovori Moody. "Znate li izvesti kletvu Cruciatius, neće vam trebati sprave za mučenje... i ova je kletva nekoć bila vrlo popularna."

"Dobro... zna li netko još koju?"

Harry pogleda oko sebe. Na licima ostalih učenika čitao je da se svi pitaju što li će se

dogoditi posljednjem pauku. Hermionina je ruka lagano podrhtavala dok ju je po treći put podizala u zrak.

"Da?" upita Moody, gledajući u nju. "Avada Kedavra ", šapne Hermiona.

Nekoliko se učenika s nelagodnom okrenulo prema njoj, među njima i Ron.

"Ah", reče Moody. Njegova nakrivljena usta opet se izviše u blagi smiješak. "Da, posljednja i najgora. Avada Kedavra...smrtonosna kletva."

Zavukao je ruku u staklenku. Treći je pauk uspaničeno trčao dnom staklenke, pokušavajući izbjeći Moodvjeve prste. Činilo se gotovo kao da zna što mu se sprema. Moody ga je ipak ulovio i položio na stol. Pauk mahnitno pojuri preko drvene plohe.

Moody podigne štapić, a Harryja obuzme nagli predosjećaj zla. "Avada Kedavra!" zagrmi Moody.

Zabljesnulo ih je zasljepljujuće zeleno svjetlo praćeno zvukom hujanja, kao da zrakom juri nešto golemo i nevidljivo. Pauk se istog časa prevrnuo na leđa. Na njemu nije bilo tragova nasilja, ali nedvojbeno je bio mrtav. Nekoliko djevojčica priguši krikove; Ron se baci unatrag i umalo pade sa stolice kad je mrtvi pauk kliznuo prema njemu.

Moody rukom pomete pauka sa stola na pod.

"Nije lijepa", mirno reče. "Nije ugodna. Protukletva ne postoji. Blokirati je ne možete. Znana nanije samo jedna osoba koja je preživjela ovu kletvu. Upravo sjedi preda mnom."

Harry je osjetio kako ga oblijeva rumenilo kad su se oba Moo-dvjeva oka zagledala u njegove oči. Osjećao je da ga gledaju i drugi. Harry se zapiljio u neispisanu školsku ploču kao da ga nešto na njoj strašno zanima, ali zapravo nije gledao u nju...

Dakle, tako su umrli njegovi roditelji... baš kao taj pauk. Jesu li i oni izgledali tako neokaljano i netaknuto? Jesu li taj bljesak zelenog svjetla i glasno bujanje hitajuće smrti bili sve što su vidjeli i čuli prije no što im je iz tijela iščupan život?

U protekle tri godine Harry je bezbroj puta u glavi vidio smrt svojih roditelja. Počelo je to kad je saznao da su bili ubijeni i što se točno dogodilo te noći: Crvorep je Voldemortu odao gdje se skrivaju, a on ih je zatim potražio u njihovoj kućici. Prvo je ubio Har-rvjeva oca. James Potter pokušao ga je zadržati, dovikujući ženi da uzme Harryja i bježi... Voldemort se potom okomio na Lily Potter, zahtijevajući od nje da se makne, kako bi mogao ubiti Harryja... ona ga je preklinjala da radije ubije nju, nije prestajala tijelom zaklanjati sina... zato je Voldemort ubio i nju te uperio štapić u Harryja...

Sve je te pojedinosti Harry znao jer je čuo glasove svojih roditelja kada se prošle godine borio s dementorima. Dementori su imali jezivu moć da svoju žrtvu prisile ponovno proživjeti sva najgora sjećanja iz života i time je natjerati da se nemoćno utopi u vlastitu očaju...

Moody je opet progovorio. Harryju se činilo kao da mu glas dolazi iz velike udaljenosti. Uz golem napor volje vratio se u sadašnjost i počeo slušati Moodvjeve riječi.

"Avada Kedavra je kletva koja zahtijeva veliku magičnu moć -mogli biste ovog trenutka svi zajedno izvući štapiće, uperiti ih u mene i izgovoriti te riječi, a meni vjerojatno ne bi potekla ni krv iz nosa. Ali to nije važno. Nisam ja ovdje da vas učim izvođenju te kletve. Dakle, ako ne postoji protukletva, zašto vam ovo uopće pokazujem? Jer to morate znati. Morate biti svjesni najgorega što vas može zadesiti. Nastojte ne upadati u situacije u kojima ćete se morati suočiti s nečim takvim. UVIJEK BUDITE NA OPREZU!" zaurla on, pa cijeli razred opet poskoči.

"E sad... te tri kletve -Avada Kedavra, Imperius i Cruciatu -poznate su još i kao neoprostive kletve. Primjena bilo koje od njih na ljudskom biću kažnjava se doživotnim

zatvorom u Azkabanu. One su opasnost s kojom ćete se morati suočavati. Došao sam ovamo naučiti vas kako se boriti protiv njih. Morate se pripremiti. Morate se naoružati. Ali najvažnije od svega je neprestano, stalno biti na oprezu. Izvadite pera... zapišite ovo..."

Ostatak predavanja proveli su hvatajući bilješke o tri neoprostive kletve. Do zvona nitko nije ni zucnuo - no kada je Moody završio predavanje i kad su otišli iz učionice, potekle su prave bujice riječi. Većina je zadivljeno raspravljala o kletvama - "Jeste li vidjeli kako se trzao?" "... A kad gaje ubio... tek tako!"

Govore o tom predavanju, pomislio je Harry, kao da su gledali nekakav spektakl. Pa, njemu nije bilo pretjerano zabavno - a slično je, činilo se, bilo i s Hermionom.

"Požurite", napeto reče Harryju i Ronu.

"Ne valjda opet zbog blesave knjižnice?" upita Ron.

"Ne", otresito će Hermiona, pokazujući prema jednom od pokrajnjih hodnika. "Zbog Nevillea."

Neville je stajao sam nasred hodnika, zureći u kameni zid s istim onim zgroženim, zaprepaštenim izrazom koji je imao i kada im je Moody pokazao kletvu Cruciatu.

"Neville?" nježno ga oslovi Hermiona.

Neville se obazre oko sebe.

"O, bok", reče on. Glas mu je bio znatno viši nego obično. "Zanimljivo predavanje, zar ne? Baš me zanima što je za večeru... ja... ja umirem od gladi, a vi?"

"Neville, je li ti dobro?" upita Hermiona.

"O, da, dobro mi je", mehanički je ponovio Neville, i dalje neprirodno visokim glasom.

"Jako zanimljiva večera... mislim, predavanje... što je za jelo?"

Ron dobaci Harryju zapanjen pogled.

"Neville, što...?"

U taj čas iza njih se začu neobičan, zveketav zvuk. Kada su se okrenuli, ugledaše kako prema njima šepa profesor Moody. Svi četvero utihnuše, motreći ga sa strepnjom, ali kad je progovorio, njegov grubi glas bio je mekši i blaži nego ikad prije.

"Sve je u redu, sinko", obrati se on Nevilleu. "Pođimo u moj kabinet. Hajde... popit ćemo šalicu čaja..."

Izgledi za čaj s Moodvjem kao da su dodatno prestravili Nevil-lea. Nije se pomaknuo niti progovorio.

Moody upilji magično oko u Harryja. "S vama je sve u redu, Potter?"

"Da", odgovori mu Harry gotovo prkosno.

Moodvjevo je magično oko lagano podrhtavalo u duplji dok je ispitivački gledao Harryja. Potom reče: "Morate to znati. Možda se čini okrutnim, ali morate to znati. Besmisleno je pretvarati se... no, da... idemo, Long-bottome, imam neke knjige koje bi vas mogle zanimati."

Neville molećivo pogleda Harryja, Rona i Hermionu, no oni su šutjeli, pa Neville nije imao izbora nego dopustiti da mu Moody položi kvrgavu ruku na rame i odvede ga.

"Što je to bilo?" upita Ron, gledajući kako Neville i Moody za-miču za ugao.

"Ne znam", odvratila Hermiona zamišljeno.

"Ali koje predavanje, ha?" reče Ron Harryju kada su krenuli u Veliku dvoranu. "Fred i George su bili u pravu, zar ne? Moody se zbilja kuži u to, zar ne? Kad je izveo Avadu Kedavru, onaj pauk je samo uginuo, odapeo je istog tre..."

Kad je ugledao izraz Harryjeva lica, Ron naglo umukne. Ponovno je progovorio tek kada

su dospjeli u Veliku dvoranu, rekavši da će im biti bolje da odmah počnu pisati proročanstvo za profesoricu Trelawney, jer će im sigurno trebati nekoliko sati.

Hermiona se tijekom večere nije uključivala u razgovor između Harryja i Rona. Samo je mahnitom brzinom pojela svoj obrok i opet otišla u knjižnicu. Harry i Ron vratili su se u Grvffindorsku kulu, a Harry, koji je za cijele večere samo o njima razmišljao, pokrene temu neoprostivih kletvi.

"Zar ne bi Moody i Dumbledore mogli imati problema s Ministarstvom ako tamo doznaju da smo vidjeli te kletve?" zapita Harry dok su se približavali Debeloj dami.

"Vjerojatno bi", složi se Ron. "Ali Dumbledore uvijek sve radi po svome, a Moody vjerojatno već ima dugogodišnju praksu s upa-danjem u nevolje. Taj prvo napada, pa onda pita tko je - sjeti se onih kanti za smeće. Gluparija."

Debela dama makne se u stranu, otkrivajući otvor kroz koji se provukoše u krcatu i bučnu društvenu prostoriju Gryffindora.

"Da odemo po pribor za proricanje sudbine?" upita Harry. "Može", proštenje Ron.

Kad su se uspeli u spavaonicu po knjige i mape, tamo zatekoše Nevillea kako sam sjedi na krevetu i čita. Djelovao je daleko mirnije nego poslije Moodyjeva predavanja, iako još nije bio onaj stari. Oči su mu bile crvene.

"Jesi li dobro, Neville?" upita ga Harry.

"O, da," odgovori Neville, "dobro sam, hvala. Baš čitam knjigu koju mi je posudio profesor Moody..." Podigne knjigu da vide: Magične vodene biljke Sredozemlja i njihova svojstva. "Profesorica Sprout je rekla profesoru Moodyju da sam jako dobar u Travarstvu", nadoda Neville. U glasu mu se osjećala blaga nota ponosa, koju je Harry malokad imao prilike zamijetiti kod Nevillea. "Mislio je da bi mi se mogla svidjeti."

Prenoseći mu riječi profesorice Sprout, Moody je doista Nevillea uspio oraspoložiti na vrlo taktičan način, pomisli Harry, jer je Neville izrazito rijetko imao priliku slušati pohvale na svoj račun. Takav je pristup Harryja podsjetio na profesora Lupina.

Harry i Ron pokupili su svoje primjerke Odmagljivanja budućnosti i vratili se u društvenu prostoriju. Pronašavši stol, zajedničkim su se snagama bacili na izradu proročanstava za sljedeći mjesec. Nakon sat vremena nisu se pomaknuli mnogo dalje od početka, iako je stol bio zatrpan komadićima pergamenta sa zapisanim brojkama i simbolima, a Harryjev je mozak bio zamagljen kao da ga je netko ispunio isparavanjima iz kamina profesorice Trelawney.

"Nemam blage veze što bi ovo trebalo značiti", reče, zureći u dugi niz proračuna.

"Znaš," prozbori Ron, koji je toliko puta iznervirano prošao rukom kroz kosu da mu je svaka vlas stršala uvis, "mislim da je došao trenutak za staru gatalačku uzdanicu."

"Misliš, za izmišljanje?"

"Aha", potvrdi Ron, pa rukom pomete gomilu naškrabanih bilješki sa stola, umoči pero u tintu i poče pisati.

"Sljedećeg ponedjeljka," objavi on, škrabajući perom, "vjerojatno će me uhvatiti kašalj, a sve zbog zlosretne konjunkcije Marsa i Jupitera." Pogleda u Harryja. "Znaš kakva je ona - ubaci tugu, žalost i jad, pa će se sva rastopiti od miline."

"Dobro", prihvati Harry. Zgužvao je svoj prvi pokušaj i papirnatu lopticu u visokom luku hitnuo u vatru preko glava nekoliko raspričanih prvaša. "U redu.... ja ću u ponedjeljak biti u opasnosti od... ovaj... opeklina."

"I hoćeš," mračno potvrdi Ron, "u ponedjeljak nas opet očekuju praskavi repuni. Dobro, utorak, ja ću... hmmm..."

"Izgubiti vrijedan predmet", dovrši Harry, prelistavajući Od-magljivanje budućnosti u potrazi za idejama.

"Ta ti je dobra", pohvali ga Ron, zapisujući. "Zbog... hm... Merkura. Zašto tebi ne bi zabio nož u leđa netko koga si smatrao prijateljem?"

"Može... super..." črčkao je Harry po pergamentu, "zato što... zato što je Venera u dvanaestoj kući."

"A mislim da ću u srijedu izvući deblji kraj u tučnjavi."

"Aaaah, ja sam se htio tući. Dobro, ja ću izgubiti okladu." "Da, jer ćeš se kladiti na moju pobjedu..."

Još su sat vremena izmišljali proročanstva (koja su iz trenutka u trenutak postajala sve tragičnija), dok se društvena prostorija pomalo praznila. Ostali su polako odlazili na spavanje. Do njih je do-skitao Krivonja, meko skočio na praznu stolicu i nedokučivim se pogledom upiljio u Harryja. Tako bi ih pogledala i Hermiona da je znala na koji način pišu domaću zadaću.

Ogledavajući se po sobi u pokušaju da se domisli nekoj još nespomenutoj nesreći, Harry na suprotnoj strani prostorije ugleda Freda i Georgea kako zajedno sjede uza zid. Primaknuli su glave i zadubili se u komad pergamenta, s perima u rukama. Za Freda i Georgea bilo je posve netipično da se skrivaju u nekom kutku i tiho rade; inače su bili skloniji ići u žarište događanja ili bučno uživati u središtu pozornosti. Bilo je neke tajnovitosti u tome kako su radili na tom komadu pergamenta. Harry se prisjeti da ih je i u Jazbini vidio kako zajednički nešto pišu. Onda mu se učinilo da sastavljaju novu narudžbenu za Weasleyjeve čarozeze, ali ovaj put su izgledali drugačije. Da se radilo o Čarozezima, sigurno bi uključili i Leeja. Možda smišljaju kako se prijaviti na Tromagijski turnir?

Dok ih je Harry promatrao, George zavrti glavom prema Fredu, nešto zašara perom i vrlo tihim, ali u ispražnjenoj sobi razgovijetnim glasom reče: "Ne... zvuči kao da ga optužujemo. Moramo paziti što pišemo..."

George pogleda preko sobe i uhvati Harryjev pogled. Harry se nasmiješi i brzo spusti pogled na svoja predviđanja - nije želio da George pomisli kako ih prisluškuje. Nedugo zatim, blizanci smotaše pergament, zažlješe im laku noć i uputiše se u postelju.

Desetak minuta nakon odlaska Freda i Georgea, otvori se ulazni portret kroz koji se u društvenu prostoriju provuče Hermiona. U jednoj ruci nosila je svežanj pergamenta, u drugoj kutiju čiji je sadržaj klepetao u ritmu njezinih koraka. Krivonja izvije leđa i zaprede.

"Bok," reče ona, "baš sam završila!"

"I ja!" slavodobitno uzvikne Ron, odbacujući pero.

Hermiona sjedne, odloži stvari koje je nosila u prazni naslonjač i dohvati Ronova predviđanja.

"Vidim da te čeka prilično gadan mjesec", primijeti ona zajedljivo dok joj se Krivonja smještao u krilo.

"Pa, bar sam upozoren", zijevne Ron.

"Izgleda da ćeš se utopiti dvaput", istakne Hermiona.

"O, zbilja?" upita Ron, piljeći u svoja proročanstva. "Onda ću umjesto jednog utapanja staviti smrt pod kopitima pomahnitalog hi-pogrifa."

"Ne čini li ti se daje malko preočito da su sve to izmišljotine?" priupita ga Hermiona.

"Kako se samo usuđuješ!" odvrati Ron tobože ogorčenim glasom. "A mi tu crnčimo kao

kućni vilenjaci!"

Hermiona podigne obrve.

"To se samo tako kaže", brzo doda Ron.

Harry je također odložio pero. Baš je dovršio najavu svoje smrti odrublivanjem glave.

"Što to imaš u kutiji?" upita, uperivši u nju prstom.

"Pa, kad već pitaš", poče Hermiona, dobacujući Ronu otrovan pogled. Skinula je poklopac i pokazala im sadržaj kutije.

Unutra se nalazilo pedesetak značaka u različitim bojama, ali s istim natpisom: Z.B.LJ.U.V.

"Zbljuv?" upita Harry uzimajući značku i razgledavajući je. "O čemu se tu radi?"

"Ne zbljuv", nestrpljivo mu odvratila Hermiona. "ZE-BE-LJ-U-VE. Kratica za Zajednicu za boljitak ugnjetenih vilenjaka."

"Nikad čuo", izjavi Ron.

"Pa normalno da nisi," žustro mu odgovori Hermiona, "tek sam je osnovala."

"Ma nemoj?" zapita pomalo zatečeni Ron. "A koliko imaš članova?"

"Pa - ako se vas dvojica učlanite - tri", prizna Hermiona.

"A ti misliš da mi želimo hodati uokolo sa značkama na kojima piše "zbljuv", je l'?" upita je Ron.

"ZE-BE-LJ-U-VE!" srdito će Hermiona. "Htjela sam da piše Zaustavite sramotnu zlouporabu bratskih nam magičnih stvorenja i založite se za promjenu u njihovu zakonskom statusu - ali nije stalo. Zato sam to stavila u zaglavlje našeg manifesta."

Zamahнула je svežnjem pergamenta prema njima. "Sve sam pažljivo istražila u knjižnici. Porobljavanje vilenjaka traje već stoljećima. Ne mogu vjerovati da nitko dosad nije ništa poduzeo u vezi s tim."

"Hermiona... slušaj me pažljivo", glasno joj reče Ron. "Oni. To. Vole. Oni vole biti robovi!"

"Naši kratkoročni ciljevi", nastavi Hermiona još glasnijim tonom od Rona, pretvarajući se da ga nije čula, "uključuju osiguravanje pravedne plaće i radnih uvjeta za vilenjake. Naši dugoročni ciljevi uključuju mijenjanje zakona o zabrani upotrebe štapića te nastojanje da ubacimo jednog vilenjaka u Odjel za regulaciju i kontrolu magičnih stvorenja, jer su vilenjaci tamo nevjerovatno slabo zastupljeni."

"A kako ćemo sve to postići?" upita Harry.

"Prvo ćemo povećati članstvo", sretno prosljedi Hermiona. "Mislila sam da bi upis mogao biti dva srpa - time se dobiva značka

- a zaradom od toga možemo financirati letke. Ti si rizničar, Rone

- nabavila sam ti škrabicu za prikupljanje priloga, gore je. Harry, ti si zapisničar, pa će biti najbolje da odmah zapišeš ovo što sada govorim, kao zapisnik našeg prvog sastanka."

U tišini koja je uslijedila, Hermiona ih je obojicu gledala s osmijehom od uha do uha, dok je Harry sjedio razapet između razdraže-nosti Hermionom i zabavljenosti izrazom na Ronovu licu. Tišinu nije prekinuo Ron, koji je ionako izgledao kao da je privremeno ostao bez dara govora, već tiho tapkanje na prozoru. Harry pogleda preko sada već posve prazne društvene prostorije i na prozorskoj dasci ugleda snježnu sovu obasjanu mjesecinom.

"Hedviga!" uzvikne on. Skočio je sa stolice i odjurio kroz sobu otvoriti prozor.

Hedviga uleti unutra, preleti sobu i spusti se na stol, točno na Harryjeva proročanstva.

"Bilo je i vrijeme!" reče Harry, hitajući za njom.

"Donijela je odgovor!" uzbuđeno primijeti Ron, pokazujući musavi komadić pergamenta privezan za Hedviginu nogu.

Harry ga žurno razveže i sjede čitati. Hedviga se uz tiho hukanje meko spusti na njegovo koljeno.

"Što kaže?" napeto upita Hermiona.

Pismo je bilo vrlo kratko. Činilo se da je naškrabano u velikoj hitnji. Harry ga pročita naglas:

Hany,

iz ovih stopa krećem na sjever. Ova vijest o tvom ožiljku samo je posljednja u nizu čudnih glasina koje su doprle do mene. Ako te opet zaboli, idi ravno Dumbledoreu - priča se da je izmamio Di-vljookog iz penzije, što znači da on čita znamenja, čak i ako to nitko drugi ne čini.

Javit ću ti se uskoro. Puno pozdravi Rona i Hermionu. Harry, budi na oprezu!

Sirius

Harry podigne pogled prema Ronu i Hermioni, koji se zauzvrat zagledaše u njega.

"Leti na sjever?" šapne Hermiona. "Vraća se?"

"Kakva to znamenja čita Dumbledore?" upita Ron zbunjeno. "Harry... što to radiš?"

Harry se, naime, upravo šakom udario u čelo, od čega mu je Hedviga skliznula iz krila.

"Nisam mu smio reći!" bijesno ustvrdi Harry. "Ma, o čemu ti to?" iznenađeno zapita Ron.

"Zato on sad misli da se mora vratiti!" odgovori Harry, treska-jući šakom o stol. Opet je otjerao Hedvigu, koja uz ogorčeno nukanje sleti na naslon Ronove stolice. "Vraća se jer misli da sam u nevolji! A sa mnom je sve u redu! I nemam ništa za tebe," plane Harry na Hedvigu, koja je s nadom škljocala kljunom, "morat ćeš u sovi-njak ako želiš jesti."

Hedviga mu uputi krajnje uvrijeđen pogled i poleti prema otvorenom prozoru. U prolazu ga osine ispruženim krilom.

"Harry", poče Hermiona ne bi li ga umirila. "Idem u krevet", odreže Harry. "Vidimo se ujutro."

U spavaonici na katu navukao je pidžamu i popeo se u postelju, no nije se osjećao ni najmanje umoran.

Ako se Sirius vrati pa ga uhvate, za to će biti kriv on, Harry. Zašto nije držao jezik za zubima? Nekoliko sekundi bola i odmah je to morao izbrbljati... da je bar imao dovoljno mozga da to zadrži za sebe...

Nešto kasnije čuo je kako Ron ulazi u spavaonicu, ali nije mu ništa rekao. Harry je još dugo ležao zureći u tamni baldahin nad svojim krevetom. U spavaonici je vladala potpuna tišina. Da je Harry bio malo manje zaokupljen mislima, po izostanku uobičajenog Nevilleova hrkanja shvatio bi da nije samo on budan.

Beauxbatons i Durmstrang

Kad je Harryja iz sna prenelo svitanje, u glavi je već imao gotov plan, kao da je njegov usnuli mozak cijelu noć radio na rješenju. Ustao je i odjenuo se pri bljedojoj svjetlosti zore. Ne probudivši Rona, napustio je spavaonicu i spustio se u praznu društvenu prostoriju. Sa stola na kojem je još uvijek ležala njegova zadaća iz Proricanja sudbine uzeo je komadić pergamenta i napisao sljedeće pismo:

Dragi Sinuse,

ma mislim da mi se bol u ožiljku samo pričinila, još sam napola spavao kada sam ti zadnji put pisao. Nema smisla da se vraćaš, ovdje je sve u savršenom redu. Ne brini zbog mene, sve mi je u glavi totalno normalno.

Hany

Zatim se uzverao kroz otvor iza portreta i stao se uspinjati stubama kroz utihli dvorac (jedino gaje nakratko zadržao Peeves, pokušavši na Harryja oboriti veliku vazu kada je već bio prošao pola hodnika četvrtog kata). Naposljetku je dospio do sovinjaka na vrhu Zapadne kule.

Sovinjak je bio okrugla prostorija u kamenu; budući da ni jedan prozor nije bio ostakljen, radilo se o prilično hladnom i propuhu izloženom mjestu. Pod je bio posve pokriven slamom, ptičjim izmetom i ispljunutim kosturima miševa i voluharica. Na prečkama koje su sezale sve do samog vrha kule, gnijezdilo se više stotina sova svih mogućih vrsta. Gotovo su sve spavale, iako bi tu i tamo prema Har-ryju sijevnulo pokoje okruglo oko boje jantara. Uočio je Hedvigu udobno smještenu između jedne kukuvije drijemavice i šumske sove te je pohitao k njoj, posklizavajući se po podu punom ptičjeg izmeta.

Prvo ju je morao nagovoriti da se probudi, a potom i da ga pogleda. Uporno se okretala na prečki, pokazujući mu rep. Očito je još bila bijesna zbog njegove sinoćnje nezahvalnosti. Tek kad je Harry spomenuo da bi zbog njezina očita umora možda trebao zamoliti Rona da mu posudi Praskavka, pristala je ispružiti mu nogu da priveže poruku.

"Samo ga nađi, može?" reče Harry, gladeći joj leđa dok ju je na podlaktici nosio do otvora u zidu. "Dok ga nisu pronašli de-mentori."

Iako ga je za prst gricnula znatno jače nego inače, njezino je tiho hukanje zvučalo utješno. Raširivši krila, vinula se u pravcu izlaska sunca. Harry je gledao kako nestaje s vidika s već poznatim osjećajem nelagode u želucu. Bio je tako siguran da će mu Siriusov odgovor ublažiti teret briga, ali sad je bio još zabrinutiji nego prije.

"Lagao si mu, Harry", oštro mu za doručkom prigovori Hermio-na kad je njoj i Ronu ispričao što je učinio. "Nije ti se samo pričinilo da te ožiljak boli i ti to jako dobro znaš."

"Pa što onda?" odvrati joj Harry. "Ne želim da zbog mene opet završi u Azkabanu."

"Prekini", Ron oštro upozori Hermionu kada je zaustila da nastavi raspravu. Hermiona ovom prilikom učini iznimku i poslušna ga.

Tijekom dva tjedna koja su slijedila, Harry je davao sve od sebe da ne brine zbog Siriusa. Nije se doduše mogao prestati zabrinuto ogledavati svakog jutra kad bi pristigla sovinska pošta, niti je u kasne noćne sate prije padanja u san uspijevao otjerati strašne vizije u kojima su dementori Siriusa držali u šaci u nekoj mračnoj londonskoj ulici. Ipak, kad god je mogao, nastojao je ne razmišljati o svom kumu. Žalio je što više nema metloboja da mu odvrati pažnju s briga; ništa mu nije tako smirivalo um kao dobar, težak trening. No zato su im predavanja postajala sve teža i zahtjevnija, posebno Obrana od mračnih sila.

Profesor Moody iznenadio ih je najavivši da će svakog učenika začarati kletvom Imperius, da pokaže njezinu moć i provjeri mogu li se oni oduprijeti učinku kletve.

"Ali... rekli ste daje to nezakonito, profesore", nesigurno progovori Hermiona dok je Moody zamahom štapića odmicao klupe u

stranu, raščičavajući velik prostor na sredini učionice. "Rekli ste... da se njihova primjena na drugom ljudskom biću..."

"Dumbledore želi da naučite kakav je to osjećaj", odvrati joj Moody. Njegovo magično oko zavrti se prema Hermioni i upilji u nju sablasnim, netremičnim pogledom. "Ako biste to radije naučili na teži način - tako što će vas netko njome začarati kako bi vas u potpunosti kontrolirao - što se mene tiče možete. Smijete napustiti razred. Samo naprijed."

Kvrgavim prstom pokazao je prema vratima. Hermionu je oblilo jarko rumenilo dok je

mrmrljala kako time nije htjela reći da želi otići. Harry i Ron razmijeniše nestašne osmijehe. Znali su da bi Hermiona radije jela gnoj bubugomoljica nego propustila tako važno predavanje.

Moody poče uzastopce prozivati učenike, bacajući na njih kletvu Imperius. Harry je promatrao kako njegovi kolegice i kolege pod utjecajem kletve jedan za drugim izvode nevjerovatne stvari. Dean Thomas je tri puta skačući obišao sobu, pjevajući usput državnu himnu. Lavender Brown oponašala je vjevericu. Neville je izveo niz zadivljujućih gimnastičkih figura za koje u prisebnom stanju sigurno ne bi bio sposoban. Činilo se da se nitko od njih nije uspio othrvati kletvi, a oporavili su se tek kad je Moody skinuo čaroliju s njih.

"Potteru," zareži Moody, "vi ste na redu."

Harry stupi na sredinu razreda, u prostor iz kojega je Moody odmaknuo klupe. Moody podigne štapić, uperi ga u Harryja i izgovori: "Imperio."

Preplavi ga predivan osjećaj. Činilo mu se da lebdi dok je nešto nježno uklanjalo svaku misao i brigu iz njegove glave, ostavljajući za sobom tek neko nejasno, neobjašnjivo blaženstvo. Stajao je tako osjećajući se beskrajno opušteno, jedva svjestan da ga svi gledaju.

Potom je u nekoj udaljenoj sobi njegova praznog uma odjeknuo glas Divljookog Moodyja: Skoči na stol... skoči na stol...

Harry poslušno prigne koljena, pripremajući se za skok.

Skoči na stol...

Ali zašto?

U dnu njegova uma probudio se jedan drugi glas. To bi zapravo bilo glupo, reče taj glas.

Skoči na stol...

Ne, mislim da neću, hvala lijepo, reče drugi glas, ovaj put malo odlučnije... ne, zbilja to ne želim...

Skoči! SAD!

Sljedeće što je Harry osjetio bila je nemala bol. Istovremeno je skočio i pokušao spriječiti svoj skok - rezultat je bio taj da se glavom zabio u stol, prevrnuo ga i još je k tome, bar ako je bilo suditi po boli u nogama, slomio oba koljena.

"E, ovo je već bolje!" začu se promukli Moodyjev glas. Harry odjednom osjeti kako mu iz glave nestaje onaj prazni osjećaj nalik na jeku. Prisjeti se što se doista zbiva, pri čemu ga koljena zabolješe dvostruko jače.

"Pogledajte vi to, ljudi... Potter se borio! Borio se i zamalo pobijedio! Pokušat ćemo opet, Potteru, a vi ostali obratite pozornost - gledajte njegove oči, u njima se to vidi -jako dobro, Potteru, zbilja jako dobro! Vas neće tek tako moći kontrolirati!"

"Kako taj priča," gundao je Harry sat vremena kasnije, nakon što je šepajući napustio Obranu od mračnih sila (Moody je inzistirao da ga podvrgne kletvi četiri puta za redom, sve dok je Harry nije naučio u potpunosti odbaciti), "čovjek bi pomislio da nam svake sekunde slijedi napad."

"Da, znam", složi se Ron, koji je poskakivao pri svakom drugom koraku. On se znatno više namučio s kletvom od Harryja, iako gaje Moody tješio da će sve popratne pojave nestati do ručka. "Koja je to paranoja..." Ron nervozno pogleda preko ramena provjeravajući je li Moody sigurno izvan dosega sluha, te nastavi: "Nije ni čudo što su u Ministarstvu jedva dočekali da ga se riješe. Jesi li ga čuo dok je Seamusu pričao što je napravio onaj vještici koja mu je na prvi travnja iza leđa doviknula 'bu'? I kada bismo to

trebali proučavati literaturu o odupiranju Imperiusu uz sve ostalo što moramo raditi?"

Svi su četvrtoškolci zamijetili da ove školske godine moraju raditi osjetno više nego prije. Kada je razred jednom prigodom naročito glasno zastenjaio na obilatu zadaću iz Preobrazbe, profesorica McGonagall objasnila je i zašto.

"Sada ulazite u najvažniju fazu vašeg magijskog školovanja!" rekla im je dok su joj oči iza četvrtastih naočala opasno svjetlucale. "Bliže se ispiti za čarobnjačke stupnjeve..."

"ČAS-ove polažemo tek na petoj godini!" ogorčeno je ustvrdio Dean Thomas.

"Možda, Thomase, ali vjerujte mi, trebat će vam temeljita priprema! Gospođica Granger i dalje je jedina osoba u ovom razredu koja je uspjela ježa pretvoriti u zadovoljavajući jastučić za pribada-će. Možda bih vas trebala podsjetiti da se vaš jastučić za pribadače, Thomase, još uvijek prestrašeno savija u klupko kad god mu se približi netko s pribadačom!"

Hermiona je opet porumenjela, ali činilo se da se silno trudi ne djelovati samozadovoljno. Harry i Ron sjajno su se zabavljali kad im je profesorica Tre-lawney na sljedećem satu Proricanja sudbine rekla daje njihove zadaće ocijenila najvišom ocjenom. Potom je naglas pročitala velike dijelove njihovih proročanstava, hvaleći ih zbog stoičke pomirenosti s užasima koji im slijede. Manje ih je zabavio njezin zahtjev da napisu proročanstva i za sljedeći mjesec; već im je obojici ponestajalo ideja za katastrofe.

U međuvremenu su za profesora Binnsa, duha koji je predavao Povijest magije, morali svaki tjedan pisati zadaće o goblinskim bunama u osamnaestom stoljeću. Profesor Snape tjerao ih je da rade na protuotrovima. Njega su shvatili ozbiljno, jer im je dao naslutiti da bi mogao otrovati nekoga od njih prije Božića, da provjeri efikasnost njihovih protuotrova. Profesor Flitwick naložio im je da pročitaju tri dodatne knjige u sklopu pripreme za predavanje o čarolijama prizivanja.

Čak im je i Hagrid nametnuo nove obaveze. Praskavi repuni rasli su fantastičnom brzinom, posebno uzme li se u obzir da i dalje nitko nije znao čime se hrane. Presretni Hagrid predložio im je da u sklopu njihova "projekta" naizmjenice navečer dolaze u njegovu kolibu radi promatranja i bilježenja neobičnog ponašanja repuna.

"Neću", glatko je odbio Dračo Malfoy kada im je Hagrid to spomenuo, držeći se kao Djed Božićnjak koji iz vreće izvlači posebno veliku igračku. "Dosta se tih gadosti nagledam za vrijeme predavanja, hvala na pitanju."

S Hagridova lica nestane osmijeha.

"Radit ćeš ti što god ti se rekne," zarežao je, "il bi se ja mogo ugledat na profesora Moodyja... čujem da si bio jako dobar tvor, Malfoy."

Grvffindori se grohotom nasmijaše. Malfov je pocrvenio od bijesa, ali nije se usudio uzvratiti istom mjerom. Sjećanje na Moody-jevu kaznu očito je još uvijek bilo previše bolno. Harry, Ron i Hermiona u dvorac su se poslije predavanja vratili u razdraganom raspoloženju. Malfoy se prošle godine svim silama trudio da Hagrid dobije otkaz, pa je im je stoga bilo posebno zadovoljstvo vidjeti kako mu je Hagrid ovaj put lijepo odbrusio.

U predvorju ih je zaustavila gužva. Oko velikog natpisa u podnožju mramornog stubišta motala se gomila učenika. Ron, najviši od njih troje, propne se na prste da pogleda iznad glava i naglas im pročita natpis.

TROMAGUSKI TURNIR

Delegacije iz Beauxbatonsa i Durmstranga stižu u petak, 30. listopada, u 18:00 sati. Predavanja će završiti pola sata ranije...

"Super!" reče Harry. "Zadnji sat u petak su Čarobni napici! Snape neće imati vremena

sve nas potrovati!"

Učenici će odnijeti torbe i knjige u spavaonice te se okupiti pred dvorcem da pozdrave naše goste prije gozbe dobrodošlice.

"Samo još tjedan dana!" svjetlucavih očiju ustvrdi Ernie Mac-Millan iz Hufflepuffa, izlazeći iz mnoštva. "Pitam se zna li Cedric za to? Idem mu reći..."

"Cedric?" zburnjeno upita Ron nakon što se Ernie žurno udaljio.

"Diggory", pojasni Harry. "Sigurno se namjerava prijaviti na turnir!"

"Taj kreten da bude prvak Hogvvarsta?" iščuđavao se Ron dok su se kroz raspričanu gomilu probijali prema stubama.

"Nije on kreten, nego ga ti ne voliš jer je porazio Gryffindore u metloboju", otpovrne Hermiona. "Čula sam da je jako dobar učenik - ijoš je k tome i prefekt."

To je izgovorila tonom kao da nikakvi argumenti više nisu potrebni.

"Ma sviđa ti se samo zato što je zgodan", zajedljivo joj odbrusi Ron.

"Oprosti, ja ne odlučujem da li mi se netko sviđa na osnovi izgleda!" ogorčeno mu odvrati Hermiona.

Ron se teatralno nakašlje, ispuštajući glasan zvuk koji je neobično podsjećao na "Lockhart!"

Pojava natpisa u predvorju ostavila je vidljiv dojam na stanovnike dvorca. Kud god da se Harry tijekom sljedećeg tjedna uputio, razglabalo se samo o jednoj temi: Tromagijskom turniru. Glasine su se od učenika do učenika širile poput krajnje zaraznih bacila - tko će se natjecati za prvaka Hogwvarsta, što će se na turniru raditi, po čemu se učenici Beauxbatonsa i Durmstranga razlikuju od ovdašnjih učenika.

Harry je primijetio da i dvorac prolazi kroz temeljitije pospremanje nego inače. Nekoliko vrlo prljavih portreta bilo je žestoko izribano, na veliko nezadovoljstvo njihovih stanovnika, koji su se šćućurili u okvirima slika, mračno gundajući i štrecajući se kad god bi opipali svoja do boli istrljana lica. Viteški oklopi odjednom su blistali i kretali se bez škripanja, a kućni nadstojnik Argus Filch tako se divljački ponašao prema učenicima koji su zaboravljali obrisati cipele da je kod dvije prvoškolke izazvao napad histerije.

I drugi članovi osoblja bili su neobično napeti.

"Longbottome, lijepo vas molim da ni pred kim iz Durmstranga ne otkrivajte kako niste u stanju izvesti najobičniju čaroliju zamjene!" graknula je profesorica McGonagall potkraj jednog osobito teškog predavanja, tijekom kojeg je Neville zabunom presadio svoje uši na kaktus.

Kada su trideseti listopada ujutro sišli na doručak, dočekala ih je preko noći ukrašena Velika dvorana. Na zidovima su visjele goleme svilene zastave. Svaka je predstavljala jedan dom u Hogvvarstu - crvena sa zlatnim lavom stajala je za Gryffindore, plava s brončanim orlom za Ravenclavve, žuta s crnim jazavcem za Hufflepuffe, a zelena sa srebrnom zmijom za Slytherine. Najveća zastava visjela je iza profesorskog stola, prikazujući grb Hogwvarsta - veliko slovo "H" oko kojeg su se ujedinili lav, orao, jazavac i zmija.

Harry, Ron i Hermiona spaziše Freda i Georgea za gryffindor-skim stolom. Opet su, netipično za njih, sjedili podalje od ostalih i tiho razgovarali. Ron prvi krene prema njima.

"Koja gnjavaža", George je sumorno govorio Fredu. "Ali ako ne želi s nama osobno razgovarati, morat ćemo mu ipak poslati pismo. Ili mu ga gurnuti u ruku, ne može nas ipak vječito izbjegavati."

"Tko vas izbjegava?" upita Ron, sjedajući do njih.

"Kad bi to bar bio ti", odvrati Fred, djelujući razdraženo zbog upadice.

"Stoje gnjavaža?" obrati se Ron Georgeu.

"To što smo u rodu s dosadnim njuškalom poput tebe", odgovori George.

"Jeste li uspjeli nešto smisliti u vezi s Tromagijskim turnirom?" upita Harry. "Razmišljate li i dalje o tome kako da se prijavite?"

"Pitao sam McGonagallovu kako se biraju prvaci, ali nije mi htjela reći", gorko odvrati George. "Samo mi je rekla da umuknem i nastavim preobražavati rakuna."

"Pitam se kakve će zadatke zadati?" zamišljeno prozbori Ron. "Znaš što, Harry, kladim se da bismo ih mogli riješiti, već smo radili opasne stvari..."

"Niste pred sucima", pripomene Fred. "McGonagallova kaže da prvaci dobivaju bodove ovisno o tome koliko dobro izvrše zadatke."

"Tko su suci?" zapita Harry.

"Pa, ravnatelj škola sudionica uvijek su u žiriju", upadne Hermiona. Svi se prilično iznenađeno okrenuše prema njoj, a ona nastavi: "To je zato što su svi troje bili ozlijeđeni tijekom turnira 1792. godine, kad je bazilisk kojeg su prvaci trebali uhvatiti pomahnitao." Primijetila je da svi zure u nju, pa je s uobičajenim negodovanjem što nitko drugi nije pročitao sve knjige kao i ona dometnula: "Sve vam to piše u Povijesti Hogwarta. Iako se, dakako, ne može reći daje ta knjiga baš sasvim pouzdana. 'Izmijenjena povijest Hogwarta' bio bi točniji naslov. Ili 'Krajnje pristrana i selektivna povijest Hogwarta, koja zataškava gadnije strane dotične škole'."

"O čemu ti to?" priupita je Ron, iako je Harry imao osjećaj da zna što im slijedi.

"Kućni vilenjaci!" glasno objavi Hermiona, potvrđujući Harryje-vo slutnju. "Ni jedan jedini put u više od tisuću stranica Povijesti Hogwarta ne spominje da svi mi sudjelujemo u ugnjetavanju stotina robova!"

Harry zavrti glavom i posveti se svojoj kajgani. To što ni on ni Ron nisu pokazivali pretjeran žar za ovu temu nije ni najmanje umanjilo Hermioninu odlučnost da izbori pravdu za kućne vilenjake. Istina, obojica su platili po dva srpa za značke s natpisom Z.B.LJ.U.V., ali to su učinili isključivo zato da je utišaju. Bio je to posve uludo bačen novac; pokazalo se, naime, da je Hermiona nakon uplate postala još glasnija. Neprestance je dodijavala Harryju i Ronu. Osim što je zahtijevala da stalno nose značke, tražila je da na to nagovaraju i druge. Usto je svake večeri klepetala po društvenoj prostoriji Grvffindora sa škrabicom za dobrovoljne priloge, gurajući je svima pod nos.

"Shvaćate li vi da vam posteljina mijenja, vatru pali, učionice čisti i hranu kuha skupina magičnih stvorenja koja ne prima plaću, nego živi u ropstvu?" bijesno je ponavljala.

Neki, poput Nevillea, platili su joj samo zato da ih prestane šibati pogledom. Pojedini učenici čak su pokazali blagi interes za ono što je govorila, no očito su bili neskloni aktivnijoj ulozi u Hermioni-noj kampanji. Većina je sve to doživljavala kao dobar vic.

Ron zakoluta očima prema stropu koji ih je preplavljivao jesenskim suncem. Fred se najednom sav udubio u svoju slaninu (oba su blizanca odbila kupiti značku Z.B.LJ.U.V.). No George se nagne prema Hermioni.

"Čuj Hermiona, jesi li ti ikad sišla u kuhinju?"

"Ne, naravno da nisam," otresito odvrati Hermiona, "čisto sumnjam daje učenicima dopušteno..."

"E pa, mi jesmo," nastavi George, pokazujući na Freda, "hrpu puta, išli smo mažnjavati hranu. Upoznali smo ih i mogu ti reći da su oni sretni. Misle da imaju najbolji posao na

svijetu..."

"Zato što su neobrazovani i ispran im je mozak!" svadljivo poče Hermiona, ali njezine sljedeće riječi zaglušiti šuštao zvuk iznad njih, najavljujući dolazak poštanskih sova. Harry brzo podigne pogled i vidje kako se prema njemu spušta Hedviga. Hermiona iznenada utihne; i ona i Ron zabrinuto su pratili Hedvigino meko slijetanje na Harryjevo rame. Napokon je sklopila krila i umorno mu pružila nogu.

Harry skide Siriusov odgovor i ponudi Hedvigi korice slanine s vlastitog tanjura. Pojela ih je sa zahvalnošću. Uvjerivši se da su se Fred i George opet udubili u raspravu o Tromagijskom turniru, Harry šaptom pročita Ronu i Hermioni Siriusovo pismo.

Harry, ne muljaj.

Vratio sam se i dobro sam skriven. Molim te, javljaj mi sve što se događa u Hogwartsu. Nemoj se služiti Hedvigom, nego mi svaki put pošalji drugu sovu. Ne brini za mene, već pazi na sebe. Ne zaboravi što sam ti rekao o tvom ožiljku.

Sinus

"Zašto moraš svaki put slati drugu sovu?" upita Ron prigušenim glasom.

"Hedviga bi privukla previše pažnje", odmah mu objasni Hermiona. "Ističe se. Snježna sova koja se stalno vraća u njegovo skro-vište... hoću reći, nije to ptica iz ovdašnjih krajeva."

Harry smota pismo i spremi ga u pelerinu, ne znajući osjeća li se sada bolje ili još zabrinutije. Valjda to što se Sirius uspio vratiti a da ga nisu uhvatili ipak nešto znači. Osim toga, nije mogao poreći da ga spoznaja o Siriusovoj blizini umiruje; bar više neće morati onako dugo čekati na odgovor kad mu bude slao pisma.

"Hvala, Hedviga", reče on, gladeći je. Pospano je huknula, nakratko umočila kljun u njegov pehar s narančinim sokom, i zatim ponovno uzletjela. Očito je bila željna dugog sna u sovinjaku.

Toga dana u zraku se osjećalo ugodno iščekivanje. Nitko nije pretjerano pažljivo pratio satove; svi bijahu zaokupljeni večerašnjim dolaskom učenika iz Beauxbatonsa i Durmstranga. Čak je i predavanje iz Čarobnih napitaka bilo podnošljivije nego inače, jer je trajalo pola sata kraće. Kada je zvono oglasilo raniji prekid nastave, Harry, Ron i Hermiona požuriše u Gryffindorsku kulu. Ondje su, prema uputama, ostavili svoje torbe i knjige, navukli ogrtače te pohitali natrag u predvorje.

Tamo zatekoše predstojnike domova kako svrstavaju učenike u redove.

"Weasley, ispravite šešir", okomi se profesorica McGonagall na Rona. "Gospođice Patil, mičite tu smijuriju iz kose."

Parvati narogušeno izvuče s kraja svoje pletenice veliki ukras u obliku leptira.

"Molim vas da krenete za mnom," reče profesorica McGonagall, "prvaši naprijed... bez guranja..."

U koloni se spustiše niz ulazne stuba i poredaše ispred dvorca. Večer je bila hladna i vedra; iznad Zabranjene šume već je svjetlucao bljedunjav, prozračan mjesec. Stojeći u četvrtom redu, između Rona i Hermione, Harry među prvašima ugleda Dennisa Creevevja kako sav treperi od iščekivanja.

"Već je skoro šest", ustvrdi Ron, provjeravajući sat te zatim pogledavajući prema kolnom prilazu koji se spuštao do ulaznih vratnica. "Što mislite, kako će doći? Vlakom?"

"Sumnjam", reče Hermiona.

"Onda kako? Na metlama?" upita Harry, gledajući u zvjezdano nebo.

"Mislim da ne... predaleko su..."

"Putoključem?" nastavi Ron. "Možda se aparatiraju... možda je kod njih to dopušteno i mlađima od sedamnaest godina?"

"Koliko ti puta moram ponoviti daje u krugu Hogwartsa aparacija nemoguća?" nestrpljivo mu odvrati Hermiona.

Uzbuđeno su motrili sve tamniji perivoj, ali ništa se nije micalo; sve je bilo mirno, tiho i sasvim normalno. Harryju je bivalo sve hladnije. Da se bar požure... možda su strani učenici pripremali dramatičan dolazak... prisjetio se što je gospodin Weasley rekao u kampu prije početka Svjetskog prvenstva u metloboju: "Uvijek jedno te isto - ne možemo odoljeti šepirenju kad se nađemo na okupu..."

Uto se oglasio Durnbledore iz zadnjeg reda, gdje je stajao s ostalim profesorima: "Aha! Ako se ne varam, približava se delegacija iz Beauxbatonsa!"

"Gdje?" nestrpljivo su zapitkivali mnogi učenici, osvrćući se na sve strane.

"Eno ih!" uzvikne jedan učenik šeste godine, upirući prstom iznad Zabranjene šume.

Nešto veliko, mnogo veće od metle - veće od stotinu metli - jurilo je preko tamnoplavog neba prema dvorcu, postojano se povećavajući.

"To je zmaj!" zavrišti jedna prvašica, sasvim izvan sebe.

"Ne budi glupa... to je leteća kuća!" reče Dennis Creevev.

Dennis je bio bliži istini... dok je orijaško crno obličje klizilo preko krošanja Zabranjene šume, uhvatiše ga svjetla iz dvorca i oni ugledaše kako prema njima hita divovska kočija pepeljastoplave boje, velika poput kuće. Kroz zrak ju je vuklo dvanaest krilatih paradnih konja slonovskih dimenzija.

Učenici u prva tri reda uzmaknuše kad se kočija obrušila prema tlu. Slijetanje se odvijalo nevjerojatnom brzinom. Prolomi se strahovit tresak, od kojega Neville odskoči unatrag i nagazi na nogu jednog Sh/therina s pete godine - o tlo su baš bila udarila konjska kopita veća od tanjura. Sekundu kasnije prizemljila se i kočija, malko poskakujući na zamašitim kotačima dok su zlačani konji zabacivali goleme glave i kolotali velikim, plamenocrvenim očima.

Harry je jedva stigao uočiti grb na vratima kočije (dva prekrížena, zlatna čarobna štapića čiji su vrhovi isijavali po tri zvijezde), kadli se ona otvoriše.

Iz kočije je iskočio mladić u blijedoplavoj pelerini. Nagnuo se, petljajući oko nečega na podu kočije, da bi potom prema tlu rasklopio zlatne stepenice. Uslužno je odskočio u stranu. Harry zatim vidje kako se iz unutrašnjosti kočije pomalja sjajna crna ženska cipela s visokom petom - cipela velika poput dječjih saonica - a za njome je gotovo odmah slijedila i najveća žena koju je ikad vidio. Sada su znali razlog veličini kočije i konja. Neki učenici zapanjeno uzdahnuše.

Harry je u životu vidio samo jednu osobu čija se veličina mogla mjeriti s veličinom te žene: Hagrida. Po visini su se razlikovali možda za koji centimetar. Ipak - možda naprosto zato što je na Hagrida bio naviknut - dimenzije ove dame (sada je stajala u podnožju stepenica i pogledom prelazila preko napetog, začuđenog mnoštva) činile su mu se još neprirodnije. Kada je stupila u rijeku svjetlosti iz predvorja, ispostavilo se da ima pristalo lice maslinastozelene puti s velikim, crnim, bistrim očima i prilično kukastim nosom. Kosu je skupila u sjajnu punđu na vratu. Bila je od glave do pete odjevena u crni saten, a na grlu i širokim prstima svjetlucali su brojni veličanstveni opali.

Dumbledore zaplješće. Slijedeći njegov primjer, zapljeskaše i učenici. Mnogi su se propeli na prste da bolje promotre gošću.

Njezino lice ublaži ljubazan osmijeh. Zakoraknula je prema Dumbledoreu, pružajući mu

svjetlucavu ruku. Dumbledore, iako i sam visok, praktički se nije morao nakloniti da joj poljubi ruku.

"Draga moja Madame Maxime", reče on. "Dobro došli u Hog-warts!"

"Dumbly-dorr", dubokim glasom meko progovori Madame Maxi-me. "Ja nadam se da ste dobro."

"Odlično sam, hvala", odvrati Dumbledore.

"Moji učenici", reče Madame Maxime, nehajno pokazujući iza sebe golemom rukom.

Harryjeva je pozornost do tada bila potpuno usmjerena na Madame Maxime, ali sada je primijetio daje iz kočije izašlo dvanaestak mladića i djevojaka, zaustavljajući se iza Madame Maxime. Svi su izgledali kao da im je oko osamnaest godina. Drhturili su, što nije čudilo s obzirom na to da su im pelerine bile izrađene od tanke svile, a nitko od njih nije nosio ogrtač. Neki su glave umotali u šalove i marame. Koliko je Harry uspio razaznati iz njihovih lica (stajali su u golemoj sjeni Madame Maxime), u Hogvartsu su zurili s izrazom zabrinutosti.

"Je li stigao Karrkarroff?" upita Madame Maxime.

"Samo što nije", odgovori Dumbledore. "Biste li ga željeli pričekati ovdje, ili biste radije stupili unutra i malko se zagrijali?"

"Mi bismo se zagrijali, mislim", reče Madame Maxime. "Ali naši konji..."

"Naš učitelj Skrbi za magična stvorenja rado će se pobrinuti za njih," umiri je Dumbledore, "čim riješi stanovitu situaciju do koje je došlo zbog nekih njegovih drugih... ovaj... šticenika..."

"Repani", promrmlja Ron Harryju uz obješenjački osmijeh.

"Moji konjica iziskuju... ovaj... jaku ruku", pripomene Madame Maxime, kao da sumnja da bi ikakav učitelj Skrbi za magična stvorenja u Hogwartsu mogao biti dorastao zadatku. "Vrlo su snažni..."

"Možete biti sigurni da će Hagrid biti na visini zadatka", sa smiješkom joj odvrati Dumbledore.

"U redu," popusti Madame Maxime uz lagan naklon, "biste li bili tako ljubazni kazati tom 'Agrridu da konji piju samo čisti škotski viski?"

"Imat ćemo to na umu", odgovori Dumbledore, također se naklonivši.

"Dođite", obrati se ona učenicima zapovjedničkim tonom. Mnoštvo iz Hogvartsa razdvoji se kako bi se ona i njezini učenici mogli uspeti kamenim stubama.

"Što mislite, koliki će biti konji iz Durmstranga?" upita Seamus Finnigan, naginjući se ispred Lavender i Parvati da vidi Harryja i Rona.

"Pa, budu li veći od ovih, ni Hagrid neće moći izaći na kraj s njima", ustvrđi Harry. "Ako ga već nisu sredili njegovi repni. Da mi je znati što se to događa s njima?"

"Možda su pobjegli", ponada se Ron.

"Joj, ne govori to", strese se Hermiona. "Zamislite da ti stvorovi slobodno lutaju perivojem..."

Nastavili su stajati, sad već pomalo drščući i čekajući da stigne grupa iz Durmstranga. Većina je s nadom zurila u nebo. Tišinu je u sljedećih nekoliko minuta narušavalo tek frktanje i toptanje golemih konja Madame Maxime. A zatim...

"Jeste li čuli?" iznenada reče Ron.

Harry je osluškivao; iz tame je do njih dopirao glasan i čudnovato sablastan zvuk; prigušen zvuk štopotanja i usisavanja, kao da se duž riječnog korita kreće nekakav glomazan usisavač...

"Jezero!" zaviče Lee Jordan, upirući prstom. "Gledajte jezero!"

Budući da su stajali na travnjaku s kojeg se pružao pogled na cijeli perivoj, jasno su vidjeli mirnu, crnu površinu vode - osim što ta površina najednom više uopće nije bila mirna. Nešto je uznemirilo dubine u središtu jezera; na površinu su izbijali veliki mjehuri zraka, blatnu obalu stadoše zapljuskivati valovi, a zatim, kao da je tko s dna izvukao divovski čep, u samom središtu jezera pojavi se vrtlog...

Iz srca vrtloga polako se počeo uzdizati dugačak, crn stup... a onda Harry primijeti užad za jedra...

"To je jarbol!" reče on Ronu i Hermioni.

Sporo i veličanstveno iz vode se podizala lađa, blistajući na mjesecini. Nešto u njoj jako je podsjećalo na kostur, kao da je riječ o uskrslj olupini. U okruglim prozorčićima svjetlucala su mutna, magličasta svjetla, nalikujući na sablasne oči. Naposljetku je uz glasan zvuk pljuskanja na površinu izbila cijela lađa, zanjihala se na uz-bibanoj vodi i zaplovila prema obali. Nekoliko trenutaka kasnije začuše zvuk bacanja sidra u plčinu i tup udar mostića o obalu.

Počelo je iskrcavanje; vidjeli su obrise ljudi kako prolaze mimo svjetala u prozorčićima lađe. Harry primijeti da su svi građeni po sistemu Crabbea i Goylea... no kada su se primakli bliže, penjući se travnjakom prema raskošnom traku svjetla iz predvorja, shvati da su djelovali krupnije zbog bundi od nekakvog kudravog, zamršenog krzna. No zato je muškarac koji ih je predvodio nosio krzno sasvim drugačijeg tipa; bilo je glatko i srebrnasto, u skladu s njegovom kosom.

"Dumbledore!" dovikne on srdačno dok se penjao uz nagib. "Kako ste, dragi moj, kako ste?"

"U punom cvatu, hvala na pitanju, profesore Karkaroff", odvrati Dumbledore.

Karkaroff je imao sladunjav, do neiskrenosti srdačan glas. Kada je stupio na svjetlost koja se izlivala kroz vratnice dvorca, vidješe da je visok i mršav poput Dumbledorea, s tim da je njegova sijeda kosa bila kratka. Čak ni šiljasta bradica (s blago zakovrčanim vrškom) ipak nije uspjela u potpunosti sakriti prilično slabu donju čeljust. Kad je stigao do Dumbledorea, stisne ispruženu ruku domaćina objema šakama.

"Dobri stari Hogwarts", počeo on, pogledavajući prema dvorcu sa smiješkom koji je otkrivao poprilično žućkaste zube. Harry primijeti da mu osmijeh ne dopire do očiju, nepromijenjeno hladnih i lukavih. "Krasno je biti ovdje, krasno... Viktore, dođi bliže, ovamo gdje je toplo... ne smeta vam, Dumbledore? Viktor ima laganu hu-njavicu..."

Karkaroff rukom pozove jednoga od svojih učenika. Dok je mladić prolazio pored njega, Harry načas ugleda upadljiv, svinut nos i guste crne obrve. Prepoznao bi on taj profil i bez Ronova udarca u ruku i šištanja na uho.

"Harry -pa to je Km m!"

Plameni pehar

"Ne mogu vjerovati!" preneraženo je govorio Ron dok su se domaći učenici uspinjali stubama za gostima iz Durmstranga. "Krum, Harry! Viktor Krum!"

"Za Boga miloga, Rone, pa on je običan igrač metloboja", reče Hermiona.

"On je običan igrač metloboja?" ponovi Ron, gledajući u nju kao da ne može vjerovati vlastitim ušima. "Hermiona... on je jedan od najboljih tragača na svijetu! Nisam pojma imao da još ide u školu!"

Dok su s ostalim kolegama iz Hogvvartsa opet kroz predvorje išli put Velike dvorane,

Harry vidje kako Lee Jordan poskakuje, pokušavajući uhvatiti što bolji pogled na Krumov zatiljak. Nekoliko šestoškolki panično je prekopavalo po džepovima: "Joj, ne mogu vjerovati, nemam kod sebe ni jedno pero..." "Misliš da bi mi se htio potpisati na šešir ružem za usne?"

"Mislim stvarno", digla je Hermiona nos dok su prolazili pored djevojaka, koje su se upravo prepirale oko ruža.

"Ja ću obavezno zatražiti njegov autogram, čim mi se pruži prilika", reče Ron. "Imaš li možda kakvo pero, Harry?"

"Ne, sva su mi gore u torbi", odvrati Harry.

Dospjeli su do grvffindorskog stola i sjeli. Ron je namjerno sjeo na stranu okrenutu vratima, jer su tamo još uvijek stajali Krum i njegove kolege iz Durmstranga, očito ne znajući gdje bi se smjestili. Učenici iz Beauxbatonsa izabrali su mjesta za stolom Ravenclawa. Mrzovoljnih izraza lica, ogledavali su se po Velikoj dvorani. Troje je i dalje oko glava stiskalo marame i šalove.

"Nije baš tako hladno", ljutito primijeti Hermiona dok ih je promatrala. "Zašto nisu ponijeli ogrtače?"

"Ovamo! Dođite sjesti ovamo!" šištao je Ron. "Ovamo! Hermiona, pomakni se, napravi mjesta..."

"Što?"

"Prekasno", gorko ustvrđi Ron.

Viktor Krum i njegovi suučenicima iz Durmstranga smjestili su se za slvtherinski stol. Harry je vidio da Malfoy, Crabbe i Goyle zbog toga naprosto cvatu. Dok ih je gledao, Malfoy se nagne naprijed da nešto kaže Krumu.

"Da, da, samo naprijed, ulizuj mu se, Malfove", prezirno reče Ron. "Kladim se da ga Krum čita kao knjigu... kladim se da mu se ljudi stalno ulagaju... što mislite, gdje će spavati? Mogli bismo mu ponuditi mjesto u našoj spavaonici, Harry... ne bi mi smetalo da mu ustupim krevet, ja bih mogao knjavati na pomoćnom ležaju."

Hermiona frkne.

"Djeluju mi puno sretnije od ovih iz Beauxbatonsa", reče Harry.

Učenici iz Durmstranga svlačili su svoja teška krzna i sa zanimanjem pogledavali prema zvjezdanom crnom stropu; dvoje podigoše zlatne tanjure i pehare, impresionirano ih razgledavajući.

Za profesorskim stolom, kućni nadstojnik Filch dodavao je stolice, prigodno odjeven u pljesnivi stari frak. Harry iznenađeno primijeti da je dodao četiri stolice, po dvije sa svake strane Dumble-dorea.

"Ali došlo je samo dvoje novih ljudi", reče Harry. "Zastoje Filch izvukao četiri stolice? Tko još dolazi?"

"Ha?" nejasno izusti Ron. Još uvijek je očarano buljio u Kruma.

Nakon što su u dvoranu ušli svi učenici i smjestili se, došli su i profesori, prilazeći glavnom stolu u koloni te postupno zauzimajući svoja mjesta. Na začelju kolone bili su profesor Dumbledore, profesor Karkaroff i Madame Maxime. U trenutku kad se pojavila njihova ravnateljica, učenici iz Beauxbatonsa skočiše na noge. Nekoliko učenika iz Hogwarta u isti je mah prasnulo u smijeh. Skupina iz Beauxbatonsa nije zbog toga pokazivala znakove nelagode, nego je naprotiv nastavila stajati sve dok Madame Maxime nije sjela, Dum-ble-doreu slijeva. On je ostao stajati, sve dok u Velikoj dvorani nije nastupila tišina.

"Dobra večer, dame i gospodo, dragi duhovi i - prije svega -dragi gosti", poče Dumbledore, ozareno gledajući strane učenike. "Veliko mi je zadovoljstvo što vam mogu poželjeti dobrodošlicu u Hogwarts. Nadam se i vjerujem da će vaš boravak ovdje biti ugodan i sretan."

Jedna od djevojaka sa šalom oko glave nasmije se nesumnjivo podrugljivim smijehom.

"Nitko te ne sili da ostaneš!" nakostriješeno je prošaputala Her-miona.

"Turnir će službeno započeti na kraju gozbe", nastavi Dumbledore. "Sada vas sve pozivam da jedete, pijete i osjećate se kao kod svoj e kuće!"

Sjeo je, a Harry vidje kako se Karkaroff smjesta naginje prema njemu i zapodijeva razgovor.

Posuđe ispred njih se, kao i obično, ispuni hranom. Vilenjaci iz kuhinje nisu štedjeli truda; bila je to najraznovrsnija trpeza koju je Harry do tada vidio. Uključivala je i neka jela koja su očito bila inozemnog podrijetla.

"Stoje to?" upita Ron, upirući prstom u veliku posudu s gustom juhom od plodova mora koja se nalazila tik do mesnog nabujka.

"Bouillabaisse", odgovori Hermiona. "Na zdravlje!" reče joj Ron.

"To je francuski izraz", objasni Hermiona. "Probala sam to na praznicima pretprošlog ljeta, bilo je jako fino."

"Vjerujem ti na riječ", izjavi Ron, poslužujući se krvavicom.

Velika dvorana djelovala je natrpanije nego inače, iako je došlo jedva dvadesetak dodatnih učenika. Razlog je možda ležao u tome što su njihove odore bojom tako jasno odudarale od crnih pelerina Hogwartsa. Kad su skinuli bunde, ispostavilo se da učenici iz Durm-stranga na sebi imaju pelerine tamne, krvavocrvene boje.

Dvadesetak minuta nakon početka gozbe, u dvoranu se kroz vrata iza glavnog stola postrance uvukao Hagrid. Spustio se u stolicu na začelju stola i mahnuo Harryju, Ronu i Hermioni rukom umotanom u debeo sloj zavoja.

"Kako repani, Hagrid?" dovikne mu Harry. "Nikad bolje", glasno odgovori Hagrid.

"Da, u to sam siguran", tiho će Ron. "Izgleda da su napokon pronašli hranu koja im se sviđa, zar ne? Hagridove prste."

U taj mah jedan glas reče: "Pardon, vi jela taj bouillabaisse?"

Bila je to djevojka koja se nasmijala tijekom Dumbledoreova govora. Napokon je skinula šal. Dug slap srebrnastoplave kose padao joj je gotovo do struka. Imala je velike, tamnoplave oči i vrlo bijele, pravilne zube.

Ronovo lice poprimi boju grimiza. Zabuljio se u nju i zaustio da joj odgovori, no nije se čulo ništa osim slabašnog zvuka grgljanja.

"Aha, uzmi ga", odvrati joj Harry i gurne posudu prema njoj.

"Vi ste gotova?"

"Aha", bez daha izusti Ron. "Aha, bilo je super."

Djevojka uze posudu i pažljivo je odnese do stola Ravenclawa. Ron je još uvijek buljio u nju, kao da je to prva djevojka koju je ikad vidio. Harry se poče smijati. Taj je zvuk Rona opet priveo k svijesti.

"Ona je Veela!" promuklim glasom reče Harryju.

"Naravno da nije!" nabusito će Hermiona. "Nisam primijetila da itko drugi bulji u nju kao idiot!"

Ali nije bila posve u pravu. Dok je djevojka prolazila dvoranom, za njom su se okretale mnoge muške glave, a neki su, baš poput Rona, privremeno izgubili moć govora.

"Kažem vam, to nije normalna cura!" nastavi Ron, naginjući se na stranu da bježi i dalje mogao gledati. "Takvih u Hogwartsu nema!"

"Cure u Hogwartsu su skroz u redu", izleti Harryju bez razmišljanja. Cho Chang je slučajno sjedila tek nekoliko stolica dalje od djevojke sa srebrnastom kosom.

"Kad obojica vratite oči tamo gdje im je mjesto," žustro im reče Hermiona, "možda primijetite tko se upravo pojavio."

Pokazivala je prema profesorskom stolu. Dvije preostale stolice više nisu bile prazne. Sada je s druge strane profesora Karkaroffa sjedio Ludo Bagman, a gospodin Crouch, Percvjev šef, smjestio se do Madame Maxime.

"Što oni ovdje rade?" čudio se Harry.

"Pa, oni su organizirali Tromagijski turnir, zar ne?" pripomene Hermiona. "Valjda su htjeli vidjeti početak."

Kada je stigao sljedeći niz jela, primijetili su među njima i brojne nepoznate im slastice. Ron je razgledao nekakvu čudnu vrstu svijetle kreme i pažljivo je pomaknuo nekoliko centimetara desno od sebe, kako bi bila jasno vidljiva ravenclavvskom stolu. No djevojka slična Veeli očito je bila sita, jer više nije dolazila k njima.

Kada je sa zlatnih tanjura nestala i zadnja mrvica, Dumbledore opet ustade. Dvoranu je sada ispunjavala ugodna napetost. Harry osjeti lagane trnce uzbuđenja dok je razmišljao što ih sada čeka. Nekoliko stolica dalje, Fred i George nagnuše se naprijed, zureći u Dumbledorea s posvemašnjom koncentracijom.

"Kucnuo je i taj trenutak", najavi Dumbledore, smiješeći se moru podignutih lica. "Tromagijski turnir samo što nije započeo. Volio bih vam reći nekoliko riječi objašnjenja prije nego što unese-mo kovčežić..."

"Što?" promrmlja Harry. Ron slegne ramenima.

"... naprosto zato da pojasnimo postupak kojeg ćemo se držati ove godine. Za početak mi dopustite da onima koji ih još ne znaju predstavim gospodina Bartemiusa Croucha, predstojnika Odjela za međunarodnu magijsku suradnju", tu se začu nešto uljudnog pljeska, "i gospodina Luda Bagmana, predstojnika Odjela za čarobne igre i sportove."

Možda zbog njegove metlobojske slave, ili naprosto zato što je djelovao daleko simpatičnije, Bagman je bio pozdravljen osjetno jačim pljeskom od Croucha. Uzvratilo im je dobrodušnim mahanjem. Bartemius Crouch nije se nasmiješio niti je mahnuo kad se začulo njegovo ime. Prisjećajući ga se u onom urednom odijelu na Svjetskom prvenstvu u metloboju, Harry pomisli kako neobično izgleda u čarobnjačkoj pelerini. Njegovi brkovi nalik na četkicu za zube i strogi razdjeljak u kosi čudnovato su odudarali od Dumbledoreove duge sijede kose i brade.

"Gospodin Bagman i gospodin Crouch posljednjih su nekoliko mjeseci neumorno radili na organizaciji Tromagijskog turnira," prosljedi Dumbledore, "a zajedno sa mnom, profesorom Karkaroffom i Madame Maxime bit će u žiriju koji će ocjenjivati napore prvaka."

Na spomen riječi "prvaci" pozornost učenika kao da se dodatno pojačala.

Moguće je daje i Dumbledore primijetio kako su se iznenada svi ukipili, jer je sljedeće riječi izrekao sa smiješkom: "Gospodine Filch, molim vas, donesite kovčežić."

Filch, koji je dotad neopažen vrebao u najdaljem kutu dvorane, sada se približi Dumbledoreu, noseći veliku škrinju optočenu draguljima. Izgledala je vrlo staro. Među učenicima se proširi uzbuđen, znatiželjan žamor; Dennis Creevev čak se popeo na stolicu da bolje vidi škrinju, ali bio je tako sitan da mu je glavica jedva provirivala iznad drugih.

"Upute za zadatke s kojima će se ove godine suočiti prvaci već su pregledali gospodin Crouch i gospodin Bagman," reče Dumbledore dok je Filch pažljivo odlagao škrinju na stol pred njim, "i oni su poduzeli sve potrebne organizacijske mjere za svaki izazov. Održat će se tri zadatka, u redovitim razmacima tijekom školske godine. Njima će se na raznovrsne načine iskušati prvake... njihovu magijsku vještinu - njihovu hrabrost - moć zaključivanja - i, dakako, njihovu sposobnost da se nose s opasnošću."

Nakon te zadnje riječi, u dvorani nastade takav tajac da se činilo da nitko ne diše.

"Kao što znate, na turniru će se natjecati tri prvaka," mirno je nastavio Dumbledore, "po jedan iz svake škole sudionice. Ocjenjivat će se način na koji su izveli svaki zadatak na turniru, a prvak s najvećim zbrojem bodova nakon trećeg zadatka osvojit će Tro-magijski pokal. Prvake će odabrati nepristrani izbornik... Plameni pehar."

Nato je Dumbledore izvukao čarobni štapić i tri puta kucnuo po poklopcu kovčežića. Polako, uz škripanje, poklopac se otvori. Dumbledore zavuče ruku u unutrašnjost kovčežića i izvuče velik pokal od grubo istesana drva. Bio bi sasvim nezanimljiv da nije bio do vrha ispunjen rasplesanim, plavičastobijelim plamenovima.

Dumbledore zatvori kovčežić i pažljivo na njega postavi Pehar, da bude jasno vidljiv svima u dvorani.

"Svi koji se žele prijaviti za prvaka moraju čitljivo ispisati svoje ime i školu na komadiću pergamenta i ubaciti ga u Pehar", objasni Dumbledore. "Svi učenici koji bi željeli postati prvaci imaju dvadeset i četiri sata za prijavu. Sutra navečer, na Noć vještica, Pehar će izbaciti tri imena koja je procijenio najdostojnijima da predstavljaju njihove škole. Pehar će večeras biti postavljen u predvorje, gdje će biti dostupan svima koji se žele natjecati.

Kako bismo bili sigurni da nijedan maloljetni učenik neće podleći napasti," nadoda Dumbledore, "kad u predvorje postavimo Pla-meni pehar, ja ću oko njega povući starosnu crtu. Osobe mlađe od sedamnaest godina neće moći prijeći tu granicu.

I na kraju, želio bih da svi vi koji se želite natjecati budete posve svjesni da se na ovaj turnir ne smijete olako prijaviti. Kad Plameni pehar odabere prvaka, on ili ona dužni su turnir odigrati do kraja. Ubacivanje vašeg imena u Pehar predstavlja obvezujući, magični ugovor. Tko postane prvak, nema se pravo predomisliti. Zato vas molim da prije ubacivanja imena u Pehar dobro razmislite jeste li doista spremni svim srcem sudjelovati u ovoj igri. A sada, mislim da je došlo vrijeme za spavanje. Laku noć svima."

"Starosna crta!" reče Fred Weasley iskričavih očiju dok su kroz dvoranu hodali prema vratima. "Pa, nju bismo trebali zavarati napitkom za starenje, zar ne? A kad jednom uvališ ime u Pehar, na konju si - on ne zna imaš li sedamnaest godina ili ne!"

"Ali mislim da oni mlađi od sedamnaest ne bi imali šansu," upadne Hermiona, "naprosto još nismo dovoljno toga naučili..."

"Govori u svoje ime", odbrusi joj George. "Ti ćeš pokušati upasti, zar ne, Harry?"

Harry je koji časak razmišljao o Dumbledoreovu zahtjevu da se ne prijavljuje nitko mlađi od sedamnaest godina, ali onda mu glavu opet ispuni predivan prizor njegova osvajanja Tromagijskog pokala... pitao se koliko bi Dumbledore bio ljut da netko ispod sedamnaest godina doista uspije prekoračiti starosnu crtu...

"Gdje je on?" zapita Ron, koji uopće nije pratio razgovor nego je pogledom prelazio po mnoštvu da vidi kamo se izgubio Krum. "Dumbledore nije spomenuo gdje će spavati ekipa iz Durmstranga, zar ne?"

Gotovo istog trenutka dobio je odgovor na svoje pitanje; bili su u ravnini sa sh/therinskim

stolom, a Karkaroff je upravo dojurio do svojih učenika.

"Krenimo natrag na brod", reče on. "Viktore, kako se osjećaš? Jesi li se najeo? Da pošaljem nekoga u kuhinju po kuhano vino?"

Harry vidje kako Krum odmahuje glavom dok je ponovno navlačio bundu.

"Profesore, ja bih voljio maljenjko vina", reče drugi učenik iz Durmstranga, s nadom u glasu.

"Nisam ga nudio tebi, Poliakoffe", odbrusi mu Karkaroff. Njegov topli očinski nastup iščezao je u hipu. "Vidim da si opet hranom zaslinio pelerinu, grozni stvore..."

Karkaroff se okrene i povede učenike prema vratima. Došao je do njih u istom trenutku kada i Harry, Ron i Hermiona. Harry se zaustavi, puštajući ga da prvi prođe.

"Hvala", dobaci mu Karkaroff ravnodušnim tonom, letimično ga pogledavši.

A zatim se ukipi na mjestu. Glavu je opet okrenuo prema Harryju i zagledao se u njega kao da ne može vjerovati svojim očima. Iza ravnatelja se zaustaviše i učenici iz Durmstranga. Karkaroffljeve oči polako su pregledavale Harryjevo lice i potom se upiljile u njegov ožiljak. Učenici iz Durmstranga također su radoznalo pogledali Harryja. Harry je krajičkom oka vidio da nekima od njih počinje svitati. Mladić u pelerini umrljanoj hranom laktom podbode djevojku do sebe i otvoreno uperi prstom u Harryjevo čelo.

"Da, to je Harry Potter", hrapavo se oglasi netko iza njih.

Profesor Karkaroff brzo se okrene. Iza njega je stajao Divljooki Moody, naslanjajući se na svoj dugi štاپ. Njegovo magično oko ne-tremičnim je pogledom strijeljalo ravnatelja Durmstranga.

Harry vidje kako Karkaroffu naočigled nestaje krv iz lica. Grozan izraz izmiješanog bijesa i straha iskrivi mu lice.

"Ti!" reče on, zureći u Moodyja kao da nije siguran da ga doista vidi.

"Ja", mrko potvrdi Moody. "Ukoliko nemaš ništa reći Potteru, Karkaroffe, bilo bi zgodno da mrdneš odavde. Zapriječio si prolaz kroz vrata."

To je bilo točno; sada je iza njih čekalo pola dvorane. Učenici su se navirivali jedni drugima preko ramena, da vide što je dovelo do zastoja.

Profesor Karkaroff udalji se bez riječi, odvođeci i svoje učenike. Moody ga je promatrao sve dok nije sasvim nestao iz vidokruga.

Magičnim okom fiksirao je Karkaroffljeva leđa, a njegovo iznakaže-no lice pokazivalo je izraz najdubljeg gađenja.

Sljedeći dan bila je subota i u normalnim okolnostima većina učenika na doručak bi sišla kasnije nego školskim danom. No ovaj put nisu samo Harry, Ron i Hermiona ustali znatno ranije nego inače tijekom vikenda. Sišavši u predvorje, vidjeli su da se tamo već mota dvadesetak učenika. Neki su usput jeli prepečenac, ali svi do jednoga pogledom su odmjeravali Plameni pehar. Pehar je bio smješten točno na sredini predvorja, na stolcu koji je obično služio kao postolje Razredbenom klobuku. Na podu je zlatnom crtom bila povučena pravilna kružnica. Razmak od crte do Pehara na svim je stranama iznosio tri metra.

"Je li netko već ubacio ime?" Ron nestrpljivo upita jednu djevojčicu s treće godine.

"Svi iz Durmstranga", odvrati ona. "Ali još nisam vidjela nikoga iz Hogwarta."

"Kladim se da su neki ubacili imena sinoć nakon što smo otišli na spavanje", dometne Harry. "Tako bih bar ja postupio... ne bih volio da me svi gledaju. Što da te Pehar odmah ispljune van?"

Iza Harryja se razlegne smijeh. Okrenuvši se, ugleda kako se niz stube užurbano spuštaju Fred, George i Lee Jordan. Sva trojica izgledala su vrlo uzbuđeno.

"Obavljeno", Fred trijumfalnim šaptom izvijesti Harryja, Rona i Hermionu. "Upravo smo ga popili."

"Što?" upita Ron.

"Napitak za starenje, trula pameti", odgovori mu Fred.

"Svaki po kap", likovao je George, trljajući rukama. "Moramo ostarjeti tek nekoliko mjeseci."

"Ako jedan od nas pobijedi, dijelimo tisuću galeona na tri dijela", doda Lee, osmjehujući se od uha do uha.

"Nisam baš sigurna da će vam to upaliti, znate", upozori ih Hermiona. "Sigurna sam da je Dumbledore mislio i na to."

Fred, George i Lee pravili su se da je ne čuju.

"Jeste spremni?" obrati se Fred drugoj dvojici, trepereći od uzbuđenja. "Idemo onda -ja ću prvi..."

Harry je fascinirano gledao kako Fred izvlači iz džepa komadić pergamenta na kojem je pisalo: "Fred Weasley - Hogwarts". Fred priđe samom rubu kružnice i tu se zaustavi, ljuljajući se na nožnim prstima kao skakač u vodu koji se sprema na skok s visine od petnaest metara. Praćen pogledom svake osobe u predvorju, duboko je udahnuo i prekoračio crtu.

Harry je na djelić sekunde pomislio da su uspjeli - George je svakako bio uvjeren u to jer je ispustio pobjednički poklič i bacio se za Fredom - no već u sljedećem trenutku začu se glasno cvrčanje, a blizanci izletješe iz zlaćanog kruga kao da ih je lansirao nevidljivi bacač kugle. Sletjeli su tri metra dalje, bolno tresnuvši na hladni kameni pod. Zatim su im, da sve bude gore, uz glasan prasak izrasle identične duge, bijele brade.

Predvorjem se prolomi smijeh. Kada su se osovili na noge i dobro promotrili jedan drugoga, smijehu se pridružiše i Fred i George.

"Lijepo sam vam rekao", reče dubok, dobro raspoložen glas. Svi se okrenuše i ugledaše kako iz Velike dvorane izlazi profesor Dum-ble-dore. Promatrao je Freda i Georgea nestašnim pogledom. "Predlažem da obojica pođete do Madame Pomfrey. Već na njezi ima gospođicu Fawcett iz Ravenclawa te gospodina Summersa iz Hufflepuffa. I oni su odlučili da bi mogli malo ostarjeti. Iako moram reći da njihove brade nisu ni približno tako krasne kao vaše."

Fred i George otpuše se u bolničko krilo. Pratio ih je Lee, koji je doslovce urlao od smijeha. Razdragano se smijući, Harry, Ron i Hermiona produžili su na doručak.

Ovog jutra, u Velikoj su dvorani osvanule nove dekoracije. Danas se proslavljala Noć vještica, pa je pod začaranim stropom lepršao oblak živih šišmiša, dok su se iz svakog kuta cerile stotine izrezbarenih bundeva. S Harryjem na čelu, Ron i Hermiona stigli su do Deana i Seamusa baš kad su ovi raspravljali o učenicima Hogwartsa odgovarajuće dobi koji bi se možda mogli prijaviti.

"Govorka se da je Warrington rano ustao da ubaci svoje ime", reče Dean Harryju. "To ti je onaj krupni tip iz Slvtherina koji podsjeća na Ijenjivca."

Harry, koji je Warringtona znao s metloboja, zgađeno zavrti glavom. "Ne možemo imati slvtherinskog prvaka!"

"A svi Hufflepuffi pričaju o Diggorvju", prezirno dometne Sea-mus. "Tko bi rekao da će taj htjeti ugroziti svoju ljepotu."

"Slušajte!" najednom će Hermiona.

Iz predvorja se začu klicanje. Svi se okrenuše na stolicama i ugledaše kako u dvoranu ulazi Angelina Johnson, smiješeći se kao da joj je pomalo neugodno. Angelina je bila visoka, tamnoputa djevojka koja je u grvffindorskom metlobojskom timu igrala na mjestu lovi-ce. Prišla im je, sjela i rekla: "Pa, učinih to! Ubacila sam svoje ime!"

"Šališ se!" Ron je djelovao zadivljeno. "Tebi je znači sedamnaest godina?" upita je Harry. "Normalno. Vidiš li ti negdje neku bradu?" priupita Ron. "Imala sam rođendan prošli tjedan", objasni Angelina.

"Pa, drago mi je što se prijavio i netko iz Grvffindora", nadoda Hermiona. "Zbilja se nadam da će odabrati tebe, Angelina!"

"Hvala ti, Hermiona", reče Angelina i nasmiješi joj se.

"Da, bolje ti nego ljepotan Diggov", doda Seamus, zbog čega gaje nekoliko Hufflepuffa u prolazu ošinulo mrkim pogledima.

"Onda, što da danas radimo?" upita Ron Harryja i Hermionu kad su doručkovali i napustili Veliku dvoranu.

"Još nismo posjetili Hagrida", napomene Harry.

"Može," reče Ron, "samo nek' ne traži da doniramo prste re-panima."

Hermiona se najednom sva ozari.

"Upravo sam se sjetila - nisam još pitala Hagrida da se učlani u Z.B.LJ.U.V.!" reče ona veselo. "Pričekajte me, idem skoknuti po značke."

"Što je toj curi?" zapita Ron iznervirano, dok se Hermiona trkom uspinjala mramornim stubama.

"Hej, Rone", iznenada progovori Harry. "Eno ti prijateljice..."

Iz perivoja su kroz vrata upravo ulazili učenici iz Beauxbatonsa, među njima i ona djevojka slična Veeli. Mnoštvo oko Plamenog pehara razdvoji se da ih propusti, pritom ih željno prateći pogledom.

Madame Maxime ušla je u predvorje iza svojih učenika, poredanih u kolonu. Učenici iz Beauxbatonsa jedan po jedan stupiše preko starosne crte i ubaciše svoje pergamente u plavobijele plamenove.

Kada bi ime palo u vatru, jezičci bi nakratko poprimili crvenu boju i frcnuli iskrama.

"Što misliš da će se dogoditi s onima koji neće biti odabrani?" promrmlja Ron Harryju dok je Veela ubacivala pergament u Pla-meni pehar. "Misliš da će se vratiti u svoje škole, ili će ostati ovdje pratiti turnir?"

"Veze nemam", odvrati Harry. "Valjda će ostati ovdje... Mada-me Maxime ostaje kao sutkinja, zar ne?"

Kada su svi učenici iz Beauxbatonsa ubacili svoja imena, Mada-me Maxime opet ih povede u perivoj.

"A gdje oni spavaju?" pitao se Ron, odlazeći do ulaznih vrata i zureći za njima.

Glasno klepetanje iza njih najavilo je Hermionin povratak s kutijom značaka Z.B.LJ.U.V.-a.

"Oh, fino, požurite se", reče Ron i preskoči kamene stube, pogleda prikovana za leđa djevojke slične Veeli. Ona je sad već bila prošla pola travnjaka s Madame Maxime.

Približivši se Hagridovoj kolibi na rubu Zabranjene šume, više im nije bila tajna gdje spavaju gosti iz Beauxbatonsa. Upravo su ulazili u svoju divovsku pepeljastoplavu kočiju, smještenu na samo dvjestotinjak metara od Hagridovih ulaznih vrata. Na improviziranom ograđenom pašnjaku pored nje, travu su pasli glomazni konji koji su

dovukli kočiju.

Harry pokuca na Hagridova vrata. Smjesta mu odgovori gromoglasan Očnjakov lavež.

"Bilo je i vrijeme!" reče Hagrid, otvorivši vrata i vidjevši tko kuca. "Već sam si mislio da ste zaboravili di ja živim!"

"Bili smo zbilja zauzeti, Hag..." poče Hermiona, ali kad je podigla pogled prema Hagridu, utihne, očito ostavši bez teksta.

Hagrid bijaše odjeven u svoje najbolje (i najjezivije) čupavo smeđe odijelo, s dodatkom karirane kravate u žutoj i narančastoj boji. To još nije bilo ono najgore; u pokušaju da ukroti kosu, poslužio se ovećom količinom kolomaza. Tako mu je griva trenutno bila zalizana u dvije pletenice - možda je prvo pokušao kosu svezati u rep sličan Billovu, ali je onda otkrio da naprosto ima previše kose. Bilo kako bilo, krajnji rezultat nikako mu nije pristajao. Hermiona

je na trenutak iskolačenih očiju zurila u njega. Očito zaključivši da je bolje ništa ne komentirati, upita ga: "Ovaj... gdje su repani?"

"Vani, kraj gredica s bundevama", sretno odvrati Hagrid. "Sad su već zbiljam velki, dugački su skoro jedan metar. Jedina je nevolja što su se počeli međusobno tamanit."

"O ne, ozbiljno?" suosjećala je Hermiona, ušutkavajući pogledom Rona koji je nakon zurenja u Hagridovu čudnovatu frizuru baš bio zaustio da o tome nešto i kaže.

"Da", tužno potvrdi Hagrid. "Al sad je sve u redu, jerbo sam ih stavio u odvojene kutije. Još ih imam jedno dvadesetak."

"Koja sreća", reče Ron. Hagrid nije primijetio sarkazam u njegovu tonu.

Hagridova koliba sastojala se od jedne prostorije. U kutu se nalazio golem krevet pokriven poplunom sašivenim od raznobojnih krpica, pred kaminom su stajali drveni stol i stolice podjednako divovskih dimenzija, dok je iznad njih sa stropa visio veći broj sušenih šunki i mrtvih ptica. Sjeli su za stol, promatrajući Hagrida koji im je spravljao čaj. Uskoro se svi udubiše u još jednu raspravu o Troma-gijskom turniru. Hagrid se doimao jednako uzbuđen zbog turnira kao i oni.

"Samo čekajte", reče on uz vragolast osmijeh. "Samo vi čekajte. Vidit ćete neke stvari koje nikad prije niste vidjeli. Prvi zadatak... eh, al ne smijem vam ništa reć."

"Ma daj, Hagrid!" nagovarali su ga Harry, Ron i Hermiona, ali on je samo odmahivao glavom i smijao se.

"Ne bi vam tio pokvarit doživljaj", objasni Hagrid. "Al bit će spektakularno, to vam mogu reć. Naradit će se ti prvaci. Nisam nikad mislio da ću opet doživiti da vidim Tromagijski turnir!"

Na kraju su ostali ručati s Hagridom, iako nisu mnogo pojeli -Hagrid im je rekao daje pripremio goveđi složenac, ali nakon što je Hermiona iz svoje porcije izvukla veliku pandžu, sve troje izgubilo je apetit. No zato su se odlično zabavljali pokušavajući navesti Hagrida da im priča o zadacima turnira, nagađajući koji bi kandidati mogli postati prvaci i pitajući se jesu li Fred i George već izgubili brade.

Poslije podne je počelo lagano kišiti. Bilo je vrlo ugodno sjediti pored kamina, oslušivati tiho kuckanje kišnih kapi po prozoru i promatrati kako Hagrid krpa čarape, istovremeno se s Hermionom prepirući oko kućnih vilenjaka. On je, naime, glatko odbio učlanjenje u Z.B.LJ.U.V. kad mu je Hermiona pokazala značke.

"To bi bilo okrutno prama njima, Hermiona", rekao joj je ozbiljno, uvlačeći debelu žutu pređu u ušicu masivne koštane igle. "Njima je u naravi da se brinu za ljude, to ti oni vole,

svaćaš? Da im oduzmeš njihov posao bili bi nesretni, a da im probaš platiti - uvrijedili bi se."
"Ali Harry je oslobodio Dobbyja i on je bio izvan sebe od sreće!" pobuni se Hermiona.
"A osim toga, čuli smo da sada traži plaću!"

"Ma da, svaka sorta ima svoje čudake. Ne kažem da pokoji vilenjak ne bi odabro slobodu, al većinu nećeš nikad nagovoriti na to -ne, Hermiona, neće ti to ić."

Hermiona je srdito spremila svoju kutiju sa značkama natrag u džep ogrtača.

Oko pola šest već je bilo dosta mračno pa Ron, Harry i Hermiona odlučiše dajе vrijeme za povratak u dvorac. Čekala ih je gozba u čast Noći vještica - i, što je bilo još važnije, proglašenje školskih prvaka.

"I ja ću poč s vama", reče Hagrid, odlažući čarape. "Samo jednu sekundicu."

Hagrid ustade, ode do komode kraj kreveta i počе u njoj nešto tražiti. Nisu obraćali preveliku pozornost dok im do nosnica nije dopro uistinu grozan miris.

Ron kroz kašalj upita: "Hagride, što ti je to?" "Ha?" odvrati Hagrid i okrene se prema njima s velikom bocom u ruci. "Šta, ne sviđa vam se?"

"Je li to losion za poslije brijanja?" priupita Hermiona glasom kao da se pomalo guši.

"Ovaj... kolonjska vodica", promrmlja Hagrid. Porumenio je. "Možda sam malko pretjero", prizna hrpavim glasom. "Idem ju skinut, čekajte malo..."

Teškim korakom napusti kolibicu. Zatim ga ugledaše kako se energično umiva kišnicom iz bačve pod prozorom.

"Kolonjska vodica?" zapanjeno ponovi Hermiona. "Hagrid?" "A što kažete na odijelo i frizuru?" upita Harry ispod glasa.

"Gledajte!" iznenada će Ron, pokazujući kroz prozor.

Hagrid se upravo uspravio i okrenuo. Njegovo maloprijašnje rumenilo nije bilo ništa u usporedbi s bojom koja ga je sada oblijevala. Ustajući vrlo oprezno, kako ih Hagrid ne bi primijetio, Harry, Ron i Hermiona provirise kroz prozor i vidješe da su iz kočije upravo izašli Madame Maxime i beamcbatonski učenici. Očito su krenuli na večeru. Nisu mogli čuti o čemu Hagrid razgovara s Madame Maxi-me, no Harry ga je samo jednom do sada vidio s tako zanesenim, zamagljenim pogledom - kada je gledao u zmajsku bebu Norberta.

"Ode on u dvorac s njom!" uvrijedeno ustvrđi Hermiona. "Pa mislila sam da čeka nas?"

I ne pogledavši prema kolibi, Hagrid stade klipsati perivojem uz bok Madame Maxime. Za njima su laganim trkom pošli učenici iz Beauxbatonsa, nastojeći ne zaostajati za golemim koracima dvoje predvodnika.

"On se pali na nju!" reče Ron s nevjericom. "E, ako to dvoje dobije djecu, postaviti će svjetski rekord - kladio bih se da bi njihova beba bila teška oko tone."

Izašli su iz kolibe i zatvorili vrata za sobom. Vani je bilo začuđujuće mračno. Čvršće se umotavši u ogrtače, započese se penjati uz travnatu padinu.

"Uuu, gle, to su oni!" šapne Hermiona.

Iz pravca jezera prema dvorcu se kretala ekipa Durmstranga. Viktor Krum hodao je usporedo s Karkaroffom, dok su se drugi učenici raštrkali iza njih. Ron je ushićeno promatrao Kruma, ali Krum se nije osvrtao. Do ulaznih vrata dospio je nešto prije Hermione, Rona i Harryja i produžio kroz njih.

Ušavši u Veliku dvoranu obasjanu svijećama, vidješe da je već gotovo puna. Platneni pehar su iz predvorja prenijeli na profesorski stol, pred Dumbledoreovu praznu stolicu. Ponovno glatko izbrijani Fred i George kao da su prilično dobro podnijeli razočaranje.

"Nadam se da će pobijediti Angelina", reče Fred kada su Harry, Ron i Hermiona sjeli.

"I ja!" uzbuđeno odvrati Hermiona. "Pa, uskoro ćemo saznati!"

Nekako se činilo da gozba u čast Noći vještica ovaj put traje duže nego inače. Možda zato što im je to bila druga gozba u dva dana, sva ta egzotična jela Harryja nisu privlačila kao obično. Sudeći po ne-

preslanom istežanju vratova, nestrpljivim izrazima lica, stalnom vrpoljenju i upornom ustajanju da provjere je li Dumbledore već jednom prestao jesti, i ostali su učenici, baš poput Harryja, željeli samo jedno: da se tanjuri isprazne i da čuju imena izabranih prvaka. Zlatni tanjuri napokon se vratiše u svoje prvobitno, besprijekorno čisto stanje. Žamor u dvorani osjetno se pojačao, ali kad je Dumbledore ustao, gotovo smjesta nastupi muk. Sjedeći pored njega, profesor Karkaroff i Madame Maxime izgledali su podjednako napeti i puni iščekivanja kao i učenici. Ludo Bagman smiješio se i namigivao različitim učenicima. Zato je gospodin Crouch djelovao prilično nezainteresirano, gotovo kao da se dosađuje.

"Dakle, Pehar samo što nije donio odluku", najavi Dumbledore. "Po mojoj procjeni, treba mu još jedna minuta. Kada Pehar objavi prvake, molim dotične da dođu ovamo, prođu pokraj profesorskog stola i upute se u susjednu odaju..." pokazao je prema vratima iza profesorskog stola, "... gdje će primiti prve upute."

Izvadio je štapić i široko zamahnuo. Istog trena ugasiše se sve svijeće osim onih unutar izrezbarenih bundeva. Dvorana se nađe u polutami. Plameni pehar sada je bio najsjajniji predmet u prostoriji. Iskričavi sjaj plavičastobijelog plamena gotovo je pekao oči. Svi su motrili i iščekivali... neki su uporno pogledavali na svoje satove...

"Još malo", šaputao je Lee Jordan, dva sjedala dalje od Harryja.

Plamenovi u Peharu odjednom opet pocrvenješe. Na sve strane zafrcāše iskre. U sljedećem trenutku, u zrak sune jezičac plamena, a iz njega lelujavu ispade oprženi komadić pergamenta. Svi u dvorani naglo udahnuše.

Dumbledore uhvati pergament i ispruži ga pred sebe, kako bi pod svjetlom plamenova, koji su opet poprimili plavičastobijelu boju, mogao pročitati ime prvoizabranog prvaka.

"Prvak Durmstranga," pročitao on snažnim, razgovijetnim glasom, "bit će Viktor Krum."

"To nije iznenađenje!" zaurlo Ron kad se dvoranom prolomio žestok pljesak i klicanje. Harry vidje kako Viktor Krum ustaje od slvtherinskog stola i pogrbljeno odlazi prema Dumbledoreu; skrenuo je desno, prošao dužinom profesorskog stola i kroz vrata nestao u susjednoj odaji.

"Bravo, Viktore!" grmio je Karkaroff, uspijevajući nadglasati opći aplauz. "Znao sam ja da ti to možeš!"

Pljesak i žamor utihnuše. Svi se ponovno usredotočiše na Pehar, koji je nakon nekoliko sekundi opet postao crven. Tjeran plamenom, van izleti i drugi komadić pergamenta.

"Prvakinja Beauxbatonsa", nastavi Dumbledore, "je Fleur Delacour!"

"To je ona, Rone!" urlao je Harry kad je ona djevojka koja je toliko nalikovala na Veelu graciozno ustala, zbacila slap srebrna-stoplave kose i elegantno prošla između stolova Ravenclawa i Huf-flepuffa.

"O, gle kako su svi razočarani", vikne Hermiona kroz buku, glavom pokazujući prema ostalima u skupini iz Beauxbatonsa. Bilo je blago reći da su razočarani, pomisli Harry. Dvije djevojke briznule su u plač, i ridale glava oborenih i skrivenih među rukama.

Kada je i Fleur Delacour zamakla u pokrajnju odaju, opet nastade tišina, ali toliko prožeta suspregnutim uzbuđenjem da ju je gotovo bilo moguće okusiti. Na redu je bio prvak Hogwarta...

Plameni pehar ponovno se zacrvenio; iz njega izleti roj iskrica. Zatim u zrak visoko poskoči plameni jezik, s čijeg vrška Dumbledore preuzme treći komadić pergamenta.

"Prvak Hogvvarsta", uzvikne on, "je Cedric Diggory!"

"Ne!" glasno zajauče Ron, ali ga nije čuo nitko osim Harryja; za susjednim stolom podigla se prevelika buka. Svi pripadnici Huffle-puffa skočili su na noge, uzvikujući i topćući dok se nasmiješeni Cedric probijao mimo njih i nastavljao prema odaji iza profesorskog stola. Aplauz za Cedrica trajao je tako dugo daje Dumbledoreu trebalo dosta vremena da opet progovori.

"Odlično!" sretno je uzviknuo kada se uzbuđenje napokon stišalo. "Sada dakle imamo naša tri prvaka. Siguran sam da mogu računati na to da ćete svi vi, uključujući i preostale učenike iz Beauxba-tonsa i Durmstranga, pružiti svojim prvacima svu moguću potporu. Navijanjem za svog prvaka, doista ćete pridonijeti..."

Tu je Dumbledore zastao. Svima je bilo više nego očito što ga je smelo.

Plamen u Peharu opet se zacrvenio. Sve je frčalo od iskrica. U zrak iznenada sukne dug plamen na kojem se nalazio još jedan komadić pergamenta.

Činilo se da Dumbledore svojom dugom rukom automatski poseže za pergamentom. Zatim je ispruži podalje od sebe i zagleda se u ime na njoj. Nastala je duga stanika tijekom koje je Dumbledore zurio u papirić u rukama, dok su svi u prostoriji zurili u Dumbledorea. Dumbledore se zatim nakašlje i pročita...

"Harry Potter."

Četiri prvaka

Harry je nepomično sjedio, svjestan da su sve oči u Velikoj dvorani uprte u njega. Bio je zabezeknut. Osjećao se omamljeno. Sigurno ovo sanja. Nije dobro čuo.

Ama baš nitko nije zapljeskao. Dvoranom se počeo širiti žamor nalik na zujanje razjarenih pčela; pojedini učenici ustajali su da bolje vide Harryja, koji je i dalje sjedio na svom mjestu.

Za glavnim stolom, profesorica McGonagall ustala je i prošla mimo Luda Bagmana i profesora Karkaroffa te nešto žurno prišap-nula profesoru Dumbledoreu. On je nagnuo glavu daje saslušati, lagano se mršteći.

Harry se okrene Ronu i Hermioni; iza njih vidje kako svi za dugim grvffindorskim stolom zaprepašteno zure u njega.

"Nisam se prijavio", smeteno im reče Harry. "Znate da nisam." Njih dvoje uzvraćali su mu jednako smetenim pogledima.

Za glavnim stolom, profesor Dumbledore se uspravi, kimajući profesorici McGonagall.

"Harry Potter!" pozove on opet. "Harry! Dođite ovamo, molim lijepo!"

"Idi", došapne mu Hermiona i lagano ga gurne.

Harry ustane, nagazi na rub svoje pelerine i lagano posrne. Krenuo je prolazom između stolova Gryffindora i Hufflepuffa. Činilo mu se da hoda beskrajno dugo; nije uopće imao osjećaj da se bliži glavnom stolu. Istovremeno mu se činilo da ga odasvud, poput reflektora, pale stotine pari očiju. Žamor je bivao sve glasniji. Nakon otprilike sat vremena, bar mu se tako činilo, našao se pred Dumbledoreom, osjećajući na sebi ukočene poglede svih profesora.

"Pa... kroz ona vrata, Harry", reče Dumbledore. Nije se smiješio.

Harry krene uz profesorski stol. Hagrid je sjedio na samom kraju. Nije namignuo Harryju, niti mu je mahnuo ili uputio ijedan od svojih uobičajenih pozdrava. Djelujući krajnje preneraženo, samo je, poput ostalih, zurio dok je Harry prolazio pokraj njega.

Harry napusti Veliku dvoranu i nađe se u manjoj prostoriji, ispunjenoj portretima vještica i čarobnjaka. U kaminu na suprotnoj strani sobe pucketala je vesela vatra.

Kada je ušao, lica na portretima okrenuše se prema njemu. Harry vidje kako jedna smežurana vještica prelijeće iz okvira svoje slike u susjedni, u kojem se nalazio čarobnjak s brkovima poput morža. Smežurana vještica poče mu nešto šaptati na uho.

Viktor Krum, Cedric Diggory i Fleur Delacour stajali su okupljeni oko vatre. Tako ocrtni naspram plamena, djelovali su mu neobično impresivno. Mrzovoljni, pogrbljeni Krum naslanjao se na okvir kamina, ponešto udaljen od drugih dvoje. Cedric je s rukama na leđima zurio u vatru. Fleur Delacour osvrne se kada je ušao Harry i zabaci slap duge, srebrnaste kose.

"Što je bilo?" upita ona. "Je li nas možda žele natrag u dvo-ranu?"

Mislila je da im je došao donijeti nekakvu poruku. Harry nije znao kako bi objasnio ono što se upravo zbilo. Naprosto je ostao na mjestu, gledajući u troje prvaka. Tek je sad shvatio koliko su svi oni visoki.

Iza njega se začu bat užurbanih koraka, nakon čega u sobu uđe Ludo Bagman. Uze Harryja pod ruku i povede ga dublje u prostoriju.

"Nevjerojatno!" promrmlja on i stisne Harryju nadlakticu. "Apsolutno nevjerojatno! Gospodo... damo", dometne, prilazeći kaminu i obraćajući se trojci. "Dopustite da vam predstavim - ma koliko to zvučalo neobično - četvrtog tromagijskog prvaka!"

Viktor Krum se uspravi. Njegovo namrgođeno lice još se više smrknilo dok je odmjeravao Harryja. Cedric je djelovao posve zbunjeno. Naizmjenice je pogledavao Bagmana i Harryja kao daje siguran daje krivo čuo. A Fleur Delacour zatresla je kosom, nasmiješila se i rekla: "Oh, to jako duhovito, gospodin Bagman."

"Duhovito?" zbunjeno ponovi Bagman. "Ne, ne, uopće ne! Har-rvjevo ime upravo je izašlo iz Plamenog pehara!"

Krumove guste obrve skupiše se dok se lagano mrštio. Cedric je i dalje imao izraz uljudne zbuđenosti.

Fleur se namršti. "Ali očito je došlo do greska," prezirno se obrati Bagmanu. "On se ne može natjecati. On je premlado."

"Pa... malo jest nevjerojatno", odvrati Bagman, trljajući svoju glatko izbrijanu bradu i smiješeći se Harryju. "No, kao što vam je poznato, dobnu granicu odredili smo tek ove godine, kao dodatnu mjeru opreza. A budući da je Pehar izbacio njegovo ime... hoću reći, mislim da u ovom trenutku više nema povlačenja... tako kažu pravila, sada ste dužni... Harry će naprosto morati dati sve od..."

Vrata iza njih opet se otvoriše. Ovaj put, u sobu uđe veći broj ljudi: profesor Dumbledore, za kojim je odmah slijedio i gospodin Crouch, zatim profesor Karkaroff, Madame Maxime, profesorica McGonagall i profesor Snape. Prije nego što je profesorica McGonagall zatvorila vrata, do Harryja s one strane zida dopre žamorne stotine učenika.

"Madame Maxime!" odmah će Fleur, koračajući do svoje ravnateljice. "On kaže da će se natjecati i ova dečkić!"

Negdje ispod tupe nevjerice, Harry osjeti ubod ljutnje. Dečkić?

Madame Maxime uspravi se do svoje pune, ne baš zanemarive visine. Tjemenom pristale glave okrznula je veliki luster pun svijeća, a njezino divovsko poprsje u crnom satenu ljutito se nadimalo.

"Sto ovo ima značiti, Dumbly-dorr?" upita ona zapovjedničkim tonom.

"To bih i ja volio čuti, Dumbledore", pridruži se profesor Karkaroff. Osmijeh mu je bio

poput čelika. Plave oči podsjećale su na komade leda. "Dva hogwartska prvaka? Ne sjećam se da mi je itko rekao kako škola domaćin ima pravo na dva prvaka - ili možda nisam pažljivo pročitao pravila?"

Nasmije se kratkim, pakosnim smijehom.

"C'est impossible", napomene Madame Maxime, naslonivši golemu ruku načičkanu prvoklasnim opalima na Fleurino rame. "Og-warrts ne može imati dva prvaka. To je krrrajnje nepravedno."

"Imali smo dojam da će vaša starosna crta zaustaviti mlađe natjecatelje, Dumbledore", doda Karkaroff. Osmijeh mu je i dalje podsjećao na čelik, ali oči su mu sad izgledale još hladnije. "Inače bismo, dakako, doveli više mogućih kandidata iz naših škola."

"Za ovo je kriv jedino Potter", tiho će Snape. Iz njegovih crnih očiju izbijala je pakost. "Ne napadajte Dumbledorea zato što Potter ima potrebu pod svaku cijenu kršiti pravila. On prelazi sve granice otkako je došao ovamo..."

"Hvala vam, Severuse", odlučno preuzme Dumbledore, i Snape utihne, iako su mu oči još uvijek zloćudno svjetlucale iza pramenova masne, crne kose.

Profesor Dumbledore zagleda se u Harryja, koji zauzvrat podigne pogled prema njemu, nastojeći razabrati izraz u očima iza naočala u obliku polumjeseca.

"Harry, jeste li vi ubacili svoje ime u Plameni pehar?" smireno ga upita Dumbledore.

"Nisam", odvrati Harry. Bio je svjestan da ga ostali pažljivo promatraju. Iz sjene začu tihi Snapeov frktaj nestrpljive nevjerice.

"Jeste li zamolili nekog starijeg učenika da ubaci vaše ime u Plameni pehar?" nastavi profesor Dumbledore, ne obazirući se na Snapea.

"Nisam", žestoko ponovi Harry.

"Ah, pa naravno da on laže!" uzvikne Madame Maxime. Snape je vrtio glavom, iskrivljenih usnica.

"Nije mogao prijeći starosnu crtu", oštro upadne profesorica McGonagall. "Sigurna sam da se oko toga svi slažemo..."

"Dumbly-dorr sigurno je negdje pogriješio", ustvrdi Madame Maxime, sliježući ramenima.

"Dakako, uvijek postoji i ta mogućnost", uljudno odvrati profesor Dumbledore.

"Dumbledore, znate vi jako dobro da niste pogriješili!" ljutito reče profesorica McGonagall. "Ne, stvarno, kakve gluposti! Harry nije mogao sam prijeći starosnu crtu, a kako profesor Dumbledore vjeruje da nije nagovorio nekog starijeg učenika da to učini umjesto njega, to bi svima ovdje trebalo biti sasvim dovoljno!"

Tu bijesnim pogledom osine profesora Snapea.

"Gospodine Crouch... gospodine Bagman," poče Karkaroff, opet sladunjavim glasom, "vi ste naši... ovaj... objektivni suci. Zsigurno se slažete daje ovo krajnje nepropisno?"

Bagman obriše svoje okruglo, dječjačko lice džepnom maramicom i pogleda gospodina Croucha, koji je stajao izvan kruga svjetlosti iz kamina, lica djelomično skrivenog sjenom. Djelovao je pomalo sablasno, jer je zbog polutame izgledao stariji i nekako sličan lubanji. No zato je odsječni ton kojim je progovorio bio prepoznatljivo njegov. "Moramo se držati pravila, a pravila jasno nalažu da se one osobe čija su imena izašla iz Plamenog pehara moraju natjecati na turniru."

"Pa, Barty zna pravilnik od korica do korica", ustvrdi Bagman nasmiješeno, okrećući se opet Karkaroffu i Madame Maxime kao da je time sve riješeno.

"Zahtijevam ponovno prijavljivanje ostalih mojih učenika", reče Karkaroff. Nestali su

sladunjavi glas i osmijeh. Lice mu je sada imalo krajnje neugodan izraz. "Opet ćete postaviti Plameni pehar, pa ćemo nastaviti dodavati imena dok svaka škola ne bude imala po dva prvaka. To je jedini pošten način, Dumbledore."

"Ali Karkaroffe, ne ide to tako", obrati mu se Bagman. "Plameni pehar upravo se ugasio... i neće se opet upaliti do sljedećeg turnira..."

"... na kojem Durmstrang sigurno neće sudjelovati!" plane Karkaroff. "Nakon svih sastanaka, pregovora i kompromisa, nisam očekivao ovakvo nešto! Najradije bih odmah otišao!"

"Puste prijete, Karkaroffe", zareži glas iz smjera vrata. "Ne možete sada napustiti svog prvaka. Mora se natjecati. Svi se moraju natjecati. Obvezujući magični ugovor, kao što je rekao Dumbledore. Zgodno, je li?"

U sobu je upravo ušao Moody. Došepao je do vatre, praćen muk-lim zveketom svaki put kad bi zakoračio desnom nogom.

"Zgodno?" ponovi Karkaroff. "Bojim se da vas ne razumijem, Moody."

Harry je vidio da Karkaroff nastoji zvučati prezirno, kao da su Moodvjeve riječi jedva dostojne njegove pažnje. No odale su ga ruke; automatski su se stisnule u šake.

"Stvarno?" tiho upita Moody. "Stvar je jako jednostavna, Karkaroffe. Netko je stavio Potterovo ime u Pehar znajući da će se morati natjecati ako bude izabran."

"Očito netko tko htio je da 'Ogwarrrts dvaput izvuče korrlist!" doda Madame Maxime.

"U potpunosti se slažem s vama, Madame Maxime", nakloni se Karkaroff. "Uložiti ću žalbu Ministarstvu magije i Međunarodnoj udruzi čarobnjaka..."

"Ako itko ima razloga za žalbu, onda je to Potter," režao je Moody, "ali... baš je to neobično... od njega još nisam čuo ni slova..."

"Zašto on bi se žalio?" ispali Fleur Delacour, udarajući nogom o pod. "On dobio je šansu za natjecati se, zarr ne? Mi ostali smo tjednima se nadali da ćemo biti izabrani! Zbog časti za naši škole! I tisuću galeona nagrade - mnogi bi umrli za tu šansu!"

"Možda se netko nada da će Potter doista umrijeti za to," dočeka Moody, uz jedva čujan prizvuk rezanja.

Nakon tih riječi uslijedila je krajnje napeta tišina.

Ludo Bagman, koji je već izgledao vrlo uznemireno, poskoči nervozno i reče: "Moody, stari moj... kakve su to riječi!"

"Svima nam je poznato da profesor Moody svako jutro u kojem do ručka ne razotkrije bar šest ubilačkih urota protiv sebe smatra gubitkom vremena", glasno pripomene Karkaroff.

"A sada očito i svoje učenike uči da trebaju strahovati od atentata. Neobična osobina za predavača Obrane od mračnih sila, Dumbledore, ali siguran sam da ste znali što radite kad ste ga zaposlili."

"Sad ja izmišljam stvari, je li?" režao je Moody. "Pčinja mi se, ha? Dječakovo ime u Pehar je mogao staviti samo vješt čarobnjak ili vještica..."

"Ma, gdje su vam dokazi?" upita Madame Maxime dižući svoje goleme ruke.

"Uspjeli su nadmudriti vrlo moćan magični predmet!" odvrati Moody. "Samo je iznimno jaka čarolija zbunjivanja mogla navesti Pehar da zaboravi kako se na turniru natječu tri škole... pretpostavljam da su Potterovo ime prijavili pod četvrtom školom, da budu sigurni kako će biti jedini u svojoj kategoriji..."

"Čini se da ste temeljito razmotrili problem, Moody," hladno mu reče Karkaroff, "i teorija vam je doista domišljata... iako sam, dakako, čuo da ste si nedavno uvrtjeli u glavu kako se u jednom od vaših rođendanskih poklona krije lukavo zamaskirano jaje baziliska."

Daje, međutim, riječ o vrsti sata koji ide u svakom položaju shvatili ste tek nakon što ste ga već razbili na sićušne komadiće. Zato sam siguran da nam nećete zamjeriti što vas baš ne shvaćamo ozbiljno..."

"Uvijek ima onih koji će bezazlene prigode koristiti za svoje ciljeve", otpovrne Moody prijetećim glasom. "Moje zvanje zahtijeva da razmišljam poput crnih čarobnjaka, Karkaroffe - čega biste se vi trebali sjećati..."

"Alastore!" upozori ga Dumbledore. Harryju na trenutak nije bilo jasno kome se obraća, a onda se dosjeti da "Divljooki" vjerojatno nije bilo Moodvjevo pravo ime. Moddy zašuti, ali nastavio je zadovoljno motriti Karkaroffa, koji je pak pocrvenio do korijena kose.

"Ne znamo kako je došlo do ove situacije", prosljedi Dumbledore obraćajući se svima u sobi. "No čini mi se da nemamo izbora nego pomiriti se s njom. I Cedric i Harry izabrani su da se natječu na turniru. Stoga će tako i biti..."

"Ah, ali Dumbly-dorre..."

"Draga moja Madame Maxime, ako imate neko drugo rješenje, rado bih ga čuo."

Dumbledore je čekao, ali Madame Maxime nije više progovorila, već je samo sijevala očima. Nije bila jedina. Snape je izgledao ljut kao ris; Karkaroff je bio izvan sebe od bijesa. Bagman je pak djelovao prilično uzbuđeno.

"A da mi krenemo dalje?" predloži on, trljajući ruke i smiješeći se svima u prostoriji.

"Moramo našim prvacima dati upute, zar ne? Barty, budi tako dobar!"

Gospodin Crouch kao da se probudio iz dubokog sanjarenja. "Da," reče on, "upute. Da... prvi zadatak..."

Primakne se vatri. Harryju je ovako izbliza djelovao kao da je bolestan. Ispod očiju je imao tamne sjene, a naborana koža bila je tanka i slična papiru, što nije bio slučaj na Svjetskom prvenstvu u metloboju.

"Prvi zadatak zamišljen je tako da na kušnju stavi vašu smionost," objasni on Harryju, Cedricu, Fleur i Krumu, "i zato vam nećemo reći što vas u njemu čeka. Hrabrost da se suočite s nepoznatim važna je osobina za čarobnjaka... vrlo važna..."

Prvi zadatak održat će se dvadeset četvrti studenog, pred drugim učenicima i sucima.

Prvacima nije dopušteno od profesora tražiti niti prihvaćati bilo kakvu pomoć oko izvršavanja turnirskih zadataka. S prvim izazovom prvaci će se suočiti naoružani samo čarobnim štapićima. Obavijest o drugom zadatku dobit će kad prvi bude gotov. Budući daje turnir zahtjevan te će prvacima oduzimati mnogo vremena, prvaci se oslobađaju polaganja godišnjih ispita."

Gospodin Crouch pogleda Dumbledorea. "Mislim da je to sve, zar ne, Albuse?"

"Tako mi se čini", odvrati Dumbledore, gledajući gospodina Croucha sa stanovitom zabrinutošću. "Jesi li siguran da ne želiš prenoćiti u Hogwartsu, Barty?"

"Da, Dumbledore, moram se vratiti u Ministarstvo", odgovori mu gospodin Crouch.

"Imamo mnogo posla, nije nam trenutno lako... ostavio sam mladog Weatherbyja da se brine za sve... pun je poleta... da budem iskren, malo i pretjeruje u svom poletu..."

"Hoćeš li barem svratiti na piće?" upita ga Dumbledore.

"Hajde, Barty, ja ostajem!" vedro mu reče Bagman. "Hogwarts je sad u žarištu zbivanja, znaš, ovdje će biti uzbudljivije nego u uredu!"

"Radije ne bih, Ludo", odvrati mu Crouch s primjesom stare nestrpljivosti.

"Profesore Karkaroff, Madame Maxime, jeste li vi za čašicu pred spavanje?" ponudi im Dumbledore.

No Madame Maxime već je stavila ruku oko Fleurinih ramena i žurno je vodila iz sobe.

Dok su odlazile u Veliku dvoranu, Harry začu kako obje ubrzano nešto govore na francuskom. Karkaroff pozove Kruma, pa oni također napustiše prostoriju, iako bez razgovora.

"Harry, Cedric, predlažem vam da pođete na spavanje", obrati im se Dumbledore sa smiješkom. "Siguran sam da Gryffindori i Huf-flepuffi čekaju da proslave s vama, a bila bi prava grehota da ih lišimo tako divnog opravdanja za podizanje buke i pravljenje nereda."

Harry svrne pogled na Cedrica, koji lagano kimne glavom. Zajedno napustiše sobu.

U Velikoj dvorani više nije bilo ljudi; svijeće su skoro dogorjele, zbog čega su nazubljeni osmijesi bundeva treperili na prilično sa-blastan način.

"Dakle", reče mu Cedric uz blag osmijeh. "Opet smo na suprotnim stranama!"

"Valjda", prozbori Harry. Doista nije znao što bi još rekao. U glavi mu je vladalo totalno rasulo, kao da mu je netko prekopao mozak.

"Onda... reci mi..." počeo Cedric kada su stigli u predvorje koje su sad, bez Plamenog pehara, obasjavale samo baklje. "Kako si uspio ubaciti svoje ime?"

"Nisam", reče Harry podižući pogled prema njemu. "Nisam ga ubacio. Govorio sam istinu."

"Ah... u redu", reče Cedric. Harryju je bilo očito da mu Cedric ne vjeruje. "Dobro... vidimo se."

Umjesto da se uspne mramornim stubama, Cedric se zaputi prema vratima s desne strane. Harry je osluškivao kako silazi niz kamene stepenice iza njih, a onda se polako počeo uspinjati uz mramorne stube.

Hoće li mu povjerovati itko osim Rona i Hermione, ili će svi misliti da se sam prijavio na turnir? Kako je to itko uopće mogao i pomisliti, kad njegovi suparnici imaju tri godine više magičnog iskustva od njega, i kad ga očito očekuju zadaci koji ne samo da zvuče opasno, nego ih još k tome treba izvršiti pred stotinama gledatelja? Da, razmišljao je on o turniru... čak je i sanjario o tome... ali samo u šali, maštariji... nikada nije doista, ozbiljno razmišljao o tome da se prijavi...

Ali netko drugi jest... netko drugi želio je da on sudjeluje na turniru, pa se potrudio da se to i ostvari. Zašto? Da ga razveseli? Nekako je sumnjao u to...

Da vidi kako Harry pravi budalu od sebe? E pa, ta bi mu se želja mogla ispuniti...

Ali da ga ubije? Je li to bio tek Moody u svom uobičajeno paranoičnom izdanju? Zar nije netko mogao Harryjevo ime ubaciti u Pehar naprosto kao neslanu šalu, psinu? Je li itko doista želio da on umre?

Na to pitanje imao je spreman odgovor. Da, netko je želio da umre, netko ga je želio ubiti od njegove prve godine života... lord Voldemort. Samo, kako je Voldemort uspio postići da Harryjevo

ime uđe u Pehar? Voldemort je navodno bio daleko, u nekoj udaljenoj zemlji, skriven i sam... slab i nemoćan...

Ipak, u onom snu koji je sanjao prije nego što gaje probudila bol u ožiljku, Voldemort nije bio sam... razgovarao je s Crvorepom... i planirao Harryjevo ubojstvo...

Harry se zaprepastio kad je shvatio da već stoji pred Debelom damom. Jedva je primijetio kuda su ga nosile noge. Iznenadio se i kad je vidio da nije sama u okviru. Ona ista smežurana vještica koja je uletjela u portret svojeg susjeda kada se bio pridružio prvacima, sada je samodopadno sjedila pored Debele dame. Sigurno je projurila kroz svaku sliku na sedam različitih stubišta da bi ovamo stigla prije njega. I ona i Debela

dama promatrala su ga sa živim zanimanjem.

"Ma vidi ti njega", reče Debela dama. "Violeta mi je upravo sve ispričala. Tko li nam je to upravo postao školski prvak, je li?"

"Gluparija", tupo odvrati Harry.

"E, baš nije!" uvrijeđeno se oglasi bljedunjawa vještica.

"Ne, ne - Vi, to je naša lozinka", umirivala ju je Debela dama. Zatim se zaljuljala na šarkama da propusti Harryja u društvenu prostoriju.

Eksplוזija buke koja je dočekala Harryjeve uši kada se portret otvorio umalo ga je prevalila na leđa. U sljedećem trenutku, tucet ruku uvuče ga u društvenu prostoriju gdje gaje čekao čitav Grvffin-dorski dom. Svi su klicali, pljeskali i zviždali.

"Trebao si nam reći da si se prijavio!" urlao je Fred. Na licu su mu se miješali uzrujanost i duboko divljenje.

"Kako si uspio izbjeći bradu? Genijalno!" grmio je George. "Nikako", reče Harry. "Ne znam kako..."

Sad se na njega obrušila i Angelina. "Oh, kad već nisu uzeli mene, bar neka je Grvffindor..."

"Moći ćeš vratiti Diggoryju za onu zadnju metlobojsku utakmicu, Harry!" vrištala je Katie Bell, još jedna lovetica grvffindorske ekipe.

"Imamo ovdje jela, Harry, daj dođi i pojedi nešto..." "Nisam gladan, najeo sam se na gozbi..."

Ali nitko nije htio čuti da nije gladan; nitko nije htio čuti da nije stavio svoje ime u Pehar; ama baš nitko nije primijetio da mu nije

do slavlja... Lee Jordan odnekuda je izvukao grvffindorsku zastavu i nije odustao sve dok je nije omotao oko Harryja poput plašta. Harry nije uspijevaao pobjeći; kad god bi pokušao kriomice otići do stepenica koje su vodile u spavaonice, mnoštvo bi se okupilo oko njega, tjerajući ga da popije još jedan pivoslac, gurajući mu u ruke čips i kikiriki... svi su željeli znati kako mu je to uspjelo, kako je prevario Dumbledoreovu starosnu crtu i ubacio svoje ime u Pehar...

"Nisam", neprestano je ponavljao. "Ne znam kako se to dogodilo." Mogao je isto tako i šutjeti. Ionako ga nitko nije slušao.

"Umoran sam!" zaurla naposljetku, nakon što je sve to potrajalo već dobrih pola sata.

"Ne, ozbiljno, George... idem u krevet..."

Najviše od svega želio je pronaći Rona i Hermionu, a s njima i malo normalnosti, ali njih nije bilo nigdje u društvenoj prostoriji. Ponavljajući da mu treba sna, zamalo je pregazio malenu braću Creevev koji su ga pokušali dočekati u zasjedi u podnožju stepenica, ali naposljetku je ipak uspio umaknuti čitavoj gomili. Popeo se u spavaonicu što je mogao brže.

Odlanulo mu je kada je u inače praznoj spavaonici pronašao Rona kako posve odjeven leži na krevetu. Podigao je pogled kad je Harry zalupio vratima za sobom.

"Kamo si ti nestao?" upita Harry. "O, bok", odvrati Ron.

Smješkao se, ali nekakvim čudnim, usiljenim osmijehom. Harry najednom shvati da još uvijek na sebi ima grimiznu gryffindorsku zastavu u koju gaje bio umotao Lee. Pokušaje brzo skinuti, ali bila je svezana vrlo čvrsto. Ron je nepomično ležao na krevetu, promatrajući kako se Harry teško izvlači iz zastave.

"Dakle", reče on kada se Harry napokon oslobodio zastave i bacio je u kut. "Čestitam."

"Kako to misliš, čestitam?" priupita Harry, zureći u Rona. Nešto stvarno nije bilo u redu s

njegovim osmijehom; više je nalikovao na grimasu.

"Pa... nitko drugi nije uspio prijeći starosnu crtu", reče Ron. "Čak ni Fred i George. Čime si se poslužio... plaštem nevidljivosti?"

"Plašt nevidljivosti mi ne bi pomogao da prijedem tu crtu", polako mu odvrati Harry.

"Ma naravno", nastavi Ron. "I mislio sam da bi mi rekao da se namjeravaš poslužiti plaštem... on bi mogao pokriti nas obojicu, zar ne? Ali našao si neki drugi način, zar ne?"

"Slušaj", odgovori mu Harry. "Nisam ja ubacio svoje ime u taj Pehar. To je učinio netko drugi."

Ron podigne obrve. "A zašto bi netko drugi to učinio?"

"Ne znam", reče Harry. Činilo mu se da bi bilo previše melodra-matično reći: "Zato da me ubije."

Ronove obrve podigoše se tako visoko da su umalo nestale u njegovoj kosi.

"U redu je, znaš, meni možeš reći istinu", napomene on. "Ako ne želiš da drugi znaju, dobro, ali ne razumijem zašto pokušavaš lagati. Ionako te nisu kaznili, zar ne? Ona prijateljica Debele dame, Violeta, već nam je svima rekla da ti je Dumbledore dopustio da se natječeš. Tisuću galeona nagrade, ha? I još k tome ne moraš polagati godišnje ispite..."

"Nisam stavio ime u Pehar!" ponovi Harry, sada već pomalo ljutit.

"Da, u redu", odvrati Ron istim skeptičnim tonom kao i Cedric. "Ali upravo si jutros rekao da bi ti to učinio noću, da te nitko ne vidi... nisam ja budala, da znaš!"

"U tom slučaju, zbilja je odlično glumiš!" odbrusi Harry.

"Je li?" otpovrne Ron. Na njegovu licu više nije bilo ni traga osmijehu, ni usiljenom ni bilo kakvom drugom. "Trebao bi poći na spavanje, Harry. Sigurno će te već rano ujutro htjeti slikati za novine ili tako nešto."

Grubo je navukao zastore oko svojeg kreveta, a Harry ostane stajati pored vrata, zureći u tamnocrvene zavjese od baršuna koje su sad sakrivala jednog od rijetkih ljudi za koje bi Harry do maloprije stavio ruku u vatru da će mu povjerovati.

Mjerenje čarobnih štapića

Probudivši se u nedjelju ujutro, Harryju je trebalo nekoliko trenutaka da se prisjeti zašto se osjeća tako jedno i zabrinuto. Zatim mu se punom silinom vrati sjećanje na proteklu večer. Sjeo je i raz-grnuo zavjese svog kreveta namjeravajući razgovarati s Ronom i natjerati ga da mu povjeruje - ali vidje da je njegov krevet prazan. Očito je već otišao na doručak.

Harry se odjenuo i niz zavojite stube sišao u društvenu prostoriju. Čim se pojavio, oni koji su se već vratili s doručka opet mu za-pljeskaše. Pomisao na silazak u Veliku dvoranu, gdje bi se svi Gryf-findori ponašali kao da je on nekakav junak, nije ga privlačila; ali druga mogućnost bila je da ostane ovdje pa da ga opsjedaju braća Creevev. Obojica Creevejevih ionako su ga žestokim mahanjem pozivali da im se pridruži. Odlučno je prišao ulaznom portretu, gurnuo ga naprijed, izašao van i našao se oči u oči s Hermionom.

"Bok", reče ona, pokazujući mu hrpicu prepečenaca koje je nosila u ubrusu. "Ovo je za tebe... jesi za šetnju?"

"Dobra ideja", zahvalno joj odvrati Harry.

Sišli su u prizemlje i žurno prošli kroz predvorje, ne osvrćući se na Veliku dvoranu. Uskoro su dugim koracima grabili preko travnjaka prema jezeru, gdje se usidrena lađa Durmstranga tamno odražavala u vodi. Jutro je bilo hladno pa su hodali bez

zastajkivanja, žvačući prepečenac dok je Harry Hermioni prepričavao što se točno događalo nakon što je sinoć otišao od grvffindorskog stola. Na njegovo beskrajno olakšanje, Hermiona je bez oklijevanja prihvatila njegovu priču.

"Pa bilo mi je očito da se nisi sam prijavio", reče ona nakon što joj je opisao zbivanja u sobi do Velike dvorane. "Kakvo ti je samo bilo lice kad je Dumbledore pročitao tvoje ime! Ali pitanje je, tko

jest? Jer Moody je u pravu, Harry... sumnjam da bi ijedan učenik bio sposoban za to... ne bi nikad uspio zavarati Pehar niti prijeći Dumbledoreovu crt..."

"Jesi li vidjela Rona?" prekine je Harry.

Hermiona zastane.

"Ovaj... da... bio je na doručku", prizna ona.

"Misli li i dalje da sam se sam prijavio?"

"Pa... ne, mislim da ne... ne zaozbiljno", prtljala je Hermiona.

"Što bi to trebalo značiti, ne zaozbiljno?"

"On, Harry, zar to nije očito?" iznervirano reče Hermiona. "Ljubomoran je!"

"Ljubomoran?" zaprepašteno ponovi Harry. "Ljubomoran na što? On bi isto htio ispasti kreten pred cijelom školom?"

"Gledaj," strpljivo poče Hermiona, "uvijek si ti u prvom planu, znaš to i sam. Znam da nisi kriv za to," užurbano doda vidjevši da Harry bijesno otvara usta, "znam da to ne tražiš... ali... pa... znaš, Ron se doma mora natjecati s gomilom braće, ti si mu najbolji prijatelj i užasno si slavan... on uvijek ostane po strani kad tebe vide i sve on to podnosi i nikada to ne spominje, ali valjda je ovaj put kap prelila čašu..."

"Super", gorko će Harry. "Baš super. Poruči mu od mene da se možemo zamijeniti za mjesta kad god bude htio. Poruči mu da ću mu rado sve prepustiti... ljude koji bulje u moje čelo kud god idem..."

"Neću ja njemu ništa poručivati", odbrusi Hermiona. "Reci mu ti, to je jedini način da ovo riješite."

"Nemam namjeru trčati za njim i tjerati ga da odraste!" reče Harry tako glasno da se nekoliko sova na obližnjem drvetu uzburvano razletjelo na sve strane. "Možda povjeruje da mi ovo nije zabavno kad slomim vrat ili..."

"To nije smiješno", tiho izusti Hermiona. "To uopće nije smiješno." Izgledala je krajnje zabrinuta. "Harry, razmišljala sam... znaš što moramo učiniti, zar ne? Odmah, čim se vratimo u dvorac?"

"Aha, dati Ronu nogom ud..."

"Pisati Sinusu. Moraš mu javiti što se dogodilo. Zamolio te da ga izvještavaš o svemu što se zbiva u Hogwartsu... kao daje očekivao da će se nešto ovakvo dogoditi. Ponijela sam malo pergamenta i pero..."

"Ma daj prestani", reče Harry, ogleđavajući se da provjeri prisluškuje li ih tko; ali perivoj je bio prazan. "Vratio se u zemlju samo zato što me malo štreknulo u ožiljku. Ako mu kažem da me netko ubacio u Tromagijski turnir, vjerojatno će dojuriti ravno u dvorac..."

"On bi htio da mu to javiš," predbaci mu Hermiona. "Ionako će saznati..."

"Kako?"

"Harry, ovo neće ostati tajna", reče mu Hermiona vrlo ozbiljnim tonom. "Turnir je slavan i ti si slavan, pa bi me jako začudilo da u Dnevnom proroku ne izađe ništa o tvom sudjelovanju... ime ti se već spominje u pola knjiga o Znaš-već-kome... a Siriusu bi bilo draže da sazna od tebe, sigurna sam u to."

"Dobro, dobro, pisat ću mu", pristane Harry, bacajući zadnji komad prepečenca u jezero. Stajali su i gledali kako na trenutak pluta, a onda iz vode izroni jedan veliki krak i povuče prepečenac pod površinu. Potoni se vratiše u dvorac.

"Čiju sovu da pošaljem?" upita Harry dok su se penjali stepenicama. "Rekao mi je da ne smijem opet poslati Hedvigu."

"Pitaj Rona možeš li posuditi..."

"Ništa ja neću pitati Rona", glatko odbije Harry.

"Pa, onda posudi neku školsku sovu, one su dostupne svima", odvrati Hermiona.

Dospjeli su u sovinjak. Hermiona preda Harryju pergament, pero i bočicu tinte te počne šetati između dugih redova prečki, razgledavajući raznovrsne sove. Harry je sjeo uza zid i napisao pismo.

Dragi Sinuse,

rekao si da ti javljam što se zbiva u Hogwartsu, pa evo: ne znam jesi li čuo, ali ove godine se održava Tromagijski turnir, a u subotu su mene odabrali za četvrtog prvaka. Ne znam tko je ubacio moje ime u Plameni pehar, jer ja nisam. Drugi prvak Hogwortsaje Cedric Diggory iz doma Hufflepuffa.

Tu je zastao razmišljajući. Osjećao je potrebu napisati nešto o golemom teretu koji mu je od sinoć pritiskao srce, ali nije znao kako

K.

bi to prenio u rijeci pa je zato naprosto opet umočio pero u tintu i napisao:

Nadam se da ste ti i Kljunoslav dobro - Harry.

"Gotov sam", reče Hermioni, ustajući i otrešajući slamu s pelerine. Začuvši to, na rame mu doleprša Hedviga i ispruži nogu.

"Ne smijem poslati tebe", reče joj Harry, pogledom tražeći školske sove. "Moram poslati jednu od onih..."

Hedviga hukne na sav glas i uzleti tako iznenada da mu je kandžama zarežala rame. Okrenula je Harryju leđa i ostala tako sjediti sve dok je privezivao pismo za nogu velike kukuvije. Kada je kuku-vija odletjela, Harry pruži ruku da pogladi Hedvigu, no ona bijesno zacvokoče kljunom i vine se pod krov, izvan njegova dosega.

"Prvo Ron, a sad i ti", Ijutito reče Harry. "Nisam ja kriv."

Ako se Harry nadao da će se stvari popraviti kada se svi naviknu na pomisao da je i on prvak, sljedeći mu je dan pokazao da se grdno prevario. Opet je počela nastava, pa više nije mogao izbjegavati ostale učenike - a bilo je očito da ostali učenici, baš kao i Grvffindori, misle da se Harry sam prijavio za turnir. No za razliku od Grvffindora, oni nisu zbog toga djelovali zadivljeno.

Hufflepuffi, obično u odličnim odnosima s Grvffindorima, najednom su se počeli strahovito hladno ponašati prema cijelom domu. To se jasno vidjelo već na prvom zajedničkom satu Travarstva. Bilo je očito da Hufflepuffi misle kako je Harry preoteo slavu njihovu prvaku; tom uvjerenju vjerojatno je pridonosila i činjenica što je dom Hufflepuffa malo kada imao priliku uživati u bilo kakvoj slavi te što je Cedric bio jedan od rijetkih njihovih junaka, jer je jednom potukao Grvffindore u metloboju. Ernie Macmillan i Justin Finch-Fletchlev, s kojima se Harry inače dobro slagao, nisu uopće razgovarali s njim, iako su presađivali skočilukovice iz iste plitice - a kad je jedna skočilukovica izmigoljila Harryju iz šake i svom ga snagom odalamila po licu, to su popratili prilično neugodnim smijuljenjem. Ni Ron nije razgovarao s Harryjem. Hermiona je sjedila između njih dvojice i održavala vrlo usiljen razgovor. Iako su njoj

obojska odgovarali normalno, izbjegavali su jedan drugoga pogledati u oči.

Harryju se činilo da je čak i profesorica Sprout suzdržana prema njemu - uostalom, ona je bila predstojnica Hufflepuffskog doma.

U normalnim okolnostima veselio bi se što će vidjeti Hagrida, ali odlazak na Skrb za magična stvorenja značio je da će vidjeti i Slvthe-rine - prvi put otkako je postao prvak.

Kako je i očekivao, Malfov se u Hagridovoj kolibi pojavio sa svojim već poslovičnim podrugljivim cerekom.

"Gle, dečki, evo nam prvaka", reče on Crabbeu i Govleu čim se dovoljno približio da ga Harry čuje. "Jeste li ponijeli notesiće za autograme? Najbolje bi bilo da ga odmah zamolite za potpis, jer sumnjam da ćemo ga još dugo sretati... pola Tromagijskih prvaka je poginulo. ... Potteru, što misliš, koliko ćeš dugo uspjeti preživjeti? Ja se kladim na prvih deset minuta prvog zadatka."

Ulizice Crabbe i Goyle grohotom se nasmijaše, ali tu je Malfoy morao prestati jer se iza kolibe pojavio Hagrid, noseći klimavu hrpu sanduka. U svakom se nalazio po jedan izrazito krupan praskavi repa. Na užas cijelog razreda, Hagrid im je zatim objasnio kako su se repa međusobno tamanili zbog suviška nagomilane energije te je kao rješenje predložio da svaki učenik priveže jednog repa uzicom i povede ga u šetnju. Jedina svijetla točka ovog plana bilo je to što je Malfovu posve odvuкао pažnju od Harryja.

"Da to vodim u šetnju?" ponovio je zgađeno, zureći u jedan od sanduka. "A gdje bismo točno trebali privezati uzicu? Oko žalca, eksplozivnog zatka ili sisaljke?"

"Okoli sredine", reče Hagrid i pokaže im. "Ovaj... možda bi tjeli navući rukavice od zmajevе kože, onako za dodatnu sigurnost. Har-ry... dođi ovamo i pomoz mi s ovim velikim..."

Hagrid je zapravo želio porazgovarati s Harryjem podalje od ostatka razreda.

Čekao je da se svi udalje sa svojinu repanima, a onda se okrene Harryju i reče vrlo ozbiljnim glasom: "Daklem... natjecat ćeš se, Harry. Na turniru. Ko školski prvak."

"Jedan od prvaka", ispravi ga Harry.

Hagridove zagasitocrne oči zabrinuto su gledale ispod čupavih obrva. "Ne znaš ko te prijavio, Harry?"

"Znači, vjeruješ da to nisam bio ja?" upita ga Harry, teškom mukom prikrivajući navalu zahvalnosti zbog Hagridovih riječi.

"Naravski da vjerujem", progundā Hagrid. "Ti si reko da nisi, i ja ti vjerujem - a vjeruje ti i Dumbledore, i to je to."

"Da barem znam tko je to učinio", gorko će Harry.

Obojska pogledaše prema travnjaku; učenici su se raštrkali na sve strane, redom imajući velike probleme. Repa su sad već bili dugački gotovo metar i iznimno snažni. Više nisu bili meki i bezbojni, nego su razvili neku vrstu debelog, sivkastog, sjajnog oklopa. Djelovali su kao križanci divovskih škorpiona i izduženih rakova, iako još nisu imali prepoznatljivu glavu ni oči. Bili su toliko jaki da ih je bilo vrlo teško kontrolirati.

"Ko da se zabavljaju, je l da?" razdragano će Hagrid. Harry je pretpostavio da govori o repanima, jer njegovim kolegama sasvim sigurno nije bilo nimalo zabavno; s vremena na vrijeme, repanima bi uz uznemirujući prasak eksplodirali zadci, a kada bi zvijeri poletjele nekoliko metara naprijed, za njima se potrbuške vukao i nemali broj učenika koji su se očajnički pokušavali podići na noge.

"Ah, ne znam, Harry", iznenada uzdahne Hagrid, gledajući opet u njega zabrinutim izrazom lica. "Školski prvak... ko da se uvijek sve događa tebi, zar ne?"

Harry nije ništa rekao. Da, sve kao da se uvijek događalo njemu... to mu je otprilike i Hermiona rekla dok su šetali oko jezera. Po njoj je upravo to bio razlog zbog kojeg Ron više ne razgovara s njim.

Sljedeći dani Harryju su bili među najgorima koje je ikad proživio u Hogwartsu. Posljednji put se tako osjećao na drugoj godini, kada ga je veći dio škole nekoliko mjeseci sumnjičio za napade na druge učenike. No tada je Ron bio na njegovoj strani. Harry je bio siguran da bi bez problema izašao na kraj s ponašanjem ostalih učenika, samo da mu je Ron opet prijatelj, ali nije kanio moliti ga da razgovara s njim ako Ron to nije htio. Ipak, nije mogao ne osjećati se usamljen pred tolikom navalom neprijateljstva sa svih strana.

Još je nekako shvaćao Hufflepuffe, iako zbog toga nije bio sretan; oni su imali svog prvaka. Izenadio bi se daje od Slvtherina doživio išta manje od najopakijih uvreda - među njima je oduvijek bio krajnje nepopularan, jer je previše puta pridonio tome da ih Gryf-findori poraze u metloboju i Međudomskom prvenstvu. No bio se nadao da bi Ravenclavvi nekako mogli smoci srca da navijaju i za njega i za Cedrica. Prevario se. Činilo se da Ravenclawi većinom vjeruju kako je Harry nadmudrio Pehar u očajničkom pokušaju da si prigrabi još slave.

Osim toga, Cedricu je daleko više pristajala uloga prvaka nego Harryju. Cedric je bio izrazito zgodan, pravilnog nosa, tamne kose i sivih očiju, pa je tih dana bilo teško odrediti koga više salijeću, njega ili Viktora Kruma. Harry je čak jednom prilikom za ručkom vidio kako iste one šestoškolke koje su tako strašno željele Krumov autogram sada mole Cedrica da im se potpiše na školske torbe.

U međuvremenu nikako nije stizao odgovor od Siriusa, Hedvi-ga nije htjela imati posla s njim, profesorica Trelawney mu je s još većom sigurnošću nego inače proricala smrt, a na satu profesora Flitwicka bio je tako loš u čarolijama prizivanja, da je jedino njega, uz Nevillea, zapala dodatna domaća zadaća.

"Zbilja nisu jako teške, Harry", pokušavala ga je utješiti Hermiona dok su odlazili s Flitvickova predavanja. Prema njoj su tijekom cijelog sata kroz učionicu jurili raznovrsni predmeti, kao daje nekakav čudnovati magnet za spužve, kante za smeće i lunaskope. "Samo se nisi mogao usredotočiti na njih..."

"Pitam se zašto", mračno odvratila Harry, dok je kraj njih prolazio Cedric Diggory, okružen velikom skupinom djevojaka koje su se budalasto smijuljile. Sve su pogledale prema Harryju kao da se radi o osobito velikom primjerku praskavog repa. "Ma, nema veze, zar ne? Zato se popodne mogu veseliti blok-satu Čarobnih napitaka..."

Blok-sat Čarobnih napitaka, koji je uvijek bio grozno iskustvo, sada je prerastao u čisto mučenje. Što se Harryja ticalo, to što je morao provoditi sat i pol vremena u zatvorenoj tamnici sa Snapeom i Slvtherinima dok su se oni svim silama trudili kazniti ga što se usudio postati školski prvak, bilo je nešto najstrašnije što je mogao zamisliti. Već je morao otpjeti jedan takav petak, dok je Hermiona sjedeći uz njega neprestano tiho ponavljala: "Ignoriraj ih, ignoriraj ih, ignoriraj ih." Ništa bolje nije očekivao ni danas.

Kad su Harry i Hermiona poslije ručka došli pred Snapeovu podzemnu učionicu, otkrili su da Slvtherini već čekaju pred vratima. Svi su na pelerinama nosili velike značke. Harryju se u jednom suludom trenutku činilo da nose značke Z.B.LJ.U.V.-a - no potom shvati da sve imaju isti natpis, ispisan blistavo crvenom bojom koja je plamtjela u slabo osvijetljenom podzemnom prolazu:

Navijajte za CEDRICA DICCORVJA PRAVOG prvaka Hogvvarsa!

"Je F ti se sviđaju, Potteru?" glasno ga upita Malfov kad je Harry prišao bliže. "A to još nije sve... vidi!"

Pritisne značku, pa prva poruka nestane, a na njezinu mjestu pojavi se druga, u blistavoj zelenoj boji:

POTTER SMRDI

Slytherini zaurlaše od smijeha. Svi pritisnuše svoje značke, pa je Harryja sad sa svih strana zabljeskivala poruka POTTER SMRDI. Harry osjeti kako mu se lice i vrat žare.

"Oh, jako smiješno," Hermiona sarkastično dobaci Pansy Parkinson i njezinu čoporu Slytherinki, koje su bile najglasnije, "zbilja duhovito."

Ron je stajao iza zida s Deanom i Seamusom. Nije se smijao, ali isto tako nije stao na Harryjevu stranu.

"Hoćeš i ti jednu, Grangerice?" upita Malfov, pružajući joj značku. "Imam ih hrpu. Ali da mi nisi slučajno dotakla ruku! Upravo sam je oprašao, razumiješ, ne bih htio da mi je neka mutnjakuša zagadi."

Dio bijesa koji se već danima nakupljao u Harryju provalio je kroz branu u njegovim prsima. Bez razmišljanja je posegnuo za čarobnim štapićem. Učenici oko njih se razbježaše, uzmičući niz hodnik.

"Harry!" upozori ga Hermiona.

"Hajde, Potteru", tiho mu reče Malfov, i sam izvlačeći štapić. "Ovdje nema Moodvja da ti čuva leđa... hajde, ako imaš petlje..."

Na trenutak su se gledali u oči, a zatim obojica u isti čas krenuše u akciju.

"Furnunculus!" vikne Harry.

"Densaugeo!" vrisne Malfov.

Iz obaju štapića šiknuli su mlazovi svjetlosti, sudarajući se u zraku i odbijajući se jedan od drugoga - Harryjev mlaz pogodio je

Goyleovo lice, a Malfojev Hermionino. Goyle zaurla i rukama pokrije nos po kojem su iskakali veliki, ružni čirevi - Hermiona je uz panične jecaje rukom grčevito pokrivala usta.

"Hermiona!" Ron pohita k njoj da vidi što se dogodilo.

Harry se okrene i vidje kako Ron odvlači Hermioninu ruku s njezina lica. Prizor nije bio lijep. Hermionini prednji zubi - ionako veći od prosjeka - rasli su zabrinjavajućom brzinom; dok su joj se zubi izduživali preko donje usnice i nastavljali prema bradi, sve je više nalikovala na dabra. Uspaničena Hermiona opipa ih rukom i ispusti užasnut jecaj.

"Kakva je to buka?" upita tih, ubojit glas. Stigao je Snape.

Slytherini počеше izvikivati svoju verziju događaja. Snape uperi dug, žućkasti prst u Malfova i reče: "Objasnite."

"Potter me napao, gospodine..."

"Napali smo jedan drugoga u isto vrijeme!" zaurla Harry.

"... i pogodio je Goylea... gledajte..."

Snape pregleda Goylea, čije je lice trenutačno izgledalo kao da pripada stranicama neke knjige o otrovnim gljivama.

"U bolnicu, Goyle", mirno će Snape.

"Malfoy je pogodio Hermionu!" uzvikne Ron. "Gledajte!"

Prisilio je Hermionu da Snapeu pokaže zube - ona je činila sve što je bilo u njezinoj moći da ih sakrije rukama, što nije bilo lako jer su se sad već protezali ispod njezina ovratnika. Pansy Parkinson i druge Slytherinke presavile su se od nečujna smijeha iza Snapeovih

leđa, upirući prstima u Hermionu.

Snape hladno pogleda Hermionu i reče: "Ne vidim nikakvu razliku."

Hermiona zajeca; očiju punih suza, okrenula se na peti i pobjegla, trčeći niz hodnik dok se nije izgubila s vidika.

Možda su Harry i Ron imali sreće što su obojica počeli urlati na Snapea u istom trenutku; njihovi su glasovi tako odjekivali kamenim hodnikom da Snape u toj buci naprosto nije mogao razabrati sve uvrede koje su mu izgovorili. Uspio je ipak uhvatiti bit.

"Da vidimo", počeo on svojim najsvilenkastijim glasom. "Oduzimam pedeset bodova Gryffindorima i određujem kaznu školskog

pritvora Potteru i Weasleyju. A sada ulazite unutra ili će pritvor potrajati tjedan dana!"

Harryju je zujalo u ušima. Bio je tako ogorčen tolikom nepravdom daje poželio nekom kletvom rasjeći Snapea na tisuću sluzavih komadića. Prošao je mimo Snapea, zajedno s Ronom otišao u stražnji dio tamnice i tamo žestoko tresnuo torbom o stol. Ron se također tresao od bijesa - na trenutak se činilo da je između njih opet sve po starom, ali onda se Ron okrene i ode sjesti s Deanom i Sea-musom, ostavljajući Harryja samog za stolom. Na drugoj strani tamnice, Malfov okrene leđa Snapeu i, cereći se, pritisne značku. Prostorijom opet bljesne natpis POTTER SMRDI.

Započelo je predavanje. Harry je sjedio i zurio u Snapea, zamišljajući kako mu se događaju razne grozote.. kada bi bar znao izvesti kletvu Crudatus... prevalio bi Snapea na leđa, pa bi se on onda trzao i podrhtavao...

"Protuotrovi!" započne Snape, prelazeći ih sve pogledom. Njegove hladne, crne oči neugodno su svjetlucale. "Do sada ste svi već trebali pripremiti svoje recepture. Želim da ih pažljivo pripravite, pa ćemo onda odabrati nekoga da na njemu iskušamo jednu od njih..."

Snapeov pogled sretne se s Harryjevim i Harry shvati što mu slijedi. Snape je kanio otrovati njega. Harry zamisli kako podiže svoj kotlić, juriša prema katedri i udara njime Snapeovu masnu glavu...

Uto kucanje na vratima tamnice razbije Harryjeve maštarije.

Bio je to Colin Creevey; uvukao se u sobu i prišao Snapeovu stolu u prednjem dijelu učionice, široko se osmjehujući Harryju.

"Da?" odsječnim tonom upita ga Snape.

"Molim vas, gospodine, moram Harryja Pottera odvesti na kat."

Snape obori svoj kukasti nos i zagleda se u Colina, s čijeg ushićenog lica polako nestane osmijeh.

"Potter mora provesti još jedan sat na Čarobnim napicima", hladno odvrati Snape. "Doći će na kat čim završi predavanje."

Colin porumeni.

"Gospodine - gospodine, gospodin Bagman ga treba", nervozno reče. "Moraju doći svi prvaci, mislim da ih žele slikati..."

Harry bi dao sve što je imao daje mogao zaustaviti Colina prije nego što je izgovorio te zadnje riječi. Kriomice je pogledao Rona, koji je pak uporno buljio u strop.

"U redu, u redu", zagrižljivo odvrati Snape. "Potteru, ostavite svoje stvari ovdje, želim da se poslije vratite kako bismo iskušali vaš protuotrov."

"Molim vas, gospodine... mora ponijeti sve svoje stvari", propis-kuta Colin. "Svi prvaci..."

"U redu!" prekine ga Snape. "Potteru... uzmite torbu i nosite mi se s očiju!"

Harry prebaci torbu preko ramena, ustane i uputi se prema vratima. Dok je prolazio između slvtherinskih klupa, prema njemu su sa svih strana sijevale riječi POTTER SMRDI.

"Zar to nije fantastično, Harry?" počeo zapitkivati Colin čim je Harry za njima zatvorio vrata tavnice. "Zar ne? To što si prvak?"

"Aha, zbilja fantastično", mračno potvrdi Harry dok su hodali prema stubama za predvorje. "Što će im slike, Coline?"

"Mislim za Dnevni prorok!"

"Odlično", bezbojnim glasom prozbori Harry. "Baš mi to treba. Još više publiciteta."

"Sretno!" reče mu Colin kada su došli do prave sobe. Harry pokuca na vrata i uđe.

Našao se u omanjoj učionici; većina klupa bila je odgurnuta u stražnji dio prostorije, tako daje veliki prostor u sredini bio prazan; pred pločom su spojili tri klupe i pokrili ih dugim komadom baršuna. Iza klupa presvučenih baršunom stajalo je pet stolica. U jednoj od njih sjedio je Ludo Bagman i razgovarao s Harryju nepoznatom vješticom u kričavoj grimiznoj pelerini.

Viktor Krum je, kao i obično, zlovoljno stajao u kutu. Nije ni s kim razgovarao. Cedric i Fleur bili su zadubljeni u razgovor. Fleur je izgledala znatno zadovoljnije nego prije; stalno je zabacivala glavu, zbog čega se njezina duga, srebrnasta kosa presijavala na svjetlu. Trbušasti muškarac s velikom crnom kamerom koja se još lagano pušila promatrao je Fleur krajičkom oka.

Bagman odjednom zamijeti Harryja, žurno ustane i zaleti se prema njemu. "Ah, evo i njega! Prvak broj četiri! Uđi, Harry, uđi... nema razloga za brigu, ovo je samo ritual mjerenja čarobnih štapića, ostali suci tek što nisu došli..."

"Mjerenje čarobnih štapića?" nervozno ponovi Harry.

"Moramo provjeriti jesu li vam štapići u ispravnom stanju, znaš, da ne bi s njima bilo kakvih problema, ipak će vam oni biti najvažnije pomagalo u zadacima koji vas očekuju", objasni Bagman. "Naš je stručnjak gore, kod Dumbledorea. A tu je i fotografska seansa. Ovo je Rita Skeeter," dometne on pokazujući na vješticu u grimiznoj pelerini, "ona će napisati kratki člančić o turniru za Dnevni prorok..."

"Možda ne baš tako kratak, Ludo", odvrati Rita Skeeter, ne skidajući očiju s Harryja.

Frizura joj se sastojala od pažljivo uvijenih i neobično krutih kovrča koje su upadljivo odudarale od jake vilice i lica. Na nosu je imala draguljima optočene naočale. Jaki prsti kojima je stiskala torbicu od krokodilske kože završavali su noktima dugima pet centimetara, nalakiranima grimiznom bojom.

"Mogu li malko porazgovoriti s Harryjem prije nego što počnemo?" upita ona Bagmana, iako je i dalje uporno buljila u Harryja. "Najmlađi prvak i tako... da bude malo slikovitije?"

"Dakako!" uzvikne Bagman. "To jest... ako se Harry slaže?"

"Ovaj..." počeo Harry.

"Divno", prekine ga Rita Skeeter. Njezini prsti s grimiznim pandžama ščepaše Harryjevu nadlakticu u iznenađujuće snažan stisak. U sljedećem trenutku već gaje odvlačila iz učionice i otvarala obližnja vrata.

"Tamo bi nam stvarno bilo previše bučno", reče ona. "Da vidimo... ah, da, ovdje je baš ugodno."

Bijaše to ormar za metle. Harry je zurio u nju.

"Dođi, dušo... tako... divno", opet se oglasi Rita Skeeter, oprezno se smjestivši na

preokrenutom vjedru. Harryja je gurnula na kartonsku kutiju i zatvorila vrata. Nastade tama. "Da vidimo..."

Otvorivši torbicu od krokodilske kože, izvukla je iz nje pregršt svijeća. Upalila ih je zamahom štapića i čarolijom podigla u zrak, da osvijetli prostor oko njih.

"Harry, neće ti smetati ako se poslužim brzocitatnim perom? Da možemo normalno razgovarati..."

"Čime?" upita Harry.

Rita Skeeter nasmiješi se još širim osmijehom. Harry izbroji tri zlatna zuba. Opet je posegnula u krokodilsku torbicu i izvukla du-

gačko pero otrovnozelene boje te smotak pergamenta koji izravna na sanduku Čarobnog odstranjivača svakojakih mrlja gospođe Sko-wer, postavljenim između njih dvoje. Vršak zelenog pera stavila je u usta, na trenutak s očitim apetitom cuclajući tintu. Potom je pero okomito postavila na pergament, a ono ostade stajati na vršku, lagano podrhtavajući.

"Proba... zovem se Rita Skeeter, novinarka Dnevnog proroka."

Harry brzo pogleda u pero. Onog trena kada je Rita Skeeter progovorila, zeleno je pero počelo škrabati, klizeći preko pergamenta:

Atraktivna plavuša Rita Skeeter, od četrdeset tri godine, čije je nemilosrdno pero probalo mnoga prenapuhana imena...

"Divno", ponovi Rita Skeeter, otrgne ispisani komad pergamenta, zgužva ga i gurne u torbicu. Zatim se nagne prema Harryju i reče: "Dakle, Harry... zašto si odlučio prijaviti se na Tromagijski turnir?"

"Ovaj..." opet poče Harry. Sad gaje smelo pero. Iako nije ništa rekao, pero je letjelo preko pergamenta, ostavljajući za sobom novu rečenicu:

Nelijep ožiljak, podsjetnik na njegovu tragičnu prošlost, nagrđuje inače šarmantno lice Hanjja Pottera, čije oči...

"Ne obaziri se na pero, Harry", odrješito mu reče Rita Skeeter. Harry nevoljko podigne pogled prema njoj. "Dakle... zašto si odlučio prijaviti se na turnir, Harry?"

"Nisam se prijavio", odvrati Harry. "Ne znam kako se moje ime našlo u Plamenom peharu. Ja ga tamo nisam ubacio."

Rita Skeeter podigne jednu žestoko iscrtanu obrvu. "Hajde, hajde, Harry, ne moraš se bojati da ćeš upasti u nevolju. Svi znamo da se nisi smio prijaviti. Ali ništa ti ne brini. Naši čitatelji vole buntovnike."

"Ali nisam se sam prijavio", ponovi Harry. "Ne znam tko..."

"Što misliš o zadacima koji očekuju prvake?" prekine ga Rita Skeeter. "Jesi li uzbuđen? Nervozan?"

"Nisam zapravo razmišljao... da, valjda sam nervozan", odvrati Harry. Dok je govorio, u želucu osjeti neugodno komešanje.

"U prošlosti su prvaci ginuli, zar ne?" žustro nastavi Rita Skeeter. "Jesi li razmišljao o tome?"

"Pa... kažu da će ove godine sve biti mnogo sigurnije", reče Harry.

Pero je fijukalo po pergamentu između njih, s jedne strane na drugu, kao da klize.

"Ti si se, naravno, već i prije suočavao sa smrću, zar ne?" zapita Rita Skeeter, pomno ga promatrajući. "Što misliš, kakav je to utjecaj imalo na tebe?"

"Ovaj..." opet će Harry.

"Misliš li možda da zbog tvoje traumatične prošlosti imaš pojačanu potrebu za dokazivanjem? Da zato pokušavaš pokazati da si dostojan svojeg imena? Jesi li možda

pao u napast da se prijaviš na Tromagijski turnir jer..."

"Nisam se prijavio", reče Harry, sve razdraženiji.

"Pamtiš li svoje roditelje?" prosljedji Rita Skeeter kao da ga ne čuje.

"Ne", odvrati Harry.

"Što misliš, što bi oni osjećali kad bi znali da se natječeš na Tro-magijskom turniru? Ponos? Zabrinutost? Ljutnju?"

Harry je sada već stvarno bio srdit. Otkud je mogao znati što bi osjećali njegovi roditelji da su živi? Osjećao je na sebi ispitivački pogled Rite Skeeter. Mršteći se, izbjegne njezin pogled i zagleda se u riječi koje je pero upravo ispisalo.

Kada smo započeli razgovor o roditeljima kojih se jedva sjeća, njegove nevjerojatno zelene oči ispunile su se suzama.

"Nemam ja NIKAKVE suze u očima!" glasno će Harry.

Prije no što je Rita Skeeter dospjela odgovoriti, širom se otvoriše vrata ormara za metle. Harry se osvrne, trepćući zbog jakog svjetla. Pred njima je stajao Albus Dumbledore i motrio njihov skućeni smještaj.

"Dumbledore!" uzvikne Rita Skeeter kao da je presretna što ga vidi - iako je Harry primijetio da su pero i pergament smjesta iščezli s kutije čarobnog odstranjivača mrlja i da Ritini pandžasti prsti

užurbano sklapaju kopču njezine torbice od krokodilske kože. "Kako ste?" upita ona dok je ustajala i pružala Dumbledoreu veliku, mu-škobanjastu ruku. "Nadam se da ste pročitali moj ljetošnji članak o konferenciji Međunarodne udruge čarobnjaka?"

"Bio je upravo očaravajuće zloban", odvrati Dumbledore. Oči su mu veselo svjetlucale. "Posebno sam uživao kad ste me opisali kao zastarjelog šašavca."

Rita Skeeter nije djelovala nimalo posramljeno. "Samo sam željela istaknuti da su neke vaše ideje pomalo staromodne, Dumbledore, i da mnogi obični čarobnjaci..."

"Vrlo rado bih čuo čime opravdavate svoju nepristojnost, Rita," reče joj Dumbledore uz ljubazan naklon i osmijeh, "ali bojim se da ćemo to morati raspraviti nekom drugom zgodom. Mjerenje čarobnih štapića samo što nije započelo, ali ne možemo ga održati ako nam se jedan od prvaka krije u ormaru za metle."

Sretan što je izmaknuo Riti Skeeter, Harry požuri natrag u učionicu. Drugi prvaci smjestili su se na stolice blizu vrata. On brzo sjede do Cedrica, pogledavajući prema stolu pokrivenom baršunom, za kojim je sada sjedilo četvero od ukupno pet sudaca - profesor Karkaroff, Madame Maxime, gospodin Crouch i Ludo Bag-man. Rita Skeeter sjela je u kut; Harry vidje kako ponovno iz torbe izvlači pergament, izravna ga preko koljena, cucla vršak brzocitat-nog pera i opet ga postavlja na pergament.

"Dopustite da vam predstavim gospodina Ollivandera", reče Dumbledore, zauzimajući svoje mjesto za stolom i obraćajući se prvacima. "On će pregledati vaše štapiće da budemo sigurni kako su svi u ispravnom stanju za turnir."

Harry se ogleda oko sebe i iznenađeno se trgne ugledavši starog čarobnjaka velikih, svijetlih očiju koji je šutke stajao pored prozora. Harry je već upoznao gospodina Ollivandera - on je bio majstor za čarobne štapiće iz Zakutne ulice, kod kojega je Harry prije više od tri godine kupio svoj štapić.

"Mademoiselle Delacour, možete li vi prvi pristupiti, molim vas?" progovori gospodin Ollivander, dolazeći do praznog prostora u sredini učionice.

Fleur Delacour graciozno priđe gospodinu Ollivanderu i preda mu svoj štapić.

"Hmmm..." promrmlja on.

Zavrtio je štapić dugim prstima, kao da je mažoretska palica. Iz vrška frčne niz ružičastih i zlatastih iskrica. Zatim ga posve približi očima i pomno promotri.

"Da," tiho poče, "dvadeset četiri centimetra... nije savitljiv... palisandrovina... a sadrži i... dragi Bože..."

"Vlas kosa od jedna Veela", dovrši Fleur. "Od moja baka." Dakle, Fleur je doista imala u sebi krv Veele, pomisli Harry, misleći kako to svakako mora reći Ronu... zatim se prisjeti da Ron više ne razgovara s njim.

"Da," potvrdi gospodin Ollivander, "da, premda ja nikada ne koristim kosu Veela. Smatram da štapiće čini prilično hirovitima... no, sto ljudi, sto čudi, a ako vama odgovara..."

Gospodin Ollivander prstima prijede štapić, očito provjeravajući ima li ogrebotina ili kvržica. Potom promrmlja: "Orchideous!" a iz vrha štapića iznikne kitica cvijeća.

"Vrlo dobro, vrlo dobro, lijepo radi", ustvrdi gospodin Ollivander, uze cvijeće i preda ga Fleur zajedno s njezinim štapićem. "Gospodine Diggory, vi ste sljedeći."

Fleur doklizi do svojeg sjedala, nasmiješivši se Cedricu kada je prošao mimo nje.

"Ah, ovaj je jedan od mojih, zar ne?" reče gospodin Ollivander kada mu je Cedric predao štapić, pokazujući znatno više entuzijazma nego maloprije. "Da, dobro ga se sjećam. Sadrži jednu vlas iz repa posebno lijepog primjerka mužjaka jednoroga... bio je visok gotovo dva metra; zamalo me probo rogom kad sam mu cupnuo rep. Trideset i pol centimetara... jasen... ugodno gibak. U krasnom je stanju... njegujete li ga redovito?"

"Sinoć sam ga ulaštio", odvrati Cedric uz smiješak.

Harry spusti pogled na svoj štapić. Bio je prekriven otiscima prstiju. Uze šaku tkanine s dijela pelerine koji mu je pokrivaio koljena i pokuša ga kradomice ulaštiti. Iz vrha štapića izleti nekoliko zlatnih iskrica. Fleur Delacour uputi mu nadasve pokroviteljski pogled i on odustane.

Gospodin Ollivander je iz vrha Cedricova štapića preko sobe poslao niz srebrnastih kolutova dima, objavio da je zadovoljan i re- ; kao: "Gospodine Krum, budite tako ljubazni..."

Viktor Krum ustane i pogrbljen krene prema gospodinu Olli-vanderu, spuštenih ramena i nezgrapnog koraka. Ispruži štapić i ostane namršteno stajati, zavukavši ruke u džepove pelerine.

"Hmm," promrmlja gospodin Ollivander, "ako se ne varam, ovo je Gregorevićevo djelo? Sjajan majstor, iako mu stilsko oblikovanje nikada nije onakvo kakvo bih ja... no dobro..."

Podigao je štapić i potanko ga proučio, vrteći ga pred samim očima.

"Da... grabovina i zmajevsko srčano vlakno?" upita Kruma, koji potvrdi kimanjem.

"Deblji nego što je uobičajeno... prilično krut... dvadeset pet i pol centimetara... Avis!"

Štapić od grabovine pukne poput pištolja. Iz vrška izleti jato malih, cvrkutavih ptičica koje kroz otvoreni prozor odletješe u sipku sunčanu svjetlost.

"Dobro je", prosudi gospodin Ollivander, vraćajući Krumu štapić. "Ostaje nam još... gospodin Potter."

Harry ustane i prođe mimo Kruma prema gospodinu Ollivanderu. Preda mu svoj štapić.

"Aaah, da", reče gospodin Ollivander. Njegove svijetle oči se za-cakliše. "Da, da, da. Ovoga se dobro sjećam."

Sjećao se i Harry. Sjećao se kao daje bilo jučer...

Prije četiri ljeta, na svoj jedanaesti rođendan, s Hagridom je ušao u trgovinu gospodina Ollivandera kupiti čarobni štapić. Gospodin Ollivander uzeo mu je mjere i počeo mu davati štapiće za probu. Harryju se činilo da je zamahnuo svakim štapićem u trgovini prije nego što je napokon pronašao pravi - upravo ovaj, načinjen od boži-kovine, dug dvadeset sedam i pol centimetara, s jednim perom iz fe-niksova repa. Gospodin Ollivander jako se iznenadio što je Harryju najviše odgovarao baš taj štapić. "Čudno," ponavljao je, "... čudno", a kada ga je Harry upitao što je to tako čudno, gospodin Ollivander objasnio je da feniksovo pero u Harryjevju štapiću potječe od iste ptice koja je dala i pero u jezgri štapića lorda Voldemorta.

Taj podatak Harry nije nikada ni s kim podijelio. Njegov mu je štapić bio iznimno drag i, što se Harryja ticalo, srodstvo s Volde-mortovim štapićem bilo je nešto na što nije imao utjecaja - kao što nije imao utjecaja ni na svoje srodstvo s tetom Petunijom. No od srca se nadao da gospodin Ollivander to ne kani otkriti svima u učionici. Imao je nekakav čudan osjećaj da bi brzocitatno pero Rite Skeeter na tu vijest moglo eksplodirati od uzbuđenja.

Gospodin Ollivander Harryjev je štapić pregledavao znatno duže od ostalih. Naposljetku je njime dočarao vodoskok od vina i vratio ga Harryju, objavljujući da je još uvijek u savršenom stanju.

"Hvala svima", reče Dumbledore, ustajući od sudačkog stola. "Sad se možete vratiti na predavanja... čak bi možda bilo praktičnije da odmah siđete na večeru, jer su predavanja pri kraju..."

Osjećajući da je napokon danas nešto dobro prošlo, Harry usta- f ne da će krenuti, no uto na noge skoči muškarac s crnom kamerom i značajno se nakašlje.

"Fotografije, Dumbledore, fotografije!" ushićeno poviče Bag-man. "Svi suci i prvaci. Što ti kažeš, Rita?"

"Ovaj... da, prvo ćemo napraviti grupne fotografije", prihvati Rita, motreći opet Harryja. "A onda bismo mogli prijeći na pojedinačne."

Fotografiranje je potrajalo prilično dugo. Madame Maxime ba-1 cala je sjenu na ostale gdje god bi stala, a k tome se fotograf nije; mogao udaljiti dovoljno da je uopće uhvati u kadar. Na kraju je | sjela, dok su se ostali okupili oko nje. Karkaroff je neprestano \ motao bradicu oko prsta da dodatno zakovrča vršak. Unatoč tome što je Harry baš od njega očekivao naviknutost na ovakve stvari, Krum se odšuljao u pozadinu, napola se skrivajući iza ostatka sku-! pine. Fotograf je očito želio u prednji plan postaviti Fleur, ali Ritaj Skeeter stalno je istrčavala i vukla Harryja na istaknutije mjesto. Potom je inzistirala na pojedinačnim snimkama svih prvaka. Naposljetku su dobili dopuštenje da odu.

Harry je sišao na večeru. Hermione nije bilo - pretpostavljao je; da joj još uvijek sređuju zube u bolnici. Jeo je sam, na začelju stola, i zatim se vratio u Grvfffindorsku kulu, jer ga je očekivalo mnogo do-datnog posla oko čarolija prizivanja. U spavaonici je sreo Rona.

"Stigla ti je sova", otresito mu reče Ron čim je ušao u sobu. Pokazivao je na Harryjev jastuk. Tamo ga je čekala školska kukuvija.

"Oh... dobro", reče Harry.

"A sutra navečer moramo odraditi pritvor, u Snapeovoj tam-| nici", doda Ron.

Zatim izađe iz sobe i ne pogledavši Harryja. Harry je na trenutak razmišljao bi li pošao za njim - nije baš bio siguran želi li razgovarati s njim, ili ga tresnuti, ijedno i drugo podjednako gaje privlačilo - no previše ga je zanimao Siriusov odgovor. Zato je požurio

prema kukuviji, skinuo pismo s njezine noge i razmotao ga.

Harry,

ne mogu ti u pismu reći sve što bih htio, preopasno je ako tko presretne sovu - moramo porazgovarati u četiri oka. Možeš li se potruditi da budeš sam kraj kamina u Gryffindorskoj kuli u jedan ujutro, dvadeset drugi studenog?

Vrlo dobro znam da se ti znaš brinuti za sebe, a sumnjam da će te itko uspjeti ozlijediti dok su u blizini Dumbledore i Moody. Ali čini se da se netko vraški trudi. Ubacivanje tvog imena bio je vrlo riskantan potez, naročito Dumbledoreu pred nosom.

Budi oprezan, Harry. I dalje želim da mi javljaš sve što ti se učini neobičnim. Javi mi za dvadeset dmi studeni čim budeš mogao.

Sirius

Mađarska bodljorepa

Najavljeni razgovor sa Siriusom bio je sve što je Harryju davalo snagu da izdrži sljedeća dva tjedna; jedina svijetla točka na horizontu koji mu nikad nije izgledao mračniji. Šok zbog toga što se odjednom našao u ulozi školskog prvaka donekle je popustio, ali polako ga je počeo hvatati strah pred onime što je slijedilo. Prvi zadatak postojano se primicao. Harry je imao osjećaj da čuči negdje ispred njega poput neke strašne nemani, zatvarajući mu put. Nikad prije nije doživio takvu tremu. Osjećao se znatno gore nego pred ijednu svoju metlobojsku utakmicu do sada, uključujući i onu zadnju, protiv Sh/therina, koja je odlučivala pobjednika Međudomskog prvenstva. Bivalo mu je sve teže razmišljati o bilo kakvoj budućnosti; činilo mu se da je sav njegov dosadašnji život vodio do te točke u kojoj će i skončati, do sve bližeg prvog zadatka...

Nije doduše znao kako bi mu Sirius mogao olakšati činjenicu što mora izaći pred stotine ljudi i izvršiti pred njima nepoznati mu i opasni magijski zadatak, no trenutačno mu je čak i puki pogled na neko prijateljsko lice mnogo značio. Harry je Siriusu otpisao da će svakako biti pred kaminom u društvenoj prostoriji u predloženo vrijeme. Zatim su on i Hermiona u dužoj raspravi skovali plan kojim će se poslužiti bude li te noći trebalo iz društvene prostorije izbacivati slučajne namjernike. Odlučili su da će u najgorem slučaju baciti vreću smrdobombica, iako su se nadali da ipak neće doći do toga -Filch bi ih, naime, žive oderao.

U međuvremenu se Harryjev život u dvorcu dodatno pogoršao. Rita Skeeter objavila je svoj članak o Tromagijskom turniru, no ispostavilo se da to nije bio toliko izvještaj o turniru koliko krajnje iskrivljena Harryjeva biografija. Njegova slika zauzela je veći dio naslovnice; članak (koji se protegnuo na drugu, šestu i sedmu stranu) uglavnom se bavio Harryjem. Imena prvaka Beauxbatonsa i Durmstranga, i to pogrešno napisana, bila su ugurana u zadnju rečenicu članka. Cedric nije bio ni spomenut.

Od objavljivanja članka prošlo je deset dana, ali Harryja je, kad bi na njega pomislio, i dalje u želucu probadao mučan, plamteći osjećaj srama. Po Riti Skeeter je ispalo daje izgovorio gomilu stvari koje, koliko se sjećao, nije izrekao nikad u životu, a kamoli u onom ormaru za metle.

Mislim da mi snagu daju moji roditelji, znam da bi bili vrlo ponosni da me sad mogu vidjeti... istina je, ponekad noću još plačem za njima, ne sramim se to priznati... znam da me ništa neće ozlijediti tokom turnira, jer oni paze na mene...

Riti Skeeter nije bilo dosta što je sve njegove "ovaj" preobrazila u duge, bolećive rečenice, nego je osim toga o njemu razgovarala i s drugim ljudima.

Harry je u Hogvvarstu napokon pronašao ljubav. Njegov bliski prijatelj, Colin Creevey, kaže da Harryja rijetko viđaju bez stanovite Hermione Granger, prelijepe djevojke bezjačkog porijekla, koja je, kao i Harry, jedna od najboljih učenica u školi.

Sve otkako je članak izašao, Harry je morao podnositi da mu drugi učenici - uglavnom Slytherini - citiraju dijelove članka kada god bi prošao pored njih, dodajući uz to i vlastite podrugljive primjedbe.

"Potteru, hoćeš možda rupčić, za slučaj da te na Preobrazbi uhvati plač?"

"Otkad si ti jedan od najboljih učenika u školi, Potteru? Ili je to nekakva škola koju ste osnovali ti i Longbottom?"

"Hej...Harry!"

"Da, tako je", zaurao je Harry, bijesno se okrećući u hodniku. Stvarno mu je već bilo dosta svega. "Baš sam se dosita isplakao zbog moje mrtve mame, a sad ću još malo plakati..."

"Ne... nego samo... ispalo ti je pero."

Bila je to Cho. Harry osjeti kako mu se u obraze penje boja.

"Oh... dobro... oprost", promrmlja on, prihvaćajući pero.

"Ovaj... sretno u utorak", reče ona. "Zbilja se nadam ćeš uspjeti."

Sad se osjećao kao zadnja budala.

Ni Hermioni nije bilo lako, ali ona ipak nije odabrala taktiku otresanja na nedužne promatrače. U stvari, Harry se iskreno divio načinu na koji se nosila sa situacijom.

"Prelijepa? Ona?" zakreštala je Pansy Parkinson prvom prilikom kada je nakon izlaska Ritina članka susrela Hermionu. "U odnosu na što... vjevericu?"

"Ignoriraj ih", reče mu Hermiona dostojanstvenim glasom dok je visoko podignute glave koračala mimo nacerenih Slytherinki, kao da ih ne čuje. "Naprosto ih ignoriraj, Harry."

No Harryju to nije uspijevalo. Ron mu se nije obratio ni jednom jedinom riječju sve otkako ga je obavijestio o Snapeovoj kazni. Harry se pomalo nadao da će se pomiriti tijekom dva sata koja su bili prisiljeni provesti zajedno, kiseleći štakorske mozgove u Snapeovoj tamnici, ali baš tog dana izašao je Ritin članak i očito potvrdio Ronovo uvjerenje da Harry uživa što je u središtu pozornosti.

Hermiona je bila bijesna na obojicu. Išla je od jednog do drugog u nastojanju da ih prisili na razgovor, ali Harry nije popuštao: nije namjeravao ponovno razgovarati s Ronom sve dok ovaj ne prizna da Harry nije sam ubacio ime u Plameni pehar i dok mu se ne ispriča što ga je nazvao lažljivcem.

"Nisam ja prvi počeo", tvrdoglavo je ponavljao Harry. "Ovo je njegov problem."

"Ali nedostaje ti!" nestrpljivo mu reče Hermiona. "Aznam da i ti nedostaješ njemu..."

"On da meni nedostaje?" ponovi Harry. "Uopće mi ne nedostaje..."

Bila je to besramna laž. Harryju je Hermiona bila jako draga, ali ona naprosto nije bila kao Ron. Kad ti je Hermiona bila najbolji prijatelj, znatno si se manje smijao, ali si zato znatno više vremena visio u knjižnici. Harry još nije uspio savladati čarolije prizivanja, a kako se činilo da pati od nekakve blokade u vezi s njima, Hermiona je uporno tvrdila da bi mu učenje teorije moglo pomoći. Tako su vrijeme predviđeno za objede sve češće provodili zadubljeni u knjige.

Viktor Krum također je strašno puno vremena provodio u knjižnici, toliko da se Harry počeo pitati što on to smjera. Je li učio, ili je tragao za nečim što bi mu moglo pomoći kod prvog zadatka? Hermiona je često gundala zbog Krumovih dolazaka, iako problem zapravo nije bio u njemu, nego u grupicama hihotavih djevojaka koje su ga redovito

špijunirale iza polica s knjigama. Taj zvuk hihotanja Hermioni je jako smetao.

"Nije čak ni zgodan!" srdito je prigovarala, strijeljajući pogledom Krumov oštri profil. "Sviđa im se samo zato što je slavan! Ne bi ga ni pogledale da ne može izvesti onu vreckastu varku..."

"Varku Vronskoga", procijedi Harry kroz zube. Osim što je volio da se metlobojski termini pravilno izgovaraju, dodatno ga je zaboljelo što je točno mogao zamisliti Ronov izraz lica da je čuo Hermioninu izjavu o vreckastim varkama.

Doista je to čudno: kad od nečega strahuješ i sve bi dao da usporiš vrijeme, ono se, kao za inat, najednom ubrza. Dani do prvog zadatka izmjenjivali su se kao da je netko namjestio satove da idu dvostruko brže nego inače. Harryja ni u jednom trenutku nije napuštao osjećaj jedva obuzdane panike, niti su ga prestajali pratiti podrugljivi komentari na račun članka u Dnevnom proroku.

U subotu prije prvog zadatka, svi učenici treće i viših godina dobili su dopuštenje posjetiti Hogsmeade. Hermiona je Harryju rekla da bi mu koristilo malo se maknuti iz dvorca, a njega nije trebalo dugo nagovarati.

"Ali što je s Ronom?" upita on. "Zar ne želiš ići s njim?"

"Oh... pa..." Hermiona je lagano porumenjela. "Mislila sam da bismo se mogli naći s njim Kod tri metle..." "Ne", odreže Harry. "Oh, Harry, to je tako glupo..."

"Doći ću, ali ne želim se naći s Ronom i nosit ću plašt nevidljivosti."

"Ma, dobro, nek' ti bude..." srdito će Hermiona, "ali mrzim s tobom razgovarati kad si u tom platu, nikad ne znam gledam li u tebe ili ne."

Harry je u spavaonici navukao plašt nevidljivosti, vratio se u prizemlje i s Hermionom krenuo u Hogsmeade.

Pod plaštem je osjećao predivnu slobodu; ulazeći u selo, promatrao je druge učenike koji su prolazili pokraj njih. Većina je nosila značke na kojima je pisalo Navijajte za CEDRICA DIGGORVJA, ali za promjenu nije morao slušati grozna dobacivanja niti neprestane citate iz onog glupog članka.

"Sada ljudi bulje u mene", gundala je Hermiona dok su izlazili iz prodavaonice slatkiša Medičarnice, jedući velike punjene čokolade. "Misle da pričam sama sa sobom."

"Onda nemoj toliko micati usnicama."

"Ma daj, skini taj plašt bar malo. Ovdje te nitko neće gnjaviti."

"Ma nemoj?" priupita Harry. "Pogledaj iza sebe."

Iz gostionice Kod tri metle upravo su izašli Rita Skeeter i njezin prijatelj fotograf. Razgovarajući prigušenim glasom, prošli su pokraj Hermione ne obazirući se na nju. Harry se priljubi uza zid Medičarnice da izbjegne udarac krokodilskom torbicom Rite Skeeter.

Kada su se to dvoje udaljili, Harry reče: "Odsjela je u selu. Kladim se da je došla gledati prvi zadatak."

Čim je izgovorio te riječi, želudac mu preplavi užareni val panike. To joj nije spomenuo; nisu dotad mnogo razgovarali o tome što ga čeka u prvom zadatku. Imao je osjećaj da Hermiona ne želi na to misliti.

"Otišla je", reče Hermiona, gledajući ravno kroz Harryja prema kraju Glavne ulice. "Što kažeš, da odemo na pivoslac Kod tri metle? Vani je malo hladnjikavo, zar ne? Ne moraš razgovarati s Ronom!" doda razdraženo, točno protumačivši njegov muk.

Gostionica Kod tri metle bila je dupkom puna, uglavnom zbog učenika iz Hogwartsa koji su došli uživati u slobodnom popodnevu, ali i zbog šarolikog mnoštva magičnih bića koja

je Harry rijetko drugdje viđao. Budući daje Hogsmeade bio jedino posve čarobnjač-ko mjesto u Britaniji, Harry je pretpostavljao da zbog toga služi kao svojevrsno utočište bićima poput babaroga, koje se nisu mogle tako spretno zamaskirati kao čarobnjaci ili vještice.

Bilo je vrlo teško kretati se kroz gomilu u plastu nevidljivosti -slučajno gaženje nečije noge za sobom je povlačilo razna nezgodna pitanja. Dok je Hermiona plaćala pića, Harry se polako šuljao prema slobodnom stolu. Na putu kroz gostionicu, Harry zamijeti Rona u društvu s Fredom, Georgeom i Leejem Jordanom. Odolijevajući nagloj pobudi da Rona dobro odalami po zatiljku, napokon je stigao do stola i sjeo.

Trenutak kasnije pridružila mu se Hermiona i dodala mu pivo-slac ispod plašta.

"Izgledam kao budala sjedeći ovdje sama", mrmljala je. "Dobro da imam što raditi."

Izvukla je bilježnicu u kojoj je vodila podatke o članovima Z.B.LJ.U.V.-a. Na vrhu vrlo kratkog popisa, Harry ugleda svoje i Ro-novo ime. Činilo mu se da su protekla stoljeća od one večeri kad ih je Hermiona imenovala tajnikom i rizničarem, i koju su Ron i on proveli zajedno izmišljajući proročanstva.

"Znaš, možda bih trebala pokušati u Z.B.LJ.U.V. uključiti i neke od mještana", zamišljeno će Hermiona, ogledavajući se po gostionici.

"Aha, baš", reče Harry. Ispod plašta je potegnulo gutljaj pivosla-ca. "Hermiona, kad ti misliš odustati od tog svog Z.B.LJ.U.V.-a?"

"Kad kućni vilenjaci budu imali pristojne plaće i dobre radne uvjete!" prosiće ona.

"Znaš, mislim daje vrijeme za izravniju akciju. Da mi je znati kako se ulazi u školsku kuhinju..."

"Nemam pojma, pitaj Freda i Georgea", odvrati Harry.

Hermiona zamišljeno utihne. Harry je nastavio piti pivoslac i promatrati ljude u gostionici. Svi su djelovali veselo i opušteno. Er-nie Macmillan i Hannah Abbott za obližnjim su stolom razmjenjivali sličice iz čokoladnih žaba. Oboje su na ogrtačima imali značke s natpisom Navijajte za CEDRICA DIGGORVJA. Pored vrata je ugledao Cho i veliku skupinu njezinih prijatelja iz Ravenclawa. Ona nije nosila značku za CEDRICA... to ga je malo oraspoložilo...

Što bi sve dao da i on može biti jedan od njih, smijati se i razgovarati bez ikakvih briga osim zadaće? Zamislio je kako bi mu sad bilo da njegovo ime nije izašlo iz Plamenog pehara. Za početak, ne bi nosio plašt nevidljivosti. Ron bi sjedio s njim. Svi bi troje vjerojatno veselo pogađali s kakvim će se ubojitim, opasnim zadatkom u utorak morati suočiti školski prvaci. Harry bi se mogao mirno veseliti njihovu nastupu i onome što će izvesti, ma što to bilo... navijao bi za Cedrica s ostalima, sjedeći u sigurnosti tribina...

Pitao se kako se osjećaju drugi prvaci. Kad god bi u posljednje vrijeme vidio Cedrica, bio je okružen obožavateljima. Djelovao je nervozno, ali uzbuđeno. Fleur Delacour bi tu i tamo spazio u nekom od hodnika; ona mu je izgledala jednako kao i uvijek, ohola i hladnokrvna. A Krum je samo sjedio u knjižnici, zadubljen u knjige.

Harry pomisli na Siriusa, zbog čega čvrsti, napeti čvor u njegovim prsima donekle popusti. Još samo malo više od dvanaest sati i razgovarat će s njim. Njihov sastanak pred kaminom u društvenoj prostoriji trebao se zbiti noćas - pod uvjetom da ništa ne pode po zlu, što je u posljednje vrijeme već postalo redovita pojava...

"Gle, eno Hagrida!" reče Hermiona.

Iznad mnoštva se pomolio zatiljak Hagridove goleme, kuštrave glave - više nije, na sreću, nosio pletenice. Harry se čudio kako nije smjesta primijetio Hagridovu krupnu priliku, no

kada je oprezno ustao, shvati da se Hagrid saginje zbog razgovora s profesorom Moodvjem. Pred Hagridom se nalazio njegov uobičajeni golemi vrč, ali Moody je potezao iz svoje čaturice, što očitito nije bilo po volji lijepoj gostioničarki Madame Rosmerti. Skupljajući čaše sa stolova oko njih, strijeljala je Moodvja poprijekim pogledom. Možda je to shvatila kao uvredu svojoj medovini, no Harry je znao pravi razlog za Moodvjevu čaturicu. Moody im je tijekom prošle Obrane od mračnih sila ispričao kako si uvijek sam priprema hranu i piće, jer crni čarobnjaci mogu lako ubaciti otrov u čašu dok nitko ne gleda.

Harry vidje kako Hagrid i Moody ustaju kao da se spremaju na odlazak. Mahne im, a onda se prisjeti da ga Hagrid ne može vidjeti. No zato je Moody zastao, magičnim okom gledajući prema kutu u kojem je stajao Harry. Kucnuo je Hagrida po križima (jer mu do ramena nije mogao dosegnuti), nešto mu promrmljao, pa se potom obojica zaputiše kroz gostionicu do Harryjeva i Hermionina stola.

"Zdravo da si, Hermiona", glasno pozdravi Hagrid. "Bok", uzvratu mu Hermiona uz osmijeh.

Moody je šepajući obišao stol i nagnuo se; Harry je mislio da čita bilježnicu za Z.B.LJ.U.V., sve dok nije promrmljao: "Krasan plašt, Potteru."

Harry je zaprepašteno zurio u njega. S udaljenosti od svega nekoliko centimetara, velika udubina na Moodvjevu nosu još je više upadala u oči. Moody se osmjehne.

"Može li vaše oko... mislim, možete li vi...?"

"Da, mogu vidjeti kroz plašteve nevidljivosti", tiho potvrdi Moody. "I mogu vam reći da mi je to više puta dobro došlo."

I Hagrid mu se široko osmjehivao. Harry je znao da ga Hagrid ne može vidjeti, ali očitito mu je Moody rekao da je Harry u blizini.

Hagrid se isto nagne nad stol kao da čita bilježnicu Z.B.LJ.U.V.-a i reče mu šaptom koji je bio tako tih da ga je čuo samo Harry: "Harry, ajmo se nać večeras u ponoć u mojoj kolibi. Ponesi plašt."

Ispravljaajući se, Hagrid glasno reče: "Baš lijepo da se sretosmo, Hermiona", namigne joj i ode. Za njim pođe i Moody.

"Zašto želi da se naćemo u ponoć?" zatečeno će Harry.

"Zbilja?" začudi se Hermiona. "Pitam se što smjera? Ne znam bi li smio poći, Harry..." Nervozno se osvrne oko sebe, a onda pro-šišti: "Što ako zakasniš na dogovor sa Siriusom?"

Bilo je točno da će zbog ponoćnog odlaska Hagridu na sastanak sa Siriusom stići u posljednji čas; Hermiona je predložila da Hagridu pošalje Hedvigu s porukom da ne može doći - pod uvjetom da uvrijeđena Hedviga uopće pristane preuzeti poruku - no Harry je ipak mislio da će biti najbolje da što brže obavi sastanak s Hagridom. Bio je vrlo znatiželjan; Hagrid nikada prije nije pozvao Harryja u tako kasan posjet.

U pola dvanaest te iste večeri, Harry je, pod izlikom da ide ranije spavati, opet navukao plašt nevidljivosti i kroz društvenu se prostoriju odšuljao u prizemlje. U društvenoj prostoriji još je sjedilo mnogo učenika. Braća Creevev negdje su se domogli hrpe značaka s natpisom Navijajte za CEDRICA DIGGORVJA pa su ih pokušavali začarati da pokazuju Navijajte za HARRYJA POTTERA. Jedino što su za sada uspjeli postići bilo je da su značke zaglavile na natpisu POT-TER SMRDI. Harry se prošuljao pored njih do ulaznog portreta i čekao otprilike jednu minutu, prateći vrijeme na svom satu. Potom je Hermiona u skladu s njihovim ranijim dogovorom otvorila Debelu damu s vanjske strane.

Provukao se pored nje šapnuvši: "Hvala!" i otputio se u prizemlje dvorca. Perivoj je bio u mraku. Harry krene niz travnjak, prema svjetlima što su sjala iz Hagridove kolibe. Unutrašnjost goleme kočije iz Beauxbatonsa također je bila osvjetljena. Dok je kucao na Hagridova ulazna vrata, do Harryja dopre glas Madame Maxime.

"Jesi li to ti, Harry?" šapne Hagrid, otvarajući vrata i gledajući na sve strane.

"Aha", potvrdi Harry. Uvukao se u kolibu, spuštajući plašt s glave. "Što se događa?"

"Ocu ti nešta pokazat", odvrati Hagrid.

Hagrid je djelovao kao daje zbog nečega strahovito uzbuđen. U reveru je nosio cvijet sličan prevelikoj artičoki. Po svemu sudeći, odustao je od kolomaza ali očito je pokušao počestljati kosu - Harry je vidio da mu iz kose proviruju slomljeni zupci češlja.

"Što to?" oprezno upita Harry. Što ako su repani snijeli jaja ili je Hagrid opet od nekog neznanca u gostionici kupio troglavog psa?

"Dođi sa mnom, al budi tiho i skrivi se pod taj svoj plašt", reče Hagrid. "Nećemo uzet Očnjaka jerbo se njemu ne bi svidjelo..."

"Slušaj, Hagrid, ne mogu dugo ostati... Do jedan se moram vratiti u dvorac..."

Ali Hagrid ga nije slušao; već je otvarao vrata kolibe, dugim korakom stupajući u noć. Harry pohita za njim i začuđeno shvati da ga Hagrid vodi prema kočiji Beauxbatonsa.

"Hagrid, što...?"

"Ššššš!" prekine ga Hagrid i tri puta pokuca na vrata s prekrizanim zlatnim štapićima.

Otvorila mu je Madame Maxime. Masivna ramena ovila je svilenim šalom. Ugledavši Hagrida, nasmiješi se. "Ah, 'Agrid... je li već vrijeme?"

"Bon svar", nasmiješeno je pozdravi Hagrid, pružajući joj ruku da lakše siđe niz zlatne stepenice.

Madame Maxime zatvori vrata za sobom. Hagrid joj ponudi da ga uhvati pod ruku, pa se zajedno uputiše u šetnju oko ruba ograđenog pašnjaka u kojem su boravili divovski krilati konji Madame Maxime. Totalno zbunjeni Harry morao je trčati da održi korak s njima. Zar mu je Hagrid htio pokazati Madame Maxime? Nju je mogao vidjeti kad god je htio... nije baš bila neupadljiva...

No činilo se daje Madame Maxime očekivala ista poslastica kao i Harryja, jer je nakon nekog vremena koketno rekla: "A gdje me to vodite, 'Agrid?"

"Ovo će vam se svidjet", reče Hagrid hrapavim glasom. "To vrijedi vidjet, vjerujte mi. Al... nemojte nikom reć da sam vam poka-žo, može? Jerbo ne biste smjeli znat za to."

"Narravno da ne", odvrati Madame Maxime i zatrepće dugim, crnini trepavicama.

Nastavili su hodati. Kaskajući za njima, Harry je bivao sve ljući. Stalno je pogledavao na sat. Hagrid je očito spremao neku bedastoću zbog koje bi Harry lako mogao propustiti sastanak sa Siriusom. Ne stignu li uskoro na cilj, okrenut će se i vratiti u dvorac, a Hagrid neka lijepo uživa u šetnji na mjesecini s Madame Maxime...

No uskoro do Harryja dopriješe nekakvi zvukovi. Hodajući uz rub šume, već su bili prevalili takvu udaljenost da se više nisu vidjeli ni dvorac ni jezero. Negdje ispred njih, čuli su se povišeni muški glasovi... a potom i zaglušujući urlik od kojeg su pucali bubnjići...

Hagrid i Madame Maxime zaobiđoše skupinu stabala i zaustaviše se. Harry požuri do njih - na trenutak je mislio da gleda u kresove i ljude koji su se ustrčali oko njih - ali onda zine od čuda.

Zmajevi.

U prostoru ograđenom debelim drvenim daskama propinjala su se, uz riku i frktanje, četiri odrasla, golema zmaja opaka izgleda. Iz njihovih razjapljenih, očnjacima naoružanih gubica u mračno su nebo sukljale bujice plamena. Računajući njihove uvis istegnute vratove, uzdizali su se petnaest metara iznad zemlje. Jedan, srebr-nastoplave boje i dugih, usiljenih rogova režao je i pokušavao ugristi čarobnjake na tlu. Drugi, zelene boje i glatkih krljušti, izvijao se i toptao svom snagom. Treći je zmaj bio crvene boje, a njušku su mu uokvirivale čudne tanke bodlje boje zlata. Taj je u nebo ispaljivao vatrene oblake gljivasta oblika. Četvrti, najbliži njima, bio je pravi gigant, crne boje i od svih najsličniji gušteru.

Najmanje trideset čarobnjaka, po sedam ili osam na svakog zmaja, pokušavalo ih je obuzdati potezanjem lanaca povezanih debelim kožnim remenima oko njihovih šija i nogu. Kao hipnotiziran, Harry podigne pogled i visoko iznad sebe ugleda oči crnog zmaja. Njegove izdužene zjenice podsjećale su na zjenice mačke. Nije mogao točno odrediti jesu li bile iskolačene od straha ili od bijesa... zvuk koji je ispuštao bio je grozan, nešto između zavijanja i prodornog vriska...

"Hagrid, ostani gdje jesi!" dovikne čarobnjak pored ograde, zatežući svoj kraj lanca.

"One mogu rigati vatru na udaljenost od šest metara, znaš! A ovu bodljorepu sam vidio kako pogađa cilj s udaljenosti od dvanaest metara!"

"Šta nije predivna?" tiho upita Hagrid.

"Ne ide!" vikne drugi čarobnjak. "Čarolije omamljivanja, kad izbrojim do tri!"

Harry vidje kako svi zmajočuvari potežu čarobne štapiće.

"Omami!" viknuše svi u jedan glas. Uvis poput vatrenih raketa poletješe čarolije omamljivanja, rasprskavajući se u kiši zvjezdica po krljuštima zmajica...

Harry je promatrao kako se najbliža zmajica opasno ljulja na stražnjim nogama; njezine ralje širom se rastvoriše, ispuštajući odjednom nečujan urlik; plamen u nozdrvama naglo se ugasio, iako je iz njih još uvijek izlazio dim - a onda je, vrlo polako, pala. Mišićava, ljuskasta crna zmajica teška nekoliko tona tresnula je na tlo uz mu-kli udar od kojeg su, zakleo bi se Harry, zadrhtala stabla iza njega.

Zmajočuvari spuste štapiće i približe se svojim oborenim štice-nicama. Svaka je bila velika kao omanje brdo. Žurno su zategnuli lance i čvrsto ih privezali za željezne klinove, koje su, čarajući čarobnim štapićima, zabili duboko u zemlju.

"Oćete da ih pogledamo izbliže?" Hagrid ushićeno upita Mada-me Maxime. Prišli su ogradi, a Harry ih je slijedio. Prema njima se okrene čarobnjak koji je upozorio Hagrida da se ne približava. Harry shvati da je to - Charlie Weasley.

"Kako si, Hagrid?" reče, zadihano mu se primaknuvši. "Sad će valjda biti bolje... na putu ovamo uspavali smo ih napitkom za spavanje, pa smo mislili da će im biti lakše ako se probude u tami i tišini... ali, kao što si vidio, nisu bile zadovoljne, uopće nisu bile zadovoljne..."

"Koje ste sve sorte doveli, Charlie?" upita ga Hagrid, zagledavši se u najbližu zmajicu - onu crnu - pogledom koji je graničio s obožavanjem. Oči dotične zvijeri još su bile malo otvorene. Harry je ispod naboranog crnog kapka jasno nazreo usku traku svjetlacava žutila.

"Ovo je mađarska bodljorepa", pokaže Charlie. "Ona manja tamo je obična velška zelena - plavosiva je švedska kratkonosa - i još kineska meteorka, to ti je ona crvena."

Charlie se osvrne; Madame Maxime šetala je duž ograde, zureći u omamljene zmajice.

"Nisam znao da ćeš dovesti i nju, Hagrid", reče Charlie, mrš-teći se. "Prvaci ne bi smjeli

znati što ih očekuje - a ona će sad sigurno reći svojoj učenici, zar ne?"

"Samo sam mislio da bi ih tjela vidjet", slegne Hagrid ramenima, i dalje očarano zureći u zmajice.

"Na jako sije romantičan spoj poveo, Hagride", reče mu Charlie, vrteći glavom.

"Četiri..." reče Hagrid, "znači po jedna za svakog prvaka, je li? Šta moraju napraviti... boriti se s njima?"

"Mislim da se naprosto moraju provući pokraj njih", odvrati Charlie. "Mi ćemo uskočiti ako stvari postanu gadne, s čarolijama za gašenje vatre. Tražili su ženke na jajima, ne znam zašto... ali jedno ću ti reći, ne zavidim onome koji dobije bodljorepu. Ta je gadna. Jednako je opasna i sprijeda i straga, vidi."

Charlie uperi prst u bodljorepin rep, a Harry vidje da su duž njega na svakih nekoliko centimetara raspoređene duge bodlje brončane boje.

U taj je mah bodljorepoj posrćući prišlo pet Charliejevih kolega. Zajedničkim su snagama u rastegnutom pokrivaču nosili leglo divovskih jaja granitnosive boje. Pažljivo ih položiše uz bodljorepu. Hagrid ispusti čeznutljiv jecaj.

"Znam im točan broj, Hagride", strogo mu reče Charlie. Zatim doda: "Kako je Harry?"

"Dobro", odvrati Hagrid. Još je zadivljeno zurio u jaja.

"Nadam se da će tako ostati i nakon što se susretne s ovim zvjerkama", mrko će Charlie, gledajući prema prostoru sa zmajicama. "Nisam se usudio reći mami što ga čeka u prvom zadatku, ionako već dobiva mlade zbog njega..." Charlie je oponašao zabrinuti glas svoje majke: "Kako su mu mogli dopustiti sudjelovanje na turniru, pa on je premlad! Mislila sam da su svi sigurni, mislila sam da su odredili dobnu granicu!" Nakon onog članka u Dnevnom proroku, grcala je u suzama: "Jošplače za roditeljima! Oh, srce malo, nisam ni slutila!"

Harryju je sad bilo dosta. Bio je uvjeren da Hagrid uz draži četiriju zmajica i Madame Maxime neće ni primijetiti da ga nema, pa se tiho okrene i uputi prema dvorcu.

Nije bio siguran je li mu drago što je otkrio prirodu prvog zadatka ili ne. Možda je ovako ipak bilo bolje. Početni šok je popustio.

Da je zmajice prvi put ugledao u utorak, možda bi se onesvijestio pred cijelom školom... možda će se ionako onesvijestiti... njegovo jedino oružje protiv petnaestometarske zmajice, oboružane krljuš-tima, bodljama i darom riganja vatre, bio je čarobni štapić-koji mu se u ovom trenutku nije činio ništa boljim od uskog drvenog prutića. I morao je tu zmajicu nekako nadmudriti. Pred svima. Kako?

Harry ubrza korak, hodajući uz rub šume; imao je manje od petnaest minuta da stigne do kamina na sastanak sa Siriusom. Nikad u životu nije toliko želio razgovarati s nekim... Odjednom, bez upozorenja, zaleti se u nešto vrlo čvrsto.

Harry se strovali na leđa. Naočale su mu se naherile, ali nastavio je čvrsto stiskati plašt oko sebe. Neki glas u blizini reče: "Au! Tko je tamo?"

Harry žurno provjeri pokriva li ga plašt, a zatim se umiri, zureći u tanini obris čarobnjaka s kojim se sudario. Prepozna kozju bradicu. .. bio je to Karkaroff.

"Tko je tamo?" ponovi Karkaroff vrlo sumnjičavim tonom, ogledavajući se u tmuni. Harry osta ležati, nepomičan i tih. Uskoro je Karkaroff očito zaključio da se sudario s nekom životinjom; ogledavao se okolo prignut u struku, kao da očekuje da će ugledati psa. Zatim se ponovno odšuljao u zaklon drveća i počeo se prikradati mjestu gdje su boravile zmajice.

Vrlo polako i oprezno, Harry se osovi na noge i ponovno krene. Kroz tamu je hitao prema

Hogwartsu, nastojeći biti što brži i tiši.

Bilo mu je sasvim jasno što Karkaroff radi. Iskrao se s broda da pokuša saznati što će biti prvi zadatak. Možda je čak vidio kako Hagrid i Madame Maxime zajedno zamiču iza šume - njih nije bilo teško uočiti... a sada je samo trebao pratiti glasove pa će i on, baš poput Madame Maxime, saznati što se sprema prvacima. Kako su stvari stajale, jedini prvak koji će se u utorak suočiti s nepoznatim bit će Cedric.

Harry je dospio do dvorca, ušuljao se kroz ulazna vrata i uspeo mramornim stubama; bio je gotovo posve bez daha, ali nije se usuđivao usporiti... imao je manje od pet minuta da dođe do kamina...

"Gluparija!" zasopće pred Debelom damom, koja je kunjala u svom okviru ispred ulaza u kulu.

"Ako ti tako kažeš", promrmlja ona sneno, ne otvarajući oči. Slika se pomakne u stranu da ga propusti. Harry se provuče unutra.

Društvena prostorija bila je prazna. Sudeći po uobičajenom mirisu, Hermiona nije morala baciti smrdobombice kako bi njemu i Siriu-su osigurala privatnost.

Harry svuče plašt nevidljivosti i baci se u naslonjač pred kaminom. Soba se nalazila u polutami; plamen bijaše jedini izvor svjetlosti. Na obližnjem stoliću pod svjetlom vatre caklile su se značke Navijajte za CEDRICA DIGGORVJA koje su braća Creevev pokušavala preinačiti. Sad su nosile natpis POTTER ZBILJA SMRDI. Harry ponovno pogleda u plamenove i poskoči.

U vatri se nalazila Siriusova glava. Da Harry već nije vidio gospodina Diggorvja u istom položaju u kuhinji Weasleyjevih, nasmrtno bi se prepaio. Ovako mu je lice obasjao prvi osmijeh u zadnjih nekoliko dana. Izvukao se iz naslonjača, čučnuo uz ognjište i rekao: "Si-riuse... kako si?"

Sirius je izgledao drugačije nego što se Harry sjećao. Kad su se prošle godine oprostili, Siriusovo lice bilo je ispijeno i upalo, uokvireno masom duge, crne, zamršene kose - sad je imao kratku i čistu kosu, lice mu se popunilo, i izgledao je mlađe, znatno sličnije jedinoj njegovoj fotografiji koju je Harry imao, onoj s vjenčanja Har-ryjevih roditelja.

"Pusti mene, kako si ti?" ozbiljno ga upita Sirius.

"Ja sam..." Harry je otprilike jednu sekundu pokušavao istisnuti riječ "dobro" - ali nije mogao. Prije no što se uspio zaustaviti, izgovorio je više toga nego danima prije - kako mu nitko nije vjerovao da se nije svojevolumeno prijavio na turnir, kako je Rita Skeeter lagala o njemu u Dnevnom proroku, kako ne može proći hodnikom a da mu netko ne dobaci nešto podrugljivo - i o Ronu, o Ronovu nepovjerenju, o Ronovoj ljubomori...

"... i još mi je Hagrid maloprije pokazao što će biti u prvom zadatku, zmajevi, Siriuse! Ja sam ti mrtav čovjek", završi on očajno.

Sirius ga pogleda očima punim brige, očima koje još nisu izgubile onaj umrtvljeni, progonjeni pogled stečen u Azkabanu. Pustio je da Harry bez prekida ispriča sve što mu leži na srcu, a tada je rekao: "Sa zmajevima možemo izaći na kraj, Harry, ali na to ćemo se vratiti malo kasnije... ne smijem se ovdje dugo zadržati... Provalio sam u čarobnjačku kuću da upotrijebim kamin, ali vlasnici se mogu vratiti svakog časa. Moram te upozoriti na neke stvari."

"Što?" upita Harry, osjećajući nov nalet malodušnosti... zar ga očekuje i nešto gore od zmajeva?

"Karkaroff", reče Sirius. "Harry, on je bio smrtonoša. Znaš što su smrtonoše, zar ne?"

"Da... on... što?"

"Bio je uhvaćen i zatočen u Azkabanu kad i ja, ali njega su pustili. Kladim se da je Dumbledore zato htio ove godine u Hogwart-su imati aurora... da Karkaroff a drži na oku. Karkaroff a je uhvatio Moody. On ga je i strpao u Azkaban."

"Karkaroffa su pustili?" polako ponovi Harry - njegov um s mukom je usvajao još jednu šokantnu informaciju. "Zašto su ga pustili?"

"Nagodio se s Ministarstvom magije", gorko odvrati Sirius. "Rekao im je da se pokajao, a zatim odao druga imena... umjesto njega u Azkabanu su završili mnogi drugi ljudi... mogu ti reći da tamo nije pretjerano omiljen. Koliko mi je poznato, otkako je izašao iz Azka-bana, podučavao je crnoj magiji svakog učenika koji je prošao kroz tu njegovu školu. Zato se čuvaj prvaka Durmstranga."

"U redu", polako će Harry. "Ali... što hoćeš reći, daje Karkaroff ubacio moje ime u Pehar? Ako jest, onda je zbilja dobar glumac. Meni je izgledao bijesan kao pas. Htio je spriječiti moje sudjelovanje."

"Već znamo daje dobar glumac," reče Sirius, "jer je uspio uvjeriti Ministarstvo magije da ga oslobodi, zar ne? E sad, pažljivo sam pratio Dnevni prorok, Harry..."

"Ti i svi ostali na svijetu", upadne Harry s gorčinom u glasu.

"... a ako sam dobro čitao između redaka, u prošlomjesečnom članku te Skeeterice, Moody je bio napadnut noć prije dolaska u Hogwarts. Da, znam da ona tvrdi kako je to bila još jedna lažna uzbuna," požuri se Sirius vidjevši da Harry otvara usta, "ali mislim da nije u pravu. Mislim daje netko pokušao spriječiti njegov odlazak u Hogwarts. Mislim da je netko znao da će imati puno više problema ako on bude u blizini. Taj je netko računao da Moodvja nitko neće ozbiljno shvatiti, jer se njemu vječito priviđaju uljezi. Ali to ne znači da Divljooki ne zna prepoznati pravu opasnost. Moody je bio najbolji auror kojeg je Ministarstvo ikada imalo."

"Dobro... što hoćeš reći?" polako ga upita Harry. "Da me Karkaroff pokušava ubiti? Ali - zašto?"

Sirius je oklijevao.

"Slušam u zadnje vrijeme razne čudne stvari", polako odvrati. "Smrtonoše su aktivniji nego inače. Pokazali su se na Svjetskom prvenstvu u metloboju, zar ne? Netko je ispalio tamni znamen... osim toga -jesi li čuo za onu nestalu vješticu iz Ministarstva magije?"

"Berthu Jorkins?"

"Tako je... nestala je u Albaniji, a zadnje glasine o Voldemortu govore su da se on upravo tamo skriva... osim toga, ona bi znala da se sprema Tromagijski turnir, zar ne?"

"Da, ali... nije baš jako vjerojatno da bi naletjela ravno na Vol-demorta, zar ne?"

"Slušaj, ja sam poznavao Berthu Jorkins", mrko mu reče Sirius. "Bila je u Hogvvarstu kad i ja, ali nekoliko godina ispred tvog tate i mene. I bila je idiot. Strahovito radoznala, ali bez trunke pameti. To je loša kombinacija, Harry. Meni se čini da bi nju bilo vrlo lako namamiti u klopku."

"Dakle... Voldemort je mogao saznati za turnir?" reče Harry. "To hoćeš reći? Misliš da je Karkaroff ovdje po njegovoj zapovijedi?"

"Ne znam," polako odvrati Sirius, "naprosto ne znam... meni Karkaroff djeluje kao tip koji bi se Voldemortu vratio samo da vjeruje kako je ovaj dovoljno moćan da ga zaštiti. Ali tko god daje ubacio tvoje ime u taj Pehar, imao je za to neki razlog. Ne mogu si pomoći, mislim da je turnir jako dobar način da te netko napadne, a da sve ispadne kao nesretan slučaj."

"Koliko ja vidim, taj plan ima velike izgleda za uspjeh", tmurno će Harry. "Dovoljno će

biti da stvar prepuste zmajevima."

"Joj da... zmajevi", sjeti se Sirius. Sad je govorio vrlo brzo. "Postoji način. Nemoj ni pokušavati čaroliju omamljivanja - zmajevi su presnažni i premagični da bi ih onespособio jedan jedini omamlji-vač. Trebalo bi ti šest čarobnjaka da tako savladaš zmaja..."

"Da, znam, upravo sam to i vidio", potvrdi Harry.

"Ali možeš ga i sam savladati", nastavi Sirius. "Postoji način, a potrebna ti je samo jedna vrlo jednostavna čarolija. Naprosto..."

Uto Harry podigne ruku da ga utiša. Srce mu je udaralo kao da će pući. Začuo je korake na zavojitim stubama iza sebe.

"Idi!" prošišti on Siriusu. "Idi! Netko dolazi!"

Užurbano je ustao i stao ispred vatre... da netko ugleda Siriuso-vo lice među zidovima Hogwarta, podigao bi galamu do neba... umiješalo bi se i Ministarstvo... njega, Harryja, ispitivali bi gdje je Sirius...

Harry u vatri iza sebe začuje sitno puk po kojem je znao da je Sirius otišao. Zurio je u podnožje zavojitih stuba - tko li se to odlučio za šetnju u jedan sat ujutro i tako spriječio Siriusa da mu kaže kako izaći na kraj sa zmajicom?

Bio je to Ron. Odjeven u tamnosmeđu pidžamu s kašmirskim uzorkom, stao je kao ukopan na drugoj strani sobe, gledajući Harryja. Obazreo se po sobi.

"S kim si to razgovarao?" upita on.

"Kakve to ima veze s tobom?" zareži Harry. "Što radiš ovdje u ovo doba noći?"

"Samo sam se pitao gdje si..." Ron se zaustavi i slegne ramenima. "Ništa. Odoh nazad u krevet."

"Mislio si da bi mogao malo njuškati, je li?" vikne Harry. Znao je da Ron nije imao pojma što je prekinuo, znao je da nije to namjerno učinio, ali nije ga bilo briga - u tom trenutku mrzio je sve što je imalo veze s Ronom, uključujući i nekoliko centimetara golog gležnja što se nazirao ispod donjeg dijela njegove pidžame.

"Jako mi je žao", odvrati Ron, pocrvenjevši od ljutnje. "Trebao sam znati da te ne smijem uznemirivati. Ostavit ću te da na miru nastaviš uvježbavati svoj sljedeći intervju."

Harry dogradi sa stola jednu značku s natpisom POTTER ZBILJA SMRDI i svom je snagom zavitla preko sobe. Pogodila je Rona u čelo i odskočila.

"Eto ti", reče Harry. "Da imaš za utorak. Uz malo sreće, sad ćeš imati i ožiljak... to je ono što želiš, zar ne?"

Dugim korakom pošao je prema stubama; napola je očekivao da će ga Ron zaustaviti, štoviše, obradovalo bi ga da je Ron zamahnuo šakom na njega, ali on je samo ostao nepomično stajati u svojoj premalenoj pidžami. Odjurivši bijesno na kat, Harry je bio tako ljut da je još dugo ležao budan, ali nije čuo da se Ron vratio u spavaonicu.

Prvi zadatak

Ustavši u nedjelju ujutro, Harry se odijevao s takvom nepažnjom daje tek nakon nekog vremena shvatio kako na nogu umjesto čarape pokušava navući šešir. Kada je napokon uspio svu odjeću rasporediti na odgovarajuće dijelove tijela, pohitao je pronaći Hermionu. Zatekao ju je za grvffindorskim stolom u Velikoj dvorani kako doručkuje s Ginny. Harryju je bilo previše mučno da bi i sam nešto pojeo, no pričekao je da Hermiona proguta zadnju žlicu zobene kaše i potom je odvuкао u perivoj. U dugoj šetnji oko jezera ispričao joj je sve o zmajevima i o onome što je čuo od Siriusa.

Iako su je Siriusova upozorenja o Karkaroffu zabrinula, Hermiona je mislila da su

zmajevi hitniji problem.

"Daj da te održimo na životu do utorka navečer," rekla je očajničkim tonom, "pa ćemo onda brinuti zbog Karkaroffa."

Tri puta su obišli jezero dok su se pokušavali dosjetiti nekoj jednostavnoj čaroliji za savladavanje zmajeva. Ništa im nije padalo na pamet, pa su se zato otputili u knjižnicu. Harry je s polica izvukao sve knjige o zmajevima koje je mogao naći te su se oboje bacili na pretraživanje nastale hrpetine.

"Podrezivanje pandži uz pomoć čarolija... liječenje gnjilih krlju-šti... ovo je beskorisno, to je za luđake poput Hagrida koji ih žele maziti i paziti..."

"Zmajeve je iznimno teško ubiti jer je njihova debela koža prožeta drevnom magijom, pa je probiti mogu samo najsnažnije čarolije... ali Sirius je rekao da će jednostavna čarolija biti dovoljna..."

"Pogledajmo onda priručnike s jednostavnim čarobnim formulama", predloži Harry, bacajući u stranu Muškarce koji previše vole zmajeve.

Vratio se za stol s gomilom priručnika, istovario ih i počeo prelistavati jednog po jednog. Za to je vrijeme Hermiona pored njega neprestano šaputala: "U redu, imamo čarolije zamjene... ali koja korist od zamjene? Osim da očnjake zamijeniš gumenim bombonima ili nešto slično, tako bi bio manje opasan... problem je u tome što vrlo malo čarolija može probiti zmajsku kožu, baš kao što je ona knjiga rekla... ja bih predložila preobrazbu, ali nemaš šanse s nečim tako velikim, sumnjam da bi čak i profesorica McGonagall... a što ako bi trebao začarati sebe? Možda bi mogao sebi dati neke dodatne moći? Ali to nisu jednostavne čarolije, mislim, njih još nismo ni radili na satovima, znam za njih samo zato što rješavam vježbenicu za ČAS-ove..."

"Hermiona," procijedi Harry kroz zube, "daj, molim te, malo ušuti. Pokušavam se koncentrirati."

Ali jedino što se dogodilo kad je Hermiona utihnula bilo je to da se Harryjev mozak ispunio tupim zujanjem zbog kojeg je posve izgubio koncentraciju. Očajno je zurio u kazalo Jednostavnih uroka za zaposlene i ljutite: instant-skalpiranje... ali zmajevi nisu imali kose... papreni dah... to bi vjerojatno samo povećalo zmajičinu vatrenu moć... rogati jezik... baš, da joj da dodatno oružje...

"Oh, ne, opet on, zar ne može čitati na svom glupom brodu?" ljutilo reče Hermiona kada je Viktor Krum ušao u svom pogrblje-nom stilu i dobacio im mrzovoljan pogled, smještajući se u udaljenom kutu sa hrpom knjiga. "Harry, idemo natrag u društvenu prostoriju... samo je pitanje trenutka kad će se pojaviti i njegove cvrkutave obožavateljice..."

I doista, dok su napuštali knjižnicu, mimo njih se na prstima pro-šuljao čopor djevojaka, od kojih je jedna oko pojasa svezala maramu bugarske reprezentacije.

Harry je te noći jedva sklopio oko. Probudivši se u ponedjeljak ujutro, prvi put u životu ozbiljno je razmatrao mogućnost da pobjegne iz Hogvvarsta. No dok se za doručkom ogledavao po Velikoj dvorani, razmišljajući o tome što bi napuštanje dvorca značilo za njega, znao je da to ne može učiniti. Ovo je jedino mjesto gdje je ikad bio sretan... dobro, vjerojatno je bio sretan i s roditeljima, ali toga se nije sjećao.

Spoznaja da bi se radije ovdje borio sa zmajem, nego živio s Dudlevjem u Kalininu prilazu nekako mu je uspjela pomoći: osjećao se nešto spokojnije. Teškom je mukom do kraja pojeo slaninu na tanjuru (grlo ga nije baš najbolje služilo). Dok su Hermiona i on ustajali od stola, vidje da Cedric Diggory upravo napušta stol Huf-flepuffa.

Cedric još uvijek nije znao za zmajeve... jedini među prvacima, ako je Harry točno

procijenio da će Maximeova i Karkaroff reći Fleur i Krumu...

"Hermiona, vidimo se u stakleniku", reče Harry, donoseći odluku dok je gledao kako Cedric izlazi iz dvorane. "Idi, stići ću te."

"Harry, zakasnit ćeš, zvono samo što nije zazvonilo..."

"Stići ću te, može?"

Kad je Harry dospio do podnožja mramornih stuba, Cedric je već bio na vrhu. Bio je s grupom prijatelja sa šeste godine. Harry nije želio pred njima razgovarati s Cedricom; i oni su bili među onima koji su mu citirali članak Rite Skeeter kad god bi im se Harry približio. Izdaleka je slijedio Cedrica i vidio da kreće prema hodniku gdje se predaju Čarolije. To je Harryju dalo ideju. Zaustavivši se podalje od njih, izvukao je štapić i pažljivo naciljao.

"Diffindo!"

Cedricova torba puče. Pergamenti, pera i knjige rasuše se po podu. Nekoliko se bočica s tintom razbilo.

"Nemojte se gnjaviti," reče Cedric iznerviranim glasom kada su se njegovi prijatelji sagnuli da mu pomognu, "recite Flitwicku da ću doći, samo vi idite..."

Harry se baš tome i nadao. Spremio je štapić natrag u pelerinu, pričekao da Cedricovi prijatelji zamaknu u učionicu i požurio niz hodnik u kojem više nije bilo nikoga osim njega i Cedrica.

"Bok", reče Cedric, podižući primjerak Vodiča kroz preobrazbu za napredne zapackan tintom. "Upravo mi je pukla torba... a tek sam je kupio..."

"Cedric," prozbori Harry, "prvi zadatak su zmajevi."

"Što?" reče Cedric podižući pogled.

"Zmajevi", nastavi Harry užurbano, bojeći se da profesor Flit-wick ne izađe pogledati gdje je Cedric. "Imaju ih četiri, po jednog za svakog od nas, a moramo se provući pored njih."

Cedric je zurio u njega. Harry vidje kako dio one panike koju je osjećao sve od subotnje noći sada treperi i u Cedricovim sivim očima.

"Jesi li siguran?" upita Cedric prigušenim glasom. "Sto posto", potvrdi Harry. "Vidio sam ih." "Ali kako si otkrio? Ne bismo smjeli znati..."

"Pusti to", brzo će Harry - znao je da bi Hagrid imao problema da prizna istinu. "Ali ja nisam jedini koji zna. Do sada već sigurno znaju i Fleur i Krum - Maximeova i Karkaroff također su ih vidjeli."

Cedric se uspravi. U rukama je držao tintom zamrljana pera, pergamente i knjige, a s ramena mu je visjela pokidana torba. Netremice je motrio Harryja sa zbunjenim, gotovo sumnjičavim izrazom u očima.

"Zašto si mi to rekao?" upita on.

Harry ga zaprepašteno pogleda. Bio je sasvim siguran da ga Cedric ne bi to pitao da je i sam vidio zmajeve. Harry pred te nemani ne bi bez upozorenja pustio ni najgoreg neprijatelja - dobro, Malfova ili Snapea možda i bi...

"Pa zato što... zato što je tako pošteno, zar ne?" reče on Cedricu. "Sada svi znamo... svi smo na istom, zar ne?"

Cedric gaje još uvijek motrio s laganom sumnjom u očima kadli Harry iza leđa začu već poznato muklo zveketanje. Okrene se i ugleda kako iz obližnje učionice izlazi Divljooki Moody.

"Dođite sa mnom, Potteru", reče promuklim glasom. "Diggory, brišite!"

Harry je sa strepnjom zurio u Moodyja. Je li čuo što su govorili? "Ovaj... profesore, trebao bih biti na satu Travarstva..."

"Pustite Travarstvo, Potteru. U moj kabinet, molim lijepo..."

Harry ga je slijedio, pitajući se što ga sad čeka. Što ako Moody bude zahtijevao da mu prizna kako je saznao za zmajeve? Bi li Ha-grida prijavio Dumbledoreu, ili bi naprosto Harryja pretvorio u tvora? Pa, tupo je mislio Harry, tvor bi se lakše provukao pokraj zmaja, njega bi s visine od petnaest metara bilo znatno teže uočiti...

Ušao je za Moodyjem u kabinet. Moody zatvori vrata za njima i okrene se da pogleda Harryja, uperivši u njega i magično i normalno oko.

"To je bilo vrlo pošteno od vas, Potteru", tiho mu se obrati Moody.

Harry nije znao što bi rekao; nije očekivao ovakvu reakciju.

"Sjednite", reče mu Moody i Harry ga poslušao, ogledavajući se po prostoriji.

U ovaj je kabinet dolazio i prije, dok su u njemu boravila dva Moodyjeva prethodnika. Dok gaje koristio profesor Lockhart, zidovi su bili oblijepljeni slikama s kojih se smješкао i namigivao Lockhartov lik. Kad je u njemu stanovao Lupin, uvijek su postojali veliki izgledi da se ovdje zatekne neko novo biće mraka koje je Lupin nabavio za proučavanje u razredu. Sada je pak kabinet bio prepun raznih neobičnih predmeta kojima se Moody, bar je tako pretpostavljao Harry, služio dok je još bio auror.

Na radnom stolu stajao je predmet sličan velikom, napuklom, staklenom zvrku. Harry prepozna cinkoskop, jer ga je i sam posjedovao, iako je njegov bio znatno manji od Moodyjeva. Na stoliću u kutu stajalo je nešto slično vijugavoj zlatnoj televizijskoj anteni. Tiho je brujala. Na zidu prekoputa Harryja visjelo je zrcalo, ali u njemu se nije vidio odraz kabineta. Unutar zrcala kretale su se sjenovite pojave kojima je bilo nemoguće razabrati likove.

"Sviđaju vam se moji detektori crne magije, je li?" upita Moody, pomno motreći Harryja.

"Što je to?" uzvratilo Harry pitanjem, pokazujući vijugavu zlatnu antenu.

"Tajnomjer. Vibrira kad osjeti prikrivanja i laži... ovdje je, dakako, beskoristan, ima previše smetnji - učenici na sve strane lažu i mažu zašto nisu napisali zadaću. Nije prestao brujati otkako sam stigao. Cinkoskop sam morao isključiti jer nije prestajao zviždati. Vrlo je osjetljiv, lovi signale u radijusu od skoro dva kilometra. Jasno, možda ne lovi samo učeničke signale", dodao on hrapavim glasom.

"A čemu služi zrcalo?"

"Oh, to je moj zlotvorzor... pokazuje moje neprijatelje. Vidite kako vrebaju? Ali ne mogu mi ništa sve dok ne priđu dovoljno blizu da im vidim bjeloočnice. A onda otvaram svoj kovčeg."

Nasmije se kratkim, grubim smijehom i pokaže prema velikom kovčegu pod prozorom. Kovčeg je imao sedam ključanica poredanih jednu do druge. Harry se pitao što se nalazi unutra dok ga Moodyjevo sljedeće pitanje nije naglo spustilo na zemlju.

"Dakle... saznali ste za zmajeve, je li?"

Harry je oklijevao. Od ovoga je strahovao - ali kao što nije rekao Cedricu, tako ni Moodyju nije kanio reći daje Hagrid prekršio pravila.

"U redu je", reče Moody sjedajući. Ispruži drvenu nogu i zaste-nje. "Varanje je tradicionalni dio Tromagijskog turnira, oduvijek."

"Nisam varao", oštro će Harry. "Otkrio sam - manje-više igrom slučaja."

Moody se nasmiješi. "Nisam vas ni za što optužio, mladiću. Od početka govorim

Dumbledoreu da on može biti principijelan do mile volje, ali stari dobri Karkaroff i Maximeova sigurno neće patiti od prevelikog poštenja. To će dvoje svojim prvacima reći sve što budu mogli. Oni žele pobijediti. Žele poraziti Dumbledorea. Voljeli bi da mogu dokazati kako je i on samo čovjek."

Moody se oporo nasmije. Njegovo magično oko zavrti se takvom brzinom da Harry osjeti mučninu u želucu.

"Pa... jeste li smislili kako ćete srediti svoju zmajicu?" upita Moody.

"Nisam", prizna Harry.

"Pa, ja vam sigurno neću reći kako", osorno će Moody. "Nemam ja miljenike. Samo ću vam dati neke korisne, općenite savjete. A prvi je - držite se onoga u čemu ste dobri."

"Ja ni u čemu nisam dobar", izleti Harryju prije no što se uspio zaustaviti.

"Oprostite," zareži Moody, "ako vam ja kažem da ste u nečemu dobri, onda ste u nečemu dobri. Razmislite. Što vam najbolje ide?"

Harry se nastojao usredotočiti. Što mu najbolje ide? Pa to je zapravo bilo lako...

"Metloboj," odvrati on tupo, "baš mi je to od velike koristi..."

"Tako je", reče Moody, motreći ga upornim pogledom. Njegovo magično oko praktički se nije micalo. "Kako čujem, vi ste vraški dobar letač."

"Da, ali..." Harry je zurio u njega. "Ne smijem se služiti metlom, samo čarobnim štapićem..."

"Moj drugi općeniti savjet," glasno ga prekine Moody, "bio bi da se poslužite nekom zgodnom, jednostavnom čarolijom koja će vam omogućiti da dobijete ono što vam treba."

Harry ga je smeteno gledao. A što mu ono treba?

"Hajde, dečko..." šaputao je Moody. "Zbrojite dva i dva... nije to tako teško..."

I Harryju sine. Najbolje od svega ide mu letenje. Dakle, zmajicu će najlakše zaobići u zraku. Za to će mu trebati Vatrene munja. A za Vatrene munju trebao je...

"Hermiona," šaputao je Harry nakon što je deset minuta kasnije ujurio u staklenik broj tri, u trku se ispričavajući profesorici Sprout, "Hermiona... treba mi tvoja pomoć."

"A što misliš da sam do sada radila, Harry?" odvrati mu ona šap-tom, gledajući ga očima zaokrugljenim od brige iznad vrška uzdrh-talog grma lepršavca koji je upravo obrezivala.

"Hermiona, moram do sutra popodne dobro naučiti čaroliju prizivanja."

I tako su njih dvoje vježbali. Umjesto na ručak, otišli su u praznu učionicu, gdje je Harry svim silama nastojao prizvati raznovrsne predmete da kroz sobu polete prema njemu. Još se mučio. Knjige i pera bi na pola puta klonuli i poput kamenja pali na pod.

"Usredotoči se, Harry, usredotoči se..."

"A što misliš da radim?" Ijutito odvrati Harry. "Iz nekog tajanstvenog razloga, u glavi mi stalno iskrsava slika jednog grozno velikog zmaja... dobro, idem opet..."

Htio je markirati Proricanje sudbine kako bi nastavio vježbati, ali Hermiona je glatko odbila izostati s Aritmancije, a bez nje vježbanje nije imalo smisla. Tako je bio prisiljen trpjeti profesoricu Tre-lawney više od sat vremena. Ona je pak pola predavanja provela objašnjavajući razredu da zbog trenutačnog položaja Marsa u odnosu na Saturn ljudima rođenima u srpnju prijete iznenadna i nasilna smrt.

"E baš dobro," glasno primijeti Harry, izgubivši živce, "glavno da bude brza, ne bih želio patiti."

Ron je na trenutak izgledao kao da će se nasmijati; to je u svakom slučaju bilo prvi put u zadnjih nekoliko dana da je potražio

Harryjev pogled, ali Harry je još uvijek bio previše ljut na njega da bi mario za to. Ostatak vremena pokušavao je čarobnim štapićem ispod klupe k sebi prizvati razne manje predmete. Uspio je navesti jednu muhu da mu uleti u ruku, iako baš nije bio uvjeren daje za to trebao zahvaliti svojoj vještini s čarolijama prizivanja - muha je možda naprosto bila glupa.

Poslije Proricanja sudbine, prisilio se progutati nekoliko zalogaja večere, a onda se s Hermionom vratio u onu praznu učionicu. Poslužili su se plaštem nevidljivosti da izbjegnu nastavnike. Vježbali su do poslije ponoći. Ostali bi oni i duže, no pojavio se Peeves i, pretvarajući se da misli kako Harry želi da se na njega bacaju stvari, stao vitlati stolice preko sobe. Harry i Hermiona užurbano su se povukli da buka ne privuče Filcha, i vratili se u društvenu prostoriju Grvffindora, koja je sada, na svu sreću, bila prazna.

U dva sata ujutro, Harry je stajao uz kamin, okružen gomilama predmeta - našle su se tu knjige, pera, nekoliko prevrnutih stolica, stari komplet zlatnih hračaka te Trevor, Nevilleova žaba krastača. Tek je u zadnjih sat vremena Harry doista uspio svladati čaroliju prizivanja.

"To je već bolje, Harry, to je već puno bolje", pohvali ga Hermiona, iscrpljena, ali zadovoljna izraza lica.

"Dobro, sad bar znamo što treba učiniti sljedeći put kad budem imao problema s nekom čarolijom," reče Harry, dobacujući joj rječnik runa da pokuša još jednom, "samo mi priprijeti zmajem. U redu..." Još jednom podigne štapić. "Accio rječnik!"

Knjižurina izleti iz Hermionine ruke, preleti sobu i Harry je uhvati.

"Harry, mislim da si je sad stvarno naučio!" razdragano reče Hermiona.

"Samo da mi i sutra uspije", odvrati Harry. "Vatrena munja bit će znatno dalje od ovih stvari, bit će u dvorcu, a ja ću biti tamo vani, u perivoj u..."

"To nije važno", uvjerenom će Hermiona. "Ako se zbilja jako, jako usredotočiš na nju, doći će. Harry, pođimo na spavanje... treba ti sna."

Harry se te večeri bio tako usredotočio na učenje čarolije prizivanja da ga je napustio dio one slijepe panike koju je osjećao, ali zato gaje sljedećeg jutra opet posve obuzela. Cijelu školu zahvatila je mješavina velike napetosti i uzbuđenja. Nastava je završavala u podne, kako bi svi učenici imali vremena stići do prostora sa zmaji-cama - iako oni, dakako, još nisu znali što će tamo vidjeti.

Bilo da su mu željeli sreću ili siktali: "Spremit ćemo ti kutiju papirnatih maramica, Potteru", Harry je osjećao nekakvu neobičnu odvojenost od svih ljudi koji su ga okruživali. Tresla ga je tako žestoka nervoza da se počeo pitati neće li, kad ga pokušaju izvesti pred zmajicu, naprosto izgubiti glavu i početi urocima gađati sve oko sebe.

Vrijeme je sad pretjecalo još čudnijim tempom nego prije, grabeći mimo Harryja velikim, nejednakim koracima. U jednom trenutku sjedao je na svoje prvo predavanje dana, Povijest magije, u sljedećem je već odlazio na ručak... a tamo (kamo je otišlo njegovo jutro? Kamo nestadoše zadnji sati lišeni zmajeva?), u Velikoj dvorani, prema njemu je hitala profesorica McGonagall. Mnogi su gledali u njihovu smjeru.

"Potteru, prvaci se moraju već sada spustiti u perivoj... morate se pripremiti za prvi zadatak."

"U redu", reče Harry ustajući. Vilica mu uz tresak ispadne na tanjur.

"Harry, sretno", šapne mu Hermiona. "Sve će biti u redu!"

"Aha", odvrati Harry glasom potpuno drugačijim od uobičajenog.

Napustio je Veliku dvoranu s profesoricom McGonagall. Ni ona nije djelovala kao daje

sasvim pri sebi; naprotiv, činila mu se gotovo jednako zabrinuta kao i Hermiona. Dok ga je pratila niz kamene stube u hladno jesensko popodne, stavi mu ruku na rame.

"Nemojte paničariti," reče ona, "samo ostanite prisebni... ako stvari izmaknu kontroli imamo spremne čarobnjake koji će srediti situaciju... važno je da date sve od sebe i nitko vam neće ništa zamjeriti... jeste li dobro?"

"Da", Harry začu svoj glas. "Da, dobro sam."

Hodajući uz rub šume, vodila ga je prema mjestu gdje su boravile zmajice. Kad su se približili grupici stabala od kojih se pružao

pogled na ograđeni prostor, Harry vidje da su u međuvremenu tamo podigli šator koji je sakrivao zmajice. U šator se ulazilo iz smjera kojim su upravo došli.

"Morate ući unutra s ostalim prvacima," izusti profesorica McGonagall prilično drhtavim glasom, "i čekati da dođe red na vas, Potteru. Unutra je i gospodin Bagman... on će vam objasniti - postupak... sretno."

"Hvala", odvrati Harry bezizražajnim, dalekim glasom. Ostavila gaje kod ulaza u šator. Harry uđe unutra.

U jednom je kutu na niskom drvenom stolcu sjedila Fleur Dela-cour. Nije djelovala ni približno onako sabrano kao inače. Naprotiv, doimala se blijedo i uznemireno. Viktor Krum bio je još mrzovolj-niji nego obično. Valjda je tako pokazivao tremu. Cedric je koračao amo-tamo. Kad je Harry ušao, Cedric mu uputi slabašan osmijeh. Harry mu uzvрати, osjećajući kako mu se mišići lica pomiču s naporom, kao da su zaboravili kako se to radi.

"Harry! Baš dobro!" veselo mu reče Bagman, okrećući se prema njemu. "Uđi, uđi, raskomoti se!"

Opet odjeven u svoju staru pelerinu iz vremena Osa, Bagman je među problijedjelim prvacima djelovao kao prenapuhana karikatura.

"Pa, sad kad smo se svi okupili... vrijeme je da vas uputim!" vedro nastavi Bagman. "Kad pristigne publika, svakome od vas ponudit ću ovu torbicu," podigao je vrećicu od purpurne svile i zatre-sao je pred njima, "a svaki od vas iz nje će izvući smanjeni model stvari s kojom se morate suočiti! Imamo ih, razumijete, nekoliko različitih... ovaj... vrsta. I još vam nešto moram reći... aha, da... vaš zadatak je uzeti zlatno jaje!"

Harry krajičkom oka pogleda prema drugima. Cedric je kratko kimnuo da pokaže kako je shvatio Bagmanove riječi, a zatim je nastavio koračati šatorom; lice mu je poprimilo blago zelenkastu nijansu. Fleur Delacour i Krum nisu pokazali nikakvu reakciju. Možda su mislili da će im pozliti ako otvore usta. Harry se definitivno tako osjećao. No oni su se bar dobrovoljno prijavili...

Uskoro su do njih izvana počeli dopirati zvuči stotina pari nogu koje su prolazile pokraj šatora. Njihovi vlasnici ushićeno su čavrljali, smijali se, šalili... Harry je osjećao kao da on i to mnoštvo pripadaju

dvjema posve različitim vrstama. Nije mu se činilo da je prošlo više od sekunde, a Bagman je već otvarao grimiznu svilenu vrećicu.

"Prvo dame", reče on, nudeći je Fleur Delacour.

Gurnula je drhtavu ruku u torbicu i izvukla sićušni, savršeni model zmajice - velške zelene. Oko vrata je imala broj dva. A po tome što Fleur nije pokazala iznenađenje, nego prije odlučnu rezignaciju, Harry je znao da je bio u pravu: Madame Maxime rekla joj je što je čeka.

Isto je vrijedilo i za Kruma. Izvukao je grimiznu kinesku meteor-ku. Njoj je oko vrata

visio broj tri. Krum nije čak ni trepnuo, nego se naprosto zapiljio u tlo.

Cedric je iz vrećice izvukao plavosivu zmajicu, švedsku kratko-nosu. Oko vrata joj je bio svezan natpis s brojem jedan. Svjestan što mu je preostalo, Harry zavuče ruku u svilenu vrećicu i izvuče mađarsku bodljorepu s brojem četiri. Kad je pogledao u nju, bodljore-pa je raširila krila i iskesila sićušne očnjake.

"Eto, gotovo je!" reče Bagman. "Izvukli ste zmajice s kojima se morate suočiti, a brojevi se odnose na poredak kojim ćete izlaziti pred njih, razumijete? E sad, ja ću vas uskoro napustiti, jer komentiram natjecanje. Gospodine Diggory, vi ste prvi, kad začujete zviždaljku, pođite u ograđeni prostor, može? Sad... Harry... može par riječi na brzinu? Vani?"

"Ovaj... da", smeteno odvrati Harry. Ustao je i izašao iz šatora s Bagmanom. Ovaj ga povede malo u stranu, među stabla, te se okrene prema njemu s očinskim izrazom lica.

"Kako se osjećaš, Harry? Mogu li ti nešto donijeti?"

"Molim?" reče Harry. "Ja... ne, ništa."

"Imaš li plan?" upita Bagman, zavjerenički snizujući glas. "Jer ja bih ti rado uputio pokoji savjet, ako te to zanima, znaš. Mislim," nastavljao je Bagman, još više snizujući glas, "ipak si ti ovdje najslabiji, Harry... ako ti ikako mogu pomoći..."

"Ne," otelo se Harryju takvom brzinom daje znao da zvuči osorno, "ne... ja... ja sam već odlučio što ću učiniti, hvala."

"Nitko ne bi znao za to, Harry", reče Bagman, namigujući mu.

"Ne, sve je u redu", ustrajao je Harry. Zašto to neprestano ponavlja ljudima, kad vjerojatno nikad u cijelom svom životu nije bio lošije? "Smislio sam plan, ja..."

Odněkuda se začu zviždaljka.

"Bože dragi, moram ići!" uzburvano uzvikne Bagman i odjuri.

Harry se otputi natrag prema šatoru i vidje kako Cedric baš izlazi van, još zeleniji nego maloprije. Harry mu je pokušao poželjeti sreću dok su se mimoilazili, no uspio je kroz usnice protisnuti tek nekakvo promuklo stenjanje.

Harry se opet pridruži Fleur i Krumu. Nakon nekoliko sekundi začuše urlik gomile, što je značilo daje Cedric ušao u ograđeni prostor i našao se oči u oči sa živim duplikatom svoje figurice...

Sjediti u tom šatoru i oslušivati što se vani zbiva bilo je neusporedivo gore nego što je Harry uopće mogao zamisliti. Dok je Cedric izvodio tko zna što da se provuče pokraj švedske kratkonose, publika je vrištala... uzvikivala... hvatala dah kao da je jedinstveno, mno-goglavo biće. Krum je i dalje zurio u tlo. Fleur je preuzela Cedric-ovu ulogu, neprestano koračajući šatorom. Bagmanovi komentari dodatno su pogoršavali situaciju... dok je slušao rečenice poput: "Uuu, ovo je bilo za dlaku, za dlaku"... "Ovaj mladić prilično riskira!"... "Pametna poteza... šteta što nije upalilo!" u Harryjevoj glavi nastajale su jezive slike.

Nakon otprilike petnaestak minuta, Harry začu zaglušujuću buku koja je mogla značiti samo jedno: Cedric se uspio provući pokraj svoje zmajice i dograbiti zlatno jaje.

"Jako dobro!" urlao je Bagman. "A sada, ocjene sudaca!"

No ocjene nije izvikivao; Harry je pretpostavljao da suci napisane ocjene sami pokazuju publici.

"Jedan manje, ali nastupa ih još troje!" uzvikne Bagman kad se ponovno začula zviždaljka. "Gospođice Delacour, izvolite!"

Fleur se tresla od glave do pete, ali šator je napustila visoko podignute glave, grčevito stišćući svoj štapić. Harry osjeti prema njoj više topline nego ikad prije. On i Krum ostali

su sami, na suprotnim stranama šatora. Izbjegavali su se pogledati.

Sve je krenulo iz početka... "O, nisam baš siguran da je to bilo mudro!" slušali su pomalo pakostan uzvik Bagmana. "Oh... zamalo! Sad treba paziti... Bože dragi, mislio sam daje gotova!"

Deset minuta kasnije, Harry začu još jednu provalu aplauza među publikom... Fleur je očito također uspjela. Zatim je nastupila stanka u kojoj su pokazivali Fleurine ocjene... pa još pljeskanja... a onda, po treći put, zvižduk.

"A evo nam i gospodina Kruma!" usklikne Bagman. Krum po-grbljen izađe, a Harry ostade sam kao prst.

Bio je daleko svjesniji svojeg tijela nego inače; bio je svjestan brzog udaranja srca, prstiju koji trnu od straha... istovremeno mu se činilo kao da doživljava izvantjelesno iskustvo, kao da zidove šatora i mnoštvo gleda i sluša s velike udaljenosti...

"Vrlo smiono!" urlao je Bagman, nakon čega Harry začu kako kineska meteorka ispušta jezovit, zaglušujući krik, praćen složnim uzdisanjem publike. "Taj ima petlju... i... da, dohvatio je jaje!"

Pljesak je smrskao zimski zrak kao da razbija staklo; Krum je završio - još malo, i na redu će biti Harry.

Ustao je, primjećujući kao u izmaglici da hoda na nogama od spužve. Čekao je. Zatim začu zvuk zviždaljke. Izašao je iz šatora. Nutrinom mu je divljala panika. Prošao je mimo drveća, i kroz otvor u ogradi.

Sve što se prostiralo pred njim vidio je kao da gleda vrlo slikovit san. Stotine i stotine lica zurila su u njega s tribina dopremljenih magijom, kojih nije bilo kad je posljednji put stajao na ovom mjestu. A dalje, na drugom kraju ograđenog prostora, čučeci na jajima čekala gaje bodljorepa. Krila čudovišne gušterice prekrivene crnim krljuštima bila su napola sklopljena. Svoje je zle, žute oči uperila u Harryja, a repom punim bodlji mlatila je tvrdo tlo, ostavljajući za sobom brazde duge jedan metar. Publika je podizala strahovitu buku, no je li ta buka bila prijateljska ili ne, to Harry nije znao, niti ga je u ovom trenutku zanimalo. Bilo je vrijeme da učini ono što mora... da usredotoči um, potpuno i apsolutno, na jedinu stvar s kojom ima šansu...

Podigao je štapić.

"Accio Vatrema munja!" uzvikne.

Čekao je, nadajući se, moleći svakim djelićem svoga bića... ako nije upalilo... ako ne dolazi... činilo mu se da sve oko sebe motri kroz nekakvu svjetlucavu, prozračnu barijeru sličnu podrhtavanju zagrijanog zraka, zbog čega su stotine lica oko njega neobično le-lujala...

A onda u zraku začu zvuk munjevitog gibanja; okrene se i vidje kako prema njemu uz rub šume juri njegova Vatrema munja. Obrušila se prema ograđenom prostoru i naglo zaustavila iznad tla, čekajući da se Harry popne. Publika je podigla još veću buku... Bagman je nešto urlao... ali Harry više ništa nije čuo... slušanje nije bilo važno...

Zajahao je metlu i otisnuo se od tla. U sekundi se zbio čudo...

Dok se uspinjao uvis, a kosu mu mrsio vjetar, dok su se lica u publici pretvarala u točkice boje mesa, a bodljorepa se smanjivala do veličine psa, Harry shvati da nije za sobom ostavio samo čvrsto tlo, nego i svoj strah... opet je bio tamo gdje je i pripadao...

Ovo je naprosto bila samo još jedna metlobojska utakmica, ništa više... samo još jedna metlobojska utakmica, a ta bodljorepa bila je samo još jedan opaki protivnički tim...

Pogledao je dolje, prema jajima među kojima se isticalo ono zlatno, odudarajući svjetlucanjem od sivkaste boje ostalih jaja. Ležalo je na dobro zaštićenom mjestu, između prednjih nogu zmajice. "Dobro," reče Harry samom sebi, "taktika zavaravanja... idemo..." Strmoglavio se prema tlu. Bodljorepa ga je slijedila glavom; znao je što namjerava učiniti i u zadnjem trenutku se izmaknuo; mlaz vatre bijaše upućen točno na ono mjesto gdje bi u tom trenutku bio da se nastavio obrušavati... ali Harry nije mario... nije to bilo ništa gore od izbjegavanja maljca...

"Sto mu gromova, kako samo leti!" urlao je Bagman dok je publika vrištala i uzdisala. "Gledate li vi ovo, gospodine Krum?"

Harry poče kružni uspon; bodljorepa je i dalje pratila njegov let; glava joj se okretala na dugom vratu - ako Harry tako nastavi, moglo bi joj se baš lijepo zavrtjeti u glavi - ali bolje da ne duži, jer će zmajica uskoro opet rigati vatru...

Harry se obrušio upravo u trenutku kad je bodljorepa razjapila ralje, no ovaj put je imao manje sreće -premda je izbjegao plamen, u susret mu je strelovitom brzinom doletio rep, a dok je skretao u stranu, jedna od dugih bodlji okrnula je njegovo rame, parajući mu pelerinu...

Osjećao je goruću bol, čuo je vrisak i stenjanje mase, ali nije mu se činilo da je rez dubok... dok je oblijetao leđa bodljorepe, na pamet mu pade jedna mogućnost...

Činilo se da bodljorepa ne želi uzletjeti, da jaja ne ostavi bez zaštite. Iako se izvijala i okretala, iako je stalno skupljala i širila krila, iako nije skidala svoje strašne žute oči s Harryja, zapravo se nije željela maknuti od jaja... a upravo ju je na to morao navesti, ili im se nikad neće približiti... štos je bio u tome da se to izvede pažljivo i postupno...

Počeo je letjeti amo-tamo, nikad tako blizu da izazove riganje vatre kojom bi ga otjerala, ali ipak dovoljno blizu da bude siguran kako neće skinuti pogled s njega. Glava joj se njihala u skladu s njegovim letom, izdužene zjenice pažljivo su ga motrile, iskesila je očnjake...

Počeo se penjati. Za njim se uvis uspinjala i glava bodljorepe, maksimalno istegnuta vrata. I dalje se njihala, kao zmija pred krotiteljem...

Kad se Harry popeo još koji metar više, razdraženo je zauralala. Za nju je on bio muha koju je žarko željela udariti; opet je zamla-tarala repom, ali bio je previsoko da ga dosegne... ispalila je prema njemu vatreni mlaz, ali on ga je izbjegao... širom je razjapila čeljust...

"Hajde," siktao je Harry, izazovno krivudajući iznad nje, "hajde, dođi po mene... ustaj, hopa..."

Nato se propela, napokon rastežući svoja golema, crna, kožasta krila, široka poput krila omanjeg aviona - a Harry se obruši. Prije nego što je zmajica uspjela shvatiti što radi i kamo je nestao, on je već jurio prema tlu što je mogao brže, prema jajima koja više nisu imala zaštitu njezinih prednjih, pandžama oboružanih nogu - digao je ruke s Vatrene munje - ščepao je zlatno jaje...

Povećavši brzinu krajnjim naporom, vinuo se iznad tribina. Teško jaje čvrsto je obuhvatio neozlijeđenom rukom. Činilo se kao da je netko ponovno pojačao zvuk: prvi put postade doista svjestan zvukova iz mnoštva, koje je klicalo i pljeskalo jednakom silinom kao irski navijači na Svjetskom prvenstvu...

"Pogledajte vi to!" urlao je Bagman. "Pogledajte vi, molim vas, to! Naš najmlađi prvak najbrže je došao do jajeta! Ovo će bogme povećati šanse gospodina Pottera na kladionicama!"

Harry vidje kako zmajočuvari trče obuzdati bodljorepu i kako mu kod ulaza u ograđeni prostor u susret hrle profesorica McGonagall, profesor Moody i Hagrid. Svi troje su mu mahali. Osmijesi su im bili vidljivi izdaleka. Još jednom je preletio tribine. Po bubnjićima mu je tuklo urlanje gomile. Sletio je meko, osjećajući u srcu lakoću kakvu nije doživio već tjednima... prošao je prvi zadatak, preživio je...

"To je bilo sjajno, Potteru!" dovikne mu profesorica McGonagall dok je silazio s Vatrene munje - iz njezinih usta, bila je to pohvala nad pohvalama. Kad je pokazala na njegovo rame, primijetio je da joj se ruka trese. "Morat ćete do Madame Pomfrev prije nego što dobijete ocjene... eno tamo, već je morala zakrpati Diggorvja..."

"Uspio si, Harry!" promuklim glasom reče Hagrid. "Uspio si! I to protivu bodljorepe, i sve, a znaš daje Charlie reko daje ta naj-gor..."

"Hvala, Hagrid", glasno ga prekine Harry, kako se ne bi do kraja izbrbljao i tako odao daje Harryju pokazao zmajeve prije zadatka.

Profesor Moody također je djelovao vrlo zadovoljno; njegovo magično oko rasplesano je skakutalo u očnoj duplji.

"Jednostavni pristup je najbolji pristup, Potteru", reče promuklim glasom.

"U redu Potteru, krenite, molim vas, u šator za prvu pomoć..." uputi ga profesorica McGonagall.

Harry napusti ograđeni prostor. Još je teško disao. Vidje da na ulazu u drugi šator zabrinuto stoji Madame Pomfrey.

"Zmajevi!" progovori ona zgađeno, odvođeci Harryja unutra. Unutrašnjost je bila pregrađena paravanima. Kroz platneni zaslon nazirala se Cedricova sjena, no nije se činilo da je ozbiljnije ozlijeđen; bio je u stanju sjediti. Madame Pomfrey pregledala je Harryje-vo rame uz bujicu ljutih komentara. "Prošle godine dementori, ove godine zmajevi, što li će još dovesti u školu? Imali ste puno sreće... rana je prilično plitka... ali morat ću je očistiti prije nego što je krenem liječiti..."

Očistila je raskotinu utapkavanjem nekakve purpurne tekućine koja je pekla i pušila se. Zatim mu je čarobnim štapićem bocnula rame. On osjeti kako rana smjesta zarasta.

"Ostanite sjediti otprilike jednu minutu -sjedite! A onda možete otići vidjeti kakve ste ocjene dobili."

Žurno je napustila njegov paravan i otišla do sljedećeg. Čuo je kako govori: "Je li sad bolje, Diggorv?"

Harryju se nije mirno sjedilo; još mu je u žilama kolalo previše adrenalina. Ustao je da vidi što se zbiva vani, ali prije no što je dospio do otvora u šatoru, unutra dojuriše dvije prilike - Hermiona, a odmah za njom i Ron.

"Harry, bio si sjajan!" reče mu Hermiona piskutavim glasom. Tragovi noktiju na njezinu licu otkrivali su u kolikom je strahu bila. "Bio si fenomenalan! Zbilja!"

No Harry je gledao u Rona, koji je bio blijed kao krpa i zurio u Harryja kao da vidi duha.

"Harry," počeo on vrlo ozbiljnim tonom, "tko god da je ubacio tvoje ime u onaj Pehar... ja... ja mislim da te pokušava ucemkati!"

Najednom se činilo da se proteklih nekoliko tjedana nikada nije dogodilo - kao da mu je ovo prvi susret s Ronom nakon proglašenja za prvaka.

"Skopčao si, je li?" hladno ga upita Harry. "Dugo ti je trebalo."

Hermiona je nervozno stajala između njih, prelazeći pogledom s jednoga na drugog. Ron nesigurno otvori usta. Harry je znao da se sprema ispričati, i najednom shvati da mu nije

bilo važno da ispriku i čuje.

"U redu je", požuri on prije nego što je Ron uspio progovoriti. "Zaboravi."

"Ne," reče Ron, "nisam smio..."

"Zaboravi", ponovi Harry.

Ron mu se nervozno nasmiješi. Harry mu uzvratu osmijehom.

Hermiona brižne u plač.

"Pa nemaš zašto plakati!" reče joj zbunjeni Harry.

"Vi dvojica ste iako glupi!" usklikne ona, udarajući nogom po tlu dok su joj suze padale po pelerini. Prije no što su je uspjeli zaustaviti, obojicu ih je zagrlila i, ridajući na sav glas, odjurila iz šatora.

"Ludo pa živi", zaključa Ron, vrteći glavom. "Harry, idemo, sad će pokazati tvoje ocjene..."

Osjećajući razdraganost kakvu prije samo sat vremena nije mogao ni zamisliti, Harry pokupi zlatno jaje i Vatrenu munju te sa-

gnuvši se izađe iz šatora. Ron je hodao uz njega, govoreći velikom brzinom.

"Bio si najbolji, znaš, bez premca. Cedric je izveo nešto čudno, preobrazio je kamen na tlu... i pretvorio ga u psa... pokušavao je navesti zmajicu da umjesto na njega krene za psom. Preobrazba je bila baš štosna, čak je i upalila jer je ipak uspio doći do jajeta, ali dobro ga je opeklo - zmajica se na pola puta predomislila i zaključila da joj je on zanimljiviji plijen od labradora. Pobjegao je za dlaku. A ona Fleur je pokušala nekakvom čarolijom baciti zmajicu u trans - i njoj je donekle uspjelo, zmajica je zadrijemala, ali onda je počela hrkati pa joj je izletio gadan mlaz plamena. Fleur se zapalila suknja - vatru je ugasila vodom iz štapića. A Krum - ne bi vjerovao, uopće mu nije palo na pamet da poleti! Ali vjerojatno je bio najbolji poslije tebe. On je svoju zmajicu pogodio nekakvom čarolijom točno u oko. Problem je u tome što je zbog boli počela loptati na sve strane pa je zgnječila pola pravih jaja - za to su mu oduzeli bodove, jer se njima nije smjelo ništa dogoditi."

Kad su došli do ruba ograđenog prostora, Ron zastane da uhvati dah. Bodljorepu su odveli pa je Harry sada vidio gdje sjede suci - na suprotnom kraju prostora, na povišenim sjedalima presvučenima zlatom.

"Ocjene se kreću od jedan do deset", objasni Ron. Harry zaški-Iji preko polja i ugleda kako prvi sudac - Madame Maxime - podiže uvis svoj čarobni štapić. Iz vrška je izletjela duga, srebrnasta vrpca koja se potom izvila u broj osam.

"Nije loše!" ustvrdi Ron dok je publika pljeskala. "Vjerojatno je snizila ocjenu zbog tvog ramena..."

Sljedeći je bio gospodin Crouch. On u zrak ispali broj devet. "Dobro je!" zaurla Ron, lupajući Harryja po leđima. Na redu je bio Dumbledore. I on mu je dao devetku. Publika je klicala glasnije no ikad. Ludo Bagman - desetka.

"Desetka?" u nevjerici izgovori Harry. "Ali... bio sam ozlijeđen... što on to izvodi?"

"Harry, ne prigovaraj!" ushićeno je vikao Ron. Sada je štapić podizao Karkaroff. Na trenutak je zastao, a zatim i iz njegova štapića izleti broj - četvorka.

"Što?" gnjevno je uzvikivao Ron. "Četvorka? Propalice pristrana, Krumu si dao desetku!" No Harryju je bilo svejedno; ne bi ga bilo briga sve da mu je Kar-karoff dao nulu. Ronovo ogorčenje zbog nepravedne ocjene vrijedilo mu je bar sto bodova. Dakako, nije to rekao Ronu, ali dok se okretao da napusti ograđeni prostor, srce mu je bilo lako poput perca. Ne samo zbog Rona... nego i zato što mu u publici nisu klicali samo Grvffindori.

Kada je kucnuo trenutak, kada su vidjeli s čime se mora suočiti, gotovo svi učenici iz škole stali su na njegovu stranu, baš kao i na Cedricovu... za Slvtherine ga nije bilo briga. Sad je mogao podnijeti svaki njihov napad.

"Harry, dijeliš prvo mjesto s Krumom!" reče mu Charlie Weas-ley, hitajući im u susret dok su kretali prema školi. "Slušajte, moram juriti. Moram mami poslati sovu, dao sam joj časnu riječ da ću joj javiti što se dogodilo... ali to što si izveo bilo je fantastično! Joj da... rekli su mi da ti kažem da moraš ostati ovdje još nekoliko minuta... Bagman želi popričati s vama u šatoru za prvake."

Ron mu reče da će ga pričekati, a Harry se vrati u šator koji mu je sad djelovao posve drugačije - kao prijateljsko i srdačno mjesto. Prisjetio se kako se osjećao dok je izmicao bodljorepoj i zatim to usporedio s dugim čekanjem prije samog suočenja... bez ikakve dvojbe, čekanje je bilo neusporedivo gore.

Fleur, Cedric i Krum ušli su zajedno.

Jedna strana Cedricova lica bila je prekrivena debelim slojem neke narančaste smjese, valjda za izlječenje opekline. Kada je ugledao Harryja, nasmiješi se. "Bravo, Harry."

"Također", reče Harry, uzvraćajući mu osmijehom.

"Svaka čast svima!" nadoveže se Ludo Bagman, upadajući u šator. Odisao je zadovoljstvom, kao da je uspio osobno nadmudriti zmajicu. "A sada nekoliko riječi. Imat ćete lijepu dugu stanku do drugog zadatka. Održat će se u pola deset ujutro dvadeset četvrti veljače - ali u međuvremenu smo vam dali materijala za razmišljanje! Promotrite li zlatna jaja koja svi imate, vidjet ćete da se mogu otvoriti... vidite li šarke na njima? Morate riješiti zagonetku u jajetu -jer vam ona govori što vas čeka u drugom zadatku i time vam daje mogućnost da se pripremite! Jasno? Sigurni ste? U tom slučaju, možete ići!"

Harry je napustio šator i opet se pridružio Ronu. Zajedno krenuše putem uz rub šume, zadubljeni u razgovor; Harry je htio čuti još pojedinosti o tome što su učinili drugi prvaci. Dok su zaobilazili onu skupinu stabala iza koje je Harry prvi put začuo riku zmajeva, pred njih iskoči jedna vještica.

Bila je to Rita Skeeter. Danas je bila odjevena u pelerinu otrovno zelene boje; brzocitatno pero u njezinoj ruci savršeno se stapalo s tkaninom pelerine.

"Čestitam, Harry!" reče mu, smiješeći se od uha do uha. "Bi li mi mogao na brzinu dati izjavicu? Kako si se osjećao kad si se našao pred zmajicom? I što u ovom trenutku misliš o pravednosti ocjenjivanja?"

"Aha, možete dobiti izjavicu", grubo joj odvrati Harry. "Zbogom."

I s Ronom produži prema dvorcu.
idili.;

Vilinska oslobodilačka fronta

Uvečer su Harry, Ron i Hermiona otišli u sovinjak po Praskav-ka, kako bi Harry Siriusu javio da se neozlijeđen provukao pored zmajice. Usput je Harry ispričao Ronu sve što mu je Sirius rekao o Karkaroffu. Iako isprva šokiran viješću da je Karkaroff bio smrtno-noša, dok su ulazili u sovinjak, Ron je već tvrdio da im je morao biti sumnjiv od samog početka.

"Uklapa se, zar ne?" reče on. "Sjećate se da je Malfoy u vlaku rekao kako su njegov tata i Karkaroff prijatelji? Sad znamo odakle se poznaju. Vjerojatno su na Svjetskom prvenstvu skupa divljali pod maskama... ali znaš što, Harry, ako je Karkaroff ubacio tvoje ime u Pehar, sad se mora osjećati kao budala, zar ne? Jer nije upalilo. Zaradio si samo jednu

ogrebotinu! Dođi ovamo... ja ću..."

Shvativši da ga čeka poštanska isporuka, Praskavko se toliko raspametio od sreće daje bez zaustavljanja oblijetao oko Harryjeve glave, k tome neprestano hučući. Ron je Praskavka zgrabio u letu i držao ga dok mu je Harry pričvršćivao pismo za nogu.

"Nema šanse da će ostali zadaci biti tako opasni, to praktički nije moguće", nastavljao je Ron, noseći Praskavka prema prozoru. "Znaš što, Harry? Mislím da bi mogao osvojiti turnir, ozbiljno ti kažem."

Harry je znao da Ron tako govori jer se želi iskupiti za svoje ponašanje u posljednjih nekoliko tjedana, no ipak su mu godile riječi podrške. Hermiona se, naprotiv, naslonila na zid sovinjaka, prekrižila ruke i namršteno se zagledala u Rona.

"Harryja čeka još dug put do završetka turnira", ozbiljno će ona. "Ako je ovo bio prvi zadatak, strah me i pomisliti što je sljedeće na redu."

"Glavno da ti uvijek sve gledaš s vedrije strane", reče joj Ron. "Odlično bi se slagala s profesoricom Trelawney."

Izbacio je sovicu kroz prozor. Praskavko se strmoglavio oko tri i pol metra u dubinu prije nego što je uspio uhvatiti pravu putanju; pismo na njegovoj nozi bilo je, naime, osjetno duže i teže no obično - Harry nije mogao odoljeti a da Siriusu detaljno ne opiše sve manevre zaokretanja, kruženja i izbjegavanja koje je izvodio oko bod-Ijorepe.

Promatrali su kako Praskavko nestaje u tami, a zatim Ron reče: "Harry, ajmo sići na tvoju zabavu iznenađenja - Fred i George su sigurno već zdipili dovoljno klope iz kuhinje."

I doista, kad su ušli u grvffindorsku društvenu prostoriju, njome se opet prolomilo glasno klicanje i uzvikivanje. Sve ravne površine bile su prekrivene brdima kolača, vrčevima ispunjenima sokom od bundeve i pivoslacem; Lee Jordan lansirao je nekoliko Filibustero-vih fenomenalnih raketa na mokro paljenje, zbog čega je zrak za-prštao od zvjezdica i iskrica. Dean Thomas, izvrstan crtač, izložio je nekoliko impresivnih novih transparenata. Većina je prikazivala Harryja kako na Vatrenoj munji oblijeće glavu bodljorepe, osim dva na kojima je bio naslikan Cedric s glavom u plamenu.

Harry se posluži ponuđenom hranom; već je gotovo zaboravio osjećaj prave gladi. Sjeo je s Ronom i Hermionom. Nije se mogao načuditi tom obilju sreće; Ron je opet bio na njegovoj strani, uspio je dovršiti prvi zadatak, a s drugim će se morati suočiti tek za tri mjeseca.

"Bome, ovo je teško", primijeti Lee Jordan, podižući zlatno jaje koje je Harry ostavio na stolu i važući ga u rukama. "Harry, daj ga otvori! Da vidimo što je unutra!"

"Trebao bi sam odgonetnuti zagonetku", brzo upozori Hermiona. "Tako kažu pravila turnira..."

"I zmajsku zagonetku sam trebao sam riješiti", promrmlja Harry tako tiho da ga je čula samo Hermiona. Ona mu uputi pokajnički osmijeh.

"Da, Harry, daj ga otvori!" oglasilo se još nekoliko njih.

Lee pruži jaje Harryju, a on uvuče prste u žlijeb koji je jaje razdvajao na dvije polutke i rastvori ih.

Unutrašnjost jajeta bila je šuplja i posve prazna - ali čim ga je Harry otvorio, prostorijom se razlegne jeziv zvuk glasnog i prodornog zavijanja. Sličan zvuk Harry je čuo samo jednom prije toga, od sablasnog orkestra koji je na proslavi smrtnog dana Skoro Bezglavog Nicka svirao na muzikalnim pilama.

"Zatvaraj to!" zaurla Fred, pokrivši rukama uši.

"Što je to bilo?" upita Seamus Finnigan, zureći u jaje koje je Harry s treskom zatvorio.

"Zvučalo je kao vila narikača... Harry, možda se u sljedećem zadatku moraš provući pored jedne od njih!"

"To je bio netko na mukama!" prozbori Neville. Bio je blijed kao krpa. Iz ruku su mu po podu poispadale hrenovke u tijestu. "Morat ćeš se boriti protiv kletve Cruciatus!"

"Ne lupetaj, Neville, to je protuzakonito", reče mu George. "Pa neće valjda prvake podvrgavati Cruciatusu. Mene je to malo podsjetilo na Percvjevo pjevanje... Harry, možda morate napasti Percvja dok se tušira."

"Hermiona, hoćeš torticu s pekmezom?" priupita Fred.

Hermiona se sumnjičavo zagleda u tanjur koji joj je nudio. Fred se vragolanski osmjehne.

"U redu je", nadoda. "Nisam im ništa napravio. Ali zato se čuvaj kremšnita..."

Neville, koji je upravo bio zagrizao u kremšnitu, zagrcne se i ispljune zalogaj.

Fred se nasmije. "To seja malo šalim, Neville..."

Hermiona uze torticu s pekmezom.

Zatim upita: "Frede, jeste li sve ovo uzeli iz kuhinje?"

"Aha", potvrdi Fred uz širok osmijeh. Zapiskuta visokim glasom, oponašajući kućnog vilenjaka. "Možemo li vam nekako pomoći, gospodine, samo recite! Strašno su susretljivi... da zatražim nešto za pod zub, donijeli bi mi pečenog vola."

"A kako ulaziš u kuhinju?" ispitala je Hermiona dalje, bezazleno nonšalantnim tonom glasa.

"Lako," čavrljao je Fred, "kroz tajna vrata iza slike zdjele voća. Samo pošakljaš krušku, onda ona zahihće i..." Zastane i sumnjičavo se zagleda u nju. "Zašto?"

"Nizašto", brzo će Hermiona.

"Pokušat ćeš vilenjake povesti u štrajk, je l?" ubaci se George. "Odustat ćeš od svih onih pustih letaka i pokušati ih potaknuti na pobunu?"

Neki se zasmijuljiše. Hermiona nije odgovorila.

"Da ih nisi išla uzrujavati i govoriti im da moraju nositi odjeću i dobivati plaće!" upozori je Fred. "Izgubit će volju za kuhanjem!"

Uto im Neville svima privuče pozornost pretvorivši se u velikog kanarinca.

"Oh... oprost, Neville!" uzvikne Fred kroz opći smijeh. "Smetnuo sam to s uma... ipak smo urekli kremšnite..."

Neville je za manje od minute izgubio sve perje, a kada mu je ono u potpunosti otpalo, opet je izgledao posve normalno. I sam se nasmijao.

"Krem-kanarinke!" vikao je Fred ushićenoj masi. "Izmislili smo ih George i ja... sedam srpova komad, cijena je prava sitnica!"

Bilo je već gotovo jedan u noći kada se Harry napokon popeo u spavaonicu, zajedno s Ronom, Nevilleom, Seamusom i Deanom. Prije nego što je navukao zastore oko svoje postelje na četiri stupa, Harry je na noćni ormarić položio majušnu figuru mađarske bodljo-repe. Malena zmajica zijevne, sklupča se i sklopi oči. "Ne, stvarno," mislio je Harry, navlačeći zastore, "ima Hagrid pravo... zmajevi su skroz u redu..."

Početak prosinca u Hogwarts je donio vjetar i susnježicu. Iako je zimi dvorac uvijek bio izložen propuhu, ipak je imao kamine i debele zidove, čega bi se Harry zahvalno prisjetio svaki put kad je prolazio pored jezera. Tamo se na jakom, promjenjivom vjetru propinjala lađa iz Durmstranga. Njezina su se jedra nadimala i ljuljala na podlozi zamračenog nebeskog svoda. Kočija iz Beauxbatonsa također mu je djelovala prilično hladnjikavo. Primijetio je da Hagrid brižljivo pazi da konji Madame Maxime uvijek budu dobro opskrbljeni njihovim omiljenim pićem - prvoklasnim škotskim viskijem. Alkoholne pare

koje su se dizale iz korita u tom kutu pašnjaka bile su dovoljno jake da ošamute sve učenike na satu Skrbi za magična stvorenja. To im nije nimalo pomagalo, jer su se i dalje bavili užasnim repanima, pa je bilo životno važno da ostanu prisebni i bistra uma.

"Nisam siguran je li spavaju zimskim snom ili ne", reče Hagrid promrzlim učenicima kad su došli na sljedeći sat. Stajali su na vjetrom šibanoj gredici s bundevama. "Mislio sam da bi mogli probat vidjet je li bi htjeli malo ubit oko... Fino ćemo ih smjestit u ove sanduke..."

Na životu je još ostalo samo deset repana; puste šetnje za razgibavanje nisu nimalo umanjile njihovu želju za međusobnim ubijanjem. Već su gotovo dosegli dužinu od metar i osamdeset centimetara. Spoj debelog sivog oklopa, snažnih, brzih nogu, zatka koji je rigao vatru, žalca i sisaljke činio je od repana najodvratnija bića koja je Harry ikad vidio. Razred se malodušno zagledao u goleme sanduke koje je Hagrid iznio pred njih. Bili su obloženi jastucima i mekim pokrivačima.

"Samo ćemo ih uvest tu unutra," tumačio je Hagrid, "i zaklopit ih poklopcem, pa ćemo vidjet što će se zbit."

Ispostavilo se ipak da repani ne idu na zimski san, niti im se sviđjelo nasilno trpanje i zakivanje u sanduke obložene jastucima. Nije prošlo mnogo vremena, a Hagrid je već urlao: "Nemojte paničarit, samo nemojte paničarit!" dok su repani mahnitali po gredici prekrivenoj tinjajućim olupinama sanduka. Većina je učenika - predvođena Malfovem, Crabbeom i Govleom - kroz stražnja vrata pobjegla u Hagridovu kolibu i ondje se zabarikadirala; Harry, Ron i Hermio-na našli su se pak među onima koji su ostali vani nastojeći pomoći Hagridu. Zajedničkim snagama uspjeli su obuzdati i svezati devet repana, iako su to platili brojnim opeklinama i ogrebotinama. Na slobodi je na kraju ostao još samo jedan.

"No, no, nemojte ga preplašiti" vikao je Hagrid dok su Ron i Harry štapićima ispaljivali mlazove plamenih iskrica prema repanu, koji im se prijeteći primicao. Zadak sa žalcem svinut nad repanovim leđima lagano je podrhtavao. "Probajte mu prebacit konop okoli zatka, da ne ozlijedi ostale repane!"

"Da, to svakako želimo izbjeći!" Ijutito mu dovikne Ron. Harry i on povukli su se prema zidu Hagridove kolibe. Repana su i dalje držali na udaljenosti uz pomoć iskri iz štapića.

"Gle, gle, gle... ovo baš izgleda zabavno."

Na Hagridovu ogradu naslanjala se Rita Skeeter i promatrala nastalu pustoš. Bila je odjevena u debeo ogrtač jarkoružičaste boje s purpurnim krznastim ovratnikom. Preko ruke je prebacila uobičajenu torbicu od krokodilske kože.

Hagrid se bacio na repana koji je zapriječio put Ronu i Harryju, prikovavši ga uz zemlju; zvijeri je iz zatka izletio mlaz vatre i sparuo-šio obližnje stapke bundeva.

"Ko ste vi?" upita Hagrid Ritu Skeeter, prebacujući i zatežući omču oko repanova zatka.

"Rita Skeeter, novinarka Dnevnog proroka", odgovori Rita, široko se osmjehujući. Njezini zlatni zubi zasvjetaše.

"Šta vam Dumbledore nije reko da više ne smijete dolazit u školu?" nastavi Hagrid uz lagano mrštenje. Spuznuo je s pomalo spljoštenog repana i stao ga vući prema ostalima.

Rita se ponašala kao da nije čula što je Hagrid upravo rekao.

"A kako se zovu ta fascinantna bića?" upita, rastegnuvši osmijeh od uha do uha.

"Praskavi repani", progundā Hagrid.

"Doista?" upita Rita, doimajući se kao daje to živo zanima. "Nisam nikad prije čula za

njih... odakle dolaze?"

Harry zamijeti da se ispod Hagridove raskuštrane crne brade širi mutno crvenilo. Nešto ga stegne u srcu. Gdje je Hagrid nabavio re-pane?

Hermiona je očito razmišljala slično kao i on, jer je rekla: "Vrlo su zanimljivi, zar ne? Zar ne, Harry?"

"Što? Oh, da... joj... zanimljivi su", potvrdi Harry kad mu je nagazila na nogu.

"Ah, pa i ti si tu, Harry!" ustanovi Rita Skeeter, ogleđavajući se okolo. "Dakle, sviđa ti se Skrb za magična stvorenja, je li? To ti je jedan od omiljenih predmeta?"

"Da", junački slaže Harry. Hagrid ga nagradi širokim osmijehom.

"Divno", reče Rita. "Zbilja divno. Predajete li već dugo?" priupita Hagrida.

Harry primijeti kako njezin pogled prelazi preko Deana (i gadne posjekotine na njegovu obrazu), Lavender (i njezine spržene pelerine) i Seamusa (koji je baš pokušavao zaliječiti nekoliko opečenih prstiju), da bi se zaustavio na prozorima kolibe iza kojih se okupio veći dio razreda i nosova priljubljenih uz staklo čekao da vidi je li zrak čist.

"Ovo mije tekar druga godina", odvrati Hagrid.

"Divno... biste li možda pristali dati mi intervju? I podijeliti s nama svoja iskustva s magičnim stvorenjima? Sigurno vam je poznato da Prorok svake srijede objavljuje zoološku kolumnu. Mogli bismo predstaviti te... ovaj... pucketave repaše."

"Prskave repane", gorljivo je ispravi Hagrid. "Pa - može, zašto ne?"

Harryja obuzme vrlo loš predosjećaj, no nije to mogao reći Hagridu a da ne privuče pozornost Rite Skeeter. Nije mu preostalo drugo nego u tišini gledati kako Hagrid i Rita Skeeter dogovaraju dug, temeljit intervju Kod tri metle potkraj tjedna. Iz dvorca se razlegne zvono, označujući kraj sata.

"Pa, do viđenja, Harry!" veselo mu dovikne Rita Skeeter dok je odlazio s Ronom i Hermionom. "Vidimo se u petak navečer, Ha-gride!"

"Ta će iskriviti sve što joj Hagrid kaže", procijedi Harry ispod glasa.

"Samo se nadam da repane nije prokrijumčario u zemlju, ili nešto slično", s očajem u glasu reče Hermiona. Pogledaše se - da, to bi ličilo na Hagrida.

"Hagrid se i prije hrpu puta uvaljivao u nevolje pa ga Dumble-dore nije otpustio", tješio ih je Ron. "U najgorem slučaju, Hagrid će se morati riješiti repana. Pardon... zar sam rekao u najgorem slučaju? Mislio sam, u najboljem."

Harry i Hermiona se nasmijaše. Na ručak su ipak otišli malo bolje volje.

Tog popodneva Harry je s užitkom odslušao blok-sat Proricanja sudbine; još uvijek su morali izrađivati zvjezdane tablice i proročanstva, ali sad kad su Ron i on opet bili prijatelji, sve mu je to ponovno postalo jako zabavno. Profesoricu Trelawney, tako punu pohvala za obojicu u vrijeme kad su sami sebi proricali strašnu smrt, ovaj su put vrlo brzo izbacili iz takta neprestanim cerekanjem dok je tumačila na koje sve načine Pluton može unijeti nered u svakodnevni život.

"Mislim," progovorila je mističnim šaptom koji međutim nije uspio prikriti njezinu očitu razdraženost, "da bi neki od nas", tu se značajno zapiljila u Harryja, "možda bili malo manje lakoumni da su vidjeli isto što i ja dok sam sinoć gledala u kristalnu kuglu. Sjedila sam ovdje, zaokupljena goblenom, kada me shrvala potreba da potražim savjet kugle. Ustah, smjestih se ispred nje i zagledah se u njezine kristalne dubine... i što mislite, što mije uzvratilo pogled?"

"Stara koza s prevelikim cviksama?" promrmlja Ron ispod glasa.

Harry je s naporom održavao bezizražajan izraz lica.

"Smrt, mili moji."

Parvati i Lavender užasno pokriju usta rukama.

"Da," kimala je profesorica Trelawney uzvišeno, "ona dolazi, sve se više bliži, kruži iznad nas poput strvinara, spušta se sve niže... sve niže iznad dvorca..."

Otvoreno je zurila u Harryja. On joj uzvratil temeljitim i neskri-venim zijevanjem.

"Možda bih bio pod jačim dojmom da nije istu stvar do sada izvela jedno osamdeset puta", primijeti Harry kada su napokon dospjeli do zone svježeg zraka, na stubištu ispod sobe profesorice Tre-lawney. "Da sam se srušio mrtav svaki put kad je ona to najavila, bio bih medicinsko čudo."

"Ili izrazito gust duh", hohotao je Ron dok su se mimoilazili s Krvavim Barunom, čije su široke oči zlokobno zurile. "Bar nismo dobili zadaću. Nadam se daje Hermiona kod profesora Vectora dobila hrpu zadaća, volim ljenčariti dok ona radi..."

No Hermiona nije bila na večeri, a ni u knjižnici, gdje su je pošli potražiti nakon večere. Tamo su našli samo Viktora Kruma. Ron se neko vrijeme motao iza polica s knjigama, motreći Kruma i šaptom raspravljajući s Harryjem bi li ga trebao zamoliti za autogram - zatim je shvatio da u susjednom redu s istim ciljem vrebaju šest ili sedam djevojaka, zbog čega je nekako izgubio volju.

"Da mi je znati kamo se izgubila?" pitao se Ron dok se s Harryjem vraćao u Grvffindorsku kulu.

"Veze nemam... gluparija."

No Debela dama nije se još pošteno ni pomaknula kadli zvuk ustrčalih nogu iza njih najavi Hermionin dolazak.

"Harry!" hvatala je dah, skliznuvši pred njega (Debela dama se uzvijenih obrva zagleda u nju). "Harry, moraš doći... moraš doći, dogodilo se nešto nevjerojatno - molim te..."

Zgrabila gaje za ruku, pokušavajući ga odvući niz hodnik.

"Stoje bilo?" upita je Harry.

"Pokazat ću ti kad stignemo... brzo dođi..."

Harry se okrene Ronu i susretne njegov radoznali pogled.

"U redu", reče Harry i krene natrag niz hodnik s Hermionom. Ron požuri uhvatiti korak s njima.

"Pa da, nemojte se vi ništa uzrujavati zbog mene!" Ijutito im dovikne Debela dama. "Nemojte se ni slučajno ispričati zbog smetnje! Ja ću samo visjeti ovdje, pored široko otvorenog ulaza, sve dok se ne vratite, može?"

"Aha, hvala", dovikne joj Ron preko ramena.

"Hermiona, kamo idemo?" zapitkivao je Harry. Prošli su već šest katova, i upravo se niz mramorne stube spuštali u predvorje.

"Vidjet ćete, vidjet ćete za minutu!" uzbuđeno je odvrćala Hermiona.

U podnožju stuba skrenula je lijevo te pohitala prema vratima kroz koja je otišao Cedric Diggory one noći kada je Plameni pehar izbacio njegovo i Harryjevo ime. Harry nikada prije nije tuda prolazio. S Ronom je slijedio Hermionu niz red kamenih stuba, no umjesto da se nađu u sumornom podzemnom prolazu poput onoga koji je vodio do Snapeove tamnice, prispjeli su u širok, kameni hodnik obasjan bakljama i ukrašen vedrim slikama, uglavnom na temu hrane.

"Ma, čekaj malo..." polako počeo Harry kad su već bili prešli polovicu hodnika.

"Hermiona, samo minutu..."

"Što?" Okrenula se da ga pogleda, lica punog iščekivanja. "Znam ja s čim je ovo u vezi",

ustvrđi Harry.

Laktom je gurnuo Rona i pokazao prema slici odmah iza Hermione. Prikazivala je divovsku srebrnu zdjelu za voće.

"Hermiona!" reče Ron dok je i njemu svitalo. "Opet nas pokušavaš uvući u onaj svoj zbljuv!"

"Ne, ne!" žurno im odvrati Hermiona. "I nije zbljuv, Rone..."

"Da nisi možda promijenila ime?" upita Ron, mrgodeći se. "Kako se sad zovemo, Vilinska oslobodilačka fronta? Nemam namjeru upadati u kuhinju i ometati ih u radu, ni slučajno..."

"Nisam to ni tražila!" nestrpljivo će Hermiona. "Sišla sam maloprije ovamo da porazgovaram sa svima, pa sam onda otkrila - ma, daj dođi, Harry, da ti pokažem!"

Opet ga je šćepala za ruku, dovlačeći ga ispred slike divovske zdjele za voće. Ispružila je kažiprst i zagolicala golemu zelenu krušku. Kruška se uzmigoljila i zahihotala, prometnuvši se potom u veliku zelenu kvaku. Hermiona je dograbi, otvori vrata i snažno gurne Harryja u leđa, prisiljavajući ga da uđe.

Uspio je uočiti da se nalaze u golemoj prostoriji visoka stropa, veličinom istovjetnoj Velikoj dvorani na gornjem katu. Uz kamene zidove bijahu naslagane gomile blistavih lonaca i tava od mjedi, a na drugom kraju prostorije primijetio je i veliko ognjište od opeke, no to je bilo sve, jer je iz sredine prostorije prema njemu poletjelo sitno biće koje je cičalo: "Harry Potter, gospodine! Harry Potter!"

U sljedećem trenutku ostao je bez daha, jer mu se isti taj ciktavi vilenjak svom snagom zaletio u trbuh, grleći ga takvom silinom da je Harry mislio kako će mu pući rebra.

"D-Dobby?" zinuo je Harry.

"To i je Dobby, gospodine, je, je!" piskutao je glas negdje iz smjera Harryjeva pupka. "Dobby se nadao i nadao da će opet vidjeti Harryja Pottera, gospodine, i evo, Harry Potter ga je došao vidjeti, gospodine!"

Dobby ga pusti i povuče se nekoliko koraka unazad, sretno se smiješeći Harryju. Njegove goleme, zelene oči slične teniskim lopticama ispuniše se suzama radosnicama. Pojavom je gotovo u potpunosti odgovarao Harryjevu sjećanju; nos tanak poput olovke, uši slične šišmiševima, dugi prsti i stopala. Jedina iznimka bila je njegova odjeća, sada sasvim drugačija nego prije.

Dok je Dobby radio za Malfoveve, uvijek je na sebi imao istu prljavu staru jastučnicu. Sada je naprotiv bio odjeven u najčudniju kombinaciju odjevnih predmeta koju je Harry ikada vidio; izgledao je još gore od onih čarobnjaka na Svjetskom prvenstvu. Umjesto šešira, nosio je pokrivalo za čajnik koje je načičkao brojnim značkama u jarkim bojama; preko golih prsa prebacio je kravatu s uzorkom

potkova, a uz nogometne hlačice u dječjoj veličini krasile su ga i dvije različite čarape. Harry vidje da je jedna od njih ista ona crna čarapa koju je Harry svojevremeno bio skinuo s noge da zavađa gospodina Malfova i navede ga daje baci na Dobbvja, tako ga oslobo-divši. Druga bijaše prekrivena ružičastim i narančastim prugama.

"Dobby, što ti ovdje radiš?" u čudu ga upita Harry.

"Dobbvje došao raditi u Hogwarts, gospodine!" uzbuđeno je cičao Dobby. "Profesor Dumbledore zaposlio je Dobbvja i Winky, gospodine!"

"Winky?" upita Harry. "Zar je i ona ovdje?"

"Da, gospodine, da!" potvrdi Dobby. Zgrabio je Harryja za ruku i odvuкао ga dublje u kuhinju, prolazeći između četiri duga drvena stola. Svaki od tih stolova, zamijetio je

Harry, bio je smješten točno ispod odgovarajućeg domskog stola u Velikoj dvorani. Trenutačno na njima nije bilo hrane, jer je večera završila, ali nagađao je da je prije sat vremena svaki stol bio prekrčan jelima koja su kroz strop slali na identične stolove u gornjoj prostoriji.

Posvuda po kuhinji stajalo je bar stotinu malenih vilenjaka. Dok je Dobby vodio Harryja mimo njih, široko su mu se osmjeivali i klanjali, što prigibanjem u struku, što savijanjem koljena. Svi su nosili istu odoru; kuhinjsku krpu s utisnutim grbom Hogwartsa svezanu poput toge, kao i Winky kada su je prvi put vidjeli.

Dobby se zaustavi pred ognjištem od opeke i uperi prstom: "Winky, gospodine!"

Na stoličici kraj vatre sjedila je Winky. Za razliku od Dobbvja, ona očito nije odjeću prikupljala gdje je stigla. Na sebi je imala jednostavnu suknjicu i bluzu te odgovarajući šeširić s otvorima za njezine velike uši. No dok je svaki zasebni odjevni predmet u Dobbvje-voj neobičnoj kolekciji bio tako čist i očuvan da je izgledao kao da je nov novcat, Winky se očito uopće nije brinula za svoju odjeću. Prednji dio bluze bio je pun mrlja od juhe, a suknja joj je najednom mjestu bila progorena.

"Bok, Winky", reče joj Harry.

Winkyna je usnica zadrhtala. Potom je briznula u plač. Suze su se slijevale iz njezinih velikih smeđih očiju i padale na bluzu, baš kao i na Svjetskom prvenstvu u metloboju.

"Ajoj", reče Hermiona. Ona i Ron došli su u dno kuhinje za Harryjem i Dobbyjem.

"Winky, nemoj plakati, molim te, nemoj..."

Winky je zaplakala još neutješnije. Zato je Dobby ozarena lica podigao pogled prema Harryju.

"Bi li Harry Potter htio šalicu čaja?" zapiskuta glasno, ne bi li nadjačao Winkyno ridanje.

"Ovaj... da, može", prihvati Harry.

Iza njega je istog časa doklipsalo otprilike šest kućnih vilenjaka, noseći veliki srebrni pladanj s čajnikom i šalicama za Harryja, Rona i Hermionu, vrčićem za mlijeko i velikim tanjurom punim kolačića.

"Dobra usluga!" zadivljeno reče Ron. Hermiona mu uputi mrgodan pogled, ali vilenjaci su djelovali presretno; duboko se naklo-niše i odoše.

"Koliko si već dugo ovdje, Dobby?" upita Harry dok je Dobby svima dodavao čaj.

"Tek tjedan dana, Harry Potter, gospodine!" sretno mu odgovori Dobby. "Dobby je potražio profesora Dumbledorea, gospodine. Vidite, gospodine, kućni vilenjak koji je dobio otkaz jako teško nalazi novi posao, gospodine, jako teško..."

Winky je ove riječi popratila najglasnijim jecajima dotad. Njezin spljošteni nos sličan rajčici natapao joj je bluzu, no ona ničim nije pokušavala obuzdati bujicu suza.

"Dobby je putovao zemljom pune dvije godine, gospodine, jer je tražio posao!" cikne Dobby. "Ali Dobby nije našao posao, gospodine, jer Dobby sada hoće plaću!"

Iako su dotada sa zanimanjem slušali i gledali što se zbiva, na ovu izjavu ostali kućni vilenjaci u kuhinji skrenuše poglede, kao da je Dobby rekao nešto nepristojno i sramotno. Zato Hermiona reče: "Tako treba, Dobby!"

"Hvala vam, gospođice!" reče Dobby uz zubat osmijeh. "Ali većina čarobnjaka ne želi kućnog vilenjaka koji traži plaću, gospođice. 'Onda uopće nema smisla imati kućnog vilenjaka', kazali su oni i zalupili vrata Dobbyju pred nosom! Dobby voli raditi, ali on želi nositi odjeću i dobivati plaću, Harry Potter... Dobby voli biti slobodan!"

Kućni vilenjaci iz Hogvvarsta sada su se počeli oprezno odmicati od Dobbyja, kao da ima neku zaraznu bolest. Winky je međutim

ostala na mjestu, iako nije bilo sumnje da joj se ridanje osjetno pojačalo.

"A onda, Harry Potter, ode Dobby posjetiti Winky i otkrije daje i Winky dobila slobodu!" oduševljeno nastavi Dobby.

Tu se Winky bacila sa stolice i potrbuške legla na pod popločan kamenom, udarajući sitnim šačicama i praktički vrišteći od jada. Hermiona je brzo kleknula do nje i pokušala je utješiti, ali njezine riječi nisu imale nikakva učinka.

Dobby je nastavio pripovijedati svoju priču, krešteći iz petnih žila da nadglasa Winkyno naricanje. "A onda se Dobby dosjetio, Harry Potter, gospodine! 'Zašto Dobby i Winky ne bi radili zajedno?' kaže Dobby. 'A gdje ima dosta posla za dva vilenjaka?' pita Winky. A Dobby misli, misli i onda se sjeti, gospodine! Hogwarts! Pa su onda Dobby i Winky došli kod profesora Dumbledorea, gospodine, i profesor Dumbledore nas je zaposlio!"

Dobby je blistao od sreće, a njegove se oči opet obliše suzama sreće.

"I profesor Dumbledore je još rekao da će platiti Dobbyju, gospodine, ako Dobby hoće plaću! Tako je Dobby slobodni vilenjak, i Dobby još k tome dobiva jedan galeon tjedno i jedan slobodni dan svakog mjeseca!"

"To baš i nije nešto!" s poda je glasno negodovala Hermiona. Winky je i dalje vrištala, udarajući šačicama.

"Profesor Dumbledore je Dobbyju ponudio deset galeona tjedno i slobodne vikende," objasni Dobby i iznenada se strese, kao da ga užasava mogućnost tolikog slobodnog vremena i bogatstva, "ali Dobby se cjenkao i uspio spustiti cijenu, gospođice... Dobby voli slobodu, gospođice, ali ne treba njemu puno, gospođice, on više voli raditi."

"A koliko profesor Dumbledore plaća tebi, Winky?" nježno upita Hermiona.

Ako je mislila da će ovim pitanjem razvedriti Winky, grdno se prevarila. Istina, Winky je prestala plakati, ali kad se uspravila, srdito pogleda Hermionu golemim smeđim očima. Njezino lice bilo je posve mokro, i odjednom ljutita izraza.

"Winky je osramoćena vila, ali Winky još ne dobiva plaću!" cikne ona. "Winky nije tako nisko padala! Winky se srami što je oslobođavana, kao što je i red!"

"Sramiš se?" zbunjeno upita Hermiona. "Ali... Winky, daj molim te! Gospodin Crouch bi se trebao sramiti, ne ti! Nisi ti ništa loše učinila, on se grozno ponio prema tebi..."

Začuvši ove riječi, Winky je pritisnula dlanove preko otvora u šeširu, spljoštivši uši da ne može čuti nijednu riječ. Zakriještala je: "Ne uvrijeđivajte mog gospodara, gospođice! Ne uvrijeđivajte mog gospodara! Gospodin Crouch je dobri čarobnjak, gospođice. Gospodin Crouch je s pravom otpušćivao zločestu Winky!"

"Winky se teško navikava na novu situaciju, Harry Potter", pro-piskuta Dobby povjerljivim tonom. "Winky zaboravlja da više nije vezana za gospodina Croucha; sad smije govoriti što misli, ali ona to ne želi."

"Zar kućni vilenjaci ne smiju reći što misle o svojim gospodarima?" upita ga Harry.

"Oh, ne, gospodine, ne", Dobby se naglo uozbilji. "To je dio ropstva kućnih vilenjaka, gospodine. Mi sačuvamo njihove tajne i budemo tiho, gospodine, mi sačuvamo obiteljsku čast i nikad ništa loše ne govorimo o njima - iako je profesor Dumbledore rekao Dobbyju da on to ne bude zahtijevao. Profesor Dumbledore je rekao da možemo slobodno reći da... da..."

Dobby je najednom djelovao nervozno. Rukom pozove Harryja da mu se približi. Harry se nagne prema njemu.

Dobby šapne: "Rekao je da ga slobodno zovemo... šuknutim starim čudakom, ako nam se bude htjelo, gospodine!"

Dobby prestrašeno zahihoće.

"Ali Dobbyju se to neće, Harry Potter", nastavi on, opet normalnim tonom, vrteći glavom takvom silinom da su mu uši zalamatale. "Dobbyju se profesor Dumbledore jako sviđa i on je ponosan da čuva njegove tajne."

"Ali zato sada možeš o Malfovevima reći što god hoćeš?" upita ga Harry uz nestašan osmijeh.

U golemim Dobbyjevim očima pojavi se lagana bojazan.

"Dobby... Dobby bi to mogao", reče nesigurno. Ispravio je sitna ramena. "Dobby bi mogao Harryju Potteru reći da su njegovi stari gospodari bili... bili... zločesti crni čarobnjaci!"

Dobby je na trenutak samo stajao drhteći od glave do pete, zgranut vlastitom hrabrošću. Zatim je odjurio do najbližeg stola i počeo svom snagom udarati glavom po njemu, cičeći: "Zločesti Dobby! Zločesti Dobby!"

Harry zgrabi Dobbyja za stražnji dio kravate i odvuče ga od stola.

"Hvala vam, Harry Potter, hvala vam", zahvaljivao mu je Dobby bez daha, trljajući glavu.

"Samo ti treba malo prakse", tješio ga je Harry.

"Prakse!" srdito cikne Winky. "Sram te može bivati, Dobby, kad tako govoriš o svojim gospodarima!"

"Nisu oni više moji gospodari, Winky!" prkosno joj odvratila Dobby. "Dobbyja više nije briga što si oni misle!"

"Oh, ti si jedan zločesti vilenjak, Dobby!" zajaukne Winky. Opet su joj se niz lice slijevale suze. "Siroti moj gospodin Crouch, što on radi bez svoje Winky? On mene trebava, on trebava moju pomoć! Ja se cijeli život pobrinjavam za Crouchove, kao moja mama prije mene i moja baka prije nje... joj, što bi one kazale da znaju da je Winky dobijala slobodu? Oh, to je sramota, sramota!" Opet je sakrila lice u suknjicu i zatulila.

"Winky," odlučno poče Hermiona, "posve sam sigurna da se gospodin Crouch i bez tebe odlično snalazi. Vidjeli smo ga, znaš..."

"Vi ste vi davali mog gospodara?" osupnuto reče Winky, podižući suzno lice iz suknje i buljeći u Hermionu. "Vi ste ga vidavali tu u Hogwartsu?"

"Da", potvrdi Hermiona. "On i gospodin Bagman su suci na Tromagijskom turniru."

"Dolazi i gospodin Bagman?" cikne Winky. Na veliko Harryje-vo iznenađenje (a sudeći po njihovim licima, isto je vrijedilo i za Rona i Hermionu), opet je djelovala ljutito. "Gospodin Bagman je zločesti čarobnjak! Jako zločesti čarobnjak! Moj gospodar njega ne voli, ne, ne, nimalo!"

"Bagman... je zločest?" upita Harry.

"O, da", odvratila Winky, žestoko kimajući glavom. "Moj gospodar je Winky ispričavao neke stvari! Ali Winky neće ništa reknuti... Winky... Winky sačuvava tajne svog gospodara..."

Iznova se rasplakala kao kišna godina. Čuli su kako u suknjicu jeca: "Siroti moj gospodar, siroti moj gospodar, nema više Winky da mu pomogava!"

Iz nje više nisu uspjeli izvući ni jednu suvislu riječ. Zato su je prepustili suzama i ispili čaj, a Dobby je za to vrijeme sretno čavrljao o svom životu slobodnog vilenjaka i planovima za plaću.

"Dobby će si uskoro kupiti vestu, Harry Potter!" reče on veselo, pokazujući na svoja gola prsa.

"Znaš što, Dobby," obrati mu se Ron, kojemu se vilenjak očito strašno svidio, "dat ću ti ja

jednu. Mama mi ih pleće za Božić, svake godine dobijem po jednu. Neće ti smetati tamnosmeđa boja?"

Dobby je bio očaran.

"Morat ćemo ga malo smanjiti da ti ne bude prevelik," dometne Ron, "ali lijepo će ti pristajati uz pokrivalo za čajnik."

Kad su ustali da pođu, na njih su sa svih strana navalili ostali vilenjaci, nudeći im da donesu razne poslastice. Hermiona je odbila, ojađeno gledajući njihovo neprestano klanjanje, ali Harry i Ron napunili su džepove kremastim kolačima i pitama.

"Puno hvala!" reče Harry vilenjacima koji su se nagurali oko vrata da im zažele laku noć.

"Dobby, vidimo se!"

"Harry Potter... smije li vas Dobby katkad posjetiti?" bojažljivo ga zapita Dobby.

"Jasno da smiješ", odvrati mu Harry. Dobby se osmjehne od uha do uha.

"Znate što?" napomene Ron nakon što su on, Hermiona i Harry napustili kuhinju i krenuli uz stepenice u predvorje. "Godinama sam se divio Fredu i Georgeu što krađu hranu iz kuhinje - ali to baš i nije jako teško, zar ne? Pa oni žive za to da dijele hranu!"

"Mislim da se tim vilenjacima ništa bolje nije moglo dogoditi, znate", oglasi se Hermiona dok ih je vodila prema mramornim stubama. "Mislim, to što je Dobby došao ovamo raditi. Drugi vilenjaci će vidjeti kako je sretan što je slobodan, pa će polako shvatiti da i oni to žele!"

"Ponadajmo se onda da im Winky neće previše upadati u oči", primijeti Harry.

"Ma, razvedrit će se ona", reče Hermiona, iako nije zvučala kao daje posve sigurna u to.

"Kad šok popusti i navikne se na Hogvvarts, vidjet će koliko joj je bolje bez tog Croucha."

"Meni se čini da ga ona voli", napomene Ron nerazgovijetnim glasom (upravo je zagrizao u jednu krem-tortu).

"Ali nema baš visoko mišljenje o Bagmanu, zar ne?" dometne Harry. "Da mi je znati što Crouch govori o njemu kad je doma?"

"Vjerojatno to da nije dobar predstojnik Odjela," reče Hermiona, "a uostalom, pogledajmo istini u oči... nije daleko od istine, zar ne?"

"Ipak bih radije radio za njega nego za starog Croucha", zaključio Ron. "Bagman bar ima smisao za humor."

"Nemoj da te Percy čuje", nasmiješi se Hermiona.

"Pa, Percy ionako ne bi htio raditi za osobu koja ima smisao za humor, zar ne?" ustvrdi Ron, sad zagrizujući u čokoladni ekler. "Percy ne bi prepoznao šalu ni da pred njim zapleše gola, s Dob-bvjevim pokrivalom za čajnik na glavi."

Neočekivani zadatak

"Potter! Weasley! Izvolite me slušati!"

Srditi glas profesorice McGonagall u četvrtak je na satu Preobrazbe odjeknuo poput fijuka biča. Harry i Ron poskočiše, podigavši poglede.

Sat je bio pri kraju; dovršili su zadatak; morske kokoši koje su morali preobraziti u zamorce bile su zatvorene u velikom kavezu na stolu profesorice McGonagall (Nevilleov zamorac još je imao perje); prepisali su zadatak s ploče ("Opisi, služeći se primjerima, na koje načine treba adaptirati čarolije transformacije pri izvođenju zamjena među različitim životinjskim vrstama"). Svaki se čas trebalo oglasiti zvono. Harry i Ron u dnu su se učionice mačevali lažnim čarobnim štapićima Freda i Georgea, ali sada naglo pogledaše prema profesorici. Ron je baš u ruci držao limenu papigu, a Harry gumenog bakalara.

"Sada kad su se Potter i Weasley udostojili ponašati u skladu sa svojim godinama," nastavi profesorica McGonagall, upućujući im ljutit pogled baš u trenutku kad je glava Harryjeva bakalara klonula i bešumno pala na pod, jer ju je Ron prije toga prezeo papiginim kljunom, "nešto vam svima moram reći. Bliži se Božićni bal - to je tradicionalni dio Tromagijskog turnira i prilika da se družimo s našim gostima iz inozemstva. Na bal smiju doći samo učenici od četvrte godine nadalje - iako vam je dopušteno pozvati mlađeg učenika ili učenicu ako tako želite..."

Lavender Brown kreštavo zahihoće. Parvati Patil žestoko je laktom podbode u rebra, iako se očito i sama svim silama trudila da ne zahihoće. Obje pogledaše Harryja. Profesorica McGonagall nije se obazirala na njih, što je Harry smatrao vrhunskom nepravdom s obzirom na to kako se maloprije otrešla na Rona i njega.

"Svečane pelerine su obvezatne," nastavila je profesorica McGo-nagall, "a bal će se održati na Božić, s početkom u osam sati navečer i završetkom u ponoć, u Velikoj dvorani. Dakle..."

Profesorica McGonagall polako je pogledom prešla cijeli razred.

"Božićni bal je, dakako, prilika za sve nas da se... ovaj... opustimo", reče glasom punim neodobravanja.

Lavender zahihoće još glasnije nego prije, pritišćući rukom usta da priguši smijeh. Ovaj put je i Harryju bilo jasno što je smiješno: profesorica McGonagall, kose uvijek čvrsto skupljene u punđu, doimala se kao da se nikad, ni u kojem smislu, nije opustila.

"To ipak NE znači," proslijedi profesorica McGonagall, "da ćemo sniziti standarde ponašanja koje očekujemo od učenika u Hogvart-su. Ozbiljno ću se naljutiti ako ijedan učenik iz Grvffindora na bilo koji način osramoti školu."

Zazvonilo je zvono. Nastane uobičajeno komešanje dok su svi pospremali torbe i prebacivali ih preko ramena.

Profesorica McGonagall zovne kroz žamor: "Potteru... dođite malo ovamo, molim."

Pretpostavljajući da to ima neke veze s njegovim obezglavljenim gumenim bakalarom, Harry se neveselo zaputi prema njezinu stolu.

Profesorica McGonagall pričekala da ostali učenici napuste razred. Zatim reče: "Potteru, prvaci i njihovi partneri..."

"Kakvi partneri?" upita Harry.

Profesorica McGonagall sumnjičavo ga pogleda, kao da misli da Harry pokušava ispasti duhovit.

"Vaši partneri za Božićni bal, Potteru", hladno mu odvratila. "Vaši plesni partneri."

Harryjev želudac u hipu se skupio u užasnu klupku. "Plesni partneri?"

Osjeti kako ga oblijeva rumenilo. "Ja ne plešem", doda on brzo.

"Plešete, plešete", srdito će profesorica McGonagall. "To vam i govorim. Po tradiciji, bal otvaraju prvaci i njihovi partneri."

Harry odjednom u glavi ugleda sebe u cilindru i fraku, s pratiljom odjevenom u cifrastu haljinu poput onih koje je teta Petunija uvijek odijevala za poslovne domjenke tetka Vernona.

"Ja nemam namjeru plesati", reče on.

"Takva je tradicija", strogo ustvrdi profesorica McGonagall. "Vi ste prvak Hogvartsa i imate učiniti ono što dolikuje predstavniku škole. Stoga si svakako nađite partnericu, Potteru."

"Ali... ja ne..."

"Čuli ste me, Potteru", zaključila profesorica McGonagall glasom koji nije dopuštao daljnju raspravu.

Samo tjedan dana ranije, Harry bi uvjerenom rekao daje neusporedivo lakše pronaći partnericu za ples nego izaći na dvoboj s bod-ljorepom. No sad kad je uspješno dovršio prvi zadatak, Harryju se činilo da bi se radije upustio u još jednu rundu s bodljorepom negoli pozvao neku djevojku na bal.

Harry nije pamtio daje ikad prije ovoliko ljudi odlučilo za Božić ostati u Hogvvarstu; dakako, on je uvijek ostajao, jer je jedina druga mogućnost značila odlazak u Kalinin prilaz, no dosad je uvijek bio u manjini. Ove godine kao da su ostajali svi učenici od četvrte godine nadalje, a Harryju se činilo da su svi opsjednuti predstojećim balom - ili bar da su njime opsjednute sve djevojke. Najednom mu je Hogvvarst izgledao naprosto preplavljen djevojkama; nije to nikad prije primijetio. Djevojke koje su hihotala i došaptavale se po hodnicima, djevojke koje su vrištale od smijeha kad god bi pokraj njih prolazili dečki, djevojke koje su uzbuđeno raspravljale što odjenuti za božićnu večer...

"Zar se baš moraju kretati u čoporima?" upita Harry Rona kad je kraj njih prošlo dvanaestak djevojkama. Sve su se smijuljile i zurile u Harryja. "Kako da čovjek neku od njih dobije nasamo i pozove je na ples?"

"Možda da baciš laso i privučеш jednu?" predloži Ron. "Znaš li bar koju bi htio pozvati?" Harry mu nije odgovorio. Znao je on jako dobro koju bi htio pozvati, ali smoći hrabrosti za to bilo je nešto sasvim drugo... Cho je bila godinu dana starija od njega, bila je lijepa, izvrsno je igrala metloboj i još je k tome bila vrlo omiljena.

Ron kao da je pogodio što Harryju prolazi kroz glavu.

"Slušaj, nećeš imati nikakvih problema. Prvak si. Upravo si potukao mađarsku bodljorepu. Kladam se da će hrpa cura htjeti ići s tobom."

U čast njihova nedavno obnovljena prijateljstva, Ron je gorčinu u glasu snizio na minimum. Štoviše, na Harryjevo veliko čuđenje, bio je u pravu.

Već sljedećeg dana, na ples ga je pozvala kovrčava trećašica iz doma Hufflepuffa s kojom Harry u životu nije razmijenio ni jednu riječ. Harry je bio tako zatečen daje bez razmišljanja rekao ne. Djevojka se udaljila s prilično povrijeđenim izrazom lica, a Harry je morao trpjeti Deanova, Seamusova i Ronova zadirkivanja u vezi s njom tijekom čitave Povijesti magije. Dan kasnije, pozvale su ga još dvije djevojke; jedna s druge godine ijedna (na njegov užas) s pete. Taj je djelovala kao da bi ga u slučaju odbijanja mogla nokautirati.

"Bila je prilično zgodna", pošteno je priznao Ron, čim se prestao smijati.

"Bila je za glavu viša od mene", ispravio ga je još uvijek potreseni Harry. "Zamisli na što bih ličio da zaplešem s njom!"

Stalno se prisjećao Hermioninih riječi o Krumu. "Sviđa im se samo zato što je slavan!" Harry je čisto sumnjao da bi ijedna od djevojkama koje su ga do sada pozvale na ples htjela ići s njim da nije školski prvak. No odmah se potom zapitao bi li mu to imalo smetalo da ga je na ples pozvala Cho.

Unatoč vjerojatnosti da će tijekom otvaranja bala propasti u zemlju od srama, Harry je morao priznati da mu se život osjetno popravio otkako je uspješno obavio prvi zadatak. Prolazeći hodnicima, nije više privlačio ni približno onoliko uvreda kao prije. Imao je osjećaj da je to povezano sa Cedricom - stekao je dojam da je Cedric možda rekao Hufflepuffima da ga ostave na miru, u znak zahvalnosti za Harryjevo upozorenje o zmajevima. Školom kao da je kolalo i manje značaka s natpisom Navijajte za CEDRICA

DIGGO-RYJA. Naravno, Dračo Malfov i dalje je citirao članak Rite Skeeter kad god bi mu se pružila prilika, ali sve manje ljudi je to nalazilo smiješnim. Harryjevu osjećaju blaženstva dodatno je pridonio i izostanak bilo kakvog članka o Hagridu u Dnevnom proroku.

"Pravo da vam kažem, ko da je opće nisu zanimala magična stvorenja", rekao je Hagrid kad su ga Harry, Ron i Hermiona tijekom posljednjeg sata Skrbi za magična stvorenja u tom polugodištu pitali za njegov intervju s Ritom Skeeter. Na njihovo golemo olakšanje, Hagrid je napokon odustao od izravnog kontakta s repanima, zbog čega su tog dana sjedili zaklonjeni iza njegove kolibe i za radnim stolom pripremali svježju zakusku za vabljenje repana.

"Samo je tjela da joj govorim o tebi, Harry", nastavio je Hagrid sniženim tonom. "Pa, reko sam joj da smo prijatelji još otkad sam te otišo uzet od Durslevjevih. 'Jeste li mu koji put u zadnje četiri godine morali očitati bukvicu?' pitala je ona. 'Nikad vam nije pravio probleme na satu?' Reko sam joj ne, al nije zbog tog bila nimalo sretna. Ko da je tjela da joj kažem da si grozan, Harry."

"Pa jasno", reče Harry, ubacujući u veliku metalnu zdjelu komadiće zmajske jetre i uzimajući nož da nareže još. "Ne može o meni vječito pisati kao o tragičnom malom heroju, to bi brzo postalo dosadno."

"Sad joj treba novi pristup, Hagrid", mudro je tumačio Ron, guleći salamanderova jaja. "Htjela je da kažeš kako je Harry po-mahnitali delinkvent!"

"Al kad nije!" pobuni se Hagrid, djelujući kao da je iskreno zaprepašten.

"Trebala je otići Snapeu", mračno će Harry. "Taj bi joj u svako doba dana ili noći rado rekao nešto da me ocrni. Potter krši sva pravila otkako je stigao u školu..."

"To je reko, je l?" upita ga Hagrid dok su se Ron i Hermiona smijali. "Pa dobro, ti i jesi zaobišio poneko pravilo, Harry, al zapravo si skroz u redu, je l tako?"

"Živio, Hagrid", obješenjački se nasmije Harry. "Hagrid, hoćeš doći na onaj bal za Božić?" upita ga Ron.

"Mislio sam da bi mogo navratit", hrapavim glasom odvrati Hagrid. "Mislim da bi moglo dobro ispast. Ti ćeš otvarat ples, je l, Harry? S kim ideš?"

"Još ni s kim" odvrati Harry, opet osjećajući žarenje u obrazima. Hagrid nije ustrajao na odgovoru.

Stoje posljednji tjedan polugodišta dalje odmicao to je raspoloženje u školi postajalo razigranije. Dvorcem su se širile svakojake glasine o Božićnom balu, premda Harry bar polovici uopće nije vjerovao - na primjer, glasini da je Dumbledore od Madame Rosmerte kupio osamsto bačvi kuhane medovine. No zato se činilo da je doista za bal angažirao Čudnovate sestre. Tko su ili što bile Čudnovate sestre Harry nije znao, jer nije imao prilike slušati čarobnjački radio,

ali po golemom uzbuđenju onih koji su odrasli uz ČRM (Čarobnjač-ku radiomrežu) zaključio je da je riječ o nekom vrlo slavnom glazbenom sastavu.

Neki nastavnici, poput malog profesora Flitwicka, odustali su od pokušaja da učenike ičemu podučavaju dok su im misli tako očito : negdje drugdje; dopustio im je da na njegovu satu u srijedu igraju društvene igre, a sam je veći dio vremena proveo razgovarajući s Harryjem o savršenoj čaroliji prizivanja koju je Harry upotrijebio u prvom zadatku Tromagijskog turnira. Drugi predavači nisu bili tako velikodušni. Primjerice, ništa nije moglo zaustaviti monotono recitiranje profesora Binnsa na temu goblinskih buna. Binnsa u držanju nastave nije omela ni vlastita smrt, pa je bilo malo

vjerojatno da će sitnica poput Božića imati više uspjeha. Bilo je upravo nevjerojatno s kolikom je lakoćom uspijevao krvave, opake goblinske nered prikazivati dosadnima poput Percyjeva izvještaja o debljini kotlića. Profesorica McGonagall i profesor Moody davali su im posla do zadnje sekunde svojih satova, a vjerojatnost da bi im Snape dopustio društvene igre na satu bila je ravna mogućnosti da posvoji Har-ryja. Sve ih strijeljajući zloćudnim pogledom, najavio im je da će na posljednjem satu u polugodištu održati test iz protuotrova.

"Koji je to gad", reče Ron gorko dok su uvečer sjedili u društvenoj prostoriji Grvffindora. "Uvaliti nam test zadnji dan. Sad će nam zbog učenja za test propasti zadnji trenuci polugodišta."

"Hmmm... pa nisi se baš pretrgnuo od posla, zar ne?" primijeti Hermiona gledajući ga preko ruba bilješki s Čarobnih napitaka, Ron je marljivo gradio kulu od karata uz pomoć snopa za eksplozivni puc-puc. Bilo je to znatno zabavnije od gradnje običnim bez-jačkim kartama, jer je u svakom trenutku postojala šansa da cijela tvorevina odleti u zrak.

"Hermiona, Božić je", lijeno izusti Harry. On je pak, sjedeći u naslonjaču pred kaminom, po deseti put iščitavao Let s Topnicima.

Hermiona i njemu uputi strog pogled. "Nadala sam se da ćeš bar ti raditi nešto konstruktivno, kad već ne želiš učiti protuotrove!"

"Na primjer, što?" upita je Harry, promatrajući kako Joey Jen-kins iz Topnika snažnim udarcem šalje maljac prema lovcu Šišmiša iz Ballycastlea.

"Ono jaje!" prožišti Hermiona.

"Ma daj, Hermiona, pa imam vremena do dvadeset četvrtog veljače", odvrati Harry.

Zlatno je jaje spremio u kovčeg na katu poslije proslave prvog zadatka, i odonda ga nije otvorio. Uostalom, još je imao dva i pol mjeseca do trenutka kad će morati znati što znači ono prodorno zavijanje.

"Ali možda će ti trebati tjedni da shvatiš u čemu je stvar!" uporno mu je dokazivala Hermiona. "Izgledat ćeš kao zadnji idiot ako svi osim tebe budu znali što treba učiniti u sljedećem zadatku!"

"Hermiona, pusti ga na miru, zaslužio je malo odmora", reče Ron. Položio je posljednje dvije karte na vrh kule, da bi potom sve eksplodiralo, usput mu sprživši obrve.

"Vrlo privlačno, Rone... lijepo će se slagati s tvojom svečanom pelerinom."

Bili su to Fred i George. Sjeli su za stol s Harryjem, Ronom i Hermionom dok je Ron prstima procjenjivao nastalu štetu na čelu.

"Rone, možemo li posuditi Praskavka?" upita George. "Ne, jer baš isporučuje pismo", odvrati Ron. "Zašto?" "Jer ga George želi pozvati na ples", sarkastično mu odbrusi Fred. "Jer i mi želimo poslati pismo, budaletino jedna", doda George. "A kome to vas dvojica stalno pišete, je li?" zapita Ron.

"Ne guraj nos gdje mu nije mjesto, inače će i on završiti na prženju, ali kod mene", priprijeti mu Fred, mašući čarobnim štapićem. "Dakle... jeste li već našli pratilje za ples?"

"Nismo", prizna Ron.

"Pa, bilo bi ti bolje da požuriš, kolega, ili će sve dobre biti zauzete", istakne Fred.

"A s kim ono ti ideš?" priupita ga Ron.

"S Angelinom", ispali Fred kao iz topa, bez truna sramežljivosti.

"Što?" zatečeno će Ron. "Zar si je već pitao?"

"Ta ti je pametna", reče Fred. Okrene glavu i zovne preko sobe. "Hej! Angelina!"

Angelina je stajala blizu kamina, čavrljajući s Alicijom Spinnet. Pogleda prema njemu.

"Stoje?" dovikne mu.

"Hoćeš sa mnom na bal?"

Angelina procjenjivački odmjeri Freda.

"Pa dobro, nek' ti bude", odvrati ona i nastavi čavrljati s Alici- \ jom, iako s laganim osmijehom na licu.

"Eto vidite," pouči Fred Harryja i Rona, "ništa lakše."

Zijevajući ustane i reče: "George, ajmo onda po školsku sovu, hajde..."

Odoše. Ron prestane opipavati obrve i preko tinjajuće ruševine kule od karata pogleda u Harryja.

"Znaš, zbilja bismo trebali malo ubrzati stvar... i pozvati neke cure. U pravu je. Ne želimo valjda završiti s nekakvim gaborima."

Hermiona se zgranuto zagrcne. "S nekakvim... oprostite, kime?"

"Pa... znaš već", odvrati Ron, sliježući ramenima. "Radije bih išao sam, nego sa... sa, recimo, Eloisom Midgeon."

"Akne su joj se jako popravile u zadnje vrijeme - i jako je draga osoba!"

"Nos joj nije točno na sredini lica", izjavi Ron.

"Aha, shvaćam", narogušeno će Hermiona. "Ti u biti želiš ići s najzgodnijom djevojkom koja te bude htjela, pa makar inače bila užasna?"

"Ovaj... da, to je otprilike to", potvrdi Ron.

"Idem spavati", zagrižljivo reče Hermiona i bez riječi ode prema stubama za žensku spavaonicu.

U stalnim nastojanjima da zadivi goste iz Beauxbatonsa i Durm-stranga, osoblje Hogwarta davalo je sve od sebe da za Božić dvorac prikaže u najljepšem mogućem svjetlu. Kad su uokolo osvanuli ovogodišnji ukrasi, Harry je zaključio da su to najljepši ukrasi koje je u unutrašnjosti škole ikad vidio. Uz ogradu mramornih stuba pričvrstili su netopive sige; već uobičajenih dvanaest božićnih drva-ca u Velikoj dvorani bilo je ukrašeno svim mogućim uresima, od svjetlucavih bobica božikovine do pravih, zlaćanih sova koje su se glasale nukanjem. Viteški oklopi bili su začarani da zapjevaju božićne pjesme kad god bi tko prošao kraj njih. Slušati kako prazna kaciga koja zna tek polovicu teksta pjeva "Radujte se, narodi" predstavljalo je poseban doživljaj. Kućni nadstojnik Filch u nekoliko je

navrata iz oklopa morao silom izvlačiti Peevesa. Ovaj se, naime, u njima počeo skrivati kako bi u praznine u pjesmama mogao ubacivati stihove koje je sam izmislio, redom prostačkog sadržaja.

Harry još uvijek nije smogao snage pozvati Cho na bal. Sad je već i njega i Rona polako hvatala nervoza, iako je Harry morao istaknuti da bi Ron bez pratilje djelovao neusporedivo manje glupo od njega; od Harryja se ipak očekivalo da zajedno s drugim prvacima otvori ples.

"Uvijek mogu pozvati Plačljivu Mvrtlu", turobno će on, misleći na sablast koja je opsjedala ženski zahod na drugom katu.

"Harry... naprosto moramo stisnuti zube i to učiniti", reče Ron u petak ujutro, tonom kao da planiraju juriš na neosvojivu tvrđavu. "Kad se večeras vratimo u društvenu prostoriju, obojica ćemo imati pratilje... dogovoreno?"

"Ovaj... dobro", pristane Harry.

Ali svaki put kada bi tijekom dana zamijetio Cho - za vrijeme odmora, za ručkom, jednom čak i dok je išao na Povijest magije -bila je okružena prijateljima. Je li ona ikad

ikamo išla sama? Daje zaskoči kad bude išla u zahod? Ali ne... čak je i tamo odlazila u pratnji četiri ili pet drugih djevojaka. S druge strane, ako je uskoro ne pita, sigurno će je pozvati netko drugi.

Nikako se nije uspijevaio usredotočiti na Snapeov test iz protuotrova, pa je zaboravio dodati ključni sastojak - bezoar - i tako zaradio nedovoljnu ocjenu. Bilo mu je svejedno; previše je bio zaokupljen prikupljanjem hrabrosti za ono što je planirao učiniti. Kad je zazvonilo zvono, dograbio je torbu i pohitao prema vratima tamnice.

"Vidimo se na večeri", reče Ronu i Hermioni te odjuri na kat.

Nije mu bilo druge nego zamoliti Cho za trenutak nasamo i to je bilo to... hitao je kroz krcate hodnike u potrazi za njom, a našao ju je (i prije no što se nadao) pri izlasku s Obrane od mračnih sila.

"Ovaj... Cho? Mogu li malo porazgovarati s tobom?" Hihotanje bi trebalo zakonom zabraniti, bijesno pomisli Harry, slušajući djevojke oko Cho. Jedino ona nije hihotala. Rekla je: "Dobro", i pošla za njim izvan dometa sluha svojih kolegica.

Harry se okrene da je pogleda, a želudac mu odjednom čudno poskoči, kao da je silazeći niz stepenice promašio jednu stubu.

"Ovaj..." počeo on.

Nije ju mogao pitati. Nije. Ali morao je. Cho je zbunjeno stajala i gledala ga.

Riječi mu izletješe prije nego što ih je stigao dovesti u red.

"Očšnablsmnom?"

"Molim?" upita Cho.

"Bi li... bi li htjela poći na bal sa mnom?" upita Harry. zašto je baš sada morao pocrvenjeti? Zašto?

"Oh!" reče Cho. Sad je i ona pocrvenjela. "Oh, Harry, zbilja mi je žao." Doista je tako djelovala. "Već sam se dogovorila s nekim drugim."

"Oh", izusti Harry.

Baš čudno; koji čas prije, utroba mu se uvijala kao zmijsko leglo, a sad mu se činilo da uopće nema utrobu.

"Oh, u redu," reče on, "nema frke."

"Zbilja mi je žao", ponovi ona.

"U redu je", ponovi Harry.

Stajali su zureći jedno u drugo, a onda Cho reče: "Pa..."

"Da", složi se Harry.

"Pa, bok", doda Cho, još uvijek crvena do korijena kose. Udaljila se.

Harry je viknuo za njom prije nego što se uspio zaustaviti. "S kim ideš?"

"Oh... sa Cedricom", odgovori ona. "Sa Cedricom Diggoryjem." "Aha", reče Harry.

Utroba mu je opet bila na mjestu, samo što se činilo da ju je netko u međuvremenu napunio olovom.

Posve zaboravivši na večeru, polako je hodao prema Grvffindor-skoj kuli. Sa svakim korakom, u glavi mu je odjekivao Choin glas. "Sa Cedricom... Cedricom Diggoryjem." A Cedric mu je baš postao simpatičan - bio je spreman oprostiti mu što ga je svojevremeno potukao u metloboju i što je bio zgodan, popularan i gotovo svačiji omiljeni prvak. No sada mu je odjednom bilo jasno da je Cedric u stvari beskorisni ljepotan čiji mozak ne bi ispunio ni čašicu za kuhano jaje.

"Lampice za bor", tupo reče Debeloj dami - prethodnog su dana promijenili lozinku.

"Baš tako, dušice!" zapjevuši ona visokim glasom, popravljajući kosu u koju je, umjesto

vrpce, stavila srebro za bor. Odmaknula se da ga propusti.

Ušavši u kulu, Harry se ogleda oko sebe i iznenađeno zamijeti da Ron, siv poput pepela, sjedi u najdaljem zakutku prostorije. S njim je sjedila i Ginny, nešto mu govoreći niskim, umirujućim tonom.

"Što je, Rone?" upita Harry kad im je prišao.

Ron pogleda u Harryja. Lice mu je odavalo krajnji užas.

"Zašto sam to učinio?" upita on mahnitim glasom. "Ne znam što me natjeralo da to učinim!"

"Što?" upita Harry.

"On je... ovaj... upravo pozvao Fleur Delacour na bal", pojasni Ginny. Iako se činilo da pokušava zatomiti osmijeh, suosjećajno je tapšala Ronovu ruku.

"Što?" ponovi Harry.

"Ne znam zašto sam to učinio!" zgroženo reče Ron. "Što sam time mislio postići? Svuda su... bili ljudi... poludio sam... svi su gledali! Naprosto sam u predvorju prolazio pored nje... stajalaje i razgovarala s Diggorvjem... onda me nešto spopalo... i pitao sam je!"

Ron zajauče i sakrije lice dlanovima. Nastavio je govoriti, iako su mu riječi bile jedva razumljive. "Pogledala me kao da sam morski puž ili nešto slično. Nije mi čak ni odgovorila. A onda sam... ne znam... došao sam k sebi i pobjegao glavom bez obzira."

"Ona je djelomično Veela", objasni mu Harry. "Bio si u pravu... jedna baka joj je Veela. Nisi ti kriv, kladim se da si prošao kraj nje upravo dok je zbog Diggorvja ubacivala šarm u petu brzinu... ali bespotrebno je gubila vrijeme. On ide s Cho Chang."

Ron podigne glavu.

"Upravo sam je pozvao da ide sa mnom," tupim glasom reče Harry, "pa mi je to rekla."

Ginny se odjednom više nije smješkala.

"Ovo je suludo," ustvrdi Ron, "jedino još nas dvojica nemamo nikoga - dobro, osim Nevillea. Hej... pogodi koga je on pozvao? Hermionu!"

"Što?" Harryja je ova vijest posve zaprepastila.

"Da, znam!" složi se Ron. Kad se počeo smijati, vratilo mu se malo boje u obraze.

"Rekao mi je poslije Čarobnih napitaka! Kaže, uvijek je bila ljubazna prema njemu, pomagala mu je oko zadaća i tako - ali rekla mu je da već ide s nekim drugim. Ha! Moš mislit'! Naprosto nije htjela ići s Nevilleom... uostalom, tko i bi?"

"Nemojte!" razdraženo će Ginny. "Nemojte se smijati..."

U taj mah se kroz otvor iza portreta provukla Hermiona.

"Zašto vas dvojica niste bili na večeri?" upita ona kad im je prišla.

"Zato što... oh, prestanite se smijati, vas dvojica... zato što su ih obojicu upravo odbile cure koje su pozvali na ples!" objavi Ginny.

To je ušutkalo i Harryja i Rona.

"Od srca ti hvala, Ginny", kiselo joj reče Ron.

"Zar su sve zgodne zauzete, Rone?" oholo ga upita Hermiona. "Eloise Midgen naglo se proljepšava, je li? Pa, sigurna sam da ćeš uspjeti negdje pronaći neku koja će te htjeti."

Ali Ron je zurio u Hermionu kao da je najednom vidi u sasvim novom svjetlu.

"Hermiona, Neville je u pravu... ti i jesi djevojka..."

"Oh, odlično si to uočio", dočeka ona otrovno.

"Znači... možeš ići s jednim od nas dvojice!"

"Ne, ne mogu", osorno odvrati Hermiona.

"Ma daj molim te," nestrpljivo je nastavljao Ron, "trebaju nam partnerice, izgledat ćemo

kao budale ako ih ne budemo imali, svi ostali idu s..."

"Ne mogu ići s vama," porumenjela je Hermiona, "jer već idem s jednom drugom osobom."

"Ne, ne ideš!" ispravi je Ron. "To si rekla samo zato da se riješiš Nevillea!"

"Oh, ma nemoj molim te!" odsiječe Hermiona dok su joj oči sijevale opasnim sjajem.

"Samo zato što su tebi za to trebale tri godine, Rone, ne znači da nitko drugi nije primijetio da sam ženskog roda!"

Ron je netremice zurio u nju. Onda se opet nasmije.

"U redu, u redu, sad znamo da si ženskog roda", reče on. "Može tako? Hoćeš li sad pristati?"

"Već sam ti rekla!" bijesno uzvikne Hermiona. "Idem s nekim drugim!"

I opet ljutilo odmaršira prema ženskoj spavaonici.

"Laže", bezizražajno reče Ron, prateći je pogledom.

"Ne laže", tiho odvrati Ginny.

"S kim ide?" oštro upita Ron.

"Neću ti reći, to je njezina stvar", odgovori Ginny.

"Dobro," reče Ron, ljut kao ris, "ovo postaje glupo. Ginny, ti možeš ići s Harryjem, a ja ću naprosto..."

"Ne mogu", prekine ga Ginny. Sad je i nju oblila grimizna boja. "Ja idem s... s Nevilleom. Pozvao me kad gaje Hermiona odbila, a ja sam mislila... pa... da neću drugačije moći ići, jer još nisam na četvrtoj godini." Djelovala je krajnje ojađeno.

"Mislim da ću poći na večeru", reče ona. Ustane i pognute glave krene prema ulaznom portretu.

Ron je iskolačenih očiju buljio u Harryja.

"Dobro, što je njima?" upita uzrujan.

No Harry je upravo opazio kako kroz otvor iza portreta ulaze Parvati i Lavender. Nastupio je trenutak za drastičnu akciju.

"Čekaj me tu", reče on Ronu, ustane i zaputi se ravno prema Parvati. Reče: "Parvati? Bi li htjela ići na ples sa mnom?"

Parvati je uhvatio napad hihotanja. Harry je čekao da Parvati dođe k sebi, držeći fige za sreću u džepovima pelerine.

"Da, dobro, može", reče ona naposljetku, žestoko pocrvenjevši.

"Hvala", reče Harry s olakšanjem. "Lavender... bi li ti išla s Ronom?"

"Ona ide sa Seamusom", izjavi Parvati, na što obje zahihću još jače nego prije.

Harry uzdahne.

"Možeš li se sjetiti ijedne djevojke koja bi išla s Ronom?" upita on, spuštajući glas da ga Ron ne bi čuo.

"Što je s Hermionom Granger?" predloži Parvati. "Ona ide s drugim dečkom." Parvati je djelovala preneraženo. "Uuu... 5 kim?" upita radoznalo.

Harry slegne ramenima. "Pojma nemam", reče. "Dakle, što kažeš za Rona?"

"Pa..." polako poče Parvati. "Možda bi moja sestra htjela... Padma, znaš... ona je u Ravenclavima. Ako hoćeš, pitat čuje."

"Da, to bi bilo super", prihvatit Harry. "Molim te, reci mi čim saznaš."

Zatim se vrati Ronu, s osjećajem da taj bal ne može biti vrijedan ovolike muke. Od srca se nadao da se nos Padme Patil nalazi točno | na sredini njezina lica.

Božićni bal

Unatoč tome što su učenici četvrte godine za praznike dobili gomilu domaćih zadaća, kad je polugodište konačno završilo, Harryju nije bilo do rada. Radije je predbožićni tjedan provodio, kao i drugi, zabavljajući se što je više mogao. Grvfffindorska kula nije bila ništa manje krcata nego tijekom polugodišta, djelujući čak i nešto skućenije no prije, jer se živahnost njezinih stanovnika naglo povećala. Fred i George požnjeli su velik uspjeh sa svojim krem-kanarinkama, pa su se prva dva dana na sve strane odvijale pernate preobrazbe. Ubrzo su svi Grvfffindori naučili prilaziti s najvećim oprezom hrani koju im nudi netko drugi, jer je lako mogla sadržavati skrivenu krem--kanarinku. George je u povjerenju izvijestio Harryja da on i Fred već razvijaju novi čaromez, zbog čega je Harry u sebi odlučio da ubuduće od Georgea i Freda neće prihvatiti ni komadić čipsa. Još se dobro sjećao Dudleyja i karamele jezikoduljice.

Na dvorac i perivoj sada je već padao gust snijeg. Uz zaleđenu kućicu od kolačića u koju se pretvorila Hagridova koliba, blijedo-plava kočija iz Beauxbatonsa djelovala je poput velike, zamrznute, injem prekrivene bundeve. Okrugli prozorčići lađe iz Durmstranga bili su zastrti ledom, a konopi za jarbole i jedra bijeljeli su se odinja. Kućni vilenjaci zaduženi za kuhinju nizom su izdašnih, krepkih gulaša i ukusnih slastica nadmašili sami sebe. Jedino Fleur Delacour nikako nije bila zadovoljna.

"Puno je teška, sva ta hrrana iz 'Ogwartsa", čuli su je kako gundā, hodajući jedne večeri za njom po izlasku iz Velike dvorane (Ron se kukavički šuljao iza Harryja, ne želeći da ga Fleur primijeti). "Moja svečana pelerrina bit će mi premalena!"

"Uuu, koja tragedija", zajedljivo reče Hermiona kad je Fleur produžila u predvorje. "Ta stvarno ima jako visoko mišljenje o sebi, zar ne?"

"Hermiona... s kim ideš na ples?" upita Ron.

Ron joj je neprestano postavljao to pitanje, u nadi da će je prije ili poslije uspjeti uhvatiti nespremnju. No Hermiona se samo na-mršti i reče: "Neću ti reći jer ćeš me onda stalno zezati."

"Weasley, pa ti se šališ?" iza njih se oglasi Malfov. "Nećeš mi valjda reći da je neki tip to pozvao na ples? Ne valjda dugozubu mutnjakušu?"

Harry i Ron munjevito se okrenuše prema njemu, ali Hermiona samo glasno reče, mašući nekome iza Malfoveva ramena: "Zdravo, profesore Moody!"

Malfov je problijedio i skočio unatrag, pogledom prestravljeno tražeći Moodyja, koji je baš dovršavao svoj gulaš za profesorskim stolom.

"Koji si ti plašljivi mali tvor, Malfov", prezirno mu reče Hermiona. Smijući se od sveg srca, ona, Harry i Ron produžiše uz mramorne stube.

"Hermiona," gledajući je iskosa, Ron se najednom namršti, "tvoji zubi..."

"Što s njima?" upita ona.

"Pa, drugačiji su... upravo sam primijetio..."

"Naravno da jesu... zar si očekivao da ću zadržati one kljove koje mi je priuštio Malfov?"

"Ne, hoću reći, drugačiji su od onih koje si imala prije nego što te urekao... svi su... pravilni i... i normalne su veličine."

Hermiona se iznenada nestašno nasmiješi. Sad je i Harry primijetio: nije to više bio onaj osmijeh kojeg se sjećao.

"Pa... kada sam otišla k Madame Pomfrev da mi smanji zube, pred lice mi je stavila zrcalo i rekla da je zaustavim kad se vrate na normalnu veličinu", objašnjavala je ona. "A ja sam je samo... pustila da još malo nastavi." Nasmiješila se još širim osmijehom. "Mama i tata neće baš biti sretni. Stalno sam ih moljakala da mi dopuste smanjivanje, ali

oni su htjeli da nastavim nositi aparatić. Znete već, oni su zubari i naprosto ne vjeruju da bi zube i magiju trebalo - gledajte! Vratio se Praskavko!"

Na sigama ukrašenoj stubišnoj ogradi kao lud je cvrkutao sićušni Ronov sović. Na nozi je imao privezan smotak pergamenta. Učenici koji su prolazili upirali su u njega prstom i smijali se. Jedna grupica trećoškolki zastala je govoreći: "On, ma vidi tu majušnu sovu! Kako je samo slatka!"

"Tupane jedan pernati!" sikne Ron, hitajući uz stepenice i grabeći Praskavka. "Pisma se donose ravno primatelju! I to bez šepi-renja!"

Praskavko je sretno hukao, izvirujući glavicom iz Ronove šake. Trećoškolke su djelovale krajnje šokirano.

"Crta!" otrese se Ron na njih, tjerajući ih rukom u kojoj je držao Praskavka. Praskavku se ovaj novi vid putovanja zrakom tako svidio da je sad hukao još sretnije nego prije. "Evo... uzmi poruku, Harry", dometne Ron ispod glasa, dok su se skandalizirane trećo-školke trkom udaljavale. Skinuvši Siriusov odgovor s Praskavkove noge, Harry ga spremi u džep. Potom su požurili u Grvfffindorsku kulu pročitati pismo.

Njihovi kolege u društvenoj prostoriji bili su previše zaokupljeni blagdanskim razonodama da bi pratili čime se bave ostali. Harry, Ron i Hermiona smjestili su se podalje od svih, uz mračni prozor koji se polako punio snijegom. Harry poče čitati naglas:

Dragi Hany,

čestitam ti na uspješnom obračunavanju s bodljorepom. Tko god da je ubacio tvoje ime u onaj Pehar trenutno sigurno nije pretjerano sretan! Ja sam ti htio predložiti kletvu za konjunktivitis, jer su oči zmajeva najslabija točka...

"Tako je učinio Krum!" šapne Hermiona.

... ali tvoj je način bio bolji. Zadivljen sam.

Ali Harry, nemoj se prepustiti samozadovoljstvu. Izvršio si tek jedan zadatak; osoba koja te prijavila za turnir ima još mnogo prilika da ti naškodi. Budi na oprezu - osobito kad je u blizini ona osoba o kojoj smo već razgovarali - i nastoj ne upadati u nevolje.

Javljalj se redovito, I dalje želim čuti o svemu što odudara od uobičajenog.

Sirius

"Zvuči isto kao Moody", tiho primijeti Harry, vraćajući pismo u pelerinu. "Uvijek budi na oprezu!" Kao da inače hodam uokolo zatvorenih očiju, udarajući u zidove..."

"Ali u pravu je, Harry," napomene Hermiona, "zbilja imaš još dva zadatka pred sobom. Stvarno bi trebao pogledati to jaje, znaš, i početi raditi na rješenju..."

"Hermiona, do tada ima još hrpa vremena!" naljuti se Ron. "Harry, jesi za partiju šaha?"

"Da, može", prihvati Harry. Primijetivši izraz na Hermioninu licu, doda: "Ma daj, pa kako da se usredotočim uz ovakvu buku? Kraj ovih luđaka uopće ne bih mogao čuti jaje."

"Dobro, valjda si u pravu", uzdahne ona i sjedne promatrati njihovo šahovsko nadmetanje. Partija je kulminirala uzbuđljivim Ro-novim šah-matom, uz sudjelovanje dva ludo hrabra pijuna i jednog vrlo nasilnog lovca.

Harry se na Božić probudio sasvim iznenadno. Pitajući se što je izazvalo ovaj nagli povratak u svjesno stanje, otvorio je oči i vidio da iz tame u njega zure dva vrlo velika, okrugla zelena oka. Vlasnik očiju bio je tako blizu Harryju da su im se nosovi gotovo doticali.

"Dobby!" zaurlao je Harry, odmičući se od vilenjaka takvom brzinom daje zamalo ispao iz kreveta. "Nemoj to raditi!"

"Dobvju je jako žao, gospodine!" zabrinuto je cicao Dobby. Skočio je unatrag, pokrivši usta dugim prstima. "Dobby samo hoće Harryju Potteru zaželjeli sretan Božić i dati mu poklon, gospodine! Harry Potter je rekao da mu Dobby smije ponekad doći u goste, gospodine!"

"Dobro", reče Harry. Još je disao brže nego inače, ali otkucaji srca vratili su se u normalu. "Ubuduće - ubuduće me malo podbodi ili tako nešto, samo se nemoj tako naginjati nada mnom..."

Harry razvuče zastore oko kreveta, dohvati naočale s noćnog ormarića i stavi ih na nos. Njegov urlik probudio je Rona, Seamusa, Deana i Nevillea. Svi su virili kroz svoje zastore, teških kapaka i raskuštrane kose. *

"Netko te napada, Harry?" sneno ga upita Seamus.

"Ne, samo je došao Dobby!" promrmlja Harry. "Spavaj dalje."

"Neee... pokloni!" reče Seamus, opazajući veliku hrpu u podnožju svog kreveta. Ron, Dean i Neville očito su također zaključili da bi se mogli baciti na otvaranje poklona, kad su već budni. Harry se opet okrenuo Dobbvju, koji je sad nervozno stajao pored Harryjeva kreveta, još zabrinut zbog uznemiravanja Harryja. Na petlji njegova pokrivala za čajnik visjela je kuglica za bor.

"Smije li Dobby Harryju Potteru predati poklon?" zapiskuta on bojažljivo.

"Normalno da smiješ", reče Harry. "Ovaj... i ja imam nešto za tebe."

Bila je to laž; nije Dobbvju kupio ama baš ništa, ali brzo je otvorio kovčeg i iz njega izvukao smotani par posebno kvrgavih čarapa. Bile su to njegove najstarije i najgroznije čarape, boje slične senfu. Nekoć su pripadale tetku Vernonu. Razlog njihove velike kvrgavo-sti ležao je u tome što je Harry već preko godinu dana u njima čuvao cinkoskop. Izvadio je cinkoskop i pružio čarape Dobbvju, rekavši: "Oprosti, zaboravio sam ih zamotati..."

No Dobby je i ovako bio presretan.

"Čarape su Dobbvju najmilija, najdraža odjeća na svijetu, gospodine!" reče on, skidajući svoje stare čarape i navlačeći čarape tetka Vernona. "Sad ih imam sedam, gospodine... ali, gospodine..." reče on, raširivši oči nakon što je maksimalno rastegnuo obje čarape, "u dućanu su pogriješivali, Harry Potter, davali su vam dvije iste čarape!"

"Joj, Harry, kako to nisi primijetio!" dobaci Ron nasmijano sa svog kreveta, prekrivenog ukrasnim papirom. "Znaš što, Dobby... evo ti... uzmi ove dvije, pa ćeš ih moći kombinirati kako treba. A evo i tvoje veste."

Dobacio je Dobbyju par ljubičastih čarapa koje je upravo odmotao i pletenu vestu koju mu je poslala gospoda Weasley.

Dobby je bio posve shrvan osjećajima. "Gospodin je jako dobar!" propiskuta on. Dok se duboko klanjao Ronu, oči mu se opet obliše suzama. "Dobby je znao da gospodin mora biti veliki čarobnjak, jer je najbolji prijatelj Harryja Pottera, ali Dobby nije znao da je tako velikodušan, tako plemenit, tako nesebičan..."

"Ma to su samo obične čarape", prekine ga Ron. Uši su mu lagano porumenjele, no ipak je izgledao kao da je polaskan. "Oho,

Harry..." upravo je otvorio Harryjev poklon, kapu Topnika iz Chud-leyja. "Ludnica!" Navuče je na glavu. Boja kape je uz njegovu kosu djelovala jezivo.

Zatim je Dobby Harryju uručio paketić koji je sadržavao -čarape.

"Dobby ih sam plete, gospodine!" sretno ga izvijesti vilenjak. "A vunu kupuje od svoje plaće, gospodine!"

Lijeva čarapa bila je jarkocrvene boje, s uzorkom metle; desna je bila zelena i ukrašena zlatnim zvrčkama.

"Baš su... zbilja su... pa, Dobby, hvala ti", reče Harry i navuče ih na noge, čime je izazvao novu poplavu Dobbyjevih suza radosnica.

"Dobby sada mora ići, gospodine, mi već priređivamo božićnu večeru u kuhinji!" objasni Dobby i odjuri iz spavaonice, u prolazu mašući Ronu i drugima.

Harryjevi drugi pokloni bili su znatno privlačniji od Dobbyjevih rasparenih čarapa - osim, dakako, poklona Durslevjevih, koji se sastojao od jedne jedine papirnate maramice. Bio je to njihov najgori poklon do sada - Harry je pretpostavljao da se i oni dobro sjećaju karamele jezikoduljice. Hermiona mu je poklonila knjigu naslovljenu Metlobojske ekipe Britanije i Irske; od Rona je dobio punu vrećicu smrdobombica; od Siriusa, praktičan džepni nožić s dodacima koji su mogli otključati svaku bravu i razmrsiti svaki čvor; Hagrid mu je poslao golemu kutiju sa slatkišima, uključujući sve Harryju najdraže vrste - grah sveokusnjak Bertieja Bottsa, čokoladne žabe, Drubelove najbolje žvake za napuhavanje i šumeće vizbije. Naravno, stigao je i uobičajeni paket od gospođe Weasley. U njemu se nalazila nova vesta (zelene boje, sa slikom zmaja - valjda joj je Charlie ispričao sve o bodljorepoj) i oveća količina domaćin pita od jabuka i grožđica.

Harry i Ron su se s Hermionom našli u društvenoj prostoriji i zajedno sišli na doručak. Veći dio jutra proveli su u Gryffindorskoj kuli, gdje su svi uživali u svojim poklonima, potom se vraćajući u Veliku dvoranu na fantastičan ručak. Bilo je posluženo bar stotinu purica, nakon kojih su slijedili i božićni pudinzi s kandiranim voćem te velike hrpe Cribbageovih čarobnjačkih praskavica.

Popodne su otišli u perivoj; snijeg je bio netaknut, osim dubokih kanala koje su prolaženjem do dvorca i natrag probili učenici Durm-

stranga i Beauxbatonsa. U grudanju između Harryja i Weasleyjevih, Hermiona se odlučila za ulogu promatrača. U pet je rekla da se vraća u dvorac zbog pripreme za bal.

"Sto, zar ti trebaju tri sata?" upita Ron, gledajući je s nevjericom. Gubitak koncentracije platio je kad mu je George žestoko zavitlao veliku grud u glavu. "S kim ideš?" vikao je za Hermionom, ali ona mu je samo odmahula i uza stube otišla u dvorac.

Popodne je izostala uobičajena božićna čajanka, jer je bal uključivao i gozbu. U sedam sati, kad je postalo premračno za precizno ciljanje, odustali su od grudanja i otklipsali natrag u društvenu prostoriju. Debela dama sjedila je u svom okviru u društvu prijateljice Violete iz prizemlja. Obje su bile pripite. Dno slike bilo je prekriveno praznim omotima čokoladnih bombona s alkoholnim punjenjem.

"Štramplice za zbor, tako je!" hihotala je ona kad su joj rekli lozinku. Zaljuljala se u stranu da ih propusti.

Harry, Ron, Seamus, Dean i Neville presvukli su se u spavaonici u svečane pelerine. Svi su djelovali kao da se osjećaju vrlo nelagodno, ali nitko više od Rona dok se užasno promatrao u dugom zrcalu u kutu. Nije se moglo poreći da je njegova pelerina izgledala poput haljine. U očajničkom pokušaju da pelerini da muževniji ton, upotrijebio je čaroliju rezanja na ovratniku i manšetama. To je znatno poboljšalo stvar; bar više nije bilo čipke, iako čarolija nije bila izvedena uredno pa su odrezani rubovi u trenutku polaska u donji kat i dalje izgledali deprimirajuće izlizano.

"I dalje mi nije jasno kako ste vas dvojica dobili dvije najzgodnije cure na godini", gundao je Dean.

"Životinjska privlačnost", turobno mu odvrati Ron, cupkajući končice iz manšeta.

Društvena prostorija izgledala je čudno, jer su svi u njoj umjesto uobičajene crnine nosili raznobojne pelerine. U podnožju stepenica, Harryja je čekala Parvati. Bila je vrlo ljupka u pelerini jarkoru-žičaste boje. Njezina duga tamna pletenica bila je protkana zlatom, a na oba zapešća presijavale su se zlatne narukvice. Harry s olakšanjem primijeti da ne hihoće. "Izgledaš... ovaj... lijepo", reče on nespretno.

"Hvala", odvrati ona. "Padma te čeka u predvorju", dometne Ronu.

"Dobro", reče Ron, ogledavajući se oko sebe. "Gdje je Her-miona?"

Parvati slegne ramenima. "Da krenemo dolje, Harry?"

"Može", prihvati Harry, iako je u sebi mislio kako bi najradije ostao u društvenoj prostoriji. Prolazeći pored Harryja na putu prema ulaznom portretu, namigne mu Fred.

I predvorje je bilo krcato. Učenici su se vrtjeli uokolo čekajući da otkuca osam sati pa da se otvore vrata Velike dvorane. Oni koji su partnere našli u drugim domovima, probijali su se kroz mnoštvo u potrazi za njima. Našavši svoju sestru Padmu, Parvati je dovede do Harryja i Rona.

"Bok", reče Padma, lijepa poput Parvati, ali u pelerini jarkotir-kizne boje. Nije djelovala baš presretno što za pratioca ima Rona; dok ga je odmjeravala od glave do pete, njezine tamne oči zastale su na izlizanom ovratniku i rukavima njegove svečane pelerine.

"Bok", reče Ron, ali nije gledao u nju, nego se osvrtao po mnoštvu. "O, ne..."

Malo je prignuo koljena da se sakrije iza Harryja, jer je pored njih upravo prolazila Fleur Delacour. Izgledala je predivno u pelerini od srebrnastosivog satena. Pratilac joj je bio kapetan metloboj-ske ekipe Ravenclawa, Roger Davies. Kad su se izgubili s vidika, Ron se opet uspravi i zagleda preko glava u gomili.

"Dobro, gdje je Hermiona?" opet će on.

Iz svoje društvene prostorije u podzemlju, stubama je pristigla skupina Slytherina. Predvodio ih je Malfoy, odjeven u svečanu pelerinu od crnog baršuna s visokim ovratnikom zbog kojeg je, po Harryjevu mišljenju, nalikovao na svećenika. S njim je, čvrsto ga uhvativši pod ruku, hodala Pansy Parkinson. Nosila je blijedoruži-častu pelerinu s mnoštvom volančića. Crabbe i Goyle obojica su bili u zelenom; izgledali su kao kamene gromade obrasle mahovinom. Harry je sa zadovoljstvom uočio da nijedan nije uspio pronaći partnericu.

Otvorila su se i ulazna vrata od hrastovine pa se svi okrenuše da promotre ulazak učenika iz Durmstranga i profesora Karkaroffa. Skupinu je predvodio Krum u pratnji zgodne djevojke u plavoj pelerini, koju Harry nije poznao. Iza njih nazre dio travnjaka i vidje da su tamo podigli umjetnu, slikovitu špilju ispunjenu božićnim

svjetlima - živim božićnim svjetlima, jer su u ražinim grmovima dopremljenima čarolijom sjedile stotine pravih, živih vila. Brojne vile lepršale su i iznad kipova Djeda Božićnjaka i njegovih sobova.

Uto se začu glas profesorice McGonagall: "Molim prvake da dođu ovamo!"

Parvati sva ozarena popravi narukvice; ona i Harry rekoše Ronu i Padmi: "Vidimo se za minutu!" i krenuše naprijed, dok se raspričano mnoštvo razdvajalo da ih propusti. Profesorica McGonagall, u svečanoj pelerini od crvene karirane tkanine i s prilično ružnim vijencem od čičaka oko oboda šešira, reče im da pričekaju s jedne strane vrata da u dvoranu uđu ostali učenici; oni su u Veliku dvoranu morali ući u koloni, tek nakon što svi ostali učenici posjedaju za stolove. Fleur Delacour i Roger Davies stali su najbliže vratima. Davies je izgledao tako zaprepašten što mu je Fleur pratilja da je jedva uspijevao skinuti oči s nje. U blizini su bili i Cedric i Cho; Harry je skrenuo pogled da ne bi morao

razgovarati s njima. Tako mu je pogled pao na djevojku pored Kruma, nakon čega je zinuo od zaprepaštenja.

Bila je to Hermiona.

Ali Hermiona kakvu još nije vidio. Nešto je učinila s kosom; nije više bila raščupana, nego glatka i sjajna, skupljena u elegantnu pun-đu na zatiljku. Odjenula je pelerinu izrađenu od lepršava materijala plavog poput potočnice. Imala je i drugačije držanje - ili je razlika bila u tome što na leđima nije teglila uobičajenih dvadesetak knjiga. Usto se i smiješila. Bio je to, istina, nervozan smiješak, ali dovoljan da se sad još jasnije primijeti kako je doista smanjila prednje zube. Harryju nikako nije bilo jasno kako to nije prije zapazio.

"Bok, Harry!" reče ona. "Bok, Parvati!"

Parvati je u Hermionu zurila s upravo uvredljivom nevjericom. Nije bila jedina; kad su se otvorila vrata Velike dvorane, pokraj njih su promarširale Krumove obožavateljice iz knjižnice, strijeljajući Hermionu pogledima najdublje mržnje. Pansy Parkinson zablenu se u nju dok je s Malfovem ulazila u dvoranu. Čak se ni on nije uspio dosjetiti što bi joj uvredljivo dobacio. Ron je pak pokraj Hermione projurio kao da je ne vidi.

Kad su se svi u dvorani smjestili, profesorica McGonagall naložila je prvacima i njihovim partnerima da se poredaju u parove i pođu za njom. Poslušao je; kad su ušli u dvoranu i krenuli prema

velikom okruglom stolu u dnu prostorije za kojim su se već smjestili suci, svi u Velikoj dvorani zapljeskaše.

Zidovi dvorane bili su prekriveni svjetlucavim srebrnim injem. Preko tamnog zvjezdanog svoda protezale su se i isprepletale stotine girlandi od imele i bršljana. Četiri domska stola negdje su nestala; umjesto njih, po dvorani je bilo raspoređeno stotinjak manjih stolova obasjanih svjetiljkama. Za svaki je moglo sjesti otprilike dvanaest ljudi.

Harry je svu svoju pozornost usmjerio na hodanje, bojeći se da se ne spotakne. Zato je Parvati uživala; smiješeći se svima, snažnim je stiskom usmjeravala Harryja kao daje izložbeni pas koji mora pokazati svoj paradni korak. Kad su se približili glavnom stolu, u blizini je primijetio Rona i Padmu. Ron je suženim očima motrio Hermionin prolazak. Padma je izgledala mrzovoljno.

Dok su prvaci prilazili glavnom stolu, Dumbledore se radosno smiješio. Karkaroff je pak dolazak Kruma i Hermione popratio izrazom koji je neobično podsjećao na Ronov. Ludo Bagman, odjeven u jarkoljubičastu pelerinu s uzorkom žutih zvjezdica, pljeskao je oduševljeno poput učenika. Madame Maxime, koja se iz svoje uobičajene odore od crnog satena presvukla u lepršavu večernju haljinu blijedoljubičaste boje, aplaudirala im je uljudno. Tu je Harry odjednom shvatio da nema gospodina Croucha. Peto mjesto za stolom zauzima je Percy Weasley. Kad su prvaci napokon došli do stola, Percy izvuče praznu stolicu do sebe i značajno se zagleda u Harryja. Harry poslušao mig i sjedne do Percvja, odjevenog u posve novu svečanu pelerinu tamnoplave boje. Naprosto je zračio samodopad-nošću.

"Promaknut sam na poslu", obavijesti ga Percy prije no što je Harry uopće uspio zaustiti pitanje. Rekao je to tonom kao da upravo objavljuje kako je izabran za vrhovnog vladara svemira. "Sad sam osobni pomoćnik gospodina Croucha, a ovamo sam došao u njegovo ime."

"Zašto on nije došao?" upita Harry. Nije se radovao izgledima da tijekom cijele večere sluša predavanje o debljini kotlića.

"Bojim se da gospodinu Crouchu nije dobro, uopće mu nije dobro. Osjeća se loše još od Svjetskog prvenstva. Nije ni čudo - previše radi. Nije više mlad - iako je i dalje briljantan, naravno, ima jednako sjajan um kao i nekad. Ali Svjetsko prvenstvo bilo je grozna blamaža za čitavo Ministarstvo, a onda je gospodin Crouch morao pretrpjeti i strahovit osobni udarac zbog neprimjerenog ponašanja one njegove kućne vile, Blinky, ili kako se već zove. Dakako, otpustio je on nju istog časa, ali - pa, kao što rekoh, sve je stariji, treba mu netko tko će se brinuti za njega, pa vjerujem da mu je kod kuće znatno teže otkako je ona otišla. A zatim smo morali pripremiti turnir, trebalo je k tome izaći na kraj i s posljedicama Svjetskog prvenstva - stalno nam je po Ministarstvu zujala ona grozna Skeeterica -ne, taj siroti čovjek doista je zaslužio miran Božić. Samo mi je drago što je znao da ima čovjeka koji će ga dostojno zamijeniti."

Harry je od sveg srca želio upitati zove li ga gospodin Crouch još uvijek "Weatherbyjem", ali nekako se uspio othrvati toj napasti.

Na svjetlucavim zlatnim tanjurima još se nije pojavila hrana, ali zato je pred svakom osobom ležao mali jelovnik. Harry s oklijevanjem uze svoj i obazre se oko sebe - nije bilo konobara. Za to vrijeme, Dumbledore je pomno pročitao vlastiti primjerak jelovnika i razgovijetno u tanjur izgovorio: "Svinjski kotleti!"

Pojaviše se svinjski kotleti. Shvativši postupak, i ostali za stolom svoje su narudžbe predali tanjurima. Harry pogleda prema Hermioni da vidi što ona misli o ovoj novoj i zamršenijoj metodi večeranja - ne znači li to više posla za kućne vilenjake? - ali Hermiona, za promjenu, nije razmišljala o Z.B.LJ.U.V.-u. Tako se duboko udubila u razgovor s Viktorom Krumom da se činilo kako jedva primjećuje što jede.

Harry je tek tad shvatio da zapravo nikada prije nije čuo Kruma kako govori. Zato je sad govorio s velikim žarom.

"Pa, imamo i mi dvorac, ne ovako velikoto, ni udobno, mislim ja", pričao je on Hermioni. "Imamo samo četiri kata, a vatre palimo samo kad rabotamo na magija. Ali u nas je veliko perivoj, veće od vaš - po zimi u nas nema puno svjetlo, pa nam onda nije dobroto. Ali kad u nas ljeto, letamo i letamo cijeli den, preko jezera i planina..."

"No, no, Viktore!" upadne Karkaroff uz smijeh koji nije ni dotaknuo njegove hladne oči. "Nemoj više ništa govoriti ili će tvoja šarmantna prijateljica shvatiti gdje nas točno može naći!"

Dumbledore se nasmiješi. Oči mu nestašno zaiskriše. "Igore, sva ta tajnovitost.... čovjek bi pomislio da ne želite posjetioce."

"Pa, Dumbledore," odvrati Karkaroff, pokazujući sve svoje po-žutjele zube, "svi se mi zaštitnički odnosimo prema svom privatnom području, zar ne? Zar ne čuvamo ljubomorno ove domove znanja koji su nam povjereni na brigu? Nismo li s pravom ponosni što samo mi znamo tajne naših škola, nismo li u pravu kad ih nastojimo zaštititi?"

"O, ja ni u snu ne bih bio tako preuzetan da mislim kako znam sve tajne Hogvvarsta, Igore", reče mu Dumbledore prijateljskim tonom. "Evo, baš jutros sam krivo skrenuo na putu u kupaonicu i najednom sam dospio do lijepo uređene prostorije koju nikad prije nisam vidio. Imala je zavidnu zbirku noćnih posuda. Kada sam se poslije vratio ponnije istražiti tu pojavu, otkrio sam daje prostorija nestala. No morat ću pripaziti na nju. Moguće je da je dostupna samo u pola šest ujutro. Ili se možda pojavljuje za mjesečeve četvrti - ili kad onaj koji za njom traga ima neuobičajeno pun mjehur."

Harry se zagrcne od smijeha u svoj tanjur gulaša. Percy se namrgodi, no Harry bi se

zakleo da mu je Dumbledore gotovo neprimjetno namignuo.

U međuvremenu je Fleur Delacour pred Rogerom Daviesom kritizirala dekoracije u Hogwartsu.

"Ovo je ništa", prezirno će ona, prelazeći pogledom svjetlucave zidove Velike dvorane. "U palači Beauxbatons, na Božić svuda po Odaji za blagovanje imamo ledeni skulpture. Naravno, ne tope se... izgledaju kao ogromni kipovi od dijamanta. Posvuda svjetlu-saju. A hrana je naprosto predivno. I još imamo zborovi sa šumski vile koji pjevaju serenade dok jedemo. Nemamo mi oni ružni oklopi po 'odnicima, a ako bi kućni duh ikada ušao u Beauxbatons, istjerali bi ga ovako." Dlanom je nestrpljivo tresnula po stolu. Roger Davies je s krajnje ošamućenim izrazom lica gledao kako Fleur govori. Nепrestano je vilicom promašivao usta. Harry je imao dojam da je Davies previše zaokupljen zurenjem u Fleur da bi čuo što ona govori.

"Apsolutno si u pravu", brzo reče Roger, tresnuvši dlanom po stolu kao Fleur. "Tako. Da."

Harry pogleda po dvorani. Za jednim od stolova rezerviranih za osoblje škole sjedio je Hagrid. Opet je nosio ono grozno čupavo smeđe odijelo i uporno promatrao glavni stol. Harry primijeti kako nekom diskretno maše. Okrenuvši se, vidje da mu pozdrav uzvraća Madame Maxime. Njezino prstenje s opalima svjetlucalo je pod svjetlom svijeća.

Hermiona je upravo učila Kruma točno izgovoriti njezino ime; on ju je uporno zvao "Herma-ona."

"Her-mi-o-na", reče ona, polako i razgovijetno.

"Her-mi-no-na."

"Može proći", reče ona, uhvati Harryjev pogled i nasmiješi se.

Kad su nestala sva jela, Dumbledore ustane i zamoli učenike da učine isto. Zamahom štapića stolove je poslagao duž zidova, pa je pod ostao prazan. Zatim je čarolijom uza zid na desnoj strani postavio pozornicu. Na njoj su se već nalazili komplet bubnjeva, nekoliko gitara, lutnja, čelo i nešto gajdi.

Na pozornicu se uspeše Čudnovate sestre, praćene oduševljenim aplauzom; svi članovi bili su izrazito kosmati i odjeveni u crne pelerine skrojene tako da izgledaju kao da su slučajno poderane. Uzeše instrumente. Harryju je bilo tako zanimljivo promatrati ih da je umalo zaboravio što s njima dolazi na red. Odjednom je primijetio da su se svjetiljke za ostalim stolovima ugasile te da su drugi prvaci i njihovi plesni partneri na nogama.

"Idemo!" prošišti Parvati. "Moramo plesati!"

Ustajući, Harry se spotakne o pelerinu. Čudnovate sestre zasvi-raše sporu, žalobnu melodiju; Harry je došao do jarko osvijetljenog plesnog podija pazeći da slučajno ne susretne nečiji pogled (vidio je ipak da mu Seamus i Dean mašu, smijuljeći se). U sljedećem trenutku, Parvati ga je šćepala za ruke. Jednu je ovila oko svog struka, a drugu je čvrsto stisnula.

Nije ispalo onako strašno kao što je moglo biti, mislio je Harry, sporo se vrteći na mjestu (Parvati je vodila). Pogled je uperio nekamo iznad glava promatrača, a kako su se plesu uskoro pridružili i mnogi drugi, prvaci ubrzo više nisu bili u središtu pozornosti. U blizini su plesali Neville i Ginny - Harry je primijetio da se Ginny često trza jer joj Neville gazi po nogama. Dumbledore je plesao valcer s Madame Maxime. U usporedbi s njom, doimao se kao patuljak; vrh njegova šiljastog šešira jedva da joj je doticao bradu. Ona se kretala vrlo graciozno za ženu tako visoka stasa. Divljooki Moody plesao je iznimno nezgrapno dvokorak s profesoricom Sinistrom, koja je pak nervozno izbjegavala njegovu

drvenu nogu.

"Zgodne čarape, Potteru", u prolazu mu dobaci Moody hrpa-1 vim glasom. Njegovo magično oko zurilo je ravno kroz Harryjevu l pelerinu. l

"Oh - da, ispleo mi ih je kućni vilenjak Dobby", odvrati Harry, l smijući se. l

"On je tako jezovit!" šapne Parvati kad je Moody otkloparao l dalje. "Mislim da bi to oko trebalo zabraniti!" J

Harry je jedva dočekaao posljednju drhtavu notu gajdi. Čudno- \ vate sestre prestadoše svirati, dvoranom opet odjekne pljesak, a l Harry smjesta pusti Parvati. "Idemo sjesti, može?" j

"Oh... ali... ova je zbilja dobra!" pobuni se Parvati kad su Ču- \ dnovate sestre zasvirale sljedeću pjesmu, znatno bržeg tempa.

"Ne, ta mi se ne sviđa", slaže Harry i povede je s plesnog podija, ; mimo Freda i Angeline koji su plesali tako energično da su ljudi oko .] njih uzimali, strahujući od ozljeda. Priđoše stolu za kojim su sjedili j Ron i Padma. l

"Kako ide?" Harry upita Rona, sjedajući i otvarajući bocu pi- f voslaca.

Ron mu ne odgovori. Pogledom je sijevao prema Hermioni i Krumu, koji su plesali u blizini. Padma je sjedila prekrivenih ruku i nogu, njišući jednim stopalom u ritmu glazbe. Tu i tamo dobacila bi Ronu ogorčen pogled, ali on se uopće nije obazirao na nju. Parvati sjedne s druge strane Harryja, također prekrizivši ruke i noge. U roku od nekoliko minuta, za ples ju je zamolio jedan mladić iz Beaux-batonsa.

"Harry, imaš li nešto protiv?" upita ga Parvati.

"Sto?" prozbori Harry, koji je baš zurio u Cho i Cedrica.

"Ma nije bitno", ljutito reče Parvati i ode s mladićem iz Beaux-batonsa. Kad je pjesma završila, nije se vratila.

Potom je došla Hermiona i zauzela Parvatino mjesto. Zbog plesanja je malo porumenjela u licu.

"Bok", reče Harry. Ron je šutio.

"Baš je vruće, zar ne?" upita Hermiona, hladeći se rukom. "Viktor je otišao po piće."

Ron je osine pogledom.

"Viktor?" ponovi on. "Zar ti još nije rekao da ga zoveš Vicky?"

Hermiona ga začuđeno pogleda.

"Dobro, što je tebi?" upita.

"Ako ti ne znaš," zajedljivo odvrati Ron, "ja ti sigurno neću reći."

Hermiona je netremice zurila prvo u njega, zatim u Harryja, koji slegne ramenima.

"Rone, što...?"

"On je iz Durmstranga!" sikne Ron. "Natječe se protiv Harryja! Protiv Hogwarta! Ti... ti..." Ron je očito tragao za riječima dovoljno teškima da opišu Hermionin zločin, "ti surađuješ s neprijateljem, eto što ti radiš!"

Hermiona je zinula.

"Daj ne budi takva budala!" reče ona u sljedećem trenutku. "Neprijatelj! Ma molim te... pa tko je bio u sedmom nebu kad je vidio da on dolazi u dvorac? Tko je želio njegov autogram? Tko pokraj kreveta drži figuricu s njegovim likom?"

Ron se pravio da je ne čuje. "A na ples te valjda pozvao dok ste oboje sjedili u knjižnici, je li?"

"Da, tako je", potvrdi Hermiona. Rumena boja na njezinim obrazima pojača se. "Pa što onda?"

"Što se dogodilo... nagovarala si ga da se učlani uzbljuv, je li?"

"Ne, nisam! Ako baš želiš znati, on... on je rekao daje dolazio svaki dan u knjižnicu samo zato što je htio razgovarati sa mnom, ali nikako nije uspijevao skupiti hrabrost!"

Sve ovo Hermiona je izgovorila velikom brzinom. Tako je jako porumenjela da joj je lice sad bilo jednake boje kao i Parvatina pelerina.

"Da, da... to on kaže", zlobno će Ron. "A što bi to trebalo značiti?"

"Pa očito je, zar ne? On je Karkaroffljev učenik, zar ne? Zna s kim se družiš... samo se pokušava približiti Harryju... doći do povjerljivih podataka o njemu... ili naprosto doći dovoljno blizu da ga možeureći..."

Hermiona je izgledala kao da ju je Ron ošamario. Kad je opet progovorila, glas joj je podrhtavao. "Za tvoju informaciju, nije me pitao baš ništa o Harryju, ni jednu jedinu..."

Ron je brzinom svjetlosti promijenio smjer napada. "Onda se nada da ćeš mu pomoći u odgonetavanju njegovog jajeta! Vjerojat-

no ste već vijećali o tome tijekom tih vaših dražesnih malih susreta u knjižnici..."

"Ne bih mu nikad pomogla oko tog jajeta!" zgranuto reče Her-miona. "Nikad. Kako uopće možeš tako nešto reći... ja želim da Harry osvoji turnir. Harry to zna, zar ne, Harry?"

"Pokazuješ to na jako čudan način", naruga joj se Ron.

"Čitava ideja turnira i jest u tome da se upoznamo i sprijateljimo sa stranim čarobnjacima!" prodornim glasom uzvratila Hermiona.

"Ne, nije!" zaurla Ron. "Nego da netko pobijedi!" Sve je više ljudi zurilo u njih.

"Rone," tiho počeo Harry, "meni uopće ne smeta što je Hermiona došla s Krumom..."

Ron se pravio da ne čuje ni Harryja.

"Idi si potraži svojeg Vickvja, pitat će se kamo si nestala", do-metne Ron.

"Ne zovi ga Vicky!" Hermiona skoči na noge i bijesno odjuri preko plesnog podija, nestajući u masi.

Ron je njezin odlazak promatrao s mješavinom bijesa i zadovoljstva na licu.

"Misliš li ti mene uopće pozvati da plešemo?" upita ga Padma.

"Ne", odbrusi Ron, i dalje sijevajući pogledom u smjeru Her-mionina nestanka.

"Dobro", bijesno odvrati Padma. Ustala je i pridružila se Parvati i mladiću iz Beauxbatonsa, a ovaj je takvom brzinom doveo jednog svog prijatelja da je Harry bio spreman prisegnuti kako se poslužio čarolijom prizivanja.

"Gdje je Her-mi-nona?" ogłosi se netko.

Za njihov je stol upravo pristigao Krum, noseći u rukama dva pi-voslaca.

"Nemam blage veze", osorno mu odvrati Ron, podižući pogled. "Što, zar si je izgubio?"

Krum je opet djelovao mrzovoljno.

"Pa, ako je vidite, recite joj da u mene pića", reče i pogrbljeno se udalji.

"Sprijateljio si se s Viktorom Krumom, je li, Rone?"

Do njih je užurbano došao Percy. Trljao je ruke, djelujući strahovito naduto. "Odlično! U tome i jest stvar, znate - međunarodna magijska suradnja!"

Harry je zlovoljno gledao kako Percy istog časa zauzima Padmi-no ispražnjeno mjesto. Glavni stol trenutno je bio prazan; profesor Dumbledore plesao je s profesoricom Sprout; Ludo Bagman s profesoricom McGonagall; Madame Maxime i Hagrid svojim su valcerom krčili širok prolaz među učenicima na plesnom podiju. Kar-karoffa nigdje nije bilo. Kad je sljedeća pjesma završila, opet svi zapljeskaše. Harry vidje kako Ludo Bagman ljubi ruku profesoricu McGonagall i probija se kroz gomilu. U tom trenutku,

zaskočise ga Fred i George.

"Dobro, zašto oni dodijavaju važnom članu Ministarstva?" sik-ne Percy, sumnjičavo motreći Freda i Georgea. "Nemaju nimalo poštovanja..."

No Ludo Bagman se prilično brzo riješio Freda i Georgea. Primijetivši Harryja, mahne mu i priđe njihovu stolu.

"Nadam se da vas moja braća nisu gnjavila, gospodine Bagman", odmah mu reče Percy.

"Što? Oh, ne, nikako, nikako!" reče gospodin Bagman. "Ne, samo su mi opet spomenuli one njihove lažne čarobne štapiće. Zanimalo ih je mogu li im pomoći oko marketinga. Obećao sam im da ću ih povezati s dvojicom znanaca iz Zonkova dućana psina..."

Percy nije bio sretan što to čuje. Harry se mogao kladiti da će sve izbrbljati gospođi Weasley čim stigne kući. Planovi Freda i Georgea očito su u posljednje vrijeme postali još ambiciozniji, čim su se nadali da će za svoje ideje naći kupce i u široj javnosti.

Bagman je zaustio da nešto upita Harryja, no Percy mu odvratila pozornost. "Što kažete na napredak turnira, gospodine Bagman? Naš je odjel prilično zadovoljan - ona nezgodica s Plamenim peharom", dobaci pogled Harryju, "prouzročila je poneku poteškoću, naravno, ali odonda sve teče glatko, slažete li se?"

"Oh, da", vedro uzvratila Bagman, "strašno se dobro zabavljam. Kako stari Barty? Šteta što nije mogao doći."

"Oh, siguran sam da će se gospodin Crouch vrlo brzo oporaviti," važnim je tonom tumačio Percy, "no u međuvremenu sam ja potpuno pripravan preuzeti teret na sebe. Dakako, nije sve u odlascima

na plesove..." tu se tobože bezbrižno nasmije. "Morao sam se ja nositi i s nizom problema koji su se pojavili dok ga nije bilo - čuli ste da su uhvatili Alija Bashira kako u zemlju krijumčari pošiljku letećih tepiha? Zatim smo pokušavali nagovoriti Transilvance da potpišu Međunarodnu zabranu dvoboja, imam poslije Nove godine sastanak s njihovim šefom Magijske suradnje..."

"Idemo u šetnju," promrmlja Ron Harryju, "što dalje od Per-cyja..."

Pretvarajući se da idu po još pića, Harry i Ron napustiše stol, zaobidoše plesni podij i zamakoše u predvorje. Ulazna vrata bila su širom otvorena. Silazeći niz stube gledali su kako u ružičnjaku trepere i svjetlucaju lepršava vilinska svjetla. Između grmova ruža vijugali su ukrasni puteljci. Posvuda su bili postavljeni veliki kameni kipovi. Do Harryja je dopiralo zapljuskivanje vode, podsjećajući ga na vodoskok. Tu i tamo, na izrezbarenim su klupama sjedili ljudi. On i Ron otpuše se jednim od vijugavih puteljaka koji je vodio kroz ruže, ali tek što su malko odmakli, začuše neugodno poznat glas.

"... ne vidim u čemu je problem, Igore."

"Severuse, ne možeš se pretvarati da se to ne događa!" Karka-roffljev glas zvučao je zabrinuto i prigušeno, kao da ne želi da ga itko drugi čuje. "Iz mjeseca u mjesec sve je vidljiviji, sad sam već ozbiljno zabrinut, ne mogu to poreći..."

"Onda bježi", presiječe ga Snapeov glas. "Bježi, a ja ću se ispričati u tvoje ime. Ja, međutim, ostajem u Hogwartsu."

Iza ugla se pojaviše Snape i Karkaroff. Snape je u ruci držao čarobni štapić kojim je u zrak dizao grmove ruža. Na licu je imao krajnje zlovoljan izraz. Iz mnogih grmova prvo bi se začulo cicanje, a potom bi iz njih izjurili tamni obrisi.

"Deset bodova manje za Hufflepuffe, Fawcettova!" zareži Snape kad je mimo njega protrčala jedna djevojka. "I deset bodova manje za Ravenclavve, Stebbins!" nastavi dok je za njom klipsao i mladić. "A što vas dvojica izvodite?" dometne, ugledavši pred sobom

Harryja i Rona. Karkaroff je, primijeti Harry, djelovao pomalo uznemireno njihovim pojavljivanjem na tom mjestu. Ruka mu nervozno poleti prema bradici koju poče opet motati oko prsta.

"Šetamo", otesito će Ron Snapeu. "Da ne kršimo možda neki zakon?"

"Onda šetajte i dalje!" zarezi Snape i progura se mimo njih. Njegov dugi, crni ogrtač vijorio se iza njega. Karkaroff požuri za Snapeom. Harry i Ron produže istim puteljkom.

"Stoje to tako zabrinulo Karkaroffa?" promrmlja Ron. "I otkad su on i Snape na ti?" polako upita Harry.

Dospjeli su do velikog kamenog soba iznad kojeg su se nazirali iskričavi mlazovi visokog vodoskoka. Na kamenoj klupi jasno su se ocrtavali obrisi dvoje golemih ljudi koji su pod mjesječinom zajedno promatrali vodu. Uto Harry začuje kako Hagrid progovara.

"Dočim sam vas ugledo, znao sam", reče on neobično promuklim glasom.

Harry i Ron se ukipiše. Imali su osjećaj da ne bi bilo nimalo zgodno upasti u ovaj prizor... Harry se osvrne na stazu kojom su došli i ugleda Fleur Delacour i Rogera Daviesa, napola sakrivene u obližnjem grmu ruža. Potapšao je Rona po ramenu i trznuo glavom prema njima, pokazujući da bi se lako mogli odšuljati tim putem a da ih nitko ne primijeti (Harryju su Fleur i Davies djelovali jako zauzeto). No kad je Ron primijetio Fleur, iskolačio je oči od užasa, žestoko zavrteo glavom i Harryja odvuкао dublje u sjenu iza soba.

"Što ste znali, Agrrid?" prigušeno će Madame Maxime glasom kao da prede.

Harry nikako nije htio slušati taj razgovor; znao je da bi Hagridu bilo grozno da ga netko prisluškuje u ovakvoj situaciji (i Harry bi se, na njegovu mjestu, jednako osjećao) - da je mogao, gurnuo bi prste u uši i glasno zamumljao, ali to je bilo neizvedivo. Pokušao je stoga svu pozornost usmjeriti na kukca koji je gmizao po leđima kamenog soba, ali kukac naprosto nije bio dovoljno zanimljiv da blokira sljedeće Hagridove riječi.

"Znao sam... znao sam da ste ko ja... jeste li po materi ili po ocu?"

"Ja... ja ne znam na što vi mislite, 'Agrrid...'"

"Ja sam po materi", tiho nastavi Hagrid. "Ona je bila jedna od zadnjih u Britaniji. Naravski, ne sjećam je se baš najbolje... otišla je, svaćate. Kad su mi bile tri godine. Nije ona bila majčinska sorta. Pa... kad im to nije u čudi, zar ne? Ne znam što joj se desilo... ko zna, možda je i mrtva..."

Madame Maxime je šutjela. Harry si nije mogao pomoći. Podigao je pogled s kukca i usmjerio ga preko rogovlja soba, slušajući... nikad prije nije čuo da Hagrid govori o svom djetinjstvu...

"Mom je tati puklo srce kad je osla. Sav je bio malecki, moj tata. Kad mi je bilo šest godina, mogo sam ga podić i staviti na vrh komode kad bi mi pošao na živce. Šta ga je to nasmijavalo..." Hagridov duboki glas pukne. Madame Maxime nepomično je slušala, zureći, činilo se, u srebrnasti vodoskok. "Tata me podigo... al umro je, naravski, baš kad sam krenuo u školu. Poslije sam se moro sam snalaziti. Al Dumbledore mi je zbiljam puno pomogao. Jako je bio dobar prema meni..."

Hagrid izvuče veliku, točkastu svilenu maramicu i glasno ispuše nos. "Eto... tako... dosta o meni. A stajete s vama? Po kojoj ste vi liniji?"

No Madame Maxime naglo je ustala.

"Dosta je svjež", reče ona - iako je njezin glas bio daleko hladniji od zraka koji ih je okruživao. "Ja mislim da ću se vratiti unutra."

"Ha?" smeteno će Hagrid. "Ne, nemojte još ići! Ja... ja nikad nisam sreo drugoga, prije

vas!"

"Što, molim, vi mislite s tim drugoga?" upita Madame Maxime ledenim tonom.

Harry bi najradije da može Hagridu reći kako mu je bolje ne odgovoriti; stajao je u sjenkama škrgućući zubima, očajnički se nadajući da Hagrid neće progovoriti... ali uzalud.

"Drugog poludiva, naravski!" dovrši Hagrid svoju misao.

"Kako se usuđujete!" vrisnula je Madame Maxime. Njezin glas prolomio se mirnim noćnim zrakom poput brodske sirene. Harry začu kako iza njih Fleur i Roger prepadnuto ispadaju iz ružina grma. "Nitko me nikad nije tako uvrijedio! Poludiv? Moi? Ja... ja... ja imam krupne kosti!"

Bijesno se udaljila. Dok je prolazeći kroz ružičnjak ljutilo razmicala grmove, za njom su se u zrak podizali raznobojni rojevi vila. Hagrid ostade sjediti na klupi, gledajući za njom. Bilo je pretamno da razaznaju njegov izraz lica. Nakon otprilike jedne minute, ustao je i udaljio se dugim koracima. Nije otišao prema dvorcu, već u tamni perivoj, u smjeru svoje kolibice.

"Hajde", Harry se vrlo tiho obrati Ronu. "Idemo..."

Ali Ron se nije micao.

"Stoje?" upita Harry, pogledavši ga.

Ron se okrene prema Harryju s krajnje ozbiljnim izrazom lica.

"Jesi li to znao?" šapne on. "Daje Hagrid poludiv?"

"Nisam", odvrati Harry, sliježući ramenima. "Pa što?"

Po pogledu koji mu je uputio Ron, odmah je shvatio da je opet otkrio dubinu svoje neupućenosti u svijet čarobnjaka. Budući da je odrastao s Durslevjevima, Harryju su mnoge stvari koje su čarobnjaci uzimali zdravo za gotovo bile otkriće. Što je dulje pohađao školu, takvih je iznenađenja bivalo sve manje. Sad je, međutim, shvatio da većina čarobnjaka ne bi rekla "Pa što?" da otkriju kako neki njihov prijatelj ima majku divovskog roda.

"Objasnit ću ti unutra", tiho reče Ron. "Idemo..."

Fleur i Roger Davies nekamo su se izgubili, vjerojatno u neki grm koji je osiguravao veću privatnost. Harry i Ron vratiše se u Veliku dvoranu. Parvati i Padma sjedile su za udaljenim stolom okružene gomilom mladića iz Beauxbatonsa. Hermiona je opet plesala s Krumom. Harry i Ron sjedoše što su mogli dalje od plesnog podija.

"Pa?" potakne Harry Rona. "U čemu je problem s divovima?"

"Pa, oni... oni..." Ron je teško pronalazio riječi, "nisu baš jako dobri", završi slabašno.

"Pa što onda?" upita Harry. "Hagridu ništa ne fali!"

"Znam, ali... čovječe, nije ni čudo što to taj", reče Ron, vrteći glavom. "Ja sam uvijek mislio da ga je kao dijete zadesila neka opaka čarolija rasta, ili nešto slično. Nisam ga htio zapitkivati..."

"Ali kakve veze ima to što mu je mama bila divovskog roda?" opet će Harry.

"Pa... oni koji ga poznaju, neće mariti, jer znaju da nije opasan", polako nastavi Ron.

"Ali... Harry, divovi su zbilja gadni. Kao što je Hagrid rekao, takva im je ćud, oni su ti kao trolovi... naprosto vole ubijati, to svi znaju. U Britaniji, doduše, više nema ni jednog."

"Što im se dogodilo?"

"Pa, već su ionako izumirali, a mnoge su poubijali aurori. Navodno ih ima u inozemstvu... uglavnom se kriju u planinama..."

"Ne znam zašto Maximeova misli da je nekog zavarala", reče Harry, promatrajući Madame Maxime, koja je osamljeno sjedila za sudačkim stolom, krajnje nevesela izraza lica. "Ako je Hagrid polu-div, onda je to sigurno i ona. Krupne kosti... mislim da samo dino-saur ima krupnije kosti od nje."

Harry i Ron ostatak plesa proveli su u svom kutku, raspravljajući o divovima. Nijedan nije imao želju zaplesati. Harry je nastojao ne gledati Cho i Cedrica; sam pogled na njih budio je u njemu želju da po nečemu udari.

Kada su Čudnovate sestre u ponoć prestale svirati, svi ih još jednom pozdraviše glasnim pljeskom i krenuše prema predvorju. Mnogi su govorili da im je žao što je bal već gotov, ali Harry je bio savršeno sretan što ide u krevet; njemu ova večer nije bila pretjerano ugodna.

U predvorju Harry i Ron ugledaše kako se Hermiona oprašta s Krumom prije njegova povratka na brod Durmstranga. Ronu je uputila vrlo hladan pogled i bez riječi produžila mimo njega prema mramornim stubama. Harry i Ron krenuše za njom, no negdje na pola puta, Harry začu kako ga netko doziva.

"Hej...Harry!"

Bio je to Cedric Diggory. Harry vidje da ga u predvorju čeka Cho.

"Da?" hladno odvrati Harry dok je Cedric stubama trčao prema njemu.

Cedric je djelovao kao da ne želi govoriti pred Ronom, na što ovaj slegne ramenima i zlovoljno se nastavi penjati stepenicama.

"Čuj..." Cedric je spustio glas dok se Ron udaljavao. "Dugujem ti za ono o zmajevima. Znaš ono zlatno jaje? Da li i tvoje zavija kad ga otvoriš?"

"Da", potvrdi Harry. "Pa... okupaj se, u redu?" "Što?"

"Okupaj se, i... ovaj... ponesi jaje sa sobom, i... ovaj... samo malo promozgaj cijelu stvar u vrućoj vodi. Pomoći će ti kod razmišljanja... vjeruj mi."

Harry je zurio u njega.

"Znaš što," nastavi Cedric, "posluži se kupaonicom za prefekte. Četvrta vrata lijevo od onog kipa Borisa Smušenjaka na petom katu. Lozinka je Miris borovih iglica. Moram ići... želim se oprostiti..."

Veselo se nasmiješi Harryju i pohita natrag do Cho.

Harry je sam hodao prema Grvffindorskoj kuli. Kakav čudan savjet. Kako bi mu kupka mogla pomoći da shvati značenje zavijanja iz jajeta? Možda se Cedric šali s njim? Što ako želi od njega napraviti budalu, kako bi naglasio razliku između njih dvojice i tako dodatno šarmirao Cho?

Debela dama i njezina prijateljica Vi drijemale su u okviru ulaznog portreta. Harry ih je uspio probuditi tek kad je zaurao "Lampice za bor!" što ih je jako naljutilo. Provukavši se u društvenu prostoriju, ondje je zatekao Rona i Hermionu usred žestoke svađe. Urlali su jedno na drugo na razmaku od tri metra, oboje grimizni u licu.

"Pa, ako ti se to ne sviđa, znaš što trebaš učiniti, zar ne?" vikne Hermiona. Njezina elegantna punđa polako se raspadala. Lice joj je bilo iskrivljeno od bijesa.

"Ma nemoj?" uzvratu Ron vikanjem. "Što?"

"Na sljedeći ples me pozovi na vrijeme, a ne zato što ne možeš naći bolju!"

Ron je nečujno otvarao i zatvarao usta, poput zlatne ribice na suhom. Hermiona se okrene na peti i odmaršira u žensku spavaonicu. Ron se okrene Harryju.

"Pa," prtljao je on kao da ga je ošinuo grom, "pa... to samo dokazuje... sve je pogrešno shvatila..."

Harry nije ništa rekao. Bio je previše sretan što opet razgovara s Ronom da bi mu iskreno rekao što misli - ali njemu se činilo da je Hermiona, za razliku od Rona, točno pogodila bit problema.

Senzacionalna vijest Rite Skeeter

Na Stjepanje su svi ustali prilično kasno. Grvffindorska društvena prostorija bila je znatno tiša no što je u posljednje vrijeme bio običaj - više se zijevalo nego razgovaralo. Hermionina kosa opet je bila uobičajeno kuštrava. Priznala je Harryju da je za bal upotrijebila obilatu količinu Glatkolasepomade za kosu, ali češkajući raznježenog Krivonju iza ušiju, nehajnim je tonom dodala i da bi joj slična izravnavanja ipak bila "malo prevelika gnjavaža za svaki dan".

Ron i Hermiona kao da su se prešutno dogovorili da neće spominjati sinoćnju svađu. Međusobno su bili vrlo ljubazni, ali i neuobičajeno službeni. Čim im se ukazala prilika, Ron i Harry su izvijestili Hermionu o razgovoru koji su čuli između Madame Maxime i Hagrida. Nju vijest o Hagridovu djelomično divovskom podrijetlu nije šokirala ni približno onoliko koliko Rona.

"Pa, to sam i mislila", reče ona sliježući ramenima. "Znala sam da ne može biti pravi div, jer su oni visoki preko šest metara. Ali stvarno, sva ta histerija oko divova! Nije moguće da su svi grozni... to je ista vrsta predrasude kakvu ljudi imaju prema vukodlacima... zar to nije rasizam?"

Ron je djelovao kao da bi joj najradije odbrusio nešto zajedljivo, no činilo se da ne želi novu svađu. Na kraju se zadovoljio time da s nevjericom zavrti glavom dok ga Hermiona nije gledala.

Sad su na red došle sve one zadaće koje su bili zanemarili tijekom prvog tjedna praznika. Nakon završetka Božića, svi kao da su osjećali nekakvu tupost - točnije, svi osim Harryja, kojega je (opet) počela hvatati lagana nervoza.

Nevolja je bila u tome što je s ove strane Božića dvadeset četvrti veljače djelovao znatno bliže nego prije, posebno uzmemo li u obzir

kako još uvijek nije prstom mrdnuo da riješi zagonetku zlatnog jajeta. Počeo je vaditi jaje iz kovčega svaki put kad bi se našao u spavaonici, otvarajući ga i napeto slušajući u nadi da će baš taj put zavijanje imati smisla. Iz petnih žila se nastojao dosjetiti čemu slični taj zvuk, ali s iznimkom trideset muzikalnih pila, doista mu na um nije padalo ništa drugo. Pokušao je zatvoreno jaje energično protresti i opet otvoriti, da provjeri hoće li mu to izmijeniti zvuk. Ništa. Pokušao je jajetu postavljati pitanja, nadvikujući se sa zavijanjem. Opet ništa. Jednom je prilikom čak jaje zavitlao na drugi kraj sobe - iako u tu metodu ionako nije polagao nikakve nade.

Harry nije zaboravio Cedricov savjet, no kako njegovi trenutačni osjećaji prema Cedricu nisu bili pretjerano prijateljski, nastojao je iznaći sve moguće načine da izbjegne njegovu pomoć. Uostalom, mislio je, da mu je Cedric doista želio pomoći, sigurno bi bio kudikamo jasniji. On, Harry, Cedricu je rekao što im se točno sprema u prvom zadatku - a Cedric mu je na tome zahvalio tako što mu je rekao da se okupa. E pa, nije njemu trebala takva bijedna pomoć -u svakom slučaju ne od nekakvog tipa koji je neprestano šetkarao školskim hodnicima držeći Cho za ruku. Tako je Harry početkom novog polugodišta na nastavu krenuo opterećen ne samo uobičajenim knjigama, pergamentom i perima, nego i brigom zbog jajeta. Zabrinutost ga je toliko morila da mu se činilo kao da sa sobom neprestance tegli i samo jaje.

Vani je tlo još uvijek pokrivaio debeo sloj snijega, zbog čega su prozori staklenika bili

tako zamagljeni da se za vrijeme Travarstva kroz njih uopće ništa nije vidjelo. Po ovakvom vremenu nitko se nije pretjerano radovao Skrbi za magična stvorenja, iako je Ron tvrdio da će ih repani vjerojatno sasvim dobro ugrijati, ako ne time što će sve učenike natjerati u bijeg, onda bar time što će im zadci praskati takvom silinom da će zapaliti Hagridovu kolibu.

No stigavši do Hagridove kolibe, otkrili su da ih kraj ulaznih vrata čeka postarija vještica vrlo kratke sijede kose i izbečene brade.

"Požurite se, zvono je zvonilo prije pet minuta", vikne ona dok su se s mukom probijali kroz snijeg prema njoj.

"Tko ste vi?" upita Ron, buljeći u nju. "Gdje je Hagrid?"

"Ja sam profesorica Grubbly-Plank," reče ona žustro, "i privremeno ću vam držati satove iz Skrbi za magična stvorenja."

"Gdje je Hagrid?" glasno ponovi Harry.

"Loše se osjeća", kratko odgovori profesorica Grubbly-Plank.

Do Harryjevih ušiju dopre tih i neugodan smijeh. Okrene se; razredu su se upravo pridružili Dračo Malfov i ostali Slvtherini. Svi su izgledali kao da zbog nečeg likuju. Nisu bili iznenađeni što vide profesoricu Grubbly-Plank.

"Ovuda, molim vas", reče profesorica Grubbly-Plank i dugim ih koracima povede oko ograđenog pašnjaka u kojem su drhturili golemi konji iz Beauxbatonsa. Harry, Ron i Hermiona pođoše za njom, preko ramena se osvrćući na Hagridovu kolibu. Svi zastori bili su navučeni. Je li Hagrid bio unutra, sam i bolestan?

"Sto nije u redu s Hagridom?" upita Harry, žureći da sustigne profesoricu Grubbly-Plank.

"Ništa što bi vama bilo važno", odgovori mu ona tonom kao da ga drži zabadalom.

"I te kako mi je važno", srdito odvrati Harry. "Što se dogodilo?"

Profesorica Grubbly-Plank pravila se da ga ne čuje. Nastavila ih je voditi mimo pašnjaka s konjima iz Beauxbatonsa, koji su se stis-nuli zajedno da im bude toplije, i produžila prema stablu na rubu šume. Za drvo bijaše privezan velik, prelijep jednorog.

Mnoge djevojke počele su očarano uzdisati čim su ugledale je-dnoroga.

"On, prekrasan je!" šapne Lavender Brown. "Kako li je samo došla do njega? Navodno ih je užasno teško uhvatiti!"

Jednorog je bio tako blještavo bijele boje daje snijeg oko njega izgledao siv. Zlatnim je kopitima nervozno strugao po tlu, zabacujući rogatu glavu.

"Dečki neka stanu dalje!" vikne profesorica Grubbly-Plank, za-mahnuvši rukom i zaustavljajući Harryja grubim udarom u prsa. "Jednorogi više vole ženski dodir. Djevojke, dođite ovamo, ali približavajte se oprezno. Hajde, samo polako..."

Ona i djevojke polako su hodale prema jednorogu. Dečki su ostali stajati blizu ograde pašnjaka, promatrajući što se zbiva.

Čim se profesorica Grubbly-Plank udaljila izvan dosega sluha, Harry se okrene Ronu.

"Što misliš, što se dogodilo? Da ga nije neki repan...?"

"O, nije ga ništa napalo, Potteru, ako si to mislio", tiho upadne Malfoy. "Ne, samo se previše srami pokazati svoju veliku, gadnu njušku."

"Kako to misliš?" oštro ga upita Harry.

Malfov zavuče ruku u džep svoje pelerine i izvuče presavijenu novinsku stranicu.

"Evo", reče. "Teško mi je što ti to moram pokazati, Potteru..."

Nacerio se kad je Harry zgrabio stranicu, razmetao je i počeo čitati, dok su Ron, Seamus, Dean i Neville gledali preko njegova ramena. Bio je to članak s fotografijom koja je

Hagrida prikazivala s vrlo podmuklim izrazom lica:

DUMBLEDOREOVA DIVOVSKA GREŠKA

Albus Dumbledore, ekscentrični ravnatelj Škole vještičarenja i čarobnjaštva u Hogwartisu, nikada se nije libio zapošljavati kontro-verzne ličnosti, piše naša specijalna izvjestiteljica, Rita Skeeter. U rujnu ove godine, zaposlio je Alastora "Divljookog" Moodyja, zloglasnog po lakoći s kojom baca uroke na sve oko sebe. Taj bivši auror preuzeo je mjesto predavača Obrane od mračnih sila. Odluka je iznenadila mnoge promatrače u Ministarstvu magije, posebno kad se uzme u obzir glasovita Moodyjeva navika da napada svaku osobu koja se usudi u njegovoj prisutnosti napraviti nagli pokret. Ipak, Divljooki Moody doima se kao odgovoran i dobrohotan čovjek u usporedbi s poluljudskim bićem koje Dumbledore zapošljava kao predavača Skrbi za magična stvorenja.

Rubeus Hagrid, koji priznaje daje kao trećeškolac bio izbačen iz Hogvvarsta, sve odonda u školi radi kao lovočuvar. To radno mjesto osigurao mu je Dumbledore. No prošle je godine Hagrid iskoristio svoj tajanstveni utjecaj nad ravnateljem da osigura dodatno zaposlenje kao predavač Skrbi za magična stvorenja, unatoč brojnim kandidatima s boljim kvalifikacijama.

Ovaj uznemirujuće krupni čovjek krajnje divljeg izgleda svoj novostečeni autoritet koristi da nizom jezivih stvorenja ulijeva strah u kosti učenika koji su mu povjereni na brigu. Dok se Dumbledore pravi da ništa ne vidi, Hagrid je tijekom brojnih predavanja koja mnogi nazivaju "potpuno zastrašujućima" uspio osakatiti nekoliko učenika.

"Mene je napao hipogrif, a mog prijatelja Vincenta Crabbea gadno je ugrizao čekinjaš", izjavio nam je Dračo Malfoy, učenik četvrte godine. "Svi mrzimo Hagrida, ali previše se bojimo da bismo nešto rekli."

Hagridpak ne pokazuje namjeru da prestane sa svojom politikom zastrašivanja. U prošlomjesečnom razgovoru s izvjestiteljicom Dnevnog proroka, priznao je daje uzgojio stvorenja koja je okrstio imenom "praskavi repuni". Riječ je o opasnom križancu mantikora i plamenog raka. Dakako, uzgoj novih vrsta magičnih stvorenja inače se nalazi pod strogom paskom Odjela za regulaciju i kontrolu magičnih stvorenja. Hagrid očito smatra da se takva zakonska ograničenja ne odnose na njega.

"Samo sam se malo igrao", rekao nam je i brzo promijenio temu.

Da sve bude još gore, Dnevni prorok uspio je doći i do dokaza da Hagrid nije - kao što se oduvijek pretvarao - čistokrvni čarobnjak. U stvari, nije čak ni čistokrvni čovjek. Možemo ekskluzivno objaviti daje njegova majka žena-div Fridwulfa, čije je trenutno mjesto boravka nepoznato.

Krvoločni i brutalni divovi zbog međusobnih su sukoba u prošlom stoljeću došli do samog ruba izumiranja. Šačica preživjelih divova pridružila se Onom-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti i tijekom njegove vladavine užasa počinila neka od najgorih masovnih ubojstava bezjaka.

Mnoge divove koji su služili Onome-čije-se-ime-ne-smije-izgo-voriti pobili su aurori u borbama protiv crnih čarobnjaka, no Frid-wulfe nije bilo među njima. Moguće je da je pobjegla u neku od divovskih zajednica koje još opstaju u planinskim lancima u inozemstvu. Ako je suditi po njegovim ispadima na satovima Skrbi za magična stvorenja, Fridwulfin sin naslijedio je njezinu okrutnu ćud.

Kao posebnu bizarnost čitave ove priče treba spomenuti kako je Hagrid navodno blizak prijatelj dječaka koji je zaslužan za gubitak moći Znate-već-koga, a time i za bijeg

Hagridove majke te ostalih sljedbenika Znate-već-koga. Možda Harryju Potteru nije poznata neugodna istina o njegovu golemom prijatelju - no sigurno je da je Albus Dumbledore dužan Harryja Pottera i sve njegove školske kolege upozoriti na opasnosti druženja s poludivovima.

Harry prestane čitati i pogleda Rona, koji je zinuo od zaprepaštenja.

"Kako je saznala?" šapne on.

No Harryja je mučilo nešto drugo.

"Što hoćeš reći s tim 'Svi mrzimo Hagrida'?" okomi se on na Malfova. "I kakve su to gluposti o tome kako je njega", pokazao je na Crabbea, "gadno ugrizao čekinjaš? Čekinjaši uopće nemaju zube!"

Crabbe se cerekao, očito vrlo zadovoljan sobom.

"Pa, mislim da bi ovo moralo dokrajčiti učiteljsku karijeru tog vola", ustvrdi Malfov uz zlobno svjetlucanje u očima. "Poludiv... a ja sam mislio kako je progutao bocu Kostorasta kad je bio mali... ovo se nikako neće svidjeti mamicama i taticama... bojat će se da im ne poždere djecu, ha, ha..."

"Ti..."

"Pratite li vi nastavu?"

Do dječaka je dopro glas profesorice Grubbly-Plank; sve su se djevojke nagurale oko jednoroga i gladile ga. Harry je bio tako bijesan da mu se članak iz Dnevnog proroka tresao u rukama dok je slijepo zurio u zvjerku. Profesorica Grubbly-Plank stade glasno nabrajati mnoge magične osobine jednoroga, kako bi je čuli i dječaci.

"Nadam se da će ta žena ostati!" reče Parvati Patil poslije sata, dok su se vraćali u dvorac na ručak. "Ovo već više sličići onome što sam očekivala od Skrbi za magična stvorenja... prava magična stvorenja poput jednoroga, a ne čudovišta..."

"A Hagrid?" Ijutito je prekine Harry kad su krenuli uz stube.

"Što s njim?" grubo mu odbrusi Parvati. "Tko mu brani da i dalje bude lovučuvar?"

Parvati je sve od bala bila vrlo hladna prema Harryju. Vjerojatno joj je trebao posvetiti malo više pažnje, ali činilo mu se da se ona ionako odlično provela. U svakom slučaju je svima koji su je htjeli slušati rastrubila da će se tijekom sljedećeg posjeta Hogsmeadeu naći s onim mladićem iz Beauxbatonsa.

"Zbilja je bilo dobro predavanje", ustvrdi Hermiona dok su ulazili u predvorje. "Nisam znala hrpu stvari koje nam je profesorica Grubbly-Plank ispričala o jednoroz.

"Pogledaj ovo!" prosiće Harry i pod nos joj gurne članak iz Dnevnog proroka.

Čitajući ga, Hermiona je zinula od zaprepaštenja. Reagirala je jednako kao i Ron. "Kako je ta grozna Skeeterica saznala za to? Ne misliš valjda da joj je Hagrid rekao?"

"Ne", odvrati Harry, vodeći ih prema gryffindorskom stolu i bijesno se bacajući na stolicu. "Nije nikad rekao ni nama, zar ne? Mislim daje bila tako ljuta što joj nije htio ispričati nikakve prljavštine o meni daje sve to iskopala iz osвете."

"Možda je čula kad je na balu razgovarao s Madame Maxime", tiho spomene Hermiona.

"Primijetili bismo je u vrtu!" reče Ron. "Osim toga, ona više i ne smije dolaziti u školu, Hagrid nam je rekao da joj je Dumbledore zabranio ulazak..."

"Možda ima plašt nevidljivosti", dometne Harry, Ijutitim pokretima trpajući pileći složenac na tanjur, zbog čega je prskalo na sve strane. "To bi ličilo na nju, zar ne, da se skriva u grmlju i prisluškuje ljude."

"Misliš, kao ti i Ron", napomene Hermiona.

"Mi ga nismo namjerno prisluškivali!" pobuni se Ron. "Nismo imali izbora! Budala

jedna, ide pričati da mu je mama div tamo gdje ga svatko može čuti!"

"Moramo ga posjetiti", reče Harry. "Večeras, poslije Proricanja sudbine. Moramo mu reći kako želimo da se vrati... Ti želiš da se on vrati, zar ne?" obrati se Hermioni.

"Pa... neću se pretvarati da nije bilo ugodno za promjenu imati pravo pravcato predavanje iz Skrbi za magična stvorenja... ali želim da se Hagrid vrati, naravno da želim!" dometne Hermiona brzo, preplašena Harryjevim gnjevnim pogledom.

Poslije večere su stoga još jednom napustili dvorac i kroz zamrznuti se perivoj spustili do Hagridove kolibe. Na kucanje im je odgovorio gromoglasni Očnjakov lavež.

"Hagride, mi smo!" zaurla Harry, lupajući na vrata. "Otvori nam!"

Nije se odazvao. Čuli su kako s druge strane Očnjak cvili i grebe po drvu, ali vrata se nisu otvarala. Udarali su po njima još dobrih deset minuta; Ron je čak zalupao na jedan od prozora, ali odgovora nije bilo.

"Zašto izbjegava nas?" upita Hermiona kad su naposljetku odustali i krenuli natrag u školu. "Ne misli valjda da bi nama smetalo to što je on poludiv?"

No činilo se da to smeta Hagridu. Nije se nigdje pojavio cijeli taj tjedan. Nije dolazio objedovati za profesorski stol, nitko nije vidio da obavlja svoje uobičajene lovočuvarske dužnosti u perivoju, a profesorica Grubbly-Plank nastavila je držati satove Skrbi za magična stvorenja. Malfov je Harryju zlurado dobacivao kad god bi mu se pružila prilika.

"Nedostaje ti tvoj prijatelj mješanac?" šaputao bi mu, ali samo kad je u blizini bio neki profesor, da izbjegne Harryjevu odmazdu. "Nedostaje ti čovjek-slona?"

Sredinom siječnja bio je zakazan posjet Hogsmeadeu. Hermio-nu je jako iznenadilo što se i Harry sprema poći.

"Mislila sam da ćeš iskoristiti priliku što imaš praznu društvenu prostoriju", predbaci mu ona. "Da se možeš malo ozbiljnije pozabaviti jajetom."

"Oh, pa... pa, sad već imam puno jasniju predodžbu o čemu se radi", lagao je Harry.

"Zbilja?" odvrati Hermiona zadivljeno. "Bravo!"

Harryjev želudac pokajnički se stisne, ali odlučio je da se neće obazirati na osjećaj krivnje. Na kraju krajeva, imao je još pet tjedana da odgonetne zagonetku u jajetu, pa to je cijela vječnost... a ako ode u Hogsmeade, možda sretne Hagrida i tako dobije priliku nagovoriti ga da se vrati.

On, Ron i Hermiona u subotu su zajedno napustili dvorac i kroz hladni, vlažni perivoj krenuli prema izlazu. Prolazeći pokraj lađe Durmstranga usidrene na jezeru, ugledaše Viktora Kruma kako izlazi na palubu, odjeven samo u kupaće gaćice. Bio je vrlo mršav, no očito daleko žilaviji nego što je izgledao, jer se popeo na bok lađe, raširio ruke i naglavce skočio u jezero.

"On je lud!" reče Harry, zureći u tamnokosu Krumovu glavu dok je plivao prema središtu jezera. "Voda je sigurno hladna kao led, tek je siječanj!"

"On dolazi iz daleko hladnijih krajeva", reče Hermiona. "Njemu je vjerojatno dovoljno topla."

"Da, ali tu je i orijaška lignja", doda Ron. Nije zvučao zabrinuto - naprotiv, u glasu mu se osjećala nada. Hermiona primijeti njegov ton i namrgodi se.

"On je stvarno drag, znaš", reče. "Nije ono što bi očekivao od nekog iz Durmstranga. Rekao mi je da mu se ovdje puno više sviđa."

Ron joj ne odgovori. Od plesa nije ni jednom spomenuo Viktora Kruma, ali Harry je na Stjepanje pod krevetom našao minijaturnu ruku koja kao da je bila otrgnuta s neke figurice u dresu bugarske metlobojske reprezentacije.

Dok su hodali niz bljuzgavu Glavnu ulicu, Harry je pomno pazio neće li negdje ugledati Hagrida. Utvrdivši da ga nema ni u jednoj od trgovina, predložio je da pođu Kod tri metle.

Gostionica je, kao i obično, bila krcata, ali jedno brzo ogledavanje po svim stolovima reklo je Harryju da Hagrid nije ni tu. Malo-dušno se s Ronom i Hermionom uputio do šanka, naručujući od Madame Rosmerte tri pivoslaca. U sebi je turobno mislio kako je mirne duše mogao ostati u dvorcu i slušati zavijanje jajeta.

"Zar taj nikad nije na poslu?" iznenada šapne Hermiona. "Gledajte!"

Pokazala je prema zrcalu iza šanka. Harry u njemu ugleda odraz Luda Bagmana koji je sjedio u sjenovitom kutku sa skupinom gob-lina. Bagman im je nešto užurbano tumačio, a oni su ga slušali prekriženih ruku i prijetećih izraza lica.

Zapravo to i jest čudno, mislio je Harry, što je Bagman došao Kod tri metle preko vikenda u kojem se ne zbiva ništa vezano uz Tro-magijski turnir, dakle kad nema sudačkih obveza. Motrio je Bagmana u zrcalu. Opet je odisao napetošću, kao i one noći u šumi prije pojave tamnog znamenja. U taj mah, Bagman svrne pogled prema šanku, ugleda Harryja i ustane.

"Samo malo, samo malo!" Harry ga začu kako osorno govori goblinima. Zatim kroz gostionicu pojuri prema Harryju. Opet je na licu imao dječjački osmijeh.

"Harry!" reče. "Kako si? Baš sam se nadao da ću te sresti! Je li sve u redu?"

"Dobro je, hvala", odvrati Harry.

"Bismo li mogli malo popričati nasamo, Harry?" gorljivo ga upita Bagman. "Vas dvoje bi nas mogli ostaviti na trenutak, zar ne?"

"Ovaj... u redu", reče Ron, pa s Hermionom ode potražiti slobodan stol.

Bagman odvede Harryja niz šank, što je mogao dalje od Madame Rosmerte.

"Pa, htio bih ti još jednom čestitati na sjajnom nastupu protiv bodljorepe, Harry", poče Bagman. "Stvarno je bilo fantastično."

"Hvala", reče Harry. Bio je siguran da to nije sve što mu Bagman želi reći, jer mu je čestitati mogao i pred Ronom i Hermionom.

No Bagmanu kao da se nije žurilo reći u čemu je zapravo stvar. Harry ga vidje kako pogledava u zrcalo iznad šanka, prema gobli-nima koji su šutke motrili njega i Harryja svojim tamnim, iskošenim očima.

"Totalna strahota", reče Bagman Harryju ispod glasa, primjećujući da sad i Harry gleda u goblina. "Engleski im nije jača strana... kao da sam opet s Bugarima na Svjetskom prvenstvu u metloboju... ali oni su bar koristili govor znakova koji druga ljudska bića mogu shvatiti. Ovi samo klepeću na globogoblinskom... na kojem ja znam samo jednu riječ: bladvak. To znači "kramp". Nerado se njome služim jer ne želim da pomisle kako im prijetim." Nasmije se kratkim i grohotnim smijehom.

"A što žele?" upita Harry. Primijetio je da goblini i dalje pomno motre Bagmana.

"Ovaj... pa..." odvrati Bagman, odjednom nervozna izgleda. "Oni... ovaj... traže Bartvja Croucha."

"Zašto ga traže ovdje?" začudi se Harry. "Pa zar nije u Ministarstvu u Londonu?"

"Ovaj... da budem iskren, nemam pojma gdje je", prizna Bagman. "On je zapravo... prestao dolaziti na posao. Nema ga već dva tjedna. Mladi Percy, njegov pomoćnik, kaže daje bolestan. Navodno im svima šalje upute po sovi. Ali Harry, bi li bio tako ljubazan da to nikome ne spominješ? Rita Skeeter još uvijek ruje gdje stigne i mogu se kladiti da bi od Bartvjeve bolesti napravila nekakvu mračnu zavjeru. Vjerojatno bi napisala daje

nestao, kao Bertha Jorkins."

"Jeste li išta čuli o njoj?" upita Harry.

"Nisam", odvrati Bagman, opet izgledajući napeto. "Zadužio sam svoje ljude da je traže, naravno..." (bilo je i vrijeme, pomisli Harry) "cijeli slučaj je zbilja čudan. Definitivno je stigla u Albaniju, jer se tamo sreća s rođakom. Iz rođakove kuće otišla je na jug da posjeti tetu... i na putu k njoj posve joj se gubi trag. Nemani blage veze kamo je mogla nestati... ne izgleda mi, na primjer, kao žena koja bi pobjegla s ljubavnikom... a opet... čekaj, ma zašto mi razgovaramo o goblinima i Berthi Jorkins? U stvari sam te želio pitati," snizio je glas, "kako napreduješ sa zlatnim jajetom?"

"Ovaj... ne ide mi loše", neiskreno odgovori Harry. Bagman kao da je znao da ne govori istinu.

"Slušaj, Harry," nastavi on, i dalje prigušenim glasom, "mene to jako opterećuje... tebi je ovaj turnir nametnut, nisi se sam prijavio... i ako" (sada mu je glas bio tako tih da se Harry morao nagnuti bliže kako bi ga čuo) "... ako ti ikako mogu pomoći... uputiti te u pravom smjeru... jako si mi simpatičan... kako si samo prošao kraj onog zmaja!... No, da, samo ti reci."

Harry se zagleda u Bagmanovo okruglo, rumeno lice i njegove širom rastvorene, djetinje plave oči.

"Zar se od nas ne očekuje da sami odgonetnemo zagonetku?" reče on nastojeći zvučati nonšalantno, a ne kao da optužuje šefa Odjela za čarobne igre i sportove za kršenje pravila.

"Pa... pa, da," nestrpljivo potvrdi Bagman, "ali... ma daj, Harry... pa svi mi želimo da Hogwarts pobijedi, zar ne?"

"A jeste li pomoć ponudili i Cedricu?" priupita Harry. Bagmanovo glatko lice neznatno se namršti.

"Ne, nisam", odvrati on. "Ja... kao što rekoh, ti si mi jako simpatičan. Samo sam mislio da bih ti mogao ponuditi..."

"Pa, hvala," reče Harry, "ali mislim da sam vrlo blizu rješenja za jaje... još koji dan i na cilju sam."

Nije bio posve siguran da zna zašto je odbio Bagmanovu pomoć, osim što mu je Bagman praktički bio stranac, pa je nekako osjećao da bi bilo daleko nepoštenije prihvatiti njegovu pomoć nego pitati za savjet Rona, Hermionu ili Siriusa.

Bagman je djelovao gotovo uvrijeđeno, ali nije mu stigao ništa više reći jer su im se u tom trenutku pridružili Fred i George.

"Zdravo, gospodine Bagman", vedro mu se obrati Fred. "Možemo li vas počastiti pićem?"

"Ovaj... ne," Bagman je uputio još jedan razočarani pogled prema Harryju, "ne, dečki, hvala..."

Fred i George izgledali su jednako razočarani kao i Bagman, koji je pak u Harryja gledao kao da ga je ovaj teško iznevjerio.

"Pa, moram dalje", reče on. "Drago mi je što sam vas vidio. Sretno, Harry."

Žurno je napustio gostionicu. Goblini su redom kliznuli sa stolica i otputili se za njim. Harry je otišao pridružiti se Ronu i Hermioni. "Što je htio?" upita Ron čim je Harry sjeo.

"Ponudio mi je pomoć oko zlatnog jajeta", odgovori Harry.

"Ne smije to raditi!" preneraženo reče Hermiona. "On je jedan od sudaca! Uostalom, već si ga odgonetnuo... zar ne?"

"Ovaj... samo što nisam", reče Harry.

"Sumnjam da bi Dumbledore bio jako sretan da zna kako te Bagman nagovara na varanje!" nastavi Hermiona, još s izrazom dubokog negodovanja. "Nadam se da na isti način pokušava pomoći i Cedricu!"

"Ne pokušava. Pitao sam", pripomene Harry.

"Koga briga prima li Diggory ičiju pomoć", reče Ron. Harry se u sebi slagao s njim.

"Oni goblini nisu djelovali jako prijateljski", primijeti Hermiona pijuckajući pivoslac.

"Što oni ovdje rade?"

"Ako je vjerovati Bagmanu, tragaju za Crouchom", objasni Harry. "Još je bolestan. Ne dolazi na posao."

"Možda ga Percy potajno truje", nabaci Ron. "Vjerojatno misli da će ga imenovati šefom Odjela za međunarodnu magijsku suradnju ako Crouch otegne papke."

Hermiona uputi Ronu pogled koji je govorio da se s takvim stvarima ne zbijaju šale. Zatim reče: "Malo mi je čudno što goblini tragaju za gospodinom Crouchom... oni obično surađuju s Odjelom za regulaciju i kontrolu magičnih stvorenja."

"Crouch govori puno stranih jezika", reče Harry. "Možda im treba tumač."

"Sad si se zabrinula i za sirote male goblina, je li?" zapita Ron Hermionu. "Da ne planiraš možda pokrenuti U.Z.R.U.G. ili tako nešto? Udrugu za zaštitu rugobnih goblina?"

"Ha, ha, ha", sarkastično će Hermiona. "Goblinima zaštita nije potrebna. Zar niste slušali što je profesor Binns govorio o goblin-skim bunama?"

"Ne", složno odvraće Harry i Ron.

"E pa, oni su savršeno sposobni izaći na kraj s čarobnjacima", ustvrdi Hermiona i otpije još malo pivoslaca. "Vrlo su prepredeni. Nisu oni kao kućni vilenjaci koji se nikad ne znaju izboriti za svoja prava."

"Ajoj", reče Ron, zureći prema vratima.

U gostionicu je upravo ušla Rita Skeeter. Ovaj put ju je krasila kombinacija pelerine u boji banane i dugih noktiju nalakiranih jar-koružičastom nijansom. Opet ju je pratio onaj trbušasti fotograf. Plativši piće, počela se s fotografom probijati prema obližnjem stolu. Dok se približavala, Harry, Ron i Hermiona šibali su je pogledima. Brzo je govorila, izgledajući kao da je zbog nečeg vrlo zadovoljna.

"... kao da nije htio razgovarati s nama, zar ne, Bozo? Što misliš, zašto? I zašto ga u stopu prati čopor goblina? Vodi ih u razgledanje mjesta, kaže on... koja glupost... nikad nije znao lagati. Misliš da se nešto sprema? Da počnemo malo kopati? Osramoćeni bivši šef Odjela za čarobne sportove, Ludo Bagman... zgodan početak rečenice, Bozo... još nam samo treba odgovarajuća priča..."

"Opet nekome pokušavate upropastiti život?" glasno joj se obrati Harry.

Nekoliko ljudi okrene se prema njima. Kad je vidjela tko je to rekao, oči Rite Skeeter raširiše se iza njezinih draguljima okićenih naočala.

"Harry!" reče ona uz širok osmijeh. "Baš divno! Pridruži nam se..."

"Ne bih vam se približio ni mrtav", bijesno joj reče Harry. "Zašto ste ono učinili Hagridu, je li?"

Rita Skeeter podigne svoje jako iscertane obrve.

"Naši čitatelji imaju pravo na istinu, Harry. Naprosto vršim svoju..."

"Koga je briga ako je on poludiv?" zaurla Harry. "S njim je sve uredu!"

U gostionici nastupi muk. Madame Rosmerta zurila je iza šanka, očito ne primjećujući da se vrč koji je punila medovinom već prelio.

Osmijeh Rite Skeeter na trenutak je zatitrao, no već u sljedećem trenutku opet se

smiješila kao i prije; otvorila je torbicu od krokodilske kože, izvukla brzocitatno pero i rekla: "Kako bi bilo da mi daš intervju o Hagridu kojeg ti poznaješ, Harry? O osobi koja se krije iza njegovih mišića? O vašem neobičnom prijateljstvu i razlozima za nj. Bi li ga nazvao zamjenom za oca?"

Hermiona naglo ustane, stišćući pivoslac u ruci kao da drži granatu.

"Vi grozna ženo," procijedi ona kroz stisnute zube, "vas uopće nije briga, sve biste dali za priču i svatko će vam dobro poslužiti, zar ne? Čak i Ludo Bagman..."

"Ma sjedi, balavice glupa, i ne govori o stvarima koje ne razumiješ", hladno odvratila Rita Skeeter, gledajući Hermionu čeličnim pogledom. "Znam ja stvari o Ludu Bagmanu od kojih bi ti se digla kosa na glavi... Iako tvojoj kosi to ne treba..." dometne, odmjeravajući Hermioninu kuštravu grivu.

"Idemo", reče Hermiona. "Hajde, Harry... Rone..."

Pošli su; mnogi su ljudi zurili u njih dok su prolazili. Kad su došli do vrata Harry se osvrne. Brzocitatno pero Rite Skeeter već je bilo u akciji; jurilo je naprijed-nazad preko komada pergamenta na stolu.

"Sad će se okomiti na tebe, Hermiona", zaključila Ron tihim i zabrinutim glasom dok su brzo hodali ulicom.

"Neka samo pokuša!" visokim glasom odvratila Hermiona; tresla se od bijesa. "Pokazat ću ja njoj! Glupa balavica, je li? O, osvetit ću joj se za ovo... prvo Harry, onda Hagrid..."

"Ritu Skeeter je bolje ne ljutiti", nervozno je nastavljao Ron. "Ozbiljno, Hermiona, iskopat će nešto o tebi..."

"Moji roditelji ne čitaju Dnevni prorok, mene ne može natjerati na skrivanje!" odbrusi Hermiona, grabeći tako dugim koracima da su Harry i Ron jedva uspijevali održati korak s njom. Posljednji put kad je Harry Hermionu vidio ovako bijesnu, udarila je Drača Malfoya u lice. "A ni Hagrid se više neće skrivati! Nije nikad ni smio dopustiti da ga uzruja takvo smeće od ljudskog bića! Idemo!"

Dajući se u trk, povela ih je cestom kroz vratnice ukrašene kri-latim veprovima i dalje, kroz perivoj, sve dok nisu stigli do Hagridove kolibe.

Zastori su i dalje bili navučeni, ali prilazeći začuše kako Očnjak laje.

"Hagride!" zaurila Hermiona, udarajući po vratima. "Hagride, dostaje bilo! Znamo da si unutra! Nikoga nije briga što ti je mama bila div, Hagride! Ne možeš toj odurnoj Skeeterici dopustiti da ti ovo učini! Hagride, izlazi van, ponašaj se..."

Vrata se otvoriše. Hermiona zausti: "Bilo je i vrij...!" no potom stane. Našla se naime licem u lice ne s Hagridom, nego s Albusom Dumbledorem.

"Dobar dan", reče on prijazno, smiješeći im se.

"Mi... ovaj... htjeli smo vidjeti Hagrida", progovori Hermiona sitnim glasom.

"Da, nekako sam to naslutio", odvratila Dumbledore, iskričasta pogleda. "Zašto ne uđete?"

"Oh... ovaj... u redu", pristane Hermiona.

Ona, Ron i Harry stupiše u kolibu; Očnjak se bacio na Harryja čim je prešao prag, lajući iz petnih žila i pokušavajući mu liznuti uši. Uspješno se oduprijevši, Harry se ogleda po prostoriji.

Hagrid je sjedio za stolom na kojem su se nalazile dvije velike šalice za čaj. Izgledao je grozno. Lice mu je bilo puno crvenih mrlja, a oči natečene. S kosom je sad otišao u drugu krajnost; umjesto da je pokuša ukrotiti, dopustio je da se pretvori u nešto nalik vlasulji od zamršene žice.

"Bok, Hagride", reče Harry.

Hagrid podigne pogled.

"ok", reče on promuklim glasom.

"Mislim da nam treba još čaja", ustvrdi Dumbledore, zatvarajući vrata za Harryjem, Ronom i Hermionom. Izvukao je čarobni štapić i lagano ga zavrtio; u zraku se pojavi rotirajući pladanj s čajem te tanjur s kolačima. Dumbledore čarolijom spusti pladanj na stol i svi sjedoše. Nastupila je kratka stanka, a zatim Dumbledore reče: "Jeste li kojim slučajem čuli što je vikala gospođica Granger, Hagrid?"

Hermionu oblije lagano rumenilo, ali Dumbledore joj se nasmiješi i nastavi: "Čini se da se Hermiona, Harry i Ron i dalje žele družiti s vama, bar ako je suditi po njihovu pokušaju da vam sruše vrata."

"Naravno da se i dalje želimo družiti s tobom!" reče Harry, zureći u Hagrida. "Ne misliš valjda da bi ta krava Skeeterica mogla išta... oprostite, profesore", doda brzo, pogledavši prema Dumble-doreu.

"Ja sam privremeno oglušio, tako da nemam pojma što ste rekli, Harry" odvrati Dumbledore, vrteći palčevima i zureći u strop.

"Ovaj... dobro", pomalo posramljeno odvrati Harry. "Samo sam htio reći... Hagride, kako si mogao i pomisliti da bi nas bilo briga što je ta... žena... napisala o tebi?"

Iz Hagridovih zagasitocrnih očiju kapnuše dvije velike suze i polako kliznuše u njegovu zamršenu bradu.

"Evo vam živog dokaza onoga o čemu sam vam govorio, Hagride", dometne Dumbledore, i dalje pomno promatrajući strop. "Pokazao sam vam pisma bezbrojnih roditelja koji vas se sjećaju iz vremena kad su oni bili ovdje i koji su mi svi jasno najavili da će podići grdnu galamu budem li vas otpustio..."

"Ne svi", promuklo izusti Hagrid. "Ne žele svi da ostanem."

"Pa znate što, Hagride, ako pucate na univerzalnu popularnost, bojim se da ćete se nasjediti u ovoj kolibi", otpovrne profesor Dumbledore, uputivši mu strog pogled preko naočala u obliku polumjeseca. "Otkako sam ravnatelj Hogwarta, nije prošao nijedan tjedan da mi nije stigla bar jedna sova sa žalopojkama na račun mog upravljanja školom. I što bih ja trebao učiniti? Zabarikadirati se u svojoj radnoj sobi i odbiti komunikaciju s vanjskim svijetom?"

"Al vi... vi niste poludiv!" promuklo zarida Hagrid.

"Hagride, daj pogledaj kakve ja rođake imam!" Ijutito mu reče Harry. "Pogledaj Durslevjeve!"

"To je odličan primjer", složi se profesor Dumbledore. "Evo, moj rođeni brat, Aberforth, bio je krivično gonjen jer je na kozi primijenio neke neprilične čarolije. Razvlačili su ga po novinama, no da li se Aberforth skrivao? Ne, nije! Visoko je podigao glavu i nastavio živjeti po starom! Dobro, nisam posve siguran zna li on uopće čitati, pa to možda i nije bila hrabrost..."

"Vrati se i nastavi podučavati, Hagride," tiho mu se obrati Hermiona, "molim te, vrati se, užasno nam nedostaješ."

Hagrid teško proguta. Niz njegove obraze i u zamršenu bradu kliznuše nove suze. Dumbledore ustane.

"Odbijam prihvatiti vašu ostavku, Hagride, i očekujem da se u ponedjeljak vratite na posao", izjavi on. "U osam i trideset ujutro pridružiti ćete mi se za doručkom u Velikoj dvorani. Bez izgovora. Svima vam želim ugodno popodne."

Dumbledore napusti kolibu, zaustavljajući se tek da počеше Oč-njakove uši. Kad su se za

njim zatvorila vrata, Hagrid zarida i zaroni lice u šake velike poput poklopaca na kantama za smeće. Hermiona ga je umirujuće gladila po ruci. Napokon je podigao pogled, posve crvenih očiju, i rekao: "Velki je čovjek Dumbledore... velki..."

"Da, je", potvrdi Ron. "Hagrid, smijem li uzeti jedan kolač?"

"Samo uzmi", reče Hagrid, otirući oči nadlanicom. "Ah, u pravu je on, naravski... svi ste u pravu... jesam bio blesav... moj stari tata sramio bi se da zna kako sam se ponio..." Potekle su nove suze, ali ovaj put ih je odlučnije obrisao i rekao: "Nisam vam nikad pokazao sliku moga starog tate, jel? Evo..."

Hagrid ustane, priđe komodi, otvori ladicu i izvuče sliku koja je prikazivala malenog čarobnjaka, oko očiju naboranog poput Hagrida. Vedro se osmjehujući, sjedio je na Hagridovu ramenu. Sudeći po stablu jabuke iza njega, Hagrid je bio visok gotovo dva i pol metra, no lice mu je bilo golobrado, mlado, okruglo i bez bora - činilo se da nema više od jedanaest godina.

"To smo se uslikali baš kad sam se upiso u Hogvarts", reče Hagrid promuklim glasom. "Tata je bio tako sretan... mislio je da možda neću bit čarobnjak, razumijete, jerbo je moja mama... ma, dobro. Naravski, nisam ja nikad bio nešto posebno dobar u magiji... al bar nije doživio da me izbace iz škole. Umro je, svaćate, kad sam bio na drugoj godini... Kad je tata otišo, za me se zauzeo Dumbledore. Našo mi je poso lovočuvara... on ima povjerenja u ljude. Oče im dat još jednu šansu... zato je on drukčiji od drugih ravnatelja, svaćate. On će svakog primit u Hogwarts, samo ako ima dara. Zna on da ljudi mogu ispast dobri čak i ako im familije nisu bile baš nešto... ugledne. Al neki to ne svaćaju. Neki će ti uvijek to zamjerit... neki će se čak praviti da imaju krupne kosti, umjesto da rekn -ja sam ja i nije me sram! 'Nemoj se nikad sramit,' kazivao je meni moj stari, 'neki će ti to zamjerit, al oni nisu vrijedni muke.' I bio je u pravu. Bio sam budala. Neću se ja više mučit oko nje, to vam mogu obećat. Krupne kosti... dat ću ja njoj krupne kosti."

Harry, Ron i Hermiona razmijeniše nervozne poglede. Harry bi radije u šetnju poveo pedeset praskavih repana negoli priznao Hagridu daje čuo njegov razgovor s Madame Maxime, no Hagrid je još govorio, očito ne primjećujući daje rekao nešto neobično.

"Znaš šta, Harry?" reče on, podižući pogled s fotografije svog oca. Oči su mu se caklile. "Kad sam te prvo sreo, malko si me podsjetio na me. Bez mame i tate, a osjećao si se ko da se nećeš uklopiti

u Hogwarts, sjećaš se? Nisi bio baš siguran da ti to moš... a vidi te sad, Harry! Školski prvak!"

Na trenutak je samo promatrao Harryja, a onda nastavi, vrlo ozbiljno: "Znaš šta bi ja volio, Harry? Volio bi da pobijediš, stvarno bi. To bi im svima pokazalo... da ne moraš bit čistokrvni da uspiješ. Da se ne moraš sramit samog sebe. To bi im pokazalo da je Dumbledore u pravu kad pušta unutra svakog ko se može baviti magijom. Kako ti ide s onim jajeom, Harry?"

"Odlično", odvrati Harry. "Zbilja odlično."

Hagridovo nesretno lice obasja širok, suzan osmijeh. "Bravo, dečko moj... Pokaži ti njima, Harry, pokaži im. Sve ih pobijedi."

Lagati Hagridu nije bilo isto što i lagati drugima. Vrativši se kasnije tog popodneva u dvorac s Ronom i Hermionom, Harry nikako nije iz glave uspijevao izbiti sliku sretnog izraza na Hagridovu kosmatom licu dok je zamišljao kako Harry osvaja turnir. Te mu je večeri tajanstveno jaje pritiskalo savjest gore no ikad. Kad se napokon uvukao u krevet,

odluka je pala - došlo je vrijeme da odbaci ponos i provjeri vrijednost Cedricova savjeta. Jaje i oko

Budući da Harry nije znao koliko će potrajati njegova kupka prije nego što odgonetne tajnu zlatnog jajeta, odlučio je da će na kupanje otići noću, jer onda neće morati žuriti. Iako se nevoljko služio daljnjim Cedricovim uslugama, ipak je odlučio poći u kupaonicu za prefekte. Pristup u nju bio je dopušten tek vrlo malom broju ljudi, pa je vjerojatnost da će ga tamo netko zateći bila znatno manja.

Harry je pažljivo isplanirao svoj pothvat; kućni nadstojnik Filch već ga je jednom uhvatio kako noću luta izvan kreveta i po nedopuštenom području, pa Harry nije imao nikakvu želju ponoviti to iskustvo. Plašt nevidljivosti bio mu je, dakako, neophodan, a kao dodatnu mjeru opreza odlučio je ponijeti i mapu za haranje. To je, uz plašt, bilo najkorisnije pomagalo za kršenje pravila koje je Harry posjedovao. Mapa je pokazivala cijeli Hogwarts, uključujući i njegove brojne prečice i tajne prolaze. Najvažnije je bilo to što je mapa pokazivala sve ljude unutar dvorca u obliku točkica s ispisanim imenima, prateći njihovo kretanje po hodnicima. Bude li se tko približio kupaonici, Harryju to neće promaknuti.

U četvrtak navečer, Harry se iskrao u spavaonicu, navukao plašt nevidljivosti i odšuljao se natrag u društvenu prostoriju. Zatim je, baš kao i one noći kad mu je Hagrid pokazao zmajeve, pričekao da se otvori ulazni portret. Ovaj put je zadatak da Debeloj dami izvana kaže lozinku ("pohane banane") pripao Ronu. "Sretno", promrmljao je on, penjući se u društvenu prostoriju dok se Harry provlačio pokraj njega.

Noćas mu je kretanje pod plaštem bilo otežano time što je pod jednom rukom nosio teško jaje, dok je drugom pred nosom pridržavao mapu. Ipak, hodnici obasjani mjesečinom bili su prazni i tihi, pa je Harry provjeravanjem mape u pravilnim razmacima uspio osigurati da ne naleti na nikoga koga bi želio izbjeći. Dospjevši do kipa Borisa Smušenjaka, koji je prikazivao rastresena čarobnjaka s pogrešno navučenim rukavicama, pronašao je prava vrata, nagnuo se do njih i promrmljao lozinku, "miris borovih iglica", kako mu je Cedric savjetovao.

Vrata su se škripeći otvorila. Harry se uvukao unutra, zakračunao ih i svukao plašt nevidljivosti, ogledavajući se oko sebe.

Prvo što mu je palo na um bilo je da bi zbog ovakve kupaonice vrijedilo postati prefekt. Prostoriju je obasjavala blaga svjetlost veličanstvenog lustera-svijećnjaka. Sve površine bile su izrađene od bijelog mramora, uključujući i prazni bazen četvrtasta oblika na sredini poda. Duž rubova bazena bilo je raspoređeno stotinjak zlatnih slavina. Svaka je u ručici za odvrtnje vode imala umetnut dragulj drugačije boje. Bazenu je imao čak i dasku za skakanje. Duge zavjese od bijelog platna zastirale su prozore. U jednom kutu bijaše naslagana hrpa mekih bijelih ručnika, a zid je krasila slika u zlatnom okviru. Prikazivala je plavokosu morskú sirenu, koja je u tom trenutku čvrsto spavala na stijeni. Nad licem bi joj zalepršala duga kosa svaki put kad bi zahrkala.

Harry je odložio plašt, jaje i mapu i krenuo naprijed, u razgledavanje. Koraci su odzvanjali od mramornih zidova. Iako je kupaonica bila prekrasna -jedva je čekao da iskuša poneku od svih tih slavina - sad kad je napokon bio tu, nije mogao potisnuti osjećaj daje ovo ipak samo Cedricova neslana šala. Kako mu je, zaboga, sve to trebalo pomoći da razriješi misterij jajeta? Unatoč dvojbama, ipak je uz jedan rub kade velike poput bazena odložio meki ručnik, plašt, mapu i jaje. Zatim je kleknuo i odvrnuo nekoliko slavina.

Odmah je shvatio da svaka sadrži drugačiju vrstu pjene za kupanje, pomiješane s vodom. Takve pjenušave kupke Harry nikad prije nije vidio. Iz jedne slavine izlazili su ružičasti i plavi mjehuri veliki poput nogometnih lopti. Iz druge je izvirala pjena boje leda, tako gusta da se Harryju činilo kako bi, poželi li to, bez problema mogao hodati po njoj. Treća je ispuštala ljubičaste oblake opojna mirisa, koji su ostajali lebdjeti iznad površine vode. Harry se neko vrijeme zabavljao otvaranjem i zatvaranjem slavina. Posebno mu se svidjela ona čiji je mlaz u velikim lukovima odskakivao od površine vode. Kad se duboki bazen ispunio vrućom vodom, pjenom i mjehurićima (a ispunio se, s obzirom na veličinu, neobično brzo), Harry je zatvo-

rio sve slavine, svukao pidžamu, kućni haljetak i papuče te kliznuo u vodu.

Bazen je bio tako dubok da su Harryjeva stopala jedva doticala dno. Dvapat je preplivao bazen, a zatim se vratio do ruba bazena i počeo koračati kroz vodu, zureći u jaje. Iako je uživao plivati u vrućoj pjenušavoj vodi dok su se oko njega dizali oblaci raznobojne pare, na pamet mu nije pala nikakva briljantna ideja, niti mu je odjednom sinulo rješenje problema.

Harry ispruži ruke, obuhvati jaje mokrim šakama i rasklopi ga. Kupaonicom se razlegao kreštav, rezak zvuk, odbijajući se od mramornih zidova uz glasnu jeku. Zvučao mu je jednako nerazumljivo kao i prije, ako ne i više, jer je jeka dodatno iskrivljavala zvuk. Opet ga je zaklopio, strahujući da će privući Filcha. Baš se počeo pitati nije li to Cedric i htio postići kadli začuje nečiji glas i poskoči tako naglo daje ispustio jaje, koje otklopara na drugu stranu kupaonice.

"Da sam na tvom mjestu, ja bih ga probala staviti u vodu."

Harry se toliko iznenadio da je progutao nemalu količinu mjehurića. Kad je ustao, pijuckajući vodu, vidje kako na vrhu jedne slavine prekrivenih nogu sjedi duh djevojke krajnje turobna izgleda. Bila je to Plačljiva Mvrtla, koju se obično moglo čuti kako rida u odvodnoj cijevi zahoda tri kata niže.

"Mvrtla!" ogorčeno progovori Harry. "Ja sam... ja nemam ništa na sebi!"

Pjena je bila tako gusta da to vjerojatno nije bilo ni važno, no imao je vrlo neugodan osjećaj da gaje Mvrtla uhodila iz neke od slavina sve otkako je stigao.

"Zatvorila sam oči dok si ulazio u bazen", odvratila ona, trećući iza debelih naočala. "Nisi me došao posjetiti čitavu vječnost."

"Da... no..." počeo Harry, prigrabujući malko koljena, tek toliko da bude apsolutno siguran kako Mvrtla ne može vidjeti ništa osim njegove glave. "Pa kad ja ne smijem dolaziti u tvoj zahod, zar ne? To je ženski zahod."

"Prije te nije bilo briga", odvratila Mvrtla žalobnim glasom. "Prije si stalno bio u njemu."

To je bilo točno, ali samo zato što su Harry, Ron i Hermiona Mvrtlin neispravni zahod smatrali zgodnim mjestom za potajno pripravljanje višesokovnog napitka. Svojevremeno su se tim zabra-

njenim napitkom poslužili da Harryja i Rona na sat vremena pretvore u žive kopije Crabbea i Govlea te se tako uvuku u društvenu prostoriju Slvtherina.

"Dobio sam jezikovu juhu jer sam tamo zalazio", reče Harry, što je bilo samo djelomično točno; Percy gaje jednom bio uhvatio kako izlazi iz Mvrtline kupaonice. "Mislio sam da je bolje da se poslije toga ne vraćam."

"Oh... shvaćam..." prozbori Mvrtla, mrzovoljno prčkajući oko bubuljice na bradi. "Pa... dobro... ja bih jaje pokušala slušati u vodi. Tako je učinio Cedric Diggory."

"Zar si i njega uhodila?" zgranuto je upita Harry. "Time se ti baviš, navečer se uvlačiš

ovamo da bi gledala kako se prefekti kupaju?"

"Ponekad," prepedeno odvrti Mvrtla, "ali ti si prvi s kojim sam izašla razgovarati."

"Počasćen sam", mračno će Harry. "Zatvori oči!"

Iz bazena se podigao tek nakon što je provjerio je li Mvrtla pokrila svoje naočale kako treba. Zatim se čvrsto umotao u ručnik i pošao po jaje.

Kad se opet vratio u vodu, Mvrtla je provirila kroz prste i rekla: "Hajde onda... otvori ga ispod vode!"

Harry spusti jaje ispod pjenušave površine i otvori ga... ovaj put nije zavijalo. Ispuštalo je grgljav zvuk, neku pjesmu čije riječi nije uspijevaao razaznati kroz vodu.

"I ti moraš gurnuti glavu pod vodu", uputi ga Mvrtla. Očito je uživala što mu zapovijeda. "Hajde!"

Harry duboko udahne i klizne pod površinu - sjedeći na mramornom dnu pjennom ispunjene kupke, slušao je zbor sablasnih glasova koji su mu pjevali iz otvorenog jajeta u ruci:

Gdje glasovi se naši čuju, potražiti nas moraš,

Znaj, nad zemljom nikad neće pronijeli se pjev naš,

A dok nas tražiš, dobro razmisli o ovom:

Nešto tebi vrlo blisko, oteli smo lovom,

Sat vremena imaš ti,

Plijen oteti vratiti,

Kad sat prođe, crno ti se piše

Što uzesimo, toga nema više.

Harry je pustio da ga voda ponese uvis. Probivši pjenušavu površinu, otesao je kosu iz očiju.

"Jesi li čuo?" upita Mvrtla.

"Aha... 'Gdje glasovi se naši čuju potražiti nas moraš...' a ako nagovarati me treba... ne, čekaj, moram opet poslušati..." Opet zaroni pod vodu.

Nakon još tri podvodne izvedbe pjesme iz jajeta, Harryje stihove znao napamet; zatim je još neko vrijeme koračao kroz vodu napeto razmišljajući. Mvrtla je sjedila sa strane i promatrala ga.

"Moram potražiti ljude koji se ne mogu služiti glasovima iznad zemlje..." reče polako.

"Ovaj... tko bi to mogao biti?"

"Nisi baš brz, je li?"

Plačljivu Mvrtlu samo je jednom prije vidio ovako veselu: onog dana kada je Hermiona zbog višesokovnog napitka dobila dlakavu njušku i rep mačke.

Harry se rastresena pogleda ogledavao po kupaonici, razmišljajući... ako se ti glasovi mogu čuti samo pod vodom, bilo bi logično da pripadaju nekim vodenim bićima. Izgovorio je svoju teoriju pred Myrtlom, koja se zasmijulji.

"Pa, to je i Diggory mislio", reče mu. "Ležao je u kadi i satima razgovarao sam sa sobom. Satima i satima... već je bila ishlapjela skoro sva pjena..."

"Pod vodom..." polako prozbori Harry. "Mvrtla... što još živi u jezeru, osim orijaške lignje?"

"Oh, sve i svašta", odvrti ona. "Ponekad odlazim tamo... ponekad nemam izbora, ako netko pusti vodu u zahodu kad to ne očekujem..."

Nastojeći ne zamišljati kako Plačljiva Mvrtla šiša kroz cijevi prema jezeru zajedno sa sadržajem školjke, Harry upita: "Dobro, ima li ikoje stvorenje u jezeru ljudski glas?"

Čekaj malo..."

Harryjev pogled pade na sliku usnule morske sirene. "Myrtla, ima li tamo vodenljudi?"

"Uuu, jako dobro", reče ona. Stakla njezinih naočala živahno zasvjetlucaše. "Diggorvju je trebalo puno dulje da se sjeti! A kad je on bio ovdje, ona je bila budna," Mvrtla tržne glavom prema sireni s izrazom duboke odbojnosti na turobnom licu, "i hihotala je i šepirila se i mahala perajama..."

"To je to, zar ne?" ushićeno upita Harry. "U drugom zadatku moramo otići i pronaći vodenljude u jezeru i... i..."

Kad je shvatio što govori, osjetio je kako iz njega istječe oduševljenje kao da mu je netko izvukao čep sa dna želuca. Plivanje mu nije bilo jača strana; nije imao mnogo prilika za vježbanje. Kad su bili manji, Dudley je išao na satove plivanja, ali teti Petuniji i tetku Vernonu nije palo na pamet da pošalju i Harryja, valjda zato da ne ugroze mogućnost Harryjeve smrti utapanjem. Preplivati dvaput ovaj bazenčić bila je jedna stvar, ali jezero je bilo vrlo veliko i vrlo duboko... a vodenljudi sigurno žive na samom dnu...

"Mvrtla," polako poče Harry, "pa kako ću disati?" Na te riječi, Mvrtline oči iznenada se ispuniše suzama.

"Kako si netaktičan!" promumlja ona, opipavajući pelerinu u potrazi za maramicom.

"Zašto netaktičan?" zbunjeno upita Harry.

"Govoriš o disanju preda mnom!" zakriješti ona. Njezin glas snažno odjekne kupaonicom. "A ja ne mogu... ja nisam... čitavu vječnost..." Sakrila je lice u maramicu i glasno zašmrkala.

Harry se prisjeti da je Mvrtla oduvijek bila osjetljiva zbog svog pokojničkog statusa, iako nijedan drugi duh kojeg je poznavao nije od toga pravio problem. "Oprosti", nestrpljivo se ispriča. "Nisam htio... naprosto sam zaboravio..."

"Oh, da, jako je lako zaboraviti da je Mvrtla mrtva", prozbori Mvrtla, teško gutajući i motreći ga natečenim očima. "Nisam nikome nedostajala ni dok sam bila živa. Prošli su sati i sati dok nisu pronašli moj les... znam, jer sam sjedila tamo i čekala da se netko pojavi. Olive Hornbv je ušla u kupaonicu - 'Mvrtlo, duriš li se ti to opet tamo unutra?' pitala je ona. 'Profesorica Dippet rekla mi je da te pođem potražiti...' A onda je vidjela moje truplo... uuuu, to nije zaboravila do smrti, za to sam se sama pobrinula... svuda sam je slijedila i podsjećala na to, da, da, sjećam se da sam na vjenčanju njezina brata..."

No Harry je nije slušao; opet se udubio u razmišljanje o pjesmi vodenljudi. "Nešto tebi vrlo blisko oteli smo lovom." To mu je zvučalo kao najava da će ukrasti nešto njegovo, nešto što će morati uzeti od njih. Što mu to namjeravaju oteti?

"... a onda je ona, normalno, otišla u Ministarstvo magije da zaustave moje proganjanje, pa sam se morala vratiti ovamo, u svoj zahod."

"Dobro", rastreseno će Harry. "Dobro, bar znam puno više nego prije... daj opet zatvori oči, izlazim van."

Pokupivši jaje sa dna bazena, izverao se van. Obrisao se ručnikom i opet navukao pidžamu i kućni haljetak.

"Hoćeš me ponekad doći posjetiti u moju kupaonicu?" žalosti-vo ga upita Plačljiva Mvrtla dok je uzimao plašt nevidljivosti.

"Ovaj... pokušat ću", odvrati Harry, iako je u sebi mislio da će ga Mvrtlina kupaonica opet vidjeti jedino u slučaju da svi ostali zahodi u dvorcu budu začepljeni. "Vidimo se, Mvrtla... hvala ti na pomoći."

"Pa, pa", pozdravi ga ona turobno. Dok se opet ogrtao plaštem nevidljivosti, Harry vidje

kako se ona uvlači natrag u slavinu.

Kad se ponovno našao u tamnom hodniku, Harry pogleda u mapu za haranje da vidi je li zrak čist. Da, točkice za Filcha i Gospu Norris nalazile su se u Filchovoj sobi, pa nisu predstavljale opasnost... nigdje se nije ništa kretalo, osim Peevesa, koji se bacao po trofejnoj sobi na katu iznad ovog... Harry je baš zakoraknuo prema Grvffindorskoj kuli kad mu za oko zapne nešto drugo na mapi... nešto vrlo neobično.

Nije se kretao samo Peeves. Micala se ijedna točka po sobi u donjem lijevom kutu - u Snapeovu kabinetu. Ali uz tu točku nije pisalo Severus Snape... nego Bartemius Crouch.

Harry je netremice zurio u točku. Gospodin Crouch navodno je bio prebolestan da odlazi na posao ili prisustvuje Božičnom balu - pa zašto se onda ušuljao u Hogwarts u jedan sat ujutro? Harry je pomno promatrao kako točka kruži po sobi, povremeno zastajkujući...

Harry se malo premišljao... na kraju je pobijedila radoznalost. Okrenuo se i pošao u suprotnom smjeru, prema najbližim stepenicama. Htio je vidjeti što to Crouch izvodi.

Harry se spuštao niz stepenice što je mogao tiše, ali lica u nekim portretima ipak su se znatizeljno okrenula, što na zvuk škripanja podne daske, što zbog šuštanja njegove pidžame. Odšuljao se zatim niz hodnik koji se nalazio kat niže. Otprilike na sredini hodnika, odmaknuo je u stranu tapiseriju na zidu i nastavio silaziti užim stuba-

ma. Ta će ga prečica odvesti još dva kata niže. Stalno je pogledavao na mapu, jer mu nije bilo jasno... šuljanje po tuđem uredu u gluho doba noći naprosto nije ličilo na korektnog gospodina Croucha koji se uvijek držao zakona...

Odjednom, otprilike na pola puta niz stepenice, Harryjeva je noga upala ravno u onu varljivu stubu koju je Neville uvijek zaboravljao preskočiti. Toliko se bio zadubio u razmišljanje o čudnovatom ponašanju gospodina Croucha da nije mislio ni na što drugo. Zaglavivši, nespretno se zaljuljao, pa mu je zlatno jaje, još uvijek vlažno od kupke, iskliznulo iz ruke - brzo se nagnuo da ga pokuša uhvatiti, ali bilo je prekasno. Jaje je poletjelo prema podnožju stepenica, usput udarajući svaku stubu glasno poput bas-bubnja. Uto je s Harryja počeo kliziti i plašt nevidljivosti - dok ga je grabio da posve ne spadne, iz ruke mu odleprša mapa za haranje, padajući šest stepenica niže, gdje je Harry, s nogom do koljena zaglavljenom u lažnoj stubi, nije mogao dohvatiti.

Dotle je zlatno jaje kroz tapiseriju u dnu stepenica odletjelo u donji hodnik, gdje se uz tresak rastvorilo i počelo glasno naricati. Harry izvuče štapić i s mukom pokuša doseći mapu za haranje da izbriše sliku dvorca, ali bila je predaleko...

Navukavši ponovno plašt nevidljivosti, Harry se uspravi, napeto osluškujući, očiju stisnutih od straha... a zatim, gotovo odmah...

"PEEVES!"

Bio je to prepoznatljiviji lovački zov kućnog nadstojnika Filcha. Harry je slušao kako njegovi brzi, teški koraci postaju sve bliži. Hri-pavi glas poverio se od bijesa.

"Kakva je ovo galama? Svakako probudi cijeli dvorac, samo naprijed! Dolijat ćeš ti meni, Peeves, dolijat ćeš ti, ti ćeš... a što je ovo?"

Filchovi koraci zastaše; začu se zvuk udaranja metala o metal i zavijanje utihne -Filch je podigao i zaklopio jaje. Harryje nepomično stajao, noge čvrsto zaglavljene u magičnoj stubi, i osluškivao. Bilo je samo pitanje vremena kad će Filch odmaknuti tapiseriju očekujući da ugleda Peevesa... a Peevesa neće biti... no popne li se stepenicama, ugledat će mapu za haranje... a s plaštem nevidljivosti ili bez njega, mapa će mu jasno pokazati gdje točno stoji "Harry Potter".

"Jaje?" tiho progovori Filch u dnu stepenica. "Slatkice moja!" očito je s njim bila i Gospa

Norris, "pa ovo je zagonetka za Troma-gijski turnir! Ovo pripada školskom prvaku!" Harry je osjećao mučninu; srce mu je udaralo kao ludo... "PEEVES!" zaurla Filch pobjedonosno. "Pa ti si krao!"

Strgnuo je tapiseriju. Harry ugleda jezivo mlohavo lice i izbulje-ne, svijetle oči kako zure u tamno i (Filchovu pogledu) prazno stubište.

"Skrivaš se, je li?" tiho će on. "Ščepat ću te ja, Peeves... ukrao si tromagijsku zagonetku, Peeves... za ovo će te Dumbledore izbaciti, ti gnusni, kradljivi kućni duše..."

Filch se počeo uspinjati stubama. Za petama mu je bila njegova žgoljava mačka sivkaste boje. Oči Gospe Norris, nalik na svjetiljke, tako slične očima njezina gospodara, bile su uperene ravno u Harryja. Ovo nije bilo prvi put da je Harry imao razloga upitati se djeluje li uopće plašt nevidljivosti na mačke... obuzet strahom, promatrao je kako mu Filch, u starom kućnom haljetku od flanela, prilazi sve bliže - očajnički je pokušao izvući nogu, od čega je samo još dublje utonula -još koja sekunda i Filch će ili spaziti mapu ili se sudariti s Harryjem...

"Filch? Što se to događa?"

Filch zastane nekoliko stuba prije Harryja i okrene se. U podnožju stepenica stajala je jedina osoba koja je mogla još više pogoršati Harryjevu situaciju - Snape. Nosio je dugu sivu noćnu košulju i imao izraz krajnjeg bijesa.

"Peeves, profesore", pakosno šapne Filch. "Bacio je ovo jaje niz stube."

Snape se brzo uspnje stubama i zaustavi pokraj Filcha. Harry stisne zube, uvjeren da će ga svakog trenutka odati glasno lupanje srca...

"Peeves?" tiho ponovi Snape zureći u jaje u Filchovim rukama. "Ali Peeves nije mogao ući u moj kabinet..."

"Ovo je jaje bilo u vašem kabinetu, profesore?"

"Naravno da nije," otrese se Snape, "nego sam začuo udaranje i zavijanje..."

"Da, profesore, to je bilo jaje..."

"... pošao sam pogledati što se zbiva..." "... Peeves ga je bacio, profesore..."

"... a kad sam prošao pored svog kabineta, vidio sam da su baklje upaljene i da su odškrinuta vrata kredenca! Netko gaje pretraživao!"

"Ali Peeves nije mogao..."

"Znam da nije mogao, Filch!" grubo odvrati Snape. "Kabinet zatvaram čarolijom koju može razbiti samo drugi čarobnjak!" Snape pogleda uz stube, ravno kroz Harryja, te zatim opet u hodnik ispod njih. "Želim da mi dođete pomoći tragati za uljezom, Filch."

"Ja... da, profesore... ali..."

Filch se čeznutljivo zagleda u preostale stepenice, točno kroz Harryja koji je jasno vidio da se Filch nerado oprašta od šanse da uhvati Peevesa. Idi, nečujno ga je preklinjao Harry, idi sa Sna-peom... idi... Iza Filchovih nogu virila je Gospa Norris... Harry se nije mogao oteti dojmu da ga je nanjušila... zašto je morao u kadi upotrijebiti svu onu mirisavu pjenu?

"Ali gledajte, profesore," tugaljivo mu je tumačio Filch, "ovaj put će me ravnatelj morati poslušati, Peeves je pokrao učenika, to bi mogla biti moja prilika da ga jednom zauvijek izbacim iz dvorca..."

"Filch, baš me briga za tog vašeg vražjeg duha, moj kabinet..." Zvek. Zvek. Zvek.

Snape istog časa utihne. I on i Filch pogledaše prema podnožju stuba. Kroz uski razmak između njihovih glava Harry vidje da je tamo došepao Divljooki Moody. Moody je preko noćne košulje prebacio svoj stari putni ogrtač i, kao i obično, naslanjao se na svoj dugi

štap.

"Mala noćna zabava, je li?" progovori on grubo,

"Profesor Snape i ja čuli smo buku, profesore", smjesta poče Filch. "To je Peeves, kućni duh, opet razbacivao stvari uokolo... a onda je profesor Snape otkrio da mu je netko provalio u kab..."

"Umukm'te!" prosikće Snape Filchu.

Moody zakorakne prema dnu stepenica. Harry vidje kako Moo-dyjevo magično oko putuje preko Snapea da bi se zatim, bez ikakve dvojbe, zaustavilo na Harryju.

Harryju srce poskoči od užasa. Moody vidi krozplaštevne nevidljivosti. ... jedino je Moody znao koliko je prizor na stepenicama zapravo čudan... Snape u noćnoj košulji, Filch koji grčevito drži jaje i on, Harry, ulovljen u stubi iza njih dvojice. Moodyjeva se nakrivljena brazgotina od usta otvori u čudu. Sljedećih nekoliko sekundi, on i Harry gledali su se ravno u oči. Zatim Moody zatvori usta i svoje plavo oko opet usmjeri u Snapea.

"Jesam li dobro čuo, Snape?" polako upita. "Netko vam je provalio u kabinet?"

"Nije važno", hladno odvrati Snape.

"Naprotiv," rečao je Moody, "vrlo je važno. Tko bi želio provaliti u vaš kabinet?"

"Neki učenik, siguran sam", izjavi Snape. Harry uoči da je na Snapeovoj masnoj sljepoočnici jezovito iskočila vena. "Nije to prvi put. I prije su znali nestajali sastojci za napitke iz kredenca s mojom privatnom zalihom... nedvojbeno su krivi učenici koji pokušavaju pripremiti neku nedopuštenu smjesu..."

"Mislite da su tražili sastojke za neki napitak, je li?" upita ga Moody. "Vi sigurno ne biste u kabinetu skrivali nešto drugo, zar ne?"

Harry zamijeti kako rub Snapeova žućkasta lica oblijeva ružna, ciglasta boja. U sljepoočnici mu bilo stane udarati još brže.

"Znate da ne skrivam ništa, Moody," izusti on tihim i opasnim glasom, "budući da ste i sami vrlo temeljito pretresli moj kabinet."

Moodyju se lice iskrivi u osmijeh. "Privilegij aurora, Snape. Dumbledore mi je rekao da pripazim na..."

"Dumbledore, začudo, ima povjerenja u mene", procijedi Snape kroz stisnute zube.

"Odbijam vjerovati da vam je on zapovjedio da pretresete moj kabinet!"

"Jasno da Dumbledore ima povjerenja u vas", zareži Moody. "On je čovjek pun povjerenja, zar ne? Vjeruje da ljudima treba dati još jednu šansu. Ali što se mene tiče... ja tvrdim da se neke mrlje ne mogu isprati, Snape. Znate na što mislim pod mrljama koje se ne mogu isprati, zar ne?"

Snape iznenada učini nešto vrlo neobično. Desnom rukom grčevito ščepa lijevu podlakticu, kao da gaje nešto na njoj zaboljele.

Moody se nasmije. "Vratite se u postelju, Snape."

"Nemate vi ovlasti da me ikamo šaljete!" sikne Snape, puštajući lijevu ruku kao daje ljut na sama sebe. "Imam jednako pravo noću lutati školom kao i vi!"

"Lutajte onda", odvrati Moody. Glas mu je bio pun prijetnje. "Unaprijed se radujem našem susretu u kakvom mračnom prolazu... usput budi rečeno, nešto vam je ispalo..."

Harry užasnuto shvati da Moody pokazuje prema mapi za haranje, koja je i dalje ležala na stepenicama, šest stuba ispod njega. Kad su se Snape i Filch okrenuli da pogledaju, Harry odbaci oprez; podigne ruke ispod plašta i poče očajnički mahati Moodyju da mu privuče pažnju, oblikujući usnama riječi: "To je moje! Moje!"

Snape posegne za mapom. Strašan izraz njegova lica govorio je da počinje shvaćati...

"Accio pergament!"

Mapa poleti u zrak, klizne kroz Snapeove ispružene prste i niz stube uleti u Moodyjeve ruke.

"Pogriješio sam", spokojno će Moody. "To je moje... vjerojatno mije ranije ispalo..."

No Snapeove crne oči naizmjenice su letjele su od jajeta u Filchovu naručju do mape u Moodyjevoj ruci. Harry je gotovo mogao vidjeti kako Snape povezuje te činjenice, onako kako je to samo on znao...

"Potter", reče on tiho.

"Molim?" mirno upita Moody, savijajući mapu i spremajući je u džep.

"Potter!" zareži Snape. Okrenuo je glavu i pogledao ravno u mjesto gdje je stajao Harry, kao da ga najedanput i on vidi. "To jaje je Potterovo jaje. Taj komad pergamenta pripada Potteru. Već sam ga vidio, prepoznajem ga! Potter je ovdje! Potter, u svom platu nevidljivosti!"

Snape ispruži ruke poput slijepa čovjeka i poče se uspinjati stubama; njegove prevelike nosnice širile su se, bio je uvjeren Harry, kao da ga pokušava nanjušiti. Uhvaćen u klopku stepenice, Harry se nagnuo unatrag, nastojeći izbjeći vrške Snapeovih prstiju, ali bilo je samo pitanje vremena...

"Nema tu ničega, Snape!" vikne Moody. "Ali rado ću ravnatelju ispričati kojom ste brzinom pomislili na Harryja Pottera!"

"Što time želite reći?" sikne Snape, okrećući glavu prema Moodyju. Ruke su mu i dalje bile ispružene na samo nekoliko centimetara od Harryjevih prsa.

"Želim reći da će Dumbledorea sigurno silno zanimati tko ima pik na tog dječaka!" reče Moody, šepajući još bliže prvoj stubi. "A i mene to zanima, Snape... i to jako..." Baklja je bacala treperavo svjetlo na njegovo iznakaženo lice pa su ožiljci i usjeklina na nosu djelovali dublje i tamnije no ikad.

Harry nije mogao vidjeti izraz Snapeova lica jer je ovaj gledao Moodyja. Na trenutak se nitko nije pomaknuo niti progovorio. Onda je Snape polako spustio ruke.

"Naprosto sam mislio," poče Snape glasom kao da se prisiljava ostati smiren, "ako Potter opet noću tumara dvorcem... on ima tu nesretnu naviku... da bi ga trebalo zaustaviti. Zbog... zbog njegove vlastite sigurnosti."

"Ah, shvaćam", tiho će Moody. "Potterova sigurnost vam jako leži na srcu, je li?"

Nastupi stanka. Snape i Moody i dalje su se netremice motrili. Gospa Norris glasno mijaukne, provirujući iza Filchovih nogu kao da pokušava odrediti odakle dopire miris po pjenušavoj kupki.

"Mislim da ću se vratiti u postelju", reče Snape osorno.

"To vam je najpametnije što ste noćas rekli", odvrati Moody. "Dakle, Filch, sad mi lijepo dajte to jaje..."

"Ne!" odbije Filch, držeći jaje kao da mu je to prvorodenac. "Profesore Moody, ovo je dokaz Peevesova razbojstva!"

"To je vlasništvo pokradenog prvaka," reče Moody. "Ovamo s time, idemo!"

Snape siđe niz stube i prođe kraj Moodyja bez riječi. Filch nešto zacvrkuće Gospu Norris, koja je još nekoliko sekundi smeteno zurila u Harryja, da bi se onda okrenula i otišla za gospodarem. Još ubrzano dišući, Harry začu kako se Snapeovi koraci gube niz hodnik; Filch preda jaje Moodyju i također nestane s vidika, mrmljajući Gospu Norris: "Nema veze, slatkice moja... otići ćemo mi ujutro Dumbledoreu... reći ćemo mi njemu što je Peeves izvodio ..."

Negdje se zalupiše vrata. Harry je ostao zuriti u Moodyja, koji je pak odložio svoj štap na najnižu stubu i započeo mučno uspinjanje prema njemu. Svaki drugi korak pratio je tup zveket.

"Za dlaku, Potter", promrmlja on.

"Aha... ja... ovaj... hvala", završi Harry slabašnim glasom.

"Što je ovo?" upita Moody, izvlačeći iz džepa mapu za haranje i razmatajući je.

"Mapa Hogwartsa", odgovori Harry, nadajući se da će ga Moody uskoro izvući iz klopke u stepenici; noga gaje sad već jako boljela.

"Merlinove mi brade", šapne Moody. Zabuljio se u mapu. Njegovo magično oko posve je podivljalo. "Ovo... ovo je strašna stvar, Potteru!"

"Aha, prilično je... korisna", potvrdi Harry. Bol mu je tjerala suze u oči. "Ovaj... profesore Moody, biste li mi možda mogli pomoći...?"

"Što? Oh! Da... da, naravno..."

Moody prihvati Harryja za ruke i povuče ga; kad je Harryjeva noga izašla iz lažne stube, popeo se na stepenicu iznad nje.

Moodyje i dalje zurio u mapu. "Potteru..." počeo polako. "Jeste li možda kojim slučajem vidjeli tko je provalio u Snapeov kabinet? Na ovoj mapi, mislim?"

"Ovaj... da, jesam..." prizna Harry. "Gospodin Crouch."

Moodyjevo magično oko preleti čitavu površinu mape. Odjednom se uznemirio.

"Crouch?" ponovi on. "Jeste li... jeste li sigurni, Potteru?" "Sasvim sam siguran", odvrati Harry.

"Pa, u dvorcu ga više nema", ustvrdi Moody, dok mu je oko i dalje prelijetalo mapu.

"Crouch... to je vrlo... vrlo zanimljivo..."

Gotovo cijelu minutu nije ništa rekao nego je i dalje piljio u mapu. Harry je vidio da ta vijest ima neko značenje za Moodyja, pa ga je živo zanimalo u čemu je stvar. Da se odvaži upitati ga? Pomalo se pribijavao Moodyja... ali čovjek mu je upravo pomogao izbjeći grdnu nevolju...

"Ovaj... profesore Moody... što mislite, zašto je gospodin Crouch želio pregledati Snapeov kabinet?"

Moodyjevo magično oko napusti mapu i uz lagano se podrhtavanje upilji u Harryja. Bio je to vrlo prodoran pogled. Harry je imao dojam da ga Moody procjenjuje, nastojeći odlučiti bi li mu odgovorio, i u kojoj mjeri.

"Recimo to ovako, Potteru," napokon promrmlja Moody, "kažu daje stari Divljooki opsjednut hvatanjem crnih čarobnjaka... ali Divljooki je ništa... ništa... u usporedbi s Bartvjem Crouchom."

Nastavio je zuriti u mapu. Harry je gorio od želje da sazna više.

"Profesore Moody?" progovori on opet. "Mislite li... bi li to moglo imati neke veze sa... možda gospodin Crouch misli da se nešto zbiva..."

"Na primjer što?" oštro ga upita Moody.

Harry se pitao koliko smije reći. Nije želio da Moody shvati kako Harry ima izvor informacija izvan Hogwartsa; to bi moglo dovesti do nezgodnih pitanja o Siriusu.

"Ne znam," promrmlja Harry, "u zadnje se vrijeme događaju čudne stvari, zar ne? Pisalo je u Dnevnom proroku... Tamni znamen na Svjetskom prvenstvu, pa smrtonoše i tome slično..."

Raširiše se oba Moodyjeva nerazmjerna oka.

"Oštrouman ste vi dečko, Potteru", reče on. Njegovo magično oko opet odluta do mape

za haranje. "Možda i Crouch ide istom logikom", polako nastavi. "Vrlo moguće... u zadnje vrijeme kolaju neke čudne glasine... uz malu pomoć Rite Skeeter, dakako. Mislim da mnoge ljude počinje hvatati nervoza." Naherena usta iskrivi mračan osmijeh. "Oh, ako nešto mrzim," mrmljao je on, više sebi nego Harryju, magičnim okom piljeći u donji lijevi kut mape, "to je smrtonoša koji se izvukao nekažnjen..."

Harry je buljio u njega. Zar Moody doista misli ono što se Harryju čini da misli?

"A sada bih ja vama želio postaviti jedno pitanje, Potteru", reče Moody nešto poslovnijim tonom.

Harryju srce padne u pete; toga se i bojao. Moody će ga sigurno pitati kako je došao do mape, tog vrlo sumnjivog magičnog predmeta - priča o tome kako je došao do nje bila je nezgodna ne samo za njega, već i za njegovu oca, Freda i Georgea Weasleyja te profesora Lupina, njihova prošlogodišnjeg učitelja Obrane od mračnih sila. Moody mahne mapom ispred Harryjeva nosa dok je Harry skupljao snagu za odgovor...

"Smijem li ovo posuditi?"

"On!" reče Harry. Jako je volio svoju mapu, no s druge strane, laknulo mu je što Moody nije pitao odakle mu. Nije se, osim toga, moglo poreći da mu duguje uslugu. "Da, u redu."

"Bravo, dečko", hrapavim će glasom Moody. "Ovo će mi dobro doći... to je možda upravo ono što mi treba... dobro, Potteru, vrijeme je za spavanje, hajde..."

Do vrha stuba uspeli su se zajedno. Moody je i dalje razgledao mapu kao da gleda u dotad neviđeno blago. Šutke dospješe do Moodyjeva kabineta, gdje se on zaustavi i pogleda u Harryja. "Potteru, jeste li ikad pomišljali da postanete auror?"

"Nisam", zatečeno odgovori Harry.

"Razmislite o tome", reče mu Moody uz kimanje glavom i zamišljen pogled. "Da, ozbiljno... usput... nagađam da to jaje niste noćas naprosto vodili u šetnju?"

"Ovaj... ne", osmijehne se Harry. "Radio sam na rješenju."

Moody mu namigne, a magično oko opet podivlja. "Ništa tako ne inspirira kao noćna šetnja, Potteru... vidimo se ujutro..." Uđe u kabinet buljeći u mapu za haranje, te zatvori vrata za sobom.

Harry se polako vraćao u Gryffindorsku kulu, zadubivši se u razmišljanje o Snapeu i Crouchu i mogućim objašnjenjima... Zašto se Crouch pretvarao daje bolestan ako je mogao doći u Hogvvarts kad god to poželi? Za kakvim je to skrivenim predmetom tragao u Snapeovu kabinetu?

A Moody misli da bi Harry trebao biti auror! Zanimljiva ideja... no penjući se desetak minuta kasnije u svoju postelju s baldahinom, nakon što je jaje i plašt spremio u sigurnost kovčega, Harry pomisli da bi prije konačnog izbora zanimanja ipak bilo pametno provjeriti količinu ožiljaka na drugim aurorima.

Drugi zadatak

"Rekao si nam da si već odgonetnuo značenje jajeta!" ogorčeno reče Hermiona.

"Govori tiše!" Ijutito odvrati Harry. "Samo moram još malo... dotjerati stvar, u redu?"

Harry, Ron i Hermiona zajedno su sjedili na satu Čarolija za klupom u samom dnu učionice. Danas su uvježbavali suprotnost čaroliji prizivanja - čaroliju tjeranja. Situacija u kojoj učionicom neprestano lete razni predmeti znatno je povećavala izgleda za gadne nezgode pa je profesor Flitwick svakom učeniku za vježbu dao hrpu jastučića, očito misleći kako jastučići barem nikoga neće ozlijediti budu li skrenuli s kursa. Bila je to krasna teorija, ali praksa se pokazala drugačijom. Neville je tako slabo ciljao da je

nehotice kroz zrak slao i znatno teže stvari od jastučića - primjerice, profesora Flirvicka. "Daj malo zaboravi na to jaje, može?" prosiće Harry kad je pokraj njih rezignirano prohujao profesor Flitwick, slijetajući na vrh velikog ormara. "Pričam vam o Snapeu i Moodyju..."

Sat Čarolija bio je idealno mjesto za privatni razgovor, jer su se ostali učenici predobro zabavljali da bi obraćali pozornost na njih troje. Harry je već pola sata šaptom prepričavao epizodu po epizodu svoje noćasnje avanture.

"Snape je rekao da mu je Moody već pretražio kabinet?" šapne Ron, očiju zažarenih od znatiželje. Usput je zamahom štapića otjerao jastučić (koji se potom vinuo u zrak i oborio šešir s Parvatine glave). "Dakle... što mislite, je li Moody ovdje zato da drži na oku i Snapea i Karkaroffa?"

"Pa, ne znam je li Dumbledore to zatražio od njega, ali on to u svakom slučaju čini", odvraća Harry. I on je zamahnuo štapićem, ali je prilično nepažljivo, pa se jastučić samo prevrnuo s klupe na pod. "Moody je rekao daje jedini razlog zbog kojeg Dumbledore dopušta Snapeu da ostane ovdje to što mu je pružio još jednu priliku, ili tako nešto... "Što?" raskolači Ron oči. Njegov sljedeći jastučić poletio je visoko u zrak okrećući se oko svoje osi, da bi se zatim odbio od lustera i bučno pao na Flitvickov stol. "Harry... možda Moody misli daje Snape ubacio tvoje ime u Plameni pehar!"

"Oh, Rone," Hermiona je sumnjičavo odmahнула glavom, "prije smo mislili da Snape pokušava ubiti Harryja, pa se ispostavilo da mu je zapravo spašavao život, sjećaš se?"

Njezin otjerani jastučić preletio je učionicu i uredno se spustio u kutiju u koju su svi trebali ciljati. Harry zamišljeno pogleda Hermionu... bilo je točno da mu je Snape jednom spasio život, no najčudnije je bilo to što ga je Snape doista mrzio, baš kao što je mrzio i njegova oca dok su zajedno pohađali školu. Snape je obožavao Harryju oduzimati bodove i nikad nije propuštao priliku da ga kazni ili čak zatraži njegovo isključenje iz škole.

"Baš me briga što kaže Moody", proslijedi Hermiona. "Dumbledore nije budala. Bio je u pravu kad je vjerovao Hagridu i profesoru Lupinu, iako im hrpa ljudi ne bi dala posao, pa zašto onda ne bi bio u pravu i kad je u pitanju Snape, čak i ako Snape jest pomalo..."

"... zao", smjesta dovrši Ron. "Ma daj, Hermiona, zašto mu onda svi ti lovci na crne čarobnjake pretražuju kabinet?"

"Zašto se gospodin Crouch pretvarao da je bolestan?" upita Hermiona, ignorirajući Rona. "Nije li malo čudno što ne može doći na Božićni bal, ali može se ovdje pojaviti usred noći ako poželi?"

"Ma tebi je Crouch naprosto antipatičan zbog one vile Winky", dobaci joj Ron, poslavši jedan jastučić ravno u prozor.

"A ti naprosto želiš misliti da Snape planira nešto zlokobno", odbrusi Hermiona i pošalje svoj jastučić ravno u kutiju.

"A ja samo želim znati što je to Snape učinio sa svojom prvom prilikom ako mu sad treba davati drugu", mračno zaključio Harry. Na njegovo veliko čudo, njegov je jastučić preletio učionicu i uredno sletio na istu hrpicu kao i Hermionin.

Imajući na umu Siriusovu želju da mu javlja sva neobična zbivanja u Hogwartsu, Harry mu je te noći poslao pismo po šumskoj sovi, objašnjavajući sve o provali gospodina Croucha u Snapeov kabinet te o razgovoru između Moodyja i Snapea. Potom je svu pozornost usmjerio na trenutno gorući problem svog života: kako dvadeset četvrti veljače preživjeti sat vremena pod vodom.

Ron je navijao za ponovnu primjenu čarolije prizivanja - Harry mu je pričao o bocama kisika i ronilačkim odijelima, pa Ron nije shvaćao zašto Harry naprosto ne bi prizvao jedan komplet iz najbližeg bezjačkog grada. Tom je planu na kraj stala Hermiona, istaknuvši da bi Harry, čak i kad bi nekim čudom uspio za manje od dopuštenih sat vremena naučiti rukovati opremom za ronjenje, zasigurno bio diskvalificiran zbog kršenja Međunarodne odredbe o tajnosti magije. Teško da ni jedan bezjak ne bi primijetio preljetanje ronilačke opreme na njezinu putu u Hogwarts.

"Naravno, idealno bi bilo da se možeš preobraziti u podmornicu ili nešto slično", rekla je ona. "Da smo bar već odslušali Preobrazbu ljudi! Ali mislim da ćemo to raditi tek na šestoj godini, valjda zato što se stvar može gadno zakomplicirati ako čovjek ne zna što radi..."

"Da, ne bih baš želio hodati okolo s periskopom na glavi", složio se Harry. "Ili bih mogao nekoga strateški napasti pred Moo-dyjem, računajući da će me onda on za kaznu preobraziti..."

"Sumnjam da bi ti dao da biraš u što će te preobraziti", ozbiljno mu odvrati Hermiona.

"Ne, mislim da će biti najbolje da se poslužiš nekom čarolijom."

Zato se Harry opet zavukao među prašnjave knjige, misleći u sebi da će mu, nastavi li se ovo, uskoro biti dosta knjižnice za cijeli život. Tragao je za bilo kakvom čarolijom koja bi ljudskom biću pomogla da preživi bez kisika. No iako su on, Ron i Hermiona sve svoje obroke, večeri i vikende posvetili traženju - iako je Harry zamolio profesoricu McGonagall za pismeno dopuštenje da se posluži Odjelom ograničenog pristupa, pa je čak za pomoć pitao i razdražljiva, knjižničarku lešinarskog lika, Madame Pince - nisu uspjeli pronaći ništa što bi Harryju omogućilo da provede sat vremena pod vodom i živ se vrati na obalu.

Sad je Harry već osjećao poznato golicanje panike, pa je opet imao teškoća s praćenjem predavanja. Sve donedavno, jezero je doživljavao tek kao još jedan ukras perivoja, ali sada mu je ta golema, čeličnosiva masa hladne vode neodoljivo privlačila pogled kad god bi se našao u blizini nekog prozora, odakle su mu se tanine i ledene jezerske dubine počele činiti dalekima poput Mjeseca.

Baš kao i prije suočenja s bodljorepom, vrijeme je jurilo kao da je netko začarao satove da idu brže nego obično. Prvo ga je od dvadeset četvrti veljače dijelilo još tjedan dana (ima još vremena)... pa onda pet dana (sigurno će uskoro nešto naći)... još tri dana (molim vas, dajte da nešto nađem... molim vas...).

Dva dana prije zadatka, Harry je opet izgubio apetit. Jedina svijetla točka njegova doručka u ponedjeljak bio je povratak šumske sove koju je poslao Siriusu. Skinuo je pergament, razmetao ga i ugledao najkraće pismo koje mu je Sirius ikad poslao.

Pošalji mi po povratnoj sovi datum vašeg sljedećeg posjeta Hogsmeadeu.

Harry preokrene pergament i pogleda poledinu, u nadi da će vidjeti još nešto. Bila je prazna.

"Vikend nakon ovoga", došapne mu Hermiona, pročitavši poruku preko njegova ramena.

"Evo... uzmi moje pero i javi mu odmah po istoj sovi."

Harry je naškrabao datume na poledinu Siriusova pisma i fjrive-zao ga za nogu šumske sove. Promatrao je kako opet uzlijeće. Što je uopće očekivao? Savjet o preživljavanju ispod vode? Toliko ga je bila zaokupila želja da Siriusu javi sve o Snapeu i Moodvju da je posve zaboravio spomenuti mu zagonetku jajeta.

"Zašto želi znati datum posjeta Hogsmeadeu?" upita Ron.

"Veze nemam", tupo odvrati Harry. Trenutačna sreća koju je osjetio ugledavši sovu sad je minula. "Idemo... Skrb za magična stvorenja."

Harry nije bio siguran je li to bilo zato što se pokušavao iskupiti za praskave repone, ili zato što su samo još dva repa bila živa, ili pak zato što je želio dokazati da on može sve što i profesorica Grub-bly-Plank, ali Hagrid je sve od povratka na posao nastavljao njezinu poduku o jednorog/ima. Ispostavilo se da se Hagrid jednako ražumije u jednoroge kao i u čudovišta, iako je bilo očito da se teško miri s tim što jednorogi nisu obdareni otrovnim očnjacima.

Za današnji je sat uspio uhvatiti dva ždrebeta jednoroga. Oni su, za razliku od odraslih jednoroga, imali boju suhog zlata. Parvati i Lavender pale su u ekstazu čim su ih ugledale, a čak se i Pansy Par-kinson morala grdno namučiti da prikrije koliko joj se sviđaju.

"Lakše ih je uočiti neg odrasle", poučio je Hagrid razred. "Kad navršše otprilike dvije godine, postanu srebrni, a oko četvrte godine naraste im rog. Sasma bijeli postaju tek kad skroz odrastu, oko sedme godine. Malko su pitomiji dočim su bebe... tad im dečki još toliko ne smetaju... ajde, približite se, možete ih pogladiti ako oćete... dadnite im koju kocku šećera... Jesi li dobro, Harry?" promrmlja Hagrid, malo se odmaknuvši u stranu kad se većina učenika okupila oko malenih jednoroga.

"Aha", odvrati Harry.

"Samo s malčice nervozan, je li?" nastavi Hagrid.

"Malo", reče Harry.

"Harry," izjavi Hagrid, poklopivši mu rame svojom masivnom rukom, tako teškom da su Harryju zaklecala koljena, "doklem te nisam vidio kako se nosiš s bodljorepom, jako sam bio u brizi, al sad znam da ti možeš sve na što se odvažiš. Uopće se ne brinem. Bit će sve dobro s tobom. Razriješio si zagonetku, jelda?"

Harry kimne glavom, no istovremeno ga obuzme suluda želja da prizna kako nema pojma kako će preživjeti na dnu jezera punih sat vremena. Podigao je pogled prema Hagridu - možda je on ponekad morao ići u jezero, zbog raznih stvorova u njemu? Na kraju krajeva, brinuo se za sve ostalo u perivoju...

"Ti ćeš pobijedit", promuklo reče Hagrid i opet potapše Harryja po ramenu. Ovaj put je Harry doista osjetio kako tone nekoliko centimetara u blatnu zemlju. "Znam to. Točno mogu osjetiti. Ti ćeš pobijedit, Hairy."

Harry se naprosto nije mogao natjerati da izbriše taj sretni, sigurni osmijeh s Hagridova lica. Pretvarajući se da ga zanimaju mla-dunci jednoroga, Harry se prisilio uzvratiti mu osmijeh, i potom se pridružio učenicima okupljenima oko ždrebadi.

Večer uoči drugog zadatka, Harry se osjećao kao daje zarobljen u noćnoj mori. Čak i da sad uspije nekim čudom pronaći odgovarajuću čaroliju, bilo mu je potpuno jasno da bi teško mogao njome ovladati u samo jednoj noći. Kako je mogao dopustiti da mu se ovo dogodi? Zašto nije na rješenju zagonetke jajeta počeo raditi prije? Zašto je ikad dopustio da mu na predavanju odlutaju misli - što ako je neki od njegovih profesora nekom zgodom bio spomenuo kako se diše pod vodom?

Dok je vani zalazilo sunce, Harry, Ron i Hermiona sjedili su u knjižnici, grozničavo listajući stranicu za stranicom čarobnih formula. Na stolovima su naslagali tolike hrpe knjiga da se od njih nisu međusobno ni vidjeli. Svaki put kad bi na nekoj stranici ugledao riječ voda, Harryju bi srce poskočilo do neba, no u većini slučajeva, to se svodilo na stvari poput: "Uzmi dvije litre vode, dvadeset pet dekagrama nasjeckanog lišća

mandragore i jednog daždevnjaka..."

"Mislim da je to neizvedivo", s druge strane stola bezbojnim se tonom oglasi Ron. "Nema ničega. Ničega. Najbliže je bilo ono za isušivanje lokvica i jezeraca, ona čarolija isušivanja, ali ona nije ni približno dovoljno jaka da isuši cijelo jezero."

"Nešto mora postojati", mrljala je Hermiona, privlačeći svijeću bliže. Oči su joj bile tako izmorene da je sićušna slova Starijih i zaboravljenih čini i čarolija proučavala praktički zabivši nos u knjigu. "Ne bi vam nikad zadali neizvediv zadatak."

"Ovaj put jesu", ustvrdi Ron. "Harry, sutra lijepo siđi do jezera, kužiš, gurni glavu u vodu, izderi se na morske ljude da ti vrate ono što su zdipili i vidi hoće li to nešto frknuti van. To ti je, stari moj, najbolje što možeš učiniti."

"Postoji neki način!" Ijutito će Hermiona. "Mora postojati!"

Hermiona kao da je nedostatak korisnih informacija o ovoj temi smatrala osobnom uvredom; knjižnica je nikada dotad nije iznevjerila.

"Znam što sam trebao napraviti", reče Harry dok se odmarao položivši čelo na Nestašne varke za varave tipove. "Trebao sam naučiti kako biti animagus, kao Sirius."

"Da, onda bi se mogao pretvoriti u zlatnu ribicu kad god poželiš!" odvrati Ron.

"Ili u žabu", zijevne Harry. Bio je iscrpljen.

"Potrebne su godine vježbe da postaneš animagus, a onda se još moraš registrirati", rastreseno dometne Hermiona, škiljeći u kazalo Čudnovatih čarobnjačkih dilema i njihovih rješenja. "Profesorica McGonagall nam je rekla, sjećate se... moraš sve prijaviti Uredu za neprimjerenu uporabu magije... u koju se životinju pretvaraš, pa onda specifična obilježja te životinje, da to ne možeš zloupotrebljavati..."

"Hermiona, šalio sam se", umorno joj odvrati Harry. "Znam da nemam nikakvu šansu da se do sutra ujutro pretvorim u žabu..."

"Ma ovo nema smisla", reče Hermiona i s treskom zaklopi Čudnovate čarobnjačke dileme. "Tko uopće želi kovrčati dlake u nosu?"

"Ja ne bih imao ništa protiv", začuše glas Freda Weasleyja. "Zgodna tema za zapodijevanje razgovora."

Harry, Ron i Hermiona podigoše poglede. Iza polica s knjigama pojaviše se Fred i George.

"Što vas dvojica ovdje radite?" upita ih Ron.

"Tražimo vas", reče mu George. "Treba te McGonagallica, Rone. I tebe, Hermiona."

"Zašto?" iznenađeno će Hermiona.

"Ne znam... ali izgledala je malo mračno", odvrati Fred.

"Trebamo vas odvesti k njoj u kabinet", nastavi George.

Ron i Hermiona zurili su u Harryja, kojem se želudac okrenuo od muke. Sprema li se profesorica McGonagall očitati lekciju Ronu i Hermioni? Možda je primijetila koliko mu pomažu, iako bi zapravo na rješenju zadatka morao raditi sam?"

"Nađemo se u društvenoj prostoriji", reče Hermiona Harryju dok je ustajala da pođe s Ronom - oboje su izgledali vrlo zabrinuto. "Ponesi što više knjiga, može?"

"Može", tjeskobno odvrati Harry.

Kad je došlo osam sati, Madame Pince pogasila je sve svjetiljke i potjerala Harryja iz knjižnice. Teturajući pod najvećom količinom knjiga koju je uspio ponijeti, Harry se vratio u grvffindorsku društvenu prostoriju, odvuкао stol u kut i nastavio tražiti. Nije ništa našao u Mahnitoj magiji za čvrknute čarobnjake... ništa u Vodiču kroz srednjovjekovno vraćanje... ni jedan jedini spomen podvodnih pothvata u Antologiji

čarolija iz osamnaestog stoljeća, ni u Strašnim stanovnicima dubina, ni u Moćima koje niste ni slutili da posjedujete i što učiniti s njima sad kad ste se opametili.

U Harryjevo krilo uvukao se i sklupčao Krivonja, duboko predući. Društvena prostorija polako se praznila. Ostali Grvffindori dobacivali su mu na odlasku želje za sreću sljedećeg jutra, i to istim onakvim vedrim, sigurnim glasovima kao i Hagrid. Izgleda da su svi bili uvjereni kako se spremao na još jedan spektakularni nastup poput onoga koji je uspio izvesti u prvom zadatku. Harry im nije bio u stanju odgovarati nego je samo kimao glavom, osjećajući se kao da mu je u grlu zapela loptica za golf. U deset minuta do ponoći, u prostoriji su ostali samo Krivonja i on. Pretražio je i preostale knjige, ali Hermiona i Ron nisu se vratili.

Gotovo je, reče on sebi. Neće ti uspjeti. Naprosto ćeš sutra morati sići do jezera i reći sucima...

Zamislio je kako im objašnjava da ne može izvesti taj zadatak. Dočarao si je kako se Bagmanove oči zaokrugljuju od iznenađenja i kako Karkaroff zadovoljnim cerekanjem pokazuje svoje žućkaste zube. Gotovo je mogao čuti kako Fleur Delacour govori: "Ja znala sam... on prremlad, on samo mali dečko." Vidio je kako Malfoy bljeska svojom značkom s natpisom POTTER SMRDI ispred ostalih učenika, vidio je Hagridovo pokunjeno lice i nevjericu...

Zaboravivši da mu u krilu leži Krivonja, Harry iznenada ustane; mačak ljutilo frkne kad je sletio na pod, uputi Harryju ogorčen pogled i uvrijeđeno se udalji, podignuvši četkasti rep. No Harry je već žurio uz stube prema spavaonici... zgrabit će plašt nevidljivosti i vratiti se u knjižnicu. Ako bude trebalo, ostat će tamo cijelu noć...

"Lumos", šapnuo je Harry petnaest minuta kasnije, otvarajući vrata knjižnice.

Šuljao se između polica uz pomoć osvijetljenog vrška štapića, izvlačeći nove knjige - knjige o urocima i čarolijama, knjige o voden-ljudima i vodenim nemanima, knjige o slavnim vješticama i čarobnjacima, o magičnim izumima, o bilo čemu gdje bi se makar i usput moglo spomenuti preživljavanje pod vodom. Odnio ih je do stola i bacio se na posao, pretražujući ih pod uskim trakom svjetla iz štapića, povremeno pogledavajući na sat...

Jedan ujutro... dva ujutro... nastavlja je samo zato što si je bez prestanka ponavljao: U sljedećoj knjizi... u sljedećoj... sljedećoj...

Morska sirena sa slike u kupaonici za prefekte smijala se Harryju. On je pak poput čepa plutao u pjenušavoj vodi uz njezinu stijenu dok mu je ona iznad glave držala Vatrenu munju.

"Dođi po nju!" hihotala je pakosno. "Hajde, skoči!"

"Ne mogu", teško je disao Harry, posežući za metlom i istovremeno se boreći da ne potone. "Daj mi je!"

No ona mu samo u rebra bolno gurne kraj drška, ismijavajući ga i dalje.

"To boli... daj se makni... joj..."

"Harry Potter mora se probuditi, gospodine!"

"Prestani me gurati..."

"Dobby mora gurati Harryja Pottera, gospodine, on se mora probuditi!"

Harry otvori oči. Još je bio u knjižnici; plašt nevidljivosti spuznuo mu je s glave dok je spavao, a obraz mu se zalijepio za stranice Kad štapić hoće, sve se može. Sjeo je, popravio naočale na nosu i za-treptao zbog jakog danjeg svjetla.

"Harry Potter mora se požuriti!" cičao je Dobby. "Drugi zadatak počinje za deset minuta, a Harry Potter..."

"Deset minuta?" promuklo izusti Harry. "Deset... deset minuta?"

Pogleda na sat. Dobby je bio u pravu. Bilo je devet i dvadeset. Harryjeva prsa kao da je pogodila nekakva gromada, propadajući mu zatim u želudac.

"Žurno, Harry Potter!" cičao je Dobby povlačeći Harryja za rukav. "Već ste morali biti pokraj jezera s drugim prvacima, gospodine!"

"Prekasno je, Dobby", beznadnim glasom reče mu Harry. "Neću izaći na zadatak, ne znam kako..."

"Harry baš hoće izvesti zadatak!" cikne vilenjak. "Dobbyje znao da Harry nije našao pravu knjigu, pa je Dobby to učinio za njega!"

"Što?" upita Harry. "Ali ti i ne znaš što je drugi zadatak..."

"Dobby zna, gospodine! Harry Potter mora ići u jezero naći svoga Wheezyja..."

"Koga moram naći?"

"... i mora oteti svog Wheezyja od vodenljudi!" "Štoje Wheezy?"

"Vaš Wheezy, gospodine, vaš Wheezy - Wheezy je Dobbyju davao svoju vestu!"

Dobby je cupkao smanjeni smeđi pulover koji je odjenuo preko kratkih hlačica.

"Što?" zmuo je Harry. "Imaju... imaju Rona?"

"Nešto Harryju Potteru blisko, gospodine!" cikne Dobby. "A kad sat prođe..."

"... crno ti se piše", odrecitira Harry, zgroženo zureći u vilenjaka, "Što uzesmo, toga nema više...! Dobby... što moram učiniti?"

"Morate ovo pojesti, gospodine!" cikne vilenjak, zavuče ruku u džep hlačica i izvuče šaku neke tvari nalik na sluzave, sivozelene štakorske repove. "Prije ulaska u jezero, gospodine... škr gobilje!"

"Kako to djeluje?" upita Harry piljeći u škr gobilje.

"Pomoći će Harryju Potteru da diše pod vodom, gospodine!"

"Dobby," grozničavo je govorio Harry, "slušaj... jesi li siguran?"

Nije još uspio sasvim zaboraviti posljednju prigodu u kojoj mu je Dobby pokušao "pomoći", pa je ostao bez kostiju u desnoj ruci.

"Dobby je posve siguran, gospodine!" gorljivo gaje uvjeravao vilenjak. "Dobby svašta čuje, gospodine, on je kućni vilenjak i ide svuda po dvorcu paliti vatre i brisati podove, Dobby je čuo profesoricu McGonagall i profesora Moodvja u zbornici dok su razgovarali o sljedećem zadatku... Dobby ne može dopustiti da Harry Potter izgubi svog Wheezyja!"

Harryjeve sumnje iščezoše. Skačući na noge, svuče plašt nevidljivosti i ugura ga u torbu te dograbi škr gobilje i spremi ga u džep. Potom izjuri iz knjižnice, s Dobbyjem za petama.

"Dobby bi morao biti u kuhinji, gospodine!" cikne Dobby kad su istrčali u hodnik. "Drugi će primijetiti da Dobbyja nema... sretno, Harry Potter, sretno, gospodine!"

"Vidimo se kasnije, Dobby!" zaurla Harry i trkom se otputi niz hodnik i stube, preskačući po tri odjednom.

U predvorju je zatekao tek nekoliko zakasnelih učenika koji su upravo izlazili s doručka u Velikoj dvorani i kroz dvokrilna hrastova vrata kretali gledati drugi zadatak. Kad je Harry prorurio kraj

njih, svi se zagledaše u njega. Colin i Dennis Creevev baciše se u stranu da ga izbjegnu dok je preskakao kamene stube, jureći u svijetli, hladni perivoj.

Dok je teškim korakom trčao niz tratinu, vidje da su sjedala koja su u studenom

okruživala teren sa zmajevima sada postavljena na suprotnoj obali, u obliku visokih tribina. Tribine krcate gledateljima odražavale su se u vodi; zbog blizine vode, uzbuđeno žamore nj e publike na neobičan se način prenosilo preko vodene površine. Trčeci svom snagom duž druge, puste obale jezera, Harry se približavao sucima, opet smještenima za stol obavijen zlatom, uz sam rub jezera. Cedric, Fleur i Krum stajali su pored sudačkog stola i gledali kako Harry juri prema njima.

"Evo... me..." teško je disao Harry, zaustavljajući se u blatu uz lagano posklizavanje. Nehotice je poprskao Fleurinu pelerinu.

"Pa gdje si ti?" začu se zapovjednički, nezadovoljni glas. "Zadatak samo što nije počeo!" Harry se osvrne. Za sudačkim stolom sjedio je Percy Weasley -gospodin Crouch opet se nije pojavio.

"No, no, Percy!" smirivao ga je Ludo Bagman. On je pak izgledao kao da mu je pao kamen sa srca. "Pusti ga da dođe do daha!"

Dumbledore se nasmiješi Harryju, ali zato Karkaroff i Madame Maxime nisu izgledali nimalo sretno što ga vide... iz njihovih izraza lica bilo je vidljivo da su mislili kako se neće pojaviti.

Harry se presavio u struku i rukama oslonio o koljena, hvatajući dah; u slezeni gaje probadalo kao da mu je netko zario nož u rebra, ali nije imao vremena za oporavak; Ludo Bagman već je hodao među prvacima, raspoređujući ih duž obale u razmacima od tri metra. Harry je bio na samom kraju reda, do Kruma koji je bio u kupaćim gaćicama i već držao čarobni štapić u ruci.

"Jesi dobro, Harry?" šapne Bagman, dok je odvodio Harryja nekoliko metara dalje od Kruma. "Znaš li što ćeš učiniti?"

"Aha", teško je disao Harry, trljajući rebra.

Bagman mu brzo stisne rame i vrati se za sudački stol. Uperio je štapić prema grlu kao što je učinio na Svjetskom prvenstvu i rekao "Sonus!" Glas mu se razlegne preko tamne vode, u smjeru tribina.

"Dakle, naši su prvaci spremni za drugi zadatak, koji će početi kad dam znak zviždaljkom. Imaju točno sat vremena da vrate ono što im je oduzeto. Dakle, brojim do tri. Jedan... dva... tri!"

Hladan, miran zrak propara prodoran zvižduk. S tribina odjeknu klicanje i aplauz. Ne gledajući što rade drugi prvaci, Harry je izuo cipele i čarape, izvukao šaku škrkobilja iz džepa, nagurao ga u usta i zagazio u jezero.

Jezero je bilo tako hladno da mu je pržilo kožu na nogama, kao da stoji u vatri, a ne u ledenoj vodi. Njegova promočena pelerina postajala je sve teža što je dublje ulazio u vodu; sada mu je voda već sezala iznad koljena, a sve ukočenija stopala posklizavala su se preko mulja i plosnatog, skliskog kamenja. Zvakaoje škrkobilje što je mogao jače i brže; bilo je neugodno sluzavo i gumasto, slično krakovima hobotnice. Kad se našao do pojasa u ledenoj vodi, stao je, čekajući da se nešto dogodi.

Začuje smijeh s tribina. Znao je da vjerojatno izgleda glupo, ušavši u jezero bez ikakva znaka da se služi magijom. Suhi dio tijela posve mu se naježio; dok je stajao tako djelomično uronjen u ledenu vodu, kosu mu stade mrsiti okrutno hladan lahor i Harry poče žestoko drhtati. Izbjegavao je pogledati prema tribinama; smijeh je bivao sve glasniji, a Slvtherini su mu podrugljivo dovikivali i dobacivali...

Odjednom Harry osjeti kao da mu je netko usta i nos pritisnuo nevidljivim jastukom. Pokuša uvući dah, no od toga mu se samo zavrtjelo u glavi; pluća su mu bila prazna.

Najednom osjeti oštru bol s obje strane vrata...

Harry rukama ščepa vrat i točno ispod ušiju napipa dva velika proreza koji su podrhtavali od strujanja hladnog zraka... dobio je škrge. Ne razmišljajući, učini jedinu stvar koja je imala smisla - baci se u vodu.

Prvi gutljaj ledene jezerske vode bio mu je kao da se vratio u život. Vrtoglavica je nestala; progutao je još jedan velik gutljaj i osjetio kako mu voda glatko prolazi kroz škrge, odašiljući mu kisik u mozak. Ispružio je ruke pred sebe i zagledao se u njih. Gledane kroz vodu, djelovale su zeleno i sablasno. Između prstiju izrasla mu je plivaća kožica. Izvio se da može pogledati svoja gola stopala - izdužila su se, također uz dodatak plivaćih kožica; činilo se da su mu izrasle peraje.

Voda mu više nije bila ledena... naprotiv, osjećao je ugodnu svježinu i veliku lakoću... Harry opet zapliva, zadivljen koliko se daleko i brzo može otisnuti uz pomoć svojih perajastih stopala. Primijetio je da jasnije vidi i da više ne mora treptati. Ubrzo se toliko udaljio od obale da više nije vidio dno jezera. Prevrnuo se u vodi i zaronio u dubinu.

Dok je lebdio iznad neobičnog, tamnog, maglovitog krajolika, uši mu je pritiskala tišina. Vidljivost je bila svega tri metra, pa mu se, hitajući kroz vodu, činilo da novi prizori naglo izniču iz tame: tu šume lelujave, zamršene crne trave, tamo široke muljevite ravnice, prekrivene mutnim, svjetlucavim kamenjem. Nastavio je roniti u dubinu, prema samom središtu jezera. Širom otvorenih očiju zurio je kroz jezovitu sivkastu svjetlost vode oko sebe, nastojeći razaznati sjenke u daljini, tamo gdje je voda postajala neprozirna.

Trepereći poput srebrnih strelica, pokraj njega prođe jato malih riba. Jedanput ili dvaput učinilo mu se da se pred njim kreće i nešto veće, ali kad bi se približio, otkrio bi da se radi tek o nekom velikom, pocrnjelom panju ili gustom busenu vodene trave. Nigdje nije bilo ni traga drugim prvacima, vodenljudima, Ronu - ali ni, zahvalno je primijetio, orijaškoj lignji.

Pred njim se, dokle god je sezao pogled, prostirao pojas svijetlo-zelene vodene trave visoke preko pola metra, koji ga je podsjećao na livadu obraslu travom. Harry je netremice zurio ispred sebe, pokušavajući razabrati oblike u tmuni... a onda gaje, bez upozorenja, nešto ščepalo za gležanj.

Harry izvije tijelo i ugleda kako iz travurine izviruje grualica, mali rogati vodeni demon. Dugim je prstima Harryju čvrsto obuhvatio nogu. Iskesio je oštre očajake - Harry posegne u pelerinu svojom izmijenjenom rukom i počne nespretno tapkati za štapićem. Dok gaje uspio uhvatiti, iz trave su već izronile još dvije grualice. Zgra-bivši Harryja za pelerinu, pokušavale su ga povući prema dnu.

"Relashio!" zaurla Harry, ali njegov uzvik nije se čuo... iz usta mu izađe velik mjehur zraka, a njegov štapić, umjesto da prema gru-valicama ispali iskre, pogodio je demone mlazom kipuće vode - bar se tako činilo jer su im na svim pogođenim mjestima zelenkaste kože počele iskakati jarkocrvene mrlje. Harry ote gležanj grualičinu stisku i otpliva što je brže mogao, s vremena na vrijeme nasumce preko ramena ispaljujući mlazove vruće vode. Tu i tamo osjetio bi

kako ga neka grualica ponovno grabi pa bi žestoko zamahnuo nogom. Napokon je osjetio da stopalom pogađa rogatu lubanju. Kad se okrenuo, vidje daje iza njega ostala plutati jedna ošamućena grualica, koja je gledala ukriž. Njezini sudruzi priprijetili su Harryju šakama, no ubrzo potonuše natrag u travurinu.

Harry je malo usporio. Štapić je opet spremio u pelerinu i počeo se ogledavati,

osluškujući. Okrenuo se za tristo šezdeset stupnjeva dok mu je tišina još jače pritiskala usne bubnjiće. Znao je da je vrlo duboko u jezeru, no osim lelujave vodene trave, ništa se drugo nije kretalo.

"Kako ti ide?"

Harry je u prvi mah pomislio da upravo doživljava srčani udar. Munjevito se okrene i ugleda kako ispred njega pluta magličasta prilika Plačljive Mvrtle, zureći u njega kroz debele, sedefaste naočale.

"Mvrtla!" pokuša zaurlati Harry - ali ni ovaj put mu iz usta nije izašlo ništa osim vrlo velikog mjehura zraka. Plačljiva Mvrtla zažihoće.

"Trebao bi probati tamo!" reče mu ona, uprijevši prstom. "Neću poći s tobom... nisu mi baš jako simpatici, uvijek me tjeraju kad im se previše približim..."

Harry joj zahvali znakom podignuta palca i opet krene, pazeći da se ne nađe prenisko nad travom. Nije se želio susresti s novim grualicama koje možda vrebaju u njoj.

Činilo mu se da je tako plivao bar dvadeset minuta. Lebdio je iznad golemih prostranstava mulja koje se mračno vrtložilo zbog njegova prolaska. Napokon je začuo djelić sablasne pjesme vo-denljudi.

Sat vremena imaš ti Plijen oteti vratiti...

Harry zapliva brže i uskoro zapazi kako iz muljevite vode ispred njega izranja velika stijena. Bila je oslikana slikama koje su prikazivale kopljima naoružane vodenljude u lovu na orijašku lignju. Harry zapliva kraj stijene, slijedeći pjesmu vodenljudi.

... pola roka već je prošlo, čekat' ne smiješ ti IV to za čime tragaš na dnu će struliti...

Odjednom sa svih strana iz tame iznikoše skupine primitivnih nastambi obraslih algama. Tu i tamo, Harry je u mračnim prozorima uočavao lica... lica koja nisu ni najmanje nalikovala na onu sliku morske sirene u kupaonici za prefekte...

Vodenljudi su imali sivkastu kožu i dugu, neukrotivu, tamnoze-lenu kosu. Oči im bijahu žute, baš kao i napukli zubi. Oko vratova su nosili debele ogrlice od konopa i oblutaka. Dok je Harry plivao pokraj njih, poprijeko su ga gledali. Jedan ili dvojica izašli su iz svojih špilja da ga bolje promotre. Udarali su vodu snažnim, srebrnim ribljim repovima, čvrsto držeći koplja u rukama.

Harry je hitao dalje zureći oko sebe. Nastambe su uskoro postale brojnije. Oko nekih su rasli vrtovi vodene trave, a pred jednom je čak ugledao pitomu grualicu privezanu za kolac pokraj vrata. Sa svih strana prema njemu su se slijevali vodenljudi. Radoznalo su ga promatrali, pokazujući na njegove škrge i ruke s plivačim kožicama, došaptavajući se kriomice. Harry žurno skrene za ugao, gdje ga dočeka vrlo čudan prizor.

Pred kućama koje su okruživale njihovu verziju seoskog trga, u vodi je lebdjelo mnoštvo vodenljudi. U središtu trga zbor vodenljudi pjevanjem je dozivao prvake. Iza njih se uzdizao grubo izrađen kip, isklesan iz kamena; prikazivao je divovskog vodenmuža ili vodenže-nu. Za rep kamenog kipa bile su čvrsto vezane četiri osobe.

Ron je bio svezan između Hermione i Cho Chang. Četvrta je bila djevojčica kojoj nije moglo biti više od osam godina. Po oblaku njezine srebrnaste kose Harry zaključi da je to sestra Fleur Dela-cour. Svi četvero spavali su dubokim snom. Glave su im se mlohavo ljuljale na ramenima, a iz usta su im neprestano izlazili tanki nizovi mjehurića.

Harry pojuri prema taocima, napola iščekujući da vodenljudi spuste koplja i navale na njega, no oni ne učiniše ništa. Konopi od travurine kojima su taoci bili privezani za kip bili su debeli, klizavi i vrlo čvrsti. Harry se na trenutak prisjeti nožića koji mu je Sirius poklonio za Božić - i koji je beskorisno ležao četiristo metara dalje, u zaključanom

kovčegu u dvorcu.

Obazre se oko sebe. Mnogi vodenljudi u okolici nosili su koplja. Brzo je zaplivaio prema jednom od njih i pokušao znakovima zatražiti da mu posudi koplje. Preko dva metra visok vodenmuž s dugom

zelenom bradom i ogrlicom od očnjaka morskih pasa samo se nasmijao i odmahnuo glavom.

"Mi ne pomažemo", reče on grubim, hrapavim glasom.

"Ma DAJTE!" srdito će Harry (iz usta su mu doduše izletjeli samo mjehurići) i pokuša vodenmužu oteti koplje. Ovaj ga naglo povuče natrag. I dalje je odmahivao glavom i smijao se.

Harry se zavrti, zureći okolo. Nešto oštro... bilo što...

Dno jezera bilo je prekriveno kamenjem. Harry zaroni, ščepa posebno nazubljen primjerak i vrati se do kipa. Počeo je sjeći konope koji su sputavali Rona. Nakon nekoliko minuta napornog rada, napokon su se raspali. Ron je bez svijesti lebdio nekoliko centimetara iznad dna jezera, ljuštajući se pomalo zbog strujanja vode.

Harry se ogleda oko sebe. Drugim prvacima nije bilo ni traga. Dobro, što to oni izvode? Zašto ne požure? Opet se okrenuo Hermioni, podigao nazubljeni kamen te počeo rezati i njezine spone...

Smjesta ga je zgrabilo nekoliko pari snažnih sivkastih ruku. Šestorica vodenmuževa odvlačila gaje od Hermione, uz smijeh odmahujući zelenokosim glavama.

"Uzmi svoga taoca", obrati mu se jedan od njih. "Druge ostavi..."

"Ni slučajno!" bijesno mu odvrati Harry - ali iz usta mu izbiše samo dva velika mjehura.

"Tvoj je zadatak vratiti tvog prijatelja... druge ostavi..."

"I ona je moja prijateljica!" vikne Harry, pokazujući na Hermionu. Usta mu nečujno napusti golem srebrnast mjehur. "A ne želim ni da oni umru!"

Choina glava naslanjala se na Hermionino rame; mala djevojčica srebrne kose bila je sablasno zelenkasta i blijeda. Harry se pokušavao oteti vodenmuževima, ali oni su se samo smijali još više nego prije i nastavili ga držati. Harry se mahnito osvrtao. Gdje su drugi prvaci? Hoće li imati vremena iznijeti Rona na površinu i vratiti se po Hermionu i ostale? Pogleda na sat da provjeri vrijeme - i shvati da mu je sat stao.

Uto vodenljudi oko njega počеше uzbuđeno pokazivati nešto iznad njegove glave. Harry podigne pogled i vidje da prema njima pliva Cedric. Oko glave je imao divovski zračni mjehur zbog kojeg mu je lice djelovalo neobično razvučeno i široko.

"Zalutao sam!" oblikovao je usnama riječi. Izgledao je uspaničeno. "Sad će doći i Fleur i Krum!"

Uz osjećaj golema olakšanja, Harry je gledao kako Cedric iz džepa izvlači nož i oslobađa Cho. Povukao ju je uvis, ubrzo se gubeći s vidika.

Harry se ogledavao, čekajući i dalje. Gdje su Fleur i Krum? Vrijeme je polako istjecalo, a pjesma je tvrdila da će taoci propasti kad prođe sat vremena...

Vodenljudi stadoše uzbuđeno kreštati. Oni koji su držali Harryja popustiše stisak, zureći u nešto iza njega. Harry se okrene i ugleda kako kroz vodu prema njima dolazi nekakvo čudovišno biće: ljudskog tijela u kupaćim gaćicama, ali glave kao morski pas... bio je to Krum. Preobrazio se... i to loše.

Polovični morski pas dopliva ravno do Hermione pa počē zubima škljocati i gristi oko njezinih konopa: nevolja je bila u tome što su Krumovi novi zubi bili neprikladni za grizenje bilo čega manjeg od dupina. Harry je bio uvjeren da će Krum, ne bude li vrlo

pažljiv, Hermionu rasparati nadvoje. Pojurivši naprijed, Harry snažno udari Kruma po ramenu i pokaže mu nazubljeni kamen. Krum ga zgrabi i stane rezati Hermionine spone. Uspio ih je prerezati za svega nekoliko sekundi. Ščepavši Hermionu oko struka, bez osvrtnja je pojurio prema površini.

"Što sad?" očajno pomisli Harry. Kad bi samo bio siguran da će Fleur doći... No nije se pojavljivala. Nije mu bilo druge...

Zgrabio je kamen koji je Krum ispustio, ali oko Rona i djevojčice nahrupiše vodenljudi, odmahujući glavama.

Harry izvuče štapić. "Mičite mi se s puta!"

Iz usta su mu izletjeli samo mjehurići, no imao je dojam da su ga vodenljudi shvatili, jer se odjednom više nisu smijali. Upiljivši se žučkastim očima u Harryjev štapić, djelovali su prestrašeno. Možda su ga nadmašivali brojem, ali Harry je iz izraza njihovih lica vidio da se u magiju razumiju koliko iorijaška lignja.

"Brojit ću do tri!" zaurla Harry. Iz usta mu sukne tek dug mlaz mjehurića, ali zato je podigao tri prsta, da bude siguran kako su primili poruku. "Jedan..." (savije jedan prst), "dva..." (savije i drugi)...

Razbježaše se. Harry jurne naprijed i poče sjeći konope kojima je djevojčica bila privezana za kip; napokon je bila slobodna. Šče-pao ju je oko struka, zgrabio ovratnik Ronove pelerine i otisnuo se od dna.

Penjanje je išlo vrlo sporo. Nije se više mogao služiti rukama s plivačim kožicama za brzo grabljenje kroz vodu. Žestoko je zama-hivao perajama, ali Ron i Fleurina sestra bili su poput vreća krumpira koje su ga uporno potezale prema dnu... odlučno je uperio pogled prema nebu, iako je po tamnoj vodi iznad sebe znao da je sigurno još vrlo duboko u jezeru...

S njim su se prema površini dizali i vodenljudi. Vidio je kako se s lakoćom vrte oko njega, promatrajući njegov mučni uspon kroz vodu... što ako ga po isteku vremena odvuku natrag na dno? Hrane li se možda ljudskim mesom? Noge su mu se grčile od napora da nastavi plivati; ramena su ga strahovito boljela zbog teškog tereta Rona i djevojčice...

Sve je teže disao. Ponovno osjeti bol na obje strane vrata... voda u ustima nekako je postajala sve mokrija... ali nedvojbeno više nije bilo onako mračno... iznad glave je nazirao danje svjetlo...

Snažno je zamahnuo perajama i shvatio da su mu na raspolaganju opet samo obična stopala... voda mu se kroz usta ulijevala u pluća... hvatala ga je vrtoglavica, ali znao je da ga samo nekoliko metara više čekaju zrak i svjetlost... mora doći do njih... mora...

Harry je zamahivao nogama tako žestoko i brzo da mu se činilo kako svaki njegov mišić vrišti od napora; osjećao je kao da mu je i sam mozak promočen vodom, nije mogao disati, trebao je kisik, mora nastaviti, ne smije stati...

U taj mah osjeti kako glavom probija površinu jezera. Njegovo je mokro lice bridjelo od predivno hladnog, čistog zraka. Pohlepno ga je gutao, osjećajući kao da nikad prije nije istinski disao. Sopćući, na površinu je izvukao Rona i djevojčicu. Svuda oko njega iz vode su izranjale zelenokose glave, i svaka mu se smiješila.

Publika na tribinama podizala je strahovitu buku; čulo se urlanje i vrištanje; kao da su svi na nogama. Harry je imao dojam da misle kako su Ron i mala djevojčica možda mrtvi, ali nisu bili u pravu... oboje su otvorili oči. Djevojčica je bila prestrašena i zbunjena, no Ron je naprosto ispljunuo velik mlaz vode, zatreptao zbog jakog

svjetla, okrenuo se Harryju i rekao: "Bome je mokro, zar ne?" Zatim je primijetio Fleurinu sestru. "Dobro, zašto si nju poveo?"

"Fleur se nije pojavila. Nisam je mogao ostaviti", dahtao je Harry.

"Harry, budaletino jedna," reče mu Ron, "nisi valjda ozbiljno shvatio onu pjesmu? Pa ne bi Dumbledore dopustio da se netko od nas utopi!"

"Ali u pjesmi su rekli..."

"Samo zato da budu sigurni da ćeš se vratiti u zadanom roku!" prigovori Ron. "Samo se nadam da nisi dolje gubio vrijeme izigravajući junačinu!"

Harry se osjećao i glupo i iznervirano. Lako je njemu bilo govoriti; on je spavao pa nije ni osjetio koliko je bilo jezovito u dubinama jezera biti okružen kopljima naoružanim vodenljudima, koji su djelovali savršeno sposobni počinuti ubojstvo.

"Idemo," razdraženo progovori Harry, "pomozi mi s njom, mislim da baš ne zna plivati."

Vukli su Fleurinu sestru kroz vodu prema obali gdje su stajali i gledali suci. Dvadeset vodenljudi pratilo ih je poput počasne garde pjevajući njihove grozno kreštave pjesme.

Harry je vidio kako se Madame Pomfrev ustrčala oko Hermione, Kruma, Cedrica i Cho. Sve četvero bili su zamotani u debele pokrivače. Dok su Harry i Ron plivali prema obali, sretno su im se osmjehivali Dumbledore i Ludo Bagman, ali zato je Percy, blijed poput krpe i znatno mlađeg izgleda nego inače, skočio u jezero i pljuskaujući im krenuo u susret. Istovremeno je Madame Maxime pokušavala zadržati histeričnu Fleur Delacour, koja se svom snagom nastojala izboriti za povratak u vodu.

"Gabrielle! Gabrielle! Je Uživa? Je lipovriježena?"

"Dobro je!" pokuša joj reći Harry, ali bio je tako iscrpljen da je jedva mogao govoriti, kamoli vikati.

Percy ščepa Rona i počne ga vući prema obali ("Daj me pusti, Percy, dobro sam!"); Dumbledore i Bagman izvlačili su Harryja; Fleur se uspjela oteti Madame Maxime pa je sad grlila svoju sestru.

"Grruvalice krrivi su ... oni me napali... oh, Gabrielle, mislila sam... mislila sam..."

"Vi, dolazite ovamo", oglasi se Madame Pomfrey. Dograbi Harryja i odvuče ga do Hermione i ostalih. Tako ga je čvrsto umotala u

^ l _ vJ

pokriva da mu se činilo da je u luđačkoj košulji. Zatim mu je u usta silom ulila mjericu vrućeg napitka. Iz ušiju mu sukne para.

"Harry, bravo!" uzvikne Hermiona. "Uspio si, sam si otkrio kako, sam samcat!"

j "Pa..." poče Harry. Bio bi joj priznao za Dobbyja, ali primijetio

je da ga promatra Karkaroff. On je bio jedini sudac koji nije ustao od stola; jedini sudac koji nije pokazivao zadovoljstvo i olakšanje. Što su se Harry, Ron i Fleurina sestra vratili na sigurno. "Da, to je to -no!" odvrati Harry, podižu i malo glas kako bi ga Karkaroff uio, "Imaš vodeni kukac u kosa, Her-mi-nona", upadne Kruni.

Harry je imao dojam da Kruni nastoji opet privući njezinu pozornost; možda zato da je podsjeti kako ju je on upravo spasio iz jezera. No Hermiona je samo nestrpljivo odgurnula kukca i rekla: "Ali jako si zakasnio, Harry... Je li ti dugo trebalo da nas napfeš?"

"Ne... našao sam vas brzo..."

Harry se sve više osjećao kao zadnja budala. Sad kada više nije bio u vodi, bilo mu je potpuno jasno da Dumbledoreove mjere opreza ne bi dopustile smrt nijednog taoca samo

zato što se ovaj ili onaj prvak nije pojavio. Zašto nije naprosto zgrabio Rona i otišao? Vratio bi se prvi... Cedric i Krum nisu gubili vrijeme brineći se za druge; oni nisu ozbiljno shvatili pjesmu vodenljudi...

Dumbledore je klecao pokraj ruba jezera zadubljen u razgovor s predvodnicom vodenljudi, vodenženom iznimno divljeg i opasnog izgleda. Dumbledore je ispuštao iste onakve prodorne zvukove kao i vodenljudi kada su bili iznad površine vode; očito je znao vodenje-zik. Naposljetku se uspravio, okrenuo ostalim sucima i rekao: "Mislim da bismo prije donošenja ocjena trebali malo vijećati."

Svi se suci okupiše u grupicu. Madame Pomfrev otela je Rona iz Percvjeva stiska; odvela gaje do Harryja i ostalih, dala mu pokrivač i nekoliko gutljaja Paprodola, te se zatim vratila po Fleur i njezinu sestru. Fleurino lice i ruke bili su puni ogrebotina, pelerina joj je bila poderana, no ona kao da nije marila. Nije dopustila Madame Pomfrev da očisti njezine rane.

"Brrinite se za Gabrielle", reče joj. Zatim se okrenula Harryju. "Ti si spasio nju", reče bez daha. "Iako ona nije bila tvoja talac."

"Aha", odvrati Harry, koji je u tom trenutku od srca žalio što nije sve tri djevojke ostavio privezane za kip.

Fleur se sagne, utisne Harryju po dva poljupca na svaki obraz (osjetio je kako mu obrazi gore, a ne bi ga začudilo da mu je iz ušiju opet suknula para). Potom reče Ronu: "I ti, također... i ti si pomogao..."

"Aha," odvrati Ron s izrazom punim nade, "aha, malo..."

Sagnuvši se opet, Fleur poljubi i njega. Hermiona je izgledala ljuta kao ris, ali u taj mah iza njih odjekne magično pojačani glas Luda Bagmana. Svi poskočiše, a nad tribine se spusti potpuno muk.

"Dame i gospodo, donijeli smo odluku. Murcus, poglavarica vodenljudi, ispričala nam je što se točno zbivalo na dnu jezera, i stoga smo odlučili da će svaki prvak od maksimalnih pedeset dobiti sljedeći broj bodova..."

"Gospođica Fleur Delacour sjajno je primijenila čaroliju zračnog mjehura, no dok se bližila cilju, napale su je grualice pa nije uspjela vratiti svoju taokinju. Dodjeljujemo joj dvadeset pet bodova."

Začu se pljesak s tribina.

"Zaslужila sam nula", promuklim glasom reče Fleur, vrteći prelijepom glavom.

"Gospodin Cedric Diggory također se poslužio čarolijom zračnog mjehura. On se prvi vratio sa svojom taokinjom, iako je za jednu minutu prekoračio vremenski rok." Hufflepuffi u publici za-klicaše svom snagom; Harry vidje kako Cho Cedricu upućuje blistav pogled. "Stoga mu dodjeljujemo četrdeset sedam bodova."

Harryju klone srce. Ako je čak i Cedric prekoračio rok, onda je on debelo zakasnio.

"Gospodin Viktor Krum upotrijebio je nepotpun oblik preobrazbe, koji se ipak pokazao učinkovitim jer je on svoju taokinju vratio drugi. Dodjeljujemo mu četrdeset bodova."

Karkaroff je zapljeskao posebno glasno, držeći se nadmoćno.

"Gospodin Harry Potter sjajno se poslužio škrabiljem", nastavi Bagman. "Vratio se posljednji, znatno prekoračivši rok od jednog sata. No poglavarica vodenljudi izvijestila nas je daje gospodin Potter prvi dospio do talaca. Zakasnio je zbog svoje odlučnosti da na sigurno vrati sve taoce, a ne samo svoga."

Ron i Hermiona oboje Harryju uputiše poglede u kojima su se miješali iznerviranost i nježnost.

"Većina sudaca," tu je Bagman Karkaroffu uputio vrlo otrovan pogled, "smatra da to dokazuje moralna načela i čvrstinu karaktera i time zaslužuje najvišu ocjenu. Ipak... gospodin Potter dobio je četrdeset pet bodova."

Harryju poskoči želudac - dijelio je prvo mjesto sa Cedricom. Zatečeni Ron i Hermiona zagledali su se u Harryja, ali potom se nasmijaše i glasno zapljeskaše s ostatkom publike. "Eto, Harry!" nadvikivao se Ron s općom bukom. "Nisi zapravo bio blesav... nego si pokazao veliku čvrstinu karaktera!"

Fleur je također zdušno aplaudirala. Krum, naprotiv, nije djelovao pretjerano sretno. Pokušao je zapodjenuti razgovor s Hermip-nom, no ona se toliko zaniжела klicanjem Harryju da ga uopće nije čula.

"Treći i posljednji zadatak održat će se u sumrak dvadeset četvrti lipnja", produži Bagman. "Prvaci će točno mjesec dana prije tog događaja dobiti obavijest o onome što ih očekuje. Svima zahvaljujemo na podršci koju pružaju prvacima."

Gotovo je, ošamućeno pomisli Harry dok je Madame Pomfrey upućivala prvake i taoce natrag u dvorac da se presvuku u suhu odjeću... gotovo je, prošlo je... sad više neće imati nikakvih briga sve do dvadeset četvrti lipnja...

Prvom prilikom kad se nađe u Hogsmeadeu, odlučio je dok su se kamenim stubama uspinjali u dvorac, kupit će Dobbyju po jedne čarape za svaki dan u godini.

Tihotapov povratak

Možda najbolja posljedica drugog zadatka bila je ta što su sve učenike silno zanimala pojedinosti o zbivanjima na dnu jezera, pa je za promjenu i Ron uživao dio pozornosti obično rezervirane za Harryja. Harry je zamijetio da se Ronova verzija događaja suptilno mijenja sa svakim novim prepričavanjem. Isprva se držao istine; bar utoliko što se njegova priča podudarala s Hermioninom - Dumble-dore je sve taoce uspavao začaranim snom u kabinetu profesorice McGonagall, prethodno im objasnivši da neće biti ni u kakvoj opasnosti i da će se probuditi kad se opet nađu iznad vode. Samo tjedan dana kasnije Ron je već pripovijedao uzbudljivu priču o otmici i svojoj golorukoj borbi protiv pedesetorice do zuba naoružanih voden-Ijudi koji su ga morali batinama natjerati na poslušnost.

"Ali u rukavu sam imao skriven svoj štapić", tumačio je on Padmi Patil, koja se naglo zagrijala za Rona otkako je došao u središte pozornosti. Sad je nastojala razgovarati s njim svaki put kad bi se sreli u hodnicima. "Mogao sam savladati te vodenidiot kad god sam htio."

"Čime, hrkanjem?" otrovno mu je dobacila Hermiona. Zbog stalnog zadirkivanja drugih učenika što je bila Krumu "nešto vrlo blisko", postala je vrlo zajedljiva.

Ronu su pocrvenjele uši. Nakon toga, pričao je samo onu verziju o začaranom snu.

Početak ožujka vrijeme više nije bilo izrazito kišno, ali zato su im ruke i lica šibali okrutni vjetrovi kad god bi izašli u perivoj. Sove su kasnile s poštom jer ih je jak vjetar neprestance skretao s puta. Kad se na doručku u petak ujutro pojavila šumska sova koju je Harry bio poslao Siriusu s datumom posjeta Hogsmeadeu, pola joj je perja bilo nakostriješeno. Poletjela je čim je Harry skinuo Siriu-sov odgovor, očito strahujući da će je opet poslati van.

Siriusovo pismo bilo je gotovo jednako kratko kao i ono prošlo.

Budi u dva u subotu popodne kod nogostupa u živici na kraju ceste iz Hogsmeadea (poslije Derviša i Bangesa). Ponesi svu hranu do koje možeš doći.

"Nije se valjda vratio u Hogsmeade?" zaprepašteno će Ron. "Tako se čini, zar ne?"

primijeti Hermiona.

"Ne mogu vjerovati što on izvodi", napeto izusti Harry. "Ako ga uhvate..."

"Do sada je svima uspio izmaknuti, zar ne?" prekine ga Ron. "A osim toga, ne vrvi više sve dementorima kao prošli put."

Harry zamišljeno presavije pismo. Ako je htio biti posve iskren sa samim sobom, doista je želio opet vidjeti Siriusa. Zato je, krenuvši na posljednje predavanje tog popodneva, blok-sat Čarobnih napitaka, niz stepenice prema tamnicama sišao u znatno boljem raspoloženju nego obično.

Pred učionicom su u zbijenoj grupi stajali Malfoy, Crabbe, Goyle i čopor Slytherinki na čelu s Pansy Parkinson. Svi su gledali nešto što Harry nije vidio i pritom se zdušno cerekali. Kad su se Harry, Ron i Hermiona približili, iza Govleovih širokih leđa izviri ushićeno lice Pansy Parkinson, podsjećajući na zgužvanu pseću njušku.

"Evo ih, evo ih!" zahihće ona, na što se slytherinska grupica razide. Harry vidje da Pansy u ruci drži časopis Vještiji tjednik. Pokretna slika na naslovnici prikazivala je kovrčavu vješticu zubata osmijeha kako štapićem pokazuje na veliku tortu.

"Možda će ti nešto unutra biti zanimljivo, Grangerice!" glasno joj reče Pansy i baci časopis prema njoj. Hermiona ga iznenađeno uhvati. U taj čas otvoriše se vrata tamnice i Snape ih rukom pozove unutra.

Hermiona, Harry i Ron uputili su se prema svom uobičajenom stolu u stražnjem dijelu tamnice. Kad im je Snape okrenuo leđa, ispisujući na ploču sastojke današnjeg napitka, Hermiona je užurbano prelistala časopis ispod klupe. Napokon je na središnjim stranicama otkrila o čemu je riječ. Harryjeva fotografija u boji nalazila se

na početku kratkog članka naslovljenog SLOMLJENO SRCE HAR-RYJA POTJERA: Iako je on dječak kakvog nema - ipak ga muče uobičajene pubertetske nevolje, javlja Rita Skeeter. Četrnaestogodišnji Hany Pot-ter, koji je zbog tragične pogibije svojih roditelja odrastao lišen ljubavi, vjerovao je da je pronašao utjehu u ozbiljnoj vezi s kolegicom bezjačkog podrijetla iz Hogvvarsta, Hermionom Granger. Nije ni slutio da će njegov život, ionako opterećen osobnim gubicima, uskoro zadesiti još jedan emocionalni udarac. Gospođica Granger, neprivlačna ali ambiciozna djevojka, po svemu sudeći ima apetit za slavne čarobnjake koji Harry ne može sam zadovoljiti. Sve otkako je u Hogwarts stigao Viktor Krum, tragač bugarske reprezentacije i junak posljednjeg Svjetskog prvenstva u metloboju, gospođica Granger poigrava se osjećajima obaju mladića. Krum, kojeg je prevrtljiva gospođica Granger posve očarala, već ju je pozvao da ga posjeti u Bugarskoj za vrijeme ljetnih praznika i tvrdi da nije imao takve "osjećaje ni za jednu djevojku prije nje".

Na žalost, čini se da glavni razlog očaranosti ovih mladića ne leži u dvojbena prirodnim dražima gospođice Granger.

"Ona je zbilja jako ružna," rekla nam je Pansy Parkinson, lijepa i živahna učenica četvrte godine, "ali sigurno bi znala napraviti ljubavni napitak, prava je štreberica. Mislim da je u tome stvar."

Dakako, ljubavni napici su u Hogwartsu zabranjeni, pa nema sumnje da će Albus Dumbledore željeti istražiti ove tvrdnje. U međuvremenu se svi prijatelji Harijja Pottera nadaju da će sljedeći put svoje srce pokloniti osobi koja to zaslužuje.

"Rekao sam ti!" prosiće Ron Hermioni dok je zurila u članak. "Rekao sam ti da ne izazivaš Ritu Skeeter! Opisala te kao da si nekakva... nekakva razvratnica!"

Hermionin izraz zapanjenosti nestane kad se počela smijati.

"Razvratnica?" ponovi ona. Tresući se od prigušenog hihotanja, okrenula se pogledati Rona.

"Tako ih zove moja mama", promrmlja Ron crvenih ušiju.

"Ako joj je ovo najbolje čega se mogla dosjetiti, nije više ono što je nekad bila", reče Hermiona, hihoćući i dalje. Bacila je Vještičji tjednik na praznu stolicu do svoje. "Koje budalaštine."

Pogledala je prema Slvtherinima, koji su s druge strane učionice napeto motrili nju i Harryja, da vide je li ih članak uzrujao. Srni-ješeći se sarkastično, Hermiona im mahne rukom. Zatim je, kao Harry i Ron, iz torbe počela vaditi potrebne sastojke za napitak oštroumnosti.

"Nešto je tu ipak čudno", reče Hermiona desetak minuta kasnije, zastavši s tučkom u zraku iznad mužara punog balegara. "Kako je Rita Skeeter doznala...?"

"Doznala što?" odmah upita Ron. "Nisi valjda zbilja pripravljala ljubavne napitke, je li?"

"Ne budi glup", otrese se Hermiona i nastavi mljeti balegare. "Ne, nego... kako je doznala da me Viktor pozvao da ga na ljeto posjetim?"

Izgovarajući ovo, Hermionu je oblila grimizna boja. Uporno je izbjegavala Ronov pogled.

"Molim?" upita Ron. Iz ruke mu s treskom ispadne tučak.

"Pitao me odmah nakon što me je izvukao iz jezera", promrmlja Hermiona. "Čim se riješio glave morskog psa. Madame Pomfrey nanije dala pokrivače, a on me odveo malo na stranu od sudaca, da ne čuju, pa je onda rekao da ako ništa ne radim preko ljeta, bih li htjela..."

"A što si mu ti rekla?" priupita Ron. U međuvremenu je podigao tučak i uredno njime tukao po stolu, dobrih trideset centimetara dalje od mužara, toliko je bio zaokupljen zurenjem u Hermionu.

"I zbilja je rekao da nikad prije nije nešto takvo osjećao," nastavljala je Hermiona, sad već tako crvena da se Harryju činilo kako isijava vrućinu, "ali kako gaje Rita Skeeter mogla čuti? Ona nije bila tamo... ili možda jest? Možda / ona ima plašt nevidljivosti, možda se ušuljala u perivoj da vidi drugi zadatak..."

"A što si mu ti rekla?" ponovi Ron. Tako je žestoko udarao tučkom da je napravio udubinu u stolu.

"Pa, ja sam bila previše zauzeta provjeravajući jeste li ti i Harry u redu da..."

"Iako ne sumnjam da imate fascinantan društveni život, gospođice Granger," začu se leden glas iza njih, "moram vas zamoliti da o njemu ne raspravljate na mom satu. Deset bodova manje za Gryf-ffindore."

Dok su razgovarali, Snape je neopazice doklizio do njihove klupe. Prema njima se okrenuo čitav razred; Malfoy je iskoristio priliku da Harryja s druge strane tamnice zabljesne značkom POTTER SMRDI.

"Ah... i uz to još čitate časopise ispod klupe?" dometne Snape, ščepavši primjerak Vještičjeg tjednika. "Još deset bodova manje za Grvffindore... oh, pa naravno..." Snapeove crne oči zasvjetaše kad je zamijetio članak Rite Skeeter. "Potter mora pratiti sve što se o njemu piše..."

Tamnicom je odzvanjao smijeh Slvtherina. Snapeove tanke usnice izviše se u neugodan smiješak. Harry je s rastućim bijesom slušao kako Snape počinje na glas čitati članak.

"Slomljeno srce Hartija Pottera... no, no Potteru, što li vas to sad muči? Iako je on dječak kakvog nema..."

Harry osjeti kako mu lice gori. Snape je zastajao na kraju svake rečenice da se Slytherini mogu nasmijati do mile volje. Članak je u Snapeovoj izvedbi zvučao deset puta gore nego prije.

"... svi prijatelji Hanjja Pottera nadaju da će sljedeći put svoje srce pokloniti osobi koja to zaslužuje. Doista vrlo dirljivo", rugao se Snape, savijajući časopis dok su Slytherini i dalje urlali od smijeha. "Vidim da će biti najbolje da ja vas troje rastavim, tako da možete razmišljati o namicima koje pripravlјate, a ne o vašim zamršenim ljubavnim životima. Weasley, vi ostanite tu. Gospođice Granger, idite tamo, do gospođice Parkinson. Potteru... u onu klupu ispred mog stola. Krećite. Smjesta!"

Krajnje bijesan, Harry je sastojke za napitak i torbu ubacio u kotlić i odvukao ga do praznog stola u prednjem dijelu tamnice. Za njim je došao Snape i sjeo za svoj stol, motreći kako Harry vadi stvari iz kotlića. Čvrsto odlučivši da Snapea neće ni pogledati, Harry nastavi gnječiti balegare, zamišljajući da svaki ima Snapeovo lice.

"Izgleda da je silna pozornost tiska udarila u tu vašu pretjerano umišljenu glavu, Potteru", tiho mu dobaci Snape kad se ostatak razreda opet umirio.

Harry mu ne odgovori. Znao je da ga Snape pokušava isprovocirati; nije mu to bilo prvi put. Nedvojbeno se nadao nekoj izlici da Grvffindorima do kraja sata otme okruglih pedeset bodova.

"Možete vi živjeti u iluziji da vam se čitav čarobnjački svijet divi," produži Snape tako tiho da ga nitko drugi nije čuo (Harry je nastavljao udarati po balegarima, iako ih je odavno samljeo u iznim-

no sitan prašak), "no meni je nevažno koliko će se puta u novinama pojaviti vaša slika. Što se mene tiče, Potteru, vi ste samo jedno grozno derište koje misli da je iznad svih pravila."

Harry izvrne samljevane kukce u kotlić te započne sjeckati korijenje đumbira. Ruke su mu lagano podrhtavale od gnjeva, ali uporno je zurio u stol, kao da ne čuje što mu govori Snape.

"Zato vas unaprijed upozoravam, Potteru," nastavi Snape mekšim, a time i opasnijim glasom, "bili vi naša minijaturna zvijezda ili ne - uhvatim li vas još jednom da provalјujete u moj kabinet..."

"Nisam bio ni blizu vašeg kabineta!" ljutilo će Harry, zaboravljajući na hinjenu gluhoću.

"Ne lažite mi", sikne Snape, probadajući svojim bezdanim crnim pogledom Harryjeve oči. "Koža zmije drvolaze. Škr gobilje. Oboje je došlo iz mojih privatnih zaliha i ja znam tko ih je ukrao!"

Harry mu je uzvraćao pogled, odlučan u namjeri da ne trepne i ne pokaže krivnju. Uostalom, on i nije ništa ukrao Snapeu. Hermio-na je kožu drvolaze uzela kad su bili na drugoj godini - trebala im je za pripravljavanje višesokovnog napitka. Snape je i tada sumnjičio Harryja, ali nije mu ništa mogao dokazati. A Škr gobilje je, naravno, ukrao Dobby.

"Ne znam o čemu govorite", hladno slaže Harry.

"One noći kad mi je provalјeno u kabinet niste bili u krevetu!" sikne Snape. "Ja to znam, Potteru! Možda ste u Divljookom Moo-dyju stekli novog obožavatelja, ali ja neću trpjeti takvo vaše ponašanje! Zavučete li se još jednom noću u moj kabinet, Potteru, platit ćete mi za to!"

"Dobro," ledeno odvrati Harry, opet se posvetivši korijenju đumbira, "imat ću to na umu osjetim li ikad potrebu da tamo odem."

Snape sijevne očima. Naglo zavuče ruku u crnu pelerinu. Na jedan zastrašujući trenutak, Harry je mislio da se Snape sprema izvući štapić i ureći ga - zatim vidje kako Snape izvlači kristalnu bočicu posve prozirne tekućine. Harry se zagleda u nju.

"Znate li što je ovo, Potteru?" upita Snape. Oči su mu opet imale opasan sjaj.

"Ne znam", odvrati Harry, ovaj put posve iskreno. "Ovo je veritaserum - napitak istine tako snažan da bi tri kapi bile dovoljne da pred čitavim ovim razredom izbrbljate sve svoje

najskrivenije tajne", otrovno će Snape. "Nadalje, taj napitak smije se primjenjivati samo u skladu s vrlo strogim odredbama Ministarstva. No ne budete li pazili što radite, moglo bi se dogoditi da mi se ruka omakne..." lagano je zatresao kristalnu bočicu, "... i da ga jedne večeri slučajno prolijem po vašem soku od bundeve. A onda, Potteru... onda ćemo saznati jeste li bili u mom kabinetu ili niste."

Harry je šutio. Ponovno se okrene đumbirovu korijenju, uze nož i stade sjeckati. Nikako mu se nije sviđao taj napitak istine, niti bi ga začudilo da Snape ostvari svoju prijetnju. Obuzda drhtaj užasa pomi-slivši što bi sve mogao izgovoriti da Snape to doista učini... ne samo što bi u nevolju uvalio i druge - za početak, Hermionu i Dobbvja -nego je još k tome prikrivao i mnoge druge stvari... na primjer to da se redovito dopisuje sa Siriusom... i - ovdje mu se želudac skvrči od užasa - svoje osjećaje prema Cho... Dodajući u kotlić i đumbirovo korijenje, zapita se nije li možda došlo vrijeme da se povede za Moodvjevim primjerom i počne piti isključivo iz čaturice.

Na vratima tamnice začu se kucanje. "Naprijed", reče Snape uobičajenim glasom.

Razred se okrene prema vratima. Ušao je profesor Karkaroff. Svi su ga pratili pogledom dok je hodao prema Snapeovu stolu. Opet je motao prst oko bradice, djelujući vrlo uznemireno.

"Moramo razgovarati", bez uvoda će Karkaroff kad je došao do Snapea. Očito nije želio da ga tko čuje; jedva je micao usnama. Doimao se poput nevješta trbuhozborca. Harry nije podizao pogled sa đumbirova korijenja, ali je zato načulio uši.

"Porazgovarat ćemo nakon predavanja, Karkaroff e..." promrmlja Snape, no Karkaroff ga~prekine.

"Želim razgovarati sad, dok mi ne možeš pobjeći, Severuse. Izbjegavaš me."

"Nakon predavanja", odbrusi mu Snape.

Praveći se da podiže mjericu kako bi provjerio je li natočio dovoljno pasančeve žuči, Harry kriomice pogleda prema njima. Karkaroff se doimao vrlo zabrinuto, a Snape ljutite. Karkaroff je ostatak sata proveo motajući se iza Snapeova stola. Činilo se daje čvrsto nakanio spriječiti Snapeov bijeg po završetku sata. U silnoj želji da čuje što Karkaroff hoće reći, Harry je dvije minute prije zvona namjerno prevrnuo bočicu pasančeve žuči, što mu

je dalo razlog da klekne iza kotlića i briše lokvu dok su ostali učenici bučno odlazili prema vratima.

"Što je to tako hitno?" čuo je kako Snape sikće na Karkaroffa.

"Ovo", odvrati Karkaroff. Provirujući iza kotlića, Harry vidje kako Karkaroff poteže lijevi rukav svoje pelerine i Snapeu pokazuje nešto na unutrašnjoj strani podlaktice.

"Dakle?" upita Karkaroff, i dalje ulažući napor da ne miče usnicama. "Vidiš? Nikad nije bio ovako vidljiv, nikad od..."

"Pokrij to!" zareži Snape, prelijećući crnim očima učionicu. "Ali sigurno si primijetio..." poče Karkaroff uzrujanim glasom.

"Možemo razgovarati poslije, Karkaroffe!" bijesno reče Snape. "Potteru! Što to radite?" "Brišem pasančevu žuč, profesore", nedužnim glasom odvrati Harry, uspravljajući se i pokazujući da u ruci drži promočenu krpu.

Karkaroff se okrene na peti i dugim korakom ode iz tamnice. Sad se doimao i zabrinut i ljutit. Ne želeći ostati nasamo s iznimno bijesnim Snapeom, Harry ubaci knjige i sastojke u torbu te brzinom metka odjuri ispričati Ronu i Hermioni što je upravo vidio i čuo.

Napustivši sljedećeg dana u podne dvorac, otkrili su da vani sja slabašno srebrnasto sunce. Pratilo ih je najtoplije vrijeme ove godine pa su još na putu do Hogsmeadea sve troje skinuli ogrtače i prebacili ih preko ramena. U Harryjevoj torbi nosili su hranu za Siriu-sa. Uspjeli su iznijeti tucet pilećih bataka i zabataka, štrucu kruha i bocu soka od bundeve koju su ukrali za ručkom.

Prvo su otišli u Otmjene večernje krpice za čarobnjake, kupiti poklon za Dobbvja. Odlično su se zabavljali birajući sve najkričavije čarape koje su mogli pronaći, uključujući i par s uzorkom svjetlucavih zlatnih i srebrnih zvjezdica te jedne koje će vrištati na sav glas postanu li presmrdljive. Zatim su se, u pola dva, otputili niz Glavnu ulicu, prolazeći pored Derviša i Bangesa i dalje prema kraju sela.

Harry je prvi put išao ovim smjerom. Zavojita uličica vodila ih je prema divljoj okolici Hogsmeadea. Ovdje je bilo manje kuća, ali su im zato vrtovi bili veći; bližili su se podnožju planine u čijoj je sjeni ležao Hogsmeade. Zaokrenuše za ugao i ugledaše na kraju uličice nogostup u živici. Tu ih je, naslonivši prednje šape na najvišu prečku nogostupa, čekao vrlo velik, čupav, crni pas. U gubici je držao snop novina, a izgledao je poznato...

"Bok, Siriuse", reče Harry kad su došli do njega.

Crni pas željno je onjušio Harryjevu torbu, jednom zamahnuo repom te se potoni okrenuo od njih i počeo klipsati preko šipražjem obrasla tla koje se pod blagim nagibom spajalo s kamenim podnožjem planine. Harry, Ron i Hermiona popeše uz nogostup i pođoše za njim.

Sirius ih je odveo do samog podnožja planine, gdje je tlo bilo pokriveno oblucima i kamenjem. Njegove su četiri šape lako izlazile na kraj s takvim tlom, ali Harry, Ron i Hermiona ubrzo su ostali bez daha. Slijedili su Siriusa uzbrdo, na planinu. Gotovo pola sata uspinjali su se strmim, zavojitim i kamenim puteljkom, prateći Siriusov nemirni rep i znojeći se na suncu, dok su se Harryju u ramena oštro urezivali remeni torbe.

Naposljedku se Sirius izgubio s vidika, a kad su došli do mjesta gdje je nestao, ugledaše usku pukotinu u stijeni. Provukavši se kroz nju, nađoše se u hladovitoj špilji obasanoj mutnom svjetlošću. U dnu špilje, za veliku je stijenu konopcem bio privezan hipogrif Klju-noslav. Napola konj, napola orijaški orao, Kljunoslav je, ugledavši ih, sijevnuo prema njima svojim divljim, narančastim okom. Sve troje duboko mu se pokloniše. Nakon što ih je na trenutak oholo motrio, Kljunoslav savije svoja luskasta prednja koljena i dopusti Hermioni da dotrči do njega i pogladi ga po pernatom vratu. No Harry je gledao u crnog psa, koji se upravo pretvorio u njegova kuma.

Sirius je nosio istu ofucanu sivu pelerinu koju je imao na sebi kad je pobjegao iz Azkabana. Njegova crna kosa bila je duža nego onom prilikom kad ga je Harry vidio u vatri. Opet je bila zamršena i prljava. Bio je vrlo mršav.

"Piletinu!" reče promuklim glasom nakon što je iz usta izvadio snop starih Dnevnih proroka i bacio ih na pod špilje.

Harry otvori torbu i preda mu paket s piletinom i kruhom.

"Hvala", reče Sirius. Odmotavši paket, zgrabio je batak, sjeo na pod špilje i zubima otrgnuo velik komad mesa. "Uglavnom živim od štakora. Ne smijem krasti previše hrane u Hogsmeadeu; privukao bih preveliku pozornost."

Podigao je pogled prema Harryju, obješenjački se osmjehujući, ali Harry mu nevoljko uzvрати osmijehom. "Siriuse, što radiš ovdje?"

"Ispunjavam svoje kumovske dužnosti", odvrati Sirius, glođući pileću kost upadljivo psećim stilom. "Ne brini ti za mene, igram na kartu umiljatog lutalice."

Još se osmjehivao, no uočavajući zabrinutost na Harryjevu licu, reče mu ozbiljnijim tonom: "Želim biti na licu mjesta. Tvoje zadnje pismo... pa, recimo samo da stvari postaju sve sumnjivije. Kradem svake novine koje ljudi bacaju a, koliko mogu vidjeti, nisam samo ja zabrinut."

Pokazao je glavom prema požutjelim Dnevnim prorocima na podu špilje. Ron ih podigne i otvori.

Harry je pak i dalje zurio u Siriusa. "Što ako te uhvate? Što ako te netko vidi?"

"Osim vas troje, ovdje još samo Dumbledore zna da sam ja ani-magus", sliježući ramenima odvrati Sirius i nastavi gutati piletinu.

Ron laktom gurne Harryja i pruži mu Dnevne proroke. Bila su dva; prvi je nosio naslov Tajanstvena bolest Bartemiusa Croucha, a drugi - Vještica iz Ministarstva i dalje se vodi kao nestala - Ministar magije osobno se uključio u slučaj.

Harry preleti članak o Crouchu. Uočio je fraze poput: nije viđen u javnosti od studenog... njegova kuća izgleda napušteno... Bolnica svetog Munga za magične bolesti odbija komentirati... Ministarstvo ne želi potvrditi glasine o kritičnoj bolesti...

"Zvuči kao da umire", polako prozbori Harry. "Ali ne može biti baš tako bolestan kad je uspio doći ovamo..."

"Moj brat je Crouchov osobni pomoćnik", izvijesti Ron Siriusa. "Kaže da Crouch pati od posljedica prekomjernog rada."

"Ali znate, zbilja je izgledao bolesno kad sam ga zadnji put vidio izbliza", polako reče Harry, još uvijek čitajući. "One noći kad je iz Pehara izašlo moje ime..."

"Stiže ga kazna za otpuštanje Winky, zar ne?" hladno doda Her-miona. Gladila je Kljunoslava dok je on krčkao pileće kosti koje mu je dobacio Sirius. "Kladim se da mu je sad žao što je to učinio... kladim se da mu je drugačije sad kad nje više nema da se brine za njega."

"Hermiona je opsjednuta kućnim vilenjacima", promrmlja Ron Siriusu, dobacujući Hermioni mračan pogled.

Ali Sirius je izgledao zainteresiran. "Crouch je otpustio kućnu vilu?"

"Aha, na Svjetskom prvenstvu u metloboju", potvrdi Harry i započe priču o pojavljivanju tamnog znamenja te o tome kako su pronašli Winky s Harryjevim štapićem u ruci i kako je gospodin Crouch pobjesnio.

Kad je Harry završio s pričom, Sirius opet ustane i ushoda se špiljom. "Da vidimo jesam li vas dobro shvatio", reče on nakon nekog vremena, mašući novim pilećim batakom.

"Kažete da ste vilu prvo vidjeli u svečanoj loži. Čuvala je mjesto Crouchu, točno?"

"Točno", rekoše Harry, Ron i Hermiona u jedan glas.

"Ali Crouch se nije pojavio na utakmici?"

"Nije", odvrati Harry. "Mislim daje rekao da ima previše posla."

Sirius je u tišini kružio špiljom. Onda reče: "Harry, jesi li provjerio je li ti štapić bio u džepu nakon što ste otišli iz svečane lože?"

"Ovaj..." Harryje napeto razmišljao. "Ne", odgovori naposljetku. "Dok nismo došli u šumu, nije mi trebao. A onda sam stavio ruku u džep i tamo našao samo svezor." Zagleda se u Siriusa. "Hoćeš reći da mi je osoba koja je prizvala znamen ukrala štapić još u svečanoj loži?"

"Moguće je", reče Sirius.

"Winky nije ukrala taj štapić!" zakriješti Hermiona. "Nije u loži sjedila samo vila", odvrati Sirius, koračajući namrštena čela. "Tko je još sjedio iza vas?"

"Gomila ljudi", reče Harry. "Neki bugarski ministri... Cornelius Fudge... Malfovevi..."

"Malfovevi!" iznenada reče Ron, tako glasno da mu je glas odjeknuo špiljom, a Kljunoslav nervozno zabacio glavu. "Kladim se da je to bio Lucius Malfoy!"

"Još netko?" upita Sirius. "Nitko", odgovori mu Harry.

"Ne, bio je još netko, bio je Ludo Bagman", podsjeti ga Hermiona.

"Joj da..."

"Ne znam ništa o Bagmanu osim da je bio udarac za Ose iz Wim-bourna", reče Sirius i nastavi koračati. "Kakav vam se čini?"

"U redu je", reče Harry. "Stalno mi nudi pomoć oko Tromagij-skog turnira."

"Ma nemoj?" reče Sirius i jače se namršti. "Pitam se zašto?" "Kaže da sam mu simpatičan", objasni Harry. "Hmmm", zamišljeno će Sirius.

"Vidjeli smo ga u šumi baš prije pojave tamnog znamen", reče Hermiona Siriusu.

"Sjećate se?" upita Harryja i Rona.

"Ma da, ali nije ostao u šumi, ne?" odvrati Ron. "Čim smo mu rekli za nemire, odmah je otišao u kamp."

"Kako znaš?" dočeka Hermiona. "Kako znaš kamo se dezaparatirao?"

"Ma daj," s nevjericom prozbori Ron, "hoćeš reći da misliš kako je tamni znamen ispalio Ludo Bagman?"

"On je vjerojatniji kandidat od Winky", tvrdoglavo odvrati Hermiona.

"Rekao sam ti," Ron značajno pogleda Siriusa, "rekao sam ti da je opsjednuta kućnim.

No Sirius podigne ruku da utiša Rona. "Kad se pojavio tamni znamen i kad su otkrili vilu s Harryjevim štapićem u ruci, što je učinio Crouch?"

"Otišao je pogledati u grmlje," reče Harry, "ali nije više bilo nikoga."

"Naravno," mrmljao je Sirius hodajući gore-dolje, "naravno, on bi to radije pripisao bilo kome drugome nego svojoj vlastitoj kućnoj vili... a onda ju je otpustio?"

"Da," gnjevno poče Hermiona, "otpustio ju je samo zato što nije ostala u šatoru i dopustila da je pregaze..."

"Hermiona, daj nam se skini s vrata s tom vilom!" prekine je Ron.

Ali Sirius zavrta glavom i reče: "Bolje je procijenila Croucha od tebe, Rone. Želiš li znati kakva je netko osoba, dobro pogledaj kako postupa, ne s ravnima sebi, već s onima koji su mu podređeni." Prešao je rukom preko neobrijanog lica, očito napeto razmišljajući.

"Svi ti nestanci Bartvja Croucha... pošalje kućnu vilu da mu čuva

mjesto na Svjetskom prvenstvu, ali ne potruđi se doći u ložu. Uloži velik napor u ponovno pokretanje Tromagijskog turnira, ali i na turnir prestane dolaziti... to ne liči na Croucha. Ako je taj u svom životu uzeo jedan dan bolovanja, pojest ću Kljunoslava."

"Znači, ti poznaješ Croucha?" upita ga Harry.

Siriusovo se lice smrkne. Najednom je opet djelovao opasno, kao one noći kad ga je Harry upoznao, dok je još vjerovao da je Sinus ubojica.

"O, i te kako poznajem Croucha", tiho odgovori Sirius. "On je izdao zapovijed da me

odvedu u Azkaban... i to bez suđenja."

"Što?" zajedno rekoše Ron i Hermiona.

"Šališ se!" uzvikne Harry.

"Ne, ne šalim se," nastavi Sirius, odgrizajući još jedan velik zalogaj piletine. "Crouch je prije bio šef Odjela za magično pravosuđe, zar niste to znali?"

Harry, Ron i Hermiona zavrtješe glavama.

"Svi su očekivali da će postati sljedeći ministar magije," reče Sirius. "Barty Crouch je sjajan čarobnjak, velike magične moći... i gladan moći. Oh, nije on nikad podržavao Voldemorta", doda, zapazivši izraz Harryjeva lica. "Ne, Barty Crouch uvijek se otvoreno suprotstavljao onima na strani tame. A opet, mnogi ljudi koji su bili protiv crnih čarobnjaka... ma ne znam kako bih vam to objasnio... premladi ste..."

"To nam je i moj tata rekao na Svjetskom prvenstvu", otpovrne Ron uz tračak razdraženosti u glasu. "A da ipak pokušaš?"

Siriusovim mršavim licem preleti smiješak. "Dobro, pokušat ću..."

Još jednom prijeđe dužinu špilje i nazad, te reče: "Zamislite da je Voldemort na vrhuncu moći. Ne znate tko su mu sljedbenici, niti znate tko radi ili ne radi za njega; znate da može upravljati ljudima i natjerati ih da učine užasne stvari protiv svoje volje. Strahujete za sebe, za svoju obitelj i prijatelje. Svakog tjedna pristižu vijesti o novim pogibijama, nestancima, mučenjima... Ministarstvo magije je u totalnom rasulu, ne znaju što bi učinili, pokušavaju sve sakriti od bezjaka, a u međuvremenu i bezjaci pogibaju. Svuda užas... panika... zbrka... tako je nekad bilo.

Vidite, takva vremena u nekim ljudima probude ono najbolje, a u drugima najgore. Možda su Crouchova načela u početku bila do-

bra... ne znam. Vrlo je brzo napredovao u Ministarstvu. Počeo je poduzimati krajnje oštre mjere protiv Voldemortovih sljedbenika. Aurori su dobili nove ovlasti - na primjer, smjeli su ubijati, a ne samo zarobljavati, kao prije. Ja nisam bio jedini kojeg su bez suđenja predali dementorima. Crouch je na nasilje odgovarao nasiljem i dopuštao je primjenu neoprostivih kletvi protiv osumnjičenih. Mislim da je postao jednako nemilosrdan i okrutan kao i mnogi na strani zla. Imao je i on svoje pristaše - dosta je ljudi podržavalo njegov pristup, a mnoge vještice i čarobnjaci navijali su da preuzme cijelo Ministarstvo magije. Kad je Voldemort nestao, činilo se da je samo pitanje vremena kad će se popeti na najvišu stepenicu. No onda se dogodilo nešto prilično nezgodno..." Sirius se sumorno nasmiješi. "Crouchov sin bio je uhićen s grupicom smrtonoša koji su ranije uspjeli izbjeći Azkaban. Uхватili su ih dok su pokušavali pronaći Voldemorta i vratiti ga na vlast."

"Uhitili su Crouchova sina?" zapanjeno će Hermiona.

"O, da", potvrdi Sirius, dobacujući pileću kost Kljunoslavu. Baci se na tlo pokraj štruce kruha i razlomi je na dva dijela. "Gadan šok za Bartyja, u to sam siguran. Možda je trebao malo više vremena provoditi doma s obitelji, je li? Možda je koji put trebao ranije otići iz ureda... i malo bolje upoznati vlastitog sina."

Počeo je halapljivo gutati velike komade kruha. "A je li mu sin stvarno bio smrtonoša?"

"Nemam pojma", odvrati Sirius trpajući još kruha u usta. "Ja sam već bio u Azkabanu kad su njega doveli. Ovo što vam pričam uglavnom su stvari koje sam saznao otkako sam pobjegao. Dečka su definitivno ulovili u društvu ljudi za koje bih glavu dao da su smrtonoše... ali možda je naprosto bio na krivom mjestu u krivo vrijeme, kao i ona kućna vila."

"Je li Crouch pokušao spasiti sina?" šapne Hermiona.

Siriusov smijeh više je sličio lavežu. "Crouch da bi spašavao sina? Mislio sam da si

shvatila kakav je to čovjek, Hermiona. Svaku prijatnu njegovoj reputaciji trebalo je ukloniti, jer je on cijeli svoj život podredio nastojanju da postane ministar magije. Vidjela si ga da otpušta odanu kućnu vilu zato što ga je opet povezala s tamnim znamenom... zar ti to ne govori sve o njemu? Crouchova očinska ljubav dostajala je taman za to da sinu omogući suđenje, a po onome što sam čuo, i to suđenje bilo je samo izlika da pokaže koliko mrzi tog dečka... zatim gaje poskio ravno u Azkaban."

"Predao je rođenog sina dementorima?" tiho upita Harry.

"Baš tako", potvrdi Sirius. Nije više djelovao nimalo veselo. "Vidio sam kad su ga dementori doveli, gledao sam ih kroz rešetke na vratima moje ćelije. Mislim da mu nije bilo više od devetnaest godina. Stavili su ga u ćeliju blizu moje. Do prvog sumraka već je vrištao za majkom. Ali utihnuo je nakon nekoliko dana... na kraju bi svaki utihnuo... osim kad su vrištali u snu..."

Siriusov pogled na trenutak je djelovao mrtvije no ikad, kao da mu je netko navukao zastore na oči.

"Je li još u Azkabanu?" nastavi ga ispitivati Harry.

"Nije", bezbojno odgovori Sirius. "Ne, nije više tamo. Umro je otprilike godinu dana nakon što su ga doveli."

"Umro je?"

"Nije on jedini", gorko nastavi Sirius. "Većina izgubi razum, a mnogi na kraju prestanu i jesti. Izgube volju za životom. Uvijek se znalo kad netko umire, jer bi dementori to nanjušili i uzbudili se. Taj je dečko djelovao boležljivo već kad su ga doveli. Zbog Crouch-ova visokog položaja u Ministarstvu, njemu i njegovoj ženi dopustili su da posjete sina na samrti. To je bilo posljednji put da sam vidio Bartvja Croucha, dok je praktički nosio ženu pokraj moje ćelije. Kažu daje nedugo zatim umrla i ona. Od žalosti. Okopnjela je kao i njezin sin. Crouch nikad nije došao po sinovo tijelo. Dementori su ga pokopali ispred utvrde, gledao sam ih."

Sirius odbaci u stranu komad kruha koji tek što je prinio usnama te umjesto toga uzme čuturicu sa sokom od bundeve i iskapi je.

"Tako je stari Crouch izgubio sve, i to baš onda kad je mislio da je uspio", produži on, brišući usta nadlanicom. "U jednom trenutku, bio je junak pred imenovanjem za novog ministra magije... u sljedećem, sin mrtav, žena mrtva, obiteljsko ime osramoćeno i, po onome što sam čuo otkako sam pobjegao, popularnost mu je spala na niske grane. Kad je mladi Crouch umro, ljudi su ga počeli saža-lijevati i pitati se kako je dobro dijete iz fine obitelji moglo tako zabrazditi. Ministarska fotelja pripala je Corneliusu Fudgeu, a Croucha su bacili u zapećak, u Odjel za međunarodnu magijsku suradnju."

Nastupi dug muk. Harry se prisjećao Svjetskog prvenstva i iskolačenih Crouchovih očiju dok je u onoj šumi s visine zurio u neposlušnu kućnu vilu. Valjda je zato tako poludio kad su Winky pronašli pod tamnim znamenom. Probudila su se sva njegova sjećanja na sina i stari skandal, kao i na njegov pad u nemilost u Ministarstvu.

"Moody kaže daje Crouch opsjednut hvatanjem crnih čarobnjaka," reče Harry Siriusu.

"Da, čuo sam da je to kod njega pomalo prešlo u maniju", složi se Sirius, kimajući glavom. "Ako mene pitate, on još uvijek vjeruje da bi mogao vratiti staru popularnost uhvati li kojeg smrtonošu."

"A ovamo se došuljao pretražiti Snapeov kabinet!" trijumfalno će Ron, gledajući Hermionu.

"Da, što nema nikakva smisla", reče Sirius. "Ima, ima!" uzbuđeno je tvrdio Ron. No Sirius zavrti glavom. "Slušaj, ako Crouch želi istražiti Sna-pea, zašto ne dolazi suditi na turnir? To bi mu bila idealna izlika da redovno posjećuje Hogwarts i drži Snapea na oku."

"Misliš da Snape možda nešto smjera?" upita Harry, ali uto ga prekine Hermiona.

"Gledajte, što god vi rekli, Dumbledore vjeruje Snapeu..."

"Ma daj, Hermiona," nestrpljivo je prekine Ron, "znam ja daje Dumbledore briljantan i sve to, ali to ne znači da ga stvarno pametan crni čarobnjak ne bi mogao prevariti..."

"Zašto je onda Snape Harryju na prvoj godini spasio život? Zašto ga naprosto nije pustio da umre?"

"Ne znam... možda je mislio da će ga Dumbledore izbaciti..."

"Siriuse, što ti misliš?" glasno ga upita Harry, a Ron i Hermiona prestadoše se prepirati da i oni čuju.

"Mislim da su oboje u pravu", odvrati Sirius, zamišljeno gledajući Rona i Hermionu. "Ne prestajem se pitati zašto gaje Dumbledore zaposlio sve otkako sam čuo da predaje u Hogvvarstu. Snape je oduvijek fasciniran crnom magijom, u školi je bio slavan po tome. Bio je ljigav, uljast klinac masne kose", dometne Sirius. Harry i Ron smijuljeći se razmijene pogled. "Snape je, došavši u školu, znao više kletvi od polovice učenika sedme godine, a gotovo svi Sh/therini s kojima se družio postali su smrtonoše."

Sirius podigne ruku i poče nabrajati na prste. "Rosier i Wilkes -obojicu su ubili aurori godinu dana prije Voldemortova pada. Le-strangeovi - bračni par - oboje su u Azkabanu. Avery - koliko sam čuo, uspio je izmigoljiti, tvrdeći kako je bio podvrgnut Imperiusu -još je na slobodi. No koliko ja znam, Snape nikada nije bio optužen da je smrtonoša... iako to ne mora ništa značiti. Mnoge nisu nikad uhvatili. A Snape je svakako dovoljno pametan i lukav da zna sačuvati kožu."

"Snape prilično dobro pozna Karkaroffa, ali ne želi da se to zna", doda Ron.

"Da si samo vidio Snapeovu facu kad se Karkaroff jučer pojavio na Čarobnim napicima!" brzo se ubaci Harry. "Karkaroff je htio razgovarati sa Snapeom, rekao je da ga Snape izbjegava. Zbilja je izgledao zabrinut. Pokazao je Snapeu nešto na podlaktici, ali nisam mogao vidjeti što."

"Pokazao je Snapeu nešto na podlaktici?" ponovi Sirius s iskreno zbunjenim izrazom lica. Rastreseno je prstima prošao kroz prljavu kosu, a onda je opet slegnuo ramenima. "Pa, stvarno ne znam što bi to moglo biti... ali ako je Karkaroff ozbiljno zabrinut, a po odgovore trči Snapeu..."

Sirius se zagleda u zid špilje, no uskoro se nezadovoljno namršti. "I dalje se ne može poreći da Dumbledore ima povjerenja u Snapea, a iako znam da Dumbledore poklanja povjerenje onda kad mnogi drugi ne bi, ne mogu zamisliti da bi dopustio Snapeu predavati na Hogvvarstu da je Snape ikad bio uz Voldemorta."

"Zašto su onda i Moody i Crouch tako navalili ući u Snapeov kabinet?" nije se predavao Ron.

"Pa," polako poče Sirius, "ne bi me iznenadilo da je Divljooki pregledao svaki profesorski kabinet čim je stigao u Hogvvarst. Moo-dy Obranu od mračnih sila shvaća vrlo ozbiljno. Nisam baš siguran da on ikome vjeruje, niti me to čudi, znajući što je sve vidio. Ali jedno mu treba priznati, on nikad nije ubijao ako je to mogao izbjeći. Privodio je zarobljenike žive kad god je to bilo moguće. Bio je tvrd, ali nikad se nije srozao na razinu smrtonoša. Ali Crouch... on je već nešto drugo... je li doista bolestan? Ako jest,

zašto se onda upustio u takav napor da se dovuče do Snapeova kabineta? A ako nije... što on to planira? Što je to bilo tako važno na Svjetskom prvenstvu da se nije pojavio u svečanoj loži? Što je radio u onim prilikama kad je morao suditi na turniru?"

Sirius zamukne, nastavljajući zuriti u zid špilje. Kljunoslav je njuškao po kamenom podu u nadi da je možda previdio neku kost.

Naposljetku Sirius pogleda Rona. "Kažeš daje tvoj brat Crouch-ov osobni pomoćnik? Bi li ga mogao pitati je li u zadnje vrijeme vidio Croucha?"

"Mogu probati", skeptično odvraća Ron. "Ali ne smijem djelovati kao da sumnjičim Croucha za nešto. Percy voli Croucha svim srcem."

"A mogao bi usput pokušati doznati i jesu li otkrili što o Berthi Jorkins", dodaje Sirius pokazujući prema drugom primjerku Dnevnog proroka.

"Bagman mi je rekao da nisu", napomene Harry.

"Da, navode ga u članku", potvrdi Sirius, pokazujući glavom prema novinama. "Petljao je nešto o Berthinu slabu pamćenju. Istina, možda se promijenila otkad sam je ja poznavao, ali Bertha koje se ja sjećam nije bila ni najmanje zaboravljiva... baš naprotiv. Bila je malo tupava, ali tračeve je pamtila bez poteškoća. Zbog toga je često imala problema, nikad nije znala kad treba držati jezik za zubima. Točno mogu zamisliti kakav bi teret ona mogla predstavljati za Ministarstvo magije... možda se Bagman zbog toga nije baš polomio od traženja..."

Sirius teško uzdahne i protrlja umorne oči. "Koliko je sati?"

Harry pogleda na sat i tek se onda sjeti da je stao dok je bio u jezeru.

"Pola četiri", odgovori Hermiona.

"Vrijeme je da se vratite u školu", ustvrdi Sirius ustajući. "Sad me slušajte..." tu se posebno strogo zagleda u Harryja, "ne želim da se iskradate iz škole kako biste me posjećivali, je li jasno? Šalji mi poruke. I dalje želim da mi javljaš sva neobična zbivanja. Ali ne napuštaj Hogwarts bez dopuštenja, jer bi to bila idealna prilika da te netko napadne."

"Zasad su me napale samo jedna zmajica i dvije grualice, nitko drugi", odvraća Harry.

Ali Sirius ga namršteno pogleda. "Svejedno... neću imati mira dok ne završi taj turnir, a to je tek u lipnju. I nemojte zaboraviti, kad međusobno razgovarate o meni, zovite me Njuško, u redu?"

Predao je Harryju ispražnjeni ubrus i čuturicu i otišao potapšati Kljunoslava u znak pozdrava. "Otići ću s vama do kraja sela," objasni Sirius, "htio bih se dokopati još kojih novina."

Prije napuštanja špilje, opet se preobrazio u velikog crnog psa. Zajedno su sišli niz planinu, prešli pojas prekriven kamenjem i vratili se do nogostupa u živici. Tu je svakom od njih dopustio da ga pogladi po glavi, a onda se okrenuo i trkom zaputio prema rubu sela.

Harry, Ron i Hermiona krenuše natrag u Hogsmeade, i dalje prema Hogwartsu.

"Baš me zanima zna li Percy sve te stvari o Crouchu?" progovori Ron dok su išli prema dvorcu. "Ali možda ga nije ni briga... vjerojatno bi se zbog njih još više divio Crouchu. Da, točno tako, Percy voli pravila. Naprosto bi rekao da Crouch nije želio prekršiti pravila ni kad je u pitanju bio njegov sin."

"Percy nikad ne bi člana obitelji bacio dementorima", prekori ga Hermiona.

"Ne znam baš", produži Ron. "Kad bi mislio da mu ugrožavamo karijeru... Percy je jako

ambiciozan, znate..."

Uspeše se kamenim stubama u predvorje, gdje su do njih iz Velike dvorane doleljali slasni mirisi večere.

"Siroti stari Njuško", duboko udahne Ron. "Očito si mu jako drag, Harry... zamisli kako je to živjeti od štakora!"

Ludilo gospodina Croucha

U nedjelju ujutro poslije doručka, držeći se Siriusova savjeta, Harry, Ron i Hermiona uputili su se u sovinjak. Cilj je bio Percyju poslati pismo s pitanjem je li u posljednje vrijeme sretao gospodina Croucha. Za dostavljačicu su odabrali Hedvigu, jer već dosta dugo nije nikamo letjela. Otprativši je pogledom s prozora sovinjaka, nastavili su prema kuhinji, spremajući se Dobbyju predati njegove nove čarape.

Kućni vilenjaci priredili su im razdraganu dobrodošlicu, opet uz klanjanje i užurbano pripremanje čaja. Dobby je zbog svog poklona bio u sedmom nebu.

"Harry Potter predober je prema Dobbyju!" cikne on, brišući krupne suze iz golemih očiju.

"Spasio si mi život onim škrkobiljem, Dobby, zbilja jesi", reče mu Harry.

"Imate li možda još onih eklera?" raspitivao se Ron, gledajući prema kućnim vilenjacima oko njih, koji su se nasmiješeno klanjali.

"Tek si doručkovao!" razdraženo mu prigovori Hermiona, ali prema njima je na ručicama četiriju vilenjaka već putovao velik srebrni pladanj pun eklera.

"Mogli bismo nabaviti nešto hrane i poslati je Njušku", promrmlja Harry.

"Dobra ideja", složi se Ron. "Nek' i Prasac malo radi. Imate li možda viška hrane?" obrati se on okolnim vilenjacima. Oni se oduševljeno nakloniše i odjuriše po nju.

"Dobby, gdje je Winky?" upita Hermiona, ogledavajući se po kuhinji.

"Winky je tamo pokraj vatre, gospođice", tiho odvratí Dobby. Uši su mu malo klonule.

"Ajoj", reče Hermiona ugledavši Winky.

Harry također pogleda prema kaminu. Winky je sjedila na istoj stoličici kao i prošli put, ali bila je tako prljava da u prvi mah nije bila prepoznatljiva ispred čađom zacrnjene opeke. Odjeća joj je bila ofucana i neoprana. U ruci je stiskala bocu pivoslaca i lagano se ljuljala na svojoj stoličici, zureći u vatru. Dok su je promatrali, gromoglasno je štucnula.

"Winky sad već pije šest boca dnevno", došapne Dobby Harryju.

"Pa dobro, to nije jako piće", reče Harry.

Dobby zavrti glavom. "Za kućnu vilu je jako, gospodine."

Winky opet štucne. Oni vilenjaci koji su Ronu donijeli eklere s negodovanjem su pogledali Winky dok su se vraćali uobičajenim poslovima.

"Winky vene od tuge, Harry Potter", žalosno šapne Dobby. "Winky želi kući. Winky i dalje misli da je gospodin Crouch njezin gospodar i ništa što Dobby kaže ne može je uvjeriti da je njezin gospodar sada profesor Dumbledore."

"Hej, Winky," poče Harry u naletu inspiracije, prilazeći joj i sa-ginjući se da porazgovara s njom, "znaš li ti možda što se zbiva s gospodinom Crouchom? Više ne dolazi suditi Tromagijski turnir."

Winkyne oči zatreperiše. Divovske zjenice usredotočiše se na Harryja. Opet se lagano zanjiše, a onda reče: "G-gospodar je pre-stanio... hik... dolaziti?"

"Aha," potvrdi Harry, "nismo ga vidjeli još od prvog zadatka. U Dnevnom proroku kažu da je bolestan."

Winky se opet zanjiše, zureći u Harryja zamagljenim pogledom. "Gospodar... hik..."

bolestan?"

Donja usnica poče joj podrhtavati.

"Ali nismo sigurni da je to istina", brzo nadopuni Hermiona.

"Gospodar trebava svoju... hik... Winky!" zacvili vila. "Gospodar se ne može... hik... sam... hik... snalažavati..."

"Znaš, Winky, drugi ljudi nekako uspijevaju sami pospremati za sobom", strogo joj reče Hermiona.

"Winky... hik... ne napravlja... hik... samo kućanske poslove za gospodina Croucha!" uvrijeđeno cikne Winky, njišući se jače nego maloprije i zalijevajući pivoslacem svoju već otprije vrlo musavu bluzu. "Gospodar je... hik... povjerljivao Winky... hik... sve svoje najvažnije... hik... najtajnije..."

"Što?" upita Harry.

Ali Winky žestoko zavrti glavom, iznova se polijevajući pivoslacem.

"Winky čuva... hik... tajne njenog gospodara", buntovno će ona, ljuljajući se još jače nego prije. Namršti se na Harryja, gledajući ukriž. "Vi... hik... ponjuškavate, to vi radite."

"Winky ne smije tako razgovarati s Harryjem Potterom!" naljuti se Dobby. "Harry Potter je hrabar i plemenit, i Harry Potter nije njuškalo!"

"On njuškava... hik... po privatnosti i tajnama... hik... mog gospodara... hik... Winky je dobra kućna vila... hik... Winky čuva tajne... hik... ljudi pokušavaju... hik... špijunirati i prčkavati... hik..." Winkyni kapci se sklopiše i ona iznenada sklizne sa stolice na ognjište, glasno hrčući. Prazna boca pivoslaca otkotrlja se preko kamenog poda.

Smjesta je dojurilo šest kućnih vilenjaka ogorčena izgleda. Jedan pokupi bocu, a ostali pokriše Winky velikim kariranim stolnja-kom, uredno podvijajući rubove ispod nje i skrivajući je od pogleda.

"Mi se ispričavljamo što ste to morali vidjeti, gospodo i gospođice!" cikne najbliži vilenjak vrteći glavom i djelujući strašno posramljeno. "Mi se ponadavamo da nas nećete sve suditi po Winky, gospodo i gospođice!"

"Ona je nesretna!" iznervirano reče Hermiona. "Zastojte ne pokušate razvedriti umjesto što je sakrivati?"

"Pardoniramo, gospođice," prozbori isti kućni vilenjak uz dubok naklon, "ali kućni vilenjaci nemaju pravo bivati nesretni kad treba napravlјati poslove i služiti gospodare."

"Oh, za Boga miloga!" ljutilo uzvikne Hermiona. "Slušajte me, svi vi! Imate jednako pravo na nesreću kao i čarobnjaci! Imate pravo na plaće i odmor i pristojnu odjeću, ne morate raditi sve što vam kažu... pogledajte Dobbyja!"

"Dobby bi zahvaljivao gospođici da ga ne petlja u ovo", prestrašeno promrmlja Dobby. S lica kućnih vilenjaka u kuhinji nestali su veseli osmijesi. Odjednom su odmjeravali Hermionu kao daje opasna luđakinja.

"Pronašljavali smo vaš višak hrane!" cikne jedan vilenjak Harryju ispod lakta i u ruke mu gurne veliku šunku, tucet kolača i nešto voća. "Zbogom!"

Kućni vilenjaci se sjatiše oko Harryja, Rona i Hermione i počеше ih okretati prema izlazu iz kuhinje. Na križima osjetiše pogura-vanje brojnih sitnih ručica.

"Hvala za čarape, Harry Potter!" žalosno dovikne Dobby, stojeći na ognjištu pored u stolnjak zapakirane Winky.

"Nisi mogla držati jezik za zubima, je li, Hermiona?" okomi se Ron na nju kad su se za njima s treskom zalupila vrata. "Sad nam neće dati da ih posjećujemo! Mogli smo iz Winky pokušati izvući još ponešto o Crouchu!"

"Ma fućka se tebi za to!" podrugljivo odvrati Hermiona. "Ti ionako ovamo dolaziš isključivo zbog hrane!"

Dan se nastavio u istom tom svadljivom tonu. Harryju se već toliko smučilo od neprestanog prepucavanja Rona i Hermione, naročito tijekom pisanja zadaće u društvenoj prostoriji, daje te večeri Si-riusovu hranu u sovinjak odnio sam.

Praskavko je, međutim, bio odveć sićušan da gromadu šunke u planinu odnese posve sam, zbog čega je Harry u pothvat uključio i dvije kukuvije koje su pripadale školi. Kad se čudnovata trojka otisnula u sumrak sa svojim velikim teretom, Harry se naslonio na prozorsku dasku, promatrajući perivoj i iza njega tamne, šušlave krošnje Zabranjene šume, te namreškana jedra lađe iz Durmstranga. Jedna ušara preletje kroz spiralasti dim iz Hagridova dimnjaka; vine se prema dvorcu, no zaobiđe sovinjak i nestane na drugoj strani. Usmjerivši pogled prema tlu, Harry vidje kako Hagrid energično kopa pred svojom kolibom. Harry se upita zašto; možda priprema novu gredicu za povrće? Dok je gledao, iz kočije Beauxbatonsa izašla je Madame Maxime i prišla Hagridu. Činilo se da pokušava zapodjenuti razgovor. Hagrid se naslonio na lopatu, ali izgleda da nije bio raspoložen za dugo čavrljanje, jer se Madame Maxime ubrzo opet vratila u kočiju.

Harry nije imao nikakvu želju vratiti se u Grvfffindorsku kulu i tamo slušati kako Ron i Hermiona frkću jedno na drugo, pa je ostao promatrati kako Hagrid kopa sve dok ga nije progutala tama i dok novoprobudene sove oko Harryja nisu počele šumno izlijetali u noć. Do doručka sljedećeg jutra zlovolja je prošla i Rona i Hermio-nu, a Ronova mračna predviđanja kako će kućni vilenjaci zbog Her-mionine uvrede od sada na grvfffindorski stol slati lošu hranu, na Harryjevo se olakšanje nisu ostvarila; slanina, jaja i usoljena riba bili su jednako ukusni kao i uvijek.

Kad su pristigle sove s poštom, Hermiona nestrpljivo podigne pogled, kao da nešto očekuje.

"Prerano je za Percvjev odgovor", reče joj Ron. "Tek smo jučer poslali Hedvigu."

"Ne, nije to," odvrati Hermiona. "Pretplatila sam se na Dnevni prorok, već mije zlo od toga da sve novosti saznajem od Slvtherina."

"Pametno!" složi se Harry, također podigavši pogled prema sovama. "Hej, Hermiona, mislim da imaš sreće..."

Prema Hermioni se spuštala siva sova.

"Ali nema novine", reče ona razočarano. "To je..."

Ostala je posve zbunjena kad je pred nju sletjela prvo siva sova, za kojom su odmah uslijedile četiri kukuvije, jedna smeđa te jedna šumska sova.

"Na koliko si se to primjeraka pretplatila?" upita Harry, šče-pavši Hermionin pehar da ga ne prevrnu pridošle sove, koje su se naguravale oko Hermione, svaka pokušavajući prva isporučiti svoje pismo.

"Što je zaboga...?" poče Hermiona. Uze pismo od sive sove, otvori ga i počne čitati. "Ma molim vas!" reče uzrujano, dok ju je oblijevalo rumenilo.

"Što je?" upita Ron.

"Ma to je... kakva je to glupost..." Gurnula je pismo prema Harryju koji vidje da nije pisano rukom već sastavljeno od nalijepljenih slova očito izreznanih iz Dnevnog proroka.

Ti si jedna ZločESTa Cura. HaRRy PoTTEr zaSLUžuJe BoUU. oDI odAKle si I Došla BEZjaklnjO JedNA.

"Sva su takva!" očajno ustanovi Hermiona, otvarajući pismo za pismom. "Harry Potter može si naći puno bolju od tebe... Trebalo bi te skuhati u žabljoj ikri... Joj!"

Upravo je bila otvorila zadnju omotnicu, iz koje joj se na ruke izlila žućkastozelena tekućina snažnog mirisa po benzinu. Na koži joj počеше iskakati veliki žuti čirevi.

"Nerazrijeđeni gnoj bubugomoljica!" ustvrdi Ron nakon što je pažljivo podigao omotnicu i omirisao je.

"Au!" reče Hermiona. U očima joj se pojavise suze dok je pokušavala ubrusom izbrisati gnoj s ruku. Prsti su joj već bili tako prekriveni bolnim ranama da se činilo kako na rukama ima par debelih, kvrgavih rukavica.

"Idi u bolničko krilo," reče joj Harry kad su sove oko Hermione poletjele, "reći ćemo profesoricu Sprout kamo si otišla..."

"Upozorio sam je!" reče Ron dok je Hermiona žurila iz Velike dvorane, pažljivo držeći šake pred sobom. "Upozorio sam je da ne izaziva Ritu Skeeter! Vidi ovo..." Pročita naglas jedno od pisama koje je Hermiona ostavila na stolu: "Pročitala sam u Vještichjem tjedniku da varaš Hanjja Pottera a taj dečko se već dosta namučio u životu po sljedećoj sovi ču ti poslati kletvu čim nadžem dovoljno veliku omotnicu. Bome će morati dobro čuvati leđa."

Hermiona nije došla na sat Travarstva. Kad su Harry i Ron iz staklenika krenuli na sat Skrbi za magična stvorenja, ugledali su kako se kamenim stubama iz dvorca spuštaju Malfov, Crabbe i Goyle. Iza njih se Pansy Parkinson došaptavala i hihotala sa svojim čoporom Slytherinki. Ugledavši Harryja, Pansy mu dovikne: "Potteru, jesi prekinuo s curom? Zašto se tako uznemirila za doručkom?"

Harry se pravio da je ne čuje; nije joj želio priuštiti zadovoljstvo da sazna koliko je nevolja prouzročio onaj članak iz Vještichjeg tjednika.

Hagrid ih je čekao pred kolibom, ovaj put stojeći pored nove gomile otvorenih sanduka. Još ih je na prošlom satu obavijestio da su završili s jednorozima. Harryja je zazeblu oko srca kad je ugledao sanduke - ne valjda novo leglo repana? - no kad im se dovoljno približio da vidi što je unutra, ugleda mnoštvo pahuljastih crnih stvorova dugih rila. Prednje šape bile su im neobično plosnate, šlic-
ne lopatama. Trepćući su promatrali učenike, kao da žele uljudno upitati čime su zaslužili toliku pozornost.

"Ovo su vam šnjofavci", objasni Hagrid okupljenim učenicima. "Većinoma ćete ih nać u rudnicima. Vole svjetlucave stvari... ko što možete i sami vidjet."

Iznenada sunuvši uvis, jedan je šnjofavac pokušao zubima strg-nuti sat s ruke Pansy Parkinson. Pansy vrisne i skoći unatrag.

"Oni su vam korisni mali tražitelji blaga", sretno nastavi Hagrid. "Mislio sam da bismo se mogli danas malčice zabavit njima. Vidite l tamo?" Pokazao je prema svježe prekopanoj gredici gdje ga je Harry sinoć vidio kopati. "Zakopo sam tamo nešto zlatnika. Spremio sam i nagradu za onoga koji izabere šnjofavca koji će najviše iskopat. Samo skinite nakit il satove, izaberite si svog šnjofka i pripremite se za početak."

Harry skine sat, koji je ionako nosio još samo iz navike, jer je prestao ići, i strpa ga u džep. Zatim uze jednog šnjofavca. Ovaj gurne dugo rilo u Harryjevo uho i ushićeno ga onjuši. Bio je to zapravo vrlo umiljat stvor.

"Ček malo," progovori Hagrid gledajući u sanduk, "imam ovdi jednog šnjofavca viška... ko fali? Di je Hermiona?"

"Morala je otići u bolnicu", reče Ron.

"Objasnit ćemo ti poslije", promrmlja Harry; prislušivala ih je Pansy Parkinson.

Bio je to, bez sumnje, najzabavniji sat Skrbi za magična stvorenja koji su ikad imali.

Šnjofavci su uranjali u zemlju i izranjali iz nje kao da prolaze kroz vodu, a zatim bi dotrčkarali do svojih učenika i ispljunuli im zlato u ruke. Najuspješnijim se pokazao Ronov šnjofavac; u tili čas mu je ispunio krilo zlatnicima.

"Hagride, a da li ih prodaju kao kućne ljubimce?" ushićeno je pitao Ron dok je njegov šnjofavac opet zaranjao u zemlju, prskajući mu pelerinu blatom.

"Mama ti ne bi bila sretna, Rone," odgovori mu Hagrid smješkajući se, "oni znaju skroz rasturit kuću. Mislim da su sad već pronašli skorom sve", dometne, hodajući oko gredice dok su šnjofavci i dalje rovali po njoj. "Zakopo sam sto zlatnika. A, tu si, Hermiono!"

Preko travnjaka im se približavala Hermiona. Ruke su joj bile zamotane debelim slojevima zavoja. Djelovala je ojađeno. Pansy Parkinson pohlepno je upiljila u nju svoje sitne oči.

"Dobro, ajmo vidit kako vam je išlo!" najavi Hagrid. "Prebrojte zlatnike! I nemaš ih šta krast, Goyle", doda on, suzivši svoje zaga-sitocrne oči. "To ti je zlato od zlatonosaca. Nestaje nakon neko-ko sati."

Goyle isprazni džepove s krajnje mrzovoljnim izrazom lica. Potvrdilo se da je najuspješniji bio Ronov šnjofavac. Ron je za nagradu od Hagrida dobio golemu čokoladu iz Medičarnice. Uskoro se perivojem razleglo zvono za ručak; ostatak razreda zaputio se u dvorac, no Harry, Ron i Hermiona ostali su pomoći Hagridu da spremi šnjofavce natrag u sanduke. Harry primijeti da ih s prozora kočije promatra Madame Maxime.

"Šta si to napravila s rukama, Hermiono?" zabrinuto upita Hagrid.

Hermiona mu ispriča o prijetećim pismima od jutros i o motnici punoj gnoja bubugomoljica.

"Ma ništa ti ne brini", nježno joj reče Hagrid, uperivši pogled u nju. "Ja sam ti se nadobivo takovih pisama kad je ono Rita Skeeter pisala o mojoj mami: 'Ti si čudovište i trebalo b te ubit.' 'Majka ti je ubijala nevine ljude i da imaš obraza, utopio b se u jezeru.'"

"Ne!" šokirano izusti Hermiona.

"Da", potvrdi Hagrid, slažući sanduke sa šnjofavcima uza zid kolibe. "To su ti samo luđaci, Hermiono. Ako ti budu još stizala, nemoj ih otvarat. Bacaj ih ravno u vatru."

"Propustila si zbilja dobro predavanje", reče Harry Hermioni na povratku u dvorac. "Baš su štosni ti šnjofavci, je li, Rone?"

No Ron je namrgođeno zurio u čokoladu koju je dobio od Hagrida. Djelovao je kao da gaje nešto jako uzrujalo.

"Što nije u redu?" upita Harry. "Krivi okus?" "Ne", odreže Ron. "Zašto mi nisi rekao za zlato?" "Koje zlato?" upita Harry.

"Zlato koje sam ti dao na Svjetskom prvenstvu u metloboju", produži Ron. "Zlato zlatonosaca koje sam ti dao za svezor. U svečanoj loži. Zašto mi nisi rekao daje nestalo?" Harryju je trebalo nekoliko trenutaka da shvati o čemu Ron govori.

"Oh..." prozbori kada se napokon sjetio. "Ne znam... jer nisam primijetio. Više me brinuo moj čarobni štapić."

Uspeli su se stubama u predvorje i ušli u Veliku dvoranu na ručak.

"To je sigurno dobar osjećaj", progovori Ron naglo, nakon što su već sjeli i počeli puniti tanjure pečenom govedinom i jorkširskim pudingom. "Imati toliko novaca da i ne primijetiš kad ti nestane pun džep galeona."

"Čuj, imao sam te noći drugih briga!" nestrpljivo mu reče Harry. "Svi smo imali drugih briga, sjećaš se?"

"Nisam znao da vilenjačko zlato nestaje", brundao je Ron. "Mislio sam da ti vraćam dug."

Nisi mi trebao za Božić pokloniti onaj šešir Topnika iz Chudleyja.."

"Zaboravi na to, može?" predloži Harry.

Ron nabode pečeni krumpir na kraj vilice, strijeljajući ga pogledom. Zatim reče: "Mrzim biti siromašan."

Harry i Hermiona se zглеdaše. Nisu znali što bi mu rekli.

"To je grozno", nastavi Ron, i dalje bijesno zureći u nabodeni krumpir. "Ne zamjeram Fredu i Georgeu što pokušavaju zaraditi dodatni džeparac. Da bar ja to mogu. Da bar imam šnjofavca."

"Dobro, sad znamo što ćemo ti pokloniti za sljedeći Božić", vedro mu se obrati Hermiona. No kad Ron nije promijenio turobni izraz lica, doda: "Ma daj, Rone, ima i gorih stvari. Bar ti prsti nisu puni gnoja." Hermiona se zbog ukočenih i natečenih prstiju vrlo teško služila nožem i vilicom. "Mrzim tu Skeetericu!" uzvikne bijesno. "Za ovo ću joj se osvetiti, pa makar svisnula!"

Hermioni su prijeteća pisma nastavila stizati cijelog tjedna. Držeći se Hagridova savjeta, prestala ih je otvarati, ali nekoliko mrzitelja poslalo joj je urlojave koji su eksplodirali za gryffindorskim stolom, izvikujući uvrede tako da ih može čuti cijela Velika dvorana. Sad su za navodni ljubavni trokut između Harryja, Kruma i Hermio-ne znali čak i oni učenici koji nisu pratili Vještičji tjednik.. Harryju se već popelo navrh glave što stalno mora ponavljati da mu Hermiona nije cura.

"Ali stišat će se to," govorio je Hermioni, "samo se ne smijemo obazirati... ljudima je s vremenom dosadilo i ono što je zadnji put napisala o meni..."

"Ja bih htjela znati kako uspijeva prislušivati privatne razgovore ako joj je zabranjen pristup u perivoj!" Ijutito je ustvrdila Hermiona.

Poslije sljedećeg sata Obrane od mračnih sila, Hermiona se zadržala u učionici da se posavjetuje s profesorom Moodvjem. Ostali učenici jedva su čekali da odu; Moody im je priredio vrlo strog test odbijanja uroka, pa su mnogi sa sata izašli s laganim ozljedama. Harry je imao tako jak napad trzavih ušiju da ih je na odlasku iz razreda morao pritiskati dlanovima.

"Pa, Rita definitivno ne koristi plašt nevidljivosti!" Hermiona zadihano reče Harryju i Ronu kada ih je pet minuta kasnije sustigla u predvorju. Harryju je morala odvući jednu ruku s migoljavog uha da bi je uopće mogao čuti. "Moody kaže da je tijekom drugog zadatka nije vidio ni blizu sudačkog stola, niti bilo gdje drugdje na jezeru!"

"Hermiona, bi li ti išta značilo kad bih ti rekao da se okaniš toga?" upita je Ron.

"Ne!" tvrdoglavo odvrati Hermiona. "Želim znati kako je čula moj razgovor s Viktorom! /kako je otkrila ono o Hagridovoj mami!"

"Možda ti je podmetnula stjenicu za prislušivanje?" reče Harry.

"Stjenicu?" zbunjeno ponovi Ron. "Kako to... misliš, je li poslala buhe na nju, ili nešto slično?"

Harry mu poče objašnjavati o skrivenim mikrofonomima i opremi za snimanje razgovora.

Ron je bio fasciniran, no Hermiona ih prekine. "Kanite li vas dvoj ica ikad pročitati Povijest Hogwarta'sa?"

"Čemu?" upita Ron. "Uvijek možemo pitati tebe, ti je znaš napamet."

"Sve te zamjene za magiju koje koriste bezjaci - električna struja, računala, radari i slično - sve to otkazuje u blizini Hogvart-sa, jer ovdje ima previše magije u zraku. Ne, Rita se za prislušivanje koristi magijom, sigurno... kad bih samo mogla otkriti kako... uuu, ako je nešto nezakonito, imam je..."

"Zar već nemamo dosta briga?" upita je Ron. "Je li nam baš potreban i osvetnički pohod na Ritu Skeeter?"

"Nisam ni tražila tvoju pomoć!" srdito mu odvrati Hermiona. "Mogu i sama!"

Bez osvrtnja je odmarširala natrag prema mramornim stubama. Harry nije nimalo sumnjao da se zaputila u knjižnicu.

"Hoćeš se kladiti da će se vratiti s kutijom punom značaka Mrzim Ritu Skeeter?" reče Ron.

Hermiona naposljetku nije za svoju odmazdu nad Ritom Skeeter zatražila ni Harryjevu ni Ronovu pomoć, na čemu su joj obojica bili zahvalni, jer su im se u razdoblju pred uskrсне praznike strahovito nagomilale školske obveze. Harry se iskreno divio Hermioninoj sposobnosti da uza sve njihove redovite obveze još istražuje i magične metode prislušivanja. On je ulagao svu raspoloživu energiju samo u to da stigne napisati sve zadaće, ali pazio je da redovito šalje pakete s hranom u Siriusovu špilju u planini; prošloga je ljeta dobro naučio kako je to kad te neprestano muči glad. Uz pakete je Siriusu slao i poruke, u kojima mu je javljao da se ne zbiva ništa neobično te da i dalje čekaju Percvjev odgovor.

Hedviga se vratila tek potkraj uskršnjih praznika. Percvjevo pismo nalazilo se u paketu pisanica koje im je poslala gospođa Weas-ley. I Harryjeva i Ronova pisanica veličinom su odgovarale zmaj-skim jajima i bile su ispunjene domaćim karamelama. Hermionina pisanica bila je manja od kokošnjeg jajeta. Pokunjila se čim ju je ugledala.

"Čita li tvoja mama možda Vještici tjednik, Rone?" tiho ga upita. "Aha", potvrdi Ron ustima punim karamela. "Radi receptata." Hermiona se žalosno zagleda u sićušnu pisanicu. "Zar te ne zanima što je napisao Percy?" žurno je upita Harry. Percvjevo pismo bilo je kratko i nervozno.

Kao što stalno ponavljam Dnevnom proroku, gospodin Crouch je na zasluženom odmoru. Upute nam redovito šalje po sovama. Ne, nisam ga osobno vidio, ali valjda znam prepoznati rukopis svog šefa. Imam trenutačno sasvim dovoljno posla i bez opovrgavanju tih apsurdnih glasina. Molim te da me više ne gnjaviš, osim ako nije nešto važno u pitanju. Sretan Uskrs.

Početak drugog polugodišta obično je za Harryja bio obilježen žestokim treninzima za posljednju metlobojsku utakmicu sezone.

Ove se pak godine morao pripremati za treći i posljednji zadatak Tromagijskog turnira, samo što i dalje nije znao što u tom zadatku treba učiniti. Napokon, u posljednjem tjednu svibnja, profesorica McGonagall ga je zaustavila poslije sata Preobrazbe.

"Potteru, večeras u devet sati dođite na metlobojsko igralište", obavijesti ga. "Tamo će gospodin Bagman svim prvacima objaviti što im se sprema u trećem zadatku."

Uvečer u pola devet, Harry je ostavio Rona i Hermionu u Gryf-findorskoj kuli i pošao u prizemlje. Dok je prolazio predvorjem, iz društvene prostorije Hufflepuffa izašao je Cedric.

"Što misliš, kakav nas zadatak čeka?" upitao je Harryja dok su zajedno silazili niz kamene stube. Vani je bila oblačna noć. "Fleur uporno priča o podzemnim tunelima, misli da ćemo morati tražiti neko blago."

"To ne bi bilo loše", reče Harry, misleći kako bi u tom slučaju naprosto zamolio Hagrida da mu posudi šnjofavca koji bi posao obavio umjesto njega.

Spustivši se niz tamni travnjak do metlobojskog stadiona, zao-krenuli su kroz prolaz među tribinama i izbili na igralište.

"Ma što su to napravili?" zgranuto zapita Cedric, stajući kao ukopan. Metlobojski teren više nije bio gladak i ravan. Činilo se da je netko svuda po njemu podigao duge, niske zidove koji su vijugali i isprepletali se u svim smjerovima. "To je živica!" ustanovi Harry kad se sagnuo da razgleda najbliži zid. "Zdravo, vi tamo!" dovikne im veseo glas. Na sredini terena s Krumom i Fleur stajao je Ludo Bagman. Harry i Cedric uputiše se prema njima, prekoračući živicu. Fleur dočeka Harryja s toplim osmijehom na usnama. Otkako je izvukao njezinu sestru iz jezera, njezino se ponašanje prema Harryju stubokom izmijenilo. "Pa, što kažete?" sretno ih upita Bagman kad su Harry i Cedric prešli i posljednju živicu. "Lijepo napreduju, zar ne? Još mjesec dana i Hagrid će ih dotjerati na visinu od šest metara. Ne brinite," nasmijano dometne, primijetivši ne baš oduševljena lica Harryja i Cedrica, "dobit ćete svoje staro igralište čim završi zadatak. Dobro, pretpostavljam da vam je svima jasno što mi to ovdje podižemo?" Na trenutak su svi šutjeli. Onda... "Labirint", progundā Krum. "Tako je!" potvrdi Bagman. "Labirint. Treći je zadatak doista vrlo jednostavan. U središte labirinta postavit ćemo Tromagijski pokal. Tko prvi stigne do njega dobiva maksimalan broj bodova." "Mi naprosto imala proći kroz labirint?" upita Fleur. "Bit će prepreka", veselo prosljedi Bagman, pocupkujući na mjestu. "Hagrid će pribaviti raznovrsna stvorenja... morat ćete svladati razne čarolije... takve stvari, znate već. U labirint će prvi ući trenutno vodeći prvaci." Bagman se nasmiješi Harryju i Cedricu. "Potom ulazi gospodin Krum... a onda gospođica Delacour. No izgleda za pobjedu imate svi, ovisno o tome kako ćete se nositi s preprekama. Zvuči zabavno, zar ne?" Harry, koji je jako dobro znao kakva bi stvorenja Hagrid mogao pribaviti za ovakvu prigodu, u sebi pomisli da su im izgledi za zabavu ravni nuli. Ipak je zajedno s drugim prvacima pristojno kimnuo glavom. "Dobro... ako nemate nikakvih pitanja, hajd'mo natrag u dvorac, dostaje svježije..." Dok su slijedili vijugav put iz labirinta u nastajanju, Bagman požuri sustići Harryja. Harry je imao osjećaj da će mu Bagman opet početi nuditi pomoć, no uto ga je po ramenu potapšao Krum. "Možemo porazgovarovati?" "Aha, može", odvrati pomalo iznenađeni Harry. "Da prošetamo maloto?" "U redu", radoznalo će Harry. Bagman je djelovao kao da ga je ovo smelo. "Pričekat ću te Harry, može?" "Ne, u redu je, gospodine Bagman", odvrati Harry, susprežući osmijeh. "Mislim da ću znati i sam pronaći dvorac, hvala." Harry i Krum zajedno napustiše stadion, ali Krum se nije uputio u pravcu lađe iz Durmstranga. Umjesto toga, krene prema šumi. "A zašto idemo ovim putem?" upita Harry dok su prolazili pored Hagridove kolibe i jarko osvijetljene kočije Beauxbatonsa. "Ne želim da nas čuju", kratko odgovori Krum. Kad su naposljetku dospjeli do jednog mirnog zakutka, nedaleko od ograđenog pašnjaka za konje iz Beauxbatonsa, Krum se zaustavi pod sjenom drveća i okrene se Harryju. "Želim znati," počeo on, mrko ga gledajući, "što ima između tebe i Her-mi-nona."

Harry je zbog Krumova tajanstvenog držanja očekivao neku znatno ozbiljniju temu, pa se sad zaprepašteno zabluljio u Kruma.

"Ništa", reče on. Ali Krum gaje i dalje mrko promatrao, pa mu Harry, opet bolno svjestan Krumove visine, ponudi iscrpniji odgovor. "Prijatelji smo. Nije mi cura, niti je to ikad bila. To je izmišljotina one Skeeterice."

"Her-mi-nona stalno priča o tebe", reče Krum, sumnjičavo mjer-kajući Harryja.

"Pa da," reče Harry, "zato što smo prijatelj i."

Nije mogao vjerovati kakav razgovor vodi s Viktorom Krumom, svjetski slavним igračem metloboja. Praktički kao da osamnaestogodišnji Krum Harryja smatra ravnopravnim - pravim takmacem...

"Niste nikada... nikada niste..." "Ne," vrlo odlučno zaniječe Harry.

Krum je sad djelovao nešto zadovoljnije. Zurio je u Harryja nekoliko sekundi, a onda reče: "Jako dobro letaš. Gledao sam te na prvi zadatak."

"Hvala", odvrati Harry, smiješeći se od uha do uha. Najednom se i sam osjećao višim. "Ja sam tebe gledao na Svjetskom prvenstvu u metloboju. Ona varka Vronskogoga, zbilja si..."

U taj mah nešto se pomakne u drveću iza Kruma, a budući daje Harry već imao stanovitog iskustva sa stvorenjima koja su vrebala u Zabranjenoj šumi, automatski zgrabi Kruma i povuče ga prema sebi.

"Što to bilo?"

Harry odmahne glavom, zureći u mjesto gdje je primijetio kretanje. Gurne ruku u pelerinu, posežući za štapićem.

U sljedećem trenutku, iza visokog hrasta dotetura neki čovjek. Harry ga nije odmah prepoznao... a onda shvati da je to gospodin Crouch.

Doimao se kao da je danima pješačio. Njegova je pelerina bila rastrgana i krvava oko koljena; lice mu je bilo izgrebeno; bio je neobrijan i siv od umora. Njegovoj nekoć urednoj kosi i brkovima dobro bi došlo i pranje i podrezivanje. No čudnovatost njegove pojave blijedjela je u usporedbi s njegovim ponašanjem. Po njegovu mumljanju i gestikulaciji činilo se da gospodin Crouch razgovara s nekom osobom koju vidi samo on. Harryja je živo podsjetio na starog skitnicu kojeg je vidio kad je jednom zgodom s Durslevjevima išao u kupovinu. I taj je čovjek mahnito govorio zraku; da ga izbjegne, teta Petunija zgrabila je Dudleyjevu ruku i odvušla ga na drugu stranu ceste, a tetak Vernon je potom cijelu obitelj podvrgnuo dugom, bijesnom monologu o tome što bi on radio prosjacima i skit-nicama.

"Nije on sudac?" upita Kruni zureći u gospodina Croucha. "Nije on u vaša Ministarstvo?"

Harry potvrdi kimanjem. Na trenutak je oklijevao, a zatim polako krene prema gospodinu Crouchu, koji ga nije gledao nego je nastavljao govoriti obližnjem drvetu: "... kad završite s time, Weatherby, pošaljite Dumbledoreu sovu s potvrdom broja učenika iz Durmstranga koji dolaze na turnir, Karkaroff je upravo javio da će ih biti dvanaest..."

"Gospodine Crouch?" oprezno izusti Harry.

"... zatim pošaljite sovu Madame Maxime, jer će ona vjerojatno htjeti povećati broj učenika koje dovodi, sad kad je Karkaroff odlučio da će ih on dovesti ravno dvanaest... učinite tako, Weatherby, u redu? U redu? U red..." Oči gospodina Croucha bile su iskolačene. Stajao je piljeći u drvo, nešto nečujno mrmljajući. Zatim zatetura u stranu i sruši se na koljena.

"Gospodine Crouch?" glasno mu se obrati Harry. "Jeste li dobro?"

Crouch je kolutao očima. Harry se okrene pogledati Kruma, koji je došao za njim među

drveće i sad je uznemireno zurio u Croucha.

"Što njemu?"

"Nemam pojma", promrmlja Harry. "Čuj, najbolje će biti da odeš po nekoga..."

"Dumbledore!" dahtao je gospodin Crouch. Ispružio je ruku i uhvatio Harryja za pelerinu, privlačeći ga bliže, iako je i dalje zurio

u neku točku iznad Harryjeve glave. "Moram... vidjeti... Dum-ble-dorea..."

"U redu," umirivao gaje Harry, "ako ustanete, gospodine Crouch, možemo otići u..."

"Učinio sam... nešto... glupo..." dahne gospodin Crouch. Djelovao je kao da je sasvim sišao s uma. Kolutao je izbuljenim očima, niz bradu mu se slijevala slina. Činilo se da svaku riječ izgovara s krajnjim naporom. "Moram... reći... Dumbledoreu..."

"Ustanite, gospodine Crouch", glasno i razgovijetno reče Harry. "Ustanite, odvest ću vas Dumbledoreu!"

Kolutajući očima, gospodin Crouch zagleda se u Harryja. "Tko... vi?" šapne on.

"Ja sam učenik u Hogvvarstu", objasni mu Harry, pogledavajući prema Krumu, u nadi da će mu ovaj nekako pomoći, no Krum se držao na sigurnoj udaljenosti. Izgledao je vrlo nervozno.

"Niste... njegovi?" šapne Crouch, posve omlohavjelih usnica. "Nisam", odvrati Harry. Nije imao pojma na što Crouch misli. "Vi ste Dumbledoreov?" "Tako je", potvrdi Harry. Crouch gaje privlačio sve bliže; Harry pokušava olabaviti Crouch-ov stisak na pelerini, no bio je prejak.

"Upozorite... Dumbledorea..."

"Dovest ću Dumbledorea ako me pustite", obeća Harry. "Samo me pustite, gospodine Crouch, i otići ću po njega..."

"Hvala vam, Weatherby. Kad završite, zamolio bih vas šalicu čaja. Uskoro dolaze moja supruga i sin. Idemo večeras na koncert s gospodinom i gospodom Fudge." Crouch je opet tečno razgovarao s drvetom. Činilo se da uopće nije svjestan Harryjeve prisutnosti, što je Harryja tako iznenadilo da nije ni primijetio da ga Crouch više ne drži. "Da, sin mije nedavno položio dvanaest ČAS-ova, vrlo sam zadovoljan, da, hvala vam, da, vrlo sam ponosan. A sad budite ljubazni i donesite mi onaj dopis andoranskog ministra magije, mislim da imamo dovoljno vremena napisati skicu našeg odgovora..."

"Ostani ovdje s njim!" reče Harry Krumu. "Idem po Dumbledorea, ja ću biti brži, znam gdje mu je kabinet..."

"On ludo", nesigurno odvrati Krum, zureći u Croucha, koji je nastavljao brbljati drvetu, očito uvjeren da razgovara s Percvjem.

"Samo ostani s njim", ponovi Harry. Poče ustajati, ali njegov pokret kao da je izazvao novu naglu promjenu u gospodinu Crouchu. Sčepao je Harryja oko koljena i opet ga povukao na tlo.

"Ne... ostavljajte... me!" šapne on, opet iskolačivši oči. "Pobjegao sam... moram upozoriti... moram reći... vidjeti Dumbledo-rea... ja sam kriv... svemu sam ja kriv... Bertha... mrtva... svemu sam ja kriv... moj sin... ja sam kriv... recite Dumbledoreu... Harry Potter... Gospodar tame... snažniji... Harry Potter..."

"Dovest ću Dumbledorea ako me pustite, gospodine Crouch!" opet ponovi Harry. Bijesno se okrene Krumu. "Daj mi pomozi!"

Krum s krajnjim oprezom priđe bliže i čučne pokraj gospodina Croucha.

"Samo mu ne daj da ode", reče Harry, izvlačeći se iz stiska gospodina Croucha. "Vratit ću se s Dumbledoreom."

"Požuri, može?" vikne Krum za njim dok se Harry trkom udaljavao od šume, uspinjući se kroz mračni perivoj. Nigdje nije bilo nikoga; Bagman, Cedric i Fleur već su nestali. Harry pojuri kamenim stubama kroz ulazna vrata od hrastovine i produži mramornim stubama na drugi kat.

Pet minuta kasnije srljao je prema kamenoj vodorigi smještenoj na pola puta kroz hodnik. "Limunov šerbet!" dahne on.

Bila je to lozinka koja je otvarala tajno stubište do Dumbledo-reova kabineta - bar ga je otvarala prije dvije godine. No lozinka se očito promijenila, jer kamena vodoriga niti je oživjela niti je skočila u stranu, već je naprotiv i dalje nepomično stajala i zloćudnim pogledom zurila u Harryja.

"Miči se!" zaurla Harry na nju. "Hajde!"

Ništa se u Hogwartsu nije pomicalo samo zato što bi netko zavikao; znao je da to nema smisla. Pogleda duž mračnog hodnika. Možda je Dumbledore u zbornici? Svom se snagom zatrči prema stepenicama...

"Potteru!"

Harry se skližući zaustavi i okrene. „

Iz tajnog stubišta iza kamene vodorige upravo je izašao Snape. Dok je rukom pozivao Harryja da se vrati, klizni zid iza njega već se zatvarao. "Što vi ovdje radite, Potteru?"

"Moram naći profesora Dumbledorea!" reče Harry, vraćajući se trkom. Zaustavi se pred Snapeom uz lagano posklizavanje. "Gospodin Crouch... upravo se pojavio... u šumi je... pita..."

"Kakve su to gluposti?" upita Snape. Oči su mu svjetlucale. "O čemu vi to govorite?"

"O gospodinu Crouchu!" zaurla Harry. "Iz Ministarstva! Bolestan je ili nešto slično - u šumi je, želi vidjeti Dumbledorea! Samo mi recite lozinku za..."

"Ravnatelj je zauzet, Potteru", reče Snape dok su mu se tanke usnice izvijale u neugodan osmijeh.

"Moram vidjeti Dumbledorea!" vikne Harry. "Zar me niste čuli, Potteru?"

Harryju je bilo savršeno jasno da Snape uživa što mu može uskratiti pomoć u ovako uspaničenu stanju.

"Gledajte," Ijutito poče Harry, "s Crouchom nešto nije u redu... on... on je izvan sebe... kaže da želi upozori ti..."

Kameni zid iza Snapea klizne u stranu. Pojavi se Dumbledore, u dugoj zelenoj pelerini i s pomalo radoznalim izrazom lica.

"U čemu je problem?" upita on, naizmjenice pogledavajući Harryja, pa Snapea.

"Profesore!" reče Harry, zaobilazeći Snapea prije no što je ovaj uspio progovoriti. "Došao je gospodin Crouch... dolje je u šumi, želi razgovarati s vama!"

Harry je očekivao da će mu Dumbledore postavljati pitanja, no na njegovo olakšanje, to se nije dogodilo. "Odvedite me tamo", reče smjesta i pođe za Harryjem niz hodnik. Snape je ostao stajati kraj vodorige, dvostruko je nadmašujući ružnoćom.

"Harry, što vam je rekao gospodin Crouch?" upita ga Dumbledore dok su užurbano silazili niz stepenice.

"Rekao je da vas želi upozoriti... rekao je da je učinio nešto grozno... spomenuo je svog sina... i Berthu Jorkins... i... i Volde-morta... kako Voldemortova moć sve više raste..."

"Ma nemojte", reče Dumbledore, dodatno ubrzavajući korak dok su hitali van, u potpuni mrak.

"Ne ponaša se normalno", nastavi Harry, žureći uz Dumbledo-rea. "Djeluje mi kao da ne

zna gdje je. Prvo malo govori kao da misli daje s Percyjem Weasleyjem, onda se promijeni i počne govoriti kako vas mora vidjeti... ostavio sam ga s Viktorom Krumom." "Doista?" oštro će Dumbledore. Poče hodati još brže, tako daje Harry sad morao trčati da održi korak s njim. "Znate li je li još tko vidio gospodina Croucha?" "Ne", odvrati Harry. "Krum i ja smo razgovarali, gospodin Bag-man nam je baš bio rekao što je treći zadatak, mi smo malo zaostali, a onda smo vidjeli da iz šume izlazi gospodin Crouch..." "Gdje su?" upita ga Dumbledore kad je iz mraka izronila kočija Beauxbatonsa. "Tamo", reče Harry i krene ispred Dumbledorea, vodeći ga između drveća. Nije više čuo Crouchov glas, ali znao je kamo ide; nije bio daleko od kočije Beauxbatonsa... tu negdje... "Viktore?" zovne Harry. Nije bilo odgovora. "Bili su tu", okrene se Harry Dumbledoreu. "Sigurno su bili tu negdje..." "Lumos", izrekne Dumbledore, paleći svjetlo na štapiću i podižući ga uvis. Njegova je tanka zraka putovala od jednog mračnog debla do drugog, obasjavajući tlo. A onda je pala na par nogu. Harry i Dumbledore požure naprijed. Na šumskom tlu ležao je Krum. Činilo se da je u nesvijesti. Gospodinu Crouchu nije bilo ni traga. Dumbledore se nagne nad Kruma i lagano mu podigne kapak. "Omamljen je", tiho reče. Naočale u obliku polumjeseca caklile su se pod svjetlošću čarobnog štapića dok je gledao okolno drveće. "Da odem po nekoga?" upita Harry. "Po Madame Pomfrev?" "Ne", odmah odvrati Dumbledore. "Ostanite ovdje." Podigao je štapić u zrak i usmjerio ga prema Hagridovoj kolibi. Harry vidje kako iz štapića izlijeće nešto srebrnasto, jureći kroz drveće poput sablasne ptice. Potom se Dumbledore opet nagne nad Kruma, uperi štapić u njega i promrmlja: "Enervate". Krum otvori oči. Djelovao je ošamućeno. Kad je ugledao Dumbledorea pokušao je sjesti, ali Dumbledore mu položi ruku na rame i vrati ga nazad u ležeći položaj. "On mene napao!" promrmlja Krum, prinoseći ruku do glave. "Stari luđak mene napao! Gledao sam okolo kud otišao Potter, a on mene napao s leđa!" "Ležite mirno još koji trenutak", reče mu Dumbledore. Do njih dopre bat teških koraka, a zatim se pojavi zadihani Hagrid, s Očnjakom uz nogu. U ruci je držao samostrijel. "Profesore Dumbledore!" reče on, razrogačivši oči. "Harry... što se...?" "Hagride, molim vas da odete po profesora Karkaroffa", reče mu Dumbledore. "Napadnut je jedan njegov učenik. Nakon toga bih molio da pozovete profesora Moodyja..." "Nema potrebe, Dumbledore," oglasio se hrapavo rezanje, "ovdje sam." Prema njima je, podupirući se štapom, šepao Moody. U ruci je držao upaljen čarobni štapić. "Prokleta noga", reče Ijutito. "Inače bih došao brže... što se dogodilo? Snape je spomenuo Croucha..." "Croucha?" zbunjeno ponovi Hagrid. "Po Karkaroffa, molim vas, Hagride!" strogo ga podsjeti Dumbledore. "Joj da... kako kažete, profesore..." reče Hagrid, okrene se i nestane među tamnim stablima. Za njim pođe i Očnjak. "Ne znam gdje je Barty Crouch," reče Dumbledore Moodyju, "ali strahovito je važno da ga pronađemo."

"Pobrinut ću se za to", zareži Moody. Izvukao je štapić i odšepo-sao u šumu. Ni Dumbledore ni Harry nisu opet progovorili dok nisu začuli prepoznatljive zvukove povratka Hagrida i Očnjaka. Pored njih je žurno hodao Karkaroff, ogrnut svojom glatkom, srebrnom bundom. Bio je blijed i uznemiren.

"Što je ovo?" uzvikne on, ugledavši Kruma na tlu te Dumbledore i Harryja pokraj njega. "Što se događa?"

"Napao mene!" reče Krum, opet sjedajući i trljajući glavu. "Gospodin Crouch ili kako već njega zovu..."

"Napao te Crouch? Napao te Crouch? Tromagijski sudac?"

"Igre", počeo Dumbledore, ali Karkaroff se uspravi do pune visine, grčevito stežući svoju bundu, zelen od bijesa.

"Izdajala!" zaurala on, upirući prstom u Dumbledorea. "Ovo je zavjera! Vi i vaše Ministarstvo magije namamili ste me ovamo lažima, Dumbledore! Ovo nije ravnopravno natjecanje! Prvo ste na prevaru u turnir ubacili Pottera, iako je maloljetan! A sad vaš prijatelj iz Ministarstva pokušava mojeg prvaka izbaciti iz stroja! Meni cijela ova priča zaudara na prevaru i potkupljivost, a vi, Dumbledore, vi i vaše priče o međunarodnom zbližavanju čarobnjaka, o ponovnoj izgradnji starih veza, o zaboravljanju nesuglasica... evo što ja mislim o vama!"

Karkaroff pljune na zemlju ispred Dumbledoreovih nogu. Hagrid je u hipu dograbio prednjicu Karkaroffljeve bunde, podigao ga u zrak i pribio uz obližnje drvo.

"Ispričaj se!" zareži Hagrid. Masivnim je šakama Karkaroffu stezao grlo dok je ovaj soptao, viseći u zraku.

"Hagrid, ne!" uzvikne Dumbledore sijevajući očima.

Hagrid povuče ruku kojom je Karkaroffa pritiskao uz drvo, a on sklizne niz deblo i klone nad korijenjem što je izvirivalo iz tla. Na glavu mu doleprša nekoliko otpalih grančica i listova.

"Hagrid, molim vas otpratite Harryja u dvorac", oštro mu naloži Dumbledore.

Teško dišući, Hagrid uputi bijesan pogled Karkaroffu. "Možda bi trebao ostati ovdje, ravnateljju..."

"Odvedite Harryja natrag u školu, Hagrid", odrješito ponovi Dumbledore. "Odvedite ga ravno u Grvffindorsku kulu. I Harry... želim da tamo i ostanete. Sve ostalo što biste možda poželjeli učiniti... sve sove koje biste htjeli otposlati... mogu pričekati do jutra, razumijete li me?"

"Ovaj - da", odvrati Harry, zureći u njega. Kako je Dumbledore znao da je baš u tom trenutku razmišljao da mora smjestiti Siriusu poslati Praskavku i javiti mu što se dogodilo?

"Nek Očnjak ostane s vama, ravnateljju", doda Hagrid. Još je prijetećim pogledom šibao Karkaroffa, koji je klonulo ležao u podnožju drveta, zapetljan u krzno i korijenje.

"Ostani, Očnjače! Idemo, Harry."

Šutke su prošli pored kočije Beauxbatonsa i produžili prema dvorcu.

"Kako se samo usuđuje", rekao je Hagrid dok su koračali pored jezera. "Kako se usuđuje optuživat Dumbledorea! Ko da bi Dumbledore ikad učinio tako nešto. Ko daje Dumbledore ikad želio da se ti natječeš na turniru. Da zabrinut! Ne znam jesam li Dumbledore ikad vidio zabrinutijeg nego u zadnje vrijeme. A ti!" Hagrid se iznenada okomi na Harryja, koji zatečeno podigne pogled prema njemu. "Kog ti vraga izvodiš, tumarajuć naokolo s tim vrazjim Krumom? On ti je iz Durmstranga, Harry! Mogo te tamo ureći bez problema. Zar te Moody nije ničem naučio? Zamisli, pustiti mu da te tako

samog namami..."

"Krum je sasvim u redu!" pobuni se Harry dok su se penjali stubama do predvorja. "Nije on mene pokušavao ureći nego je samo htio razgovarati o Hermioni..."

"A i ona će me čut", mračno nastavi Hagrid, bijesno topćući stubama. "Što manje imate posla s tim strancima, to ćete bit sretniji. Ništa se njima ne može vjerovat."

"Pa, ti si se sasvim lijepo slagao s Madame Maxime", iznervirano mu reče Harry.

"Nju da mi nisi spominjo!" otrese se Hagrid. Na trenutak je djelovao doista zastrašujuće.

"Pročitao sam ja nju! Pokušava mi se opet umilit, da joj rekнем šta će bit u trećem zadatku. Ha! Ne može se njima ništa vjerovat!"

Hagrid je bio u tako groznom raspoloženju daje Harry jedva dočekaо da se oprostи s njime ispred Debele dame. Uzverao se u društvenu prostoriju kroz ulazni otvor i pohitao u kut gdje su sjedili Ron i Hermiona, da im ispriča što se dogodilo.

San

"Sve se svodi na ovo", reče Hermiona, trljajući čelo. "Ili je gospodin Crouch napao Viktora, ili ih je obojicu napao netko drugi dok Viktor nije pazio."

"Sigurno Crouch", smjesta će Ron. "Zato ga i nije više bilo tamo kad su došli Harry i Dumbledore. Zbrisao je."

"Mislím da nije", usprotivi se Harry, vrteći glavom. "Djelovao mi je zbilja slab... sumnjam da bi se bio u stanju dezaparatiрати ili tako nešto."

"Koliko vam puta moram ponoviti da se u krugu Hogwartsa nije moguće dezaparatiрати?" reče Hermiona.

"Dobro... a što kažete na ovu teoriju," uzbuđeno upadne Ron, "Kruni je napao Croucha... ne, pustite da dovršim... a onda je oma-mio samog sebe!"

"A gospodin Crouch se pretvorio u zrak, je li?" hladno ga upita Hermiona.

"Joj da..."

Svitalo je. Harry, Ron i Hermiona išuljali su se iz svojih spavaonica prije samog svanuća i zajedno pohitali u sovinjak poslati poruku Siriusu. Promatrali su perivoj u izmaglici. Sve troje imali su pod-buhle oči i blijeda lica, jer su do dugo u noć razgovarali o gospodinu Crouchu.

"Daj ponovi još jednom, Harry", zamoli ga Hermiona. "Sto je gospodin Crouch točno rekao?"

"Rekao sam vam, ništa pretjerano suvislo", objasni Harry. "Rekao je da želi upozoriti Dumbledorea na nešto. Definitivno je spomenuo Berthu Jorkins, a činilo se da misli da je mrtva. Ponavljao je da je kriv za nešto... spomenuo je sina."

"Pa, za to i jest kriv," razdražljivo će Hermiona.

"Nije bio pri sebi", produži Harry. "Dio vremena se ponašao kao da su mu žena i sin još živi. Uporno je s Percvjem razgovarao o poslu i izdavao mu upute."

"A... podsjeti me što je ono rekao o Znaš-već-kome?" nesigurno zatraži Ron.

"Već sam ti rekao", ponovi Harry bezbojnim glasom. "Rekao je da postaje snažniji."

Nastupi stanka.

Potom Ron progovori s lažnim pouzdanjem u glasu: "Ali vjerojatno nije bio pri sebi, baš kao što si rekao, tako da je pola toga sigurno bilo buncanje..."

"Najprisebniji je i bio dok je pokušavao govoriti o Voldemortu", istakne Harry, ignorirajući Ronovo trzanje na zvuk tog imena. "Jedva je uspijevao povezivati riječi, ali tada se činilo da zna gdje je i što želi učiniti. Neprestano je ponavljao da mora vidjeti Dumbledorea."

Harry se okrene od prozora i podigne pogled prema krovu. Sve je manje prečaka bilo prazno; svako malo bi kroz neki od prozora uletjela još poneka sova, vraćajući se iz noćnog lova s mišem u kljunu.

"Da me Snape nije zadržao," ogorčeno nastavi Harry, "možda bismo stigli na vrijeme. 'Ravnatelj je zauzet, Potteru... kakve su to gluposti, Potteru?' Zašto mi se naprosto nije maknuo s puta?"

"Možda nije želio da stignete!" odmah napomene Ron. "Možda... čekaj malo... koliko bi njemu trebalo da se spusti do šume? Misliš daje mogao tamo stići prije tebe i Dumbledorea?"

"Samo ako se može pretvoriti u šišmiša ili nešto slično", odvrati Harry.

"To me ne bi iznenadilo", promrsi Ron.

"Moramo otići profesoru Moodvju", ustvrđi Hermiona. "Moramo saznati je li pronašao gospodina Croucha."

"Ako je ponio mapu za haranje, to mu nije trebalo biti teško", dometne Harry.

"Osim ako je Crouch već bio napustio perivoj," primijeti Ron, "jer mapa pokazuje samo ono što je u krugu dvorca, zar ne..."

"Pssst!" iznenada će Hermiona.

Netko se uspinjao stepenicama prema sovinjaku. Harry začu kako im se približavaju dva glasa u prepirci.

"... to je ucjena, eto što je to, mogli bismo se uvaliti u gadne nevolje..."

"... pokušali smo biti pristojni, sad je vrijeme da počnemo prljaviju igru, baš kao on. Sumnjam da bi htio da se u Ministarstvu magije sazna što je učinio..."

"Kažem ti, ako to staviš na papir, to je ucjena!" "Da, ali nećeš se buniti bude li se isplatila, zar ne?"

Vrata sovinjaka otvoriše se s treskom. Preko praga prijeđoše Fred i George i stadoše kao ukopani ugledavši Harryja, Rona i Hermionu.

"Što vi ovdje radite?" rekoše Ron i Fred u isti mah. "Šaljemo pismo", odvrate Harry i George kao jedan. "Što, u ovo doba dana?" nadovezaše se Hermiona i Fred.

Fred se osmjehne. "Fino... mi nećemo pitati vas što radite, a vi nemojte pitati nas", zaključí on.

U rukama je držao zapečaćenu omotnicu. Harry svrne pogled na nju, no Fred je baš tada, da li slučajno, da li namjerno, pomaknuo ruku tako da se na njoj nije moglo razabrati ime.

"Pa, ne bismo vas htjeli zadržavati", reče on, uz podrugljiv naklon pokazujući prema vratima.

Ron se nije micao. "Koga to ucjenjujete?" upita ih.

S Fredova lica nestane osmijeh. Harry vidje kako George letimice pogledava prema Fredu prije no što se osmjehnuo Ronu.

"Ne budi blesav, samo sam se šalio", bezbrižno će on. "Nije mi tako zvučalo", otpovrne Ron. Fred i George izmijeniše pogled.

Zatim Fred naglo reče: "Već sam ti prije rekao, Rone, ako ti je mio, ne guraj nos tamo gdje mu nije mjesto. Nema ti baš zašto biti drag, takav kakav je, ali..."

"Ako nekog ucjenjujete, to se tiče i mene", odvrati Ron. "George je u pravu, mogli biste zbog toga imati ozbiljnih problema."

"Kao što rekoh, šalio sam se", ponovi George. Prišao je Fredu, izvukao pismo iz njegovih ruku i počeo ga vezati za nogu najbliže

kukuvije. "Malo mi počinješ ličiti na našeg voljenog starijeg brata zbilja, Rone. Samo

tako nastavi i postat ćeš prefekt."

"Baš neću!" srdito odvrati Ron.

George odnese kukuviju do prozora i ona se vine u zrak.

Okrene se i nasmiješi Ronu. "U tom slučaju, prestani drugima govoriti što da rade. Vidimo se."

On i Fred napustiše sovinjak. Harry, Ron i Hermiona netremi-| će su se gledali.

"Ne mislite valjda da nešto znaju o ovome?" šapne Hermiona "O Crouchu i svemu ostalom?"

"Ne", odvrati Harry. "Da je u pitanju nešto tako ozbiljno, rekl| bi nekome. Rekli bi Dumbledoreu."

No Ronovo je lice odavalo nelagodu. "Što nije u redu?" upita ga Hermiona.

"Pa..." počeo Ron polako, "ne znam baš bi li rekli. Oni su... on su u zadnje vrijeme opsjednuti zarađivanjem novca, primijetio sam| to kad sam se družio s njima... onda kad... znaš već..."

"Kad nismo razgovarali", dovrši Harry rečenicu umjesto njega "Da, ali ucjena..."

"To ti je zbog te njihove ideje o dućanu za psine", nastavi Ron "Mislio sam da to govore samo zato da isprovociraju mamu, ali oni! su ozbiljni, stvarno to žele. Ostala im je samo još jedna godina u Hog-f wartsu, neprestano govore kako moraju razmišljati o budućnosti, a| tata im ne može pomoći jer im treba zlato za početni kapital."

Sad je pak Hermiona djelovala kao da joj je neugodno. "Da,| ali... ne bi valjda učinili nešto nezakonito da dođu do zlata. Je li?"

"Ne bi li?" skeptično će Ron. "Ne znam... ne može se baš reći| da im kršenje pravila teško pada, zar ne?"

"Da, ali ovo je zakon", prestrašeno naglasi Hermiona. "Nije toj nekakvo blesavo školsko pravilo... za ucjenu se dobiva malo više od| školskog pritvora! Rone... možda bi trebao reći Percvju..."

"Jesi li ti luda?" odvrati joj Ron. "Da kažem Percvju? Vjerojat-J no bi ih odmah prijavio, po Crouchovu principu." Neko je vrijeme| zurio u prozor kroz koji je izletjela Fredova i Georgeova sova, zatim| procijedi: "Ajmo na doručak."

"Mislite da je prerano da odemo profesoru Moodyju?" upita Hermiona dok su silazili zavojitim stubama.

"Da", potvrdi Harry. "Vjerojatno bi nas lansirao kroz vrata da ga probudimo u čik zore, mislio bi da ga pokušavamo napasti u snu. Pričekajmo do prvog odmora."

Povijest magije rijetko je kad pretjecala tako sporo. Harry je stalno provjeravao Ronov sat, jer je svoj napokon bacio. Kretao se tako sporo da je počeo vjerovati kako je i on stao. Sve troje bili su tako umorni da su mogli bez problema zaspati glava položenih na klupe; čak ni Hermiona nije hvatala bilješke kao obično. Sjedila je s glavom oslonjenom na ruku, zureći u profesora Binnsa tupim pogledom.

Kad je zvono konačno zazvonilo, sve troje pohitaše u hodnik prema učionici Obrane od mračnih sila, uhvativši ondje profesora Moodyja baš kad je izlazio. On je izgledao onako umorno kako su se oni osjećali. Vjeđa njegova normalnog oka klonula je, pa mu je lice djelovalo još iskrivljeni|'e nego inače.

"Profesore Moody?" zovne ga Harry dok su se kroz gužvu probijali prema njemu.

"Zdravo, Potteru", hrapavim ga glasom pozdravi Moody. Magičnim okom pratio je prolaz dvaju prvašića, koji nervozno ubrzaše korak. Prevrnuvši se u duplji, oko nastavi kroz Moodyjev zatiljak promatrati njihovo zamicanje za ugao. Tek je tada opet

progovorio. "Uđite unutra."

Koraknuo je unatrag, puštajući ih u praznu učionicu. Zatim je šepajući ušao za njima i zatvorio vrata.

"Jeste li ga našli?" zapita Harry bez uvoda "Gospodina Croucha?"

"Nisam", odgovori Moody. Otišao je do svog stola i sjeo. Nakon što je, blago stenjući, protegnuo drvenu nogu, izvuče čaturicu.

"Jeste li se poslužili mapom?" nastavi Harry.

"Dakako", potvrdi Moody, potežući gutljaj iz čaturice. "Poveo sam se za vašim primjerom, Potteru. Prizvao sam je iz kabineta u šumu. Nije bio na njoj."

"Dakle, zbilja se jest dezaparatirao?" upita ga Ron.

"Rone, nema dezaparatiranja u krugu Hogwarta!" ponovi Hermiona. "Mogao je on nestati i na druge načine, zar ne, profesore?"

Moodyjevo magično oko trepereći se zaustavi na Hermioni.

"Vi biste također trebali razmisliti o karijeri aurora", reče joj on. \

"Mozak vam dobro radi, Grangerova." l

n Hermiona porumeni od zadovoljstva. l

"Pa, nevidljiv nije bio," ustvrdi Harry, "jer mapa pokazuje i ne-1 vidljive ljude. Dakle, morao je otići iz perivoja." J

"No je li to učinio svojevolumno?" gorljivo prihvati Hermiona. "Ili \ pod prisilom?" i

m

"Da, netko ga je mogao... netko ga je mogao povući na metlu i i odletjeti s njim, zar ne?" brzo dometne Ron, s nadom motreći Moo- i dyja, kao da bi i on volio čuti da je pravi materijal za aurora. l

"Ne možemo isključiti otmicu", hrapavim glasom potvrdi Moody. i "Onda," produži Ron, "mislite li da je negdje u Hogsmeadeu?" l

"Mogao bi biti bilo gdje", odvratila Moody, vrteći glavom. "Jedi-1 no što pouzdano znamo jest da nije ovdje." l

Široko je zijevnuo, čime je rastegnuo sve ožiljke na licu. Iza is- l krivljenih usta nedostajao mu je cijeli niz zuba. l

Zatim reče: "Dumbledore me je već upozorio da se vas troje vo-1 lite igrati detektiva, ali za Croucha više ne možete ništa učiniti. Sad l će ga tražiti Ministarstvo, Dumbledore ih je obavijestio. Potteru, vi l se radije usredotočite na treći zadatak." j

"Što?" upita Harry. "Aha, da..." i Otkako gaje sinoć napustio s Krumom, labirinta se nije ni sjetio.

"Ovaj bi vam trebao dobro sjesti", prosljedi Moody, gledajući Harryja i češući svoju izbrazdanu, neobrijanu bradu. "Dumbledore mi kaže da ste s takvim stvarima već izlazili na kraj. Na prvoj godini ste svladali niz prepreka koje su čuvale put do kamena mudraca, zar ne?"

"Mi smo mu pomogli", brzo će Ron. "Ja i Hermiona smo mu pomogli."

Moody se nasmije. "Pa, pomognete li mu i ovaj put, jako ću se začuditi ako ne pobijedi", reče. "U međuvremenu... budite stalno na oprezu, Potteru! Stalno na oprezu." Potegne još jedan dug gutljaj iz čaturice, usmjerivši magično oko prema prozoru, kroz koji se naziralo najviše jedro lađe iz Durmstranga.

"A vi dvoje", njegovo normalno oko gledalo je u Rona i Hermionu, "vi dvoje se ne odvajajte od Pottera, može? Nastojim sve držati na oku, ali ipak... budnih očiju nikad

previše."

Sirius im je već sljedećeg jutra poslao odgovor po istoj sovi. Do-lepršala je do Harryja u isti mah kad je pred Hermionu slijetala šumska sova noseći u kljunu novi broj Dnevnog proroka. Hermiona uze novine, pregleda prvih nekoliko stranica i reče: "Ha! Nije ništa čula o Crouchu!" pa se zatim pridruži Ronu i Harryju, čitajući što je Sirius imao reći o preksinoćnjim zbivanjima.

Harrj - otkud ti ideja da ideš šetati u šumu s Viktorom Kru-mom ? Želim da mi daš svoju časnu riječ, po povratnoj sovi, da više nećeš ni sa kim ići u noćne šetnje. UHogwartsu se nalazi netko vrlo opasan. Uopće ne sumnjam da je ta osoba željela spriječiti da Crouch dođe do Dumbledorea, a ti si vjerojatno bio tek koji metar udaljen od nje, i to u mraku. Mogao si poginuti.

Tvoje ime nije slučajno upalo u Plameni pehar. Ako te netko kani napasti, nema više mnogo vremena. Drži se Rona i Hermione, ne napuštaj Grjffindorsku kulu nakon sumraka i pripremi se za treći zadatak najbolje što možeš. Vježbaj omamljivanje i razoniža-vanje. Dobro bi ti došao i pokoji urok. Što se tiče Croucha, tu više ne možeš ništa. Ne privlači pažnju i čuvaj leđa. Očekujem dolazak pisma u kojem mi daješ riječ da više nećeš lutati po perivoju.

Sirius

"Otkud njemu obraz da mi drži lekcije o lutanju po perivoju?" upita pomalo uvrijeđeni Harry dok je savijao Siriusovo pismo i spremio ga u pelerinu. "Nakon svega što je on izvodio po školi!"

"Zabrinut je za tebe!" oštro mu reče Hermiona. "Baš kao i Moody i Hagrid! Daj slušaj što ti govore!"

"Cijelu godinu me nitko nije pokušao napasti", pobuni se Harry. "Nitko mi nije ama baš ništa učinio..."

"Osim što je ubacio tvoje ime u Plameni pehar", dočeka Hermiona. "Za to postoji neki razlog, Harry. Njuško je u pravu. Možda naprosto čekaju pravi trenutak. Možda je upravo ovo zadatak u kojem će te napasti."

"Gledaj," nestrpljivo je prekine Harry, "recimo da je Njuško u pravu i daje netko omamio Kruma da otme Croucha. E pa, to onda

znači da je taj netko morao biti među drvećem u blizini, zar ne? Ali čekao je da se ja maknem i tek je onda prešao u akciju, zar ne? Dakle, ne čini se baš da sam mu ja meta, zar ne?"

"Da te ubio u šumi, to se ne bi moglo prikazati kao nesretan slučaj!" dokazivala mu je Hermiona. "Ali ako pogineš tijekom zadatka..."

"Nije se libio napasti Kruma, zar ne?" otpovrne Harry. "Zašto naprosto nije u isto vrijeme dokrajčio i mene? Mogao je sve prikazati kao da smo se Krum i ja borili u dvoboju ili nešto slično."

"Harry, ni ja ne razumijem što se zbiva", reče Hermiona očajnim glasom. "Samo znam da se najednom događa jako puno čudnih stvari i to mi se nimalo ne sviđa... Moody je u pravu... Njuško je u pravu... moraš iz ovih stopa početi vježbati za treći zadatak. I obavezno otpisi Njušku i obećaj mu da se više nećeš sam šuljati iz dvorca."

Otkako više nije smio van, Harryju je perivoj Hogwarta izgledao primamljivije no ikad. Sljedećih nekoliko dana sve je slobodno vrijeme provodio ili u knjižnici s Hermionom i Ronom, tragajući za urocima, ili po praznini učionicama, kamo su se potajice uvlačili da ih mogu uvježbavati. Harry je posebnu pozornost posvećivao čaroliji omamljivanja,

kojom se nikad prije nije služio. Jedini je problem bilo to što je uvježbavanje dotične čarolije zahtijevalo stanovitu žrtvu od Rona i Hermione.

"A zašto ne bismo oteli Gospu Norris?" predložio je Ron tog ponedjeljka. Za druge u školi bilo je to vrijeme ručka, ali on je ležao na leđima usred njihove učionice za Čarolije, nakon što gaje Harry upravo po peti put po redu omamio i opet probudio. "Ajmo malo omamljivati nju. Ili bi možda mogao vježbati na Dobbvju, Harry, kladim se da bi on sve učinio da ti pomogne. Nije da se žalim ili slično," pažljivo je ustao, trljajući križa, "ali sve me boli..."

"Pa normalno, kad svaki put promašiš jastuke!" nestrpljivo mu reče Hermiona, preslagujući hrpu onih istih jastučića kojima su na satu uvježbavali čaroliju tjeranja. Flitwick ih je inače držao u ormaru. "Pokušaj naprosto pasti na leđa!"

"Hermiona, ne mogu u omamljenom stanju gledati gdje ću pasti!" ljutilo joj odvrati Ron. "Daj da tebe vidim!"

"Ma mislim da se Harry sad već uigrao", žurno odvrati Hermio-na. "A za čaroliju razoružavanja ne moramo brinuti, jer nju zna izvesti već jako dugo... mislim da bismo večeras trebali početi s urocima." Pogled joj klizne niz popis koji su načinili u knjižnici. "Ovaj mi se sviđa," reče ona, "urok zaustavljanja. Taj bi trebao usporiti svakog tko te napadne, Harry. Njega ćemo prvog vježbati."

Oglasi se zvono. Brzo naguraše jastučice natrag u Flitvickov ormar i šmugnuše van iz učionice.

"Vidimo se na večeri!" dobaci im Hermiona, odlazeći na Arit-manciju. Harry i Ron krenuše u Sjevernu kulu, na Proricanje sudbine. Kroz visoke prozore na hodnik je u širokim trcima padala blještava, zlatasta sunčana svjetlost. Nebo s druge strane prozora djelovalo je kao daje presvučeno jarkoplavom glazurom.

"Skuhat ćemo se kod Trelawneyce, ona nikad ne gasi onu svoju vatru", reče Ron kad su zakoračili na stube koje su vodile prema srebrnim ljestvicama ispod vratašaca u stropu.

Bio je u pravu. U njezinoj polumračnoj sobi bilo je nepodnošljivo vruće. Isparavanja mirisave vatre bila su još teža nego prije. Prilazeći jednome od zastrtih prozora, Harryju se zavrti u glavi. Dok je profesorica Trelawney bila zauzeta raspetljavanjem svog šala od svjetiljke o koju je bio zapeo, Harry je za nekoliko centimetara od-škrinuo prozor i zavalio se u cvjetasti naslonjač tako da na licu može osjetiti dražkanje povjetarca. Bijaše to vrlo ugodan osjećaj.

"Mili moji," poče profesorica Trelawney sjedajući u visoki naslonjač izvučen ispred učenika, upiljivši se u njih svojim čudnovato uvećanim očima, "došli smo gotovo do kraja gradiva vezanog uz proricanje sudbine na temelju položaja planeta. No danas nam se ipak nudi sjajna prilika da proučimo utjecaj Marsa, čiji je trenutani položaj iznimno zanimljiv. Budite ljubazni i pogledajte svi ovamo, a ja ću prigušiti svjetla..."

Zamahнула je štapićem, gaseći sve svjetiljke. Sad je jedini izvor svjetla u sobi bila vatra u kaminu. Profesorica Trelawney sagne se i izvuče ispod svojeg naslonjača minijaturan model Sunčeva sustava, smješten u staklenoj kupoli. Bio je to prekrasan predmet; lebdeći u zraku iza stakla, oko plamenog Sunca i devet planeta svjetlucali su pravilno postavljeni mjeseci. Harry je lijeno motrio dok je profesorica Trelawney pokazivala fascinantni aspekt između Marsa i Nep-tuna. Osjećao je kako ga obavijaju teška, opojna isparavanja dok

mu je lice golicao povjetarac s prozora. S druge strane zastora čuo je brujanje nekog kukca. Kapci mu se počеше sklapati...

Jahao je na leđima sove ušare, jedreći vedrim plavim nebom prema staroj, bršljanom obrasloj kući izgrađenoj visoko na brijegu. Polako su se spuštali, uz ugodno hladan vjetar na Harryjevu licu, dok naposljetku nisu dospjeli do tamnog, razbijenog prozora na gornjem katu kuće i kroz njega uletjeli unutra. Sad su letjeli duž mračnog hodnika, prema najudaljenijoj sobi... uletješe kroz vrata u mračnu sobu čiji prozori bijahu zakovani daskama...

Harry siđe sa sovinih leđa... promatrao je kako leprša preko sobe, do naslonjača kojem je vidio samo leđa... na podu pored naslonjača nazirahu se dva tamna obličja... oba su se micala...

Jedan bijaše divovska zmija... a drugi, muškarac... nizak, proćelav muškarac vodenastih očiju i usiljena nosa... isprekidano dišući, jecao je na tepihu pred kaminom...

"Imaš sreće, Crvorepe", progovori hladan, visok glas iz dubina naslonjača u koji je sletjela sova. "Doista si velik sretnik. Tvoja pogreška nije sve upropastila. Mrtav je."

"Gospodaru moj!" dahne muškarac na podu. "Gospodaru moj, ja... tako mi je drago... i tako žao..."

"Nagini," nastavi hladni glas, "ti pak nemaš sreće. Ipak ti neću za ručak poslužiti Crvorepa... ali neka, neka... tu je uvijek Harry Potter..."

Zmija prosikće. Harry vidje kako joj jezik paluca.

"A sada, Crvorepe," doda hladni glas, "još ću te jednom podsjetiti da poslije ovoga neću više trpjeti tvoje nove pogreške..."

"Gospodaru moj... ne... preklinjem vas..."

Iz naslonjača izviri vršak čarobnog štapića. Bio je uperen u Crvorepa. "Crnčio", reče onaj hladni glas.

Crvorep zavrišti kao da mu gori svaki živac u tijelu. Njegovo vrištanje odzvanjalo je u Harryjevim ušima dok ga je ožiljak na čelu bolno pekao; sad je vikao i Harry... Voldemort će ga sigurno čuti, shvatit će da je i on u toj sobi...

"Harry! Harry!"

Harry otvori oči. Ležao je na podu sobe profesorice Trelawney, držeći ruke na licu. Ožiljak gaje još uvijek tako jako pekao daje u očima imao suze. Bol je bila stvarna. Oko njega se okupio cijeli razred, a pored njega je klečao Ron, izgledajući prestravljeno.

"Jesi dobro?" upita on.

"Naravno da nije!" umiješa se profesorica Trelawney. Ona je pak djelovala ushićeno. Njezine velike oči lebdjele su mu iznad lica, zureći u njega. "Što je to bilo, Potteru? Predosjećaj? Prikazanje? Što ste vidjeli?"

"Ništa", slaže Harry. Sjeo je. Osjećao je da drhti. Nije mogao ne osvrnuti se oko sebe, u sjene iza sebe; Voldemortov glas zvučao je kao da je tako blizu...

"Grčevito ste se uhvatili za ožiljak!" nastavi profesorica Trelawney. "Valjali ste se po podu i držali za čelo! Ma dajte, Potteru, imam ja iskustva s takvim stvarima!"

Harry podigne pogled prema njoj.

"Mislim da moram u bolnicu", reče on. "Jako me boli glava."

"Mili moj, nesumnjivo ste imali reakciju na iznimno jake proročke vibracije u mojoj sobi!" reče profesorica Trelawney. "Ako sada odete, izgubit ćete priliku da pogledate dublje u budućnost nego ikad prije..."

"Ne želim gledati ni u što osim u lijek protiv glavobolje", otpo-vrne Harry.

Ustao je. Drugi učenici uzmaknu pred njim. Svi su izgledali uznemireno.

"Vidimo se poslije", promrmlja Harry Ronu dok je uzimao torbu. Uputi se prema vratima u podu, ne obazirući se na profesoricu Trelawney. Ona je njegov odlazak pratila s nezadovoljnim izrazom osobe koja je upravo ostala bez željene poslastice.

No kad se Harry spustio niz ljestvice, nije se zaputio u bolničko krilo. Nije imao ama baš nikakvu namjeru otići u bolnicu. Sirius mu je rekao što da učini ako ga ožiljak opet zaboli i Harry je odlučio poslušati njegov savjet: nakanio je poći ravno k Dumbledoreu. Odlučno je koračao kroz hodnike, razmišljajući o onome što je vidio u snu... bio je jednako uvjerljiv kao i onaj san zbog kojeg se probudio u Kalininu prilazu... u sebi je ponovno prošao svaku pojedinost sna, da bude siguran kako će sve zapamtiti... čuo je kako Voldemort Crvorepa optužuje za nekakvu pogrešku... ali sova je donijela dobre vijesti, pogreška je ispravljena, netko je mrtav... pa tako Crvo-

rep neće završiti kao ručak za zmiju... nego će za tu svrhu poslužiti on, Harry...

Harry nije ni primijetio kad je prošao mirno vodene vodorige koja je čuvala ulaz u Dumbledoreov kabinet. Zatim je zatreptao, okrenuo se oko sebe, shvatio što je učinio i istim se putem vratio natrag, zaustavljajući se pred njom. A onda se sjetio da ne zna lozinku.

"Limunov šerbet?" pokuša on bojažljivo. Vodoriga nije mrdala.

"Dobro", reče Harry, zureći u nju. "Bomboni od krušaka. Ovaj... slatki štapić. Šumeći vizbi. Drubelova najbolja žvaka za napuhavanje. Grah sveokusnjak Bertieja Bottsa... ne, njih ne voli, zar ne?... Ma, zar se ne možeš naprosto otvoriti?" naljuti se Harry. "Zbilja ga moram vidjeti, hitno je!"

Vodoriga je i dalje bila nepomična.

Harry je tresne nogom. Time je postigao jedino groznu bol u nožnom palcu.

"Čokoladna žaba!" vikne on ljutito, stojeći na jednoj nozi. "Pero od sukanog šećera! Sušeni žohari!"

Vodoriga oživi i skoči u stranu. Harry zbunjeno trepne. "Sušeni žohari?" ponovi on zapanjeno. "A ja se šalio..."

Brzo prođe kroz otvor među zidovima i stane na najdonju stepenicu zavojitih kamenih stuba. Dok su se vrata iza njega zatvarala, zavojite stube polako su ga nosile uvis, do ulaštenih hrastovih vrata s mjedenim zvekirom.

Iz kabineta do njega dopriješe glasovi. Sišao je s pokretnih stepenica, no zatim je neodlučno zastao i počeo oslušivati.

"Dumbledore, bojim se da ne vidim vezu, uopće je ne vidim!" Bio je to glas ministra magije, Corneliusa Fudgea. "Ludo kaže daje Bertha savršeno kadra zalutali tako da ne zna gdje je. Iako se slažem da bi bilo normalnije da smo je već uspjeli pronaći, ne vidim ništa što ukazuje na moguću zločin, Dumbledore, ama baš ništa. Ni na povezanost njezina nestanka s nestankom Bartvja Croucha!"

"A što vi mislite da se dogodilo Bartvju Crouchu, ministre?" upita Moodvjev hrapavi glas.

"Ja vidim dvije mogućnosti, Alastore", odvrati Fudge. "Ili je Crouch napokon skrenuo s uma - što je lako moguće, sigurno ćete se složiti, s obzirom na njegovu prošlost - dakle, daje sišao s uma i nekamo odlutao..."

"U tom je slučaju odlutao nevjerojatno brzo, Corneliuse", smireno primijeti Dumbledore.

"Ili je... pa..." Fudge je zvučao kao da mu je neugodno. "Pa, neću donositi sud dok ne pogledam mjesto gdje je nađen, ali kažete da je to blizu kočije Beauxbatonsa? Dumbledore, pa vi znate što je ta žena?"

"Smatram je vrlo sposobnom ravnateljicom... i sjajnom plesačicom", tiho mu odvrati Dumbledore.

"Dumbledore, molim vas!" ljutilo nastavi Fudge. "Ne mislite li da ste zbog Hagrida možda malo pristrani prema njoj? Nisu svi oni bezopasni... ako se Hagrida uopće može smatrati bezopasnim, s obzirom na njegovu opsesiju čudovištima..."

"Madame Maxime smatram otprilike jednako sumnjivom kao i Hagrida", odgovori Dumbledore, smireno kao i prije. "Meni se čini sasvim mogućim da od pristranosti patite vi, Corneliuse."

"A da mi završimo ovu raspravu?" zarezi Moody.

"Da, da, pođimo u perivoj", nestrpljivo će Fudge.

"Ne zato," nastavi Moody, "nego radi toga što bi Potter htio porazgovarati s vama, Dumbledore. Eno ga pred vratima."

Sito sjećanja

Vrata kabineta se otvoriše.

"Dan, Potteru", reče Moody. "No, uđite."

Harry uđe unutra. Već je jednom bio u Dumbledoreovu kabinetu - bila je to vrlo lijepa, okrugla prostorija, na čijim su zidovima visjeli portreti prijašnjih ravnatelja i ravnateljica Hogwartsa. Trenutačno su svi bili u dubokom snu, što je bilo vidljivo po blagom podizanju i spužtanju njihovih prsa.

Pored Dumbledoreova radnog stola stajao je Cornelius Fudge, odjeven u svoj uobičajeni prugasti ogrtač, držeći u ruci polucilindar zelenkastožute boje.

"Harry!" srdačno će Fudge, krenuvši prema njemu. "Kako ste?"

"Dobro", slaže Harry.

"Upravo smo razgovarali o onoj noći kad se u perivoju pojavio gospodin Crouch", nastavi Fudge. "Vi ste ga našli, zar ne?"

"Da", potvrdi Harry. Zaključivši da je besmisleno pretvarati se kako nije čuo o čemu su govorili, nadoda: "Nigdje nisam vidio Ma-dame Maxime, a njoj se ne bi bilo lako sakriti, zar ne?"

Dumbledore uputi Harryju osmijeh iza Fudgeovih leđa. U očima je imao nestašan sjaj.

"Da, ovaj," reče Fudge kao da osjeća nelagodu, "baš se spremamo na kratku šetnju po perivoju, Harry, pa ako biste bili tako ljubazni, možda da se vratite na sat..."

"Želio bih razgovarati s vama, profesore", žurno će Harry, pogledavši prema Dumbledoreu. On mu uzvrat brzim, ispitivačkim pogledom.

"Pričekajte me ovdje, Harry", odvrati on. "Naš pregled perivoja neće dugo potrajati."

Sva trojica šutke su prošla pokraj njega, zatvarajući vrata za sobom. Otprilike minutu kasnije, Harry začu kako se kuckanje Moodyjeve drvene noge u hodniku donjeg kata sve više udaljava. Pogleda oko sebe.

"Bok, Favvkes", reče.

Fawkes, feniks profesora Dumbledorea, sjedio je na svojoj zlatnoj prečki pored vrata. Bio je velik poput labuda i prekriven veličanstvenim perjem u grimiznoj i zlatnoj boji. Zamahnuo je dugim repom i dobrohotno trepnuo prema Harryju.

Harry zauzme stolicu pred Dumbledoreovim radnim stolom. Nekoliko je minuta sjedio i promatrao stare ravnatelje i ravnateljice kako snivaju u svojim okvirima. Dok je razmišljao o razgovoru koji je upravo čuo, prstima je prelazio preko ožiljka. Više ga nije bolio.

Sad kad je sjedio u Dumbledoreovu kabinetu, osjećao se znatno mirnije, znajući da će mu

uskoro ispričati svoj san. Harry digne pogled prema zidovima iza stola. Na jednoj polici stajao je pokrpani, ofucani Razredbeni klobuk. U staklenoj vitrini do police nalazio se veličanstven srebrni mač, drška optočena velikim rubinima. Harry ga prepozna - bijaše to isti onaj mač koji je imao prilike osobno izvući iz Razredbenog klobuka dok je bio učenik druge godine. Mač je nekoć pripadao Godricu Gryffindoru, osnivaču Harryjeva doma. Zurio je u njega, prisjećajući se kako mu je taj mač došao u pomoć kad je već mislio da je sva nada izgubljena, kadli primijeti da po staklenoj vitrini pleše i svjetluca odblijesak nekog srebrnastog svjetla. Osvrne se oko sebe u potrazi za izvorom svjetla i ugleda tanak trak srebrnastobijele svjetlosti kako jarko sjaji iz unutrašnjosti crnog ormara iza njega, čija vrata nisu bila dobro zatvorena. Nakon što se malo kolebao, Harry krajičkom oka virne prema Fawkesu, a zatim ustane, odšeta na drugu stranu kabineta i otvori vrata ormara.

Pred njim je ležala kamena zdjela s neobičnim rezbarijama oko ruba; bile su to rune i simboli koje Harry nije prepoznavao. Ono srebrno svjetlo dolazilo je iz sadržaja zdjele, koji nije bio sličan ničemu što je Harry dotad vidio. Nije mogao odrediti je li tvar u zdjeli tekućina ili plin. Imala je jarku bjelkastosrebrnastu boju i neprestano se kretala. Površina joj se prvo namreškala kao voda pod naletom vjetra, a onda razdvojila poput oblaka i meko zavrtložila. Doi-

— mala se poput svjetlosti pretvorene u tekućinu - ili vjetra u čvrstom stanju - Harry nije bio siguran što bi je točnije opisalo.

Želio je dotaknuti tu neobičnu tvar da osjeti kakva je na dodir, no njegovo gotovo četverogodišnje iskustvo sa svijetom magije reklo mu je da bi stavljanje ruke u zdjelu s nepoznatom mu materijom bio vrlo glup potez. Stoga je iz pelerine izvukao čarobni štapić. Nervozno se ogledao po kabinetu te zatim opet uperio pogled u sadržaj zdjele i lagano ga gurnuo štapićem. Površina srebrnaste tvari u zdjeli poče se kovitlati velikom brzinom.

Harry se nagne bliže zdjeli. Glavom je sad bio posve u ormaru. Srebrnasta tvar postade prozirna, nalik na staklo. Harry se zagleda u nju, očekujući pogled na kameno dno zdjele - no umjesto dna, ispod površine tajanstvene tvari ugleda golemu prostoriju, u koju je on, činilo se, gledao kroz okrugao prozor u stropu.

Prostorija je bila slabo osvijetljena; Harry pomisli kako je možda smještena ispod zemlje, jer nigdje nije vidio prozore, već samo baklje u zidnim svijećnjacima, poput onih koji su obasjavali zidove Hogwarta. Spustivši glavu tako nisko da je nosom gotovo doticao staklastu tvar, Harry uoči da su uza svaki zid stepenasto postavljeni redovi klupa, na kojima su sjedile brojne vještice i čarobnjaci. U samom središtu prostorije nalazila se jedna prazna stolica. Harryju je ta stolica ostavljala vrlo zlokoban dojam. Rukohvati stolice bili su obavijeni okovima, kao da se podrazumijevalo da će osoba koja u njoj sjedi biti vezana.

Gdje se to mjesto nalazi? Sigurno ne u Hogwartsu; nikad nigdje u dvorcu nije vidio ni približno sličnu prostoriju. K tome je mnoštvo u tajanstvenoj prostoriji sa dna zdjele bilo sastavljeno od odraslih ljudi, dok je Harry znao da u Hogwartsu nema ni približno tako mnogo učitelja. Kao da nešto očekuju, pomisli on. Iako je vidio samo vrhove njihovih šiljastih šešira, činilo se da svi gledaju u istom smjeru. Nitko ni s kim nije razgovarao.

Budući daje zdjela bila okrugla, a prostorija koju je promatrao četvrtasta, Harry nije mogao razabrati što se događa u kutovima prostorije. Nagnuo se još niže, nakrivljujući

glavu ne bi li još što ugledao...

Vrškom nosa dotakne neobičnu tvar u koju je zurio.

Dumbledoreov kabinet strahovito poskoči - Harry poleti naprijed i naglavačke uleti u tvar u zdjeli...

Ali nije glavom udario o kameno dno. Padao je kroz nešto ledeno, hladno i crno, kao da ga usisava nekakav mračni vir...

Odjednom je sjedio na klupi u dnu prostorije iz zdjele. Ta je klupa bila izdignuta visoko iznad drugih. Pogleda prema visokom kamenom stropu, tražeći okrugli prozor kroz koji je maloprije promatrao prostoriju, no nije razaznao ništa osim tamnog, masivnog kamena.

Isprekidano i ubrzano dišući, Harry se osvrne oko sebe. Nijedna osoba u prostoriji (a bilo ih je bar dvije stotine) nije pogledala prema njemu. Kao da nitko nije primijetio da je kroz strop među njih upao četrnaestogodišnji dječak. Harry se okrene prema čarobnjaku do sebe i iznenađeno uzvikne, što odjekne svuda po tihoj prostoriji.

Sjedio je tik do Albusa Dumbledorea.

"Profesore!" počne Harry, šapućući zagrcnuto. "Žao mi je... nisam htio... samo sam malo pogledao u onu vašu zdjelu u ormaru... ja... gdje se to nalazimo?"

Dumbledore se nije pomaknuo, niti je progovorio. Uopće se nije obazirao na Harryja. Poput ostalih čarobnjaka koji su sjedili na klupama, i on je zurio u udaljeni kut prostorije, gdje su se vidjela jedna vrata.

Harry se zaprepašteno zagledao prvo u Dumbledorea, zatim u tihu, pozornu publiku, zatim opet u Dumbledorea. Onda mu sine...

Harry se već jednom bio našao u situaciji gdje ga nitko nije vidio ili čuo. Tom je zgodom bio upao u stranicu začaranog dnevnika, ravno u sjećanje druge osobe... ako se nije jako varao, nešto slično dogodilo se i sada...

Harry podigne desnu ruku i nakon kratkog kolebanja energično mahne njome ispred Dumbledoreova lica. Dumbledore nije trepnuo, niti se okrenuo prema Harryju. Nije se uopće pomaknuo. Što se Harryja ticalo, njegova je teorija bila potvrđena. Dumbledore ga nikad ne bi tako ignorirao. Dospio je u nečije sjećanje, jer ovo nije bio današnji Dumbledore. Ali sigurno se ne radi o nekom davnom događaju... Dumbledore koji je sjedio pored njega imao je srebr-nastu kosu, kao i današnji Dumbledore. No kakvo je ovo mjesto? Što to iščekuju svi ti čarobnjaci?

Ovaj put Harry pomnije razgleda prostoriju. Kao što je posumnjao dok je prizor gledao odozgo, bilo je gotovo sigurno da je riječ o podzemnoj prostoriji - bila je sličnija tamnici nego običnoj sobi, pomisli on. Atmosfera je bila sumorna i zloslutna; na zidovima nije bilo slika, nigdje nije bilo nikakvih ukrasa; samo redovi gusto zbijenih klupa stepenasto poredanih uza sve zidove u prostoriji. Klupe su bile postavljene tako da svi koji ih zauzmu imaju nesmetan pogled na stolicu s okovima.

Harry nije uspio još ništa zaključiti o mjestu gdje se nalazi, kadli začuje korake. Otvorila su se vrata u dnu prostorije. Unutra stupiše tri čovjeka - točnije, jedan čovjek, kojeg su privodila dva dementora.

Harryjev želudac prometne se u led. Dementori, visoki, zakukuljeni stvorovi sakrivenih lica, polako su klizili prema stolici u središtu prostorije. Svaki je od njih uhvatio muškarca za jednu ruku, stišući je svojim mrtvačkim šakama gnjila izgleda. On je pak djelovao kao da bi se svaki čas mogao onesvijestiti, što mu Harry doista nije mogao zamjeriti... znao je da mu ti dementori iz sjećanja ne mogu ništa, ali predobro je pamtio

kakvu su moć imali nad ljudima. Svi promatrači kao da su pomalo uzmaknuli na svojim sjedalima dok su dementori smještali muškarca na stolicu s okovima i klizeći napuštali prostoriju. Za njima se zalupiše vrata.

Harry spusti pogled na muškarca na stolici i shvati da gleda u Karkaroffa.

Za razliku od Dumbledorea, Karkaroff je izgledao znatno mlađe; kosa i kozja bradica još su bile crne boje. Nije bio u sjajnoj bundi, već u tankoj, ofucanoj pelerini. Drhtao je. Dok ga je Harry promatrao, okovi na rukohvatima stolice zasjaše zlatnom bojom i ovise se poput zmija oko njegovih ruku, vežući ga za stolicu.

"I gore Karkaroff, začu se odsječan glas lijevo od Harryja. Harry pogleda oko sebe i vidje da sa sredine klupe do njegove ustaje gospodin Crouch. Tamne kose i znatno manje naborana lica, doimao se zdravo i pozorno. "Dovedeni ste iz Azkabana da svjedočite pred Ministarstvom magije. Dali ste nam do znanja da imate važne informacije za nas."

Karkaroff se uspravi koliko je mogao u svom čvrsto sputanom stanju.

"Da, gospodine", reče on. Unatoč tome što mu je glas bio prestrašen, Harry je ipak u njemu jasno razaznao poznatu notu sladu-

njavosti. "Želim biti na korist ovom Ministarstvu. Želim pomoći. Ja... ja znam da Ministarstvo pokušava... pokušava pohvatati preostale sljedbenike Gospodara tame. Rado ću vam pomoći koliko god budem mogao..."

Iz klupa se začu mrmljanje. Neki čarobnjaci i vještice Karkaroffa su motrili sa zanimanjem, drugi pak s izrazitim nepovjerenjem. Uto Harry vrlo jasno začu kako s druge strane Dumbledorea progovara poznati, hrapavi glas: "Smeće jedno."

Harry se nagne naprijed da pogleda mimo Dumbledorea. Tamo je sjedio Divljooki Moody - iako je jedan detalj njegove pojave bio upadljivo drukčiji. Nije imao magično oko, nego dva normalna oka. Oba su gledala u Karkaroffa, pogledom suženim od izrazite antipatije.

"Crouch će ga osloboditi", Moody došapne Dumbledoreu. "Nagodili su se. Trebalo mi je šest mjeseci da ga uhvatim, a Crouch će ga pustiti ako dobije dovoljno novih imena. Ja predlažem da saslušamo te njegove informacije i lijepo ga opet bacimo dementorima."

Dumbledore laganim frktanjem svog dugog, kukastog nosa pokaže da se ne slaže.

"Ah, zaboravih... ti ne voliš dementore, je li, Albuse?" upita Moody uz podrugljiv osmijeh.

"Ne," mirno odvrati Dumbledore, "bojim se da ne. Dugo već mislim da Ministarstvo griješi surađujući s takvim bićima."

"Ali za ovakvo smeće..." tiho izusti Moody.

"Kažete da imate imena za nas, Karkaroffe", reče gospodin Crouch. "Čujmo ih, dakle!"

"Morate shvatiti," užurbano poče Karkaroff, "da je Onaj-čije--se-ime-ne-smije-izgovoriti uvijek djelovao u najvećoj tajnosti... bilo mu je draže da mi - time hoću reći, njegovi sljedbenici - a sad osjećam najdublje žaljenje što sam se ikad ubrajao među njih..."

"Pričam ti priču", podrugljivo će Moody.

"... nitko od nas nije znao imena svih ostalih pristaša... jedino je on točno znao identitet svakoga od nas..."

"Što je bio pametan potez, zar ne, Karkaroffe, jer je njime spriječio takve kao što si ti da ih sve prokaže", promrmlja Moody.

"No vi ipak tvrdite da nam možete odati neka imena?" upita gospodin Crouch.

"Ja... da", bez daha će Karkaroff. "I to važna imena, imajte to na umu! Ljude koje sam svojini očima vidio kako izvršavaju njegove zapovijedi. Te vam informacije dajem kao

dokaz da ga se u potpunosti i sasvim odričem, te da sam ispunjen tako dubokim kajanjem da jedva mogu..."

"O kojim je imenima riječ?" oštro ga prekine gospodin Crouch. Karkaroff duboko udahne.

"Antonin Dolohov", poče on. "Ja... vidio sam ga kako muči bezbrojne bezjake i... i one koji nisu pristali uz Gospodara tame."

"Dok si mu ti zdušno pomagao", promrmlja Moody.

"Dolohova smo već uhitili", reče Crouch. "Uhvaćen je nedugo nakon vas."

"Doista?" upita Karkaroff, razrogačivši oči. "Pa ja sam... ja sam oduševljen tom viješću!"

Ali nije tako izgledao. Harry vidje da gaje ova vijest ozbiljno pogodila. Jedno od njegovih imena bilo je beskorisno.

"Imate li još koga?" hladno nastavi Crouch.

"Pa, da... Rosier", užurbano odvrati Karkaroff. "Evan Rosier."

"Rosier je mrtav", izvijesti ga Crouch. "I on je bio uhvaćen nedugo nakon vas. Odabrao je otpor umjesto predaje, pa je poginuo tijekom borbe."

"A sa sobom je odnio i dio mene", šapne Moody u Harryjevu smjeru. Harry se opet nagne da ga pogleda i vidje kako Dumbledo-reu pokazuje mjesto gdje mu nedostaje velik komad nosa.

"Nije... nije ni zaslužio ništa bolje!" reče Karkaroff. Sada je već zvučao doista uspaničeno. Harry je znao da počinje strahovati kako Ministarstvu neće biti koristan nijedan njegov podatak. Karkaroff-fljeve oči brzo pogledaju prema vratima u kutu, iza kojih su nedvojbeno još stajali dementori, iščekujući ga.

"Imate li još koga?" upita ga Crouch.

"Da!" reče Karkaroff. "Travers... on je sudjelovao u ubojstvu McKinnonovih! Mulciber... njegova specijalnost je bio Imperius, kojim je bezbrojne ljude prisilio da čine strašne stvari! Rookwood, tajni agent koji je Onome-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti dojavljivao korisne informacije iz samog Ministarstva!"

Harry vidje da se Karkaroffu ovaj put posrećilo. Među promatračima se proširi žamor.

"Rookwood?" ponovi gospodin Crouch, kimajući vještici koja je sjedila ispred njega. Ona poče pisati po pergamentu. "Augustus Rookwood iz Odjela za tajne djelatnosti?"

"Baš taj", gorljivo potvrdi Karkaroff. "Vjerujem da se služio dobro organiziranom mrežom čarobnjaka unutar Ministarstva i izvan njega da bi prikupljao informacije..."

"Ali Traversa i Mulcibera imamo", dometne gospodin Crouch. "Vrlo dobro, Karkaroffe, ako je to sve, vratit ćemo vas u Azkaban dok ne donesemo odluku..."

"Ne još!" uzvikne Karkaroff očajno. "Čekajte, imam ih još!"

Harry zamijeti da se Karkaroff znoji pod svjetlošću baklji. Blje-dilo njegove kože strahovito je odudaralo od njegove crne kose i brade.

"Snape!" zaurla on. "Severus Snape!"

"Ovo je vijeće Snapea oslobodilo krivnje", hladno odvrati Crouch. "Za njega je jamčio Albus Dumbledore."

"Ne!" urlao je Karkaroff, naprežući se u okovima koji su ga vezivali za stolicu.

"Uvjeravam vas! Severus Snape je smrtonoša!"

Dumbledore ustane na noge. "Već sam dao iskaz u vezi s ovim pitanjem", mirno će on.

"Severus Snape doista je bio smrtonoša. No prešao je na našu stranu još prije pada lorda Voldemorta. Postavši našim doušnikom, stavio je život na kocku. Trenutačno je jednako toliko smrtonoša koliko sam to i ja."

Harry se okrene da pogleda Moodyja. On je uz izraz krajnje sumnjičavosti promatrao Dumbledoreova leđa.

"U redu, Karkaroffe," hladno mu se obrati Crouch, "bili ste nam od neke koristi. Ponovno ću proučiti vaš slučaj. U međuvremenu ćete se vratiti u Azkaban..."

Glas gospodina Croucha izbljedi. Harry se osvrne; sudnica se rasplinjavala kao da je od dima. Sve je nestajalo. Harry je jasno vidio samo svoje tijelo, ostalo je bilo uskovitlana tama...

Potom se sudnica opet pojavi. Harry je sjedio na drugom mjestu; još uvijek na povišenoj klupi, no ovaj put lijevo od gospodina Croucha. Sada je atmosfera bila osjetno drugačija; opuštena, čak vedra. Vještice i čarobnjaci u donjim klupama čavrljali su gotovo kao da su došli na neki sportski susret. U središnjem dijelu redova klupa točno prekoputa Harryja, za oko mu zape vještica kratke plave kose u pelerini jarkoružičaste boje, koja je cuclala vršak pera otrovnozelene boje. To je očito bila Rita Skeeter u mlađim danima. Harry se osvrne oko sebe; pokraj njega je opet sjedio Dumbledore, ovaj put u drugačijoj pelerini. Gospodin Crouch izgledao je umornije, i nekako ljuće, ispijenije... Sad je Harry shvatio. Bilo je ovo drugo sjećanje, drugi dan... drugo suđenje.

Otvoriše se vrata u kutu i u prostoriju uđe Ludo Bagman.

No nije to bio onaj ostarjeli Ludo Bagman, već Ludo Bagman u punom naponu igračke snage. Nos mu nije bio slomljen. Bio je visok, vitak i mišićav. Sjedajući na stolicu s okovima, Bagman je djelovao nervozno, iako ga okovi nisu prikovali za stolicu kao Karka-roffa. Vjerojatno ohrabren time, Bagman je pogledom preletio preko publike, nekima je mahnuo, čak se uspio malko i nasmiješiti.

"Ludo Bagman, dovedeni ste pred Magijsko pravosudno vijeće da odgovorite na optužbe u vezi s aktivnostima smrtonoša", počeo gospodin Crouch. "Čuli smo dokaze protiv vas i uskoro ćemo donijeti presudu. Imate li što dodati svojem iskazu prije nego što objavimo presudu?"

Harry nije mogao vjerovati svojim ušima. Ludo Bagman, smrtonoša?

"Samo ovo," počeo Bagman smješkajući se s nelagodom, "pa... znam da sam bio malo budalast..."

Na te riječi, neki se čarobnjaci i vještice na okolnim sjedalima popustljivo nasmiješile. Gospodin Crouch očito nije dijelio njihove osjećaje. On je u Luda Bagmana zurio s izrazom krajnje oštine i odbojnosti.

"Nisi u životu rekao ništa točnije, mali", suho promrmlja Dumbledoreu netko iza Harryja. On se osvrne i opet ugleda Moodyja. "Da ne znam kako je uvijek bio tupav, rekao bih da su mu svi oni maljci trajno oštetili mozak..."

"Ludoviče Bagman, uhvaćeni ste pri činu dojava informacija sljedbenicima lorda Voldemorta", nastavi gospodin Crouch. "Za taj zločin, predlažem zatočenje u Azkabanu na rok ne manji od..."

Iz okolnih klupa začu se negodovanje. Neki čarobnjaci i vještice na klupama duž zidova ustali su, vrteći glavama i čak tresući šakama prema gospodinu Crouchu.

"Ali rekao sam vam, nisam imao pojma!" gorljivi Bagmanov glas podigao se iznad žamorenja gomile. Plave oči nedužno se zaokrug-liše. "Zbilja nisam imao pojma! Stari Rookwood bio je prijatelj mog tate... nije mi nikad palo na pamet da šuruje sa Znate-većkim! Mislio sam da prikupljam informacije za našu stranu! A Rookwood je stalno govorio kako će mi poslije naći posao u Ministarstvu... kad prođu moji metlobojski dani, znate... mislim, pa ne mogu dopustiti da me cijeli život tuku maljci, zar ne?"

Iz gomile se začu hihot.

"Odluku ćemo donijeti glasanjem", hladno progovori gospodin Crouch. Okrene se na desnu stranu sudnice. "Molim porotu da dizanjem ruke pokaže... oni koji su za zatvor..."

Harry pogleda na desnu stranu sudnice. Ni jedna osoba nije podigla ruku. Mnoge vještice i čarobnjaci u publici počеше pljeskati. Jedna vještica u poroti ustane.

"Da?" zaštekće Crouch.

"Samo bismo gospodinu Bagmanu željeli čestitati na fantastičnoj igri za Englesku u utakmici protiv Turske prošle subote", reče ona bez daha.

Gospodin Crouch izgledao je ljut kao ris. Sudnica je sad već odzvanjala od pljeska. Bagman ustane i nakloni se, blistajući od sreće.

"Sramota", gospodin Crouch bijesno reče Dumbledoreu, sjedajući na svoje mjesto dok je Bagman izlazio iz sudnice. "Rookwood da će mu naći posao... jadan će to biti dan za Ministarstvo kad u njemu počne raditi Ludo Bagman..."

Sudnica se opet rasplinula. Kad se vratila, Harry pogleda oko sebe. On i Dumbledore i dalje su sjedili pored gospodina Croucha, ali atmosfera je sad bila posve drugačija. Vladao je potpun muk, koji su narušavali tek grčeviti jecaji krhke, tanahne vještice na sjedalu do gospodina Croucha. Na usnama je drhtavim rukama stezala maramicu. Harry digne pogled prema Crouchu i zamijeti da izgleda ispijenije i bljeđe nego ikad prije. Na sljepočnici mu je titrao živac.

"Uvedite ih", reče on. Njegov glas odjekne utihnulom sudnicom.

Opet se otvoriše vrata u kutu. Ovaj put je ušlo šest dementora, uvodeći skupinu od četvero ljudi. Harry vidje kako se ljudi u publici okreću pogledati gospodina Croucha. Neki su se došaptavali.

Dementori smjeste četvorku na četiri stolice s okovima na rukohvatima, koliko ih se sada nalazilo u središtu sudnice. Prvi uhićenik bio je zdepast muškarac koji je bezizražajno zurio u Croucha, drugi bijaše mršaviji i nervozniji muškarac čije su oči nemirno letjele po licima u publici, treća je bila žena guste, sjajne, tanine kose i teških kapaka koja je na okovanoj stolici sjedila kao na prijestolju, dok je četvrti bio mladić od osamnaestak godina koji je djelovao kao da je izvan sebe od straha. Drhtao je, kosa boje slame rasula mu se po licu, a pjegava koža poprimila je mliječnobijelu boju. Tanahna mala vještica pored Croucha poče se njihati naprijed-natrag, cvileći u maramicu.

Crouch ustade. Spustio je pogled na četvorku pred sobom. Iz lica mu je izbijala čista mržnja.

"Dovedeni ste pred Magijsko pravosudno vijeće," razgovijetno reče, "da vam presudimo za tako gnusan zločin..."

"Tata", izusti mladić kose boje slame. "Tata... molim te..."

"... s kakvim smo se na ovom sudu rijetko imali prilike susresti", nastavi Crouch glasnije, zaglušujući glas svog sina. "Čuli smo dokaze protiv vas. Sve četvero ste optuženi za zarobljavanje aurora -Franka Longbottoma - i podvrgavanje istog kletvi Cruciatu, u uvjerenju da mu je poznato trenutačno boravište vašeg prognanog gospodara, Onoga-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti..."

"Tata, nisam!" zavrišti okovani mladić. "Nisam, kunem se, tata, ne šalji me natrag dementorima..."

"Nadalje ste optuženi," zaurla gospodin Crouch, "da ste kletvu Cruciatu primijenili i na supruzi Franka Longbottoma, nakon što vam je on odbio odati traženu informaciju. Planirali ste ponovno uspostaviti vladavinu Onoga-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti, s

namjerom da nastavite sijati nasilje kao što ste to vjerojatno činili i u vrijeme njegove najveće moći. Sada bih zamolio članove porote..."

"Mama!" vrisne mladić, a tanahna mala vještica pored Croucha glasno zajeca, i dalje se njišući naprijed-natrag. "Mama, zaustavi ga, mama, nisam ja to učinio, nisam ja!"

"Sada bih zamolio članove porote", vikne gospodin Crouch, "da podignu ruke vjeruju li, kao što ja vjerujem, da ovi zločini zaslužuju doživotnu kaznu zatvora u Azkabanu."

Vještice i čarobnjaci na desnoj strani tamnice podigoše ruke kao jedan. Publika duž zidova zaplješće kao i za Bagmana, lica punih divljeg trijumfa. Mladić počeo vrištati.

"Ne! Mama, ne! Nisam to učinio, nisam to učinio, nisam znao! Ne šalji me tamo, ne daj mu!"

U sudnicu su opet doklizili dementori. Mladićevi sudruzi mirno ustadoše sa svojih stolica; žena teških kapaka digne pogled prema Crouchu i dovikne mu: "Gospodar tame opet će ustati, Crouch! Baci nas u Azkaban, ali mi ćemo čekati! On će opet ustati i doći će po nas, uzdižući nas u časti iznad svih ostalih svojih sljedbenika! Jer samo smo mu mi ostali vjerni! Samo smo mi tragali za njim!"

No mladić se pokušavao oduprijeti dementorima, iako je Harry vidio da polako počinje osjećati posljedice njihove hladne, proždrljive moći. Publika im je podrugljivo dobacivala, neki su čak skočili na noge. Žena je sudnicu napustila visoko podignute glave, ali mladić se i dalje otimao.

"Ja sam ti sin!" vrisne on Crouchu. "Ja sam ti sin!"

"Nisi ti moj sin!" zaurla Crouch odjednom izbuljenih očiju. "Ja nemam sina!"

Krhka vještica pored njega užasnuto uzdahne i klone na stolici. Izgubila je svijest. Crouch kao da to nije ni primijetio.

"Vodite ih!" zagrmi Crouch na dementore, prskajući slinom na sve strane. "Vodite ih i neka tamo istrunu!"

"Tata! Tata, nisam bio umiješan! Ne! Ne! Tata, molim te!"

"Mislim, Harry, da je vrijeme za povratak u moj kabinet", reče tih glas u Harryjevo uho.

Harry se trgne. Pogleda na jednu stranu. Zatim pogleda na drugu.

Njemu zdesna sjedio je Albus Dumbledore i promatrao kako dementori odvlače Crouchova sina - njemu slijeva sjedio je Albus Dumbledore i promatrao njega.

"Dođite", reče mu lijevi Dumbledore, podvlačeći ruku ispod Harryjeva lakta. Harry osjeti kako se diže u zrak; sudnica se raspli-nula; na trenutak je sve bilo crno, a zatim mu se učini kao daje izveo vrlo spori salto, naglo se dočekavši na noge usred, tako mu je izgledalo, zasljepljujuće svjetlosti Dumbledoreova suncem okupana kabineta. U ormaru pred njim svjetlucala je kamena zdjela. Pored njega stajao je Albus Dumbledore.

"Profesore," dahne Harry, "znam da nisam trebao... nisam htio... vrata ormara bila su malčice odškrinuta i..."

"Posve vas razumijem", umiri ga Dumbledore. Podigao je zdjelu, prenio je do svog radnog stola, položio na ulaštenu površinu i sjeo na stolicu. Pokretom ruke pozove Harryja da sjedne nasuprot njemu.

Harry ga poslušao, zureći usput u kamenu zdjelu. Sadržaj zdjele opet se vratio u ono početno, srebrnastobijelo stanje, kovitlajući se i mreškajući pod njegovim pogledom.

"Stoje to?" potresenim glasom upita Harry.

"Ovo? Zove se sito sjećanja", odgovori mu Dumbledore. "Ponekad mi se dogodi da mije glava naprosto pretrpana prevelikim brojem misli i sjećanja... siguran sam daje i vama poznat taj osjećaj."

"Ovaj", zamuca Harry, koji, ako je htio biti iskren, doista nije mogao reći da je ikad osjetio išta slično.

"U takvim prilikama," proslijedi Dumbledore, pokazujući prema kamenoj zdjeli, "koristim sito sjećanja. Naprosto isisam iz uma suviše misli, ulijem ih u zdjelu i proučavam ih onda kada mi to najviše odgovara. Lakše je, razumijete, uočiti veze među različitim pojavama i način na koji se oblikuju događaji kad su misli pohranjene u ovakvom obliku."

"Hoćete reći... da su to unutra vaše misli?" upita Harry, zureći u uskovitlanu bjelkastu tvar u zdjeli.

"Dakako", potvrdi Dumbledore. "Pokazat ću vam."

Dumbledore izvuče štapić iz pelerine i položi vršak u svoju srebrnastu kosu, blizu sljepoočnice. Kad je odmaknuo štapić, uz vršak kao da se zalijepilo malo kose - no tada Harry shvati da je to zapravo svjetlucavi pramen iste one čudne, srebrnastobijele tvari koja je ispunjavala sito sjećanja. Dumbledore doda svježiu misao u zdjelu, a Harry zapanjen ugleda svoje vlastito lice kako pluta površinom zdjele.

Dumbledore položi svoje duge ruke na obje strane sita sjećanja i zavrti ga, kao kad tragač za zlatom trese sito da odvoji zlatno gru-menje od pijeska... Harry ugleda kako se njegovo lice pretapa u Snapeovo, koji otvori usta i progovori u smjeru stropa, dok mu je

glas pomalo odjekivao. "Vraća se... Karkaroffljevi također... jači je i vidljiviji no ikad prije..."

"Tu sam vezu mogao uočiti i bez dodatne pomoći," uzdahne Dumbledore, "ali dobro." Preko ruba svojih naočala u obliku polumjeseca virnuo je prema Harryju, ali Harry je još uvijek zurio u Snapeovo lice koje je nastavilo plutati po zdjeli. "Baš sam se služio sitom sjećanja kada je gospodin Fudge stigao na naš sastanak, pa sam ga brže-bolje sklonio. Očito nisam zatvorio ormar kako treba. Sasvim je prirodno što vam je privukao pozornost."

"Žao mi je", promumlja Harry. Dumbledore odmahne glavom.

"Radoznanost nije grijeh", reče on. "Ali morali bismo u svojoj radoznanosti biti malo oprezniji... da, da..."

Blago namršten, gurne misli u zdjeli vrškom štapića. Iz nje smjesta iznikne figura punašne, namrgođene djevojke od otprilike šesnaest godina i poče se polako vrtjeti, nogama još uvijek u zdjeli. Nije primjećivala ni Harryja ni profesora Dumbledorea. Kad je progovorila, glas joj je odjekivao poput Snapeova, kao da dolazi iz dubina kamene zdjele: "Urekao me, profesore Dumbledore, a ja sam ga samo zadirkivala, gospodine, samo sam rekla da sam ga prošlog četvrtka vidjela kako ljubi Florence iza staklenika..."

"Ali zašto, Bertha," tužno prozbori Dumbledore, gledajući u djevojku koja se sad šutke vrtjela, "zašto si ga uopće morala slijediti?"

"Bertha?" šapne Harry, podižući pogled prema njoj. "Je li to... je li to bila Bertha Jorkins?"

"Da", potvrdi Dumbledore, iznova gurkajući misli u zdjeli; Berthin lik utonuo je natrag među njih, pa opet postadoše srebrnaste i neprozirne. "To je bila Bertha koju pamtim iz škole."

Srebrnasta svjetlost iz sita sjećanja obasjavala je Dumbledoreo-vo lice, a Harry odjednom začuđeno shvati da mu djeluje prilično ostarjelo. Znao je, dakako, da je Dumbledore u poodmaklim godinama, ali nikada nije o njemu razmišljao kao o starcu.

"Dakle, Harry", tiho mu reče Dumbledore. "Prije nego što ste se izgubili u mojim mislima, nešto ste mi htjeli reći?"

"Da", sjeti se Harry. "Profesore... maloprije sam bio na satu Proricanja sudbine, i... ovaj... zaspao sam."

Tu je zastao, pitajući se čeka li ga sad opomena, no Dumbledore reče samo: "Potpuno vas razumijem. Nastavite."

"Pa, onda sam sanjao", produži Harry. "Lorda Voldemorta. Mučio je Crvorepa... znate tko je Crvorep..."

"Znam", spremno odvrati Dumbledore. "Molim vas, nastavite."

"Voldemort je primio pismo po sovi. Rekao je nešto kao: 'Crvo-repova pogreška je ispravljena.' Rekao je daje netko mrtav. Zatim je rekao da neće Crvorepa baciti zmiji... pokraj naslonjača mu je ležala zmija. Rekao je... rekao je da će umjesto njega, zmiji poslužiti mene. Onda je na Crvorepu izveo kletvu Cruciatius... a mene je zabolio ožiljak", dovrši Harry. "Tako me jako zabolio da sam se probudio."

Dumbledore ga je samo gledao. "Ovaj... to je sve", reče Harry.

"Shvaćam", tiho odvrati Dumbledore. "Shvaćam. Osim one zgode prošlog ljeta, kad vas je probudila bol u ožiljku, je li vas bolio još koji put ove godine?"

"Ne, ja... kako ste znali za prošlo ljeto?" zaprepašteno upita Harry.

"Ne dopisujete se samo vi sa Siriusom", izvijesti ga Dumbledore. "I ja sam u vezi s njim sve otkako je prošle godine otišao iz Hog-wartsa. Upravo sam mu ja i predložio špilju u planini kao najsigurnije skrovište."

Dumbledore ustade i počeo iza stola koračati tamo-amo. Tu i tamo bi na sljepoočnicu položio vrh štapića te uklonio novu svjetlucavu, srebrnastu misao i dodao je situ sjećanja. Misli u zdjeli počese se kovitlati takvom brzinom da Harry ništa nije mogao jasno razaznati; vidio je samo obojenu mrlju.

"Profesore?" izusti on tiho nakon nekoliko minuta. Dumbledore prestade koračati i pogleda Harryja. "Ispričavam se", tiho reče. Opet je sjeo za stol. "Znate li... znate li zašto me boli ožiljak?"

Dumbledore se na trenutak pomno zagleda u Harryja, a onda mu reče: "Imam tek teoriju, ništa više od toga... Vjerujem da vas ožiljak boli kada je lord Voldemort negdje u vašoj blizini, i u onim prilikama kada osjeća posebno jak nalet mržnje."

"Ali... zašto?"

"Jer ste vas dvojica povezani kletvom koja je zatajila", objasni Dumbledore. "Nije to običan ožiljak."

"Mislite li onda... da se taj san... da se doista dogodio?"

"Moguće je", odvrati Dumbledore. "Rekao bih... vjerojatno jest. Harry... jeste li vidjeli Voldemorta glavom?"

"Nisam", reče Harry. "Samo stražnji dio njegova naslonjača. Ali... ne bih imao što ni vidjeti, zar ne? Mislim, pa on nema tijelo, zar ne? Samo... kako je onda mogao držati čarobni štapić?" završi Harry polaganije.

"Dobro pitanje", promrmlja Dumbledore. "Dobro pitanje..."

Neko vrijeme ni Dumbledore ni Harry nisu progovorili. Dumbledore je zurio pred sebe, tu i tamo stavljajući vrh štapića na sljepoočnicu i dodajući nove, svjetlucave, srebrne

misli nemirnoj masi unutar sita sjećanja.

"Profesore," naposljetku reče Harry, "mislite li da njegova moć opet raste?"

"Voldemortova?" upita Dumbledore, pogledavši Harryja iznad sita sjećanja. Bio je to njegov karakteristični, prodorni pogled koji je Harry već imao prilike osjetiti i zbog kojeg mu se uvijek činilo da ga Dumbledore čita kao knjigu, onako kako to nije moglo čak ni Moodvjevo magično oko. "I opet vam ne mogu ništa reći, Harry, osim svojih sumnji."

Dumbledore opet uzdahne. Djelovao je starije i umornije no ikad prije.

"Godine Voldemortova uspona na vlast," počeo on, "bile su obilježene nestancima ljudi. Bertha Jorkins nestala je bez traga na mjestu za koje pouzdano znamo daje zadnje poznato mjesto Voldemortova boravka. Gospodin Crouch također je nestao... i to u krugu ovog dvorca. A tu je i treći nestanak, koji Ministarstvo, žao mi je što to moram reći, ne smatra važnim, jer se radi o bezjaku. Njegovo je ime Frank Bryce, živio je u selu u kojem je odrastao Voldemortov otac, a nitko ga nije vidio od prošlog ljeta. Vidite, ja, za razliku od većine mojih prijatelja iz Ministarstva, pratim bezjačke novine."

Dumbledore vrlo ozbiljno pogleda Harryja. "Meni se čini da su ti nestanci povezani. Ministarstvo se ne slaže sa mnom... kao što ste možda čuli dok ste čekali ispred mog kabineta."

Harry kimne glavom. Opet je zavladao muk u kojem je Dumbledore povremeno štapićem izvlačio svoje misli. Harry je imao osjećaj da bi morao poći, ali radoznalost ga je i dalje držala prikovana za stolicu.

"Profesore?" progovori on opet. "Da, Harry?" odvrati Dumbledore.

"Ovaj... smijem li vas pitati... ona sudnica u kojoj sam bio... u situ sjećanja?"

"Smijete", ozbiljno mu odgovori Dumbledore. "Bio sam tamo mnogo puta, ali neke rasprave vraćaju mi se jasnije od drugih.... posebice sad..."

"Znate... znate ono suđenje na kojem ste me zatekli? Ono s Crouchovim sinom? Ovaj... jesu li oni to govorili o Nevilleovim roditeljima?"

Dumbledore uputi Harryju vrlo oštar pogled.

"Zar vam Neville nikad nije rekao zašto ga odgaja baka?"

Harry odmahne glavom. Istovremeno se upita kako je bilo moguće da u četiri godina poznanstva s Nevilleom nikad nije pitao za to.

"Da, govorili su o Nevilleovim roditeljima", nastavi Dumbledore. "Njegov otac, Frank, bio je auror poput profesora Moodvja. Kao što ste čuli, njega i njegovu ženu mučili su u nastojanju da izvuku informaciju o Voldemortovu boravištu nakon njegova gubitka moći."

"Dakle, mrtvi su?" tiho upita Harry.

"Nisu," odgovori mu Dumbledore, tako ogorčenim glasom kakav Harry još od njega nije čuo, "izgubili su razum. Oboje su u Bolnici svetog Munga za magične bolesti i ozljede. Vjerujem da ih Neville posjećuje s bakom dok traju ljetni praznici. Oni ga nisu u stanju prepoznati."

Harry ostane užasnut sjediti. Nije to znao... nikada, u ove četiri godine, nije se udostojao saznati...

"Longbottomovi su bili vrlo omiljeni", nastavi Dumbledore. "Napad na njih zbio se nakon Voldemortova pada s vlasti, baš kad su svi mislili da su sigurni. Ti su napadi izazvali takav val bijesa kakav nikad prije nisam vidio. Ministarstvo je bilo pod strahovitim pritiskom da uhvati počinitelje. Na žalost, svjedočenje Longbottomovih nije bilo pretjerano pouzdano, s obzirom na njihovo stanje."

"Znači da sin gospodina Croucha možda zbilja nije bio umiješan u to?" polako reče Harry.

Dumbledore odmahne glavom. "Što se toga tiče, nemam pojma."

Harry je opet sjedio u tišini, promatrajući kovitlanje u situ sjećanja. Gorio je od želje da postavi još dva pitanja... ali ona su doticala pitanje krivnje živućih ljudi...

"Ovaj," reče on, "gospodin Bagman..."

"... odonda više nikad nije bio optužen ni za kakvu aktivnost povezanu s crnom magijom", mirno dovrši Dumbledore.

"Dobro", užurbano doda Harry, zureći opet u sadržaj sita sjećanja. Kovitlanje se smirivalo, jer je Dumbledore prestao dodavati nove misli. "A... ovaj..."

No činilo se da će u njegovo ime pitanje postaviti sito sjećanja. Površinom je opet plutalo Snapeovo lice. Dumbledore pogleda u zdjelu, pa u Harryja.

"Kao ni profesor Snape", pripomene on.

Harry pogleda u Dumbledoreove svijetloplave oči, a ono što je doista htio pitati izleti mu iz usta prije nego što se uspio zaustaviti. "Zbog čega ste zaključili da je zbilja prestao podržavati Voldemor-ta, profesore?"

Dumbledore mu je nekoliko sekundi uzvraćao pogled. Zatim reče: "To se, Harry, tiče samo profesora Snapea i mene."

Harry je znao daje razgovor završen; Dumbledore nije djelovao ljutito, ali bilo je u njegovu tonu neke konačnosti koja je Harryju rekla daje vrijeme za odlazak. Ustao je, kao i Dumbledore.

"Harry", reče on kad je Harry došao do vrata. "Molim vas da nikome ne govorite o Nevilleovim roditeljima. On ima pravo sam odlučiti kad će to reći drugima."

"Da, profesore", reče Harry, okrećući se prema vratima.

ttT »

Harry se osvrne.

Dumbledore je stajao iznad sita sjećanja dok su mu lice odozdo osvjetljavale srebrnaste točkice svjetla iz sita. Doista je izgledao vrlo staro. Na trenutak je netremice promatrao Harryja. Zatim reče: "Sretno s trećim zadatkom."

Treći zadatak

"Znači, Dumbledore isto misli da moć Znaš-već-koga opet raste?" šapne Ron.

Harry je upravo s Ronom i Hermionom podijelio sve što je vidio u situ sjećanja, kao i gotovo sve što mu je Dumbledore ispričao i pokazao nakon toga. O istim je događajima, dakako, izvijestio i Siriu-sa, poslavši mu sovu čim je napustio Dumbledoreov kabinet. Te noći su Harry, Ron i Hermiona opet dokasna sjedili u društvenoj prostoriji, pretresajući nove spoznaje sve dok se Harryju nije zavrtjelo u glavi. Sad je shvaćao na što je Dumbledore mislio govoreći o glavi tako krcatoj mislima da bi bilo olakšanje odande ih nekamo izbaciti.

Ron je zurio u kamin društvene prostorije. Harryju se učini da se Ron, unatoč toplini večeri, lagano stresao.

"I on vjeruje Snapeu?" upita ga Ron. "On zbilja vjeruje Snapeu, iako zna da je bio smrtonoša?"

"Da", reče Harry.

Hermiona nije progovorila posljednjih deset minuta. Sjedila je čela zagnjurenjena u ruke, zureći u vlastita koljena. Harryju je izgledala kao da bi i njoj dobro došlo jedno sito sjećanja.

"Rita Skeeter", promrmlja ona napokon.

"Kako možeš sada brinuti zbog nje?" u nevjerici upita Ron.

"Ne brinem zbog nje", reče Hermiona svojim koljenima. "Samo razmišljam... sjećate se što mi je rekla Kod tri metle? 'Znam stvari o Ludu Bagmanu od kojih bi ti se digla kosa na glavi.' Na to je mislila, zar ne? Izvještavala je s njegova suđenja, znala je daje prenosio informacije smrtonošama. A i Winky također, sjećate se... 'Gospodin Bagman je zločesti čarobnjak.' Gospodin Crouch je sigurno

bio bijesan što su Bagmana oslobodili, vjerojatno je o tome pričao i kod kuće."

"Da, ali Bagman nije namjerno prenosio informacije, zar ne?" Hermiona slegne ramenima.

"A Fudge misli da je Croucha napala Madame Maxime?" nastavi Ron, ponovno se obraćajući Harryju.

"Da," potvrdi Harry, "ali to govori samo zato što je Crouch nestao blizu kočije Beauxbatonsa."

"Na nju nismo ni pomislili, zar ne?" polako će Ron. "Ali pazite, ona definitivno ima divovske krvi, što ne želi priznati..."

"Naravno da ne želi", oštro ga prekine Hermiona, podižući pogled. "Gledajte što se dogodilo Hagridu kad je Rita doznala za njegovu majku! Gledajte Fudgea, koji brza sa zaključcima o Madame Maxime samo zato što je djelomično divovskog roda! Tko bi želio trpjeti takve predrasude? Ja bih vjerojatno isto tvrdila da imam krupne kosti kad bih znala što me čeka za priznavanje istine."

Hermiona pogleda na sat. "Uopće nismo vježbali!" reče šokirano. "Rekli smo da ćemo vježbati urok zaustavljanja! Sutra zbilja moramo prionuti na posao! Idemo, Harry, moraš se malo naspavati."

Harry i Ron polako se uspeše u spavaonicu. Dok je oblačio pidžamu, Harry pogleda prema Nevilleovoj postelji. Vjeran riječi koju je zadao Dumbledoreu, nije Ronu i Hermioni rekao za Nevilleove roditelje. Skidajući naočale i penjući se u krevet, pokuša zamisliti kako je to imati žive roditelje koji te nisu u stanju prepoznati. Neznanci su često suosjećali s njim jer nije imao roditelje, no slušajući Nevilleovo hrkanje, Harry pomisli kako Neville zaslužuje suosjećanje daleko više od njega. Ležeći u mraku, osjeti nalet bijesa i mržnje prema ljudima koji su mučili gospodina i gospođu Longbottom... sjeti se podrugljivih dobacivanja iz publike dok su dementori iz sudnice odvlačili Crouchova sina i njegove sudionike... sad je razumio sve te promatrače... sjeti se potom blijedog lica izbezumljenog mladića i šokirano shvati da je godinu poslije i on bio mrtav...

Voldemort je kriv, mislio je Harry, zureći kroz tamu u baldahin svoje postelje, sve se svodi na Voldemorta... on je razorio sve te obitelji, on je uništio sve te živote...

Iako su Ron i Hermiona zapravo morali učiti za posljednje ispite, koji su padali na sam dan održavanja trećeg zadatka, oni su gotovo sve svoje napore ulagali u pomaganje Harryju oko priprema za zadatak.

"Ništa ti ne brini", kratko mu je odvrtila Hermiona kad im je Harry to spomenuo, uvjeravajući ih da mu neće smetati da malo vježba sam. "Bar su nam zajamčene petice na Obrani od mračnih sila - sve ove uroke ne bismo nikad naučili na predavanjima."

"Ovo nam je dobra vježba za aurorsku karijeru", uzbuđeno se ubaci Ron, iskušavajući urok zaustavljanja na osi koja je dozujala u učionicu. Stala je u letu.

S početkom lipnja, raspoloženje u dvorcu opet je postalo uzbuđeno i napeto. Svi su jedva čekali treći zadatak, zakazan za tjedan dana prije kraja školske godine. Harry je

uvježbavao uroke kad god je stizao. Ovaj ga zadatak nije plašio koliko prva dva. Iako nije bilo sumnje da će i on biti težak i opasan, Moody je bio u pravu: Harry se i prije uspješno suočavao s čudovišnim stvorenjima i začaranim preprekama. Osim toga, ovaj put je ipak imao nekakvu predodžbu o tome što ga čeka, pa se mogao bolje pripremiti.

Profesorici McGonagall uskoro je dodijalo zatjecati ih kako vježbaju posvuda po školi, pa je Harryju dala dopuštenje da se u vrijeme ručka služe praznom učionicom Preobrazbe. Harry je brzo savladao urok zaustavljanja, čaroliju kojom se usporavalo i ometalo napadača, potom kletvu Reductor, kojom je mogao s puta uklanjati krupne predmete, te četverosmjernu čaroliju, korisno Hermionino otkriće kojim je njegov čarobni štapić mogao pokazivati na sjever, što će mu dobro doći kad bude htio provjeriti kreće li se pravim smjerom u labirintu. No i dalje se mučio s čarolijom štita. Tom je čarolijom oko sebe mogao podići nevidljiv zid koji je odbijao slabije uroke, no Hermiona je njegov zid uspjela probiti dobro usmjerenim urokom nogu drhtulja, natjeravši Harryja da deset minuta tetura po učionici prije no što je Hermiona pronašla protuurok.

"Ali ipak ti ide jako dobro", hrabrila gaje Hermiona, provjeravajući popis i križajući one čini koje su već naučili. "Neke od ovih čarolija sigurno će ti dobro doći."

"Dođite ovo vidjeti", pozove ih Ron, koji je stajao kraj prozora. Zurio je u perivoj. "Što to Malfoy izvodi?"

Harry i Hermiona mu pristupiše. Malfoy, Crabbe i Goyle stajali su u sjeni drveta točno ispod njihova prozora. Crabbe i Goyle kao da su čuvali stražu. Obojica su se cerekali. Malfoy je držao ruku pred ustima i govorio u nju.

"Kao da ima voki-toki", radoznalo reče Harry.

"Nemoguće", ustvrdi Hermiona. "Rekla sam ti, takve stvari ne funkcioniraju u krugu Hogwarta. Idemo, Harry," dometne žustro, okrećući se od prozora i vraćajući se u sredinu učionice, "idemo opet isprobati čaroliju štita."

Sirius mu je sada svakodnevno slao sove. Kao i Hermiona, i on se želio usredotočiti na to da Harry uspješno privede kraju posljednji zadatak, smatrajući da ostalo može čekati. U svakom je pismu podsjećao Harryja da zbivanja izvan zidina Hogwarta nisu njegova briga, niti on može utjecati na njih.

Ako Voldemortova moć doista opet raste (pisao je on), moja je glavna zadaća brinuti za tvoju sigurnost. Voldemort nema nikakvu šansu da te se dokopa dokle god si pod Dumbledoreovom zaštitom. Ipak, ne izlazi se rizicima: usredotoči se na to da što sigurnije pro-deš kroz taj labirint, a onda možemo pozornost usmjeriti na druge stvari.

Što se više bližio dvadeset četvrti lipnja, to je Harry imao veću tremu, iako ne onako strašnu kao pred prvi i drugi zadatak. Za početak, ovaj put je bio sasvim siguran da je poduzeo sve što je bilo u njegovoj moći da se pripremi za zadatak. Zatim, ovo je bila posljednja prepreka. Ma kakav rezultat Harry postigao, turnir će napokon biti gotov, zbog čega će mu u svakom slučaju pasti kamen sa srca.

Na dan održavanja trećeg zadatka, doručak za gryffindorskim stolom protjecao je u velikoj živosti. Pristigle su poštanske sove, donoseći Harryju Siriusovu poruku u kojoj mu želi sreću. Bio je to samo presavijeni komad pergamenta s blatnim otiskom pseće šape, ali Harry mu je svejedno bio zahvalan na pažnji. Hermioni je jedna kukuvija donijela njezino uobičajeno jutarnje izdanje Dnevnog proroka. Rasklopila je novine, bacila pogled na naslovnicu i smjesta je poprskala tek otpijenim sokom od bundeve.

"Što je?" istovremeno progovoriše Harry i Ron zureći u nju.

"Ništa", brzo odvrati Hermiona, pokušavajući odgurnuti novine na stranu. Ron ih ipak dogradi.

Zagledao se u naslov, a zatim reče: "Nemoguće. Ne danas. Ta stara krava."

"Što je?" upita ga Harry. "Opet Rita Skeeter?"

"Ne", zaniječe Ron i, slijedeći Hermionin primjer, pokuša odgurnuti novine iz Harryjeva vidokruga.

"Nešto o meni, zar ne?" reče Harry.

"Ne", odvrati Ron krajnje neuvjerljivim tonom.

No prije nego što je Harry stigao izustiti zahtjev za novinama, s druge strane Velike dvorane, iz smjera slvtherinskog stola, dopre urlanje Drača Malfova.

"Hej, Potteru! Potteru! Kako tvoja glava? Dobro se osjećaš? Siguran si da nam nećeš podivljati?"

Malfov je također imao primjerak Dnevnog proroka. Ostali Sly-therini za stolom podrugljivo su se smijuljili, naginjući se na stolicama da bolje vide Harryjevu reakciju.

"Daj da vidim", reče Harry Ronu. "Daj mi ih."

Krajnje nevoljko, Ron mu preda novine. Harry ih okrene i nađe se oči u oči sa svojom slikom, smještenom ispod velikog naslova:

HARRY POTTER JE "POREMEĆENI OPASAN"

Dječak koji je porazio Onoga-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti, nestabilan je, možda čak i opasan, javlja Rita Skeeter, posebna izvjestiteljica. Odnedavna zamijećeno neobično ponašanje Hanjja Pottera dovodi u sumnju primjerenost njegova nastupa na tako zahtjevnom natjecanju kao što je Tromagijski turnir, ako ne i samo pohađanje škole u Hogvvarstu.

Potter, ekskluzivno otkriva Dnevni prorok, redovito gubi svijest na nastavi i često se žali na bol u ožiljku na čelu (zaostavština kletve kojom ga je Znate-već-tko pokušao ubiti). Vaša je izvjestiteljica prošlog ponedjeljka imala priliku vidjeti kako Potter tijekom predavanja iz Proricanja sudbine izlijeće iz razreda, tvrdeći da ga ožiljak tako boli da ne može pratiti nastavu.

Vrhunski stručnjaci iz Bolnice svetog Munga za magične bolesti i ozljede kažu da je sasvim moguće da je napad Znate-već-koga oštetio Potterov mozak te da su njegove uporne tvrdnje da ga boli ožiljak izraz dubokog poremećaja svijesti.

"Možda se čak i pretvara," izjavio je jedan specijalist, "možda to čini da privuče pozornost."

No Dnevni prorok uspio je doći u posjed vrlo zabrinjavajućih podataka o Hanjju Potteru koje Albus Dumbledore, ravnatelj Hogwarta, pažljivo skriva od čarobnjačke javnosti.

"Pottergovoriparselskim jezikom", otkriva DračoMalfoy, učenik četvrte godine u Hogwvarstu. "Prije dvije godine ovdje se zbio niz napada na učenike, a gotovo svi su vjerovali da iza njih stoji Potter, jer su vidjeli kako je u duelantskom klubu izgubio živce i nahuc-kao zmiju na drugog dječaka. Ali sve su zataškali. Osim toga, pri-jateljuje s divovima i vukodlacima. Mi ostali mislimo da bi on sve učinio da steknejoš malo moći."

Parselski jezik, dar za komuniciranje sa zmijama, već se dugo smatra cmomagijskom vještinom. Štoviše, najslavnijiparsel-ust našeg doba bio je upravo Znate-već-tko. Član Lige za obranu od mračnih sila, koji nas je zamolio da ne navodimo njegovo ime, izjavio je da smatra kako svaki čarobnjak koji govori parselskim jezikom "zaslužuje da ga se stavi pod istragu. Osobno smatram sumnjivima sve osobe koje mogu razgovarati sa zmijama, jer se te životinje često koriste u najgnusnijim ritualima crne magije i kroz

cijelu se povijest dovode u vezu s raznim zlotvorima." Dodao je još da se njemu čini da "svatko tko se druži s takvim opakim bićima kao što su vukodlaci i divovi pokazuje očitu sklonost nasilju".

Albus Dumbledore bi svakako trebao dobro razmisliti smije li se takvoj osobi dopustiti natjecanje na Tromagijskom turniru. Neki strahuju da bi Potter u svojim očajničkim nastojanjima da osvoji turnir mogao pribjeći crnoj magiji. Treći zadatak turnira održat će se večeras.

"Malo se ohladila prema meni, zar ne?" vedro će Harry, savijajući novine.

Pogledavši prema slvtherinskom stolu, vidje kako mu se Malfoy, Crabbe i Goyle smiju. Prstima su se kuckali po glavama, kreveljili su lica u groteskne, luđačke izraze i palucali jezicima kao zmije.

"Otkud ona zna da te za vrijeme Proricanja sudbine bolio oži-Ijak?" upita Ron. "Nema šanse da je bila tamo, nema šanse da je mogla čuti..."

"Prozor je bio otvoren", reče Harry. "Otvorio sam ga da dobijem zraka."

"Bio si na vrhu Sjeverne kule!" doda Hermiona. "Glas ti se sigurno nije čuo sve do perivoja!"

"Pa, ti se navodno baviš istraživanjem magičnih metoda prisluškivanja!" otpovrne Harry.

"Reci ti meni kako je to učinila!"

"Pa trudim se!" branila se Hermiona. "Alija... ali..."

Hermionino lice najednom poprimi čudan, sanjarski izraz. Polako je podigla ruku i prstima prešla preko kose.

"Je li ti dobro?" upita je Ron, mršteći se.

"Da", bez daha odvrati Hermiona. Ponovno je prstima prešla preko kose, podižući zatim ruku do usta, kao da govori u nevidljivi voki-toki. Harry i Ron zbunjeno se zagledaše jedan u drugoga.

"Nešto mi je palo na pamet", poče Hermiona, zureći u prazno. "Mislim da znam... jer onda je nitko ne bi mogao vidjeti... čak ni Moody... a ona bi mogla doći do vanjske strane prozora... ali ne smije to raditi... nipošto ne smije to raditi... mislim da je imam! Samo mi dajte dvije sekunde u knjižnici... samo da budem sigurna!"

Rekavši to, Hermiona dograbi školsku torbu i odjuri iz Velike dvorane.

"Hej!" zovne Ron za njom. "Za deset minuta počinje ispit iz Povijesti magije! Bome," okrene se on Harryju, "ona zbilja mrzi tu Skeetericu kad zbog nje riskira zakasnuti na ispit. A što ćeš ti raditi na Binnsovu satu... opet čitati?"

Budući daje kao tromagijski prvak bio oslobođen polaganja ispita na kraju godine, Harry je na svakom ispitu do sada sjedio u stražnjem dijelu učionice i po knjigama tražio nove uroke za treći zadatak.

"Valjda", odgovori Harry Ronu, no baš u taj čas do njega duž grvffindorskog stola dođe profesorica McGonagall.

"Potteru, prvaci će se poslije doručka okupiti u odaji do dvorane", reče mu ona.

"Ali zadatak je tek navečer!" usplahiri se Harry, nehotice prosipajući kajganu po prednjem dijelu pelerine od straha da je možda krivo zapamtio vrijeme.

"Svjesna sam toga, Potteru", odvrati ona. "Znate, na posljednji zadatak pozivaju se obitelji prvaka. Naprosto vam želimo dati priliku da ih pozdravite."

Udalji se. Harry je zblenuto zurio za njom.

"Zar ona očekuje dolazak Durslevjevih?" zbunjeno upita Rona.

"Veze nemam", odgovori Ron. "Harry, moram ići. Zakasnit ću na Binnsa. Vidimo se

poslije."

Dok je Harry dovršavao doručak, Velika dvorana sve se više praznila. Vidio je kako Fleur Delacour ustaje od stola Ravenclawa, pridružujući se Cedricu pri odlasku u pokrajnju odaju. Nešto kasnije, za njima se u svom pogrbljenom stilu odvukao i Kruni. Harry je ostao sjediti. Stvarno nije želio otići u tu sobu. On nije imao obitelj - bar ne obitelj koja bi ga došla bodriti dok stavlja život na kocku. No baš kad je ustajao, misleći kako bi mogao otići do knjižnice i još malo ponavljati uroke, otvoriše se vrata pokrajnje odaje, a prema Harryju izviri Cedricova glava.

"Harry, dođi, čekaju te!"

Totalno zbunjen, Harry ustane. Zar je moguće da su mu došli Durslevjevi? Prešao je dvoranu i otvorio vrata odaje.

Tik do vrata stajao je Cedric s roditeljima. U kutu je Viktor Krum na brzom bugarskom razgovarao s majkom i ocem. Oboje su bili tamnokosi, ali kukasti nos naslijedio je od oca. Na drugoj strani prostorije, Fleur je na francuskom čavrljala s majkom. Fleurina sestra Gabrielle držala je majku za ruku. Mahnula je Harryju, koji joj uzvratila na isti način. Zatim Harry vidje da pred kaminom stoje i osmjehuju mu se gospođa Weasley i Bili.

"Iznenadenje!" ushićeno mu dovikne gospođa Weasley, dok im je Harry nasmiješeno prilazio. "Mislili smo da bi bilo zgodno da te dođemo gledati, Harry!" Sagnula se i poljubila ga u obraz.

"Kako si?" reče Bili, smiješeći se Harryju i stišeći mu ruku. "Charlie je isto htio doći, ali nije mogao dobiti slobodne dane. Rekao je da si se fenomenalno borio protiv bodljorepe." Harry primijeti da Fleur Delacour preko ramena svoje majke s velikim zanimanjem odmjerava Billa. Bilo je očito da njoj duga kosa i naušnica u obliku očnjaka nimalo ne smetaju.

"Ovo je zbilja lijepo od vas", promrmlja Harry gospodi Weasley. "Na trenutak sam pomislio... Durslevjevi..."

"Hmmm", reče gospođa Weasley napućivši usta. Iako je uvijek pazila da ne kritizira Durslevjeve pred Harryjem, oči bi joj sijevnule na svaki njihov spomen.

"Baš mi je drago što sam došao", reče Bili, ogledavajući se po odaji (prijateljica Debele dame, Violeta, namigivala mu je iz svog okvira). "Nisam ovdje bio pet godina. Visi li još negdje ona slika ludog viteza? Onog Sir Cadogana?"

"O, da", potvrdi Harry, koji je i sam prošle godine upoznao Sir Cadogana.

"A Debela dama?" nastavi Bili.

"Ona je bila ovdje i u moje vrijeme", nadoda gospođa Weasley. "Kakvu sam samo jezikovu juhu dobila od nje jedne noći kad sam se u spavaonicu vratila u četiri ujutro..."

"Što si ti radila vani u četiri ujutro?" upita Bili, zapanjeno gledajući gospođu Weasley.

Gospođa Weasley se nasmije, uz nestašno svjetlucanje u očima.

"Tvoj tata i ja otišli smo u noćnu šetnju", objasni ona. "Njega je uhvatio Apollvon Pringle - tadašnji pazikuća - tata ti još nosi ožiljke."

"Hoćeš nas povesti u obilazak, Harry?" upita ga Bili.

"Aha, može", pristane Harry pa se svi uputiše prema vratima za Veliku dvoranu.

Dok su prolazili pored Amosa Diggorvja, on se okrene. "Tu si, je li?" reče on, odmjeravajući Harryja. "Kladim se da nisi više onako pun sebe otkako te Cedric sustigao s bodovima, je li?"

"Molim?" upita Harry.

"Ne obaziri se na njega", reče Cedric Harryju prigušenim glasom, mršteći se na oca. "Ljut je još od onog članka Rite Skeeter o Tromagijskom turniru... znaš, kad je ispalo da si ti jedini prvak Hogwartsa?"

"Pa, nije se pretrgao da je ispravi, zar ne?" nastavi Amos Dig-gory, dovoljno glasno da ga čuje Harry, koji se baš spremao proći kroz vrata s gospođom Weasley i Billom. "Pa što... pokazat ćeš ti njemu, Ced. Već si ga jednom porazio, zar ne?"

"Rita Skeeter uvijek daje sve od sebe da izazove što više problema, Amose!" srdito mu reče gospođa Weasley. "Kao zaposleniku Ministarstva, tebi je to već odavno trebalo biti poznato!"

Gospodin Diggory izgledao je kao da se sprema na ljutit odgovor, no uto mu žena položi ruku na nadlakticu, pa samo slegne ramenima i okrene se.

Harry je ostatak jutra proveo u vrlo ugodnoj šetnji osunčanim perivojem u društvu Billa i gospođe Weasley, pokazujući im, između ostaloga, kočiju Beauxbatonsa i lađu Durmstranga. Gospođu Weasley posebno je zaintrigirala napadačka vrba, zasađena nakon što je ona već otišla iz škole. Dugo im je pričala o lovočuvaru prije Hagrida, čovjeku po imenu Ogg.

"Kako je Percy?" upita Harry, dok su šetali oko staklenika. "Nije dobro", reče Bili.

"Jako je uzrujan", snizi glas gospođa Weasley, pogledavajući uokolo da ih tko ne sluša. "Ministarstvo želi da nestanak gospodina Croucha ostane tajna, ali ipak su odveli Percvja na preslušavanje zbog onih uputa koje mu je gospodin Crouch slao poštom. Izgleda da misle kako ih možda nije pisao on. Percy je pod velikim pritiskom. Nisu mu dopustili da noćas zamijeni gospodina Croucha kao peti sudac, nego će to učiniti Cornelius Fudge."

U dvorac se vrate za ručak.

"Mama... Bille!" reče Ron zapanjeno kad je prišao gryffindor-skom stolu. "Što vi ovdje radite?"

"Došli smo gledati Harryja na zadnjem zadatku!" vedro mu odgovori gospođa Weasley.

"Mogu vam reći da je jako ugodno za promjenu ne kuhati. Kako je prošao tvoj ispit?"

"Oh... u redu", odvrati Ron. "Ali nisam se mogao sjetiti imena svih goblinskih pobunjenika, pa sam neka izmislio. Ma, sve je u redu," dometne on poslužujući se kornvalskom pitom od mesa, dok ga je gospođa Weasley strijeljala strogim pogledom, "ionako svi imaju imena tipa Bodrod Bradati i Urg Usmrđeni, nije bilo teško."

Fred, George i Ginny također su sjeli s njima. Harry se tako dobro zabavljao da mu se gotovo činilo kao daje opet u Jazbini. Zaboravio je brigu zbog večerašnjeg zadatka. Da je Hermioni jutros sinula neka ideja u vezi s Ritom Skeeter sjetio se tek kad se polovinom ručka pojavila za stolom.

"Hoćeš li nam reći...?"

Hermiona upozoravajuće odmahne glavom, pogledavši prema gospođi Weasley.

"Zdravo, Hermiono", reče gospođa Weasley, znatno usiljenijim tonom nego inače.

z^uravo , reče nermiona. vjsmijenjoj ražom gospođe Weasley.

Harry pogleda od jedne do druge i reče: "Gospođo Weasley, niste valjda povjerovali u one budalaštine koje je Rita Skeeter napisala u Vještičjem dnevniku? Hermiona nije moja cura."

"Oh!" reče gospođa Weasley. "Ne... dakako da nisam!"

No poslije toga njezino je ponašanje prema Hermioni postalo znatno toplije.

Harry, Bili i gospođa Weasley poslijepodne su proveli u dugoj šetnji oko dvorca, vrativši se u Veliku dvoranu na večernju gozbu. Za profesorskim stolom sada su sjedili i Ludo

Bagman i Cornelius Fudge. Bagman je djelovao prilično raspoloženo, ali Cornelius Fudge je mrko sjedio pokraj Madame Maxime, ne govoreći ništa. Madame Maxime usredotočila se na svoj tanjur. Harryju se učini da su joj oči crvene. Hagrid je sa svog mjesta za stolom neprestano pogledavao prema njoj.

Za večerom je bio poslužen još veći broj jela nego inače, ali Harry, kojeg je sad već počela tresti prava nervoza, jeo je vrlo malo. Kad je začarani strop nad njihovim glavama počeo mijenjati boju iz plave u tamnoljubičastu, od stola ustade Dumbledore, a u dvorani zavlada muk.

"Dame i gospodo, za pet minuta pozvat ću vas da se uputite do metlobojskog igrališta na treći i posljednji zadatak Tromagijskog turnira. Zamolio bih prvake da s gospodinom Bagmanom na stadion pođu odmah."

Harry je ustao. Zapljeskaše mu svi Gryffindori za stolom; Weas-levjevi i Hermiona zažlješe mu sreću. Napustio je Veliku dvoranu zajedno sa Cedricom, Fleur i Krumom.

"Jesi li dobro, Harry?" upita ga Bagman dok su kamenim stubama silazili u perivoj. "Jesi li siguran u sebe?"

"Dobro sam", reče Harry. Što je zapravo bilo točno; bio je nervozan, no dok su hodali, u glavi je neprestano ponavljao sve uroke i čarolije koje je uvježbao, i spoznaja da ih je sve upamtio ulila mu je snagu.

Izbiše na sada već posve neprepoznatljivo metlobojsko igralište. Cijelim rubom igrališta protezala se živica visoka šest metara. Toč-

no ispred njih zjapio je otvor. Bio je to ulaz u golem labirint. Prolaz koji se nazirao iza ulaza djelovao je jezovito i mračno.

Pet minuta kasnije, tribine se počеше puniti; zrakom su se razli-jegali uzbuđeni glasovi i toptanje nogu dok je nekoliko stotina učenika zauzimalo svoja mjesta. Na vedrom, tamnoplavom nebu pojavile su se prve zvijezde. Hagrid, profesor Moody, profesorica McGonagall i profesor Flitvick udoše na stadion, prilazeći Bagma-nu i prvacima. Svi osim Hagrida na klobuke su pričvrstili velike, blistave zvijezde crvene boje. Hagrid je svoju zvijezdu stavio na leđa prsluka od krtičjeg krzna.

"Mi ćemo stražariti uz vanjsku stranu labirinta", objasni prvacima profesorica McGonagall. "Ako se nađete u nevolji i zatrebate pomoć, ispalite u zrak crvene iskre pa ćemo doći po vas, jasno?"

Prvaci potvrde kimanjem.

"Krenite onda!" vedro reče Bagman stražarskoj četvorci.

"Sretno, Harry!" došapne mu Hagrid. Nastavnici se razidoše na četiri različite strane, svatko prema svojem označenom stražarskom mjestu oko labirinta. Bagman uperi štapić u grlo, promrmlja: "So-norus", nakon čega njegov magično pojačani glas odjekne po tribinama.

"Dame i gospodo, treći i posljednji zadatak Tromagijskog turnira samo što nije počeo! Dopustite da vas podsjetim na trenutnu situaciju u bodovima! Prvo mjesto, svaki s osamdeset pet bodova, dijele gospodin Cedric Diggory i gospodin Harry Potter, obojica prvaci škole u Hogwartisu!" Prolomi se takvo klicanje i pljesak da se ptice u Zabranjenoj šumi prestrašeno vinuše prema sve tamnijem nebu. "Na drugom mjestu, s osamdeset bodova, nalazi se gospodin Viktor Krum, iz Instituta u Durmstrangu!" Razlegne se nov pljesak. "A na trećem mjestu - gospođica Fleur Delacour, iz Akademije u Beauxbatonsu!" Otrprike u sredini tribina, Harry je uspio razabrati gospođu Weasley, Billa, Rona i Hermionu kako uljudno plješću Fleur. Mahne im. Oni mu razdragano uzvratije.

"Dakle... na moj zvižduk, Harry i Cedriče!" reče Bagman. "Tri... dva... jedan..."

Na njegov kratki zvižduk Harry i Cedric pohitaše u labirint.

Visoki zidovi živice bacali su crne sjene preko staze. Da li zbog visine i debljine živice, ili možda zato što je bila začarana, žamor publike zamuknuo je onog časa kad su ušli u labirint. Harry je gotovo imao osjećaj da je opet pod vodom. Izvuče štapić i promrmlja: "Lumos". Začu kako iza njega Cedric čini to isto.

Nakon otprilike pedesetak metara, dospješe do račvanja. Pogledaše se.

"Vidimo se", reče Harry i krene lijevom stazom, dok se Cedric zaputio desnom.

Harry po drugi put začu Bagmanovu zviždaljku. U labirint je ušao Krum. Harry ubrza korak. Put koji je odabrao doimao se posve napušteno. Skrene desno i nastavi hitati. Štapić je podigao visoko iznad glave, nastojeći osvijetliti što veći komad puta pred sobom. Još uvijek nije primjećivao nikakve prepreke.

U daljini po treći put odjekne Bagmanova zviždaljka. Sad su svi prvaci bili u labirintu.

Harry se neprestano osvrtao. Opet je imao onaj stari osjećaj da ga netko promatra. Labirint je iz minute u minutu bivao mračniji, u skladu sa sve tamnijim nebom. Dospio je do drugog račvanja.

"Usmjeri me", došapne on štapiću, vodoravno ga položivši na dlan.

Štapić se zavrti jedanput i pokaže desno od Harryja, u zid živice. U tom je smjeru ležao sjever, a Harry je znao da mora ići na sjeverozapad da stigne do središta labirinta. Najbolje što je mogao učiniti bilo je da pođe lijevom stazom i da zatim pokuša skrenuti desno što je mogao prije.

Staza pred njim bila je prazna. Isto se ponovilo i kad je dospio do prvog skretanja udesno - opet mu ništa nije zatvaralo prolaz. Harry nije bio siguran zašto, ali taj ga je izostanak prepreka uzne-miravao. Pa valjda je dosad već morao na nešto naletjeti? Činilo mu se da ga sve u labirintu uljuljkuje u lažni osjećaj sigurnosti. Zatim točno iza sebe začu zvukove kretanja. Ispružio je štapić, spreman napasti, no zraka svjetlosti pokaže samo Cedrica, koji je upravo dojurio iz desnog prolaza. Cedric je izgledao ozbiljno potresen. Rukav njegove pelerine se pušio.

"Hagridovi praskavi repani!" proišti on. "Golemi su... jedva sam pobjegao!"

Zatrese glavom i nestane s vidika, niz drugu stazu. U želji da se i sam što više udalji od repana, Harry pohita dalje. Zamaknuvši za ugao, ugleda...

... kako prema njemu klizi dementor. Četiri metra visok stvor, lica zakrivena kapuljačom, kretao se prema njemu pružajući svoje gnjile i krastave ruke. Budući da očiju nije imao, k Harryju su ga vodila druga osjetila. Harry začu njegovo hripavo disanje; već je osjećao kako ga obuzima vlažna hladnoća, ali znao je što mora učiniti...

Dozvaao je najsretniju misao koje se mogao dosjetiti, usredotočivši se svim svojim snagama na to kako sretno izlazi iz labirinta i slavi svoj uspjeh s Ronom i Hermionom. Zatim je podigao štapić, uzvikujući: "Expecto Patronum!"

Iz vrha štapića izleti srebrni jelen i pojuri prema dementoru, koji ustukne i spotakne se o rub pelerine... Harry nikad nije vidio da dementor posrće.

"Čekaj malo!" uzvikne on, jurišajući za srebrnim Patronusom, "pa ti si bauk! Rldikulus!"

Bauk se, uz glasan prasak, rasprsne u oblačcima dima. Nestane i srebrni jelen. Harryju je bilo žao što jelen nije ostao s njim, društvo bi mu dobro došlo... ali već je hitao dalje, što je brže i tiše mogao, napeto osluškujući, štapića opet visoko podignuta u zraku.

Lijevo... pa desno... opet lijevo... dva puta se našao na stazama bez izlaza. Posluživši se opet četverosmjernom čarolijom, shvati da je otišao previše na istok. Vratio se istim

putem, do prvog skretanja nadesno, gdje otkri da malo ispred njega lebdi neobična zlatna izmaglica.

Uperivši u nju svjetlo iz štapića, Harry joj se oprezno približi. Činilo mu se da je ovo neka čarolija. Zapita se ne bi li je mogao s puta ukloniti kletvom.

"Reducto!" izusti on.

Čarolija proletje ravno kroz izmaglicu, ne naškodivši joj nimalo. To je mogao i očekivati; kletva Reductor djelovala je na opipljive predmete. A što bi se dogodilo da naprosto prođe kroz izmaglicu? Da riskira, ili da se vrati?

Još se kolebao kad je tišinu proparao vrisak. "Fleur?" zaurla Harry.

Odgovori mu tišina. Zurio je oko sebe. Što joj se dogodilo? Njezin vrisak kao da je došao odnekud ispred njega. Harry duboko udahne i potrči u začaranu izmaglicu.

Svijet se preokrenuo naopačke. Harry je visio s tla. Izvrnula se i njegova kosa, te naočale, koje su se opasno njihale na nosu, prijeteći padom u nebeski bezdan. Harry ih pritisne uz vrh nosa i nastavi visjeti, potpuno prestravljen. Činilo mu se da su mu noge zalijepljene za travu, koja se čarolijom prometnula u strop. Ispod njega se u beskraj širilo mračno, zvijezdama posuto nebo. Imao je osjećaj da će se, pomakne li ijedno stopalo, bespovratno srušiti sa zemlje u nebo.

Misli, reče on samom sebi dok mu je u glavu navaljivala krv, misli...

Ali ni jedna od čarolija koje je uvježbavao nije bila predviđena za iznenadne zamjene zemlje i neba. Da se odvaži podići nogu? Slušao je kako mu u ušima udara bilo. Mogao je birati između ove dvije stvari: ili se pokušati pomaknuti, ili ispaliti uvis crvene iskrice, što bi mu donijelo spas, ali i isključenje iz daljnjeg natjecanja.

Zatvorio je oči, da ne mora gledati u beskrajni prostor ispod sebe, i snažno povukao desnu nogu od travnatog svoda.

Svijet se ispravio istog časa. Harry se sruši na koljena, na prediv-no, čvrsto tlo. Osjećao se privremeno obamrlim od šoka. Duboko udahne, da se umiri, zatim opet ustane i pohita dalje, pogledavajući preko ramena dok je istrčavao iz zlatne izmaglice koja je bezazleno treperila pod mjesečinom.

Zastao je na križanju dviju staza, osvrćući se u potrazi za Fleur. Bio je siguran da je čuo njezin vrisak. Na što je to naišla? Je li s njom sve u redu? Nigdje nije zamijetio crvene iskre - znači li to da se izvukla iz nevolje, ili da je u takvoj nevolji da ne može doći ni do štapića? Harry pođe desnim račvanjem uz sve jači osjećaj nelagode... ali istovremeno nije mogao a da ne pomisli: jedan prvak manje...

Negdje u blizini nalazio se pokal. Sudeći po zvuku koji je čuo, Fleur više nije bila u igri. Zapravo je već dospio dosta daleko, nije li? Što ako čak uspije pobijediti? Samo na trenutak, prvi put otkako je postao prvak, zamisli se kako podiže Tromagijski pokal pred cijelom školom...

Jedine prepreke na koje je nailazio u sljedećih deset minuta bile su slijepe staze. Dvaput je krivo skrenuo na istom mjestu. Napokon je uspio pronaći novi put. Dok je trčao niz stazu, svjetlo njegova štapića poskakivalo je, zbog čega je njegova sjena duž zida živice iskrivljeno treperila. Zašavši za sljedeći ugao, odjednom se nađe pred praskavim repanom.

Cedric je bio u pravu - ovaj je repa doista bio golem. Dug tri metra, ponajviše je podsjećao na divovskog škorpiona. Izduženi je žalac savio nad leđima. Debeli oklop presijavao se pod svjetlom štapića koji je Harry uperio u njega.

"Omami!"

Čarolija udari u repanov oklop i odbije se; Harry se u posljednji tren izmakne, no ipak osjeti miris spaljene kose; čarolija mu je opr-žila tjeme. Repan ispusti iz zatka mlaz vatre i poleti prema njemu.

"Impedimenta!" zaurla Harry. Čarolija udari u repanov oklop, opet se odbijajući od njega; Harry zatetura nekoliko koraka unatrag i padne. "IMPEDIMENTA!"

Repan je bio svega nekoliko centimetara od njega kad se napo-. kon ukočio - Harry ga je uspio pogoditi u mesnati trbuh, koji nije imao zaštitu oklopa. Teško dišući, Harry se odgurne od repana i kao metak odjuri u suprotnom smjeru - urok zaustavljanja imao je tek privremeno djelovanje, pa je bilo samo pitanje vremena kad će repan opet prohodati. Pošao je lijevom stazom i ubrzo otkrio da dalje ne može. Potom je krenuo desno, ali i tamo je naišao na zid. Prisilio se da stane. Dok mu je srce divljački udaralo, opet je izveo četverosmjernu čaroliju. Vratio se istom stazom kojom je došao, te izabrao skretanje koje je vodilo na sjeverozapad.

Nekoliko je minuta hitao novom stazom kad odjednom iz pravca staze koja je išla paralelno s njegovom začu nešto zbog čega stane kao ukopan.

"Što to radiš?" zaurla Cedricov glas. "Kog to vruga radiš?"

Zatim Harry začu Krumov glas.

"Crucio!"

Zrakom se prolomiše Cedricovi krikovi. Užasnuti Harry potrči stazom, nastojeći pronaći neko skretanje koje bi ga odvelo do Ced-rica. Kad mu to nije uspjelo, opet je posegnuo za kletvom Reductor.

Nije bila pretjerano učinkovita, no ipak je progorjela mali otvor u živici, kroz koji je Harry s mukom ugurao nogu, udarajući i lomeći debelo trnje i granje dok nije proširio otvor. Potom se provukao kroza nj, usput poderavši pelerinu. Pogledavši desno, vidje Cedrica kako se grči i trza na podu, i Kruma nad njim.

Harry se uspravi i uperi štapić u Kruma upravo kad je ovaj podigao pogled. Kruni se okrene i počne bježati.

"Omami!" zaurla Harry.

Čarolija pogodi Kruma u leđa; stao je kao ukopan, pao i ostao nepomično ležati, licem u travi. Harry dojuri do Cedrica, koji se u međuvremenu prestao trzati, pa je sad ležao isprekidano dišući, pokrivajući rukama lice.

"Jesi li dobro?" promuklo upita Harry, hvatajući Cedrica za ruku.

"Aha", soptao je Cedric. "Aha... ne mogu vjerovati... prišuljao mi se s leđa... čuo sam ga i okrenuo se, a on je potegnuo štapić na mene..."

Cedric ustane. Još se tresao. On i Harry zagledaše se u Kruma.

"Ne mogu vjerovati... mislio sam da je u redu tip", reče Harry zureći u Kruma.

"I ja", složi se Cedric.

"Jesi li i ti maloprije čuo Fleurin vrisak?" upita Harry.

"Jesam", potvrdi Cedric. "Ne misliš valjda da je Krum pogodio i nju?"

"Ne znam", polako odvrati Harry.

"Da ga ostavimo ovdje?" promrmlja Cedric.

"Ne", reče Harry. "Mislim da bismo trebali ispaliti one crvene iskre. Netko će ga doći pokupiti... inače će ga vjerojatno proždrijeti repan."

"To i zaslužuje", progundā Cedric, ali ipak podigne štapić i ispali u zrak pregršt crvenih iskrica koje ostadoše lebdjeti iznad Kruma, označavajući tako mjesto gdje leži.

Harry i Cedric stajali su na trenutak u tami, ogledavajući se oko sebe. Onda Cedric reče:

"Pa... najbolje da nastavimo..."

"Što?" prene se Harry. "Oh... da... dobro..." Bio je to neobičan trenutak. On i Cedric nakratko su se ujedinili protiv Kruma - da bi se sad obojica prisjetili kako su zapravo protivnici. Šutke produžiše niz tamnu stazu. Harry pođe lijevo, Cedric desno. Uskoro više nije čuo Cedricove korake.

Harry je hitao dalje, povremeno se služeći četverosmjernom čarolijom da provjeri ide li u pravom smjeru. Sad se bitka vodila između njega i Cedrica. Njegova želja da prvi stigne do pokala bila je snažnija no ikad, ali unatoč tome, Krumov postupak činio mu se gotovo nevjerojatnim. Upotreba neoprostive kletve na drugom ljudskom biću kažnjavala se doživotnim zatvorom u Azkabanu, tako im je bar rekao Moody. Zar je Krum zaista tako očajnički želio osvojiti Tromagijski pokal... Harry ubrza korak.

Još uvijek je tu i tamo nailazio na pokoju stazu koja nije nikamo vodila, ali zbog sve gušće tame oko njega bio je uvjeren da se bliži srcu labirinta. Dok je dugim korakom grabio niz dugačku, ravnu stazu, odjednom opet spazi kretanje. Trak svjetlosti iz njegova štapića pade na čudesno stvorenje, čiji je lik dotad poznao samo iz Čudovišne knjige o čudovištima.

Ugledao je sfingu. Imala je tijelo golema lava, velike šape s pandžama i dug, žućkast rep koji je završavao smeđim čuperkom. No glavu je imala poput žene. Dok joj je prilazio, svoje je izdužene, bademaste oči okrenula prema Harryju. Podigao je štapić, krzmajući se. Nije čučala kao da se sprema na skok, već je koračala s jedne strane staze na drugu, zatvarajući mu put.

Potom je progovorila dubokim i promuklim glasom. "Vrlo si blizu cilju. Najbrži put vodi pokraj mene."

"Onda... hoćete li se onda, molim vas, pomaknuti?" upita je Harry, znajući što će dobiti kao odgovor.

"Neću", reče ona, koračajući i dalje. "Osim ako točno odgovoriš na moju zagonetku. Odgovoriš li u prvom pokušaju - pustit ću te da prođeš. Odgovoriš li pogrešno - napast ću te. Ne odgovoriš li - dopustit ću ti da netaknut odeš odavde."

Harryju želudac spuzne u pete. Hermiona je bila majstorica za ovakve stvari, ne on. Odvagnuo je svoje šanse. Bude li mu zagonetka preteška, neće morati odgovoriti nego će se neozlijeđen udaljiti i pokušati pronaći neki drugi put do središta labirinta.

"U redu", reče on. "Mogu li čuti zagonetku?"

Sfinga sjede na stražnje noge, točno na sredinu staze i odrecitira:

Sjeti se prvo tko pod krinkom noći Bez poziva i ključa u kuću može doći. Reci mi zatim, kad na ranu padne sol, Kojim ćeš uzvikom javit'svoju bol. I na kraju kaži, što nikad nestat neće A rastom svojim guši sve nježnije cvijeće. U niz spoji prva slova i odgovor ćeš znati Kojoj zvjerki poljubac ti ne bi htio dati.

Harry je zblenuto gledao u nju.

"Biste li to mogli ponoviti... ali malo sporije?" upita on bojažljivo.

Ona trepne, nasmiješi se i ponovi pjesmu.

"Ako spojim prva slova za pojmove iz zagonetke, dobit ću zvjerku koju ne bih želio poljubiti?" upita Harry.

Ona se još jednom nasmiješi svojim tajnovitim osmijehom, što Harry shvati kao potvrđan odgovor. Počeo je razmišljati. Svijet je bio pun životinja koje nije želio poljubiti; odmah se sjetio praskavih repa, ali nešto mu je govorilo da to nije pravi odgovor. Morat će pokušati odgovoriti na stihove iz zagonetke...

"Tko pod krinkom noći u kuću može doći," mumljao je Harry, zureći u nju, "bez poziva... ovaj... možda... lopov. Ne, to nije moj odgovor! Bez ključa... provalnik? Još ću se vratiti na to... možete li mi, molim vas, ponoviti sljedeći pojam?"

Ona ponovi dva stiha.

"Kojim ćeš uzvikom javit' svoju bol", za njom ponovi Harry. "Ovaj... ne znam... joj... au? Ne razumijem... mogu li čuti kraj?"

Sfinga ponovi zadnja četiri stiha.

"Rastom svojim guši sve nježnije cvijeće", reče Harry. "Ovaj... to zvuči kao korov... znači li to daje zadnje slovo k?"

Sfinga mu se nasmiješi.

"Prvo je možda p, od provalnik... zadnje je slovo k... u sredini uzvik... p... joj... ne... p... au..." razmišljao je Harry, i sam hodajući amo-tamo. "Zvjerka kojoj poljubac ne bih htio dati...pauk!"

Sfinga se nasmiješi još širim osmijehom. Ustala je, protegnula prednje noge i pomakla se u stranu da Harry može proći.

"Hvala!" reče joj Harry. Zapanjen vlastitom pameću, pojuri dalje.

Sad je već sigurno bio blizu, sigurno... štapić mu je govorio da je na pravom putu. Ne naleti li na nekakvu grozotu, možda čak ima šansu...

Malo dalje, morao je birati između dvije staze. "Usmjeri me!" šapne opet štapiću, koji se zavrti i pokaže nadesno. Pojurivši tom stazom, Harry u daljini ugleda svjetlost.

Stotinjak metara ispred njega, na uzdignutom je postolju svjetlucao Tromagijski pokal. Harry se dade u trk, ali u tom trenutku pred njega na stazu izleti tamna pojava.

Cedric će prvi stići do cilja. Cedric je svom snagom trčao prema pokalu i Harry je znao da ga ne može sustići... Cedric je bio znatno viši, imao je daleko duže noge...

Uto Harry iznad živice na lijevoj strani ugleda golemo obličje koje se velikom brzinom kretalo stazom koja se križala s njihovom. Kretalo se tako brzo daje Cedricu svaki čas prijetio sudar s njim, ali Cedric, pogleda prikovana za pokal, nije to primjećivao...

"Cedric!" zaurla Harry. "Pazi lijevo!"

Cedric se okrenuo točno na vrijeme da se stigne baciti ispred stvora i tako izbjeći sudar s njim, no u svojoj se hitnji spotaknuo. Harry vidje kako Cedricu izlijeće štapić iz ruke upravo u trenutku kada je na njihovu stazu stupio divovski pauk i počeo se nadvijati nad Cedrica.

"Omami!" opet zaurla Harry. Čarolija je pogodila gigantsko, crno, dlakavo tijelo pauka, ali mogao se isto tako na njega nabaciti kamenom. Pauk se trznuo, brzo okrenuo i, umjesto na Cedrica, jurnuo na Harryja.

"Omami! Impedimenta! Omami!"

Ništa nije pomagalo. Pauk je bio ili prevelik, ili premagičan, pa su čarolije postigle jedino to da su ga dodatno razjarile. Harry je na trenutak ugledao zastrašujuću sliku osam svjetlucavih, crnih očiju i kliješta oštrih poput britve, a zatim ga pauk ščepa.

Poletio je u zrak nošen paukovim prednjim nogama. Očajnički se otimajući, Harry ga pokuša udariti nogom. Pogodio je kliješta i u sljedećem trenutku osjetio strahovitu bol u nozi. Čuo je kako Cedric urla: "Omami!" ali ništa uspješnije od Harryja. Dok je pauk iznova otvarao svoja kliješta, Harry podiže štapić i vikne: "Expelliarmus!"

Upalilo je - čarolija razoružavanja prisilila je pauka da ga ispusti, što je značilo da je Harry s visine od šest metara pao na ionako već ozlijeđenu nogu. Savila se pod težinom tijela. Ne gubeći vrijeme na razmišljanje, naciljao je u paukov trbuh, baš kao prije u

repanov, i istovremeno sa Cedricom uzviknuo: "Omami!"

Dvije čarolije učinile su ono što jednoj nije uspjelo - pauk se prevrnuo na stranu, savnivši sa zemljom obližnju živicu. Staza je bila zatrpana paukovim isprepletenim, dlakavim nogama.

"Harry!" čuo je kako viče Cedric. "Jesi li dobro? Je li pao na tebe?"

"Nije", dovikne mu Harry, sopćući. Spustio je pogled na nogu. Obilno je krvarila. Vidio je da na poderanoj pelerini ima nekakvu gustu, ljepljivu izlučinu iz paukovih kliješta. Pokušao je ustati, ali noga mu je tako snažno drhtala da se nije mogao osloniti na nju. Zato se naslonio na živicu i, hvatajući dah, ogledao se oko sebe.

Cedric je stajao nadomak Tromagijskom pokalu, koji je svjetlucao iza njega.

"Uzmi ga, no", reče Harry Cedricu, teško dišući. "Hajde, uzmi ga! Stigao si na cilj."

Ali Cedric se nije ni pomaknuo. Nepomično je stajao na mjestu, gledajući Harryja. Zatim se okrene da pogleda pokal. U zlatnoj svjetlosti pokala Harry zamijeti čeznutljiv izraz na Cedricovu licu. Cedric se opet okrene Harryju, koji se sada držao za živicu da ostane na nogama.

Cedric duboko udahne. "Ti ga uzmi. Ti bi trebao pobijediti. Ovo je drugi put da si mi ovdje spasio glavu."

"Ne ide to tako", reče Harry. Bio je ljut. Noga ga je užasno boljela, zapravo, cijelo ga je tijelo boljelo zbog nastojanja da se otme pauku, ali unatoč svem njegovu trudu, Cedric ga je prestigao, baš kao što gaje preduhitrio pozvavši Cho na bal prije njega. "Tko prvi stigne do pokala, dobiva bodove. To si ti. Vjeruj mi, ja se s ovakvom nogom ne mogu upuštati ni u kakve utrke."

Cedric zakorakne prema omamljenom pauku, udaljavajući se od pokala. Odmahivao je glavom.

"Ne", reče on.

"Daj prestani biti tako plemenit", razdraženo će Harry. "Uzmi ga već jednom, da se možemo maknuti odavde."

Cedric je promatrao kako se Harry pokušava uspraviti, služeći se živicom za oslonac.

"Rekao si mi za zmajeve", poče Cedric. "Prvi zadatak ne bih ni prošao da me ti nisi upozorio što me čeka."

"Pa i meni su pomogli u tom zadatku", srdito odvrati Harry, pokušavajući pelerinom obrisati krvavu nogu. "Ti si meni pomogao s jajetom... dakle, ništa si ne dugujemo."

"Meni je isto netko drugi rekao za jaje", otpovrne Cedric.

"I dalje si ništa ne dugujemo", ustvrdi Harry, pokušavajući se nasloniti na ranjenu nogu. Kad je prebacio dio težine na nju, strahovito je zadrhtala - ispavši iz paukova stiska, iskrenuo je gležanj.

"Trebao si dobiti više bodova na drugom zadatku", tvrdoglavo nastavi Cedric. "Ti si se zadržao na dnu dok svi taoci nisu bili slobodni. To sam i ja trebao učiniti."

"Ja sam jedini bio dovoljno blesav da onu pjesmu shvatim ozbiljno!" gorko odvrati Harry. "Uzmi već jednom taj pokal!"

"Neću", reče Cedric.

Prekoračio je paukove isprepletene noge da priđe Harryju, koji je zurio u njega. Cedric se nije šalio. Upravo se odrekao slave kakvu dom Hufflepuffa nije doživio stoljećima.

"Ti ga uzmi", reče Cedric. Činilo se da je morao uložiti svaki djelić snage da izgovori te riječi, no lice mu je odavalo odlučnost, ruke je prekrizao, odluka je pala.

Harry skrene pogled s Cedrica i uperi ga u pokal. Na jedan blistavi trenutak, mogao je

zamisliti kako izlazi iz labirinta, noseći pokal. Zamišljao je kako podiže Tromagijski pokal visoko u zrak, slušao je urlik mnoštva, gledao kako Choino lice blista od divljenja, sve je to vidio jasnije no ikad... no potom ta slika izbljedi, a on je opet zurio u Cedricovo zasjenjeno, tvrdoglavo lice.

"Obojica ćemo", reče Harry. "Što?"

"Uzet ćemo ga istovremeno. Hogwarts dobiva pobjedu u svakom slučaju. A mi ćemo podijeliti prvo mjesto."

Cedric se zagleda u Harryja. Spustio je ruke. "Jesi li... jesi li siguran?"

"Jesam", reče Harry. "Da, jesam... pa zar se nismo međusobno pomagali? Obojica smo došli do cilja. Ajmo ga uzeti skupa."

Cedric je na trenutak izgledao kao da ne može vjerovati svojim ušima; zatim se nasmiješi od uha do uha.

"Dogovoreno", reče on. "Dođi ovamo."

Uhvatio je Harryja ispod pazuha i pomogao mu da došepa do postolja na kojem je stajao pokal. Došavši tamo, ispružiše ruke iznad drška pokala.

"Na tri, može?" predloži Harry. "Jedan... dva... tri..."

Obojica uhvatiše držak.

Harry istog trenutka osjeti trzaj negdje iza pupka. Noge mu na-pustiše tlo. Nije više mogao otvoriti šaku kojom je držao Tromagij-ski pokal. Pokal gaje vukao naprijed, u urlik vjetera i kovitlanje boja, a Cedric je išao s njim.

Meso, krv i kost

Harry osjeti kako mu stopala naglo udaraju o tlo; ranjena noga nije izdržala silinu udarca i on padne ničice. Šaka mu napokon prestane stiskati držak Tromagijskog pokala. Podigao je glavu.

"Gdje smo?" upita.

Cedric odmahne glavom. Ustao je i povukao Harryja na noge. Obojica pogledaše oko sebe.

Nisu bili u krugu Hogwarta; očito su proputovali kilometre -možda čak i stotine kilometara - jer nigdje nije bilo ni traga planinama koje su okruživale dvorac. Stajali su na mračnom i zaraslom groblju. Iza stabla velike tise s desne strane nazirao se crni obris male crkve. Njima slijeva uzdizalo se brdo, na čijem obronku Harry uspije razabrati obrise lijepe stare kuće.

Cedric pogleda u Tromagijski pokal na tlu, pa zatim digne pogled prema Harryju.

"Je li tebi itko rekao da je pokal putoključ?" upita on.

"Nije", odvrati Harry. Osvrtao se po groblju. Bilo je potpuno tiho i pomalo jezovito. "Je li ovo dio zadatka?"

"Nemam pojma", reče Cedric. U glasu mu se osjećao prizvuk nervoze. "A da izvučemo štapiće?"

"Može", prihvati Harry, sretan što je prijedlog došao od Ced-rica, a ne od njega.

Izvukoše štapiće. Harry se neprestano obazirao oko sebe. Opet je imao onaj čudni osjećaj da ih netko promatra.

"Netko dolazi", reče iznenada.

Napeto škiljeći u tamu, motrili su približavanje neke prilike koja im se, hodajući među grobovima, postojano približavala. Harry joj nije uspijevao razaznati crte lica, ali iz načina na koji je hodala i dr-

žala ruke, bilo je očito da nešto nosi. Iako je bilo nejasno o kome je riječ, prilika je bila

nevelika stasa i zaogrnuta plaštem čija je kapuljača bila navučena da sakrije lice. Kad im se približila za još nekoliko koraka - razmak između njih sve se više smanjivao - Harry vidje da to što nosi u naručju nalikuje na bebu... ili se možda ipak radi samo o smotanoj pelerini?

Harry malo spusti štapić i pogleda Cedrica krajičkom oka. Cedric mu dobaci zbunjen pogled. Potom obojica nastaviše motriti osobu koja im je prilazila.

Zakukuljena prilika zaustavi se pored visoke, mramorne nadgrobne ploče, nepuna dva metra od njih. Na djelić sekunde, Harry, Cedric i nevelika prilika otvoreno su se promatrali.

Odjednom, bez ikakva upozorenja, Harryjev ožiljak zapara bol. Nikad ga ništa nije tako zaboljelo. Dok je rukama pokrivao lice, iz prstiju mu isklizne štapić. Koljena mu se saviše i već je bio na tlu, ne videći ništa, osjećajući kako mu glava puca od boli.

S velike udaljenosti, negdje iz visine, začu visok, hladan glas kako govori: "Ubij suvišnoga."

Zatim zvuk bujanja i drugi glas kako u noć krešti: "Avada Kedavra!"

Bljesak zelenog svjetla plamtio je kroz Harryjeve spuštene vje-de. Začu kako nešto teško pada na tlo pored njega. Bol u njegovu ožiljku dosegla je takvu silinu da je pokušao povratiti od muke. Zatim se ublažila. Unaprijed užasnut onime što će ugledati, otvorio je užarene oči.

Na tlu pored njega, raširenih ruku i nogu ležao je Cedric. Bio je mrtav.

Sekundu dugu poput vječnosti, Harry je zurio u Cedricovo lice, u otvorene sive oči, sada prazne i bezizražajne poput prozora napuštene kuće, te u njegova poluotvorena usta, blago iznenađena izraza. Ali prije nego što je Harryjev um uopće uspio usvojiti to što je ugledao, prije no što je uspio osjetiti išta osim tupe nevjerice, netko ga povuče na noge.

Odloživši smotak iz naručja na tlo i upalivši štapić, neveliki muškarac u plastu sada je odvlačio Harryja prema mramornoj nadgrobnoj ploči. Prije nego što ga je grubo okrenuo i leđima pritisnuo uz

ploču, Harry na ploči pročita ime, čija su slova treperila pod svjetlošću štapića.

TOMRIDDLE

Zakukuljeni muškarac štapićem je čarao čvrstu užadi kojom je Harryja od vrata do gležnjeva privezao za ploču. Iz unutrašnjosti kukuljice dolazilo je plitko, brzo disanje. Harry se pokuša oteti i muškarac ga udari - rukom kojoj je nedostajao prst. Sad je znao tko se skriva ispod kukuljice. Bio je to Crvorep.

"Ti!" dahne on.

No Crvorep, koji je upravo dovršio čaranje užadi, nije mu odgovorio. Bio je previše zaokupljen provjeravanjem čvrstoće spona. Dok je petljao oko čvorova, prsti su mu nekontrolirano drhtali. Uvjerivši se da je Harry tako čvrsto privezan za nadgrobni spomenik da se ne može pomaknuti ni za centimetar, Crvorep iz unutrašnjosti ogrtača izvuče komad crne tkanine i grubo ga ugura u Harryjeva usta. Potom mu bez riječi okrene leđa i žurno se udalji. Harry nije mogao ni pisnuti. Niti je vidio kamo je otišao Crvorep, niti je mogao okrenuti glavu da pogleda iza nadgrobne ploče. Vidio je samo ono što se nalazilo ispred njega.

Cedricovo tijelo ležalo je otprilike šest metara dalje. Još malo dalje, iza Cedrica, ležao je Tromagijski pokal, sjajeći se pod svjetlošću zvijezda. Harryjev štapić ležao je na tlu, tik do njegovih nogu. Smotana pelerina koja je Harryja podsjećala na bebu također se nalazila u blizini, u podnožju groba. Činilo mu se da se smotak nezadovoljno vrpolji.

Promatrajući ga, Harryjevim je ožiljkom ponovno sijevnula bol... odjednom je znao da ne želi vidjeti što je umotano u pelerinu... nije želio da se taj svežanj razmota...

Začu zvukove oko svojih nogu. Spustivši pogled, vidje kako kroz travu gmiže gigantska zmija, kružeći oko nadgrobnog spomenika za koji je bio privezan. Opet je sve razgovjetnije čuo Crvorepovo brzo, sipljivo disanje. Zvučalo je kao da nešto s mukom vuče po tlu. Kad je opet ušao u Harryjev vidokrug, Harry shvati da gura kameni kotao prema podnožju groba. Kotao je bio ispunjen vodom ili nečim sličnim vodi - Harry je čuo pljuskanje - i bio je veći od ijednog kotla kojim se Harry ikad imao prilike poslužiti. Bio je poput velikog kamenog trbuha u koji se udobno mogao smjestiti odrastao čovjek.

Stvar na tlu zamotana u pelerinu sada se micala upornije, kao da pokušava izmigoljiti iz tkanine. Crvorep je nešto radio oko dna kotla, služeći se štapićem. Najednom ispod kotla liznuše pucketavi plamenovi. Zmijurina odgmiže natrag u tamu.

Tekućina u kotlu zagrijala se vrlo brzo. Ne samo da je proključala, nego je počela frcati vatrenim iskricama, kao da gori. Para je bivala sve gušća, zamagljujući obrise Crvorepa koji je podjarivao vatru. Vrpoljenje u smotanoj pelerini dodatno se pojačalo. Harry opet začu onaj visoki, hladni glas.

"Požuri!"

Sada je već cijela površina vode blistala od iskrica, kao da je optočena dijamantima.

"Spremno je, gospodaru." "Sada..." reče hladni glas.

Crvorep rastvori pelerinu na tlu, otkrivajući što se u njoj nalazi. Harryjev krik izgubi se u svežnju tkanine kojim su mu bila začeplje-na usta.

Bilo je to kao daje Crvorep prevrnuo kamen i svjetlu dana izložio nešto ružno, sluzavo i slijepo - ali strasnije, još stotinu puta strasnije. Stvor iz Crvorepova svežnja imao je oblik djeteta u čučnju, izuzme li se to da Harry nikad u svom životu nije vidio ništa što je manje nalikovalo na dijete. Bezdlak i ljuskast, boje živog, ali pocrnjelog mesa, imao je tanke, slabašne ruke i noge, a njegovo lice - nijedno dijete koje je ikad živjelo nije imalo takvo lice - bilo je plosnato i zmijoliko, zažarenih crvenih očiju.

Stvor je djelovao gotovo bespomoćno; podigao je svoje mršave ruke i ovio ih oko Crvorepova vrata. Crvorep se uspravi držeći ga u naručju. Pritom mu je s glave spuznula kapuljača pa je Harry pod svjetlošću vatre na slabom, blijedom Crvorepovu licu jasno primijetio izraz gađenja dok je stvorenje nosio prema rubu kotla. Harry načas vidje kako rasplesane iskrice s površine tekućine obasjavaju zlo, plosnato lice stvora. Zatim ga Crvorep spusti u kotao. Začu se šiš-tanje i stvor nestane ispod površine. Harry je čuo kad je nejakom tijelo uz potmuo udarac dotaklo dno kotla.

Neka se utopi, pomisli Harry. Ožiljak gaje palio gotovo neizdrživom silinom. Molim vas... neka se utopi...

Crvorep je nešto govorio. Glas mu je podrhtavao i činilo se daje gotovo izvan sebe od straha. Podigavši štapić, zatvorio je oči i progovorio u noć. "Očeva kosti, u neznanju dana, obnovit ćeš sina svoga!"

Na grobu se, pored Harryjevih nogu, pojavi raspuklina. Harry je užasnut promatrao kako se na Crvorepovu zapovijed iz nje u zrak diže tanak mlaz prašine i meko pada u kotao. Dijamantna površina vode razdvoji se i zašišti. Na sve strane poletješe iskre, a tekućina poprimi živu, otrovnoplavu boju.

Kad se ponovno oglasio, Crvorep je cvilio. Izvukao je iz pelerine dug, tanak, blistav bodež od srebra. Glas mu puče. Sad je prestravljeno jecao. "Meso... sluge... d-d-dragovoljno dano... oživiti ćeš... gospodara svoga."

Ispružio je desnu ruku pred sebe - onu kojoj je nedostajao prst. Lijevom rukom grčevito je stisnuo bodež i zamahnuo.

Harry je shvatio što se Crvorep sprema učiniti tek koji trenutak prije nego što se to dogodilo. Čvrsto je zatvorio oči, ali nije mogao prečuli vrisak koji je proparao noć i prošao kroz Harryja kao da su i njega proboli istim tim bodežom. Čuo je kako nešto pada na zemlju, čuo je Crvorepovo bolno dahtanje, a potom i jezovit pljusak, kao daje nešto ubačeno u kotao. Harry se nije mogao prisiliti da pogleda... ali tekućina je poprimila vatrenocrvenu boju, i ta crvena svjetlost sjala je ravno kroz Harryjeve spuštene vjeđe...

Crvorep je soptao i stenjao od boli. Tek kad je na licu osjetio njegov izmučeni dah, Harry shvati da Crvorep stoji pred njim.

"K-krvi neprijatelja... silom uzeta... uskrsnut ćeš... dušmanina svoga."

Harry ga nikako nije mogao zaustaviti, suviše je čvrsto bio vezan... spustivši pogled, beznadno se otimljući užadi što gaje sapi-njala, vidje kako se u sada jedinoj Crvorepovoj šaci trese svjetlucavi srebrni bodež. Osjeti zatim kako mu vrh bodeža probija kožu na pregibu desne ruke i kako mu niz rukav poderane pelerine curi krv. Dašćući i dalje od boli, Crvorep je prtljao po džepu dok napokon nije izvukao staklenu bočicu. Postavio je bočicu pod Harryjevu po-rezotinu, da uhvati krv.

Oteturao je natrag do kotla, noseći Harryjevu krv. Ulije ju u kotao. Tekućina smjesta postane zasljepljujuće bijela. Izvršivši zadatak, Crvorep pade na koljena pokraj kotla, sruši se na stranu i

ostane ležati na tlu. Isprekidano dišući i jecajući, privio je prsima krvavi batrljak svoje desne ruke.

Kotao je ključao. Na sve strane iskakale su iskre nalik na dijamante. Prema zasljepljujućem blještavilu kotla, sve je ostalo u okolici djelovalo poput crnog baršuna. Isprva se nije ništa događalo...

Neka se utopi, mislio je Harry, da su bar negdje pogriješili...

Zatim, posve iznenada, ugasiše se sve iskre u kotlu. Umjesto njih, iz kotla sukne masa guste bijele pare, zakrivajući sve pred Harryjem. Nije više mogao vidjeti ni Crvorepa ni Cedrica, ništa, zapravo, osim isparina u zraku... nije im uspjelo, mislio je... utopio se... molim vas... molim vas, samo neka je mrtav...

No uto, obuzet ledenim užasom, kroz izmaglicu vidje kako se iz kotla polako izdiže taman obris visoka muškarca mršavog poput kostura.

"Odjeni me", iz isparina progovori visok, hladan glas. Crvorep, ne prestajući jecati, stenjati i privijati svoju osakaćenu ruku, otpuže pokupiti crnu pelerinu s tla i potom se osovi na noge. Propevši se na prste, jednom rukom navuče pelerinu preko glave svog gospodara.

Mršavi muškarac istupi iz kotla, zureći u Harryja... Harry je pak zurio u lice koje je nastanjivalo sve njegove noćne more u posljednje tri godine. Bjelji od kosti, širokih, gnjevnih, grimiznih očiju i nosa spljoštenog poput zmijske gubice, s prorezima umjesto nosnica...

Lord Voldemort opet je ustao.

Smrtonoš

Voldemort skrene pogled s Harryja i posveti se razgledavanju svog tijela. Imao je šake poput velikih, blijedih paukova. Dugim, bijelim prstima milovao je svoja prsa, ruke, lice. Njegove crvene oči, s prorezima umjesto zjenica, kao da je mačka, u tami su svjetlucale još jače. Podigao je ruke i protegnuo prste, gledajući ih sa zanesenim, slavodobitnim

izrazom. Nije se osvrtao ni na Crvorepa, koji je krvareći i trzajući se ležao na tlu, ni na golemu zmiju, koja je dogmi-zala natrag iz tame. Sada je opet sikćući kružila oko Harryja. Voldemort uvuče svoju neprirodno dugoprstu ruku u duboki džep pelerine te izvuče čarobni štapić. Njega je također nježno pomilovao, uperivši ga zatim u Crvorepa. Podigao ga je u zrak i bacio prema nadgrobnoj ploči za koju je bio privezan Harry. Crvorep sklizne u podnožje ploče i ostane tamo ležati, uplakano se sklupčavši. Voldemort pogleda Harryja grimiznim očima, smijući se visokim, hladnim, neveselim smijehom.

Crvorepova se pelerina sad već ljeskala od krvi; umotao je u nju svoj batrljak od ruke. "Gospodaru moj..." grcao je, "gospodaru moj... obećali ste... doista ste obećali..."

"Ispruži ruku", nehajnim tonom reče mu Voldemort. "Oh, gospodaru... hvala vam, gospodaru..."

Ispruži krvavi batrljak, no Voldemort se opet nasmije. "Drugu ruku, Crvorepe."

"Gospodaru, molim vas... molim vas..."

Voldemort se sagne i privuče Crvorepovu lijevu ruku. Grubo zavrne rukav Crvorepove pelerine do iznad lakta. Harry ugleda nešto na koži ogoljene ruke, neku jarkocrvenu tetovažu - lubanju kojoj iz usta viri zmija. Bijaše to ista ona slika koja se pojavila na nebu tijekom Svjetskog prvenstva u metloboju: tamni znamen. Voldemort je pomno pregledao znamen, ne obazirući se na Crvorepo-vo nekontrolirano ridanje.

"Opet se vidi," tiho će on, "sigurno su ga svi primijetili... a sad ćemo vidjeti... sad ćemo saznati..."

I nato utisne dugi, bijeli kažiprst u biljeg na Crvorepovoj ruci.

Ožiljak na Harryjevu čelu opet probode oštra bol, a Crvorep ponovno zajauče. Kad je Voldemort uklonio prste s Crvorepova znamen, Harry vidje da je crtež poprimio crnu boju.

Voldemort se uspravi uz izraz okrutnog zadovoljstva. Zabacivši glavu, pogledom je prelazio mračno groblje.

"Koliko će ih se odvažiti na povratak kad ga osjete?" šapne on, svjetlucavim crvenim očima ukočeno zureći u zvijezde. "I koliko će se budala oglušiti na poziv?"

Ushoda se amo-tamo ispred Harryja i Crvorepa, neprestano pogledom češljajući groblje. Kad je prošla koja minuta, opet spusti pogled na Harryja. Njegovo zmijoliko lice iskrivi okrutan osmijeh.

"Harry Potteru, ti stojiš na ostacima mog pokojnog oca", sikne on tiho. "Bezjaka i budale... poput tvoje drage majke. No oboje su poslužili svrsi, zar ne? Tvoja je majka umrla da te obrani dok si bio malen... ja sam svog oca ubio i pogledaj samo kako se korisnim pokazao nakon smrti..."

Voldemort se opet nasmije. Koračao je amo-tamo, gledajući u hodu na sve strane. Zmija je nastavljala kružiti u travi.

"Vidiš li onu kuću na obronku, Potteru? Tamo je živio moj otac. Moja majka, vještica koja je živjela u ovom selu, zaljubila se u njega. Ali on ju je ostavio kad mu je rekla da je vještica... mom ocu, naime, magija nije bila pri srcu... Napustio ju je i vratio se svojim bezjač-kim roditeljima prije nego što sam se uopće rodio, Potteru, a ona je umrla dok me rađala, pa sam odrastao u bezjačkom sirotištu... ali zarekao sam se da ću ga pronaći... i osvetio sam mu se, toj budali koja mi je dala svoje ime... Tom Riddle..."

Koračao je bez zastajanja, crvenim očima leteći od groba do groba.

"Ma slušaj kako sam se uživio u obiteljsku povijest..." reče on tiho. "Baš postajem sentimentaln... Ali gle, Harry! Vraća se moja istinska obitelj..."

Zrakom se najednom razlegne zvuk šuštanja plašteva. Između grobova, iza stabla tise, u svakom sjenovitom zakutku, aparatirali su se čarobnjaci. Svi su nosili kukuljice i krinke. Približavali su se jedan po jedan... polako, oprezno, kao da jedva mogu vjerovati svojim očima. Voldemort je šutke stajao, čekajući ih. Potom jedan smrto-noša pade na koljena, dopuže do Voldemorta i poljubi porub njegove crne pelerine.

"Gospodaru... gospodaru..." mrmljao je.

Ostali su smrtonoše slijedili njegov primjer. Svaki je Voldemortu prišao na koljenima, poljubio njegovu pelerinu, povukao se natrag i ustao, zauzimajući mjesto u šutljivom krugu koji se zatvorio oko groba Toma Riddlea, Harryja, Voldemorta i zgrčenog, uplakanog, drhtavog Crvorepa. Neka mjesta u krugu ostala su prazna, kao da treba stići još ljudi. Nije se, međutim, činilo da Voldemort više ikoga očekuje. Iako nije bilo vjetra, kad je pogledom obišao zakukuljena lica, krugom prođe šuštav zvuk, kao da su svi u njemu zadržtali.

"Dobro došli, smrtonoše", tiho počeo Voldemort. "Trinaest godina. .. trinaest je godina prošlo od našeg posljednjeg susreta. A ipak ste se odazvali na moj poziv kao daje to bilo jučer... još uvijek smo, dakle, ujedinjeni pod tamnim znamenom! /// možda ipak nismo?" Podigao je svoje grozno lice prema nebu i onjušio. Njegove razrezima slične nosnice raširiše se.

"Njušim krivnju", reče on. "Ovdje zrak zaudara na krivnju."

Krugom proleti nov drhtaj, kao da je svaki član čeznuo, ali se nije usuđivao, istupiti iz njega.

"Gledam vas sve, zdrave i čitave, nenačetih moći - kako ste se samo hitro pojavili! - i pitam se... zašto ova družba čarobnjaka nikad nije priskočila u pomoć svojem gospodaru, kojemu su se za-kleli na vječnu vjernost?"

Nitko nije progovarao. Nitko se nije micao, osim Crvorepa, koji je još ležao na tlu i ridao nad svojom krvavom rukom.

"Pa odgovaram sam sebi," šapne Voldemort, "sigurno su vjerovali da sam slomljen, da me više nema. Zavukli su se opet među moje neprijatelje, zaklinjući se da su nevini, da nisu znali, da su bili začarani... Zatim se pitam, ali kako su mogli vjerovati da ja neću ponovno ustati? I to oni, koji su znali kakve sam mjere odavno poduzeo da se zaštitim od smrti običnog smrtnika? Oni, koji su vidjeli

dokaze moje beskrajne moći, u vremenima kad bijah silniji od ijednog drugog čarobnjaka? Pa opet sebi odgovaram, možda su vjerovali da postoji još veća sila, neka koja može savladati čak i lorda Voldemorta... možda se sada zaklinju na vjernost nekome drugom... možda onom zagovaratelju običnog puka, mutnjaka i bezjaka, Albusu Dumbledoreu?"

Na spomen Dumbledoreova imena, članovi kruga stadoše se meškoljiti. Neki i zagundaše, odmahujući glavama.

Voldemort se nije obazirao na njih. "To me duboko iznenadilo... moram priznati da sam zapravo razočaran..."

Jedan od čarobnjaka najednom se baci naprijed, slamajući krug. Drhteći od glave do pete, pao je Voldemortu pred noge.

"Gospodaru!" zakriješti on. "Gospodaru, oprostite mi! Svima nam oprostite!"

Voldemort se počeo smijati. Podigne štapić. "Crucio!"

Smrtonoša na tlu previjao se i vrištao. Harry je bio uvjeren da se tako glasan zvuk mora prenijeti i do okolnih kuća. Samo da dođe policija, očajnički je mislio... bilo tko... bilo

što...

Voldemort odmakne štapić. Izmučeni smrtonoša ispruži se na zemlji, hvatajući dah.

"Diži se, Avery", meko reče Voldemort. "Ustaj. Moliš za oprostaj? Ja ne opraštam. Ja ne zaboravljam. Trinaest dugih godina... želim da mi trinaest godina vraćate dug prije nego što vam oprostim. Naš je Crvorep već otplatio dio svoga, nisi li, Crvorepe?"

Spustio je pogled prema Crvorepu, koji je još uvijek jecao.

"Nisi mi se vratio zbog odanosti, nego zbog straha od starih prijatelja. Ti zaslužuješ tu bol, Crvorepe. Znaš to, zar ne?"

"Da, gospodaru," stenjao je Crvorep, "molim vas, gospodaru... molim vas..."

"No ipak si mi pomogao da se vratim u svoje tijelo", hladnokrvno je nastavljao Voldemort, promatrajući kako Crvorep jeca na tlu. "Takav bezvrijedan i lažljiv kakav jesi, ipak si mi pomogao... a lord Voldemort nagrađuje svoje pomagače..."

Voldemort opet podigne štapić i zavrti njime po zraku. Iza štapića osta visjeti svjetlucava pruga tekućeg srebra. Na trenutak je bila bezoblična, a onda se počeo izvijati i oblikovati u blistavu imitaciju

ljudske šake, svjetlucavu poput mjesečine. Sunula je prema tlu i spojila se s Crvorepovim krvavim zapešćem.

Crvorep smjesta prestane jecati. Dišući hrapavo i isprekidano, podigao je glavu, u nevjerici se zagledavši u srebrnu šaku koja se savršeno stopila s njegovom rukom. Činilo se da nosi blještavu rukavicu. Rastegnulo je sjajne prste i drhtavo s tla podigao grančicu, meljući je u prah.

"Gospodaru", šapne on. "Gospodaru... predivna je... hvala vam... hvala vam..."

Na koljenima priđe Voldemortu i poljubi rub njegove pelerine.

"I neka tvoja vjernost nikad više ne dođe u pitanje, Crvorepe", reče mu Voldemort.

"Neće, gospodaru moj... nikada, gospodaru moj..."

Crvorep ustane i zauzme svoje mjesto u krugu, zureći u svoju novu, moćnu šaku. Lice mu se još sjajilo od suza. Voldemort priđe muškarcu desno od Crvorepa.

"Luciuse, prevrtljivi moj prijatelju", šapne on, zaustavljajući se pred njim. "Kažu mi da se nisi odrekao starih uvjerenja, iako pred svijetom nosiš masku doličnosti. Još uvijek bi se rado iskazao u ponekom mučenju bezjaka, zar ne? Ali ipak me nikad nisi pokušao pronaći, Luciuse... onaj tvoj pothvatić na Svjetskom prvenstvu u metloboju bio je prilično zabavan... no zar ne bi bilo bolje da si tu energiju uložio u potragu za mnom, kako bi mi mogao pomoći?"

"Gospodaru moj, uvijek sam bio pripravan", odmah mu iz kukuljice odvrati glas Luciusa Malfoya. "Da sam vam igdje našao traga, da sam dočuo makar i najmanji šapat o vašem prebivalištu, odmah bih vam se pridružio, ništa me ne bi moglo spriječiti..."

"Ali kada je vjerni smrtonoša prošlog ljeta u nebo ispalio moj znamen, ipak si pobjegao od njega?" lijenim tonom upita ga Voldemort. Gospodin Malfov naglo umukne. "Da, znam sve o tome, Luciuse... razočarao si me... u budućnosti očekujem veću odanost."

"Dakako, gospodaru moj, dakako... milostivi ste, hvala vam..."

Voldemort krene dalje, ali odmah zastane, zagledavši se u prostor - dovoljno velik za dvoje - koji je Malfova razdvajao od sljedeće osobe u krugu.

"Tu bi trebali stajati Lestrageovi", tiho reče Voldemort. "No oni su u Azkabanu, živi zazidani. Ostali su mi vjerni. Radije su pošli

u Azkaban nego da me se odreknu... kad se probijemo u Azkaban, Lestrageovi će doživjeti počasti iznad svih svojih snova. Dementori će nam se pridružiti... oni su naši

prirodni saveznici... pozvat ćemo natrag prognane divove... opet ću imati sve svoje vjerne sluge, i cijelu vojsku stvorenja pred kojom će svi drhtati..."

Nastavio je obilazak. Neke je smrtonoše prošao u tišini, no pred drugima bi zastao i obratio im se.

"Macnair... Crvorep mi kaže da sada za Ministarstvo magije uništavaš opasne zvijeri? Imat ćeš uskoro slađe žrtve, Macnair, za to će se pobrinuti lord Voldemort..."

"Hvala vam, gospodaru... hvala vam", mrmljao je Macnair.

"A tu imamo," Voldemort priđe dvjema najvećim zakukuljenim prilikama, "Crabbea... ovaj put ćeš se više truditi, zar ne Crabbe? I ti, Goyle?"

Oni se nezgrapno nakloniše, tupavo mrmljajući. "Da, gospodaru..." "Hoćemo, gospodaru..."

"Isto vrijedi i za tebe, Nott", tiho prozbori Voldemort dok je prolazio mimo zgurene prilike u sjeni gospodina Govlea.

"Gospodaru moj, prostirem se pred vašim nogama, ja sam vaš najvjerniji..."

"To bi bilo dosta", odvrati Voldemort.

Sad je dospio do najveće praznine u krugu. Stajao je gledajući je svojim bezizražajnim crvenim očima, kao da tu vidi ljude.

"A ovdje nedostaje šest smrtonoša... troje je poginulo u mojoj službi. Jedan je prevelika kukavica da se vrati... i za to će mi platiti. Drugi me, vjerujem, zauvijek napustio... njega ću, dakako, ubiti... a treći, moj najvjerniji sluga, već mi ponovno služi."

Smrtonoše se uskomešaše; Harry vidje kako se međusobno pogledavaju kroz krinke.

"Taj vjerni sluga djeluje u Hogwartsu, a naš nam je mladi prijatelj večeras stigao u goste upravo zahvaljujući njegovim naporima..."

Da", potvrdi Voldemort kad su sve oči u krugu sijevnule prema Harryju. Njegova usta lišena usnica iskriviše se od cereka. "Harry Potter bio je tako ljubazan da dođe na proslavu mog ponovnog rođenja. Čak bih ga mogao nazvati svojim počasnim gostom."

Nastupi muk. Zatim naprijed iskorakne smrtonoša desno od Cr-vorepa. Ispod krinke se začu glas Luciusa Malfoya.

"Gospodaru, mi gorimo od želje da saznamo... molimo vas da nam ispričate... kako ste postigli ovo... ovo čudo... kako ste nam se uspjeli vratiti..."

"Ah, kakva je to samo priča, Lucius", odvrati Voldemort. "A počinje... i završava... s mojim mladim prijateljem."

Lijenim korakom priđe Harryju, pa su sad svi pogledi iz kruga bili upereni u njih dvojicu. Zmija je bez predaha kružila oko Harryja.

"Poznato vam je, dakako, da su ovog dječaka nazvali mojom propašću?" mekim tonom upita Voldemort, zagledavši se u Harryja crvenim očima. Harryjev ožiljak počeo se žariti takvom žestinom da je zamalo zavrištao od boli. "Svi znate da sam izgubio svoje moći i tijelo one noći kad sam ga pokušao ubiti. Njegova majka umrla je u pokušaju da ga spasi - i tako mu je nehotice pružila zaštitu koju, priznajem, nisam predvidio... nisam mogao dotaknuti dječaka."

Voldemort podigne jedan svoj dugi, bijeli prst i primakne ga vrlo blizu Harryjeva obraza. "Njegova majka utisnula mu je tragove svoje žrtve... starije to vid magije, kojeg sam se morao sjetiti, bilo je glupo od mene što sam ga previdio... ali nije važno. Sad ga mogu dotaknuti."

Harry osjeti kako ga dodiruje hladni vršak dugog bijelog prsta. Činilo mu se da će mu se glava rasprsnuti od boli.

Voldemort mu se tiho nasmije na uho, zatim odmakne prst i nastavi govoriti smrtonošama. "Priznajem, prijatelji moji, da sam se preračunao. Moju kletvu odvrtila je glupa žrtva jedne žene, a kletva se odrazila natrag prema meni. Aaah... nikad nisam osjetio goru bol, prijatelji moji; ništa me nije moglo pripremiti na nju. Bijah istrgnut iz svog tijela, manji od duha, niži od najniže sablasti... ipak, bio sam živ. Što sam doista bio, to ni sam ne znam... ja, koji sam na putu prema besmrtnosti dospio dalje od bilo koga drugoga. Znaite moj cilj... pobijediti smrt. Bio sam stavljen na kušnju, ali očito je jedan ili više mojih eksperimenata imalo uspjeha... budući da nisam umro, iako me ta kletva morala ubiti. Ipak, bio sam jednako tako nemoćan kao najslabije živo biće na svijetu, bez mogućnosti da si pomognem..... jer nisam imao tijela, dok je svaka čarolija koja bi mi mogla pomoći zahtijevala upotrebu štapića...

Sjećam se jedino svog besanog, beskrajnog, neprestanog nastojanja da postojim, da budem... nastanio sam se duboko u šumi i čekao... bio sam siguran da će me netko od mojih vjernih smrtonoša pokušati pronaći... da će bar jedan od njih doći baciti čini potrebne da me vrata u moje tijelo... čekao sam uzalud..."

Još jednom je krugom smrtonoša koji su slušali priču proletio drhtaj. Voldemort je pustio da muk postane doista jezovit i tek je onda nastavio. "Preostala mi je jedna jedina moć. Mogao sam opsjesti tuđa tijela. No nisam se usuđivao otići tamo gdje je bilo mnogo ljudi, jer sam znao da aurori još tragaju za mnom. Ponekad bih se uselio u životinje - najdraže su mi, dakako, bile zmije - ali u njima sam bio tek nešto više od čistog duha, jer su njihova tijela loše prilagođena izvođenju magije... osim toga, moje opsjedanje skraćivalo im je živote; ni jedna nije dugo poživjela..."

A onda... prije četiri godine... činilo se da sam osigurao način povratka. Jedan čarobnjak - mlad, budalast i lakovjeran - dolutao je u šumu gdje sam prebivao. Činilo se da je on upravo ona šansa o kojoj sam sanjao... jer radilo se o profesoru iz Dumbledoreove škole... lako sam ga podvrgnuo svojoj volji... vratio me u ovu zemlju, gdje sam, nakon nekog vremena, preuzeo vlast nad njegovim tijelom, da mogu pažljivo nadgledati kako izvodi moje zapovijedi. No moj je plan propao. Nisam uspio ukrasti kamen mudraca. Nisam uspio osigurati besmrtni život. Onemogućio me... ponovno me onemogućio Harry Potter..."

Još jednom nastupi tišina; ništa se nije micalo, uključujući i lišće na stablu tise. Smrtonošice su bile nepomične, uperivši u Voldemorta i Harryja oči koje su im svjetlucale iza krinki.

"Moj sluga umro je kad sam napustio njegovo tijelo pa sam opet bio onako slab kao i prije", produži Voldemort. "Vratio sam se još jednom u svoje daleko skrovište, i neću se pretvarati da me nije obuzeo strah kako više nikad neću vratiti svoje moći... da, bio je to možda moj najcrnji trenutak... nisam mogao računati na to da ću još jednom naići na čarobnjaka kojeg bih mogao opsjesti... dakako, dotle sam već bio izgubio nadu da moji smrtonošice mare za moju sudbinu..."

Jedan ili dva maskirana čarobnjaka u krugu nelagodno se pro-meškoljiše, ali Voldemort nije obraćao pozornost na njih.

"A onda, prije nepunih godinu dana, kada sam već bio izgubio gotovo svaku nadu, napokon se dogodilo i to... vratio mi se jedan sluga. Crvorepa, koji je lažirao vlastitu smrt da pobjegne ruci pravde, raskrinkali su njegovi nekadašnji prijatelji pa se odlučio vratiti gospodaru. Potražio me u zemlji za koju se dugo govorkalo da mijе skrovište... pomagali su mu, naravno, štakori koje je usput sretao. Crvorep ima neobičnu sklonost prema

štakorima, zar ne, Crvorepe? Njegovi su mu prljavi mali prijatelji rekli da duboko u jednoj albanskoj šumi postoji mjesto koje izbjegavaju, gdje je druge male životinje poput njih usmrtila mračna sjena koja ih je opsjela...

No njegov povratak nije protekao glatko, zar ne, Crvorepe? Naime, kad je jedne noći ogladnio, budalasto se zaustavio na objedu u gostionici na samom rubu šume gdje se nadao da će me pronaći... i koga je tamo sreo? Stanovitu Berthu Jorkins, vješticu iz Ministarstva magije.

I sad gledajte kako sudbina izlazi u susret lordu Voldemortu. Ovo je lako mogao biti kraj za Crvorepa i kraj moje zadnje nade da ću obnoviti tijelo. No Crvorep je - pokazujući pritom prisebnost koju nikad ne bih očekivao od njega - nagovorio Berthu Jorkins da mu se pridruži u noćnoj šetnji. Uspio ju je svladati... doveo ju je k meni. A Bertha Jorkins, koja je mogla sve upropastiti, pokazala se korisnijom nego što sam mogao i zamisliti... jer mi je - uz malo nagovaranja - pružila pravo obilje informacija.

Rekla mi je da će se ove godine u Hogvvarstu održati Tromagij-ski turnir. Rekla mi je da zna za vjernog smrtonošu koji bi mi rado pomogao, samo kad bih mogao stupiti u vezu s njim. Rekla mi je mnoge stvari... no morao sam se poslužiti vrlo snažnim sredstvima da razbijem čaroliju za brisanje pamćenja kojom je bila začarana. Dok sam uspio iz nje izvući sve potrebne podatke, njezin um i njezino tijelo postali su beskorisni. Već je poslužila svojoj svrsi. Nisam je mogao opsjesti. Stoga sam je se riješio."

Voldemort se osmjehne svojim groznim smiješkom. Crvene oči bile su prazne i nesmiljene.

"Dakako, Crvorepovo je tijelo bilo neprimjereno za opsjedanje, jer su ga svi smatrali mrtvim, pa bi privukao previše pozornosti da ga tko vidi. Ipak, bio je ono što mi je trebalo - sluga zdrava tijela. Iako slab čarobnjak, mogao je slijediti moje upute. Uspio me vratiti u zakrčljalu, slabašnu verziju mog tijela, u kojem ću lakše dočekati

da prikupimo nekoliko najvažnijih sastojaka za moje istinsko ponovno rođenje... tu i tamo pokoja čarolija koju sam sam izmislio... mala pomoć moje drage Nagini," Voldemortov pogled pade na zmiju koja nije prestajala kružiti, "napitak spravljen od krvi jedno-roga i zmijskog otrova koji smo uzimali od Nagini... uskoro sam imao gotovo ljudski oblik i dovoljno snage za putovanje.

Nestala je svaka nada da ću ukrasti kamen mudraca, zbog toga što sam bio siguran da ga je Dumbledore dao uništiti. Ali bio sam spreman opet prigrliti svoj smrtni život, prije no što počnem tragati za besmrtnošću. Postavio sam si dohvatljiviji cilj... bit ću zadovoljan dobijem li svoje staro tijelo i staru moć.

Otopina koja me noćas oživila bila je pripravljena po starom crnomagijskom receptu. Da bih postigao cilj, znao sam da će mi trebati tri moćna sastojka. Jedan mi je bio na dohvat ruke, zar ne, Crvorepe? Meso koje daje sluga...

Kost mog oca značila je, jasno, da ćemo morati doći ovamo, gdje je pokopan. Ali krv dušmanina... Crvorep me nastojao uvjeriti da to može biti krv bilo kojeg čarobnjaka, je li, Crvorepe? Bilo kojeg čarobnjaka koji me mrzi... takvih još ima mnogo. Ali ja sam znao koji mi čarobnjak treba želim li opet ustati, moćniji nego prije pada. Želio sam krv Harryja Pottera. Želio sam krv onoga koji me je prije trinaest godina lišio moći, jer će preostatak zaštititi koju mu je majka tada dala sada kolati i mojim žilama...

Ali kako doći do Harryja Pottera? Vjerujem da je on zaštićen bolje nego što i sam zna, načinima koje je osmislio Dumbledore davno ranije, kad ga je zapala dužnost da se pobrine za dječakovu budućnost. Dumbledore je prizvao drevnu magiju kojom je osigu-

rao dječakovu potpunu zaštitu sve dok je u skrbi svojih rođaka. Dok je tamo, čak ni ja ne mogu doprijeti do njega... dakako, postojala je mogućnost na Svjetskom prvenstvu u metloboju... mislio sam da bi tamo njegova zaštita mogla biti slabija, budući daje bio daleko i od rođaka i od Dumbledorea, ali nisam još bio dostatno jak da pokušam otmicu usred gomile čarobnjaka iz Ministarstva. No potom je dječaka čekao povratak u Hogwarts, gdje će od jutra do mraka neprestano biti pod kukastim nosom one budale koja tako ljubi bezjake. Kako da ga se dakle dočepam?

Dakako... koristeći se informacijama Berthe Jorkins. Moj jedini vjerni smrtonosa, koji radi u Hogvvarstu, ubacit će dječakovo ime u

Plameni pehar. Moj će se smrtonoša pobrinuti da dječak osvoji turnir... da prvi dotakne Tromagijski pokal... koji je moj smrtonoša u međuvremenu pretvorio u putoključ. Taj će ga pokal dovesti ovamo, izvan dosega Dumbledoreove pomoći i zaštite, ravno u moj ras-kriljeni zagrljaj. I evo ga... evo dječaka kojeg ste svi smatrali mojom propašću..."

Voldemort polako zakorakne naprijed i zatim se okrene sučelice Harryju. Podigne štapić. "Crucio!"

Harry nikad prije nije osjetio takvu bol. Kostu su mu gorjele, činilo se da će mu se glava raspuknuti na mjestu ožiljka, mahnito je kolutao očima. Htio je da bol prestane... da se onesvijesti... da umre...

Zatim bol nestane. Beživotno je visio u konopcima kojima bijaše vezan za nadgrobnu ploču Voldemortova oca. Kad je podigao pogled prema tim jarkocrvenim očima, činilo mu se da gleda kroz nekakvu izmaglicu. Noć je odzvanjala od smijeha smrtonoša.

"Siguran sam da shvaćate koliko je bilo glupo misliti da bi ovaj dječak ikad mogao biti jači od mene", reče Voldemort. "Ali ne želim da u ikome ostane i najmanji tračak sumnje. Harry Potter pukom je srećom izbjegao mojoj magiji. Sad ću vam svima dokazati svoju moć. Ubit ću ga ovdje, sada, pred svima vama, gdje nema Dumbledorea da mu pomogne i majke da umre za njega. Imat će svoju šansu. Dopustit ću mu da se bori, a onda nitko više među vama neće sumnjati koji je od nas dvojice jači. Još samo malo, Na-gini", šapne on. Zmija otklizi kroz travu do smrtonoša koji su promatrali prizor.

"Crvorepe, odveži ga i vrati mu njegov štapić."

Priori Incantatem

Dok je Harry trzajima pokušavao povratiti osjet u nogama da može ostati na njima nakon što ga odvežu, približio mu se Crvorep. Voldemortov sluga podigne svoju novu srebrnu šaku, izvuče tkaninu iz Harryjevih usta i jednim jedinim zamahom presiječe užad kojom je Harry bio privezan za nadgrobnu ploču.

U jednom kratkom djeliću sekunde Harry je gotovo bio spreman na pokušaj bijega, no čim je stao na zarasli humak, njegova je ranjena noga zadrhtala od slabosti. Istovremeno su smrtonoše zbili redove, stežući obruč oko njega i Voldemorta, tako da sada više nije bilo praznina na mjestima odsutnih članova. Crvorep istupi iz kruga, ode do mjesta gdje je ležalo Cedricovo tijelo i vrati se s Harryjevim štapićem. Grubo mu gurne štapić u ruke, izbjegavajući njegov pogled. Zatim je opet zauzeo svoje mjesto u krugu okupljenih smrtonoša.

"Jesu li te naučili kako se bori u dvoboju, Harry Potter?" tiho upita Voldemort, dok su njegove crvene oči svjetlucale u mraku.

Na te riječi, Harryju se, kao iz prošlog života, vrati sjećanje na duelantski klub u Hogvvarstu koji je kratko pohađao prije dvije godine. .. jedino što je tamo naučio bila je čarolija razoružavanja, "Ex-pelliarmus"... ali sve i kad bi mogao razoružati Voldemorta,

kakva korist od toga kad ga okružuju smrtonoše u omjeru od najmanje trideset prema jedan? Ništa što je do sada učio nije ga ni približno pripremio za ovakav susret. Znao je da mu slijedi ono na što ih je Moody uvijek upozoravao... nezaustavljiva kletva/lvarfa Kedavra -a Voldemort je bio u pravu - više nije imao majku koja će umrijeti za njega... bio je posve nezaštićen...

"Prvo se naklonimo jedan drugome, Harry", reče Voldemort. Neznatno se prigne, zmijolikim licem i dalje okrenut prema Harryju. "No, poštuju formalnosti... Dumbledore bi sigurno volio da pokažeš dobar odgoj... pokloni se smrti, Harry..."

Smrtonoše se opet nasmijaše. U osmijeh su se rastegnula i Voldemortova usta bez usnica. Harry se nije naklonio. Nije imao namjeru dopustiti Voldemortu da se, prije nego što ga ubije, još i poigrava njime... neće mu priuštiti to zadovoljstvo...

"Rekoh, nakloni se," ponovi Voldemort, podižući štapić - Harry osjeti kako mu se kraljeznica povija pod nemilosrdnim pritiskom neke goleme, nevidljive ruke. Smrtonošama je to bilo urnebesno smiješno.

"Lijepo", blago nastavi Voldemort. Podizanjem štapića podigao se i pritisak s Harryjevih leđa. "Pogledaj me u oči kao muškarac... uspravnih leđa i ponosan, kao tvoj otac kad je umro..."

A sada... vrijeme je za dvoboj."

Voldemort podigne štapić, i prije nego je Harry stigao učiniti išta da se obrani, prije nego što se uopće mogao pomaknuti, opet ga je udario kletvom Cruciatius. Bol je bila tako snažna, tako prožima-juća, da više nije znao gdje je... svaki centimetar njegove kože probadali su usijani noževi, bol u glavi prijetila je rasprsnućem; vrištao je glasnije no ikad u životu...

Onda bol prestane. Harry se prevrne na bok i zatim se s mukom osovi na noge. Drhtao je jednako nezaustavljivo kao i Crvorep nakon što si je odsjekao šaku. Zateturao je u stranu, na zid smrtonoša koji su ga promatrali. Oni ga odgurnuše natrag prema Voldemortu.

"Napravit ćemo malu stanku," reče Voldemort, dok su mu se nosnice slične prorezima širile od uzbuđenja, "mali predah... to je boljelo, zar ne, Harry? Ne bi volio da ti to opet učinim, zar ne?"

Harry nije odgovorio. Umrijet će kao Cedric, govore su mu te nemilosrdne crvene oči... umrijet će i tu ništa može... ali neće igrati Voldemortovu igru. Neće se pokoriti Voldemortu... neće moliti...

"Pitao sam te želiš li da ti to opet učinim?" tihim glasom ponovi Voldemort. "Odgovori mi! Imperio!"

Harry po treći put u životu osjeti kako mu iz glave nestaje svaka misao... o, bilo je divno ne razmišljati. Činilo mu se da lebdi, da sanja... samo reci "ne"... reci "ne"... samo reci "ne"...

Neću, oglasi se snažniji glas iz dubine njegova uma, neću odgovoriti...

Samo reci "ne"...

Neću to učiniti, neću to reći...

Samo reci "ne"...

"NEĆU!"

Ta je riječ kao metak izletjela iz Harryjevih usta. Čim je odjeknula grobljem, snovito stanje njegova uma prekinulo se tako iznenada kao da ga je netko polio hladnom vodom. Smjesta ga ponovno zabolješe svi dijelovi tijela koje je dotakla kletva Cruciatius -smjesta

mu se vrati i spoznaja o tome gdje se nalazi i što ga čeka...

"Nećeš?" tiho upita Voldemort. Smrtonoše se više nisu smijale. "Nećeš reći 'ne'? Harry, vidim da te prije umiranja moram poučiti vrlini poslušnosti... možda bi ti pomogla još jedna mala doza boli?"

Voldemort podigne štapić, no ovaj put, Harry je bio spreman. Potpomognut refleksima stečenima u metloboju, bacio se u stranu, na tlo; otkotrljao se iza mramornog spomenika Voldemortova oca i čuo pucanje ploče kad ju je pogodila kletva namijenjena Harryju.

"Ne igramo se skrivača, Harry", reče Voldemortov tihi, hladni glas, približavajući se praćen smijehom smrtonoša. "Ne možeš se sakriti od mene. Znači li to da si se umorio od našeg dvoboja? Znači li to da bi radije da stvar privedem kraju, Harry? Izađi, Harry... izađi onda i odigraj svoje... bit će brzo... možda čak bude i bezbolno... ne bih znao... nikad nisam umro..."

Harry je čučao iza spomenika znajući daje došao kraj. Nije bilo nade... neće mu stići pomoć. Dok je slušao kako mu se Voldemort bliži, znao je samo jedno, i to je bilo jače od straha ili razuma - nije kanio umrijeti čučajući ovdje kao dijete koje se igra skrivača; nije kanio umrijeti klečeći pred Voldemortom... umrijet će uspravan kao i njegov otac i umrijet će pokušavajući se obraniti, čak i ako nikakva obrana više nije moguća...

Prije negoli je Voldemort uspio pomoliti svoje zmijoliko lice iza spomenika, Harry ustane... čvrsto stišćući štapić, ispruži ga ispred sebe i iskoči pred spomenik, sučelice Voldemortu.

Voldemort je bio spreman. Dok je Harry urlao: "Expelliarmus!" Voldemort je uzviknuo: "Avada Kedavra!"

Iz Voldemortova štapića suknuo je mlaz zelene svjetlosti u istom trenutku kad je iz Harryjeva poletio mlaz crvene svjetlosti - mlazovi se sudariše u zraku - Harryjev štapić najednom je uzdrhtao kao da

je pod električnim naponom. Ruka mu se zgrčila oko drška; ne bi mogao ispustiti štapić čak ni daje to htio. Dva štapića sad bijahu povezana uskim trakom svjetlosti, ni crvenim, ni zelenim, već u jarkoj, intenzivnoj boji zlata. Prateći trak zaprepaštenim pogledom, Harry vidje da i Voldemortovi dugi prsti grčevito stišću štapić koji podrhtava i vibrira.

A onda - posve neočekivano - Harry osjeti kako mu noge napuštaju tlo. On i Voldemort zajedno su se dizali u zrak. Štapići im i dalje bijahu spojeni onom niti svjetlucave zlatne svjetlosti. Klizili su kroz zrak, udaljavajući se od nadgrobno spomenika Voldemortova oca, zaustavivši se napokon iznad dijela zemljišta na kojem nije bilo grobova... Smrtonoše su urlali, tražeći upute od Voldemorta. Opet su ih opkolili, zatvarajući krug oko Harryja i Voldemorta. Za njima je dogmizala i zmija. Neki su potezali štapiće...

Zlatna nit što je povezivala Harryja i Voldemorta rasprsne se: iako su štapići ostali spojeni, nad Harryjem i Voldemortom nadvilo se još tisuću zlatnih niti, ispreplećući se iznad njih sve dok obojica nisu bili zatvoreni pod zlatnom mrežom u obliku kupole, u kavezu od svjetlosti oko kojeg su, poput šakala, kružili smrtonoše, čiji uzvici sada postadoše neobično prigušeni...

"Ne poduzimajte ništa!" prokriješti Voldemort smrtonošama. Harry po njegovim raširenim crvenim očima shvati da je zaprepašten događajem. Vidje također da nastoji prekinuti nit svjetlosti koja je njegov štapić povezivala s Harryjevim; zato Harry još čvršće, objema rukama, uhvati svoj štapić, i zlatna nit osta neprekinuta. "Ne poduzimajte ništa dok vam ne kažem!" dovikne Voldemort smrtonošama.

Odjednom se zrakom razlegne nezemaljski, prelijep zvuk... dolazio je iz svake niti te

svjetlošću istkane mreže koja je treperila oko Harryja i Voldemorta. Harry je prepoznao taj zvuk, iako gaje dotada čuo samo jednom u životu... feniksova pjesma...

Za Harryja to bijaše zvuk nade... nikad u životu nije čuo ništa ljepše ni dobrodošlije... osjećao je kao da pjesma odjekuje i u njemu, a ne samo oko njega... taj je zvuk uvijek povezivao s Dumble-doreom, pa mu se sad gotovo činilo da mu na uho govori prijatelj...

Ne prekidaj vezivnu nit.

Znam, reče Harry glazbi, znam da ne smijem... no čim je to pomislio, zadatak mu postade znatno teži. Njegov štapić poče vibrirati

još snažnije nego prije... promijenio se i svijetleći trak između njega i Voldemorta... činilo se da duž niti koja je povezivala štapiće klize velike kaplje svjetlosti - Harry osjeti kako mu štapić podrhtava u ruci kad su kaplje svjetlosti počele polako, ali postojano kliziti prema njemu... najednom kao daje cijeli trak svjetlosti od Voldemorta tekao prema njemu, zbog čega Harry osjeti žestoko podrhtavanje svog štapića...

Kad je najbliža kaplja svjetlosti prišla bliže vrhu Harryjeva štapića, drvo štapića tako mu se ugrijalo u rukama da se pobojavao kako će buknuti u plamen. Što mu se kaplja više bližila, to je Harryjev štapić više vibrirao. Harry je bio siguran da njegov štapić neće preživjeti dodir te kaplje; pod prstima je osjećao da je blizu puknuću...

Usredotočio je stoga svaki, pa i najmanji, djelić svoga uma na tjeranje kaplje prema Voldemortu. U ušima mu je odjekivala feni-ksova pjesma, zažarenim je očima netremice zurio u najbližu kaplju... i polako, vrlo polako, kaplje se treperavo zaustave, te zatim jednako tako polako krenuše u suprotnom smjeru... sad je Volde-mortov štapić žestoko vibrirao... Voldemort je izgledao preneraženo, gotovo prestrašeno...

Jedna kaplja svjetlosti drhtavo je došla na samo nekoliko centimetara od vrha Voldemortova štapića. Harry nije razumio zašto to čini, nije znao što će time postići... no sad se, kao nikad u životu, usredotočio na to da tu kaplju svjetlosti utjera u Voldemortov štapić... i polako... vrlo polako... kaplja se pomakne niz zlatnu nit... na trenutak je podrhtavala... potom se spoji s vrškom štapića...

Voldemortov štapić smjesta poče ispuštati glasne krikove boli... a zatim - Voldemortove crvene oči razrogačiše se od šoka - iz vrška izleti šaka od gustog dima i nestane... kao duh one šake koju je načinio za Crvorepa... uslijediše novi krikovi boli... potom iz vrška Voldemortova štapića poče pupati nešto daleko veće, neko veliko, sivkasto obličje koje se doimalo kao da je načinjeno od najčvršćeg, najgušćeg dima... prvo glava... potom prsa i ruke... poprsje Cedri-ca Diggorvja.

Daje mogao, Harry bi vjerojatno u tom trenutku ispustio štapić od šoka, no instinkt mu nije dopuštao popustiti stisak na štapiću. Nit zlatne svjetlosti osta neprekinuta, iako je iz vrška Voldemortova štapića u svojoj punoj visini izašao gusti, sivi duh Cedrica Diggorvja (je li to doista bio duh? Izgledao je tako opipljivo), kao da se istis-

kuje iz vrlo uskog tunela... Cedricova sjenka se uspravi, pogledom prijeđe zlatnu nit svjetlosti i progovori.

"Drži se, Harry."

Glas mu je bio dalek i pun jeke. Harry pogleda Voldemorta... njegove raširene, crvene oči još su odavale šok... ovo ga je iznenadilo koliko i Harryja... Harry začu, iako nejasno, i prestrašene uzvike smrtonoša, koji su vrebali s druge strane zlatne kupole...

Štapić je ispuštao nove krikove boli... zatim je iz vrška počelo izlaziti novo obličje... gusta sjenka još jedne glave, za kojom su ubrzo uslijedili i poprsje i ruke... iz vrha štapića sada se, poput Cedrica, istiskivao onaj starac kojeg je Harry jednom vidio u snu... njegov

duh, ili njegova sjenka, što god je to bilo, stane do Cedricove. Oslanjajući se o štap za hodanje, pogleda Harryja i Voldemorta, zlatnu mrežu te spojene štapiće s izrazom blagog iznenađenja...

"Znači, stvarno je bio čarobnjak?" prozbori starac, pogleda uperena u Voldemorta. "Taj me je ubio... odupri mu se, dečko..."

No već je izlazila nova glava... ova je, siva kao kip od dima, pripadala ženi... Harry, kojem su se sada već obje ruke tresle od napora da umiri štapić, vidje kako doskače na tlo i uspravlja se poput ostalih, netremična pogleda...

Sjena Berthe Jorkins raširenih očiju pogleda bitku pred sobom.

"Ne popuštaj stisak!" uzvikne ona. Glas joj je, kao i Cedricov, odjekivao kao da dolazi iz velike daljine. "Ne daj da te ščepa, Harry... ne puštaj!"

Ona i ostale dvije sjenovite prilike počеше koračati uz unutarnje zidove zlatne mreže, dok su smrtonoše oprčavali vanjski rub... Žrtve Voldemortovih ubijanja šaputale su kružeći oko protivnika, govoreći Harryju riječi ohrabrenja i sikćući Voldemortu riječi koje Harry nije mogao razabrati.

Iz vrška Voldemortova štapića već se pomaljalo nova glava... vidjevši to, Harry je znao i čija... znao je, kao da je to očekivao od trenutka kada se Cedric pojavio iz štapića... znao je, jer je na ženu koja se upravo pojavljivala pred njim večeras pomislio više puta nego na bilo koga drugoga...

Zamagljena sjenka mlade, dugokose žene doskoči na tlo kao Bertha prije nje, uspravi se i pogleda ga... a Harry, čije su ruke sad

već strahovito podrhtavale, podigne pogled prema sablasnom licu svoje majke.

"Dolazi tvoj tata..." reče mu tiho. "Želi te vidjeti... sve će biti u redu... ne daj se..."

I došao je... prvo njegova glava, zatim tijelo... iz vrška štapića procvate magličasto, sjenovito obličje Jamesa Pottera, visoka stasa i kose raskuštrane poput Harryjeve. I on se dočeka na zemlju, uspravljaajući se poput svoje žene. Prišao je Harryju, zagledao se u njega i progovorio istim dalekim, odjekujućim glasom kao i drugi, ali tiho, da ga ne čuje Voldemort, koji je siv od straha gledao kako oko njega kruže njegove žrtve...

"Kad se vezivna nit prekine, moći ćemo ostati ovdje samo nekoliko trenutaka... ali time ćemo ti dati vremena... moraš stići do pu-toključa, on će te vratiti u Hogvvarts... razumiješ li, Harry?"

"Da", reče Harry bez daha. Svim se silama upinjao zadržati kontrolu nad štapićem koji mu je polako klizio iz ruku.

"Harry..." šapne lik Cedrica, "odnesi moje tijelo natrag, molim te. Vрати moje tijelo mojim roditeljima..."

"Hoću", reče Harry, lica iskrivljena od napora da zadrži štapić u rukama.

"Učini to sada," šapne glas njegova oca. "Budi spreman potrčati... učini to sada..."

"SADA!" zaurla Harry. Ionako mu se činilo da više ne bi mogao izdržati ni časka - silnim zamahom potegne štapić uvis i zlatna nit puče; kavez od svjetlosti nestane, feniksova pjesma zamre - ali sje-novite prilike Voldemortovih žrtava nisu iščezle - opkolile su Voldemorta, zaklanjajući Harryja od njegova pogleda...

Harry potrči kako nikada u životu nije trčao, srušivši u trku dvojicu zaprepaštenih smrtonoša. Trčao je u cik-caku između nadgrobnih spomenika, osjećajući kako za njim fijuču njihove kletve, slušajući kako kletve udaraju o spomenike. Izmičući se kletvama, izbjegavajući grobove, jurio je prema Cedricovu tijelu. Više uopće nije bio svjestan boli u nozi, nego se cijelim bićem usredotočio na ono što mora učiniti...

"Omamite ga!" čuo je Voldemortov vrisak. Na tri metra od Cedrica, Harry skoči iza mramornog anđela da izbjegne mlazove crvene svjetlosti i vidje kako se vrh anđelova krila

rasprskava pod čarolijama koje su ga pogodile. Stišćući čvršće svoj štapić, izjurio je iza anđela...

"Impedimenta!" zaur\ a on, nasumce gađajući preko ramena prema smrtonošama koji su ga progonili.

Po prigušenom uzviku koji je uslijedio zaključio je daje zaustavio bar jednoga, no nije bilo vremena za okretanje i provjeru. Začuvši iza sebe još prasaka iz štapića, preskoči pokal i baci se na tlo; dok je padao, iznad glave mu prolete novi mlazovi svjetlosti. Ispruži ruku da zgrabi Cedrica...

"Maknite se! Ja ću ga ubiti! Moj je!" vrištao je Voldemort.

Harryjeva se šaka ovije oko Cedricova zapešća. Samo jedan spomenik dijelio ga je od Voldemorta, ali Cedric je bio pretežak da ga ponese, a pokal mu je bio izvan dohvata...

Voldemortove crvene oči plamtjele su u tami. Harry vidje kako mu se usta izvijaju u osmijeh i kako podiže štapić.

"Accio!" zaur\ a Harry, uperivši štapić u Tromagijski pokal.

Pokal sune uvis te potom jurne prema njemu - Harry ga uhvati za držak...

Voldemortov krik bijesa Harry začu u istom trenutku kad je osjetio trzaj iza pupka po kojem je znao da je uspio - putoključ ga je munjevito odvlačio u kovitlac vjetra i boja, a zajedno s njim letio je i Cedric... vraćali su se...

Veritaserum

Harry punom dužinom tijela udari o tlo. Licem je ležao u travi; osjećao je njezin miris u nosnicama. Oči, čvrsto stisnute dok ga je nosio putoključ, još je držao zatvorenima. Nije se micao. Udarac mu je izbio sav zrak iz pluća. U glavi mu se pak tako vrtjelo da je imao osjećaj kako se zemlja pod njim ljulja poput palube broda. Da uspostavi ravnotežu, još je pojačao stisak na dvjema stvarima koje nije ispuštao iz ruku - na glatkom, hladnom dršku Tromagijskog pokala i na Cedricovu truplu. Činilo mu se da će, pusti li ih, otklizati ravno u tminu koja se nakupljala oko rubova njegova uma. Zbog šoka i iscrpljenosti ostao je ležati, udišući miris trave, čekajući... čekajući da netko nešto učini... da se nešto dogodi... tupa bol u ožiljku na čelu nije popuštala...

Zaglušila ga je, i zburnila, nagla provala zvuka. Najednom su odasvud odjekivali glasovi, koraci, vrištanje... on je i dalje nepomično ležao, lica iskrivljena zbog buke, kao da je sve to noćna mora koja će sigurno jednom prestati...

Potom ga par ruku grubo dograbi i okrene na leđa. "Harry! Hany!" On otvori oči.

Ugleda zvjezdano nebo i Albusa Dumbledorea kako čuči pokraj njega. Oko njih se tiskalo tamno, sjenovito mnoštvo, primičući se sve bliže; Harry je pod glavom osjećao kako tlo podrhtava od njihovih koraka.

Putoključ ga je vratio na sam rub labirinta. Ugleda visoke tribine, na njima ljudske prilike u pokretu, iznad njih zvijezde.

Harry povuče ruku s pokala, ali zato Cedrica uhvati još čvršće nego dosad. Podigne slobodnu ruku i ščepa Dumbledoreovo zapešće. Pred očima mu je plutalo Dumbledoreovo lice.

"Vratio se", šapne Harry. "Vratio se. Voldemort." "Što se zbiva? Što se dogodilo?"

Iznad Harryja iskrsne naopako okrenuto lice Corneliusa Fudgea; izgledao je užasnuto i blijedo poput krpe.

"Bože dragi... Diggory!" šapne to lice. "Dumbledore... pa on je mrtav!"

Njegove riječi smjesta su počele ponavljati sjenovite prilike što su se naguravale oko njih, zapanjeno ih prenoseći ostalima... koji ih počеше izvikivati i vrištati u noć: "Mrtav je!"

"Mrtav je!" "Cedric Diggory! Mrtav!"

"Harry, pusti ga", začu on Fudgeov glas, osjećajući kako ga nečiji prsti silom nastoje odvojiti od Cedricova beživotna tijela, ali Harry se nije dao.

Nato mu se približi Dumbledoreovo lice, nejasno i zamagljeno kao i prije. "Harry, više mu ne možeš pomoći. Gotovo je. Pusti ga."

"Htio je da ga odnesem nazad", promrmlja Harry - bilo mu je važno da to objasni. "Htio je da ga odnesem nazad njegovim roditeljima..."

"Dobro je, Harry... sad ga pusti..."

Dumbledore se sagne i podigne Harryja sa zemlje, postavljajući ga na noge. Za tako stara i mršava čovjeka, bio je nevjerojatno snažan. Harry se zaljulja. Glava mu je pucala. Više se uopće nije mogao osloniti na ranjenu nogu. Gomila oko njih gurala se, nastojeći prići bliže. Sjenovita obličja navaljivala su prema njemu: "Što se dogodilo?" "Što nije u redu s njim?" "Diggoryje mrtav!"

"Morat će u bolnicu!" glasno reče Fudge. "Nije mu dobro, ozlijeđen je... Dumbledore, Diggoryjevi roditelji su ovdje, na tribinama..."

"Ja ću odvesti Harryja, Dumbledore, ja ću ga odvesti..." "Ne, bilo bi mi draže da..."

"Dumbledore, Amos Diggory trči ovamo... k nama... zar mu ne biste trebali reći... prije nego što vidi...?"

"Harry, ostanite ovdje..."

Djevojke su vrištale, histerično jecale... slika stane neobično treperiti pred Harryjevim očima...

"U redu je, sinko, uhvatio sam te... dođi... bolničko krilo..."

"Dumbledore je rekao da ostanem", promuklo izusti Harry. Tako mu je tuklo u ožiljku da mu se činilo kako će svaki čas povratiti; pred očima mu se maglilo još gore nego prije.

"Moraš prileći... dođi, idemo..."

Netko veći i jači od Harryja, napola ga je vukao, a napola nosio kroz prestrašeno mnoštvo. Harry je čuo kako hvataju dah, vrište, uzvikuju, dok je muškarac na kojeg se naslanjao krčio put kroz masu, vodeći ga u smjeru dvorca. Prešli su travnjak, prolazeći pored jezera i lađe iz Durmstranga. Harry nije čuo ništa osim teškog disanja muškarca koji mu je pomagao da hoda.

"Što se dogodilo, Harry?" upita ga napokon taj muškarac, poni-jevši Harryja uz kamene stube. Zvek. Zvek. Zvek. Bio je to Divljooki Moody.

"Pokal je bio putoključ", prozbori Harry dok su hodali kroz predvorje. "Odveo je mene i Cedrica na groblje... a tamo je bio Voldemort... lord Voldemort..."

Zvek. Zvek. Zvek. Sad su išli uz mramorne stube...

"Gospodar tame je bio tamo? Što se onda dogodilo?"

"Ubili su Cedrica... ubili su Cedrica..."

"A onda?"

Zvek. Zvek. Zvek. Niz hodnik...

"Pripravili su nekakvu otopinu... od koje je opet dobio tijelo..."

"Gospodar tame opet ima tijelo? Vratio se?"

"Onda su došli smrtonoše... a mi smo se borili u dvoboju..."

"Borio si se s Gospodarom tame?"

"Pobjegao sam... moj štapić... izveo je nešto čudno... vidio sam mamu i tatu... izašli su iz njegova štapića..."

"Uđi, Harry... uđi, sjedni... bit će ti dobro... popij ovo..."

Harry začu struganje ključa u ključanici i osjeti kako mu u ruke gura šalicu.

"Popij ovo... osjećat ćeš se bolje... hajde, Harry, moram znati što se točno dogodilo..."

Moody nagne šalicu, pomažući mu da sve izlije u grlo; Harry zakašlje zbog paprenog okusa koji mu je palio grlo. Sad je jasnije vidio Moodvjev kabinet, kao i samog Moodvja... bio je blijed poput Fud-gea, s oba oka zureći u Harryjevo lice.

"Voldemort se vratio, Harry? Jesi li siguran u to? Kako je to izveo?"

"Uzeo je nešto iz groba svog oca, i od Crvorepa, i od mene", odvrati Harry. Glava mu se razbistrila, a ni ožiljak ga nije više onako jako bolio. Već je sasvim jasno razabirao Moodvjevo lice, iako je kabinet bio u mraku. Iz smjera udaljenog metlobojskog igrališta još su uvijek dopirali vrištanje i vika.

"Što je Gospodar tame uzeo od tebe?" upita Moody.

"Krv", odvrati Harry, podižući ruku. Rukav mu je bio poderan na mjestu gdje ga je probo Crvorepov bodež.

Moody ispusti dah sličan dugom, tihom siktaju. "A smrtonoše? Jesu li se odazvali?"

"Jesu", reče Harry. "Bilo ih je užasno puno..."

"Kako je postupao s njima?" tiho je nastavljao Moody. "Je li im oprostio?"

No Harry se upravo nečega sjetio. Trebao je reći Dumbledoreu, odmah mu je trebao reći... "U Hogvvarstu se nalazi smrtonoša! Neki smrtonoša je ovdje - on je stavio moje ime u Pehar, on se pobrinuo da do kraja ostanem u natjecanju..."

Harry pokuša ustati, no Moody ga opet gurne na stolicu. "Znam ja tko je taj smrtonoša", tiho reče.

"Karkaroff?" usplahireno upita Harry. "Gdje je? Jeste li ga uhvatili? Jeste li ga zatvorili?"

"Karkaroff?" ponovi Moody, nasmijavši se neobično. "Karkaroff je večeras dao petama vjetra, čim je osjetio da mu ruku pali tamni znamen. Ne želi on sresti sve one vjerne sljedbenike Gospodara tame koje je prokazao... ali sumnjam da će daleko stići. Gospodar tame ima načina da uđe u trag svojim neprijateljima."

"Karkaroff je otišao? Pobjegao je? Ali onda... onda nije on ubacio moje ime u Pehar?"

"Ne", polako odvrati Moody. "Ne, nije. To sam učinio ja." Harry gaje čuo, ali nije vjerovao.

"Ne, niste", reče on. "Niste vi to učinili... nije moguće..."

"Uvjeravam te da jesam", reče Moody. Kad se njegovo magično oko preokrenuto u duplji i upiljilo u vrata, Harry je znao da provjerava ima li koga s druge strane. Istovremeno je izvukao štapić i uperio ga u Harryja.

"Dakle, oprostio im je?" upita on. "Smrtonošama koji su ostali na slobodi? Onima koji su izbjegli Azkaban?"

"Što?" upita Harry.

Zurio je u štapić koji je Moody uperio u njega. Ovo je neka neslana šala, drugog objašnjenja nije bilo.

"Pitao sam te," tiho nastavi Moody, "je li oprostio onom smeću koje se nikad nije potrudilo potražiti ga. Onim izdajničkim kukavicama koje se čak nisu odvažile izdržati Azkaban za njega. Onim nevjernim, bezvrijednim gadovima koji su bili taman toliko hrabri da pod zaštitom maski divljaju na Svjetskom prvenstvu u metloboju, ali su zato pobjegli glavom bez obzira čim su ugledali tamni znamen koji sam ispalio u nebo."

"Vi ste ispalili... o čemu vi to govorite...?"

"Rekao sam ti, Harry... rekao sam ti. Ništa tako ne mrzim kao smrtonošu koji se izvukao nekažnjen. Okrenuli su leđa mome gospodaru kad su mu bili najpotrebniji. Nadao sam se da će ih kazniti. Nadao sam se da će ih podvrgnuti mučenju. Reci mi da ih je ozlijedio, Harry..." Moodvjevo lice najednom se ozari luđačkim osmijehom. "Reci mi da im je rekao kako sam mu ja, samo ja, ostao vjeran. ... spreman na kocku staviti sve, samo da mu predam ono što je želio više od svega... tebe."

"Niste.... to... to ne možete biti vi..."

"Tko je u Plameni pehar pod imenom četvrte škole ubacio tvoje ime? Ja. Tko je otjerao svaku osobu za koju sam mislio da bi te mogla povrijediti ili zaustaviti u osvajanju turnira? Ja. Tko je naveo Hagrida da ti pokaže zmajice? Ja. Tko ti je pomogao doći do jedinog načina za svladavanje zmajice? Ja."

Moodvjevo magično oko napusti vrata. Sad je piljilo u Harryja. Iskrivljena usta rastegnuše se u još širi osmijeh. "Nije bilo lako, Harry, voditi te kroz sve te zadatke bez izazivanja sumnje. Morao sam se poslužiti svakom lukavštinom koje sam se mogao dosjetiti da se ne primijeti moj udio u tvom uspjehu. Dumbledore bi postao vrlo sumnjičav da ti je sve previše lako polazilo za rukom. Najvažnije mi je bilo da dođeš do trećeg zadatka, jer sam znao da ću, uđeš li u labirint, i to po mogućnosti s nekom pristojnom prednošću, imati priliku riješiti se ostalih prvaka i raskršiti ti put. No, tvoja glupost mije stvorila dodatne poteškoće. Drugi zadatak... u to sam vrijeme najviše strahovao od neuspjeha. Držao sam te na oku, Potteru. Znao sam da nisi riješio zagonetku jajeta, pa sam ti morao dati još jedan mig..."

"Niste", promuklo odvrati Harry. "Cedric mije rekao..."

"Tko je rekao Cedricu da jaje otvori pod vodom? Ja. Računao sam da će ti proslijediti informaciju. Poštene ljude lako je izmani-pulirati, Potteru. Bio sam siguran da će ti se Cedric htjeti odužiti za informaciju o zmajevima i tako je i bilo. No čak i nakon toga se činilo da nećeš uspjeti, Potteru. Stalno sam te motrio... svi oni sati u knjižnici. Zar nisi shvatio daje prava knjiga cijelo vrijeme bila u tvojoj spavaonici? Podmetnuo sam je ondje davno prije, dao sam je malom Longbottomu, zar se ne sjećaš? Magične vodene biljke Sredozemlja i njihova svojstva. U njoj si mogao saznati sve što ti je trebalo o škrkobilju. Očekivao sam da ćeš sve i svakoga pitati za pomoć. Longbottom bi ti smjesta rekao. Ali nisi... nisi... imaš crtu ponosa i neovisnosti koja je mogla sve upropastiti.

Što sam mogao učiniti? Uputiti ti istu informaciju po nekoj drugoj dobronamjernoj osobi. Rekao si mi na Božićnom plesu da ti je kućni vilenjak zvan Dobby dao poklon za Božić. Pozvao sam vilenjaka u zbornicu da preuzme neke pelerine za čišćenje. Inscenirao sam glasan razgovor s profesoricom McGonagall o taocima te o tome hoće li se Potter sjetiti upotrijebiti škrkobilje. A tvoj je mali vilenjač-ki prijatelj odjurio ravno u Snapeov ormar sa zalihama i potom pohitao da te pronađe..."

Moodvjev je štapić i dalje ciljao u Harryjevo srce. Na zidu iza Moodvjeva ramena, u zlotvorzoru su se nazirale neke maglovite prilike u kretanju. "Tako si dugo bio u tom jezeru, Potteru, da sam pomislio kako si se utopio. Na sreću, Dumbledore je tvoj idiotizam ocijenio plemenitošću pa ti je dao visoke ocjene. Opet sam mirnije disao.

Dakako, večeras si u labirintu prošao bolje nego što si trebao", nastavi Moody. "Razlog je taj što sam oko labirinta patrolirao ja, a budući da sam mogao vidjeti kroz vanjske zidove živice, nije mi bilo

teško urocima ukloniti mnoge prepreke na tvom putu. Usput sam omamio i Fleur

Delacour. Na Kruma sam bacio Imperius, da dokrajči Diggorvja i oslobodi ti put do pokala."

Harry je zurio u Moodvja. Naprosto nije mogao shvatiti kako je to moguće... Dumbledoreov prijatelj, znameniti auror... auror koji je uhvatio toliko smrtonoša... to je bilo izvan svake pameti... uopće nije imalo smisla...

Maglovite prilike u zlotvorzoru postupno su se izoštravale, postajući jasnije. Harry je preko Moodvjeva ramena gledao u sve bliže obrise troje ljudi. No Moody ih nije zamjećivao. Njegovo magično oko počivalo je na Harryju.

"Gospodar tame nije te uspio ubiti, Potteru, iako je to tako silno želio", šapne Moody. "Zamisli kako će me nagraditi kad sazna da sam to za njega učinio ja. Prvo sam te poslao k njemu - ti si mu bio najpotrebniji za uskrsnuće - i još sam te onda ubio za njega. Obasut će me većim počastima od ijednog drugog smrtonoše. Bit ću njegov najmiliji, najbliži sljedbenik... bliži od sina..."

Moodvjevo normalno oko prijetilo je iskakanjem iz duplje, dok se njegovo magično oko posve usredotočilo na Harryja. Vrata su bila zakračunata, i Harry je znao da neće uspjeti na vrijeme potegnuti svoj štapić...

"Gospodar tame i ja", počeo Moody, sad već posve mahnita izgleda, iscereno se nadnoseći nad Harryja, "imamo mnogo toga zajedničkog. Obojicu su nas, na primjer, razočarali naši očevi... jako su nas razočarali. Obojica smo morali trpjeti tu sramotu, Harry, što nosimo imena svojih očeva. I obojica smo imali to zadovoljstvo... to veliko zadovoljstvo... ubiti svoje očeve, osiguravajući time nesmetano jačanje vladavine tame!"

"Vi ste ljudi," izusti Harry... nije se mogao zaustaviti, "vi ste ljudi!" "Lud sam, je li?" upita Moody, nekontrolirano povišenim glasom. "Vidjet ćemo! Vidjet ćemo tko je lud, sad kad se Gospodar tame vratio i ja mu stojim uz bok! Vratio se, Harry Potteru, nisi ga porazio... a sad... sad ću ja poraziti tebe!"

Moody podigne štapić i otvori usta, Harry brzo gurne ruku u pelerinu...

"Omami!" Uz bljesak zasljepljujuće jakog crvenog svjetla, vrata Moodvjeva kabineta bučno se rasprsnule na sitne komadiće...

Moody odleti unatrag, na pod kabineta. Još zureći u točku gdje je do maloprije bilo Moodyjevo lice, Harry vidje da mu iz zlotvor-zora pogled uzvraćaju Albus Dumbledore, profesor Snape i profesorica McGonagall. Osvrnuvši se, shvati da sve troje stoje u do vrat-ku. Na čelu je bio Dumbledore, držeći u ruci ispruženi štapić.

U tom je trenutku Harry prvi put u potpunosti razumio zašto su svi govorili da je Dumbledore jedini čarobnjak kojeg se Voldemort ikad bojao. Harry ne bi nikad mogao na Dumbledoreovu licu zamisliti tako strašan izraz kao ovaj kojim je upravo promatrao besvjesno tijelo Divljookog Moodvja. Nigdje nije bilo traga dobrohotnom osmijehu, niti su u očima iza naočala svjetlucale nestašne iskrice. Iz svake crte njegova drevnog lica izbijao je hladan bijes; ali moć kojom je Dumbledore zračio žarila je poput ognja.

Stupio je u kabinet, gurnuo nogu ispod onesviještenog Moodvja i prevalio ga na leđa, da mu lice bude vidljivo. Za njim je ušao i Snape, zureći u zlotvorzoru, iz kojeg je njegovo vlastito lice još uvijek bijesno promatralo prostoriju.

Profesorica McGonagall pode ravno prema Harryju.

"Dođite, Potteru", šapne ona. Njezine tanke usnice stisnute u crtu podrhtavale su kao da se sprema zaplakati. "Dođite... idemo u bolnicu..."

"Ne", oštro reče Dumbledore.

"Dumbledore, morao bi... gledajte ga samo... već je dovoljno propatio večeras..."

"Ostat će, Minerva, jer mora razumjeti", odreže Dumbledore. "Razumijevanje je prvi korak do prihvaćanja, a samo prihvaćanje vodi do oporavka. On mora znati tko ga je izložio opasnosti u kojoj se noćas našao, i zašto."

"Moody", progovori Harry. Još se nalazio u stanju apsolutne nevjerice. "Kako je to mogao biti Moody?"

"Nije ovo Alastor Moody", tiho odvrati Dumbledore. "Vi nikad niste ni poznavali Alastora Moodvja. Pravi Moody ne bi vas nikad odvojio od mene nakon svega što se noćas dogodilo. Čim vas je odveo, znao sam... i krenuo sam za vama."

Dumbledore se nadvije nad onesviještenog Moodvja i gurne ruku u njegovu pelerinu. Izvuče Moodvjevu čaturicu te snop ključeva na kolutu. Potom se okrene profesorici McGonagall i Snapeu.

"Severuse, molim vas, donesite mi najjači napitak istine koji imate, a zatim siđite u kuhinju i dovedite ovamo kućnu vilu zvanu Winky. Minerva, lijepo vas molim da odete do Hagridove kuće. Tamo ćete vidjeti da u gredici s bundevama sjedi jedan veliki crni pas. Odvedite ga u moj kabinet, recite mu da ću uskoro doći i zatim se vratite ovamo."

Ako su Snape ili McGonagallova ove upute smatrali čudnima, svoju su zbunjenost dobro prikriili. Oboje se smjesta okrenuše i na-pustiše kabinet. Dumbledore priđe kovčegu sa sedam brava, u ključanicu gurne prvi ključ i okrene ga. Unutra se nalazila hrpa knjiga s čarobnim formulama. Dumbledore zatvori kovčeg, u sljedećoj ključanici okrene novi ključ i opet otvori kovčeg. Knjige su nestale; ovaj put, kovčeg je sadržavao brojne slomljene cinkoskope, nešto perga-menata i pera te srebrnast plašt nevidljivosti. Harry je zaprepašteno pratio kako Dumbledore u odgovarajuće ključanice gura treći, četvrti, peti i šesti ključ. Sadržaj kovčega mijenjao se sa svakim novim otvaranjem. Kad je u ključanicu stavio sedmi ključ i podigao poklopac, Harry zaprepašteno uzvikne.

Gledao je u neku vrstu jame ili podzemne sobe. Na dubini od tri metra, na podu je čvrsto spavao pravi Divljooki Moody, mršava i izglednija izgleda. Bio je bez drvene noge, duplja u kojoj se trebalo nalaziti magično oko po izgledu kapka činila se praznom, a nedostajali su mu čitavi pramenovi prosijede kose. Harry je zabezeknuto zurio, prvo u usnulog Moodvja u kovčegu, zatim u onesviještenog Moodvja na podu kabineta.

Dumbledore zakorači u kovčeg, spusti se niz njegovu stijenu i meko doskoči na pod pored usnulog Moodvja. Nagnuo se nad njega.

"Omamljen je... pod Imperiusom... vrlo je slab", reče on. "Jasno, trebao im je živ. Harry, dobacite mi ogrtač varalice. Alastor se smrzava. Morat će na pregled kod Madame Pomfrey, ali ne čini mi se daje u neposrednoj opasnosti."

Harry ga poslušao; Dumbledore je pokrio Moodvja ogrtačem, podvijajući ga da usnulome bude toplije. Potom se izvuče iz škrinje. Podigne čaturicu sa stola, skinje čep i iskrene je. Pod kabineta poprska gusta, ljepljiva tekućina.

"Višesokovni napitak, Harry", reče Dumbledore. "Vidite kako su to jednostavno, kako briljantno izveli. Jer Moody doista nikad ne pije ni iz čega osim iz svoje čaturice, poznat je po tome. Varalica je,

naravno, morao u blizini držati i pravog Moodvja, da može nastaviti upravljati višesokovni napitak. Gledajte njegovu kosu..." Dumbledore pogleda Moodvja u kovčegu. "Varalica mu je cijelu godinu rezao pramenove, vidite li kako je neravna? Ali mislim daje u svim noćasnjim uzbuđenjima lažni Moody možda zaboravio piti napitak onoliko često koliko je morao... svakih sat vremena... svaki sat, bez iznimke... vidjet ćemo."

Dumbledore izvuče stolicu iza stola i sjedne, pogleda prikovana za onesviještenog Moodvja na podu. I Harry se zagleda u njega. Minute su prolazile u tišini...

A onda se, pred Harryjevim očima, lice muškarca na podu poče mijenjati. Ožiljci su nestajali, koža je dobivala na glatkoći; iznakaženi nos postao je cijel te se počeo skupljati. Duga griva sijede, sive kose uvlačila se u skalp i popimala boju slame. Najednom je, uz mukao zveket, drvena noga otpala, dok je na njezinu mjestu izrastala normalna noga. U sljedećem trenutku, magična je očna jabučica iskočila iz muškarčeva lica jer ju je zamijenilo pravo oko; otkotrljala se preko poda i nastavila se okretati u različitim smjerovima.

Harry pred sobom ugleda svjetloputa, blago pjegava muškarca čupave plave kose. Znao je tko je on. Vidio gaje u Dumbledoreovu situ sjećanja, gledao je kako ga iz sudnice izvode dementori dok je pokušavao uvjeriti gospodina Croucha da je nevin... samo što je sada oko očiju imao bore i djelovao znatno starije...

U hodniku odjeknuše užurbani koraci. Snape se vratio. Za petama mu je bila i Winky. Profesorica McGonagall došla je odmah za njima.

"Crouch!" reče Snape, stavši u do vratku kao ukopan. "Barty Crouch!"

"Blagi Bože", reče profesorica McGonagall, smrznuvši se na mjestu i zureći u muškarca na podu.

Iza Snapeovih nogu proviri prljava i raščupana Winky. Širom otvori usta, ispuštajući prodoran vrisak. "Gospodar Barty, gospodar Barty, što vi ovdje radite?"

Bacila se na mladićeva prsa. "Vi ste ga ubijali! Vi ste ga ubijali! Vi ste ubijali gospodarevog sina!"

"Samo je omamljen, Winky!" objasni Dumbledore. "Molim vas, odmaknite se. Severuse, imate li napitak?"

Snape predade Dumbledoreu staklenu bočicu s posve prozirnomoj tekućinom; bijaše to onaj veritaserum kojim je Harryju zaprijetio na satu. Dumbledore ustane, nadnese se nad muškarca na podu i povuče ga u sjedeći položaj uza zid ispod zlotvorzora, iz kojeg su odrazi Dumbledorea, Snapea i McGonagallove još uvijek oštrim pogledom motrili na sve u prostoriji. Winky ostade na koljenima, dršćući i rukama prekrivajući lice. Dumbledore silom otvori muškarčeva usta i ulije u njih tri kapi tekućine. Zatim uperi štapić u muškarčeva prsa i reče: "Enervate."

Crouchov sin otvori oči. Lice mu je bilo mlitavo, pogled tup. Dumbledore klekne ispred njega, tako da su im lica bila u ravnini.

"Čujete li me?" tiho upita Dumbledore. Muškarčeve vjeđe zatitraše. "Da", promrmlja.

"Želio bih da nam ispričate," tiho nastavi Dumbledore, "kako ste dospjeli ovamo. Kako ste pobjegli iz Azkabana?"

Crouch uvuče dubok, drhtav dah te poče govoriti monotonim, bezizražajnim glasom. "Majka me spasila. Znala je da umire. Nagovorila je mog oca da me spasi njoj za ljubav. Nju je volio kao što mene nikad nije. Pristao je. Došli su mi u posjet. Dali su mi gutljaj višesokovnog napitka u kojem je bila jedna vlas majčine kose. Ona je popila gutljaj višesokovnog napitka koji je sadržavao moju kosu. Zamijenili smo vanjštine."

Winky je vrtjela glavom, tresući se. "Nemojte više pričati, gospodar Barty, nemojte više pričati, dovađate vašeg oca u nevolju!"

Ali Crouch opet duboko udahne i nastavi istim monotonim glasom. "Dementori su slijepi. Osjetili su da je u Azkaban ušla jedna zdrava ijedna umiruća osoba. Osjetili su da ga napušta jedna zdrava i jedna umiruća osoba. Otac me prokrijumčario van prerušenog u

majku, za slučaj da nas koji zatvorenik ne bi vidio kroz svoja vrata.

Majka je umrla ubrzo nakon toga, u Azkabanu. Do samog je kraja pažljivo ispijala višesokovni napitak. Pokopali su je pod mojim imenom i likom. Svi su vjerovali da je ona ja."

Muškarčeve vjeđe zatitraše.

"A što je vaš otac učinio s vama kad vas je doveo kući?" upita tiho Dumbledore.

"Lažirao je majčinu smrt. Tihi, privatni pogreb. Taj je grob prazan. Kućna vila njegovala me dok nisam ozdravio. Onda me trebalo skrivati. Trebalo me kontrolirati. Moj je otac morao upotrijebiti cijeli niz čarolija da me savlada. Čim sam povratio snagu, mislio sam samo na jedno, kako pronaći gospodara... kako se vratiti u njegovu službu."

"Kako vas je otac kontrolirao?" upita Dumbledore.

"Imperiusom", odvratila Crouch. "Bio sam pod očevom kontrolom. Bio sam prisiljen nositi plašt nevidljivosti danju i noću. Uvijek sam bio s kućnom vilom. Ona je bila moja čuvarica i njegovateljica. Žalila me. Ona je nagovorila oca da me ponekad nečim počasti. Kao nagradu za moje dobro ponašanje."

"Gospodar Barty, gospodar Barty", ridala je Winky kroz prste. "Ne bi trebavali to im govoriti, ići ćemo u nevolje..."

"Je li itko ikad otkrio da ste još živi?" blagim glasom upita Dumbledore. "Je li to znao itko osim vašeg oca i kućne vile?"

"Da", potvrdila Crouch. Vjeđe mu opet zatreperiše. "Vještica iz očeva ureda. Bertha Jorkins. Došla je u kuću s nekim papirima koje je otac trebao potpisati. Nije bio kod kuće. Winky ju je pustila unutra i vratila se u kuhinju, k meni. Ali Bertha Jorkins je čula kako Winky razgovara sa mnom. Došla je vidjeti što je posrijedi. Čula je dovoljno da pogodi tko se skriva ispod plašta nevidljivosti. Otac je došao kući. Zatražila je od njega objašnjenje. On je bacio na nju iznimno jaku čaroliju za brisanje pamćenja, da zaboravi što je otkrila. Prejaku čaroliju. Rekao je da joj je trajno oštetila pamćenje."

"Zastoje guravala nos u gospodareve privatne stvari?" jecala je Winky. "Zašto nas nije puštavala na miru?"

"Recite mi što se zbivalo na Svjetskom prvenstvu u metloboju?" zatraži Dumbledore.

"Winky je oca nagovorila da idemo", reče Crouch, istim onim jednoličnim glasom.

"Nagovarala gaje mjesecima. Do tog vremena, nisam već godinama napuštao kuću. Prije sam volio metloboj. Pustite ga da ide, rekla je ona. Bit će u plastu nevidljivosti. Neka gleda. Neka bar jednom udahne svježi zrak. Rekla je da bi moja majka tako htjela. Rekla je ocu daje moja majka umrla da bi mi dala slobodu. Da me nije spasila kako bih čamio u zatočeništvu. Na kraju je pristao.

Sve su pažljivo isplanirali. Otac je ranije tog dana u svečanu ložu pustio mene i Winky. Winky je imala reći da čuva mjesto za mog oca, dok sam ja tamo sjedio, ne pokazujući se. Ložu smo trebali napustiti tek kad odu svi ostali. Izgledalo bi kao da je Winky sama. Nitko nikad ne bi ništa saznao.

Ali Winky nije znala koliko sam ojačao. Počeo sam se opirati očevu Imperiusu. Ponekad sam čak opet bio onaj stari ja. U nekim kratkim razdobljima, kao da uopće nisam bio pod njegovom kontrolom. Tako je bilo i tamo, u svečanoj loži. Bilo mi je kao da se budim iz dubokog sna. Otkrio sam da se nalazim na javnom mjestu, usred utakmice, gledajući kako nekom dječaku ispred mene iz džepa viri čarobni štapić. Zadnji put mi je štapić bio dopušten prije Az-kabana. Ukrao sam ga. Winky nije znala. Winky se boji visina. Skri-vala je lice."

"Gospodar Barty, vi zločesti dečko!" šapne Winky, dok su joj suze curile između prstiju. "I tako ste vi uzeli štapić", ustvrđi Dumbledore. "I što ste potom učinili s njim?"

"Vratili smo se u šator", produži Crouch. "Onda smo začuli njih. Čuli smo smrtonoše. One koji nikad nisu bili u Azkabanu. One koji nikad nisu ispaštali za mog gospodara. Okrenuli su mu leđa. Nisu bili robovi poput mene. Imali su slobodu tražiti ga, ali nisu to učinili. Nego su se zabavljali izivljavanjem na bezjacima. Zvuk njihovih glasova me probudio. Um mi godinama nije bio bistriji. Bio sam ljut. Imao sam štapić. Htio sam ih napasti zbog nevjernosti gospodaru. Otac je otišao iz šatora, otišao je osloboditi bezjake. Winky je bila prestrašena što me vidi tako ljutita. Ona ima svoju osobitu magiju, kojom me u tom trenutku vezala uz sebe. Izvukla me iz šatora i odvukla u šumu, dalje od smrtonoša. Pokušao sam je zaustaviti. Želio sam se vratiti u kamp. Želio sam tim smrtonošama pokazati što znači vjernost Gospodaru tame, i kazniti ih jer je sami nisu imali. Upotrijebio sam ukradeni štapić da u nebo pošaljem tamni znamen.

Stigli su čarobnjaci iz Ministarstva. Posvuda su ispalili čarolije omamljivanja. Jedna je čarolija proletjela kroz stabla gdje smo stajali Winky i ja. Veza koja nas je spajala pukla je. Oboje smo bili omamljeni.

Kad su otkrili Winky, mom ocu je bilo jasno da negdje u blizini moram biti i ja. Pretražio je grmlje gdje su je pronašli i napipao me kako tamo ležim. Čekao je dok ostali članovi Ministarstva nisu napustili šumu. Opet me stavio pod Imperius i odveo kući. Otpustio je Winky. Iznevjerila ga je. Dopustila je da dođem do štapića. Umalo je dopustila da pobjegnem."

Winky ispusti očajan vapaj.

"Sad smo u kući bili samo otac i ja. A onda... a onda..." Glava mu se zavrtjela na ramenima dok mu se licem širio sulud osmijeh. "Onda je moj gospodar došao po mene. Stigao je u našu kuću kasno jedne noći, u naručju svog sluga Crvorepa. Gospodar je otkrio da sam još živ. Uhvatio je Berthu Jorkins u Albaniji. Mučio ju je. Rekla mu je mnogo toga. Rekla mu je za Tromagijski turnir. Rekla mu je da će stari auror, Moody, predavati u Hogwartu. Mučio ju je dok nije slomio onu staru čaroliju za brisanje pamćenja kojom ju je začarao moj otac. Rekla mu je da sam pobjegao iz Azkabana. Rekla mu je da me otac drži u zatočeništvu kako ne bih pošao u potragu za svojim gospodarem. Tako je moj gospodar saznao da sam još uvijek njegov vjerni sluga... možda i najvjerniji od svih. Gospodar je smislio plan, na temelju podataka koje je dobio od Berthe. Trebao me. Stigao je u našu kuću tog dana malo prije ponoći. Moj otac mu je otvorio vrata."

Crouchov osmijeh postade još širi, kao da se prisjeća najljepšeg događaja u životu. Winky je skamenjenim smeđim očima zurila kroz prste. Izgledala je previše užasnuto da bi progovorila.

"Sve se zbilo vrlo brzo. Gospodar je Imperiusom začarao oca. Sad je on bio zatočen i pod kontrolom. Gospodar gaje prisilio da se ponaša kao i inače, kao da se ništa nije dogodilo. A ja sam bio slobodan. Probudio sam se. Opet sam bio svoj, živ kao što nisam bio godinama."

"I što je lord Voldemort zatražio od vas?" upita Dumbledore.

"Pitao me jesam li spreman za njega sve staviti na kocku. Bio sam spreman. Moj san, moja najveća ambicija bila je služiti mu, dokazati mu da sam ga dostojan. Rekao mi je da mora u Hogwarts poslati vjernog slugu. Slugu koji će voditi Harryja Pottera kroz Tromagijski turnir bez privlačenja pažnje. Slugu koji će paziti na Harryja Pottera. Koji će

osigurati da dospije do Tromagijskog pokala. I pretvoriti pokal u putoključ, da bi prva osoba koja ga dotakne završila kod mog gospodara. Ali najprije..."

"Najprije ste trebali Alastora Moodvja", dovrši Dumbledore. Njegove su plave oči gorjele, iako je glas ostao smiren.

"To smo učinili Crvorep i ja. Unaprijed smo pripravili višeso-kovni napitak. Otputovali smo do njegove kuće. Moody se opirao. Izbila je tučnjava. Uspjeli smo ga na vrijeme savladati. Zatvorili smo ga u odjeljak njegova magičnog kovčega. Uzeli smo mu nešto kose i dodali je napitku. Ispio sam ga, postajući tako Moodvjev dvojniki. Uzeo sam mu nogu i oko. Kad je Arthur Weasley došao da se pobrine za bezjake koji su čuli buku, bio sam spreman izaći pred njega. No prije toga sam po dvorištu razbacao kante za smeće. Rekao sam Arthuru Weasleyju da su uljezi koje sam čuo u dvorištu pokrenuli alarm u kantama. Zatim sam spakirao Moodvjevu odjeću i detektore crne magije, spremio ih u kovčeg s Moodvjem i otputovao u Hog-warts. Održavao sam ga na životu, ali pod Imperiusom. Htio sam ga nesmetano ispitivati. Morao sam saznati stvari iz njegove prošlosti, naučiti njegove navike, kako bih mogao zavarati čak i samog Dum-bledorea. A i trebao sam njegovu kosu za višesokovni napitak. Ostalo je bilo lako. U tamnici sam ukrao kožu zmije drvolaze. Kad me profesor Čarobnih napitaka zatekao u svom kabinetu, rekao sam mu da sam dobio nalog za pretres."

"A što je bilo s Crvorepom nakon napada na Moodvja?"

"Crvorep se vratio da nastavi njegovati mog gospodara u očevoj kući i da stražari nad ocem."

"Ali vaš je otac uspio umaknuti", reče Dumbledore.

"Da. Nakon nekog vremena, počeo se odupirati Imperiusu, baš kao i ja. Bilo je razdoblje kada je znao što se događa. Gospodar je zaključio daje postalo preopasno oca puštati iz kuće. Zato gaje prisilio da u Ministarstvo šalje pisma. Natjerao ga je da napiše kako je bolestan. Ali Crvorep je bio nemaran. Nije bio dovoljno oprezan. Otac je pobjegao. Gospodar je pogodio da se zaputio u Hogwarts. Otac je kanio sve reći Dumbledoreu, priznati mu. Htio je priznati da me potajno izvukao iz Azkabana. Gospodar nije poslao poruku da je otac pobjegao. Rekao mi je da ga zaustavim po svaku cijenu. Tako sam čekao i pazio. Upotrijebio sam mapu koju sam uzeo od Harryja Pottera. Mapu koja je zamalo sve upropastila."

"Mapu?" brzo upita Dumbledore. "O kakvoj se mapi radi?" "O Potterovoj mapi Hogwartsa. Potter me vidio na njoj. Potter je jedne noći vidio kako kradem još sastojaka za višesokovni napi-

tak iz Snapeova kabineta. Zbog imena je mislio da se radi o mom ocu. Te sam noći uzeo mapu od Pottera. Rekao sam mu da moj otac mrzi crne čarobnjake. Potter je vjerovao da moj otac nastoji uhvatiti Snapea.

Čitav sam tjedan čekao da mi otac stigne u Hogwarts. Napokon je jedne večeri mapa pokazala kako ulazi u perivoj. Navukao sam plašt nevidljivosti i sišao dolje da ga dočekam. Hodao je uz sam rub šume. Zatim su došli Potter i Krum. Čekao sam. Nisam smio povrijediti Pottera, moj gaje gospodar trebao. Potter je otrčao po Dum-bledorea. Kruma sam omamio. Oca sam ubio."

"Neeeee!" vrisne Winky. "Gospodar Barty, gospodar Barty, što to govorate?"

"Ubili ste oca", ponovi Dumbledore, istim onim blagim tonom glasa. "Što ste učinili s truplom?"

"Odnio sam ga u šumu. Pokrio ga plaštem nevidljivosti. Imao sam mapu sa sobom.

Gledao sam kako Potter trči u dvorac. Sreo je Snapea. Zatim im se priključio Dumbledore. Pratio sam kako Potter vodi Dumbledorea iz dvorca. Izašao sam iz šume, zaobišao ih i prišao im kao da tek dolazim iz dvorca. Rekao sam Dumbledoreu da mi je Snape rekao gdje trebam doći.

Dumbledore mije naložio da odem potražiti oca. Vratio sam se do očeva lesa. Pazio sam na mapu. Kad su svi otišli, preobrazio sam očevu tijelo. U kost... koju sam zakopao u svježe iskopanu zemlju ispred Hagridove kolibe, zaogrnut plaštem nevidljivosti."

Tajac koji je nastao narušavalo je jedino neprestano Winkyno jecanje.

Zatim Dumbledore progovori: "A noćas..."

"Ponudio sam se da prije večere odnesem Tromagijski pokal u labirint", šapne Barty Crouch. "Pretvorio sam ga u putoključ. Gospodarev plan je uspio. On opet ima moć, a mene će obasuti počastima o kojima drugi čarobnjaci samo sanjaju."

Njegovo lice obasja luđački osmijeh. Glava mu klone na ramena dok je Winky jaukala i jecala pokraj njega.

Razilaženje putova

Dumbledore ustane. Na trenutak je zurio u Bartyja Croucha s gađenjem na licu. Kad je opet podigao svoj štapić, iz njega izletješe konopci i čvrsto se stegnuše oko Bartyja.

Potom se okrene profesorici McGonagall. "Minerva, mogu li vas zamoliti da ostanete ovdje na straži dok smo Harry i ja gore?"

"Dakako", reče profesorica McGonagall. Djelovala je pomalo zgađeno, kao daje upravo gledala kako netko povraća. No kad je izvukla štapić i uperila ga u Bartyja Croucha, ruka joj je bila potpuno mirna.

"Severuse," obrati se Dumbledore Snapeu, "molim vas da javite Madame Pomfrev da siđe ovamo. Moramo Alastora Moodvja otpremiti u bolnicu. Zatim pođite u perivoj, nađite Corneliusa Fud-gea i dovedite ga u ovaj kabinet. Nedvojbeno će željeti i sam preslušati Croucha. Recite mu da ću, bude li me trebao, za pola sata biti u bolnici.

Snape šutke kimne glavom i napusti prostoriju. "Harry?" blago prozbori Dumbledore.

Listajući, Harry se opet zaljulja; slušajući Croucha, prestao je primjećivati bol u nozi, ali sada se vratila svom silinom. Dumbledore ga uhvati za ruku i pomogne mu izaći u mračni hodnik.

"Želio bih da prvo dođete u moj kabinet, Harry", tiho mu reče dok su hodali duž hodnika.

"Tamo nas čeka Sirius."

Harry kimne. Obuzela gaje nekakva tupost i osjećaj daje sve oko njega posve nestvarno, no nije mu to smetalo; naprotiv, bilo mu je zbog toga drago. Nije želio razmišljati ni o čemu što se zbilo od trenutka kad je prvi put dotaknuo Tromagijski pokal. Nije želio prebirati po sjećanjima, svježima i izoštrenima poput fotografije, koja

su mu bez prestanka prolazila umom. Divljooki Moody, zatočen u kovčegu. Crvorep, klonuo na tlu, s onim batrljkom od ruke. Volde-mort, uzdižući se s isparinama iz kotla. Cedric... mrtav... Cedric, kako moli Harryja da ga vrati roditeljima...

"Profesore," promrmlja Harry, "gdje su gospodin i gospođa Diggory?"

"Oni su s profesoricom Sprout", odvrati Dumbledore. Glas koji je bio tako smiren tijekom ispitivanja Bartyja Croucha, sada je prvi put lagano zadrhtao. "Ona ga je, kao predstojnica njegova doma, najbolje poznavala."

Dospjeli su do kamene vodorige. Čim je Dumbledore izgovorio lozinku, odskočila je u stranu. Pokretne zavojite stube poniješe ih do hrastovih vrata, koja Dumbledore otvori.

U kabinetu je stajao Sirius. Lice mu je bilo blijedo i ispijeno kao nakon njegova bijega iz

Azkabana. Prostoriju je prešao u časku. "Harry, jesi li dobro? Znao sam... znao sam da će se nešto ovakvo... što se dogodilo?"

Drhtavim je rukama pomogao Harryju sjesti u stolicu pred radnim stolom.

"Što se dogodilo?" upita, upornijim tonom.

Dumbledore počeo Siriusu prepričavati sve što su čuli od Bartvja Croucha. Harry ih je slušao s pola uha. Bio je tako umoran da ga je boljela svaka koščica u tijelu. Želio je samo sjediti u miru, bez ometanja, satima i satima, sve dok mu ne dođe san u kojem neće morati misliti niti osjećati.

Začu se meko šuštanje krila. Feniks Fawkes napustio je svoju prečku, preletio kabinet i sletio Harryju na nogu.

"Bok, Fawkes", tiho će Harry. Pogladi feniksovo prelijepo grimizno i zlatno perje. Favvkes miroljubivo trepne prema njemu. Njegova topla težina imala je smirujuće djelovanje.

Dumbledore je prestao govoriti. Sjeo je nasuprot Harryju, za radni stol. Zagledao se u Harryja, koji je pak izbjegavao njegov pogled. Dumbledore ga je namjeravao ispitivati. Namjeravao je Harryja natjerati da opet proživi sve što se zbilo.

"Harry, moram znati što se dogodilo nakon što ste u labirintu dotakli putoključ", reče mu Dumbledore.

"Zar ne možemo to odgoditi do jutra, Dumbledore?" pobuni se Sirius. Položio je ruku na Harryjevo rame. "Pustite ga da se naspava. Pustite ga da se odmori."

Harry osjeti golemu zahvalnost prema Siriusu, no Dumbledore se nije obazirao na njegove riječi. Nagnuo se prema Harryju. Krajnje nevoljko, Harry podigne glavu i pogleda u njegove plave oči.

"Kad bih vjerovao da vam mogu pomoći", blago reče Dumbledore, "tako da vam začaram san i odgodim trenutak u kojem ćete morati početi razmišljati o noćasnjim događajima, učinio bih to. Ali znam da je to pogrešan pristup. Budete li sada izbjegavali bol, bit će vam još gore kad je napokon osjetite. Večeras ste pokazali hrabrost koja je nadišla sva moja očekivanja. Sad vas molim za još malo te hrabrosti. Molim vas da nam ispričate što se dogodilo."

Feniks ispusti tihu, drhtavu notu. Ostala je treperiti u zraku, a Harry osjeti kao da mu je niz grlo u želudac kliznula kaplja vruće tekućine, dajući mu toplinu i snagu.

Duboko je udahnuo i počeo im pričati. Dok je govorio, pred očima su mu se izmjenjivali prizori svega što se noćas zbilo; ponovno je gledao iskričavu površinu otopine koja je oživila Voldemorta; gledao je kako se između grobova oko njih aparatiraju smrtonoše; gledao je Cedricovo mrtvo tijelo na tlu pored pokala.

Sirius je još uvijek rukom stezao Harryjevo rame. U nekoliko navrata zaustio je da nešto kaže, no Dumbledore bi ga svaki put zaustavio podizanjem ruke. Harry mu je na tome bio zahvalan, jer sad kad je počeo govoriti, bilo mu je lakše sve izreći u jednom dahu. Štoviše, osjećao je olakšanje; činilo mu se kao da s riječima iz njega istječe i nekakav otrov. Morao je uložiti svu svoju snagu u to da nastavi govoriti, ali slutio je da će se, kad jednom završi, osjećati bolje.

Ipak, kad im je Harry ispričao kako mu je Crvorep probo ruku bodežom, Sirius je gnjevno uzviknuo, a Dumbledore je ustao takvom brzinom da se Harry lecnuo. Zaobišao je radni stol i rekao Harryju da ispruži ruku. Harry im obojici pokaže mjesto gdje mu je pelerina bila razderana, kao i posjekotinu pod tkaninom.

"Kazao je da će ga moja krv učiniti jačim nego da upotrijebi krv neke druge osobe", reče

Harry Dumbledoreu. "Kazao je da će zaštita koju mi je ostavila moja... moja mama... da će je sad imati

i on. I bio je u pravu: dodirnuo me, dodirnuo je moje lice i nije se ozlijedio."

Harryju se na trenutak učini da je u Dumbledoreovim očima bljesnuo slavodobitan sjaj. No već u sljedećoj sekundi pomisli da mu se to samo pričinilo, jer se Dumbledore, vrativši se do stolice s druge strane radnog stola, sad doimao još starije i umornije nego prije.

"U redu", reče on, sjedajući. "Voldemort je uspio prevladati tu prepreku. Harry, molim vas nastavite."

Harry produži dalje; objasnio je sve o Voldemortovu pojavljivanju iz kotla i ponovio svaku pojedinost koje se mogao sjetiti iz Vol-demortova govora smrtonošama. Potom im je ispričao kako ga je Voldemort odvezao i vratio mu štapić, spremajući se na dvoboj.

Međutim, kada je došao do dijela gdje je zlatna nit svjetlosti povezala njegov i Voldemortov štapić, osjetio je kako mu se grlo steže. Pokušao je nastaviti, no um su mu preplavila sjećanja na sve što je izašlo iz Voldemortova štapića. Opet je vidio kako izlaze Cedric, starac, Bertha Jorkins... njegova majka... njegov otac...

Osjetio je olakšanje kad je Sirius prekinuo tišinu.

"Štapići su se povezali?" upita on, skrećući pogled s Harryja na Dumbledorea. "Zašto?"

Harry opet pogleda prema Dumbledoreu, koji je djelovao kao da o nečemu napeto razmišlja.

"Priori Incantatem", promrmlja on.

Kad se zagledao u Harryjeve oči, gotovo se činilo kao da se između njih zategla neka nevidljiva nit razumijevanja.

"Efekt posljednje čarolije?" oštro upita Sirius.

"Točno", potvrdi Dumbledore. "Harryjev i Voldemortov štapić imaju istu jezgru. Svaki sadržava po jedno pero iz repa istog feniksa. Ovog feniksa, da budem precizniji", dometne, i pokaže na grimizno--zlatnu pticu koja je mirno sjedila na Harryjevu koljenu.

"Pero u mom štapiću došlo je od Favvkesa?" zapanjeno upita Harry.

"Da", odvrati Dumbledore. "Gospodin Ollivander mi je javio da ste vi kupili drugi štapić čim ste prije četiri godine napustili njegovu trgovinu."

"Dobro, što se događa kad štapić sretne svojeg brata?" upita Sirius.

"Ne mogu normalno raditi jedan protiv drugoga", objasni Dumbledore. "No ako ih vlasnici ipak prisile na bitku... tada dolazi do vrlo rijetke pojave. Jedan će štapić prisiliti drugi da počne pokazivati sve čarolije koje je izveo... obrnutim redoslijedom. Prvo će izaći najsvježija... zatim i one koje su joj prethodile..."

Upitno pogleda Harryja, koji kimne glavom.

"Što znači," nastavi Dumbledore polako, pogleda prikovana za Harryjevo lice, "da se ponovno pojavio neki oblik Cedrica."

Harry opet kimne glavom.

"Diggory se vratio u život?" oštro upita Sirius.

"Nema te čarolije koja može probuditi mrtve", ozbiljno će Dumbledore. "Mogla se pojaviti jedino neka vrsta izokrenutog odjeka. Iz štapića je vjerojatno izašla sjena živog Cedrica... jesam li u pravu, Harry?"

"Razgovarao je sa mnom", reče Harry. Odjednom je opet drhtao. "Taj... taj sablasni Cedric, ili što je već bio, razgovarao je sa mnom."

"Odjek," ponovi Dumbledore, "koji je zadržao Cedricov lik i karakter. Nagađam da su za

njim uslijedili i drugi takvi oblici... dav-nije žrtve Voldemortova štapića..."

"Jedan starac", potvrdi Harry, još uvijek stegnuta grla. "Bertha Jorkins. I..."

"Vaši roditelji?" tiho upita Dumbledore.

"Da", reče Harry.

Siriusov stisak na Harryjevu ramenu pojača se do boli.

"Posljednja ubojstva izvedena tim štapićem", preuzme Dumbledore, kimajući glavom.

"Obrnutim redosljedom. Da niste prekinuli vezu, pojavilo bi ih se, dakako, još. U redu, Harry, ti odjeci, te sjene... što su učinile?"

Harry je opisivao kako su prilike iz štapića vrebale duž rubova zlatne mreže, kako se činilo da ih se Voldemort boji, kako mu je sjenka njegova oca rekla što da radi, kako mu je Cedric uputio posljednju molbu.

Tu je Harry otkrio da ne može dalje. Kad se okrenuo pogledati Siriusa, vidje da je on lice sakrio u dlanove.

Harry odjednom shvati da je Fawkes napustio njegovo koljeno i odlepršao na pod. Feniks je svoju prekrasnu glavu naslonio na Harryjevu ranjenu nogu, a iz očiju su mu potekle krupne, biserne suze, padajući na ranu od paukovih kliješta. Bol je nestala. Koža je zarasla. Noga mu je opet bila zdrava.

"Ponovit ću još jednom", poče Dumbledore, dok je feniks uzli-jetao u zrak i ponovno se smještao na prečku pored vrata. "Večeras ste pokazali hrabrost koja je nadmašila sva moja očekivanja. Pokazali ste jednaku hrabrost kao svi oni ljudi koji su poginuli boreći se protiv Voldemorta na vrhuncu njegove moći. Ponijeli ste teret odraslog čarobnjaka i dokazali da ste mu dorasli... i sada ste nam dali sve što imamo pravo tražiti od vas. Dođite sa mnom u bolnicu. Ne želim da se noćas vraćate u spavaonicu. Potreban vam je napitak za uspavljivanje i malo mira... Siriuse, biste li željeli ostati s njim?"

Sirius kimne i ustane. Preobrazivši se opet u velikog crnog psa, izađe iz kabineta s Harryjem i Dumbledoreom i spusti se s njima kat niže, do bolničkog krila.

Čim je Dumbledore otvorio vrata, Harry ugleda gospodu Weasley, Billa, Rona i Hermionu, okupljene oko uzrujane Madame Pomfrey. Očito su je ispitivali gdje je Harry, i što mu se dogodilo.

Svi su se okrenuli na zvuk ulaska Harryja, Dumbledorea i crnog psa. Gospođa Weasley ispusti prigušen krik. "Harry! O, Harry!"

Pohrlila je prema njemu, no Dumbledore joj prepriječi put.

"Molly," reče on, podižući ruku, "molim vas, poslušajte me na trenutak. Harryju se noćas dogodilo nešto strašno. Zbog mene je to maloprije proživio još jednom. Trebaju mu san, mir i tišina. Ako on hoće da ostanete s njim," dometne, pogledavši Rona, Hermionu i Billa, "imate moje dopuštenje. No ne želim da ga išta ispitujete dok ne bude spreman za to, posebno ne noćas."

Gospođa Weasley kimne glavom. Bila je bijela kao zid.

Okrenula prema Ronu, Hermioni i Billu kao da dižu buku i pro-šišala: "Jeste li čuli? Treba mu tišina!"

"Ravnateljju," progovori Madame Pomfrey, zureći u velikog crnog psa pod čijim se obličjem krio Sirius, "smijem li pitati što...?"

"Ovaj pas do daljnega ostaje s Harryjem", kratko joj odvrati Dumbledore. "Uvjeravam vas da je iznimno dobro dresiran. Harry... pričekat ću dok ne legnete u postelju."

Harry je bio neizrecivo zahvalan Dumbledoreu što je ostale zamolio da mu ne postavljaju pitanja. Ne zato što nije htio da ostanu s njim, nego naprosto zato što nije mogao

podnijeti pomisao da opet mora objašnjavati i proživljavati ovu večer.

"Doći ću vas opet posjetiti odmah poslije sastanka s Fudgeom, Harry", reče Dumbledore.

"Volio bih da ovdje ostanete i sutra, dok se ne obratim ostalim učenicima." Zatim ode.

Dok je Madame Pomfrev vodila Harryja do obližnjeg kreveta, zamijetio je pravog Moodvja kako nepomično leži u krevetu na drugoj strani sobe. Njegova drvena noga i magično oko ležali su na noćnom ormariću.

"Je li mu dobro?" upita Harry.

"Bit će u redu", reče Madame Pomfrev, dajući Harryju pidžamu i postavljajući paravan oko kreveta. Svukao je pelerinu, navukao pidžamu i popeo se u krevet. Ron, Hermiona, Bili, gospođa Weasley i crni pas došli su iza paravana i smjestili se na stolicama s obje strane kreveta. Ron i Hermiona gledali su ga gotovo opreznim pogledom, kao da ga se boje.

"Dobro sam", reče im on. "Samo sam umoran."

Oči gospođe Weasley ispuniše se suzama dok je nepotrebno popravljala njegove pokrivače.

Madame Pomfrev, koja je bila odjurila u svoj ured, vrati se s čašom i bočicom nekakvog purpurnog napitka.

"Morat ćete popiti sve ovo, Harry", reče. "To je napitak koji donosi san bez snova."

Harry uze čašu i otpije nekoliko gutljaja. Gotovo smjesta osjeti kako ga hvata pospanost. Sve je oko njega postalo magličasto. Svjetiljke bolničkog krila prijateljski su mu namigivale kroz paravan oko kreveta. Osjećao je kako mu tijelo tone sve dublje u toplinu madraca od perja. Prije no što je uspio iskapiti napitak, prije no što je stigao izustiti još koju riječ, iscrpljenost ga ponese u san.

Harry se probudio, ali bilo mu je tako toplo i bio je tako pospan da nije otvarao oči, nadajući se da će opet zaspati. Soba je i dalje bila mutno osvijetljena. Bio je siguran da je još noć. Imao je osjećaj da nije dugo spavao.

Potom začu šaputanje.

"Probudit će ga ako ne umuknu!"

"Zašto uopće viču? Nije se valjda još nešto dogodilo?"

Harry sneno otvori oči. Netko mu je skinuo naočale. U blizini je nazirao nejasne obrise gospođe Weasley i Billa. Gospođa Weasley bila je na nogama.

"To je Fudgeov glas", šapne ona. "A čuje se još i Minerva McGonagall, zar ne? Ali oko čega se to svađaju?"

Sad ih je čuo i Harry; viku ljudi koji su se trkom približavali bolničkom odjelu.

"Žalosno je što se to dogodilo, Minerva, ali ipak..." glasno je govorio Cornelius Fudge.

"Niste ga uopće smjeli dovesti u dvorac!" vikala je profesorica McGonagall. "Kad Dumbledore sazna za to..."

Harry začu kako se bučno otvaraju bolnička vrata.

Kad je Bili odmaknuo paravane, svi oko Harryjeva kreveta zagledali su se prema vratima, pa tako nitko nije zamijetio daje Harry sjeo i vratio naočale na nos.

Fudge je dugim koracima grabio kroz odjel. Za petama su mu bili profesorica McGonagall i Snape.

"Gdje je Dumbledore?" Fudge osorno upita gospođu Weasley.

"Nije ovdje", ljutito odvrati gospođa Weasley. "Ovo je bolnica, ministre, zar ne mislite da bi vam bilo bolje da ne..."

U taj mah opet se otvoriše vrata i u bolnicu uđe Dumbledore.

"Što se dogodilo?" oštro upita Dumbledore, naizmjenice gledajući Fudgea i profesoricu McGonagall. "Zašto uznemirujete ove ljude? Minerva, čudim vam se... rekao sam vam da čuvate stražu nad Bartyjem Crouchom..."

"Njemu više ne treba stražar, Dumbledore!" zakriješti ona. "Ministar se pobrinuo za to!" Harry nikada nije vidio da je profesorica McGonagall ovako izgubila vlast nad sobom. Na obrazima su joj iskočile crvene mrlje dok je ruke stiskala u šake. Tresla se od bijesa.

"Kad smo gospodinu Fudgeu rekli da smo uhvatili smrtonošu odgovornog za noćasnja zbivanja," počeo Snape sniženim glasom, "on je izgleda mislio daje njegova osobna sigurnost u pitanju. Inzis-tirao je da u dvorac dođe u pratnji dementora. Doveo ga je u kabinet u kojem je bio Barty Crouch..."

"Rekla sam mu da vi to nećete dopustiti, Dumbledore!" bje-snjela je profesorica McGonagall. "Rekla sam mu da vi ne dopuštate da dementori kroče nogom u dvorac, ali..."

"Draga gospođo!" zagrmio je Fudge, koji je također djelovao ljuće no što ga je Harry ikad vidio. "Kao ministar magije, ja sam odlučujem hoću li dovesti zaštitu kad ispitujem potencijalno opasne..."

No glas profesorice McGonagall nadjačao je njegove riječi.

"Čim je ta... ta stvar ušla u prostoriju," završiti ona, upirući prstom u Fudgea, tresući se od glave do pete, "obrušila se na Croucha i... i..."

Harry osjeti kako ga obuzima jeza dok je profesorica McGonagall nastojala pronaći riječi da opiše što se dogodilo. Nije morao čuti ostatak rečenice. Znao je što je dementor učinio. Dokrajčio je Bartyja Croucha svojinu smrtonosnim poljupcem. Kroz usta mu je isisao dušu. Takav kraj bio je daleko gori od smrti.

"Po svemu što sam čuo, to i nije neki gubitak!" prtljao je Fudge. "Koliko sam shvatio, odgovoran je za nekoliko umorstava!"

"Ali sad ne može svjedočiti, Corneliuse", reče Dumbledore. Vrlo je pažljivo motrio Fudgea, kao da ga prvi put vidi u pravom svjetlu. "Ne može dati izjavu o tome zašto je pobio te ljude."

"Zašto ih je pobio? Pa to bar nije zagonetka, zar ne?" bijesno odvrati Fudge. "Bio je totalni luđak! Po onome što sam čuo od Minerve i Severusa, vjerovao je da izvršava zapovijedi Znate-već--koga!"

"Ali on i jest izvršavao zapovijedi lorda Voldemorta, Corneliuse", reče Dumbledore. "Sva ta ubojstva samo su usputne posljedice plana da Voldemort opet povрати punu snagu. Plan je uspio. Voldemort se vratio u svoje tijelo."

Fudge je izgledao kao da ga je netko upravo opalio maljem. Ošamućeno je treptao, zureći u Dumbledorea kao da ne može vjerovati u to što čuje.

Počeo uzrujano blebetati, i dalje zureći u Dumbledorea iskolačenim očima. "Znate-većtko... da se vratio? Besmislica! Lijepo vas molim, Dumbledore..."

"Kao što su vam Minerva i Severus nedvojbeno rekli," nastavi Dumbledore, "čuli smo priznanje Bartyja Croucha. Pod utjecajem veritaseruma ispričao nam je kako su ga potajno izvukli iz Azkaba-na i kako je Voldemort - saznajući od Berthe Jorkins da je Crouch još živ - došao k njemu da ga izbavi od oca i upotrijebi za hvatanje Harryja. Kažem vam, plan je uspio. Crouch je Voldemortu pomogao da se vrati."

"Gledajte, Dumbledore", reče Fudge. Harry je zaprepašteno zamijetio da se na njegovu licu pojavljuje blag smiješak. "Ne... ne vjerujete valjda u to. Znate-većtko... da se vratio? Ma molim vas... naravno, Crouch je možda vjerovao da izvršava zapovijedi Znate-već--

koga... ali, Dumbledore, ozbiljno shvaćati riječi takvog luđaka..."

"Čim je Harry večeras dotaknuo Tromagijski pokal, on ga je odnio ravno lordu Voldemortu", postojanim tonom nastavi Dumbledore. "Harry je svojim očima vidio ponovno rođenje lorda Vol-demorta. Sve ću vam to objasniti ako dođete u moj kabinet."

Dumbledore baci pogled prema Harryju i vidje da je budan, no ipak reče: "Bojim se da ne mogu dopustiti da večeras ispitujete Harryja."

Fudge se i dalje čudno osmjehivao.

I on je kratko pogledao prema Harryju, da bi se zatim opet zagledao u Dumbledorea: "Vi ste... ovaj... vi ste pripravnici Harryju vjerovati na riječ, je li, Dumbledore?"

Kratki muk koji je nastao prekinulo je Siriusovo rezanje. Nako-striješio se, keseći zube na Fudgea.

"Naravno da vjerujem Harryju", reče Dumbledore. Oči su mu plamtjele od bijesa. "Čuo sam Crouchovo priznanje i Harryjev iskaz o onome što se dogodilo nakon što je dotaknuo Tromagijski pokal; obje su priče logične i objašnjavaju sve što se dogodilo otkako je Bertha Jorkins nestala prošlog ljeta."

Fudge se i dalje čudnovato smješкао. Opet je prije odgovora pogledao Harryja. "Pripravnici ste vjerovati da se lord Voldemort vratio na temelju priče ludog ubojice i dječaka koji... no..."

Fudge još jednom dobaci pogled Harryju i Harry odjednom shvati u čemu je stvar.

"Čitali ste Ritu Skeeter, gospodine Fudge", reče on tiho.

Ron, Hermiona, gospođa Weasley i Bili poskočiše. Oni nisu primijetili da je budan.

Fudge lagano porumeni, no zatim mu se na licu pojavi prkosan, tvrdoglav izraz.

"Pa što ako jesam?" odvrati on, obraćajući se Dumbledoreu. "I što ako sam tako shvatio da ste pomno skrivali stanovite činjenice o dječaku? Parsel-ust, je li? Još k tome pati od nekakvih napadaja..."

"Pretpostavljam da mislite na bolove koje Harry osjeća u ožiljku?" hladno upita Dumbledore.

"Priznajete dakle daje osjećao bolove, je li?" brzo odvrati Fudge. "Glavobolje? Noćne more? A možda i... halucinacije?"

"Slušajte me, Corneliuse", počeo Dumbledore i zakorakne prema Fudgeu. Opet je zračio onom neshvatljivom moći koju je Harry osjetio nakon što je Dumbledore omamio mladog Croucha. "Harry ima jednako zdrav razum kao i vi ili ja. Taj ožiljak na njegovu čelu nije mu poremetio um. Vjerujem da mu ožiljak reagira na blizinu lorda Voldemorta i na situacije u kojima Voldemort ima posebno jake ubilačke osjećaje."

Fudge uzmakne za pola koraka od Dumbledorea, ali i dalje je izgledao tvrdoglavo. "Oprostite, Dumbledore, ali ja još nisam čuo da ožiljak od kletve djeluje kao zvonca na uzbunu..."

"Slušajte, ja sam vidio kako se Voldemort vraća!" zaurla Harry. Pokušao je ustati iz kreveta, ali gospođa Weasley ga prisili da opet legne. "Vidio sam smrtonoše! Mogu vam reći njihova imena! Lucius Malfoy..."

Snape se naglo pomakne, ali kad gaje Harry pogledao, Snapeo-ve oči već su poletjele natrag prema Fudgeu.

"Malfov je bio oslobođen optužbe!" reče vidljivo uvrijeđeni Fudge. "To je vrlo stara obitelj... redovito daju novčane priloge za dobrotvorne svrhe..."

"Macnair!" nastavi Harry.

"Također oslobođen! Sad radi za Ministarstvo!"

"Avery... Nott... Crabbe... Goyle..."

"Naprosto ponavljate imena onih koji su prije trinaest godina bili oslobođeni optužbe da su smrtonoše!" Ijutito odvrati Fudge. "Mogli ste sva ta imena pronaći u starim sudskim izvještajima! Za Boga miloga, Dumbledore... ovaj je dječak i na kraju prošle godine lupetao nekakvu bajku... priče mu postaju sve nevjerojatnije, ali vi ih još gutate... mali zna razgovarati sa zmijama, Dumbledore, a vi i dalje mislite da mu možete vjerovati?"

"Budalo jedna!" uzvikne profesorica McGonagall. "Cedric Dig-gory! Gospodin Crouch! Te smrti nisu nasumično djelo nekog luđaka!"

"Ne vidim nikakve dokaze za suprotnu tvrdnju!" zaurla Fudge, jednako ljut kao i ona, grimizna lica. "Meni se čini da ste svi vi čvrsto nakanili izazvati paniku koja bi mogla ugroziti sve za što smo radili zadnjih trinaest godina!"

Harry nije mogao vjerovati svojim ušima. Uvijek je Fudgea doživljavao kao simpatičnu osobu, malo nespretnu, malo pompoznu, ali u suštini ipak dobrotivnu. No sad je pred njim stajao maleni, ljutiti čarobnjak koji je apsolutno odbijao prihvatiti mogućnost da bi nešto moglo poremetiti njegov udobni i uredni mali svijet... odbijao je vjerovati da je moguć Voldemortov povratak.

"Voldemort se vratio", ponovi Dumbledore. "Ako smjesta prihvatite tu činjenicu, Fudge, i poduzmete potrebne mjere, možda još možemo spasiti situaciju. Prvi i najvažniji korak je oduzimanje kontrole nad Azkabanom dementorima..."

"Apsurdno!" zaurla opet Fudge. "Da maknem dementore! Smijenili bi me da se to samo usudim predložiti! Mnogi među nama mirno spavaju samo zato što znaju da Azkaban čuvaju dementori!"

"Zato mi ostali, Corneliuse, spavamo nemirnije, jer znamo da ste najopasnije sljedbenike lorda Voldemorta dali na čuvanje stvorovima koji će mu se prikloniti čim ih pozove!" odvrati Dumbledore. "Oni vam neće ostati lojalni, Fudge! Voldemort može njihovim moćima i apetitima dati toliko više zamaha od vas! Bude li na svojoj strani imao i dementore i stare sljedbenike, teško ćete ga moći zaustaviti u zadobivanju iste onakve moći kakvu je imao prije trinaest godina!"

Fudge je otvarao i zatvarao usta kao da nema riječi kojima bi mogao izraziti svoju zgranutost.

"Drugi korak koji morate poduzeti... i to smjesta," Dumbledore je nastavljao, "jest slanje izaslanstva divovima."

"Izaslanstvo divovima?" zakriješti Fudge, kojem se vratila moć govora. "Ma kakve su to ludosti?"

"Pružite im ruku prijateljstva sad, dok još nije prekasno," reče Dumbledore, "ili će ih Voldemort opet uvjeriti, kao i prošli put, da će im jedino on među svim čarobnjacima dati njihova prava i slobodu!"

"Vi... vi ne mislite valjda ozbiljno?" soptao je Fudge, tresući glavom i uzmičući još dalje od Dumbledorea. "Da magična zajednica čuje kako sam stupio u vezu s divovima... ljudi ih mrze, Dumbledore... to bi bio kraj moje karijere..."

"Zasljepljuje vas ljubav prema položaju, Corneliuse!" poče Dumbledore povišenim glasom, dok je aura moći oko njega postajala opipljiva, a oči opet bijesno plantjele. "Preveliku važnost pridajete, i uvijek ste pridavali, takozvanoj čistoći krvi! Ne shvaćate da nije važno kakav se tko rodi, već ono što ta osoba izabere biti! Vaš je de-mentor upravo usmratio posljednjeg potomka stare i čistokrvne obitelji - a pogledajte što je taj čovjek odabrao učiniti sa svojim životom! Kažem vam... poduzmite korake koje sam vam

predložio, i bit ćete upamćeni, na položaju ili bez njega, kao jedan od najhrabrijih i najvećih ministara magije kojeg smo ikada imali. Odbijte djelovati... i povijest će vas upamtiti kao čovjeka koji se maknuo u stranu i pružio Voldemortu još jednu priliku da uništi svijet koji smo pokušavali obnoviti!"

"Poremećeni ste", šaputao je Fudge, i dalje uzmičući. "Ludi..."

Nastupi tajac. Madame Pomfrev nepomično je stajala u podnožju Harryjeva kreveta, dlanovima prekrivši usta. Gospođa Weasley još je stajala pored Harryja, držeći ruku na njegovu ramenu za slučaj da opet pokuša ustati. Bili, Ron i Hermiona buljili su u Fudgea.

"Ako vas vaša odlučnost da zatvarate oči pred činjenicama može odvesti ovako daleko, Corneliuse," proslijedi Dumbledore, "tada smo dospjeli do točke u kojoj se naši putovi razilaze. Vi morate učiniti ono što vi smatrate ispravnim. A ja... ja ću učiniti ono što ja smatram ispravnim."

U Dumbledoreovu glasu nije bilo ni traga prijetnji; izrekao je ove riječi sasvim običnim tonom, no Fudge se nakostriješio kao da je Dumbledore potegnuo štapić na njega.

"Gledajte ovamo, Dumbledore", počeo on, prijeteci mu prstom. "Uvijek sam vam davao odriježene ruke. Istinski vas poštujem. Možda se nisam uvijek slagao s vašim odlukama, ali zadržao sam to za sebe. Ne bi vam svatko dopustio da zapošljavate vukodlake, ili zadržite Hagrida, ili da odlučujete čemu ćete podučavati učenike bez ikakvih konzultacija s Ministarstvom. Ali ako mi se namjeravate suprotstavljati..."

"Jedina osoba kojoj se ja namjeravam suprotstaviti," prekine ga Dumbledore, "jest lord Voldemort. Ako ste protiv njega, Corneliuse, i dalje smo na istoj strani."

Na ovo Fudge nije imao odgovora. Na trenutak se ljuljao napri-jed-natrag na svojim malini stopalima i zavrteo svoj polucilindar u ruci.

Naposljetku reče, pomalo molećivim glasom: "Nije moguće da se vratio, Dumbledore, nije moguće..."

Snape dugim korakom krene naprijed, mimo Dumbledorea, povlačeći u hodu lijevi rukav pelerine. Ispružio je podlakticu i pokazao je Fudgeu, koji ustukne.

"Evo", grubo mu reče Snape. "Evo. Tamni znamen. Nije tako jasan kao što je bio prije otprilike sat vremena, kada je plamtio crnom bojom, no još je vidljiv. Gospodar tame utisnuo je taj biljeg svakom smrtonoši. Po njemu nas je raspoznavao i pozivao k sebi. Kada bi dotaknuo znamen bilo kojeg smrtonoše, svi smo se morali smjesta dezaparatiirati i aparatiirati pred njim. Cijelu godinu sam gledao kako mi znamen postaje sve vidljiviji. Karkaroff isto. Što mislite, zašto je Karkaroff pobjegao baš noćas? Obojica smo osjetili da nas znamen pali. Obojica smo znali da se vratio. Karkaroff se boji osvete Gospodara tame. Izdao je previše smrtonoša da bi mogao računati na dobrodošlicu vrati li se pod Voldemortovo okrilje."

Fudge se povuče i pred Snapeom. Odmahivao je glavom. Činilo se da nije razumio ni jednu riječ koju mu je Snape rekao. Zagledao se u ružni znamen na Snapeovoj ruci s očitim gađenjem, a zatim je podigao pogled prema Dumbledoreu i šapnuo: "Ne znam što to vi i vaše osoblje izvodite, Dumbledore, ali čuo sam dovoljno. Nemam više što dodati. Javit ću vam se sutra da raspravimo daljnje upravljanje školom. Moram se vratiti u Ministarstvo."

Kad je već gotovo došao do vrata, zaustavio se. Okrenuo se i vratio u spavaonicu, zastajući pokraj Harryjeva kreveta.

"Vaša nagrada", reče otresitim glasom, izvlačeći iz džepa oveću vrećicu sa zlatnicima koju odloži na Harryjev noćni ormarić. "Tisuću galeona. Trebali smo održati i svečanu

primopredaju, ali s obzirom na okolnosti..."

Nabio je na glavu polucilindar i otišao van, zalupivši vratima za sobom. Čim je nestao, Dumbledore se okrene pogledati skupinu oko Harryjeva kreveta.

"Čeka nas puno posla", reče on. "Molly... jesam li u pravu kad mislim da mogu računati na vas i Arthura?"

"Naravno", odvrati gospođa Weasley. Bila je posve bijela u licu, uključujući i usnice, ali izgledala je odlučno. "Arthur jako dobro zna tko je Fudge. Jedini razlog što Arthur svih ovih godina nije napredovao u Ministarstvu jest njegova sklonost bezjacima. Fudge misli da mom suprugu nedostaje pravog čarobnjačkog ponosa."

"Onda mu moram poslati poruku", reče Dumbledore. "Moramo smjesta javiti što se dogodilo svim ljudima koji su spremni prihvatiti istinu, a Arthur je u idealnoj situaciji da stupi u vezu sa svima u Ministarstvu koji nisu kratkovidni poput Corneliusa."

"Ja ću otići tati", reče Bili, ustajući. "Odmah krećem."

"Odlično", prihvati Dumbledore. "Recite mu što se dogodilo. Recite mu da ću mu se uskoro osobno javiti. Ali neka bude diskretan. Ako Fudge pomisli da se uplićem u rad Ministarstva..."

"Preпустite to meni", umiri ga Bili.

Stisnuo je Harryju rame, majku poljubio u obraz, ogrnuo plašt i brzo otišao iz sobe.

"Minerva," reče Dumbledore, okrećući se profesorici McGona-gall, "moram što hitnije u kabinetu porazgovarati s Hagridom. Kao i - pristane li doći - s Madame Maxime."

Profesorica McGonagall kimne i ode bez riječi.

"Poppy," obrati se Dumbledore Madame Pomfrev, "molio bih vas da odete do ureda profesora Moodyja. Tamo ćete zateći kućnu vilu zvanu Winky u stanju velike uzrujanosti. Pomozite joj koliko budete mogli i odvedite je natrag u kuhinju. Mislim da će se Dobby znati pobrinuti za nju."

"U... u redu", iznenađeno odvrati Madame Pomfrey i također se udalji.

Dumbledore je pričekao da se vrata za njom zatvore i da joj koraci zamru. Tek je onda opet progovorio.

"A sada," počeo on, "došlo je vrijeme da se dvojica među nama međusobno prepoznaju. Siriuse... molio bih vas da se vratite u svoj uobičajeni oblik."

Veliki crni pas podigne pogled prema Dumbledoreu, u hipu se pretvarajući u muškarca.

Gospođa Weasley vrisne i skoči od kreveta. "Sirius Black!" zakriješti ona, upirući prstom. "Mama, zašuti!" vikne Ron. "Sve je u redu!"

Snape nije viknuo ni uzmaknuo, no na njegovu su se licu miješali bijes i užas.

"On!" zareži, gledajući u Siriusa, čije je lice otkrivalo jednaku antipatiju. "Što on ovdje radi?"

"On je ovdje na moj poziv," reče Dumbledore, gledajući između njih dvojice, "baš kao i vi, Severuse. Vjerujem vam obojici. Vrijeme je da zaboravite na stare nesuglasice i počnete vjerovati jedan drugome."

Harry pomisli kako Dumbledore traži da se dogodi čudo. Sirius i Snape odmjeravali su se uz izraze najdubljeg gađenja.

"Za početak ću biti zadovoljan", dometne Dumbledore, s natruhom nestrpljivosti u glasu, "ako se suzdržite od otvorenog neprijateljstva. Rukujte se. Sad ste na istoj strani. Vremena je malo, i ukoliko se nas nekolicina koji znamo istinu ne ujedini, neće biti nade ni za koga od nas."

Vrlo polako - iako su obojica i dalje sijevali pogledima kao da onom drugom žele sve

najgore - Sirius i Snape približiše se i rukovaše. Obojica su povukli ruku što su brže mogli.

"Bolje išta nego ništa", reče Dumbledore, stajući opet između njih. "Imam zadatke za obojicu. Fudgeov stav, premda nije neočekivan, sve mijenja. Siriuse, morate smjesta krenuti. Upozorite Re-musa Lupina, Arabellu Figg, Mundungusa Fletchera... staru ekipu. Sakrijte se na neko vrijeme kod Lupina, javit ću vam se tamo."

"Ali..." počeo Harry.

Želio je da Sirius ostane. Nije želio tako brz rastanak s njim.

"Ubrzo ćeš me opet vidjeti, Harry", reče Sirius, okrenuvši se prema njemu. "Obećavam ti. Ali moram učiniti sve što mogu, razumiješ to, zar ne?"

"Da", reče Harry. "Da... naravno da razumijem."

Sirius mu kratko stisne ruku, kimne Dumbledoreu, opet se preobrazi u crnog psa i otrči niz sobu do vrata, čiju je kvaku okrenuo šapom. Zatim nestane.

"Severuse," počeo Dumbledore, obraćajući se Snapeu, "vi znate što moram zatražiti od vas. Ako ste spremni... ako ste pripravnii..."

"Jesam", odvratio Snape.

Bio je nešto bljeđi nego inače. Njegove hladne, crne oči neobično su svjetlucale.

"U tom slučaju, sretno", reče Dumbledore. Uz tračak bojazni na licu, promatrao je kako Snape tiho odlazi za Siriusom.

Prošlo je nekoliko minuta prije no što je Dumbledore opet progovorio.

"Moram u prizemlje", reče naposljetku. "Moram otići k Dig-gorvjevima. Harry... ispijite ostatak napitka. Svi ćemo se vidjeti kasnije."

Dok je Dumbledore odlazio, Harry se zavalio natrag na jastuke. Hermiona, Ron i gospođa Weasley zagledaše se u njega. Dugo vremena nitko nije progovorio.

"Moraš popiti ostatak napitka, Harry", napokon izusti gospođa Weasley. Posežući za bočicom i čašom, rukom je pomaknula vrećicu zlata na noćnom ormariću. "Dobro se naspavaj. Pokušaj malo razmišljati o drugim stvarima... pomisli što ćeš sve kupiti od nagrade!"

"Ne želim to zlato", odvratio Harry bezizražajnim glasom. "Vi ga uzmite. Neka ga uzme tko god hoće. Nisam ga ja trebao osvojiti. Trebalo je pripasti Cedricu."

Onaj osjećaj kojemu se gotovo bez prestanka pokušavao oduprijeti sve otkako je izašao iz labirinta, sad je prijetio da će ga posve nadvladati. Osjećao je žarenje i peckanje u unutarnjim kutovima očiju. Zatreptavši, zagleda se u strop.

"Nisi ti kriv, Harry", šapne gospođa Weasley.

"Ja sam predložio da pokal uzmemo zajedno", reče Harry.

Sad je žarenje osjećao i u grlu. Bilo bi mu lakše da ga Ron ne gleda.

Gospođa Weasley odloži napitak na noćni ormarić, sagne se i obujmi ga. Harry nije pamtio je li ikad prije doživio takav zagrljaj, kao da ga grli majka. Dok ga je gospođa Weasley držala u naručju, punom silinom vratio mu se sve što je doživio te noći. Majčino lice, očev glas, Cedricovo mrtvo tijelo na tlu, sve mu se to počelo kovitlati u glavi do granice izdržljivosti, sve dok nije morao zgrčiti svaki mišić lica da zaustavi urlik jada koji je pokušavao izbiti iz njega.

Odněkud odjekne glasan tresak. Gospođa Weasley i Harry se razdvojiše. Kraj prozora je stajala Hermiona, čvrsto stišćući nešto u rukama.

"Oprostite", šapne ona.

"Tvoj napitak, Harry", brzo reče gospođa Weasley, brišući oči nadlanicom.

Harry ga je ispio u jednom gutljaju. Učinak je bio trenutačan. Nošen teškim, nezaustavljivim valovima sna bez snova, pade opet na jastuke, napokon slobodan od misli.

Početak

Kada se kasnije osvrtao na taj period, čak i s odmakom od mjesec dana, Harry je, razmišljajući o svemu što se dogodilo, shvatio da se jedva uspijeva prisjetiti događaja koji su uslijedili. Činilo mu se kao daje njegov um, zbog svega što je ranije morao proći, naprosto prestao usvajati nove podatke. Ono pak čega se jest sjećao, bilo mu je vrlo bolno. Najgori od svega možda je ipak bio susret s Diggorvje-vima, koji se zbio sljedećeg jutra.

Nisu ga krivili za Cedricovu smrt; naprotiv, oboje su mu zahvalili što im je vratio njegovo tijelo. Gospodin Diggory plakao je tijekom gotovo čitavog razgovora. Žalost gospođe Diggorv činila se prevelikom za suze.

"Dakle, nije mnogo patio", rekla je, kad joj je Harry ispričao kako je Cedric poginuo. "I na kraju krajeva, Amose'... umro je nakon što je osvojio turnir. Sigurno je bio sretan."

Kad su ustali, spustila je pogled prema Harryju i rekla: "Pazite na sebe."

Harry dogradi vrećicu sa zlatom na noćnom ormariću. "Uzmite to", promrmlja on. "Trebalo je pripasti Cedricu, on je prvi dospio do cilja, uzmite to..."

Ali ona je ustuknula. "O, ne, to je vaše, dušo, ne bismo mogli... samo vi to zadržite."

Harry se u Grvfffindorsku kulu vratio sljedeće večeri. Hermiona i Ron ispričali su mu da se Dumbledore ujutro za doručkom obratio učenicima. Naprosto je zatražio da puste Harryja na miru, da mu nitko ne postavlja pitanja i ne dodijava mu tražeći da priča o događajima u labirintu. Harry je primijetio da ga većina učenika zaobilazi na hodnicima, izbjegavajući njegov pogled. Neki su se došapta-vali kad god bi prošao pokraj njih. Nagađao je da su mnogi povjerovali u tvrdnje Rite Skeeter o tome daje poremećen, čak i opasan. Možda su imali i vlastite teorije o Cedricovoj smrti. Bilo mu je svejedno. Svoje je vrijeme najradije provodio s Ronom i Hermionom, razgovarajući o drugim stvarima ili sjedeći u tišini dok su njih dvoje igrali šah. Činilo mu se da su njih troje sklopili sporazum koji nije trebalo pretočiti u riječi; sporazum da će svi čekati neki znak, neku vijest o događajima izvan Hogwarta - kao i da bi bilo besmisleno nagađati što se sprema u budućnosti dok ne doznaju nešto kon-kretnije. Tu su temu dotakli samo jednom, kad je Ron rekao Harryju da je gospođa Weasley razgovarala s Dumbledoreom prije povratka kući.

"Išla ga je pitati za dopuštenje da ovog ljeta odmah dođeš k nama", izvijestio gaje Ron.

"Ali on želi da se vratiš Durslevjevima, bar na početku."

"Zašto?" upita Harry.

"Kaže da Dumbledore ima svoje razloge", reče Ron, mračno vrteći glavom. "Valjda se možemo pouzdati u njegovu procjenu, ne?"

Osim Rona i Hermione, jedina osoba s kojom se Harry osjećao spreman razgovarati bio je Hagrid. Budući da više nisu imali predavača za Obranu od mračnih sila, ti su im satovi bili slobodni. Jedan takav termin u četvrtak poslije podne iskoristili su da ga posjete u njegovoj kolibi. Dan je bio vedar i sunčan. Kad su se približili kolibi, kroz otvorena vrata izjurio je Očnjak, uz lavež i žestoko mahanje repom.

"Ko je?" zovne Hagrid, dolazeći do vrata. "Harry!"

Pošao im je u susret dugim korakom, zagrlio Harryja jednom rukom, raskuštrao mu kosu i rekao: "Drago mi je da te opet vidim, prijatelju. Baš mi je drago."

Ušavši u Hagridovu kolibu, na drvenom stolu pred kaminom ugledaše dvije čajne šalice s pripadajućim tanjurićima, veličinom sličnije vjedru.

"Bila mi je Olmpe na čaju," reče Hagrid, "baš je osla".

"Tko?" radoznalo upita Ron.

"Madame Maxime, naravski!" reče Hagrid.

"Što, pomirili ste se?" zanimalo je Rona.

"Ne znam na šta misliš", bezbrižno odvratila Hagrid, vadeći iz kre-denca još šalice. Kad je priredio čaj i poslužio im tanjur gnjecavih čajnih kolačića, zavalio se u stolicu, pomno motreći Harryja svojim zagasitocrnim očima.

"Jesi li dobro?" upita ga oporim glasom.

"Aha", odvratila Harry.

"Ne, nisi", reče Hagrid. "Naravski da nisi. Al bit ćeš."

Harry ne reče ništa.

"Znao sam ja da će se on vratiti", nastavi Hagrid. Harry, Ron i Hermiona zaprepašteno ga pogledaše. "Znao sam ja to godinama, Harry. Znao sam da je negdi vani, čekajući svoj trenutak. To se moralo desiti. I eto, sad se desilo, a mi ćemo naprosto nastaviti dalje. Borit ćemo se. Možda ga uspijemo zaustaviti prije neg skroz ojača. Bar je takav Dumbledoreov plan. Velik je čovjek Dumbledore. Dokleml njega imamo, ne brinem se previše."

Hagrid na njihove izraze nevjerice odgovori podizanjem čupavih obrva.

"Ništa nam neće koristiti da sjednemo i plačemo", reče on. "Šta se dogodi, dogoditi će se, i mi ćemo se suočiti s time. Dumbledore mi je reko šta si napravio, Harry."

Dok je gledao Harryja, Hagridova se prsa nadmu od ponosa. "Ponio si se točno ko tvoj otac, veće hvale od tog ti ne mogu dati."

Harry mu uzvratila osmijehom, prvim u posljednjih nekoliko dana.

"Što te to Dumbledore zamolio da učiniš, Hagride?" zapita on. "One... one noći poslao je profesoricu McGonagall da tebe i Ma-dame Maxime dovede na sastanak s njim."

"Dao mi je jedan poslić ovog ljeta", reče Hagrid. "Al to je tajna. Ne smijem to spominjati, čak ni pred vas troje. Olmpe - za vas Ma-dame Maxime - mogla bi poč sa mnom. Mislim da oče. Mislim da sam je uvjerio."

"Ima li to neke veze s Voldemortom?"

Hagrid se strese na spomen tog imena.

"Može bit", okolišao je on. "E sad... očete mi se pridružiti u posjetu zadnjem repanu? Šalim se... šalim se!" doda užurbano, ugledavši izraze na njihovim licima.

Večer uoči povratka u Kalinin prilaz, Harry je u spavaonici teška srca spakirao svoj kovčeg. Užasavao se pomisli na oproštajnu gozbu, koja je u normalnim okolnostima obično bila prigoda za slavlje, jer se na njoj proglašavao pobjednički dom u Međudomskom prvenstvu. Sve otkako je izašao iz bolnice, izbjegavao je boraviti u Velikoj dvorani kad je bila puna. Jestu je dolazio kad bi se već gotovo sasvim ispraznila, da izbjegne zurenje drugih učenika.

Kad su on, Ron i Hermiona sišli u dvoranu, odmah su primijetili da nema uobičajenih dekoracija. Obično je za oproštajnu gozbu Velika dvorana bila ukrašena bojama pobjedničkog doma. Večeras su, međutim, zid iza profesorskog stola prekrile crne zavjese. Harry je znao da je to učinjeno u Cedricovu čast.

Za profesorskim stolom sjedio je i pravi Divljooki Moody. Opet je nosio drvenu nogu i magično oko. Bio je tako nervozan da bi poskočio svaki put kad bi mu se netko obratio. Harry ga je potpuno razumio; desetomjesečno zatočeništvo u njegovu vlastitom kovčegu

sigurno je još više pojačalo Moodvjev strah od napada. Mjesto profesora Karkaroffa bilo je prazno. Sjedajući s drugim Grvffindorima, Harry se zapita gdje li je Karkaroff sada i je li mu Voldemort ušao u trag.

Madame Maxime došla je na gozbu. Sjedila je pored Hagrida, tiho razgovarajući s njim. Malo dalje, do profesorice McGonagall, sjedio je Snape. Snapeove oči na trenutak se zadržale na Harryju, dok je Harry gledao u njega. Nije znao kako bi protumačio izraz njegova lica, osim što mu je izgledao jednako kiselo i neugodno kao i uvijek. Nastavio gaje promatrati dugo nakon što je Snape skrenuo pogled.

Što je to Snape učinio po Dumbledoreovoj zapovijedi one noći kad se Voldemort vratio u život? I zašto... zašto... zašto je Dumble-dore bio tako uvjeren da je Snape doista na njihovoj strani? Bio je njihov doušnik, to je Dumbledore rekao u situ sjećanja. Postavši doušnikom i okrenuvši se protiv Voldemorta, Snape je "stavio život na kocku". Je li se ponovno prihvatio istog zadatka? Je li možda stupio u vezu sa smrtonošama? Tvrdi da se nikad nije istinski priklonio Dumbledoreu, nego je poput Voldemorta čekao da nastupi povoljan trenutak za akciju?

Harryjeva je promišljanja prekinuo profesor Dumbledore, ustavši za profesorskim stolom. Nad Veliku dvoranu, ionako već tišu nego što je bilo uobičajeno za oproštajnu gozbu, spusti se potpun muk.

"Završila je," započe Dumbledore, polako klizeći pogledom preko uzvanika, "još jedna godina."

Zastane, gledajući stol Hufflepuffa. Njihov stol bijaše najtiši i prije no što je Dumbledore ustao, a njihova lica najtužnija i najblje-đa u dvorani.

"Mnogo vam toga večeras želim reći," proslijedi Dumbledore, "no prvo ću spomenuti gubitak vrlo vrijedne osobe koja bi trebala sjediti tamo", pokazao je prema Hufflepuffima, "i s nama uživati u ovoj gozbi. Molim da svi ustanemo i podignemo čaše za Cedrica Diggorvja."

Tako i učiniše. Klupe zaškripaše dok su svi ustajali, podižući pehare. Kao jedan ponoviše: "Cedric Diggorv", i glasan, dubok tutanj njegova imena odjekne cijelom dvoranom.

Harry kroz mnoštvo nakratko ugleda Cho. Lice joj je bilo obliveno suzama. Sjedajući, oborio je pogled prema stolu.

"Cedric je bio oličenje mnogih vrlina kojima se odlikuje dom Hufflepuffa", nastavi Dumbledore. "Bio je dobar i odan prijatelj, marljiv učenik, cijenio je fairplay. Njegova smrt ostavila je traga na svima vama, bez obzira jeste li ga ili niste poznavali. Stoga vjerujem da imate pravo znati kako je umro."

Harry podigne glavu i netremice se zagleda u Dumbledorea. "Cedric Diggorvja ubio je lord Voldemort."

Velikom dvoranom proširi se uspaničeno šaputanje. Učenici su u nevjerici i užasu zurili u Dumbledorea. On je pak posve mirno čekao da njihovo žamorenje prijeđe u tišinu.

"Ministarstvo magije," produži Dumbledore, "ne želi da vam to kažem. Moguće je da će roditelji nekih od vas biti zgranuti što sam to ipak učinio - ili zbog toga što ne žele vjerovati da se lord Voldemort doista vratio, ili pak zato što misle da vam takve stvari ne bih smio govoriti jer ste premladi. No ja vjerujem da je istina u pravilu bolja od laži, te da je svaki pokušaj da se pretvaramo kako je Cedric poginuo nesretnim slučajem ili zbog neke svoje pogreške uvreda sjećanju na njega."

Sva lica u dvorani, odajući zaprepaštenje i strah, sada bijahu okrenuta prema

Dumbledoreu... ili gotovo sva. Harry primijeti kako za slytherinskim stolom Dračo Malfoy nešto šapuće Crabbeu i Goyleu. Osjeti u želucu vruć, mučan ugriz gnjeva. Natjerao se da opet pogleda u Dumbledorea.

"U vezi s Cedricovom smrću treba spomenuti još jednu osobu", nastavljao je Dumbledore. "Govorim, dakako, o Harryju Potteru."

Na te riječi, dvoranom se proširi kratkotrajan žamor, a nekoliko glava brzo se okrene prema Harryju i potom opet prema Dumbledoreu.

"Harry Potter uspio je pobjeći lordu Voldemortu", reče Dumbledore. "Riskirao je život da vrati Cedricovo tijelo u Hogvarts. Pokazao je, u svakom pogledu, hrabrost kao malo koji čarobnjak koji se morao suočiti s lordom Voldemortom i za to mu odajem počast." Dumbledore se ozbiljno okrene Harryju i još jednom podigne pehar. Njegov su primjer slijedili gotovo svi u Velikoj dvorani. Pro-mrmljaše njegovo ime, kao što su promrmljali Cedricovo, i nagnuše pehare u njegovu čast. No Harry je između učenika koji su ustali vidio da su Malfoy, Crabbe, Goyle i mnogi drugi Slytherini ostali prkosno sjediti, ne dotaknuvši pehare. Dumbledore, koji ipak nije posjedovao magično oko, nije ih primijetio.

Kad su svi opet sjeli, Dumbledore nastavi: "Cilj Tromagijskog turnira bio je povećati i promicati razumijevanje među čarobnjacima. U svjetlu svega što se zbilo - govorim o povratku lorda Volde-morta - takve su veze sad važnije no ikad."

Dumbledore priđe pogledom od Madame Maxime i Hagrida do Fleur Delacour i njezinih kolega iz Beauxbatonsa, te do Viktora Kruma i ostalih učenika iz Durmstranga za slytherinskim stolom. Krum je, primijeti Harry, izgledao oprezno, čak i prestrašeno, gotovo kao da očekuje da će Dumbledore reći nešto oštro.

"Svaki gost u ovoj dvorani," reče Dumbledore, zadržavajući pogled na učenicima iz Durmstranga, "ovdje je uvijek dobrodošao, kad god poželi doći. Svima ću vam još jednom ponoviti - u svjetlu povratka lorda Voldemorta, jaki smo samo ako smo složni; svaka nesloga čini nas slabijima. Talent lorda Voldemorta za širenje razdora i neprijateljstva golem je. Jedini način da mu se odupremo jest njegovanje jednako snažnih veza prijateljstva i povjerenja. Razlike

u navikama i jezicima ne znače ništa ako imamo zajednički cilj i otvorena srca.

Uvjeren sam - a nikad se nisam tako nadao da griješim - da nas čekaju mračna i teška vremena. Neki među vama u ovoj dvorani već su izravno nastradali od lorda Voldemorta. Mnogima su ovdje zbog njega razorene obitelji. Prije tjedan dana, ostali smo bez jednog našeg učenika.

Upamtite Cedrica. Upamtite, nastupi li trenutak da morate birati između onoga što je ispravno i onoga što je lagano, upamtite što se dogodilo mladiću koji je bio i dobar i plemenit i hrabar samo zato što se našao na putu lordu Voldemortu. Upamtite Cedrica Diggorvja."

Harryjev kovčeg bio je spreman; na njemu se opet nalazila Hed-viga u svojoj krletki. Zajedno s Ronom i Hermionom stajao je u krcatom predvorju s ostalim učenicima četvrte godine, čekajući na kočije koje će ih odvesti na željezničku postaju u Hogsmeadeu. Vani im se smiješio još jedan prelijep ljetni dan. Harry je pretpostavljao da će ga uvečer u Kalininu prilazu dočekati vrućina, lisnato zelenilo i raskošne cvjetne lijehe, no ta mu pomisao nije pružala nikakvo veselje.

"Arry!"

On se osvrne oko sebe. Uz kamene stubu u dvorac je žurila Fleur Delacour. Harry iza nje

vidje kako na drugom kraju perivoja Hagrid pomaže Madame Maxime upregnuti dva divovska konja. Kočija Beauxbatonsa spremala se za polazak.

"Mi ćemo se opet vidjeti, nadam se ja", reče Fleur kad je dospjela do njega, pružajući mu ruku. "Ja se nadam dobiti posao tu, za popraviti moj engleski."

"Već je sad jako dobar", reče Ron kao da ga nešto steže u grlu. Fleur mu se nasmiješi; Hermiona se pak trenutno naroguši.

"Do vidjenja, 'Arry", reče Fleur, okrećući se prema izlazu. "Meni bilo drrago upoznati te!"

Dok je gledao kako se Fleur preko travnjaka žurno vraća k Madame Maxime, blistave srebrnaste kose pod sunčanom svjetlošću, Harry nije mogao a da ne osjeti kako mu se raspoloženje malo popravlja.

"Pitam se kako se vraćaju učenici iz Durmstranga?" reče Ron. "Mislite da će znati upravljati tim brodom bez Karkaroffa?"

"Karkaroff ne upravljao", začu se hrapav glas iza njih. "On je sjedio u svoja kabina, a mi smo rabotali." Krum se došao pozdraviti s Hermionom. "Možemo porazgovaruvati?" upita je on.

"Oh... da... dobro", pristane Hermiona pomalo smeteno i pođe za Krumom kroz gomilu, nestajući s vidika.

"I požuri!" glasno joj dovikne Ron. "Kočije samo što nisu stigle!"

No brigu o kočijama u sljedećih je nekoliko minuta prepustio Harryju. On je za to vrijeme istezaao vrat iznad mnoštva ne bi li vidio što rade Krum i Hermiona. Brzo su se vratili. Ron se zagledao u Hermionu, ali njezino lice bilo je bezizražajno.

"Meni Diggory bio simpatičan", naglo će Krum Harryju. "Uvijek bio jako ljubazan prema mene. Uvijek. Iako sam bio od Durmstranga. .. s Karkaroffom", doda, mršteći se.

"Jeste li već dobili novog ravnatelja?" upita ga Harry.

Krum slegne ramenima. Ispružio je ruku poput Fleur. Prvo se rukovao s Harryjem, zatim i s Ronom.

Ron se doimao kao da se zbog nečega bori sam sa sobom, i to s bolnim posljedicama. Krum se već počeo udaljavati kad Ronu izleti: "Mogu li dobiti tvoj autogram?"

Hermiona se okrene na stranu, smješkajući se u smjeru kočija bez konja koje su se upravo kotrljale prilazom. Iznenadeno, ali i zadovoljno, Krum se potpiše na komadić pergamenta za Rona.

Vrijeme koje ih je pratilo dok su se vozili natrag prema kolodvoru King's Cross bilo je čista suprotnost onome od prošlog rujna, kad su putovali u Hogwarts. Na nebu nije bilo ni oblačka. Harry, Ron i Hermiona uspjeli su pronaći odjeljak samo za sebe. Praskavko je zbog upornog i neprestanog hukanja opet završio ispod Ronove svečane pelerine. Hedviga je drijemala s glavom ispod krila, a Kri-vonja se sklupčao na slobodnom sjedalu poput krznenog jastučića narančaste boje. Dok ih je vlak nosio na jug, Harry, Ron i Hermiona prvi su put tog tjedna povelili iscrpan, otvoren razgovor. Harry je imao osjećaj daje Dumbledoreov govor na oprostajnoj gozbi srušio neku branu u njemu. Sad je spominjanje onoga što se dogodilo bilo manje bolno. Raspravu o mogućim mjerama za zaustavljanje Vol-

demorta, koje je Dumbledore možda poduzimao baš u ovom trenutku, prekinuli su tek kad su pristigla kolica za ručak.

Kada se Hermiona vratila iz hodnika i spremila ostatak novca u torbu, istovremeno je iz

nje izbacila jedan primjerak Dnevnog proroka.

Harry pogleda novine, ne znajući baš želi li znati što u njima piše, no Hermiona, vidjevši njegov pogled, mirno reče: "Nema ničeg. Možeš i sam pogledati. Provjeravam svaki dan. Izašao je samo jedan kratki člančić dan nakon trećeg zadatka, u kojem je pisalo da si ti osvojio turnir. Nisu čak ni spomenuli Cedrica. Ni išta drugo u vezi s tim. Ako mene pitaš, Fudge ih je prisilio na šutnju."

"Ritu sigurno neće ušutkati", ustvrdi Harry. "Ne kad je u pitanju ovakva priča."

"Oh, Rita nije napisala ni jedan redak još od trećeg zadatka", odvrati Hermiona nekako usiljenim tonom. "U stvari," sad joj je glas lagano podrhtavao, "Rita Skeeter neko vrijeme neće pisati baš ništa. Osim ako ne želi da ja odam njezinu tajnu."

"O čemu ti to pričaš?" upita Ron.

"Otkrila sam kako je prisluškivala privatne razgovore iako joj je bilo zabranjeno dolaziti u Hogwarts", izletjelo je iz Hermione u bujici riječi.

Harry je imao dojam da je danima umirala od želje da im to kaže, ali se suzdržavala zbog ostalih događaja.

"Kako je to izvela?" odmah upita Harry.

"I kako si ti to otkrila?" dometne Ron, zureći u nju.

"Pa, ideju si mi zapravo dao ti, Harry", poče ona.

"Ma je li?" zbunjeno odvrati Harry. "Kako?"

"Stjenice", sretno objavi Hermiona.

"Ali rekla si da ne djeluju..."

"O, ne elektronske stjenice", reče Hermiona. "Ne, vidite... Rita Skeeter," Hermionin glas zadrhti od suspregnutog trijumfa, "je neregistrirani animagus. Može se pretvoriti..."

Hermiona iz torbe izvuče malenu zapečaćenu staklenku.

"...u kukca."

"Šališ se", reče Ron. "Nisi valjda... ona nije..."

"O da, je", sretno reče Hermiona, mašući im staklenkom pred očima.

Unutra je bilo nešto grančica i listova, te jedan veliki, debeli > kukac. '

"Ovo nikad... šališ se..." šapne Ron, podižući staklenku do očiju.

"Ne, ne šalim se", reče presretna Hermiona. "Uhvatila sam je na prozoru u bolničkom krilu. Pažljivo pogledaj i vidjet ćeš da oznake 5? oko njezinih ticala savršeno odgovaraju onim njezinim odurnim naočalama."

Harry je poslušao i vidje da je u pravu. Sjeti se još nečega. "One ^ noći kada smo čuli Hagrida kako priča Madame Maxime o svojoj ;' mami na kipu je bio kukac!" ;

"Točno tako", potvrdi Hermiona. "A Viktor je iz moje kose iz- | vukao kukca nakon našeg razgovora na jezeru. I, osim ako se jako f,, ne varam, Rita je sjedila na podboju prozora onog dana kad te na f Proricanju sudbine zabolio ožiljak. Cijelu je godinu zujala po dvor- f ću u potrazi za pričama." I

a "A kad smo vidjeli Malfova ispod onog drveta..." polako poč- f! ne Ron. s

l "Razgovarao je s njom, držeći je u ruci", dovrši Hermiona. "On f je, dakako, znao. Tako je i dobivala sve one zgodne male razgovore* | sa Slvtherinima. Fućkalo se njima što ona krši zakon sve dok su joj f mogli govoriti gadarije o nama i Hagridu." f

i

Hermiona uze staklenku od Rona i nasmiješi se kukcu, koji je uz bijesno zujanje navaljivao na staklo. J!

f "Rekla sam joj da ću je pustiti kad se vratimo u London", reče f
Hermiona. "Staklenku sam začarala čarolijom neslomljivosti, ražu- |
mijete, da se ne može preobraziti. I rekla sam joj da se u sljedećih .;;
godinu dana ostavi pera. Možda je to oduči od pisanja bezočnih laži ||
o ljudima." J

Hermiona uz blažen osmijeh vrati kukca u torbu.

*i Vrata odjeljka kliznu u stranu. >

"Jako pametno, Grangerice", reče Dračo Malfov.

Iza njega su stajali Crabbe i Goyle. Sva trojica izgledali su samo-dopadnije, bahatije i opasnije no ikad prije.

"Tako", poče Malfoy polako, zakoračivši u odjeljak i zureći u njih dok mu je na usnicama podrhtavao podrugljiv osmijeh. "Ti si uhvatila nekakvu patetičnu novinarku, a Potter je opet Dumbledo-reov miljenik. Jaka stvar."

Njegov se podrugljivi osmijeh još više rastegne. Crabbe i Goyle su se cerili.

"Izbjegavate razmišljati o tome, je li?" tiho upita Malfov, prelazeći pogledom sve troje.

"Pokušavate se pretvarati da se ništa nije dogodilo?"

"Gubi se van", procijedi Harry.

Nije bio blizu Malfova otkako je vidio kako nešto mrmlja Crab-beu i Govleu dok je Dumbledore držao govor o Cedricu. U ušima mu je šumilo. Rukom ispod pelerine uhvati štapić.

"Izabrao si gubitničku stranu, Potteru! Upozorio sam te! Rekao sam ti da bi trebao pažljivije birati društvo, sjećaš se? Kad smo se sreli u vlaku, prvi dan Hogwartsa? Rekao sam ti da se ne družiš s ološem poput njih!" Tržne glavom prema Ronu i Hermioni. "Sad je prekasno, Potteru! Takve ćemo prvo eliminirati, sad kad se vratio Gospodar tame! Mutnjaci i ljubitelji bezjaka bit će prvi! Dobro... drugi... Diggorvjebio..."

Odjeljkom se prolomi buka kao da je netko detonirao kutiju punu raketa. Zasljepljen plamtećim čarolijama koje su šiknule sa svih strana, i zaglušen nizom prasaka, Harry trepne i pogleda na pod.

U dovratku su u nesvijesti ležali Malfov, Crabbe i Goyle. On, Ron i Hermiona bili su na nogama. Svatko je upotrijebio drugačiji urok. K tome nisu bili jedini.

"Rekoh, ajmo vidjeti što ova trojica smjeraju", mirno će Fred, prekoračujući Goylea da uđe unutra. U ruci je imao štapić, kao i George, koji je pazio da dobro nagazi Malfoya ulazeći za Fredom u odjeljak.

"Zanimljiv efekt", reče George, gledajući Crabbea. "Tko je upotrijebio kletvu Fumunculus?"

"Ja", javise Harry.

"Čudno", lakim tonom nastavi George. "Ja sam upotrijebio noge drhtulje. Čini se da se te dvije čarolije ne bi smjele miješati. Kao da

su mu svuda po licu izbili mali krakovi. No, nemojmo ih ovdje ostaviti, ne pridonose baš ljepoti okoline."

Ron, Harry i George nogama su iskotrljali i odgurali onesviještene Malfoya, Crabbea i Govlea - zahvaljujući bogatoj mješavini uroka kojima su bili pogođeni, sva su trojica izgledali još gore nego inače - u hodnik. Vrativši se u odjeljak, zatvoriše za sobom klizna

vrata.

"Je li netko za eksplozivni puc-puc?" upita Fred izvlačeći špil karata.

Bili su na pola pete partije kad je Harry odlučio da ih pita.

"Onda, hoćete li nam reći?" obrati se Georgeu. "Koga ste ono ucjenjivali?"

"Oh", mračno će George. "To."

"Nije važno", reče Fred, nestrpljivo odmahujući glavom. "Nije bilo ništa važno. Bar ne sad."

"Odustali smo", dometne George, sliježući ramenima.

Ali Harry, Ron i Hermiona nastavili su ih zapitkivati i naposljetku Fred reče: "Dobro, dobro, ako baš želite znati... Luda Bag-mana."

"Bagmana?" oštro ponovi Harry. "Hoćete reći da je bio umiješan u..."

"Ma ne", turobno odvrati George. "Ništa takvo. Glupa mrcina. Nema on mozga za to."

"Dobro, onda zašto?" upita Ron.

Fred je oklijevao, a potom reče: "Sjećate li se one oklade koju smo sklopili s njim na Svjetskom prvenstvu u metloboju? Da će Irska pobijediti, ali će Krum uhvatiti zlatnu zvrčku?"

"Aha", polako rekoše Harry i Ron.

"Pa, mrcina nas je isplatila vilenjačkim zlatom koje je uhvatio od irskih maskota."

"Pa?"

"Pa," nestrpljivo reče Fred, "ono je nestalo, ne? Do sljedećeg jutra pretvorilo se u zrak!"

"Ali... to je sigurno učinio zabunom, zar ne?" ubaci se Hermiona.

Georgeov smijeh bio je vrlo gorak. "Da, to smo i mi mislili, na početku. Mislili smo, ako mu napišemo pismo i objasnimo da je pogriješio, pljunut će našu lovu. Ali ništa. Napravio se lud. Onda smo pokušavali s njim razgovarati u Hogwartsu, ali stalno je izmišljao izlike da pobjegne od nas."

"Na kraju je postao prilično neugodan", doda Fred. "Rekao nam je da smo premladi za kockanje i da nam neće ništa dati!"

"Tu smo zatražili da nam vrati naš ulog", preuzme George, sijejajući pogledom.

"Nije valjda odbio!" zgrozi se Hermiona.

"Pogodila si", potvrdi Fred.

"Ali to vam je bila cijela ušteđevina!" klikne Ron.

"Pričaj mi o tome", reče George. "Normalno, na kraju smo saznali što se zbiva. Tata Leeja Jordana isto tako nije uspijevao od Bagmana iskamčiti svoj novac. Ispalo je da je u gadnoj frici s goblinima. Posudio je gomiletinu zlata od njih. Onda gaje nakon metlobojskog finala u šumi šćepala jedna goblinska banda utjerivača i uzela mu sve zlato, ali to nije bilo dosta da pokrije sve njegove dugove. Slijedili su ga sve do Hogwartsa da ga drže na oku. Sve je izgubio kockajući. Nema ni prebijena galeona. A znate kako je taj idiot pokušao vratiti dug goblinima?"

"Kako?" upita Harry.

"Kladio se na tebe, frajeru", reče Fred. "Kladio se u velike novce da ćeš ti osvojiti turnir. I to se kladio protiv goblina."

"Zato mi je stalno pokušavao pomoći da pobijedim!" sine Harryju. "Pa... i jesam pobijedio, zar ne? Znači da vam može dati vaše zlato!"

"Ne može", reče George, odmahujući glavom. "Goblini su jednako prljavi igrači kao i on. Rekli su da si podijelio prvo mjesto s Diggorvjem, a Bagman se kladio da ćeš ti biti jedini pobjednik. Pa je zato pobjegao. Zbrisao je odmah poslije trećeg zadatka."

George duboko uzdahne i ponovno počne dijeliti karte. Ostatak putovanja prošao je prilično ugodno. Harryju bi bilo najdraže da su mogli tako nastaviti cijelo ljeto, da nikad ne mora stići na King's Cross... no ova gaje godina na težak način naučila da vrijeme neće teći sporije samo zato što ga u budućnosti čeka nešto neugodno. Nije proteklo mnogo vremena, a Hogwarts-ekspres već se zaustavljao na peronu devet i tri četvrt. Hodnike je ispunila uobičajena zbrka i buka učenika u iskrcavanju. Ron i Hermiona s mukom su se provukli pokraj Malfoya, Crabbea i Govlea, noseći svoje kovčege. Harry je ostao u odjeljku. "Fred... George... pričekajte malo." Blizanci se okrenuše. Harry otvori svoj kovčeg i izvuče tromagij-ski dobitak. "Uzmite ovo", reče im i gurne Georgeu vrećicu u ruke. "Molim?" zabezegnuto upita Fred. "Uzmite", ponovi Harry odlučno. "Ja to ne želim." "Ti si totalno lud", reče George, pokušavajući mu vratiti vrećicu. "Ne, nisam", reče Harry. "Uzmite to i bacite se na izume. To vam je za onu trgovinu psina." "Zbilja je totalno lud", reče Fred, zamalo pa zadivljenim glasom. "Slušajte", nastavi Harry odrješito. "Ako ovo zlato ne uzmete vi, bacit ću ga u kanalizaciju. Ne želim ga i ne treba mi. Ali malo smijeha bi mi dobro došlo. Svima bi nam dobro došlo malo smijeha. Imam osjećaj da će nam uskoro biti potrebni no ikad." "Harry," reče mu George slabašnim glasom, važući vrećicu s novcem u rukama, "ovdje sigurno ima tisuću galeona." "Aha", reče Harry, smijući se. "Zamislite samo koliko je to krem-kanarinki." Blizanci su zurili u njega. "Samo nemojte reći mami od koga ste to dobili... iako, kad bolje razmislim, sad joj je vjerojatno malo popustila želja da odete raditi u Ministarstvo..." "Harry", počeo Fred, ali Harry izvuče štapić. "Slušajte," reče on odlučno, "uzimajte to ili ću vas ureći. Sad znam neke stvarno dobre uroke. Ali učinite mi jednu uslugu, može? Kupite Ronu nekakvu drugačiju svečanu pelerinu i recite daje od vas." Otišao je iz odjeljka prije nego što su stigli opet progovoriti, koračajući preko Malfoya, Crabbea i Govlea koji su još ležali na podu, prekriveni znakovima uroka. Iza prepreke čekao gaje tetak Vernon. U blizini je bila i gospođa Weasley. Čvrsto je zagrlila Harryja čim gaje ugledala. Šapne mu na uho: "Mislim da će Dumbledore dopustiti da kasnije ovog ljeta dođeš k nama. Piši nam, Harry." "Vidimo se, Harry", reče Ron, pljesnuvši ga po leđima. "Bok, Harry!" reče Hermiona. Zatim učini nešto što nikad prije nije - poljubi ga u obraz. "Harry... hvala", promrmlja George dok je Fred kraj njega gorljivo kimao glavom. Harry im namigne, okrene se tetku Vernonu i šutke za njim pođe s kolodvora. Nema smisla da već sad počne brinuti, reče samom sebi dok je ulazio na zadnje sjedište Durslevjeva automobila. Kao što je rekao Hagrid, što god da se dogodi, dogodit će se... ali s tim će se morati suočiti kada kućne pravi čas.

1. Dementni Dadli

Najtopliji dan toga leta polako je izmicao, a pospana tišina prekrila je velike četvrtaste kuće u Šimširovoj ulici. Kola, koja su obično blistala na suncu, bila su parkirana prašnjava na prilazima kuća, a travnjaci koji su nekada bili smaragdnozeleni, delovali su žuto i sparušeno - jer je korišćenje creva za zalivanje bilo zabranjeno zbog suše. Lišeni uobičajenih letnjih aktivnosti: pranja kola i zalivanja travnjaka, stanovnici Šimširove ulice povukli su se u senke hladnih kuća, širom otvorivši prozore, nadajući se nepostojećem povetarcu. Jedina osoba koja je ostala napolju bio je tinejdžer, koji se opružio poleduške u leži sa cvećem, ispred kuće sa brojem četiri.

Bio je to mršavi, crnokosi dečak sa naočarima, usukanog izgleda nekoga ko je strašno izrastao za veoma kratko vreme. Farmerke su mu bile poderane i prljave, majica vrećasta i izbledela, a đonovi patika počeli su da mu se odlepljuju od gornjeg dela. Izgled Harija Potera nije ga baš činio omiljenim kod komšija, one sorte ljudi koji su mislili da bi aljkavost trebalo da se kažnjava zakonom. Ali dok se te večeri krio iza velikog grma hortenzija, bio je potpuno nevidljiv za sve prolaznike. Zapravo, mogli bi da ga primete jedino teča Vernon ili tetka Petunija, ako bi proturili glave kroz prozor dnevne sobe i pogledali u leju tačno ispod sebe.

Sve u svemu, Hariju se činilo da zaslužuje priznanje što se dosetio da se tu sakrije. Možda mu i nije bilo najudobnije dok je ležao na toploj, tvrdoj zemlji, ali, sa druge strane, tu ga niko nije streljao pogledom, škrugućuci zubima tako glasno da ne može da čuje vesti, niti ga je iko obasipao neprijatnim pitanjima, kao što bi bio slučaj svaki put kada bi pokušao da u dnevnoj sobi gleda televiziju sa tetkom i tečom.

Kao da je ova njegova misao odlepršala kroz otvoren prozor, jer Vernon Darsli, Harijev teča, iznenada progovori.

-Drago mi je što vidim da je onaj dečak prestao da se mota ovuda. Gde je on, uostalom?

-Ne znam - reče tetka Petunija nezabrinuto. - Nije u kući.

Teča Vernon zahropta.

- Hoće da gleda vesti... - reče on oštro. - Voleo bih da znam šta je zaista naumio. Kao da bi se normalnog dečaka uopšte i ticalo šta ima u vestima - Dadli nema pojma šta se zbiva; sumnjam da uopšte zna ko nam je premijer! A ionako ne objavljuju ništa o njegovoj sorti u našim vestima...

- Vernone, psst! - reče tetka Petunija. - Prozor je otvoren!

- Oh... da... izvini, draga.

Darslijevi učutaše. Hari odsluša reklamu za voćni komfleks dok je posmatrao gospođu Fig, čaknutu staru ljubiteljku mačaka koja je živela u obližnjem Vistarijinom šetalištu, kako polako korača pored njega. Mrštila se i gundala nešto sebi u bradu. Hariju je bilo drago što je bio sakriven iza žbuna, pošto je gospođa Fig u poslednje vreme počela da ga zove na čaj svaki put kada bi ga srela na ulici. Zašla je za ugao i nestala sa vidika pre nego što se glas teče Vernona ponovo prolomio kroz prozor.

- Dadliša je izašao na čaj?

- Da, do Polkisovih - reče tetka Petunija razneženo. - On ima toliko prijatelja, baš je popularan...

Hari se uz veliki trud suzdrža da se ne zakikoće. Darslijevi su bili zapanjujuće glupi kada je njihov sin, Dadli, u pitanju. Progutali su njegove glupave laži o tome kako svake večeri letnjeg raspusta ide kući kod drugog člana svoje družine. Hari je savršeno dobro znao da Dadli ne ide na čaj; on i njegova banda su svako veče provodili vandalizujući dečje igralište u parku, pušeci po čoškovima i gađajući kamenjem decu i kola koja bi prošla pored njih. Hari ih je video na delu tokom svojih večernjih šetnji po Malom Kukumavčilištu; dok je on proveo veći deo raspusta lutajući ulicama i sakupljajući bačene novine iz kanti za otpatke duž puta.

Početni tonovi muzike koja je najavljivala vesti u sedam dopreše do Harijevih ušiju i stomak mu se prevrnu. Možda će baš večeras - posle mesec dana čekanja - biti to veče.

-Rekordan broj putnika ostavljenih na cedilu ispunio je aerodrome, dok štrajk španskih raznosača prtljaga ulazi u drugu nedelju trajanja...

-Sve bih ja to poslao na doživotnu sijestu, nego šta - zareža teča Vernon, nadglasavši kraj spikerove

rečenice. Ali to više nije bilo važno: napolju, u leji sa cvećera, Harijev stomak se smirio. Da se nešto dogodilo, sigurno bi bila prva vest u dnevniku. Smrt i razaranje bili su važniji od ljudi koji su krenuli na odmor i ostali zaglavljani na aerodromu.

On ispusti dugačak, spor uzdah i zagleda se u briljantnoplavo nebo. Svaki dan ovoga leta bio mu je isti: napetost, iščekivanje, privremeno olakšanje, a onda ponovo rastuća tenzija... i večito, sve upornije, pitanje zašto se još uvek ništa nije dogodilo.

Nastavio je da osluškuje, za slučaj da u vestima ipak bude neki maleni nagoveštaj, koji Normalci ne bi mogli da razaznaju - neobjašnjiv nestanak, možda, ili neka čudna nesreća... ali je posle vesti o štrajku nosača prtljaga usledio izveštaj o suši na jugoistoku zemlje (Nadam se da komšija do nas pažljivo sluša ovo!, zagrme teča Veraon. Onaj, koji prskalice za travu drli uključene u tri ujutru!), onda prilog o helikopteru koji se umalo nije srušio na jedno polje u Sareju, a posle toga vest o razvodu poznate glumice od još čuvenijeg muža (Kao da nas uopšte interesuju njihove užasne afere, frknu tetka Petunija, koja je gotovo opsesivno pratila slučaj u svim časopisima koji bi joj dopali pod koščate šake).

Hari sklopi oči prema užarenom večernjem nebu dok je spiker govorio: - ...i, na samom kraju, papagaj Bandzi je otkrio nov način kako da se rashladi ovog leta. Bandzi, koji živi u Pet pera u Barnsliju, naučio je da skija na vodi! Meri Dorkins je otišla na lice mesta da sazna više o tome.

Hari otvori oči. Ako su stigli do papagaja - skijaša na vodi, u vestima neće biti ničeg što vredi čuti. On se oprezno okrenu na grudi, pridiže se na kolena i laktove, spreman da se odšunja dalje od prozora.

Jedva da se pomerio desetak centimetara, kada se dogodi nekoliko stvari u vremenskom rasponu od par sekundi.

Glasno odjekujuće krc raspára sanjivu tišinu kao pucanj; mačka izjuri ispod obližnjih parkiranih kola i nestade sa vidika; iz dnevne sobe Darslijevih dopreše vrisak, gromoglasna kletva i zvuk porcelana koji se lomi, i, kao da je to bio znak na koji je čekao, Hari skoči na noge, istovremeno isukavši tanak drveivi štapić, koji mu je stajao za pojasom, kao da vadi mač iz korica - ali pre nego što je stigao da se skroz uspravi, temenom udari o otvoreni prozor Darslijevih. Tras koje je usledilo izazva još jači vrisak tetka Petunije.

Hari se osećao kao da mu se glava raspolutila. Zatetura se, suznih očiju, pokušavajući da usredsredi pogled ka ulici, ne bi li uočio izvor buke, ali jedva da se uspravio, kada dve velike ružičaste šake izleteše kroz otvoren prozor i čvrsto mu se sklopiše oko vrata.

-Skloni - to! - zareža teča Vernon u Harijevo uvo. - Odmah! Pre - nego - što - neko - vidi!

-Sklanjaj - se - sa - mene! - prostenja Hari. Nekoliko sekundi su se koškali, dok je Hari vukao kobasičaste prste svoga teče levom rukom, čvrsto držeći štap u desnoj, a onda, u trenu kada bol na Harijevom temenu na tren postade jači, teča Vernon pusti Harija i jauknu kao da je doživeo elektrošok. Kao da je neka nevidljiva sila pokuljala kroz njegovog sestrića, učinivši ga nedodirljivim.

Dahćući, Hari pade ničice na grm hortenzija, pridiže se i naglo osvrnu. Nije bilo ni traga ni glasa ničemu što je proizvelo onaj glasni prasak, ali je nekoliko lica virilo kroz razne okolne prozore. Hari žumo pripasa svoj štapić nazad za pojas i potrudi se da deluje kao nevinašce.

- Baš je lepo veče! - povika teča Vernon, mahnuvši gospođi iz broja sedam, preko puta ulice, koja ih je streljala pogledom iza svojih mrežastih zavesa. - Jeste li čuli kako je pukao auspuh onih kola maločas? Baš nas je prepao, Petuniju i mene! Teča Vemon nastavi da se kezi na užasan, raanijakalni način, dok svi radoznali susedi nisu nestali sa prozora, a zatim kez postade grimasa čistog besa dok je rukom pokazivao Hariju da mu priđe.

Hari mu se približi par koraka, obrativši pažnju da ostane taman na tolikom odstojanju da teča Vernonove ispružene ruke ne bi mogle da ga zgrabe i nastave da ga dave.

- Koji ti je davo, dečače? - upita teča Veraon promuklim glasom koji je drhtao od gneva.

- Kako to mislite, koji mi je đavo? - upita Hari hladno. Neprekidno se osvrtao levo-desno duž ulice, još uvek se nadajući da će spaziti osobu koja je izazvala prasak.

- Praviš buku glasnije od startnog pištolja tik ispod našeg...

- Nisam ja pravio tu buku - reče Hari odlučno.

Tetka Petunijino mršavo, konjasto lice sada se pojavi odmah pored teča Vernonovog širokog ljubičastog. Bila je modra od gneva.

- Zašto si se šunjao ispod našeg prozora?

- Da - da, dobro pitanje, Petunija. Šta si radio ispod našeg prozora, dečače?

- Slušao vesti - reče Hari rezniranim glasom.

Njegovi tetka i teča razmeniše zaprepašćene poglede.

- Slušao vesti? Ponovo?

- Pa, vidite, menjaju se svakodnevno - reče Hari.

- Ne pravi mi se pametan, dečače! Hoću da znam šta si zaista naumio - i neraoj da mi ponovo pričaš te gluposti slušam vesti! Savršeno dobro znaš da tvoja sorta...

- Pažljivo, Vernone! - dahćući reče tetka Petunija, a teča Vernon spusti glas tako da ga je Hari jedva čuo - ...da tvoja sorta ne dospeva u naše vesti!

- To možda vi tako mislite - reče Hari.

Darslijevi se zabljuje u njega na nekoliko sekundi, a zatim tetka Petunija reče: - Ti si opaki mali lažov. A šta onda sve te silne... - ona takođe spusti glas, tako da je Hari morao da joj sledeću reč pročita sa usana - sove rade ovde, ako ti ne donose vesti?

-Aha! - reče teča Vernon, pobedonosnim šapatom. - Probaj sada da se izvučeš, dečače! Kao da ne znamo da ti sve vesti dobijaš preko tih ptica-kliconoša!

Hari je oklevao na trenutak. Ovaj put ga je skupo koštalo da kaže istinu, iako njegovi tetka i teča nisu mogli ni da naslute koliko mu je bilo mučno da to prizna.

- Sove mi... ne donose vesti - izusti on nečujno.

- Ne verujem ti - reče tetka Petunija kao iz topa.

- Ni ja - reče teča Vernon silovito.

- Znamo da smeráš nešto čudno - reče tetka Petunija.

- Znaš, nismo ti mi glupi - poče teča Vernon.

- E, to je već novost za mene - odbrusi Hari, gubeći živce i, pre nego što su Darslijevi mogli da ga pozovu k sebi, već se okrenuo, prešao preko travnjaka ispred kuće, preskočio niski baštenski zid i žurno otkoračao niz ulicu.

Bio je u nevolji i toga je bio svestan. Morade da se suoči sa tetkom i tečom i da plati ceh za svoju drskost, ali ga to trenutno nije previše brinulo. Imao je mnogo veće brige na umu.

Hari je bio siguran da je onaj prasak izazvao neko ko se prebacivao na to mesto, ili sa tog mesta. Bio je to zvuk identičan onome koji je proizvodio kućni vilenjak Dobi kada bi nestajao. Da li je moguće da je Dobi bio ovde, u Šimširovoj ulici? Da li ga možda Dobi baš u ovom trenutku prati? Čim to pomisli, osvrao se oko sebe i zagleda niz Šimširovu ulicu, ali se činilo da je ona potpuno pusta, a Hari je bio siguran da Dobi ne ume da postane nevidljiv.

Produži dalje, jedva svestan putanje kojom se zaputio, jer je u poslednje vreme toliko često tumarao ulicama, da su ga noge mahinalno nosile njegovim omiljenim trasama. Svakih par koraka bi se osvrnuo preko ramena. Neko magičan je bio pored njega dok je ležao među umirućim begonijama tetka Petunije, u to je bio siguran. Zašto mu se nisu obratili, zašto nisu uspostavili kontakt sa njim, zašto se sada kriju?

A onda, dok mu se bes bližio vrhuncu, njegovo uverenje se pokoleba.

Možda to uopšte nije bio magičan zvuk. Možda je bio toliko očajan, nadajući se i najmanjem znaku kontakta iz sveta kome pripada, da je prosto preterao u reakcijama na sasvim obične zvuke. Da li je siguran da to nije bio zvuk nečega što se razbilo u komšijskoj kući?

Hari oseti tupo peckanje u stomaku, i za tili čas ga ponovo obuze beznađe koje ga je proganjalo čitavog leta.

Sutra u pet ujutru probudiće ga budilnik, kako bi mogao da plati sovi koja mu dostavlja Dnevni prorok - ali da li uopšte ima svrhe da nastavi da ga uzima? Hari bi tek ovlaš pogledao naslovnu stranu, a zatim bacio novine u ćošak; kada idioti koji uređuju te novine budu shvatili da se Voldemor vratio, to će biti vest za naslovnu stranu, a Harija su samo takve vesti i zanimale.

Ako bude imao sreće, doleteće i sove sa pismima od njegovih najboljih prijatelja, Rona i Hermione, iako su sve nade da će mu njihova pisma doneti neke novosti odavno pale u vodu.

Ne možemo da ti kažemo mnogo o znaš-već-čemu, to je očigledno... Rečeno nam je da ti ne govorimo ništa važno, za slučaj da naša pisma zalutaju... Strašno smo zauzeti, ali ne smem sada da ti otkrivam detalje... Mnogo toga se dešava, reći ćemo ti sve kada se vidimo...

Ali kada će se videti? Niko se nije potrudio da mu kaže tačan datum. Hermiona mu je u rodendansku čestitku nažvrljala: Očekujem da ćemo se videti uskoro, ali koliko brzo je uskoro! Koliko je Hari uspeo da razluči iz nejasnih nagoveštaja u njihovim pismima, Hermiona i Ron su na istom mestu, najverovatnije u kući Ronovih roditelja. Jedva je mogao da podnese pomisao da se njih dvoje zabavljaju u Jazbini, dok je on sam zaglavio u Šimširovoj ulici, te, besan na njih, baci dve kutije čokolada iz Mednog vojvode koje su mu poslali za rođendan, i ne otvorivši ih. Kasnije te večeri se pokajao, posle uvele salate koju mu je tetka Petunija poslužila za večeru.

A čime su to Ron i Hermiona zauzeti? Zašto on, Hari, nije zauzet? Zar nije dokazao da je u stanju da se izbori sa mnogo gorim stvarima nego oni? Zar su svi zaboravili šta je sve on uradio? Zar nije on ušao na ono groblje i posmatrao Sedrika kako umire, i bio vezan za nadgrobni spomenik umalo ne poginuvši?

Ne razmišljaj o tome, reče Hari sebi strogo, po stoti put toga leta. Bilo mu je već dovoljno loše što je to groblje stalno iznova posećivao u svojim košmarima, da bi o njemu brinuo još i budan.

On skrenu u ulicu Magnolijinog polumeseca; na pola puta duž nje, prođe pored uske uličice koja se prostirala između garaža, a u kojoj je prvi put ugledao svog kuma. Činilo se da makar Sirijus razume kako se Hari oseća. Uprkos tome, i njegova pisma su bila potpuno lišena vesti, baš kao i Ronova i Hermionina, ali su makar sadržala reči utehe i poziv na opreznost, umesto mučno nejasnih nagoveštaja: Znam da te sve ovo frustrira... Gledaj svoja posla i sve će biti okej... Pazi se i nemoj da učiniš ništa nepromišljeno...

Pa, mislio je Hari, kada je prešao ulicu Magnolijinog polumeseca, skrenuo u Magnolijin drum i zaputio se ka sve mračnijem igralištu u parku, on je (sve u svemu) poslušao Sirijusove savete. Makar se odupro iskušenju da priveže svoj kovčeg za metlu i sam se zaputi ka Jazbini. Zapravo, Hariju se činilo da je njegovo ponašanje bilo veoma dobro, uzevši u obzir koliko je bio isfrustriran i ljut što je toliko dugo bio izolovan u Šimširovoj ulici, primoran da se krije po cvetnim lejama u nadi da će čuti nešto što će mu pomoći da odgonetne šta to Lord Voldemor radi. Ipak, bilo je stvarno licemerno da mu neko ko je odrobijao dvanaest godina u čarobnjačkom zatvoru, Askabanu, pobegao odatle, zatim pokušao da počini ubistvo za koje je već bio osuđen, a potom se dao u bekstvo na ukradenom hipogrifu, savetuje da ne pre nagljuje u svojim postupcima.

Hari se pope preko zaključane kapije parka i zaputi se preko sasušene trave. Park je bio prazan, baš kao i okolne ulice. Kada je stigao do ljuljaški, uvalio se u jedinu koju Dadli i njegovi prijatelji još uvek nisu uspeli da polome, obavio ruku oko lanca i sumorno se zagledao u tlo. Više neće moći da se krije u leji za cveće Darslijevih. Sutra će morati da smisli neki novi način da čuje vesti. U međuvremenu, nije imao čemu da se nada sem još jednoj besanoj, nemimoj noći, jer, čak i kada bi uspeo da umakne košmarima o Sedriku, za njima su sledili uznemirujući snovi o dugačkim mračnim hodnicima koji bi se svi završavali ćorsokacima ili zaključanim vratima, a za koje je pretpostavljao da imaju neke veze sa osećajem utamničenosti koje ga je obuzimalo na javi. Često ga je ožiljak na čelu neprijatno peckao, ali se više nije zavaravao da će Ron, Hermiona ili Sirijus to smatrati naročito zanimljivim. U prošlosti, ožiljak ga je boleo kao upozorenje da Voldemor postaje sve jači, ali sada kada se Voldemor vratio, oni bi ga verovatno samo podsetili da se moglo očekivati da iritacija ožiljka postane redovna... ništa vredno brige... stare vesti...

Nepravda zbog svega toga toliko se nagomilala u njemu, da mu je doslo da zaurla od gneva. Da nije bilo njega, Harija, ni-ko ne bi ni znao da se Voldemor vratio! A nagrada za to mu je da je zaglavio u Malom Kukumavčilištu na četiri duge nedelje, potpuno odsečen od magijskog sveta, prinuđen da čuči među umirućim begonijama, samo da bi slušao o papagajima koji skijaju na vodi! Kako je Dambldor mogao tek tako da zaboravi na njega? Zašto su se Ron i Hermiona sastali, a nisu i njega pozvali? Koliko će još morati da trpi Sirijusove poruke da sedi mirno i izigrava dobrog dečaka, ili da odoleva iskušenju da piše glupom Dnevnom proroku i ukaže im na činjenicu da se Voldemor vratio? Ove besne misli rojile su se po Harijevoj glavi, a utroba mu se uvijala od gneva, dok je oko njega padala sparna, somotska noć. Vazduh je bio ispunjen mirisom tople, suve trave, a jedini zvuk

beše tiho brundanje saobraćaja po putu sa druge strane parka.

Nije znao koliko je dugo sedeo na ljuljašci pre nego što je njegova razmišljanja prekinuo zvuk glasova i naterao ga da podigne pogled. Svetiljke duž okolnih ulica bacale su maglovit sjaj, dovoljno jak da osvetli siluete grupice osoba koje su išle kroz park. Jedan od njih je pevao glasnu, bezobraznu pesmu. Ostali su se smejali. Od nekoliko skupih trkačkih bicikala koje su gurali pored sebe dopiralo je tanano zujanje.

Hari je znao ko su ti ljudi. Figura na pročelju nepogrešivo je bio njegov rođak, Dadli Darsli, koji se uputio kući u pratnji svoje verne družine.

Dadli je bio ogroman kao i uvek, ali su cela godina dijete i otkriće novog talenta ostavili značajnog traga na njegovom izgledu. Kao što je teča Vernon radosno pričao svima koji bi hteli da ga saslušaju, Dadli je nedavno postao juniorski šampion škola jugoistoka u boksu teške kategorije. Ova "plemenita veština", kako ju je zvao teča Vernon, učinila je da Dadli deluje još strašnije nego što se činio Hariju u vreme kada su išli zajedno u osnovnu školu, kada je on služio kao Dadlijeva prva vreća za udarce. Hari se više nije nimalo bojao svog rodaka, ali je ipak mislio da to što Dadli uči da udara jače i preciznije nikako nije razlog za slavlje. Sva komšijska deca su ga se plašila - bojala su ga se čak i više od "onog dečaka Potera" koji je, kako su bili upozoreni, okoreli huligan koji pohađa Sent Brutusov popravni zavod za neizlečive maloletne prestupnike.

Hari je posmatrao tamna obličja kako idu preko travnjaka, pitajući se koga li su večeras pretukli. Okrenu se, uhvati Hari sebe kako im poručuje u mislima. Hajde... okrenite se... Evo me ovde, sedim sasvim sam... dođite i probajte da mi nešto uradite...

Ako bi ga Dadlijevi prijatelji videli kako tu sedi, sigurno bi pohrlili ka njemu, a šta bi onda Dadli uradio? Ne bi voleo da izgubi obraz pred svojora bandom, ali bi se bojao da ne isprovocira Harija... bilo bi zabavno videti Dadlijevu dilemu, čekati ga, posmatrati ga dok nije u stanju da mu odgovori... a ukoliko bi neko drugi pokušao da udari Harija, on bi već bio spreman - imao je svoj štapić. Neka ih, nek probaju... stvarno bi voleo da da oduška svom gnevu, iskalivši ga na dečacima koji su mu svojevremeno od života napravili pakao.

Ali oni se nisu okrenuli, nisu ga videli, i uskoro su već bili kod ograde. Hari se jedva obuzda da ne vikne za njima... tražiti kavgu nije pametan potez... ne sme da koristi magiju... ponovo bi rizikovao da ga izbace iz škole.

Glasovi Dadlijeve družine zamreše. Izašli su iz njegovog vidokruga, zaputivši se Magnolijinim drumom.

Eto ti, Sirijuse, pomisli Hari tmurno. Ništa nepromišljeno. Držao sam jezik za zubima. Što je čista suprotnost onome što bi ti uradio.

On se pridiže na noge i proteže. Činilo se da tetka Petunija i teča Vernon smatraju da je pravo vreme za dolazak kući kad god bi se Dadli vratio sa svojih večernjih pohoda, a sve posle toga je previše kasno. Teča Vernon je zapretio Hariju da će ga zaključati u šupu bude li još jedanput došao kući posle Dadlija, te se on, potisnuvši zevanje, još uvek namršten zaputi ka kapiji parka.

Baš kao Šimširova ulica, Magnolijin drum bio je pun velikih, kockastih kuća sa savršeno manikiranim travnjacima, u vlasništvu velikih, skockanih ljudi koji su vozili veoma čista kola, slična teča Vernonovim. Hariju se Malo Kukumavčilište više dopadalo noću, kada bi prozori prekriveni zavesama ličili na komadiće raznobojnih dragulja u tami, i kada nije bio u opasnosti da čuje neodobravajuća mrmljanja o svom "ddikventnom" izgledu dok bi prolazio pored kućevlasnika. On ubrza korak, tako da je na pola puta duž Magnolijinog druma ponovo spazio Dadlijevu družinu; opraštali su se na ulazu u ulicu Magnolijinog polumeseca. Hari se skloni u senku velikog drveta jorgovana i pričekava.

- ...skićao je kao prase, zar ne? - govorio je Malkolm, praćen grohotnim smehom ostalih.

- Imaš sjajan desni kroše, Veliki D! - reče Pirs.

- U isto vreme sutra? - upita Dadli.

- Naći ćemo se kod mene, raoji roditelji neće biti kod kuće - reče Gordon.

- Vidimo se tada - reče Dadli.

- Čao, Dad!

- Vidimo se, Veliki D!

Hari je sačekao da ostatak družine odmakne, pre nego što je produžio. Kada se zvuk njihovih glasova ponovo udaljio, skrenu za ćošak u ulicu Magnolijinog polumeseca i, ubrzavši hod, uskoro se nađe u zvučnom dometu Dadlija, koji se lagano šetkao, nemelodično pevušeći.

-Hej, Veliki D!

Dadli se okrenu.

- O - zahropta on. - To si ti.

- Reci mi, koliko dugo te već zovu 'Veliki D'? - upita Hari.

- Umukni - zareža Dadli, okrenuvši mu leđa.

- Kul nadimak - reče Hari, cereći se dok je sustizao svog rodaka. - Ali ćeš za mene uvek biti 'Kiki Dadliki'.

- Rekao sam ti da UMUKNEŠ! - zaurla Dadli, skupivši svoje šake nalik šunkama u pesnice.

- Zar momci ne znaju kako te zove tvoja mama?

- Začepi gubicu.

- Što njoj ne kažeš da začepi gubicu? A šta je sa nadimcima 'Popkice' i 'Dinki Dadlica', je li smem makar njih da koristim?

Dadli ništa ne reče. Činilo se da je utrošio svu svoju samokontrolu suzdržavajući se da ne udari Harija.

- Dakle, koga si večeras prebio? - upita Hari, dok mu je osmeh bledeo sa lica. - Opet nekog desetogodišnjaka? Znam da si preksinoć prebio Marka Evansa...

- Sam je to tražio - obrecnu se Dadli.

- Ma nemoj?

- Bio je drzak prema meni.

- Je li? Da nije možda rekao da ličiš na prase koje su naučili da hoda na zadnjim papcima? Jer, to nije drskost, Dad, to je istina.

Dadliju zaigra mišić na vilici. Hariju je sama spoznaja da je toliko razgnevio Dadlija pričinjavala ogromno zadovoljstvo. Osećao se kao da presipa sopstveni bes u svog rodaka, jedini ventil za pražnjenje koji je imao.

Oni skrenuše desno, niz uski prolaz u kome je Hari prvi put ugledao Sirijusa, a koji je bio prečica između ulice Magnolijinog polumeseca i Vistarijinog šetališta. On je sada bio prazan i mnogo mračniji od ulica koje je povezivao, jer u njemu nije bilo uličnih svetiljki. Bat njihovih koraka odjekivao je između zida garaže sa jedne strane, i visoke ograde sa druge.

- Misliš da si mnogo jak, kada nosiš sa sobom tu stvar, je li? - progovori Dadli posle nekoliko trenutaka.

- Koju stvar?

-Tu - tu stvar koju kriješ.

Hari se ponovo iskezi.

-Nisi ti toliko glup kao što izgledaš, je li, Dad? Naravno, kada bi bio toliko glup, ne bi mogao da hodaš i govoriš istovremeno.

Hari isuče svoj štapić. Primetio kako ga Dadli gleda krajičkom oka.

- Nije ti dozvoljeno - kao iz topa reče Dadli. - Znam da nije. Izbaciće te iz te tvoje nakazne škole ako samo probaš.

- Otkud znaš da nisu promenili pravila, Veliki D?

- Nisu - reče Dadli, iako nije zvučao kao da je potpuno siguran u svoje reči.

Hari se lagano nasmeja.

- Nemaš ti petlju da se biješ sa mnom bez te stvari, je li?- zareža Dadli.

- Dok tebi treba samo četvorica pajtaša iza leđa da bi smeo da prebiješ jednog desetogodišnjaka. To je ta tvoja bokserska titula kojom se neprekidno hvališ? Koliko je godina imao tvoj protivnik? Sedam? Osam?

- Za tvoju informaciju, imao je šesnaest godina - obrecnu se Dadli - i bio je u nesvesti dvadeset minuta pošto sam završio sa njim, a bio je dvaput teži od tebe. Čekaj samo kad kažem tati da si izvadio tu stvarčicu...

- Odmah trčiš kod tatice, je li? Da li se to njegov maleni bokserski šampion plaši čarobnog štapića

onog zločestog Harija?

- A noću nisi toliko hrabar, a? - isceri se Dadli.

- Sada je noć, Dadlice. Tako zovemo kada se ovako smrači.

- Mislio sam kada si u krevetu! - prokevtu Dadli.

On stade u mestu. I Hari zastade, zagledavši se u svog rođaka. Koliko je u mraku mogao da vidi Dadlijevo veliko lice, na njemu je začudo bio izraz trijumfa.

- Šta ti to znači, da nisam hrabar kada sam u krevetu? - upita Hari, potpuno zbunjen. - Cega se to bojim, jastuka ili nečeg sličnog?

- Čuo sam te sinoć - reče Ddli bez daha. - Pričao si u snu. Jecao.

- Kako to misliš? - ponovo poče Hari, ali oseti kako mu nešto ledeno ponire u stomaku. Prošle noći je ponovo posetio ono groblje u svojim snovima.

Dadli se grubo zakikota, a zatim nastavi piskavim drhtavim glasom.

- 'Nemoj da ubiješ Sedrika! Nemoj da ubiješ Sedrika!' Ko ti je taj Sedrik - tvoj dečko?

- Ja... lažeš - reče Hari mahinalno. Ali usta su mu se osušila. Znao je da Dadli ne laže - kako bi inače znao za Sedrika?

- 'Tata! Pomozi mi, tata! Ubiće me, tata! Bu-hu-hu!'

- Umukni - reče Hari tiho. - Umukni, Dadli, upozoravam te!

- 'Dođi da mi pomogneš, tata! Mama, pomoz mi! Ubio je Sedrika! Tata, pomoz mi! Hoće da me...' Nemoj da si uperio tu stvar u mene!

Dadli uzmače uza zid uličice. Hari uperi štapić pravo u Dadlijevo srce. Mogao je da oseti kako mu u venama pulsira četrnaest godina mržnje prema Dadliju - šta sve ne bi dao da sada može da napadne, da urekne Dadlija do te mere, tako da ovaj mora da otpuzi do kuće kao insekt, sasvim ukočen od šoka dok mu budu rasli pipci...

- Nemoj da si to ikada više spomenuo - zareža Hari. - Da li si me razumeo?

- Uperi to negde drugde!

- Rekoh, da li si me razumeo?

- Uperi to negde drugde!

- DA LI SI ME RAZUMEO?

- SKLANJAJ TO OD...

Uto Dadli uzdahnu i čudnovato se strese, kao da je iznenada poliven ledenom vodom.

I sa samom noći se dogodi nešto neobično. Zvezdama posuto nebo indigo boje iznenada postade ziftcrno i bez tračka svetlosti - zvezde, mesec i maglovite ulične lampe sa oba kraja uličice odjednom su nestali. Nije se više čulo ni udaljeno brundanje automobila, ni šapat drveća. Prijatno veče iznenada postade oštro i hladno. Bili su okruženi sasvim neprobojnom nemom tminom, kao da je neka džinovska ruka prebacila debeli, ledeni pokrivač preko cele uličice, oslepevši ih.

U deliću sekunde Hari pomisli da je nenamerno izveo magiju, uprkos činjenici da se tome opirao što je jače mogao - a onda mu razum ponovo ovlada čulima - on nije posedovao moć da ugasi zvezde. Stade da okreće glavu levo-desno, pokušavajući da nešto vidi, ali mu je tama pritiskala oči kao kakav bestežinski veo.

U Harijevom uhu odjeknu Dadlijev užasnuti glas.

- Š-šta to r-radiš? Pr-prekini!

- Ne radim ja ništa! Umukni i ne pomeraj se!

- Ništa ne vidim! Oslepeo sam! Oslepeo...

- Rekao sam ti da učutiš!

Hari se potpuno ukoči, šetajući svojim obnevidelim očima levo-desno. Hladnoća je bila tako snažna da je sav drhtao; koža mu se naježila na rukama, a kosa na vratu mu se uspravila - on razrogači oči što je više mogao, zureći tupo oko sebe, ništa ne videći.

To je nemoguće... oni nikako ne mogu biti ovde... ne u Malom Kukumavčilištu... on načulji uši... čuće ih pre nego što ih bude video...

- T-tužiću te tati! - procvile Dadli. - G-gde si? Šta to r-radiš...?

- Hoćeš li već jednom da umukneš? - prosikta Hari - pokušavam da čuje...

Ali zaneme, ne dovršivši rečenicu. Upravo je čuo ono od če-ga je strepeo.

U uličici je bilo još nečega osim njih, nečega što je duboko i hrapavo udisalo vazduh. Drhteći na ledenom noćnom vazduhu, Hari se preseče od straha.

-P-prestani! Prekini sa tim! Udariću t-te, kunem se da hoću!

-Dadli, začepi...

TRAS.

Pesnica se sudari sa Harijevom slepoočnicom, oborivši ga sa nogu. Mali beli svetlaci zaigraše mu pred očima. Po drugi put u poslednjih sat vremena, Hari oseti kao da će glava da mu se rascepi. Sledećeg trenutka, on bolno udari o tlo, a štapić mu izlete iz ruke.

- Dadli, moronu! - viknu Hari, očiju suznih od bola, dok se pridizao na ruke i noge, grozničavo opipavajući po tami oko sebe. Začu Dadlija kako tumara dalje, udarivši u ogradu i zateturavši se.

- DADLI, VRATI SE! IDEŠ PRAVO KA NJEMU!

Začu se užasan piskavi krik i Dadlijevi koraci utihnuše. U istom trenu Hari oseti podilazeću jezu iza sebe, koja je mogla da znači samo jedno. Bilo ih je više.

-DADLI, NE OTVARAJ USTA! ŠTA GOD RADIO, DRŽI USTA ZATVORENA! Štapić! - promrmlja Hari mahnitom, dok su mu ruke prelazile preko tla kao paukovi. - Gde je – štapić - hajde - lumos!

Čin je izrekao gotovo automatski, očajnički željan svetlosti da mu pomogne u potrazi - i na njegovu nevericu i olakšanje, zrak svetla se pojavi na nekoliko centimetara od njegove desne šake - vrh štapića se upalio. Hari ga zgrabi, pridiže na noge i osvrau se oko sebe.

Stomak mu se uskomeša.

Natkriljujuća zakukuljena figura bešumno je klizila prema njemu, lebdeći iznad zetnlje, dok joj se ispod odore nisu videli ni stopala ni lice, isisavajući samu noć dok mu se približavala.

Teturajući se unazad, Hari podiže svoj štapić.

-Ekspekto patronum!

Srebrnasti pramen dima izlete iz vrha njegovog štapića, i dementor uspori, ali čin nije bila pravilno izvedena; saplićući se o sopstvene noge, Hari nastavi da uzmiče pred dementorom koji se ustremio na njega. Panika mu zamagli um - koncentriši se...

Par sivih, sluzavih, krastavih šaka skliznu iz unutrašnjosti dementorove odore, posegnuvši za njim. Užurbano brujanje ispuni Harijeve uši.

-Ekspekto patronum!

Glas mu je delovao prigušen i udaljen. Još jedan pramen srebrnog dima, slabiji od prethodnog, izvi se iz štapića - više nije umeo da izvede tu čin, nije mogao da je baci.

U sopstvenoj glavi začu smeh, kreštavi, piskavi smeh... mogao je da oseti kako mu dementorov truli, smrtno hladni dah ispunjava pluća, daveći ga - misli... srećne misli...

Ali u njemu više nije bilo sreće... Dementorovi ledeni prsti sklapali su mu se oko grla - piskavi smeh je postajao sve glasniji i glasniji, a neki glas odjeknu mu u umu: - Pokori se smrti, Hari... možda čak bude bezbolna... to ti ne bih znao reći... jer nikada nisam umro...

Više nikada neće videti Rona i Hermionu...

I dok se borio za dah, njihova lica mu se jasno stvoriše u mislima.

-EKSPEKTO PATRONUM!

Ogromni srebrni jelen buknu iz vrha Harijevog štapića; njegovi rogovi se zariše u dementora, na mesto gde bi trebalo da bude srce; odbaciše ga unazad, lakšeg od tmine, a dok je jelen jurišao, poraženi dementor odjezdi poput slepog miša.

-OVAMO! - povika Hari jelenu. Okrenuvši se, Hari potrča duž ulice, visoko podigavši svetleći štapić. - DADLI? DADLI!

Nije prešao ni desetak koraka, kada se nade pored njih: Dadli je ležao šćućuren na tlu, rukama prekrivši lice. Drugi dementor je čučao nad njim, grabeći ga za zglavke svojim Ijigavim šakama, polako mu sklanjajući ruke sa lica, gotovo s ljubavlju, spustivši svoju zakukuljenu glavu ka Dadlijevom licu, kao da se sprema da ga poljubi.

-DRŽI GA! - zaurla Hari, i uz užurbano kloparanje, srebrni jelen koga je prizvao odgalopira pored njega. Dementorovo slepo lice bilo je na centimetar od Dadlijevog, kada ga uhvatiše srebrni rogovi; stvor bi bačen u vazduh i, kao i njegov saborac, odjezdi i nestade u traini; jelen lakim galopom

produži do kraja uličice i rastvori se u pramenove srebrne magle.

Mesec, zvezde i ulične svetiljke ponovo buknuše starim sjajem. Topli povetarac prođe kroz uličicu. Drveće zašušta u obližnjim baštama, a monotono brundanje kola u ulici Magnolijinog polumeseca ponovo ispuni vazduh. Hari je stajao sasvim mirno, dok su mu sva čula podrhtavala, zatečen naglim povratkom u normalnost. Trenutak kasnije, postade svestan da mu se majica prilepila uz telo; bio je okupan znojem.

Nije mogao da poveruje šta se upravo zbilo. Dementori, ovde, u Malom Kukumavčilištu.

Dadli je ležao skupljen na zemlji, cvileći i drščući. Hari se sagnu da vidi da li je uopšte u stanju da ustane, ali uto začu glasni bat trčećih koraka iza sebe. Instinktivno ponovo podigavši svoj štapić, on se okrenu na peti da se suoči sa pridošlicom.

Gospođa Fig, čaknuta stara komšinica, pojavi se u njegovom vidokrugu, teško dišući. Seda kosa štrčala joj je iz mrežice za kosu, čangrljajući ceger od pletenog konopca landarao joj je oko prevoja šake, a stopala su joj gotovo ispadala iz kariranih patofni. Hari žurno krenu da sakrije štapić, ali...

-Ne sklanjaj ga, budalasti dečače! - vrisnu ona. - Šta ako ih ima još u blizini? Oh, ima da ubijem onog Mandangusa Flečera!

2. Jato sova

- Šta? - reče Hari tupavo.

- Otišao je! - reče gospođa Fig, krševići ruke. - Otišao je da se vidi sa nekim oko isporuke kotlića koji su nekome ispali sa metle! Rekla sam mu da ću ga živog odrati ako ode, i vidi sada! Dementori! Sreća naša što sam postavila Gospodina Tiblsa da dežura! Ali nemamo sada vremena da se vzmamo naokolo!

Požuri, de, moramo da te vratimo! O, u kakvu li se nevolju sad uvalio! Ima da ga ubijem!

- Ali... - spoznaja da ova šašava matora komšinica opsednuta mačkama zna šta su dementori, za Harija je bila podjednako veliki šok kao i to što se sa njima sreo malo dalje niz uličicu. - Vi ste... vi ste veštica?

- Ja sam Poruga, što Mandangus vrlo dobro zna, i kako bih, za ime sveta, ja mogla da ti pomognem da odbiješ dementore?

Ostavio te je samog bez ikakvog nadzora, a lepo sam gg upozorila...

- Taj Mandangus me je pratio? Stani malo - to je bio on! Prebacio se ispred moje kuće!

- Da, da, da, ali sam ja na svu sreću postavila Gospodina Tiblsa da stražari ispod jednih kola, za svaki slučaj, pa je Gospodin Tibls dotrčao da me upozori, ali dok sam došla do tvoje kuće, tebe više nije bilo - a sada - oh, šta će Damblodor da kaze? Ti! - vrisnu ona na Dadlija, još uvek prostrtog po tlu uličice. - Diži svoju debelu zadnjicu sa zemlje, brzo!

- Vi znate Damblidora? - reče Hari, zablenuvši se u nju.

-Naravno da znam Damblidora, nema nikoga ko ne zna Damblodora. Ali hajde, ja ti neću biti od velike pomoći ako se budu vratili, nikada u životu nisam uspela ni da preobrazim kesicu čaja u nešto drugo.

Ona se sagnu, zgrabi jednu od Dadlijevih masivnih ruku svojim sparušanim šakama i povuče iz sve snage.

-Diži se, ti beskorisna mešino, diži se!

Ali Dadli ili nije mogao, ili nije hteo da se pomeri. Ostao je tresući se na zemlji, prebledeo, čvrsto stisnuvši usta.

- Ja ću da ga podignem. Hari uze Dadlijevu ruku i upre svom silom. Uz ogroman trud on nekako uspe da ga pridigne na noge. Činilo se da je Dadli na ivici da se onesvesti. Sitne oči prevrtale su mu se u dupljama, a po licu su mu izbijale graške znoja; čim ga je Hari pustio, on stade da se opasno klata.

- Požuri! - reče gospođa Fig histerično.

Hari prebaci jednu Dadlijevu masivnu ruku preko svog ramena i odvuče ga ka ulici, mačice se pogrblivši pod tolikim teretom. Gospođa Fig se teturala ispred njih, obazrivo provirujući iza ugla.

-Drži svoj štapić isukan - reče ona Hariju, dok su ulazili u Vistarijino šetalište. - Batali sada statut bezbednosti, ionako će se dići velika frka, pa nek' nas onda makar obese zbog zmaja, kad nas već

jure zbog jajeta. Oni će meni da pričaju o razložnoj restrikciji maloletničkog čarobnjaštva... Dambldor se baš ovoga i pribojavao... Šta je ono na kraju ulice? Oh, to je samo gos'n Prentis... ne sklanjaj svoj štapić, dečake, zar ti nisam rekla da sam potpuno beskorisna?

Nije bilo jednostavno držati čarobni štapić i istovremeno vući Dadlija sa sobom. Hari nestrpljivo munu svog rođaka u rebra, ali se činilo da je Dadli izgubio svaku želju za samostalnim kretanjem. Okačio se o Harijevo rame, vukući velika stopala po zemlji.

- Gospođa Fig, zašto mi niste rekli da ste Poruga? - upita Hari, zadihano se trudeći da drži korak. - Koliko puta sam bio u vašoj kući - zašto mi nešto niste rekli?

- Dambldorova naređenja. Trebalo je da te držim na oku, ali ništa da ti ne govorim, bio si isuviše mali. Žao mi je što sam te toliko muštrala, Hari, ali ti Darslijevi ne bi dozvolili da ideš kod mene ako bi im se učinilo da ti uživaš u tome. Nije bilo lako, znaš... ali, o gospode - reče ona tragično, ponovo počevši da krši ruke - kada Dambldor čuje za ovo... kako je Mandangus smeo da ode, trebalo je da ostane na straži do ponoći... gde li je? Kako sada da javim Dambldoru šta se dogodilo? Ja ne umem da se prebacujem.

- Imam ja sovu, možete da je pozajmite - prostenja Hari, pitajući se hoće li mu kičma izdržati Dadlijev teret.

- Hari, ne razumeš! Dambldor će morati da dela što je brže moguće, Ministarstvo ima sopstvene metode otkrivanja maloletničkog čarobnjaštva, oni već znaju da si koristio magiju, pazi šta ti kažem.

- Ali branio sam se od dementora, morao sam da upotrebim magiju... valjda će ih više brinuti otkud dementori u Vistarijinom šetalištu?

- Eh, dušice, volela bih da je tako, ali bojim se da... MANDANGUSE FLEČERU, IMA DA TE UBIJEM!

Začu se glasno krc, vazduh se ispuni jakim mirisom alkohola i ustajalog duvana, a pred njima se stvori zdepasti neobrijani čovek u poderanom mantilu. Imao je kratke, krive noge, dugu zaraslu rihu kosu i zakrvavljene oči sa podočnjacima, zbog kojih je ličio na lovačkog psa. U ruci je držao srebrnasti zamotuljak koji Hari istog trenu identifikova kao nevidljivi ogrtač.

- Š'a ima, Figi? - upita on, skrećući pogled sa gospođe Fig na Harija i Dadlija. - Š'a bi sa onim da treba da radimo u tajnosti?

- Daću ja tebi tajnost! - vrisnu gospođa Fig. - Dementori, ti beskorisna podmukla neradnička lopužo!

- Dementori? - ponovi Mandangus za njom, užasnut. - Dementori, o'đe?

- Da, ovde, ti ništavna gomilo šišmišovog izmeta, ovde! - zakrešta gospođa Fig. - Dementori napadaju dečaka u tvojoj smeni!

- Bokca mu - reče Mandangus slabašno, prebacujući pogled sa gospođe Fig na Harija, i nazad. - Bokca mu, ja...

- A ti si otrčao da kupiš ukradene kotlove! Jesam li ti rekla da ne ideš? Jesam li ti rekla?

- Ja... pa, ja sam... - Činilo se da je Mandangusu strašno neprijatno. - Bila... bila je to veoma dobra poslovna prilika, vidiš...

Gospođa Fig podiže ruku sa koje je landarao njen pleteni ceger, i njime tresnu Mandangusa po licu i vratu. Sudeći po čangrljanju koje je usledilo, ceger je bio pun konzervi hrane za mačke.

- Jao... čibe... čibe, ti čaknuti stari šišmišu! Neko mora ić' da javi Dambldoru!

- Da... neko... mora... da... mu... javi! - vikala je gospođa Fig, mlateći Mandangusa po celom telu uz svaku izgovorenu reč.

- I... bolje... bi... ti... bilo... da... to... budeš... ti... a... možeš... pride... i... da... mu... kažeš... zašto... nisi... bio... tu... da... pomogneš!

- Dobro, de, smiri se! - reče Mandangus, čučeci, prekrivši glavu rukama. - Idem, idem!

I uz još jedno glasno krc, on nestade.

- Nadam se da će ga Dambldor ubiti! - reče gospođa Fig besno. - Hajde sada, Hari, šta čekaš?

Hari odlučio da ne troši ono malo daha što mu je preostalo kako bi ukazao na činjenicu da jedva može da hoda pod Dadlijevom masom. On povuče polusvesnog Dadlija i nastavi da se tetura napred.

- Otpратиću te do vrata - reče gospoda Fig, dok su skretali u Šimširovu ulicu. - Za slučaj da ih ima još u okolini... o, gospode, kakva katastrofa... sam si morao da se boriš protiv njih...a Dambldor je lepo rekao da te po svaku cenu sprečimo da koristiš magiju... pa dobro, ne valja plakati nad prosutim mlekom... ali, kad mačka ode, vile kolo vode.

- Znači - reče Hari teško dišući - Dambldor... vam je... naredio... da me pratite?

- Naravno da jeste - reče gospoda Fig nestrpljivo. - Zar si očekivao da će te pustiti da sam tumaraš naokolo, posle onoga što se desilo u junu? Pobogu, dečko, a rekli su mi da si inteligentan... u redu... ulazi unutra i ne mrdaj odatle - reče ona, dok su prilazili kući sa brojem četiri. - Pretpostavljam da će ti se neko vrlo brzo javiti.

- A šta ćete vi da radite? - upita Hari brže-bolje.

- Idem pravo kući - reče gospoda Fig, osvmu se po mračnoj uličici i strese se. - Moraću da sačekam dalja uputstva. Samo ti ostani u kući. Laku noć.

- Čekajte, ne idite još! Hoću da znam...

Ali gospoda Fig je već otrčala, landarajući patofnama i čangrlajući cegerom.

-Čekajte! - povika Hari za njom. Imao je da postavi milion pitanja svakome ko je bio u kontaktu sa Dambldorom; ali u roku od nekoliko sekundi gospoda Fig nestade u tmuni. Namrštivši se, Hari namesti Dadlija sebi na rame i polako i bolno se zaputi niz baštu kuće broj četiri.

Svetlo u hodniku bilo je upaljeno. Hari zadenu svoj štapić nazad za pojas farmerki, pozvoni i stade da posmatra figuru tetka Petunije kako sve više raste, čudnovato izobličena kroz talasasto staklo ulaznih vrata.

-Didi! Bilo je već vreme, već sam počela da se... da se... Didi, šta nije u redu?

Hari postrance pogleda u Dadlija i skloni se od njega taman na vreme. Dadli se na trenutak klatio u mestu, bledezelenog lica... a onda je otvorio usta i isповраćao se po otiraču.

-DIDI! Didi, šta ti je? Vemone? VERNONE?

Harijev teča dogalopira iz dnevne sobe, tresući svojim morževskim brkovima tamo-amo, kao što je uvek činio kada bi ga iznervirali. Žurno je pomogao tetka Petuniji da prenese klecavog Dadlija preko praga, trudeći se pri tom da ne ugazi u baricu povračke.

- Nije rau dobro, Vernone!

- Šta ti je, sine? Šta se desilo? Da li ti je gospoda Polkis dala neki strani čaj?

- Zašto si sav prašnjav, dušo? Jesi li ti to ležao na zemlji?

-Stani malo... nisu te valjda opljačkali, je li, sine?

Tetka Petunija vrisnu.

-Zovi policiju, Vernone! Zovi policiju! Didi, dušice, kaži mami! Šta su ti uradili?

U silnoj pometnji, činilo se da niko nije primetio Harija, što mu je savršeno odgovaralo. Uspeo je da šmugne u kuću baš pre nego što je teča Vernon zalupio vrata i, dok su se Darslijevi bučno kretali niz hodnik ka kuhinji, Hari se pažljivo i tiho zaputi ka stepenicama.

- Ko ti je to uradio, sine? Daj nam imena. Naći ćemo ih mi, ne brini se.

- Psst! Pokušava nešto da kaže, Vernone! Šta je bilo, Dadli? Reci mamac!

Harijevo stopalo je bilo na najdonjem stepeniku kada je Dadli došao do glasa.

-On.

Hari se ukoči u mestu, sa nogom na stepeniku, lica izobličena u grimasu, spremivši se za eksploziju.

-DEČAČE! DOLAZI OVAMO!

Sa mešavinom straha i gneva, Hari polako skloni nogu sa stepenika, okrenu se i krenu za Darslijevima.

Principijelno čista kuhinja zračila je čudnovato nestvaran sjaj, nakon silne tmine napolju. Tetka Petunija je smeštala Dadlija u stolicu; on je još uvek bio veoma zelen i znojav. Teča Vernon je stajao ispred sušilice za posude, streljajući Harija svo-jim sitnim, suženira očima.

- Šta si to uradio mom sinu? - upita zlokobno režeći.

- Ništa - reče Hari, dobro svestan činjenice da mu teča Vernon neće poverovati.

- Šta ti je uradio, Didi? - procedi tetka Petunija drhtavim glasom, sunderom brišudi bljuvotinu sa Dadlijeve kožne jakne. - Da li je to bilo... da li je to bilo znaš-već-šta, dušice? Da li je

upotrebio... svoju stvarčicu?

Polako i drhtavo, Dadli kliranu glavom.

-Nisam! - obrecnu se Hari, u trenu kada tetka Petunija zacvile, a teča Vernon pridiže pesnice. - Nisam mu ništa uradio, nisam to bio ja, bili su to...

Ali baš u tom trenutku, jedna sova kukuvija ulete kroz otvoren kuhinjski prozor. Za dlaku izbegavši glavu teče Vernona, ona prolete kroz kuhinju, baci veliki pergamentni koverat koji je nosila u kljunu pred Harijeva stopala, graciozno se okrenu, okrznuvši vrhovima krila frižider, a zatim izlete kroz prozor i odjezdi duž bašte.

-SOVE! - zagrme teča Vemon, zatvarajući kuhinjski prozor, dok mu je već izlizana vena na slepoočnici gnevno pulsirala. - PONOVO SOVE! NEĆU VIŠE DA VIDIM NIJEDNU SOVU U MOJOJ KUĆI!

Ali Hari je već cepao koverat i iz njega vadio pismo, dok mu je srce pulsiralo negde u predelu adamove jabučice.

Dragi gospodine Poteru,

Dobili smo informaciju da ste izveli patronus čin večeras u dvadeset i tri minuta posle ponoći, u normalskoj zoni, i u prisustvu jednog Normalca.

Ozbiljnost ovog kršenja Dekreta za ograničenje maloletničkog čarobnjaštva dovela je do vašeg iskljenja sa Hogvortske škole za čarobnjake i veštice. Predstavnicima Ministarstva dodi će uskoro do vašeg prebivališta da vam unište štapić.

Pošto ste ved primili zvanično upozorenje prilikom prettiodnog prekršaja pod Odeljkom 13, statuta bezbednosti Međunarodne konfederacije čarobnjaka, sa žaljenjem vas obavestavamo da je vaše prisustvo obavezno na disciplinskom saslušanju u Ministarstvu magije 12. avgusta u devet časova ujutru.

U nadi da ste dobro,

Iskreno vaša,

Matilda Hophik

Kancelarija za nepravilno korišćenje magije

Ministarstvo magije

Hari dvaput pročita pismo. Kao kroz maglu bio je svestan da teča Vernon i tetka Petunija nešto pričaju. U njegovom umu sve je bilo ledeno i otupelo. Jedna jedina činjenica doprla mu je do svesti, kao parališuća strelica. Izbačen je sa Hogvortsa. Sve je gotovo. Nikada se više neće vratiti tamo.

On podiže pogled ka Darslijevima. Teča Vemon je bio ljubičast u licu i vikao je, još uvek pridignutih pesnica; tetka Petunija je obmotala ruke oko Dadlija, koji je ponovo bljuvao.

Harijev privremeno skamenjen um se razbudi. Predstavnicima Ministarstva će uskoro doći do vašeg prebivališta da vam unište štapić. Preostalo mu je samo jedno. Moraće da beži - i to odmah. Gde da pobegne, to Hari nije znao, ali je bio siguran u jedno: na Hogvortsu, ili van njega, neophodan mu je štapić. Gotovo kao u transu, on izvuče svoj štapić i okrenu se da izađe iz kuhinje.

- Gde si uopšte krenuo? - viknu teča Vernon. Kada mu Hari ne odgovori, on odtrupka preko kuhinje, kako bi zaprečio put ka predvorju. - Nisam još završio sa tobom, dečače!

- Sklanjajte mi se sa puta - reče Hari tiho.

- Ima da ostaneš ovde i objasniš otkud to da moj sin...

- Ako mi se ne sklonite sa puta, baciću kletvu na vas - reče Hari, pridigavši štapić.

- Nećeš me tako preći! - frknu teča Vernon. - Znam da ti nije dozvoljeno da to koristiš van te ludare koju zoveš školom!

-Upravo sam izbačen iz te ludare - reče Hari. - Tako da mogu da radim šta mi se hoće. Imate tri sekunde. Jedan... dva...

Odjekujuće TRAS ispuni kuhinju. Tetka Petunija vrisnu, teča Vemon kriknu i sagnu se, a Hari po treći put te večeri stade da traga za izvorom pometnje koju on sam nije izazvao. Odmah ju je primetio: ošamućena i nakostrešena sova kukuvija stajala je na prozorskom simsu, pošto se upravo sudarila sa zatvorenim prozorom.

Ignorišući mučni krik teča Vemona - SOVE! - Hari otrča preko sobe i uz trzaj otvori prozor. Sova ispruži nožicu, za koju je bio privezan maleni zamotuljak pergamenta, strese perje i odlete istog

trena kada je Hari uzeo pismo. Drhtavim rukama, Hari odvi drugu poruku, koja je bila vrlo žurno i mrljavo napisana crnim mastilom.

Hari,

Dambldor je upravo sigao u Ministarstvo, i pokušava da sve sredi. NE NAPUŠTAJ KUĆU TETKE I TEČE. NE KORISJI VIŠE MAGIJU- NEMOJ DA PREDAŠ SVOJ ŠTAPIĆ.

Dambldor pokušava da sve sredi... šta li to znači? Da li Dambldor ima dovoljno uticaja da preinači presudu Ministarstva? Postoji li šansa da mu dozvole da se vrati na Hogvorts? Maleni tračak nade počeo da buja u Harijevim grudima, ali gotovo trenutno bi ugušen napadom panike - kako da odbije da preda štapić, a da ne koristi magiju? Moraće da stupi u dvoboj sa predstavnicima Ministarstva, a ako to bude učinio, imaće sreće ako izbegne Askaban, a kamoli izbacivanje iz škole.

Um mu je radio sto na sat... može da pobegne i da rizikuje da ga uhvati Ministarstvo, ili da ostane ovde i sačeka da oni dodu po njega. Više ga je privlačila prva mogućnost, ali je znao da mu gospodin Vesli želi sve najbolje... a uostalom, Dambldor je uspeo da sredi i mnogo gore stvari od ovoga.

- Dobro - reče Hari - predomislio sam se, ostajem ovde.

Sruči se za kuhinjski sto, suočen licem u lice sa Dadlijem i tetka Petunijom. Činilo se da su Dadlijevi zatečeni ovom naglom promenom mišljenja. Tetka Petunija očajnički pogleda u teča Vernona. Vena na njegovoj purpurnoj slepoočnici pulsirala je gore nego ikada.

- Od koga su sve ove proklete sove? - zareža on.

- Prva je bila od Ministarstva magije, kojom mi javljaju da sam izbačen iz škole - reče Hari smireno. Naprezao je uši, ne bi li uhvatio bilo koji zvuk spolja, za slučaj da se predstavnici Ministarstva približavaju, a i bilo je mnogo jednostavnije odgovoriti na pitanja teča Veraona, nego da on počne da besni i urla. - Drugo je bilo od oca mog prijatelja Rona, koji radi u Ministarstvu.

-Ministarstvo magije! - zagrme teča Vemon. - Ljudi kao što si ti u vladi? O, pa to sve objašnjava, sve, nije ni čudo što nam je zemlja otišla do davola.

Kada mu Hari ne odgovori, teča Veraon ga prostrela pogledom, a zatim procedi: - A zašto su te izbacili?

-Zato što sam koristio magiju.

- AHA! - urliknu teča Vernon, tresnuvši pesnicom povrh frižidera, koji se naglo otvori. Nekoliko Dadlijevih niskokaloričnih grickalica prosuše se iz njega po podu. - Znači priznajesh!

Šta si uradio Dadliju?

- Ništa - reče Hari, malo manje smireno. - Nisam to bio ja...

- Jesi - promrmlja Dadli neočekivano, i teča Vernon i tetka Petunija odmah počеше da mahnito gestikuliraju Hariju kako bi ga ućutkali, oboje nagnuti nad Dadlijem.

- Hajde, sine - reče teča Vernon - kaži šta ti je uradio?

- Reci nam, dušo - prošaputa tetka Petunija.

- Uperio je svoj štapić u mene - promumla Dadli.

- Jesam, ali ga nisam upotrebio... - počeo Hari ljutito, ali...

- UMUKNI! - prodraše se teča Vemon i tetka Petunija uglas.

- Hajde, sine - ponovi teča Vemon, ljutito mrdajući brkovima.

- Iznenada se sve smračilo - reče Dadli promuklo, drhćući.

-Svuda mrak. A onda sam č-čuo... stvari. U mojoj glavi.

Teča Vernon i tetka Petunija pogledaše se se iskonskim užasom. Ako je magija za njih bila najneomiljenija stvar na svetu

-a odmah zatim komšije koji više od njih krše zabranu zalivanja cveća - onda su ljudi koji čuju glasove bili definitivno među prvih deset. Očito su raislili da je Dadli počeo da gubi razum.

-Kakve si to stvari čuo, Popkice? - prodahla tetka Petunija, prebledela i sa suzama u očima.

Ali činilo se da Dadli nije u stanju da to izgovori. Samo se ponovo strese i odmahnu velikom plavokosom glavom. Uprkos tupoj jezi koja se ugnezdila u njemu još otkako je prva sova stigla, Hari oseti radoznalost. Dementori su mogli da nateraju svaku osobu da preživljava najgore trenutke svog života. Šta bi razmaženi, nevaspitani siledžija, kao što je Dadli, bio primoran da čuje?

- Kako si pao, sine? - upita teča Vemon, neprirodno tihim glasom, glasom kakav bi možda koristio na uzglavlju kreveta veoma bolesne osobe.

- S-spotakao sam se - promuća Dadli. - A onda...

On pokaza na svoje masivne grudi. Hari ga je razumeo. Dadli se prisećao vlažne hladnoće koja mu je ispunjavala pluća dok su iz njega isisavani sva nada i sreća.

- Užasno - zahropta Dadli. - Hladno. Strašno hladno.

- Okej - reče teča Vemon, usiljeno smirenim glasom, dok je tetka Petunija nervozno položila ruku na Dadlijevo čelo da mu proveri temperaturu. - Šta se onda desilo, Dadliša?

- Osetio... osetio... osetio sam se... kao... da... kao da...

- Kao da više nikada nećeš biti srećan - dopuni ga Hari skoro bezglasno.

- Da - prošapta Dadli, još uvek se tresući.

- Dakle! - reče teča Veraon, povrativši punu jačinu glasa dok se uspravljao. - Bacio si neku ludačku čin na moga sina, kako bi čuo glasove i poverovao da je... da je osuđen na jad i bedu, ili nešto slično, je li?

- Koliko puta moram da vam kažem? - reče Hari, dok su i bes i glas rasli u njemu. - To nisam bio ja! Bila su to dva dementora!

- Dva... kakva su sad to trabunjanja?

- De-men-to-ri - reče Hari polako i razgovetno. - Dva komada.

- A šta su, kog đavola, dementori?

-Oni čuvaju čarobnjački zatvor, Askaban - reče tetka Petunija.

Za ovim rečima usledi nekoliko sekundi odzvanjajuće tišine, pre nego što tetka Petunija prekri usta rukom, kao da joj se omakla kakva odvratna psovka. Teča Vernon je buljio u nju. Harijev um se spotače. Gospođa Fig je bila jedno - ali tetka Petunija?

-Otkud to znaš? - upita je on, zapanjen.

Tetka Petunija je delovala zgrožena sama sobom. Bacila je pogled ka teči Vernonu, kao uplašeno izvinjenje, a zatim nezatno spustila šaku sa usta, kako bi otkrila svoje konjske zube.

- Čula sam... onog užasnog momka... kako njoj govori o njima... pre mnogo godina - reče ona isprekidano.

- Ako misliš na mojeg tatu i mamu, zašto ih ne zoveš njihovim imenima? - Hari upita naglas, ali ga je tetka Petunija ignorisala. Delovala je užasno usplahireno.

Hari je bio zaprepašćen. Izuzev onog jednog ispada pre mnogo godina, kada je tetka Petunija vrisnula da je Harijeva majka bila nakaza, on je nikada nije čuo da spominje svoju sestru. Bio je zapanjen da se ona toliko dugo seća te sićušne informacije o čarobnjačkom svetu, pošto se inače svojski trudila da se pretvara kako on uopšte ne postoji.

Teča Vernon širom zinu, zatvori usta, zatim ih ponovo otvori, zatvori, a onda ih otvori po treći put, očigledno se trudeći da se priseti kako se uopšte govori, i procedi: - Znači... znači... oni... ovaj... oni... ovaj... oni stvarno postoje, ti... ovaj... dementi kako se već zvaše?

Tetka Petunija kliranu glavom.

Teča Vemon je gledao čas u tetka Petuniju, čas u Dadlija, čas u Harija, kao da se nada da će neko da vikne 'Apri-li-li-H!' Kada to niko ne učini, on po ko zna koji put otvori usta, ali ga dolazak treće sove te večeri poštedi mukotrpane potrage za nečim što bi rekao. Proletela je kroz još uvek otvoren prozor, nalik pernatom đuletu, i sletela uz klepet na kuhinjski sto, nateravši sve troje Darslijevih da poskoče od straha. Hari iščupa drugi koverat zvaničnog izgleda iz sovinog kljuna i pocepa ga dok je sova jezdila u noć.

-Dosta više - sa tim prokletim - sovama - promrmlja teča Vernon rastrojeno, odtrupkavši do prozora i ponovo ga zalupi.

Dragi gospodine Poteru,

Posle našeg pisma od pre tačno dvadeset i dva minuta, Ministarstvo magije je preinačilo svoju odluku da vam odmah uništi vaš čarobni štapić. Možete zadržati svoj štapić do vašeg disciplinskog saslušanja koje će se održati 12. avgusta, kada će biti doneta zvanična presuda.

Posle diskusije sa direktorom Hogvortske škole za veštice i čarobnjake, Ministarstvo je dalo

pristanak da se na istom saslušanju odluči i o vašem isključenju iz iste. Stoga se smatrajte privremeno suspendovanitn iz škole, do završetka istrage.

Uz najbolje želje,

Iskreno vaša,

Mitilda Hophik

Kancelarija za nepravilno korišćenje magije

Ministarstvo magije

Hari je triput uzastopce pročitao ovo pismo. Čvor očajanja koji mu se beše svezao u grudima malčice je popustio usled olakšanja koje je donela spoznaja da još uvek nije zvanično izbačen sa Hogvorts, iako to nimalo nije odagnalo njegova strahovanja. Izgleda da sve zavisi od tog saslušanja dvanaestog avgusta.

- Pa? - upita teča Veraon, podsetivši Harija gde se nalazi.

- Šta je sada? Jesu li te osudili na neku robiju? Ima li vaša sorta smrtnu kaznu? - dodade on, sa tračkom nade u glasu.

- Moraću da idem na saslušanje - reče Hari.

- A tamo će ti odrediti kaznu?

- Pretpostavljam.

- Dakle, još mogu da se nadam - reče teča Vernon zlobno.

- Pa, ako je to sve - reče Hari, pridigavši se. Očajnički mu je trebalo da bude sam, da razmisli, možda da pošalje pismo Ronu, Hermioni ili Sirijusu.

- NE, BOGA MU, TO NIJE SVE! - zagrne teča Vemon.

- ODMAH DA SI SEO NA MESTO!

- Šta je sada! - upita Hari nestrpljivo.

- DADLI! - prodra se teča Vernon. - Hoću da znam šta se tačno dogodilo mom sinu!

- DOBRO! - viknu Hari, i od njegovog gneva, crvene i zlatne varnice prasnuse sa vrha čarobnog štapića, koji je još uvek čvrsto stezao u pesnici. Sve troje Darslijevih se trgoše, prestravljeni.

- Dadli i ja smo bili u uličici između Magnolijinog polumeseca i Vistarijinog šetališta - reče Hari, govoreći veoma brzo dok se trudio da obuzda svoj bes. - Dadli se nešto pravio pametan preda mnom, ja sam izvukao štapić, ali ga nisam upotrebio. Onda su se pojavila dva dementora...

- Ali ŠTA su ti dementoidi? - upita teča Vernon gnevno. - Šta oni RADE?

- Rekao sam vam - isisavaju svu sreću iz ljudi - reče Hari - a ako im se ukaže prilika, poljube vas...

- Poljube? - reče teča Veraon, iskolačivši oči. - Poljube?

- Tako se zove to kada ti isisavaju dušu na usta.

Tetka Petunija ispusti prigušen vrisak.

- Njegovu dušu? Nisu valjda uzeli... još uvek ima svoju...

Ona zgrabi Dadlija za ramena i protrese ga, kao da proverava da li može da čuje dušu kako čangrlja u njegovom telu.

- Naravno da mu nisu uzeli dušu, znali biste da jesu - reče Hari očajavajući.

- Odbranio si se od njih, je li, sine? - upita teča Vemon glasno, sa izrazom lica čoveka koji pokušava da razgovor skrene u oblast u koju se razume. - Pokazao si im ono staro, leva-desna, zar ne?

- Ne možeš dementoru da pokažeš ono staro, leva-desna -procedi Hari kroz stisnute zube.

- Kako to da je sve u redu sa njim, onda? - ote se teča Vemonu. - Zašto onda nije sav ispražnjen?

-Zato što sam bacio patronus...

ZUM. Uz Fijuk, klepet krila i mali oblačak ugljene prašine, četvrta sova izlete iz kuhinjskog kamina.

-ZA IME BOŽJE! - kriknu teča Veraon, čupajući velike

pramenove svojih brkova, što dugo vremena nije bio primoran

da radi. - NEĆU SOVE U MOJOJ KUĆI, OVO VIŠE NEĆU DA TOLERIŠEM, DA ZNATE!

Ali Hari je već skidao svitak pergamenta sa sovine noge. Bio je toliko ubeđen da je ovo pismo od Dambldora, u kome se sve objašnjava - dementori, gospođa Fig, šta Ministarstvo smera, kako on, Dambldor, namerava sve da sredi - da se, po prvi put u životu, razočarao što vidi Sirijusov rukopis.

Ignorišući teča Vernonovo neprekidno trabunjanje o sovama, i suživši oči usled drugog oblaka pepela, dok je nova sova uzletala nazad kroz dira-njak, Hari pročita Sirijusovu poruku.

Artur nam je upravo rekao šta se dogodilo. Šta goa radio, više ne napuštaj kuću.

Hariju se ovo činilo kao tako neprikladan odgovor na sve što se dogodilo te večeri, da je prevrnuo pergament na drugu stranu, tražeći ostatak pisma, ali nije bilo ničeg drugog.

I tada bes počeo da buja u njemu. Zar mu nilco neće reći 'svaka čast' što je potpuno sam oterao dva dementora? I gospodin Vesli i Sirijus su se ponašali kao da je Hari nešto zgrešio, ali se uzdržavaju od grdnje sve dok ne utvrde koliko je štete izazvao.

- ...jeto, hoću reći, jato sova mi uleće i izleće iz kuće. Tako više ne može, dečače, neću to više...

- Ne mogu da sprečim sove da dolaze - obrecnu se Hari, zgužvavši Sirijusovo pisrao u pesnici.

- Hoću da znam istinu, šta se dogodilo večeras? - zakevta teča Vernon. - Ako su ti tvoji demenderi povredili Dadlija, kako to da su tebe izbacili iz škole? Radio si znaš-već-šta, sam si priznao!

Hari duboko, umirujuće udahnu. Ponovo je počinjala da ga boli glava. Više od svega je želeo da izađe iz kuhinje, što dalje od Darslijevih.

- Bacio sam patronus čin, da se otarasim dementora - reče on, primoravši se da ostane smiren. - To je jedina stvar koja deluje protiv njih.

- Ali šta su ti dementoidi radili u Malom Kukumavčilištu? - upita teča Vernon zapanjeno.

- Ne bih vam znao reći - odgovori Hari umomo. - Pojma nemam.

Glava mu je pulsirala pod sjajem neonskog osvetljenja. Gnev je polako čileo iz njega. Osećao se iscedeno, iznureno. Darsijevi su zurili u njega.

- Ti si u pitanju - reče teča Vernon silovito. - To ima neke veze sa tobom, dečače, siguran sam u to. Zašto bi se inače pojavili ovde? Zašto bi inače došli u tu uličicu? Ti mora da si jedini... jedini... - Očigledno nije mogao sebe da natera da kaže reč 'čarobnjak'. - Jedini znaš-već-šta u krugu od ne znam koliko kilometara.

- Ja ne znam zašto su došli ovde.

Ali na teča Vemonove reči, Harijev izmoždjeni um ponovo se pokrenu. Zašto li su dementori došli u Malo Kukumavčilište? Nije moguće da je slučajnost što su došli u uličicu u kojoj je bio i Hari? Da li ih je neko poslao? Da li je Ministarstvo magije izgubilo kontrolu nad dementorima? Da li su napustili Askaban i pridružili se Voldemoru, baš kao što je Dambldor predvideo da će učiniti?

- Ti dememberi čuvaju neki zatvor za čudake? - upita teča Vernon, polako kloparajući za Harijevim tokom misli.

- Da - reče Hari.

Kada bi samo prestala da ga boli glava, kada bi samo mogao da izade iz kuhinje i vrati se u svoju mračnu spavaću sobu da razzmisli...

-Oho! Došli su da te uhapse! - reče teča Vernon, sa trijumfalnim pokličem čoveka koji je upravo došao do nepogrešivog zaključka. - To je znači posredi, dečače? U bekstvu si od zakona!

- Naravno da nisam - reče Hari, odmahnuvši glavom kao da pokušava da otera muvu, dok mu je um sada radio velikom brzinom.

- Zašto onda...?

- Mora da ih je on poslao - reče Hari tiho, više za sebe nego teča Vernonu.

- Šta reče? Ko to mora da ih je poslao?

- Lord Voldemor - reče Hari.

On kao kroz maglu shvati koliko mu je čudno da Darslijevi, koji bi se trzali, cimali i vrištali na pomen reči kao što su 'čarobnjak', 'magija' ili 'štapić' mogu da čuju ime najgoreg zlog čarobnjaka svih vremena bez i najmanjeg drhtaja.

- Lord... ček' malo - reče teča Vernon, sa grimasom na licu, dok mu se u prasećim očima pojavljivao tračak spoznaje. -Čuo sam to ime... to je onaj koji je...

- Ubio moje roditelje, da - reče Hari.

- Ali njega više nema - reče teča Vemon nestrpljivo, ne odavajući ni najmanji znak da bi ubistvo Harijevih roditelja moglo da bude bolna tema. - Onaj džinovski tipus je i sam to rekao. Nema ga.

- Vratio se - reče Hari sumorao.

Bilo mu je veoma čudno da stoji u tetka Petunijinoj hirurški čistoj kuhinji, pored najnovijeg

tehnološkog čuda od frižidera i televizora sa ogromnim ekranom, i mirno priča o Lordu Voldemoru sa teča Vernonom. Čini se da je dolazak dementora u Malo Kukumavčilište probio taj veliki, nevidljivi zid koji je razdvajao nepokolebljivo nemagijski svet Simširove ulice od sveta onostranog. Harijeva dva života nekako su se sjedinila i sve se okrenulo naglavačke: Darslijevi su se raspitivali o detaljima iz magijskog sveta, a gospođa Fig je poznavala Albusa Dambldora; dementori su jezdili po Malom Kukumavčilištu, a on se možda više nikada neće vratiti na Hogvorts. Harijeva glava stade da pulsira još bolnije.

- Vratio? - prošaputa tetka Petunija. Posmatrala je Harija kao da ga nikad u životu nije videla. I iznenada, prvi put u životu, Hari je suštinski prihvatio činjenicu da je tetka Petunija sestra njegove majke. Nije mogao da objasni zašto mu je to iznenada tako snažno sinulo. Znao je samo da nije jedina osoba u prostoriji koja zna makar delić onoga što bi povratak Lorda Voldemora mogao da znači. Tetka Petunija ga nikada u životu nije tako pogledala. Njene velike, blede oči (toliko različite od očiju njene sestre) nisu bile sužene usled neodobravanja ili besa, bile su širom razrogačene i prestravljene. Gnevna fasada koju je tetka Petunija održavala čitavog svog života - da magija ne postoji, baš kao nijedan drugi svet osim onog u kome ona živi - činilo se da je iznenada spala.

-Da - reče Hari, sada se direktno obraćajući tetka Petuniji. - Vratio se pre nekih mesec dana. Video sam ga.

Njene šake pronađoše Dadlijeva masivna ramena prekrivena kožnom jaknora i čvrsto ih stisnuše.

-Čekaj malo - reče teča Vernon, gledajući čas u svoju suprugu, čas u Harija, očigledno ošamućen i zbunjen novostečenim razumevanjem koje se rodilo između njih dvoje. - Čekaj malo. Kažeš da se taj Lord Voldi-kako-beše vratio.

-Da.

- Onaj koji ti je ubio roditelje.

- Da.

- A sada šalje diskomandore za tobom?

- Izgleda da je tako - reče Hari.

- Tako dakle - reče teča Vernon, skrenuvši pogled sa svoje prebledele supruge na Harija dok je podizao pantalone. Izgledalo je kao da se širi, da se njegovo veliko ljubičasto lice rasteže pred Harijevim očima. - Pa, time je sve rešeno - reče on, istežući prednji deo košulje udisanjem vazduha

- odmah da si napustio ovu kuću, dečače!

- Šta? - upita Hari.

- Čuo si me - NAPOLJE! - zagrme teča Vemon, tako da čak i tetka Petunija i Dadli poskočiše. - NAPOLJE! NAPOLJE!

Odavno je trebalo ovo da uradim! Sove se ponašaju kao da im je ovo hotel, pudinzi eksplodiraju, pola dnevne sobe je uništeno, a tek onaj ford anglija - NAPOLJE! NAPOLJE! Gotov si! Ti si istorija! Nećeš ovde ostati ako te neki ludak progoni, nećeš ugroziti živote moje žene i sina, nećeš i nas uvaliti u nevolju. Ako si već namerio da kreneš istim putem kao i tvoji beskorisni roditelji, ja to neću trpeti! NAPOLJE!

Hari je stajao ukopan u mestu. Pisma iz Ministarstva, i od gospodina Veslija i Sirijusa držao je zgužvana u levoj šaci. Šta god radio, više ne napuštaj kuću. NE NAPUŠTAJ KUĆU TETKE I TEČE.

-Čuo si me! - reče teča Vernon, nagnuvši se sada ka njemu, toliko približivši svoje ogromno ljubičasto lice Harijevom, da je ovaj osećao kapljice njegove pljuvačke na licu. - Ajde, polazi! Pre pola sata si baš bio rad da odeš! Potpuno te podržavam! Odlazi, i dabogda nam više nikada ne ukaljao kućni prag svojim prisustvom! Pojma nemam ni zašto smo te uopšte primili u kuću, Mardž je bila u pravu, trebalo je da te smestimo u sirotište. Bili smo previše milosrdni za sopstveno dobro, mislili smo da ćemo moći da istisnemo to iz tebe, mislili smo da ćemo moći da od tebe napravimo normalno dete, ali ti si iskvaren do srži, i teni je već dosta - sova!

Peta sova ulete kroz dimnjak, tako brzo da je zapravo udarila u pod pre nego što se ponovo digla u vazduh uz glasan krik. Hari pridiže ruku da zgrabi pismo, koje je bilo u skerletnocrvenoj kovrti, ali mu ona prelete tik iznad glave, zaputivši se pravo ka tetka Petuniji, koja ispusti vrisak i sagnu se, rukama prekrivši lice. Sova joj baci crveni koverat na glavu, okrenu se i izlete pravo nazad uz

dimnjak.

Hari pojuri napred da uzme pismo, ali ga je tetka Petunija pretekla.

- Možeš da ga otvoriš, ako želiš - reče Hari - ali ću ja ionako čuti šta piše u njemu. To je drekavac.

- Pusti to, Petunija! - zagrme teča Vernon. - Ne diraj ga, može da bude opasno!

- Adresirano je na mene, Vernone, vidi! Gospođa Petunija Darsli, kuhinja, Šimširova ulica broj četiri...

Ona zadrža dah, užasnuta. Crveni koverat počeo da se dimi.

- Otvori ga! - podstaknu je Hari. - Završi već jednom sa tim! Ionako će se desiti.

- Ne.

Ruka tetke Petunije je drhtala. Ona se divljački osvmu po kuhinji, kao da traži neku putanju za bekstvo, ali prekasno - koverat buknu u plamenu. Tetka Petunija vrisnu i ispusti ga.

Užasan glas ispuni kuhinju, odjekujući u skućenom prostoru, potičući iz gorućeg pisma na stolu.

- SETI SE MOJE POSLEDNJE, PETUNIJA.

Tetka Petunija je delovala kao da će se onesvestiti. Ona utonu u stolicu pored Dadlija, zaronivši lice u ruke. Ostaci pisma tiho su tinjali u pepelu.

-Šta je ovo? - upita teča Vernon promuklo. - Šta... ja... ne razumem... Petunija?

Tetka Petunija ništa ne reče. Dadli je tupavo zurio u svoju majku, širom razjapivši usta. Tišina je zlokobno kružila po sobi. Hari je posmatrao svoju tetku, potpuno zabezeknut, dok mu je glava pulsirala kao da će pući.

-Petunija, dušo? - reče teča Vernon stidljivo. - P-Petunija?

Ona podiže glavu. I dalje je drhtala. Progutala je knedlu.

- Dečak... dečak će morati da ostane, Vernone - reče ona slabašno.

- Š-šta?

- Ostaje ovde - reče ona. Izbegavala je da pogleda u Harija. Ponovo se pridiže na noge.

- On... ali Petunija...

- Ako ga izbacimo, komšije će početi da ogovaraju - reče ona. Velikom brzinom je povratila svoju uobičajenu živost i oštrinu, iako je još uvek bila veoraa bleđa. - Postavljajte nezgodna pitanja, želeće da znaju gde je otišao. Moraćemo da ga zadržimo.

Teča Vernon počeo da se izduvava kao stara, probušena guma.

-Ali Petunija, draga...

Tetka Petunija ga je ignorisala. Okrenula se ka Hariju.

-Ti ćeš ostati u svojoj sobi - reče mu. - Nećeš izlaziti iz kuće. A sada marš u krevet.

Hari se ne pomeri.

- Od koga je bio taj drekavac?

- Ne postavljam pitanja - obrecnu se tetka Petunija.

- Da li ti održavaš kontakt sa čarobnjacima?

- Rekla sam ti da ideš u krevet!

- Šta je to značilo? Da se setiš poslednje šta?

- Idi u krevet!

- Kako to da...

- ČUO SI SVOJU TETKU, SADA MARŠ GORE U KRE-
VET!

3.Predstraža

Upravo su me napali dementori i možda sam izbačen sa Hogvortsu. Hoću da znam šta se to zbiva i kada ću da izađem odavde.

Hari prepisa ove reči na tri zasebna parčeta pergamenta, čim je došao do stola u svojoj mračnoj spavaćoj sobi. Prvo je adresirao na Sirijusa, drugo na Rona, a treće na Hermionu. Njegova sova, Hedviga, bila je napolju u lovu; njen kavez je stajao prazan na stolu. Hari se nervozno šetkao po sobi iščekujući njen povratak, dok mu je glava pulsirala, a um bio odveć zauzet da bi spavao, iako su ga oči pekle i svrbele od umora. Leđa su ga bolela od tegljenja Dadlija do kuće, a dve čvoruge na

glavi, gde su ga udarili Dadli i prozor, bolno su pulsirale.

Šetkao se levo-desno, izjedena gnevom i frustracijom, škrgućući zubima i stišćući pesnice, besnim pogledima streljajući prazno, zvezdama posuto nebo svaki put kada bi prošao pored prozora. Dementori poslani da ga uklone, gospođa Fig i Mandangus Flečer ga potajno uhode, zatim suspenzija sa Hogvortsu i saslušanje u Ministarstvu magije - i još uvek mu niko ne govori šta se zbiva.

I o čemu, o čemu je bio onaj drekavac? Čiji glas je odjekivao tako strahovito, tako preteće kroz kuhinju?

Zašto je još uvek zarobljen ovde, bez ikakvih informacija? Zašto se svi ophode prema njemu kao prema nekom bezobraznom detetu? Nemoj više da koristiš magiju, ostani u kući...

On šutnu svoj školski kovčeg kada prođe pored njega, ali daleko od toga da se oslobodio svog gneva, već se osećao još i gore, pošto je sada, pored bola po celom telu, bio suočen i sa oštrim bolom u nožnim prstima.

Baš dok je ćopao pored prozora, Hedviga dojezdi kroz njega uz meko šuškanje krilima, nalik kakvom malenom duhu.

-I bilo je vreme! - obrecnu se Hari, kada ona sa lakoćom slete povrh svog kaveza. - Možeš to da spustiš, imam posla za tebe!

Hedvigine krupne oči boje ćilibara prekorno su zurile u njega preko mrtve žabe koju je držala u kljunu.

-Dođi ovamo - reče Hari, uzevši tri malena svitka pergamenta i kožni remen, kojim priveza zamotuljke za njenu kvrgavu nogu. - Oduzi ovo pravo Sirijusu, Ronu i Hermioni i ne vraćaj se bez lepih dugačkih odgovora. Ako moraš, ključaj ih dok ne napišu pristojne, poduže odgovore. Jesi li razumela?

Hedviga prigušeno zahukta, još uvek držeći žabu u kljunu.

-Kreni onda - reče Hari.

Ona odmah polete. Čim je otišla, Hari se baci na krevet ne presvlačeći se, i zagleda se u mračni plafon. Uz sve ostale čemerne misli, sada je osećao i krivicu što se tako poneo prema Hedvigi. Ona mu je bila jedini prijatelj kojeg je imao u Šimširovoj ulici broj četiri. Ali nadoknadiće joj to kada se bude vratila sa odgovorima od Sirijusa, Rona i Hermione.

Moraće da mu brzo odgovore; nemoguće je da će ignorisati napad dementora. Verovatno će se sutra probuditi i zateći tri debela pisma puna saosećanja i planova za njegovo trenutno preseljenje u Jazbinu. I sa tom utešnom pomisli, ophrva ga san, ugušivši sve druge misli.

Ali se Hedviga nije vratila narednog jutra. Hari je proveo ceo dan u sobi, izlazeći samo do toaleta. Tetka Petunija mu je tri puta tog dana progurala hranu kroz pseća vratanca koja je teča Vernon ugradio pre tri leta. Svaki put kada bi je čuo, Hari bi pokušao da je pita za drekavca, ali isto toliko odgovora bi dobio i da je zapitkivao kvaku. Osim toga, Darslijevi su se klonili njegove spavaće sobe. Hari nije video svrhu da im nameće svoje društvo; nova svađa ne bi ništa rešila, sem što bi ga možda dovoljno naljutila da izvede još protivzakonite magije.

I tako je to potrajalo čitava tri dana. Hari je naizmenično bio ispunjen nemimom energijom koja mu nije dala mira da se bilo gde skrasi, dok se šetkao po sobi, besan na sve njih što su ga ostavili da se ovde muči; kao i letargijom, tako potpunom da je mogao da leži na krevetu po sat vremena, zaneseno zureći u prazan prostor, ispunjen bolnim strahom na samu pomisao saslušanja u Ministarstvu.

Šta ako ne presude u njegovu korist? Šta ako ga stvarno izbace i polome mu štapić na dva dela? Šta bi onda radio, gde bi otišao? Ne bi mogao da se vrati da stalno živi sa Darslijevima, ne sada, kada je spoznao drugi svet, onaj kome zaista pripada. Da li bi mogao da se preseli u Sirijusovu kuću, kao što mu je Sirijus predložio pre godinu dana, pre nego što je bio primoran da beži od Ministarstva? Da li bi Hariju bilo dozvoljeno da tamo živi sam, s obzirom da je još uvek maloletan? Ili će o njegovom sledećem boravištu neko odlučiti umesto njega? Da li je ovo kršenje Međunarodnog čarobnjačkog statuta bezbednosti dovoljno veliki prestup da mu obezbedi ćeliju u Askabanu? Kad god bi mu to palo na pamet, Hari bi skliznuo sa kreveta i ponovo počeo da se šetka.

Četvrte noći po Hedviginom odlasku, Hari je ležao u jednoj od svojih apatičnih faza, zureći u

tavanicu, potpuno ispraznivši svoj izmoreni um, kada njegov teča uđe u sobu. Hari polako okrenu glavu ka njemu. Teča Vernon je nosio svoje najbolje odelo, a lice mu je sijalo od samozadovoljnosti.

- Mi izlazimo - reče on.

- Molim?

- Mi - to jest, tvoja tetka, Dadli i ja - izlazimo.

- U redu - reče Hari tupo, ponovo vrativši pogled na plafon.

- Ne smeš da izlaziš iz svoje sobe dok nas nema.

- Okej.

- Zabranjeno ti je da diraš televizor, muziči stub, ili bilo šta od naših stvari.

- Važi se.

- Nemoj da kradeš hranu iz frižidera.

- Ok.

- Zaključaću vrata od tvoje sobe.

- Uradite to.

Teča Vernon se zagleda u Harija, očigledno sumnjičav zbog odsustva negodovanja, a zatim izjuri iz sobe i zatvori vrata za sobom. Hari začu okretanje ključa u bravi i teča Vernonove korake kako se teško spuštaju niz stepenice. Nekoliko minuta kasnije ču lupanje automobilskih vrata, brundanje motora, i nepogrešivi zvuk kola koja izleću iz prilaza kući.

Harija nije posebno zanimalo da li Darслиjevi izlaze ili ne. Bilo mu je svejedno da li su u kući ili napolju. Nije čak uspeo ni da skupi snage da ustane i upali svetlo u sobi, koja je postepeno postajala sve mračnija, dok je on ležao i osluškivao noćne zvuke kroz prozor koji je stalno držao otvoren, čekajući radosni trenutak Hedviginog povratka.

Prazna kuća je škripela oko njega. Cevi su klokotale. Hari je ležao ukočen, ne razmišljajući ni o čemu, obuzet očajanjem.

A onda, sasvim razgovetno, začu tresak koji je dopirao iz kuhinje u prizemlju.

Trenutno se uspravi, napregnuvši uši. Nemoguće je da su se Darслиjevi vratili, još je prerano, a u svakom slučaju nije čuo njihova kola kako dolaze.

Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a za njom uslediše glasovi.

Provalnici, pomisli on, skliznuvši sa kreveta na noge - ali delić sekunde kasnije, pade mu na pamet da bi se provalnici potrudili da tiho govore, a ko god da se šekao po kuhinji, definitivno to nije činio.

On zgrabi svoj štapić sa noćnog stočića i stade naspram vrata sobe, osluškujući celim svojim telom. Sledećeg trena poskoči, kada brava glasno škljocnu i vrata njegove sobe širom se otvoriše.

Hari je stajao nepokretno, zureći kroz otvorena vrata u mračno stepenište na spratu, napežući uši ne bi li uhvatio još koji zvuk, ali ništa ne ču. Oklevajući na trenutak, on hitro i tiho izade iz sobe, zaputivši se ka stepenicama.

Srce mu se pope u grlo. U senovitom hodniku na dnu stepenica stajali su neki ljudi, siluete oivičene svetlošću uličnih lampi koja je dopirala kroz staklena vrata; njih osmoro ili devetoro ukupno, koliko je on mogao da vidi, a svi su gledali gore ka njemu.

-Spusti svoj štapić, dečače, pre nego što njime nekom ne iskopaš oko - reče duboki, režeći glas.

Harijevo srce je nekontrolisano lupalo. Prepoznao je taj glas, ali nije spustio štapić.

- Profesore Čudljivko? - reče on nesigurno.

- Ne znam da li sam baš 'profesor' - zareža glas - nisam stigao da održim nijedno predavanje, zar ne? Silazi ovamo, hoćemo da te vidimo kako dolikuje.

Hari malčice spusti štapić, ali ne popusti svoj stisak na njemu, niti se pomeri. Imao je veoma dobar razlog da bude sumnjičav. Nedavno je proveo devet meseci u društvu onoga za koga je mislio da je Ludooki Čudljivko, da bi na kraju otkrio da to uopšte nije bio on, već uljez; uljez koji je, štaviše, pokušao da ubije Harija, pre nego što je demaskiran. Ali pre nego što je uspeo da donese odluku šta sledeće da učini, dragi, pomalo promukli glas dopre uz stepenice.

-U redu je, Hari. Došli smo da te odvedemo odavde.

Harijevo srce zaigra. I taj glas mu je bio poznat, iako ga nije čuo već više od godinu dana.

- P-profesore Lupin? - upita on u neverici. - Da li ste to vi?
- Zašto svi ovde čučimo u mraku? - reče treći glas, ženski, ovaj put Hariju potpuno nepoznat. - Lumos.

Vrh čarobnog šapića se zažari, osvetlivši predvorje magičnom svetlošću. Hari trepnu. Ljudi ispod su se skupili u podnožju stepenica, napregnuto zureći u njega, dok su neki čak izvijali glave ne bi li ga bolje osmotrili.

Remus Lupin mu je bio najbliži. Iako je još uvek bio prilično mlad, Lupin je delovao umomo i prilično bolesno; imao je više sedih dlaka nego kada se Hari poslednji put oprostio sa njim, a odora mu je bila prepuna zakrpa i odrpanija no ikada. Ipak, široko se smešio Hariju, koji pokušava da mu uzvrati osmeh, uprkos svom stanju šoka.

- Ooo, izgleda baš kao što sam ga zamišljala - reče veštica koja je visoko držala svoj upaljeni štapić. Delovala je najmlađa u toj družini; imala je bledo srcasto lice, tamne svetlucave oči i kratku šiljatu kosu jarkoljubičaste boje. - Š'a ima, Hari!

- Da, vidim na šta si mislio, Remuse - reče ćelavi čarobnjak crnac koji je stajao skroz iza - imao je dubok, spor glas i nosio je jedan jedini zlatni obruč u uvu - izgleda baš kao Džejsms.

- Osim očiju - reče dahtavi čarobnjak srebaste kose sa začelja. - Ima Liline oči.

Ludooki Čudljivko, koji je imao dugu šućmurastosivu kosu, i kome je falio veliki deo nosa, sumnjičavo je čkiljio u Harija svojim rasparenim očima. Jedno oko bilo je malo, tamno i sjajno, a drugo veliko, okruglo i električnoplave boje - magično oko, koje je moglo da vidi kroz zidove, vrata i teme Čudljivkove glave.

- Jesi li sasvira siguran da je to on, Lupine? - zareža. - Baš bi nam se lepo pisalo ako bismo doveli nazad nekog Smrtoždera koji ga imitira. Trebalo bi da ga pitamo nešto što bi samo pravi Poter mogao da zna. Sem ukoliko neko od prisutnih nije poneo malo veritaseruma!

- Hari, u kojem obličju se pojavljuje tvoj patronus? - upita Lupin.

- Kao jelen - odgovori Hari nervozno.

- To je on, Ludooki - reče Lupin.

Veoma svestan da svi još uvek bulje u njega, Hari se spusti niz stepenice, odloživši štapić u zadnji džep svojih farmerki.

- Ne stavljaš štapić tu, dečače! - zagrme Čudljivko. - Šta ako se zapali? I bolji čarobnjaci od tebe su tako ostali bez svojih guzova, da znaš!

- Koga ti to poznaješ a da je ostao bez guzova? - žena sa ljubičastom kosom zainteresovano upita Čudljivka.

- To te se ne tiče, samo drži štapić podalje od zadnjih džepova! - zahropta Ludooki. - Osnovna bezbednost pri rukovanju štapićem, više se niko time ne zamara. On odhrama ka kuhinji.

- Video sam to - dodade iznervirano, kada žena prevnu očima ka plafonu.

Lupin ispruži šaku i rukova se sa Harijem.

- Kako si? - upita on, pomno posmatrajući Harija.

- F-fino...

Hari je jedva mogao da poveruje da se ovo stvarno zbiva. Četiri nedelje ništa, ni najmanji nagoveštaj plana da ga izvedu iz Simširove ulice, a onda se iznenada čitava gomila čarobnjaka pojavi u kući, kao da je to najnormalnija stvar na svetu koju su odavno dogovorili. On baci pogled na ljude koji su okruživali Lupina; još uvek su ga pomno posmatrali. Odjednom postade svestan činjenice da već četiri dana nije češljao kosu.

-Ja... stvamo imate sreće što Darslijevi nisu tu... - proramlja on.

- Sreća, ha! - reče žena sa ljubičastom kosom. - Ja sam ta koja ih je izmamila vani, da nam ih sklonim sa puta. Poslala sam pismo normalskom poštom kojim sam ih obavestila da su ušli u uži izbor na Velikom engleskom takmičenju za najbolje održavan travnjak u predgrađu. Upravo su se zaputili na ceremoniju dodele nagrada... ili makar misle da su se tamo zaputili.

Hariju kroz glavu prolete slika teča Vernonovog lica kada bude shvatio da ne postoji Veliko englesko takmičenje za najbolje održavan travnjak u predgrađu.

- Mi odlazimo, zar ne? - upita on. - Uskoro?

- Gotovo trenutno - reče Lupin - samo iščekujemo signal da je okolina čista.

- Gde idemo? U Jazbinu? - upita Hari pun nade.

- Ne u Jazbinu, nikako - reče Lupin, pokazujući Hariju da dođe u kuhinju; grupica čarobnjaka ih je pratila, još uvek radoznalo posmatrajući Harija. - Previše rizično. Postavili smo sedište na mestu gde ga neće moći detektovati. Potrajalo nam je neko vreme...

Lukooki Čudljivko je sada sedeo za kuhinjskim stolom, otpijajući iz svoje džepne pljoske, dok mu se magično oko okretalo u svim pravcima, razgledajući kuhinjske sprave Darslijvih, napravljene da uštede vreme i trud.

-Ovo je Alastor Čudljivko, Hari - nastavi Lupin, pokazujući ka Čudljivku.

- Da, znam - reče Hari, pomalo nelagodno. Bilo je čudno upoznavati se sa nekim koga je čitavih godinu dana mislio da poznaje.

- A ovo je Nimfadora...

- Ne zovi me Nimfadora, Remuse - reče mlada veštica, stresavši se - zovem se Tonks.

-Nimfadora Tonks, koja više voli da se predstavlja samo svojim prezimenom - dovrši Lupin.

-I ti bi više voleo da se predstavljaš prezimenom, da te je tvoja budalasta majka nazvala Nimfadora - promrmlja Tonks.

-A ovo je Kingzli Okovgrom - on pokaza ka visokom tamnoputom čarobnjaku, koji se nakloni. - Elfijas Vrdalo. - Dahtavi piskavi čarobnjak klimnu glavom. - Dedalus Digl...

-Već smo se upoznali - ciknu uzbuđeni Digl, skinuvši ljubičasti cilindar u znak pozdrava.

-Emelina Vens. Veštica svečanog izgleda sa smaragdnozelenim šalom neznatno nakrivi glavu. - Stardžis Podmor. Čarobnjak sa četvrtastom vilicora i gustom kosom boje slame mu namignu. - I Hestija Džons. Rumena crnokosa veštica koja je stajala pored tostera mu mahnu.

Hari je nelagodno klimao glavom svakom od njih dok su mu ih predstavljali. Priželjkivao je da gledaju u nešto drugo a ne u njega; osećao se kao da je iznenada izveden na binu. Takođe se pitao zašto ih ima toliko mnogo.

- Iznenadujuće veliki broj ljudi se dobrovoljno javio da dođe po tebe - reče Lupin, kao da je pročitao Hariju misli; uglovi usana mu se neznatno trgoše.

- Da, pa, što više, to bolje - reče Čudljivko mračno. - Mi smo tvoja garda, Poteru.

- Samo čekamo signal da nam potvrdi da je bezbedno da krenemo - reče Lupin, bacivši pogled kroz kuhinjski prozor. - Imamo nekih petnaestak minuta.

- Veoma su čisti ti Normalci, zar ne? - reče veštica zvana Tonks, koja se osvrkala po kuhinji sa velikim interesovanjem. - Moj tata je normalskog porekla, a on je pravi aljkavac. Pretpostavljam da to varira, baš kao i kod čarobnjaka?

- Ovaj... da - reče Hari. - Vidite... - on se okrenu nazad ka Lupinu - šta se to događa, niko mi ništa nije javio, šta to Vol...?

Nekoliko čarobnjaka i veštica ispustiše čudnovate siktave zvuke; Dedalus Digl opet skinu šešir, a Čudljivko zareža: - Ućuti!

- Molim? - iznenadi se Hari.

- Ovde nećemo ni o čemu raspravljati, previše je rizično - reče Čudljivko, okrenuvši svoje normalno oko ka Hariju. Njegovo magično oko i dalje je bilo fokusirano ka plafonu. - Prokletstvo - dodade on ljutito, pridigavši ruku ka magičnom oku - stalno se zaglavljuje - još otkako ga je onaj ološ nosio.

I uz gadan mljackavi zvuk, veoma nalik čepu koji se vadi iz lavaboja punog vode, on izvadi svoje oko.

- Ludooki, ti shvataš koliko je to odvratno, zar ne? - reče Tonks razgovorljivo.

- Hoćeš li mi dati čašu vode, molim te, Hari - zatraži Čudljivko.

Hari priđe sudoperi, izvadi čistu čašu i napuni je vodom iz česme, dok ga je grupica čarobnjaka još uvek željno osmatrala. Njihovo neumomo zurenje počinjalo je da ga iritira.

- Živeli - reče Čudljivko kada mu Hari dodade čašu. On ubaci magično oko u vodu i gumu ga levo-desno; oko počne da se mahnito okreće na sve strane, gledajući u svakoga pojedinačno. - Hoću vidljivost od trista šezdeset stepeni pri povratku.

- Kako ćemo ići... gde god išli? - upita Hari.

- Metle - reče Lupin. - Jedini način. Ti si isuviše mlad da bi se prebacivao, sigurno će motriti na flumrežu, a loše bi nam se svima pisalo ako bismo postavili neovlašćeni teleportacioni ključ.

- Remus kaže da si dobar letač - reče Kingzli Okovgrom dubokim glasom.
- Odličan je - dodade Lupin, dok je gledao na svoj sat. - U svakom slučaju, najbolje bi bilo da počneš da se pakuješ, Hari, hoćemo da budemo spremni kada dobijemo signal.

-Idem sa tobom da ti pomognem - reče Tonks veselo.

Ispratila je Harija nazad u predvorje i uz stepenice, osvrćući se radoznalo oko sebe.

-Čudno mesto - reče ona. - Možda malo previše čisto, ako znaš na šta mislim? Pomalo neprirodno. Oh, ovo je već mnogo bolje - dodade ona kada udoše u Harijevu sobu i on upali svetlo.

Njegova soba je svakako bila mnogo neurednija od ostatka kuće. Pošto je četiri dana bio utamničen u njoj, i to vrlo loše raspoložen, Hari se nije trudio da posprema za sobom. Većina njegovih knjiga bila je pobacana po podu, gde je pokušavao da pomoću njih sebi skrene misli, svaku zatim odbacivši u stranu; Hedvigin kavez je trebalo počistiti, jer je već počinjao da smardi; a njegov kovčeg je ležao otvoren, otkrivajući zbrkanu mešavinu normalske odeće i čarobnjačkih odora koje su se prosipale po podu oko njega.

Hari stade da uzima knjige i žumo ih ubacuje u svoju škrinju. Tonks zastade ispred njegovog otvorenog ormara, da se na trenutak kritički osvrne na svoj odraz u ogledalu koje se nalazilo sa unutrašnje strane vrata.

- Znaš, mislim da ljubičasta ipak nije moja boja - reče ona zamišljeno, povukavši jedan od pramenova svoje šiljaste kose. - Zar ti se ne čini da sa njom izgledam malo bolešljivo?

- Ovaj... reče Hari, podižući pogled ka njoj povrh primerka Kvidičkih timova Britanije i Irske.

- Da, zaista izgledam tako - reče Tonks odlučno. Ona prevrnu oči sa napetim izrazom lica, kao da pokušava nečeg da se seti. Sekundu kasnije njena kosa postade boje ružičastih žvaka.

- Kako si to uradila? - upita Hari, zijajući u nju dok je ponovo otvarala oči.

- Ja sam metamorfomag - reče ona, osvrnuvši se ka svom odrazu i okrećući glavu ne bi li osmotrila svoju kosu iz svih uglova. - To znači da mogu da menjam svoj izgled po volji - dodade ona, primetivši Harijev zbunjen izraz lica u ogledalu. - Ja sam se takva rodila. Tako sam imala najviše ocene iz prikrivanja i maskiranja tokom obučavanja za Aurora, a da uopšte nisam učila, bilo je sjajno.

- Ti si Auror? - Hari je bio vidno impresioniran. Jedina karijera koja ga je zanimala posle Hogvortsa bila je da postane lovac na mračne čarobnjake.

- Aha - reče Tonks ponosno. - I Kingzli takođe, on je malo viši čin od mene, naravno. Ja sam se kvalifikovala tek pre godinu dana. Gotovo da sam pala na ispitima iz tajnosti i uhođenja. Strašno sam trapava, jesi li čuo kako sam slomila onaj tanjir kada smo stigli dole?

- Može li neko da nauči da bude metamorfomag? - upita je Hari, ispravivši se, potpuno zaboravivši na pakovanje.

Tonks se zakikota.

-Kladim se da ti ne bi smetalo kada bi ponekad mogao da sakriješ taj ožiljak, je li?

Ona pogledom potraži ožiljak u obliku raunje na Harijevom čelu.

- Ne, ne bi mi smetalo - promumla Hari, okrećući joj leđa.

Nije voleo kada ljudi zure u njegov ožiljak.

- Pa, bojim se da ćeš morati da to naučiš na teži način - reče Tonks. - Metamorfomag se ne postaje, već rađa. Većina čarobnjaka mora da koristi štapić, ili napitak, da promeni svoj izgled. Ali morali bismo već da krenemo, Hari, trebalo bi da te spakujemo - dodade ona sa prizvukom krivice u glasu, gledajući u sav taj nered na podu.

- Oh... da - reče Hari, zgrabivši još par knjiga.

- Ne budi glup, biće mnogo brže ako ja - pakuj se!- viknu Tonks i zamahnu svojim štapićem preko poda jednim dugačkim talasastim potezom.

Knjige, odeća, teleskop i vage, svi zajedno poleteše u vazduh i popadaše kud-koji u kovčeg.

-Nije baš uredno - reče Tonks, prilazeći kovčegu da osmotri svu tu gomilu unutra. - Moja mama ima taj dar da natera stvari da se srede same od sebe - čak joj se i Čarape uredno presaviju - ali ja nikada nisam uspela da ovladam tim činima... ona to malo cimne zglobovom... Puna nade, zamahnu štapićem uz maleni trzaj.

Jedna od Harijevih čarapa se bedno uzmigolji a zatim ponovo sruči povrh gomile u kovčegu.

-Pa, dobro - reče Tonks, zalupivši poklopac kovčega - Makar je sve unutra. A i ovde bi dobrodošlo malo čišćenja. Uperi štapić u Hedvigin kavez. - Opustoši. Nekoliko peruški i brabonjaka nestade. - Pa, tako je malko bolje - nikada nisam baš ovladala ovim činima za domaćice. Dakle - sve spakovano? Kotao? Metla? Hej!... Vatrene strele?

Oči joj se razrogačiše kada ugleda metlu u Harijevoj desnoj ruci. Bila je to njegov ponos i dika, poklon od Sirijusa, metla međunarodnog standarda.

-A ja i dalje jašem Kometu dvesta šezdeset - reče Tonks ljubomorno. - Pa dobro... štapić ti je još uvek u farmerkama?

Zadnjica na mestu? Okej, idemo onda. Lokomotor kovčeg.

Harijev kovčeg se pridiže nekoliko santimetara u vazduh. Držeći svoj štapić kao da je dirgentska palica, Tonks navede kovčeg da prelebdi preko sobe i kroz vrata ispred njih, držeći Hedvigin kavez u desnoj ruci. Hari ju je pratio niz stepenice, noseći svoju metlu.

Dole u kuhinji, Čudljivko je napokon vratio svoje oko, koje se sada, posle čišćenja, vrtelo tako brzo, da je Hariju bilo mučno da gleda u njega. Kingzli Okovgrom i Stardžis Podmor su proučavali mikrotalasnu rernu, a Hestija Džons se smejala ljuštilici za krorapir koju je pronašla dok je preturala po fiokama. Lupin je upravo zapečatio pismo adresirano na Darslijeve.

- Odlično - reče Lupin, podigavši pogled kada Tonks i Hari uđu u kuhinju. - Imamo još oko minut, rekao bih. Verovatno bi trebalo da izađemo u baštu, kako bismo bili spremni. Hari, ostavio sam pismo za tvoju tetku i teču, u kojim im poručujem da ne brinu...

- Neće se oni brinuti - reče Hari.

- ...jer si ti na bezbednom...

- To će ih samo baciti u depresiju.

- ...i da ćete se videti sledećeg leta.

- Je l' moram?

Lupin se nasmeši, ali mu ne odgovori.

- Dodi ovamo, dečake - reče Čudljivko, mahnuvši svojim štapićem Hariju da mu priđe. - Moram da te razočaram.

- Da me šta? - upita Hari nervozno.

- Razočaravajuća čin - reče Čudljivko, pridigavši svoj štapić. - Lupin mi kaže da imaš nevidljivi ogrtač, ali on neće moći da ostane na tebi dok letimo; ovo će te bolje zamaskirati. Eto sad...

On ga snažno lupi povrh glave i Hari oseti zanimljivo peckanje, kao da mu je Čudljivko upravo razbio jaje o glavu; činilo se da po njegovom telu curi nešto hladno, tekući sa mesta gde ga je lupio štapić.

-Dobra čin, Ludooki - reče Tonks zadivljeno, zureći u Harijev stomak.

Hari spusti pogled na svoje telo, ili makar na ono što je nekada bilo njegovo telo, jer više nimalo nije ličilo na sebe. Nije bilo nevidljivo; ono je prosto preuzelo identičnu boju i teksturu kuhinjskih plakara iza njega. Činilo mu se kao da je postao ljudski kameleon.

-Hajde - reče Čudljivko, otključavši zadnja vrata svojim štapićem.

Svi iskoračiše na teča Vernonov sjajno održavani travnjak.

- Vedra noć - zahropta Čudljivko, skenirajući nebesa svojim magičnim okom. - Dobro bi nam poslužilo malo više oblaka da se sakrijemo. Dakle - zakevta on na Harija - letećemo u zbijenoj formaciji. Tonks će biti odmah ispred tebe, budi joj za repom. Lupin će te pokrivati odozdo. Ja ću biti iza tebe. Ostali će kružiti oko nas. Ne razbijamo formaciju ni zbog čega, jesi li me razumeo? Ako neko od nas bude ubijen...

- Da li postoje velike šanse da se to dogodi? - upita Hari obazrivo, ali ga je Čudljivko ignorisao.

- ...ostali će nastaviti da lete, bez prestanka, bez razbijanja redova. Ako nas sve pobiju, a ti, Hari, preživiš, zadnja straža čeka u pripravnosti da te preuzme. Samo nastavi da letiš na istok i oni će ti se pridružiti.

- Prestani sa tim silnim veseljem, Ludooki, dečko će pomisliti da ovo ne shvatamo ozbiljno - reče Tonks, dok je privezivala Harijev kovčeg i Hedvigin kavez za nosila koja su visila sa njene metle.

- Samo izlažem dečaku plan - zareža Čudljivko. - Naša dužnost je da ga bezbedno dovedemo do glavnog štaba, a ako tom prilikom poginemo...

- Niko neće da pogine - reče Kingzli Ogovgrom svojim dubokim, smirujućim glasom.

- Uzjašite svoje metle, eno ga prvi signal! - oštro ih prekinu Lupin, pokazujući ka nebu.

Visoko, visoko iznad njih među zvezdama zasja mlaz jarko-crvenih varnica. Hari ih istog trenu prepozna kao signale ispaljene iz čarobnih štapića. On prebaci levu nogu preko svoje Vatrene strele, čvrsto je zgrabi za dršku i oseti kako ona tek neznatno podrhtava, kao da je i sama željna da se ponovo vine u vazduh.

-Drugi signal, krećemo! - reče Lupin glasno, kada još varnica, ovaj put zelenih, eksplodira visoko iznad njih.

Hari se iz sve snage odrazi od zemlje. Hladni noćni vazduh stade da mu juri kroz kosu, dok su se uredne četvrtaste bašte Simširove ulice gubile ispod njega, smanjujući se velikom brzinom u svojevrsan pačvork zelenog i cmog, i svaka pomisao na Ministarstvo izbrisa mu se iz uma, kao da ih je nalet vazduha oduvao iz njegove glave. Osećao se kao da će mu srce pući od zadovoljstva; ponovo leti, leti što dalje od Šimširove ulice, kao što je maštao čitavo leto, ide svom domu... na nekoliko veličanstvenih trenutaka, činilo se kao da su se svi njegovi problemi pretvorili u ništavilo, sasvim beznačajni pod nepreglednim zvezdanim nebom.

- Skreni naglo levo, naglo levo, neki Normalac gleda gore!- viknu Čudljivko iza njega. Tonks skrenu, a Hari za njom, posmatrajući svoj kovčeg kako se mahnito klata ispod njene metle.

- Treba nam veća visina... popnimo se za još pola kilometra!

Harijeve oči počеше da suze od hladnoće dok su jezdili na-gore; nije mogao da vidi ništa ispod sebe osim sitnih tačkica svetla koje su predstavljale farove kola i ulične svetiljke. Dva sićušna svetla mogla su da budu i farovi teča Vernonovih kola... Darslijevi se sada verovatno već vraćaju svojoj praznoj kući, is-punjeni besom zbog nepostojećeg takmičenja za najbolji trav-njak... i Hari se naglas nasmeja na tu pomisao, iako mu je glas zaglušilo lepetanje odora ostalih letaća, škripanje nosila koja su pridržavala njegov kovčeg i kavez, i fijuk vetra u ušima dok su hitali kroz vazduh. Mesecima se nije osećao ovoliko živ, niti ovoliko srećan.

-Južno! - povika Ludooki. - Grad pred nama!

Oni skrenuše udesno, kako bi избегli da prelete direktno iznad treperave paukove mreže svetala ispod njih.

- Skrenite jugoistočno i nastavite da se penjete u visinu, vidim tamo jedan niski oblak u kome možemo da se sakrijemo! - viknu Čudljivko.

- Nećemo ići kroz oblake! - povika Tonks ljutito. - Skroz ćemo se skvasiti, Ludooki!

Hariju je laknulo kada ju je čuo da to kaže; već je počinjao da gubi osećaj u šakama obavijenim oko drške svoje Vatrene strele. Bilo mu je žao što se nije setio da navuče jaknu; počinjao je da se tresе.

Malo-pomalo pa bi promenili kurs, rukovodeći se uputstvima Ludookog. Hari je žmirio, suočen sa naletom ledenog vetra, od kojeg su uši počele da ga bole. Koliko je mogao da se seti, samo mu je još jednom prilikom bilo ovako hladno na metli, tokom utakmice kvidiča protiv Haflpafa za vreme treće godine na Hogvortsu, a koja se igrala usred oluje. Njegova pratnja je kružila oko njega, kao gomila džinovskih ptica grabljivica. Hari je izgubio svaki pojam o vremenu. Pitaо se koliko dugo već lete, činilo mu se da je prošlo sat vremena.

-Skrećemo jugozapadno! - viknu Čudljivko. - Hoćerao da izbegnemo autoput!

Hari je sada bio toliko smrznut, da je čežnjivo razmišljao o udobnitn, suvim unutrašnjostima kola koja su promicala ispod njih, a onda, još čežnjivije, pomisli na flu-prašak. Možda je tumbanje kroz ognjišta i bilo neprijatno, ali mu je makar bilo toplo među plamenoviraa... Kingzli Okovgrom prolete pored njega, dok su mu se crna ćela i minduša diskretno presijavali na mesečini... sada je Emelina Vens bila sa njegove desne strane, sa isukanim štapićem u ruci, gledajući levo-desno... a zatim i ona prelete preko njega, da bi je zamenio Stardžis Podmor...

- Bilo bi pametno da se malo vratimo unazad, tek da se osiguramo da nas niko ne prati! - povika Čudljivko.

- JESI LI TI BRE LUD, LUDOOKI? - vrisnu Tonks sa pročelja. - Svi smo se sledili na našim metlama! Ako nastavimo da skrećemo sa putanje, nećemo stići tamo do iduće nedelje! Uostalom, samo što nismo stigli!

- Vreme je da počnemo sa prizemljenjem! - dopre do njega Lupinov glas. - Hari, prati Tonks!

Hari poče da ponire za njom. Zaputiše se ka najvećoj skupini svetala koju je dosad video. Bila je to ogromna izukrššana masa, prepuna svetlećih linija i raskrsnica, pomešanih sa parčadima najvećeg crnila. Leteli su sve niže i niže, sve dok Hari nije uspeo da razazna pojedinačne farove i ulične svetiljke, dimnjake i televizijske antene. Toliko je želeo da sleti na tlo, mada mu se činilo da će neko morati da ga odmrzne od njegove metle.

-Eto nas! - povika Tonks, i nekoliko trenutaka kasnije ona slete.

Hari se spusti tik pored nje i sjaha sa metle na proplanaku nekošene trave usred malenog trga. Drhteći, Hari se osvrao oko sebe. Garave fasade okolnih kuća nisu obećavale dobrodošlicu. Neke od njih su imale polomljene prozore koji su tupo svetlucali pod svetlom uličnih lampi, sa mnogih vrata se ljuštila boja, a pred velikim brojem ulaznih stepenika stajale su gomile đubreta.

-Gde smo to mi? - upita Hari, ali mu Lupin tiho reče: - Sačekaj koji minut.

Ćudljivko je hladnim prstima preturao po odori.

-Evo ga - promrmlja on, podižući visoko u vazduh nešto što je ličilo na srebrni upaljač za cigarete i pritisnu dugme na njemu.

Najbliža ulična svetiljka se ugasi uz prasak. On ponovo pritisnu ugasivač i sledeća lampa se ugasi. Nastavio je da pritiska, dok sve ulične svetiljke na trgu nisu bile ugašene, te je jedino svetlo dopiralo kroz prozore prekrivene zavesama i od srpastog meseca iznad njihovih glava.

-Pozajmio sam ga od Dambldora - zareža Ćudljivko, strpavši ugasivač u džep. - On će se pobrinuti za sve Normalce koji gledaju kroz prozor, vidiš? Hajde sada, brzo.

Ćudljivko uze Harija za ruku i povede ga travnatom poljanom, pa preko ulice do trotoara; Lupin i Tonks su ih u stopu pratili, noseći Harijev kovčeg između sebe, okruženi ostalim pripadnicima garde sa isukanim štapićima.

Sa gornjeg prozora najbliže kuće dopiralo je prigušeno bubnjanje muzičkog stuba. Iz pravca gomile nabreklih kesa za đubre, nagomilanih odmah iza slomljene kapije, osećao se oštar miris istrulelog đubreta.

-Ovde - promrmlja Ćudljivko, gurnuvši parče pergamenta ka Harijevoj razočaranoj ruci, prinevši vrh svog upaljenog štapića ka njemu, kako bi osvetlio napisane reči. - Brzo pročitaj i upamti.

Hari spusti pogled na list papira. Uzak rukopis bio mu je maglovito poznat. Na njemu je pisalo:

Sedište Reda feniksa može se naći u Ulici Grimold broj 12 u Londonu.

4. ULICA GRIMOLD, BROJ DVANAEST

- Šta je to Red fe...? - poče Hari.

- Ne ovde, dečače! - zareža Ćudljivko. - Sačekaj da uđemo!

On uze komadić pergamenta iz Harijeve ruke i zapali ga vrhom svog štapića. Dok se poruka uvijala u plamenovima i polako padala na tlo, Hari se ponovo osvnuo po obližnjim kućama. Stajali su ispred broja jedanaest. Pogleda nalevo i spazi broj deset; s desna je, pak, bio broj trinaest.

- Ali gde je...?

- Razmisli o onome što si upravo memorisao - reče Lupin tiho.

Hari stade da misli, i tek što se setio dela o Ulici Grimold broj dvanaest, kada se između brojeva jedanaest i trinaest pojavise izubijana vrata, a ubrzo za njima prljavi zidovi i prašnjavi prozori. Kao da se između dve zgrade naduvala još jedna, izguravši sebi sa puta kuće sa obe strane. Hari je zijao u nju. Muzički stub u broju jedanaest nastavio je da ritmično bubnja. Očigledno, Normalci u kući ništa nisu osetili.

-Hajde, požuri - zareža Ćudljivko, gurnuvši Harija s leđa.

Hari se pope uz izlizane kamene stepenike, zureći u tek materijalizovana vrata. Njihova crna farba je bila izlizana i izgrebana. Srebrni zvekir je bio u obliku izuvijane zmije. Nije bilo nikakve ključaonice, niti proreza za pisma.

Lupin izvuče štapić i jedanput udari po vratima. Hari začu mnogo glasnih, metalnih škljocaja i nešto nalik na čangrljanje lanaca. Vrata se uz škripu otvoriše.

-Brzo uđi, Hari - prošaputa Lupin - ali ne idi predaleko unutra, i ništa ne diraj.

Hari zakorači preko praga u gotovo potpunu tminu predvorja. Namirisao je vlagu, prašinu i slatki miris truleži; čitavo mesto je odavalo dojam napuštene zgrade. On se osvnuo preko ramena i vide

ostale kako ulaze za njim, Lupin i Tonks noseći njegov kovčeg i Hedvigin kavez. Čudljivko je stajao na najvišem stepeniku ispred vrata, oslobađajući kugle svetlosti koje je ugasivačem ukrao iz uličnih lampi. One odleteše nazad do sijalica, i ceo trg iznenada obasja narandžasta svetlost, pre nego što Čudljivko kroči unutra i zatvori ulazna vrata za sobom, tako da predvorje potpuno utonu u tminu.

-Evo...

On potapša Harija po glavi svojim štapićem; Hari ovog puta oseti kao da mu niz leđa curi nešto toplo, i shvati da mora da je upravo oslobođen razočaravajuće čini.

-Sada ostanite mirni, svi, dok ne obezbedim malo svetlosti ovde - prošaputa Čudljivko.

Prigušeni glasovi ostalih odzvanjali su u Hariju čudnovato zloslutno; činilo mu se kao da su ušli u kuću osobe na samrti. On začu mek siktavi zvuk, a onda starinske plinske lampe polako oživeše duž zidova, bacajući treperavu, neraaterijalnu svetlost po oljuštenim tapetima i pohabanom tepihu dugačkog, sumornog hodnika, u kome je paučinasti luster osvetljivao od starosti pocrnele portrete, koji su krivo visili po zidovima. Hari začu trčkanje isod podnih dasaka. I luster i svećnjak na obližnjem rasklimatanom stolu bili su u obliku zmija.

Začuše se užurbani koraci i Ronova majka, gospođa Vesli, izjuri kroz vrata na drugom kraju predvorja. Dok im se hitro približavala zračila je dobrodošlicom, mada je Hari primetio da je mršavija i bleđa nego prošli put kada ju je video.

-Oh, Hari, baš je divno što te vidim! - prošaputa ona, privukavši ga u rebrolomni zagrljaj, a zatim ga udalji od sebe na rukohvat i kritički mu objasni: - Deluješ neuhranjeno; treba da te nahranimo, ali bojim se da ćeš morati da sačekaš do večere.

Zatim se okrete grupici čarobnjaka iza njega i užurbanim glasom šapnu: - Upravo je stigao, sastanak je već počeo.

Carobnjaci iza Harija redom zažagoriše zainteresovano i uzbuđeno, i stadoše da prolaze pored njega ka vratima kroz koja je gospođa Vesli upravo ušla. Hari krenu za Lupinom, ali ga gospođa Vesli zadržala.

- Ne, Hari, sastanak je isključivo za članove Reda. Ron i Hermiona su gore, možeš sa njima da sačekaš kraj sastanka, a onda ćemo da večeramo. I govori tiho dok si u hodniku - dodade ona hitrim šapatom.

- Zašto?

- Ne bih želela da se bilo šta probudi.

- Kako to misl...?

- Objasniću ti kasnije, moram da žurim. Trebalo bi da sam na sastanku - samo da ti pokažem gde ćeš spavati.

Stavivši kažiprst na usne, ona ga hodajući na prstima povede pored ogromnih, dugačkih, moljcima izjedenih zavesa. Iza njih, Hari je pretpostavljao da se nalaze još jedna vrata. Zatim prodoše pored velikog stalka za kišobrane, koji je izgledao kao da je napravljen od trolovske noge, pre nego što se popeše uz mračno stepenište, prošavši pored reda odsečenih smanjenih glava okačenih na postoljima duž zida. Posle bližeg ispitivanja, Hari shvati da su glave pripadale kućnim vilenjacima. Svi do jednog su imali identičan nos nalik prasećoj njušci.

Harijeva zbunjenost je rasla sa svakim njegovim korakom. Šta, za ime sveta, traže u kući koja izgleda kao da pripada nekom od najmračnijih carobnjaka?

- Gospodo Vesli, šta...?

- Ron i Hermiona će ti sve objasniti, dušice, ja stvarno moram da idem - prošaputa gospođa Vesli rasejano. - Eto... - stigli su do drugog sprata. - ...tvoja soba je kroz vrata desno. Pozvaću te kada sve bude gotovo.

I ona žumo strča nazad niz stepenice.

Hari pređe preko oronulog hodnika, okrenu kvaku u obliku zmijske glave, i otvori vrata.

Na tren uhvati prizor sumorne spavaće sobe sa dva kreveta i visokom tavanicom; a onda se začu glasan cvrkut, praćen još glasnijim krikom, i vidik mu u potpunosti ispuni velika količina izuzetno žbunaste kose. Hermiona mu se baci u zagrljaj, gotovo ga oborivši, dok je Ronova sićušna sova, Prasvidžeon, uzbuđeno kružila oko njihovih glava.

- HARI! Rone, stigao je, Hari je stigao! Nismo te čuli kad si ušao! Oh, kako si? Da li si dobro,? Da li si ljut na nas? Kladam se da jesi, znam da su naša pisma bila beskorisna - ali ništa nismo smeli da ti kažemo. Dambldor nas je naterao da se zakunemo da nećemo, oh, a imamo toliko toga da ti ispričamo, a i ti nama, o dementorima! Kada smo čuli... i to saslušanje u Ministarstvu - to je prosto skandalozno, sve sam lepo proverila u knjigama, ne mogu da te izbace iz škole, ne smeju, postoji stavka u Dekretu za ograničavanje maloletničkog čarobnjaštva, a koja pokriva korišćenje magije u situacijama kada je nečiji život u opasnosti...

- Pusti čoveka da diše, Hermiona - reče Ron kežeći se, zatvorivši vrata za Harijem. Činilo se da je porastao još nekoliko santimetara za ovih mesec dana koliko se nisu videli, zbog čega je izgledao viši i krakatiiji no ikad, iako su mu dugački nos, jarkocrvena kosa i pegice na licu ostali isti.

Još uvek ozarena od sreće, Hermiona pusti Harija, ali pre nego što je stigla da još nešto zausti, začu se mek fījuk, i nešto belo dolete sa vrha mračnog ormana i nežno se spusti na Harijevo rame.

-Hedviga!

Snežnobela sova zaklikta kljunom i u znak pažnje mu gricnu uvo, dok ju je Hari gladio po perju.

-Potpuno je poludela - reče Ron. - Samo što nas nije ubila kljucanjem kada je donela tvoje poslednje pismo, vidi samo ovo...

On pokaza Hariju kažiprst svoje desne šake, na kome se nalazila napola zarašla, ali očigledno zaista duboka posekotina.

- O, da - reče Hari. - Izvinite zbog toga, ali sam zahtevao odgovore, znate...

- A mi smo hteli da ti ih damo, družo - reče Ron. - Hermiona je izludela, stalno je ponavljala da ćeš da učiniš nešto glupo i sumanuto ako ostaneš zarobljen tamo sasvijm sam, bez ikakvih vesti, ali nas je Dambldor naterao da se...

- ...zakunete da mi ništa nećete reći - dovrši Hari rečenicu umesto njega. - Da, Hermiona mi je već rekla.

Toplina koja ga je obuzela pred prizorom svojih najboljih prijatelja ugasi se, a nešto ledeno poplavi mu stomak. Iznenada - posle mesec dana čežnje da ih vidi - najviše je želeo da ga Ron i Hermiona ostave samog.

Nasta napeta tišina, tokom koje je Hari gotovo mahinalno mazio Hedvigu, ne gledajući u drugo dvoje.

- Izgleda da je mislio da će tako biti najbolje - reče Hermiona gotovo bez daha. - Dambldor, to jest.

- Aha - reče Hari. Primetio je da i njene ruke nose tragove Hedviginog kljuna, i da mu nimalo nije žao.

- Pretpostavljam da je mislio da si najbezbedniji sa Normalcima... - počeo Ron.

- Je li? - reče Hari, podigavši obrve. - Jesu li nekoga od vas dvoje napali dementori ovoga leta?

- Pa, ne... ali baš zato je naredio ljudima iz Reda feniksa da te neprekidno prate...

Hari oseti jak trzaj u stomaku, kao da je upravo promašio stepenik prilikom silaženja. Dakle, svi su znali da je on pod prismotrom, osim njega.

- Međutim, nije se pokazalo toliko efikasnim, zar ne? - reče Hari, čineći sve da mu glas ostane miran. - Ipak sam morao sam da se brinera o sebi, je li tako?

- Bio je tako ljut - reče Hermiona, gotovo sa strahopoštovanjem. - Dambldor. Videli smo ga. Kada je saznao da je Mandangus otišao pre kraja svoje smene. Bilo je zastrašujuće.

- Pa, meni je drago sto je otišao - reče Hari ledeno. - Da nije, ne bih bio primoran da koristim magiju, i Dambldor bi me verovatno celo leto zadržao u Šimširovoj ulici.

- Zar se... zar se ne brineš makar malo zbog saslušanja u Ministarstvu magije? - upita Hermiona tiho.

- Ne - prkosno sлага Hari. On im okrenu leđa, osvrćući se oko sebe sa Hedvigom koja se zadovoljno ugnezdila na njegovom ramenu, ali mu se činilo da će mu ova soba teško podići moral. Bila je memljiva i mračna. Jedino je prazna površina platna u ukrasnom ramu remetila ogoljenost zidova koji su se ljuštili, a dok je Hari prolazio pored njega, učini mu se da čuje nekoga, ko je vrebao van vidokrug, kako se kikoće.

- A zašto je Dambldor bio toliko rešen da me drži u mraku? - upita Hari, još uvek se svojski trudeći da mu glas ostane neusiljen. - Da li ste se - ovaj - uopšte i potrudili da ga to pitate?

On podiže glavu taman na vreme da spazi kako njih dvoje razmenjuju poglede koji mu rekoše da se ponaša baš kao što su se bojali da će se ponašati. To mu nimalo ne pomože da zauzda bes.

- Rekli smo Dambldoru da hoćemo da ti kažemo šta se zbiva - reče Ron. - Stvarno jesmo, druže. Ali je on sada veoma zauzet, videli smo ga samo dvaput otkako smo došli ovamo, a on nije imao mnogo vremena, samo nas je naterao da se zakunemo da ti nećemo reći ništa od važnih stvari kada ti budemo pisali, rekao je da bi sove mogle da budu presretnute.

-Ipak je mogao nekako da me drži u toku, da je to hteo - reče Hari odsečno. - Nemojte mi reći da on ne zna za načine slanja poruka bez sova.

Hermiona baci pogled ka Ronu, a zatim reče: - I ja sam to pomislila. Ali je on hteo da ti ništa ne znaš.

- Možda misli da mi se ne može verovati - reče Hari, posmatrajući izraze njihovih lica.

- Ne budi glup - reče mu Ron, delujući krajnje uznemireno.

- Ili da ne umem da se staram o sebi.

- Naravno da to ne misli! - reče Hermiona zabrinuto.

- Pa zašto sam ja morao da ostanem kod Darслиjevih, dok ste vas dvoje mogli da učestvujete u svemu što se ovde zbiva? - upita Hari, ubrzano sipajući reči jednu za drugom, sa svakom postajući sve glasniji. - Kako to da je vama dozvoljeno da znate sve što se ovde događa?

- I nije nam dozvoljeno! - prekide ga Ron. - Mama nas ne pušta blizu dok su sastanci, kaže da smo previše mladi...

Ali pre nego što je i sam postao svestan šta radi, Hari poče da urla.

- DAKLE, NISTE BILI NA SASTANCIMA, VRLO VAŽNO! IPAK STE BILI OVDE, ZAR NE? JOŠ UVEK STE BILI ZAJEDNO! JA SAM BIO UTAMNIČEN KOD DARSLIJEVIH ČITAVIH MESEC DANA! I USPEO SAM DA SE IZBORIM SA MNOGO OPASNIJIM STVARIMA NEGO VAS DVOJE ZAJEDNO, I DAMBLDOR TO ZNA - KO JE SPASAO KAMEN MUDROSTI? KO SE OSLOBODIO RIDLA? KO VAS JE OBOJE SPASAO OD DEMENTORA?

Svaka ogorčena i ozlojeđena misao koja je Hariju pala na pamet u proteklih mesec dana sada pokulja iz njega: njegov frustriranost zbog odsustva vesti, bolna spoznaja da su oni bili ovde zajedno bez njega, bes što su motrili na njega, a da mu to niko nije rekao - sva ta osećanja, kojih se napola stideo, napokon raskidaše spona koje su ih sputavale. Hedviga se uplaši od siline buke, i odleprša nazad na vrh ormana; Prasvidžeon zaplašeno zacvrkuta i poče još brže da im zuji oko glava.

-KO JE PROŠAO PORED ZMAJEVA I SFINGI, I SVIH DRUGIH GADNIH STVARI PROŠLE GODINE? KO JE VIDEO NJEGA KAKO SE VRAĆA U ŽIVOT? KO JE MORAO DA MU POBEGNE? JA!

Ron je prosto stajao u mestu, napola otvorenih usta, očigledno zatečen, bez reči, dok je Hermiona izgledala kao da je na ivici suza.

- ALI ZAŠTO BIH JA ZNAO ŠTA SE DEŠAVA? ŠTO BI SE IKO POTRUDIO DA MI KAŽE ŠTA SE ZBIVA?

- Hari, hteli smo da ti kažemo, stvarno jesmo... - poče Hermiona.

- OČIGLEDNO NISTE DOVOLJNO HTELI, INAČE BISTE MI POSLALI SOVU, ALI VAS JE DAMBLDOR NATERAO DA SE ZAKUNETE...

- Pa, i jeste...

- ČETIRI NEDELJE SAM BIO ZAROBLJEN U ŠIMŠIROVOJ ULICI, KRAO NOVINE IZ KANTI ZA ĐUBRE, NE BIH LI SAZNAO ŠTA SE TO ZBIVA...

- Nameravali smo...

- PRETPOSTAVLJAM DA STE SE SILNO ZABAVLJALI, JE LI, SVI OKUPLJENI OVDE...

- Nismo, stvamo...

- Hari, stvarno nam je žao! - reče Hermiona očajnički, sjajnih suznih očiju. - Potpuno si u pravu, Hari - i ja bih bila besna da se to raeni desilo!

Hari je prostreli pogledom, još uvek duboko udišući, a zatim im ponovo okrenu leđa i stade da se šetka levodesno. Hedviga sumomo huknu sa vrha ormana. Nasta dugi tajac, koji je prekidala samo

žalosna škripa podnih dasaka ispod Harijevih stopala.

- I šta je ovo mesto, uopšte? - obrecnu se on na Rona Hermionu.
- Glavno sedište Reda feniksa - odgovori Ron kao iz topa.
- Hoće li se iko potruditi da mi kaže šta je uopšte Red feniksa...?
- To je tajno društvo - brzo će Hermiona. - Dambldor je glavnokomandujući, on ga je i osnovao. To su ljudi koji su se prošli put borili protiv Znaš-već-koga.
- Ko je sve u njemu? - upita Hari, zastavši na tren sa rukama u džepovima.
- Pa, poprilično ljudi...
- Mi smo ih upoznali jedno dvadesetak - reče Ron - ali mislimo da ih ima više.
- Hari ih mrko pogleda.
- Dakle? - zahtevao je on, gledajući čas u jedno, čas u drugo-
- Ovaj - reče Ron. - Dakle šta?
- Voldemorl - reče Hari besno, a Ron i Hermiona se trgoše. - Šta se događa? Šta je naumio? Gde se nalazi? Šta preduzimamo da bismo ga zaustavili?
- Već smo ti rekli, Red nam ne dopušta da prisustvujemo njihovim sastancima - reče Hermiona nervozno. - Tako da ne znamo detalje - ali imamo neku uopštenu ideju - dodade ona žumo, videvši izraz na Harijevom licu.
- Vidiš, Fred i Džordž su izumeli produžne uši - reče Ron.
- Stvamo su korisne.
- Produžne...!
- Uši, aha. Samo smo u poslednje vreme prestali da ih koristimo, jer je mama saznala i pomahnitala. Fred i Džordž su morali sve da ih sakriju, da ih mama ne bi bacila. Ali smo štošta saznali pomoću njih, pre nego što je mama shvatila šta se zbiva. Znamo da neki članovi Reda uhode poznate Smrtoždere, beleže njihova kretanja, znaš već...
- Neki od članova rade na regrutovanju novih ljudi u Red... - dodade Hermiona.
- A neki od njih stražare nad nečim - reče Ron. - Stalno govore o smenama straže.
- A da to nisam možda bio ja? - upita Hari sarkastično.
- A, da - reče Ron, sa izrazom sporog poimanja na licu.
- Hari frknu. On obiđe još jedan krug oko sobe, gledajući svuda sem u Rona i Hermionu. - Pa, šta ste vas dvojje radili, ako vam nije dozvoljeno da prisustvujete sastancima? - zahtevao je on da zna. - Napisali ste mi da ste veoma zauzeti.
- I jesmo - reče Hermiona hitro. - Raščišćavali smo kuću od gamadi, prazna je već godinama i raznorazne živuljke su počele da se množe ovde. Uspeli smo da raščistimo kuhinju, većinu spavaćih soba, a mislim da treba da završimo sa salonom sutr-AAAAH!
- Uz dva glasna praska, Fred i Džordž, Ronova starija braća blizanci, stvoriše se niotkuda nasred sobe. Prasvidžeon zacvrkuta mahnitije no ikad i odmagli da se pridruži Hedvigi povrh ormana.
- Prestanite sa tim! - slabašno će Hermiona blizancima, koji su bili jarkocrvene kose kao Ron, mada zdepastiji i malčice niži od njega.
- Zdravo, Hari - reče Džordž, cereći mu se. - I učinilo nam se da smo čuli tvoj milozvučni glas.
- Ne valja ti da tako držiš bes u sebi, Hari, bolje sve to izbaci iz sebe - reče Fred, takođe se cereći. - Mislim da ipak ima nekoliko ljudi u krugu od pedesetak kilometara koji te nisu čuli.
- Dakle, vas dvojica ste položili svoje prebacivačke ispite? - upita Hari mrzovoljno.
- Sa najvišim ocenama - reče Fred, koji je držao nešto što je ličilo na veoma dugačku nit boje mesa.
- Trebalo bi vam manje od trideset sekundi da sidete niz stepenice - reče Ron.
- Vreme su galeoni, batice - reče Fred. - Svejedno, Hari, ometaš nam prijem. Produžne uši - dodade on kao odgovor na Harijeve podignute obrve, i pridiže nit, za koju Hari sad primeti da se proteže do hodnika. - Pokušavamo da čujemo šta se zbiva dole.
- Bolje bi vam bilo da se pripazite - reče Ron, zureći u uvo - jer ako mama ponovo spazi jedno od tih...
- Vredi rizikovati, ovaj sastanak je jedan od važnijih - reče Fred.
- Vrata se otvoriše, i na njima se pojavi duga griva crvene kose.

-Oh, zdravo Hari! - veselo reče Ronova mlađa sestra, Džini. - I učinilo mi se da sam čula tvoj glas. Okrenuvši se ka Fredu i Džordžu, ona reče: - Nema šanse sa produžnim ušima, stavila je neprobojnu čin na kuhinjska vrata.

- Otkud znaš? - upita Džordž snuždeno.

- Tonks mi je rekla kako da otkrijem - odgovori Džini. - Samo baciš nešto ka vratima, i ako to ne uspe da dodirne vrata, ona su neprobojna. Bacala sam balebombe na njih sa vrha stepeništa, a one bi samo odletele dalje, tako da nema šanse da će produžne uši uspeti da se provuku ispod vrata.

Fred duboko uzdahnu.

- Šteta. A baš me je interesovalo da saznam šta je stari Snejp naumio.

- Snejp! - brzo će Hari. - On je ovde?

- Aha - reče Džordž, pažljivo zatvorivši vrata i sedajući na jedan od kreveta. Fred i Džini učiniše isto. - Podnosi izveštaj. Strogo poverljivo.

- Som jedan - reče Fred zaludno.

-On je sada na našoj strani - negodovala je Hermiona. Ron frknu. - To ga ne sprečava da bude som. Kako nas samo gleda svaki put kada se sretnemo.

-Ni Bil ga ne voli - reče Džini, kao da je time diskusija završena.

Hari nije bio siguran da mu se gnev potpuno smirio, ali silna žeđ za informacijama sada je nadjačala njegovu potrebu da nastavi da se dere. On utonu u krevet.

- Da li je i Bil ovde? - upita. - Zar on ne radi u Egiptu?

- Prihvatio je kancelarijski posao kako bi mogao da se vrati kući i radi za Red - reče Fred. - Kaže da mu nedostaju grobnice, ali - on se zlobno iskezi - ovaj novi posao ima svoje prednosti.

- Kako to misliš?

- Sećaš se stare dobre Fler Delaker? - upita Džordž. - Zaposlila se u Gringotsu kako bi poprafila sfoje posnafanje ingleskog...

- A Bil joj drži sijaset privatnih časova - zakikota se Fred.

- I Čarli je u Redu - reče Džordž - ali je još uvek u Rumuniji. Dambldor hoće da regrutuje što više stranih čarobnjaka, tako da se Čarli trudi da uspostavi neke kontakte sa njima za vreme svojih slobodnih dana.

- Zar ne bi Persi mogao to da uradi? - upita Hari. Poslednje što je čuo o trećem bratu Veslijevih, bilo je da radi u Odseku za međunarodnu magijsku saradnju Ministarstva magije. Na te Harijeve reči, svi Veslijevi i Hermiona razmeniše mučne značajne poglede.

- Šta god radio, ne spominji Persija pred mamom i tatom - reče Ron Hariju nervoznim glasom.

- Zašto?

- Jer svaki put kada se spomene Persijevo ime, tata slomi sve što trenutno drži u ruci, a mama počne da plače - objasni Fred.

- Stvarno je užasno - reče Džini tužno.

- Ja mislim da je sjajno što smo ga se ratosiljali - reče Džordž, sa ružnom grimasom koja mu nimalo nije priličila.

- Šta se dogodilo? - upita Hari.

- Persi i tata su se posvađali - reče Fred. - Nikada nisam video tatu da se sa nekira tako svada. Obično je mama ta koja urla.

- Ilo je to prve nedelje po završetku školske godine - reče Ron. - Upravo smo se spremali da dođemo ovde i pridružimo se Redu. Persi se vratio kući i saopštio nam da je unapređen.

- Mora da se šališ?!

Iako je savršeno dobro znao koliko je Persi ambiciozan, Hari je stekao utisak da se Persi baš nije proslavio svojim prvim poslom u Ministarstvu magije. Persi je napravio prilično veliki previd kada nije primetio da njegovog šefa kontroliše Lord Voldemor (iako Ministarstvo nije poverovalo u to - oni su mislili da je gospodin Čučanj prosto poludeo).

- Da, svi smo se prilično iznenadili - reče Džordž - jer je Persi upao u silne nevolje zbog Čučnja, bio je i pod istragora i šta sve ne. Rekli su da je Persi morao da primeti da je Čučanj malo šenuo, i potom obavesti nadležne organe. Ali znaš ti Persija, Čučanj ga je postavio da bude glavni, tako da se nije bunio.

- Pa zašto su ga onda unapredili?

- To smo se i mi pitali - reče Ron, koji je izgledao veoma voljan da nastavi uobičajeni razgovor sada kada je Hari prestao da više. - Došao je kući veoma zadovoljan sobom - čak zadovoljniji nego što je bio inače, ako to uopšte i možeš da zamisliš - i rekao tati da mu je ponuđeno mesto u Fadžovom kabinetu. Stvarno veliki uspeh za nekoga ko je tek pre godinu dana izašao sa Hogvortsa: mlađi pomoćnik ministra. Mislim da je očekivao da će tata biti impresioniran.

- Samo što tata nije bio impresioniran - nastavi Fred sumorno.

- Zašto? - upita Hari.

- Pa, čini se da je Fadž jurišao po Ministarstvu, pokušavajući da se obezbedi da niko nema nikakvog kontakta sa Dambldorom - reče Džordž.

- Vidiš, Dambldor ovih dana nije baš u milosti Ministarstva - reče Fred. - Svi misle da on samo traži nevolju kada priča da se Znaš-već-ko vratio.

- Tata kaže da je Fadž svima stavio do znanja da svako ko stane na Dambldorovu stranu odmah može da raščisti svoj sto - dodade Džordž.

- Problem je u tome što Fadž sumnja na tatu, zna da je prijatelj sa Dambldorom, a i oduvek je mislio da je tata neki čudak, zbog njegove opsednutosti Normalcima.

- Ali kakve to veze ima sa Persijem? - upita Hari, zbunjen.

- Doći ću i do toga. Tata smatra da Fadž hoće Persija među svojim osobljem samo zato što namerava da ga upotrebi da špijunira sopstvenu porodicu - i Dambldora.

Hari prigušeno zviznu.

-Kladim se da se Persiju to svidelo.

Ron se pomalo šuplje nasmeja.

- Potpuno je podivljao. Rekao je - pa, rekao je gomilu užasnih stvari. Rekao je da mora da se nosi sa tatinom užasnom reputacijom još otkako se priključio Ministarstvu, da tata nema nikakve ambicije i da smo zato oduvek - znaš već - nemamo mnogo novca, hoću reći...

- Šta? - reče Hari u neverici, dok Džini frknu poput besne mačke.

-Znam - reče Ron tihim glasom. - A postalo je još i gore. Rekao je tati da je idiot što trčka za Dambldorom, da se Dambldor sve više uvaljuje u veliku nevolju i da će i tata pasti zajedno sa njim, a da on - Persi - zna kome je odan, Ministarstvu. A ako mama i tata žele da postanu izdajnici Ministarstva, on će se postarati da svi saznaju kako on više ne pripada našoj porodici. I te iste večeri spakovao je svoje torbe i otišao. Sada živi ovde, u Londonu.

Hari opsova sebi u bradu. Persija je oduvek najmanje voleo od sve Ronove braće, ali nikada nije ni pomišljao da će ovaj biti u stanju da kaže takve stvari gospodinu Vesliju.

-Mama je otad van sebe - reče Ron. - Znaš već - plače i slično. Otišla je u London da popriča sa Persijem, ali joj je on zalupio vrata pred nosom. Ne znam šta radi kada sretne tatu na poslu - verovatno ga ignoriše.

- Ali Persi mora da zna da se Voldemor vratio - reče Hari polako. - Nije glup, valjda bi znao da tvoji mama i tata ne bi rizikovali sve što imaju bez dokaza.

- Da, pa vidiš, i tvoje ime se umešalo u svađu - reče Ron, krišom pogledavši u Harija. - Persi je rekao da je jedini dokaz tvoja reč i... pojma nemam... verovatno mu se ona nije činila dovoljno pouzdanom.

- Persi veoma ozbiljno shvata napise u Dnevnom proroku - reče Hermiona zajedljivo, a svi ostali potvrdno klimnuše glavama.

- O čemu to govorite? - upita Hari, osmotrivši ih sve redom. Svi su ga obazrivo i oprezno posmatrali.

- Zar - zar nisi primao svoje primerke Dnevnog prorokal - upita ga Hermiona nervozno.

- Da, jesam! - reče Hari.

- Jesi li ih - ovaj - temeljno iščitao? - upita Hermiona, još nervoznije.

- Ne od korice do korice - reče Hari, pravdajući se. - Da su nameravali da izveste bilo šta o Voldemoru, bilo bi na naslovnoj strani, zar ne?

Ostali se trgoše na pomen tog imena. Hermiona žurno nastavi: - Pa, morao bi da ih čitaš stranu po

stranu da bi primetio, jer te... ovaj... spominju po nekoliko puta nedeljno.

- Ali primetio bih...

- Ne, ako čitaš samo naslovnu stranu, ne bi - prekinu ga Hermiona, odmahujući glavom. - Ne govorim o velikim člancima. Samo te spomenu, kao da si uzgredna šala.

- Kako to m...?

- Stvarno su pakosni, pravo da ti kažem - reče Hermiona usiljeno mirnim glasom. - Samo nastavljaju tragom Ritinih članaka.

- Ali ih ona više ne piše, zar ne?

- O, ne, ona je održala svoje obećanje - raada, iskreno rečefto, nije baš da je imala izbora - dodade Hermiona zadovoljno. - Ali, već je bila postavila temelje za ono što ostali sada pokušavaju da urade.

- A to je šta? - upita Hari nestrpljivo.

- Okej, znaš kako je pisala da se stalno onesvešćuješ, i pričaš kako te boli ožiljak, i slično?

-Da - reče Hari, znajući da neće skoro zaboraviti članke Rite Skiter o sebi.

-Pa, pisu o tebi kao da si neka zalučena osoba željna da bude u centru pažnje, koja zamišlja da je veliki tragični heroj ili nešto slično - reče Hermiona, veoma brzo, kao da će Hariju biti manje neprijatno ako bude brže čuo ove činjenice. - Stalno provlače podrugljive komentare o tebi. Ako se pojavi neka izmišljena vest, oni kažu nešto u stilu: Priča dostojna i samog Harija Potera, a ako se neko povredi u nekoj čudnoj nezgodi, napišu Nadajmo se da mu neće ostati ožiljak na čelu, inače ćemo biti primorani i njega da obojavamo...

- Ali ja ne želim da me iko obožava... - poče Hari žustro.

- Znam da ne želiš, Hari - hitro će Hermiona, delujući prestrašeno. - Znam, Hari. AH zar ne vidiš šta pokušavaju da urade? Hoće da te pretvore u nekoga kome niko neće verovati. Fadž stoji iza toga, kladim se u šta hoćeš. Hoće da obični čarobnjaci misle kako si ti neki glupi dečak, sprdnja od čoveka, koji priča sumanute priče jer mu se dopada što je popularan i hoće da tako i ostane.

-Ja nisam tražio - nisam hteo - Voldemor mi je ubio roditeljel - prorauca Hari. - Postao sam čuven jer mi je on pobio porodicu, ali mene nije mogao! Kome je stalo da bude poznat po tome? Zar ne misliš da bih radije želeo da se to nikada nije...

-Znamo to, Hari - reče Džini iskreno.

-I, naravno, nisu izvestili ni reč o dementorima koji su te napali - nastavi Hermiona. - Neko im je rekao da to zataškaju.

To je trebalo da bude velika priča, tako neobuzdani dementori. Nisu čak ni objavili da si prekršio Međunarodni statut bezbednosti. Mislili smo da će makar to pustiti, jer bi se lepo uklopilo sa slikom o tebi kao o nekom glupavom razmetljivcu. Mislimo da čekaju da te izbace, a onda će da iskoriste priliku i navale sa time - hoću reći, ako te izbace, naravno - dodade ona žurno. - Stvarno ne bi trebalo da te izbace, ne ako se budu vodili sopstvenim zakonima, jer nemaju nikakav slučaj protiv tebe. Ponovo su se vratili na temu saslušanja, a Hari nije hteo da razmišlja o tome. On stade da smišlja novu temu za razgovor, ali mu trud uštede zvuk koraka koji je dopirao sa gornjeg stepeništa.

-O, ne.

Fred iz sve snage cimnu produžno uvo, Začu se još jedan glasan prasak, i on i Džordž nestadoše. Par trenutaka kasnije, gospođa Vesli se pojavi na vratima spavaće sobe.

- Sastanak je gotov, sada možete da siđete i večerate. Svi umiru od želje da te vide, Hari. A ko je ostavio one silne balegobombe ispred kuhinjskih vrata?

- Krukšenks - reče Džini, ni ne porumenevši. - Obožava da se igra sa njima.

- Aha - reče gospođa Vesli - pomislila sam da ih je možda ostavio Kričer, on stalno radi takve čudne stvari. Samo, ne zaboravite da tiho govorite dole u hodniku. Džini, prljave su ti ruke, šta li si to radila? Molim te, idi da ih opereš pre večere.

Džini se iskezi ostalima i izade iz sobe za raajkom, ostavivši Harija samog sa Ronom i Hermionom. Oboje su ga obazrivo posmatrali, kao da se boje da će ponovo početi da viče, sada kada su svi drugi otišli. Čim ih vide toliko nervozne, Hari se malčice posrami.

-Čujte... - promrmlja on, ali Ron odmahnu glavom, a Hermiona tiho reče: - Znali smo da ćeš biti ljut, Hari, ne krivimo te, ali moraš da razumeš da smo zaista pokušali da ubedimo Dambldora...

- Da, znam - reče Hari kratko.

On potraži temu koja ne bi uključivala njihovog direktora, jer bi i najmanja pomisao na Dambldora učinila da mu gnev ponovo pokulja iznutra.

- Ko je Kričer? - upita.

- Kućni vilenjak koji živi ovde - reče Ron. - Pravi fijuk. Nikada nisam upoznao nijednog njemu sličnog.

Hermiona se namršti na Rona.

-On nije fijuk, Rone.

-Njegova životna ambicija je da mu odseku glavu i stave je na pano na zidu, baš kao što su uradili i njegovoj majci - reče Ron iznervirano. - Da li je to normalno, Hermiona?

- Pa... pa, ako i jeste pomalo čudan, to nije njegova krivica.

Ron prevmu očima ka Hariju.

- Hermiona još uvek nije digla ruke od UBLJUV-a.

-Ne zove se UBLJUV! - reče Hermiona vatreno. - To je Udruženje boraca za ljudska prava ugroženih vilenjaka. I nisam u pitanju samo ja, Dambldor kaže da bismo svi trebalo da budemo ljubazni prema Kričeru.

-Da, da - reče Ron. - Hajde, idemo, umirem od gladi.

On ih povede kroz vrata u hodnik, ali pre nego što su stigli da se spuste niz stepenice...

-Stani malo! - prodahta Ron, ispruživši ruku da zaustavi Harija i Hermionu pre nego što načine još jedan korak. - Još uvek su u predvorju, možda ćemo uspeti nešto da čujemo.

Njih troje pažljivo proviriše iznad ograde na stepenicama. Sumorno predvorje bilo je prepuno veštica i čarobnjaka, uključujući celu Harijevu gardu. Nešto su se uzbuđeno došaptavali. U samom centru grupice Hari spazi tamnu, masnu kosu i istaknut nos svog najneomiljenijeg nastavnika na Hogvortsu, profesora Snejpa. Hari se nagnu preko ograde. Bio je veoma zainteresovan da otkrije šta Snejp traži u Redu feniksa...

Tanka nit boje mesa spusti se ispred Harijevih očiju. Podigavši pogled, on vide Freda i Džordža na spratu iznad, kako pažljivo spuštaju produžno uvo ka mračnoj gomili ljudi ispod njih. Međutim, trenutak kasnije, oni skupa krenuše ka ulaznim vratima i nestadoše sa vidika.

-Prokletstvo - začu Hari Freda kako šapuće, dok je ponovo namotavao produžno uvo nagore.

Začuše ulazna vrata kako se otvaraju, a zatim zatvaraju.

- Snejp nikada ne jede ovde - reče Ron tiho Hariju. - Hvala bogu. 'Ajde, idemo.

- I ne zaboravi da tiho govoriš dole u hodniku, Hari - prošaputa Hermiona.

Dok su prolazili pored niza prepariranih glava kućnih vilej njaka poređanih duž zida, videše Lupina, gospođu Vesli i Tonkja na ulaznim vratima, kako magijom zatvaraju njihove mnogobroj ne brave i reze za onima koji su upravo otišli.

-Mi ćemo jesti dole u kuhinji - prošaputa gospođa Vesli, susrevši ih u podnožju stepenica. - Hari, dušo, ako bi bio ljubazan da na prstima prođeš kroz hodnik kroz ova vrata ovamo...

TRAS!

- Tonks! - povika gospođa Vesli očajno, okrenuvši se da pogleda iza sebe.

- Žao mi je! - zavapi Tonks, koja je ležala ispružena na podu. - To je zbog onog glupavog stalka za kišobrane, ovo je drugi put da sam se spotakla o...

Ali ostatak njenih reči zagluši užasan prodorni krik od koga se ledila krv u žilama.

Moljcima izjedene somotske zavese pored kojih je Hari ranije prošao razmakoše se, ali se iza njih nisu nalazila vrata. Na delić sekunde Hariju se učini da gleda kroz prozor, prozor sa čije se druge strane nalazi starica sa crnom kapom, koja vrišti i krešti kao da je neko muči - a onda shvati da je to samo portret u realnoj veličini, ali najrealističniji i najneprijatniji portret koji je ikada video u životu.

Starica je balavila, prevrćući očima, a žuta koža lica istezala joj se dok je vrištala. Duž celog predvorja iza njih, i drugi portreti se probudiše i počеше i oni da urlaju, tako da Hari zatvori oči i pokri uši rukama usled nesnosne buke.

Lupin i gospođa Vesli jumuše napred i pokušaše da zatvore zavese preko starice, ali one nisu htele da se navuku, a ova zakrešta glasnije no ikad, podigavši šake sa kandžama, kao da namerava da im

izgrebe lica.

-Dubrad! Ološu! Leglo prljavštine i pogani! Mešanci, mutanti, nakaze, gubite se sa ovog mesta! Kako se usuđujete da opoganite kuću mojih predaka...

Tonks se stalno iznova izvinjavala, sklanjajući ogromnu, tešku trolovu nogu sa poda; gospođa Vesli odustade od pokušaja da navuče zavese i jurnu duž celog predvorja i nazad, usput ošamućujući portrete svojim čarobnim štapićem; ali utom čovek sa dugom crnom kosom izlete kroz vrata preko puta Harija.

-mukni, užasna stara veštičaro, UMUKNI! - zagrme on, zgrabivši zavesu koju je gospođa Vesli ispustila.

Lice starice preblede.

- Tiiiiil - stade ona da zavija, iskolačivši oči na sam prizor tog čoveka. - Izdajniče roda svoga, izrode, sramoto moga mesa!

- Rekao sam - ti - da - UĆUTIŠ! - zaurla čovek, i uz nadljudski napor on i Lupin uspeše da ponovo navuku zavese.

Staričina vriska zamre, a predvorjem poče da odjekuje tišina. Neznatno zadihan, sklanjajući svoju dugu tamnu kosu sa očiju, Harijev kum Sirijus se okrenu ka njemu.

-Zdravo, Hari - reče on sumomo - vidim da si upoznao moju majku.

6. RED FENIKSA

- Tvoju...?

- Moju dragu staru mamu, da - reče Sirijus. - Pokušavamo da je skinemo odatle već mesec dana, ali mislimo da je stavila trajnolepljivu čin na poleđinu platna. Idemo dole, brzo, pre nego što se svi opet probude.

- Ali šta portret tvoje majke traži ovde? - upita Hari zblanuto, dok su izlazili iz predvorja i spuštali se niz uske stepenice na niži sprat.

- Zar ti niko nije rekao? Ovo je kuća mojih roditelja - reče Sirijus. - Ali ja sam poslednji živi potomak Blekovih, tako da sada pripada meni. Ponudio sam je Dambldoru kao sedište - što je jedina korisna stvar koju sam mogao da učinim do sada.

Hari, koji je očekivao bolju dobrodošlicu, primeti koliko je Sirijusov glas krut i ogorčen. On otprati svog kuma do podnožja stepenica i kroz vrata koja su vodila do kuhinje u podrumu.

Tu je bilo tek za nijansu manje sumorno nego u predvorju na spratu iznad nje. Bila je to soba nalik pećini, sa grubim kamenim zidovima. Najveći deo svetlosti dopirao je iz velikog ognjišta u samom ćošku sobe. U vazduhu je visila izmaglica dima iz lule, zbog čega je soba delovala kao poprište rata. Kroz dim, mogla su se videti obličja teških gvozdениh šerpi i tiganja koji su visili sa mračne tavanice. Soba je bila pretrpana velikim brojem stolica koje su tu ostale posle sastanka, a između njih je stajao veliki drveni sto, prekriven svcima pergamenta, peharima, praznim vinskim flašama, i gomilom nečega nalik na hrpu prnja. Gospodin Vesli i njegov najstariji sin Bil tiho su razgovarali, glavu uz glavu, na udaljenom kraju stola.

Gospođa Vesli se nakašlja. Njen rauž, mršavi, pročelavi ridokosi čovek koji je nosio naočare sa rožnatim okvirima, osvrnu se i skoči na noge.

-Hari! - povika gospodin Vesli, požurivši napred da se pozdravi, žustro se rukujući sa njim. - Dobro je što te vidim!

Preko njegovog ramena Hari vide Bila, koji je još uvek vezivao svoju dugu kosu u konjski rep, kako užurbano savija rolne pergamenta koje su ostale na stolu.

- Jesi li dobro putovao, Hari? - povika Bil, pokušavajući da prikupi dvanaest svitaka odjednom. - Znači, Ludooki te nije terao da dolaziš ovamo preko Grenlanda?

- Pokušao je - reče Tonks, pojurivši da pomogne Bilu, i istog trena obori sveću na poslednji svitak pergamenta. - O, ne... izvini...

- Evo, dušice - reče gospođa Vesli pomalo razdraženo i popravi nagoreli pergament pokretom štapića. Pod svetlošću bleska koji je izazvala čin gospođe Vesli, Hari na tren opazi nešto što liči na plan zgrade.

Gospođa Vesli primeti njegov pogled. Zgrabi plan sa stola i ubaci ga u Bilove već pretrpane ruke.

-Ovakve stvari bi trebalo raščistiti odmah po završetku sastanaka - obrecnu se ona pre nego što je odjurila ka drevnom plakaru, iz koga poče da vadi tanjire za večeru.

Bil izvadi svoj štapić, promrmlja – Evanesko! - i svici nestadoše.

-Sedi, Hari - reče Sirijus. - Upoznao si Mandangusa, zar ne?

Stvar za koju je Hari pomislio da je gomila prnja i starih kipa dugačko i hroptavo zahrka, a zatim se uz trzaj probudi.

-Je l' to nek'o rek'o moje ime? - promrmlja Mandangus sanjivo. - Slažem se sa Sirijusom... - on podiže veoma prljavu ruku uvis, kao da glasa, dok su mu naduvene, zakrvavljene oči još uvek bile mutne.

Džini se zakikota.

- Sastanak je gotov, Dang - reče Sirijus, kada su svi seli oko njega za sto. - Hari je stigao.

- A? - Mandangus je zurio blentavo u Harija kroz svoju zamršenu riđu kosu. - Bokca mu, vid' stvarno. Aha... jesi l' dobro, 'Ari?

- Da - reče Hari.

Mandangus nervozno opipa džepove i dalje zureći u Harija, izvuče čađavu crnu lulu. Nabio ju je sebi u usta, pripalio vrh svojim štapićem i duboko povukao iz nje. U roku od nekoliko sekundi potpuno ga obaviše veliki talasasti oblaci zelenog dima.

- Dugujem ti 'zvinjenje - zahropta glas iz središta smrdljivog oblaka.

- Mandanguse, poslednji put ti kažem - povika gospođa Vesli - molila bih te da ne pušiš tu stvar u kuhinji, a pogotovu ne za vreme jela!

- Ah - reče Mandangus. - Važi se. Izvini, Moli.

Kada Mandangus vrati lulu nazad u džep, oblak dima nestade, ali je u sobi i dalje ostao oštar miris spaljenih čarapa.

- A ako želite večeru pre ponoći, moraćete da mi pomognete - obrati se gospođa Vesli prisutnima. - Ne, ti ostani tu gde jesi, Hari, dušice, imao si dug i naporan put.

- Kako mogu da ti pomognem, Moli? - upita Tonks spremno, krenuvši ka njoj.

Gospođa Vesli je oklevala, puna zebnje.

- Ovaj... ne, u redu je, Tonks, i ti se odmori, dovoljno si učinila za danas.

- Neka, neka, hoću da pomognem! - reče Tonks veselo, srušivši stolicu dok je žurila ka kredencu iz kojeg je Džini vadila escajg.

Uskoro je niz velikih teških noževa seckao meso i povrće sam od sebe, pod nadzorom gospođe Vesli, dok je sama gospođa Vesli mešala kotao koji je visio nad vatrom, a ostali su vadili tanjire, pehare i hranu iz ostave. Hari je ostao za stolom sa Sirijusom i Mandangusom, koji je još uvek žalostivo piljio u njega.

- Jesi l' vid'o staru Figi od onda? - upita.

- Ne - reče Hari. - Nikoga nisam video.

- Vidiš, ne bi ja otiš'o - poče Mandangus molećivim tonom glasa, nagnuvši se napred - al' sam naiš'o na poslovnu priliku...

Hari oseti kako mu se nešto očeša o kolena i trže se, ali bio je to samo Krukšenks, Hermionin krivonogi riđi mačak, koji obide oko Harijeve noge predući, a zatim skoči Sirijusu u krilo i tu se sklopča. Sirijus ga rasejano počeša iza uva dok se okretao ka Hariju, još uvek mrkog lica.

- Da li si lepo proveo leto do sada?

- Ne, bilo je očajno - reče Hari.

Po prvi put nešto nalik osmehu prelete preko Sirijusovog lica.

- Ne znam na šta imaš da se žališ.

- Šta? - upita Hari sa nevericom.

- Ja bih lično radosno pozdravio napad dementora. Smrtonosna borba za sopstvenu dušu sasvim bi mi lepo razbila monotoniju. Misliš da je tebi bilo loše, ali ti si makar raogao da izlaziš i da se šetkaš, da malo protegneš noge, upadneš u par kavgi... Ja sam čitavih mesec dana zarobljen unutra.

- Otkud to? - upita Hari mršteći se.

- Jer me Ministarstvo magije još uvek progoni, a Voldemor je do sada već saznao da sam animagus,

Crvorep mu je zasigurno rekao, tako da je moja velika kamuflaža sada potpuno beskorisna. Ne mogu mnogo toga da učinim za Red feniksa... ili bar Dambldor tako misli.

U neznatno sniženom tonu glasa kojim je Sirijus izrekao Dambldorovo ime, bilo je nečeg što stavi Hariju do znanja da ni Sirijus nije bio zadovoljan direktorom Hogvortsa. Hari iznenada oseti naglu bujicu prisnosti sa svojim kumom.

- Ti makar znaš šta se zbiva - reče on, pokušavajući da ga uteši.

- O, da - uzvрати Sirijus sarkastično. - Slušam Snejpove izveštaje, i moram da trpim sve njegove zlude nagoveštaje kako on tamo napolju rizikuje svoj život, dok ja sedim ovde na svojoj zadnjici i odmaram se udobno smešten... i stalno me zapitkuje kako napreduje raščišćavanje...

- Kakvo raščišćavanje? - upita Hari.

- Pokušavam da ovo mesto osposobim za boravak ljudi - reče Sirijus, mahnuvši rukom po sumornoj kuhinji. - Već deset godina ovde niko nije živeo, još otkako je moja draga majka umrla, sem ukoliko ne računaš njenog starog kućnog vilenjaka, a i on je šenuo - ništa nije počistio već godinama.

- Sirijuse - reče Mandangus, koji izgleda nije obraćao pažnju na razgovor, ali je trenutno proučavao jedan od praznih pehara. - Je li ovo čisto srebro, družo?

- Da - odgovori Sirijus, osmotrivši pehar sa gađenjem. - Najfinije goblinsko kovano srebro iz petnaestog veka, sa ugraviranim grbom porodice Blek.

- Mada, to se dadne skinut' - promrmlja Mandangus, glancajući ga svojim rukavom.

- Frede - Džordž - NE, SAMO IH DONESITE! - vrisnu gospođa Vesli.

Hari, Sirijus i Mandangus se osvrnuše i, u deliću sekunde, odskočiše od stola. Fred i Džordž su začarali veliki kotao čorbe, gvozdenu bocu krem-piva i tešku drvenu dasku za sečenje, sa sve nožem, da prolete kroz vazduh ka njima. Čorba prokliza duž celog stola i zaustavi se baš na ivici, ostavivši dugački crni izgoreli trag po drvenoj površini; flaša krem-piva pade na sto uz tresak, prosuvši svoj sadržaj na sve strane; veliki nož za hleb skliznu sa daske za sečenje i zabi se vrhom tačno na mesto gde je do pre par trenutaka bila Sirijusova šaka, zlokobno se tresući.

-ZA IME BOŽJE! - vrisnu gospođa Vesli. - NIJE BILO POTREBE - VEĆ MI JE DOSTA OVOGA - TO ŠTO VAM JE SADA DOZVOLJENO DA KORISTITE MAGIJU, NE ZNAČI DA MORATE DA VADITE ŠTAPIĆE ZBOG SVAKE SITNICE!

-Samo smo pokušavali da malo uštedimo na vremenu! - reče Fred, žureći da iščupa nož iz stola. - Izvini Sirijuse, družo - nisam nameravao da...

Hari i Sirijus su se grohotom smejali; Mandangus, koji je pao poleđuške sa sve stolicom, psovao je dok se priđizao na noge; Krakšenks gnevno frknu i jumu ispod kitdenca, odakle su mu velike žute oči sijale u mraku.

- Dečaci - reče gospodin Vesli, dižući čorbu nazad ka sredini stola - vaša majka. je u pravu, trebalo bi da pokažete osećaj za odgovornost, sada kada ste postali punoletni...

- Nikd od vaše braće nije pravio ovakve nevolje! - besnela je gospođa Vesli na blizance, treskajući novom flašom krem-piva o sto, prosuvši gotovo isto koliko i oni. - Bil nije morao da se prebacuje na svakih par raetara! Čarli nije bacao čini na sve na šta bi naišao! Persi...

Ona začuta, pogledavši bez daha u svog muža, čiji se izraz lica iznenada udrvenio.

- Hajde da jedemo - brzo reče Bil.

- Večera divno izgleda, Moli - reče Lupin, kutlačom joj sipajući čorbu u tanjir i dodajući joj ga preko stola.

Na par minuta vladala je potpuna tišina izuzev čangrljanja tanjira i escajga, i škripe stolica, kad su svi posedali i prihvatili se jela. Zatim se gospođa Vesli okrenu ka Sirijusu.

- Sirijuse, htela sam da ti kažem da smo otkrili kako je nešto zarobljeno u pisaćem stolu u salonu, te on neprekidno zveckta i podrhtava. Naravno, možda je u pitanju samo bauk, ali mislim da bi trebalo da zamolimo Alastora da baci oko na sto, pre nego što ga pustimo napolje.

- Kako god kažeš - reče Sirijus nezainteresovano.

- A i zavese su pune kalaštura' - nastavi gospođa Vesli. - Mislila sam da probamo da se sutra i njima pozabavimo.

- Jedva čekam - reče Sirijus. Hari oseti sarkazam u njegovom glasu, ali nije bio siguran da je iko

drugi to primetio.

Nasuprot Harija, Tonks je zabavljala Hermionu i Džini tako što je preobražavala svoje lice između dva zalogaja. Kad je zažmurila, sa istim bolnim izrazom lica koji je imala u Harijevoj spavaćoj sobi, nos joj se nade u kljunastu izraslinu koja je podsećala na Snejpov nos, zatim se smanji na veličinu sićušne pečurke, a onda iz svake nozdrve izraste po žbun dlaka. Očito je ovo bila redovna zabava za vreme obroka, jer su uskoro Hermiona i Džini zahtevale svoje omiljene noseve.

-Uradi onaj nalik prasećoj njušci, Tonks.

Tonks udovolji zahtevu, a Hari, podigavši pogled, na tren pomisli da mu se ženski Dadli ceri sa druge strane stola.

Gospođa Vesli, Bil i Lupin su vodili žestoku diskusiju o goblinima.

-Još uvek ništa ne otkrivaju - reče Bil. - Nikako da prokljuvim da li nam veruju da se on vratio ili ne. Naravno, možda jednostavno neće da izaberu stranu, neće da se mešaju u to.

1 kalaštura (poznata i kao vila koja ujeda) - Kalašture često mešaju sa vilaraa, iako su sasvim zasebna vrsta. Kao i vile, imaju minijaturno ljudsko obličje, iako je u slučaju kalaštura ono prekriveno gustom cmom dlakom i ima dodatni par ruku i nogu. Krila kalaštura su debela, zakrivljena i sjajna, nalik krilima buba. Kalašture se mogu naći širom severne Evrope i Amerike, pošto preferiraju hladnu klimu. Polazu i do pet stotina jaja odjednom, a potom ih zakopavaju. Jaja se izležu za dve do tri nedelje. Kalašture imaju dvostruke nizove oštih, otrovnih zuba. Posle ujeda bi trebalo uzeti protiv-otrov. - Preuzeto iz knjige Fantastične zveri i kako ih naći, Salamandera Skamandera (pseudonim Džoan K. Roluing)0, prim. prev.

- Siguran sam da nikada ne bi prešli na stranu Znate-već-koga - reče gospodin Vesli, odmahujući glavom. - I oni su pretrpeli gubitke. Sećate se one goblinske porodice koja je pobijena prošli put, negde u blizini Notingema?

- Mislim da sve zavisi od toga šta im se ponudi - reče Lupin. - A ne govorim o zlatu. Ako im ponude slobode koje im mi vekovima uskraćujemo, doći će u iskušenje. Ti još uvek nemaš nikakve sreće sa Ragnokom, Bile?

- Trenutno je antičarobnjački nastrojen - reče Bil - nikako da prestane da besni zbog onog poslića sa Torbarem, tvrdi da je Ministarstvo zataškalo stvari, jer, znaš, oni goblini nikada nisu dobili svoje zlato od njega...

Bura smeja sa sredine stola nadglasa ostatak Bilovih reči. Fred, Džordž, Ron i Mandangus su se valjali od sraha u svojim stolicama.

-...a onda - procedi Mandangus, dok su mu suze tekle niz obraze od smeja - a onda, ak' ćete mi poverovati, on meni kaže: 'Ej, Dang, a gdi si nabavio sve te silne žabe? Jerbo mi je neki Bladžerkin sin drpis'o sve moje!' A ja njem' kažem: 'Drpis'o ti sve žabe, Vile? Šta se sve neće desiti u današnje vreme? Znači da će ti trebati još žaba, ondak?' I ak' ćete mi poverovati, momci, tada je taj glupavi gargojl otkupio sve svoje žabe od mene, i to za mnogo više no š'o ih je isprva platio...

- Mislim da ne treba da slušamo dalje o tvojim poslovnim mahinacijama, hvala lepo, Mandanguse - reče gospođa Vesli oštro, dok se Ron previjao preko stola, urlajući od smeja.

- Molim za oprostaj, Moli - odmah će Mandangus, brišući suze sa očiju i namigujući Hariju. - Ali, znaš, Vil ih je prvi drpis'o od Bradavičastog Harisa, tako da nisam zbilja učinio niš'a loše.

- Ne znam gde si učio o dobrom i lošem, Mandanguse, ali mi se čini da si preskočio nekoliko najvažnijih lekcija - reče gospođa Vesli ledeno.

Fred i Džordž uroniše lica u pehare sa krem-pivom; Džordž je štucao. Iz nekog razloga, gospođa Vesli uputi veoma besan pogled ka Sirijusu, pre nego što je ustala i otišla da donese veliki kolač sa pudingom. Hari se okrenu ka svom kumu.

- Moli ne prihvata Mandangusa - reče Sirijus tiho.

- Otkud on u Redu? - upita Hari šapatom.

- Koristan je - promrmlja Sirijus. - Poznaje sve lupeže - što je normalno, uzevši u obzir da je i sam lupež. Ali je takođe veoma odan Dambldoru, koji mu je jednom prilikom pomogao da se izvuče iz velikog škripca. Isplati se imati nekoga kao što je Dang u blizini, on sazna novosti i glasine koje mi nemamo prilike da čujemo. Ali Moli misli da je previše pozivati ga da ostane na večeri. Još uvek mu nije oprostila što je pobeo sa dužnosti, onda kada je trebalo da pazi na tebe.

Posle tri porcije pudinga sa šlagom, Hariju se kaiš na farmerkama činio neprijatno zategnut (što je

bio pravi uspeh, s obzirom da su farmerke nekada bile Dadlijeve). Dok je odlagao kašiku, zavladao je sanjivi zastoj u razgovoru: gospodin Vesli se zavalio u naslon svoje stolice, delujući sit i opušten; Tonks je razjapljeno zevala, dok joj se nos sada već vratio u normalu; a Džini, koja je namamila Krukšenksa da izađe ispod ormana, sedela je prekrštenih nogu na podu, gurajući mu pampure od krem-piva da se igra sa njima i da ih juri.

- Čini mi se da je skoro vreme za krevet - reče gospođa Vesli zevajući.

- Ne još, Moli - reče Sirijus, odgurnuvši prazan tanjir i okrenu se da osmotri Harija. - Znaš, iznenađuješ me. Mislio sam da ćeš, kad dođeš ovde, prvo početi da postavljaš pitanja o Voldemoru. Atmosfera u sobi se naglo promeni, brzinom koju bi i Hari povezao sa napadom dementora. Do pre nekoliko sekundi sanjivo opuštena, atmosfera je sada bila puna opreza, čak i napeta. Drhtaj se proširi duž čitavog stola na sam pomen Voldemorovog imena. Lupin, koji se upravo spremao da uzme gutljaj vina, polako spusti pehar, delujući obazrivo.

- I jesam! - reče Hari ogorčeno. - Pita sam Rona i Hermionu, ali su mi rekli da nama nije dozvoljen pristup u Red, tako da...

-I potpuno su u pravu - reče gospođa Vesli. - Previše ste mladi.

Sedela je pravo kao strela u stolici, držeći stegnute pesnice na naslonima za ruke, i činilo se da joj je iz tela nestao svaki tračak sanjivosti.

- A otkad to čovek mora da bude u Redu feniksa da bi postavljao pitanja? - upita Sirijus. - Hari je bio zarobljen u onoj normalnoj kući čitavih mesec dana. Ima pravo da zna šta se doga...

- Cekaj malo! - prekinu ga Džordž glasno.

- Kako to da ćete odgovoriti na sva Harijeva pitanja? - upita Fred gnevno.

- Mi pokušavamo da izvučemo bilo kakve podatke iz vas čitavih mesec dana, a niste nam ništa rekli! - nastavi Džordž.

- Previše ste mladi, niste članovi Reda - oglasi se Fred piskavim glasom koji je neverovatno zvučao kao glas njegove majke. - Hari nije čak ni punoletan!

- Nije moja krivica što vam ništa nije rečeno o potezima Reda - reče Sirijus mimo - to je odluka vaših roditelja. Hari je, međutim...

- Nije na tebi da odlučuješ šta je dobro za Harija, a šta ne! - obrecnu se gospođa Vesli na njega. Izraz na njenom inače srdačnom licu sada je bio opasan. - Pretpostavljam da nisi zaboravio šta je Dambldor rekao?

- Koji deo? - upita Sirijus ljubazno, ali sa izgledom čoveka koji se sprema na svađu.

- Onaj deo u kome nam kaže da ne govorimo Hariju više nego što inora da zna.

Glave Rona, Hermione, Freda i Džordža okrenuše se od Sirijusa ka gospođi Vesli, kao da prate teniski meč. Džini je klečala usred gomile napuštenih pampura krem-piva, posmatrajući raspravu neznatno razjapljenih usta. Lupin je pogledom fiksirao Sirijusa.

- Ne nameravam da mu kažem više no što mora da zna, Moli - uzvрати joj Sirijus. - Ali uzevši u obzir da je on taj koji je video povratak Voldemora - (opet se duž stola proširi kolektivni drhtaj na pomen tog imena) - on ima više prava od ostalih da...

- On nije član Reda feniksa! - reče gospođa Vesli. - Ima samo petnaest godina i...

- I već se izborio sa stvarima sa kojima se nosila i većina ljudi u Redu - reče Sirijus - a neke je čak i nadmašio.

- Niko ne poriče njegove podvige! - reče gospođa Vesli, povišivši ton, dok su joj pesnice drhtale na naslonima za ruke njene stolice. - Ali je još uvek...

- On nije dete! - nestrpljivo će Sirijus.

- Nije ni odrastao! - reče gospođa Vesli, dok joj boja navali u obraze. - On nije Džejms, Sirijuse!

- Hvala ti Moli, ali sam savršeno dobro upoznat sa tim ko je on - reče Sirijus ledenim glasom.

- Nisam baš sasvim sigurna u to! - viknu gospođa Vesli. - Ponekad, dok pričaš o njemu, čini se kao da ti se vratio tvoj najbolji prijatelj!

- U čemu je tu problem? - upita Hari.

- Problem je u tome što ti nisi tvoj otac, Hari, ma koliko ličio na njega! - reče gospođa Vesli, još uvek streljajući Sirijusa pogledom. - Još uvek ideš u školu, i odrasli koji su odgovorni za tebe to ne bi trebalo da zaborave!

- Što znači da sam ja neodgovoran kum? - hteo je Sirijus da zna, i sam povisivši glas.

- To znači da si poznat po ishitrenim postupcima, Sirijuse, zbog čega te i Damblodor stalno podseća da ostaneš u kući, a ne da...

- Molio bih te da moja uputstva od Damblдора ne uvlačimo u ovo! - reče Sirijus glasno.

- Arture! - reče gospođa Vesli, okrenuvši se ka svom mužu. - Arture, podrži me!

Gospodin Vesli ne odgovori istog trenutka. Skinuo je naočare i polako ih obrisao o odoru, ne gledajući u svoju ženu. Tek kada ih je pažljivo vratio povrh nosa, on odgovori.

- Damblodor zna da se situacija promenila, Moli. On shvata da će Hari morati da bude upućen, do određene mere, sada kada je odseo u glavnom štabu.

- Da, ali postoji razlika između toga i poziva da pita šta god hoće!

- Ja, lično - poče Lupin tiho, napokon skinuvši pogled sa Sirijusa kada se gospođa Vesli hitro okrenu ka njemu, u nadi da će napokon naići na saveznika u ovoj raspravi - mislim da je bolje da Hari sazna činjenice - ne sve činjenice, Moli, već uopšteno stanje stvari - od nas, radije nego da čuje neku stumbanu i iskrivljenu verziju od... drugih.

Izraz na njegovom licu bio je blagonaklon, ali je Hari bio siguran da Lupin pretpostavlja da su bar neke od produžnih ušiju preživela čistku gospođe Vesli.

- Pa, stvarno - reče gospođa Vesli, duboko udišući i osvrćući se po stolu, tražeći podršku koju nije dobijala - ...vidim da sam nadglasana. Reći ću vam samo ovo: Damblodor mora da je imao razloge što nije želeo da Hari sazna previše, a ja govorim ovde kao neko ko Hariju želi samo najbolje...

- On nije tvoj sin - reče Sirijus tiho.

- Kao da jeste - reče gospođa Vesli žustro. - Koga još ima na ovom svetu?

- Ima mene!

- Da - reče gospođa Vesli, iskrivivši usnu - mada, bilo ti je stvarno teško da se brineš o njemu, dok si bio utamničen u Askabanu, zar ne?

Sirijus stade da se diže iz svoje stolice.

- Moli, nisi ti jedina osoba za ovim stolom koja brine o Hariju - reče Lupin oštro. - Sirijuse, sedi. Donja usna gospođe Vesli je podrhtavala. Sirijus polako uto-nu nazad u svoju stolicu, prebledelog lica.

- Mislim da bi Hari trebalo da se izjasni o ovome - nastavi Lupin - dovoljno je odrastao da odlučuje u svoje ime.

- Hoću da znam šta se zbiva - reče Hari odmah.

Nije smeo da pogleda u pravcu gospođe Vesli. Dirnulo ga je to što je rekla da joj je kao rođeni sin, ali takođe nije imao strpljenja za njeno tetošenje. Sirijus je u pravu, on nije dete.

- Dobro onda - reče gospođa Vesli, a glas je izdade. - Džini - Rone - Hermiona - Frede - Džordž - hoću da odmah napustite kuhinju.

Trenutno nastala bura negodovanja.

- Mi smo punoletni! - zagrmeše Fred i Džordž uglas.

- Ako je Hariju dozvoljeno, zašto ja ne smem? - povika Ron.

- Mama, hoću i ja da čujem! - zavapi Džini.

- NE! - zaurla gospođa Vesli ustajući, sa vatrom u očima.

- Apsolutno vam zabranjujem...

- Moli, ne možeš da zaustaviš Freda i Džordža - reče gospodin Vesli obazrivo. - Oni su ipak punoletni.

- Još uvek idu u školu.

- Ali su sada po zakonu odrasli - reče gospodin Vesli, istim umornim glasom.

- Gospođa Vesli je sada bila skerletnocrvena u licu.

- Ja... o, pa dobro, onda, Fred i Džordž mogu da ostanu, ali Ron...

- Hari će ionako sve reći meni i Hermioni! - reče Ron žustro. - Hoćeš... zar ne? - dodade nesigurno, uhvativši Harijev pogled.

Na delić sekunde, Hariju pade napamet da odgovori Ronu kako mu neće reći nijednu reč, da proba i on malo da bude u mraku, bez ikakvih informacija, da vidi kako mu se to dopada. Ali taj pakosni impuls nestade čim njih dvojica razmeniše poglede.

- Naravno da hoću - reče Hari.

Lica Rona i Hermione se ozariše.

- Dobro! - viknu gospođa Vesli. - Fino! Džini - U KREVET!

Džini se nije tiho udaljila. Mogli su da je čuju kako besni i viče na svoju majku dok se penjala uz stepenice, a kada je došla do predvorja, toj graji se pripojiše i parajući krici gospođe Blek. Lupin odjuri do porteta da povрати mir i tišinu. Tek kada se vratio, zatvorivši za sobom kuhinjska vrata i ponovo seo na svoje mesto za stolom, Sirijus progovori.

-Okej, Hari... šta želiš da znaš?

Hari duboko udahnu i postavi pitanje koje ga je opsedalo poslednjih mesec dana.

- Gde je Voldemor? - upita, ignorišući ponovne trzaje i drhtaje na pomen tog imena. - Šta radi? Pokušavao sam da pratim normalske vesti, a na njima nije bilo ničega što bi ukazivalo da on nešto preduzima, ni pomena o neakvim čudnovatim pogibijama ili sličnog.

- To je zato što još uvek nije bilo nikakvih čudnih smrti - reče Sirijus - bar koliko rai znamo... a znamo mnogo toga.

- U svakom slučaju, više nego što on misli da znamo - dodade Lupin.

- Kako to da je prestao da ubija ljude? - upita Hari. Znao je da je Voldemor ubio više njih samo u toku prošle godine.

- Zato što ne želi da skreće pažnju na sebe - odgovori Sirijus. - To bi ga dovelo u opasnost. Vidiš, njegov povratak nije ispaao baš onako kako je planirao. Zabrljao je.

- Ili, bolje rečeno, ti si mu ga zabrljao - reče Lupin sa zadovoljnim osmehom.

- Kako? - upita Hari zbunjeno.

-Nije bilo predviđeno da preživiš! - reče Sirijus. - Niko izuzev njegovih Smrtoždera nije smeo da sazna da se on vratio.

Ali ti si preživeo da svedočiš o tome.

- Poslednja osoba za koju bi želeo da sazna o njegovom povratku bio je Damblodor - reče Lupin. - A ti si se potrudio da Damblodor odmah sazna.

- Zašto je to pomoglo? - upita Hari.

- Da li se ti to šališ? - upita Bil sa nevericom. - Damblodor je jedini koga se Znaš-već-ko ikada bojao!

- Zahvaljujući tebi, Damblodor je bio u stanju da reaktivira Red feniksa sat vremena po Voldemorovom povratku - reče Sirijus.

- Pa, šta onda Red radi sada? - upita Hari, gledajući ih sve redom.

- Tradimo se iz sve snage da onemogućimo Voldemora da sprovede svoje planove - reče Sirijus.

- Odakle znate kakvi su mu planovi? - upita Hari brzo.

- Damblodor ima prilično dobru pretpostavku - reče Lupin - a za Damblodorove pretpostavke se obično ispostavi da su potpuno tačne.

- A šta onda Damblodor pretpostavlja da ovaj planira?

- Pa, kao prvo, želeće da ponovo izgradi svoju vojsku - reče Sirijus. - Nekada davno je imao ogromno ljudstvo na raspolaganju: čarobnjake i veštice koje je prisilio ili opčinio da ga slušaju, zatim svoje verne Smrtoždere, širok spektar mračnih stvorenja... Čuo si ga kako planira da regrutuje džinove; pa vidiš, oni će biti samo jedna od grupacija koje će hteti da privoli na svoju stranu. Svakako neće pokušati da se suoči sa Ministarstvom magije u pratnji desetak Smrtoždera.

- Znači, pokušavate da sprečite da okupi nove pristalice.

- Trudimo se koliko možemo - odgovori Lupin.

- Kako?

- Pa, najvažnije je da pokušamo da ubedimo što je više ljudi moguće da se Znaš-već-ko zaista vratio, kako bi bili na oprezu - ubaci se Bil. - Mada, nije nam lako.

- Zašto?

-Zbog stava Ministarstva - reče Tonks. - Video si Komelijusa Fadža posle povratka Znaš-već-koga, Hari. Pa, nimalo nije promenio svoje stavove. Kategorički odbija da poveruje da se

to dogodilo.

-Ali zašto? - upita Hari u očaju. - Zašto je toliko glup?

Ako je Dambldor...

- E, pa, u tome i jeste problem - reče gospodin Vesli sa suvim osmehom. - Dambldor.

- Vidiš, Fadž ga se plaši - reče Tonks tužno.

- Plaši se Dambldora? - upita Hari u neverici.

- Plaši se šta je ovaj naumio - dopuni ga gospodin Vesli.

- Fadž misli da Dambldor kuje zaveru da ga svrgne sa vlasti. Misli da Dambldor hoće da bude ministar magije.

- Ali Dambldor ne želi da...

- Naravno da ne želi - reče gospodin Vesli. - Nikada nije ni želeo posao ministra, iako je veliki broj ljudi hteo da ga on preuzme, kada se Milisent Bagnold penzionisala. Umesto toga, Fadž je došao na vlast, ali nikada nije zaboravio koliku podršku je Dambldor imao, iako se nikada nije kandidovao za tu poziciju.

- Duboko u sebi, Fadž zna da je Dambldor mnogo mudriji od njega, mnogo moćniji čarobnjak, a kada je tek postao ministar, stalno je tražio pomoć i savete od Dambldora - reče Lupin. - Ali čini se da je stekao mnogo više samopouzdanja otkako mu se omilila vlast. Voli to što je ministar magije i uspeo je da ubedi sebe da je on taj koji je pametan, dok Dambldor prosto uznemirava javnost jer je ljubomoran.

- Kako može to da misli? - upita Hari ljutito. - Kako može da misli da bi Dambldor tek tako sve to izmislio - da bih ja sve to izmislio?

-Jer bi prihvatanje činjenice da se Voldemor vratio značilo da je Ministarstvo suočeno sa problemom kakav nije imalo poslednjih četrnaest godina - reče Sirijus ogorčeno. - Fadž jednostavno ne može sebi to da prizna. Tako da mu više prija da ubedi sebe da Dambldor laže kako bi ga svrgnuo sa položaja.

- Sada shvataš u čemu je problem - reče Lupin. - Dok god Ministarstvo insistira da se Voldemora ne treba plašiti, teško je ubediti ljude da se on vratio, pogotovo kada ni sami ne žele da poveruju u to. Staviše, Ministarstvo iz sve snage pritiska Dnevni prorok da ne prenosi nijednu od takozvanih Dambldorovih zlonamernih glasina, tako da veći deo čarobnjačkog sveta pojma nema da se išta i dogodilo, zbog čega postaju lake mete za Smrtoždere koji koriste svoje kontrolišuće kletve.

- Ali makar vi prenosite tu vest narodu, zar ne? - upita Hari, gledajući u gospodina Veslija, Sirijusa, Bila, Mandangusa, Lupina i Tonks. - Vi stavljate do znanja ljudima da se on vratio?

Svi se nasmejaše bez trunke humora.

- Pa, pošto me svi smatraju za poludelog masovnog ubicu koga je Ministarstvo ucenilo na deset hiljada galeona, ne mogu baš da se šetkam ulicom i da delim letke, zar ne? - reče Sirijus nemirno.

- A ni ja nisam baš omiljen gost na večeri kod većeg dela čarobnjačkog društva - dodade Lupin. - To ti je profesionalni rizik, kada si vukodlak.

- Tonks i Artur bi izgubili radna mesta u Ministarstvu kada bi počeli mnogo da laju o tome - reče Sirijus - a nama je veoma važno da imamo svoje špijune u Ministarstvu, jer možeš da se kladiš u šta hoćeš da ih i Voldemor ima.

- Ipak, uspeli smo da ubedimo neke ljude - reče gospodin Vesli. - Na primer Tonks - ona je odveć mlada da bi bila u prvobitnoj postavci Reda feniksa, a velika je prednost što su Aurori na našoj strani - Kingzli Okovgrom nam zlata vredi, takode; on je zadužen za lov na Sirijusa, tako da je Ministarstvo snabdevalo lažnim izveštajima da se Sirijus krije na Tibetu.

- Ali ukoliko niko od vas ne širi vesti da se Voldemor vratio... - poče Hari.

- Ko kaže da niko od nas ne širi vesti? - reče Sirijus. - Šta misliš, zašto je Dambldor u tolikoj nevolji?

- Kako to misliš? - upita Hari.

- Pokušavaju da ga diskredituju - reče Lupin. - Zar nisi video Dnevni prorok prošle nedelje? Preneli su vest da je glasanjem izbačen iz Međunarodne konfederacije čarobnjaka jer je već mator i počinje da gubi kontakt sa stvarnošću. Ali to nije istina: njegovu smenu su izglasali čarobnjaci Ministarstva, pošto je održao govor u kojem je objavio Voldemorov povratak. Smenili su ga sa mesta glavnog

vešca Vizengamota - to ti je čarobnjački Vrhovni sud - a govorka se da će mu oduzeti i titulu Merlinovog reda, prve klase.

- Ali Dambldor kaže da ga nije briga šta rade, samo da mu ne skinu lik sa sličica u čokoladnim žabicama - reče Bil nasmejano.

- To nije smešno - reče gospodin Vesli oštro. - Ako bude nastavio da ovako prkosi Ministarstvu, mogao bi da završi u Askabanu, a poslednje što nara treba je da utamniče Dambldora. Dok god Znaš-već-ko zna da je Dambldor na slobodi i da sluti njegove planove, biće na oprezu. Ako Dambldor bude uklonjen sa scene - pa, Znaš-već-ko će imati određene ruke.

- Ali ako Voldemor pokušava da regrutuje još Smrtoždera, sigurno će se proćuti da se vratio, zar ne? - upita Hari očajnički.

- Voldemor ne juriša ljudima na kuće, niti im kuca na ulazna vrata, Hari - reče Sirijus. - On ih hvata na prevaru, začarava ih i ucenjuje. Veoma vešto sve radi u tajnosti. U svakom slučaju, prikupljanje sledbenika je samo jedna od stvari koje ga interesuju. Ima i neke druge planove, koje može da izvede veoma tiho, krišom, i trenutno se baš na njih usredsredio.

- A šta on to još želi, osim sledbenika? - hitro upita Hari.

Učinilo rau se da su Sirijus i Lupin razmenili skrivene poglede, pre nego što mu Sirijus odgovori.

- Stvari do kojih može da dođe isključivo krišom.

Pošto je Hari i dalje delovao zblanuto, Sirijus reče: - Nešto nalik oružju. Nešto što prošli put nije imao.

-Prošli put kada je imao moć?

- Da.

- A kakvo to oružje? - upita Hari. - Nešto još gore od Avade kedavre...?

- Sada je već dosta!

Gospođa Vesli progovori iz senke pored vrata. Hari nije ni primetio da se vratila pošto je odvela Džini na spavanje. Prekrstila je ruke i delovala je besno.

- Hoću da vas vidim u krevetima, iz ovih stopa. Sve vas - dodade, osvrnuvši se ka Fredu, Džordžu, Ronu i Hermioni.

- Ne možeš ti da nam naređuješ... - poče Fred.

- Ma nemoj? - zareža gospođa Vesli. Neznatno je zadrhtala kada je pogledala u Sirijusa. - Dao si Hariju dovoljno podataka. Ako bi mu rekao još nešto, mogao bi i da ga odmah učlaniš u Red.

- Zašto da ne? - brzo će Hari. - Priključiću se Redu, hoću da se pridružim, hoću da se borim.

- Ne.

Ovaj put to nije bila gospođa Vesli, već Lupin.

-Red se sastoji isključivo od punoletnih čarobnjaka – reče on. - Čarobnjaka koji su završili školovanje - dodade, kada Fred i Džordž zaustiše nešto da kažu. - Postoje opasnosti koje ne možete ni da zamislite, niko od vas... Mislim da je Moli u pravu, Sirijuse. Već smo im dovoljno rekli.

Sirijus neznatno slegnu ramneima, ali nije hteo da se raspravlja. Gospođa Vesli zapovednički rukom pozva svoje sinove i Hermionu. Jedan po jedan, oni ustadoše i Hari, priznajući poraz, krenu za njima.

7.PLEMENITAI DUEVNA KUĆA BLEKOVIIH

Gospođa Vesli ih isprati uz stepenice, delujući smrknuto.

- Hoću da idete pravo u krevet, bez priče - reče ona, dok su se penjali na prvi sprat - sutra imamo naporan dan. Pretpostavljam da je Džini zaspala - dodade ona Hermioni - zato pazi da je ne probudiš.

- Spava, kako da ne - reče Fred tiho, pošto im je Hermiona pozelela laku noć, a oni produžili na sledeći sprat. - Ako Džini ne leži budna, čekajući Hermionu da joj ispriča sve što su nam dole rekli, dabogda se pretvorio u sluzavog magičnog crvića...

- Hajde sada, Rone, Hari - reče gospođa Vesli na drugom spratu, pokazujući ka njihovoj spavaćoj

sobi. - Trk u krevet.

- Laku noć - pozdraviše se Hari i Ron sa blizancima.

- Lepo spavajte - reče Fred, namignuvši im.

Gospođa Vesli uz jak tresak zatvori vrata za Harijem. Spavaća soba je sada izgledala još vlažnije i sumornije nego na prvi pogled. Prazna slika na zidu je veoma polako udisala i izdisala, kao da njen nevidljivi stanar spava. Hari navuče pidžamu, skinu naočare i uzverava se u svoju prohladnu postelju, Ron je bacao hranu za sove povrh ormara, ne bi li umirio Hedvigu i Prasvidžeona, koji su škljockali kljunovima i nemirno šuškali perjem.

-Ne smemo da ih puštamo napolje u lov svake noći - objasni Ron, dok je navlačio svoju bordo pidžamu. - Dambldor ne želi da previše sova leprša po trgu, misli da bi izgledalo sumnjivo. O, da... umalo da zaboravim...

On pride vratima i zabravi ih.

- Zašto to radiš?

- Kričer - reče Ron dok je gasio svetlo. - Prve noći kada sam došao ovamo, upao je u sobu u tri ujutru. Veruj mi na reč, ne želiš da se probudiš i zatekneš ga kako ti se šunja po sobi. U svakom slučaju... - on se pope na krevet, smesti se između pokrivača, a zatim okrenu da pogleda u Harija pod okriljem noćne tmine. Hari je razaznao njegove obrise pod mesečinom koja je ulazila u sobu kroz prašnjavi prozor. - Šta misliš o onomei

Hari je tačno znao na šta Ron misli.

-Pa, nisu nam rekli mnogo više no što bismo i sami pretpostavili, zar ne? - reče, misleći na sve što su im dole upravo ispričali. - Mislim, rekli su nam samo da Red pokušava da spreči ljude da se pridruže Vol...

Začu se oštar uzdah iz pravca u kome se nalazio Ron.

-...demoru - dovrši Hari odlučno. - Kada ćeš da počneš da ga zoveš po imenu? Sirijus i Lupin to čine.

Ron je ignorisao ovaj poslednji komentar.

-Da, u pravu si, već smo znali gotovo sve što su nam rekli, zahvaljujući produžnim ušima. Jedina novina bila je...

Krc.

- JAO!

- Tiše malo, Rone, inače će se mama vratiti gore.

- Vas dvojica ste mi se upravo prebacili na kolena!

- Da, pa, malo je teže raditi to u mraku.

Hari spazi zamagljene siluete Freda i Džordža kako skaču sa Ronovog kreveta. Začu se negodovanje krevetskih federa, i Harijev madrac ulegnu za nekoliko santimetara kada mu Džordž sede pored nogu.

-Pa, jeste li već počeli da pričate o tome? - upita Džordž radoznalo.

- O oružju koje je Sirijus pomenuo? - reče Hari.

- Koje mu se omaklo, bolje rečeno - reče Fred zadovoljno, sedajući sada pored Rona. - O njima bogme nismo čuli ništa preko starih dobrih produžnih, zar ne?

- Šta mislite, šta je u pitanju? - upita Hari.

- Moglo bi da bude bilo šta - reče Fred.

- Ali, nemoguće je da postoji išta gore od kletve Avada kedavra, je li tako? - reče Ron. - Šta može biti gore od smrti?

- Možda je posredi nešto što ubija gomile ljudi odjednom - zapazi Džordž.

-Možda je u pitanju neki naročito bolan način ubijanja ljudi - reče Ron zaplašeno.

-Ima bolnu kletvu za te svrhe - reče Hari - ne treba mu ništa efikasnije od toga.

Zavlada tišina, i Hari je znao da se i ostali, baš kao on, pitaju kakav užas bi to oružje moglo da izazove.

- Pa, šta mislite, kod koga je sada? - upita Džordž.

- Kod koga god da je, nadam se da je taj na našoj strani - reče Ron, zvučeći pomalo nervozno.

- Ako je tako, verovatno je kod Darabldora - reče Fred.

- Gde? - hitro upita Ron. - Na Hogvortsu?
-Kladim se da jeste - reče Džordž. - Tamo je bio sakrio i Kamen mudrosti.
-Ipak, to oružje bi moralo da bude mnogo veće od Kamena! - reče Ron.
-Nije nužno - reče Fred.
- Aha, veličina ne garantuje moć - reče Džordž. - Pogledaj samo Džini.
- Kako to misliš? - upita Hari.
- Očigledno nikada nisi bio na meti jedne od njenih šišmišoslinavih kletvi, zar ne?
-Psst! - reče Fred, napola ustavši sa kreveta. - Slušajte!
Svi zanemeše. Sa stepnica je dopirao zvuk koraka.
-Mama - reče Džordž, i odmah zatim začu se glasno krc i Hari oseti kako teret nestaje sa podnožja njegovog kreveta. Par sekundi kasnije začuše škripu podnih dasaka ispred vrata. Gospoda Vesli je očigledno osluškivala da proveri da li pričaju ili spavaju.
Hedviga i Prasvidžeon tugaljivo zahuktaše. Podne daske ponovo zaškripaše i oni je čuše kako se penje da proveri šta Fred i Džordž rade.
-Nimalo nam ne veruje, da znaš - reče Ron žalosno.
Hari je bio siguran da neće moći da zaspi. Veče je bilo toliko prepuno događaja o kojima je trebalo da razmisli, pa je očekivao da će satima ležati budan, premotavajući film u glavi. Hteo je da nastavi razgovor sa Ronom, ali gospođa Vesli je sada ponovo škripotala niz stepenice, a kada je otišla, on začu ostale kako se penju na sprat... Zapravo, mnogonoga stvorenja su trčkala levo-desno ispred vrata njegove spavaće sobe, a Hagrid, profesor brige o magijskim stvorenjima govorio je: - Pravi lepotani, je l', Hari? Oveg polugođa ima da gi učimo o oružju... - i Hari primeti da stvorenja imaju topove umesto glava, i da se okreću licem ka njemu... on se sagnu...
Sledeće čega je bio svestan bilo je da leži sklupčan u toplu loptu ispod svojih prekrivača, a Džordžov snažni glas je ispunjavao sobu.
-Mama kaže da ustanete, doručak vam je u kuhinji, a zatim joj treba vaša pomoć u salonu, ima mnogo više kalaštura no što ie mislila, a pronašla je i gnezdo mrtvih pufnokožaca' ispod kauča.
Pola sata kasnije Hari i Ron, koji su se na brzaka obukli i doručkovali, uđuše u salon, duguljastu sobu sa visokom tavanicom na prvom spratu, čiji su maslinastozeleni zidovi bili prekriveni prljavim tapiserijama. Tepih je izbacivao malene oblačiće prašine svaki put kada bi neko nagazio na njega, a dugačke, mahovinastozelene somotske zavese su brujale, kao da su prekrivene nevidljivim pčelama. Gospođa Vesli, Hermiona, Džini, Fred i Džordž su stajali okupljeni baš ispred ovih zavesa, delujući stvarno čudno pošto su svi imali vezane marame preko nosa i usta. Svako je držao po veliku bocu punu cme tečnosti sa štrcaljkom na vrhu.
- Prekrijte lica i uzmite po jedan sprej - reče gospođa Vesli Hariju i Ronu čim ih je ugledala, pokazujući na još dve boce crne tečnosti koje su stajale na stočiću sa vretenastim nogarama. - To je kalašturicid. Nikada u životu nisam videla ovoliko najezdu - sta li je onaj kućni vilenjak radio poslednjih deset godina...?
Hermionino lice je bilo napola skriveno krpom za brisanje sudova, ali Hari jasno razazna prekorni pogled koji je uputila gospođi Vesli.
- Kričer je stvarno star, verovatno nije bio u stanju...
- Iznenadilo bi te šta je sve Kričer u stanju da uradi, kada hoće, Hermiona - reče Sirijus, koji je pravo ušao u sobu, nose

-Pufnokožac - Pufnokožac se može sresti širom sveta. Sferičnog je oblika i prekriven mekanim krznom krem boje, to je poslušno stvorenje kojem ne smeta da ga gnjave ili bacakaju unaokolo. O njemu je lako brinuti i ispušta duboko brujanje kada je zadovoljan. Sa vremena na vreme iz njega će izaći dugački ružičasti jezik koji će vijugati kroz kuću u potrazi za hranom. Pufnokožac je svaštojed koji će pojesti sve ostatke hrane, čak i paukove, ali zanimljivo je da najviše voli da gurne jezik u noseve usnulih čarobnjaka i da jede njihove sline. Ova sklonost je učinila da pufnokožce zavole čarobnjačka deca mnogih generacija a i dan danas je izuzetno popula-ran čarobnjački ljubimac. - isto.

ći krvavu torbu punu, činilo se, mrtvih pacova. - Upavo sam hranio Bakkika - dodade on, kao

odgovor na Harijev znatiželjni pogled. - Držim ga gore, u spavaćoj sobi moje majke. U svakom slučaju... ovaj pisači sto...

On baci torbu sa pacovima u jednu od fotelja, a zatim se sagnu da ispita zaključani pregradak stola koji je, Hari sada po prvi put primeti, neznatno podrhtavao.

- Pa, Moli, prilično sam siguran da je ovo bauk - reče Sirijus, zvireći kroz ključaonicu - ali bi trebalo da damo Ludookom da pogleda, pre nego što ga pustimo - poznajući svoju majku, moglo bi da bude nešto mnogo gore.

- U pravu si, Sirijuse - reče gospođa Vesli.

Oboje su govorili obazrivo laganim, uljudnim glasovima, koji Hariju staviše do znanja da nijedno od njih nije zaboravilo sinoćnju raspravu.

Iz predvorja se oglasi glasna, odjekujuća zvonjava, u stopu praćena kakofonijom vriske i jecaja kakvu je sinoć izazvala Tonks oborivši stalak za kišobrane.

- Stalno im govorim da ne pritiskaju zvono na vratima! - reče Sirijus iznervirano, žurno napustivši sobu. Čuli su ga kako jurca niz stepenice, kada krici gospođe Blek ponovo odjeknuše kroz kuću:

- Mrlje nečasti, prljavi polušani, izdajice roda svoga, deco prljavštine...

- Zatvori vrata, Hari, molim te - reče gospođa Vesli.

Hari je odugovlačio koliko je mogao sa zatvaranjem vrata salona; hteo je da čuje šta se događa dole.

Sirijus je očigledno uspeo da navuče zavese preko portreta svoje majke, jer je ona " prestala da vrišti. Čuo je Sirijusa kako ide kroz predvorje, zatim čangrljanje lanca na ulaznim vratima, a onda duboki glas Kingzlija Okovgroma kako kaže: - Hestija me je upravo smenila na straži, tako da je kod nje Čudljivkov nevidljivi ogrtač, a ja sam došao da ostavim izveštaj za Dambldora...

Osećajući prodorni pogled gospođe Vesli na svom temenu, Hari sa žaljenjem zatvori vrata salona i vrati se grupici istrebljivača kalaštura.

Gospođa Vesli se naginjala da pronade stranicu o kalašturama u Vodiču kroz kućne štetočine Gilderoya Lokharta, koji je ležao otvoren na kauču.

-U redu, deco, morate da budete oprezni, jer kalaštura ujedaju, a njihovi zubi su otrovni. Imam ovde bočicu sa protivotrovom, ali bih više volela da nam ze zatreba.

Ona se uspravi, stade tik ispred zavesa i dozva ih sve sebi.

-Kada dam znak, odmah svi počnite da prskate - reče ona.

- Pretpostavljam da će poleteti ka nama, ali na spreju piše da će ih jedno štrcanje trenutno paralizovati. Kada su imobilisane, samo ih bacite ovde u kofu.

Ona se pažljivo skloni sa njihove linije paljbe i podiže sopstveni sprej.

-U redu - štrcajte!

Hari je prskao tek nekoliko sekundi, kada velika odrasla kalaštura izlete iz nabora zavesa, zujeći sjajnim krilima nalik bu-bamarinim. Iskrezila je zube slične iglicama, vilinsko telo bilo joj je prekriveno gustim crnim krznom. Gnevno je stisnula svoje četiri sićušne pesnice. Hari je popraska kalašturicidom pravo u lice. Ona se ukoči u vazduhu i pade na vuneni tepih, uz iznenađujuće glasno tup. Hari je pokupi i baci u kofu.

-Frede, šta to radiš? - upita gospođa Vesli strogo. - Odmah je poprskaj i baci u kofu!

Hari se osvrnu. Fred je držao koprcajuću kalašтуру između palca i kažiprsta.

- Važi se - reče Fred veselo, brzo poprskavši kalašтуру u lice, tako da se ona onesvesti, ali čira je gospođa Vesli okrenula leđa, on je strpa u džep, namignuvši Hariju.

- Hoćemo da eksperimentišemo sa kalašturinim otrovom za naše zabušantske bombonjere - reče Džordž Hariju tiho.

Vešto poprskavši dve kalaštura odjednom, kada mu poleteše pravo ka nosu, Hari priđe bliže Džordžu i promrmlja krajičkom usta - Šta su to zabušantske bombonjere?

- Asortiman slatkiša od kojih se razboliš - prošaputa Džordž, obazrivo motreći na leđa gospođe Vesli. - Mada, ne baš ozbiljno, već da budeš tek toliko bolestan da ne moraš na čas kada ti se ne ide.

Fred i ja smo ih pripremali ovog leta. U pitanju su karamele sa dve polutke, različitih boja. Ako pojedješ narandžastu polovinu bljuvačkih bombona, počneš da povraćaš.

Cim te iznesu iz učionice ka bolničkom krilu, ti progutaš ljubičastu polovinu...

- ...koja potpuno vraća zdravlje, dopuštajući ti da uživaš u slobodnim aktivnostima po svom izboru

tokom tih sat vremena koje bi inače proveo u neprofitabilnoj dosadi. Bar ćemo to da stavimo u oglas - prošaputa Fred, koji je sklisnuo sa vidika gospođe Vesli i sada je prikupljao nekoliko zalutalih kalaštura sa poda i ubacivao ih u svoje džepove. - Ali još uvek treba poraditi na njima. Trenutno naši degustatori imaju problema da prestanu da povraćaju dovoljno dugo da bi progutali ljubičastu polovinu.

- Degustatori?

- Mi - reče Fred. - Probamo ih na smenu. Džordž je probao obeznanjujuće dražeje... obojica smo probali krvavonosni nugat...

- Mama je mislila da smo vodili dvoboj jedan protiv drugog - reče Džordž.

- Znači, još uvek planirate da otvorite prodavnicu šala i zevzevata? - promrmlja Hari, pretvarajući se da namešta štrcaljku na svom spreju.

- Pa, još uvek nismo u prilici da pronađemo prostorije - reče Fred, spustivši glas još niže, dok je gospođa Vesli brisala čelo šalom pre nego što će ponovo krenuti u napad - tako da trenutno radimo po poštanskim porudžbinama. Oglasili smo se u Dnevnom proroku prošle nedelje.

- I sve to tvojom zaslugom, druže - reče Džordž. - Ali ne brini... Mama pojma nema. Ona više ne čita Dnevni prorok, jer je počeo da piše laži o tebi i Dambldoru.

Hari se nasmeši. On je naterao blizance da uzmu hiljadu galeona nagrade koje je osvojio na Tročarobnjačkom turniru ne bi li im pomogao da ostvare svoje ambicije i osnuju prodavnicu šala i zevzevata, ali mu je ipak bilo drago što gospođa Vesli ne zna za njegov udeo u ispunjenju njihovih planova. Ona nije mislila da je rukovođenje prodavnicom zevzevata prikladna karijera za njena dva sina.

Dekalaturizacija zavesa oduzela im je veći deo jutra. Već je bilo prošlo podne kada je gospođa Vesli najzad uklonila svoj zaštitni šal, utonula u oronulu fotelju, samo da bi ponovo poskočila uz zgađeni krik, pošto je upravo sela na torbu punu mrtvih pacova. Zavesa više nisu zujale; visile su, mlitave i vlažne od silnog prskanja. U njihovom podnožju ležale su onesvešćene kalašturae, zgurane u kofu pored činije pune njihovih crnih jaja, koja je Krukšenks upravo njuškao, a Fred i Džordž su ih krišom osmatrali.

-Mislim da ćemo se onim pozabaviti posle ručka - pokaza gospođa Vesli na prašnjave zastakljene vitrine koje su stajale sa obe strane kamina. U njih je bio strpan čudnavati asortiman predmeta: komplet zardalih bodeža, kandži i zamotuljka zmijske kože, zatim nekoliko potamnelih srebrnih kutijica sa gravurama na jezicima koje Hari nije razumeo, i, najneprijatnije od svega, ukrasna kristalna boca sa velikim opalom ugrađenim u zapušač, puna, Hari je bio uveren, krvi.

Škljocavo ulazno zvono se ponovo oglasi. Svi pogledaše u gospođu Vesli.

-Ostanite ovde - reče ona zapovednički, zgrabivši torbu sa pacovima u trenu kada se odozdo ponovo oglasiše krici gospođe Blek. - Doneću nam malo sendviča.

Napustila je sobu, pažljivo zatvorivši vrata za sobom. Uto svi pojuriše ka prozoru da pogledaju dole, ka ulaznim vratima.

Mogli su da vide vrh neuredne ridokose glave i gomilu nesta-bilno naslaganih kotlova.

- Mandangus! - reče Hermiona. - Zašto li je doneo sve te kotlove?

- Verovatno traži bezbedno mesto na kome će da ih sakrije -reče Hari. - Zar nije upravo to radio one noći kada je trebalo da me čuva? Zar nije preuzimao neke kotliće sumnjivog porekla?

-Da, u pravu si! - reče Fred, dok su se ulazna vrata otvarala. Mandangus unese kotlove kroz njih i nestade im sa vidika.

-Bokca mu, mami se to neće dopasti...

On i Džordž priđoše vratima sobe i stadoše ispred njih, namerno osluškujući. Vriska gospođe Blek je prestala.

- Mandangus priča sa Sirijusom i Kingzlijem - promrmlja Fred, namrštivši se od koncentracije. - Ne mogu da čujem dovoljno dobro... misliš da bismo mogli da rizikujemo sa produžnim ušima?

- Možda bi i vredelo - odgovori Džordž. - Mogao bih da se odšunjam gore i uzmem jedan par...

Ali u tom trenu odozdo se začu eksplozija zvuka, zbog koje produžne uši postadoše sasvim nepotrebne. Svi su mogli razgovetno da čuju šta gospođa Vesli viče na sav glas.

- OVO NIJE SKLADIŠTE ZA UKRADENU ROBU!

- Što volim da slušam mamu kako viče na nekog drugog - reče Fred, sa zadovoljnim osmehom na licu kad je odškrinuo vrata nekoliko santimetara, ne bi li dozvolio glasu gospođe Vesli da lakše prodre do sobe - to je tako prijatna promena.

- ...POTPUNO NEODGOVORAN. KAO DA NEMAMO DOVOLJNO BRIGA I BEZ DA TI UVLAČIŠ UKRADENE KOTLOVE U KUĆU...

- Ovi idioti je puštaju da uhvati tempo - reče Džordž, vrteći glavom. - Moraš da je u startu sasečeš, inače kada se zahukta, može ovako da nastavi satima. A jedva je čekala da se izdere na Mandangusa, još otkako se odšunjao umesto da pazi na tebe Hari... a evo ponovo i Sirijusove mame.

Glas gospođe Vesli izgubi se pod naletom nove vriske i urlilca portreta u predvorju.

Džordž krenu da zatvori vrata, ne bi li malo prigušio buku, ali pre nego što je stigao da to učini, u sobu ude kućni vilenjak.

Izuzev prljave krpe koju je svezao oko svog međunožja umesto pantalona, bio je potpuno go. Delovao je veoma staro. Činilo se da nosi kožu nekoliko brojeva veću i, mada je bio ćelav kao i svi kućni vilenjaci, iz velikih šišmišolikih ušiju rasle su mu znatne količine belih dlaka. Oči su mu bile zakrvavljene i vodenkastosive, a mesnati nos mu je bio veliki i nalik prasećoj njušci.

Vilenjak uopšte nije obraćao pažnju na Harija i ostale. Praveći se da ih ne vidi, pogrbljeno se vukao, polako ali istrajno, ka udaljenom kutku sobe, sve vreme mrmljajući sebi u bradu promuklim, dubokim glasom, nalik žabljem.

- ...Miriše kao kanalizacija, a pride je i kriminalac, ali ni ona nije bolja, odurna matora izdajica čiste krvi, sa svojim derištima koja unakaziše kuću moje gospodarice. O, sirota moja gospodarica, kad bi samo znala, kad bi znala kakav su šljam pustili u njenu kuću. Šta li bi onda rekla starom Kričeru... Oh, kakva sramota, Blatokrvni, vukodlaci, izdajnici i lopovi, sirota Kričere, šta on može tu da uradi...

- Zdravo, Kričere - reče Fred veoma glasno, uz trzaj zatvorivši vrata.

Kućni vilenjak se ukoči u mestu, prestade da mrmlja i na vrlo izražen i neubedljiv način odglumi iznenađenje.

-Kričere nije video mladog gospodara - reče, okrenuvši se uz naklon ka Fredu. Još uvek licem okrenut ka tepihu, on dodade dovoljno glasno: - Tog gadnog malog izdajnika svoje krvi.

- Molim? - reče Džordž. - Nisam čuo ovo poslednje.

- Kričere ništa nije rekao - odgovori vilenjak, naklonivši se sada Džordžu i dodade razgovetno, neznatno sniženim glasom:

~ A evo ga i njegov blizanac, kakve li su to oni abnormalne zverke?

Hari nije znao da li da se smeje ili ne. Vilenjak se ispravij sve ih zlokobno osmatrajući i, očigledno ubeđen da ne mogu ga čuju, nastavi da mrmlja sebi u bradu.

- ...a eno je i Blatokrvna, stoji tamo, kakva drskost, oh, kada bi moja gospodarica znala, eh, kako bi plakala, a tu je i jedan novi dečak, Kričere mu ne zna ime. Šta li on radi ovde? Kričere ne zna...

- Ovo je Hari, Kričere - reče Hermiona oprezno. - Hari Poter.

Kričereve blede oči se razrogačiše, i on stade da mrmlja brže i gnevnije no ikad.

- Ta Blatokrvna se obraća Kričere kao da mi je prijatelj, kada bi gospodarica videla Kričera u takvom društvu, šta li bi rekla...

- Ne zovi je Blatokrvnom! - rekoše Ron i Džini uglas, veoma ljutito.

- Nema veze - prošaputa Hermiona - nije pri zdravom razumu, ne zna šta go...

- Ne zavaravaj se, Hermiona, on tačno zna šta govori - reče Fred, mrko osmatrajući Kričera.

Kričere je još uvek govorio sebi u bradu, pogleda prikovanog za Harija.

- Da li je to istina? Da li je to Hari Poter? Kričere vidi ožiljak, mora da je istina, to je dečak koji je zaustavio Mračnog gospodara, Kričere se pita kako mu je to pošlo za rukom...

- Svi se to pitamo, Kričere - reče Fred.

- Šta uopšte tražiš ovde? - upita Džordž.

Kričereve ogromne oči usmeriše se ka Džordžu.

- Kričere čisti - reče on, vrdajući.

-Ta priča baš drži vodu - reče sakastično jedan glas iza Harija.

Sirijus se vratio; smrknuo je gledao u vilenjaka kroz otvorena vrata. Buka u hodniku se stišala;

možda su gospođa Vesli i Mandangus prešli da se svađaju u kuhinji. Čim vide Sirijusa, Kričer načini smešno duboki naklon, prislonivši svoj nos nalik prasećoj njušci uz pod.

-Ispravi se - reče Sirijus nestrpljivo. - Dakle, šta si naumio?

- Kričer čisti - ponovi vilenjak. - Kričer živi isključivo da bi služio plemenitu kuću Blekovih...

- Koja svakoga dana postaje sve crnija, sve prljavija' – reče Sirijus.

- Gospodar se oduvek dopadala ta mala šala - reče Kričer, ponovo se naklonivši, i nastavi malo tiše: - Gospodar je prokleta nezahvalna svinja koja je slomila srce svojoj majci...

- Moja majka nije ni imala srce, Kričeru - obrecnu se Sirijus. - Održavala se u životu iz čiste pakosti i inata.

Kričer se ponovo nakloni i progovori.

- Kako gospodar kaže - promrmlja on besno. - Gospodar nije dostojan ni da briše sluz sa čizama svoje majke. Oh, sirota moja gospodarica, šta li bi rekla kada bi videla Kričera kako ga sada služi, kako ga je samo mrzela, koliko li je razočaranje on bio...

- Kričer nikada ništa ne bi pomerio sa mesta u Gospodarevoj kući - reče vilenjak, a zatim veoma brzo promrmlja: - Gospodarica nikada ne bi oprostila Kričeru ako bi tapiserija bila izbačena iz kuće, posle sedam vekova provedenih u ovoj porodici. Kričer je mora spasiti, Kričer neće dopustiti Gospodaru i krvnim izdajicama i derištima da je unište...

- A verovatno ćemo baš to i morati - reče Sirijus, bacivši prezriv pogled ka tapiseriji na zidu preko puta. - Bacila je još jednu trajnolepljivu čin na njenu poledinu, u to nema sumnje, ali ako ikako budem mogao da je se otarasim, učiniću to. Gubi se Kričeru.

Cinilo se da Kričer ne sme da se ogлуši na direktno naređenje. Ipak, pogled kojim je prostrelio Sirijusa dok se vukao po-

igra reči: Black, eng - crno. Kuća Blekovih - kuća Crnih, kuca crnih

red njega, bio je pun najdubljeg gnušanja, i on uz mrmljanje napusti sobu.

- ...vraća se ovamo iz Askabana i počinje da naređuje Kričeru, o, sirota moja gospodarica, šta bi rekla kada bi sada videla kuću, ološ koji živi u njoj, njena blaga izbačena na ulicu, zaklela se da on više nije njen sin, a sada se vratio, kažu i da je ubica...

- Samo nastavi tako da mrmljaš, pa ću i postati ubica! - reče Sirijus iznervirano, i zalupi vrata za vilenjakom.

- Sirijuse, on nije pri zdravom razumu - molećivo će Hermiona - mislim da čak ni ne shvata da možemo da ga čujemo.

- Predugo je bio sam ovde - reče Sirijus - i ispunjavao sumanuta naređenja portreta moje majke, pričajući sam sa sobom, ali je oduvek bio pogana mala zv...

- Kad bi ga samo oslobodio - reče Hermiona puna nade - možda...

- Ne smemo da ga oslobodimo, zna već isuviše o Redu - reče Sirijus odsečno. - Uostalom, sam šok bi ga ubio. Probaj ti da mu predložiš da napusti kuću, da vidiš kako će to primiti.

Sirijus pređe preko sobe ka tapiseriji koju je Kričer hteo da zaštiti, prostrtoj duž celog zida. Hari i ostali krenuše za njim.

Tapiserija je delovala neverovatno staro i izbledelo, činilo se da su je na određenim mestima izgrizle kalaštore. Uprkos tome, zlatna nit kojom je bila protkana dovoljno je sijala da im prikaže razgranato porodično stablo koje je datiralo (koliko je Hari mogao da vidi) još iz srednjeg veka. Na samom vrhu tapiserije bile su ispisane reči:

"Reaaitita i cbie.ORQ kuLa "Blelzoaid 'loujouns pan'

-Tebe nema na njoj! - reče Hari, pošto je pregledao podnožje stabla.

- Nekada me je i bilo - reče Sirijus, pokazujući na malu, okruglu' ugljenisanu rapu u tapiseriji, nalik progoretini od cigarete - Moja draga stara majka spalila me je sa nje nakon što sam pobegao od kuće - Kričer veoma rado mrmlja tu priču sebi u bradu.

- Pobegao si od kuće?

- Kada sam imao oko šesnaest godina - reče Sirijus. - Bilo mi je dosta svega.

- Gde si otišao? - upita Hari, zureći u njega.

- U kuću tvoga oca - reče Sirijus. - Tvoji baba i dada su me lepo primili, gotovo da su me usvojili kao drugog sina. Da, tokom raspusta bih kampovao kod tvog tate, a kada sam napunio sedamnaest, kupio sam sebi kuću. Moj ujka Alfard mi je ostavio u nasleđstvo pristojnu sumu zlatnika - i on je zbrisan sa stabla, verovatno baš zato - u svakom slučaju, posle toga sam se sam brinuo o sebi. Naravno, uvek sam bio dobrodošao na nedeljni ručak kod gospodina i gospođe Poter.

- Ali... zašto si...?

- Otišao? - Sirijus se ogorčeno osmehnu i provuče prste kroz svoju dugu, neurednu kosu. - Jer sam ih sve redom mrzeo: moje roditelje i njihovu manijakalnu opsednutost čistokrvnošću, njihovu uverenost da si, ako nosiš ime Blekovih, praktično kraljevske krvi... mog idiotskog brata, dovoljno lakomislenog da im to poveruje... eto ga, to je on.

Sirijus zabode prst u samo dno drveta, u ime 'Regulus Blek'. Za datumom rođenja sledio je datum smrti (pre nekih petnaestak godina).

- Bio je mlađi od mene - reče Sirijus - i mnogo bolji sin, što su mi neprekidno stavljali do znanja.

- Ali je umro - reče Hari.

- Da - reče Sirijus. - Glupi idiot... pridružio se Smrtožderima.

- Šališ se!

- Ma daj, Hari, zar to što si video u ovoj kuće nije dovoljno da možeš da razlučiš kakvim čarobnjacima je moja porodica pripadala? - reče Sirijus razdražljivo.

- Da li... da li su i tvoji roditelji bili Smrtožderi?

- Ne, ne, ali veruj mi na reč, mislili su da je Voldemor na pravom putu, oni su potpuno podržavali pročišćenje čarobnjačke rase, uklanjanje onih normalskog porekla, vladavinu čistokrvnih. A nisu bili jedini, bilo je poprilično ljudi koji su mislili da je Voldemor u pravu, pre nego što je pokazao svoje prave namere... Ipak, uplašili su se kada su videli na šta je sve spreman, da bi došao do moći. Ali se kladim da su moji roditelji isprva mislili da je Regulus bio pravi mali heroj kada im se pridružio.

- Da li ga je ubio neki Auror? - upita Hari obazrivo.

- O, ne - reče Sirijus. - Ne, njega je ubio Voldemor. Ili, verovatnije, neko drugi po Voldemorovom naređenju; sumnjam da je Regulus ikada bio dovoljno važan da bi ga ubio Voldemor lično. Koliko sam uspeo da saznam posle njegove smrti, duboko je zabrazdio u udruženje Smrtoždera, a zatim se uspaničio zbog naređenja koja su mu data, pa je pokušao da izađe'. Ali, ne možeš tek tako da podneseš ostavku Lordu Voldemoru. U pitanju je doživotna služba ili smrt.

- Ručak - začu se glas gospođe Vesli.

Držala je štapić visoko iznad sebe, balansirajući na njegovom vrhu ogroman poslužavnik pretrpan sendvičima. Bila je veoma rumena u licu i još uvek je delovala besno. Ostali joj priđoše, željni hrane, ali Hari ostade sa Sirijusom, koji se nagnu bliže tapiseriji.

- Godinama je nisam video. Eno ga Fineas Nigelus... moj čukun-čukundeda, vidiš? ...Najomraženiji direktor u istoriji Hogvorts... i Aramina Meliflua... rodaka moje majke... pokušala je da izgasa zakon u Ministarstvu kojim bi se legalizovao lov na Normalce... i draga stara tetka Eladora... ona je započela porodičnu tradiciju obezglavlivanja kućnih vilenjaka kada postanu isuviše stari da nose poslužavnike sa čajem... naravno, svaki put kada bi porodica iznedrila neku iole pristojnu osobu, odmah bi je se odrekli. Vidim da ovde nema ni Tonks. Možda zato Kričer neće da prima naređenja od nje... trebalo bi da uradi sve što mu neki član porodice naredi...

- Ti i Tonks ste u srodstvu? - upita Hari, iznenađeno.

- Oh, da, njena majka Andromeda je bila moja omijjena rođaka - reče Sirijus, pažljivo ispitujući tapiseriju. - Ne, nema ni Andromede, vidi...

On pokaza na još jedno malo progorelo mesto između dva imena, Belatriks i Narcisa.

- Andromedine sestre su još uvek ovde jer su sklopile divne, ugledne, čistokrvne brakove, ali se Andromeda udala za čarobnjaka normalskog porekla, Teda Tonksa, i zato...

Sirijus odglumi progorevanje tapiserije čarobnim štapićem i kiselo se nasmeja. Hari se, pak, nije smejao. Bio je isuviše zauzet piljenjem u imena sa desne strane Andromedine izgoretine. Dupli zlatni vez povezivao je Narcisu Blek sa Lucijusera Melfojem, a jedna jedina tanka zlatna uspravna linija povezivala je njihova imena sa imenom Drako.

- Ti si u rodu sa Melfojevima!

- Sve čistokrvne porodice su međusobno u srodstvu – reče Sirijus. - Ako nameravaš da svojim sinovima i ćerkama dopustiš da se venčavaju isključivo sa čistokrvnima, izbor ti je veoma ograničen. Nije nas mnogo ostalo. Moli i ja smo rođaci na osnovu jednog takvog braka, a Artur mi je rođak u drugom stepenu ili tako nešto. Ali nema svrhe da ih tražimo ovde – ako je neka porodica izdajnik svog roda, to su Veslijevi.

Ali Hari je već gledao u ime sa leve strane Andromedine progoretine: Belatriks Blek, koja je dvostrukim vezom bila povezana sa Rodolfom Lestrejndžom.

- Lestrejndž... - reče Hari naglas. To ime zaiskri u njegovom sećanju. Znao ga je odnekud, ali trenutno nije mogao da se seti odakle, iako bi se stresao i naježio na njegov pomen.

- Oni su u Askabanu - reče Sirijus kratko.

Hari ga radozvalo pogleda.

-Belatriks i njen muž Rodolfus dovedeni su sa Bartijem Čučnjem mladim - reče Sirijus, istim odsečnim glasom. - I Rodolfusov brat Rabastan je bio sa njima.

A onda se Hari seti. Video je Belatriks Lestrejndž u Dam-bldorovom situ-za-misli, čudnovatom uređaju u kojem su mogla da se čuvaju i skladište sećanja i misli: bila je to visoka crnokosa žena sa velikim podočnjacima, koja je prkosno stajala na svom suđenju i priznala odanost Lordu Voldemoru, ponos što je pokušala da ga pronađe posle njegovog pada i ubeđenje da će jednoga dana biti nagrađena za svoju lojalnost.

- Nikada mi nisi rekao da ti je ona...

- Zar je važno što rai je rođaka? - obrecnu se Sirijus. - Što se mene tiče, oni mi nisu porodica. Ona zasigurno nije moj rod. Nisam je video još otkako sam bio tvog uzrasta, ako se ne računa kratak pogled na nju kada su je uvodili u Askaban. Misliš da se ponosim što imam rođake kao što je ona?

- Izvini - reče Hari hitro - nisam hteo da... samo sam bio iznenađen, ništa više...

- Nema veze, nemoj da se izvinjavaš - promumla Sirijus.

On se okrenu od tapiserije, zavukavši ruke duboko u džepove.

- Ne prija mi što sam se vratio ovde - reče, zureći po gostinskoj sobi, - Nikada mi nije bilo ni na kraj pameti da ću ponovo biti zarobljen u ovoj kući.

Hari ga je u potpunosti razumeo. Znao je kako bi se on osećao, kada bi kao već odrastao bio primoran da se vrati da živi u Simširovoj ulici broj četiri, baš kada je pomislio da se zauvek otarasio tog mesta.

-Ovde je, naravno, idealno za sedište - reče Sirijus. - Dok je živeo ovde, moj otac je postavio oko nje sve bezbednosne mere poznate čarobnjačkom soju. Kuća je nevidljiva, kako Normalci nikada ne bi mogli da nam dođu na vrata - kao da bi to iko želeo - a sada kada ju je i Dambldor dodatno zaštitio, teško da bi igde mogao da pronađeš bezbedniju kuću. Dambldor je čuvar tajni Reda, znaš - niko ne može da pronađe sedište, sem ukoliko im on lično ne kaže gde je - ona poruka koju ti je Čudljivko sinoć pokazao, od Dambldora je... - Sirijus se nakratko nasmeja smehom nalik lavežu. - Kad bi moji roditelji mogli da vide čemu služi njihova kuća... pa, portret moje majke bi trebalo da ti donekle dočara njihov stav... On se na trenutak namršti, a zatim uzdahnu.

-Ne bi mi toliko smetalo, kada bih mogao da povremeno izadem i uradim nešto korisno. Pitao sam Dambldora da li mogu da te otpratim na saslušanje - naravno, u obličju Njuška - kako bih ti pružio malo moralne podrške, šta ti misliš o tome?

Hariju se učini da mu je stomak potonuo kroz prašnjavi tepih. Nije nijednom pomislio na saslušanje još od sinoćne večere. Uzbudjen što je ponovo sa ljudima koje najviše voli, slušajući šta se sve izdogađalo u međuvremenu, to je potpuno smetnuo s uma. Međutim, na te Sirijusove reči, povraća mu se teskobni osećaj jeze. Zurio je u Hermionu i Veslijeve, koji su navalili na sendviče, i pitao se kako bi mu bilo kada bi se svi oni vratili na Hogvorts bez njega.

- Ne brini - reče Sirijus. Hari podiže pogled i shvati da ga Sirijus pomno posmatra. - Siguran sam da će povući sve optužbe, zasigurno znam da postoji stavka u Međunarodnom statutu bezbednosti čarobnjaka o tome da se magija sme koristiti u svrhe spasavanja sopstvenog života.

- Ali ako me ipak izbace iz škole - reče Hari tiho - da li mogu da se vratim ovamo da živim sa tobom?

Sirijus se tužno nasmeši.

- Videćemo.

- Mnogo bih opuštenije išao na saslušanje kada bih znao da ne moram da se vratim kod Darslijevih - nastavi Hari.

- Mora da su vrlo loši, čim bi ti radije živeo ovde – reče Sirijus sumorno.

- Požurite, vas dvojica, inače neće ostati ništa od hrane za vas - pozva ih gospođa Vesli.

Sirijus ponovo duboko uzdahnu, mrko pogleda u tapiseriju, a zatim se on i Hari pridružiše ostalima. Dok su tog popodneva praznili zastakljene vitrine, Hari se iz sve snage trudio da ne razmišlja o saslušanju. Na sreću, bio je to posao koji zahteva visok nivo koncentracije, jer se činilo da veliki broj predmeta nema nameru da napusti svoje prašnjave po-lice. Sirijusa je gadno ujela jedna srebrna burmutica. U roku od nekoliko sekundi ugrižena šaka potpuno mu se prekri odvratnim krastama, nalik kakvoj gruboj smeđoj rukavici.

-U redu je - reče on, zainteresovano ispitavši šaku pre nego što ju je udarcem štapića vratio u normalu - mora da se u njoj nalazi bradavičasti prašak.

On baci burmuticu postrance u džak u koji su skladištili sav krš iz vitrina. Hari spazi Džordža kako nekoliko trenutaka kasnije obmotava sopstvenu ruku tkaninom i krišom stavlja burmuticu u džep već prepun kalaštura.

Pronašli su i jedan srebrni instrument neprijatnog izgleda, nalik mnogonogoj pinceti, koja jumu uz Harijevu ruku poput pa-uka, i pokuša da mu probije kožu. Sirijus je zgrabi i razbi u ko-madiće uz pomoć teške knjige naslovljene Prirodna plemenitost: čarobnjačka genealogija. Bila je tu i muzička kutija koja je svi-rala pomalo zlokobnu, zvonku melodiju kada su je navili, i svi iznenada postadoše veoma slabi i sanjivi, dok Džini nije smogla dovoljno zdravog razuma da joj zalupi poklopac. Nađoše i teški medaljon koji niko od njih nije uspeo da otvori, nekoliko drevnih pečata, i, u jednoj prašnjavoj kutiji, orden Merlinovog reda prve klase, koji je bio dodeljen Sirijusovom dedi 'u znak pažnje zbog njegovih usluga Ministarstvu'.

-To znači da im je dao puno zlata - reče Sirijus prezrivo, bacivši orden u džak sa đubretom.

Kričer se nekoliko puta ušunjao u sobu i pokušao da iz nje prokrijumčari stvari skrivene u krpi koja mu je prekrivala bedra, mrmrljajući užasne kletve svaki put kada bi ga uhvatili na delu. Kada mu je Sirijus jedva oteo iz ruku veliki zlatni prsten sa grbom Blekovih, Kričer je čak briznuo u gnevni plač i napustio sobu jecajući sebi u bradu i nazivajući Sirijusa imenima koja Hari nikada ranije nije čuo.

- Pripadao je mom ocu - reče Sirijus, bacivši prsten u džak. - Kričer mu nije bio toliko odan kao mojoj majci, ali sam ga ipak prošle nedelje uhvatio kako krišom ljubi par njegovih starih pantalona. Gospođa Vesli ih je sve veoma uposlila narednih nekoliko dana. Trebalo im je tri dana da raščiste salon. Najzad, jedine nepoželjne stvari u njemu bile su tapiserija sa porodičnim stablom Blekovih, koja se oduprla svim njihovim pokušajima da je skinu sa zida, i pisači sto koji je čangrljao. Čudljivo još uvek nije svraćao do sedišta, tako da nisu bili sigurni šta se nalazi u njemu.

Iz salona su se preselili u trpezariju u prizemlju, gde su zatekli paukove velike kao tanjire kako vrebaju u ormanu (Ron je tada žurno napustio sobu kako bi sebi spremio šolju čaja, i nije se vratio narednih sat i po). Porculanski servis, koji je na se-bi imao grb i moto Blekovih, Sirijus je bez ikakve pompe bacio u džak, a ista sudbina je snašla i komplet starih fotografija u potamnelim srebrnim ramovima, čiji su stanari piskavo zavrištali kada se staklo koje ih je prekrivalo razbilo.

Možda je Snejp i nazivao njihov posao 'čišćenjem', ali po Harijevom mišljenju, oni su zapravo vodili rat protiv same kuće, koja se svojski odupirala, potpomognuta Kričerom. Kućni vilenjak se neprekidno pojavljivao tamo gde bi se svi okupljali, a njegovo ramljanje postajalo je sve uvredljivije dok je pokušavao da spase sve što može iz džakova sa đubretom. Došlo je dotle da mu je Sirijus čak pretio odećom, ali ga je Kričer fiksirao svojim vodenastim pogledom i rekao: - Gospodar nek' učini šta Gospodar želi - pre nego što se okrenuo i vrlo glasno promrmrljao - ali Gospodar neće osloboditi Kričera, ne, jer Kričer zna šta su naumili, o, da, on kuje zaveru protiv Mračnog gospodara, da, sa ovim Blatokrvnima, i izdajicama, i ološem...

Na to Sirijus, ignorišući Hermionine proteste, zgrabi Kričera s leđa za njegovu krpku oko bedara i silovito ga izbaci iz sobe.

Zvono bi se oglasilo po nekoliko puta dnevno, što je za Sirijusovu majku bio znak da ponovo počne da vrišti, a za Harija i ostale da pokušaju da prisluškuju pridošlice, iako su malo šta saznali iz kratkih odlomaka razgovora koje su uspjeli da pohvataju pre nego što ih je gospođa Vesli pozvala da nastave sa radom. Snejp je još nekoliko puta prolazio kroz kuću, iako se Hari nikada nije sreo sa njim licem u lice, na njegovo veliko olakšanje. Hari je takođe spazio i svoju nastavnicu preobražavanja, profesorku Mek Gonagal, koja je delovala zaista čudno u normalskoj haljini i mantilu, ali se činilo da je uvek isuviše zauzeta da bi se zadržavala u kući. Ponekad bi, međutim, posetioci ostali da pomognu. Tonks im se pridružila jednog nezaboravnog popodneva, kada su pronašli ubilačku staru avet kako vreba u jednom od toaleta na spratu. Lupin, koji je živio u kući sa Sirijusom, ali je odlazio na duže periode da obavlja poslove za Red, pomogao im je da poprave stari zidni sat koji je imao neprijatnu naviku da gađa prolaznike teškim zupčanicima. Mandangus se malčice iskupio u očima gospođe Vesli kada je spasao Rona od drvnog kompleta ljubičastih odora, koji je pokušao da ga zadavi kada ga je izvadio iz ormana.

Uprkos činjenici da je i dalje nemirno spavao, nastavljajući da sanja hodnike i zaključana vrata, od čega bi ga pekao ožiljak, Hari je prvi put toga leta uspeo da se zabavlja. Dok god je bio zauzet, bio je srećan. Međutim, čim bi akcija prestala, kad god bi spustio gard, ili dok bi ležao izmoren u krevetu, posmatrajući zarađljene senke kako se pomeraju duž plafona, ponovo bi ga progonila pomisao o saslušanju u Ministarstvu. Dok se pitao šta će biti sa njim ako ga izbace sa Hogvortsa, strah bi mu se zario u utrobu kao igla. Sama pomisao na to je bila toliko zastrašujuća da se nije usuđivao da je naglas izgovori, čak ni Ronu i Hermioni, koji su sledili njegov primer i nisu doticali tu temu, iako ih je Hari često vidao kako se došaptavaju i zabrinuto ga gledaju. Ponekad nije mogao da obuzda maštu koja mu je prikazivala vizije bezličnog zvaničnika Ministarstva kako mu lomi štapic na dva dela i naređuje mu da se vrati Darслиjevima... ali on neće tamo ići. To je čvrsto odlučio. Vratice se ovde, u Ulicu Grimold, da živi sa Sirijusom.

Osećao se kao da su mu ubacili ciglu u stomak kada se u sredu tokom večere gospođa Vesli okrenula ka njemu i rekla mu tiho: - Ispeglala sam ti najbolju odeću za sutra ujutru, Hari, i hoću da večeras opereš kosu. Dobar prvi utisak ume da učini čuda.

Ron, Hermiona, Fred, Džordž i Džini prestadoše sa pričom i pogledaše u njega. Hari klimnu glavom i pokuša da nastavi da jede šniclu, ali su mu se usta toliko osušila da više nije mogao da žvače.

- Kako ću da dođem do tamo? - upita on gospođu Vesli, trudeći se da ne zvuči zabrinuto.

- Artur te vodi na posao sa sobom - reče gospođa Vesli nežno.

Gospodin Vesli mu se ohrabrujuće nasmeši sa druge strane stola.

- Možeš da sačekaš u mojoj kancelariji dok ne dođe vreme za saslušanje - reče on.

Hari pogleda u Sirijusa, ali pre nego što je stigao da postavi pitanje, gospođa Vesli mu je već odgovorila.

- Profesor Dambldor misli da nije dobra ideja da Sirijus ide sa tobom, a moram ti reći da ja...

- ...mislim da je sasvim u pravu - dovrši joj Sirijus rečenicu kroz stisnute zube.

Gospođa Vesli napući usne.

- Kada vam je Dambldor to rekao? - upita Hari, zureći u Sirijusa.

- Došao je kasno sinoć, dok si ti bio u krevetu - reče gospođa Vesli.

Sirijus mrzovoljno zabode svoju viljušku u krompir. Hari spusti pogled ka sopstvenom tanjiru. Od same pomisli da je Dambldor bio u kući veče uoči njegovog saslušanja, a da nije zatražio da ga vidi, osećao se još gore, ukoliko je to uopšte bilo moguće.

8. MINISTARSTVO MAGIJE

Hari se sledećeg jutra probudi u pet, naglo i potpuno, kao da mu je neko viknuo u uvo. Nekoliko trenutaka je ležao nepomično, dok mu je pomisao na predstojeće saslušanje ispunila svaki sićušni kutak mozga, a zatim, ne mogavši više to da podnese, iskoči iz kreveta i stavi naočare. Gospođa Vesli mu je, u podnožju kreveta, uredno presavila sveže oprane farmerke i majicu. Hari ih nespretno navuče. Prazna slika na zidu se zakikota.

Ron je ležao ispružen na ledima, širom razjapljenih usta, duboko usnuo. Nije se ni pomerio kada je

Hari prešao preko sobe, izašao u hodnik i nežno zatvorio vrata za sobom. Pokušavajući da ne misli o tome kada će sledeći put videti Rona, ako više ne budu kolege na Hogvortsu, Hari tiho siđe niz stepenice Pored glava Kričerovih predaka, i uđe u kuhinju.

Očekivao je da će biti prazna, ali kada je došao do vrata čuo je prigušeno romorenje glasova koje je dopiralo sa druge strane. Gurnuo je vrata i spazio gospodina i gospođu Vesli, Sirijusa, Lupina i Tonks kako sede, gotovo kao da čekaju na njega. Svi su bili potpuno obučeni, osim gospođe Vesli, koja je nosila kariranu ljubičastu spavaćicu. Ona skoči na noge čim je Hari ušao.

- Doručak - reče, dok je izvlačila štapić i žurno se zaputila ka ognjištu.

- Do-do-dobro jutro - zevnu Tonks. Ovog jutra kosa joj je bila plava i kovrdžava. - Jesi li lepo spavao?

- Da - reče Hari.

- Ja sam bi-bi-bila budna cele noći - reče ona, i ponovo drhtavo zevnu. - Dodi, sedi...

Ona mu izvuče jednu stolicu, i pri tom obori onu do nje.

- Šta ćeš za doručak, Hari? - upita gospođa Vesli. - Kašu? Pogačice? Usoljenu ribu? Jaja sa slaninom? Tost?

- Samo - samo tost, hvala - reče Hari.

Lupin baci pogled na Harija, a zatim se obrati Tonks: - Šta si ono govorila o Skrimdžeru?

-0... da... pa, moramo da budemo malo pažljiviji, postavljao je Kingzliju i meni neka nezgodna pitanja...

Hari je osećao neznatno olakšanje što ne mora da se priključi razgovoru. Utroba mu se komešala. Gospođa Vesli stavi nekoliko kriški tosta sa marmeladom pred njega; on pokuša da jede, ali mu se činilo da žvaće tepih. Gospođa Vesli sede pored njega i poče da mu petlja oko majice, uvlačeći etiketu da ne štr-či, i ispravljajući mu nabore oko ramena. On je priželjkivao da prestane.

- ...a moraću da kažem Dambldoru da sutra ne mogu da radim noćnu smenu, previše sam u-u-umorna - završi Tonks, ponovo zevnuvši iz sve snage.

- Ja ću te zameniti - reče gospodin Vesli. - Nema problema, ionako moram da završim izveštaj...

Gospodin Vesli nije nosio čarobnjačku odoru, već prugaste pantalone i staru pilotsku jaknu. On skrenu pogled sa Tonks na Harija.

-Kako se osećaš?

Hari slegnu ramenima.

-Uskoro će sve biti gotovo - reče gospodin Vesli ohrabrujuće. - Kroz nekoliko sati bićeš oslobođen svih optužbi.

Hari ništa ne reče.

- Saslušanje je na mom spratu, u kancelariji Amelije Bouns. Ona je šef Odseka za sprovođenje magijskih zakona, i ona će obaviti ispitivanje.

- Amelija Bouns je sasvim okej, Hari - reče Tonks ozbiljno. - Poštena je, saslušaće šta imaš da kažeš.

Hari klimnu glavom, još uvek nesposoban da smisli šta bi mogao da kaže.

-Nemoj da izgubiš živce - reče Sirijus iznenada. - Budi uljudan i drži se činjenica.

Hari ponovo klimnu.

-Zakon je na tvojoj strani - reče Lupin tiho. - Čak je i maloletnim čarobnjacima dozvoljeno da koriste magiju u slučaju da im je život u opasnosti.

Niz Harijev vrat poče da curi nešto veoma hladno. Na trenutak mu se učinilo da neko na njega baca razočaravajuću čin, a onda shvati da to samo gospođa Vesli napada njegovu kosu mokrim češljem. Ona poče da ga snažno češlja.

-Zar nikada neće da stoji ravno? - upita ona očajavajući.

Hari odmahnu glavom.

Gospodin Vesli pogleda na sat, a zatim u Harija.

- Mislim da bi bilo najbolje da sada krenemo - reče on. - Malo smo poranili, ali mislim da je bolje da pričekáš u Ministarstvu, umesto da se vrzmaš ovde.

- Okej - reče Hari mehanički, spustivši tost i pridigavši se sa stolice.

- Ne boj se, Hari - reče Tonks, potapšavši ga po ruci.

- Srećno - reče Lupin. - Siguran sam da će sve biti u redu.

- A ako ne bude - reče Sirijus sumomo - ja ću se pobrinuti za Ameliju Bouns u tvoje ime...

Hari se slabašno nasmeši. Gospođa Vesli ga zagrlila.

-Držimo ti palčeve - reče.

-Važi - odgovori Hari. - Pa... vidimo se kasnije, onda.

On pode za gospodinom Veslijem uz stepenice, pa duž predvorja. Čuo je Sirijusovu majku kako gundča nešto u snu iza svojih zavesa. Gospodin Vesli otključa vrata, i oni iskoračiše u hladno, sivo jutro.

- Ne pešačite valjda svakoga dana na posao? - upita ga Hari, kada se žurno zaputiše ka trgu.

- Ne, obično se prebacujem - reče gospodin Vesli - ali ti očigledno ne možeš, a ja mislim da bi najbolje bilo kada bismo do tamo došli na potpuno nemagijski način... to će ostaviti bolji utisak, uzevši u obzir razlog zbog kojeg izlaziš pred disciplinsku komisiju...

Gospodin Vesli je sve vreme držao ruku u džepu svoje jakne. Hari je znao da mu je šaka čvrsto stegnuta oko štapića. Oronule ulice bile su gotovo puste, ali kada su došli do bedne male stanice podzemne železnice, ona je bila puna ranoranilaca koji su išli na posao. Kao i uvek kada bi se našao u blizini Normalaca koji mirno izvršavaju svoje dnevne obaveze, gospodin Vesli nije mogao da obuzda entuzijazam.

- Prosto predivno - prošaputa, pokazujući na automate za karte. - Zadivljujuće genijalno.

- Pokvareni su - reče Hari, skrenuvši mu pažnju na znak pored automata.

- Da, ali svejedno... - gospodin Vesli radosno im se osmehivao.

Umesto tu, karte su kupili od sanjivog čuvara (Hari je obavio transakciju, pošto se gospodin Vesli nije dobro snalazio sa normalskim novcem) i, pet minuta kasnije, ukrcali su se u podzemni voz koji ih klackavo poveze ka centru Londona. Gospodin Vesli je svakih par minuta znatiželjno proveravao mapu podzemne železnice iznad prozora.

-Još četiri stanice, Hari... još tri stanice... samo još dve, Hari...

Sišli su na stanici u samom srcu Londona, a iz voza ih izbaci talas muškaraca i žena u odelima, sa aktentašnama u rukama. Popeli su se uz pokretne stepenice, prošli kroz naplatnu rampu (gospodin Vesli se oduševio kada mu je rampa progutala kartu) i izašli na široku ulicu oivičenu impozantnim zgradama, i već punu saobraćaja.

- Gde smo to? - upita gospodin Vesli tupo. Hariju srce na trenutak preskoči jedan otkucaj, kada pomisli da su sišli na pogrešnoj stanici, uprkos tome što je gospodin Vesli neprekidno konsultovao mapu. Ali trenutak kasnije on reče: - A, da... ovuda, Hari - i povede ga niz jednu od bočnih uličica.

- Izvini - reče mu - ali nikada nisam dolazio vozom, a i stvari deluju mnogo drugačije iz normalске perspektive. Zapravo, nikada do sada nisam ni koristio ulaz za posetioce.

Sto su dalje odmicali, to su okolne zgrade postajale sve manje impozantne, dok najzad nisu došli do ulice u kojoj se nalazilo nekoliko ofucanih kancelarija, pab i poplavljeni kanalizacioni odvod. Hari je očekivao malo impresivniju lokaciju za zgradu Ministarstva magije.

-Evo nas - reče gospodin Vesli veselo, pokazavši na staru crvenu telefonsku govornicu ispred žestoko iškrabanog zida, kojoj je nedostajalo nekoliko stakala. - Posle tebe, Hari.

I on otvori telefonsku govornicu.

Hari zakorači unutra, pitajući se šta je sad posredi, za ime sveta. Gospodin Vesli se zgura unutra pored Harija i zatvori vrata za sobom. Jedva su se ugurali. Hari je bio pritisnut uz sam telefon koji je nakrivo visio sa zida govornice, kao da je neki vandal pokušao da ga istrigne. Gospodin Vesli posegnu za slušaicom iza Harija.

- Gospodine Vesli, mislim da je i telefon pokvaren - reče Hari.

- Ne, ne, siguran sam da je sve u redu - reče gospodin Vesli, držeći slušalicu iznad glave i piljeći u brojčanik. - Da vidimo... šest... - on okrenu broj - dva... četiri... još jedna četvorka... i još jedna dvojka...

Dok se brojčanik zujeći vraćao na mesto, u telefonskoj govornici se začu hladni ženski glas, ne iz slušalice u ruci gospodina Veslija, već toliko jasno i glasno, kao da neka nevidljiva žena stoji tik uz njih.

- Dobro došli u Ministarstvo magije. Molim navedite vaše ime i razlog posete.

- Ovaj... - poče gospodin Vesli, očigledno ne znajući da li treba da govori u slušalicu ili ne. Napravio je kompromis stavivši mikrofonsku slušalicu na uvo: - Artur Vesli, Kancelarija za zluopotrebu normalnih predmeta, ovde da dopratim Harija Potera, koji je zamoljen da prisustvuje disciplinskom saslušanju...

- Hvala vam - reče ledeni ženski glas. - Posetioče, molimo uzmite značku i prikačite je na prednji deo vaše odore.

Začu se trzaj i zveket, i Hari spazi kako nešto ispada u metalni otvor gde obično izlaze vraćeni novčići. On ga pokupi: bila je to srebrna četvrtasta značka na kojoj je pisalo Hari Potter, disciplinsko saslušanje. On je prikači spreda na majicu, baš kada ženski glas ponovo progovori.

-Posetioče Ministarstva, obavezni ste da prođete pretres i priložite vaš štapić za registraciju na pultu obezbeđenja, koji je smešten na samom kraju atrijuma.

Pod telefonske govornice zadrhta. Polako su tonuli u zemlju. Hari je obazrivo posmatrao kako se trotoar diže iznad staklenih zidova telefonske govornice, sve dok im se tmina ne sklopi nad glavama. Zatim ništa nije video. Mogao je samo da čuje prigušenu škripu dok se telefonska govornica polako spuštala kroz zemlju. Posle jednog minuta, iako se Hariju činilo mnogo duže, zračak zlatne svetlosti osvetli mu stopala i poče da mu se širi uz celo telo, sve dok ga ne obasja pravo u lice, tako da je morao da zatrepće kako bi sprečio da mu oči suze.

-Ministarstvo magije vam želi prijatan dan - reče ženski glas.

Vrata telefonske govornice širom se otvoriše i gospodin Vesli izađe iz nje, praćen Harijera, koji je razjapio usta.

Stajali su na samom ulazu u veoma dugačku i veličanstvenu dvoranu sa prilično uglačanim tamnim drvenim podom. Paunplava tavanica je bila ukrašena sjajnim zlatnim simbolima koji su se neprekidno pomerali i menjali, nalik ogromnoj nebeskoj oglasnoj tabli. Zidovi sa obe strane bili su prekriveni velikim pločama uglačanog tamnog drveta, u koje su bila ugrađena mnogobrojna pozlaćena ognjišta. Svakih nekoliko sekundi poneki čarobnjak ili veštica izronio bi iz nekog od ognjišta sa leve strane uz prigušeno svuš. Sa desne strane, pred svakim ognjištem, formirali su se kraći redovi ljudi koji su čekali da odu.

Na sredini dvorane nalazila se fontana. Grupica zlatnih skulptura, krupnijih od prave ljudske veličine, stajala je nasred kružnog bazenčića. Najviša je predstavljala čarobnjaka plemenitog izgleda koji je upirao štapićem pravo nagore. Oko njega su bili okupljeni prelepa veštica, kentaur, goblin i kućni vilenjak. Poslednje troje su gledali sa divljenjem ka čarobnjaku i veštici. Sjajni mlazevi vode izletali su im iz vrhova štapića, vrha kentaurove strele, vrha goblinovog šešira i iz ušiju kućnog vilenjaka, tako da se cureće siktanje vode nadovezivalo na krckanje čarobnjaka koji su se prebacivali i žamor koraka. Za to vreme su stotine čarobnjaka i veštica, većina delujući jutarnje smrknuto, hodali ka velikoj zlatnoj kapiji na samom kraju dvorane.

-Ovuda - reče gospodin Vesli.

Oni se priključiše masi, prolazeći između gomile službenika Ministarstva, od kojih su neki nosili nestabilne gomile pergamenata, a drugi ulubljene kofere. Treći su, pak, u hodu čitali Dnevni prorok. Kada su prošli pored fontane, Hari vide mnoštvo srebrnih sikla i bronzanih knuta kako se sijaju na dnu bazenčića. Na malenom umrljanom natpisu pored fontane pisalo je:

Svi pritozi iz fontane Magienog Bratstva biće jnrosfafeni Sent Mungovoj Bolnici za magijske bolesti i povrede.

Ako me ne izbace sa Hogvorts, ubaćiću unutra deset galeona, uhvati Hari sebe kako očajnički razmišlja.

- Ovamo, Hari - reče gospodin Vesli, i oni se odvojiše iz mase službenika Ministarstva koji su se zaputili ka zlatnoj kapiji. Za pultom sa leve strane, ispod znaka na kome je pisalo Obezbeđenje, sedeo je loše izbrijan čarobnjak u paunplavoj odori, koji, kada mu priđe, podiže pogled i odloži Dnevni prorok.

- Ovde sam da dopratim posetioca - reče gospodin Vesli, pokazavši na Harija.

- Priđite ovamo - reče čarobnjak dokonim glasom.

Hari mu priđe, a čarobnjak pridiže dugačku zlatnu šipku, tanku i elastičnu poput antene za kola, i njome pređe gore-dole preko Harija, spreda i otpozadi.

-Štapić - progunđa čarobnjak-bezbednjak Hariju, odloživši zlatni instrument i ispruži ruku. Hari izvadi svoj čarobni štapić. Čarobnjak ga baci na čudnovati limeni instrument, koji je ličio na vagu sa sama jednim tasom. On počeo da vibrira. Uska traka pergamenta izlete kroz otvor u samom podnožju uređaja. Čarobnjak otcepi traku i pročita natpis na njoj.

- Jedanaest inča, srž od feniksovog pera, u upotrebi četiri godine. Da li je to tačno?

- Da - potvrdi Hari nervozno.

- Ja ću ovo zadržati - reče čarobnjak, zakačivši parče pergamenta na maleni metalni šiljak. - Tebi ovo sleduje nazad - dodade, guravši štapić Hariju.

- Hvala vam.

- Čekaj malo... - reče čarobnjak polako.

Pogled mu polete sa srebrne značke na Harijevim grudima ka njegovom čelu.

-Hvala ti, Eriče - reče gospodin Vesli strogo, i zgrabivši Harija za ramena, odgura ga dalje od pulta, nazad u masu čarobnjaka i veštica koji su prolazili kroz zlatnu kapiju.

Malčice pritešnjen u masi, Hari je sledio gospodina Veslija kroz kapiju u manji hodnik iza nje, gde je stajalo najmanje dvadeset liftova sa rešetkama od kovanog zlata. Hari i gospodin Vesli se pridružiše grupici ispred jednog od liftova. U blizini je stajao dugobradi čarobnjak koji je nosio veliku kartonsku kutiju iz koje su dopirali škripavi zvuci.

- Sve u redu, Arture? - reče čarobnjak, klimnuvši gospodinu Vesliju.

- Šta ti je to unutra, Bobe? - upita gospodin Vesli, gledajući u kutiju.

- Ni sami nismo sigurni - reče čarobnjak ozbiljno. - Mislili smo da je u pitanju obično močvarno pile, sve dok nije počelo da bljuje vatru. Liči mi na ozbiljno kršenje zabrane eksperimentalnog ukrštanja vrsta.

Uz silni zveket i čangrljanje, lift se spusti ispred njih. Zlatne rešetke skliznuše u stranu i Hari i gospodin Vesli udoše u njega sa ostalim čarobnjacima, te se Hari opet nađe stešnjen uz zid. Nekoliko veštica i čarobnjaka radoznalo su ga posmatrali. On se zagleda sebi u noge, kako bi izbegao da ikome od njih uhvati pogled, usput ispravljajući rub na pantalonama. Rešetke se uz tresak zatvoriše i lift se polako uzdiže, čangrljajući lancima, a isti ledeni glas koji je Hari čuo u telefonskoj govornici ponovo odjeknu.

-Sedmi nivo, Odsek za magijske igre i sportove, uključujući Sedište kvidičkih liga Britanije i Irske, Zvanični klub čarobnih kamenčića i Zavod za urnebesne patente.

Vrata lifta se otvoriše. Hari spazi neuredan hodnik, pun raznoraznih postera kvidičkih timova koji su nakrivo bili okačeni po zidovima. Jedan od čarobnjaka iz lifta, ruku punih metli, jedva se izvuče iz lifta i nestade duž hodnika. Vrata se zatvoriše, lift ponovo zatandrka nagore, a ženski glas objavi:

-Šesti nivo, Odsek magijskog transporta, uključujući Upravu flu-mreže, Komandu za regulisanje metli, Kancelariju za teleportacione ključeve i Centar za testove iz prebacivanja.

Ponovo se vrata lifta otvoriše, i testiranje pet čarobnjaka i veštica izadoše. Istovremeno, nekoliko papirnih aviončića uleteše u lift. Hari je zurio u njih dok su dokono lepršali oko njegove glave. Bili su bledoljubičasti i mogao je da vidi da im je duž ivice krila odštampan natpis Ministarstvo magije.

-To su samo interni memorandumi - promrmlja mu gospodin Vesli. - Pre smo koristili sove, ali je nered bio neverovatan... izmet svuda po stolovima...

Dok su se ponovo klackali nagore, memorandumi su lepršali oko svetiljke koja je visila sa plafona lifta.

-Peti nivo, Odsek za međunarodnu magijsku saradnju, uključujući Međunarodno telo za trgovinske standarde, Međunarodnu magijsku pravnu kancelariju i Međunarodnu konfederaciju čarobnjaka, Britansko poslanstvo.

Kada se vrata otvoriše, dva memoranduma izleteše u pratnji još nekoliko čarobnjaka i veštica, a još par memoranduma ulete u lift, tako da je svetlost plafonske lampe treperila iznad njihovih glava dok su papiri obletali oko nje.

- Četvrti nivo, Odsek za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja, uključujući Odeljenja za zveri, bića i duhove, Kancelariju za odnose sa goblinima i Savetodavni biro za štetočine.

- Izvin'te - reče čarobnjak koji je nosio pile koje bljuje vatru, i izađe iz lifta, praćen manjim jatam memoranduma. Vrata se ponovo uz šuplji tresak zatvoriše.

- Treći nivo, Odsek za magijske nesreće i katastrofe, uključujući Odred za poništavanje efekata slučajne magije, Sedište zaboravljača i Komitet za normalske izgovore.

Na tom spratu svi napustiše lift osim gospodina Veslija, Harija i jedne veštice koja je čitala izuzetno dugačak svitak pergamenta koji se vukao po podu za njom. Preostali memorandumima su nastavili da jezde oko svetiljke dok se lift ponovo trže nagore, a zatim se otvoriše vrata i ženski glas ponovo izgovori najavu.

- Drugi nivo, Odsek za sprovođenje magijskih zakona, uključujući Odeljenje za nepropisnu upotrebu magije, Sedište Aurora i Vizengamotsku administrativnu službu.

- Ovde smo mi, Hari - reče gospodin Vesli, i oni krenuše za vešticom iz lifta, duž hodnika sa mnogobrojnim vratima. - Moja kancelarija je na drugoj strani sprata.

-Gospodine Vesli - reče Hari, dok su prolazili pored prozora kroz koji je dopirala sunčeva svetlost - zar nismo još uvek pod zemljom?

-Da, jesmo - reče gospodin Vesli. - To su začarani prozori. Magijsko održavanje zgrade odlučuje kakvo ćemo vreme imati svakoga dana. Prošli put kada su tražili povišice imali smo dva meseca uragane... samo iza ovog ćoška, Hari.

Oni zađoše za ugao, prođoše kroz teška hrastova vrata i stvoriše se u velikoj zakrčenoj sobi podeljenoj na separee, koji su žamorili od razgovora i smeha. Memorandumima su jurili tamo-amo iz separea, nalik minijaturnim raketama. Na najbližem separeu stajao je nakrivljeni natpis na kome je pisalo: Sedište Aurora.

Hari krišom pogleda kroz vrata dok su prolazili. Aurori su prekrili zidove svog separea svim i svačim, od slika ucenjenih čarobnjaka i fotografija svojih porodica, do postera omiljenih kvidičkih timova i članaka iz Dnevnog proroka. Čovek u skerletnoj odori sa konjskim repom dužim od Bilovog sedeo je sa cizmama na stolu, diktirajući izveštaj svom čarobnom peru. Malo dalje, veštica sa povezom preko oka je, nagnuta preko pregrade separea, pričala sa Kingzlijem Okovgromom.

- Dobro jutro, Vesli - reče Kingzli bezbrižno, kada mu se približiše. - Hteo sam da popričam sa tobom, imaš li koji slobodan trenutak?

- Da, ali samo trenutak - reče gospodin Vesli - malčice sam u žurbi.

Razgovarali su kao da se gotovo i ne poznaju, a kada Hari zausti da se pozdravi sa Kingzlijem, gospodin Vesli ga nagazi na stopalo. Ispratili su Kingzlija duž sobe u poslednji separe.

Hari dožive mali šok: sa svih strana ka njemu je treptalo Sirijusovo lice. Novinski iseći i stare fotografije - čak i ona kada je Sirijus bio kum na venčanju Poterovih - prekrivali su zidove. Jedino mesto na kome nije bilo Sirijusa beše mapa sveta na kojoj su malene crvene pribadače svetlele kao drago kamenje.

-Evo - reče Kingzli odsečno gospodinu Vesliju, guravši mu gomilu pergamenata u ruku. - Potrebno mi je što je moguće više informacija o letećim normalskim vozilima primećenim u poslednjih dvanaest meseci. Dobili smo dojavu da Blek možda još uvek koristi svoj stari motorcicl.

Kingzli primetno namignu Hariju i dodade šapatom: - Dajte mu ovaj časopis, mislim da će ga zanimati. - Zatim produži normalnim glasom: - I ne odugovlači, Vesli, čekanje na tvoj izveštaj o onom vatrenom oruđu usporilo nam je istragu za čitavih mesec dana.

-Da ste pročitali raaj izveštaj, znali biste da je pravilan izraz vatreno oružje - reče gospodin Vesli hladno. - A bojim se da ćete morati da pričekate na podatke o motorciklima. Trenutno smo izuzetno zauzeti. On spusti glas i reče: - Ako uspeš da se izvučeš sa posla pre sedam, Moli sprema ćufte.

On dozva Harija i izvede ga iz Kingzlijevog separea kroz duga velika hrastova vrata, te se obreše u još jednom hodniku. Skrenuli su levo, prepešačili niz još jedan hodnik, a zatim skrenuli u slabo osvetljen i izuzetno ofucan prolaz, i napokon došli do ćorsokaka, u kome su sleva bila otvorena vrata, otkrivajući ostavu za metle. Vrata sa desne strane bila su označena potammelom mesinganom pločom na kojoj je pisalo Zloupotreba normalskih predmeta.

Činilo se da je sumorna kancelarija gospodina Veslija tek neznatno manja od ostave za metle. U nju su jedva bila ugurana dva stola, i gotovo da nije bilo mesta da se prođe pored njih zbog prenatrpanih kancelarijskih plakara koji su se prostirali duž zidova na kojima su stajale gomile dosijea. Malo slobodno parče zida svedočilo je o opsesijama gospodina Veslija: bili su tu poster automobila,

uključujući i jedan na kome se nalazila slika razmontiranog motora, zatim dve slike poštanskih sandučića koje je izgleda isekao iz nekih normalskih dečjih knjiga, i jedan šematski dijagram, koji je pokazivao kako povezati utikač sa strujom.

Povrh gomile neobrađenih dosijea gospodina Veslija nalazio se toster koji je utučeno štucao, i par praznih kožnih rukavica koje su vrtele palčevima. Pored korpe sa neobrađenim dosijeima stajala je grupna fotografija porodice Vesli. Hari primeti da je Persijev lik očigledno nestao sa nje.

-Mi nemamo prozor - izvini se gospodin Vesli, skidajući pilotsku jaknu, koju stavi preko naslona stolice. - Tražili smo, ali izgleda da misle kako nam i nije baš potreban. Sedi, Hari, izgleda da Perkins još nije došao.

Hari se zgura u stolicu za Perkinsovim stolom, dok je gospodin Vesli preturao po pergamentima koje mu je Kingzli Okovgrom uručio.

-Ah - reče on, nasmešivši se, dok je iz gomile papira vadio primerak časopisa po imenu Cepidlaka - da... - On ga prelista. - U pravu je, siguran sam da će Sirijusu ovo biti veoma zabavno - o, gospode, šta je sad pa ovo?

Kroz otvorena vrata ulete memorandum i slete povrh štucavog tostera. Gospodin Vesli ga razvi i naglas pročita.

- Tredi povraćajući javni toalet prijavljen u Betnal Grinu, trolimo odmah ispitajte situaciju. Ovo već postaje smešno...

- Povraćajući toalet?

- Antinormalske šaljivdžije - reče gospodin Vesli, namrštivši se. - Već smo imali dva slučaja pre dve nedelje, jedan u Vimblonu, a drugi u tržnom centru Elefant&Kele. Normalci povuku vodu, i umesto da sve nestane - pa, možeš i sam da zamisliš. Sirotani neprekidno zovu one... vostalateri, mislim da se tako zovu... znaš, oni koji krpe cevi i slično.

- Vodoinstalateri?

- Tačno tako, da, ali naravno, ovi su sablažnjeni. Samo se nadam da ćemo uspeti da uhvatimo onoga ko to sve radi.

- Hoće li ih Aurori uhvatiti?

- O, ne, ovo je isuviše trivijalno za Aurore, učiniće to obična patrola za sprovođenje magijskog zakona - ah, Hari, ovo je Perkins.

Pogrbljeni čarobnjak stidljivog izgleda, sa pufnastom sedom kosom, upravo uđe u sobu, dahćući.

- Oh, Arture! - reče očajno, i ne pogledavši u Harija. - Hvala nebesima, nisam znao šta je najbolje da uradim. Da li da te sačekam ovde ili ne. Upravo sam ti poslao sovu na kuću, ali ste se očigledno mimoišli... pre deset minuta je stigla hitna poruka...

- Već sam saznao za povraćajući toalet - reče gospodin Vesli.

- Ne, ne, nije u pitanju toalet, već saslušanje malog Potera... promenili su vreme i mesto... počinje sada u osam sati, a održaće se u staroj sudnici broj deset...

- Dole u staroj... ali rekli su rai... Merlinove mi brade!

Gospodin Vesli pogleda na sat, kriknu, i skoči sa stolice.

- Brzo, Hari, trebalo je da smo tamo još pre pet minuta!

Perkins se ispravi uz fioke kabineta, dok je gospodin Vesli trkom izjurio iz kancelarije, sa Harijem za petama.

-Zašto su promenili vreme? - upita Hari bez daha, dok su jurili pored separea sa Aurorima. Ljudi su podizali glave i zurili u njih kako trče. Hari se osećao kao da mu je sva utroba ostala na Perkinsonovom stolu.

-Pojma nemam, ali hvala bogu da smo došli ranije ovamo, da si propustio saslušanje, bila bi prava katastrofa!

Gospodin Vesli zakoči ispred liftova i nesrpljivo pritisnu dugme označeno sa dole.

-HAJDE!

Lift dočangrlja pred njih, i oni žumo udoše u njega. Svaki put kada bi zastao, gospodin Vesli bi gnevno opsovao i udario po dugmetu sa brojem devet.

-Te sudnice nisu korišćene već godinama - reče gospodin Vesli ljutito. - Ne mogu ni da zamislim zašto bi tamo održali saslušanje... sem ako... ali ne...

Zdepasta veštica, koja je nosila zadimljeni pehar, u tom času uđe u lift, i gospodin Vesli ne objasni svoju zamisao.

- Atrijum - reče hladni ženski glas, i zlatne rešetke se otvoriše, pokazavši Hariju daleki odsjaj zlatnih statua u fontani. Punačka veštica izađe, a čarobnjak žućkastog tena sa veoma sumornim izrazom lica uđe u lift.

- Dobro jutro, Arture - reče on zagrobnim glasom, kada lift poče da se spušta. - Ne vidamo te često ovde dole.

- Hitni poslovi, Boude - reče gospodin Vesli, koji je cupkao na petama i nervozno gledao u Harija.

- Ah, da - reče Boud, osmotrivši Harija netremice. - Naravno.

Hari jedva da je imao višak emocija da usmeri ka Boudu, ali njegov prodorni pogled nije mu bio nimalo prijatan.

- Odsek za misterije - reče ledeni ženski glas, ne zalazeći u dalja objašnjavanja.

- Brzo, Hari - reče gospodin Vesli kada se vrata lifta uz škripu otvoriše, i oni jurnuše niz hodnik koji se prilično razlikovao od onih iznad. Zidovi su bili potpuno goli: nije bilo nikakvih prozora ni vrata, izuzev običnih crnih na samom kraju hodnika. Hari je očekivao da će proći kroz njih, ali umesto toga gospodin Vesli ga zgrabi za ruku i odvuče nalevo, gde se na'i maleni prolaz sa stepenicama koje su vodile nadole.

-Ovde dole, ovde dole - prodahta gospodin Vesli, preskačući po dva stepenika odjednom. - Čak ni lift ne silazi ovoliko duboko... zašto li ga održavaju ovde, nije mi...

Oni stigoše do podnožja stepenica i protrčaše duž još jednog hodnika, koji je strašno ličio na onaj koji je vodio do Snejpove učionice u podrumskim tamnicama na Hogvortsu, a koji je prolazio između grubih kamenih zidova i zidnih baklji. Vrata pored kojih su ovde prošli bila su teška drvena, sa gvozdanim rezama i ključaonicama.

-Sudnica... deset... mislim... da smo blizu... da.

Gospodin Vesli se teturajući zaustavi ispred prljavih tamnih vrata sa ogromnom gvozdenom bravom, i nasloni na zid, držeći se za grudi.

- Hajde - procedi, pokazavši palcem ka vratima. - Ulazi unutra.

- Zar... zar ne idete i vi sa...?

-Ne, ne, meni nije dozvoljeno da prisustvujem. Srećno!

Harijevo srce je lupalo žestokim tempom koji je osećao čak u adamovoj jabučici. On proguta knedlu, okrenu tešku gvozdenu kvaku i uđe u sudnicu.

9. SASLUŠANJE

Hari se zabezeknu - nije mogao da se zaustavi. Velika tamnica u koju je ušao bila mu je strahovito poznata. Ne samo da ju je već jednom video, nego je u njoj i boravio. Ovo je bilo mesto koje je posetio pomoću Dambldorovog sita-za-misli, mesto gde je posmatrao kako Lestrejndžove osuđuju na doživotnu robiju u Askabanu.

Zidovi su bili od tamnog kamena, prigušeno osvetljeni bakljama. Sa obe strane duž zidova dizale su se prazne tribine, ali napred, na najvišim tribinama, bilo je mnogo senovitih figura. Govorili su prigušenim glasovima, ali kada se teška vrata zalupiše za Harijem, zavlada zloslutna tišina.

Hladni muški glas odjeknu sudnicom.

- Kasniš.

- Izvinite - reče Hari nervozno. - Ja... nisam znao da je promenjeno vreme.

-To nije krivica Vizengamota - reče glas. - Jutros ti je poslata sova. Zauzmi svoje mesto.

Hariju pogled pade na stolicu u samom središtu sobe, sa naslonima za ruke prekrivenim lancima. Video je te lance kako oživljavaju i okivaju svakoga ko bi seo na stolicu. Njegovi koraci su glasno odjekivali dok je prelazio duž kamenog poda. Kada je obazrivo seo na ivicu stolice, lanci preteći začangrljaše, ali ga ne okovaše. Osećajući se pomalo mučno, on podiže pogled ka ljudima poredanim duž tribina iznad njega.

Bilo ih je ukupno pedesetak, i koliko je mogao da vidi, svi su bili odeveni u odore boje šljive, sa izuzetno precizno izvezenim srebrnim slovom 'V' na levoj strani grudi. Svi su ga gledali poviše

svojih noseva, neki vrlo strogih lica, a neki sa izrazima iskrene radoznalosti.

U samom središtu prednjeg reda sedeo je Komelijus Fadž, ministar magije. Fadž je bio zdepast čovek koji je često nosio limunzeleni polucilindar, ali ne i danas. Nije nosio ni svoj povlašćivački osmeh kojim se inače obraćao Hariju. Sa Fadžove leve strane sedela je krupna veštica četvrtaste vilice sa veoma kratkom sedom kosom. Nosila je monokl i delovala zastrašujuće. Sa Fadžove desne strane nalazila se još jedna veštica, ali je sedela zavaljena u naslon svog sedišta, tako da joj je lice bilo u senci.

- Dobro, dakle - počeo Fadž. - Pošto je optuženi – napokon - prisutan, možemo da počnemo. Da li si spreman? - povikao on nekome na samom kraju reda.

- Da, gospodine - rekao željan glas koji je Hari dobro poznao. Ronov brat, Persi, sedeo je na samom kraju prednjeg reda.

Hari pogleda u Persiju, očekujući neki znak podrške, ali uzalud. Persijev pogled, skriven iza naočara sa rožnatim ramom, bio je prikovan na list pergamenta i pero koje je spremno držao u ruci.

- Disciplinsko saslušanje dvanaestoga avgusta - rekao Fadž odzvanjajućim glasom, i Persi odmah počeo da beleži – povodom kršenja Dekreta opravdanom ograničenju maloletničkog čarobnjaštva i Statuta bezbednosti Međunarodne konfederacije čarobnjaka od strane Harija Džejmsa Potera, stanovnika Šimširove ulice, j Četiri, Malo Kukumavčilište, Sarej.

- Islednici: Komelijus Osvald Fadž, ministar magije; Amelija Suzan Bouns, šef Odseka za sprovođenje magijskih zakona;

Dolores Džejn Ambridž, stariji podsekretar ministra. Sudski pisar, Persi Ingnacije Vesli...

- Svedok odbrane, Albus Persival Vulfrik Brajan Dambldor - rekao tihi glas iza Harija, koji tako brzo okrenu glavu da ušinu vrat.

Dambldor je smireno koračao po sobi, odeven u ponoćnoplavu odoru, sa savršeno opuštenim izrazom lica. Njegova duga srebrna brada i kosa svetlucale su pod sjajem baklji dok je prilazio Hariju i podigao pogled ka Fadžu kroz svoje naočare u obliku polumeseca koje je nosio nasred veoma krivog nosa.

Članovi Vizengamota stadoše da žamore. Svi pogledi su sa-da bili na Dambldoru. Neki su delovali iznervirano, drugi neznatno uplašeni. Dve postarije veštice iz zadnjeg reda, pak, podigoše ruke i mahnuše mu u znak dobrodošlice.

U Harijeve grudi nabužane snažne emocije na sam prizor Dambldora, osnažena nada kakvu mu je svojevremeno ulivala feniksova pesma. Hteo je da uhvati Dambldorov pogled, ali Dambldor nije gledao u njegovom pravcu. Nastavio je da zuri u očevidno usplahirenog Fadža.

- Ah - rekao Fadž, koji je delovao sasvim potresen. - Dambldore. Da. Ti... ovaj... dakle dobio si našu... ovaj... poruku da su vreme i... ovaj... mesto saslušanja promenjeni?

- Mora da smo se mimošli - rekao Dambldor veselo. - Međutim, usled srećne pogreške, stigao sam u Ministarstvo tri sata ranije, tako da nema nikakve štete.

- Da... pa... pretpostavljam da će nam trebati još jedna stohca... ja... Vesli, možeš li...?

- Bez brige, bez brige - rekao Dambldor prijatno. On izvadi svoj stapić, mahnu njime, i mekana platnena fotelja se stvori niotkuda, odmah pored Harija. Dambldor sede, sklopi vrhove svojih dugačkih prstiju i pogleda Fadža kroz njih sa izrazom učtive radoznalosti. Vizengamot je još uvek žamorio i nemimno se premeštao. Smirili su se tek kada Fadž ponovo progovori.

-Da - ponovi Fadž, peturajući po beleškama. - Tako dakle. Znači. Optužbe. Da.

On izvuče list pergamenta sa gomile ispred sebe, duboko udahnu, i pročita: - Optužbe protiv okrivljenog su:

Da je namerno i potpuno svestan nelegalnosti svojih postupaka, pošto je prethodno primio pismeno upozorenje Ministarstva magije zbog slične čini, proizveo patronus čin u oblasti naseljenoj Normalcima, i to u prisustvu Normalca, drugog avgusta u dvadeset i tri minuta posle devet, što predstavlja prestup po Stavki C Dekreta o opravdanom ograničenju maloletničkog čarobnjaštva iz 1875, kao i odeljka 13. Statuta bezbednosti Međunarodne konfederacije čarobnjaka.

- Vi ste Hari Džejms Poter, iz Šimširove ulice broj četiri, Malo Kukumavčilište, Sarej? - upitao Fadž, streljajući Harija pogledom preko svog pergamenta.

- Da - rekao Hari.

- Dobili ste zvanično upozorenje od Ministarstva povodom ilegalnog korišćenja magije pre tri godine, nije li tako?

- Da, ali...

- A uprkos tome ste prizvali patronus čin tokom noći drugog avgusta? - upita Fadž.

- Da - reče Hari - ali...

- Znajući da vam nije dopušteno da koristite magiju van škole dok ne napunite sedamnaest godina?

- Da, ali...

- Znajući da se nalazite u oblasti punoj Normalaca?

- Da, ali...

- Potpuno svesni da ste tokom tog čina bili u prisustvu Normalca?

- Da - reče Hari ljutito - ali sam je upotrebio samo zato što smo bili...

Veštica sa monoklom preseče ga dubokim glasom. -Ti si izveo potpuno razvijenog patronusa?

- Da - reče Hari - jer smo...

- Opipljivog patronusa?

- Kakvog... šta? - upita Hari.

- Tvoj patronus je imao jasno definisano obličje? Hoću reći, bio je opipljiviji od pare ili praraena dima?

- Da - reče Hari, istovremeno nestrpljiv i pomalo očajan - u pitanju je jelen, oduvek je i bio jelen.

- Oduvek? - zagrme Madam Bouns. - I pre si proizvodio patronusa?

- Da - reče Hari. - Umera to da radim već više od godinu dana.

- A star si petnaest godina?

- Da, i...

- To si naučio u školi?

- Da, profesor Lupin me je naučio tokora treće godine na Hogvortsu, zbog...

- Impresivno - reče Madam Bouns, zureći u njega – pravi patronus, u njegovom uzrastu... zaista veoma impresivno.

Neki od čarobnjaka i veštica oko nje ponovo počеше da žamore. Nekoliko njih stade da klima, ali su se ostali mrštili i odmahivali glavama.

-Nije pitanje koliko je impresivna sama magija bila – reče Fadž razdražljivim glasom - zapravo, pomislio bih da što je impresivnija magija bila, to gore, uzevši u obzir da ju je dečak izveo naočigled Normalca!

Oni koji su se mrštili sada promrmljaše nešto kao saglasnost, ali tek prizor Persijeovog licemernog klimanja glavom podstaknu Harija da progovori.

-Učinio sam to zbog dementora! - reče on glasno, pre nego što će ga iko ponovo prekinuti.

Očekivao je još mrmljanja i došaptavanja, no tišina koja sad činila se gušća nego pre.

- Dementori? - reče Madam Bouns posle kraće pauze, podigavši svoje guste obrve tako da se činilo da će joj raonokl ispasti sa oka. - Šta to pokušavaš da kažeš, dečače?

- Kažem da su dva dementora bila u toj uličici, i da su napali mene i mog rođaka!

- Ah - ponovo će Fadž, neprijatno se iskezivši dok se osvrtao po ostatku Vizengamota, kao da ih poziva da se i oni nasmeju nekakvoj šali. - Da. Da, i mislio sam da ćemo čuti nešto ovako.

- Dementori u Malom Kukumavčilštu? - reče Madam Bouns, vidno iznenađena. - Ne razumem...

- Ne razumeš, Amelija? - reče Fadž, još uvek se zlobno kezeći. - Dopusti da objasnim. Razmišljao je i smislio da bi dementori bili najbolje opravdanje za njegove postupke, baš fino. Normalci ih ne mogu videti, zar ne, dečače? Baš zgodno, baš zgodno... znači, imamo samo tvoju reč, i nijednog svedoka...

- Ne lažem! - reče Hari glasno, praćen još jednim naletom žagora članova suda. - Bilo ih je dvoje, dolazili su sa suprotnih krajeva uličice, sve se smračilo i zahladnelo, a moj rodak ih je osetio i pokušao da pobegne...

-Dosta, dosta! - reče Fadž sa veoma oholim izrazom lica.

- Žao mi je što prekidam nešto što bi svakako bila veoma dobro uvežbana priča...

Dambldor pročisti grlo. Vizengamot ponovo zaneme.

-Pa, zapravo, mi imamo svedoka koji će posvedočiti o prisustvu dementora u uličici - reče on -

izuzev Dadlija Darslija, hoću reći.

Fadžovo buc masto lice se opusti, kao da ga je neko izduvao. Zurio je u Darabldora par trenutaka, a onda, sa izrazom čoveka koji se ponovo sabrao, reče: - Bojim se da nemamo vremena da slušamo još izmišljotina, Dambldore. Hoću da se pobrinem za ovo što je brže...

-Možda grešim - reče Dambldor učtivo - ali sam ubeđen da po vizengamotskoj povelji o pravima, optuženik ima pravo da izvede svedoke u prilog svojim tvrdnjama? Zar nije takva politika Odseka za sprovođenje magijskih zakona, Madam Bouns? - nastavi on, obrativši se veštici sa monoklom.

- Tačno - reče Madam Bouns. - Tačno tako.

- Oh, pa dobro de, dobro de - obrecnu se Fadž. - Gde vam je ta osoba?

- Doveo sam je sa sobom - reče Dambldor. - Tu je, ispred vrata. Da li da je...?

- Ne - Vesli, idi ti - zakevta Fadž na Persija, koji istog časa ustade, strča niz kamene stepenike sa sudijskog balkona i projuri pored Dambldora i Harija, ni ne pogledavši ih.

Trenutak kasnije, Persi se vrati, u pratnji gospođe Fig. Ona je delovala prestrašeno i čaknutije no ikada. Hari je priželjkivao da se setila da ne dođe u svojim patofnama.

Dambldor ustade i prepusti gospođi Fig fotelju, prizvavši sebi drugu.

- Puno ime? - reče Fadž glasno, kada se gospođa Fig nervozno smestila na samoj ivici sedišta.

- Arabela Dorin Fig - reče gospođa Fig drhtavim glasom.

- A ko ste uopšte vi? - reče Fadž, smorenim i uzvišenim glasom.

- Ja sam stanovnik Malog Kukumavčilišta, živim blizu kuće Harija Potera - reče gospođa Fig.

- Nemamo podatak da ijedna veštica ili čarobnjak žive u Malom Kukumavčilištu, izuzev Harija Potera - odmah reče Madam Bouns. - Situacija u tom mestu oduvek je bila pažljivo proučavana, uzevši u obzir... uzevši u obzir prethodne događaje.

- Ja sam Poruga - reče gospođa Fig. - Tako da me nemate registrovanu, zar ne?

- Poruga, je li? - reče Fadž, sumnjičavo je posmatrajući. - To cemo još da proverimo. Ostavićete detalje o svojim roditeljima kod mog asistenta Veslija. Uzgred, mogu li Poruge uopšte da vide dementore? - dodade on, osvrćući se levo-desno duž tribina.

- Da, možemo! - reče gospođa Fig ogorčeno.

Fadž spusti pogled ka njoj, podignutih obrva. - Dobro onda - reče on distancirano. - Kakva je vaša priča?

- Izašla sam da kupim hranu za mačke u prodavnici na uglu Vistarijinog šetališta, drugog avgusta oko devet sati uveče - odmah se rastoroka gospođa Fig, kao da je napamet naučila šta će reći - kada sam začula neko komešanje iz uličice između Magnolijinog polumeseca i Vistarijinog šetališta. Kada sam prišla ulazu u uličicu, videla sam dementore kako trče...

- Trče? - oštro će Madam Bouns. - Dementori ne trče, oni klize.

- To sam i htela da kažem - brzo nastavi gospođa Fig, dok joj se na izbornim sparušanim obrazima pojaviše ružičaste fleke. - Kako klize ulicom ka, kako mi se činilo, dvojici dečaka.

- Kako su izgledali? - upita Madam Bouns, suzivši oči tako da joj se ivica monokla usecala u meso.

- Pa, jedan je bio veoma krupan, a drugi malčice mršav...

- Ne, ne - reče Madam Bouns nestrpljivo. - Dementori... opišite ih.

- Oh - reče gospođa Fig, dok joj se rumenilo sada širilo i po vratu. - Bili su veliki. Veliki i obučeni u ogrtače.

Hari oseti užasan trzaj u dubini stomaka. Šta god gospođa Fig rekla, njemu je zvučalo kao da je dementore eventualno nekada videla na slici, a slika nikada ne bi mogla da vemo prikaže kakva su ta bića: užasni način na koji su se kretali, lebdeći na nekoliko centimetara iznad zemlje, ili njihov truli zadah, ili onaj užasni hroptavi zvuk koji bi ispuštali kada bi isisavali okolni vazduh...

U drugom redu, zadržigli čarobnjak sa velikim crnim brkovima nagnu se da šapne nešto u uvo susedu, veštici sa frćkavom kosom. Ona se zlobno iskezi i klimnu glavom.

- Veliki i odeveni u ogrtače? - ponovi Madam Bouns hladno, dok Fadž podrugljivo frknu. - Shvatam. Još nešto?

- Da - reče gospođa Fig. - Osetila sam ih. Sve je zahladnelo, a da znate, bila je to veoma topla letnja noć. I osetila sam... kao da je sva radost nestala sa ovoga sveta... i setila sam se... užasnih stvari...

Njen glas zadržta i zamre.

Oči Madam Bouns neznatno se raširiše. Hari primeti crvene tragove ispod njenih obrva na mestu gde joj se urezao monokl.

- Šta su dementori onda učinili? - upita ona, i Hari oseti tračak nade.

- Krenuli su na dečake - reče gospođa Fig, jačim i samouverenijim glasom, dok joj je rumenilo bledelo sa lica. - Jedan dečak je pao. Drugi se povlačio unazad, pokušavajući da odbije dementora. To je bio Hari. Dvapat je pokušao, ali bi proizveo samo srebrni dim. Prilikom trećeg pokušaja, stvorio je patronusa, koji se sjurio na prvog dementora a onda, oterao i drugog sa svog rođaka. I tako... tako se sve to zbilo - zaključí gospođa Fig, pomalo neubedljivo.

Madam Bouns u tišini spusti pogled ka gospođi Fig. Fadž se uopšte nije obazirao na nju, već je nešto petljao po svojim papirima. Napokon, on podiže obrve i reče, pomalo agresivno: - To ste znači videli, je li?

- Tako se dogodilo - ponovi gospođa Fig.

- Vrlo dobro - reče Fadž. - Možete izaći.

Gospođa Fig usmeri prestrašeni pogled sa Fadža na Damblidora, a zatim ustade i odvuče se do vrata. Hari ču kako se zatvaraju za njom.

- Nije baš ubedljiv svedok - reče Fadž snobovski.

- Oh, pa ne znam - reče Madam Bouns svojim odzvanjajucim glasom. - Svakako je veoma precizno opisala efekte napada dementora. A ne mogu da zamislim zašto bi rekla da su bili tamo, ako to nije istina.

-Ali da dementori dolutaju u normalsko predgrađe, i da tek nalete na čarobnjaka? - frknu Fadž. - Šanse da se to doi mora da su veoma, veoma male. Čak se ni Torbar ne bi i na...

- Oh, ne bih rekao da iko ovde misli da su se dementori tamo slučajno našli - reče Damblidor vedro.

Veštica koja je sedela sa Fadžove desne strane, lica skrivenog u senci, neznatno se uzvrpolji, ali svi ostali su bili sasvim mirni i tihi.

- A šta bi to trebalo da znači? - upita Fadž ledeno.

- To znači da im je naređeno da budu tamo - reče Damblidor.

-Mislim da bismo negde imali zabeleženo da je neko naredio paru dementora da se šetkaju Malim Kukumavčilištem! - zakevta Fadž.

- Ne biste, ako dementori ovih dana primaju naređenja od nekoga ko nije iz Ministarstva magije - reče Damblidor smireno. -Ja sam ti već predočio kako gledam na tu temu, Kornelijuse.

- Da, jesi - reče Fadž silovito - i nemam razloga da poverujem da su tvoji stavovi išta drugo do koještarije, Damblidore. Dementori su stalno u Askabanu, i rade sve što tražimo od njih.

-Onda - reče Damblidor, tiho ali razgovetno - moramo se zapitati zašto bi neko iz Ministarstva naredio paru dementora da odu u tu uličicu drugog avgusta uveče.

U potpunom muku koji zavlada na ove reči, veštica sa Fadžove desne strane nagnu se napred, tako da je Hari po prvi put ugleda.

Ličila mu je na veliku prebledelu žabu. Bila je prilično punačka, sa širokim, mlitavim licem, malim vratom, kao teča Vernon, i veoma širokim opuštenim ustima. Oči su joj bile krupne, okruglaste i neznatno izbuljene. Čak ga je i mala crna somotska mašna koju je stavila povrh svoje kratke kovrdžave kose podseti ga na veliku muvu koju ova veštica upravo namerava da uhvati svojim dugačkim lepljivim jezikom.

- Predsedavajući daje reč Dolores Džejn Ambridž, starijem ministrovom podsekretaru - reče Fadž.

Veštica progovori lepršavim, devojački piskavim glasićem koji zaprepasti Harija. On je očekivao krekentanje.

-Mora da sam vas pogrešno razumela, profesore Damblidor - reče ona sa usiljenim osmehom, dok su joj velike loptaste oči ostale hladne kao i ranije. - Stvarno glupo od mene. Ali mi se na jedan majušni trenutak učinilo da nagoveštavate kako je Ministarstvo magije naredilo napad na ovog dečaka!

Ona se zvonko nasmeja, od čega se Hariju naježiše dlake na vratu i leđima. Još nekoliko članova Vizengamota nasmejaše se zajedno sa njom, iako je bilo jasno kao dan da niko od njih to ne smatra smešnim.

-Ako je istina da dementori primaju naređenja isključivo od Ministarstva magije, i ako je takođe

istina da su dva dementora napala Harija i njegovog rođaka pre nedelju dana, onda logičnim tokom misli sledi da je možda neko iz Ministarstva naredio napade - reče Dambldor učtivo. - Naravno, moguće je i da baš ta dva dementora nisu pod kontrolom Ministarstva...

-Nema dementora koji su van kontrole Ministarstva! - obrecnu se Fadž, koji se zacrvene kao cigla. Dambldor sagnu glavu uz mali naklon.

- Onda će Ministarstvo nesumnjivo sprovesti potpunu istragu oko toga šta su ta dva dementora radila tako daleko od Askabana i zašto su napali nekoga bez ovlašćenja.

- Nije tvoje da odlučuješ šta će Ministarstvo magije da radi, Dambldore! - puče Fadž, sada već ljubičastog lica, kakvim bi se i sam teča Vernon ponosio.

- Naravno da nije - reče Dambldor krotko. - Samo sam izrazio svoje uverenje da ovaj slučaj neće proći neispitan.

On baci pogled na Madam Bouns, koja namesti monokl i uzvratu mu pogled, malčice se namrštvivši.

-Podsetio bih sve prisutne da ponašanje tih dementora, uko se ispostavi da nisu tek plod mašte ovog dečaka, nije pred ovog saslušanja! - reče Fadž. - Ovde smo da ispitamo preje Harija Potera u odnosu na Dekret o opravdanom ograničenju maloletničkog čarobnjaštva!

- Naravno da smo zato ovde - reče Dambldor - ali prisustvo dementora u toj uličici je krajnje važno. Klauzula Sedam dotičnog Dekreta kaže da se magija sme koristiti pred Normalcima u vanrednim okolnostima, a te vanredne okolnosti uključuju i situacije koje prete životu datog čarobnjaka ili veštice, i dragih prisutnih veštica, čarobnjaka ili Normalaca prisutnih u vreme...

- Upoznati smo sa klauzulom Sedam, hvala lepo! - zareža Fadž.

- Naravno da jeste - reče Dambldor kurtoazno. - To znači da se slažemo da Harijevo korišćenje patronus čini u ovim okolnostima potpada pod kategoriju vanrednih okolnosti koje klauzula predviđa?

- U slučaju da je uopšte bilo dementora, u šta sumnjam.

- Čuli ste iskaz svedoka - prekide ga Dambldor. - Ukoliko još uvek sumnjate u njenu iskrenost, ponovo je pozovite i ispitajte. Siguran sam da se neće buniti.

- Ja... to... ne... - promuca Fadž, petljajući sa papirima pred sobom. - Samo... hoću danas da završim sa ovim, Dambldore!

- Ali naravno, nije važno koliko puta ćete saslušati svedoka, ako bi alternativa bila ozbiljno kršenje pravde - reče Dambldor.

- Ozbiljan prekršaj, malo sutra! - reče Fadž na sav glas. - Da li si se uopšte i potrudio da sabereš koliko je izmišljotina ovaj dečak izrekao, pokušavajući da opravda svoju flagrantnu zloupotrebu magije van škole? Pretpostavljam da si zaboravio na lebdeću čin koju je upotrebio pre tri godine...

- To nisam bio ja, bio je to kućni vilenjak! - reče Hari.

- VIDIŠ? - zagrme Fadž, izraženo gestikulirajući u pravcu Harija. - Kućni vilenjak! U normalskoj kući! Nije nego!

- Dotični kućni vilenjak je trenutno zaposlen na Hogvortskoj školi - reče Dambldor. - Mogu da ga dozovem ovamo za tren da svedoči, ukoliko to želite.

- Ja... ne... nemam vremena da slušam tamo neke kućne vilenjake! U svakom slučaju, to nije jedini... naduvao je svoju tetku, zaboga! - povika Fadž, lupajući pesnicom po sudijskoj tribini, pri tom oborivši bočicu mastila.

- A vi ste tom prilikom bili veoma predusretljivi i niste podigli optužbu protiv njega, pretpostavljam prihvatajući činjenicu da čak ni najbolji čarobnjaci ne mogu uvek da kontrolišu svoje emocije - reče Dambldor smireno, dok je Fadž pokušavao da skine mastilo sa svojih beležaka.

- A još nisam ni počeo sa svime što je radio u skoli.

- Ali, s obzirom da Ministarstvo nema tu vlast da kažnjava hogvortske učenike zbog prestupa počinjenih u školi, Harijevo ponašanje tamo nije nimalo relevantno za ovo saslušanje - reče Dambldor, ljubazno kao i uvek, ali sada sa malim nagoveštajem hladnoće u prizvuku ovih reči.

- Oho! - reče Fadž. - Ne tiče nas se šta radi u školi, je li? To ti misliš!

- Ministarstvo nema ovlašćenje da izbacij nijednog učenika sa Hogvortsa, Kornelijuse, na šta sam te podsetio u noći drugog avgusta - reče Dambldor. - Niti ima pravo da konfiskuje čarobne štapice dok se optužbe ne dokažu, što sam te takođe podsetio u noći drugog avgusta. U tvojoj divljenja vrednoj

žurbi da sprovedeš zakon, čini se da si, nenamemo, u to sam uveren, i sam prevideo nekoliko zakona.

- Zakoni se daju izmeniti - reče Fadž divljački.

- Naravno - reče Dambldor, nakrivivši glavu u stranu. - A očevidno je da ti već unosiš neke izmene, Kornelijuse. Zapravo, za nekoliko kratkih nedelja otkako sam zamoljen da napustim Vizengamot, već je prešlo u praksu da se održava puno krivično suđenje za prost slučaj maloletničkog čarobnjaštva!

Nekoliko čarobnjaka iznad njih se neprijatno promeškoliše u svojim sedištima. Fadž postade još ljubičastiji. Žabolika veštica sa njegove desne strane se, pak, samo zagleda u Dambldora, Potpuno bezizražajnog lica.

-Koliko sam upoznat - nastavi Dambldor - još uvek nije na snazi nijedan zakon koji bi nalagao ovom sudu da kazni Harija za svaku čaroliju koju je ikada izveo. Optužen je za određeni prekršaj, i on vam je predstavio svoju odbranu. Sve što on i ja sada možemo da učinimo jeste da sačekamo vašu presudu.

Dambldor ponovo sklopi vrhove svojih prstiju i začuta. Fadž ga je mahnito gledao, očevidno razjaren. Hari iskosa pogleda u Dambldora, tražeći razuveravajući pogled. Nije bio sasvim siguran da je Dambldor trebalo da kaže Vizengamotu kako je sada vreme za njihovu odluku. Dambldor je, opet, delovao potpuno nesvestan Harijevog pokušaja da mu uhvati pogled. Nastavio je da gleda ka tribinama gde se ceo Vizengamot prepustio užurbanim, šaptavim razgovorima.

Hari spusti pogled ka stopalima. Njegovo srce, koje se naizgled nenormalno nadulo, lupalo mu je glasno o rebra. Očekivao je da će saslušanje duže trajati. Nije bio nimalo siguran da je ostavio dobar utisak. Zapravo, gotovo da nije ništa ni rekao. Trebalo je da opširnije pojasni priču o dementorima, kako se spotakao, kako Dadli i on zamalo nisu primili poljupce...

Dvapat je podizao pogled ka Fadžu, spreman da zausti nešto, ali mu se nabreklo srce oba puta steglo, te bi samo udahnuo i ponovo pogledao u svoje cipele.

A onda šaputanje prestade. Hari je hteo da podigne pogled ka sudijama, ali je shvatio da mu je zapravo mnogo, mnogo lakše da nastavi da pogledom ispituje svoje pertle.

- Ko je za oslobađanje okrivljenog od svih optužbi? - progovori Madam Bouns svojim dubokim glasom.

Hari trže glavu nagore. Ruke se podigoše u vazduh, mnogo njih... više od polovine! Ubrzano dišući, on pokuša da ih prebroji, ali pre nego što je stigao da dovrši, Madam Bouns reče: - A ko glasa za osudu?

Fadž podiže ruku, baš kao i pola tuceta drugih, uključujući i vešticu sa njegove desne strane, čarobnjaka sa bujnim brkovima i čupavu vešticu iz drugog reda.

Fadž se osvrnu oko sebe, delujući kao da mu se nešto veoma krupno zaglavilo u grlu, a zatim spusti ruku. Dvapat duboko udahnuvši, on reče, glasom izobličeniim od potisnutog besa: _ Dobro onda, dobro onda... oslobođen svih optužbi.

- Odlično - reče Dambldor živahno, skočivši na noge, isukavši svoj štapić i učinivši da dve platnene fotelje nestanu. - Pa, zaista bih morao da krenem. Prijatan dan vam želim svima.

I ni ne pogledavši u Harija, on izlete iz tamnice.

10. JADI GOSPOĐE VESLI

Dambldorov nagli odlazak bio je potpuno iznenađenje za Harija. Nastavio je da sedi u stolici sa okovima, boreći se sa osećanjima šoka i olakšanja. Vizengamoti počеше da ustaju, skupljaju i pakuju svoje papire. Hari ustade. Niko mu izgleda nije poklanjao ni trunku pažnje, izuzev žabolike veštice sa Fadžove desne strane, koja je sada zurila dole u njega uraesto u Dambldora. Ignorišući je, on pokuša da uhvati Fadžov, ili pogled Madam Bouns, želeći da ih upita da li sada može da ode, ali je Fadž, činilo se, rešio da ne primećuje Harija, a Madam Bouns je bila zaokupljena svojom aktentašnom, tako da on načini nekoliko oklevajućih koraka ka izlazu a onda, kada ga niko ne dozva natrag, odšeta vrlo brzim hodom.

Poslednjih nekoliko koraka je već bio u trku, snažno raskrilivši vrata, te se skoro sudari sa

gospodinom Veslijem koji je stajao baš pred njima, prebledeo i zabrinut.

_ Dambldor nije rekao...

-Osloboden - reče Hari zatvarajući vrata za sobom – od svih optužbi!

Sijajući od sreće, gospodin Vesli zagrlji Harija.

-Hari, to je divno! Pa, naravno, nisu ni mogli da te oglase krivim, ne na osnovu onakvih dokaza, ali svejedno, ne mogu da lažem da se nisam...

Gospodin Vesli tu zastade, jer se vrata sudnice upravo ponovo otvoriše. Članovi Vizengamota su izlazili jedan po jedan.

- Merlinove mi brade! - uskliknu gospodin Vesli začuđeno, povlačeći Harija u stranu da ih propuste.

- Ispitivali su te pred punim sudskim sastavom?

- Rekao bih da jesu - reče Hari tiho.

Jedan ili dva čarobnjaka klimnuše glavom Hariju prolazeći kraj njega a nekoliko njih, uključujući Madam Bouns, rekoše: - 'Dobro jutro, Arture', gospodinu Vesliju, ali je većina odvrćala pogled. Komelijus Fadž i žabolika veštica među poslednjima napustiše tamnicu. Fadž se ponašao kao da su gospodin Vesli i Hari deo zida, ali je veštica ponovo procenjivački gledala Harija dok je prolazila. Poslednji prođe Persi. Poput Fadža, i on je sasvim ignorisao svog oca i Harija. Odmarširao je pored njih, čvrsto stežući veliki svitak pergamenta i pregršt rezervnih pera, ukrućenih leđa i uzdignutog nosa. Usne gospodina Veslija neznatno se skupiše, ali on ne pokaza nikakav znak da je video svog trećeg sina.

- Vodim te pravo natrag, kako bi mogao i ostalima da javiš dobre vesti - reče, pokazavši Hariju da krene napred, čim su Persijeve pete iščezle uz stepenice ka nivou devet. - Ostaviću te na putu za onaj toalet u Betnal Grinu. Hajde...

- A šta ćete preduzeti u vezi tog toaleta? - upita Hari, cereci se. Sve mu je iznenada delovalo pet puta smešnije nego inace. Postepeno mu je dopiralo do svesti: oslobođen je optužbe, vraća se na Hogvorts.

~ 0, to je sasvim prosta kontrakletva - reče gospodin Vesli °k su se penjali uz stepenice - ali nije stvar u popravljanju štete, već u samim stavovima koji stoje iza tog vandalizma, Hari. Maltretiranje Normalaca nekim čarobnjacima može delovati smešno, ali to je ispoljavanje nečeg mnogo dubljeg i prljavijeg, a ja to neću dozvoliti...

Gospodin Vesli zastade usred rečenice. Upravo su stigli do hodnika na devetom nivou, a Kornelijus Fadž je stajao na par metara od njih, tiho se obraćajući visokom čoveku sa dugom plavom kosom i oštrim, bledim licem.

Drugi čovek se okrete na zvuk njihovih koraka. I on zastade usred rečenice, suzi svoje hladne sive oči i pogledom fiksira Harijevo lice.

-Vidi, vidi... Patronus Poter - reče Lucijus Melfoj hladno.

Hari oseti kako mu zastaje dah, kao da je upravo udario o neki nevidljivi zid. Poslednji put je video ove hladne sive oči kroz proreze smrtožderske kukuljice, kada mu je i čuo glas kako rau se ruga, na mračnom groblju, dok ga je Lord Voldemor mučio. Hari nije mogao da veruje da Lucijus Melfoj uopšte sme da ga pogleda u lice. Nije mogao da poveruje da je on tu, u Ministarstvu magije, niti da Komelijus Fadž razgovara sa njim, nakon što je Hari pre nekoliko nedelja rekao Fadžu da je Melfoj Smrtožder.

-Ministar mi je upravo pripovedao o tvom srećnom izbavljenju, Poteru - reče Melfoj razvučeno. - Stvarno zapanjujuće, kako uvek uspeš da se iskobeljaš iz škripca... poput zmije, zapravo.

Gospodin Vesli stisnu Harija za rame u znak upozorenja.

- Da - reče Hari - da, baš sam dobar u spasavanju.

Lucijus Melfoj podiže pogled ka licu gospodina Veslija.

- Artur Vesli je tu, takođe! Šta ti tražiš ovde, Arture?

- Ja radim ovde - reče gospodin Vesli šturo.

-Svakako ne ovdel - gospodin Melfoj podiže obrve i pogleda ka vratima preko Veslijevog ramena. - Mislio sam da si gore na drugom spratu... zar se ne baviš, beše, nečim što uključuje tajno krijumčarenje normalskih predmeta i njihovo omađijavanje?

- Ne - obrecnu se gospodin Vesli, zarivši prste u Harijevo rame.

-A šta vi uopšte tražite ovde? - upita Hari Lucijusa Melfoja.

-Mislim da te se privatne stvari između mene i ministra nimalo ne tiču, Poteru - reče Melfoj, poravnajući prednji deo svoje odore. Hari začu nežno zveckanje nečega što je nepogrešivo zvučalo kao pun džep zlatnika. - Zbilja, samo zato što si Damblodorov miljenik ne znači da treba da očekuješ isto povlašćivanje i od nas ostalih... onda, hoćemo li otići do vaše kancelarije, ministre?

-Svakako - reče Fadž, okrenuvši leđa Hariju i gospodinu Vesliju. - Ovuda, Lucijuse.

Oni se udaljiše dugim koracima, razgovarajući prigušenim glasovima. Gospodin Vesli nije puštao Harijevo rame sve dok ovi nisu nestali u liftu.

- Zašto nije čekao ispred Fadžove kancelarije ako imaju zajedničke poslove - besno izlete Hariju. - Šta je tražio ovde dole?

- Ako mene pitaš, pokušavao je da se prišunja dole do sudnice - reče gospodin Vesli, delujući krajnje uznemireno. Osvrtao se preko ramena kao da hoće da se uveri da ga oni neće čuti. - Pokušava da otkrije da li su te izbacili ili ne. Ostaviću poruku za Damblдора kada te budem ostavio, treba da zna da je Melfoj ponovo razgovarao sa Fadžem.

- Kakve to privatne poslove njih dvojica imaju, uopšte?

- Zlato, pretpostavljam - ljutito reče gospodin Vesli. - Melfoj već godinama daje donacije za raznorazne stvari... tako se povezuje sa pravim ljudima... a onda može da traži odgovarajuće usluge... da odlaže zakone za koje ne želi da prođu... Lucijus Melfoj, taj ti ima jake veze.

Uto stiže Hft. Bio je prazan, izuzev jata memoranduma koje stade da leprša oko glave gospodina Veslija čim je pritisnuo dugme za atrijum i vrata se zvonko zatvorila. On ih ljutito razgrnu.

- Gospodine Vesli - reče Hari polako - ako se Fadž sreće sa Smrtožderima kao što je Melfoj, i to nasamo, kako znamo da oni nisu na njega bacili kontrolišuću kletvu?

- Nemoj misliti da nara to već nije palo na pamet, Hari - reče gospodin Vesli mirno. - Ali, Damblodor misli da Fadž trenutno radi na svoju ruku - što, kako Damblodor kaže, nije baš utešno. Bolje da ne pričamo o tome sada, Hari.

Vrata skliznuše u stranu i oni iskoračiše u sada već gotovo opusteli atrijum. Erik, čarobnjak-bezbednjak ponovo je bio skriven iza Dnevnog proroka. Podoše pravo pored zlatne fontane kada se Hari seti.

-Sačekajte... - reče on gospodinu Vesliju i, vadeći kesu sa novcem iz džepa, vrati se do fontane. Pogledao je nagore u lice zgodnog čarobnjaka. Izbliza, Hari pomisli da ono deluje prilično slabašno i budalasto. Veštica se isprazno kezila, kao kandidatkinja za mis, a na osnovu svega što je Hari već znao o goblinima i kentaurima, bilo je najmanje verovatno da ćete ih uhvatiti da tako odano zure u ljude, ma kako ovi izgledali. Jedino je stav puzeće poniznosti kućnog vile-njaka delovao ubedljivo. Nacerivši se na pomisao šta bi Hermiona rekla kada bi videla vilenjakovu statuu, Hari izvrnu svoju kesu sa novcem naopačke i isprazni ne samo deset galeona, već čitav njen sadržaj u bazenčić.

- Znao sam! - viknu Ron, pesnicom udarivši u vazduh. - Ti uvek uspeš da se izvučeš iz takvih nevolja!

- Morali su da te oslobode optužbi - reče Hermiona. Delovala je vrlo nervozno i zabrinuto kada je Hari ušao u kuhinju, a sada je drhtavom rukom prekrila oči od olakšanja: - Nisu imali osnova ni za nikakav slučaj protiv tebe, ama baš nikakav.

- Kako to da je tpak svima prilično laknulo, imajući u vidu da ste svi znali da ću se izvući - reče Hari nasmejano.

Gospođa Vesli je brisala suzno lice keceljom, a Fred, Džordž i Džini su izvodili nekakav ratnički ples, pri tom zapevajući:

- Izvukao se, iivukao se, izvukao se...

- Dosta! Smirite se! - povika gospodin Vesli, mada se i on smešio. - Čuj, Sirijuse, Lucijus Melfoj je bio u Ministarstvu...

- Šta? - kratko uzvрати Sirijus.

- Izvukao se, izvukao se, izvukao se...

- Smirite se, vas troje! Da, video sam ga kako razgovara sa Fadžom na devetom nivou, a onda su se zajedno popeli do Fadžove kancelarije. Damblodor bi trebalo to da zna.

- Apsolutno! - reče Sirijus. - Reći ćemo mu, ne brini.

- Pa, bolje da podem, čeka me povraćajući toalet u Betnal Grinu. Moli, odocniću, moram da zamenim Tonks, ali Kingzli bi mogao da navrati na večeru...

- Izvukao se, izvukao se, izvukao se...

- E, sad je dosta - Frede - Džordže - Džini! - reče gospođa Vesli, dok je gospodin Vesli napuštao kuhinju. - Hari, dušo, dođi, sedi malo, ručaj nešto, jedva da si doručkovao.

Ron i Hermiona sedoš preko puta njega. Izgledali su srećniji no što ih je video otkako je stigao u Ulicu Grimold, i Harijevo osećanje vrtoglavog olakšanja, koje nekako beše nagrizeno njegovim susretom sa Lucijusom Melfojem, ponovo naraste. Sumorna kuća izgledala je iznenada mnogo toplija i prisnija. Čak je i Kričer izgledao manje ružnjikav dok je gurao svoju pljosnatu njušku u kuhinju kako bi istražio uzrok graje.

- Naravno, čim je Dambldor stao na tvoju stranu, nije bilo sanse da te osude - reče Ron radosno, spuštajući svakom na tanjir velika brda krompir-pirea.

- Da, on mi je to sredio - reče Hari. Osećao je da bi zvucio vrlo nezahvalno, pa i detinjasto, reći: - Voleo bih da mi se ipak, obratio. Ili me bar pogledao.

Na tu pomisao ožiljak na čelu stade gadno da ga žiga, te ga odmah pritisnu šakom.

~ Sta ti je? - upita Hermiona uznemireno.

- Ožiljak - promumla Hari. - Nije to ništa... u poslednje vreme me neprekidno boli...

Niko od ostalih nije ništa primetio, svi su se već služili hranom, uzbuđeno likujući nad Harijevom jedva izvojevanom pobedom. Fred, Džordž i Džini su i dalje pevali. Hermiona je delovala prilično zabrinuto, ali pre nego što je išta stigla da kaže, Ron radosno progovori: - Znaš, kladim se da će se Dambldor večeras pojaviti, da i on proslavi s nama.

- Nisam sigurna da će moći, Rone - reče gospođa Vesli, postavljajući pred Harija veliki tanjir pečene piletine. - Trenutno je prezauzet.

- IZVUKAO SE, IZVUKAO SE, IZVUKAO SE...

- UMUKNITE! - zagrme gospođa Vesli.

Sledećih dana Hari nije mogao da ne primeti kako je među dvanaest osoba u kući Grimold i jedna koja se očigledno ne raduje preterano što će se on vratiti na Hogvorts. Sirijus je vrlo uspešno nabacio radostan izgled kada je prvi put čuo tu vest, rukujući se sa Harijem, sijajući od sreće baš kao i ostali. Međutim, uskoro je počeo da biva sumorniji i zlovoljniji nego ranije, sve manje je razgovarao sa ostalima, čak i sa Harijem, provodeći sve više vremena zatvoren u majčinoj sobi s Bakkikom.

- Nemoj sebe da kriviš! - reče Hermiona oštro, kada je Hari njoj i Ronu poverio svoje nedoumice, dok su brisali plesnivi plakar na trećem spratu nekoliko dana kasnije. - Tebi je mesto na Hogvortsu i Sirijus to dobro zna. Ja lično mislim da se ponaša sebično.

- To je malo prestrogo - reče Ron namrštivši se dok je pokušavao da otrese malo buđi koja mu se čvrsto prilepila za prst - ni ti zasigurno ne bi želela da budeš prikovana u ovoj kući bez ikakvog društva.

- Imaće on društvo! - reče Hermiona. - Ovo je sedište štaba Reda feniksa, zar ne? Nego se on ponadao da će Hari doći da živi ovde sa njim.

- Mislim da to nije istina - reče Hari, cedeći svoju krpku. - Nikad mi nije dao direktan odgovor kad bih ga pitao da li bih mogao ovde da živim.

- On samo nije hteo da sebi pruži previše razloga za nadu - reče Hermiona mudro. - A možda se i sam pomalo osećao krivim, jer po mom mišljenju, deo njega se nadao da ćeš biti izbačen. Tako biste mogli zajedno da budete izgnanici.

- Ma daj! - rekoše Hari i Ron uglas, ali Hermiona samo nemarno slegnu ramenima.

- Neka vam bude. Ali, tu i tamo pomislim da je Ronova mama u pravu, i da Sirijus ponekad ne pravi razliku između tvog oca i tebe, Hari.

- Dakle, misliš da je malo udaren u glavu? - reče Hari, kipteći od ljutnje.

- Ne, samo mislim da je predugo bio usamljen - reče Hermiona jednostavno.

U tom trenutku gospođa Vesli uđe u sobu iza njih.

- Još niste završili? - upita, gurajući glavu u plakar.

- Mislio sam da si došla da nam kažeš kako je vreme za odmor! - odgovori Ron gorko. - Znaš li koliko smo buđi skinuli otkako smo došli ovamo?

- Toliko si čeznuo da pomogneš Redu - reče gospođa Vesli - pa sada možeš da pružiš svoj mali doprinos tako što ćeš glavni štab da učiniš prihvatljivijim za život.

- Osećam se kao kućni vilenjak - progundā Ron.

- Pa, sada kada shvataš kakve jadne živote oni vode, možda ćeš biti malo aktivniji u UBLJUV-u! - reče Hermiona puna nade, kada ih gospođa Vesli ostavi da rade. - Znaš, možda i ne bi bila loša ideja da pokažemo ljudima kako je užasno sve vreme provoditi u čišćenju - mogli bismo da organizujemo sponzorisanu ribanje grifindorskog dnevnog boravka, a svi prihodi da idu UBLJUV-u, što bi povećalo i svest o samom problemu, i naše fondove.

- Sponzorisaću te ja da prestaneš da brbljaš o UBLJUV-u! - promrmlja Ron razdraženo, ali tiho, tako da ga je samo Hari čuo.

Što je raspust bio bliži kraju, Hari je sve više sanjario o Hogvortsu. Jedva je čekao da ponovo vidi Hagrida, da igra kvidič, čak i da tumara kroz leje s povrćem do staklene bašte za herbologiju. Bila bi prava poslastica napustiti ovu prašnjavu, zagušljivu kuću, u kojoj je polovina plakara još uvek bila zabarikadirana, a Kričar izvikivao uvrede iz senke svakome ko prođe kraj njega, mada je Hari pazio da ne kaže Sirijusu ni za jednu od tih zamerki.

Očito da život u sedištu štaba antivoldemorskog pokreta nije bio ni približno zanimljiv niti uzbudljiv kao što se Hariju činio pre nego što ga je sam iskusio. Iako su članovi Reda feniksa redovno dolazili i odlazili, ponekad ostajući da nešto pojedju, a katkad odmah izlazili, posle svega nekoliko minuta došaptavanja, gospođa Vesli bi se pobrinula da Hari i ostali budu van slušnog dometa, (i produžnog i normalnog). A niko, čak ni Sirijus, izgleda nije mislio da Hari treba da zna išta više od onog što je čuo u noći svog dolaska.

Poslednjeg dana raspusta Hari je čistio Hedvigin izmet sa vrha ormana, kad Ron uđe u njihovu spavaću sobu noseći par koverata.

- Stigli su spiskovi knjiga - reče, bacajući jedan od koverata Hariju, koji je stajao na stolici. - U zadnji čas, mislio sam da su zaboravili. Obično su stizali mnogo ranije...

Hari pokupi i posednje parče nečistoće u kesu i baci je preko Ronove glave u ćošak, pravo u korpu za otpatke, koja je proguta i glasno podrignu. Zatim otvori pismo. Sadržalo je dva parčeta pergamenta: jedno je bilo uobičajeni podsetnik da polugodište počinje prvog septembra, drugo mu je saopštavalo koje su mu knjige potrebne za predstojeću školsku godinu.

- Samo dve nove - reče on čitajući spisak - Standardna knjiga čini, za peti razred od Mirande Sove i Teorija odbrambene magije od Vilberta Skrivala.

Krc.

Fred i Džordž prebaciše se tik pored Harija. On se već toliko bio navikao na to, da čak nije ni pao sa stolice.

-Upravo smo se pitali ko je uvrstio Skrivalovu knjigu u spisak - reče Fred.

-Zato što to znači da je Dambldor našao novog nastavnika odbrane od mračnih veština - objasni Džordž.

- I to u zadnji čas - dodade Fred.

- Kako to misliš? - upita Hari, skočivši dole pored njih.

- Pa, pomoću produžnih ušiju smo čuli mamin i tatin razgovor pre nekoliko nedelja - reče Fred Hariju - a na osnovu onoga o čemu su pričali, Darabldor je zbilja imao velike muke da pronade nekoga ko bi ove godine predavao taj predmet.

- Nikakvo iznenađenje, kad pogledamo šta se desilo sa prethodnom četvoricom, je l' da? - reče Džordž.

- Jedan otpušten, jedan mrtav, jedan ostao bez pamćenja, a jedan devet meseci zaključan u kovčegu - reče Hari, brojeći na prste. - Da, vidim na šta misliš.

-Šta je s tobom, Ron? - upita Fred.

Ron mu ne odgovori. Hari se osvnu. Ron je stajao vrlo mirno, neznatno razjapljenih usta, zijajući u svoje pismo s Hogvortsu.

-Sta je bilo? - reče Fred nestrpljivo, obišavši oko Rona da bi preko njegovog ramena pogledao u

pergament.

Fred takođe razjapi usta.

-Asistent? - reče on, zureći s nevericom u pismo. - Asistenti

Džordž nahrupi napred, ščepa koverat iz druge Ronove ruke i prevrnu ga naopačke. Hari vide kako nešto skreletnocrveno i zlatno pade na Džordžov dlan.

- Nije moguće - reče Džordž prigušenim glasom.

- Mora da je greška - reče Fred, iščupavši pisrao iz Ronovog stiska i držeći ga prema svetlosti, kao da provereva vodeni žig. - Niko pri zdravoj pameti ne bi Rona proizveo u asistenta.

Blizanci istovremeno okretoše glave i oboje se upiljiše u Harija.

- Mislili smo da ćeš to sigurno biti ti! - reče Fred, tonom koji je nagoveštavao da ih je Hari na neki način prevario.

- Mislili smo da će te Dambldor bespogovorno izabrati! - primeti Džordž ogorčeno.

- Osvojio si Tročarobnjački turnir i slično! - dodade Fred.

- Pretpostavljam da su sve ostale stvari ipak prevagnule protiv tvog izbora - dopuni Džordž Freda.

- Aha - reče Fred polako. - Da, već si prouzrokovao isuviše nevolja, druškane. Pa, bar jedan od vas dvojice ima prave prioritete.

On priđe Hariju krupnim koracima i potapša ga po leđima, uputivši Ronu prekoran pogled.

- Asistent... mali asistent Roniša.

- O, mama će postati nepodnošljiva - zahropta Džordž, bacivši Ronu asistentsku značku, kao da bi ga mogla zaraziti.

Ron, koji još uvek nije izustio ni reč, uze značku, zagleda se u nju na tren, a onda je dade Hariju kao da ga nemo pita da potvrdi da li je prava. Hari je uze. Preko grifindorskog lava bilo je utisnuto veliko 'A'. Video je istu takvu značku na Persijevim grudima prvog dana kada je stigao na Hogvorts.

Vrata se s treskom otvoriše. Hermiona ulete u sobu, zajapurenih obraza dok joj se kosa vijorila. Držala je koverat u ruci.

-Jesi li - jesi li dobio...?

Ona spazi značku u Harijevoj ruci i vrisnu.

- Znala sam! - reče ushićeno, mašući svojim pismom. - I ja, Hari, i ja!

- Ne - reče brzo Hari, vraćajući značku u Ronovu ruku. - Ron je, a ne ja.

- Ko - šta?

- On je asistent, ne ja - reče Hari.

- Ron! - reče Hermiona, razjapivši vilicu. - Ali... jesi li siguran? Mislim...

Ona pocrvene kada je Ron pogleda s prkosnim izrazom lica.

- Moje ime je na tom pismu - reče on.

- Ja... - reče Hermiona, skroz zbunjena. - Ja... ovaj, vau! Sjajno, Rone! To je zaista...

- Neočekivano - reče Džordž, klimnuvši glavom.

- Ne - reče Hermiona, crveneći više nego ikad - nije... Ron je uradio gomilu stvari... on je zbilja...

Vrata iza nje još se malo odškrinuše, i gospođa Vesli stupi u sobu noseći hrpu sveže opranih odora.

-Džini mi reče da su najzad stigli spiskovi udžbenika - reče ona gledajući u koverte, dok je prilazila krevetu da bi složila odore u dve hrpe. - Ako mi ih date, poneću ih u Dijagon-aleju popodne i doneti vam knjige, dok se budete pakovali. Rone, moraću da ti nabavim još pidžama, ove su ti prekratke bar za jedno desetak centimetara, ne mogu da verujem da si ih tako brzo prerastao... koju boju bi voleo?

- Kupi mu crvenu sa zlatnim, da mu se slaže sa značkom - reče Džordž, smejujući se.

- Da mu se slaže sa čim? - reče gospođa Vesli odsutno, presavijajući par kestenjastih čarapa i smeštajući ih na Ronovu hrpu odeće.

- Sa njegovom značkom - reče Fred, kao da želi da brzo pregrmi najgore... - Njegovom ljupkom, novom, blistavom asistentskom značkom.

Trebalo je nekoliko trenutaka da Fredove reči prodru do gospođe Vesli, preokupirane pidžamama.

-Njegovu... ali... Rone, nisi valjda...?

Ron podiže svoju značku.

Gospođa Vesli ispusti vrisak poput Heraioninog.

- Ne mogu da poverujem! Ne mogu da poverujem! O, Rone, kako je to divno! Asistent! Baš kao i svi drugi u porodici!

- A šta smo Fred i ja, komšije? - reče Džordž rezignirano, kada ga majka odgurau u stranu i zagrlj svog najmlađeg sina.

- Čekaj samo da ti otac čuje za ovo! Rone, tako se ponosim tobom, kakva divna vest, mogao bi da na kraju postaneš i glavešina dečaka, baš kao Bil i Persi, ovo je samo prvi korak!

O, koja divna stvar da mi se desi usred svih tih briga, presrećna sam, o Roni...

Fred i Džordž su se kerebečili iza njenih leđa, ali gospođa Vesli ih nije primećivala. Čvrsto stisnuvši Rona rukama, stade da ga ljubi svuda po licu, koje postade crvenije od njegove značke.

-Mama... nemoj... Mama, smiri se... - mrmljao je, pokušavajući da je odgume.

Ona ga pusti i reče bez daha: - Pa, šta očekuješ, onda? Persiju smo dali sovu, ali ti već imaš jednu.

- K-kako to misliš? - reče Ron, gledajući je kao da ne veruje svojim ušima.

- Moraš da dobiješ nagradu za ovo! - reče gospođa Vesli razneženo. - Šta kažeš na novi komplet odora?

- Već smo mu kupili neke - reče Fred kiselo, kao da iskreno žali zbog te velikodušnosti.

- Ili novi kazan, Čarlijev stari je već skroz zarđao, ili novog pacova, uvek ti se sviđao Skobers...

- Mama - reče Ron pun nade - mogu li da dobijem novu metlu?

Lice gospođe Vesli se načas snuždi. Metle su bile skupe.

-Ne baš najbolju! - Ron nastavi, snebivajući se. - Samo... samo da bude nova, za promenu...

Gospođa Vesli je oklevala, a onda se nasmeši.

-Naravno da možeš... pa, bolje da pođem ako moram još i metlu da kupim. Videćemo se kasnije... mali Roni, asistent! I ne zaboravite da spakujete kovčege... asistent... o, sva sam usplahirena!

Još jednom poljubi Rona u obraz, glasno šmrknu i izjuri iz sobe.

Fred i Džordž izmenjaše poglede.

- Neće ti smetati ako te ne poljubimo, Rone? - upita Fred, tobože zabrinutim glasom.

- Mogli bismo da ti se naklonimo, ako želiš - reče Džordž.

- Ma, zavežite - reče Ron, namrštivši se.

- Ili šta? - čikao ga je Fred, dok mu se zlobni kez širio preko lica. - Odredićeš nam kaznenu nastavu?

- Samo nek' proba, baš bih voleo to da vidim - zakikota se Džordž.

- Ako se ne pripazite, možda to i uradi! - reče Hermiona ljutito.

Fred i Džordž prasnuše u smeh, a Ron promrmlja: - Pusti ih, Hermiona.

- Moraćemo da se dobrano pripazimo, Džordž - reče Fred, pretvarajući se da drhti od straha - jer sada kada su ovo dvoje na dužnosti...

- Da, čini se da su naši delikventski dani odbrojani - reče Džordž, setno vrteći glavom.

I uz još jedno glasno krc, blizanci se prebaciše odatle.

- Uh, ta dvojica! - reče Hermiona besno, zureći u plafon kroz koji su sada mogli da čuju Freda i Džordža kako se grohotom smeju u sobi na spratu iznad njih. - Ne obraćaj pažnju na njih, Rone, samo su ljubomorni!

- Ne bih rekao - reče Ron sumnjičavo, takođe se zagledavši u plafon. - Uvek su govorili da samo guzonje postaju asistenti- pa ipak - dodade radosnijim tonom - oni nikada nisu dobili nove metle! Voleo bih da mogu da pođem sa mamom i sam izaberem... neće nikad biti u stanju da mi priušti neku Nimbusicu, ali pojavila se nova Čistačica, i to bi bilo sjajno... Da, mislim da ću otići i reći joj da bih voleo neku Čistačicu, tek da zna...

On se stušiti iz sobe, ostavljajući Harija i Hermionu same.

Iz nekog razloga, Hari nije želeo da gleda u Hermionu. Okrenu se ka krevetu, podiže hrpu čistih odora koje je gospođa Vesli tu spustila i pređe duž sobe do svog kovčega.

- Hari? - reče Hermiona obazrivo.

- Svaka čast, Hermiona - reče Hari, tako srdačno da uopšte nije zvučalo kao njegov glas, još uvek ne gledajući u nju. - Odlično. Asistent. Sjajno.

- Hvala - reče Hermiona. - Ovaj... Hari... mogu li da pozajmim Hedvigu da javim mami i tati? Biće im vrlo drago - mislim asistent je nešto što i oni mogu da shvate.

- Da, nema problema - reče Hari, još uvek užasno srdačnim glasom koji mu nikako nije pristajao. - Uzmi je!

Oslonio se na kovčeg, položio odore na njegovo dno i pretvarao se da nešto pretražuje dok je Hermiona prišla ormanu dozvala Hedvigu. Prođe nekoliko trenutaka. Hari je čuo da se vrata zatvaraju ali je ostao i dalje povijen, osluškajući. Jedinil zvuci koje je mogao da čuje bili su ponovno kikotaње prazne! slike na zidu i korpa za otpatke u uglu koja je iskašljavala sovin izmet. Ispravi se i pogleda iza sebe. Hermiona beše izašla, a ni Hedvige više nije bilo. Hari se polako vrati do kreveta i utonu u njega, slepo zureći u podnožje ormana.

Sasvim je zaboravio da se u petom razredu biraju asistenti. Bio je isuviše zabrinut zbog mogućnosti da ga isključe, da bi još razmišljao i o činjenici da će neki učenici dobiti značke. Ali i da se setio... da je razmišljao o tome... šta bi očekivao?

Nipošto ovo, reče iskreni glasić u njegovoj glavi.

Hari sklopi oči i prekri lice rukama. Nije mogao sebe da laže. Da je znao da je asistentska značka na putu, očekivao bi da pripadne njemu, a ne Ronu. Da li to znači da je postao arogantan kao Drako Melfoj? Da li misli da je superiorniji od bilo koga? Da li zaista veruje da je bolji od Rona?

Ne, reče onaj glasić prkosno.

Da li je to istina, zapita se Hari, zabrinuto preispitujući vlastita osećanja.

Bolji sam u kvidiču, reče taj glas. Ali nisam bolji ni u čemu drugom.

To je zaista istina, pomisli Hari. Nije bio bolji od Rona u poznavanju lekcija. Ali šta je sa onim mimo predavanja? Šta je sa pustolovinama koje su on, Ron i Hermiona preduzimali od kada su krenuli na Hogvorts, često rizikujući mnogo više od isključenja?

Pa, Ron i Hermiona su bili uz mene gotovo sve vreme, reče glas u Harijevoj glavi.

Ipak, ne sve vreme, pobuni se Hari protiv samog sebe. Nisu se borili sa mnom protiv Kvirela. Nisu se oni suprotstavili Ridlu i Bazilisku. Nisu se oni oslobodili silnih dementora one noći kada je Sirijus pobegao. Nisu bili ni na groblju sa mnom, one noći kada se Voldemor vratio...

I isto osećanje nepravde, koje ga je bilo obuzelo u noći kada je stigao, ponovo uskrсну u njemu. Ja sam definitivno više postigao, pomisli Hari ogorčeno. Više nego iko od njih!

Ali možda, reče taj glasić sasvim pošteno, možda Dambldor ne bira asistente na osnovu toga što su se uvalili u gomilu opasnih situacija... Možda ih bira na osnovu nekih drugih kriterijuma... Mora da Ron irna nešto što ti nemaš...

Hari otvori oči i stade da zuri kroz prste u kandžastu nogu od ormana, sećajući se šta mu je Fred rekao: - Niko pri zdravoj pameti ne bi Rona proizveo u asistenta...

Hari se tiho zakikota. Sekundu kasnije gadio se samoga sebe.

Ron nije tražio od Damblдора da mu da asistentsku značku. To nije Ronova krivica. Hoće li se on, Hari, Ronov najbolji prijatelj na svetu, duriti zbog toga što sam nije dobio značku, podsmevati se zajedno sa blizancima iza Ronovih leđa, upropastivši Ronu užitak onda kada je ovaj, po prvi put, pobedio Harija u nečemu?

Uto Hari ponovo začu Ronove korake na stepenicama. On se uspravi, pričvrsti naočare, nabaci kez na lice.

- Jedva sam je uhvatio! - reče Ron veselo banuvši na vrata. - Kaže da će mi kupiti Čistačicu ukoliko bude mogla.

- Kul - reče Hari i s olakšanjem začu kako mu glas ne zvuči previše srdačno. - Slušaj... Rone... čestitam, družkane.

Osmeh na Ronovom licu izblede.

- Nikad nisam pomišljao da ću to da budem ja! - reče on, vrteći glavom. - Mislio sam da ćeš ti da postaneš asistent!

- Jok, ja sam izazvao isuviše problema - reče Hari, ponavljajući Fredove reči.

- Da - reče Ron - da, pretpostavljam da si u pravu... pa, bolje da spakujemo kovčege, zar ne?

Bilo je čudno koliko su im stvari bile razbacane svuda naokolo otkako su stigli. Najveći deo popodneva proveli su skupljajući knjige i ostale stvari svuda po kući, trpajući ih nazad u školske

kovčegu. Hari je zapazio da je Ron uporno nosio svoju asistentsku značku svuda naokolo: prvo ju je stavio na komodu pored kreveta, zatim u džep od farmerki, da bi je opet iznova izvadio i položio preko složenih odora, kao da hoće da vidi kako se crveno slaže sa crnim. Tek kada su Fred i Džordž upali i ponudili da mu je prikače na čelo trajnolepljivom čini, on ju je nežno obmotao svojim kestenjastim čarapama i zaključao u kovčegu.

Gospođa Vesli se vratila iz Dijagon-aleje oko šest sati, na-tovarena knjigama, noseći duguljasti paket umotan u debeli smeđi pakpapier koji joj Ron ote sa čežnjivim uzvikom.

-Nemoj sada da je raspakuješ, dolaze nam ljudi na večeru. Svi treba da siđete dole - reče ona, ali čim je nestala s vidika Ron mahnitom pocepa omot, i stade da ispituje svaki pedalj svoje nove metle sa ekstatičnim izrazom na licu.

Dole u podrumu, gospođa Vesli je okačila skerletnocrveni transparent poviše krcatog stola, na kojem je pisalo:

ČESTITKE

RONU I HERMIONI

NOVIM ASISTENTIMA

Bila je u boljem raspoloženju no što ju je Hari ikad video tokom ovog raspusta.

-Mislila sam da bismo mogli da priredimo malu žurku, a ne samo da sedimo na večeri - reče ona Hariju, Ronu, Hermioni, Fredu, Džordžu i Džini kad udoše u sobu. - Tvoj otac i Bil će uskoro stići, Rone. Obojici sam poslala sove i potpuno su ushićeni - dodade, sijajući od sreće.

Fred prevrnu očima.

Sirijus, Lupin, Tonks i Kingzli Okovgrom već su bili tu, a Ludooki Čudljivko došepa ubrzo pošto se Hari poslužio krem-pivom.

- O, Alastore, drago mi je da si tu - reče gospođa Vesli živahno, kada Ludooki zbacila svoj putni ogrtač. - Odavno smo hteli da te pitamo - raožeš li da pogledaš u pisac sto u gostinskoj sobi i kažeš nam šta je u njemu? Nismo hteli da ga otvaramo, za slučaj da je u njemu nešto zaista gadno.

- Neraa problema, Moli...

Čudljivkovo električnoplavo oko osvmu se naviše i stade da zuri netremice kroz plafon kuhinje.

-Gostinska soba... - zagrme on, kada mu se zenica suzila.

-Sto u uglu? Da, vidim ga... aha, u pitanju je bauk... želiš li da odem da ga se otarasim, Moli?

-Ne, ne, sama ću, kasnije - reče gospođa Vesli blistajući.

- Ti uzmi nešto da popiješ. Zapravo, priredili smo malo slavlje...

Ona pokaza na crveni transparent. - Četvrti asistent u porodici! - dodade nežno, razbarušivši Ronu kosu.

-Asistent, je li? - zagrme Čudljivko, motreći Rona normalnim okom, dok mu se magično okrenulo da bi gledalo kroz slepoočnicu. Hari je imao vrlo neprijatan osećaj da oko gleda u njega, te se odmaknu ka Sirijusu i Lupinu.

- Pa, čestitam - reče Čudljivko, još uvek gledajući Rona svojim normalnim okom - figure na vlasti uvek navlače sebi nevolju, ali pretpostavljam da Dambldor misli da možeš da izdržiš većinu glavnih kletvi, inače te ne bi imenovao...

Ron je delovao prilično preneražen ovim pogledom na situaciju, ali ga je dolazak oca i najstarijeg brata poštedito muka da na to odgovori. Gospođa Vesli beše tako dobro raspoložena, da se nije ni požalila što su povelili Mandangusa sa sobom. On je nosio dugi mantil koji je delovao čudnovato ispupčen na neočekivanim mestima, koji je odbio da skine i odloži kraj Čudljivkovog putnog ogrtača.

-Pa, mislim da je red na zdravicu - reče gospodin Vesli, kada su svi već uzeli po neko piće. On pridiže svoj pehar. - Za Rona i Hermionu, nove grifindorske asistente!

Ron i Hermiona su blistali dok su im svi nazdravljali, a zatim zapljeskaše.

-Ja lično nikada nisam bila asistent - reče Tonks živahno, stojeći iza Harija, dok su ostali krenuli ka stolu da se posluže jelom. Danas joj je kosa bila dugačka do struka i paradajzcrvene boje. Izgledala je kao Džinina starija sestra. - Glavesina moje kuće rekao mi je da mi nedostaju određene neophodne osobine.

- Na primer? - reče Džini, koja je birala pečene krompire.

- Recimo, sposobnost da se pristojno ponašam - reče Tonks.
Džini se nasmeja. Hermiona, čini se, nije znala da li da se smeje ili ne, napravivši svojevrstan kompromis kada otpi ogroman gutljaj krem-piva, zagrcnuvši se njime.
-Šta je sa tobom, Sirijuse? - upita Džini, potapšavši Hermionu po leđima.
Sirijus, koji je stajao odmah do Harija oglasi se svojim uobičajenim kevtavim smehom.
-Niko me nije hteo za asistenta, isuviše sam vremena proveo na kaznenoj nastavi, zajedno sa Džejsom. Lupin je bio dobar dečko, on je dobio značku.
-Mislim da se Dambldor možda nadao da bih tako ja mogao da uspostavam neku kontrolu nad svojim najboljim prijateljima - reče Lupin. - Suvišno je reći da sam potpuno omanuo.
Hariju se iznenada popravi raspoloženje. Ni njegov otac nije bio asistent. Odjednom mu je žurka delovala mnogo zabavnije. Napunio je sebi tanjir, primetivši da mu svi u sobi sada deluju dvostruko prijatnije.
Ron je raspredao o svojoj novoj metli svima koji su hteli da ga saslušaju.
-...Od nule do sedamdeset za samo deset sekundi, nije loše, zar ne? Kad to uporedite sa činjenicom da Kometa 290 za to vreme ide samo od nule do šezdeset, i to isključivo sa pristojnim vetrom za leđima, sudeći po Veštičjim metlama...
Hermiona je ozbiljno razgovarala sa Lupinom o svojim pogledima na prava vilenjaka.
-Mislim, to su iste gluposti kao i segregacija vukodlaka, zar ne? Sve potiče od te užasne umišljenosti čarobnjaka da su superiorniji u odnosu na ostala stvorenja...
Gospođa Vesli i Bil su se po običaju svadali oko Bilove kose.
- ...Zaista ti izmiče kontroli, a ti si tako zgodan, mnogo bi ti bolje stajala da je kraća, zar ne, Hari?
- Pa, ne znam... - reče Hari, malo uznemiren što traže njegovo mišljenje. On brzo odšeta u pravcu Freda i Džordža, koji su se šćućurili u ćošku sa Mandangusom.
Mandangus prestade da priča kad ugleda Harija, ali Fred namignu i rukom ga pozva da im se pridruži.
- U redu je - reče on Mandangusu - možemo da verujemo Hariju, on nam je glavni finansijer.
- Vidi šta nam je Dang doneo - reče Džordž, ispruživši šaku ka Hariju. Bila je puna nečega što je ličilo na smežurane crne mahune. Iz njih je dopirao slabašni zveket, mada su bile potpuno nepomične.
- Semenke otrovnih pipkara - reče Džordž. - Potrebne su nam za zabušantske bombonjere, ali one su zabranjena roba klase C, tako da smo imali grdne muke da ih se dokopamo.
- Deset galeona za celu količinu, važi, Dang? - reče Fred.
- Posle svih muka koje sam im'o dok ih nisam nabavijo? - Mandangus još više raširi svoje udubljene zakrvavljene oči. - Žao mi je, momci, ali neću prihvatiti ni knuta ispod dvadeset.
- Dang mnogo voli da se šali - reče Fred Hariju.
- Da, njegova najbolja šala dosad bila je kad nam je tražio šest sikla za vrećicu knarlovih' bodlji - reče Džordž.
- Budite oprezni - upozori ga Hari tiho.
- Zašto? - upita Fred. - Mama je zauzeta gugutanjem o asistentu Ronu, ne moramo da se brinemo, hvala bogu.
- Ali moguće je da vas Čudljivko drži na oku - primeti Hari.
Mandangus se nervozno okrenu preko ramena.
-Pa, dobro - progundā on. - U redu, momci, nek' bude deset, ako ih odmah uzmete.
-Hvala, Hari! - reče Fred veselo, kada je Mandangus ispraznio džepove u raširene šake blizanaca i stuštio se prema hrani. - Bolje da odnesemo ovo gore...
Hari ih je posmatrao kako odlaze, osećajući se pomalo nelagodno. Upravo mu je palo na pamet da će gospodin i gospođa Vesli želeti da znaju kako Fred i Džordž finansiraju svoju

knarl - Knarla (severna Evropa i Amerika) Normalci če-sto greškom smatraju za ježa. Ove dve vrste su zbilja identične, osim jedne važne razlike u ponašanju: ukoliko se ježu ostavi hra-na u bašti, on će je prihvatiti i uživati u daru; ukoliko se hra-na, međutim, ponudi knarlu, on će pretpostaviti da vlasnik kuće pokušava da ga namami u zamku, te će divljački uništiti bašten-ske biljke i ukrase, u znak osvete. Mnoga normalska deca su ne-pravedno bila opušena za vandalizam, dok je pravi počinitelj za-pravo bio knarl. - isto.

prodavnicu šala i zevzevata, kada budu saznali za njeno postojanje. Svojevremeno mu se činilo sasvim prosto da blizancima pokloni svoju nagradu osvojenu na Tročarobnjačkom turniru, ali šta ako to dovede do nove pometnje u njihovoj porodici, i novog otuđenja, nalik Persijevom? Da li bi gospođa Vesli i dalje volela Harija kao da joj je rođeni sin, kada bi otkrila da je on omogućio Fredu i Džordžu da otpočnu karijeru koju ona smatra potpuno neprikladnom?

Stojeći na istom mestu na kom su ga blizanci napustili, u društvu krivice koja ga je poput kamena pritiskala u stomaku, Hari začu zvuk vlastitog imena. Duboki glas Kingzlija Okovgroma uspeo je da nadjača okolnu graju.

- ...zašto Damblodor nije imenovao Harija za asistenta? - upitao je Kingzli.

- Verovatno je imao svoje razloge - uzvрати mu Lupin.

- Ali time bi pokazao da ima poverenja u njega. Ja bih tako postupio - bio je uporan Kingzli - pogotovo sada, kada ga Dnevni prorok svakih nekoliko dana napada...

Hari se ne osvrnu oko sebe. Nije hteo da Lupin i Kingzli znaju da ih je čuo. Iako daleko od toga da je bio gladan, on pođe za Mandangusom prema stolu. Njegovo uživanje u zabavi iščile podjednako brzo kako je došlo, i on požele da je gore, u svom krevetu.

Ludooki Čudljivko je njuškao pileći batak ostacima svog nosa. Očigledno nije mogao da otkrije ni traga otrova, jer odmah potom odgrize jedno parče.

-...Drška je napravljena od španskog hrasta sa firmajzom koji odbija kletve i ugrađenom kontrolom vibracija... - objašnjavao je Ron Tonks.

Gospođa Vesli široko zevnu.

-Pa, mislim da je bolje da se pobrinem za tog bauka pre nego što legnem... Arture, ne želim da ova gužva potraje do kasno'u noć, važi? Laku noć, Hari, dušo.

Ona izađe iz kuhinje. Hari spusti tanjir i zapita se da li bi mogao da je prati, a da ne privuče pažnju.

- Jesi li dobro, Hari? - zahropta Čudljivko.

- Da, baš mi je fino - slaga Hari.

Čudljivko otpi gutljaj iz svoje džepne pljoske, dok mu je električnoplavo oko iskosa zurilo u Harija.

-Dodi ovamo, imam nešto što bi te možda zanimalo - reče on.

Iz unutrašnjeg džepa odore Čudljivko izvadi vrlo staru i izlizanu čarobnjačku fotografiju.

-Prvobitni Red feniksa - zabruna Čudljivko. - Našao sam je prošle noći dok sam tražio svoj rezervni nevidljivi ogrtač, s obzirom da Podmor nije toliko lepo vaspitan da mi vrati moj najbolji ogrtač... mislio sam da bi ljudi voleli da je vide...

Hari uze fotografiju. Mala grupica ljudi mu uzvрати pogled. Neki su mu mahali, a drugi nameštali naočare.

-Eto mene - reče Čudljivko, nepotrebno pokazujući na sebe.

Bilo je nemoguće ne prepoznati Čudljivka sa slike, mada mu je kosa bila malo manje seda, a nos netaknut. - A evo i Damblodora pored mene, Dedalus Digl je sa druge strane... ovo je Marlena Mek Kinon, ubili su je dve nedelje pošto je fotografija načinjena, sredili su joj čitavu porodicu. Ovo su Frenk i Alisa Longbotom...

Hariju još jače zaigra stomak kad pogleda u Alisu Longbotom. Dobro je poznavao njeno okruglo, prijateljsko lice, mada je nikada nije video, jer je bila slika i prilika svog sina Nevila.

-...sirotani - zareža Čudljivko. - I smrt je bolja od onoga što se njima desilo... a to je Emelina Vens, nju si upoznao, pa onda Lupin, očigledno... Bendži Fenvik, i on je riknuo, od njega smo pronašli tek par komadića... Pomerite se malko u stranu - dodade on, lupivši sliku, i mali fotografisani ljudi se skloniše ka ivici, kako bi oni koji su bili delimično u senci mogli da se pomere napred.

-Ovo je Edgar Bouns... brat Amelije Bouns, njega i njegovu porodicu su takođe sredili, a bio je veliki čarobnjak... Stardžis Podmor, boga mu, ala izgleda mlad... Karadok Dirborn, nestao šest meseci posle ovoga, nikada nismo pronašli njegovo telo... Hagrid, naravno, izgleda isto kao i uvek... Elfijas Vrdalo, upoznao si ga, bio sam zaboravio da je imao običaj da nosi taj glupi šešir, Gideon Pruit, bilo je potrebno čak pet Smrtoždera da ubiju njega i njegovog brata Fabijana, borili su se kao pravi junaci... miči se, miči se...

Mali ljudi na fotografiji počеше da se gurkaju između sebe, a oni koji su bili skriveni skroz pozadi

pojaviše se u prvom redu slike.

-To je Dambldorov brat Aberfort, tada sam ga jedini put sreo, čudan tip... a to je Dorkas Medouz, nju je Voldemor lično ubio... Sirijus, dok je još nosio kratku kosu... i... evo ti ga na, mislio sam da bi te ovo možda zaniralo!

Hariju srce poskoči. Njegovi majka i otac toplo su mu se smešili, sedeći s obe strane malog čoveka s vodnjikavim očima. Hari odmah prepozna Crvorepa, onog istog koji je odao skrovište njegovih roditelja Voldemoru i tako doprineo njihovoj smrti.

-A? - reče Čudljivko. - Šta kažeš?

Hari pogleda u Čudljivkovo ožiljcima unakaženo rupičasto lice. Čudljivko je, očito, imao utisak da je upravo počastio Harija nečim lepim.

-Aha - reče Hari, još jednom pokušavajući da se naceri. - Ovaj... čuj, upravo sam se setio, nisam još spakovao moj...

Bio je pošteđen muke da smisli koju to stvarčicu još nije spakovao. Jer, Sirijus upita: - Šta ti je to, Ludooki? - i Čudljivko se okrenu ka njemu. Hari pređe preko kuhinje, iskrade se kroz vrata i hitro pope uz stepenice pre nego što je iko mogao da ga dozove.

Nije znao zbog čega mu je to predstavljalo takav šok. Uostalom, i ranije je viđao slike svojih roditelja, a sreo je i Crvorepa... ali da oni tako skupa iskoče pred njega, baš kad ih je naimanje očekivao.... nikome se to ne bi dopalo, pomisli ljutito.

A pride ih gleda okružene svim tim srećnim licima... Bendžijem Fenvikom, kojeg su našli u komadićima, i Gideonom Pruitom, koji je poginuo kao heroj, zatim Longbotomovima, mučenim do ludila... svi oni zauvek srećno mašu sa te fotografije, ne znajući da su već predodređeni za tako užasnu sudbinu... Pa, Čudljivku je to možda zanimljivo... ali njemu, Hariju, to je vrlo uznemirujuće...

Hari se na vrhovima prstiju iskrade na vrh stepenica u hodniku, pored odsečenih glava kućnih vilenjaka, i bi mu milo da je ponovo sam sa sobom, ali kad stiže do prvog odmorišta začu galamu. Neko je jecao u salonu.

-Hej? - reče Hari.

Nije bilo nikakvog odgovora ali se jecanje nastavilo. On se pope uz preostala dva stepenika, pređe duž odmorišta i otvori vrata salona.

Neko se šćućurio uza zid, sa štapićem u ruci, dok mu se celo telo treslo od plača. Opružen po starom prašnjavom tepihu, prekriven zrakom mesečine, očigledno mrtav, beše Ron.

Hariju istog trenutka nestade vazduha u plućima. Osećao se kao da propada kroz pod. Glavu mu probi ledena hladnoća: Ron - mrtav, ne, to je nemoguće...

Čekaj malo, to je zbilja nemoguće - Ron je bio dole...

- Gospođo Vesli? - zagrakta Hari.

- R... r... ridikulus! - zajeca gospođa Vesli, uperivši drhtavom rukom svoj štapić ka Ronovom telu.

Kvrc.

Ronovo telo se preobrazi u Bilovo, skroz prostrto poleduške, širom otvorenih, praznih očiju. Gospođa Vesli zajeca jače nego ikad.

-R - ridikulus! - ona ponovo zajeca.

Kvrc.

Bilovo telo zameni telo gospodina Veslija, sa nakrivljenim naočarima i mlazom krvi koji mu curi niz lice.

- Ne! - zajauka gospođa Vesli. - Ne... ridikulus! Ridikulus! Ridikulus! RIDIKULUS!

Kvrc. Mrtvi blizanci. Kvrc. Mrtav Persi. Kvrc. Mrtav Hari...

- Gospođo Vesli, smesta izađite napolje! - povika Hari, zureći u vlastito mrtvo telo na podu. - Neka neko drugi...

- Šta se to dešava?

Lupin ulete u sobu, u stopu praćen Sirijusom, dok je Čudljivko ćopao za njima. Lupin pogleda prvo u gospođu Vesli, a zatim u mrtvog Harija na podu i odmah shvati. Vadeći štapić, reče, vrlo sigurno i jasno:

-Ridikulus!

Harijevo telo nestade. Poviše tačke na kojoj je ono ležalo pojavi se srebrnasta kugla viseći u vazduhu. Lupin još jednom zamahnu štapićem i mesečeva lopta nestade u oblaku dima.

-Oh - oh - oh! - grcala je gospođa Vesli, i briznula u plač zarivši glavu u šake.

-Moli - reče Lupin turobno, prilazeći joj. - Moli, nemoj...

Sledećeg trenutka jecala je iz dna duše na Lupinovom ramenu.

- Moli, to je samo bauk - reče joj on umirujuće, nežno je potapšavši po glavi. - Samo glupi bauk...

- S-s-stalno ih viđam mrtve! - zajeca gospođa Vesli na njegovom ramenu. - Sve v-v-vreme! S-s-sanjam o tome...

Sirijus je zurio u parče tepiha na kome je bauk, pretvarajući se da je Harijevo telo, ležao nešto ranije. Moli je gledala u Harija, koji je izbegavao da joj uzvрати pogled. Imao je čudan osećaj da ga je Čudljivkovo magično oko pratilo sve vreme otkako je napustio kuhinju.

-N-n-nemojte da kažete Arturu. Gospođa Vesli je sada grcala, besomučno brišući oči krajevima rukava. - N-n-ne želim da sazna... baš sam glupa...

Lupin joj pruži maramicu i ona izduva nos.

-Hari, tako mi je žao. Šta ćeš sada misliti o meni? - reče mu ona drhtavo. - Nisam u stanju da se otarasim najobičnijeg bauka.

- Ne budite smešni - reče Hari, pokušavajući da se nasmeši.

- Bila sam toliko z-z-zabrinuta - reče ona, a suze joj ponovo krenuše niz lice. - Polovina p-p-porodice mi je u Redu, bb-biće pravo č-č-čudo ako svi izademo čitavi iz svega toga... a

P-P-Persi ne govori s nama... št-šta ako se nešto s-s-strašno desi a mi ne stignemo da se p-p-pomirimo s njim? A šta će biti ako mene i Artura ubiju, ko će da p-p-pazi na Rona i Džini?

- Moli, dosta je bilo - odlučno reče Lupin. - Ovo sada nije isto kao prošli put. Red je sada bolje pripremljen, imarao prednost, znamo šta Voldemor smer...

Gospođa Vesli ciknu od straha na pomen tog imena.

-Daj, Moli, hajde, vreme je da se navikneš da slušaš njegovo ime... vidi, ne mogu da ti obećam da niko neće biti ozleđen, to niko ne može, ali mnogo smo bolji nego prošli put. Ti tada nisi bila u Redu, i zato ne shvataš. Prošli put su Smrtožderi bili brojčano nadmoćni, bilo ih je dvadeset na jednoga, i eliminisali su nas jednog po jednog...

Hari ponovo pomisli na onu fotografiju, na nasmejana lica svojih roditelja. Znao je da ga Čudljivko i dalje posmatra.

- Ne brini za Persija - reče Sirijus naglo. - Vратиće se on. Samo je pitanje vremena kada će Voldemor preći u otvoreni napad, a čim to učini, celo Ministarstvo će nas moliti za oprostaj.

Ali nisam siguran da li ću prihvatiti njihovo izvinjenje - dodade ogorčeno.

- A to, ko bi brinuo o Ronu i Džini ako bi ti i Artur umrli - upita Lupin, blago se smešeći - šta misliš, šta bismo mi radili, pustili ih da crknu od gladi?

Gospođa Vesli se drhtavo nasmeši.

-Baš sam smešna - ponovo promrmlja, brišući oči.

Ali Hari, zatvorivši za sobom vrata spavaće sobe desetak minuta kasnije, nije mislio da je gospođa Vesli smešna. Još uvek je mogao da vidi svoje roditelje kako mu se srećno smeše sa stare pohabane fotografije, nesvesni da se njihovi životi, kao i životi mnogih ljudi oko njih, bliže kraju. Pred očima mu je stalno sebao prizor bauka koji se pretvara da je lež svakog od čla-nova porodice gospođe Vesli.

Bez upozorenja, ožiljak na čelu ponovo počeo bolno da ga peče, a i stomak stade da mu snažno krči.

- Prestani već jednom - reče odlučno, trljajući ožiljak, i bol stade da se povlači.

- Prvi znak ludila, kada razgovaraš sa vlastitom glavom - reče podli glasić sa prazne slike na zidu.

Hari ga je ignorisao. Osećao se stariji nego ikad u životu, i činilo mu se neverovatnim da je pre nepunih sat vremena brinuo o prodavnici zevzevata i o tome ko je dobio asistentsku značku.

11. LUNA LAVGUD

Te noći Hari je nemirno spavao. Roditelji su mu prolazili kroz snove, nikad ne progovorivši ni reči. Gospođa Vesli je jecala nad Kričеровim mrtvim telom, dok su je Ron i Hermiona, sa krunama na

glavi, posmatrali. A onda, po ko zna koji put, Hari ponovo zateče sebe kako ide niz hodnik koji se završava zaključanim vratima. Naglo se probudio, dok ga je ožiljak peckao, i zatekao Rona već obučenog kako mu nešto priča.

- ...Bolje požuri, mama je kao zapeta puška, kaže da ćemo zakasnuti na voz...

U kući je vladala strašna zbrka. Na osnovu onoga što je čuo dok se oblačio što je brže mogao, Hari shvati da su Fred i Džordž začarali svoje kovčege da odlete u prizemlje kako bi sebe poštedeli napora da ih sami spuste, a posledica toga bila je da su ovi nabasali na Džini i oborili je dole, dva sprata niže, pravo u predvorje. Gospođa Blek i gospođa Vesli vrištale su na sav glas.

- ... MOGLI STE OZBILJNO DA JE POVREDITE, IDIOTI JEDNI...

- ... POKVARENI MEŠANCI, OBEŠČAŠĆUJETE MI KUĆU PREDAKA...

Hermiona se stušiti u sobu delujući nervozno, dok je Hari navlačio svoju opremu. Hedviga joj se klatila na ramenu, a u naručju je nosila vrpoljećeg Krukšenksa.

- Mama i tata su mi upravo vratili Hedvigu. Sova spremno odleprša preko njih i smesti se povrh svog kaveza. - Jeste li već spremni?

- Takoreći. Da li je Džini dobro? - upita Hari, natukavši naočare.

- Gospođa Vesli ju je zakrpila - reče Hermiona. - Ali sada se Čudljivko žali da ne možemo da krenemo ukoliko s nama nije Stardžis Podmor, inače će straža biti lišena jednog čuvara.

- Straža? - reče Hari. - Moramo da idemo na Kings kros sa stražom?

- TI moraš da ideš na Kings kros sa stražom - ispravi ga Hermiona.

- Zašto? - upita Hari iznervirano. - Mislio sam da se Voldemor krije, ili hoćete da kažete da će da iskoči iz nekog kontejnera da bi pokušao da me dokusuri?

- Ne znara, to je sve što je Čudljivko rekao - reče Hermiona rastreseno, gledajući na sat. - Ali, ako ne krenemo uskoro, definitivno ćemo propustiti voz...

- HOĆETE LI VI GORE VEĆ JEDNOM DA SIĐETE, MOLICU LEPO! - razdra se gospođa Vesli, a Hermiona poskoci kao oparena i izjuri iz sobe. Hari zgrabi Hedvigu, ubaci je nehajno u kavez i stušiti se niz stepenice za Hermionom, tegleći kovčeg.

Portret gospođe Blek zavijao je od besa, ali niko se nije potrudio ni da navuče zastore preko njega. Sva ta buka u predvorju ionako će je ponovo uzbuniti.

- Hari, ti ideš sa mnom i sa Tonks - povika gospođa Vesli, nadjačavajući krike ('BLATOKRVNI! OLOŠU! PRLJAVI STVOROVII!'). - Ostavi svoj kovčeg i sovu, Alastor će se pozabaviti prtljagom... 0, za ime boga, Sirijuse, Dambldor je rekao ne!

Medvedoliki crni pas već se postrojio pored Harija dok se ovaj probijao povrh raznih kovčega praveći još veću gužvu u hodniku kako bi stigao do gospođe Vesli.

-0, gospode... - reče gospođa Vesli očajnički. - Pa dobro, ali na tvoju odgovornost!

Ona gurnu ulazna vrata, širom ih otvori i iskorači napolje na blago septembarsko sunce. Hari i pas krenuše za njom. Vrata se zalupiše za njima i krici gospođe Blek naglo zamukoše.

- Gde je Tonks? - upita Hari, gledajući oko sebe kad se spustiše niz kamene stepenice broja dvanaest, koji nestade istog trenutka čira kročiše na trotoar.

- Evo, tu nas čeka - reče gospođa Vesli kruto, odvrćajući pogled od crnog psa koji se vukao pored Harija.

Neka starica ih pozdravi na uglu. Imala je gusto kovrdžavu sedu kosu i nosila ljubičasti šešir oblika tepsije.

- Š'a ima, Hari - reče ona namigujući. - Bolje da požurimo, zar ne, Moli? - dodade, gledajući na sat.

- Znam, znam - kukala je gospođa Vesli, grabeći još krupnijim koracima - ali Ludooki je hteo da sačeka Stardžisa... samo da nam je Artur nabavio kola iz Ministarstva... ali Fadž mu ovih dana neće pozajmiti ni praznu bocu od mastila... kako Normalci uopšte mogu da putuju bez magije...

Veliki crni pas radosno zalaja i stade da poigrava oko njih, pokušavajući da ugrize golubove i uhvati vlastiti rep. Hari nije mogao da se ne nasmeje. Sirijus je predugo bio zarobljen u kući. Gospođa Vesli napući usne takoreći poput tetka Petunije.

Trebalo im je dvadeset minuta da peške stignu do Kings krosa, i ništa se bitno nije desilo za to vreme, osim što je Sirijus preplašio par mačaka ne bi li zabavio Harija. Kada su ušli u stanicu, zadržali su se kao slučajno pored pregrade između perona devet i deset, sve dok se okolina ne bi

raščistila. A onda se svako od njih okrenuo, naslonio na nju i lako propao na peron devet i tri četvrtine, gde je stajao Hogvorts ekspres, izbacujući čađavu paru poviše stanice prepune đaka spremnih za polazak i njihovih porodica. Hari udahnu poznati miris i oseti kako mu se popravlja raspoloženje... stvarno se vraća...

- Nadam se da će i ostali stići na vreme - reče gospođa Vesli brižno, zureći kraj sebe u luk od kovanog gvožđa iznad perona u koji će stići neki drugi vozovi.

- Lep pas, Hari! - primeti visoki dečak sa dredovima.

- Hvala, Li - reče Hari, nacerivši se kad Sirijus stade besomučno da vrti repom.

- Odlično - reče gospođa Vesli s olakšanjem - evo Alastora s prtljagom, gledaj...

Sa kondukterskom kapom nabijenom preko rasparenih očiju, Čudljivko doćopa kroz zasvođeni prolaz, gurajući kolica pretovarena kovčezima.

-Sve je okej - promrmlja on gospođi Vesli i Tonks - mislim da nas niko nije pratio...

Nekoliko trenutaka kasnije gospodin Vesli izroni na peron u društvu Rona i Hermione. Skoro da su potpuno istovarili Čudljivkova kolica s prtljagom, kada se pred njima stvoriše Fred, Džordž i Džini u pratnji Lupina.

- Nema problema? - zareža Čudljivko.

- Nimalo - uzvratila Lupin.

- Ipak ću morati da prijavim Stardžisa Dambldoru - reče Čudljivko. - Već drugi put ove nedelje se nije pojavio. Postaje neodgovoran kao Mandangus.

- Pa, čuvajte se - reče Lupin, rukujući se sa svima. Naposletku dođe i do Harija i pljesnu ga po ramenu. - I ti, Hari. Budi oprezan.

- Da, drži glavu dole, a oči širom otvorene - reče Čudljivko, takođe se rukujući sa Harijem. - I ne zaboravite, svi vi pazite šta pišete. Ako ste u nedoumici oko nečega, ne stavljajte to u pismo, nipošto.

- Drago mi je što sam vas sve upoznala - reče Tonks, grleći Hermionu i Džini. - Videćemo se uskoro, nadam se.

Začu se upozoravajući pisak voza. Učenici koji su još uvek bili na peronu pohrliliše u voz.

-Brzo, brzo - reče gospođa Vesli rastreseno, grleći ih nasumice, dvaput uhvativši Harija. - Pišite... budite dobri... ako ste nešto zaboravili poslaćemo vam... u voz, odmah, požurite...

Na tren, veliki crni pas se uspravi na zadnje noge, a prednje spusti na Harijeva ramena, ali gospođa Vesli odgura Harija ka vratima voza, sikćući: - Nebesa mu, ponašaj se više kao pas, Sirijuse!

-Vidimo se! - uzviknu Hari kroz otvoren prozor kada voz krenu, dok su Ron, Hermiona i Džini mahali pored njega. Siluete Tonks, Lupina, Čudljivka i gospodina i gospođe Vesli naglo su se smanjivale, ali je crni pas jurio pored prozora, vrteći repom; zamagljeni ljudi na peronu smejali su se gledajući ga kako se trka sa vozom, a zatim voz zađe za krivinu, i Sirijus nestade sa vidika.

- Nije trebalo da pođe sa nama - reče Hermiona zabrinutim glasom.

- Ma daj, razvedri se - reče Ron - mesecima nije video belog dana, jadničak.

- Dobro onda - reče Fred, pljesnuvši rukama - nemamo vremena da stojimo i čekamo ceo dan, moramo da se dogovorimo sa Lijem oko nekih poslova. Vidimo se kasnije. - On i Džordž nestadoše niz hodnik nadesno.

Voz je dobijao sve veće ubrzanje, tako da su kućice kroz prozor brzo promicale, a oni počеше da se klate u mestu od brzine.

-Hoćemo li da krenemo da pronađemo kupe? - upita Hari.

Ron i Hermiona razmeniše poglede.

- Ovaj - poče Ron.

- Pa mi... znaš... Ron i ja treba da idemo u vagon za asistente - reče Hermiona nespretno.

Ron nije ni gledao u Harija. Činilo se da su mu nokti na prstima leve ruke naglo postali veoma zanimljivi.

- O - reče Hari. - U redu. Baš lepo.

- Ne verujem da ćemo tamo biti sve vreme puta - reče Hermiona brzo. - U pismima piše da treba samo da dobijemo uputstva od glavešina dečaka i devojčica, a onda da patroliramo hodnicima vagona s vremena na vreme.

- U redu - ponovo reče Hari. - Pa... možda se vidimo kasnije, onda.
- Da, definitivno - reče Ron, krišom bacivši brižan pogled na Harija. - Baš je gnjavaža ići do tamo, radije bih... ali moramo... mislim, nije rai to neko zadovoljstvo, nisam ja Persi - završi prkosno.
- Znam da nisi - reče Hari, a Ron se nasmeši. Ali dok su Hermiona i Ron teglili svoje kovčege, Krukšenksa i Prasvidžeona u kavezu, u pravcu lokomotive, Hari oseti čudnu vrstu gubitka. Nikad nije putovao Hogvorts ekspresom bez Rona.

- Hajde - reče mu Džini. - Ako malo požurimo, moći ćemo da im sačuvamo mesta.

- U pravu si - reče Hari, uzevši Hedvigin kavez u jednu, a svoj kovčeg u drugu ruku. Stuštiše se niz hodnik, izvirujući kroz staklena vrata u kupee pored kojih su prolazili, a koji su već bili puni. Hari nije mogao da ne primeti kako većina putnika zun u njega sa velikim zanimanjem, a da je nekolicina čak stala da gurka svoje susede i pokazuje na njega. Pošto mu se to desi'o u pet kupea uzastopno, on se priseti da je Dnevni prorok celo leto pričao svojim čitaocima kako je on, Hari, lažljivi razmetljivac. On se neveselo zapita da li ljudi koji sada bulje u njega i došaptavaju se veruju u te priče.

U poslednjem vagonu sretoše Nevila Longbotoma, Harijevog drugara, petaka - Grifindorca, čije je okruglasto lice sijalo od napora da pomeri kovčeg a da istovremeno jednom rukom čvrsto steže svog žapca Trevora koji mu se opirao.

- Zdravo, Hari - prodahla on. - Zdravo, Džini... sve je puno... ne mogu da nađem sedište...

- O čemu to pričaš? - reče Džini. koja se provuče pored Nevila da bi zavirila u kupe iza njega. - Ovaj ovde je prazan, u njemu je samo Lujka Lavgud...

Nevil promumla nešto o tome da ne želi nikoga da uznemirava.

-Ne budi smešan - reče Džini smejući se - ona je skroz okej.

Ona otvori klizna vrata i ubaci svoj kovčeg unutra. Hari i Nevil udoše za njom.

-Ćao, Luna - reče Džini - možemo li da sednemo tu?

Devojčica pored prozora ih pogleda. Imala je podužu, utnršenu, prljavoplavu kosu, veoma blede obrve i prodorne oči koje su joj davale izgled stalne začuđenosti. Hari odmah shvati zašto je Nevil izabrao da zaobiđe ovaj kupe. Devojčica je delovala prilično šašavo. Možda zbog toga što je zadenula svoj čarobni štapić za levo uvo, da se ne izgubi, ili zato što je izabrala da oko vrata nosi ogrlicu od pampura krem-piva, ili pak zbog toga što je čitala neki magazin okrenut naopačke. Ona pogledom pređe preko Nevila i zaustavi se na Hariju. Zatim klimnu glavom.

-Hvala - reče Džini smešeći joj se.

Hari i Nevil spremiše tri kovčega i Hedvigin kavez u pregradu za prtljag i sedoš. Luna ih je posmatrala preko svog prevrnutog magazina koji se zvao Cepidlaka. Činilo se da nema potrebu da stalno trepće, kao sav normalan svet. Stalno je netremice zurila u Harija koji beše seo preko puta nje, ali se sada pokajao zbog toga.

-Jesi li se lepo provela letos, Luna? - upita Džini.

- Da - reče Luna sanjarski, ne skidajući pogled s Harija. - Da, bila je prava uživancija, znaš. Ti si Hari Potter - dodade.

- Znam da jesam - reče Hari.

Nevil se zakikota. Luna ga odmah pogleda svojim bledim očima.

- A ne znam ko si ti.

- Ja nisam niko - brzo joj uzvratil Nevil.

- Nije istina - reče Džini oštro. - Nevil Longbotom - Luna Lavgud. Luna je na mojoj godini, ali u Revenklu.

- Od mudrosti bez premca većeg bogatstva nema - reče Luna pevajućim glasom.

Ona podiže svog izvmuti magazin dovoljno visoko da joj sakrije lice i nastavi da ćuti. Hari i Nevil se pogledaše podignutih obrva. Džini jedva priguši kikut.

Voz je neprestano klopario, dobijajući ubrzanje na otvorenom prostoru. Vreme je bilo čudno, promenljivo. Čas bi se kupe ispunio sunčevom svetlošću, a već sledećeg trenutka bi se našao ispod pretećih sivih oblaka.

- Pogodite sta sam dobio za rođendan - reče Nevil.

- Još jednog nezaboravka? - reče Hari, sećajući se spravice nalik klikeru koju je Nevilu bila poslala

njegova baka u pokušaju da mu popravi očajno pamćenje.

- Ne - reče Nevil. - Mada, dobro bi mi došao još jedan, starog sam još odavno izgubio... ne, pogledajte ovo...

On zavuče slobodnu ruku, kojom nije stezao žapca Trevora, u školsku torbu i, posle malo trkeljisanja, izvuče nešto za šta se ispostavilo da je mali sivi kaktus u saksiji, samo što je bio prekriven nečim što je više ličilo na čireve nego na bodlje.

-Mimulus mimbltonia - reče on ponosno.

Hari se upilji u tu biljku. Lagano je pulsirala, odajući prilično zlokoban izgled nekog obolelog unutrašnjeg organa.

-Ona je zaista vrlo, vrlo retka - reče Nevil sav blistajući.

- Ne znam da li ima ijedne ovakve u staklenoj bašti na Hogvortsu, jedva čekam da je pokažem profesorki Spraut. Moj praujak Aldži mi je nabavio čak iz Asirije. Moram da vidim mogu li da je rasadim i umnožim.

Hari je znao da je herbologija Nevilov omiljeni predmet, ali ni za živu glavu nije mogao da shvati šta bi ovaj mogao da radi sa tom začuđujućom biljčicom.

- Služi li... ovaj... služi li ona ičemu? - upita Hari.

- Mnogo čemu! - gordo reče Nevil. - Ima zadivljujući odbrambeni mehanizam. Evo, pridrži mi Trevora na trenutak...

On uvali žapca Hariju u krilo i uze pero iz svoje školske torbe, a razrogačene oči Lune Lavgud ponovo se podigoše poviše naopačke okrenutog magazina, da vide šta Nevil radi. Nevil pak prinese Mimulus mimbltoniu svojim očima, držeći jezik između zuba, izabra jednu tačku i oštro ubode biljku vrhom pera.

Iz svakog čira rasprsnu se tečnost u gustim, smrdljivim, tamnozelenim mlazevima. Oni dopreše čak do plafona, prozora i poprskашe magazin Lune Lavgud. Džini, koja je taman na vreme podigla ruke da zaštiti lice, izgledala je kao da na sebi ima sluzavi zeleni šešir, ali Hari, kome su ruke bile zauzete sprečavanjem Trevorovog bekstva, bio je pogođen posred lica. Zaudaralo je poput trulog đubriva.

Nevil, čije su lice i telo bili takođe natopljeni tom tečnošću, protrese glavu da izbacij najgori deo iz očiju.

-Ž... žao mi je - prodahla. - Nikada ranije nisam to pokušao... nisam mogao da zamislim da će biti tako... ne brinite, ipak, smrdeljsok nije otrovan - dodade nervozno, kada Hari ispljunu puna usta soka na pod.

Baš u tom trenutku vrata kupea se otvoriše.

-0... zdravo Hari - reče nervozan glas. - Ovaj... nije dobar trenutak?

Hari obrisa sočiva naočari rukom u kojoj nije držao Trevora. Vrlo privlačna devojčica sa dugom, sjajnom cmom kosom stajala je na ulazu u kupe, smešeći mu se. Čo Čang, Tragač u revenklovskom kvidičkom timu.

-Oh, zdravo.

-Ovaj... - reče Čo. - Pa... samo sam svratila da te pozdravim- ćao.

Prilično rumenog lica, ona zatvori vrata i ode. Hari se ponovo baci na sedište i zastenja. Voleo bi ga je Čo zatekla u grupi kul društanceta koje se od srca smeje šali što im ju je on upravo ispričao, a nipošto da sedi sa Nevilom i Lujkom Lavgud, stežući nekog žapca, okupan smrdeljsokom.

-Nema veze - reče Džini utešno. - Vidi, možemo se lako rešiti svega ovoga. Ona izvadi štapić. - Očisti se!

Smdreljsok iščeze.

-Izvinite - ponovi Nevil slabim glasom.

Ron i Hermiona nisu se vratili još čitavih sat vremena, a za to vreme su kolica sa hranom već prošla. Hari, Džini i Nevil su pojeli svoje pite bundevare i stali da razmenjuju kartice iz čokoladnih žabica, kada se klizna vrata kupea otvoriše i njih dvoje uđoše u pratnji Krukšenksa i kreštavog huktanja Prasvidžeona u kavezu.

- Umirem od gladi - reče Ron, odloživši Prasvidžeona pored Hedvige, zgrabivši čokoladnu žabicu od Harija i bacivši se u sedište do njega. Strgao je omotač, odgrizao glavu žabici i zavalio se u

sedište zatvorenih očiju, kao da je imao vrlo iscrpljujuće jutro.

- Pazi ovako, postoje po dva petaka-asistenta iz svake kuće - reče Hermiona. - Iz svake po dečak i devojčica.

- A pogodi ko je sliterinski asistent? - upita Ron, još uvek zatvorenih očiju.

- Melfoj - odgovori Hari spremno, siguran da će njegove najgore slutnje biti potvrđene.

- Dabome - reče Ron ogorčeno, trpajući ostatak žabice u usta i uzimajući drugu.

- I ona kravetina Pensi Perkinson - reče Hermiona zlobno.

~ Kako može da bude asistent, kad je gluplja od trola koji je zadobio potres mozga...

- Ko su Hafpafovci? - upita Hari.

- Erni Mekmilan i Hana Abot - reče Ron dubokim glasom.

- I Entoni Goldstin i Padma Petil za Revenklo - reče Hermiona.

-Ti si išao na Božićni bal sa Padmom Petil - reče jedan izgubljen glas.

Svi se okrenuše da pogledaju Lunu Lavgud, koja je netremice zurila u Rona preko vrha Cepidlake.

On proguta žabicu koja mu je bila u ustima.

-Da, znam da jesam - reče on, izgledajući blago iznenađen.

-Nije baš ranogo uživala - obavesti ga Luna. - Misli da se nisi lepo poneo prema njoj, pošto nisi hteo da igraš sa njom. Osećam da meni to ne bi mnogo smetalo - dodade ona zamišljeno. - Ne volim baš da plesem.

Ona se ponovo povuče iza Cepidlake. Ron je nekoliko trenutaka zurio u korice magazina razjapljenih usta, a onda se osvrnu ka Džini, očekujući neku vrstu objašnjenja. Džini strpa prevoje svojih prstiju u usta da bi zaustavila kikut. Ron zamišljeno zatrese glavom, a zatim proveri koliko je sati.

-Treba da patroliramo hodnicima svakih par minuta - reče on Hariju i Nevilu - i možemo da izričemo kazne ako se neko neprimereno ponaša. Jedva čekam da uhvatim Kreba i Gojla u nečemu...

-Ne smeš da zloupotrebljavaš svoj položaj, Rone! - reče mu Hermiona oštro.

-Da, tačno, zato štp ga ni Melfoj uopšte neće zloupotrebiti - reče Ron sarkastično.

- Tako da ćeš se srozati na njegov nivo?

- Ne. Samo ću se potruditi da se dokopam njegovih drugara pre nego što se on dočepa mojih.

- Za ime sveta, Rone...

- Nateraću Gojla da ispisiuje po tabli, to će ga ubiti načisto, on mrzi pisanje - reče Ron ushićeno. Zatim snizi glas da bi ličio na Gojlovo duboko groktanje i izobličivši lice u grimasu bolne koncentracije, stade da podražava pisanje po vazduhu. - 'Ne... smem... da... ličim... na babunovu... zadnjicu.'

Svi se nasmejaše, ali niko se nije smejaio jače od Lune Lavgud. Ona ispusti krik veselja koji natera Hedvigu da se probudi i počne ljutito da maše krilima, dok Krukšenks frkćući skoči na pregradu za prtljag. Luna se smejala tako glasno da joj časopis ispade iz ruku i skliznu niz noge na pod.

-To ti je baš smešiol

Njene prodorne oči natopiše se suzama dok je pokušavala da povрати dah, zureći u Rona. Potpuno zatečen, on se osvrnu i pogleda u ostale, koji su se sada smejali izrazu Ronovog lica i preterano produženom smehu Lune Lavgud, koja se tresla napred-nazad, držeći se za stomak.

- Je l' mi se ti to rugaš? - reče Ron, narargodivši se na nju.

- Babunova... zadnjica! - krkljala je ona, držeći se za rebra.

Svi stadoše da posmatraju kako se Luna smeje, ali Hari, gledajući u magazin na podu, pritnети nešto što ga natera da se spusti i pokupi ga. Gledano naopačke, bilo je teško reći šta slika na naslovnoj strani predstavlja, ali Hari sada shvati da je to vrlo loša karikatura Komelijusa Fadža. Hari ga je prepoznao jedino na osnovu limunzelenog polucilindra. Jedna Fadžova ruka bila je obmotana oko vreće sa zlatom, a drugom je davio goblina. Karikatura je imala potpis: Šta sve Fadž neće učiniti da bi se dokopao Gringotsal

Ispod nje bile su najave ostalih tekstova u časopisu.

KORUPCUA U KVIDIČKOJ LIGI:

Kako Tomada pteuzimaju UontroUi OTKUIVENE TAJNE DREVNIH UUNA SIUIJUS BLEK:

zlikovac ili

- Mogu li da pogledam ovo na trenutak? - Hari nestrpljivo upita Lunu.

Ona klimnu glavom, i dalje zureći u Rona, ostavši bez daha od silnog smeha.

Hari otvori časopis i prelete pogledom po sadržaju. Do tog trenutka bio je potpuno zaboravio na časopis koji je Kingzli bio uručio gospodinu Vesliju da ga da Sirijusu, ali mora da je to bilo upravo ovo izdanje Cepidlake.

On pronade željenu stranu i uzbuđeno se baci na čitanje članka.

I on je bio ilustrovan prilično lošom karikaturom. Zapravo, Hari ne bi mogao da pogodi da predstavlja Sirijusa, da nije bila potpisana. Sirijus je stajao na hrpi ljudskih kostiju sa isukanim štapićem. U naslovu teksta je pisalo:

SIUUUS BLEK - crn kao što ga ocvnjuju?

Okoreti mas<rtm ubica tti ncOina raspcCana senzacija?

Hari je morao nekoliko puta da pročita prvu rečenicu, pre nego što se stvarno uverio da je nije pogrešno razumeo. Otkad je to Sirijus raspevana senzacija?

Već četmaest godina svi veruju da je Sirijus Blek kriv za masovno ubistvo dvanaest nevinih Normalaca i jednog čarobnjaka. Blekovo čuveno bekstvo iz Askabana, pre dve godine, dovelo je do najvećeg lova na čoveka pod vođstvom Ministarstva magije. Niko od nas nije nikad posumnjao u to da on zaslužuje da ga ponovo uhvate i vrate dementorima.

ALI, DA LI JE TAKO?

Zapanjujući novi dokaz nedavno je izneo na videlo da Sirijus Blek možda nije počinio zločine zbog kojih je poslat u Askaban. Zapravo, po svedočenju Doris Purkis iz Bodljikavog puteljka br. 18, u Malom Nortonu, Blek možda nije ni bio prisutan kada su se ta ubistva desila.

- Ljudi ne shvataju da je Sirijus Blek lažno ime - kaže gospoda Purkis. - Osoba za koju se veruje da je Sirijus Blek, zapravo je Patrljko Daskalo, vodeći solista popularne pevačke trupe Hobgoblina, koji je prestao da nastupa javno pošto je pogođen korenom repe u uvo prilikom koncerta u malonortonskoj crkvenoj sali pre skoro petnaest godina. Prepoznala sam ga čim sam videla njegovu sliku u novinama. Dakle, nije moguće da je Patrljko počinio te zločine, pošto je pomenutog dana zapravo uživao sa mnom u romantičnoj večeri pod svećama. Pisala sam ministru magije i očekujem svakog dana da on u potpunosti pomiluje Patrljka, alias Sirijusa.

Hari završi sa čitanjem i nastavi da pilji u novinsku stranicu s nevericom. Možda je reč o šali. Možda taj magazin često štampa šaljive kolumne. On prelista nekoliko stranica unazad i pronade članak o Fadžu.

Kornelijus Fadž, ministar magije, porekao je da ima bilo kakve planove da preuzme rukovođenje čarobnjačkom bankom Gringots, kada je pre pet godina izabran za ministra magije. Fadž je uvek naglašavao da ne želi ništa više od 'miroljubive saradnje' sa čuvarima našeg zlata.

ALI, DA LI JE TAKO?

Izvori bliski ministru nedavno su otkrili da je Fadžova najdraža ambicija da se dokopa kontrole nad goblinskim zlatnim rezervama, i da neće oklevati da primeni silu ukoliko to bude potrebno.

- Ne bi mu bilo prvi put - rekao je naš doušnik u Ministarstvu. - Kornelijus 'Goblinolomac' Fadž, kako ga prijatelji zovu, kad biste ga mogli čuti onda kada misli da ga niko ne sluša, uvek priča o goblinima koje je sredio, koje je podavio, koje je bacao sa vrha zgrada, koje je otrovao, koje je ispekao u piti...

Hari nije čitao dalje. Fadž možda i ima mnogo mana, ali je lju bilo krajnje nezamislivo da taj naređuje da ispeku goblina"u piti. Preleteo je ostatak magazina. Posle svakih nekoliko strana zaustavio bi se da pročita: optužbe da su Tatshilska tornada osvojila kvidičku ligu kombinacijom ucene, ilegalnog štimovanja metli i mučenja; intervju sa nekim čarobnjakom koji je navodno odleteo na Mesec pomoću Čistačice 6 i vratio se sa vrećom mesečevih žabica kao dokazom; i članak o drevnim runama, koji je makar objasnio zašto je Luna čitala Cepidlaku naopačke. Prema časopisu, naime, ako biste rune okrenuli naglavačke, otkrile bi vam čini kojima ćete uši svojih neprijatelja pretvoriti u mandarinice. Zapravo, u odnosu na druge tekstove u Cepidlaki, nagoveštaj da bi Sirijus mogao biti vodeći solista Hobgoblina zvučala je sasvim razumno.

- Ima li tu nečeg dobrog? - upita Ron, dok je Hari sklapao magazin.

- Naravno da nema - reče Hermiona jetko, pre nego što Hari stiže da joj odgovori. - Cepidlaka je obično đubre, to svako zna.

- Izivinite - reče Luna, glas joj iznenada nije više zvučao sanjivo. - Moj otac je glavni urednik.

- Ja... ovaj - reče Hermiona posramljeno. - Pa... ima nekih zanimljivih... mislim, sasvim je...

- Molila bih vas da mi ga vratite, hvala lepo - reče Luna hladno i nagnuvši se napred istrže novine iz Harijevih ruku. Brzajući kroz njih do strane pedeset sedam ona ih opet odlučno obrnu naopačke i nestade iza njih, baš kada se vrata kupea otvoriše po treći put.

Hari se osvmu. To je bilo za očekivati, ali mu zbog toga nije bio nimalo privlačniji prizor Draka Melfoja koji se zlobno smeškao između svojih drugara Kreba i Gojla.

- Šta je? - upita on agresivno, pre nego što je Melfoj stigao da otvori usta.

- Pazi na ponašanje, Poteru, ili ćeš dobiti kaznenu nastavu - otegnuto će Melfoj, čija zalizana plava kosa i istaknute jagodice behu isti kao kod njegovog oca. - Vidiš, za razliku od tebe, ja sam postao asistent, što znači da, za razliku od tebe, imam moć da izričem kazne.

-Da - reče Hari - ali, za razliku od mene, ti si bilmez, zato izlazi i ostavi nas na miru.

Ron, Hermiona, Džini i Nevil se nasmejaše. Melfoj iskrivi usnu.

-Reci mi, kakav je osećaj biti druga violina Vesliju, je li, Poteru?

- Zaveži, Melfoju - reče Hermiona oštro.

- Izgleda da sam dirnuo u živac - reče Melfoj zlobno se smešeći. - Pripazi se, Poteru, jer ću te pratiti u stopu, kao pas, čekajući da prekoračiš crtu.

- Izlazi! - reče Hermiona, ustajući.

Kikoćući se, Melfoj uputi Hariju još jedan zloban pogled i ode sa Krebom i Gojлом koji su teško koračali za njim. Hermiona zalupi vrata kupea za njima i okrete se da pogleda Harija, koji odjednom shvati da je ona, kao i on, registrovala šta je Melfoj rekao i podjednako se uznemirila zbog toga.

-Baci mi još jednu žabicu - reče Ron, koji ništa nije primetio.

Hari nije smeo otvoreno da govori pred Nevilom i Lunom. On razmeni još jedan nervozni pogled s Hermionom, a onda se zagleda kroz prozor.

Mislio je da je to što je Sirijus pošao s njim do stanice bilo prilično zabavno, ali iznenada mu se to učini nesmotrenim, ako ne i skroz opasnim... Hermiona je u pravu... Sirijus nije smeo da dođe. Šta ako je gospodin Melfoj spazio cmog psa i rekao Draku? Sta ako je zaključio da Veslijevi, Lupin, Tonks i Cudljivko znaju gde se Sirijus krije? Ili je Melfoj slučajno upotrebio reči 'pratiti kao pas'?

Vreme je i dalje bilo promenljivo dok su putovali sve dalje 1 dalje na sever. Kiša neodlučno popraska prozore, a onda se i sunce slabašno oglasi, pre nego što ga oblaci ponovo prekriše. ^ada se spustila tama, u vagonima se upališe svetiljke, a Luna srnota ^epidlaku, pažljivo je skloni u torbu i poče da zuri pojedinačno u svakog u kupeu.

Hari je sedeo pritiskujući čelo uz prozor voza, pokušavajući da uhvati prvi daleki odsjaj Hogvortsa, ali noć je bila bez mesečine, a prozor popraskan kišom beše garav.

- Bolje da se presvučemo - reče Hermiona najzad, i svi jedva otvoriše svoje kovčege i izvukoše školske odore. Ona i Ron pažljivo prikačiše asistentske značke na grudi. Hari vide kako Ron proverava svoj odraz na cmom prozoru.

Najzad, voz poče da usporava i oni začuše uobičajenu galamu, kada svi pohrliše da pripreme prtljag i ljubimce na gomilu, sremni da siđu. Pošto je trebalo da Ron i Hermiona sve to nadgledaju, ponovo nestadoše iz kupea, ostavljajući Harija i ostale da paze na Krukšenksa i Prasvidžeona.

- Poneću ti tu sovu, ako hoćeš - reče Luna Hariju, posegavši za Prasvidžeonom dok je Nevil pažljivo smeštao Trevora u unutrašnji džep.

- 0... ovaj... hvala - reče Hari, pružajući joj kavez i dižući Hedvigin malo čvršće u rukama.

Izvukavši se iz kupea, čim su se priključili gomili u hodniku, osetiše po licima prvi dašak" noćnog vazduha. Polako, počeše da se pomeraju ka vratima. Hari omirisa borove koji su oivičavali stazu koja je vodila dole ka jezeru. On iskorači na peron i pogleda oko sebe, osluškujući da čuje poznati poziv: - Prvaci ovde, deder... prvaci...

Ali ga ne začu. Umesto toga, sasvim različit glas, reski ženski, viknu: - Prvaci u red pored mene,

molim vas! Svi prvaci kod mene!

Jedan fenjer se klataći približavao Hariju, a pod njegovim svetlom Hari ugleda naglašenu vilicu i oštro podsečenu kosu profesorke Truli-daska, veštice koja je prošle godine jedno vreme preuzela da predaje Hagridovu brigu o magičnim stvorenjima.

- Gde je Hagrid? - upita on glasno.

- Ne znam - reče Džini - ali bolje da se sklonimo s puta, blokirali smo vrata.

- O, da...

Hari i Džini se razdvojiše dok su se kretali duž perona, a zatim duž stanice. Dok su ga gurali u gomili, Hari pogleda iskosa kroz tminu ne bi li letimice spazio Hagrida. Mora da je tu negde, Hari je računao na to - ponovni susret s Hagridom bila je jedna od stvari kojima se najviše radovao. Ali od njega nije bilo ni traga ni glasa.

Nemoguće je da je otišao, reče Hari sebi, polako vukući noge kroz uski izlaz na ulicu sa ostatkom gomile. Mora da se prehladio ili nešto slično...

Osvrnu se tražeći Rona ili Hermionu, želeći da zna šta misle o ponovnoj pojavi profesorke Trulidaske, ali njih nije bilo u blizini, te on sebi dozvoli da ga masa odgura napred na mračni, kišom isprani drum izvan stanice Hogsmid.

Tamo je stajalo oko stotinak poštanskih kočija bez zaprege, koje su uvek prevozile dake, izuzev prvaka, do zamka. Hari ih brzo osmotri, okrenu se ponovo ne bi li ugledao Rona ili Hermionu, a zatim mu se javi zakasnela reakcija.

Kočije više nisu bile bez konja. Između osovina kočija stajale su neke spodobe. Ako bi morao da ih imenuje, nazvao bi ih konjima, mada je u njima bilo i nečeg reptilskog. Bili su potpuno bez mesa, crna koža visila im je po skeletima na kojima se videla svaka koščica. Glave su im bile zmajске, a oči bez zenica bele i buljave. Sa svakog ramena nicala su im krila - prostrana, crna kožna krila koja su izgledala kao da pre pripadaju nekakvim džinovskim šišmišima. I dalje stojeći tiho i mimo u mračnom skupu, spodobe su delovale jezivo i zlokobno. Hari nije mogao da shvati zašto kočije treba da vuku tako užasni konji, kada su one u stanju da se kreću same od sebe.

- Gde je Prase? - začu se Ronov glas, tik iza Harija.

- Ona devojčica Luna ga nosi - reče Hari, brzo se okrenuvši željan da upita Rona za Hagrida. - Gde misliš da je...

- ...Hagrid? Nemam pojma - reče Ron, zvučeći zabrinuto. - Nadam se da je sve u redu sa njim...

Nedaleko od njih, Drako Melfoj, u pratnji male bande drugara, među njima Kreba, Gojla i Pensi Perkinson, gurao je stidljive drugake, kako bi on i njegovi prijatelji dobili celu kočiju samo za sebe. Nekoliko trenutaka kasnije pojavi se Hermiona, dahćući kroz gužvu.

- Melfoj je bio apsolutno odvratan prema prvacima tamo pozadi. Kunem se da ću ga prijaviti, ima značku tek tri minuta, a već je koristi da maltretira decu gore nego ikad... gde je Krukšenks?

- Džini ga je uzela - reče Hari. - Eno je, tamo...

U tom momentu Džini se pojavi iz gomile, držeći čvrsto Krukšenksa koji se migoljio.

- Hvala - reče Hermiona, oslobodivši Džini mačke. - Hajdemo, da nađemo sebi kočiju pre nego što se sve popune...

- Nisam još našao Praseta! - reče Ron, ali Hermiona se već zaputila ispred njih ka najbližoj nezauzetoj kočiji. Hari ostade pozadi s Ronom.

- Kakve su ovo stvari, šta misliš - upita on Rona, pokazujući glavom ka užasnim konjima dok su drugi učenici hitali kraj njih.

- Kakve stvari?

- Ti konji...

Luna se pojavi noseći Prasvidžeonov kavez u rukama. Mala sova je, po običaju, uzbuđeno lepršala.

- Evo ga - reče. - Baš je slatka mala sova, zar ne?

- Ovaj... da... dobar je on - reče Ron osorno. - Pa, hajdemo onda, uđimo... šta si to pričao, Hari?

- Rekoh, kakva su to konjolika čuda? - reče Hari, dok su on, Ron i Luna išli prema kočiji u kojoj su već sedele Džini i Hermiona.

- Kakva konjolika čuda?

- Konjolika čuda koja vuku kočije! - ponovi Hari nestrpljivo. Bili su, uostalom, na metar od

najbližeg. Konj ih je posmatrao praznim belim očima. Ron, pak, zbunjeno pogleda u Harija.

- O čemu to govoriš?

- Govorim o... pogledaj!

Hari zgrabi Rona za ruku i okrenu ga, tako da se Ron nađe Hcem u lice sa krilatim konjem. Ron je zurio pravo u njega na sekundu, a onda ponovo pogleda u Harija.

-U šta bi ja to trebalo da gledam?

-U... tu, između osovina! Upregnuti u kočije! Pravo ispred tebe...

Ali dok je Ron i dalje delovao zblanuto, Hariju se javi čudna pomisao.

- Zar ne možeš... zar ih ne vidiš?

- Šta da vidim?

- Zar ne vidiš šta to vuče ove kočije?

Ron ga pogleda ozbiljno zbunjen.

- Da li ti je dobro, Hari?

- Ja... da...

Hari se osećao sasvim zbunjen. Konj je bio tik ispred njega, blešteći čvrsto kroz slabašnu svetlost koja je dopirala iz staničnih prozora iza njih, dok im se para dizala iz nozdrva na britkom noćnom vazduhu. Pa ipak, ukoliko se Ron ne izmotava -a u tom slučaju bila bi to vrlo neukusna šala - Ron uopšte nije mogao da ga primeti.

- Hoćemo li onda da uđemo? - reče Ron nesigurno, gledajući u Harija kao da je zabrinut za njegovo zdravlje.

- Da - reče Hari. - Da, izvoli...

- U redu je - reče sanjivi glas iza Harija, kada Ron nestade u mračnoj unutrašnjosti kočije. - Nisi lud, ili nešto slično. Ja takode mogu da ih vidim.

- Možeš li? - upita Hari očajno, okrećući se ka Luni. Mogao je da vidi odraz šišmišokrilih konja u njenim raširenim srebrnim očima.

- O, da - reče Luna. - Mogla sam da ih vidim od mog prvog dana ovde. Uvek su vukli te kočije. Ne brini. Normalan si kao i ja.

Slabašno se smešeći, ona se pope u memljivu unutrašnjost °cye za Ronom. Nedovoljno razuveren, Hari uđe za njom.

12. NOVA PESMA ŠEŠIRA ZA RAZVRSTAVANJE

Hari nije hteo da ispriča ostalima kako on i Luna imaju istu halucinaciju, ukoliko je to i bila halucinacija, zato ne reče ništa više o konjima kada je seo u kočiju i zalupio vrata za sobom. Ipak, nije mogao a da ne posmatra siluete konja koje su se kretale iza prozora.

- Jeste li videli onu ženturaču, Truli-dasku? - upita Džini.

- Šta je ona radila tamo? Nemoguće je da je Hagrid otišao, zar ne?

- Biće mi drago ako jeste - reče Luna. - Nije baš dobar nastavnik, je l' da?

-E baš jeste! - rekoše Hari, Ron i Džini ljutito.

Hari besno pogleda u Hermionu. Ona pročisti grlo i brzo reče: - Ovaj... da... on je vrlo dobar.

- Pa, mi u Revenklu mislimo da je on sprdnja od nastavnika, kao da je u pitanju neka šala - reče Luna, ne uznemirivši se.

-Onda imate glup smisao za humor - obrecnu se Ron, dok su točkovi pod njima zaškripali i pokrenuli se.

Luna nije bila nitnalo zbunjena Ronovom grubošću. Naprotiv, izvesno vreme ga je netremice posmatrala, kao da je neki relativno zanimljiv TV program.

Kloparajući i truckajući, kočije su se kretale uzbrdo u koloni. Kada su prošli pored visokih kamenih stubova sa krilatim veprovima na vrhovima, sa svake strane kapije ispred školskog terena, Hari se nagnu napred, da vidi ima li ikakavog svetla u Hagridovoj kolibi pored Zabranjene šume, ali je zemljište ležalo u potpunom mraku. Hogvortski zamak, međutim, nazirao se sve bliže: natkriljujuća gomila kula i tornjeva, ziferna nasuprot mračnog neba, dok bi pokoji prozor tu i tamo buknuo poput ognja visoko iznad njih.

Kočije se uz zveket zaustaviše blizu kamenih stepenica koje su vodile ka hrastovim ulaznim vratima i Hari prvi izađe iz kočije. Ponovo se osvnu da pogledom potraži osvetljene prozorčice pokraj šume, ali definitivno nije bilo ni traga života u Hagridovoj kolibi. Nevoljno, jer se donekle ponadao da su iščezli, on skrenu pogled na čudne, skeletaste spodobе koje su mirno stajale na britkom noćnom vazduhu, dok su im prazne bele oči bleštale.

Hari je već jednom iskusio da on vidi nešto što Ron ne može, ali je to bio odraz u ogledalu, nešto daleko nematerijalnije od stotine vrlo opipljivih zveri, dovoljno jakih da povuku kolonu kočija. Ako je verovati Luni, te životinje su oduvek bile tu, ali nevidljive. Zašto je, onda, Hari odjednom mogao da ih vidi, a Ron ne?

~ Weš li, ili ne? - upita Ron pored njega. ~ A... da - reče Hari brzo i obojica se pridružiše gomili koja je hitala uz kamene stepenice u zamak.

Ulazna dvorana plamtela je od svetlosti baklji i odzvanjala koracima dok su učenici prelazili preko trošnog kamenog poda ka dvostrukim vratima nadesno, koja su vodila u Veliku salu, na gozbu povodom početka polugodišta.

Četiri dugačka stola, za svaku kuću po jedan, punila su se pod crnom tavanicom bez zvezda, nalik nebu koje su nazirali kroz visoke prozore. Sveće su lebdele po vazduhu svuda duž stolova, osvetljavajući srebrne duhove koji su bili raštrkani po sali i lica učenika koji su žustro razgovarali, razmenjujući letnje novosti, dovikivali se pozdravljajući prijatelje iz drugih kuća, merkajući jedni drugima nove frizure i odore. Hari ponovo zapazi kako ljudi sabijaju glave i šapuću dok on prolazi. Stisnu zube i pokuša da se ponaša kao da ništa ne primećuje, niti ga je briga

Luna odluta od njih kod revenklovskog stola. U trenutku kad stigoše do grifindorskog, neki drugari iz četvrtog razreda pozdraviše Džini i ona ode da sedne kraj njih. Hari, Ron, Hermiona i Nevil sedoše zajedno negde na polovini stola, između Skoro-obezglavljenog-Nika, duha grifindorske kuće, i Parvati Petil i Lavander Braun, s tim što poslednje dve pozdraviše Harija preterano veselo i površno, što ga uveri da su do pre koji trenutak pričale o njemu. Međutim, imao je on veće brige: gledao je preko glava učenika ka stolu osoblja koji se pružao duž zida na kraju sale.

-Nije tu.

Ron i Hermiona takode osmotriše sto sa osobljem, mada nije bilo potrebe za tim. Hagridova veličina činila ga je vidljivim u svakom okruženju.

- Nije valjda otišao - reče Ron, pomalo zabrinuto.

- Naravno da nije - reče Hari odlučno.

- Ne misliš da je... povređen, ili nešto slično, zar ne? - upita Hermiona nelagodno.

- Ne - reče Hari kao iz topa.

- Pa gde je, onda?

Nastade pauza, a onda Hari reče vrlo tiho, da ga Nevil, Parvati ili Lavander ne bi čuli. - Možda se još nije vratio. Znete... iz svoje misije... onoga što je letos radio za Dambldora.

- Da... da, to će biti to - reče Ron, s olakšanjem, ali Hermiona se ugrize za usnu, gledajući gore-dole po stolu za osoblje, kao da se nada da će odatle izvući neko objašnjenje Hagridovog odsustvovanja.

- Ko je onol - upita ona oštro, pokazujući ka sredini stola za osoblje

Harijev pogled krenu za njenim. Zaustaviše se prvo na profesoru Dambldoru, koji je sedeo na zlatnoj stolici sa visokim naslonom u samom centru dugačkog stola za osoblje, odeven u tamnopurpurnu odoru optočenu srebrnim zvezdicama i istim takvim čarobnjačkim šeširom. Dambldorova glava beše nagnuta ka ženi koja je sedela do njega i govorila mu nešto u uvo. Izgleda, pomisli Hari, kao nečija tetka usedelica: sklupčana, sa kratkom, kovrdžavom, mišjesmeđom kosom u koju je stavila užasnu ružičastu mašnu u tonu sa pufnastira ružičastim džemperom koji je obukla preko odore. Ona zatim ovlaš okrenu lice da bi otpila iz svog pehara i Hari, vidno šokiran, prepozna blede, žaboliko lice i par prodornih očiju sa kesastim podočnjacima.

- To je ona Ambridžova!

- Ko? - upita Hermiona.

- Bila je na mom saslušanju, radi za Fadža!

- Lep džemptefe- reče Ron, smejući se.

- Ona radi za Fadža! - ponovi Hermiona, namrštivši se. - Sta, za ime sveta, traži ovde?

- Pojma nemam...

Hermiona osmotri sto sa osobljem, a oči joj se suziše.

-Ne - promrmlja - ne, to nije moguće...

Hari nije shvatao o čemu ona govori, a nije ni pitao; pažnju mu privuče profesorka Truli-daska, koja se upravo pojavila pored stola za osoblje. Probila se do samog kraja i sela na mesto koje je trebalo da bude Hagridovo. To je značilo da su prvaci prešli jezero i stigli u zamak. I zaista, samo par sekundi kasnije, vrata ka Ulaznoj dvorani se otvoriše. Dugačak red prvaka prestrašenog izgleda uđe, predvođen profesorkom Mek Gonagal, koja je nosila stolicu na kojoj se nalazio starinski čarobnjački šešir, pun zakrpa, sa širokom zjapećom poderotinom blizu izlisanog oboda.

Žagor razgovora u Velikoj sali zamuknu. Prvaci postrojeni ispred stola sa osobljem bili su licem okrenuti ka ostalim đacima. Profesorka Mek Gonagal pažljivo smesti stolicu pred njih, a onda se povuče unazad.

Lica prvaka bledunjavu su svetlucala na svetlosti sveća. Mali dečak u sredini reda kao da je drhtao. Hari se priseti, ovlaš, kako je i sam bio prestravljen kada je tamo stajao i čekao nepoznati test koji će odrediti kojoj kući pripada.

Cela škola zadrža dah u iščekivanju. A onda se poderotina blizu oboda šešira razjapi, i šešir za razvrstavanje počne da peva:

U vremena drevna, kada bejah nov
A Hogvortsku školu je tek trebalo dići
Osnivači njeni, plemeniti Ijudi
Mislili su da se neće nikada razići:
Združene zajedničkim ciljem,
Vezivalo ih je isto snevanje,
Da stvore najbolju školu magije na svetu,
I drugima prenesu svoje znanje
'Zajedno ćemo zidati i poučavati',
Odlučiše četiri prijatelja vrla
Ne sanjajući da će im se jednog dana
Prijateljstvo srušiti kao od karata kula
Jer nisu bila nigde veća druga dva
Od Sliterina i Grifindora,
Iuzev, možda, onog drugog para,
Haflpaf i Revenkla.
Pa kako je onda propalo sve?
Kako su prijateljstva takva u vodu pala?
Ispričaću vam, jer sam bio prisutan tada,
Tu celu tuznu priču, prepunu zala.
Sliterin reče: - Podučavaćemo samo
One koji su čiste krvi.
Revenklo reče: - Podučavaćemo samo
One koji su po pameti prvi.
Grifindor reče: - Podučavaćemo samo
One što učine hrabro delo vredno.
Haflpaf reče: - Ja ću poučavati sve,
Kakvi god da su, meni je svejedno.
Razlike ove nisu značile mnogo
Kada su prvi put izašle na videlo,
Jer svaki osnivač je imao svoju kuću,
U koju je primao one koje je hteo.
Sam Sliterin čarobnjake čiste krvi,
Primao je samo ako bi

I u lukavosti bili prvi.
A samo one britkog uma
Obučavala je Revenklo
Dok bi najhrabriji i najsmelij
Išli u plemeniti Grifindor
Dobra Haflpaf bi uzela ostale,
I učila ih svemu što je znala,
Tako su kuće i njihovi osnivači
Prijateljstvo sacuvali od svađa i zala.
Hogvorts je u harmoniji radio
Mnogo dugih srećnih godina i dana
Ali se razdor krišom pojavio
Zbog naših skrivenih strahova i mana.
Kuće koje su, kao stuba četiri,
Nekada drzale temelje ove škole naše
Okrenuše se jedne na druge,
Oko vlasti se posvađашe.
I činilo se da će tada škola
Pre vremena propasti,
Uz svađe i dvoboje,
Kad drug na druga udari.
Međutim najzad osvanu jutro
I stari Sliterin ode bez pardona
I mada je tada prestala svađa,
Steta već beše učinjena
I još otkako od četiri osnivača
Ostadoše samo tri
Nikada se više kuće ne ujediniše
Nalik prvobitnoj zamisli.
I evo sada razvrstavajućeg šešira,
Svi znate šta to znači
Razvrstavam vas po kućama
U tome sam najjači
Ali ove godine sam spremio još nešto,
Pažljivo počujte šta vam pevam
Iako osuđen da vas rastavljam,
Nije mi svejedno
Mada moram ispuniti svoju dufnost,
Svake godine na četiri da vas delim,
Ipak se brinem da li razvrstavanjem
Ubrzavam kraj, a tome se ne veselim
Stoga, znajte opasnosti, opazite znake,
Upozorenja koja nam istorija pruža,
Jer naš Hogvorts je u opasnosti
Od dusmana spoljnih, prodanih duša
Moramo stati svi kao jedan,
Ili ćemo se raspasti kao suvo granje
Receno vam je, upozoreni ste...
Sad neka počne razvrstavanje!

Šešir ponovo postade nepomičan. Razlomi se aplauz, mada Hari po prvi put primeti da je protkan mrmljanjem i došaptavanjem. Širom Velike sale učenici su razmenjivali primedbe sa svoiim

susedima, a Hari, pljeskajući zajedno sa ostalima, tačno je znao o čemu pričaju.

- Malo se raspevao ove godine, zar ne? - primeti Ron podignutih obrva.

- Nego šta - reče Hari.

Šešir za razvrstavanje se obično držao opisivanja različitih kvaliteta svake od četiri hogvortske kuće i vlastite uloge u njihovom razvrstavanju. Hari nije mogao da se seti da je šešir ikada pokušao da deli školi savete.

- Pitam se da li je ikad ranije davao slična upozorenja? - upita Hermiona pomalo zabrinuto.

- Jeste, nego šta - reče Skoro-obezglavljeni-Nik znalački, naginjući se kroz Nevila ka njoj (Nevil se trže - nije baš bilo prijatno kada bi se duh nagnuo kroz vas). - Šešir smatra da je njegova časna dužnost da uputi školi dužno upozorenje, kad god smatra da je to potrebno...

Ali, profesorka Mek Gonagal, koja je čekala da iščita spisak imena prvaka, razornim pogledom prostrela učenike koji su još uvek šaputali. Skoro-obezglavljeni-Nik prisloni svoj providni kažiprst na usne i ponovo sede uspravno kao ranije, baš kada se mrmljanje naglo prekinu. Bacivši poslednji preteći pogled koji pokosi stolove sve četiri kuće, profesorka Mek Gonagal spusti pogled na dugačak svitak pergamenta i prozva prvo ime.

-Aberkrombi, Juen.

Dečak prestrašenog izgleda kojeg je Hari već ranije uočio istupi napred i stavi šešir na glavu. Jedino su mu uši branile da mu šešir ne padne skroz na ramena. Šešir razmisli na trenutak, a onda se rupa blizu oboda ponovo rascepi i on povika:

-Grifindor!

Hari glasno zapljeska sa ostalim Grifindorcima kada Juen Aberkrombi dotetura do njihovog stola i sede, izgledajući kao da bi radije propao u zemlju, da ga nikad više ne pogledaju.

Polako, dugi red prvaka se stanji. U pauzama između prozivke imena i odluka šešira za razvrstavanje, Hari je mogao da čuje kako Ronov stomak glasno zavija. Najzad je 'Zeler, Rouz' svrstana u Haflpaf i profesorka Mek Gonagal pokupi šešir i stolicu i odmaršira s njima napolje, a profesor Damblodor se pridiže na noge.

Ma koliko gorčine u skorije vreme osećao prema svom direktoru, Hariju je prijalo da vidi Damblodora kako stoji ispred svih njih. Rastrzanom između odsustva Hagrida i prisustva zmajskih konja, činilo mu se da je njegov dugo iščekivani povratak na Hogvorts bio pun neočekivanih iznenađenja, poput disonantnih nota u poznatoj pesmici. Ali je bar ovo bilo onako kako treba: njihov direktor ustaje da ih pozdravi pre gozbe u čast početka polugoda.

-Novopridošlim učenicima - reče Damblodor zvonkim glasom, širom raširivši ruke i zračeci osmehom na usnama - želim dobrodošlicu! Našim starim ručicama - srećan vam povratak!

Postoji vreme za govore, ali ne sada. Navalite!

Začu se odobravajući smeh i prasak aplauza kada Damblodor dostojanstveno sede i zabaci svoju dugu belu bradu preko ramena, kako mu ne bi stajala na putu do tanjira - jer se hrana odjednom pojavila niotkuda, tako da je pet dugačkih stolova jedva izdržavalo teret pečenja, pita, jela od povrća, hleba, sosova i krčaga sa sokom od bundeve.

- Odlično - reče Ron uz čežljivo stenjanje, zgrabivši najbliži poslužavnik pun šnicli, koje stade da gomila na svoj tanjir, dok ga je Skoro-obezglavljeni-Nik čežljivo posmatrao.

- Šta ste nam ono pričali pre razvrstavanja - upita Hermiona duha. - Kako šešir daje upozorenja?

- O, da - reče Nik, kome je bilo drago što ima razlog da se okrene od Rona, koji je sada jeo pečene krompire sa gotovo nepristojnim entuzijazmom. - Da, čuo sam šešir kada je nekoliko puta ranije izdavao upozorenja, i to uvek kada bi shvatio da školi predstoji period velike opasnosti. I naravno, njegov savet je uvek isti: ujedinite se, pronađite snagu u sebi.

-Ka znad šola uopasnst kajsam šešr? - reče Ron.

Usta su mu bila toliko puna, da je Hari smatrao velikim dostignućem što je Ron uopšte uspeo išta da izgovori.

- Ponovi, moliću lepo? - reče Skoro-obezglavljeni-Nik učtivo, a Hermiona poprimi zgađen izraz lica. Ron proguta ogroman zalogaj i reče: - Kako zna da je škola u opasnosti, kad je on samo šešir?

- Pojma nemam - reče Skoro-obezglavljeni-Nik. - Naravno, on živi u Damblodorovoj kancelariji, tako da, ako smem da primetim, verovatno tamo skuplja informacije.

- I želi da sve kuće budu prijatelji? - reče Hari, gledajući ka sliterinskom stolu, gde je Drako Melfoj držao govor. - Nema šanse.

- Pa, sad, ne bi trebalo da zauzimate takav stav - reče Nik blagonaklono. - Miroljubiva saradnja, to je ključ uspeha. Mi, duhovi, iako pripadamo odvojenim kućama, uspostavljamo spone prijateljstva. Uprkos vekovnom rivalstvu između Grifindora i Sliterina, meni nikada ne bi ni palo na pamet da se svađam sa Krvavim baronom.

- Samo zato što ga se plašite - reče Ron.

Skoro-obezglavljeni-Nik je izgledao duboko uvređen.

- Plašim? Mene, ser Nikolasa de Mimsi Porpingtona, niko u životu nije optužio za kukavičluk! Plemenita krv koja teče mojim venama...

- Kakva krv? - upita Ron. - Nije valjda da još uvek imate...?

- To je stilska figura! - reče Skoro-obezglavljeni-Nik, sada već tako uznemiren da mu se glava preteće klatila na delimično prorezanom vratu. - Nadam se da mi je i dalje dozvoljeno da uživam u upotrebi reči koje mi se sviđe, uprkos tome što su mi zadovoljstva jela i pića uskraćena! Ali sam već navikao da učenici teraju šegu s mojom smrću, u to ne sumnjajte!

- Nik, on tise nije stvarno podsmevao! - reče Hermiona, bacivši besan pogled na Rona.

Na nesreću, Ronova usta su bila pepuna, do granice pucanja, i on jedino uspe da promumla: - Nisam mislio dat užnemravim - što Niku nije predstavljalo odgovarajuće izvinjenje. Vinuvši se u vazduh, Nik učvrsti svoj šešir s perjanicom i žurno odlebdje ka drugom kraju stola, sletevši između braće Krivej, Kolina i Denisa.

- Svaka ti čast, Rone - obrecnu se Hermiona.

- Što? - upita Ron prkosno, uspevši, konačno, da proguta hranu. - Ne smem da postavim najobičnije pitanje?

- Ma, zaboravi - reče Hermiona razdraženo, i njih dvoje nastaviše da jedu u neprijatnoj tišini.

Hari je bio isuviše naviknut na njihove prepirke da bi se trudio da ih miri. Mislio je da je bolje da vrerae utroši tako što će prionuti na pitu od bubrege, a zatim na pun tanjir omiljene voćne pite s melasom.

Kada su svi učenici završili s jelom i nivo buke u sali ponovo počeo da se diže, Dambldor ponovo ustade. Harija je već počinjao da hvata prijatan dremež. Negde gore, očekuje ga njegov krevet s baldahinom, divan, topao i mekan...

- Dobro, sad kad svi treba da svarimo još jednu veličanstvenu gozbu, molio bih za nekoliko trenutaka vaše pažnje za uobičajene primedbe na početku polugodišta - reče Dambldor. - Prvaci treba da znaju da je zabranjen pristup šumi na zemljištu zamka, za sve učenike - a i nekoliko vaših starijih kolega bi dosad to trebalo da znaju. (Hari, Ron i Hermiona razmeniše zločeste osmehe.)

- Gospodin Filč, domar, zamolio me je, kako sam tvrdi, po četrsto šezdeset drugi put, da vas sve podsetim da upotreba magije nije dozvoljena u hodnicima u pauzi između predavanja, baš kao što nije dozvoljeno i još nekoliko drugih stvari, sa kojima se možete upoznati na podužoj listi koja je pričvršćena na vratima kancelarije gospodina Filča.

Ove godine imali smo dve promene u osoblju. Drago nam je da ponovo poželimo dobrodošlicu profesorki Truli-daski, koja će predavati brigu o magijskim stvorenjima. Takođe vam sa zadovoljstvom predstavljamo profesorku Ambridž, našu novu nastavnicu odbrane od mračnih veština.

Nastupi serija učtivih ali prilično mlakih aplauza. Hari, Ron i Hermiona razmeniše pomalo uspaničene poglede. Dambldor nije rekao koliko dugo će Truli-daska držati nastavu.

Dambldor nastavi: - Audicija za kvidičke timove kuća biće održana... - ali naglo prekide, upitno gledajući u profesorku Ambridž. Pošto nije bila mnogo viša kad stoji, nego dok sedi, na trenutak niko ne shvati zbog čega je Dambldor prestao da govori. Ali tada profesorka Ambridž pročisti grlo, ('ahem, aheni!'), i postade jasno da je ustala i da namerava da drži govor.

Dambldor je tek na tren delovao zatečen, a onda pametno sede i spremno pogleda u profesorku Ambridž, kao da ga u tom trenutku ništa drugo ne zanima osim njenog govora. Ostali članovi nastavnčkog tima nisu bili tako vešti u prikriivanju iznenađenja. Obrve Madam Spraut izgubiše se u njenoj raščerupanoj kosi, a usta profesorke Mek Gonagal, primeti Hari, istanjiše se kao nikad ranije.

Nijedan novi profesor nikada nije prekinuo Dambldora. Mnogi učenici su se zlobno smeškali. Ova žena očito ne zna kakav je red na Hogvortsu.

-Hvala, direktore - usiljeno se nasmeši profesorka Ambridž - za ljubazne reči dobrodošlice.

Glas joj je bio piskav, zadihan, kao kod male devojčice, a Hari ponovo oseti snažnu odbojnost koju nije mogao sebi da objasni. Samo je znao da mu je sve u vezi nje odvratno; od njenog glupavog glasa, do pufnastog ružičastog džempera. Ona još jednom kašljucavo pročisti grlo ('ahem, ahem') i nastavi.

-Pa, divno je vratiti se na Hogvorts, priznajem! - Ona se nasmeši, otkrivajući vrlo šiljate zube. - I drago mi je što vidim ova 'srećna mala lica koja me gledaju!

Hari pogleda naokolo. Nijedno lice koje je video nije izgledalo srećno. Naprotiv, svi su delovali prilično zatečeni što im se neko obraća kao da su petogodišnjaci.

-Radujem se što ću vas sve upoznati i sigurno sam da ćemo biti vrlo dobri prijatelji!

Na te reči, učenici izmeniše poglede. Neki su jedva prikrivali kez.

-Biću joj prijatelj dok god ne budem morala da od nje pozajmim taj džemper - prošapta Parvati Lavander, i obe počеше da se tiho kikoću.

Profesorka Ambridž ponovo pročisti grlo ('ahem, ahem'), ali kad nastavi, iz njenog glasa iščeze zadihanost. Sada je zvučala mnogo poslovnije, a njene reči im zazvučaše kao zatupljujuće recitovanje.

-Ministarstvo magije je oduvek smatralo da je obrazovanje mladih veštica i čarobnjaka od presudne važnosti. Retki darovi s kojima ste se rodili neće ničemu služiti ako ih ne negujete i ne izbrusite pažljivim instrukcijama. Te drevne veštine, svojstvene samo čarobnjačkoj zajednici, moraju se prenositi s generacije na generaciju, kako ih ne bi zauvek izgubili. Pronađeno blago magičnog saznanja, koje su vaši preci uvećavali, oni koji su pozvani da obavljaju plemenitu profesiju nastave moraju da čuvaju, dopunjuju i glancuju.

Profesorka Ambridž tu napravi pauzu i lako se nakloni svojim kolegama iz osoblja, ali joj niko ne uzvрати naklon. Tamne obrve profesorkine Mek Gonagal nabraše se tako da su joj oči ličile na sokolove, a Hari nedvosmisleno primeti kako Mek Gonagalova razmenjuje značajan pogled sa profesorkom Spraut, kada Ambridžova još jednom ponovi 'ahem, ahem' i nastavi da drži govor.

-Svaki direktor i direktorka Hogvortsu uneli su nešto novo u težak zadatak upravljanja ovom istorijskom školom, a tako i treba, jer bez napretka zavladaće stagnacija i rasulo. Međutim, napredak radi samog napretka treba obeshrabrivati, jer našim oprobanim i proverenim tradicijama često nije potrebno doterivanje. Ravnoteža, dakle, između starog i novog, između trajnosti i promene, između tradicije i inovacije...

Hari oseti kako mu pažnja opada, kao da mu je mozak čas naštimovan, a čas raštimovan. Tišina koja je uvek ispunjavala salu dok je Dambldor govorio, postepeno se urušavala, jer su učenici, pribivši glave jedni uz druge, počeli da se došaptavaju i kikoću. Preko puta, za revenklovskim stolom, Čo Čang je živahno ćaskala sa prijateljima. Nekoliko sedišta dalje od nje, Luna Lavgud beše ponovo izvadila Cepidlaku. U međuvremenu, za haflpafovskim stolom, Erni Mekmilan je bio jedan od nekolicine koji su i dalje zurili u profesorku Ambridž, ali su mu oči bile staklaste i Hari je bio siguran da se ovaj samo pretvara da sluša, u pokušaju da zadovolji očekivanja koja nalaže nova asistentska značka što mu je svetlucala na grudima.

Profesorka Ambridž kao da nije primećivala nemir publike. Hari je imao utisak da bi ona nastavila sa govorom, čak i da joj pred očiraa izbiju neredi. Nastavnici su, pak, i dalje vrlo pažljivo slušali, a Hermiona je izgleda upijala svaku reč koju bi profesorka Ambridž izgovorila, mada joj, sudeći po izrazu lica, nisu baš sve bile po ukusu.

- ...jer će neke promene biti nabolje, dok će se za druge ispostaviti, u punoći vremena, da su bile greške u procenjivanju. U međuvremenu, neke stare navike će se zadržati, s pravom, dok ce druge, demodirane i izlizane, morati da budu napuštene. Kremmo napred, onda, u novu eru otvorenosti, efikasnosti i odgovornosti, u nameri da očuvamo ono što treba očuvati, usavršavajući ono što se mora usavršavati i eliminišući sve što treba zabraniti.

Ona sede. Dambldor zatapša. Osoblje učini isto, mada Hari Pnmeti da je nekolicina samo jednom ili dvaput pljesnula rukama pre nego što prestadoše. Nekoliko učenika im se pridruži, ali !ecina niJe ni

primetila da je govor završen, niti je odslušala više od nekoliko reči. I pre nego što se oni setiše da zapljeskaju, Dambldor ponovo ustade. - Mnogo vam hvala, profesorko Ambridž, to je bilo baš prosvetljujuće - reče on, naklonivši joj se. - Sada, kao što rekoh, audicije za kvidič će se održati...

-Da, baš je bilo prosvetljujuće - reče Hermiona spuštenim glasom.

- Nemoj mi reći da si uživala u tome? - reče Ron tiho, okrećući ukruženo lice ka Hermioni. - Ovo je jedan od najglupljih govora koje sam ikada čuo, a odrastao sam sa Persijem.

- Rekoh prosvetljujuće, a ne uživanje - reče Hermiona. - Objasnio je mnogo štošta.

- Je li? - reče Hari iznenađeno. - Meni je zvučalo kao gomila praznog blebetanja.

-U tom blebetanju bile su prikrivene neke važne stvari - reče Hermiona strogo.

- Jesu li? - upita Ron bezizrazno.

- Šta kažeš na to da 'napredak radi samog napretka treba obeshrabrivati'? Ili na 'eliminišući sve što treba zabraniti'?

- Pa, šta to znači? - upita Ron nestrpljivo.

- Reći ću ti šta znači - reče Hermiona zlokobno - to znači da se Ministarstvo upliće u rukovođenje Hogvortsom.

Oko njih nastade veliki tutanj i treskanje. Dambldor je očigledno raspustio decu, pošto su svi počeli da ustaju, spremni da napuste salu. Hermiona poskoči, sva usplahirena.

- Rone, treba da pokažemo prvacima gde da krenu!

- O da - reče Ron, koji je očigledno zaboravio na to. - Hej - hej, vi tamo! Kepeci!

- Rone!

- Pa jesu, baš su malecni...

- Znam, ali ne smeš im reći da su kepeci! Prvaci! - zapovednički ih dozva Hermiona. - Ovuda, moliću!

Grupa novih đaka stidljivo odšeta kroz prostor između grifindorskog i haflpafskog stola, svako od njih pazeći da ne bude na čelu grupe. Zaista su izgledali sićušni. Hari je bio siguran da on sam nije izgledao tako mali kada je stigao ovde. On im se isceri. Plavi dečak pored Juena Aberkombija izgledao je skamenjen. Gurnuo je Juena i nešto mu šapnuo na uvo. Juen Aberkombi je delovao podjednako preplašen, i baci prestravljen pogled na Harija, koji oseti da mu se kez sliva niz lice poput Smrdeljsoka.

-Vidimo se kasnije - reče on Ronu i Hermioni i krenu sam kroz Veliku salu, pokušavajući što je više mogao da ne primećuje došaptavanja, zurenja i upiranja prstom dok je prolazio. Držao je pogled pravo ispred sebe dok se probijao kroz gužvu u Ulaznoj dvorani, a zatim požuri uz mermerne stepenice, preseče kroz par tajnih prečica i uskoro ostavi za sobom najveći deo gomile.

Bilo je glupo od njega što to nije očekivao, mislio je ljutito dok je prolazio kroz mnogo praznije hodnike na spratovima. Naravno da su svi zurili u njega; pre samo dva meseca uskrsnuo je iz Tročarobnjačkog lavirinta, vukući mrtvo telo svog druga i tvrdeći da je video kako Lord Voldemor ponovo osnažuje svoju moć. U prošlom polugodištu nije bilo vremena da on, Hari, objasni svoje postupke pre nego što su se svi vratili kućama -čak i da je bio raspoložen da celoj školi pruži detaljan prikaz užasnih događaja na tom groblju.

Hari je stigao do kraja hodnika koji vodi u grifindorski dnevni boravak i stao kao ukopan ispred portreta Debele dame, pre nego što je shvatio da ne zna novu lozinku.

- Ovaj... - reče utučeno, zureći u Debelu damu, koja je ispravljala nabore na svojoj ružičastoj satenskoj haljini i gledala ga neumoljivo.

- Bez lozinke nema ulaska - reče ona uzvišenim glasom.

-Hari, ja znam! - prodahla neko pored njega, a on se okrei spazi Nevila kako mu trkom prilazi. - Pogodi šta je? Napocu i ja moći da je zapamtim... On mahnu zakrčljanim kaktusicem koji mu je bio pokazao u vozu. - Mimbulus mimbltonial

-Tačno - reče Debela dama i njen portret se raskrili pred zJTOa poput vrata, otkrivajući kružnu rupu u zidu iza njega, kroz k°ju' se Hari i Nevil popeše.

Grifindorski dnevni boravak izgledao je pun dobrodošlice kao i uvek, prijatna kružna soba na vrhu kule, puna trošnih mekanih fotelja i klimavih starih stolova. Vatra je veselo pucketala iza gvozdene rešetke, a nekolicina dece zagrevala su ruke oko nje pre nego što će se popeti u spavaonice. Na

drugoj strani sobe Fred i Džordž Vesli su pribadali nešto na oglasnu tablu. Hari im mahnu za laku noć i požuri pravo na vrata muške spavaonice; u ovom trenutku nije baš bio raspoložen za razgovor. Nevil krenu za njim.

Din Tomas i Šejmus Finigen prvi su stigli u spavaonicu, i već su se bacili na dekorisanje zidova kraj svojih kreveta posterima i fotografijama. Bili su usred diskusije, kad Hari žustro otvori vrata, ali naglo prestadoše da pričaju čim ga ugledaše. Hari se zapita da li su o njemu govorili, a onda, da ne postaje možda paranoičan.

- Cao - reče on, prišavši svom kovčegu i otvorivši ga.

- Hej, Hari - reče Din, koji je oblačio pidžamu u bojama vesthamskog tima. - Jesi li se lepo proveo za raspust?

- Nije loše - promrmlja Hari, jer bi mu pravi opis njegovog raspusta oduzeo najveći deo noći, a to mu nije delovalo primamljivo. - A ti?

- Da, bilo je okej - prigušeno se nasmeja Din. - Bolje nego Šejmusu, u svakom slučaju, upravo mi je pričao.

- Što, šta se desilo, Šejmuse? - upita Nevil, nežno smeštajući svoju *Mimulus mimbltonia* na noćnu komodu kraj kreveta.

Šejmus ne odgovori odmah, kao da je hteo da se osigura da je njegov poster Kenmarskih kliktavaca, kvidičkog tima, sasvim ravno postavljen. Zatim reče, ledima i dalje okrenut Hariju: -Moj' mama nije 'tela da me pusti da se vrcem.

- Šta? - reče Hari, prestavši na trenutak da svlači odoru.

- Nije želela da se vratim na Hogvorts.

Sejmus se okrete od postera i izvuče svoju pidžamu iz kovčega, i dalje sklanjajući pogled od Harija.

- Ali... zašto? - zapanji se Hari. Znao je da je Šejmusova majka veštica, i nije mogao da shvati zašto bi se ponašala tako darslijevski.

Šejmus ne odgovori dok nije završio sa zakopčavanjem pi-žame.

- Pa - reče on odmerenim glasom - pretpostavljam... zbog tebe.

- Kako to misliš? - upita Hari brzo.

Srce mu je lupalo prilično brzo. Imao je predosećaj da mu se nešto loše sprema.

- Pa - reče Šejmus ponovo, i dalje izbegavajući Harijev pogled - ona... ovaj... pa, nisi samo ti u pitanju, već i Dambldor...

- Ona veruje Dnevnom prorokul - iznenadi se Hari. - Misli da sam ja lažov, a Dambldor omatorela budala?

Sejmus podiže pogled ka njemu.

-Da, tako nekako.

Hari ne reče ništa. Baci svoj štapić na noćni stočić kraj kreveta, svuče odoru, strpa je besno u kovčeg i izvuče pidžamu. Bilo mu je muka od svega. Muka od toga da bude neko u koga zure i o kome pričaju sve vreme. Kad bi iko od njih znao, kad bi iko imao pojma šta znači biti neko kome su se sve te stvari izdešavale... Gospođa Finigen nema pojma, ta glupača, pomisli on divljački.

Uđe u krevet i stade da navlači zastore skroz oko kreveta, ali pre nego što je stigao da to učini, Šejmus reče: - Čuj... šta se zaista desilo one noći kada... znaš, kada... sa Sedrikom Digorijem, i sve to?

Sejmus je istovremeno zvučao i nervozno i znatiželjno. Din, k°ji se nagnuo nad svoj kovčeg pokušavajući da pronade papucu, ostade čudno nepomičan i Hari shvati da i on pomno sluša.

- Što to mene pitaš? - brzo uzvratil Hari. - Samo Čitaj Dnevni prorok kao tvoja majka, što da ne? To će ti reci sve što treba da znaš.

~ Ne diraj mi majku - obrecnu se Šejmus.

- Diraću svakoga ko me nazove lažovom - reče Hari.

- Nemoj tako da razgovaraš sa mnom!

- Pričaću s tobom kako mi se hoće - reče Hari, dok mu je bes rastao tako brzo da ponovo zgrabi štap sa krevetske daske.

- Ako ti smeta što sa ranom deliš spavaonicu, idi i zamoli profesorku Mek Gonagal da te preseli... da ti se mamica ne bi brinula...

- Pusti moju mamu na miru, Poteru!

- Šta se to zbiva?

Ron se pojavi na vratima. Njegove razrogačene oči šetale su od Harija, koji je klečao na krevetu sa štapićem uperenim u Šejmusa, ka Šejmusu koji je stajao podigavši pesnice.

- On napada moju mamu! - povika Šejmus.

- Šta? - reče Ron. - Hari to ne bi učinio... upoznali smo tvoju majku, dopala nam se...

- To je bilo pre nego što je počela da veruje svakoj reči koju smrdljivi Dnevni prorok napiše o meni!

- reče Hari, povisivši glas iz sve snage- 0 - reče Ron, a preko pegavog lica prelete mu izraz razumevanja. - A... tako.

- Znaš šta? - reče Šejmus žustro, uputivši Hariju otrovan pogled. - Ne želim više da delim spavaonicu s njim, on je lud.

- Prevršio si meru, Šejmuse - reče Ron, čiji su vrhovi ušiju postali jarkocrveni - što je uvek bio znak opasnosti.

- Prevršio sam meru, je li? - povika Šejmus, koji je, kao čista suprotnost Ronu, bio sve bleđi. - Znači, veruješ u sve te gluposti o Znaš-već-kome, je li, misliš da govori istinu?

- Da, verujem! - reče Ron ljutito.

- Onda si i ti lud - reče Šejmus prezrivo.

- Ma nemoj? Pa, na tvoju nesreću, druškane, ja sam takođe asistent! - reče Ron, lupkajući se prstom po grudima. - Stoga, ako ne želiš dopunsku kaznenu nastavu, pazi šta govoriš!

Šejmus ga je nekoliko sekundi posmatrao, kao da mu se čini da bi kaznena nastava bila premala cena da iskaže sve što niu je prolazilo kroz glavu. Međutim, uz prezrivi frktaj, on se okrenu na peti, skoči u krevet i navuče zavese s takvom silinom da ih istrže, i one padoše na prašnjavi pod. Ron je besno gledao u Šejmusa, a onda pogleda u Dina i Nevila.

- Da li još nečiji roditelji imaju problema s Harijem? - upita on agresivno.

- Moji roditelji su Normalci, družu - reče Din, slegnuvši ramenima. - Oni pojma nemaju o smrtnim slučajevima na Hogvortsu, jer nisam toliko glup da im o tome govorim.

- Ne znaš ti moju raamu, ona bi iz svakog iscedila sve što taj zna! - obrecnu se Šejmus na njega. - U svakom slučaju, tvoji roditelji ne dobijaju Dnevni prorok. Ne znaju da je naš direktor izbačen iz Vizengamota i iz Međunarodne konfederacije čarobnjaka zato što je pošasavio...

- Moja baka kaže da su to gluposti - zapiskuta Nevil. - Ona kaže da je Dnevni prorok taj koji se srozao, a ne Dambldor. Cak je otkazala i pretplatu. Mi verujemo Hariju - reče Nevil jednostavno. On se pope u krevet i navuče prekrivače do glave, gledajući preko njih poput sovljage u Šejmusa. - Moja baka je oduvek govorila da će se Znaš-već-ko vratiti jednog dana. I kaže da ako Dambldor tvrdi da se taj vratio, znači da se vratio.

Hari oseti zahvalnost prema Nevilu. Niko više ništa ne reče. Šejmus izvadi štapić, popravi krevetske zastore i iščeze iza njih. Din uđe u krevet, prekri se i začuta. Nevil, koji takođe nije imao šta da doda, nežno je posmatrao svoj mesečinom obasjan kaktus.

Hari se ponovo nasloni na jastuke dok je Ron petljao po susednom krevetu, odlažući svoje stvari. Svađa sa Šejmusom ga je potresla, jer mu se ovaj oduvek veoma dopadao. Koliko će mu jos ljudi reći da je lažov ili mentalno poremećen?

Da li je i Dambldor celog ovog leta trpeo slično maltretiranJe> pošto su ga, prvo Vizengamot, a zatim i Međunarodna konfederacija čarobnjaka, izbacili iz svojih redova? Da li je, možda, Jutnja na Harija sprečila Dambldora da stupi s njim u kontakt mesecima? Uostalom, njih dvojica su bili zajedno umešani u celu tu stvar. Dambldor mu je poverovao i obnarodovao Harijevu verziju događaja celoj školi, a onda i široj čarobnjačkoj zajednici. Svi koji su mislili da je Hari lažov, morali su verovati i da je Dambldor to isto, ili da je Dambldor grdno nasamaren...

Na kraju će saznati da smo u pravu, pomisli Hari žalosno, kada se Ron uvuče u krevet i ugasi poslednju sveću u spavaonici. Ali se pitao koliko će još napada poput Šejmusovog morati da istrpi pre nego što se to desi.

13. PROFESORKA AMBRIDZ

Narednog jutra, Šejmus se obukao što je brže mogao i napustio spavaonicu, pre nego što je Hari stigao da navuče čarape.

- Zar misli da će i on postati ludak, ako predugo bude boravio u istoj sobi sa mnom? - upita Hari naglas, kada rub Šejmusove odore nestade sa vidika.

- Neraoj da se brineš, Hari - promrmlja Din, nameštajući školsku torbu na rame - on je samo...

Ali očigledno nije mogao tačno da kaže šta je to Šejmus, i posle pomalo neprijatne pauze, on izađe za njim iz sobe.

Nevil i Ron pogledaše Harija s izrazima u stilu to-je-njegov-problem-a-ne-tvoj, ali Hari nije u tome pronašao utehu. Koliko ce takvih stvari još morati da istrpi?

-Sta nije u redu? - upita ih Hermiona pet minuta kasnije, sustigavši Harija i Rona u dnevnom boravku, kada su se zaputjili na doručak. - Izgledaš potpuno... 0, nebesa mu!

Zapiljila se u oglasnu tablu dnevnog boravka, na kojoj je bio postavljen veliki novi oglas.

GALONI GALEONA!

Džeparac vam ne pokriva sve troškove? Voleli biste da zaradite neki zlatnik više?

Kontaktirajte Freda i Džordža Veslija u grifindorskom dnevnom boravku, radi prostog, honorarnog, gotovo bezbolnog posla.

(Sa žaljenjem obavestavamo da sav prijavljeni posao rade na sopstveni rizik.)

-Stvamo su prekardašili - reče Hermiona mrko, skidajući natpis, koji su Fred i Džordž prikačili preko obavještenja kojeg datuma će se održati prva vikend-poseta Hogsmidu u oktobru. - Moraćemo da popričamo sa njima, Rone.

Ron je bio potpuno iznenađen.

- Zašto?

- Zato što smo asistenti! - reče Hermiona, dok su se verali kroz rapu u portretu. - Na nama je da zaustavimo takve stvari!

Ron ništa ne uzvrat. Hari je na osnovu njegovog sumornog izraza lica mogao da zaključi kako mu pomisao da mora da zaustavi Freda i Džordža u onome što najviše vole da rade nije delovala primamljivo.

- Nego, Hari, šta ti je? - nastavi Hermiona, dok su silazili niz stepenice pored gomile portreta starih veštica i čarobnjaka, koji su ga svi do jednog ignorisali, zaokupljeni svojira razgovorima. - Deluješ ljut zbog nečega.

- Šejmus tvrdi da Hari laže o Znaš-već-kome - reče Ron odsečno, kada joj Hari ne odgovori.

Hermiona, za koju je Hari očekivao da ljutito odreaguje, samo uzdahnu.

- Da, i Lavander misli isto to - reče ona sumomo.

- Šta je, lepo si procaskala sa njom o tome da li sam ja lažljivi skot željan pažnje? - reče Hari naglas.

- Ne - smireno mu uzvrat Hermiona. - Zapravo, rekla sam joj da začepi svoju veliku gubicu i da više ne govori o tebi. I bilo bi stvamo lepo kada bi prestao da nam skačeš za gušu, Hari, jer, za slučaj da nisi primetio, Ron i ja smo na tvojoj strani.

Nastade kraći tajac.

- Izvini - reče Hari tiho.

- U redu je - reče Hermiona ponosno. Zatim odmahnu glavom. - Zar se ne sećaš šta je Dambldor rekao na gozbi povodom kraja prošle godine?

Hari i Ron je obojica tupo pogledaše, i Hermiona ponovo uzdahnu.

- 0 Znate-već-kome. Rekao je da je njegov 'dar za širenje nesloge i mržnje veoma veliki. Možemo mu se suprotstaviti jedino ukoliko pokažemo podjednako jake veze prijateljstva i poverenja...'

- Kako pamtiš takye stvari? - upita Ron, gledajući je sa neskrivenim divljenjem.

- Ja slušam, Rone - odgovori Hermiona, pomalo ogorčeno.

- Slušam i ja, ali opet ne bih mogao da ti ponovim od reči do...

- Poenta je u tome - nastavi Hermiona glasno - da je Dambldor upravo govorio o ovakvim stvarima. Znaš-već-ko se vratio pre samo dva meseca, a mi smo već počeli da se svađamo među sobom. A i šešir koji razvrstava nam je pružio isto upozorenje: ujedinite se, stanite svi kao jedan...

- A i Hari je sinoć bio u pravu - uzvrat joj Ron. - Ako to znači da bi trebalo da se zbratimimo sa

Sliterincima – nema šanse.

- Pa, ja smatram da je šteta što ne pokušavamo da stvorimo malo zajedništva među kućama - reče Hermiona iznervirano.

Stigli su do podnožja mermernih stepenica. Revenklovci sa četvrte godine su u grupici prolazili kroz Ulaznu dvoranu. Čim spaziše Harija, grupica se zgusnu, kao da se boje da će napasti one koji zaostanu.

-Da, baš bi trebalo da se potrudimo da se malo zbližimo i sprijateljimo sa ostalima - reče Hari sarkastično.

Pošli su za Revenklovcima u Veliku salu, instinktivno podigavši pogled ka nastavničkom stolu dok su ulazili. Profesorka Truli-daska je ćaskala sa profesorkom Sinistrom, nastavnikom astronomije, a Hagrid je opet bio neupadljiv isključivo zahvaljujući svom odsustvu. Začarana tavanica iznad njih slagala se sa Harijevim raspoloženjem. Bila je očajnički kišnosiva.

- Dambldor čak nije ni spomenuo koliko će ta Truli-daska da ostane ovde - reče, dok su se probijali do grifindorskog stola.

- Možda... - počeo Hermiona zamišljeno.

- Šta? - upitaše Hari i Ron uglasi.

- Pa... možda nije hteo da skreće pažnju na to da Hagrid nije ovde.

- Kako to misliš, nije hteo da skreće pažnju na to? - reče Ron, nasmejavši se. - Misliš da ne bismo sami приметili?

Pre nego što je Hermiona stigla da odgovori, visoka čma devojčica sa dugom kosom upletenom u kikice domaršira do Harija.

- Zdravo, Angelina.

- Zdravo - reče ona živahno - dobro si se proveo na letnjem raspustu? - I ne sačekavši odgovor, nastavi: - Čuj, postavljena sam za kapitena Grifindora u kvidiču.

- Svaka čast - reče Hari, nasmešivši joj se. Pretpostavljao je da Angelinini motivacioni govori pred utakmice neće biti tako opširni kao Drvcetovi, što je moglo da bude samo poboljšanje.

- Da, pa, treba nam novi Čuvar, sada kada je Oliver otišao. Konkurs je u petak u pet popodne, i hoću da ceo tim bude prisutan, važi? Onda ćemo da vidimo kako se novi igrač uklapa u tim.

-Okej - reče Hari.

Angelina mu se nasmeši i produži dalje.

_ Zaboravila sam da je Drvce otišao - reče Hermiona zamišljeno, dok je sedala pored Rona i privlačila ka sebi tanjir sa to-stom. - Pretpostavljam da će to znatno promeniti stanje u timu?

- Valjda - reče Hari, sedajući na klupicu preko puta nje. - Bio je baš dobar Čuvar...

- Ipak, neće škoditi ako dovedete svežu krv u ekipu, zar ne? - reče Ron.

Uz fujukanje i klepet krila, na stotine sova ulete kroz gornje prozore. Spustile su se širom Sale, donoseći pisma i pakete svojim vlasnicima, okupavši one koji su doručkovali kapljicama vode: napolju je očigledno pljuštala kiša. Hedvige nije bilo na vidiku, ali to Harija nije preterano iznenadilo. Njegov jedini korespodent bio je Sirijus, a sumnjao je da će Sirijus imati neke novosti za njega, pošto su samo dvadeset i četiri časa bili odvojeni. Hermiona je, pak, morala hitro da pomeri svoj sok od pomorandže u stranu kako bi napravila prostora za veliku vlažnu sovu kukuviju koja je u kljunu nosila nakvašeni primerak Dnevnog proroka.

- Zašto još uvek kupuješ to? - upita Hari iznervirano, setivši se Sejmusa, dok je Hermiona stavljala jedan bronzani knut u kožnu vrećicu na sovinoj nozi, pre nego što se ova opet vinu uvis. - Ja ga više ne uzimam... gomila koještarija.

- Najbolje je znati šta neprijatelj priča o tebi - reče Hermiona sumorno, dok je razvijala novine, nestajući iza njih, ne spustivši ih sve dok Hari i Ron nisu završili sa jelom.

- Ništa - reče ona prosto, umotavši novine i položivši ih pored svog tanjira. - Ništa o tebi, ni o Dambldoru, niti o bilo čemu.

Profesorka Mek Gonagal je sada išla duž stola, deleći rasporede časova.

-Pogledaj samo današnji dan! - zahropta Ron. - Istprija magije, dvočas napitaka, predskazivanje i opet dupli čas odbrane od mračnih veština... Bins, Snejp, Trilejni i ona Ambridžova, svi u jednom danu! Voleo bih da Fred i Džordž požure sa pravljenjem onih zabušantskih bombonjera...

- Da li me to uši varaju? - reče Fred, prilazeći im u pratnji Džordža, zguravši se na klupicu pored Harija. - Nije valjda da bi hogvortski asistenti hteli da pobegnu sa časova?

- Pogledaj samo šta sve imamo danas - progundā Ron, gurnuvši svoj raspored Fredu pod nos. - To je najgori ponedeljak koji sam video u životu.

- Pošteno, mali bato - reče Fred, gledajući u tabelu. - Možeš jeftino da kupiš malo krvavonosnog nugata, ako hoćeš.

- A zašto je jeftin? - upita Ron sumnjičavo.

- Jer ima da krvariš dok se sav ne iscediš, još uvek nismo našli protivotrov - reče Džordž, posluživši se usoljenom ribom.

- Hvala - reče Ron snuždeno, stavljajući raspored časova u džep - ali mislim da ću ipak rizikovati sa predavanjima.

- A kad smo već kod vaših zabušantskih bombonjera – reče Hermiona, prodorno pogledavši u Freda i Džordža - ne smete da reklamirate da tražite degustatore na grifindorskoj oglasnoj tabli.

- Ko kaže? - upita Džordž, delujući preneraženo.

- Ja kažem - uzvratī Hermiona. - I Ron.

- Ne mešaj mene u to - reče Ron žurno.

Hermiona ga prostreli pogledom. Fred i Džordž se zakikotaše.

- Uskoro ćeš drugu pesmu da pevaš, Hermiona - reče Fred, nanoseći debeli sloj putera na zemičku. - Počinješ peti razred, uskoro ima da nas moliš za jednu bombonjeru.

- A zašto bi početak petog razreda značio da ću ja želeti da kupim zabušantsku bombonjeru? - upita Hermiona.

- U petom razredu su O.Č.N.' - reče Džordž.

- Pa?

- Pa, to znači da vam predstoje ispiti, zar ne? Toliko ćete da grejete stolicu, da ćete odrati zadnjice - reče Fred sa velikim zadovoljstvom.

' O.Č.N. - Obični čarobnjački nivoi, niz testova koji se polažu na pe-toj godini Hogvortsa, prim. prev.

- Pola ljudi na našoj godini pretrpelo je manje nervne slomove zbog O.Č.N. veselo će Džordž. - Suze i pravljenje scena... Patriša Stimpson je stalno padala u nesvest...

- Kenetu Tauleru su iskočili čirevi, sećaš se? - priseti se Fred.

_.To je bilo zato što si mu ti stavio bulbadoks prah u pidžamu - ispravi ga Džordž.

- A, da - reče Fred, cereći se. - Potpuno sam zaboravio na to... ponekad je teško voditi evidenciju, zar ne?

- U svakom slučaju, cela peta godina je pravi košmar - reče Džordž. - Barem ako te brinu rezultati ispita. Fred i ja smo nekako uspeli da ne klonemo duhom.

- Da... dobili ste, koliko ono beše, po tri O.Č.N.-a svaki? - upita Ron.

- Aha - reče Fred, ne delujući preterano zabrinuto. - Ali mi mislimo da naša budućnost leži van spektra akademskih dostignuća.

- Ozbiljno smo raspravljali da li da se uopšte vratimo ovde da završimo sedmi razred - reče Džordž veselo - sada, kada smo dobili...

On začuta, spazivši upozoravajući pogled koji im je uputio Hari, koji je znao da je Džordž taman zaustio da spomene Tročarobnjačku nagradu koju im je dao.

-...sada kada smo dobili naše O.Č.N. užurbano nastavi Džordž. - Hoću da kažem, da li nam zaista trebaju O.I.Č.T?1 Ali mislili smo da mama ne bi podnela da napustimo školu pre kraja, ne sada kada je Persi ispaio najveći skot na svetu.

-Ipak, nećemo protraćiti našu poslednju godinu ovde - reče Fred, čežnjivo se osvrćući po Velikoj sali. - Iskoristićemo je da malo ispitujemo javno mnjenje, da otkrijemo šta tačno prosečnom učeniku Hogvortsa treba iz prodavnice šala i zevzevata,

! O.I.C.T. - Opasno iscrpljujući čarobnjački testovi, najviša kvalifikacija do koje se može doći na Hogvortsu, prim. prev.

zatim da pažljivo proučimo rezultate istraživanja, da bismo napokon napravili proizvode za kojima vlada potražnja.

-Ali, gde ćete da nabavite dovoljno zlata da osnujete prodavnicu šala i zevzevata? - upita Hermiona skeptično. - Biće vam potrebni svi sastojci i materijali... a i prostorije, rekla bih...

Hari skrenu pogled sa blizanaca. Bilo mu je vruće u licu. Namemo je ispustio viljušku i sagnuo se ispod stola da je pokupi. Čuo je kako Fred iznad njegove glave kaže: - Hermiona, ništa nas ne pitaj, da te ne bismo lagali. Hajde, Džordž, ako poranimo, stići ćemo da prodamo par produžnih ušiju pre početka herbologije.

Hari se diže ispod stola i vide Freda i Džordža kako odlaze, svaki noseći po gomilu tosta sa puterom.

- Šta mu to znači? - upita Hermiona, gledajući čas u Harija, čas u Rona. - 'Ništa nas ne pitaj...' Da li to znači da već imaju dovoljno zlata da osnuju prodavnicu zevzevata?

- Da znaš, i ja sam se to pitao - reče Ron, namrštivši se.

-Ovog leta su mi kupili nov komplet odora, a pojma nemam odakle im galeoni...

Hari pomisli da je došlo vreme da skrene razgovor iz ovih opasnih voda.

-Misliš da je istina to što kažu, da će ova godina biti naporna? Zbog ispita?

- O, svakako - reče Ron. - Pa mora da bude, zar ne? O.Č.N. su stvarno važni, utiču na to za kakve poslove možeš kasnije da se prijavljuješ. Takođe će nam omogućiti i konsultacije za buduće pozive, kasnije u toku ove godine. To mi je Bil rekao. Kako bi mogao na vreme da izabereš koje O.I.Č.T. hoćeš da polažeš sledeće godine.

- Da li znate čime biste hteli da se bavite posle Hogvortsa?

-upita Hari drugo dvoje, kada su nedugo zatim napustili Veliku salu, i zaputili se ka učionici za istoriju magije.

-Ne baš - reč Ron polako. - Osim možda... pa...

Malčice se snebivao.

- Šta? - podstaknu ga Hari.

- Pa, bilo bi kul biti Auror - reče Ron spontanim glasom.

- Da, bilo bi - složi se Hari žustro.

- Ali oni su, znaš, elita - reče Ron. - Morao bi da budeš stvarno dobar. Šta je sa tobom, Hermiona?

- Ne znam - odgovori ona. - Mislim da bih želela da se posvetim nečemu što je stvarno korisno.

- Biti Auror je korisno! - reče Hari.

- Da, ali nije jedina vredna i korisna stvar - poče Hermiona zamišljeno - mislim, kada bih mogla da načinim koji korak dalje sa UBLJUV-om...

Hari i Ron su pazili da se ne pogledaju.

Istorija magije je bila, po opštem uverenju, najdosadniji predmet koji je čarobnjački rod ikada smislio. Profesor Bins, njihov nastavnik-duh, imao je dahtav, sumoran glas, koji je gotovo garantovano izazivao ozbiljnu pospanost u roku od deset minuta, a po toplom vremenu, u roku od pet minuta. Nikada nije menjao koncept svojih časova, već bi im držao predavanje bez prekida, dok bi oni hvatali beleške, ili radije, sanjivo gledali u prazno. Hari i Ron su dosad uspeli da skrpe prelazne ocene iz ovog predmeta isključivo prepisivanjem Hermioninih beležaka pred same ispите. Činilo se da je samo ona u stanju da se odupre uspavljujućim moćima Binsovog glasa.

Danas su istrpeli sat i po raonotonog raspredanja na temu ratova džinova. Hari je u prvih deset minuta čuo dovoljno da kao kroz maglu proceni kako bi ta tema u rukama nekog drugog profesora možda i bila umereno zanimljiva. Ali onda mu se rnozak isključio, i ostalih sat i dvadeset minuta proveo je igrajući vešala sa Ronom na čošku svog pergamenta, dok ih je Hermiona krajičkom oka streljala gnevnim pogledima.

~ A kako bi bilo - upita ih ona ledenim glasom, dok su izlazili iz učionice na odmor (Bins je prošao

kroz tablu na zidu) ~ kada vam ove godine ne bih pozajmila moje beleške?

- Pali bismo na našim O.Č.N. - odgovori Ron. - Hermiona, ako hoćeš posle da nas nosiš na savesti...
- Pa, zaslužili ste - obrecnu se ona. - Ni ne pokušavate da ga slušate, zar ne?
- Pokušavamo - reče Ron. - Samo, mi nemamo tvoju pamet, tvoje pamćenje, niti tvoju koncentraciju
- prosto si pametnija od nas - je 1' ti prija kada nam to tako nabijaš na nos?
- Oh, ma nemoj da mi poturaš te fazone - uzvratila Hermiona, ali se već malo smirila, kad ih povede ka vlažnom školskom zemljištu.

Kiša je nežno rominjala kroz izmaglicu, tako da su obrisi grapica ljudi po dvorištu bili neznatno zamućeni. Hari, Ron i Hermiona izabrali su povučeni ćošak ispod jednog balkona koji je žestoko prokišnjavao. Podigli su kragne zbog prohladnog septembarskog vazduha, i pričali šta će im Snejp najverovatnije predavati na njihovom prvom času ove godine. Taman su se svi složili da će svakako biti nešto izuzetno teško, samo da bi ih uhvatio nepripremljene posle dvomesečnog raspusta, kada neko izađe iza ugla i krenu ka njima.

-Zdravo, Hari!

Bila je to Čo Čang, i to opet sama. To je bilo krajnje neuobičajeno: Čo je gotovo uvek bila okružena grupicom kikatavih devojčica. Hari se priseti agonije koju je proživio kada je pokušao da je vidi nasamo, da bi je pitao hoće li sa njim na Božićni bal.

-Čao - reče Hari, osećajući vrelinu u licu. Makar ovaj put nisi prekriven smrdeljsokom, ohrabri on sebe. Činilo se da i Co deli njegovo mišljenje.

- Dakle, skinuo si ono sa sebe?

- Aha - reče Hari, trudeći se da se nasmeši, kao da je sećanje na njihov prošli susret smešno, a ne mučno. - Pa, da li si... ovaj... lepo provela leto?

Čim je to rekao, zažalio je - Sedrik je bio Čoin dečko, i sećanje na njegovu smrt mora da je loše uticalo na njen raspust bar onoliko koliko je uticalo na Harijev. Lice joj se neznatno zategnu, ali reče: - O, pa bilo je dobro, znaš već...

- Da li je to značka Tornada? - iznenada zapovednički upita Ron, pokazujući na Čoinu odoru, na kojoj je bila prikačena nebeskoplava značka ukrašena duplim zlatnim slovom T. - Nije valjda da navijaš za njih?

- Da, navijam - reče Čo.

- Jesi li oduvek navijala za njih, ili samo otkako su počeli da osvajaju Kup lige? - upita Ron, po Harijevom mišljenju, nepotrebno optužujućim glasom.

- Navijam za njih od šeste godine - reče Čo ledeno. - U svakom slučaju... vidimo se, Hari.

I ona ih napusti. Hermiona je sačekala da Čo odmakne do polovine dvorišta, pre nego što se okrenula ka Ronu.

- Ti stvarno nemaš takta!

- Što? Samo sam je pitao da li...

- Zar nisi mogao da vidiš da hoće nasamo da popriča sa Harijem?

- Pa? Mogla je, ja je nisam sprečavao...

- Zašto si je, za ime sveta, napao zbog njenog kvidičkog tima?

- Napao? Nisam je napao, samo sam...

- Koga je briga da li ona navija za Tornadal

- Ma daj, polovina ljudi koje viđaš sa tim značkama kupila ih je tek prošle sezone...

- Ali kakve to ima veze?

- To znači da nisu pravi navijači, već samo prate trend, sada kada tim pobeđuje...

- Evo ga zvono - reče Hari bezvoljno, jer su se Ron i Hermiona svađali isuviše glasno da bi ga čuli. Nisu prestali da se raspravljaju celim putem do Snejpove tamnice, što je Hariju pružilo dovoljno vremena da razmisli o tome kako bi, pored Nevila i Rona, bio srećan kad bi mogao da spoji makar dva minuta u razgovoru sa Čo, a da pri tom ne poželi da propadne u zemlju od sramote.

A ipak, pomisli on dok su se priključivali redu koji se for-mirao ispred vrata Snejpove učionice, ona je sama izabrala da mu priđe i popriča sa njira, zar ne? Bila je Sedrikova devojka; vrlo lako je mogla da zamrzi Harija što je živ izašao iz Tročarobnjačkog lavirinta, kada je Sedrik poginuo, a

ipak je sa njim pričala savršeno prijateljski raspoložena, a ne kao da misli da je lud, ili lažov, ili da je na neki užasan način odgovoran za Sedrikovu smrt... da, definitivno je sama odlučila da mu priđe i obrati rau se, što je bilo drugi put u dva dana... i na tu pomisao, Hariju se znatno popravi raspoloženje. Čak ni zloslutna škripa vrata Snejpove tamnice nije uspela da probuši balončić pun nade koji mu se nadimao u grudima. Ušao je u učionicu za Ronom i Hermionom, i ispratio ih do njihovog uobičajenog stola na samom začelju, i ignorisao bučne uvredljive i gnevne zvuke kojima su se sada njih dvoje uzajamno častili.

-Smirite se - reče Snejp ledeno, zalupivši vrata za sobom.

Nije bilo potrebe za tim. Čim je razred čuo kako se zatvaraju vrata, zavlada je tišina, a sve vrpoljenje je prestalo. Obično je i sama Snejpova pojava bila dovoljna da izazove muk u razredu.

-Pre nego što počnemo sa današnjom lekcijom – reče Snejp, odjurivši do svoje katedre i pogledavši u razred – mislim da je prikladno da vas podsetim kako ćete sledećeg juna polagati veoma važan ispit, tokom kojeg ćete pokazati koliko ste naučili o mešanju i korišćenju magijskih napitaka. Koliko god da su neki u ovom razredu nesumnjivo moroni, očekujem od njih da skrpe makar ocenu 'prihvatljivo' u svojim O.Č.N, inače će u suprotnom rizikovati moje... nezadovoljstvo.

Njegov smrknuti pogled zadržava se na Nevilu, koji proguta knedlu.

-Naravno, nakon ove godine, mnogi među vama će prestati da uče od mene - nastavi Snejp. - Ja primam samo najbolje na moj O.I.Č.T. kurs napitaka, što znači da ćemo se zasigurno oprostiti sa nekima od vas.

On pogleda u Harija, i usna mu se izvi u osmeh. Hari mu uzvratil prodomnim pogledom, osećajući smrknuto zadovoljstvo na samu pomisao da će posle pete godine moći da batali čas napitaka.

- Ali, imamo još čitavu godinu pred nama, do tog srećnog trenutka rastanka - reče Snejp nežno - tako da bih vam, bez obzira da li nameravate da se okušate sa O.I.Č.T, svima savetovao da trud usmerite na održavanje rezultata visoke prolaznosti, kakve obično očekujem od svojih učenika koji polažu O.Č.N.

- Danas ćemo pripremati napitak koji se često pojavljuje na testovima za obične čarobnjačke nivoe: rastvor mira, napitak koji smiruje nervozu i ublažuje gnev. No, upozoreni ste: ako preterate sa sastojcima, onoga koji popije napitak bacićete u dubok i ponekad nepovratan san, tako da ćete raorati da pomno pazite šta radite. Sa Harijeve leve strane, Hermiona se raalčice ispravi na sedištu, sa krajnje pažljivim izrazom lica. - Sastojci i metod pripremanja... - Snejp zamahnu svojim štapićem - ...su na tabli... - (oni se odmah stvoriše tamo) - ... a sve što vam je potrebno za pripravljanje naći ćete... - on ponovo mahnu štapićem - ...u plakaru sa zalihama (na šta se vrata spomenutog plakara naglo otvoriše) - ...imate sat i po vremena... počnite.

Baš kao što su Hari, Ron i Hermiona predvideli, Snejp teško da je mogao da im zada teži, pipaviji napitak. Sastojci su morali da se ubacuju u kotao tačno određenim redosledom i u precizno izmerenim količinama. Sama smeša morala je da se promeša tačno određeni broj puta, prvo u smeru kazaljke na satu, zatim u suprotnom. Toplota plamenova na kojima se kotao krckao morala je da bude spuštena na pravi nivo u roku određenog broja minuta, pre nego što bi se dodao poslednji sastojak.

-Iz vašeg napitka bi sada trebalo da se diže neznatno srebrnasta para - obznani Snejp, deset minuta pre kraja roka.

'Hari, koji se svojski znojio, očajnički se osvrnu po tamnici. z njegovog kotla kuljale su ogromne količine tamnosive pare.

Iz Ronovog su se iskrile zelene varnice. Šejmus je grozničavo džarao vrhom štapića po plamenovima pri dnu svog kotla, pošto su počeli da se gase. Površina Hermioninog napitka je, pak, bi-la prekrivena drhtavom srebrnom izmaglicom, i kada je Snejp prošao pored nje, bez komentara je pogledao u njega preko svog krivog nosa, što je značilo da nije mogao da pronade ništa što bi kritikovao. Kod Harijevog kotlića, međutim, Snejp zastade i pogleda u njega sa užasnim zlobnim kejom na licu.

-Poteru, šta bi ovo trebalo da bude?

Sliterinci na samom pročelju učionice radosno podigoše poglede. Obožavali su da slušaju Snejpa kako kinji Harija.

- Rastvor mira - reče Hari napeto.
- Reci mi, Poteru - poče Snejp nežno - umeš li ti da čitaš?
- Da, umem - reče Hari, čvrsto stegnuvši štapić u ruci.
- Pročitaj mi treći red uputstava, Poteru.

Hari žmirkavo pogleda ka tabli; nije bilo lako razaznati uputstva kroz višebojnu izmaglicu koja je sada ispunjavala tamnicu.

- Dodati mesečev kamen u prahu, promešati tri puta u smeru suprotnom od kretanja kazaljke na satu, pustiti da se sedam minuta krčka na tihoj vatri, a zatim dodati dve kapi sirupa od čemerike.
- Da li si uradio sve što piše u trećem redu, Poteru?
- Ne - reče Hari veoma tiho.
- Molim?
- Ne - ponovi Hari glasnije. - Zaboravio sam čemeriku.

- Znam da jesi, Poteru, što znači da je ovaj bučkuriš potpuno bezvredan. Evanesko.

Sadržaj Harijevog kotlića nestade, a on ostade da glupavo stoji kraj praznog kotla.

-Svi koji ste uspeali da pročitate uputstva, napunite po jednu bočicu sa uzorkom vašeg napitka, jasno je obeležite svojirn imenom, i donesite do moje katedre na testiranje - reče Snejp.

- Dornaći: ispišite trideset centimetara pergamenta na temu svojstava mesečevog kamena i njegove primene u spravljanju napitaka. Predaćete ih u četvrtak.

Dok su svi oko njega punili bočice, Hari raščisti svoje stvari, kipteći od besa. Njegov napitak nije bio ništa gori od Ronovog, koji je sada počeo da zaudara na pokvarena jaja, niti je bio oori od Nevilovog, koji je postao gust kao tek umešan cement, koji je Nevil sada morao da iseca ne bi li ga ubacio u bočicu. A ipak, Hari je taj koji će dobiti nulu kao ocenu za ceo dan truda. On gurnu štapić nazad u torbu i sruči se u stolicu, posmatrajući ostale kako koračaju ka Snejpovom stolu sa obeleženim i zapušenim bočicama. Kada se napokon oglasilo zvono, Hari je prvi izašao iz tamnice, i već je počeo da ruča, kada su mu se Ron i Hermiona pridružili u Velikoj sali. Tokom prepodneva, ta-vanica je poprimila još turobniju nijansu sive. Kiša je šibala po visokim prozorima.

- To stvarno nije bilo fer - reče Hermiona, tešeći ga, dok je sedala pored Harija i poslužila se ovčarskom pitom. - Tvoj napitak nije bio ni približno loš kao Gojlov. Kada ga je sipao u svoju bočicu, ona se rasprsla i zapalila mu odoru.

- Da, pa dobro - reče Hari, mršteći se na svoj tanjir - kada je to Snejp uopšte i bio fer prema meni? Drugo dvoje mu ne odgovoriše. Sve troje su znali da je Harijeva i Snejpova uzajamna netrpeljivost bila potpuna još od trenutka kada je Hari zakoračio na Hogvorts.

- Mislila sam da će možda ove godine biti malo bolji - rece Hermiona razočaranim glasom. - Mislim... znaš... - ona se obazrivo osvrnu oko sebe. Sa obe njihove strane bilo je po desetak praznih mesta, a niko nije prolazio pored stola. - ...Sada kada je u Redu, i sve to.

- Otrovnne pečurke ne menjaju svoje pege - reče Ron mudrački. - Ja sam, ionako, uvek mislio da je Dambldor čaknut što eruje Snejpu. Gde je dokaz da je Snejp uopšte ikada i prestao da radi za Znaš-već-koga?

- Mislim da Dambldor ima dovoljno dokaza za to, čak iako ih nije podelio sa tobom, Rone - obrecnu se Hermiona.

- Ma, umuknite, oboje - reče Hari svadljivo, kada Ron zausti da joj odgovori. Hermiona i Ron se ukočiše u mestu, delujući ljutito i uvređeno. - Zar ne možete malo da se okanete toga? - upita Hari. - Stalno jedno drugom skačete za vrat, to me izluđuje. I odustajući od ovčarske pite, on prebaci torbu preko ramena i ostavi ih tu da sede.

Popeo se uz mermerne stepenice preskačući po dva stepenika istovremeno, prolazeći pored mnogobrojnih učenika koji su žurili na ručak. Gnev koji se upravo rasplamsao u njemu, još uvek je, neočekivano, plamteo, a prizor zapanjenih lica Rona i Hermione pružio mu je osećaj iskonskog zadovoljstva. Tako im i treba, pomisli, zasto ne mogu da prestanu sa time... stalno se svadaju... od toga bi svako poludeo...

Prošao je pored velike slike Ser Kadogana, viteza sa stepeništa. Ser Kadogan isuka mač i žustro njime zamahnu ka Hariju, koji ga je ignorisao.

-Dolazi ovamo, ti bedni kukavički psu! Stani i bori se! - povika Ser Kadogan prigušenim glasom iza

svog vizira. Ali Hari prosto produži pored njega, a kada je Ser Kadogan pokušao da ga prati, utrčavši u susednu sliku, izbacila ga njena stanarka, krupna žena ljutitog izgleda.

Hari je ostatak pauze za ručak proveo sedeći sam ispod vratanca u plafonu na samom vrhu Sevemog tornja. Stoga je bio prvi koji se popeo uz srebrne merdevine koje vode do učionice profesorke Trilejni, kada se zvono oglasilo.

Predskazivanje je bilo Harijev najneomiljeniji predmet posle napitaka, uglavnom zahvaljujući navici profesorke Trilejni da svakih par časova poriče njegovu prevremenu smrt. Mršava žena, obmotana velikim brojem šalova, sa puno sjajnih staklenih perli oko vrata, oduvek je Harija podsećala na nekakvog insekta, pogotovo što su joj naočare mnogostruko uveličavale oči. Kada je Hari ušao u sobu, bila je prezauzeta stavljanjem izubijanih jiga u kožnim povezima na malene vretenaste stočice koji su zakrčili čitavu sobu. A svetlost koju su bacale lampice prekrivene raznobojnim šalovima i maramama, i tinjajuće ognjište koje je ispuštalo bolešljivo sladunjav miris, bila je toliko prigušena, da ga nije ni primetila kada se smestio za stočić u senci. Ostatak razreda stigao je tokom narednih pet minuta. Ron je izronio kroz malena vratanca u podu učionice, pažljivo se osvrnuo, spazio Harija i krenuo direktno ka njemu, to jest, što je direktnije mogao, probijajući se između stočića, cicanih fotelja i prepunjenih jastučića.

- Hermiona i ja smo prestali da se svađamo - reče on, sedajući pored Harija.

- Dobro - progundala Hari.

- Ali Hermiona misli da bi bilo lepo kada bi ti prestao da iskaljuješ bes na nama - dovrši Ron.

- Ja nisam...

- Hej, samo ti prenosim poruku - reče Ron, prekinuvši ga.

- Ali mislim da je u pravu. Nismo mi krivi što te Šejmus i Snejp onako tretiraju.

- Nikada nisam ni rekao da...

- Dobar dan - reče profesorka Trilejni svojim uobičajenim maglovitim i sanjivim glasom, i Hari opet zastade usred rečenice, ponovo se osećajući iznervirano i postišeno. - I dobro došli nazad na predskazivanje. Ja sam, naravno, pomno pratila vase sudbine tokom raspusta, i drago mi je što vidim da ste se svi bezbedno vratili na Hogvorts - kao što sam, naravno, i znala da će biti.

Na stočićima pred sobom naći ćete primerke Proročišta snova, od Inigo Imago. Tumačenje snova je stvarno značajan metod predskazivanja budućnosti, koji će se najverovatnije i naći na vašim testovima za O.Č.N. Ja, naravno, uopšte ne smatram a su ocene na ovim testovima od ikakve važnosti kada je u pitanju sveta veština proricanja sudbina. Ako imate svevideće oko, potvrde i ocene su od male važnosti. Međutim, direktor je izrazio želju da svi polažete ispit, stoga...

Njen glas se nežno izgubi, stavivši im svima do znanja da profesorka Trilejni smatra da je njen predmet iznad gluposti kao što su testovi.

-Okrenite, molim vas, stranu sa uvodom i pročitajte šta Imago ima da kaže na temu tumačenja snova. Zatim se podelite u parove. Koristite Proročište snova da protumačite jedan drugome vaše najskorije snove. Možete nastaviti.

Jedina dobra stvar u vezi njenih predavanja bila je ta što nisu bila dvočasi. Kada su svi završili čitanje uvoda knjige, jedva da im je ostalo desetak minuta za tumačenje snova. Za stolom pored Harija i Rona, Din je bio par sa Nevilom, koji se odmah bacio na dugotrajno objašnjavanje svoje noćne more u kojoj su ga jurile džinovske makaze koje su nosile najbolji šešir njegove bake. Hari i Ron se samo smrknuto pogledaše.

- Ja nikada ne pamtim svoje snove - reče Ron - reci ti neki.

- Mora da se sećaš bar nekog - reče Hari nestrpljivo.

On nije imao nameru da deli svoje snove sa bilo kim. Savršeno je dobro znao šta njegov redovni košmar o groblju znači, i nisu mu bili potrebni Ron, profesorka Trilejni niti glupavo Proročište snova da mu to kažu.

- Pa, pre neku noć sam sanjao da igram kvidič - reče Ron, iskrivivši lice u grimasu dok je pokušavao da se seti. - Sta misliš, šta to znači?

- Verovatno da će te pojesti ogroman krem-kolač, ili nešto slično - reče Hari, nezainteresovano listajući stranice Proročišta snova. Traženje elemenata snova u Proročištu bio je veoma dosadan posao, i Hari se nimalo nije obradovao kada im je profesorka Trilejni za doručak zadala da

mesec dana vode dnevnik snova. Kada se oglasilo zvono, on i Ron su bili među prvima koji su sišli niz merdevine, dok je Ron glasno gundao.

- Da li shvataš koliko već imamo domaćih zadataka? Bins nam je zadao da napišemo sastav od četrdesetak centimetara o ratovima džinova, Snejp hoće trideset centimetara o korišćenju mesečevog kamena, a sada mesec dana moramo da vodimo dnevnik snova za Trilejni! Fred i Džordž su iraali pravo kada su nam pričali o godini sa O.Č.N, je 1' da? Bolje da nam ona Ambridžova ne zada nikakav...

Kada su ušli u učionicu za odbranu od mračnih veština, profesorka Ambridž je već bila unutra, smeštena iza katedre. Nosila je pufnasti roze džemper od prethodne noći i crau somotsku mašnu na glavi. Harija ona opet podseti na veliku muvu, koja je nepromišljeno sletela na još veću žabu.

Razred je bio tih dok je ulazio u učionicu. Profesorka Ambridž je, zasad, predstavljala nepoznatu teritoriju, i niko nije imao pojma koliko će strogo zahtevati disciplinu.

-Pa, dobar vam dan! - reče ona, kada je napokon ceo razred seo.

Nekoliko đaka joj uzvratu promrmljavši: - Dobar dan.

- C, c, c - reče profesorka Ambridž. - Tako neće moći, zar ne? Molila bih vas da mi odgovorite sa 'Dobar dan, profesorko Ambridž.' Hajdemo ponovo, moliću. Dobar dan, deco!

- Dobar dan, profesorko Ambridž - uzvratuše joj oni.

- Eto, vidite - reče profesorka Ambridž slađanim glasićem.

- To nije bilo tako teško, zar ne? Sklonite štapiće i izvadite pera, moliću.

Mnogi učenici razmeniše smrknute poglede. Posle naredbe 'sklonite štapiće', nikada nije sledila lekcija koja bi im bila iole zanimljiva. Hari ugura štapić u torbu i izvuče pero, mastionicu i pergament. Profesorka Ambridž otvori svoju tašnicu, izvadi sopstveni štapić, koji je bio neuobičajeno kratak, i snažno lupi njime o tablu. Na tabli se istog trenutka pojavuše reči:

- No, dakle, vaša nastava iz ovog predmeta bila je prilično isprekidana i nekonzistentna, zar ne? - reče profesorka Ambridž, okrenuvši se ka razredu, uredno sklopljenih šaka pred sobom. -

Neprekidno menjanje nastavnika, od kojih, čini se, mnogi nisu pratili nikakav nastavni plan odobren od strane Ministarstva, rezultiralo je, nažalost, činjenicom da ste vi daleko ispod standarda koji bismo očekivali od dece u godini kada polažu O.Č.N.

- Ipak, biće vam drago da čujete da će ovi problemi sada biti ispravljeni. Ove godine radićemo po pažljivo izradenom planu nastave, odobrenom od strane Ministarstva, a koji će pretežno biti usredsređen ka teorijskom znanju.

Ona ponovo kucnu po tabli. Prva poruka nestade, i zameniše je:

Nekoliko minuta učionicu su ispunjavali zvuci škriptanja pera po pergamentu. Kada su svi prepisali tri cilja nastave profesorke Ambridž, ona upita: - Da li svako ima po primerak Teorije odbrambene magije od Vilberta Skrivala?

Razredom se začu tupo potvrdno mrmljanje.

- Mislim da ćemo probati ponovo - reče profesorka Ambridž. - Kada vas nešto budem pitala, volela bih da odgovorite sa 'Da, profesorko Ambridž', ili 'Ne, profesorko Ambridž'. Dakle: Imaju li svi po primerak Teorije odbrambene magije od Vilberta Skrivala?

- Da, profesorko Ambridž - odzvoni kroz prostoriju.

-Dobro - reče profesorka Ambridž. - Volela bih da okrenete stranu pet i pročitate 'Prvo poglavlje: Osnove za početnike.' Neće biti nikakve potrebe za razgovorom.

Profesorka Ambridž se udalji od table i sede za katedru, posmatrajući ih svojim vrećastim žabljim očima. Hari okrenu petu stranu svog primerka Teorije odbrambene magije i počeo da čita.

Bilo je očajnički dosadno, gore nego slušati profesora Binsa. Osetio je kako mu koncentracija čili iz svesti. Uskoro je čitao istu rečenicu po peti put, ne uspevši da upamti više od nekoliko početnih reči. Nekoliko minuta prođe u tišini. Pored njega, Ron je rasejano prevrtao pero u prstima, zureći u istu tačku na stanici knjige. Hari pogleda udesno i toliko se iznenadi, da iz njega nestade sva učmalost. Hermona nije čak ni otvorila svoj primerak Teorije odbrambene magije. Pogledom je fiksirala profesorku Ambridž, sa visoko podignutom rukom.

Hari nije mogao da se seti da je Hermiona ikada zanemarila čitanje lekcije kada bi joj to bilo rečeno, ili, čak, da se oduprla iskušenju da otvori bilo koju knjigu koja bi joj pala pod ruku. On je upitno pogleda, ali ona samo neznatno odmahnu glavom, da mu stavi do znanja da neće da odgovara ni na kakva pitanja, i nastavi da zuri u profesorku Ambridž, koja je sa podjednakom odlučnošću gledala u potpuno dragom pravcu.

Medutim, posle nekoliko minuta, Hari više nije bio jedini koji je posmatrao Herraionu. Poglavlje koje im je bilo zadato da pročitaju bilo je toliko zamomo, da je sve više učenika radije biralo da posmatra Hermionin nemi pokušaj da uhvati pogled profesorke Ambridž, nego da se muči sa 'Osnovama za početnike'.

Kad je već više od pola razreda zurilo u Hermionu, a ne u udžbenike, profesorka Ambridž je izgleda shvatila da više ne može da ignoriše situaciju.

- Da li si htela da pitaš nešto u vezi poglavlja, dušice? - upita ona Hermionu, kao da ju je tek tada primetila.

- Ne o poglavlju, ne - reče Hermona.

- Pa, sada čitamo - reče profesorka Ambridž, pokazujući svoje male šiljate zube. - Ako imaš druga pitanja, možemo da se pozabavimo njitna na kraju predavanja.

- Imam pitanje o vašim ciljevima nastave - reče Hermiona.

Profesorka Ambridž podiže obrve.

- A ti se zoveš...?

- Hermiona Grendžer - uzvratila Hermiona.

- Pa, gospođice Grendžer, mislim da su ciljevi nastave savršeno jasni, ako se pažljivo pročitaju - reče profesorka Ambridž, odlučno slatkastim glasom.

- Pa, meni nisu jasni - reče Hermiona nabusito. - Tamo gore ne piše ništa o korišćenju defanzivnih čini.

Zavlada kratki tajac, tokom koga mnogi u razredu okrenuše glave kako bi namršteno pročitali tri cilja nastave, još uvek ispisana na tabli.

- Korišćenju defanzivnih čini? - ponovi profesorka Ambridž uz kratak smeh. - Pa, ne mogu da zamislim kakva bi to situacija u mojoj učionici zahtevala da upotrebite odbrambenu čin, gospođice Grendžer. Ne očekujete valjda da vas neko napadne za vreme mog časa?

- Znači, uopšte nećemo koristiti magiju? - glasno uzviknu Ron.

- Na mom času, učenici podižu ruku kada žele da se obrate, gospodine...?

- Vesli - reče Ron, podigavši ruku u vazduh.

Profesorka Ambridž mu okrenu leđa, sa još širim osraehom na licu. Hari i Hermiona gotovo istovremeno podigoše ruke uvis. Pogled profesorke Ambridž se na trenutak zadržala na Hariju, pre nego što se obratila Hermioni.

- Da, gospođice Grendžer? Hteli ste još nešto da pitate?

- Da - reče Hermiona. - Zar nije celokupna svrha časova odbrane od mračnih veština da vežbamo odbrambene čini?

- Da li ste vi obrazovni ekspert koji je prošao obuku u Ministarstvu, gospođice Grendžer? - upita profesorka Ambridž, svojim lažno slatkim glasom.

- Ne, ah...

Pa, onda, bojim se da nisi kvalifikovana da odlučiš šta je 'celokupna svrha' bilo kog predmeta. Mnogo stariji i pametniji carobniaci od tebe osmislili su naš novi plan nastave. Od sada ćete svi učiti o odbrambenim činima na bezbedan način, u okruženju bez rizika...

- Kakva je korist od toga? - upita Hari naglas. - Ako nas neko napadne, to neće biti u...

- Podignite ruku, gospodine Poteru! - gotovo zapeva profesorka Ambridž.

Hari podiže stisnutu pesnicu u vazduh. Profesorka Ambridž mu ponovo okrenu leđa, ali je sada još nekoliko učenika takođe podiglo ruke u vazduh.

- A kako se ti zoveš? - upita profesorka Ambridž Dina.

- Din Tomas.

- Dakle, gospodine Tomas?

- Pa, sve je baš kao što je Hari rekao, zar ne? - počeo Din.

- Ako nas neko napadne, to neće biti bez rizika.
- Ponoviću - reče profesorka Ambridž, smešeći se Dinu veoma iritirajuće - da li očekujete da vas neko napadne na mom času?

- Ne, ali...

Profesorka Ambridž ga nadglasa. - Ne želim da kritikujem način na koji je ova škola vođena - reče ona sa neubedljivim osmehom koji joj istanji široka usta - ali vi ste tokom ovih časova bili prepušteni nekim vrlo neodgovornim čarobnjacima, zalsta, vrlo neodgovornim... a da ne spominjem - i ona se tu pakosno nasmeja - izuzetno opasne polutane.

- Ako naislite na profesora Lupina - ljutito se oglasi Din - on je bio najbolji nastavnik koga smo ikada...

- Podignite ruku, gospodine Tomas! Kao što sam rekla... bill ste upoznati sa činima koje su bile isuviše kompleksne i neprikladne za vaš uzrast, a potencijalno i smrtonosne. Zastrašili su vas da poverujete da ćete se sa mračnim napadima susretati svaki drugi dan...

-To nije istina - reče Hermiona - samo smo...

-Niste podigli ruku, gospođice Grendžer!

Hermiona podiže ruku. Profesorka Ambridž joj okrenu leđa.

-Koliko sam shvatila, moj prethodnik ne samo da je izvodio zabranjene čini pred vama, već ih je izvodio i nad vama.

-Pa, za njega se ispostavilo da je bio manijak, zar ne? - reče Din žučno. - Uprkos tome, stvarno smo mnogo naučili.

-Niste podigli ruku, gospodine Tomas - treperavo vrisnu profesorka Ambridž. - Stoga je stav Ministarstva da će teorijsko znanje biti više nego dovoljno da biste bili u stanju da položite ispite, zbog kojih, napokon, ova škola i postoji. A ti se zoveš? - dodade ona, zureći u Parvati, čija se ruka upravo podigla uvis.

-Parvati Petil. Zar nema i praktičnog dela na našem O.Č.N. ispitu iz odbrane od mračnih veština? Zar ne bi trebalo da pokažemo kako stvarno umemo da izvodimo sve te kontrakletve i slično?

- Pod uslovom da ste pažljivo naučili teoriju, nema razloga zašto ne biste mogli da izvedete čini pod pažljivo kontrolisanim uslovima na ispitu - reče profesorka Ambridž, odmahujući rukom.

- Bez ikakve prethodne vežbe? - upita Parvati sa nevericom.

- Hoćete da kažete da ćemo prvi put izvoditi čini tek tokom ispita?

- Ponavljam, dok god budete pažljivo učili teoriju...

- A od kakve je koristi teorija u stvarnom svetu? - upita Hari naglas, ponovo podigavši pesnicu u vazduh.

Profesorka Ambridž podiže pogled ka njemu.

- Ovo je škola, gospodine Poteru, a ne stvarni svet - reče ona nežno.

- Dakle, ne treba da budemo spremni na ono što nas čeka van nje?

- Ništa vas ne čeka van nje, gospodine Poteru.

- Nije nego? - uzvрати Hari. Njegov bes, koji se ceo dan krčkao, sada je počeo da kipi.

- A ko to, po vašem mišljenju, želi da napadne decu poput vas? - zapita profesorka Ambridž, užasno medenim glasom.

- Hmmm, ček da razmisli... - reče Hari, kao fol zamišljenim glasom. - Možda... Lord Voldemor? Ron se prenerazi. Lavander Braun vrisnu. NeviJ postrance pade sa stolice. Profesorka Ambridž se, pak, ni ne trže. Zurila je u Harija sa izrazom zlokobnog zadovoljstva.

-Deset poena manje za Grifindor, gospodine Poter.

Učionicora su još uvek vladali mir i tišina. Svi su zurili ili u Ambridžovu, ili u Harija.

-Dakle, da raščistim neke stvari.

Profesorka Ambridž ustade i nagnu se ka njima, raširivši svoje zdepaste prste po katedri.

- Rečeno vam je da se izvesni mračni čarobnjak vratio iz mrtvih...

- Nije ni bio mrtav - reče Hari ljutito - ali da, vratio se!

-Gospodine-Poteru-već-ste-izgubili-deset-poena-za-svoju-kuću-ne-pogoršavajte-sebi-stvari - reče profesorka Ambridž u jednom dahu, ni ne pogledavši ga. - Kao što sam vam već rekla, obavešteni ste da je izvesni Mračni čarobnjak ponovo na slobodi. To je lat

-To NIJE laž! - reče Hari. - Video sam ga! Borio sam se sa njime!

-Kaznena nastava, gospodine Poteru! - trijumfalno izusti profesorka Ambriž. - Sutra predveče. U pet sati. U mojoj kancelariji. Ponavljam, to je lat Ministarstvo magije vam garantuje da vam ne pretili nikakva opasnost od bilo kojeg mračnog čarobnjaka. Ako ste još uvek zabrinuti, slobodno dođite kod raene kada ne držim nastavu. Ako vas neko uzbunjuje izmišljotinama o vaskrslim mračnim čarobnjacima, volela bih da čujem za to. Ovde sam da bih vam pomogla. Ja sam vam prijatelj. A sada, budite ljubazni da nastavite'sa čitanjem. Peta stran: 'Osnove za početnike'.

Profesorka Ambridž sede za katedru. Hari, međutim, ustade Svi su zurili u njega. Šejmus je delovao napola uplašeno. napola fascinirano.

- Hari, nemoj! - prošaputa Hermiona upozoravajućim glasom, vukući ga za rukav, ali Hari istrže ruku van njenog domašaja.

- Dakle, sudeći po vama, Sedrik Digori je poginuo sam od sebe, je l' te? - upita Hari drhtavim glasom.

Ceo razred se kolektivno prenerazi, jer, izuzev Rona i Hermione, niko nikada nije čuo Harija da priča o onome što se desilo u noći kada je Sedrik umro. Zurili su pažljivo čas u Harija, čas u profesorku Ambridž, koja je ponovo podigla pogled i zurila u Harija bez ikakvog traga lažnog osmeha na licu.

- Smrt Sedrika Digorija je bila tragičan nesrećni slučaj - reče ona ledeno.

- Bio je ubijen - reče Hari. Osećao je kako drhti. Gotovo da ni pred kim još nije pričao o ovome, a kamoli pred trideset kolega iz odeljenja, koji su ga željno slušali. - Voldemor ga je ubio, i vi to vrlo dobro znate.

Lice profesorke Ambridž je bilo potpuno bezizražajno. Na trenutak, Hariju se učini da će početi da vrišti na njega. A zatim ona reče svojim najsladim, najcakanijim glasom: - Dođite ovamo, gospodine Poteru, dušice.

On šutnu svoju stolicu u stranu, i brzim korakom obiđe Rona i Hermionu na putu do katedre. Mogao je da oseti kako ostatak razreda zadržava dah. Bio je toliko besan, da ga nije bilo briga šta će se sada zbiti.

Profesorka Ambridž izvuče maleni svitak roze pergamenta iz svoje tašne, razvi ga po stolu, umoči pero u bočicu sa mastilom, i poče da škraba, nagnuta nad papirom, kako Hari ne bi mogao da vidi šta to piše. Niko nije progovorio. Posle minut-dva, ona ponovo uvi pergament i potapša ga štapićem. On se sam zapečati, da Hari ne bi mogao da ga otvori.

_ Odnosi ovo profesorki Mek Gonagal, dušice - reče profesorka Ambridž, pružajući mu poruku.

On je bez reči uze i napusti prostoriju. Nije se osvrnuo ni na Ronu i Hermioni, zalupivši vrata učionice za sobom. Hitao je hodnicima, čvrsto stežući poruku za Mek Gonagalovu u desnoj šaci, i zašavši za ćošak, nalete pravo na Pivsa, kuc'nog duha, sićušnog čovečuljka širokih usta, koji je ispružen na leđima lebdeo u vazduhu, žonglirajući sa nekoliko mastionica.

- Pa to je čaknuti mali Proter! - zakikota se Pivs, ispustivši dve bočice sa mastilom na pod, gde se razbiše i poprskашe zidove. Hari režeći poskoči unazad, kako bi ih izbegao.

- Miči se, Pivs!

-Opa, ludaja nam je mrzovoljna - reče Pivs, jureći za Harijem duž hodnika, iskezivši mu se dok je proletao iznad njegove glave. - Šta je bilo, moj Poterani družo? Čuješ glasove? Imaš vizije? Govoriš... - Pivs zviznu iz sve snage - ...čudnim jezicima?

- Rekoh ti da me ostaviš NA MIRU! - povika Hari, trčeći niz najbliže stepenice, ali Pivs samo skliznu zadnjicom niz gelender uz njega.

O, većina misli da je čaknut, taj Proterani mali đak, Ali neki, malo ljubazniji, misle da mu je priča tuina čak, Ali Pivsi ga najbolje zna, čujte šta vam kaže - on je pravi ludak... - UMUKNI!

Vrata sa njegove desne strane se otvoriše, i profesorka Mek Gonagal iskorači iz svoje kancelarije, delujući smrknuto i pomalo iznervirano.

~ Za ime sveta, zašto vičeš, Poteru? - obrecnu se ona, dok se Pivs veselo kikota, odletevši sa vidika. - Zašto nisi na č-su?

- Poslali su me kod vas - reče Hari kruto.

-Poslali? Kako to tnišliš, poslali?

On pruži poruku profesorke Ambridž. Profesorka Mek Gonagal je uze, otvori je dodiranjem svog štapića, razvi je i počeo da čita. Oči su joj išle levo-desno iza četvrtastih naočara dok je čitala to što je Ambridžova napisala, i sa svakim pročitanim redom se sve više sužavale.

-Uđi ovamo, Poteru.

On pođe za njom u kancelariju. Vrata se automatski zatvoriše za njim

- Pa? - upita profesorka Mek Gonagal, okrenuvši se ka njemu. - Da li je ovo istina?

- Šta da li je istina? - upita Hari, raalo agresivnije no što je nameravao. - Profesorko? - dodade on, pokušavši da zvuči malo učtivije.

- Da li je istina da si vikao na profesorku Ambridž?

- Da - reče Hari.

- Da si je nazvao lažovom?

- Da.

- Rekao si joj da se Onaj-koji-se-ne-sme-imenovati vratio?

- Da.

Profesorka Mek Gonagal sede za sto, namršteno posmatrajući Harija. Zatim reče: - Uzmi biskvit, Poteru.

- Da uzmem... šta?

- Uzmi jedan biskvit - ponovi ona nestrpljivo, pokazujući na kariranu činiju koja je stajala povrh gomile papira na njenom stolu. - I sedi.

Jednom ranije, kada je Hari očekivao da će ga Mek Gonagalova izbaciti iz škole, ona ga je ubacila u grifindorski kvidički tim. On utonu u stolicu preko puta nje, i posluži se đumbirnim daždvenjakom, osećajući se podjednako zbunjeno i u zabludi, kao i onda.

Profesorka Mek Gonagal odloži poruku profesorke Ambridž i zagleda se u Harija sa krajnje ozbiljnim izrazom lica.

-Poteru, moraš da budeš veoma pažljiv.

Hari proguta svog đumbimog daždvenjaka i zagleda se u nju. Ton njenog glasa nije bio ni nalik onome na koji je navikao. Nije bio odsečan, prekoran, pa ni strog, već prigušen i zabrinut, i nekako mnogo ljudskiji nego inače.

-Nepropisno ponašanje na času Dolores Ambridž moglo bi da te košta mnogo više od oduzimanja poena kući i kaznene nastave.

- Kako to mislite...

- Poteru, upotrebi zdrav razum - obrecnu se profesorka Mek Gonagal, naglo poprimivši svoj uobičajeni ton. - Znaš odakle ona dolazi, mora da znaš i kome podnosi izveštaje.

Oglasi se zvono za kraj časa. Svuda oko njih začu se slonovska buka stotina učenika koji kreću na odmor.

- Ovde piše da ti je određena kaznena nastava svake večeri tokom ove nedelje, počev od sutra - reče profesorka Mek Gonagal, ponovo pogledavši u poruku profesorke Ambridž.

- Svako veče ove nedelje! - ponovi Hari, užasnut. - Ali, profesorko, zar ne možete...?

- Ne, ne mogu - reče profesorka Mek Gonagal odsečno.

- Ali...

- Ona je tvoj nastavnik, i ima puno pravo da ti zada kaznenu nastavu. Otići ćeš u njenu sobu sutra u pet sati na prvi čas kaznene nastave. Samo ne zaboravi: pažljivo sa Dolores Ambridž.

- Ali ja sam govorio istinu! - reče Hari uvređeno. - Voldemor se vratio, vi to znate! I profesor Dambldor zna...

- Za ime sveta, Poteru! - reče profesorka Mek Gonagal, ljutito nameštajući svoje naočare (naglo se trgnula kada je čula Voldemorovo ime). - Zar stvarno misliš da ovo ima ikakve veze sa istinom i lažima? Stvar je u tome da ne praviš probleme, i da obuzdavaš svoju narav!

Ona ustade, raširenih nozdruva, istanjivši usne. Hari takode ustade.

- Uzmi još jedan biskvit - reče ona iznervirano, gurnuvši činiju ka njemu.

- Ne, hvala - reče Hari hladno.

- Ne budi smešan - obrecnu se ona.

On uze jedan.

- Hvala - progunda Hari.

- Zar nisi slušao govor Dolores Ambridž na gozbi povodom početka godine, Poteru?

- Aha - reče Hari. - Da... rekla je... da će progres biti zabranjen ili... pa, to je zapravo značilo da... da Ministarstvo magije pokušava da se meša u upravljanje Hogvortsom.

Profesorica Mek Gonagal ga na trenutak osmotri, zatim šmrknu, obide oko stola i otvori mu vrata.

-Pa, drago mi je da bar malo slušaš ono što vam Hermiona Grendžer govori - reče ona, pokazavši mu da izađe iz njene kancelarije.

14.KAZNENA NASTAVA SA DOLORES

Te noći, večera u Velikoj sali za Harija nije bila nimalo prijatno iskustvo. Vest o njegovom nadvikivanju sa Ambridžovom širila se neverovatnom brzinom, čak i po hogvortskim standardima. Dok je jeo, sedeći između Rona i Hermione, čuo je šaptanje svuda oko sebe. Najčudnije je što nikome od šaptača nije smetalo što će on čuti šta govore o njemu. Štaviše, kao da su se nadali da će se razljutiti i ponovo početi da viče, kako bi mogli da čuju njegovu priču iz prve ruke.

- Kaže da je video kako ubijaju Sedrika Digorija...

- Tvrdi da je imao dvoboj sa Znaš-već-kim...

- Ma šta mi napriča...

- Koga misli da folira?

- Ma daaj...

- Ne ide mi u glavu - drhtavim glasom poče Hari, odlažući nož i viljušku (ruke su mu se isuviše tresle da bi mogao normalno da barata njima) - kako to da su svi poverovali u moju priču pre dva meseca, kada im je Dambldor ispričao...

- Stvar je u tome, Hari, što nisam sigurna da su i tada poverovali - reče Hermiona sumomo. - Oh, hajdemo odavde.

Ona tresnu nožem i viljuškom o sto. Ron čežnjivo pogleda u svoju napola pojedenu pitu od jabuka, ali i on krenu za njima. Ostali su ih pratili pogledom dok su izlazili iz sale.

- Kako to misliš, nisi sigurna da su uopšte poverovali Dambldoru? - upita Hari Hennionu, kada su se popeli na prvi sprat.

- Pazi ovako, ti ne shvataš kako je sve to izgledalo - reče Hermiona tiho. - Stvorio si se nasred travnjaka, grčevito stežući Sedrikovo mrtvo telo... niko od nas nije video šta se stvarno dogodilo u lavirintu... imali smo samo Dambldorovu reč da se Znaš-već-ko vratio, ubio Sedrika i borio se sa tobom.

- Što je istina! - reče Hari glasno.

- Znam da jeste, Hari, zato molim te prestani da se ljutiš na mene - reče Hermiona izmoreno. - Stvar je u tome što su se, pre nego što je istina mogla da pusti korenje, svi vratili kući za raspust, gde su proveli dva meseca čitajući da si ti ludak, a Dambldor posenilio!

Kiša je dobovala po prozorskim staklima, dok su se vraćali praznim hodnicima ka grifindorskom tornju. Hari se osećao kao da mu je prvi dan škole trajao čitavu nedelju, ali je još uvek imao da uradi gomilu domaćih zadataka pre odlaska u krevet. Tupi pulsirajući bol ugnjezdio mu se tik iznad desnog oka. Dok su se kretali niz hodnik ka Debeloj dami, on pogleda kroz kišom ispran prozor ka mračnom zemljištu. Još uvek nije bilo nikakvog svetla u Hagridovoj kolibi.

- Mimbulus mibltonia - reče Hermiona, pre nego što je Debela dama stigla da ih pita za lozinku. Portret se pomeri i otkri rupu, uz koju se njih troje uzverase.

Dnevni boravak je bio gotovo prazan. Većina je još uvek bila dole na večeri. Krukšenks se ispravi na fotelji i krenu da ih pozdravi, glasno predući, a kada su Hari, Ron i Hermiona zauzeli svoje tri omiljene fotelje kraj kamina, on s lakoćom skoči Herioni u krilo, i tu se sklopča, nalik krznenom riđem jastučetu.

Hari se zagleda u plamenove, osećajući se iscrpljeno i izmoreno.

- Kako je Dambldor dopustio da se ovo dogodi? - iznenada povika Hermiona, nateravši Harija i Ron da iznenađeno poskoče. Krukšenks uvredeno skoči sa nje. Ona besno lupi po naslonima za ruke,

tako da punjenje fotelje poče da izlazi kroz par rupica u tapacirungu. - Kako može da dopusti onoj užasnoj ženi da nam predaje? I to u razredu u kojem imamo O.Č.N, ni manje ni više!

- Pa dobro, nikada nismo ni imali sjajne nastavnike odbrane od mračnih veština, zar ne? - primeti Hari. - Znaš i sama kako stoje stvari, Hagrid nam je rekao, niko ne želi taj posao. Kažu da je uklet.

- Da, ali zaposliti nekoga ko nam čak zabranjuje da koristimo magiju! Šta to Dambldor smera?

- Pa još pokušava da natera ljude da špijuniraju za nju - reče Ron smrknuto. - Sećaš se kad je rekla da svratimo do nje ako čujemo da iko priča kako se Znaš-već-ko vratio?

- Naravno da je tu da bi nas sve špijunirala, to je očigledno, zašto bi je inače Fadž poslao ovamo? - obrecnu se Hermiona.

- Nemojte ponovo da počinjete sa svađom - reče Hari iznureno, kada je Ron otvorio usta da joj uzvрати. - Zar ne možemo samo da... hajde da uradimo taj domaći, da ga prebrinemo već jednom...

Oni pokupiše svoje školske torbe iz čoška i vratiše se u fotelje pored ognjišta. Ljudi su sada već počeli da se vraćaju sa vecere. Hari je okrenuo glavu što dalje od rupe iza portreta, ali Je ipak mogao da oseti koliko je pogleda privukao.

~ Hoćemo li prvo da uradimo Snejpov domaći? - upita Ron, umocivši pero u mastilo. - Svojstva... mesečevog kamena... i njegova primena... pri pravljenju napitaka... - promrmlja on, ispisujući te reči na samom vrhu strane svog pergamenta dok ih je izgovarao. - Eto. On podvuče naslov, a zatim iščekujući pogleda u Hermionu.

- Dakle, koja su svojstva mesečevog kamena, i kakva mu je primena pri pravljenju napitaka?

Ali Hermiona ga nije slušala. Žmirkala je ka udaljenom čosku sobe, gde su Fred, Džordž i Li Džordan sedeli okruženi grupicom prvaka nevinih izraza Hca. Ti mališani su svi do jednog žvakali nešto što su uzimali iz velike papirne kese koju je Fred držao u ruci.

-Ne, žao mi je, ali sada su već preterali - reče ona, ustajući, sasvim besna. - Hajde, Rone.

-Ja... šta? - reče Ron, očigledno pokušavajući da dobije na vremenu. - Ne... hajde, Hermiona... ne možemo da ih kaznimo zato što dele drugima slatkiše.

- Savršeno dobro znaš da su to komadi krvavonosnog nugata ili... bljuvačkih bombona ili...

- Obeznanjujućih dražeja? - dopuni je Hari tiho.

Jedan po jedan, kao da ih je po glavama udario nevidljivi malj, prvaci se onesvešćeni sručiše na sedišta. Neki bi skliznuli pravo na pod, dok bi drugi pali preko naslona za ruke, isplaženih jezika. Većina dece ih je posmatrala, smejući se. Hermiona je, pak, raširila ramena i odmarširala pravo ka Fredu i Džordžu, koji su sada stajali sa beležnicama i pomno ispitivali onesvešćene prvake. Ron se napola pridiže iz svoje stolice, na trenutak nesigurno stojeći u mestu, a zatim promrmlja Hariju: - Drži ona sve pod kontrolom - pre nego što je utonuo u stolicu što je dublje mogao, uprkos svojoj visini.

- Sada je dosta! - reče Hermiona silovito Fredu i Džordžu, koji je pogledaše sa blagim iznenađenjem.

- Da, u pravu si - reče Džordž, klimnuvši glavom - čini se da je ova doza dovoljno jaka, zar ne?

- Rekla sam vam jutros, ne smete da testirate svoje đubre na učenicima!

-Plaćamo ih! - reče Fred uvređeno.

- Nije me briga, moglo bi da bude opasno!

- Gluposti - reče Fred.

- Smiri se, Hermiona, dobro im je! - reče Li, pokušavajući da je razuveri, dok je išao od prvaka do prvaka, ubacujući ljubičaste bombone u njihova širom otvorena usta.

-Da, vidi, upravo dolaze k sebi - reče Džordž.

Nekoliko prvaka se zaista uskomešaše. Nekolicina su delovali toliko šokirani kada su zatekli sebe ispružene na podu, razjapljenih vilica, da je Hari bio siguran da ih Fred i Džordž nisu upozorili šta će im biti od tih bombona.

- Da li si dobro? - upita Džordž nežno malu crnokosu devojčicu koja mu je ležala pod nogama.

- Mi-mislim da jesam - reče ona drhtavo.

- Odlično - reče Fred veselo, ali već sledećeg trenutka Hermiona zgrabi iz ruku njegovu beležnicu i papimu kesu punu obeznanjujućih dražeja.

- NIJE odlično!

- Naravno da jeste, pa živi su, zar ne? - reče Fred ljutito.
- Ne smete ovo da radite, šta ako se neko od njih ozbiljno razboli?
- Neće se razboleti, već smo sve probali na sebi, ovo je samo da bismo videli da li svi isto reaguju na njih...

- Ako ne prestanete sa tim, ima da...

- ...nam odrediš kaznenu nastavu? - reče Fred, glasom koji je govorio voleo-bih-da-te-vidim-da-pokušam.

- ...nas nateram da pišemo po tabli? - reče Džordž, kezeći se prezrivo.

Posmatrači širom sobe se nasmejaše. Hermiona se skroz uspravi. Oči joj se suziše, a činilo se da joj žbunasta kosa pucketa od elektriciteta.

- Ne - reče ona, glasom kiptećim od gneva - ali ću da pi vašoj majci.

- Ne bi valjda! - povika Džordž užasnut, ustuknuvši od nje.

-O, da, i te kako - reče Hermiona smrknuto. - Ne mogu da vas sprečim da sami jedete te gluposti, ali nećete ih davati prvacima.

Fred i Džordž su delovali kao gromom pogođeni. Bilo je očigledno da su Hermioninu pretnju doživeli kao niski udarac, daleko ispod pojasa. Još jednom ih prostrelivši pogledom, ona baci beležnicu i kesu sa bombonama nazad u Fredove ruke, i povuče se u svoju fotelju kraj vatre.

Ron je sada toliko utonuo u svoje sedište, da mu je nos bio u nivou kolena.

- Hvala na podršci, Rone - reče Hermiona otrovno.

- I sama si se fino snašla - promumla Ron.

Hermiona se na trenutak zagleda u svoj prazan list pergamenta, a zatim mrzovoljno reče: - Ma neka, ne mogu sada da se koncentrišem. Idem u krevet.

Ona širom otvori svoju torbu. Hari pomisli da se sprema da odloži knjige, međutim, umesto toga ona izvuče dva izobličena vunena predmeta, pažljivo ih stavi na sto pored kamina, potom ih prekri sa par izgužvanih listova pergamenta i jednim polomljenim perom, a zatim se odmaknu da bi se divila svojoj kreaciji.

- Šta to radiš, za ime Merlina? - upita Ron, posmatrajući je kao da se boji za njeno mentalno zdravlje.

- To su šeširi za kućne vilenjake - reče ona živahno, počevši da trpa svoje knjige u torbu. - Napravila sara ih za vreme leta. Bez magije veoma sporo pletem, ali sada kada sam ponovo u školi, moći ću da napravim još gomilu ovakvih.

- Ostavljaš šeširiće da ih kućni vilenjaci nadu? - reče Ron polako. - I prvo ih prekrivaš đubretom?

- Da - reče Hermiona prkosno, prebacivši torbu preko ramena.

- To nije pošteno - reče Ron ljutito. Pokušavaš da ih prevariš da uzmu šešire.

- Oslobađaš ih, a oni možda i ne žele da budu slobodni.

-Naravno da žele da budu slobodni! - odmah uzvratila Hermiona, mada joj se lice polako oblivalo rumenilom. - Da se nisi usudio da dirneš te šešire, Rone!

Ona ih napusti. Ron je sačekao dok nije nestala kroz vrata devojačkih spavaonica, a zatim je raščistio đubre sa vunelih šeširića.

-Bar da vide šta uzimaju - reče on odlučno. - Nego... - on smota pergament na kome je napisao naslov sastava za Snejpa - nema svrhe ni pokušavati da ovo sada dovršimo, ne mogu da ga napišem bez Hermione, pojma nemam šta bi trebalo da se radi sa mesečevim kamenom, a ti?

Hari odmahnu glavom, primetivši da mu se tim pokretom pojačao bol u desnoj slepoočnici. Pomisli na dugački sastav o ratovima džinova, a bol ga još oštrije probode. Potpuno svestan da će ujutru zažaliti što noćas nije završio domaći, on nagomila knjige u ranac.

-Idem i ja u krevet.

Prošao je pored Sejmusa na putu ka vratima od spavaonice, ali ga nije pogledao. Hari je na tren imao osećaj da je Šejmus zaustio da nešto kaže, ali ubrza korak i stiže do utešnog mira i tišine kamenog spiralnog stepeništa, uspevši da izbegne dalje provokacije.

Sledeći dan je osvanuo podjednako siv i kišovit kao prethodni. Hagrida opet nije bilo za nastavničkim stolom tokom doručka.

- Ali, gledano sa vedrije strane, danas nema ni Snejpa - reče Ron utešno.

Hermiona široko zevnu i nasu sebi malo kafe. Iz nekog razloga delovala je prilično zadovoljna, a kada je Ron upita zašto je tako srećna, ona prosto reče: - Šeširi su nestali. Čini se da kućni vilenjaci ipak žele slobodu.

-Ne bih se kladio u to - uzvratilo joj Ron odsečno. - Oni se možda i ne računaju kao odeća. Meni nisu nimalo ličili na šešire, već više na vunene mešine.

Hermiona celo jutro nije htela da govori sa njim.

Posle duplog časa čini, usledio je dupli čas preobražavanja. I profesor Flitvik i profesorka Mek Gonagal su prvih petnaest minuta svojih predavanja držali govore o značaju O.Č.N.-a.

-Morate da imate na umu - reče maleni profesor Flitvik svojim piskavim glasom, po običaju stojeći na gomili knjiga kako bi mogao da vidi iznad katedre - da ovi ispiti mogu uticati na vašu budućnost! Ako već niste ozbiljno razmislili o svojim karijerama, sada je pravo vreme za to. A, u međuvremenu, bojim se da ćemo raditi napornije no ikad, kako bismo se obezbedili da se svi lepo pokažete!

Proveli su više od sat vremena obnavljajući gradivo o prizivajućim činima, koje će se, sudeći po profesoru Flitviku, sigurno naći na njihovom testu za O.Č.N, a čas je završio zadavši im dosad najveći domaći iz čini.

Na preobražavanju je bilo isto, ako ne i gore.

-Ne možete da položite O.Č.N. - počeo profesorka Mek Gonagal smrknuto - bez ozbiljne posvećenosti, vežbanja i učenja. Ne vidim ijedan razlog zašto svi u ovom razredu ne bi dobili O.Č.N. iz probražavanja, samo ako se potrudite. Nevil ispusti tužan mali zvuk neverice.

- Da, i ti, Longbotome - reče profesorka Mek Gonagal. - Sa tvojim radom je sve u redu, izuzev nedostatka samopouzdanja. Dakle... danas počinjemo sa nestajućim činima. One su lakše od prizivajućih čini, koje nećete ni izvoditi dok ne dođete do O.I.Č.T. nivoa, ali ipak spadaju među najteže oblike magije koju ćete raditi na svojim O.Č.N.

Bila je potpuno u pravu. Hariju su nestajuće čini bile užasno teške. Do kraja drugog časa ni on ni Ron nisu uspeli da nateraju puževu na kojima su vežbali da nestanu, iako je Ron, pun nade, tvrdio da je njegov malčice ubledeo. Hermiona je, međutim, uspešno naterala pužu da nestane iz trećeg pokušaja, čime je zaradila nagradu od deset poena za Grifindor od profesorka Mek Gonagal. Ona je bila jedina kojoj nije zadat domaći. Svima ostalima je rečeno da vežbaju tu čin tokom noći, kako bi bi-li spremni da se sutra popodne ponovo okušaju sa puževima.

Sada već malčice u panici zbog količine domaćih zadataka koji su imali da urade, Hari i Ron su proveli pauzu za ručak u biblioteci, tragajući za svojstvima mesečevog kamena i njegovom upotrebom prilikom pravljenja napitaka. Hermiona im se nije pridružila, još uvek ljuta zbog Ronove opaske o njenim vunanim kopicama. Kada su tog popodneva stigli na brigu o magijskim stvorenjima, Harija je ponovo počela da boli glava.

Dan je postao hladan i vetrovit, i dok su išli niz travnjak ka Hagridovoj kolibi na rubu Zabranjene šume, osetili bi pokoj kap kiše na licima. Profesorka Truli-daska je stajala i čekala razred nekih desetak metara od Hagridovih ulaznih vrata, dok je dugački sto pred njom bio prepun grančica. Kada su Hari i Ron došli do nje, iza njih se oglasi glasan smeh. Okrenuvši se, spaziše Draka Melfoja kako korača ka njima, okružen uobičajenom bandom svojih pajtaša Sliterinaca. Očigledno je upravo rekao nešto strašno zabavno, jer su Kreb, Gojl, Pensi Perkinson i ostali nastavili da se od sveg srca kikoću, okupljeni oko stola a, sudeći po činjenici da su svi gledali u Harija, on je mogao bez teškoće da pogodi predmet šale.

- Da li su svi tu? - zakevta profesorka Truli-daska, kada su Sliterinci i Grifindorci stigli. - Dobro, da počnemo. Ko može da mi kaže kako se ove stvarčice zovu?

Ona pokaza na hrpu grančica pred sobom. Hermionina ruka polete uvis. Iza njenih leđa, Melfoj iskezi prednje zube, imitirajući je kako skakuće, sva željna da odgovori na pitanje. Pensi Perkinson stade da se smeje, ali se smeh pretvori u vrisak, kada grančice sa stola poskočiše u vazduh, otkrivajući da su to zapravo mala vilinska stvorenja od drveta, sa čvornovitim braon rukama i nogama, i dva prsta nalik grančicama na kraju svake šake, sa smešnim pljosnatim licem nalik kori drveta, na kojem su svetlucala po dva smeđa oka.

- Ooooo! - iznenadiše se Parvati i Lavander, iznerviravši Harija. Covek bi pomislio da im Hagrid

nikada nije pokazao tako impresivna stvorenja. Istina, magijski crvi su bili pomalo dosadni, ali su salamanderi i hipogrifi bili prilično zanimljivi, a zadnjorasprskavajući skruti možda i previše.

- Devojke, molila bih vas da se stišate! - reče oštro profesorka Truli-daska, bacivši punu šaku nečega nalik smeđem pirinču među drvena stvorenja, koja se istog časa baciše na hranu. - Dakle - da li iko zna kako se zovu ova stvorenja? Gospođice Grendžer?

- Drvobrižnici' - reče Hermiona. - Oni su čuvari drveća, obično žive u drveću od kojeg se mogu napraviti čarobni štapići.

- Pet poena za Grifindor - reče profesorka Truli-daska. - Da, to su drvobrižnici, i kao što je gospođica Grendžer rekla, uglavnom žive u drveću koje se može upotrebiti za izradu štapića. Da li neko zna čime se hrane?

- Biljnim vašima - odmah odgovori Hermiona, objasnivši zašto se Hariju činilo da se zma smeđeg pirinča pomeraju. - Ali vole i vilinska jaja, ako uspeju da ih se dočepaju.

- Odlično, devojko, evo ti još pet poena. Dakle, kad god drvobrižnik

- Drvobrižnik je stvorenje koje čuva drveće, i može se pronaći uglavnom u zapadnoj Engleskoj, južnoj Nemačkoj, i određenim skandinavskim šumama. Strašno ga je teško zapaziti, pošto je veoma malo (maksimalne dužine od petnaest santimetara) i sačinjeno od kore drveća i grančica, sa dva mala smeđa oka. Drvobrižnik, koji se hrani insektima, miroljubivo je i neizmerno stidljivo stvorenje, ali ukoliko je drvo u kome živi ugroženo, ono ume da skoči na drvoseču ili potkresivača grana koji pokušava da naudi njegovom domu i da mu iskopa oči svojim dugim, oštrim prstima. Ukoliko mu se daju biljne vaši, to će umiriti drvobrižnika dovoljno dugo da čarobnjak ili veštica sebi sa drveta uzmu drvo za pravljenje šta-pića. - Odloraak iz knjige Fantastične zveri i kako ih naći od Salamandera Skamandera, prim. prev.

am treba lišće ili grana sa drveta u kojem prebiva drvobrižnik, mudro je imati spremne biljne vaši na dar, kako bi mu skrenuli pažnju ili ga umirili. Možda ne deluju opasno, ali ako se razljute, ustremiće se na vaše oči prstima koji su, kao što možete da vidite, veoma oštri i nimalo poželjni u blizini očnih jabučica. Tako da, ako pridete bliže, i uzmete par biljnih vaši i po jednog drvobrižnika - imam ih ovde dovoljno da troje dele jednog - moći ćete da ih pažljivije ispitajte. Hoću da mi do kraja časa svako da po skicu drvobrižnika sa obeleženim svim delovima tela.

Ceo razred se sjuri oko stola. Hari namerno obiđe svu tu gužvu, tako da se nađe pored profesorke Truli-daske.

- Gde je Hagrid? - upita je on, dok su svi ostali birali svoje drvobrižnike.

- To se tebe ne tiče - odsečno će profesorka Truli-daska, što je bio njen stav i prošli put kada se Hagrid nije pojavio da održi nastavu. Sa kežom na svom šiljatom licu, Drako Melfoj se nagnu pored Harija i zgrabi najvećeg drvobrižnika.

- Možda se - počeo Melfoj prigušenim glasom, tako da je samo Hari mogao da ga čuje - ta velika glupa volina gadno povredila.

- A možda ćeš se i ti gadno povrediti, ako ne umukneš - reče Hari kroz ugao usana.

- Možda se petljao sa stvarima koje su prevelike za njega, ako znaš na šta mislim.

I Melfoj se udalji, kežeći se preko ramena Hariju, kome iznenada pripade muka. Da li Melfoj nešto zna? Njegov otac je ipak Smrtožder. Šta ako ima neke informacije o Hagridovoj sudbini, koje još nisu stigle do ušiju Reda? On žumo obiđe oko stola i zaputi se ka Ronu i Hermioni, koji su sedeli na travi malo dalje, pokušavajući da ubede drvobrižnika da ostane miran dovoljno dugo da mogu da ga nacrtaju. Hari izvuče pergament i pero, čučnu pored njih, i šapatom im prenese šta mu je Melfoj upravo rekao.

- Dambldor bi znao da se nešto dogodilo Hagridu - odmah će Hermiona. - Samo ideš Melfoju na ruku ako budeš delovao zabrinuto. To mu govori da ne znamo tačno šta se događa. Moramo da ga ignorišemo, Hari. Evo, pridrži drvobrižnika na trenutak, samo dok mu nacrtam lice...

- Da - dopre Melfojevo otezanje iz grupice učenika blizu njih - otac je pričao sa ministrom pre nekoliko dana, znate, i čini se da je Ministarstvo zaista odlučno da se pobrine za problem nekvalitetne nastave u školi. Tako da ako se onaj prerasli moron i pojavi ovde ponovo, verovatno će ga odmah poslati da se spakuje i ode.

- JAO!

Hari je stegao drvobrižnika tako jako, da se ovaj umalo polomio, i zato mu se životinjica osveti,

zabivši mu iz sve snage svoje oštre prste u ruku, ostavljajući mu dve duboke posekotine. Hari ga ispusti. Kreb i Gojl, koji su se već smejuljili na pomisao da će Hagrid biti otpušten, počеше još glasnije da zavijaju od sme-ha kada se drvobrižnik sjuri ka šumi, gde se maleni drveni čičagliša izgubi među korenjem. Kada je zvono prigušeno odjeknulo po zemljištu, Hari umota svoj krvlju umrljan crtež drvobrižnika, i odjuri na herbologiju, ruke umotane u Hermioninu maramicu, dok mu je Melfojev podrugljivi smeh još uvek odzvanjao u ušima.

- Ako samo još jednom nazove Hagrida moronom... - zareža Hari.

- Hari, nemoj da tražiš kavgu sa Melfojem, ne zaboravi, on je sada asistent, mogao bi da ti oteža život...

- Au, pitam se kako to izgleda, imati težak život? - reče Hari sarkastično. Ron se nasmeja, ali se Hermiona namršti. Zajedno su tumarali preko povrtnjaka. Činilo se da nebo još uvek ne može da se odluči da li će pasti kiša ili ne.

- Voleo bih da Hagrid požuri, i da se što pre vrati, to je sve - reče Hari tiho, kada su došli do staklenika. - I nemoj mi reći da je ona Truli-daska bolji nastavnik! - dodade on preteći.

- Nisam ni nameravala - mirno odgovori Hermiona.

-Jer ona nikada neće biti bolja od Hagrida - reče Hari od čono svestan da je upravo prisustvovao primernom času brige o mačnjским stvorenjima, što mu je izuzetno smetalo.

Vrata najbližeg staklenika se otvoriše i iz njega pohriše neki četvrtaci, uključujući i Džini.

-Zdravo - reče ona veselo, dok je prolazila pored njih. Par trenutaka kasnije, iz staklenika izađe i Luna Lavgud, zaostajući za ostatkom razreda, musava po nosu od zemlje, kose vezane u čvor navrh glave. Kada je spazila Harija, njene istaknute oči se uzbudeno izbečiše, i ona krenu pravo ka njemu. Mnogi iz Harijevog razreda se radoznalo okrenuše da posmatraju njihov susret.

Luna duboko udahnu i, bez ikakvog prvobitnog pozdrava, reče:

-Verujem da se Onaj-koji-se-ne-sme-imenovati vratio, i verujem ti da si se borio sa njim i pobjegao mu.

- Ovaj... u redu - reče Hari nezgrapno. Luna je nosila nešto što je ličilo na par narandžastih roktvica umesto minduša, što su, čini se, primetile Parvati i Lavander, pošto su se smejale i upirale prstom na njene uši.

- Samo se smejte - reče Luna, povisivši glas, očigledno pod utiskom da se Parvati i Lavander smeju onome u šta ona veruje, a ne onome što je nosila na sebi - ali ljudi nekada nisu verovali ni u brbljavog odličnjaka, ni u zgužvanorogog snorkaka!

- Pa, bili su u pravu, zar ne? - reče Hermiona nestrljivo.

-Brbljavi odličnjak i zgužvanorogi snorkak i nisu postojali.

Luna joj uputi ubistven pogled i odjuri dalje, dok su joj se rotkvice mahnito klatile na ušima. Parvati i Lavander više nisu bile jedine koje su zavijale od smeha.

- Je li bi ubuduće mogla da ne vrediš jedinu osobu koja mi veruje? - upita Hari Hermionu, kada su produžili na čas.

- O, za ime božje, možeš ti da nađeš i bolje od nje - reče Hermiona. - Džini mi je ispričala sve o njoj. Čitii se da veruje isključivo u stvari za koje ne postoji ni trunka dokaza. Pa dobro, ništa drugo ne bih ni očekivala od nekoga čiji otac uređuje Cepidlaku.

Hari pomisli na zlokobne krilate konje koje je video one noći kada su stigli na Hogvorts, i kako je Luna rekla da ih i ona vidi. On klonu duhom. Da li ga je lagala? Ali, pre nego što je stigao da još malo razmisli o tome, priđe mu Erni Mekmilan.

- Poteru, hoću da znaš - reče on glasnim uzvišenim glasom - da te ne podržavaju samo čudaci. Ja ti lično verujem sto posto. Moja porodica je oduvek čvrsto podržavala Dambldora, baš kao i ja.

- Ovaj... puno ti hvala, Erni - reče Hari, zatečen, ali srećan. Iako je Erni umeo da bude pompezan u ovakvim prilikama, Hari je i te kako cenio glas poverenja od nekoga kome sa ušiju ne landaraju rotkvice. Ernijeve reči su svakako zbrisale osmeh sa lica Lavander Braun, a kada se okrenuo da se obrati Ronu i Hermioni, Hari priraeti Šejmusov izraz lica, koji je bio istovremeno prkosan i zbunjen.

Nimalo iznenađujuće, profesorka Spraut je čas započela predavanjem o značaju O.Č.N. Hari je priželjkivao da nastavnici već jednom prestanu sa time. Već je počinjao da oseća nervozu u dubini

stomaka svaki put kada bi se setio koliko domaćih zadataka ima da uradi, što se dramatično pogoršalo kada im je profesorka Spraut na samom kraju časa zadala da napišu još jedan sastav. Umorni, mirujući na zmajevu balegu, omiljeno đubrivo profesorke Spraut, Grifindorci se sjatiše ka zamku sat i po kasnije, ne razgovarajući previše međusobno. Bio je to još jedan dugačak dan.

Pošto je Hari umirao od gladi, a u pet mu je počinjao prvi kazneni čas kod Ambridžove, on se zaputi pravo na užinu, ne ostavljajući torbu u grifindorskoj kuli, kako bi mogao da se dobro najede, pre nego što se suoči sa onim što ga čeka. Međutim, jedva je stigao do ulaza u Veliku salu, kada glasan i ljutit glas povika:

- Ej, Poteru!

- Šta je sad? - promrmlja on iznureno, okrenuvši se ka Angelini Džonson, koja je delovala veoma besno.

- Jjg ii ti sta je sad - reče ona, dojurivši pravo do njei iz sve snage ga bocnu prstom u grudi. - Kako to da si se uvalio u kaznenu nastavu u petak u pet sati popodne?^

- Šta? - upita Hari.

- Zašto... a, da, konkurs za Čuvara!

- Sada si se setio! - zareža Angelina. - Zar ti nisam rekla da hoću da konkurs održimo pred celim timom, i pronađemo nekoga koji bi se uklapao sa svima? Zar ti nisam rekla da sam specijalno zato rezervisala teren za kvidič? A sada si ti odlučio da se ne pojaviš!

- Nisam ja odlučio da se ne pojavim! - reče Hari, pogođen nepravdom njenih reči. - Zaradio sam kaznenu nastavu od one Ambridžove, samo zato što sam rekao istinu o Znaš-već-kome.

- Pa, možeš da odeš sada pravo kod nje i pitaš je da te pusti u petak - reče Angelina žustro - i ne tiče me se kako ćeš to da izvedeš. Što se mene tiče, reci joj da je Znaš-već-ko samo plod tvoje mašte, ali nemoj da nisi došao!

Ona se besno udalji.

- Znae šta? - reče Hari Ronu i Hermioni, kada su ušli u Veliku salu. - Mislim da bi trebalo da proverimo sa trenerom tima Padlmor junajtid da li je Oliver Drvce možda poginuo tokom nekog treninga, jer mi se čini da nam se njegov duh javlja kroz Angelinu.

- Šta misliš, koje su šanse da će te Ambridžova pustiti u petak? - upita Ron skeptično, dok su sedali za grifindorski sto.

- Manje od nule - reče Hari smrknuo, ubacujući jagnjeće kotlete na tanjir i stade da jede. - Mada, bolje da je pitam, zar ne? Ponudiću da odradim još dva dodatna kaznena časa umesto tog jednog ili nešto sično, nemam pojma šta... - on proguta jednu krišku pečenog krompira i dodade: - Nadam se da me neće predugo zadržati večeras. Nadam se da znaš da moramo da napišemo tri sastava, da vežbamo nestajuće čini za Mek Gonagal^ovu, smislimo kontračin za Flitvika, završimo crtež drvobrižnika i počnerao da pišemo onaj glupi dnevnik snova za Trilejniju?

Ron zahropta i iz nekog razloga se zagleda u tavanicu.

- A čini se da će i kiša.

- Kakve to veze ima sa našim domaćim zadacima? - upita Hermiona, podigavši obrve.

- Nikakve - odgovori Ron kao iz topa, dok su mu uši crvene.

U pet do pet Hari se pozdravi sa drugo dvoje i zaputi ka kancelariji Ambridžove na trećem spratu. Kada je pokucao na vrata, ona odgovori: 'Izvoli' ušećerenim glasom. On oprezno uđe unutra, osvrćući se oko sebe.

Boravio je u ovoj kancelariji dok su u njoj bila tri prethodna stanara. U doba kada je Gilderoy Lokhart živeo ovde, ona je bila prepuna njegovih nasmejanih portreta. Kada se Lupin uselio u nju, bilo je verovatno da u njoj naletite na neko fascinantno mračno stvorenje u kavezu ili akvarijumu. U doba lažnog Čudljivka, bila je pretrpana raznim instrumentima i predmetima za otkrivanje nedela i skrivenih stvari.

Sada je, međutim, bila potpuno neprepoznatljiva. Sve površine su bile prekrivene čipkastim prekrivačima i miljeima. Bilo je tu nekoliko vaza sa uvelim cvećem sa podmetačima, a na jednom zidu je stajala zbirka ukrasnih tanjira, od kojih je svaki bio ukrašen velikim šarenim raačetom, a svako od njih je imalo drukčiju raašnicu oko vrata. Bili su toliko odvratni, da je Hari gledao u njih kao opčinjen, sve dok profesorka Ambridž ponovo ne progovori.

-Dobro večer, gospodine Potter.

Hari se trže i osvrao oko sebe. Isprva je nije zapazio, jer je nosila groznu odoru na cvetiće, koja se isuviše dobro uklapala sa stolnjakom na stolu iza nje.

- 'Bro večer, profesorko Ambridž - reče Hari kruto.

- Pa, sedi - reče ona, pokazujući ka malenom stočiću prekrivenom čipkom, pored koga je upravo privukla stolicu sa ravnim naslonom. Na stolu je stajao prazan list pergamenta, očigledno čekajući na njega.

- Ovaj... - počeo on, ne pomerivši se sa mesta. - Profesorko Ambridž. Ovaj... pre nego što počnemo, ja... hteo bih da vas zamolim za... za uslugu.

Njene izbuljene oči se suziše.

- O, da?

- Pa, ja... ja sam u grifindorskom kvidičkom timu. Trebalo bi da budem na konkursu za prijem novog Čuvara u pet sati u petak, pa sam se... pa sam se pitao da li bih mogao da te večeri preskočim kaznenu nastavu i da je... da je odradim neke druge večeri, umesto tada...

I pre nego što je dovršio rečenicu, znao je da je sve uzalud.

-O, ne - reče Ambridžova, smešeći se toliko široko kao da je upravo progutala izuzetno sočnu muvu.

- O, ne, ne, ne. Ovo je tvoja kazna zato što si širio zle i opake priče, kako bi skrenuo pažnju na sebe, gospodine Potteru, a kazna se svakako ne može menjati kako bi se udovoljilo krivcu. Ne, doći ćeš ovde sutra u pet sati, i narednog dana, i u petak takode, da odradiš svoju kaznenu nastavu po planu. Mislim da je čak i dobra stvar to što propuštaš nešto što stvarno želiš da radiš. To bi trebalo da ti naglasi lekciju koju pokušavam da te naučim.

On oseti kako mu krv navire u glavu, i začu bubnjanje u ušima. Znači, on širi zle i opake priče, kako bi skrenuo pažnju na sebe, je li?

Ona ga je posmatrala, glave neznatno nakrivljene u stranu, još uvek se široko osmehujući, kao da tačno zna šta on misli, i čeka da vidi hoće li opet početi da viče. Uz ogroman trud, Hari skrenu pogled sa nje, spusti školsku torbu pored stolice i sede.

-Eto - reče Ambridžova slatkasto - već uspevamo bolje da kontrolišemo temperament, zar ne? A sada ćete da mi ispisujete neke rečenice, gospodine Potter. Ne, ne svojim perom - doade, kada se Hari sagnuo da otvori torbu. - Koristićete jedno m^oje posebno pero. Izvolite.

Ona mu dodade dugačko, tanko crno pero sa neuobičajeno ostrim vrhom.

- Hoću da napišete: Neću više da lažem - reče mu ona nežno.

- Koliko puta? - upita Hari, uverljivo odglumevši ljubaznost.

- Oh, koliko god puta bude bilo potrebno, dok se poruka ne ureže - reče Ambridžova cakanim glasom. - Hajde, počni.

Ona ode do stola, sede za njega i nagnu se nad gomilu pergamenata koji su ličili na sastave koje je trebalo da oceni. Hari pridiže oštro crno pero, a zatim shvati šta nedostaje.

- Niste mi dali nikakvo mastilo - reče.

- Oh, mastilo ti neće trebati - reče profesorka Ambridž, sa tanušnim prizvukom smeha u glasu.

Hari prisloni vrh pera na pergament i napisa: Neću više da lažem.

On bolno udahnu. Reči se pojavile na pergamentu, ispisane, kako se činilo sjajnim crvenim mastilom. Istovremeno, reči su se pojavile i na poledini Harijeve desne ruke, urezane u njegovu kožu kao da ih je ispisao skalpelom - ali, dok je gledao u sjajnu posekotinu, koža ponovo zaceli, ostavivši mesto gde su slova bila ispisana malo crvenijim nego pre, ali potpuno glatkim.

Hari se osvrnu ka Ambridžovoj. Ona ga je pomno posmatrala, izvivši svoja široka žablja usta u osmeh.

- Izvoli?

- Ništa - reče Hari tiho.

On spusti pogled nazad na pergament, ponovo položi pero na njega, ispisa: Neću više da lažem, i opet oseti oštar bol na poledini šake. Reči se i ovaj put urezaše u njegovu kožu, i opet zaceliše, nekoliko sekundi kasnije.

I tako se nastavi. Hari je iznova ispisivao reči po pergamentu ali, kako je ubrzo shvatio, ne mastilom, već sopstvenom krvlju. Svaki put, reči bi mu se usecale na poledinu šake, potom bi

zacemente, i ponovo se pojavile sledeći put kada bi prešao perom po pergamentu.

Tmina se spusti na prozore kancelarije. Hari nije pitao kada će mu biti dozvoljeno da prestane. Nije čak ni pogledao na sat. Znao je da ga ona posmatra, tražeći neki znak slabosti, a on nije nameravao da pokaže nijedan, makar morao da sedi ovde cele noći, rasecajući sopstvenu ruku ovim perom...

— Dodi ovamo - reče ona, posle, kako mu se činilo, nekoliko sati.

On ustade. Saka ga je bolno pekla. Kada je spustio pogled na nju, video je da se rana zalečila, ali da mu je koža na tom mestu crvena i sirova.

-Šaku - reče ona.

On je ispruži. Ona je uze u ruku. Hari prikri drhtaj kada ga je dodirnula svojim debelim, kratkim prstima na kojima je nosila mnoštvo ružnog prstenja.

-C, c, c, čini se da još uvek nisam ostavila jak utisak - reče ona, smešeći se. - Pa, moraćemo prosto da probamo opet, sutra uveče, zar ne? Možeš sada da ideš.

Hari napusti njenu kancelariju bez ijedne reči. Škola je bila potpuno pusta. Ponoć je svakako prošla. On polako prođe duž hodnika, a onda, kada je zašao za ćošak i bio siguran da ne može da ga čuje, počeo da trči.

Nije imao vremena da uvežba nestajuće čini, nije zapisao nijedan san u svoj dnevnik snova, nije završio crtež drvobrižnika, niti je napisao sastave. Sutradan ujutru je preskočio doručak, kako bi naškrabao nekoliko izmišljenih snova za predskazivanje, njihov prvi čas, i bio je iznenađen što mu je Ron, razbarušene kose, pravio društvo.

- Kako to da nisi završio domaći sinoć? - upita Hari, dok se Ron mahnito osvrtao po dnevnom boravku, u potrazi za inspiracijom. Ron, koji je bio čvrsto usnuo kada se Hari prošle noci vratio u spavaonicu, promrmlja kako je 'radio nešto drugo', nagnut nad pergamentom, a zatim naškraba nekoliko reči.

- To će poslužiti - reče on, zalupivši svoj dnevnik. - Napisao sam da sam sanjao kako kupujem novi par cipela, to neće moći da protumači kao nešto sumanuto, zar ne?

Zajedno požuriše ka Severnom tornju.

-Nego, kako je bilo na kaznenoj nastavi kod Ambridžove? Šta te je terala da radiš?

Hari je delić sekunde oklevao, a zatim reče: - Da ispisujem rečenice.

- Pa, to onda i nije bilo toliko loše, je li? - reče Ron.

- Jok - reče Hari.

- Hej - umalo da zaboravim - da li te je pustila u petak?

-Ne - uzvratila Hari.

Ron saosećajno frknu.

Za Harija je to bio još jedan užasan dan. Bio je jedan od najgorih na času preobražavanja, pošto uopšte nije uvežbao nestajuće čini. Morao je da se odrekne ručka da bi dovršio crtež drvobrižnika, dok su mu, u međuvremenu, profesorke Mek Gonagal, Truli-daska i Sinistra zadale još domaćih zadataka, koje nije imao šanse da dovrši te večeri, zbog drugog časa kaznene nastave kod Ambridžove. Povrh svega, Angelina Džonson ga je ponovo pronašla tokom večere i, čuvši da neće moći da prisustvuje izboru za Čuvara u petak, rekla mu je da nimalo nije impresionirana njegovim stavom, i da očekuje od igrača koji nameravaju da ostanu u timu da stavljaju trening pre ostalih obaveza.

- Ali ja sam na kaznenoj nastavi! - povika Hari za njom, dok se udaljavalala. - Misliš da bih radije bio zatvoren u sobi sa onom matorom žabom, umesto da igram kvidič?

- Dobro je što samo moraš da ispisuješ redove - reče Hermiona, tešeći ga, dok se Hari spuštao na klupicu, i spustio pogled ka svojoj piti bubrežnjači, koja mu više nije delovala primamljivo. - Ipak, to i nije neka strašna kazna...

Hari krenu da kaže nešto, a zatim ipak zatvori usta i klimnu glavom. Nije bio siguran zašto nije rekao Ronu i Hermioni šta se desilo u kabinetu Ambridžove: znao je samo da ne želi da vidi njihove užasne izraze lica. Time bi mu se cela stvar činila mnogo gorom, i samira tim težom da se sa njom suoči.

Takođe je maglovito bio svestan da je ovo nešto između njega i Ambridžove, njihov privatni sukob volja, i nije hteo da joj pruži tu satisfakciju da čuje kako se on žali na nju.

- Ne mogu da verujem koliko domaćih zadataka imamo - reče Ron očajno.

- Pa, zašto ih nisi sinoć uradio? - upita ga Hermiona. - Gde si bio, uopšte?

-Bio sam... išlo mi se u šetnju - reče Ron nesigurno.

Hari je imao izraziti utisak da u tom trenutku nije bio jedini koji nešto krije.

Drugi čas kaznene nastave bio je podjednako loš kao i prvi. Koža na Harijevoj nadlanci sve brže se nadraživala, te je vrlo brzo postala crvena i zapaljena. Hariju se činilo malo verovatnim da će još dugo uspevati da uspešno zarasta. Uskoro će posekotina ostati urezana u njegovu ruku, pa će Ambridžova možda najzad biti zadovoljna. Međutim, nije pustio ni krika, i od trenutka kada je zakoračio u kabinet, pa do trenutka kada ga je pustila, ponovo posle ponoći, nije rekao ništa izuzev 'dobro večer' i ' laku noć'.

Situacija sa njegovim domaćim zadacima je, pak, bila očajna, i kada se vratio u grifindorski dnevni boravak, nije otišao u krevet, iako je bio izmožden, već je otvorio svoje knjige i počeo da piše referat 'o mesečevom kamenu za Snejpa. Bilo je već pola dva, kada ga je napokon završio. Znao je da je trajavo odradio posao, ali nije mogao bolje. A ako ne bude imao šta da mu preda, verovatno će da zaradi kaznenu nastavu i sa Snejpom. Zatim je na brzaka odgovorio na pitanja koja im je zadala profesorka Mek Gonagal, skrpio par rečenica o pravilnom rukovanju drvobrižnicima za profesorku Truli-dasku, i oteturao do kreeta, na koji se sručio potpuno odeven povrh prekrivača i istog trena zaspao.

Četvrtak mu je protekao u izmaglici umora. I Ron je delovao veoma pospano, iako Hari nije shvatao zašto. Harijev treći čas kaznene nastave prošao je kao i prethodna dva, osim što posle dva sata pisanja, reči: Neću više da lažem, nisu izbledele sa Harijeve šake, već su ostale izgrebane na njoj, dok su iz njih curile kapljice krvi. Zastoj u grebuckanju pera po pergamentu naterao profesorku Ambridž da podigne pogled.

- Ah - reče ona nežno, obilazeći oko radnog stola da bi i sama ispitala njegovu šaku. - Dobro. To bi trebalo da ti služi kao podsetnik, zar ne? Završio si za večeras.

- Da li moram da dođem i sutra? - upita Hari, pridigavši svoju školsku torbu levom rukom, umesto žežućom desnicom.

- O, da - reče profesorka Ambridž, smešeći se široko kao i ranije. - Da, mislim da bismo mogli da urežemo poruku dublje, uz još jedno večer rada.

Hari nikada nije ni pomišljao da na svetu postoji još neki nastavnik kojeg bi mogao da mrzi više od Snejpa, ali dok je išao nazad ka grifindorskom tornju, morao je sebi da prizna da je naišao na ozbiljnog kandidata. Ona je zla, pomisli on, dok se penjao uz stepenice ka sedraom spratu, ona je zla, izopačena, luda stara...

-Rone?

Stigao je do vrha stepenica, skrenuo desno i umalo naleteo na Rona, koji je čučao iza statue Lahlana Štrkljavog, stežući metlu. On poskoči od iznenađenja kada vide Harija, i pokuša da sakrije svoju novu Cistačicu jedanaest iza leđa.

- Šta to radiš?

- Ovaj... ništa. Šta ti radiš?

Hari se namršti na njega.

- Hajde, meni možeš da kažeš! Zašto se kriješ ovde?

-Ja... Krijem se od Freda i Džordža, ako već moraš da znaš - reče Ron. - Upravo su prošli u pratnji gomile prvaka, kladim se da ponovo testiraju stvari na njiraa. Mislim, znaš da to ne mogu više da rade u dnevnom boravku, zar ne, sada kada je Hermiona stalno tamo.

Govorio je veoma brzo i grozničavo.

- Ali, šta će ti metla, nisi valjda leteo? - upita ga Hari.

- Ja... pa... dobro, okej, reći ću ti, ali nemoj da se smeješ, važi? - reče Ron, braneći se, svakog trena postajući sve crveniji u licu. - Ja... mislio sam da pokušam da konkuriram za grifindorskog Čuvara, sada kada imam pristojnu metlu. Eto. Hajde sada. Smej se.

-Neću da se smejem - reče Hari. Ron trepnu. - To je sjajna ideja! Bilo bi stvarno kul ako bi i ti ušao u tim! Nikada te nisam video da igraš na poziciji Čuvara, da li si dobar?

- Nisam loš - reče Ron, kome je strašno lagnulo kada je video Harijevu reakciju. - Čarli, Fred i

Džordž bi me uvek terali da budem Čuvar kada bi trenirali tokom raspusta.

- Znači, večeras si vežbao?

- Svako veče, još od utorka... mada, sasvim sam. Pokušavao sam da začaram Kvafile da same lete ka meni, ali nije baš tako lako, i ne znam koliko će mi to biti od koristi. - Ron je delovao nervozno i zabrinuto. - Fred i Džordž ima da umru od smeha kada se pojavim na izobru. Nisu prestali da me zafrkavaju otkako sam postao asistent.

- Voleo bih da mogu da budem tamo - reče Hari ogorčeno, kada su se zajedno zaputili ka dnevnom boravku.

- Da, i ja... Hari, šta ti je to na ruci?

Hari, koji se upravo počeo nositi slobodnom, desnom rukom, pokušava da je sakrije, ali sa istim uspehom kao što je Ron uspeo da sakrije Čistačicu.

- To je samo posekotina... nije to ništa... to je...

Ali Ron zgrabi Harija za podlakticu i privuče poledinu Harijeve ruke ka svojim očima. Nastade tajac, tokom kojeg je on ZUno u reči urezane u kožu, a onda, zgađen, pusti Harija.

~ Zar nisi rekao kako te samo tera da ispisuješ rečenice?

Hari je oklevao, ali naposleku, i Ron je bio iskren prema njemu, tako da mu on ispriča sve o satima koje je provodio u kancelariji Ambridžove.

- Ta stara veštičara! - reče Ron revoltiranim šapatom, kada su se zaustavili ispred Debele darae, koja je mimo dremala naslonivši glavu uz svoj ram. - Ona je bolesna! Idi kod Mek Gonagalove, reci joj!

- Ne - odmah uzvratila Hari. - Neću da joj pružim zadovoljstvo da zna koliko me je pogodila.

- Pogodila? Ne smeš da joj dopustiš da se izvuče sa ovim!

- Ne znam koliko Mek Gonagalova uopšte ima moć nad njom - reče Hari.

- Onda Dambldoru, reci Dambldoru!

- Ne - reče Hari odsečno.

- Zašto ne?

- On već ima dovoljno briga - reče Hari, ali to nije bio pravi razlog. Nije hteo da ide kod Dambldora da traži pomoć, pošto Dambldor nije progovorio sa njim još od juna.

- Pa, ja mislim da bi trebalo... - počeo Ron, ali ga prekide Debeli dama, koja ih je pospano posmatrala, i sada se obrecnu:

- Hoćete li da mi kažete lozinku, ili ću morati da ostanem budna celu noć, čekajući da vas dvojica završite razgovor?

Petak je osvanuo sumoran i vlažan, kao što je bio i ostatak nedelje. Iako je Hari mahinalno bacio pogled ka stolu za osoblje kada je ušao u Veliku salu, nije se zaista nadao da će videti Hagrida, i stoga istog trena usmeri misli na mnogo hitnije probleme, kao što su ogromna planina domaćih zadataka, i pomisao na još jedan čas kaznene nastave kod Ambridžove.

Dve stvari su tog dana održale Harija u životu. Jedna je bila pomisao da vikend samo što nije. Drugo je bilo to da, koliko god njegova poslednja kaznena nastava kod Ambridžove bude strašna, kroz njen prozor se u daljini video teren za kvadic, tako da će uz malo sreće moći da vidi Rona kako konkuriše. Istina, ovo su bili slabašni zraci svetlosti, ali Hari je bio zahvalan što uopšte ima išta što će mu razbiti tminu i crnilo u kojem se trenutno nalazio. Nikada dosad nije proveo goru prvu nedelju polugođa na Hogvortsu.

U pet popodne on zakuca na vrata kancelarije profesorke Ambridž, kako se iskreno nadao, po poslednji put, i bi mu rečeno da uđe. Na stolu prekrivenom čipkom čekao ga je prazan list pergamenta, a pored njega je ležalo šiljato crno pero.

- Znae šta vam je činiti, gospodine Poter - reče Ambridžova, cakano mu se smeškajući.

Hari uze pero i pogleda kroz prozor. Kada bi samo pomerio stolicu kojih par centimetara udesno... pod izgovorom da privlači stolicu bliže stolu, uspeo je. Sada je mogao da u daljini vidi grifindorski kvidički tim kako jezdi levo-desno po terenu, dok je šest crnih silueta stajalo u podnožju tri visoke gol-stative, očigledno čekajući svoj red da ga čuvaju. Na ovoj daljini bilo je nemoguće proceniti koji je od njih Ron.

Neću više da lažem, napisa Hari. Posekotina na njegovoj ruci ponovo se otvori i poče nanovo da krvari.

Neću više da lazem. Posekotina se još dublje ureza, pekući i žežući.

Neću više da lažem. Krv poče da mu curi niz zglob.

Usudi se da baci još jedan pogled kroz prozor. Ko god da je sada branio gol-stative, radio je to vrlo loše. Ketu Bel je dvaput postigla pogodak tokom nekoliko sekundi koliko se Hari usudio da zadrži pogled. Nadajući se da taj Čuvar nije Ron, on spusti pogled ka pergamentu koji je bio poprskan krvlju.

Neću više da lazem.

Neću više da lazem.

Podigao bi pogled kad god bi mu se učinilo da sme da rizkuje: kada bi čuo grebuckanje pera Ambridžove po papiru, ili otvaranje fioke. Treća osoba koja je konkurisala bila je prilično a' četvrta je bila očajna, peta je sjajno izbegla Bladžerku, a zatim se spetljala oko lakog spasavanja lopte. Nebo se smrkavalo, i Hari je sumnjao da će uopšte moći da vidi šestog i sedmog kandidata.

Neću više da lažem.

Neću više da laziem.

Pergament je sada skroz sijao od kapljica krvi koje su mu kapkale sa nadlanice, plamteće od bola. Kada je sledeći put podigao pogled, noć je već bila pala i teren za kvidič više nije bio vidljiv.

- Hajde da vidimo da li si uspeo da shvatiš poruku – začu se nežni glas Ambridžove pola sata kasnije.

Ona krenu ka njemu, ispruživši svoje kratke prste pune prstenja ka njegovoj ruci. A onda, kada ga uhvati da ispita reči koje su mu sada bile svojski urezane u šaku, bol se usija, ali ne u njegovoj ruci, već u ožiljku na čelu. Istovremeno je itnao stvamo čudan osećaj u stomaku.

On istrže ruku iz njenog stiska i skoči na noge, zureći u nju. Ona mu uzvratila pogled, a njena široka, otromboljena usta se razvukoše u osmeh.

-Da, boli, zar ne? - upita nežno.

Hari joj ne odgovori. Srce mu je lupalo strašno jako i brzo. Da li govori o njegovoj ruci, ili zna šta je upravo osetio na čelu?

-Pa, mislim da sam postigla to što sam htela, gospodine Poter. Slobodni ste.

On podiže svoju torbu i napusti sobu što je brže mogao.

Budi miran, reče samom sebi, dok je trčao uz stepenice. Smiri se, ne mora da bude ono što misliš da jeste...

-Mumbulus mimbltonial - prodahna on Debeloj dami, koja se širom otvori ka njemu.

Dočeka ga gromoglasna buka. Ron mu pritrča, sa osmehom na licu, prosipajući krem-pivo iz pehara koji je stezao u ruci po svojoj odori.

-Hari, uspeo sam, ušao sam, ja sam Čuvar!

-Šta? Oh... sjajno! - reče Hari, pokušavajući da se prirodno nasmeši, dok mu je srce i dalje bubnjalo, a ruka pulsirala i krvarila.

_ Uzmi krem-pivo. - Ron mu gurnu bocu u ruku. - Ne mogu da verujem... gde je Hermiona nestala?

- Eno je tamo - reče Fred, koji je takođe pio krem-pivo, i pokaza na fotelju kraj vatre. U njoj je dremala Hermiona, dok joj se piće nesigurno klatilo u ruci.

- Pa, rekla je da joj je drago kada sam joj saopštio – reče Ron, pomalo snuždeno.

- Pusti je da spava - reče Džordž brzo. Tek nekoliko trenutaka kasnije Hari primeti da gomila prvaka oko njih nosi nepogrešive znake da im je doskora curela krv iz nosa.

-Dođi ovamo, Rone, da vidimo da li ti pristaju Drvcetove stare odore - pozva ga Ketu Bel - možemo da skinemo njegovo ime i stavimo tvoje...

Dok se Ron udaljavo, Angelina brzim korakom pride Hariju-

-Izvini ako sam ranije bila malo osorna prema tebi, Poteru - reče ona naglo. - Znaš, ovo rukovođenje timom je strašno stresna rabota, sve više mi se čini da sam pre bila malo prestroga prema Drvcetu. Posmatrala je Rona preko raba svog pehara, neznatno namrštena.

-Cuj, znam da'ti je on najbolji ortak, ali nije baš sjajan - reče ona tupo. - Mada, mislim da će uz malo treniranja biti sasvim dobar. Potiče iz porodice sjajnih igrača kvidiča. Iskreno receno, računam

da će se ispostaviti da ima više talenta no što je danas pokazao. Viki Frobišer i Džefri Huper su večeras leteli bolje od njega, ali Huper je prava pekmeza, uvek kuka zbog necega, a Viki je član raznoraznih klubova i udruženja. Sama je Pnzala da će, ako joj se treninzi budu poklapali sa Klubom či' rachje izabrati čini. U svakom slučaju, imamo probni trening ra u dva popodne, zato se potrudi da ovaj put budeš tamo. I Ucini mi uslugu, pomoz Ronu što više možeš, okej?

On klimnu glavom, i Angelina odjuri nazad do Alisije Spinet. Hari se pomeri da bi seo pored Hermione, koja se uz trzai probudi kada on spusti svoju torbu.

- Oh, Hari, ti si... sjajno za Rona, zar ne? - reče ona sanji-vo. - Ja sam samo mno... mno... mnooogo uraorna - zevnu ona. - Bila sam budna do jedan sat ujutru, praveći još šešira. Nestaju kao ljudi!

Pogledavši malo pažljivije, Hari primeti da su male vunene kape skrivene svuda po sobi, kako bi nepažljivi kućni vilenjaci mogli da ih slučajno podignu sa zemlje.

- Sjajno - reče Hari rasejano. Ako nekome uskoro ne bude rekao šta mu se dogodilo, ima da pukne.

- Slušaj, Hermiona, upravo sam bio kod Ambridžove u kancelariji i dodirnula me je po ruci...

Hermiona ga je pažljivo saslušala. Kada je Hari završio, ona polako reče. - Brineš se da je Znaš-već-ko ne kontroliše kao što je kontrolisao Kvirela?

- Pa - reče Hari, spustivši glas - moguće je, zar ne?

- Pa, pretpostavljam - reče Hermiona, iako nije zvučala ubeđeno. - Ali ne verujem da može da nju zaposedne kao što je zaposednuo Kvirela, hoću reći, sada je ponovo stvarao živ, zar ne, ima svoje telo, nije mu potrebno da deli nečije tuđe. Mada, pretpostavljam da bi mogao da je drži pod kontrolišućom kletvom...

Hari je na trenutak posmatrao kako Fred, Džordž i Li Džordan žongliraju praznim bocama krem-piva. Zatim Hermiona reče: - Ali kada te je prošle godine boleo ožiljak, niko te nije dodirivao, a zar nije Dambldor rekao da to ima veze sa time kako se Znaš-već-ko oseća u tom trenutku? Hoću reći, možda ovo nema nikakve veze sa Ambridžovom, možda je samo slučajnost da ti se to desilo dok si bio kod nje?

- Ona je zla - reče Hari odsečno. - Izopačena.

- Ona je užasna, istina je, ali... Hari, mislim da bi trebalo da kažeš Dambldoru da te je boleo ožiljak. Rjo ie to drugi put u roku od dva dana da Hariju savetuju da ode kod Dambldora, ali on odgovori Hermioni isto što i Ronu.

_ Neću da ga gnjavim sa time. Kao što si sama rekla, to ni| ništa strašno. Boleo me je mestimično celo leto... samo što je noćas bilo malo gore, to je sve...

-Hari, siguraa sam da bi Dambldor leleo da ga gnjaviš s tim...

-Aha - reče Hari, pre nego što je stigao da se zaustavi - to je jedini deo mene zbog kojeg se Dambldor brine, zar ne, moj ožiljak?

- Ne govori tako, to nije istina!

- Mislim da ću pisati Sirijusu, pa da vidim šta on misli o...

- Hari, ne možeš tako nešto da napišeš u pismu! - reče Hermiona, preplašena. - Zar se ne sećaš, Čudljivko nam je rekao da pazimo šta pišemo! Ne možemo da budemo sigurni da ne presreću sove!

- U redu, u redu, onda mu neću reći! - reče Hari iznervirano. Ustade iz fotelje. - Idem u krevet. Isrpičaj Ronu ovo umesto mene, hoćeš li?

- A, ne - reče Hermiona sa olakšanjem - ako ti ideš, znači da mogu i ja da idem, a da ne deluje nepristojno. Skroz sam izmoždena, a hoću sutra da napravim još kapica. Slušaj, možeš i ti da mi pomogneš, ako hoćeš, stvarno je zabavno, sve sam bolja, sada mogu da radim i šare i inicijale i raznorazne stvari.

Hari se zagleda u njeno lice, koje je sijalo od radosti, trudeći se da izgleda kao da mu ta ponuda deluje iole primamljivo.

-Ovaj... ne, mislim da neću moći, hvala - reče on. - Ovaj... ne sutra. Imam gomilu domaćih da uradim...

I on se uzvera uz stepenice ka muškoj spavaonici, ostavivši je malčice razočaranu.

15. PERSI I ŠAPONJA

Sledećeg jutra, Hari se prvi probudio u spavaonici. Ležao je za trenutak gledajući kovitlanje prašine u sunčevom zraku koji je dopirao kroz procep u zastorima baldahina i naslađivao se mišlju da je subota. Prva nedelja polugodišta oteгла se u večnost, poput kakvog mamutskog predavanja iz istorije magije.

Sudeći po sanjivoj tišini i sveže iskovanom izgledu tog sunčevog zraka, tek što je bilo svanulo. Razgrnuo je zavese oko kreveta, ustao i krenuo da se oblači. Jedini zvuk koji se izdvajao od udaljenog cvrkuta ptica, bilo je lagano, duboko disanje njegovih kolega Grifindoraca. Pažljivo je otvorio školsku torbu, izvadio pergament i pero, i zaputio se iz spavaonice u dnevni boravak.

Krenuvši pravo ka svojoj omiljenoj trošnoj fotelji pored već ugašene vatre, Hari se udobno smesti i odvi pergament gledajući naokolo po sobi. Nigde nije bilo ni traga kršu od iscepkanih parčića pergamenta, starog gobkamenja, praznih ćupova i omota slatkiša, koji bi inače prekrivali dnevni boravak krajem dana. Nije bilo čak nijednog Hermioninog vilenjačkog šeširića. Na trenutak se zapitavši koliko li je još kućnih vilenjaka oslobođeno, hteli to oni Ili ne, Hari otčepi bočicu s mastilom, umoči pero a onda ga zadrža na par centimetara iznad mirne žućkaste površine pergamenta, pomno razmišljajući... Ali već minut ili dva kasnije otkri kako zuri u praznu rešetku kamina, ne znajući šta da napiše.

Sad je mogao da razume koliko je teško bilo Ronu i Hermioni letos, kada je trebalo da mu pišu. Kako da objasni Sirijusu sve što mu se izdešavalo tokom protekle nedelje, i pride da mu postavi sva goruća pitanja, a da mogućim kradljivcima pisma ne oda mnoštvo informacija koje ne bi smeli da saznaju?

Neko vreme sedeo je potpuno nepomičan, piljeći u kamin, a onda se napokon nakani, ponovo umoči pero u mastionicu i odlučno ga spusti na pergament.

Dragi Njuško,

Nadam se da si okej, prva nedelja ovde bila je uzasna, stvarno me raduje što je napokon vikend.

Imamo novu nastavnicu odbrane od mračnih veština, profesorku Ambridž. Fina je gotovo kao tvoja mama. To ti pričam jer s'e stvar o kojoj sam ti pisao prošlog leta ponovo desila prošle noći, tokom kaznene nastave sa Ambridžovom.

Svima nam nedostaje naš najveći prijatelj, nadamo se da će se uskoro vratiti.

Molim te, hitno mi odgovori.

Srdačno,

Hari nekoliko puta pročitao pismo, pokušavajući da ga posmatra sa tačke gledišta nekoga ko nije upućen. Nije zapazio da bi mogli da shvate o čemu govori - ili kome - samo na osnovu čitanja pisma. Nadao se da će Sirijus shvatiti nagoveštaj o Hagridu i javiti mu kada bi ovaj mogao da se vrati. Hari nije hteo da ga direktno pita, da ne bi skrenuo previše pažnje na stvari kojima je Hagrid zaokupljen dok odsustvuje sa Hogvortsa.

S obzirom da je bilo veoma kratko, pismo mu je oduzelo podosta vremena, i sunce se već uspuzalo duž polovine sobe dok ga je pisao, te je sada mogao da čuje komešanje iz spavaonica na spratu iznad. Pažljivo zapečativši pergament, on se pope kroz rupu u portretu i zaputi se ka sovarniku.

- Ne bih išao tim putem, da sam na tvom mestu - reče mu Skoro-obezglavljeni-Nik, doplovivši uznemireno kroza zid, baš pred Harija koji je išao duž hodnika. - Pivs planira da priredi zabavnu šalu prvoj osobi koja prođe pored Paracelzuseve biste na polovini hodnika.

- Da li to znači da će nekome Paracelzus pasti na glavu? - upita Hari.

- Za divno čudo, zbilja hoće - reče Skoro-obezglavljeni-Nik monotonim glasom. - Suptilnost Pivsu nikada nije bila jača strana. Odoh ja da pronađem Krvavog barona... možda će on moći to da spreči... vidimo se, Hari...

- Da, zdravo - reče Hari, i umesto da skrene desno, on okrete levo, dužom ali sigurnijom putanjom do sovarnika. Razvedri se kad je prolazio pokraj prozora kroz koji se videlo blistavo plavo nebo. Kasnije ima trening, najzad će se vratiti na teren za kvidič.

Nešto mu se očeša oko članaka. On spusti pogled i spazi domarevu skeletnosivu mačku, Gospođu Noris, kako se šunja kraj njega. Ona ga na trenutak odmeri žutim očima nalik reflektorima, pre nego što nestade iza statue Vilfreda Zamišljenog.

-Ne radim ništa rđavo - dobaci Hari za njom. Imala je nepogrešiv izgled mačke koja ide da ga otkuca svotn gazdi, mada Hari nije znao zbog čega. Imao je potpuno pravo da subotom ujutru ide do sovamika.

Sunce je sada već bilo visoko na nebu i kada je Hari ušao u sovarnik, prozori bez okana ga zaslepeše. Široki srebrnasti zraci sunčeve svetlosti presecali su unakrsno kružnu prostoriju u kojoj se stotine sova gnezdilo po krovnim gredama, malo nemime zbog ranog jutarnjeg sunca, neke očito tek pristigle iz lova. Slamom prekriven pod pucketao mu je pod nogama, dok je gazio preko sićušnih životinjskih koščica, izvijajući vrat ne bi li spazio Hedvigu.

-Tu si - reče, primetivši je negde pri samom vrhu zasvođene tavanice. - Silazi, imam pismo za tebe. Uz potmulu huk, ona istegnu svoja velika beličasta krila i dojedri mu na rame.

-Slušaj, znam da na koverti piše da je za Njuška - reče joj, stavljajući pismo u čvrst stisak njenog kljuna. Ne znajući zašto, došapnu joj: - Ali je zapravo za Sirijusa, okej?

Ona zatrepta svojim ćilibarskim očima, i on to protumači kao znak da ga je shvatila.

-Dobar let, onda - reče Hari i prinese je prozoru. Na trenutak mu stisnuvši ruku, Hedviga se otisnu u zaslepljujuće vedro nebo. Posmatrao ju je dok se nije pretvorila u malu crnu tačku i iščezla, a onda skrenu pogled ka Hagridovoj kolibi koja se jasno videla sa tog prozora, a koja je očigledno još uvek bila nenastanjena, s dimnjakom bez dima i navučenim zavesama.

Vrhovi drveća Zabranjene šume povijali su se na lakom povetarcu. Hari ih je posmatrao, uživajući u svežem vazduhu koji mu je pirkao po licu, razmišljajući o predstojećem kvidiču... a onda ga ugleda. Veliki reptilski krilati konj, nalik onima koji su vukli hogvortske kočije, sa kožnim crnim krilima raširenim kao u pterodaktila, odlepi se od drveća kao neka groteskna, džinovska ptica. Kružio je u velikom luku, a onda zagnjurio natrag u „rvefe- Sve se desilo tako brzo, da Hari nije mogao da poveruje oerima, uprkos divljačkim otkucanjima svog srca.

Vrata sovarnika se otvoriše iza njega. On poskoči u šoku i hitro se okrenuvši, vide Čo Čang kako drži pismo i paket u rukama.

- Čao - reče Hari automatski.

- 0... čao - uzvratila ona bez daha. - Nisam nikog očekivala ovde tako rano... Pre pet minuta sam se setila da je mojoj mami danas rođendan.

Ona pridiže paket.

- Fino - reče Hari. Mozak kao da mu je zaribao. Hteo je da kaže nešto smešno i zanimljivo, ali mu je sećanje na tog užasnog krilatog konja bilo isuviše sveže u svesti.

- Lep dan - reče on, pokazujući ka prozorima. Utroba mu se zgrči od postidečnosti. Vreme. On priča o vremenu...

- Aha - reče Čo, osvrćući se oko sebe, tražeći neku podesnu sovu. - Savršeno za kvidič. Nisam bila napolju cele nedelje, a ti?

- Ne - reče Hari.

Čo uze jednu od školskih sova kukuvija. Namami je da joj side na ruku, gde sova predusretljivo podiže nožicu da bi mogla da joj zatakne paket.

-Hej, da li je Grifindor napokon našao novog Čuvara? - upita ona.

-Da - reče Hari. - To je moj drug Ron Vesli, znaš ga?

- Onaj što mrzi Tornadal - upita Čo prilično hladno. - Da li je makar dobar?

- Da - potvrdi Hari. - Mislim da jeste. Mada, nisam gledao kad je konkurisao, bio sam na kaznenoj nastavi.

Co ga pogleda, napola prikačivši paket za sovinu nogu.

-Ta Ambridžova je odvratna - reče ona prigušenim glasom.- Daje ti kaznenu nastavu samo zato što si rekao istinu o tome kako - kako - kako je poginuo. Svi su čuli za to, priča se po celoj školi. Zaista si hrabar, kada si joj se tako odvažno suprotstavio.

Harijev stomak se ponovo napnu takvom brzinom, da oseti kako bi mogao da poleti uvis, iznad ptičjim izmetom uprljanog tla Ko mari za nekog glupavog letećeg konja. Čo misli da je on zaista bio hrabar. Za trenutak pomisli da joj kao slučajno polcaže svoju posečenu ruku dok joj je pomagao da priveže paket za sovu... ali u trenutku kada mu se javila ta uzbuđujuća misao, vrata sovarnika se ponovo otvoriše.

Domar Filč brekćući ulete u prostoriju. Na njegovim upalim obrazima, prošaranim venama, pojavile su se crvene fleke, čeljusti su mu podrhtavale, a retka, seda kosa bila je razbarušena. Očito je dotrčao ovamo. I Gospođa Noris uđe u sovarnik, kaskajući mu za petama, zureći u sove iznad svoje glave, gladno mjaučući. Odozgo se začu nemirao lepršanje krila, a velika smeđa sova preteći škljocnu kljunom.

-Aha! - reče Filč, krenuvši sigurnim, policijskora korakom ka Hariju, dok su mu vrećasti obrazi drhtali od gneva. - Dojavili su mi da nameravaš da naručiš veliku pošiljku balegobombi!

Hari prekrsti ruke i netremice se zagleda u domara.

-Ko ti je rekao da naručujem balegobombe?

Co je gledala čas u Harija, čas u Filča, takođe se namrštivši. Kukuvija na njenoj ruci, umorna od stajanja na jednoj nozi, ispuštala je upozoravajuće krike, ali je Čo nije primećivala.

-Imam ja svoje izvore - samozadovoljno prosikta Filč. - A sada da si predao šta god da je to što šalješ.

Osetivši beskrajno olakšanje što nije gubio vreme u slanju poruke, Hari reče: - Ne mogu, već je poslato.

- Poslatol - reče Filč, lica izobličienog od besa.

- Poslato - mirno ponovi Hari.

Filč besno razjapi usta, ostavši bez reči nekoliko trenutaka, a onda stade pogledom da mu pretražuje odoru.

- Kako da znam da ga nisi strpao u džep?

- Zato što...

~ Ja sam videla kad ga je poslao - reče Čo ljutito. Filč se ustremi na nju.

- Ti si ga videla...?

- Tako je, ja sam ga videla - reče ona žustro.

Na trenutak zavlada tajac, tokom kojeg je Filč besno gledao u Čo, koja mu je uzvraćala istom merom, a onda se domar okrenu i odvuče kroz vrata. Zaustavio se sa rukom na kvaki i osvrnuo se nazad ka Hariju.

-Ako makar namirišem neku balegobombu...

On odšepa niza stepenice. Gospođa Noris baci poslednji čežnjiv pogled na sove i pode za njim. Hari i Čo razmeniše poglede.

- Hvala ti - reče Hari.

- Nema problema - reče Čo koja je konačno uspela da pričvrsti paket za kukuvijinu nogu, malčice porumenevši u licu.

-Nisi valjda stvarno naručivao balegobombe?

- Ne - odgovori joj Hari.

- Pitam se zašto je onda pomislio da jesi? - reče ona dok je nosila sovu do prozora.

Hari slegnu ramenima. I sam se to isto pitao, mada ga, za divno čudo, to trenutno nije mnogo brinulo.

Zajedno napustiše sovarnik. Kad izbiše na hodnik koji vodi ka zapadnom krilu zamka, Čo reče: - Ja idem ovuda. Pa... vidimo se, Hari.

-Da... vidirao se.

Ona mu se nasmeši i ode. Hari nastavi put, osećajući se blago ushićenim. Uspeo je da vodi s njom razgovor do kraja, a da se nijednom nije izblamirao... zaista si hrabar kad si joj se tako odvažno suprotstavio... Čo ga je nazvala hrabrim... ne mrzi ga zbog toga što je preživeo...

Naravno, njoj se više dopadao Sedrik, to je znao... mada, da ju je samo pozvao na taj bal pre Sedrika, stvari su mogle ispasti mnogo drugačije... činilo se da joj je bilo stvamo žao što je morala da odbije Harijev poziv...

-'Bro jutro - reče Hari živahno Ronu i Hermioni, kad im se priključio za grifindorskim stolom u Velikoj sali.

-Što si tako lepo raspoložen? - upita Ron, iznenađeno merkajući Harija.

-Ovaj... zbog popodnevnog kvidiča - reče Hari razdragano, ivlačeći ^ veliki tanjir sa slaninom i jajima.

_ A... da... - reče Ron. On spusti komadić tosta koji je jeo i otpi veliki gutljaj soka od bundeve. Zatim reče: - Čuj... da li bi ti smetalo ako izađeš malo ranije sa mnom? Samo da... ovaj... da me malo provežbaš pre treninga? Da mogu makar malo da se pripremim.

-Okej, dogovoreno - reče Hari.

-Čujte, mislim da ne bi trebalo - reče Hermiona ozbiljno. - Obojica već ionako strašno zaostajete sa domaćim zadacima...

Ali uto začuta. Jutarnja pošta je upravo stizala i, kao i obično, Dnevni prorok je jezdio ka njoj u kljunu kreštave sove koja slete opasno blizu činije sa šećerom i podiže nogu. Hermiona joj gumu knut u kožnu vrećicu, uze novine i, dok je sova poletala, kritički osmotri naslovnu stranu.

- Ima li šta zanimljivo? - upita Ron. Hari se isceri, znajući da je Ronu stalo da joj skrene misli sa teme domaćih zadataka.

- Ne - uzdahnu ona - samo neka trabunjanja o ženidbi basiste Čudnih sestara.

Hermiona otvori novine i nestade iza njih. Hari se posluži još jednom turom jaja i slanine. Ron je zurio u visoke prozore, zaokupljen nečim.

- Cekajte - reče Hermiona iznenada. - O ne... Sirijus!

- Sta se desilo? - reče Hari, zgrabivši novine tako silovito da se one rascepiše tačno po sredini, tako da njemu i Hermioni ostade po jedna polovina u ruci.

- Ministarstvo magije je primilo dojavu iz pouzdanog izvora- da se Sirijus Blek, okoreli masovni ubica... bla, bla, bla... trenMno krije u Londonu - čitala je Hermiona sa svoje polovine mučnim šapatom.

~ Lucijus Melfoj, kladim se u šta god hoćeš - reče Hari prigusenim, srditim glasom. - Prepoznao je Sirijusa na peronu...

- Šta? - reče Ron usplahireno. - Nisi mi rekao...

- Psst! - presekoše ga drugo dvoje.

- ..Ministarstvo upozorava čarobnjačku zajednicu daje Blek vrlo opasan... ubio trinaestoro ljudi... pobjegao iz Askabana uobičajene gluposti - zaključio Hermiona, spustivši svoju polovinu novina, i sa strepnjom pogleda u Harija i Rona. - Pa, više neće smeti da napušta kuću, to je sve - prošaputa ona.

- Dambldor ga je i upozorio da to ne čini.

Hari utučeno pogleda u parče Proroka koje je otcepio. Najveći deo strane bio je posvećen oglasu za Odore za sve prilike Madam Malkin, koja je očigledno vršila rasprodaju.

- Hej! - reče on, ispravivši novine da bi Hermiona i Ron mogli da vide. - Pogledajte ovo!

- Imam već dovoljno odora - reče Ron.

- Ne - reče Hari. - Vidi... ovaj mali članak...

Ron i Hermiona se zbiše da bi mogli da pročitaju. Članak je bio dugačak svega dva-tri centimetra, i nalazio se na samom dnu stupca. Naslov je glasio:

UPAD U MINISTARSTVO

Stardžis Podmor, star 38 godina, iz ulice Zanočetka broj dva u Klephemu, pojavio se pred Vizengamotom pod optužbom za upad i pokušaj pljačke u Ministarstvu magije 31. avgusta. Podmora je uhapsio čuvar Ministarstva magije, Erik Manč, koji ga je uhvatio kako pokušava da provali kroz visoko obezbeđena vrata u jedan sat izjutra. Podmor, koji je odbio da svedoči u svoju odbranu, oglašen je krivim po obema tačkama optužnice i osuđen na šest meseci u Askabanu.

-Stardžis Podmor? - reče Ron polako. - On je taj tipus kome glava izgleda kao da je od slame? On je jedan iz Re...

-Rone, psst\ - reče Hermiona, prestravljeno se osvrnuvši oko sebe.

_ geSt meseci u Askabanu! - prošaputa Han šotoran. - Samo zato što je pokušao da prođe kroz vrata!

_ Ne budi smešan, nije baš da je samo pokušavao da uđe kroz vrata. Šta je za ime sveta tražio u Ministarstvu magije u jedan sat izjutra? - tiho prodahna Hermiona.

- Misliš da je radio nešto za Red? - promrmlja Ron.

- Čekajte malo... - reče Hari polako. - Stardžis je trebalo da nas isprati, sećate se?

Drugo dvoje ga pogledaše.

- Da, trebalo je da bude deo straže koja će ići na Kings kros, sećate se? A Čudljivko je bio sav

nervozan jer se nije vratio. Što znači da nikako nije mogao da bude na zadatku za njih, zar ne?

- Pa, možda nisu očekivali da će biti uhvaćen - reče Hermiona.

- Možda je sve to nameštaljka! - uzbuđeno uskliknu Ron.

- Ne... samo me saslušajte! - nastavi on, znatno stišavši glas posle Hermioninog pretećeg pogleda. - Ministarstvo sumnja da je on jedan od Dambldorovih i stoga su ga... pojma nemam... namamili u Ministarstvo, a on uopšte nije ni pokušao da prođe kroz ta vrata! Možda su sve to izmislili, samo da mu smeste!

Nasta tajac, dok su Hari i Hermiona to pretresali u svojim glavama. Hari pomisli da ta priča zvuči malo nategnuto. Hermiona je, pak, delovala prilično irapresionirana.

-Znaš, ne bi me nimalo iznenadilo kad bi to bilo istina.

Ona zamišljeno presavi svoju polovinu novina. Kada je Hari spustio nož i viljušku ona kao da se trže iz sanjarenja.

-Dobro, pa, mislim da bi trebalo da se najpre latimo tog sastava za Sprautovu, o samodubrećem grmlju, a ako budemo 'mali sreće, stići ćemo pre ručka da počnemo sa vežbanjem nepomičnih prizivajućih čini za Mek Gonagalovu...

Hari oseti blago peckanje griže savesti pri pomisli na hrpu domaćih zadataka koji ga čekaju gore u boravku, ali je nebo bilo vedro, veselo i plavo, a on se nije vinuo na svojoj Vatrenoj strelji čitavih nedelju dana...

- Mislim, možemo to i večeras - reče Ron, zaputivši se sa Harijem preko travnate kosine ka terenu za kvidič, noseći metle preko ramena, dok im je u ušima još uvek odzvanjalo Hermionino zloslutno upozorenje da će pasti na O.Č.N. testovima. - A imamo i ceo sutrašnji dan. Ona se previše brine o učenju, to joj je najveća mana... - Začutao je na trenutak, a onda dodade, manje zabrinutim tonom: - Šta misliš, da li je bila ozbiljna kada je rekla da nam neće dati da prepisemo od nje?

- Mislim da jeste - reče Hari. - Ipak, i ovo je važno, moramo da vežbamo, ako nameravamo da ostanemo u kvidičkom timu...

- Da, tako je - potvrdi Ron. - Imamo dovoljno vremena da sve to uradimo...

Dok su se približavali terenu za kvidič, Hari letimice pogleda nadesno gde se drveće Zabranjene šume zlokobno klatilo. Ništa nije izletalo iz njih. Nebo je bilo prazno, izuzev nekoliko udaljenih sova koje su lepršale oko kule sa sovarnikom. Već je imao dovoljno briga. Leteći konj nije mogao da mu naudi, i on ga potpuno potisnu iz svojih misli.

Pokupili su lopte iz plakara u svlačionici i zaigrali, Ron je branio tri visoke stative, a Hari je igrao Goniča, pokušavajući da prebaci Kvafl pored Rona. Hariju se činilo da je Ron vrlo dobar. Odbranio je tri četvrtine golova koje je Hari pokušao da mu zada i igrao sve bolje što su više trenirali. Posle par sati vratili su se u zamak na ručak - tokom kojeg im je Hermiona jasno stavila do znanja da misli da su neodgovorni - a potom se vratili na kvidički teren na pravi trening. Kada njih dvojica udoše, svi igrači iz njihovog tima, osim Angeline, već su bili u svlačionici.

- Je F sve u redu, Rone? - upita Džordž namignuvši mu.

-Aha - reče Ron, koji je postajao sve ćutljiviji na putu ka terenu.

_ Spreman da nam svima pokažeš, asistentiću naš? - doba! pre(^ izronivši sav raščupan kroz okovratnik svog dresa za kvidič, sa pomalo zlobnim kezom na licu.

-Umukni - reče Ron, kamenog lica, navlačeći po prvi put svoj timski dres. Dobro mu je pristajao, imajući na umu da je ranije pripadao Oliveru Drvcetu, koji je imao mnogo šira ramena.

-Okej, čujte svi - reče Angelina, ulazeći iz kapitenske kancelarije, već presvučena. - Da počnemo. Alisija i Frede, bilo bi dobro kad biste nara izneli korpu s loptama. O, da, imamo i par posmatrača, ali bih volela da se ne obazirete na njih, važi?

Na osnovu nečeg u njenom tobože normalnom glasu, Hari nasluti ko bi ti nezvani posmatrača mogli da budu, i nesumnjivo, kad napustiše svlačionicu i izmileše na jarku svetlost terena, dočeka ih prava navala zviždanja i podrugljivog kliberenja od strane sliterinskog kvidičkog tima i njihove družine, koji su se grupisali na sredini praznih tribina, dok su im glasovi gromovito odjekivali po celom stadionu.

-Šta to jaše onaj Vesli? - doviknu Melfoj svojim podrugljivim otezanjem. - Zašto bi neko bacio

leteće čini na takvu staru buđavu kladu?

Kreb, Gojl i Pensi Perkinson počeše da vrište i guše se od smeha. Ron uzjaha svoju metlu i odrazi se sa tla, a Hari krenu za njim, gledajući otpozadi kako mu se uši crvene.

-Ignoriši ih - reče on, ubrzavajući da bi sustigao Rona. - Videćemo ko će se smejati kad ih nadigramo...

-Baš takav stav i očekujem od vas, Hari – odobravajuće mu reče Angelina, jezdeći oko njih sa Kvaflom pod miškom, usporivši kako bi ostala da lebdi tačno ispred svog letećeg tima.

- Okej, sad svi slušajte, počecemo sa par dodavanja, kako bistno se zagrejali, ceo tim učestvuje, moliću...

-Hej, Džonsonova, šta ti je to sa frizurom? - vrisnu Pensi Perkinson odozdo. - Zašto uopšte neko želi da izgleda kao da mu gliste izbijaju iz glave?

Angelina zabaci svoju dugu kosu upletenu u tanke kikice sa lica i smireno nastavi: - Znači, raširite se malo, da vidimo šta možemo da učinimo...

Hari se okrenu od ostalih i zaputi ka udaljenom delu terena Ron se spusti unazad ka suprotnom голу. Angelina podiže Kvafl jednom rukom i snažno je dobaci Fredu, koji je predade Džordžu, a ovaj Hariju, koji je dodade Ronu, koji je, pak, ispusti.

Sliterinci, predvođeni Melfojem, zagrajaše i zaurlaše od smeha, a Ron koji je jurio ka zemlji da uhvati Kvafl, pre nego što se ova prizemi, tako se nespretno izvuče iz poniranja, da skliznu postrance sa svoje metle i vrati se na visinu na kojoj su vežbali, sav pocrveneo. Hari spazi Freda i Džordža kako razmenjuju poglede, ali, netipično za njih, ništa ne rekoše, na čemu im je Hari bio zahvalan.

-Dodaj je, Rone - viknu Angelina, kao da se ništa nije desilo.

Ron baci Kvafl Alisiji, koja je vrati Hariju, koji je dodade Džordžu...

-Hej, Poteru, kako ti je ožiljak? - povika Melfoj. - Jesi li siguran da ne treba malo da prilegneš? Prošlo je čitavih nedelju dana a da nisi bio u bolničkom krilu, to ti je lični rekord, zar ne?

Džordž dodade loptu Angelini. Ona je baci unazad Hariju, koji je nije očekivao, ali uspe da je uhvati vrhovima prstiju i brzo je dobaci Ronu, koji posegnu za njom i promaši je za nekoliko centimetara.

-Hajde već jednom, Rone - reče Angelina iznervirano, kada on ponovo stade da ponire ka zemlji, jureći za Kvafl. - Obrati malo pažnju.

Bilo je teško reći šta je bilo crvenije: Kvafl, ili Ronovo lice kada se vratio u igru. Melfoj i ostatak sliterinskog tima urlali su od smeha.

Ron je iz trećeg pokušaja uspeo da uhvati Kvafl. Možda baš zbog prevelikog olakšanja, on je tako žustro dodade, da ona skliZnu prav0 kroz Ketine raširene ruke i iz sve snage je pogodi u lice.

-Izvini! - jeknu Ron, naglo se ustremivši napred da vidi da li ju je ozbiljno ozledio.

-Vrati se nazad na svoju poziciju, u redu je ona! - zareža Angelina. - Ali, kada ubuduće dodaješ loptu svom saigraču, molim te probaj da ga ne oboriš sa metle! Za to nam služe Bladžerke!

Keti je curela krv iz nosa. Dole ispod njih, Sliterinci su trupkali nogama i podrugljivo dobacivali. Fred i Džordž priđoše Keti.

- Evo, uzmi ovo - reče Fred, dajući joj nešto malo i ljubičasto što je izvadio iz svog džepa - i ima da prestane da ti curi za tili čas.

- U redu - dozva ih Angelina - Frede, Džordže, idite i donesite svoje palice i jednu Bladžerku. Rone pođi do stativa. Hari, pusti Skrivalicu kada ti dam znak. Mi ćemo svi, naravno, da šutiramo na Ronov gol.

Hari se stušti za blizancima da bi doneo Skrivalicu.

- Samo je malo nervozan - reče Hari - bio je sasvim dobar jutros kada sam vežbao sa njim.

- Pa dobro, nadam se da se nije prerano umorio - reče Fred sumorno.

Vratiše se u vazduh. Kada je Angelina dunula u pištaljku, Hari oslobodi Skrivalicu a Fred i Džordž pustiše Bladžerku. Od tog trenutka Hari jedva da je bio svestan šta drugi rade. Njegov zadatak je bio da ponovo uhvati majušnu lepršavu zlatnu loptu k^oja je donosila sto pedeset poena Tragačevom timu, a njeno atanje iziskivalo je ogromnu brzinu i majstorstvo. On ubrza, uvijajući se i izvrćući tamo-amo pred Goničima, dok ga je topli jesenji vazduh šibao po licu, a udaljeni povici Sliterinaca

nerazgovor bobonjali u ušima... ali ga ubrzo zaustavi zvižduk.

-Stoj - stoj - STOJ! - vrisnu Angelina. - Rone – uopšte ne pokrivaš svoju srednju stativu!
Hari se okrenu i pogleda Rona, koji je lebdeo ispred leve obruča, ostavljajući druga dva potpuno nezaštićena.

- O... izvini...

- Stalno se pomeraš dok gledaš u Jurišnike! - reče Angelina. - Ili stoj u centru dok ne budeš morao da se baciš da odbraniš obruč, ili kruži oko stativa, ali nemoj da se prazno zanosiš na jednu stranu, tako si i primio poslednja tri gola!

- Izvini... - ponovi Ron, a rumeno lice mu zasja kao signalna lampa na jarkoplavom horizontu.

- A ti Ketu, zar ne možeš nekako da zaustaviš tu krv iz nosa?

- Sve je gore i gore! - reče Ketu tupo, pokušavajući da zaustavi liptanje rukavom.

Hari baci pogled na Freda, koji je delovao zabrinut i proveravao svoje džepove. On spazi kako Fred vadi nešto ljubičasto iz odore, na trenutak ga pažljivo osmotri, a onda pogleda u Ketu, vidno užasnut.

-Pa, da probamo ponovo - reče Angelina. Nije obraćala pažnju na Sliterince, koji su upravo skleпали pesmicu - Grifindorci - gubitnici, Grifindorci - gubitnici - ali je ipak malčice kruće sedela na metli.

Ovaj put nisu leteli ni čitava tri minuta, kada se ponovo oglasi Angelinin zvižduk. Hari, koji je upravo spazio Skrivalicu kako kruži kod stativa na suprotnom kraju, pomalo iznervirano uspori svoju metlu.

- Šta je sad? - upita on nestrpljivo Alisiju, koja mu je bila najbliža.

- Ketu - reče ona kratko.

Hari se okrenu i vide Angelinu, Freda i Džordža kako lete ka Ketu što brže mogu. Hari i Alisija se takođe sjuriše ka njoj. Bilo je jasno da je Angelina zaustavila igru u zadnji čas: je već bila bleđa kao kreč i sva oblivena krvlju.

_ Mora smesta u bolničko krilo - reče Angelina.

_ Odvešćemo je mi - reče Fred. - Ovaj... možda je greškom progutala krvorazvodnjavajuću kapsulu...

_ Pa, nema svrhe da nastavljamo bez Jurišnika i Goniča -reče Angelina utučeno kada Fred i Džordž hitro odleteše ka zamku pridržavajući Ketu između sebe. - Hajde, idemo na presvlačenje.

Sliterinci nastaviše da pevaju dok su se oni vukli ka svlačionicama.

- Kako je bilo na treningu? - upita ih Hermiona prilično hladno pola sata kasnije, kada se Hari i Ron popeše kroz rupu u portretu i udoše u grifindorski dnevni boravak.

- Bilo je... - počeo Hari.

- Skroz očajno - reče Ron šuplje, tonući u stolicu pored Hermione. Ona podiže glavu ka Ronu i njen ledeni pogled počeo da se otapa.

- Pa dobro, ovo ti je tek prvi trening - počeo ona da ga teši - trebaće ti izvesno vreme da...

- Ko kaže da sam ja taj zbog kog je bilo očajno? - obrecnu se Ron.

- Niko - reče Hermiona, zatečena. - Mislila sam...

- Mislila si da mora da sam ja taj koji nema pojma?

- Ne, naravno da nisam! Pa ti si rekao da je bilo skroz očajno, a ja sam...

- Idem ja da radim domaći - reče Ron ljutito, sjuri se uz stepenište ka muškim spavaonicama i izgubi se s vidika. Hermiona se okrenu ka Hariju.

.- Da li je bio očajan?

-Ne - reče Hari odano.

Hermiona podiže obrve.

-Pa, pretpostavljam da je mogao i bolje - promrmlja Hari

~ ali tek mu je prvi trening, kao što si i sama rekla...

Te večeri, ni Hari ni Ron nisu mnogo odmakli sa domaćim ia. Hari je znao da je Ron isuviše zaokupljen svojom lošom igrom na kvidičkom treningu, a i sam je imao poteškoće da izbacii podrugljivo zapevanje 'Grifindorci - gubitnici' iz glave

Celu nedelju su proveli u dnevnom boravku, zatrpali knjigama, dok se soba oko njih punila, a zatim

ispraznila. Bio je jog jedan lep, vedar dan i većina Grifindoraca provela ga je na zemljištu oko zamka, uživajući u verovatno poslednjem sunčanom periodu godine. Do večeri, Hari se osećao kao da mu je neko udarao mozgom o unutrašnjost lobanje.

- Znaš, verovatno bi trebalo da pokušamo da uradimo što više domaćih zadataka tokom nedelje - promrmlja Hari Ronu, kada su napokon odložili u stranu dugačak sastav o nepomičnim prizivajućim činima koji im je profesorka Mek Gonagal zadala, i žalosno prionuli na podjednako dugačak i težak sastav o Jupiterovim mesecima koji im je zadala profesorka Sinistra.

- Aha - reče Ron, trljajući svoje pomalo zakrvavljene oči i bacajući peti upropašćeni pergament u vatru ispred njih. - Slušaj... zašto jednostavno ne pitamo Hermionu možemo li da pogledamo kako je ona to uradila?

Hari baci pogled ka njoj. Sedela je sa Krukšenskom u krilu i veselo ćaskala sa Džini, dok je par pletućih igli svetlucao u vazduhu ispred nje, sada pletući par bezobličnih čarapa za vilenjake.

-Ne - reče on sumorno - znaš da nam ne bi dozvolila.

I oni nastaviše da rade, dok je nebo sa druge strane prozora postajalo sve mračnije. Polako, gužva u dnevnom boravku ponovo poče da se razilazi. U pola dvanaest, Hermiona doluta do njih, zevajući.

- Jeste li pri kraju?

- Ne - reče Ron kratko.

- Jupiterov najveći mesec je Ganimed, a ne Kalisto – reče ona, pokazujući preko Ronovog ramena na jedan red u njegovom sastavu iz astronomije - a Jo je onaj što ima vulkane.

- Hvala - zareža Ron, precrtavši te, za Hermionu uvredljive rečenice.

ni, samo sam... a pa, ako si došla ovamo samo da kritikuješ...

— Rone...

- Znaš, nemam vremena da slušam tvoje pridike, Hermiona, do guše sam u ovom...

- Ne to... gledaj!

Hermiona je upirala prstom ka najbližem prozoru. Hari i Ron pogledaše ka njemu. Jedna lepa, kreštava sova stajala je na simsu, zureći u sobu ka Ronu.

- Zar to nije Hermes? - upita Hermiona zadivljeno.

- Boga mu božjeg, jeste! - reče Ron tiho, bacivši pero dok je ustajao. - Zašto li mi Persi piše?

On priđe prozoru i otvori ga. Hermes ulete, spusti se na Ronov sastav i podiže nogu na kojoj je bilo prikačeno pismo. Ron skinu pismo sa nje, i sova smesta odlete. ostavljajući mastiljave otiske kandži preko Ronove skice meseca Jo.

- To je definitivno Persijev rukopis - reče Ron, utonuvši ponovo u stolicu i zureći u reči na svitku: Ronald Vesli, Grifindorska kuća, Hogvorts. Pogleda u ostalo dvoje. - Šta mislite?

- Otvori ga! - reče Hermiona žustro, a Hari klimnu.

Ron odmotava svitak i poče da čita. Što je više spuštao pogled po pergamentu, sve se izraženije mrštio. Kada je završio, bio je potpuno zgađen. Bacio je pismo Hariju i Hermioni, koji se nasloniše jedno uz drugo da bi ga pročitali:

Dragi Rone,

Upravo sam čuo (i to ni manje ni više nego od ministra magije, lično, a on od tvoje, nove nastavnice, profesorke Ambridž) da si postao hogvortski ssistent .

Bio sam stvarno prijatno iznenađen kad sam čuo tu vest, zato mi dozvoli da ti najpre čestitam. Moram ti priznati da sam se oduvek pribojavao da ćeš poći onim što bi se moglo nazvati Fredovim i Vžoh.diovlsn' itopma, m<uto moj'-un, tako da mozzl da. zcml&LU, kako 4am &z o-iećao čuvii da. ii pfiZAtao da ph.zziA.zl avJtohJtzt i od-luaio da. ponz&zi zcuAta vzJUfai odgovohnott na. ji hmznma..

Ali htzo b-ik da ti Aaopitm i nzito vilz od i. Rcme, htzo bih da. ti dam iavzt, zbog žzga ti i laLjzm ovo noću mutto aobič.ajznom j'a-taAhjom poltom. Hadm i>z da čzl moćJ- ovo da pn.o-cltal dalzko od hadoznoJLLh očiju., izbtgavAi tl-mt ntpfijcutna pitanja.

Wa otnovu onog ito -6C minUtAu omakLo dok mi jt Aa.opZtcLvao da i>L i>a.da. aA-Uttnt, fitkao b-ik da it i daZjt mnogo viđai 4 HaAijm Potznom. Mo-ucm ti Ktéi Ronz. da. j<L ntpfititano dAažtnjz 4 tm di.-aakom ntito Ito će te na.jpnm.t dovtiti a opaAno&t da. izgab-iZ Avoju značfju. Va, -iiguAan L>m da. će-J i,<L iznznaditt Ito to ču/e^ - faez imnjt čei hs,-ČJL da. je, taj PoteA iivdi bio

Vmblodioiv Ijabmojn - ati oistim obavtza da. ti kažm da Vmblدون. mo-ida. nnit joi dago biti glavni na. HogvoKtAu, a Ijudl koji nzlto znače -ana.ju hazlLoJXo - i mo-ida. ta.anijt - nUltjznje, o PotoAovom ponaZanju.. Htću. i,a.da da dužhn o tomt, ali ako pno&Uai 4a-Viažnji "Vntvni ph.oh.o'i" dobićel uvid a to oda-kZe. vztaA dava - i obnati pažnju. da. i mtnt tu nt-gdt nt pnMntil1. Ozbiljno, Ront, nz žeJUz vaZjda da budzl u !Utoj vKtćJ. -4 PotzAom, to bi moglo vtoma da naIkodi tvojim bmduĈJJn planovma, phi. tomt m-ti>Lun i m, tvoj život po za.vhAQXk.Vi ZkolovanjCL. S ob-zinom da. ga. j'e nai otac otpnMio do iuda, 4-ćga-hjxn. *>m da. t>i MUtan kako jt Votvi IntoJf> -nao dAACA.plinAk.0 AOAluiimjZ pK.zd ctun \Jiztngmotom l da. nijt bai najboljz pfioiao. Izvukao it zahva-IJUJUĈA. pukoj iofmaln.O'iiti, ako 4mem da. pnimt-

un, a. mnogi Ijudi 4 feoj-ćma -iam h.a.zgovana.0 i da- m ubtdtni a njtgovu kAlviciL. Možda m plcdti, da hajMml v/eze A VotoAom -znam da on možit da. budz ntuAa.vriotz.zzK i, koliko znam, naAilan, ali ako tt to lolt bfiint, ili ii pHim&tio nelto dnago u Votviovom ponala.nju Ito tt aznem-iAava, motan tt da. 4C obxatiZ V0I0A.M Ambnldž, odiAta. divnoj žtni koja. it bitl v-ile, no iittim da tt poAavzJjuLJe..

To me navodi m jol jtdan i,avzt. Kao Ito i,m LL vei na.3OvzAtio, Vmbldotiova. vla.da.vina. na Hogvoht&iL moit Ji>t uAk.on.0 okonč.aLL. Stoga., Rone., meJ>to njmu., tAtba. da budzl odan ikoti i Hini-AtaAAtvu.. la.o mi jt Ito tajm da pno^onka. Am-bnldž nculazi na. tako malo na.zmzva.nja. oitaLLk koltga. u. tvojoj tnžnji da. a HogvohtA unz&z nto-phodnt pftomznt kojz kinUttaJUitvo tako žzZjno -učzkujz {mada. će joj to biti lahlz od idaćz nt-dtljz - ponovo, pogldaj Au&taZnji "Vntvni ptio-^iofe"!). Reć-Ć ću ti ^amo ovo - ačznlk koji hz po-feaže Apfizmnim da. pomognz pnohzhonki. Ambfiidž. bna.iz vznovatno vztikz la.m,z da. poitanz glavz-lina dzčaka kJioz poji godina!

la.o mi JZ ito n-ćiam bio a pnticA. da. tz čz-Ić-Z vidm tokom ovog Izta. Bolno mi jt da. knl-tik.ajzm nalz hodvtzljz, ali t>t bojm da. nz moga iZ da zivAjn pod njihov-an knovom dok god AZ mz- i>a. tom opaAnom bagKom oko Vmbldotia.. {hko pj>ao ma.jci bito koj<un povodom, moga.o bi da. joj kažzi da jz izvzdni S>taA.dzUs Vodmon., ko-lj-i jt vzliki ptiijazlj Vmbldotia, nzdavno po-l a kbkaban zobg pKovalz a MinlitaMtvo. Mo- će m to otvohJXl otl da. vidz -6a \uikvm iz jtnim ktunalcuna. tAznutno pztjtaju.) Imao -iam 4^eće. da. izbzgnzm Ijagu dfmžznja, i>a. bakvm fdma - miniAtaA AtvaA.no nijz mogao bXXL vz-

iji ptima me.ru. - L nadm AZ, Rone, da nzćti dozvotUi da tz pofiodičnz ucze zaAltpz da. nz vidti koliko iu naiti nodUmlii ikAznult 4 pn.a.vog pata. J-ikAe.no 4L nadcm da će. oni, vKmz-nom, thvouLtfi koliko 4u biti a zabludi, a ja. ću, nafiavno, biti Apfiman da phAJium njihovo izvl-njznjz kada. taj dan dođt.

HoLun tt, pažljivo pKomUli 0 Avmu. Ito 4am
tL fitkao, poAtbno 0 onomt a vtzi HCUUJCL PotzAa,
i jol jtdnom pfumi čeAtctkz za dobljanjz zvanja
cu>ii>tznLa..

Tvoj bh&t, , -v

/

Hari podiže pogled ka Ronu.

- Pa - poče on, trudeći se da zvuči kao da na celu stvar gleda kao na nekakvu šalu - ako želiš... ovaj... kako beše? - on proveri Persijevo pismo - A, da... 'da raskineš veze' sa mnom, kunem se da neću biti previše nasilan.

- Vрати mi ga - reče Ron, ispruživši ruku. - On je... - reče Ron isprekidano, cepajuć Persijevo pismo nadvoje - najveći... - zatim ga iscepa na četvoro - bilmez... - najzad ga pocepa na osmine - na svetu.

- Potom baci iscepkane komadiće u vatru.

- Hajde, moramo ovo da završimo pre zore - reče on resko Hariju, ponovo stavljajuć sastav za profesorku Sinistru pred sebe.

Hermiona je gledala u Rona sa čudnim izrazom lica.

- Ma, daj to ovamo - reče ona naglo.

- Šta? - upita Ron.

- Daj to meni, pregledaću vam radove i ispraviti – objasni ona.

- Ti to ozbiljno? O, Hermiona ti si spasilac - reče Ron - kako da ti se...?

_. Tako što ćete mi reći: 'Obećavamo da više nikada neće-mo da radimo domaći u zadnji čas' - reče ona, posegavši za njihovim sastavima, ali je ipak zvučala kao da joj je sve to pomalo i zabavno.

- Milion puta ti hvala, Hermiona - reče Hari slabašno, dodajući joj svoj sastav, i ponovo utonu u fotelju, trljajući oči.

Već je bila prošla ponoć i dnevni boravak je bio pust, izuzev njih troje i Krukšenksa. Jedini zvuk koji se čuo bio je grebanje Hermioninog pera, koje je tu i tamo precrtavalo rečenice po njihovim sastavima, i šuškanje stranica dok je proveravala različite podatke u preporučenoj literaturi koja je bila rasuta po stolu. Hari je bio iscrpljen. Takođe je imao čudan osećaj mučnine i praznine u stomaku, koji nije imao nikakve veze s umorom, ali je i te kako imao veze s pismom koje je, pocrnelo i skvrčeno, dogorevalo u plamenu.

Znao je da ga polovina ljudi na Hogvortsu smatra čudakom, pa čak i ludim. Znao je da Dnevni prorok već mesecima pravi zlobne komentare na njegov račun, ali je bilo sasvim drugo videti to crno na belo u pismu, ispisano Persijevim rukopisom. Spoznaja da Persi savetuje Rona da ga se okane i čak da ga otkucava Ambridžovoj, pomogla mu je, više no išta drugo, da svoju situaciju sagleda u realnom svetlu. Četiri godine poznaje Persija, odsedao je u njegovoj kući preko letnjeg raspusta, delio s njim šator na Svetskom prvenstvu u kvidiču, a ovaj mu je čak dao i najveće ocene za izvođenje drugog podviga na Tročarobnjačkom turniru tokom prethodne školske godine, a ipak, Persi ga sada smatra neuravnoteženim i sklonim nasilju.

Naglo obuzet saosećanjem prema svom kumu, Hari pomisli da je Sirijus verovatno jedina osoba koja bi zaista mogla da snvati kako mu je u tom trenutku, jer je i on u istom položaju.

tovo sv> u čarobnjačkom svetu smatrali su Sirijusa opasnim

Com i velikim pristalicom Voldemora, a on je morao da se nosi sa time čitavih četrnaest godina...

Hari žmirau. Učini mu se da je upravo video u plamenu nešto čega tamo nikako nije moglo biti. Blesnulo mu je pred očima i istog trena nestalo. Ne... to nije moguće... pričinilo mu se jer je razmišljao o Sirijusu...

- Okej, sad to napiši - reče Hermiona Ronu, gurajući mu njegov sastav i papir ispisan njenim vlastitim rukopisom - zatim dodaj zaključak koji sam ti napisala...

- Hermiona, ti si zbilja najdivnije stvorenje koje sam ikada sreo - reče Ron meko - i ako ikada ponovo budem grub prema tebi...

- ...znaću da si se vratio u normalu - reče Hermiona. - Hari, tvoj sastav je okej, izuzev jednog dela na kraju, mislim da si pogrešno čuo profesorku Sinistru, Jupiterov mesec Evropa je pokriven ledom, a ne medom - Hari?

Ali Hari je već skliznuo iz stolice i sada je puzao po oprljenom i pohabanom tepihu pred kaminom, zureći u plamenove.

-Ovaj... Hari? - poče Ron oprezno. - Šta radiš tu dole?

-Upravo sam video Sirijusovu glavu u plamenu - reče Hari.

Rekao je to sasvim mirno. Uostalom, već je video Sirijusovu glavu u tom istom kaminu prethodne godine i razgovarao sa njom. Pa ipak, nije bio siguran da ga je ovog puta zaista video... tako je brzo iščezao...

-Sirijusovu glavu? - ponovi Hermiona. - Misliš kao kad je hteo da popriča s tobom za vreme Tročarobnjačkog turnira? Ali ne bi on to učinio sada, isuviše je... Sirijuse!

Ona zinu od iznenađenja, zureći u vatru. Ron ispusti pero. Usred lelujavih plamenova stajala je Sirijusova glava, sa dugom crnom kosom koja mu je padala preko iscerenog lica.

- Već sam pomislio da ćete otići u krevet pre nego što ostali ispare odavde - reče on. - Proveravao sam na svakih sat.

- Svakih sat vremena si se pojavljivao u ognjištu? - upita Hari sa smehom u glasu.

- Samo po nekoliko sekundi, da bih proverio da li su se ostali razišli.

_. Ali šta da su te videli? - reče Hermiona brižno.

_. Pa... mislim da me je jedna devojčica - iz prvog razreda, sudeći po njenom izgledu - možda videla

nešto ranije, ali ne brinite - reče Sirijus brzo, kad Hermiona prisloni ruku na usta - nestao sam istog trenutka kada mi je uzvratila pogled, i kladim se da je samo pomislila da sam ja neka čudno oblikovana cepanica ili nešto slično.

- Ali, Sirijuse, strašno mnogo rizikuješ... - poče Hermiona.

- Zvučiš baš kao Moli - reče Sirijus. - Ovo je bio jedini način na koji sam mogao da odgovorim na Harijevo pismo, a da ne pribegavam siframa - jer se one mogu provaliti.

Na pomen Harijevog pisma, Hermiona i Ron se zagledaše u njega.

- Nisi nam rekao da si pisao Sirijusu! - reče Hermiona optužujućim glasom.

- Zaboravio sam - reče Hari, što je bilo potpuno tačno. Njegov susret sa Co u sovamiku izbrisao mu je iz glave sve što je bilo pre toga. - Ne gledaj me tako, Hermiona, nije bilo načina da iko na osnovu tog pisma izvuče bilo kakvu poverljivu informaciju, zar ne, Sirijuse?

- Ne, bilo je sasvim u redu - reče Sirijus, smešeći se. - U svakom slučaju, bolje da požurim, za slučaj da se neko pojavi

-dakle, tvoj ožiljak.

- Sta je s... ? - poče Ron, ali ga Hermiona prekinu.

- Reći ćemo ti kasnije. Nastavi, Sirijuse.

- Dakle, znam da nije nimalo zabavno kad te zaboli, ali ne mislimo da je to nešto zbog čega treba istinski da se zabrineš. Stalno te je bolelo i prošle školske godine, zar ne?

-Da, a Dambldor mi je rekao da se to dešava kad god Volmor oseti neku jaku emociju - reče Hari, po običaju ne obraćajući pažnju na to što su se Ron i Hermiona trgli. - Možda Je °n samo, šta znam, bio stvarno ljut ili tako nešto, one noći kada sam imao kaznenu nastavu.

- Pa, sad kada se vratio, sigurno će te sve više boleti - reče Sirijus.

- Ti dakle ne misliš da je to u vezi sa tim što me je Ambridžova dodirnula dok sam bio na času kaznene nastave s njom? - upita Hari.

- Sumnjam - reče Sirijus. - Znam je po reputaciji, i siguran sam da nije Smrtožder...

- Pa, dovoljno je zla da bi mogla da bude - reče Hari smrknuto, a Ron i Hermiona potvrdno klimnuše glavama.

- Da, ali svet se ne deli samo na dobre ljude i Smrtoždere - reče Sirijus uz suv osmeh. - Mada, da je gadna, to znam... trebalo bi da čujete kako Remus govori o njoj.

- Da li je Lupin poznaje? - upita Hari brzo, setivši se primedbi Ambridžove o opasnim mešancima tokom njenog prvog časa.

- Ne - reče Sirijus - ali je ona skicirala antivukodlački zakonik pre dve godine, zbog kojeg mu je gotovo nemoguće da pronađe bilo kakav posao.

Hari se seti koliko je ofucanije Lupin izgledao ovih dana, i Abridžova mu postade još mrskija.

- Šta ona uopšte ima protiv vukodlaka? - upita Hermiona ljutito.

- Rekao bih da ih se plaši - reče Sirijus, smešeći se na prizor njihovog zgražavanja. - Izgleda da se gnuša poluljudi. Lane je čak predvodila kampanju da se siren-ljudi izoluju i obeleže, kako bi se moglo motriti njihovo kretanje. Zamisli da tračiš toliko svog vremena i energije proganjajući siren-ljude, kad na slobodi imaš toliko malih ništarija poput Kričera.

Ron se nasmeja ali je Hermiona delovala iznervirano.

-Sirijuse! - reče ona prekorno. - Stvarao, kad bi se malo potrudio oko Kričera, sigurna sam da bi ti on uzvratio istom merom. Najzad, ti si jedini član porodice koji mu je preostao, a profesor Dambldor je rekao...

- Pa, kakvi su časovi profesorke Ambridž? - prekide je Sirijus - Da li vas sve obučava da ubijate mešance?

jsje reče Hari, ne obraćajući pažnju na Hermionin uvredljiv pogled zbog toga što je prekinuo njenu odbranu Kričera. -Uopšte nam ne dozvoljava da koristimo magiju.

-Samo nas tera da čitamo onaj glupi udžbenik - reče Ron.

- Pa dobro, to se sasvim uklapa u priču - reče Sirijus. - Naše informacije iz samog Ministarstva govore da Fadž ne želi da se obučavate za borbu.

- Obučavamo za borbul - ponovi Hari, ne verujući svojim ušima. - Šta on uopšte misli da mi ovde radimo, pravimo nekakvu čarobnjačku vojsku?

- Baš tako - reče Sirijus - ili, pre će biti, boji se da Damblodor to čini - da formira svoju privatnu vojsku, s kojom će moći da preuzme Ministarstvo magije.

Na te reči zavlada kratki tajac, a onda Ron reče: - To je nešto najgluplje što sam čuo, uključujući i sve one stvari koje Luna Lavgud uspeva da smisli.

- Dakle, sprečavaju nas da učimo odbranu od mračnih veština jer se Fadž plaši da ćemo upotrebiti čini protiv Ministarstva? - primeti Hermiona razjareno.

- Aha - reče Sirijus. - Fadž misli da Damblodor ni od čega neće prezati da se dočepa vlasti. Iz dana u dan je sve paranoičniji u pogledu Damblodora. Pitanje je vremena kada će narediti da ga uhapse, na osnovu neke lažirane optužnice.

To podseti Harija na Persijevo pisrao.

- Znaš li šta će to u sutrašnjem Dnevnom proroku pisati o Damblodoru? Ronov brat, Persi, misli da će biti...

- Ne znam - reče Sirijus. - Nisam video nikoga iz Reda čitav vikend, svi su zauzeti. Tu smo samo Kričeri i ja...

U Sirijusovom glasu bio je primetan prizvuk gorčine.

-Dakle, nemaš nikakve vesti ni o Hagridu?

Ah... - reče Sirijus - pa, trebalo je već da se vrati, niko sigutan šta mu se desilo. A onda, videvši njihova uspaničena lica, brzo dodade: - Ali Damblodor se ne brine, tako da nemojte ni vas troje. Siguran sam da je Hagrid dobro.

- Ali, trebalo je već da se vrati... - reče Hermiona brižnim glasićem.

- Madam Maksim je išla sa njim, pa smo je kontaktirali, a ona nam je rekla da su se razdvojili na putu ka kući - ali nema ničeg što bi ukazivalo da je on povređen ili - pa, ničega što bi nagoveštavalo da s njim nešto nije u redu.

Ne baš ubeđeni, Hari, Ron i Hermiona razmeniše zabrinute poglede.

- Čujte, ne raspitujte se previše o Hagridu - reče Sirijus naglo - to će samo privući još više pažnje na činjenicu da on nije tu, a znam da Damblodor to ne želi. Žilav je Hagrid, biće sve u redu s njim. - A kada vide da ih ni to nije baš razvedrilo, Sirijus dodade: - Kada je, uopšte, sledeća vikend poseta Hogsmidu? Pošto smo se izvukli sa psećom kamuflažom na železničkoj stanici, mislio sam da bismo...

- NE! - vrisnuše Hari i Hermiona uglas, vrlo glasno.

- Sirijuse, zar nisi video Dnevni prorok! - dodade Hermiona brižno.

- A, to - reče Sirijus, cerekajući se - ma, oni stalno nagađaju gde sam, a nemaju pojma...

- Da, ali ovog puta mislim da imaju - reče Hari. - Melfoj nam je u vozu spomenuo nesto na osnovu čega smo pomislili kako zna da si to bio ti, a otac mu je bio na peronu - Lucijus Melfoj, znaš već - dakle, šta god radio, nemoj da dolaziš ovamo. Ako te Melfoj ponovo prepozna...

- U redu, u redu, shvatio sam - reče Sirijus. Izgledao je vrlo nezadovoljan. - Samo sam pomislio, da bi možda voleo da se nađemo.

- Bih, ali ne želim da te ponovo vrate u Askaban! - reče Hari.

Ponovo zavlada tišina, tokom koje je Sirijus porano gledao u Harija, dok mu se između upalih očiju pojavio brazda.

Izeleda da nisi toliko nalik svome ocu, koliko sam mislio će on najzad, s nedvosmislenom hladnoćom u glasu. - Džejmsu bi to bilo zabavno baš zbog rizika.

- Vidi...

- Pa bolje da pođem, već čujem Kričera kako silazi niz stepenice - reče Sirijus, ali Hari je bio siguran da laže. - Pisaću ti da bih ti javio kada ću ponovo moći da se pojavim ovde u vatri, važi? Ako se usuđuješ da prihvatiš taj rizik?

Začu se slabašno pop i mesto na kojem se trenutak ranije nalazila Sirijusova glava, ponovo postade titrajući plamičak.

15. HOGVORTSKI VELIKI INKVIZITOR

Očekivali su da će morati dobro da pročešljaju Hermionin Dnevni prorok idućeg jutra da bi pronašli

članak koji je Persi spomenuo u svom pismu. Međutim, odlazeća sova-pismonoša jedva da je stigla da preskoči vrh krčaga s mlekom, kad se Hermiona prenerazi i presavi novine da bi im pokazala ogromnu fotografiju Dolores Ambridž, koja se široko osmehivala i polako treptala ispod naslova.

MINISTARSTVO TRAŽI REFORMU OBRAZOVANJA DOLORES AMBRIDŽ IMENOVANA ZA PRVOG VELIKOG INKVIZITORA

- Ambridžova - 'Veliki inkvizitor'? - reče Hari mračno, a polupojedeni tost mu ispade iz ruke. - Šta to znači?

Hermiona naglas pročita:

Sinoćnim iznenađujućim postupkom, Ministarstvo magije je odobrilo novu regulativu, dajući sebi nečuveni nivo kontrole na Hogvortskoj školi za veštice i čarobnjake.

'Ministar je bio sve nespokojniji zbog raznoraznih dešavanja na Hogvortsu koja traju već izvesno vreme,' rekao je mlađi pomoćnik ministra, Persi Vesii. 'On ovim izlazi u susret zahtevima zabrinutih roditelja, koji smatraju da ta škola ide prav-cem koji oni ne odobravaju.'

Ovo nije prvi put u poslednjih nekoliko nedelja da je ministar Kornelijus Fadž iskoristio novousvojene zakone da bi poboljšao uslove u Hogvortskoj čarobnjačkoj školi. Nedavno, 30. avgusta, usvojen je Dekret o obrazovanju broj dvadeset dva, kako bi se osiguralo da, u slučaju da sadašnji direktor ne bude u stanju da obezbedi kandidata za neko nastavničko mesto, Ministarstvo može da izabere odgovarajuću osobu.

'Tako je Dolores Ambridž imenovana za nastavnika na Hogvortsu', izjavio je Vesli sinoć. 'Dambldor nije mogao da pronađe nikoga, tako da je Ministarstvo imenovalo Ambridžovu i, naravno, ona je postigla neverovatan uspeh...'

- STA je postigla? - reče Hari glasno.

- Cekaj samo, ima toga još - dodade Hermiona smrknuto.

'...neverovatan uspeh, potpuno revoicionišući način nastave odbrane od mračnih veština, usput pružajući ministru dragocene informacije iz prve ruke o tome šta se stvarno dešava na Hogvortsu.'

Ministarstvo je ovu poslednju funkciju formalno ozakonilo usvajanjem Dekreta o obrazovanju broj avadeset i tri, kojim se ustanovljava nova funkcija - hogvortski Veliki inkvizitor.

'To je uzbudljiva nova faza u ministrovom planu da se uhvati u koštac sa onim što neki zovu opadanjem standarda nastave na Hogvortsu', rekao je Vesii. 'Inkvizitor će imati moć da vrši inspekciju svojih kolega predavača, kako bi bio siguran da su na nivou svog zadatka. Profesorki Ambridž odmah je ponuđena ta funkcija pored njenog nastavničkog zvanja, i sa velikim zadovoljstvom vam saopštavamo da ju je prihvatila.'

Novi potezi Ministarstva naišli su na nedvosmisleni podršku roditelja hogvortskih učenika.

'Mnogo mi je lakše sada kad znam da je Dambldor podređen poštenoj i objektivnoj proceni svog rada', rekao je sinoć gospodin Lucijus Melfoj, 41, govoreći iz svog Viltšajrskog zdanja. 'Mnogi od nas, koji samo žele najbolje za svoju decu, zabrinuti su zbog Dambldorovih ekscentričnih odluka u poslednjih nekoliko godina i drago nam je što znamo da će Ministarstvo sada držati situaciju pod kontrolom.'

Među te ekscentrične odluke spadaju nesumnjivo kontroverzna naimenovanja osoba o kojima smo već pisali u našim novinama, među njima i zapošljavanje vukodlaka Remusa Lupina, poludžina Rubeusa Hagrida i sumanutog bivšeg Aurora - Ludookog Čudljivka.

Kruže glasine da Albus Dambidor, nekadašnji vrhovni magvamp Međunarodne konfederacije čarobnjaka i donedavno glavni veštac Vizengamota, više nije dorastao zadatku upravljanja uglednom Hogvortskom školom.

'Misiim da je imenovanje inkvizitora prvi korak ka tome da Hogvorts dobije direktora u kojeg ćemo svi moći da imamo poverenje' - rekao je izvor u Ministarstvu sinoć.

Starešine Vizengamota, Grizelda Marčbenks i Tiberijus Ogden podneli su ostavke u znak protesta zbog uvođenja mesta inkvizitora na Hogvortsu.

'Hogvorts je škola, a ne ispostava kancelarije Kornelijusa Fadža', rekla je Madam Marčbenks. 'Ovo je još jedan odvratan pokušaj diskreditovanja Albusa Dambldora.'

(Detaljniji prikaz navodnih veza Madam Marčbenks sa subverzivnim goblinskim grupama na strani

17)

Hermiona završi čitanje i pogleda preko stola u njih dvojicu.

- Sad bar znamo kako nam je zapala Ambridžova! Fadž je progurao taj 'Dekret o obrazovanju' i silom nam je nametnuo! A sad joj je još dao i vlast da vrši inspekciju drugih profesora!

- Hermiona je ubrzano disala a oči su joj bile vrlo bistre. - Ne mogu da poverujem! To je nečuveno!

- Znam da jeste - reče Hari. Pogleda svoju desnu ruku, stisnutu u pesnicu povrh stola, i vide blede konture reči koje ga je Ambridžovala naterala da sebi ureže u kožu.

Ali na Ronovom licu je i dalje visio kez.

- Sta je? - upitaše ga Ron i Hermiona zajedno, zureći u njega-

- O, jedva čekam da vidim kada izvrši inspekciju kod Mek Gonagalove - reče Ron veselo. - Ambridžova neće ni znati šta ju je snašlo.

- Hajde, idemo - reče Herraiona, skočivši na noge – bolje da krenemo, ne želimo da zakasnimo ako bude vršila inspekciju na Binsovom času...

Ali profesorka Ambridž nije izvršila inspekciju njihovog časa istorije magije, koji je bio dosadan baš kao i onaj prošlog ponedeljka, niti je bila u Snejpovoj tamnici kada stigoše tamo na dvocas napitaka, gde je Hariju vraćen njegov sastav o mesečevom kamenu, sa izvijenom ocenom 'U' naškrabanom u gornjem uglu.

~ ^a? sam vam ocene koje biste dobili da ste ovako uradili nas O.Č.N. test - reče Snejp zlobno se smeškajući, dok je proazi^o kraj njih, vraćajući im domaće zadatke. - Ovo bi trebalo a vam da realnu sliku o tome šta da očekujete na ispitu.

Snejp stiže do čela učionica i okrete se da bi im se obratio licem u lice.

-Opšti nivo ovog domaćeg zadatka je užasan. Većina bi pala da je ovo bilo pravo ispitivanje. Očekujem da ćete uložiti više truda u ovonedeljni sastav o raznim oblicima protivotrova, ili ću morati da počem da izričem kaznenu nastavu onim tupanima koji dobiju 'U'.

On se zlobno nasmeši kad se Melfoj zakikota i došapnu oko sebe: - Neki su dobili 'U'? Ha!

Hari shvati da Hermiona gleda postrance, da vidi koju je ocenu on dobio. On ubaci svoj sastav o mesečevom kamenu natrag u torbu što je brže mogao, misleći kako bi radije sačuvao tu informaciju samo za sebe.

Rešen da ne pruži Snejpu izgovor da ga obori i na ovom predavanju, Hari je iščitavao svaki red uputstava na tabli najmanje tri puta pre nego što bi postupio prema njima. Njegov ojačavajući rastvor nije bio baš čiste tirkizne nijanse kao Hermionin, ali je ipak bio plav, a ne ružičast kao Nevilov, tako da je na kraju časa predao svoju bočicu na Snejpov sto sa izmešanim osećanjem prkosa i olakšanja.

-Pa, nije tako loše kao prošle nedelje, je 1' da? - reče Hermiona, dok su se penjali stepenicama ka Ulaznoj dvorani na ručak, napuštajući tamnice. - A ni domaći nije prošao isuviše loše, zar ne?

Kad joj ni Hari ni Ron ne odgovoriše, ona nastavi: - Mislim, u redu, nisam očekivala najviše ocene, pogotovo ne ako ocenjuje prema O.Č.N. standardima, ali i prelazna ocena je vrlo ohrabrujuća na ovom stupnju, zar ne?

Hari uzdržano zahropta.

-Naravno, dosta toga može da se desi do samog ispita, imamo još prilika da popravimo ocene, ali ocene koje sada dobijemo neka su vrsta osnove, zar ne? Nešto što možemo da nadgrađujemo...

Zajedno sedoš za grifindorski sto.

_ Očigledno, bila bih presrećna da sam dobila 'N'!

_ Heimiona - reče joj Ron odsečno - ako hoćeš da znaš koje smo ocene dobili, pitaj.

_ Ja... nisam mislila... pa, ako želite da mi kažete...

_ Ja sam dobio 'B' - reče Ron, kutlačom sipajući supu u svoj tanjir. - Jesi li sada zadovoljna?

- Pa, to nije ništa čega se treba stideti - reče Fred, koji je upravo stigao do stola u društvu Džordža i Lija Džordana, i seo s Harijeve leve strane. - Dobro staro 'B' nikome nije naškodilo.

- Ali - reče Hermiona - zar 'B' ne znači...

- 'Bedno', baš tako - reče Li Džordan. - Ipak je bolje nego 'U', zar ne? To jest - 'užasno'!

Hari oseti kako mu lice postaje sve toplije, i odglumi mali napad kašlja tobože se zagrcnuvši kiflom. Kada se povratio, sa žaljenjem primeti da Hermiona i dalje raspreda o O.C.N. stupnjevima.

- Dakle, vrhovna ocena 'N' je za 'natprosečno' – govorila je ona - a onda je tu i 'P'...
- Ne, već I, za 'iznad očekivanja'. A ja sam uvek mislio da ja i Fred u svemu treba da dobijemo I, jer smo bili iznadoček ivanja time što smo se uopšte pojavljivali na ispitima
Svi se nasmejaše izuzev Hermione, koja upade: - Dakle, posle 'I' dolazi 'P' kao 'prihvatljivo', i to je poslednja prolazna ocena, je li tako?

- Aha - reče Fred, umočivši celu kiflu u supu pre nego što Ju je pažljivo prebacio do usta, a onda celu progutao.

- Onda imaš 'B' za 'bedno'... - Ron diže obe ruke, naizgled slaveći... - i 'O' za 'očajno'.

- A zatim sledi 'T' - podseti ga Džordž.

_"P9 _ zaprepas(- se Hermiona _ 2ar ima nešto gore od 0>? Šta, za ime sveta, znači 'T'?

Trol' - reče Džordž kao iz topa.

Hari se ponovo nasmeja, mada nije bio siguran da li Džordž šalio ili ne. Zamisli kako pokušava da sakrije od Hermione da je dobio 'T' iz svih svojih O.Č.N. ispita, i smesta odluči da odsad još marljivije uči.

- Vi još niste imali inspekciju na času? - upita ih Fred.

- Ne - odmah će Hermiona. - A vi?

- Baš maločas, pre ručka - reče Džordž. - Na času čini.

- Kako je bilo? - zapitaše uglas Hari i Hermiona.

Fred sleže ramenima.

- Ne tako loše. Ambridžova je samo vrebala u čošku, piskarajući nešto u svoju malu beležnicu. Znaš kakav je Flitvik, ponašao se prema njoj kao prema gošći. Uopšte se nije uzbuđivao. Ona nije mnogo govorila. Postavila je Alisiji par pitanja o tome kakva je nastava inače, a ova joj je odgovorila da je veoma dobra, i to je bilo to.

- Ne mogu da zamislim da starom Flitviku daju lošu ocenu rada - reče Džordž. - On obično uspe da lepo provuče svoje đake kroz ispite.

- Koga imate popodne? - upita Fred Harija.

- Trilejni...

- Ona zaslužuje ocenu 'T', više od svih ostalih.

- ...baš kao i sama Ambridžova.

- Samo se ti lepo ponašaj i smiri živce danas kod Ambridžove - reče Džordž. - Angelina će pošandrcati ako propustiš još koji trening.

Ali Hari nije morao da čeka na odbranu od mračnih veština da bi se susreo sa profesorkom Ambridž. Baš je vadio svoj dnevnik snova sedeći pri samom dnu osenčene sobe za predskazivanja, kad ga Ron munu laktom u rebra i, osvrnuvši se, on spazi profesorku Ambridž kako se pomalja kroz vratanca na podu. Ceo razred, koji je veselo ćeretao, odjednom zamuknu. Nagli pad nivoa buke natera profesorku Trilejni, koja je tumarala naokolo, deleći primerke Proročišta snova, da se okrene.

- Dobar dan, profesorko Trilejni - reče profesorka Ambridž, svoi široki osmeh. - Nadam se da ste primili moje pismo kojim vam najavljujem datum i sat inspekcije vašeg časa?

profesorka Trilejni kratko klimnu i, delujući veoma nezadovoljna, okrenu leđa profesorki Ambridž, nastavljajući da deli kniige. I dalje se smešeci, profesorka Ambridž dokopa se naslona najbliže fotelje i dovuče je do sredine učionice, kako bi se smestila na desetak-dvadesetak centimetara iza sedišta profesorke Trilejni. Zatim sede, izvuče beležnicu iz svoje torbe na cvetiće i nestrpljivo podiže pogled, čekajući da počne čas.

Profesorka Trilejni čvršće obmota šalove oko sebe, pomalo drhtavim rukama, i odmeri ceo razred kroz ogromna uveličavajuća sočiva svojih naočara.

- Danas ćemo nastaviti da proučavamo proročke snove - reče ona, hrabro pokušavši da to izgovori svojim uobičajenim mističnim tonom, mada joj je glas malčice treperio. - Podelite se u parove, molim vas, i rastumačite jedni drugima najnovije noćne vizije pomoću Proročišta.

Ona pode na mesto, ali ugleda profesorku Ambridž kako sedi baš kraj njega, i istog trena skrenu levo ka Parvati i Lavander, već udubljenim u raspravu o Parvatinom najnovijem snu.

Hari otvori svoj primerak Proročišta snova, krišom posmatrajući Ambridžovu. Ona je već pravila neke beleške na svojoj tablici. Posle nekoliko minuta ona ustade i poče da šparta duž sobe tragom

Trilejnijeve, slušajući njene razgovore sa učenicima, postavljajući tu i tamo poneko pitanje. Hari žurno sagnu glavu poviše knjige.

-Smisli neki san, brzo - reče Ronu - za slučaj da stara žaba dođe do nas.

-Ja sam to uradio prošli put - pobuni se Ron - sada je na tebe red, ti meni ispričaj.

~ Pa, pojma nemam... - reče Hari očajno, ne uspevajući da se priseti da je išta sanjao poslednjih dana. - Recimo da sam sanjao da... sam udavio Snejpa u svom kotlu. Da, to će poslužiti...

Ron se zakikota dok je otvarao svoje Proročište snova.

- Okej, moramo da dodamo tvoje godine datumu kada si to sanjao, zatim broj slova u predmetu... hoće li to biti pod 'Davljenje', 'Kotao' ili 'Snejp'?

- Nije bitno, izaberi bilo koje - reče Hari, rizikujući da se osvrne iza sebe. Profesorka Ambridž je sada stajala iza leđa profesorka Trilejni, hvatajući beleške dok je nastavnica predskazivanja ispitivala Nevila o njegovom dnevniku snova.

- Koje noći reče da si sanjao taj san? - upita Ron, zaokupljen proračunavanjem.

-Nemam pojma, prošle noći, kako god ti odgovara - reče mu Hari, pokušavajući da čuje šta to Ambridžova govori profesorki Trilejni. Sada su već bile udaljene samo jedan sto od njega i Rona. Profesorka Ambridž je po ko zna koji put nešto pisala u svoju beležnicu, a profesorka Trilejni je izgledala krajnje iznervirana.

-Dakle - reče Ambridžova, podigavši pogled sa beležnice ka Trilejnijevoj - koliko ste već dugo na ovom mestu?

Profesorka Trilejni je mrko pogleda, skrštenih ruku i povijenih ramena, kao da hoće da se što je moguće više zaštititi od ponižavajuće inspekcije. Posle male pauze, tokom koje je izgledalo da se premišlja da li je to pitanje dovoljno uvredljivo da bi ga mogla ignorisati, ona duboko ozlojeđenim tonom odgovori: -Skoro šesnaest godina.

-To je dug period - reče profesorka Ambridž, upisavši nešto u beležnicu. - Dakle, profesor Dambldor vas je imenovao?

- Tako je - reče profesorka Trilejni kratko.

Profesorka Ambridž ponovo nešto pribeleži.

- A vi ste čukununuka čuvene vidovnjakinje Kasandre Trilejni?

-Da - reče profesorka Trilejni, malčice pridigavši glavu.

Još jedna primedba u beležnici.

-Meni se čini - ispravite me ako grešim - da ste vi prva soba u porodici, posle Kasandre, koja poseduje dar vidovitosti?

~ Te moći često preskaču - ovaj - tri generacije - reče profesorka Trilejni.

Žablji osmeh profesorka Ambridž izvi se još šire.

-Naravno - reče ona slatkorečivo, umevši jos jednu zabelešku. - Pa, da li biste mogli meni nešto da proreknete, onda? - i pogleda naviše ispitivački, još uvek se smešeći.

Profesorka Trilejni se ukruti, kao da ne veruje svojim ušima. - Ne razumem vas - reče, hvatajući se grčevito za šal oko svog koščatog vrata.

- Volela bih da mi nešto predskazete - reče profesorka Ambridž vrlo razgovetno.

Hari i Ron nisu više bili jedini koji su sada pomno posmatrali i slušali pritajivši se iza svojih knjiga. Najveći deo razreda je kao opčinjen zurio u profesorku Trilejni, dok se ona uspravljala do svoje pune visine, zveckajući perlama i narukvicama.

- Unutrašnje oko ne može da predskazuje na komandu! - reče ona skandalizovanim glasom.

- Tako dakle - reče profesorka Ambridž nežno, ponovo nešto zapisujući u beležnicu.

-Ja... ali... ali... čekajte! - reče profesorka Trilejni iznenada, u pokušaju da progovori svojim uobičajenim nestvarnim glasom, mada je efekat mistike donekle narušavalo to što joj je glas podrhtavao od gneva. - Ja... mislim da zaista nešto vidim.... nešto što se tiče vas... čekajte, osećam nešto... nešto mračno... neku strašnu opasnost...

Profesorka Trilejni upre drhteći prst u profesorku Ambridž, °Ja nastavi da joj se učtivo osmehuje, uzdignutih obrva.

~ Bojim se... bojim se da ste u smrtnoj opasnosti! - završi Profesorka Trilejni dramatično. dignute.

Zavlada tajac. Obrve profesorke Ambridž i dalje su bile po

-Znači tako - reče meko, opet škrabajući po beležnici Pa dobro, ako je to stvarno najbolje što možete...

Ona se okrenu i ostavi profesorku Trilejni da stoji u mestu kao ukopana, dok su joj se grudi nadimale. Hari uhvati Ronov pogled i shvati da Ron misli isto što i on: obojica su znali da je profesorka Trilejni stara prevarantkinja, ali, s druge strane, toliko su mrzeli Ambridžovu, da su sada bili na strani Trilejnijeve - makar dok se, nekoliko trenutaka kasnije, nije okomila na njih.

-Dakle? - reče ona, pucnuvši prstima pred Harijevim nosom, neuobičajeno energična. - Da vidim kako si počeo svoj dnevnik snova, moliću.

I kad je završila sa tumačenjem Harijevih snova povišenim glasom (pri čemu su svi njegovi snovi, čak i oni u kojima jede ovsenu kašu, očito predskazivali jezovitu i skorbu smrt), bila mu je još manje simpatična. Profesorka Ambridž je sve vreme stajala na par metara od njih, hvatajući beleške, a kada je zazvonilo, spustila se pre svih niz srebrne lestvice i sačekala ih nekoliko minuta kasnije, kada su stigli na čas odbrane od mračnih veština.

Kada su ušli u učionicu, zatekli su je kako pevuši za sebe i smeška se. Dok su vadili svoje primerke Teorije odbrambene magije, Hari i Ron ispričaše Hermioni, koja je do maločas bila na aritmantiji, šta se sve zbilo na predskazanjima, ali pre nego što je Hermiona stigla da postavi bilo kakvo pitanje, profesorka Ambridž ih sve opomenu na red i nastade tajac.

-Sklonite štapiće - naredi ona sa osmehom, a oni koji su se uzalud ponadali i već ih bili izvadili, tužno ih vratiše u torbe. - Pošto smo na prošlom času završili sa prvim poglavljem, molila bih vas da svi okrenete devetnaestu stranu i počnete sa drugim poglavljem: Opšte odbrambene teorije i njihovo izvođenje. Nema potrebe ni za kakvim razgovorom.

Još uvek se smešeći svojim širokim, samozadovoljnim osmehom, ona sede za katedru. Učionicom se začu glasan uzdah dok su svi kao jedan okretali stranu devetnaest. Hari se tupo zapita li dovoljno poglavlja u knjizi da ih čitaju na časovima do samog kraja školske godine, i baš je hteo da to proveriti u sadržaju kada opazi da je Hermiona ponovo podigla ruku uvis.

I profesorka Ambridž je to primetila, i štaviše, čini se da je razradila strategiju i za takve slučajeve. Umesto da pokušava da se pravi da nije primetila Hermionu, ona ustade i prošeta se duž prvog reda klupa, dok se ne nađe licem u lice sa njom, a onda se nagnu i prošapta, da ostatak razreda ne bi mogao da čuje: -0 čemu je sada reč, gospodice Grendžer?

- Već sam pročitala drugo poglavlje - reče Hermiona.

- Dobro onda, nastavi da čitaš treće poglavlje.

- I njega sam pročitala. Pročitala sam celu knjigu.

Profesorka Ambridž zatrepta, ali se odraah pribra.

- Pa, onda bi trebalo da možeš da mi kažeš šta to Skrivalo kaže na temu kontrakletvi u petnaestom poglavlju.

- Kaže da kontrakletve nisu pravilno nazvane - reče Hermiona kao iz topa. - Kaže da su 'kontračini' samo naziv koji ljudi daju svojim kletvama kada hoće da one zvuče prihvatljivije.

Profesorka Ambridž podiže obrve i Hari je znao da je, i protiv svoje volje, impresionirana.

-Ali, ja se s time ne slažem - nastavi Hermiona.

Obrve profesorke Ambridž se još više izviše, a pogled joj postade vidno hladniji.

- Ne slažete se?

- Da, tako je - reče Hermiona koja za razliku od Ambridžove, nije šaputala već govorila jasnim glasom koji je sad već privukao pažnju ostatka razreda. - Gospodin Skrivalo ne voli kletve, zar ne? Ali ja mislim da one mogu biti vrlo korisne ako se koriste u odbrambene svrhe.

~ A, tako mislite, je li? - reče profesorka Ambridž ispravivši se, zaboravivši da šapuće. - Pa, bojim se da je mišljenje gospodina Skrivala, a ne vaše, ono što je važno u ovoj učionici, gospodice Grendžer.

- Ali... - ponovo poče Hermiona.

- To je dosta - reče profesorka Ambridž. Ona se vrati na zad pred ceo razred, a sva ljubaznost koju je ispoljavala na početku časa, odmah nestade. - Gospodice Grendžer, oduzeću pet poena Grifindorskoj kući.

Na to zavlada glasan žamor.

- Zašto? - upita Hari ljutito.

- Ne mešaj se! - žurno mu došapnu Hermiona.

- Zato što ometa čas besmislenim upadicama - reče profesorka Ambridž mirno. - Ja sam ovde da bih vam predavala po metodi odobrenoj od strane Ministarstva, a koja ne predviđa da učenici iznose svoje mišljenje o stvarima u koje se vrlo malo razumeju. Vaši bivši profesori iz ovog predmeta možda su vam dozvoljavali više nekontrolisane slobode, ali niko od njih – sa mogućim izuzetkom profesora Kvirela, koji se, makar, ograničio na teme prilagođene vašem uzrastu - ne bi uspešno prošao inspekciju Ministarstva...

-Da, Kvirel je bio sjajan profesor - reče Hari glasno – ali je imao samo jednu malu manu: što mu je Lord Voldemor bio nataknut za potiljak.

Ta izjava bila je praćena najglasnijom tišinom koju je Hari ikad čuo. A zatim...

-Mislim da će vam još jedna nedelja kaznene nastave doista prijati, gospodine Poteru - reče Ambridžova, sa najsladim osmehom na licu.

Posekotina na Harijevoj nadlanici jedva da je bila zacelila, a do sledećeg jutra je već ponovo krvarila. Nije se žalio za vreme večernje kaznene nastave, bio je rešen da Ambridžovoj ne pruži to zadovoljstvo. Stalno je iznova pisao Neću više da lažem i nije puštao ni glasa, mada je povreda sa svakim ispisanim slovom bila sve gora i gora.

Naigori deo njegove druge nedelje kaznenih časova bila je, 0 što je Džordž i predvideo, Angelinina reakcija. Spopala ga je čim je u utorak ujutro stigao za grifindorski sto da doručkuje j tako glasno se razvikala, da je profesorka Mek Gonagal prišla sa nastavničkog stola.

- Gospođice Džonson, kako se usuđujete da pravite takvu ealamu u Velikoj sali! Pet poena manje za Grifindor!

- Ali profesorko - ponovo je zaradio kaznene časove...

- Šta to čujem, Poteru? - reče profesorka Mek Gonagal oštro, okrenuvši se ka Hariju. - Kazneni časovi? Od koga?

- Od profesorke Ambridž - promrmlja Hari, izbegavajući sitne oči profesorke Mek Gonagal, uokvirene četvrtastim ramom.

- Hoćeš da kažeš - reče ona, snizivši glas da je grupa Revenklovaca iza njih ne može čuti - da si, posle upozorenja koje sam ti dala prošlog ponedeljka, ponovo izgubio živce na času profesorke Ambridž?

- Da - promrmlja Hari sebi u bradu.

- Poteru, moraš da se obuzdavaš! Upašćeš u ozbiljnu nevolju! Još pet poena od Grifindora!

-Ali - šta...? Profesorko, ne! - reče Hari, besan zbog te nepravde. - Već me je ona kaznila, zašto mi sad i vi oduzimate poene?

-Zato što, kako kako mi se čini, kazneni časovi nemaju nikakvog dejstva na tebe! - reče profesorka Mek Gonagal zajedljivo. - Ne, neću više da čujem ni reč žalbe, Poteru! A vi, gospođice Džonson, vi ćete svoja takmičenja u nadvikivanju ubuduće ograničiti na kvidički teren, ili rizikujete da izgubite mesto kapitena!

Profesorka Mek Gonagal se krupnim koracima zaputi nazad ka nastavničkom stolu. Angelina uputi Hariju pogled pun prezira i ode oholo, nakon čega se on baci na klupu pored Rona, kipteći od besa.

- Oduzela je poene Grifindoru zato što se meni rana na ruCl ponovo otvara svake noći! Da li je to pošteno, reci mi?

-Znam, družo - reče Ron saosećajno, stavljajući mu slaninu u tanjir - malo je prolupala.

Hermiona je samo šuškala listajući Dnevni prorok, ništa ne govoreći.

-Ti misliš da je Mek Gonagalova u pravu, zar ne? - obrati se Hari ljutito slici Kornelijusa Fadža koja je zaklanjala Hermionino lice.

-Volela bih da ti nije oduzela poene, ali mislim da ima pravo što te je upozorila da ne gubiš živce sa Ambridžovom - reče Hermionin glas, dok je Fadž silovito gestikulirao sa naslovne strane, očito držeći nekakav govor.

Hari nije progovorio s Hermionom za sve vreme časa čini, ali kada su ušli na preobražavanja, zaboravio je da su se sporečkali. Profesorka Ambridž i njena beležnica sedeli su u uglu i taj prizor

odmah mu izbrisa iz glave sećanje na doručak.

-Odlično - prošaputa Ron, kada su seli na svoja uobičajena mesta. - Sad ćemo da vidimo kako Ambridžova dobija ono što je zaslužila.

Profesorka Mek Gonagal zakorači u sobu, ne dajući ni najmanji znak da zna da je tu Ambridžova.

-Dosta je bilo - reče ona i odjednom nastaje tajac. - Gospodine Finigen, budite ljubazni, priđite i vratite domaće ostalima - gospodice Braun, molim vas, uzmite ovu kutiju s miševima - ne budi smešna, devojčice, neće te povrediti - i predajte po jednog svakom učeniku...

- Ahem, ahem - reče profesorka Ambridž, primenivši isto smešno kašljanje kojim je prekinula profesora Dambldora prve večeri polugodišta. Profesorka Mek Gonagal ju je ignorisala. Šejmus vrati Hariju sastav. Hari ga uze ni ne pogledavši u Sejmusa i vide, s olakšanjem, da je dobio 'P'.

- Dobro, onda, obratite pažnju - Dine Tomase, ako ponovo uradiš to sa mišem, dobićeš kaznenu nastavu - mnogi od vas već su sa uspehom izvodili nestajanje svojih puževa, pa čak i 10* kojihna b, ostalo pokoje parče ljuštore shvaUU su suštinu te

"• ^"r ĆXm'- reče profesorka Ambridž.

' n T' reše pro esork' Mek GonagaL okrenuvš, se, dok su ' bL'toSo^skupile da su ^zgledale kao duga, ostra bmja.

nestajanje miševa. Elem, nestajuće čim..

' Ahm' ^" profesorka Mek Gonagal s ledenim beP^^&akaoda.^ posred lica. Nifta ne progovori, već ^spravl! pergament na SVOJOJ beležmci i stade besomučno da škraba po njemu.

Delujući krajnje nezainteresovano, profesorka Mek Gonagai se još jednom obrati razredu.7avisnosti

- Kao što rekoh, nestajuća čin postaje sve teza zavisi od složenosti životinje koja treba da nestane. Puz, kao besbcmenjaka, ne predstavlja veliki izazov. Miš, međutim pruža daleko veći izazov. Ovo, stoga, mje mapja koju maate da savladate ako vam je na umu večera. Dakle - znate kako ide bajalica, da vidimo šta možete da uradite... {Mnvnm-}

- Kako ona da me uči da ne gubim živčesa Ambndzovom. - promrmlja Hari Ronu pngušeno, ali sa keksom na hcu - nje gova ljutnja na Mek Gonagalovu je već sasvim ispanla.

Profesorka Ambndž nije pratila Mek Gonagalovu po uciomci kao što je sledila profesorku Trilejni. Možda je shvaUla da JOJ profesorka Mek Gonagal to neće dozvoliti. Umesto toga je pomno ispisivala mnoge beleške sedeći u svom ćošku, a kada im je profesorka Mek Gonagal konačno rekla da se spakuju i odu, ona se podiže, sa mrkim izrazom na licu.

-Pa, i to je početak - reče Ron, držeći dugi koprcajući mišji rep i ubaci ga natrag u kutiju koju je Lavander pronosila naokolo.

Dok su izlazili iz učionice jedan po jedan, Hari vide kako profesorka Ambridž prilazi katedri. On muni Rona, koji opet gurau Hermionu, i sve troje namemo malo zaostaše da bi prislušivali.

- Koliko dugo već predajete na Hogvortsu? - upita profesorka Ambridž.

- U decembru će biti trideset i devet godina - osomo reče Mek Gonagalova, zakopčavajući svoju torbu.

Profesorka Ambridž napravi belešku.

- Dobro, onda - reče - dobićete rezultate naše inspeksijske provere za deset dana.

- Jedva čekam - reče Mek Gonagalova hladnim, nezainteresovanim glasom i kmpnim koracima krenu ka vratima. - Požurite, vas troje - dodade, terajući Harija, Rona i Hermionu.

Hari nije mogao a da joj se ne nasmeši i zakleo bi se da mu je ona uzvratila osmeh.

Mislio je da će ponovo videti Ambridžovu tek predveče, na kaznenoj nastavi, ali se prevario. Kada su se spustili niz travnjak dole ka šumi, na čas brige o magijskim stvorenjima, ona i njena beležnica ih dočekaše pored profesorkine Truli-daske.

- Vi ne predajete stalno ovaj predmet, je li to tačno? - čuje Hari kako pita, kada su stigli do daščanog stola, gde je grupa zarobljenih drvobrižnika drljala naokolo u potrazi za biljnim vašima, nalik mnoštvu živih grančica.

- Savim tačno - reče profesorka Truli-daska, držeći ruke na leđima i cupkajući na petama. - Ja sam privremena zamena za profesora Hagrida.

Hari, Ron i Hermiona izmeniše nelagodne poglede. Melfoj nešto došaptavao sa Krebom i Gojлом. Sigurno će im se svideti što imaju prilike da napričaju priče o Hagridu jednom članu Ministarstva.

-Hmm - reče profesorka Ambridž, spustivši glas, mada je Hari i dalje mogao sasvim razgovetno da je čuje. - Pitam se nešto... direktor je bio čudnovato nepredusretljiv odgovarajući na ovo pitanje... možete li mi vi reći šta je uzrok veoma produženog odsustvovanja profesora Hagrida?

Hari vide kako je Melfoj žustro podigao pogled.

- Bojim se da ne mogu - reče profesorka Truli-daska bezbrižno. - Ne znam ništa više o tome od vas. Dobila sam sovu od Damblдора, u kojoj me pita da li bih prihvatila na par nedelja da predajem. Prihvatila sam. To je sve što znam. Dakle... da počnem?

- Da, moliću - reče profesorka Ambridž, škrabajući po beležnici.

Ambridžova je primenila sasvim drugu taktiku na ovom ča-su i tumarala između učenika, ispitujući ih o magičnim stvorenjima.

Većina je bila u stanju da ispravno odgovori, i Harijevo raspoloženje se malo popravilo: barem ovaj razred nije izneverio Hagrida.

-Sve u svemu - reče profesorka Ambridž, ponovo se vrativši do profesorka Truli-daske, posle dugog saslušavanja Dina Tomasa - kako se vama, kao privremenom članu osoblja... kao objektivnom autsajderu, pretpostavljam da bi se moglo reći... kako vam izgleda Hogvorts? Da li smatrate da dobijate dovoljno Podrške od školske uprave?

~ 0, da, Dambldor je sjajan - reče profesorka Truli-daska sračno. - Da, vrlo sam srećna zbog načina na koji se rukovo "> stvarno sam vrlo zadovoljna.

Gledajući je s učtivom nevericom, Ambridžova napravi m lu belešku i nastavi: - A koje gradivo planirate da predete tokom ove godine - pod pretpostavkom, naravno, da se profesor Hagrid ne vrati?

- Pa, provešću ih kroz magijska stvorenja koja se najčešće javljaju na O.Č.N. - reče profesorka Truli-daska. - Nije mi mnogo preostalo - već su proučavali jednoroge i njuškavce', pa sam mislila da bismo mogli da pokrijemo još porloke² i knizle³, za

njuškavac - Njuškavac je britanska zver. Pufnasto, crno i sa dugom njuškom, ovo krtičasto stvorenje ima sklonosti ka svim sjajnim stvarima. Goblini često drže njuškavce kako bi ova stvorenja umesto njih rovala duboko u zemlju, u potrazi za blagom. Iako je njuškavac nežan i privržen, može biti veoma destruktivan prema tuđim stvarima i nikada se ne sme držati u kući. Njuškavci žive u jazbinama i do osam metara ispod zemlje i rađaju šest do osam mladunaca po leglu. - isto.

1 porlok - Porlok je biće, čuvar konja koji se može naći u Dorsetu, u Engleskoj, i u južnoj Irskoj. Prekriven ofucanim krznom, ima veliku količinu grube dlake na glavi i izuzetno velikom nosu. Hoda na dve rascepljene noge. Ruke su mu male i završavaju se sa četiri debela prsta. Odrasli porloci su visoki šezdesetak santimetara i hrane se travom. Porlok je stidljiv i živi samo da bi čuvao konje. Može se naći sklupčan na slami u štalama ili drugde, skriven među krdom koje čuva. Porloci ne veruju ljudima i uvek se kriju u njihovom prisustvu. - isto.

knizl - Knizl je prvobitno uzgajan u Britaniji, iako se danas izvozi širom sveta. To je malo mačkoliko stvorenje sa šarenim, tufnastim ili flekavim krznom, ogromnim ušima, i repom nalik lavljem. Knizl je inteligentno, nezavisno i povremeno agresivno stvorenje, iako, ako se zbliži sa čarobnjakom ili vešticom, može biti odličan ljubimac. Knizl ima neverovatnu raogućnost da prepozna sumnjive i nepodobne osobe i vlasnik uvek može da se osloni na njega da ga bezbedno odvede do kuće ukoliko se izgube. Knizli imaju i do osam mačića, a (baš kao i u slučaju krupa i fupera) potrebna je dozvola za njihovo posedovanje, jer im je izgled dovoljno neobičan da privuče pažnju Normalaca. - isto.

da se osiguramo da deca umeju da prepoznaju krupе' i knarle\ znate...

_ Pa, izgleda da makar v; znate šta radite - reče profesorka

Ambridž vrlo očigledno nešto štikliravši u svojoj beležnici. Hariiu se nije svideo naglasak koji je stavila na 'v/'. A još manje mu se dopalo sledeće pitanje koje je postavila Gojlu. - Nego, čujem da je bilo povređenih u ovom razredu?

Gojl se glupavo iskezi. Melfoj požuri da odgovori na pitanje.

- To sam bio ja - reče. - Rasekao me je hipogrif.

- Hipogrif? - reče profesorka Ambridž, sada već grozničavo piskarajući.
- Samo zato što je bio isuviše glup da ne poslušša šta mu je Hagrid rekao da učini - reče Hari Ljutito.
I Ron i Hermiona zajččaše. Profesorka Ambridž polako okrenu glavu u Harijevom pravcu.

1 Krup - Krup potiče sa jugoistoka Engleske. Strašno podseća na Džek Rasel terijera, osim što ima račvast rep. Krup je, gotovo izvesno, pas kojeg je stvorio neki čarobnjak, pošto je neizmerno odan čarobnjacima a krvoločan prema Normalcima. Veliki je strvinar i jede sve, od baštenskih patuljaka do starih guma. Dozvole za posedovanje krupa mogu se nabaviti u Odseku za regulisanje i kontrolu magičnih stvorenja, ali tek pošto se položi jednostavan test kojim se dokazuje da je prijavljeni čarobnjak sposoban da kontroliše krupa u zonama nastanjenim Normalcima. Vlasnici krupa su pod zakonskom obavezom da krupu odstrane rep bezbolnom sekućom čini, čim krup napuni šest do osam nedelja starosti, kako ga Normalci ne bi primetili. - isto.

knarl - Knarla (severna Evropa i Amerika) Normalci često greškom smatraju za ježa. Ove dve vrste su zbilja identične, osim jedne važne razli-^u u ponašanju: ukoliko se ježu ostavi hrana u bašti, on će je prihvatiti i uživati u daru; sa druge strane, ukoliko se hrana ponudi knarlu, on će pretpostaviti da vlasnik kuće pokušava da ga namami u zamku, te će divljački unigtiti baštenske biljke i ukrase, u znak osvete. Mnoga normalska deca su epravedho bila opužena za vandalizam, a pravi počinitelj je zapravo bio knari - isto.

- Mislim da će to biti još jedna celovečernja kaznena nastava - reče ona nežno. - Pa, hvala vam mnogo, profesorko Truli-daska, mislim da je to sve što će mi ovde trebati. Dobićete rezultate inspekcije za desetak dana.

- Vrlo dobro - reče profesorka Truli-daska, i profesorka Ambridž krenu preko travnjaka ka zamku. Bila je skoro ponoć kada je Hari napustio kancelariju Ambridžove, s rukom koja je sada tako jako krvarila da je umrljala maramu koju je bio obmotao oko nje. Očekivao je da će dnevni boravak biti prazan kada se vrati, ali Ron i Hermiona su ga čekali. Bilo mu je drago što ih vidi, pogotovo što je Hermiona ovog puta bila više saosećajno raspoložena, a ne kritički.

-Evo - reče brižno, gurnuvši mu malu činiju žute tečnosti - isperi ruku time, to je rastvor procedenih i ukiseljenih pipaka murtlapa', trebalo bi da ti pomogne.

Hari stavi svoju raskrvavljenu, bolnu ruku u činiju i odmah oseti divno olakšanje. Krukšenks mu se uvijao oko nogu, glasno predući, a onda mu skoči u krilo i sede.

- Hvala - reče on zahvalno, češkajući levom rukom Krukšenksa iza ušiju.

- Ja ipak mislim da bi trebalo da se žališ zbog ovoga - reče Ron tihim glasom.

- Ne - reče Hari bespogovorno.

- Mek Gonagalova bi poludela kad bi znala...

murtlap - Murtlap je pacoliko stvorenje koje se može naći u priobalnim oblastima Britanije, na leditna ima izraslinu koja podseća na morske polipe. Kada se ukiseli i pojede, ova murtlapova izraslina povećava otpornost na kletve i uroke kod doticne osobe, iako prevelika doza može da izazove rast ljubicastih dlaka iz ušiju. Murtlapi se hrane ljustarima i stopalima svih onih koji su dovoljno budalasti da na njih nagaze. - isto.

_ Da verovatno i bi - reče Hari. - A koliko misliš da će bati Ambridžovoj da donese još jedan dekret, u kome će pitre. da će svj koji se žale na Velikog inkvizitora biti trenutno omušteni ili izbačeni iz škole?

Ron otvori usta da uzvрати, ali ništa ne izusti 1 vec sledeceg trena ih ponovo zatvori, poražen.

- Ona je jedna užasna žena - reče Hermiona tananira glasom - Užasna. Znaš, upravo sam pričala Ronu kad si naišao... morarao nešto da preduzmemo u vezi nje.

- Ja sam predložio otrov! - reče Ron smrknuo.

- Ne... mislim nešto u vezi toga što je ona užasan profesor, što od nje nećemo uspeti ništa da naučimo o odbrani - reče Hermiona.

- Pa, šta mi tu možemo? - upita Ron, zevajući. - Sad je već kasno, zar ne? Dobila je posao, i ima da

ostane ovde. Fadž će se postarati za to.

- Pa - poče Hermiona nesigurno. - Znaš, danas sam baš nešto razmišljala... - i ona baci pomalo nervozan pogled na Harija, a onda joj izlete: - Razmišljala sam... da je možda došlo vreme da mi... mi sami to učinimo.

- Šta to da sami učinimo? - upita Hari sumnjičavo, dok mu je ruka još uvek plutala u esenciji murtlapovih pipaka.

- Pa - da sami učimo odbranu od mračnih veština – reče Hermiona.

- Ma daj - zaječa Ron. - Hoćeš da još dodatno učimo? Shvataš li ti da smo Hari i ja ponovo u zaostatku sa domaćim zadacima, a tek je druga nedelja?

-Ali ovo je mnogo važnije od domaćih! - reče Heraiiona.

Hari i Ron se zablenuše u nju.

-Mislio sam da na ovom svetu ne postoji ništa važnije od domaćih! - našali se Ron.

-Ne budi smešan, naravno da postoji - reče Hermiona, a s zloslutnim predosećanjem primeti da joj je lice odjednom istlo istim onim žarom koji je u njoj obično pobuđivao za U.B.LJ.U.V.

- Stvar je u tome da moramo da se pripremimo ono što nas čeka kad izađemo odavde, baš kao što je Hari rT kao na prvom času kod Ambridžove. Moramo da budemo sieurni da ćemo stvarno moći da se odbranimo. Ako izgubimo celu jednu godinu učenja...

- Pa, sami ne možemo mnogo toga da postignemo – reče Ron utučeno. - Mislim, okej, pretpostavljam da možemo da potražimo uroke i kletve u biblioteci, pa čak i da pokušamo da ih isprobamo...

- Ne, slažem se sa tobom da smo već prevazišli fazu u kojoj možemo da učimo isključivo iz knjiga - reče Hermiona. - Potreban nam je nastavnik, i to pravi, koji može da nam pokaže kako da pravilno koristimo čini, i ispravi nas ako pogrešimo.

- Ako misliš na Lupina... - poče Hari.

- Ne, ne mislim na Lupina - reče Hermiona. - Isuviše je zauzet u Redu a ionako bismo mogli da ga vidamo samo kada imamo vikende u Hogsmidu, što nije tako često.

- Ko, onda? - upita Hari, namrštivši se na nju.

Hermiona duboko uzdahnu.

- Zar nije očigledno? - reče. - Govorim o tebi, Hari.

Nasta muk. Laki noćni povetarac čangrljao je po prozorskim oknima iza Rona, a vatra je dogorevala.

-Šta o meni? - upita Hari.

-Govorim o tome da nam ti predaješ odbranu od mračnih veština.

Hari je zurio u nju. Onda se okrenu ka Ronu, spreman da s njim razmeni sarkastične poglede, što bi uglavnom činili kada bi Hermiona počela da objašnjava svoje nategnute planove kao što je U.B.LJ.U.V. Na Harijevo zaprepašćenje, Ron nije delovao sarkastično.

Bio je neznatno namršten, očigledno zaokupljen razmišljanjem. Zatim reče: - Dobra ideja.

- Koja ideja? - zapanji se Hari.

- Ti - reče Ron. - Da nas podučavaš kako se to radi.

_ Ali-

Hari se tada nasmeši, siguran da njih dvoje pokušavaju da ga nasamare.

- AH ja nisam nastavnik. Ne mogu...

- Hari, najbolji si na godini u odbrani od mračnih veština - reče Hermiona.

-Ja? - reče Hari, iskezivši se šire no ikad. - Ne nisam, ti si me prešišala na svakom pojedinačnom testu...

-Zapravo, nisam - reče Hermiona hladno. - Ti si mene prešišao u trećoj godini - jedini put kada smo oboje bili na testu i imali nastavnika koji stvarno poznaje materiju. Ali ne govorim o rezultatima testa, Hari. Pomisli samo šta si sve učinio!

- Na šta misliš?

- Znaš šta, nisam siguran da baš želim da me neko toliko glup podučava - reče Ron Hermioni, smeškajući se pakosno. Zatim se okrenu ka Hariju.

- Da vidimo - reče, imitirajući Gojla kako naporno razmišlja. - Uh... prva godina - spasao si Kamen

mudrosti od Znaš-već-koga.

- Ali, to je bila puka sreća - reče Hari - a ne veština...

- Druga godina - prekide ga Ron - ubio si Baziliska i uništio Ridla.

- Da, ali da se Fokes nije pojavio, ja bih...

- Treća godina - reče Ron, još glasnije - odbio si istovremeno stotinak dementora...

-Znaš i sam da je to bio srećan slučaj, vremenski okretač je...

-Prošle godine - reče Ron, gotovo vičući - ponovo si se odbranio od Znaš-već-koga...

-Slušajte! - reče Hari gotovo ljutito, pošto su se sada i Ron 'v Hermiona smejuljili. - Samo me saslušajte, važi? Zvuči velicanstveno kada vi to kažete, ali sve to o čemu pričate bila je Puka sreća - polovinu vremena nisam ni znao šta radim, ništa od toga nisam planirao, samo sam radio ono što bi mi prvo palo na pamet, a gotovo uvek sam imao pomoć sa strane...

Ron i Hermiona su se i dalje sarkastično kezili, i Hari se ponovo razgnevi. Nije čak ni bio siguran zašto je uopšte tako ljut.

-Nemojte tu da mi se kezite, kao da to znate bolje od mene, ja sam tamo bio, zar ne? - reče on žučno. - Znam kako se sve izdešavalo, u redu? I nisam se iz svega toga izvukao zato što sam briljirao u odbrani iz mračnih veština, već sam se izvukao zato - zato što mi je pomoć stigla u pravi čas, ili zato što sam pravilno nagađao - ali sam ja kroz sve to slepo tumarao. Pojma nisam imao šta zapravo radim... PRESTANITE DA SE SMEJETE!

Činija sa esencijom murtlapa pade na pod i razbi se. On po-stade svestan da je na nogama, mada se nije sećao kada je ustao. Krukšenks pobeže pod obližnji kauč. Osmesi iščezoše sa Ronovog i Hermioninog lica.

-Vi ne znate kako je to! Niko od vas... nikada niste morali da se suočite sa njim, je li tako? Mislite da je sva mudrost u tome da se zapamti pregršt čini, koje ćete potom baciti na njega, kao da ste u učionici? A sve vreme si svestan da jedino što stoji između tebe i umiranja jeste samo tvoj vlastiti um - tvoj mozak ili petlja ili šta god - mislite li da možete da pravilno razmišljate kad znate da vas samo jedna nanosekunda deli od toga da budete ubijeni, podvrgnuti mučenju, ili da gledate kako vam prijatelji umiru - tome nas nikada nisu učili na svojim časovima, kako se nositi sa takvim stvarima - a vas dvoje sedite tu i ponašate se kao da sam ja neki strašno pametan momak jer sam ovde, živ, a da je Digori bio glup, da je nešto zabrljao - vi zaista nemate pojma, to sam veoma lako mogao da budem i ja, i bio bih, da nisam bio potreban Voldemoru...

-Ništa slično ti nismo rekli, čoveče - poče Ron, delujuci užasnuto. - Uopšte nismo omalovažavali Digorija, stvarno nismo... pogrešno si nas razumeo...

On bespomoćno pogleda Hermionu, koja je imala bolan izraz lica.

-Hari - reče stidljivo - zar ne shvataš? To... to je upravo no zbog čega nam ti i trebaš... moramo da znamo kako z-zai-izgleda... suočiti se s njim... suočiti se s V-Voldemorom. To je bio prvi put da je ona izgovorila Voldemorovo ime, i to više od svega ostalog, natera Harija da se smiri. Još uvek tešk'o dišući, on se ponovo sruči u stolicu, postavši odjednom svestan da mu ruka ponovo užasno pulsira. Poželeo je da nije razbio činiju murtlapove esencije.

-Pa... makar razmisli o tome - reče Hermiona tiho. - Molim te?

Hari nije mogao da smisli šta da joj odgovori. Već ga je obuzeo stid zbog takvog izliva besa. On klimnu glavom, jedva svestan s čime se to slaže.

Hermiona ustade.

-Pa, odoh u krevet - reče, što je moguće prirodnijim glasom. - Ovaj... pa, laku noć.

I Ron ustade.

- Ideš? - upita on nespretno Harija.

- Aha - reče Hari. - Evo... evo me za trenutak. Samo ovo da raščistim.

On pokaza na slomljenu činiju na podu. Ron klimnu glavom i ode.

-Reparo - promrmlja Hari, uperivši štapić u razbijene parčiće proculana. Oni se ponovo spojiše, kao novi, ali se murtlapova esencija nije mogla tako lako vratiti u činiju.

Iznenada oseti toliki umor da je bio u iskušenju da utone u fotelju i tu zaspi, ali umesto toga prisili sebe da ustane i pođe za Ronom uz stepenice. Njegova nemirna noć ponovo je bila isprekidana snovima o dugim hodnicima i zaključanim vratima, a siedećeg dana ponovo ga probudi peckanje u

predelu ožiljka.

16.U VEPROVOJ GLAVI

Hermiona čitave dve nedelje nije spominjala ideju da im Hari predaje odbranu od mračnih veština. Hari je napokon završio kaznenu nastavu kod profesorke Ambridž (sumnjao je da će reči koje su mu se sada urezale u nadlanicu ikada potpuno izbledeti). Ron je imao još četiri treninga kvidiča, a na poslednja dva čak niko nije vikao na njega. Sve troje su uspeli da nateraju svoje miševе da nestanu na časovima preobražavanja (Hermiona je već uznapredovala u izvođenju nestajanja mačića), pre nego što su se dotakli te teme, jedne divlje, burne večeri na samom kraju septembra, dok su zajedno sedeli u biblioteci, proveravajući potrebne sastojke za Snejpove napitke.

- Pitala sam se - iznenada reče Hermiona - da li si razmišljao o odbrani od mračnih veština, Hari.

- Naravno da jesam - reče Hari razdražljivo - nema šanse da zaboravim, zar ne, dok god nas podučava ona rospija...

_ Mislila sam na moju i Ronovu ideju... - Ron joj uputi uzren preteći pogled. Ona mu se namršti: - ...Dobro, u redu, na moju' ideju... o tome da nas ti podučavaš.

Hari im ne odgovori odmah. Pretvarao se da čita neku strau Azijskim protivotrovima, pošto nije hteo da prizna šta mu se vrmalo po glavi.

Mnogo je razmišljao o tome tokom poslednjih petnaestak dana. Ponekad mu se to činilo kao suluda ideja, baš kao i one noći kada mu je Hermiona to predložila, a katkad bi uhvatio sebe kako razmišlja o činima koje su mu najbolje poslužile pri raznim susretima sa mračnim stvorenjima i Smrtožderima - i zapravo shvatio da podsvesno planira čitava predavanja...

- Pa - reče on polako, kada više nije mogao da se pretvara da su mu Azijski protivotrovi zanimljivi - da... malčice sam razmišljao o tome.

- I? - upita Hermiona nestrpljivo.

- Pojma nemam - reče Hari, pokušavajući da dobije na vremenu. Pogledao je u Rona.

- Ja sam od početka tnislio da je to dobra ideja - reče Ron, koji je bio spremniji da se uključi u ovaj razgovor sada kada se uverio da Hari neće ponovo početi da viče.

Hari se nelagodno promeškolji na stolici.

- Culi ste kad sam rekao da je veliki deo svega toga bila puka sreća, zar ne?

- Da, Hari - reče Hermiona blago - ali, svejedno, nema svrhe da se pretvaramo da nisi dobar u odbrani od mračnih veština, zato što jesi. Ti si jedina osoba koja je prošle godine mogla da se potpuno odupre kontrolišućoj kletvi, uz to možeš da napraviš patronusa, možeš da radiš puno stvari koje čak ni odrasli čarobnjaci ne mogu, Viktor je oduvek govorio...

Ron se tako brzo okrenu ka njoj da iščaši vrat. Dok ga je trljao, on reče: - Ma nemoj? Šta je to Viki rekao?

- Ha, ha - reče Hermiona kiselim glasom. - Rekao je da je an znao kako da izvede stvari koje ni on ne zna, a Viktor je bl° na poslednjoj godini u Durmstrangu.

Ron je sumnjičavo gledao u Hermionu.

- Nisi valjda još uvek u kontaktu s njim?

- Pa šta i ako jesam? - reče Hermiona hladno, mada joj lice malčice pocrvene. - Mogu valjda da se dopisujem sa prijateljem, ako ho...

- Nije on hteo samo da se dopisujete - reče Ron optužujući.

Hermiona razdraženo zavrtne glavom i, ne obraćajući pažnju na Rona, koji ju je i dalje netremice posmatrao, reče Hariju: -Pa, šta kažeš? Hoćeš li da nas podučavaš?

- Samo tebe i Rona, je l' da?

- Pa - reče Hermiona, ponovo delujući zabrinuto. - Ovaj... molim te, Hari, nemoj ponovo da pobesniš... ali ja zbilja mislim da treba da podučavaš svakog ko želi to da nauči. Mislim, govorimo o tome kako da sebe odbranimo od V-Voldemora. Daj, Rone, nemoj da si patetičan. Nije fer da ne pružimo tu šansu i drugima.

Hari razmisli o tome na trenutak, a onda reče: - Da, ali sumnjam da će iko osim vas dvoje hteti da ga ja tome podučavam. Ja sam ludak, sećaš se?

- Pa, ja mislim da ćeš se možda iznenaditi kad vidiš koliko bi ljudi bilo zainteresovano da čuju to što imaš da kažeš - reče Hermiona ozbiljno. - Pazi ovako - ona se nagnu ka njemu, a Ron, koji ju je i dalje mrgodno posmatrao, nasloni se napred da bi i on čuo - znaš da je prvi vikend u oktobru Hogsmidski vikend? Šta kažete na to da obavestimo sve zainteresovane da ćemo se naći u selu i tamo porazgovarati o svemu?

- Zašto to moramo da radimo izvan škole? - upita Ron.

- Zato - počeo Hermiona, skrenuvši pažnju nazad na šematski crtež kineskog žvačkastog kupusa koji je precrtavala - što ne verujem da bi Ambridžova bila srećna kad bi otkrila šta nameravamo.

Hari je jedva čekao vikend-izlet u Hogsmid, ali ga je jedna stvar brinula. Sirijus je potpuno začuťao od onda kada im se početkom septembra pojavio u kaminu. Hari je znao da su ga naljutili rekavši da ne žele da dođe - ali ga je i dalje s vremena na vreme zabrinjavala pomisao da bi Sirijus mogao da zaboravi na oprez i da se svejedno pojavi. Šta će da rade ako veliki crni pas jurne ulicom ka njima u Hogsmidu, možda čak pred nosom Draka Melfoja?

-Pa ne možeš ga kriviti što želi da se malko prošeta - reče Ron, kada je Hari njemu i Heraiioni poverio svoje strahove.

- Mislim, u bekstvu je već više od dve godine, i znam da mu nije bilo lako, ali je makar bio slobodan, zar ne? A sada je sve vreme skućen unutra sa onim odurnim vilenjakom.

Hermiona mrko pogleda u Rona, ali je osim toga potpuno ignorisala tu opasku o Kričeru.

- Problem je u tome - reče ona Hariju - što, sve dok V-Voldemort - o, zaboga, Rone - ne izađe na videlo, Sirijus mora da ostane tako sakriven, zar ne? Mislim, glupo Ministarstvo neće shvatiti da je Sirijus nevin dok ne uvide da im je Dambldor sve vreme govorio istinu o njemu. A kad te budale ponovo počnu da hvataju prave Smrtoždere, biće očigledno da Sirijus nije jedan od njih... hoću da kažem, kao prvo, on nema njihov znak.

- Mislim da nije toliko glup da se vrati - počeo da ga teši Ron. - Dambldor bi poludeo ako bi Sirijus to učinio, a Sirijus sluša Dambldora, čak i kad mu se ne dopada to što čuje.

Pošto je Hari i dalje delovao zabrinut, Hermiona reče: - Čuj, Rone i ja smo razgovarali sa ljudima za koje mislimo da bi želeli da nauče prave metode odbrane od mračnih veština, i našli SnK> nekoliko zainteresovanih. Rekli smo im da nas potraže u Hogsmidu.

-Važi - reče Hari isprazno, i dalje zaokupljen Sirijusom.

-Ne brini se, Hari - reče Hermiona tiho. - Imaš dovoljno na umu i bez Sirijusa.

Naravno, bila je potpuno u pravu, jedva da je uspevao da drži korak sa domaćim zadacima, mada je sada radio mnogo više, pošto nije morao da provodi svako veče na kaznenoj nastavi sa Ambridžovom. Ron je još više zaostajao u domaćim zadacima od Harija, pošto je, pored kvidiča koji su obojica trenirali dvaput nedeljno, obavljao i asistentske dužnosti. Ipak, Hermiona, koja je imala više predmeta od njih dvojice, ne samo da je završila sav svoj domaći, već je našla vremena da ištrika još odeće za vilenjake. Hari je morao da prizna da postaje sve bolja, sada ste gotovo uvek mogli da razlikujete šešire od čarapa.

Na dan posete Hogsmidu, jutro je osvanulo vedro ali vetrovito. Posle doručka stali su u red ispred Filča, koji je proverio njihova imena na podužem spisku učenika koji su imali dozvolu od roditelja ili staratelja da posete selo. Uz neznatno žiganje u predelu srca, Hari se seti da on uopšte ne bi ni mogao da ide tamo, da nije bilo Sirijusa.

Kada je Hari prišao Filču, domar jako šmrknu, kao da pokušava da otkrije nekakav miris na Hariju. Zatim odsečno klimnu, od čega mu se vilica ponovo zatrese, a Hari krenu napolje, niz kamene stepenice po hladnom, sunčanom danu.

- Ovaj... zašto te je Filč njuškao? - upita Ron, kada su se on, Hari i Hermiona zaputili brzim hodom niz široki prilaz kapijama.

- Mislim da je proveravao ima li mirisa balebombi - reče Hari, nasmejavši se. - Zaboravio sam da vam ispričam...

I on im izloži celu priču o tome kako je poslao pismo Sirijusu i Filču koji je uleteo sekundu kasnije, tražeći da vidi pismo. Na njegovo iznenađenje, Hermioni je njegova priča bila izuzetno zanimljiva, čak više nego njemu samom.

-Rekao je da mu je dojavljeno da naručuješ balebombe? Ali ko mu je to dojavio?

_ Ne znam - reče Hari slegnuvši ramenima. - Možda Melfoj, on bi mislio da je to smešno. 'prolazili su pored visokih kamenih stubova sa krilatim veprovima na vrhu i skrenuli levo na put za selo, dok im je vetar nabacivao kosu na oči.

-Melfoj? - reče Hermiona skeptično. - Pa... da... možda...

I ostade duboko zamišljena celim putem do prilaza Hogsmidu.

-Gde idemo, uopšte? - zapita Hari. - U Tri metle!

-O... ne - reče Hermiona, prenuvši se iz sanjarenja - ne, tamo je uvek prepuno i bučno. Rekla sam ostalima da nas sačekaju u Veprovj glavi, drugoj krčmi, znate onoj koja nije na glavnom drumu. Mislim da je malo.... znate... sumnjivog karaktera... ali učenici ne zalaze često u nju, pa mislim da nas niko neće čuti.

Sišli su niz glavnu ulicu pored Zonkove prodavnice čarobnjačkih šala, u kojoj, nimalo iznenađeni, zatekoše Freda, Džordža i Lija Džordana, zatim prođuše pored pošte, iz koje su sove izletale u pravilnim razmacima, i skrenuše u sporednu ulicu na čijem vrhu je bila mala krčma. Izubijani drveni natpis visio je sa zardalog podupirača poviše vrata, a na njemu je bila naslikana glava opakog divljeg vepra kako krvari po belom platnu ispod nje. Znak zaškripa na vetru kada se njih troje približiše. Malo su oklevali pred vratima.

-Pa, hajdemo - reče Hermiona pomalo nervozno. Hari prvi krenu unutra.

Unutrašnjost nije bila ni nalik na Tri metle, čiji je veliki bar °davao utisak blistave topline i čistote. Bar u Veprovj glavi sastojao se od jedne male, trošne i ne preterano čiste sobe, koja je strašno vonjala na nešto što su vrlo verovatno bile koze. Prozon na nišama bili su toliko garavi, da je tek mali tračak svejosti dopirao u sobu, koja je stoga bila osvetljena patrljcima sveCa nasadenih po grabo tesanim drvenim stolovima. Na prvi po8 eQ pod je ličio na dobro utabanu zemlju, mada je Hari, čim je stupio na njega, shvatio da se ispod prljavštine koja se vekov' ma taložila nalazi kamen. Hari se seti da mu je, kad je bio na prvoj godini, Hagrid spominjao ovu krčmu. 'Ima puno čudne fele u Veprovj glavi' re kao mu je tada Hagrid, objašnjavajući mu kako je tamo osvojio zmajevo jaje u opljadi sa zakukuljenim čovekom. U to vreme Hari se pitao kako Hagridu nije bilo čudno što je taj stranac krio lice tokom čitavog njihovog susreta. Sada je video da je skrivanje lica neka vrsta mode u Veprovj glavi. Za barom je bio čovek čija je cela glava bila obmotana prljavim sivim zavojima, mada je on i dalje, kroz prorez preko usta, gutao bezbrojne čaše neke vatrene supstance koja se dimila. Dve siluete prekrivene kapuljačama sedele su za stolom kod jedne od niša. Hari bi pomislio da su dementori, da nisu govorili jakim jorkširskim akcentora, a u osenčenom ćošku iza kamina sedela je veštica sa debelim, crnim velom koji joj je padao do nožnih prstiju. Mogli su da joj vide samo vrh nosa jer je zbog njega veo bio malo izbočen.

-Nisam baš siguran da je ovo dobra ideja, Hermiona - promrmlja Hari dok su prilazili baru. Naročito se zagledao u vešticu pod velom. - Je li ti palo na pamet da bi to mogla da bude Ambridžova?

Hermiona baci procenjivački pogled na figuru pod velom.

- Ambridžova je niža od te žene - reče tiho. - Uostalora, čak i da Ambridžova dođe ovde, nema načina da nas zaustavi, Hari, pošto sam dvostruko i trostruko proverila školska pravila. Nismo prešli dozvoljenu granicu. Izričito sam pitala profesora Flitvika da li je učenicima dozvoljeno da dođu u Veprovu glavu, a on je rekao da jeste, ali mi je izričito savetovao da ponesemo naše čaše. A i pogledala sam sve čega sam mogla da se setim u vezi grupa za učenje i rad domaćih zadataka, i one su definitivno dozvoljene. Ja samo mislim da nije dobra ideja da paradiramo naokolo javno objavljujući drugima čime se bavimo.

- U pravu si - reče Hari suvo - pogotovo jer to što planiraš nije baš grupa za zajednički rad domaćih zadataka, zar ne?

Krčmar postrance dođe do njih, izašavši iz zadnjeg sobička. D- je to namćorasti starac sa dugačkom sedom kosom i bradom Bio je visok i mršav, i Hariju odnekud poznat.

-Šta je? - progundā on.

_ Tri krem-piva, molim vas - reče Hermiona. Čovek posegnu ispod šanka i izvuče tri veoma prašnjave i prljave flaše, koje tresnu o površinu šanka. _ Šest sikla - reče.

- Ja ću da platim - reče Hari hitro, dodajući čoveku srebro.

Šankerov pogled pređe preko Harija, na delić sekunde se zadržavši na njegovom ožiljku. Zatim se okrenu i odloži Harijev novac u starinsku drvenu kasu, čija se fioka automatski otvori da primi novčiće. Hari, Ron i Hermiona se povukoše do stola najudaljenijeg od šanka i sedoš, osvrćući se oko sebe. Čovek u prljavim sivim zavojima stade da kucka prstima po šanku, i barmen mu donese još jedno zadimljeno piće.

- Znaš šta? - promrmlja Ron, osvrćući se oduševljeno po krčmi. - Ovde bismo mogli da naručimo šta hoćemo. Kladam se da bi nam onaj tipus prodao bilo šta, ne bi ga bila briga. Oduvek sam hteo da probam vatrovski...

- Ti - si - asistent - zareža Hermiona.

- Oh - reče Ron, dok mu je osmeh bledeo sa lica. - Da...

- Dakle, šta si rekla, ko će se sve naći sa nama? - upita Hari, otčepivši zardali zapušač svog krem-piva, i otpivši par gutljaja.

- Samo par ljudi - ponovi Hermiona, nervozno gledajući čas u svoj sat, čas prema vratima. - Rekla sam im da budu ovde otprilike u ovo vreme, i sigurna sam da svi znaju gde je... O, Vldi, ovo bi mogli da budu oni.

Vrata krčme se otvoriše. Široki prašnjavi zrak sunca na trenutak podeli sobu na dva dela, a zatim nestade u nadolazećoj goili dece.

Prvo je ušao Nevil u pratnji Dina i Lavander, za kojima su išli Parvati i Padma Petil sa (Harijev stomak izvede salto) Čo i jednom od njenih kikatavih drugarica, zatim (sasvim sa ma, delujuć toliko sanjivo, da je možda čak i slučajno nabasa la tu) Luna Lavgud. Potom uslediše Ketil Bel, Alisija Spinet i Angelina Džonson, Kolin i Denis Krivej, Erni Mekmilan, Džastin Finč-Flečli, Hana Abot, zatim devojčica iz Haflpafa sa dugačkom kikom koja joj je padala niz leđa, a kojoj Hari nije znao ime, onda tri dečaka iz Revenkla za koje je bio prilično uveren da se zovu Entoni Goldstin, Majkl Korner i Teri But, potom Džini, praćena visokim, mršavim plavokosim dečakom sa prćastim nosom, kojeg je Hari kao kroz maglu prepoznao kao člana haflpafskog kvidičkog tima, i, na samom začelju, Fred i Džordž Vesli sa svojim prijateljem Lijem Džordanom, noseći velike papirne kese natrpane robom iz Zonkove prodavnice.

- Samo par ljudi? - reče Hari promuklo Hermioni. - Samo npar ljudi?

- Da, pa, čini se da je ideja postala prilično popularna - reče Hermiona veselo. - Rone, hoćeš li da privučesh još stolica?

Krčmar se ukočio usred brisanja čaše krpom koja je bila toliko prljava, da je izgledala kao da nikada nije oprana. Moguće je da nikada nije video svoju krčmu ovako punu.

-Zdravo - reče Fred, koji je prvi stigao do šanka, brzo prebrojavši svoje saputnike - možemo li da dobijemo... dvadeset i pet krem-piva, moliću?

Krčmar je na trenutak mrko zurio u njega, a onda, iznervirano bacivši krp, kao da su ga upravo prekinuli usred nekog važnog posla, on počeo da vadi prašnjavu krem-piva ispod šanka.

-Živeli - reče Fred, deleći ih društvu. - Ajde, svi, ispljunite pare, ja nemam dovoljno zlata za sve ovo...

Hari je tupo posmatrao kako velika raspricana grupica uzima svoja piva od Freda i petlja po svojim odorama u potrazi za novčićima. Nije mogao da zamisli zašto se pojavio ovolik broj ljudi, sve dok mu na um ne pade užasavajuća pomisao da oru možda očekuju nekakav govor, i na tu pomisao se naglo okrenu ka Hermioni.

_ šta si im ti to napričala? - reče on prigušenim glasom. -Šta oni to očekuju?

- Rekla sam ti, oni samo hoće da čuju šta ti imaš da kažeš- reče Hermiona umirujuće. Ali, pošto je Hari nastavio da je zleda besno, ona brzo dodade: - Ti još uvek ne moraš ništa da radiš, ja ću im se prva obratiti.

- Zdravo, Hari - reče Nevil sijajući od sreće, sedajući naspram njega.

Hari pokuša da mu uzvрати osmeh, ali ne progovori. Usta su mu bila izrazito suva. Čo mu se samo nasmešila i sela sa Ronove desne strane. Njena drugarica, koja je imala kovrdžavu crvenkasto-plavu kosu nije se smešila, već je Hariju uputila izrazito nepoverljiv pogled koji ga ubedi da ona, da je bilo po njenom, uopše ne bi ni bila ovde.

Sedajući po dvoje i troje, novopridošla deca se smestiše oko Harija, Rona i Hermione, neki delujuć

prilično uzbuđeno, drugi pak radoznalo, a Luna Lavgud je sanjivo zurila u prazan prostor. Kada su svi privukli stolice, žamor zamre. Svi pogledi su bili prikovani na Harija.

-Ovaj - reče Hermiona, glasom pomalo piskavijim nego inače zbog nervoze. - Ovaj... pa... zdravo.

Grupica sada usredsredi pažnju na nju, iako su im pogledi i dalje redovno stremili ka Hariju.

-Pa... ovaj... pa, znate zašto ste ovde. Ovaj... dakle, Hari je imao ideju... hoću reći - (Hari je prostrela pogledom) - ja sam imala ideju... da bi bilo dobro ako bi ljudi koji žele da uče odbranu od mračnih veština - a pod time mislim da stvarno uče, znate, a ne one gluposti koje Ambridžova radi sa nama...

- (Hernuonin glas iznenada postade mnogo sigurniji i uverljiviji) - Jer t0 nilto ne bi mogao da nazove odbranom od mračnih veština- (- Tako je! - oglasi se Entoni Goldstin, a Hermiona ga odobravajuće pogleda) - ... Pa, mislila sara da bi bilo dobro ako ismo, dakle, uzeli stvari u svoje ruke.

Ona zastade, iskosa pogleda u Harija i nastavi: - A pod time mislim da naučimo kako da se pravilno odbranimo, ne samo teorijski, već izvođenjem pravih čini...

- Kladam se da bi i ti htela da položiš svoj O.Č.N. iz odbrane od mračnih veština, je li? - upita Majkl Korner.

- Naravno da bih htela - reče Hermiona kao iz topa. - Ali i više od toga, hoću da budem propisno izvežbana u odbrani jer... jer... - ona duboko udahnu i dovrši - jer se Lord Voldemor vratio.

Reakcija je bila trenutna i krajnje predvidljiva. Čoina prijateljica vrisnu i prosu krem-pivo po sebi. Teri But se nevoljno trže. Padma Petil zadrhta, a Nevil ispusti čunovati jecaj koji je uspeo da pretvori u kašalj. Svi su, ipak, pogledom željno fiksirali Harija.

- Pa... u svakom slučaju, takav nam je plan - reče Heraiiona. - Ako hoćete da nam se pridružite, moramo da odlučimo kako ćemo da...

- Gde je dokaz da se Znaš-već-ko vratio? - upita plavokosi Haflpafovac koji je igrao kvidič, prilično agresivnim glasom.

- Pa, Dambldor veruje u to... - poče Hermiona.

- Hoćeš reći, Dambldor veruje njemu - reče plavokosi dečak, mahnuvši glavom ka Hariju.

- A ko si tP. - upita Ron pomalo nepristojno.

- Zaharije Smit - reče dečak - i mislim da imam pravo da znam zašto on tvrdi da se Znaš-već-ko vratio.

- Vidi - reče Hermiona, vešto intervenišući - ovaj sastanak nije posvećen tome...

- U redu je, Hermiona - reče Hari.

Upravo mu je sinulo zašto je toliko mnogo ljudi došlo. Pomisli kako je Hermiona trebalo to i da predvidi. Neki od njih -možda čak većina - došli su u nadi da će čuti Harijevu priču \i prve ruke.

-Zašto tvrdim da se Znaš-već-ko vratio? - upita on, gtedajući Zahariju pravo u lice. - Video sam ga. Ali, Dambldor je prošle godine celoj školi ispričao šta se dogodilo, i ako njemu niste erovali, oncija nećete poverovati ni meni, a ja ne nameravam da protraćim čitavo popodne pokušavajući nekoga da ubedim.

Činilo se da je cela grupica zadržala dah dok je Hari govorio. Hari je imao utisak da čak i krčmar pomno sluša. Brisao je čašu svojom prljavom krpom, čineći je ravnomerao prljavijom. Zaharije mu uzvрати: - Dambldor nam je prošle godine rekao samo da je Sedrika Digorija ubio Znaš-već-ko, i da si ti vratio Digorijevo telo nazad na Hogvorts. Nije nam ispričao nikakve detalje, nije nam rekao kako je tačno Digori ubijen, a mislim da bismo svi mi želeli da znamo...

-Ako ste došli da čujete kako tačno izgleda kada Voldemor ubije nekoga, tu vam ne mogu pomoći - reče Hari. Njegovo strpljenje, kojeg je ovih dana imao toliko malo, ponovo je bilo na izmaku. Nije sklanjao pogled sa agresivnog lica Zaharija Smita, i bio je odlučan da ne pogleda u Čo. - Ne želim da pričam o Sedriku Digoriju, u redu? Tako da, ako ste zbog toga došli, raožete slobodno da idete.

On baci ljutit pogled u pravcu Hermione. Sve je ovo, pomisli on, njena krivica. Ona je odlučila da ga izloži pred ostaliraa, kao da je neka nakaza, i naravno da su se pojavili u tolikom broju da vide koliko je sumanuta ta njegova priča. Ali niko ne napusti svoje sedište, čak ni Zaharije Smit, iako je nastavio da pomno pilji u Harija.

-Dakle - reče Hermiona, ponovo piskavim glasom - dakle... kao što sam govorila... ako hoćete da naučite da se branite, onda moramo da se dogovorimo kako ćemo to da izvodimo, kohko često ćemo

da se okupljamo, i gde ćemo da...

v ~ ^a li je istina - prekide je devojčica sa dugačkom kikom Uz ^eđa, gladajući u Harija - da možeš da proizvedeš patronusa?

-DA - reče Hari, pomalo odbrambeno. Opipljivog patronusa? fraza pokrenu nešto u Harijevotn sećanju.

-Ovaj... da li, kojim slučajem, poznaješ Madam Bouns? -upita.

Devojčica se nasmeši.

- To mi je tetka - reče ona. - Ja sam Suzan Bouns. Pričala mi je o tvom saslušanju. Dakle... da li je to istina? Praviš jelena patronusa?

- Da - reče Hari.

- Boga mu, Hari! - reče Li, delujući vidno impresioniran. - Nisam znao za to!

- Mama je rekla Ronu da ne širi priču o tome naokolo - reče Fred, kezeći se Hariju. - Rekla je da i bez toga privlačiš dovoljno pažnje.

- Pa, nije pogrešila - promrmlja Hari, i nekoliko prisutnih se nasmeja.

Veštica pod velom se malčice uzvrpolji na svom sedištu.

- I zaista si ubio Baziliska onim mačem iz Dambldorove kancelarije? - hteo je Teri But da zna. - To mi je rekao jedan od portreta na zidu kancelarije, kada sam prošle godine bio tamo...

- Ovaj... da, jesam - reče Hari.

Džastin Finč-Flečli zazvižda u znak divljenja. Braća Krivej razmeniše poglede pune strahopoštovanja, a Lavander Braun tiho reče: - Vau! - Hariju je sada bilo pomalo vruće oko okovratnika. Odlučno je gledao svuda, samo ne u pravcu Co.

- A kada smo bili u prvom razredu - obznani Nevil prisutnima - spasao je onaj Kamen ludosti...

- Mudrosti - prosikta Hermiona.

-Aha, baš to... od Znate-već-koga - dovrši Nevil.

Oči Hane Abot se zaokrugliše poput galeona.

-A da ne govorimo - reče Čo (Harijev pogled polete ka njoj; i ona je gledala u njega, smešeći se, pa njegov stomak izvede još jedan salto unazad) - o svim podvizima koje je morao da izvede na Tročarobnjačkom turniru prošle godine – prolazak pored zmajeva, siren-ljudi i akromantula i sličnih stvari...

Širom stola začu se žamor impresioniranog odobravanja. Ha|u se utroba sada migoljila. Pokušavao je da uozbilji lice, kane bi delovao previše zadovoljan samim sobom. Činjenica da je čo nahvalila znatno mu je otežavala da im kaže ono što se Sebi samom zakleo da će im saopštiti.

- Pazite - reče on, a svi istog trena začutaše - ja... neću da zvučim kao da sam lažno skroman, ili kako već, ali... i drugi su mi puno pomogli da se izborim sa svim tim stvarima...

- Nisu, vala, sa onim zmajem - reče Majkl Korner kao iz topa. - To je bilo mnogo kul letenje...

- Da, pa... - reče Hari, osećajući da bi bilo nepristojno da se ne složi sa time.

-A niko ti nije pomogao ni da se otarasiš onih dementora letos - reče Suzan Bouns.

- Ne - reče Hari - nije, okej, znam da sam ponešto izveo bez ikakve pomoći, ali pokušavam da kažem da...

- Da li ti to radosno pokušavaš da se izvučeš i da nam ne pokažeš ništa od toga? - upita Zaharije Smit.

- Evo, ja imam jednu super ideju - reče Ron glasno, pre nego što je Hari stigao da progovori - zašto ti ne bi začepio svoju gubicu?

Možda je reč 'radosno' izazvala ovako burnu reakciju kod Rona. U svakom slučaju, on je sada gledao u Zaharija kao da mu ništa ne bi bilo draže nego da ga udari. Zaharije pocrvene.

-Pa, svi smo se ovde okupili da nešto naučimo od njega, a on nam govori kako ne ume da izvede ništa od toga – reče on.

. - Nije to rekao - zareža Fred.

~ Da li bi želeo da ti mi malčice pročistimo usi? - ponudi Se ^ordž, izvadiвши metalni instrument smrtonosnog izgleda iz Jedne od kesa iz Zonkove prodavnice.

Ili bilo koji deo tela, nema problema, jer nismo preterano ivi gde ovo da zabijemo - reče Fred.

-Dakle - žurao se ubaci Hermiona - idemo dalje... stvar je u tome, da li se svi slažemo da ćemo da

idemo na časove kod Harija?

Svi zagrajaše u znak opšteg odobravanja. Zaharije prekrsti ruke i ništa ne reče, mada je to možda bilo zato što je bio isuviše zauzet obazrivim osmatranjem instrumenta u Fredovoj ruci

- Dobro onda - nastavi Hermiona, kojoj je vidno laknulo što su se napokon oko nečega dogovorili. - Pa, sledeće pitanje je koliko ćemo često da se sastajemo. Mislim da nema svrhe da to činimo ređe od jednom nedeljno...

- Čekaj malo - reče Angelina - moramo voditi računa da nam se ovo ne poklapa sa treninzima kvidiča.

- Da - reče Čo - a ni sa našim.

- I našim - dodade Zaharije Smit.

- Sigurna sam da ćemo uspeti da pronađemo neko veče u nedelji koje će svima odgovarati - reče Hermiona pomalo nestrpljivo - ali, znate, ovo je prilično važno, ipak se radi o tome da ćete učiti da se odbranite od V-Voldemortovih Smrtoždera...

- Dobro rečeno! - zagrme Erni Mekmilan, kojeg je Hari već odavno čekao da se oglasi. - Ja lično mislim da je ovo od izuzetne važnosti, možda čak važnije od svega drugog što ćemo raditi ove godine, čak i sa predstojećim O.Č.N!

On se značajno osvrnu oko sebe, kao da čeka da mu ostali viknu - Nije valjda! Međutim, kada se niko ne javi, on nastavi: - Ja, lično, ne shvatam zašto nam je Ministarstvo utrapilo ovako beskorisnog nastavnika u ova kritična vremena. Očigledno je da ne smeju sebi da priznaju da se znate-već-ko vratio, ali ipak, dati nam nastavnika koji nas sprečava da koristimo odbrambene čini...

-Mi mislimo da Ambridžova ne želi da se obučavamo u odbrani od mračnih veština - reče Hermiona - zato što ima neku... neku sumanutu ideju da bi Dambldor mogao da koristi svoje učenike kao nekakvu privatnu vojsku. Misli da bi on pokušao da nas mobiliše protiv Ministarstva.

Gotovo svi su se zaprepastili na ovu vest. Svi izuzev Lune ud, koja se oglasi: - Pa, to se sasvim uklapa. Uostalom, i Kornelijus Fadž ima svoju ličnu armiju.

- Šta? - reče Hari, potpuno izbačen iz takta ovom neočekivanom informacijom.

- Da, on ima vojsku heliopata - reče Luna svečano.

- Ne, nema - obrecnu se Hermiona.

- Da, ima - reče Luna.

- Šta su to heliopate? - upita Nevil, gledajući zblanuto.

- Oni su duhovi vatre - reče Luna, a njene ionako buljave oči joj se toliko razrogačiše, da je delovala luđe no ikada - ogromna visoka plamteća stvorenja koja galopiraju po tlu, spaljujući sve pred s....

- Oni ne postoje, Nevile - reče Hermiona zajedljivo.

- O, nego šta, nego postoje! - reče Luna ljutito.

- Žao mi je, ali gde je dokaz? - obrecnu se Hermiona.

- Ima puno iskaza očevidaca. Samo zato što si ti toliko uskogrudna da sve mora da ti se nabije pod nos ne bi li...

- Ahem, ahem - reče Džini, tako dobro imitirajući profesorku Ambridž da se nekoliko prisutnih uznemireno osvrnuše, a zatim nasmejaše. - Zar se nismo upravo dogovarali koliko često ćemo održavati časove odbrane?

- Da - odmah se ubaci Hermiona - da, jesmo, u pravu si, Džini.

- Pa, jednom nedeljno mi zvuči sasvim kul - reče Li Džordan.

- Dok god... - poče Angelina.

- Da, da, znamo za kvidič - reče Hermiona napetim glasom.

- iJniga stvar o kojoj moramo da odlučimo jeste gde ćemo da se sastajemo...

Ovo je bilo već malo teže. Svi zanemeše.

-U biblioteci? - predloži Keti Bel posle par trenutaka.

~ Cini mi se da Madam Pins neće biti isuviše oduševljena o budemo bacali kletve u biblioteci - reče Hari.

- Možda u nekoj praznoj učionici? - reče Din.

- Aha - reče Ron. - Mek Gonagalova bi možda mogla da nam dozvoli da vežbamo u njenoj, kao što nam je dozvolila ka da je Hari vežbao za Tročarobnjački.

Ali Hari je bio prilično siguran da Mek Gonagalova ovaj put neće biti toliko predusretljiva. Uprkos svemu što je Hermiona rekla da su grupe za učenje i rad domaćih zadataka dozvoljene imao je jak predosećaj da bi se ipak ova grupa mogla smatrati mnogo buntovnijom.

-Dobro, pa, probaćemo nas troje da pronađemo neko mesto - reče Hermiona. - Poslaćemo poruku svima kada budemo odredili vreme i mesto za prvi sastanak.

Ona stade da pretura po svojoj torbi i izvuče pergament i pero, a zatim zastade, kao da skuplja hrabrost da nešto kaže.

-Ja... mislim da bi svako trebalo da napiše svoje ime, da znamo ko je sve ovde. Ali mislim - ona duboko udahnu - da treba da se složimo da ne širimo priču o ovome što radimo. Ako se upišete, time potvrđujete da nećete reći Ambridžovoj niti bilo kome drugome šta nameravamo.

Fred posegnu za pergamentom i veselo naškraba svoj potpis, ali Hari primeti da je nekoliko prisutnih bilo prilično nezadovoljno na pomisao da treba da stave svoje ime na spisak.

-Ovaj... - reče Zaharije polako, odbijajući da uzme pergament koji mu je Džordž dodavao - pa... siguran sam da će mi Erni reći kada su sastanci.

Ali i Erni je prilično oklevao da se potpiše. Hermiona se, podignutih obrva, zagleda u njega.

- Ja... pa, mi smo ipak asistenti - procedi Erni. - A ako bi ovaj spisak bio otkriven... pa, hoću reći... i sama si rekla, ako Ambridžova otkrije...

- Upravo si rekao da je ova grupa najvažnija stvar koju već da radiš ove godine - podseti ga Hari.

- Ja... da - reče Erni - da, i verujem u to, samo što...

Erni, zar stvarno misliš da ću da ostavim taj spisak da se < naokolo? - upita Hermiona, na ivici živaca.

_ Ne naravno da ne - uzvрати Erni, delujući malo manje zabrinuto. - Ja- da, naravno da ću da potpišem.

Posle Ernija, više niko nije imao primedbi, iako je Hari primetio da Čoina drugarica upućuje prilično prekoran pogled ka Čo pre nego što je dodala svoje ime. Kada se i poslednja osoba - Zaharije - upisala, Hermiona uze pergament nazad i ćušnu ea pažljivo u torbu. Grupicom zavlada čudna atmosfera. Kao da su upravo potpisali nekakav ugovor.

-Pa, vreme nam izmiče - reče Fred živahno, skočivši na noge. - Džordž, Li i ja moramo da kupimo neke delikatne stvarčice, pa se vidimo kasnije.

I ostali počеше da odlaze, u grupicama od dvoje-troje. Čo se prilično zadržala zakopčavajući torbu pre nego što će otići, dok joj je duga tamna zavesa od kose sakrila lice. Ali njena prijateljica je stajala pored nje, prekrštenih ruku, cokćući jezikom, tako da Čo nije imala drugog izbora već da ode sa njom. Dok ju je drugarica gurala kroz vrata, Čo se osvrnu i mahnu Hariju.

- Pa, mislim da je sve dobro prošlo - reče Hermiona veselo, par trenutaka kasnije, kad su ona, Hari i Ron izašli iz Veprove glave na jarku sunčevu svetlost. Hari i Ron su stezali svoje flaše krem-piva.

- Onaj Zaharije je pravi som - reče Ron, mrko gledajući udaljenu siluetu Smita, jedva raspoznatljivu u daljini.

- Ni ja ga mnogo ne volim - priznade Hermiona - ali čuo me je kada sam pričala sa Ernijem i Hanom za haflpafskim stolom, delovao je vrlo zainteresovano, i šta sam mogla da mu kažem? Ali, što više ljudi, to bolje, stvamo - hoću reći, Majkl Korner i njegovi prijatelji ne bi ni došli, da on nije počeo da se zabavlja sa Džini...

v °On> koji je upravo ispijao poslednjih par kapi iz svoje flaše ^m-piva, zagrcnu se i prosu preostalo krem-pivo po svojoj odori.

- On se ŠTA? - prokrklja Ron, skandalizovan, a uši tnu no stadoše rumene poput listova govedine. - Ona se zabavlja sa moja sestra se zabavlja... kako to misliš, sa Majklom Korneroni'J

- Pa, mislim da su on i njegovi drugovi baš zato i došli - hoću reći, očigledno je da su zainteresovani da uče odbranu, ali da Džini nije rekla Majklu šta se zbiva...

- Kada se to... kada je ona...?

- Upoznali su se na Božićnom balu i smuvali na kraju prošle godine - reče Hermiona sabrano. Upravo su skrenuli u Visoku ulicu, i ona se zaustavi pred Skrivenšaftovom prodavnicom pera, u čijem su izlogu bila postavljena lepa fazanova pera. - Hmm... dobro bi mi došlo novo pero. Ona uđe u radnju. Hari i Ron krenuše za njom.

- Koji od njih je bio Majkl Korner? - besno je insistirao Ron.
- Onaj tamni - reče Hermiona.
- Nije mi se dopao - odmah će Ron.
- Veliko iznenađenje - reče Hermiona sebi u bradu.
- Ali - poče Ron, prateći Hermionu duž reda pera naslaganih u bakarnim posudama. - Mislio sam da se Džini sviđa Hari!

Hermiona ga pogleda pomalo sažaljivo i zavrte glavom.

-Džini se nekada sviđao Hari, ali je digla ruke od njega još pre nekoliko meseci. Nije da te sada ne voli, naprotiv - dodade ona nežno Hariju, ispitujući jedno dugačko crno-zlatno pero.

Hariju, kome je glava još uvek bila puna Čoinog mahanja, ova tema nije bila toliko zanimljiva kao Ronu, koji je prosto drhtao od ogorčenja, ali mu tada sinu nešto što do tog trenutka gotovo da nije ni primetio.

- Dakle, zato sada priča? - upita on Hermionu. - Pre nikada nije pričala preda mnom.

- Tačno tako - reče Hermiona. - Da, tnislim da ću uzeti ovo pero...

Ona priđe pultu i plati petnaest sikla i dva knuta, dok joj je Ron još uvek disao za vratom.

-Rone - reče ona strogo, okrenuvši se u mestu - Džini je znala da ćeš to teško podneti, i upravo zbog toga ti nije rekla (ja Se viđa sa Majklom. Zato nemoj više da gundáš, za ime božje.

-Kako to misliš? Ko je rekao išta loše? Ja ne gundám ni o čemu... - nastavio je Ron da mrmlja sebi u bradu duž cele ulice.

Hermiona prevmu oči ka Hariju, a zatim, dok je Ron još uvek za sebe proklinjao Majkla Komera, tiho reče: - Kad smo već kod Majkla i Džini... šta je sa tobom i Čo?

-Kako to misliš? - upita Hari brzo.

Učini mu se da u njemu odjednom nešto proključa. Osetio je da gori, zbog čega ga je hladnoća peckala po licu - da li je to zaista bilo toliko očigledno?

-Pa - reče Hermiona sa smeškom - prosto nije mogla da odvoji pogled od tebe, zar ne?

Hari nikada pre nije toliko cenio lepotu sela Hogsmid.

17. DEKRET O OBRAZOVANJU BROJ DVADESET I ČETIRI

Hari je se sve do kraja tog vikenda osećao srećniji nego ikada od početka polugođa. On i Ron su skoro celu nedelju praveli radeći domaće, da bi nadoknadili ono što su propustili. Poslednji zraci jesenjeg sunca istrajali su ceo dan: stoga su, umesto da sede pogrbljeni nad stolovima u dnevnom boravku, preneli sveske napolje i smestili se u senci velikog bukovog drveta na samom rubu jezera. Henniona, koja je po običaju već bila završila sve svoje zadatke, ponela je klupko vune i začarala svoje igle za pletenje, tako da su štrikale i zveketale u vazduhu pored nje, proizvodeći još šušorića i šalova.

Saznanje da čini nešto da se odupre Ambridžovoj i Ministarstvu, i da je on sam ključni deo pobune, pružalo je Hariju osećaj neizmernog zadovoljstva. Neprekidno je premotavao subotnji sastanak u glavi: svi ti ljudi su se obratili njemu da ih nauči odbrani od mračnih veština... pa izrazi na njihovim licima kada su "uli za ne^e 0(* stvar* k°Je ^e u^n°- l Č° koja hvali njegove nodvige na Tročarobnjačkom turniru - spoznaja da ga niko od svih njih nije smatrao lažljivim čudakom, već nekim kome se treba diviti, toliko ga je ispunila nadom, da je još uvek bio veseo u ponedeljak ujutru, uprkos tome što su mu predstojala najneomiljenija predavanja.

On i Ron se iz spavaonice zaputiše niz stepenice, raspravljajući o Angelininoj ideji da te večeri na kvidičkom treningu probaju da uvežbaju novi potez po imenu finta lenjivčevog stiska, i tek kada su već došli nasred osunčanog dnevnog boravka, primetiše novi dodatak sobi koji je već privukao pažnju grupice Grifindoraca.

Za grifindorsku oglasnu tablu bio je prikucan ogroman natpis, toliko veliki da je prekrpio sve drago na njoj - spisak polovnih udžbenika na prodaju, redovne podsetnike o školskim pravilima koje je pisao Argus Filč, raspored kvidičkih treninga, ponude za trampu određenih sličica iz čokoladnih

žabica, najnoviji oglas braće Vesli u kome traže degustatore, datume Hogsmidskih vikenda i obaveštenja u kolumni izgubljeno - nađeno. Novi natpis bio je ispisan velikim crnim slovima, a na dnu, pored pedantnog i izuvijanog potpisa, nalazio se pečat izuzetno zvaničnog izgleda.

Sve dažke organizacije, udruženja, timovi, grupe i klubovi ovime se raspuštaju.

Organizacija, udruženje, tim, grupa i klub ovime se definišu kao redovno sastajanje troje ili više učenika.

Dozvole za ponovno formiranje istih mogu se tražiti od Velikog inkvizitora (profesorke Ambridž).

Nijedna dažka organizacija, udruženje, tim, grupa ili klub ne mogu da postoje bez znanja i odobrenja Velikog inkvizitora.

Svaki učenik za kojeg se otkrije da je osnovao, ili pripada, organizaciji, udruženju, timu, grupi ili klubu koji nije odobren od strane Velikog inkvizitora, biće izbačen iz škole.

Gore navedene proklamacije su u saglasnosti sa Dekretom o obrazovanju pod brojem dvadeset i četiri.

Potpisano:

Dolores Džejn Ambridž

VELIKI INKVIZITOR.

Hari i Ron pročitahu obaveštenje preko glava nekolicine zabrinutih drugaka.

- Da li to znači da će ukinuti klub gob-kamenja? - upita jedan od njih svog druga.

- Mislim da neće biti problema sa gob-kamenjem - reče Ron smrknuto, zbog čega drugak poskoči. - Mada, mislim da mi nećemo biti te sreće, a ti? - upita on Harija, kada su se drugaci žurno udaljili.

Hari je ponovo iščitavao obaveštenje. Sreća koja ga je ispunjavala od subote nestade. Unutrašnjost mu je pulsirala od gneva.

- Ovo nije slučajnost - reče, stegnuvši pesnice. - Ona zna.

- Nemoguće - odmah će Ron.

U onoj krčmi mnogi su prisluškivali naš razgovor. Uostalom pomirimo se sa tim, ne znamo koliko možemo da verujemo onima koji su došli na sastanak... bilo ko od njih mogao je da kaže Ambridžovoj...

A on je pomislio da su mu poverovali, čak mu se činilo i da mu se dive...

- Zaharije Smit! - odmah reče Ron, zabivši pesnicu u dlan svoje druge šake. - Ili... onaj Majkl Korner isto mi je strašno sumnjiv...

- Pitam se da li je Hermiona već videla ovo? - reče Hari, osvrćući se ka vratima ženskih spavaonica.

- Hajdemo da joj kažemo - reče Ron. On pojuri napred, otvori vrata i zaputi se uz spiralno stepenište.

Bio je na šestom stepeniku, kada se začu glasan, zavijajući zvuk, nalik brodskoj sireni, i stepenici se stopiše jedni sa drugima, napravivši dugački, glatki kameni tobogan. Na tren, Ron pokuša da nastavi sa trčanjem, mahnito mlatarajući rukama poput vetrenjače, a zatim se sruči unazad i spusti niz novostvoreni to-bogan, zaustavivši se kod Harijevih nogu.

-Ovaj... mislim da nam nije dozvoljen pristup ženskim spavaonicama - reče Hari, pridižući Rona sa zemlje, svojski se trudeći da se ne nasmeje.

Dve devojčice iz četvrtog razreda veselo se spustiše niz kameni tobogan.

- Ooo, ko je to pokušao da se popne uz stepenice? - zakikotaše se one veselo, skočivši na noge, odmeravajući Harija i Rona.

- Ja - reče Ron, koji je još uvek bio prilično razbarušen. - Nisam znao da će se to dogoditi. To nije fer! - dodade on Hariju, kada su se devojčice zaputile ka rupi sa portretom, još uvek se kikoćući ko lude. - Hermiona sme u našu spavaonicu, kako to da nama nije dozvoljeno...?

~ Pa, to je jedno staromodno pravilo - reče Hermiona, koJe uPravo nežno skliznula na tepih ispred njih, i sada se pridizala na noge - ali lepo piše u Istoriji Hogvortsu da su osn' vači smatrali kako dečaciraa ne treba verovati koliko i devoič' cama. Zašto si uopšte pokušao da se popneš?

-Da te pronađem - pogledaj ovo! - reče Ron, odvučivši je do oglasne table.

Hermiona hitro prelete pogledom obaveštenja. Lice joj se skameni.

- Mora da joj je neko izbrbljao sve! - zaključí Ron ljutito.

- Nisu mogli - reče Hermiona prigušenim glasom.

- Ti si tako naivna - reče Ron - zato što si sama tako časna i poverljiva, misliš da su i...
- Ne, nisu mogli da ispričaju jer sam bacila urok na onaj list pergamenta koji srao svi potpisali - reče Hermiona sumorno. - Veruj mi, ako je neko otrčao i sve ispričao Ambridžovoj, znaćemo tačno ko, a taj će silno zažaliti.

- Što, šta će mu biti? - upita Ron radozvalo.

- Pa, recimo ovako - poče Hermiona - bubuljice Elois Midžeon će u poređenju sa tim ličiti tek na nekoliko cakanih pegica. Hajdemo na doručak, da vidimo šta ostali misle... pitam se da li je ovo okačeno u svim kućama?

Odmah po ulasku u Veliku salu postalo je očigledno da se obaveštenje Ambridžove nije pojavilo samo u grifindorskom tornju. U graji i povećanom komešanju u Velikoj sali ogleдалa se izražena napetost, dok su đaci trčali duž stolova, domundavajući se o onome što su pročitali. Hari, Ron i Hermiona tek što su seli, kada se Nevil, Din, Fred i Džordž sručiše kraj njih.

- Da li ste videli?

- Mislite li da zna?

- Šta ćemo da radimo?

Svi su gledali u Harija. On se osvrnu oko sebe kako bi se osigurao da nema nastavnika u blizini.

- Svejedno ćemo to da uradimo, naravno - reče on tiho.

- Znao sam da ćeš to da kažeš - reče Džordž, ozarenog lica, potapšavši Harija po ruci.

T asistenti? - reče Fred, sumnjičavo osmotrivši Rona i Hermionu

_ Naravno - rece Hermiona nladno.

-Evo stižu Erni i Hana Abot - reče Ron, pogledavši preko ramena. - Baš kao i oni tipusi iz Revenkla i Smit... i niko ne deluje veoma bubuljičavo.

Hermiona je delovala uzbuđeno.

- Ma pusti sad bubuljice, ti idioti ne smeju sada da nam pridu, delovaće stvamo sumnjivo - sedi! - ona se bezglasno obrati Erniju i Hani, mahnito im gestikulirajući da se priključe haflpafskom stolu.

- Kasnije! Prićaćemo - sa - vama - kasnije!

- Ja ću da kažem Majklu - reče Džini nestrpljivo, skočivši sa klupe - taj idiot, stvarno, šta li to misli da radi...

Ona odjuri ka revenklovskom stolu. Hari ju je posmatrao kako trči. Čo je sedela nedaleko, razgovarajući sa svojom kovrdžavom prijateljicom koja je bila sa njom u Veprovoj glavi. Hoće li je obaveštenje Ambridžove zaplašiti da se više ne sastaje sa njim?

Ali prave posledice obaveštenja osetili su tek kada su krenuli iz Velike sale, zaputivši se na istoriju magije.

-Hari! Rone!

Bila je to Angelina i žumo je išla ka njima, potpuno očajna.

-U redu je - reče Hari tiho, kada je bila dovoljno blizu da ga čuje. - Ipak ćemo da nastavimo sa...

~ Da li shvatate da je uključila i kvidič u sve ovo? - prekide ga Angelina. - Moramo da tražimo dozvolu da ponovo formiramo grifindorski tim!

- Sta? - upita Hari.

- Nema šanse - reče Ron, zgranut.

-Pročitaj obaveštenje, spominje i timove! Zato slušaj, Hari reci ću ti ovo po poslednji put... molim te, molim te nemoj da gubiš živce pred Ambridžovom, inače nam možda više neće dati da igramo!

- Okej, okej - reče Hari, jer je Angelina delovala kao da ie na ivici suza. - Ne brini, dobro ću se ponašati...

- Kladim se da je Ambridžova na istoriji magije - reče Ron smrknuto, kada su se zaputili na Binsov čas. - Još uvek nije izvršila inspekciju kod Binsa... kladimo se u šta hoćeš da već čeka tamo...

Ali nije bio u pravu. Jedini nastavnik koji je bio prisutan kada su ušli u učionicu bio je profesor Bins, po običaju lebdeći na par centimetara od stolice, spreman da nastavi svoje monotono trućanje o ratovima džinova. Hari danas čak nije ni pokušao da prati njegovo predavanje. Zaludno je crtkao po svom pregamentu, ignorišući Hermionine česte prekorne poglede i gurkanja, sve dok ga nije jednom izuzetno bolno bocnula u rebra, i on ljutito podiže glavu. - Šta je?

Ona pokaza ka prozoru. Hari se okrenu ka njemu. Na uskom simsu ugnezdila se Hedviga, sa

pisamcetom vezanim za nožicu, zureći u njega kroz debelo staklo. Hariju ništa nije bilo jasno. Upravo su doručkovali, zašto mu, za ime sveta, nije tada uručila pismo, kao i obično? Mnogi od njegovih drugova iz razreda takode su jedni drugima pokazivali na Hedvigu.

- Oh, oduvek sam volela tu sovu, stvamo je prelepa - Hari začu Lavander kako se s uzdahom obraća Parvati.

On se osvrnu ka profesoru Binsu, koji je nastavio da čita svoje beleške, spokojno nesvestan da je pažnja razreda sada još manje usredsređena na njega nego inače. Hari tiho skliznu sa stolice, čučnu i žurno otpuza duž reda klupa ka prozoru, gde otkači bravicu i veoma polako ga otvori.

Očekivao je da će mu Hedviga ispružiti nožicu, kako bi mogao da skine pismo, a zatim odleteti ka sovamiku, ali čim se prozor dovoljno odškrinuo, ona uskoči unutra, tužno hukćući. Hari zatvori prozor, zabrinuto pogledavši ka profesoru Binsu, ponovo čučnu i odjuri na svoje sedište sa Hedvigom na ramenu.

" ie ponovo seo na mesto, prebacio je Hedvigu u krilo i polcušao da skine pismo koje joj je bilo privezano za nožicu.

Tek tada je shvatio da je Hedvigino perje bilo raščerupano. Neka pera su joj štrčala, a jedno krilo je držala pod čudnim uglom.

_ Povredena je! - prošaputa Hari, nadvivši se nad nju. Hermiona i Ron se nagnuše ka njemu. Hermiona je čak ostavila i svoje pero. - Vidi - nešto joj nije u redu sa krilom...

Hedviga je drhtala. Kada je Hari krenuo da joj pipne krilo, ona malčice poskoči, nakostrešivši perje, kao naduvana, i prekorno ga pogleda.

-Profesore Bins - reče Hari glasno, a svi u razredu se okrenuše ka njemu. - Nije mi dobro.

Profesor Bins podiže pogled sa svojih beležaka, zaprepašćen, po običaju. kada je otkrio da je soba pred njim puna ljudi.

-Nije ti dobro? - ponovi on ošamućeno.

- Nimalo mi nije dobro - reče Hari odlučno, pridigavši se na noge sa Hedvigom skrivenom iza leđa.

- Mislim da moram da odem u bolničko krilo.

- Da - reče profesor Bins, očigledno u velikoj zabludi. - Da... da, bolničko krilo... pa, idi, onda, Perkinse...

Kada je izašao iz učionice, Hari vrati Hedvigu na svoje rame i požuri niz hodnik, zastavši da razmisli tek kada Binsova vrata više nisu bila na vidiku. Njegov prvi izbor kome da odnese Hedvigu na lečenje bio je, naravno, Hagrid, ali pošto nije vmao pojma gde je on, jedina preostala opcija bila je da pronadje profesorku Truli-dasku i da se nada da će mu pomoći.

On proviri kroz prozor ka vetrovitom, oblacima prekrivenom zemljištu. Nije bilo ni traga od nje pored Hagridove kolibe. Ako ne drži čas, verovatno je u zbornici. On se zaputi niz stepenice,

Je Hedviga slabašno huktala, klataći mu se na ramenu. .

Dva kamena gargojla natkriljivala su vrata zbornice. Kada Je Hari prišao, jedan od njih zakrešta: - Trebalo bi da si na casu, sinko.

- Ovo je hitno - reče Hari odsečno.

- Oooo, hitno, je li? - reče drugi gargojl piskavim glasom

- Pa, baš nam je odbrusio, zar ne?

Hari pokuca. Začu korake, a zatim se vrata otvoriše i nađe se licem u lice sa profesorkom Mek Gonagal.

- Nisi valjda opet dobio kaznenu nastavu?! - reče ona odmah, uzburvano sevućujući svojim četvrtastim naočarima.

- Ne, profesorka! - užurbano odgovori Hari.

- Pa, zašto onda nisi na nastavi?

- Zbog nečeg hitnog, očigledno - podrugljivo će drugi gargojl.

- Tražim profesorku Truli-dasku - objasni Hari. - Zbog moje sove, povredena je.

- Povredena sova, kažeš?

Profesorka Truli-daska se pojavi kraj ramena profesorke Mek Gonagal, pušeći lulu i čitajući primerak Dnevnog proroka.

-Da - uzvratu Hari, pažljivo podigavši Hedvigu sa svog ramena - pojavila se posle ostalih poštanskih

sova, a krilo joj je skroz čudno, pogledajte...

Profesorka Truli-daska čvrsto zagriže svoju lulu i uze Hedvigu od Harija, dok ih je profesorka Mek Gonagal nemo posmatrala.

-Hmm - reče profesorka Truli-daska, neznatno tresući lulom dok je pričala. - Izgleda da ju je nešto napalo. Mada, ne znam šta bi to moglo da bude. Testrali, naravno, ponekad napadaju ptice, ali je Hagrid dobro izdresirao hogvortske testrale da ne diraju sove.

Hari nije znao šta su testrali, niti ga je bilo briga. Samo je hteo da zna da li će Hedviga biti dobro. Profesorka Mek Gonagal oštro pogleda Harija i upita: - Da li znaš koliku je razdaljinu ova sova preletela, Poteru?

-Ovaj - reče Hari. - Od Londona, rekao bih.

Njihovi pogledi se nakratko sretoše i on shvati, po tome kako su joj se obrve spojile na sredini čela, da je ona razumela kako 'London' zapravo znači 'Ulica Grimold, broj dvanaest'.

Profesorka Truli-daska izvuče monokl iz unutrašnjeg džepa rtdor i namesti ga na oko, ne bi H pomnije ispitala Hedvigino wjlo - Mislim da ću moći ovo da sredim, ako mi je ostaviš neko vreme, Poteru - reče ona - u svakora slučaju, ne bi trebalo da preleće velike razdaljine narednih nekoliko dana.

_Ovaj... važi... hvala - reče Hari, baš kada se oglasi zvono za odmor.

- Nema problema - reče profesorka Truli-daska promuklo, okrenuvši se nazad ka zbornici.

- Samo trenutak, Vilhelmina! - reče profesorka Mek Gonagal. - Poterovo pismo!

- A, da! - reče Hari, koji je na trenutak zaboravio na svitak vezan oko Hedvigine nožice. Profesorka Truli-daska mu ga predade, a zatim nestade u zbornici, noseći Hedvigu, koja je zurila u Harija kao da ne može da poveruje da bi je on tek tako nekome dao. Malčice osećajući krivicu, on se okrenu da ode, ali ga profesorka Mek Gonagal dozva nazad.

- Poteru!

- Da, profesorko?

Ona pogleda levo-desno po hodniku. Učenici su išli ka njima iz oba pravca.

- Imaj na umu - reče ona brzo i tiho, gledajući na svitak u njegovoj ruci - da kanali komunikacija na Hogvortsu mogu biti pod prismotrom, u redu?

- Ja... - počeo Hari, ali je plima učenika koji su žurili niz hodnik već bila blizu njega. Profesorka Mek Gonagal mu odseč'o klimnu, i povuče se u zbornicu, ostavljajući Harija da sa masom učenika izađe u dvorište. Spazio je Rona i Hermionu kako već stoje u zaklonjenom ćošku, pridigavši kragne ogrtača usled . °šv Vetra. Hari raseče svitak dok je žurno koračao ka njima, Procita pet reči ispisanih Sirijusovim rukopisom:

Danas, isto uie.ie, isto westo.

- Da li je Hedviga okej? - upita Hermiona zabrinuto čim se približio dovoljno da može da je čuje.

- Gde si je odneo?

- Kod Truli-daske - reče Hari. - A sreo sam i Mek Gonagalovu... slušajte...

I on im ispriča šta mu je profesorka Mek Gonagal rekla. Na njegovo iznenađenje, nisu delovali šokirano. Staviše, razmenili su značajne poglede.

- Šta je bilo? - upita Hari, gledajući čas u Rona, čas u Hermionu.

- Pa, upravo sam govorila Ronu... šta ako je neko pokušao da presretne Hedvigu? Hoću reći, nikada pre nije bila povređena tokom leta, zar ne?

- Od koga je uopšte pismo? - upita Ron, uzimajući poruku od Harija.

- Od Njuška - reče Hari tiho.

- 'Isto vreme, isto mesto?' Da li on to misli na kamin u dnevnom boravku?

- Očigledno - reče Hermiona, takode pročitavši pisamce.

Delovala je uznemireno. - Nadam se samo da niko drugi nije ovo pročitao...

- Ali, bilo je zapečaćeno i tako to - reče Hari, pokušavajući da ubedi i sebe koliko i nju. - A niko ne bi ni razumeo na šta misli, ako pre nije razgovarao sa njim, je li tako?

- Ne znam - reče Hermiona zabrinuto, prebacivši torbu preko ramena kada se zvono ponovo oglasi - ne bi bilo baš previše teško raagijom ponovo zapečatiti svitak... a ako neko motn na flu-mrežu... ali ne vidim kako bismo mogli da ga upozorimo

da se ne pojavljuje, a da neko i to ne presretne!

Oni se utučeni spustiše niz kamene stepenice ka tamnicama, na čas napitaka, sve troje izgubljeni u mislima. Kada su stigli do podnožja stepenica, iz razmišljanja ih prenu glas Draka Melfoja, koji je stajao tik ispred vrata Snejpove učionice, mašuci oko sebe listom pergamenta zvaničnog izgleda, govoreći mnogo lasnije no što je bilo potrebno, kako bi mogli da čuju svaku "jegovu reč.

- Aha, Ambridžova je sliterinskom kvidičkom timu odmah dala dozvolu za igranje, jutros sam otišao pravo kod nje da je pitam. Mislim, to je bilo gotovo automatski, ona vrlo dobro poznaje mog oca, on stalno navraća do Ministarstva... biće interesantno videti da li je i Grifindorcima dozvoljeno da nastave da igraju, zar ne?

- Ne nasedajte na prozivku - prošaputa molećivo Hermiona Hariju i Ronu, koji su gledali u Melfoja smrknutih lica i stegnutih pesnica. - On to i hoće.

- Mislim - nastavi Melfoj, još više podigavši glas, zlobno blesnuvši svojim sivim očima u pravcu Harija i Rona - ako je u pitanju uticaj kod Ministarstva, onda Grifindorci i nemaju velike šanse... po onome što mi je otac rekao, već godinama traže neki izgovor da otpuste Artura Veslija... a što se Potera tiče... otac mi kaže da je pitanje vremena kad će ga Ministarstvo otpremiti u Sent Mungovu bolnicu... čujem da imaju specijalno odeljenje za ljude čiji su mozgovi odlepili zbog magije.

Melfoj napravi grotesknu grimasu, širom raširivši usta i prevrnu očima. Kreb i Gojl po običaju zahroptaše od smeha, a Pensi Perkinson veselo vrisnu.

Nešto snažno udari u Harijevo rame, oborivši ga u stranu. Delić sekunde kasnije, on shvati da je Nevil upravo projurio pored njega, zaputivši se pravo ka Melfoju.

-Nevile, nemoj!

Hari skoči napred i zgrabi Nevila za zadnji deo odore. Nevil se frenetično opirao, mlatarajući pesnicama, očajnički pokušavajući da udari Melfoja, koji je na trenutak delovao izuzetno sokiran.

-Pomozi mi! - obrecnu se Hari na Rona, uspevši da obmoj. Je^nu (tm)kì oko Nevilovog vrata, povlaćeći ga unazad, što daJ^ od Sliterinaca. Kreb i Gojl su istezali mišiće iskoračivši isre Melfoja, spremni na tuču. Ron zgrabi Nevila za ruke, i on i Hari uspeše zajedno da odvuku Nevila nazad u red Grifindoraca. Nevilovo lice je bilo skerletnocrveno. Pošto ga je Hari držao oko vrata, govorio je potpuno nerazumljivo, ali se mogla ra-zabrati pokoja reč koja bi mu izletela iz usta.

-Nije... smešno... nemoj... Mungo... pokazaću... mu...

Vrata tamnice se otvoriše, i na njima se pojavi Snejp. Njegove sme oči predoše duž reda sa Grifindorcima, sve do mesta na kome su se Hari i Ron rvali sa Nevilom.

-Tućete se, Poteru, Vesli, Longbotome? - reče Snejp hladnim, podrugljivim glasom. - Deset poena manje za Grifindor. Pusti Longbotoma, Poteru, inače ti sledi kaznena nastava. Uđite unutra, svi.

Hari pusti Nevila, koji stade da dahće, streljajući ga pogle-dom.

-Morao sam da te zaustavim - procedi Hari, podižući torbu. - Kreb i Gojl bi te rastrgli.

Nevil mu ne odgovori. Samo uze svoju torbu i odjuri u tamnicu.

-Za ime Merlina - reče Ron polako, dok su kretali za Nevilom - šta to bi?

Hari mu ne odgovori. Znao je tačno zašto je tema ljudi koji su u Sent Mungovoj bolnici jer boluju od magijskih povreda mozga tako uznemirila Nevila, ali se zakleo Damblodoru da nikom neće reći za Nevilovu tajnu. Čak ni Nevil nije imao pojma da Hari zna za to.

Hari, Ron i Hermiona zauzeše svoja uobičajena mesta na samom začelju učionice, izvukoše pergamente, pera i svoje priraerke Hiljadu magičnih biljaka i gljiva. Ceo razred šaputao je o onome što je Nevil upravo uradio, ali kada je Snejp zatvorio vrata tamnice uz odjekujućí tresak, svi trenutno zanemeše.

-Primetićete - poče Snejp tihim podrugljivim glasom - da danas imamo gosta na času.

On pokaza ka mračnom kutku tamnice i Hari spazi u njemu profesorku Ambridž kako sedi sa beležnicom na kolenu. On is. a pOgleda u Rona i Hermionu, podignutih obrva. Snejp i Ambridžova, dva nastavnika koja je najviše mrzeo. Bilo je teško odlučiti se čiju bi pobeđu nad kime više voleo.

-Danas ćemo da nastavimo sa našim ojačavajućim rastvorima. Pronaći ćete svoje smese kao što ste ih i ostavili na prošlom času. Ako su bili pravilno pripremljeni, trebalo bi da su lepo sazreli tokom vikenda... uputstva... - on ponovo mahnu svojim štapićem - ...su na tabli. Možete početi.

Profesorka Ambridž je prvih pola sata nastave provela hvatajućí neke beleške u svom ćošku. Hari je

bio veoma zainteresovan da je čuje kako ispituje Snejpa. Zapravo, bio je toliko zainteresovan, da je ponovo postao nepažljiv sa svojim napitkom.

- Krv salamandera, Hari - zaječa Hermiona, zgrabivši ga za zglob kako bi ga po treći put sprečila da doda pogrešan sastojak - a ne sok od nara!

- U redu - reče Hari nezainteresovano, spustivši bočicu, i dalje pomno posmatrajući čošak. Ambridžova je upravo ustala.

-Ha - reče on tiho, dok je koračala između dva reda klupa ka Snejpu, koji se nagnuo nad kotao Dina Tomasa.

-Pa, čini se da je razred prilično napredan za njihov uzrast - obrati se ona živahno Snejpovim leđima.

- Mada bih dovela u pitanje koliko je preporučljivo učiti ih da pripremaju napitak kao što je ojačavajući rastvor. Mislim da bi Ministarstvo preferiralo kada biste ga uklonili iz nastavnog programa.

Snejp se polako uspravi i okrenu se da je pogleda.

-Dakle... koliko dugo već predajete na Hogvortsu? - upita ona, pridigavši pero iznad beležnice.

-Cetnaest godina - odgovori Snejp. Njegov izraz lica je o nedokučiv. OČima prateći Snejpa, Hari dodade par kapi u SV0J naPitak, koji zloćudno prosikta i iz tirkizne boje pređe u narandžastu.

-Prvobitno ste se prijavili za mesto nastavnika odbrane od mračnih veština, ako se ne varam? - upita profesorka Ambridž Snejpa

- Da - reče Snejp tiho.

- Ali bez uspeha?

Snejpova usna se iskrivi.

- Očigledno.

Profesorka Ambridž naškraba nešto u svojoj beležnici.

- I redovno ste se prijavljivali za mesto nastavnika odbrane od mračnih veština svake godine otkako ste se priključili Školskom osoblju, nije li tako?

- Da - reče Snejp tiho, gotovo ne pomerivši usne. Izgledao je strašno ljut.

- Zna li zašto je Dambldor konstantno odbijao da vas imenuje na to mesto? - upita Ambridžova.

- Predlažem vam da to njega upitate - reče Snejp isprekidano.

- Oh, to i nameravam - reče profesorka Ambridž sa slađanim osmehom.

- Pretpostavljam da je to relevantno? - upita Snejp, suzivši svoje crne oči.

- O, da - reče profesorka Ambridž - da, Ministarstvo želi da ima potpun uvid u'.. ovaj... prošlost nastavnika.

Ona se okrenu, priđe Pensi Perkinson i počne da je ispituje o lekcijama. Snejp se okrenu ka Hariju i njihovi pogledi se na trenutak sretoše. Hari brže-bolje spusti pogled na svoj napitak, koji se sada ogavno zgrušavao, mirišući na sprženu gumu.

- Opet bez ocene, Poteru - reče Snejp zlobno, ispraznivši Harijev kotao zamahom svog štapića. - Napisaćeš mi sastav o pravilnom sastavu ovog napitka, u kome ćeš obrazložiti kako i zašto si pogrešio, a predaćeš ga na sledećem času, da li si me razumeo?

- Da - reče Hari gnevno. Snejp im je već bio zadao domaći, a to večer je imao kvidički trening. To znači da mu predstoji još nekoliko besanih noći. Činilo mu se nemogućim da se to jutro probudio sa osećanjem neizmerne sreće. Sada je samo i žarku želju da se ovaj dan već jednom završi.

-Možda ću da pobegnem sa predskazivanja - reče sumoro dok su posle ručka stajali u dvorištu, a vetar im lepršao rubovima odora i vrhovima šešira. Pretvaraću se da sam bolestan, a umesto toga ću da napišem sastav za Snejpa, tako neću morati da ostanem budan pola noći.

-Ne smeš da pobegneš sa predskazivanja - reče Hermiona strogo.

- Vidi ko mu kaže, ti nisi čak ni htela da se prijaviš na predskazivanje, mrziš onu Trilejniju! - reče Ron ogorčeno.

- Ne mrzim je - reče Hermiona uzvišeno. - Samo mislim da je stvarno užasan nastavnik i matora prevarantkinja. Ali Hari je već propustio istoriju magije, i mislim da ne bi smeo ništa više da propusti danas.

U tome je bilo previše istine da bi mogao da je ignoriše, i tako je pola sata kasnije Hari zauzeo svoje mesto u vreloj, neparfemisanoj atmosferi učionice za predskazivanje, ljut na sve. Profesorka Trilejni

je po ko zna koji put delila primerke Proročišta snova. Hari pomisli da bi svakako bilo korisnije da radi Snejpov kazneni sastav, umesto što sedi ovde, pokušavajući da pronađe neko značenje u gomili izmišljenih snova.

Međutim, izgleda da nije bio jedina besna osoba na predskazivanju. Profesorka Trilejni tresnu primerak Proročišta na sto, između Rona i Harija, i odjuri dalje, stisnutih usana. Sledeći primerak Proročišta bacila je ka Šejmusu i Dinu, za dlaku promasivši Sejmusovu glavu, a poslednji je tresnula o Nevilove grudi takvom silinom, da on skliznu sa svog jastučeta.

~ Pa, počnite! - reče profesorka Trilejni glasno, piskavim i pomalo histeričnim glasom. - Znaete šta treba da radite! Ili sam ja toliko loš nastavnik, da niste naučili ni kako da otvorite knjigu?

Razred se zbunjeno zagleda u nju, a zatim jedni u druge. On je, pak, mislio da zna šta je posredi. Kada se profesorka lejni sjuri nazad u visoku nastavničku stolicu, uvećanih očiju

ih suza, on približi glavu ka Ronu i promrmlja: - Mislim da Je dot)ila rezultate inspekcije.

- Profesorko? - upita Parvati Petil prigušenim glasom (ona i Lavander su se oduvek prilično divile profesorki Trilejni) Profesorko, da li nešto nije... ovaj... u redu?

- Nije u redu?! - povika profesorka Trilejni, glasom drhtavim od emocija. - Bože sačuvaj! Uvređena sam... pravili su insinuacije na moj račun... iznosili neosnovane optužbe... ali ne sve je u redu, štaviše!

Ona duboko i drhtavo uzdahnu, skrenuvši pogled sa Parva-ti, dok su joj ljutite suze tekle ispod naočara.

- Neću ni da spomenem - zagrcnu se ona - šesnaest godina odane službe... očit je da su prošle neprimećeno... ali neću dozvoliti da me vređaju, ne, neću!

- Ali profesorka, ko vas to vređa? - upita Parvati stidljivo.

- Establišment! - reče profesorka Trilejni, dubokim, dramatičnim, treperavim glasom. - Da, oni čije su oči toliko zamagljene svetovnim da bi videli šta ja vidim, da znaju šta ja znam... naravno, nas vidovitih su se uvek plašili, uvek su nas proganjali... takva je, ovaj, naša sudba.

Ona proguta suze, obrisa mokre obraze krajem šala, a zatim izvuče malenu vezenu maramicu iz rukava, i iz sve snage izduva nos, uz zvuk sličan Pivsu kada plezi jezik.

Ron se zakikota. Lavander ga prostreli zgađenim pogledom.

- Profesorko - reče Parvati - da li to znači... da li je profesorka Ambridž nešto...?

- Ne spominjite mi tu ženu! - vrisnu profesorka Trilejni, skočivši na noge, zveckajući perlama i bleskajući naočarima. - Moliću vas da nastavite sa radom!

I ona ostatak časa provede šetkajući se između njih, dok su joj suze još uvek tekle ispod naočara, mrmljajući, reklo bi se, pretnje sebi u bradu.

- ...mogla bih i sama da odlučim da odem... takvo poniženje... na probnom radu... videćemo... kako se samo usuđuje...

- Ti i Ambridžova imate nešto zajedničko - tiho reče Hari Hermioni, kada su se ponovo sreli na odbrani od mračnih veština

-Izgleda da i ona smatra da je Trilejnijeva matora prevaJantkinja... čini se da ju je stavila na probni rad.

Ambridžova uđe u učionicu baš kada je on progovorio, noseći cmu somotsku mašnicu i vrlo uobražen izraz na licu. _ Dobar dan, deco. Dobar dan, profesorko Ambridž - odrecitovaše oni bezvoljno.

-Sklonite štapiće, moliću.

Ali ovoga puta nije bilo komešanja kao odgovor na to: niko se nije ni potrudio da izvadi štapić.

- Molim vas, okrenite stranu trideset i četiri Teorije odbrambene magije, i pročitajte treće poglavlje, pod naslovom 'Predmet neofanzivnih odgovora na magijske napade'. Neće biti potrebe...

- ...za razgovorom - dopuniše je tiho Hari, Ron i Hermiona.

- Nema kvidičkog treninga - reče Angelina šupljim glasom, kada su Hari, Ron i Hermiona ušli u dnevni boravak posle večere.

- Ali bio sam miran! - reče Hari, užasnut. - Nisam joj ništa rekao, Angelina, kunem se, nisam...

- Znam, znam - reče Angelina očajno. - Rekla je da joj treba malo vremena da razmisli.

- O čemu da razmisli? - reče Ron ljutito. - Sliterincima je dala dozvolu, zašto ne bi i nama?

Ali Hari je mogao da zamisli koliko Ambridžova uživa držeći im nad glavama pretnju da možda neće ni biti grifindorskog kvidičkog tima, i bilo mu je potpuno jasno zašto ne želi da se tako skoro odrekne oružja koje može da upotrebi protiv njih.

-Pa - reče Hermiona - gledaj to sa vedrije strane – makar ćeš sada imati vremena da napišeš sastav za Snejpa!

-To je tebi vedrija strana, je li? - obrecnu se Hari, dok je sa nevericom zurio u Hermionu. - Nemam trening kvidiča, a imam dodatni rad iz napitaka?

Hari se sruči u stolicu, nevoljno izvuče domaći iz napitak iz torbe i počeo da radi. Bilo mu je veoma teško da se skoncen triše. Iako je znao da će se Sirijus tek mnogo kasnije pojaviti u vatri, nije mogao a da ne gleda u plamenove svakih par minuta, za svaki slučaj. U sobi je pri tom vladala neopisiva buka: izgleda da su Fred i Džordž napokon usavršili jednu vrstu zabušantskih bombonjera, koje su na smenu demonstriali gomili koja im je klicala.

Prvo bi Fred zagrizao narandžasti kraj karamele, posle čega bi spektakulamo povratio u kofu koju su stavili ispred njega. Zatim bi na silu progutao ljubičasti kraj karamele, nakon čega bi povraćanje trenutno prestalo. Li Džordan, koji im je asistirao pri demonstraciji, lenjo je začaravao bljuvotinu da nestaje u redovnitn intervalima, istom nestajućom čini koju je Snejp neprekidno koristio na Harijevim napicima.

Uz redovne vvuke bljuvanja, klicanja i Freda i Džordža koji su naglas primali narudžbine od mase, Hariju je bilo izuzetno teško da se usredsredi na pravilan metod pravljenja ojačavajućeg rastvora. Hermiona mu nije nimalo olakšavala stvari: klicanje i zvuk povračke koja udara o dno kofe bili su isprekidani njenim glasnim neodobravajućim frktajima, koji su Hariju još više odvlačili pažnju.

- Pa, idi onda i zaustavi ih! - reče on iznervirano, pošto je po četvrti put precrtao pogrešno napisanu količinu grifonove kandže u prahu.

- Ne mogu, tehnički ne rade ništa nepropisno - procedi Hermiona kroz stisnute zube. - Imaju puno pravo da tu gadnu stvar sami jedu, a nigde ne mogu da pronađem neko pravilo koje bi zabranjivalo drugim idiotima da ih kupuju od njih, sem ukoliko se ne dokaže da su na neki način opasne, a ne izgleda mi da jesu.

Ona, Hari i Ron su posmatrali Džordža kako kao raketa povraća u kofu, guta ostatak karamele, a zatim se uspravlja, ozarenog lica i raširenih ruku, dočekan aplauzom.

-Znaš, nije mi jasno kao to da su Fred i Džordž dobili satri O.Č.N. - reče Hari, posmatrajući kako Fred, Džordž • Li prikupljaju zlatnike od željne i razdragane mase. - Zaista znaju mnogo toga.

- Ma, oni znaju samo razmetljive trikove koji nikome nisu od prave koristi - reče Hermiona omalovažavajuće.

- Ni od kakve koristi? - zapita Ron napregnutim glasom. - Hermiona, već su zaradili oko dvadeset i šest galeona.

Prošlo je dugo vremena pre nego što se gužva oko Veslijevih blizanaca razišla, a još duže dok su Fred, Li i Džordž sabrali svoju zaradu, tako da je bilo dobrano posle ponoći kada su Hari, Ron i Hermiona napokon imali dnevni boravak na raspolaganju samo za sebe. Fred je konačno zatvorio vrata ka dečaćkim spavaonicama za sobom, razmetljivo zveckajući svojom vrećom punom galeona, zbog čega se Henniona namršti. Hari, koji je veoma malo uznapredovao u pisanju sastava za čas napitaka, odlučio je da odustane za to večer. Dok je Hari odlagao knjige, Ron, koji je lako dremao u fotelji, ispusti prigušen hroptaj, probudi se i krmeljivo se zagleda u vatru.

-Sirijuse! - reče on.

Hari se hitro okrenu. Sirijusova neuredna tamnokosa glava ponovo je stajala u ognjištu.

- Zdravo - reče im on, iskezivši se.

- Zdravo - u horu rau odgovoriše Hari, Ron i Hermiona, sve troje kleknuvši na tepih kraj kamina. Krukšenks glasno zaprede i pride vatri, pokušavajući, uprkos toploti, da stavi svoju njušku kraj Sirijusovog lica.

- Kako ide? - upita Sirijus.

- Ne tako dobro - reče Hari, dok je Hermiona odvlačila Krukšenksa kako bi ga sprečila da oprlji brkove. - Ministarstvo je donelo još jedan dekret, što znači da nam više nije dozvoljen° da iramo kvidičke timove...

- Niti tajne grupe za učenje odbrane od mračnih veština? - uPita Sirijus.
Zavlada kratak tajac.

- Otkud znaš za to? - hteo je Hari da zna.

- Moraćete pažljivije da birate svoja sastajališta - reče Sirijus, još se šire nasmešivši. - Veprova glava, stvarno, deco..

- Pa, bolje tamo nego u Tri metle\ - poče Hermiona da se brani. - Tri metle su uvek pune ljudi...

- Što znači da bi neko mnogo teže mogao da čuje šta pričate - reče Sirijus. - Imaš ti još mnogo toga da naučiš, Hermiona.

- Ko nas je čuo? - hteo je Hari da zna.

- Mandangus, naravno - reče Sirijus, a kada ga sve troje zbunjeno pogledaše, on se nasmeja. - On je bio ona veštica pod velom.

- To je bio Mandangus? - zapita Hari, zapanjen. - Šta je on radio u Veprovoj glavil

- A šta misliš da je radio? - reče Sirijus nestrpljivo. - Držao je tebe na oku, naravno.

- Još uvek sam pod prismotrom? - zvučao je Hari ljutito.

- Aha, jesi - reče Sirijus - a tako je i najbolje, ako je prva stvar koju ćeš da uradiš tokom slobodnog vikenda da organizuješ ilegalnu odbrambenu grupu.

Ali nije delovao ni ljutito ni zabrinuto. Štaviše, gledao je u Harija sa izrazitim ponosom.

- Zašto se Dang krio od nas? - upita Ron, delujući razočarano. - Bilo bi nam drago da smo ga videli.

- Pre dvadeset godina zabranjen mu je pristup u Veprovoj glavi - reče Sirijus - a onaj krčmar ima jako dobro pamćenje. Ostali smo bez Čudljivkovog rezervnog nevidljivog ogrtača kada je Stardžis uhapšen, tako da se Dang u poslednje vreme često maskira u žensko... no, svejedno... kao prvo, Rone – zakleo sam se da ću ti preneti poruku od tvoje majke.

- Je li? - reče Ron sa zebnjom.

- Poručuje ti da nipošto ne učestvuješ u ilegalnoj grupi za učenje odbrane od mračnih veština. Kaže da ćeš zasigurno biti | hačen iz škole, i da će ti budućnost biti uništena. Kaže da ćeš imati dovoljno vremena da kasnije naučiš kako da se braniš, i da si ionako previše mlad da bi se o tome sada brinuo. Takođe (Sirijusov pogled pređe na drugo dvoje) - savetuje Hariju i Hermioni da ne nastavljaju rad sa grupom, iako prihvata činjenicu da nad njima nema nikakvu moć, i prosto ih moli da se sete kako im time želi sve najbolje. Sve bi vam ovo napisala, ali ako bi sova bila presretnuta, svi biste bili u velikoj nevolji, a ne može ovo sama da vam kaže, jer je večeras na dužnosti.

- Kakvoj dužnosti? - brzo upita Ron.

- To te se ne tiče, samo radi neke stvarčice za Red – reče Sirijus. - Tako da je meni zapalo da budem glasnik, i obavezno joj recite da sam vam sve preneo, jer mislim da nema poverenja u mene.

Zavlada još jedan tajac, tokom kojeg Krukšenks, mjaučući, pokuša da šapom dohvati Sirijusovu glavu, dok je Ron čeprkao progorelu rupu u tepihu.

- Dakle, hoćeš da ti obećam da neću da učestvujem u odbrambenoj grupi? - napokon promrmlja Ron.

- Ja? Nikako! - reče Sirijus, delujući iznenađeno. - Ja mislim da je to odlična ideja!

- Stvamo? - reče Hari, a srce mu zaigra.

- Naravno! - reče Sirijus. - Misliš li da bismo se tvoj otac i ja povukli i trpeli naređenja od neke stare veštice kao što je Ambridžova?

- Ali... prošlog polugođa stalno si mi govorio da budem pažljiv i da ništa ne rizikujem...

- Prošle godine, svi dokazi su ukazivali na to da neko na Hogvortsu pokušava da te ubije, Hari! - reče Sirijus nestrpljivo.

- Ove godine, znamo da bi neko van Hogvortsa voleo da nas sve Pobje, stoga mislim da je odlična ideja da naučite da se sami propisno odbranite!

-A ako nas izbace iz škole? - upita Henniona, sa upitnim a. lica.

- Hermioha, ovo je bila tvoja ideja! - reče Hari, zagledavši se u nju.

- Znam da jeste, samo me zanima šta Sirijus misli – Tttt ona, slegnuvši ramenima.

- Pa, bolje izbačen iz škole, a da umeš da se braniš, neeo da bezbedno sediš u školi, i da nemaš pojma - reče Sirijus.

- Bravo! - rekoše Hari i Ron puni entuzijazma.

- Dakle - upita Sirijus - kako ćete organizovati tu grupu? Gde se sastajete?
 - Pa, to je sada mali problem - reče Hari. - Pojma nemam gde ćemo uopšte smeti da odemo.
 - Šta kažeš na Vrišteću kolibu? - predloži mu Sirijus.
 - Hej, to je dobra ideja! - reče Ron uzbuđeno, ali Hermiona skeptično frknu i sve troje se osvrnuše ka njoj, Sirijusova glava klizeći u stranu kroz plamenove.
 - Pa, Sirijuse, vas je bilo samo četvoro kada ste se sastajali u Vrištećoj kolibi tokom vašeg školovanja - reče Hermiona - i svi ste mogli da se preobrazite u životinje, a pretpostavljam da ste mogli i sva četvorica da se zgurate pod jedan nevidljivi ogrtač, samo da ste hteli. Ali nas ima dvadeset i osmoro, niko od nas nije animagus, tako da nam ne treba nevidljivi ogrtač, već nevidljiva cirkuska šatra...
 - Imaš pravo - reče Sirijus, delujući pomalo snuždeno. - Pa, siguran sam da ćete smisliti neko mesto. Nekada je bio i jedan prilično prostran tajni prolaz iza onog velikog ogledala na četvrtom spratu, možda biste tamo imali dovoljno prostora da vežbate kletve i uroke.
 - Fred i Džordž su mi rekli da je prolaz blokiran - reče Hari, odmahujući glavom. - Plafon se odronio, ili nešto slično.
 - Oh... - reče Sirijus, namrštivši se. - Pa, razmisliću, pa ću vam se ponovo javiti...
 On prekide u pola rečenice. Lice mu iznenada postade napeto, uzrujano. Okrenu se bočno, naizgled posmatrajući čvrsti zid od cigala u kaminu.
 _ sirijuse? - pozva ga Hari zabrinuto. Ali on nestade. Hari je na trenutak zijao u plamenove, a onda se okrenu ka Ronu i Hermioni. _ Zašto je...? Hermiona užasnuto uzdahnu i poskoči na noge, i dalje zureći u vatru.
 Među plamenovima se pojavi jedna ruka, opipavajući, kao da pokušava nešto da zgrabi: bila je to zdepasta ruka sa kratkim prstima, prekrivena ružnim staromodnim prstenjem.
 Sve troje pobegoše odatle. Hari se osvmu na vratima dečačke spavaonice. Ruka profesorke Ambridž još uvek je grabila u prazno kroz plamenove, kao da je tačno znala gde je do maločas bila Sirijusova kosa, odlučna da je sada zgrabi.

18. DAMBLDOROVA ARMIJA

- Ambridžova je čitala tvoju poštu, Hari. Ne postoji drugo objašnjenje.
 - Misliš da je Ambridžova napala Hedvigu? - upita on, preneražen.
 - Gotovo sam sigurna - Hermiona će sumorno. - Pazi na svoju žabu, pobeći će.
 Hari uperi štapić u žabu koja se, puna nade, zaputila ka drugoj strani stola: - Aćio - i ona mu smrknuto dolete u ruku.
 Cini su oduvek bile najbolji čas za privatne razgovore. Obično bi se svi toliko uskomešali i užurbali, da je bilo vrlo malo šanse da će ih iko drugi čuti. Danas, uz sobu punu kreketavih žaba i grakćućih gavranova, i uz snažan pljusak koji je dobio po prozorima učionice, Hari, Ron i Hermiona su mogli neprimećeno da raspravljaju o tome kako Ambridžova umalo nije uhvatila Sirijusa.
 _ Sumnjala sam na to još otkako te je Filč optužio da naručieš balebombe, jer mi se to učinilo kao tako glupa laž - pro"acuta Hermiona. - Mislim, kada bi pročitali tvoje pismo, bilo bi notpuno jasno da ih nisi naručivao, tako da uopšte ne bi bio u neVOjji _ tako da to i nije neka dobra šala, zar ne? Ali onda sam pomislila, šta ako je neko samo tražio izgovor da pročita tvoju poštu? To bi, onda, bio savršen način da ga se dokopa - dojaviti Filču, pustiti ga da obavi prljavi posao i da ti zapleni pismo, a onda bi ili smislila neki način da mu ga ukrade, ili prosto zahtevala da ga vidi - mislim da se Filč ne bi protivio, kada se on zauzima za prava đaka? Hari, zgnječićeš svoju žabu.
 Hari spusti pogled. Zaista je toliko stiskao kreketušu, da su joj oči iskočile. On je brže-bolje vrati na klupu.
 -Ono sinoć je baš bilo za dlaku - reče Hermiona. - Samo se pitatn da li Ambridžova zna koliko je bila blizu. Silencio.
 Žaba na kojoj je uvežbavala ućutkujuće čini zaneme usred kreketeta, i prekorno je pogleda.
 -Da je uhvatila Njuška...

Hari dovrši rečenicu umesto nje.

- ...verovatno bi već ovog jutra bio ponovo u Askabanu. On mahnu štapićem, ne usredsredivši se na čin, i njegova žaba se nadu kao zeleni balon i ispusti piskavi cijuk.

- Silenciol - brzo priskoči Hermiona, uperivši štapić ka Hanjevoj žabi, koja se nemo izduva na njihove oči. - Pa, ne sme to više da radi, to je sve. Samo ne znam kako ćemo da mu javimo. Ne možemo da mu pošaljemo sovu.

- Ne verujem da će se ponovo usuditi da rizikuje – reče Kon. - Nije on glup, zna da ga je maltene uhvatila. Silencio.

Veliki ružni gavran pred njim podrugljivo zagrakta.

- Silencio. SILENCIO!

Gavran još glasnije zagrakta.

- Nije ti dobar potez štapićem - reče Hermiona, kritički osmatrajući Rona - ne treba da mašeš njime, već da oštro bocneš.

- Gavrani su teži od žaba - reče Ron razdražljivo.

- Dobro, hajde onda da se zamenimo - reče Hermiona zgrabivši Ronovog gavrana, a na njegovo mesto stavi svoju debelu žabu bukačicu. - Silenciol - Gavran nastavi da otvara i zatvara svoj oštri kljun, ali iz njega ne dopre nikakav zvuk.

- Vrlo dobro, gospođice Grendžer! - reče piskavi glas profesora Flitvika, od čega Hari, Ron i Hermiona poskočiše. - Da vidim sada vas da probate, gospodine Vesli.

- Št...? A... a, da - reče Ron, veoma usplahiren. - Ovaj... silencio!

On zabode štapić ka žabi tako jako, da je pogodi u oko: žaba zaglušujuće zakreketa i skoči sa stola.

Nije bilo nikakvo iznenađenje kada su Hari i Ron dobili vežbanje učutkujućih čini kao dodatni domaći.

Zbog provale oblaka napolju, bilo im je dozvoljeno da ostanu u školi tokom odmora. Pronašli su slobodne stolice u bučnoj i prenatrpanoj učionici na prvom spratu, u kojoj je Pivs sneno lebdeo pored lusteru, s vremena na vreme ispljunuvši kuglicu punu mastila nekome na glavu. Jedva da su seli, kada se Angelina probi do njih kroz grupicu učenika koji su tračarili.

- Dobila sam dozvolu! - povika ona. - Da ponovo formiram kvidički tim!

- Odlično\ - rekoše Hari i Ron uglas.

- Aha - reče Angelina, sva ozarena. - Otišla sam kod Mek Gonagalove, i čini mi se da se ona žalila Dambldoru. U svakom slučaju, Ambridžova je morala da popusti. Ha! Tako da hoću da vas vidim na terenu za kvidič večeras u sedam, okej, jer moramo da nadoknadimo zaostatak. Shvatate li da nas samo tri nedelje deli od naše prve utakmice kvidiča?

Ona se progura pored njih, za dlaku izbegavši Pivsovu kuglicu mastila, koja umesto nje pogodi obližnjeg prvaka, a zatim nestade sa vidika.

Ronov osmeh malčice izblede kada je pogledao kroz prozor, koji je sada bio neproziran od bubnjajuće kiše.

, Nadam se da će se vreme razvedriti. Šta ti je, Hermiona?

I ona je zurila u prozor, ali kao da ga uopšte nije videla. Oči su joj bile neusredsređene, a lice namrgođeno.

_ samo nešto razmišljam... - poče ona, još uvek se mršteći na kišom obliveno prozore.

_ O Siri... Njušku? - upita Hari.

-Ne... ne baš... - nastavi Hermiona polako. - Više se... pitam... pretpostavljam da ipak radimo pravu stvar... mislim... zar ne?

Hari i Ron razmeniše zbunjene poglede.

-Pa, time si nam sve razjasnila - reče Ron. - Strašno bi nas iznerviralo da se nisi jasno izrazila.

Hermiona ga pogleda kao da je tek sada postala svesna njegovog prisustva.

- Samo sam se pitala - reče ona, sada mnogo jasnijim glasom - da li činimo pravu stvar, osnivanjem ove grupe za odbranu od mračnih veština.

- Šta? - rekoše Hari i on uglas.

- Hermiona, pa to je bila tvoja ideja! - reče Ron ogorčeno.

- Znam - reče Hermiona, kršeći prste. - Ali posle razgovora sa Njuškom...

- Ali, on nas potpuno podržava - reče Hari.

- Da - reče Hermiona, ponovo se zagledavši u prozor. - Da, to me je i nateralo da pomislim kako to možda i nije tako dobra ideja...

Pivs prelete iznad njih, okrenut na stomaku, spremivši svoju duvaljku. Sve troje mahinalno pokriše glave torbama dok nije prošao.

~ Samo nešto da raščistimo - reče Hari ljutito, dok su vracah torbe nazad na pod. - Sirijus se slaže sa nama, a ti zato misliš da to više ne bi trebalo da radimo?

Hermiona je delovala napeto i pomalo očajno. Zagledana u v^oje šake, upita: - Da li zaista veruješ u njegov sud?

-Da, verujem! - odmah će Hari. - Oduvek nam je davao savete!

Kuglica puna mastila prolete pored njih, pogodivši Keti Bel pravo u uvo. Hermiona je posmatrala kako Keti skače na noee i počinje da gađa Pivsa svim što bi joj palo podruku. Tek posle par trenutaka Hermiona ponovo progovori, i zvučalo je kao da veoma pažljivo bira reči.

- Zar vam se ne čini da je on postao... pomalo... nesmotren... otkako je zatvoren u Ulici Grimold? Zar vam se ne čini.. kao da on... živi kroz nas?

- Kako to misliš, 'živi kroz nas'? - uzvratilo joj Hari.

- Mislim... pa, čini mi se da bi i on voleo da formira tajna odbrambena društva ispred nosa nekome iz Ministarstva... mislim da je stvarno frustriran zbog toga što tako malo može da doprinese stvarima tamo gde je... tako da mi se čini da je vrlo rad da nas potpaljuje za takve ideje.

Ron je delovao krajnje zbunjeno.

- Sirijus je u pravu - reče - stvarno zvučiš baš kao moja majka.

Hermiona se ugrize za usnu i ne odgovori mu. Zvono se oglasi baš kada je Pivs preleteo iznad Keti i ispraznio joj celu bočicu mastila na glavu.

*

Vreme se nije popravilo do kraja dana, tako da su Hari i Ron, kada su u sedam uveče krenuli ka kvidičkom terenu na trening, u roku od par minuta bili skroz mokri, dok su im se stopala klizala i saplitala po vlažnoj travi. Nebo je bilo tamno 1 olujnosivo, pa je bilo pravo olakšanje kada su se našli u toplom i svetlom okrilju svlačionica, iako su znali da im je to samo povremeno utočište. Zatekli su Freda i Džordža kako se raspravljaju da li da upotrebe svoje zabušantske bombonjere da se izvuku sa letenja.

- ...ali kladam se da bi znala šta smo uradili - reče Freu kroz ugao usana. - Samo da joj juče nisam ponudio da kupi bljuvačke bombone.

Mogli bismo da probamo sa grozničavom karamelom -promrmlja Džordž - njih još niko nije video...

^ Da li deluju? - raspita se Ron pun nade, kada se treskanie kiše po krovu pojačalo, a vetar počeo da zavija oko zgrade.

- Pa da - reče Fred - temperatura će ti odmah skočiti.

- Ali ti iskoče i ogromni čirevi puni gnoja - reče Džordž - a još uvek nismo uspeli da smislimo kako da ih se otarasimo.

_ Na vama ne vidim nikakve čireve - reče Ron, odmerivši blizance.

-Pa, ne bi ni mogao da ih vidiš - reče Fred smrknuto - ne nalaze se na mestu koje često imamo priliku da prikazujemo u javnosti.

- Ali zbog njih i od sedenja na metli, stvarno nas boli du...

- Pažnja, svi, slušajte - reče Angelina glasno, izašavši iz kapitenove kancelarije. - Znam da nije baš idealno vreme, ali velike su šanse da ćemo igrati sa Sliterincima baš pod ovakvim uslovima, tako da je dobra ideja da saznamo kako ćemo moći da se nosimo sa njima. Hari, nisi li ti nešto uradio sa svojim naočarima kako se ne bi maglile, kada smo igrali sa Haflpafom u onoj oluji?

- Hermiona je to uradila - reče on. On izvuče štapić, potapša svoje naočare i reče: - Impervius!

- Mislim da bi svi trebalo to da probamo - reče Angelina.

- Kada bismo samo uspeli da sprečimo da nam kiša ide u lice, stvarno bi nam pomoglo da bolje

vidimo... hajde, svi zajedno...

Impervius! Okej, idemo.

Svi skloniše štapiće nazad u unutrašnje džepove odora, preoaciše metle preko ramena i krenuše za Angelinom van svlačionica.

Sljapkali su kroz sve dublje blato ka sredini terena. Vidljivost je i dalje bila loša, uprkos nepropustljivoj čini. Svetlost dana je sve brže bleдела, a zavese kiše prekrivale su teren.

~ U redu, na moj zvižduk - povika Angelina.

Hari se odrazi od tla, pljusnuvši blato na sve strane, i p te nagore, dok ga je vetar neznatno skretao sa puta. Nije im pojma kako će videti Skrivalicu po ovakvom vremenu. Već je imao dovoljno problema da primeti onu jednu Bladžerku sa kojom su vežbali. Minut po početku treninga, ona ga zbacila sa metle, i morao je da izvede fintu lenjivčevog stiska kako bi je izbegao. Nažalost, Angelina to nije videla. Zapravo, činilo se da ona ništa ne može da vidi. Niko od njih nije imao pojma šta drugi rade. Vetar se pojačao. Čak i na velikoj udaljenosti, Hari je čuo pljuskanje i fijukanje kiše koja je šibala po površini jezera.

Angelina ih je držala na terenu gotovo čitav sat, pre nego što je priznala poraz. Povala je svoj skvašeni i mrzovoljni tim nazad u svlačionicu, insistirajući da ovaj trening nije bio gubljenje vremena, mada prilično neuverljivim glasom. Fred i Džordž su delovali posebno zlovoljno. Obojica su krivonogo hodali, i trzali bi se pri svakom koraku koji bi načinili. Dok je frotirao kosu, Hari ih ču kako se tiho žale jedan drugome.

- Mislim da mi je nekoliko čireva puklo - reče Fred šupljim glasom.

- Moji nisu - reče Džordž trgnuivši se - pulsiraju kao ljudi... ako ništa drugo, čini mi se da su još i veći.

- JAO! - reče Hari.

On pritisnu peškiri na lice i zažmuri iz sve snage od bola. Ožiljak na njegovom čelu opet je počeo da žeže, mnogo bolnije nego u poslednjih nekoliko nedelja.

-Šta ti je? - upita nekoliko glasova.

Hari izroni ispod peškira. Svlačionica mu je delovala potpuno zaraagljeno jer nije nosio naočare, ali je ipak mogao da vi-di kako su sva lica okrenuta ka njemu.

-Ništa - promrmlja on - ja... slučajno sam sebe prstom bocnuo u oko, ništa više.

Međutim, on uputi Ronu značajan pogled, i njih dvojica ostadoše kada ostatak tima izađe napolje, svi obmotani ogrtačima, sa šeširima nabijenim preko ušiju.

_ šta 5j? _ upita Ron, čim je Alisija nestala kroz vrata. - Opet ožiljak?

Hari klimnu glavom.

-Ali--- - preplašen, Ron pritrča prozoru i zagleda se u kišu - on... nemoguće je da je on blizu nas, zar ne?

_ Ne - promrmlja Hari, spustivši se na klupu, trljajući čelo. _ Verovatno je miljama daleko. Boleo me je zato što je... on je... ljut.

Hari uopšte nije nameravao to da kaže, i začu reči kao da ih je neki stranac izgovorio - a ipak je odmah znao da su istinite. Nije imao pojma odakle to zna, ali je u to bio siguran: Voldemor, gde god da je, šta god da radi, strahovito je ljut.

-Da li si ga video? - upita Ron, delujući prestrašeno. - Da li si... imao viziju, ili nešto slično?

Hari je sedeo potpuno miran, zureći u svoja stopala, pustivši um i pamćenje da se opuste posle bola. Zbunjujuća zbrka obličja, zavijajući nalet glasova...

-On hoće da se nešto učini, a to se ne odvija dovoljno brzo - reče.

Ponovo se iznenadio kada je čuo reči kako mu prelaze preko usana, a ipak je bio posve siguran da su istinite.

-Ali... otkud znaš? - upita Ron.

Hari odmahnu glavom i prekri oči rukama, pritisnuvši ih iz sve snage dlanovima. Pred očima mu buknuše sićušne iskre. Osetio je kako Ron seda na klupicu pored njega, i znao da ovaj zuri u njega.

-Da li je i prošli put to bilo posredi? - upita Ron prigušenim glasom. - Kada te je ožiljak zboleo u kancelariji Ambridžove? Da li je i tada Znaš-već-ko bio ljut?

Hari odmahnu glavom. ~ Pa šta je onda bilo?

Hari se u mislima vraćao na taj trenutak. Gledao je Ambridžovu u lice... zboleo ga je ožiljak... i imao je taj čudni osećaj u stomaku... čudan, skakutav osećaj... srećan osećaj... ali na no, tada ga nije prepoznao, jer se sam osećao toliko očaino

-Prošli put me je zboleo jer je on bio zadovoljan – re{ on. - Strašno zadovoljan. Mislio je... kako će se nešto dobro desiti. A noć pre nego što smo se vratili na Hogvorts... - On se priseti trenutka kada ga je ožiljak užasno zboleo u njegovoj i Ronovoj spavaćoj sobi u Ulici Grimold... - bio je strašno besan...

On se osvrau ka Ronu, koji je piljio u njega, otvorenih usta

- Mogao bi da držiš časove umesto Trilejnijeve, druže - reče on, glasom punim divljenja.

- Ali ja ne izričem proročanstva - reče Hari.

- Ne, ali znaš li šta radiš? - upita Ron, i uplašeno i impresionirano. - Hari, ti čitaš Znaš-vec-kome misli!

- Ne - reče Hari, odmahujući glavom. - Više kao da mu.. čitam raspoloženja, rekao bih. Dobijam samo bleskove njegovog raspoloženja. Dambldor mi je prošle godine rekao da se ovako nešto dešavalo i lane. Rekao je da kada je Voldemor blizu mene, ili kada oseća mržnju, i ja to mogu da osetim. Pa, sada ga osećam i kada je zadovoljan, pride...

Nasta pauza. Vetar i kiša su šibali zgradu.

- Moraš nekome da kažeš - reče Ron.

- Prošli put sam rekao Sirijusu.

- Pa reci mu i za ovaj put sada!

- Ne mogu, zar ne? - reče Hari smrknuto. - Ambridžova posmatra sove i kamine, sećaš se?

- Dobro, onda Dambldoru.

- Sad sam ti rekao, on to već zna - reče Hari odsečno, skoči na noge, uze svoj ogrtač sa čiviluka i obavi ga oko sebe. - Nema svrhe da mu govorim ponovo.

Ron prikopča svoj ogrtač, zamišljeno gledajući u Harija.

- Dambldor bi želeo da zna za to - reče.

Hari slegnu ramenima.

- Hajde... još uvek imamo da vežbamo ućutkujuće čini.

Oni žurno krenuše preko mračnog zemljišta, klizajući se i tićući p0 blatnjavim travnjacima, bez razgovora. Hari je napregnuto razmišljao. Šta je to Voldemor hteo da se uradi, a što se nije zbivalo dovoljno brzo?

-...itna i neke druge planove... planove koje moie da izvede veoma tiho... stvari do kojih može da dođe isključivo krišom... nešto nalik oružju. Nešto što prošli put nije imao.

Hari već nedeljama nije razmišljao o tim rećima. Bio je previše zaokupljen stvarima koje su se odvijale na Hogvortsu, prezauzet brigom o neprekidnim sukobima sa Ambridžovom, nepravdom uplitanja Ministarstva... ali sada mu se te reći vratiše, i naterase ga da se zapita... Voldemorov bes bi imao smisla ako nije nimalo bliži tome da se dočepa oružja, kakvo god da je. Da ji ga je Red osujetio, sprećio ga da ga se dokopa? Gde li je sakriveno? Kod koga je sada?

-Mimbulus mimbltonia - reče Ronov glas, i Hari se prenu taman na vreme da se kroz rupu u portretu uspenra u dnevni boravak.

Izgleda da je Hermiona ranije otišla u krevet, ostavivši Krukešnska sklopčanog na obližnjoj stolici, i ćitav asortiman kvrgavih šešira za vilenjake na stoćiću pored vatre. Hari je bio zahvalan što ona nije u blizini, jer nije hteo da opet raspravlja o bolu u svom ožiljku, da ga i ona podstiće da ode kod Dambldora. Ron mu je neprekidno upućivao zabrinute poglede, ali Hari izvuće svoj udžbenik iz ćini i baci se na posao da dovrši sastav, iako se samo pretvarao da se usredsrećuje na to, a kada je Ron napokon rekao da i on ide u krevet, jedva da je bio nešto napisao.

Ponoć je došla i prošla dok je Hari po ko zna koji put išćitavao pasus o upotrebi skorbutne trave, selena i rebraca, ne upamtivši ni jednu jedinu reć.

Ove travke su najblagorodnije pri upali mozga, i stoga se cesto koriste u zbunjućim rastvorima, ako ćarobnjak ieli da u nekome izazove usijanost glave i nesmotrenost...

...Hermiona je rekla da je Sirijus postao nesmotren otkako je skućen u Ulici Grimold...

...najblagorodnije pri upali mozgct, i stoga se ćesto koriste

..Dnevni prorok će misliti kako on ima upalu mozga, ako saznaju da on zna šta Voldemor oseća...
...stoga se često koriste u zbunjujućim rastvorima...
...zbunjujuće je bila baš prava reč za to. Zašto je on znao šta Voldemor oseća? Kakva je to čudna veza između njih, koju Dambldor nikada nije uspeo da mu na zadovoljavajući način objasni?
...ako čarobnjak ieli...
...kako bi Hari želeo da spava...
...da u nekome izazove usijanost glave...
...u fotelji pored vatre je bilo toplo i udobno, dok je kiša još uvek teško tukla po prozorskim oknima, Krukšenks preo, a plamenovi pucketali...
Knjiga iskliznu iz Harijevog labavog stiska i uz tup tresak pade na tepih ispred kamina. Glava mu se nakrivi u stranu.
Ponovo je hodao duž hodnika bez prozora, a koraci su mu odjekivali u tišini. Dok su se vrata na kraju hodnika sve više natkriljivala nad njim, srce mu je sve brže lupalo od uzbuđenja... kada bi samo mogao da ih otvori... da prođe na drugu stranu...
On ispruži ruku... vrhovi prstiju su mu bili tek na par centimetara od njih...
-Gos'n Hari Poter!
On se probudi uz nagli trzaj. U dnevnom boravku sve sveće su bile pogašene, ali se nešto kretalo blizu njega.
- Koetamo? - reče Hari sanjivo, uspravivši se u svojoj fotelji. Vatra se gotovo ugasila, i prostorija je bila veoma mračna.
- Gos'n, Dobi vam je doneo sovu! - reče piskavi glas.
- Dobi? - reče Hari promuklo, gledajući kroz tminu ka izvoru toga glasa.
Kućni vilenjak Dobi je stajao pored stola na kome je Hermiona ostavila tuce svojih pletenih kapica. Njegove velike, šiljate uši sada su virile iz, činilo se, svih kapa koje je Hermiona ikada isplela. On ih je nosio jednu preko druge, tako da mu je lava delovala izdužena bar za pola raeltra, ili metar, a na pufici najviše kape sedela je Hedviga, smireno hukćući, očigledno izlečena.
- Dobi se dobrovoljno javio da vrati sovu Hariju Poteru - ciiuknu vilenjak, sa izrazom iskonskog divljenja na licu - profesorka Truli-daska kaže da je ona sada sasvim dobro, gospodine. - On se duboko nakloni, pri tom dodirnuvši tepih pred kaminom vrhom svog nosa dugačkog poput olovke, a Hedviga ogorčeno zahukta i odlete na naslon Harijeve fotelje.
- Hvala ti, Dobi! - reče Hari, mazeći Hedvigu po glavi, trepćući iz sve snage, pokušavajući da izbacii iz glave sliku vrata iz sna... san je bio veoma živopisan. Ponovo pogledavši Dobjija, on prfmeti kako vilenjak takođe nosi nekoliko šalova i nebrojene čarape, tako da su mu stopala delovala isuviše velika u odnosu na telo.
- Ovaj... da li si ti to uzimao svu odeću koju je Hermiona ostavljala?
- 0, ne, gospodine - uzvratii Dobi veselo. - Dobi je nosio nešto i za Vinki, gospodine.
-Aha, a kako je Vinki? - upita Hari.
Dobjijeve uši se malčice oklembesiše.
-Vinki i dalje puno pije, gospodine - reče on tužno, usmerivši svoje ogromne loptaste zelene oči, nalik teniskim lopticama, ka podu. - Još uvek ne voli odeću, Hari Poteru. Baš kao iu drugi kućni vilenjaci. Niko od njih više neće da čisti grifindorski toranj, sada kada su svuda skrivene kape i čarape, oni to smatraju uvredljivim, gos'n Hari. Dobi sada sve radi sam, gos'n, Dobjiju to ne smeta, gos'n, jer se uvek nada da će sresti Harija Potera, a noćas mu se, gos'n, ispunila želja! - Dobi se pon"vo duboko nakloni. - Ali Hari Poter ne izgleda srećno - naavi Dobi, ponovo se uspravivši, stidljivo gledajući u Harija. -oi ga je čuo kako govori u snu. Da li je to Hari Poter sanjao snove?
-Ne preterano ružne - reče Hari, zevajući i trljajući oči Imao sam i gore.
Vilenjak osmotri Harija svojim ogromnim, kugličastim očima. Zatim vrlo ozbiljno reče, spustivši uši: - Dobi bi želeo da pomogne Hariju Poteru, jer je Hari Poter oslobodio Dobjija, i Dobi je sada mnogo, mnogo srećniji.
Hari se nasmeši.
-Ne možeš mi pomoći, Dobi, ali hvala na ponudi.
On se sagnu i podiže svoj udžbenik iz napitaka. Moraće sutra da pokuša da završi sastav. On zatvori

knjigu, i dok je to činio, vatra osvetli tanke bele ožiljke na poledini njegove šake -rezultat kaznene nastave kod Ambridžove...

-Čekaj malo... ima nešto što možeš da mi učiniš, Dobi - reče Hari polako.

Vilenjak se osvrnu ka njemu, sijajući od sreće.

- Samo recite, gos'n Hari Poteru!

- Treba mi neko mesto gde dvadeset i osmoro ljudi može da vežba odbranu od mračnih veština a da ih ne otkrije nijedan nastavnik. A pogotovu ne - Hari stegnu šaku oko zatvorene knjige, tako da mu ožiljak postade bisernobeo - profesorka Ambridž.

Očekivao je da sa vilenjakovog lica nestane osmeh, da mu se uši oklembese. Očekivao je da mu ovaj kaže kako je to nemoguće, ili da će pokušati da nađe neko mesto, ali da nema velike nade. Ono što nije očekivao bilo je da Dobi malčice poskoči, veselo zamlatara ušima i pljesne rukama.

- Dobi zna savršeno mesto, gospodine! - reče on radosno.

- Dobi je čuo za to od drugih kućnih vilenjaka kada je došao na Hogvorts, gospodine. Mi je zovemo Idi-mi-dodi-mi soba, iliti Soba po potrebi!

- Zašto? - upita Hari radoznalo.

-Jer je to soba u koju osoba može da uđe - reče Dobiozbiljno - samo kada joj je ona stvarno potrebna. Ponekad je tamo, a ponekad je nema, ali kada se pojavi, uvek je opremljena

po potrebi onoga koji traga za njom. Dobi ju je koristio, gospon- reče vilenjak, utanjivši glas, sa izrazom krivice - kada je Vinki bila veoma pijana. On ju je sakrio u Sobu po potrebi, i mo ie pronašao protivotrov za krem-pivo, i mali krevetić veličine vilenjaka na koji ju je smestio da se ispava, gospon... a Dobi zna da je gos'n Filč unutra našao zalihe materijala za čišćenje, kada su mu ponestale, gos'n, a...

- A ako ti je stvarno potreban toalet - upita Hari, iznenada se setivši nečega što mu je Dambldor rekao na Božićnom balu prošle godine - da li bi se soba ispunila nokširima?

- Dobi pretpostavlja da bi, gos'n - reče Dobi, iskreno klimajući glavom. - To je zaista izvanredna soba, gospodine.

- Koliko ljudi zna za nju? - upita Hari, malčice se uspravivši u svojoj stolici.

- Vrlo malo, gospodine. Većina ljudi nabasa na nju kada im je ona potrebna, gos'n, ali je često više nikada ne pronađu, jer ne znaju da je ona uvek tu, i da čeka da je neko prizove, gospodine.

- Zvuči fantastično - reče Hari, dok mu je srce razdragano lupalo. - Zvuči savršeno, Dobi. Kada možeš da mi pokažeš gde je?

- Bilo kada, gos'n Hari Poteru - reče Dobi, delujući očaran Harijevim entuzijazmom. - Mogli bismo i sada da odemo, ako tako želite!

Hari je na trenutak bio u iskušenju da pođe sa Dobijem. Već je počeo da ustaje iz fotelje, nameravajući da otrči gore po svoj nevidljivi ogrtač, kada mu, ne po prvi put, glas veoma nalik Hermioninom prošapta u uvo: nesmotreno. Ipak je bilo veoma kasno, bio je izmoren, t morao je da završi sastav za Snejpa.

-Ne večeras, Dobi - reče Hari nevoljno, utonuvši nazad u otelju. - Ovo je veoma važno... ne želim da to upropastim, bie P^otrebno pažljivo planiranje. Čuj, možeš li samo da mi tačno obJasniš gde se nalazi Soba po potrebi, i kako ući u nju?

Odore su im lepršale i uvijale se oko njih, dok su gacali pre ko poplavljenog povrtnjaka na dvočas herbologije, gde su jedva mogli da čuju šta profesorka Spraut govori usled dobovanja kapi kiše velikih poput zrna graška po krovu staklenika. Popodneвно predavanje iz brige o magijskim stvorenjima biće preseljeno sa olujnog zemljišta u slobodnu učionicu u prizemlju i, na njihovo neizmerno olakšanje, Angelina je tokom ručka potražila svoj tim da im saopšti kako je večerašnji trening otkazan.

-Odlično - reče Hari tiho, kada mu je to saopštila – jer smo našli mesto gde ćemo održati prvi odbrambeni sastanak. Večeras u osam, na sedmom spratu, preko puta tapiserije na kojoj

Barnabasa Blesavog batinaju oni trolovi. Možeš li da javiš Ketu i Alisiji?

Ona je delovala pomalo zatečeno, ali je obećala da će saopštiti ostalima. Hari se gladno vrati svojim kobasicama i pireu. Kada je podigao pogled da uzme gutljaj soka od bunde, zateče Hermionu kako ga pomno posmatra.

- Šta je? - upita je on.

- Pa... znaš, Dobijevi planovi nisu baš uvek bezbedni. Zar se ne sećaš kada si njegovom krivicom izgubio sve kosti u ruci?

- Ta soba nije jedna od Dobijevih suludih ideja. I Dambldor zna za nju, spomenuo mi je na Božićnom balu.

Hermionin izraz lica se razvedri.

- Dambldor ti je rekao za nju?

- Samo onako, usputno - reče Hari, sležući ramenima.

- A, pa, onda je sve u redu - reče Hermiona živahno, i više nije imala primedbi.

Zajedno sa Ronom, ceo dan su proveli tražeći ljude koji su upisali imena na spisak u Veprovj glavi, saopštavajući im gde će se sastati te večeri. Donekle na Harijevo razočaranje, Dzu11 je bila ta koja je uspela da prva pronađe Čo Čang i njenu pn-jateljicu. Međutim, do kraja večere bio je uveren da je vest doprla do svih dvadeset i petoro učenika koji su se pojavili u Veprovj glavi.

J p osam, Hari, Ron i Hermiona napustiše grifindorski , vnj boravak, dok je Hari u ruci čvrsto stiskao izvesni list drevnog pergamenta. Petacima je bilo dozvoljeno da se šetaju po hodnicima do devet sati uveče, ali sve troje su se nervozno osvrtali dok su išli duž sedmog sprata.

-Stanite malo - upozori ih Hari, razvijajući pergament na vrhu poslednjeg stepeništa, taknuvši ga svojim štapićem i promrmljavši: - Svečano se zaklinjem da smeram neki nestašluk.

Na praznoj površini pergamenta pojavi se mapa Hogvortsa. Sićušne pokretne cme tačkice, obeležene imenima, pokazivale su gde se nalaze svi ljudi u zamku.

- Filč je na drugom spratu - reče Hari, primevši mapu očima - a gospođa Noris je na četvrtom.

- A Ambridžova? - upita Hermiona zabrinuto.

- U svojoj kancelariji - odgovori Hari, pokazavši na tačkicu na mapi. - Okej, idemo.

Oni požuriše niz hodnik ka mestu koje je Dobi opisao Hariju, ka praznom delu zida preko puta ogromne tapiserije koja je prikazivala sumanutu pokušaj Bamabasa blesavog da nauči trollove da igraju balet.

-Okej - reče Hari tiho, dok je moljcima izjedeni trol prestao da neumomo batina svog nesuđenog učitelja baleta kako bi ih osmotrio. - Dobi je rekao da tri puta prođemo pored ovog zida, iz sve snage se usredsređujući na ono što nam je potrebno.

Oni to i učiniše, naglo skrenuvši kod prozora tik pored praznog dela zida, a zatim pored vaze veličine čoveka sa druge strane. Ron je čvrsto zatvorio oči, sabirajući misli. Hermiona je nesto sebi šaputala u bradu. Hari stegnu pesnice dok je zurio isPred sebe.

ireba nam mesto gde ćemo da naučimo da se borimo... polsji- Samo nam daj neko mesto da vežbamo... negde gde nas ne mogu pronaći...

-Hari! - reče Hermiona odsečno, kada su se okrenuli da po eci P"t prođu pored zida.

Na zidu se pojaviše izuzetno uglačana i lakirana vrata R je obazrivo zurio u njih. Hari posegnu rukom, zgrabi mesinsa nu kvaku, otvori vrata i povede ih u prostranu sobu osvetljenu treperavim bakljama, nalik onima koje su osvetljavale tamnice osam spratova niže.

Zidovi su bili prekriveni drvenim policama sa knjigama, a umesto stolica, na podu su bili veliki svileni jastuci. Na polici pri samom kraju sobe nalazio se čitav komplet instrumenata kao što su šunjoskopi, detektori tajnovitosti i veliko, naprslo dušman-staklo za koje je Hari bio siguran da je prethodne godine visilo u kancelariji lažnog Čudljivka.

- Ovi će nam dobro doći kada budemo vežbali ošamućavanje - reče Ron veselo, gurnuvši jedan od jastuka nogom.

- A vidi samo ove knjige! - reče Hermiona uzbuđeno, prelazeći prstom po koricama velikih kožom ukoričenih tomova. - Zbornik najčešćih kletvi i njihove kontraćini... Nadmudriti mračne veštine... Samoodbrambene ćini... opa... - ona se okrenu ka Hariju, ozarenog lica, i on vide da je prisustvo stotine knjiga napokon ubedilo Hermionu da je ovo što rade valjano. - Hari, ovo je divno, ovde imamo sve što nam treba!

I bez odlaganja, ona izvuče Kletve za uklete sa police, utonu na najbliži jastuk i poče da čita.

Na vratima se začu nežno kucanje. Hari se osvrau. Džini, Nevil, Lavander, Parvati i Din su upravo stigli.

-Opa - reče Din, impresionirano se osvrćući oko sebe. - Kakvo je ovo mesto?

Hari poče da objašnjava, ali pre nego što je uspeo da završi, pridružiše im se i drugi, pa je morao da počne ispočetka. Do osam sati već su svi jastuci bili zauzeti. Hari priđe vratima i okrenu ključ koji je virio iz brave. On zadovoljavajuće glasno škljocnu i svi zanemeše, zagledani u njega. Hermiona pažljivo obeleži stranu u Kletvaina za uklete i odloži knjigu u stranu.

-Pa - poče Hari, pomalo nervozno. - Ovo je mesto koje smo našli za vežbanje, i svi ste ga... ovaj... očigledno lako našli.

__ Fantastično je! - reče Čo, a nekoliko ljudi potvrdno zaro-

Ovo je stvarno bizarno - reče Fred, mrsteci se dok je osmatrao prostoriju. - Mi smo se jednom ovde sakrili od Filča, sećaš se, Džordž? Ali je tada ovo bila samo ostava za metle.

- Hej, Hari, šta su ove stvarčice? - upita Din sa začelja sobe, pokazujući ka šunjoskopima i dušman-staklu.

- Detektori mračnih sila - reče Hari, prolazeći između jastuka ka njima. - U suštini, oni svi pokazuju kada su mračni čarobnjaci ili neki neprijatelji u blizini, ali ne treba se previše oslanjati na njih, jer mogu da se prevare...

On na trenutak pogleda u naprslo dušman-staklo. U njemu su se komešala senovita obličja, iako nijedno nije bilo prepoznatljivo. On mu okrenu leđa.

- Pa, razmišljao sam šta bi prvo trebalo da uvežbamo, i... ovaj... - on primeti uzdignutu ruku. - Šta je, Hermiona?

- Mislim da bi trebalo da izaberemo vođu - reče Hermiona.

-Hari je vođa - odmah će Čo, gledajući u Hermionu kao da je poludela.

Harijev stomak ponovo poskoči.

-Da, ali mislim da bi trebalo da propisno glasamo o tome - reče Hermiona, ne dajući se zbuniti. - Time se to formalno ozvaničava, i Hariju daje autoritet. Dakle... ko je za to da nam Hari bude vođa? Svi podigoše ruke, čak i Zaharije Smit, mada je to učinio vrlo nevoljno.

- Ovaj... u redu, hvala - reče Hari, koji je mogao da oseti kako mu lice gori i rumeni. - I... šta je, Hermiona?

- Takođe mislim da bi trebalo da imamo neko ime - reče ona veselo, još uvek držeći podignutu ruku. - To bi podstaklo timski duh i jedinstvo, zar ne mislite tako?

-Možemo li da se zovemo Antiambridžovska liga? - upita ona puna nade.

-Ili Udruženje 'Ministarstvo magije su moroni'? - predloži Fred.

-Ja sam mislila - reče Hermiona, mršteći se na Freda - vi še na neko ime koje neće svima reći šta smo naumili, tako da možemo bezbedno da ga izgovaramo i van sastanaka.

- Defanzivna asocijacija? - reče Čo. - Skraćeno DA, tako da niko ne zna o čemu govorimo?

- Aha, DA zvuči dobro - reče Džini. - Samo, bolje neka znači Dambldorova armija, jer je to ono čega se Ministarstvo najviše plaši, zar ne?

Ovaj komentar propratiše smeh i odobravajuće mrmljanje.

-Ko glasa za DA? - upita Hermiona zapovednički, kleknuvši na svoj jastuk da bi prebrojala. - To je većina - predlog usvojen!

Ona prikači list pergamenta sa svim njihovim potpisima na zid i iznad njih krupnim slovima napisala:
DAMBLDOROVA ARMIJA

- Dobro - reče Hari, kada je ona ponovo sela - hoćemo li onda da počnemo sa vežbanjem? Razmišljao sam, i mislim da bi prvo trebalo da uvežbamo ekspeliannus, znate već, razoružavajuću čin. Znam da je to baš osnovna stvar, ali meni je bila vrlo korisna...

- Ma daj - reče Zaharije Smit, prevrnuvši očima i prekrstivši ruke. - Ne bih rekao da će nam ekspeliarmus baš pomoći protiv Znaš-već-koga, zar ne?

- Ja sam je upotrebio protiv njega - reče Hari tiho. - Spasila mi je život u junu.

Smit glupavo razjapi usta. Ostatak sobe je bio prilično tih.^

-Ali, ako misliš da je to ispod tvog nivoa, možeš da ides - reče Hari.

Smit se ne pomeri, niti iko drugi.

__ Okej - reče Hari, malo suvljih usta nego inače, sada kada su svi pogledi bili uprti u njega - mislim da bi trebalo da se svi podelimo u parove i vežbamo.

Bilo mu je vrlo čudno da izdaje naredjenja i još čudnije kada Hari ie video kako ih drugi ispunjavaju. Svi odmah skočiše na nože i podeliše se u parove. Kao što se moglo i očekivati, Nevil je ostao bez partnera.

-Ti možeš da vežbaš sa mnom - reče mu Hari. - Dakle... idemo na tri - jedan, dva, tri...

Soba se iznenada ispuni pokličima: Ekspeliarmus! Čarobni štapići poleteše na sve strane. Čini koje su promašile mete pogodiše knjige na policama i odbaciše ih uvis. Hari je bio isuviše brz za Nevila, kome štapić izlete iz ruke, obrćući se, udari o plafon uz pljusak varnica, i uz zveket slete povrh jedne od polica sa knjigama, a Hari ga odatle vrati prizivajućom čini. Osvrnuvši se oko sebe, pomisli da je bio u pravu što je predložio da prvo vežbaju osnovne stvari. Bilo je tu mnogo traljavih čini. Mnogima nije uopšte uspevalo da razoružaju protivnike, već bi ih naterali da odkoče unazad par koraka, ili da se trgnu kada bi ih njihova slabašna čin pogodila.

- Ekspeliarmus! - reče Nevil, a Hari, uhvaćen na prepad, oseti kako mu štapić izleće iz ruke.

- USPEO SAM! - reče Nevil radosno. - Nikada mi pre nije uspelo - USPEO SAM!

- Dobro je! - ohrabri ga Hari, odlučivši da mu ne ukaže na cinjenicu da u pravom dvoboju Nevilov protivnik ne bi zurio na dnigu stranu, nehajno i labavo držeći štapić pri boku. - Čuj, Nev'le, možeš li na smenu da vežbaš sa Ronom i Hermionom nekoliko minuta, kako bih mogao da obiđem ostale, da vidim kako njima ide?

Hari prede na sredinu prostorije. Sa Zaharijem Smitom zbivalo se nešto vrlo čudno. Svaki put kada bi zaustio da razoruža bntonija Goldstina, njegov lični štapić bi mu izleteo iz ruke, a a Entoni ništa ne bi ni rekao. Hari nije morao daleko da traži kako bi razrešio misteriju: Fred i Džordž su bili na nekoliko lra raka iza Smita, i na smenu su mu upirali čarobne štapiće u l " da. e"

-Izvini, Hari - reče Džordž užurbano, kada uhvati Harijev pogled. - Nismo mogli da odolimo.

Hari obiđe ostale parove, pokušavajući da ispravi one koji su pogrešno radili čini. Džini je bila u paru sa Majklom Kornerom. Išlo joj je vrlo dobro, dok je Majkl ili bio strašno loš, ili nije hteo nju da začara. Erni Mekmilan se nepotrebno razmahivao štapićem, pruživši protivniku vremena da ga uhvati sa spu-štenim gardom. Braća Krivej su bila puna entuzijazma, ali su često grešili, i bili su zaslužni za silne knjige koje su letele sa polica oko njih. Luna Lavgud je takođe bila naizmenično dobra i loša, ponekad izbijajući štapić Džastinu Finč-Flečliju iz ruke, a ponekad mu samo podigavši kosu uvis.

-Okej, stanite! - povika Hari. - Stoj. STOJ!

Treba mi neka pištaljka, pomisli, i istog trena opazi jednu kako leži povrh najbližeg reda knjiga. On je uze i dunu u nju iz sve snage. Svi spustiše štapiće.

-Nije bilo loše - reče Hari - ali definitivno može da bude bolje. - Zaharije Smit ga mrko pogleda. - Hajde da probamo ponovo.

On ponovo obiđe prostoriju, tu i tamo zastajući da predloži drugima kako da bolje bacaju čini. Postepeno, generalni učinak se poboljšavao. Neko vreme je izbegavao da priđe Čo i njenoj prijateljici, ali kada je već dvaput obišao sve ostale parove u prostoriji, osetio je da ne može više da ih ignoriše.

-0, ne - reče Čo usplahireno, kada im je prišao. - Ekspeliarmijus! Hoću reći, Ekspelimelius! Ja... o, izvini, Marijeta!

Rukav njene kovrdžave prijateljice se zapali. Marijeta ga ugasi svojim štapićem, i prostreli Harija pogledom, kao da je sve to njegova krivica.

-Unervozila sam se zbog tebe, pre toga mi je dobro išlo. - reče Čo Hariju žalosno.

__ Xo je bilo sasvim dobro - slaga Hari, ali kada ona podi' obrve, on reče: - Pa dobro, nije, bilo je očajno, ali znam da eš pravilno da izvedeš čin, posmatrao sam te pre odande.

Ona se nasmeja. Njena prijateljica Marijeta ih kiselo pogleda i okrenu im leđa.

_ Ne obraćaj pažnju na nju - promrmlja Co. - Ona zapravo ne želi da bude ovde, ali sam je naterala da pođe sa mnom. Roditelji su joj zabranili da radi išta što bi moglo da uznemiri Ambridžovu. Vidiš - njena mama radi za Ministarstvo.

- Šta je sa tvojim roditeljima? - upita Hari.

- Pa, zabranili su mi da se zameram Ambridžovoj - reče Čo, ponosno se ispravivši. - Ali ako misle da neću da se borim sa Znaš-već-kim posle onoga što se desilo Sedriku...

Ona začuta, delujući pomalo zbunjeno, i neprijatna tišina zavlada među njima. Štapić Terija Buta prolete pored Harijevog uva i pogodi Alisiju Spineta snažno u nos.

- Pa, moj tata snaino podržava svaku akciju protiv Ministarstva! - reče Luna Lavgud ponosno, tik iza Harija. Očigledno je prisluškivala njihov razgovor, dok je Džastin Finč-Flečli pokušavao da se ispetlja iz odore koja mu se obmotala oko glave. - On oduvek kaže da bi poverovao u sve što se priča o Fadžu. Mislim, pogledajte samo koliko je goblina Fadž naredio da poubijaju! A pride naravno, koristi Odsek za misterije da razvije užasne otrove, kojima tajno truje sve koji se ne slažu sa njime. A tu je i njegov umgubularni secikilter...

- Ne pitaj - promrmlja Hari Čo, kada ova zbunjeno zausti da postavi pitanje. Ona se zakikota.

- Hej, Hari - povika Hermiona sa drugog kraja sobe - da! i si proverio koliko je sati?

On spusti pogled na sat i šokira se kada vide da je već deVet i deset, što je značilo da će odmah morati da se vrate u dnevni boravak, inače će rizikovati da ih Filč uhvati i kazni što su okasnili. On dunu u pištaljku. Svi prestadoše sa povcima kspeliarmus i poslednjih par štapića začangrljaše po podu.

- Pa, to je bilo prilično dobro - reče Hari - ali smo od nili, bolje da za sada ostanemo na ovome. Iduće nedelje i vreme, isto mesto?

- Ranije! - povika Din Tomas željno, a mnogi saglasno klimnuše glavama.

Angelina, pak, brzo reče: - Kvidička sezona samo što nije počela, a mi morarao da uvežbamo tim!

- Dobro, recimo onda u sredu uveče - reče Hari - a onda ćemo moći da odlučimo o narednim sastancima. Hajde, bolje da krenemo.

On ponovo izvuče Banditovu mapu i pažljivo proveri da neraa nastavnika na sedmom spratu. Puštao ih je da izađu u grupicama od po troje-četvoro, pažljivo posmatrajući njihove sićušne tačkice na mapi, kako bi se uverio da su se bezbedno vratili u svoje spavaonice: Haflpafovci u hodnik u podrumu, koji je takode vodio do kuhinja, Revenklovci u toranj na zapadnoj strani zamka, a Grifindorci duž hodnika ka portretu Debele dame.

- Bilo je stvarno mnogo dobro, Hari - reče Hermiona, kada su napokon ostali samo ona, Hari i Ron.

- Aha, baš je bilo super! - reče Ron veselo, kada su skliznuli kroz vrata, i posmatrali ih kako se utapaju nazad u kameni zid. - Da li si video kako sam razoružao Hermionu, Hari?

- Samo jednom - reče Hermiona, pogođena time. - Ja sam tebe mnogo više puta nego ti mene...

- Nisam te pogodio samo jednom, već najmanje tri puta...

- Pa, ako računaš onaj jedan put kada si se spotakao o sopstvena stopala i izbio mi štapić iz ruke...

Raspravljali su se celim putem do dnevnog boravka, ali ih Hari nije slušao. Jednim okom je gledao na Banditovu mapu, ali je razmišljao i o Čo, koja mu je priznala da se unervozila zbog njega.

19. LAV I ZMIJA

Sledeće dve nedelje Hari se osećao kao da u grudima nosi nekakav talisman, blistavu tajnu koja mu je pomagala da istrpi časove kod Ambridžove, i čak mu omogućavala da se tupo smeši dok je gledao u njene užasne izbuljene oči. On i DA su joj pružali otpor pod nosom, radeći baš ono od čega je Ministarstvo najviše strepelo i, kad god se na njenim časovima pretvarao da čita udžbenik Vilberta Skrivala, prepuštao se prijatnim uspomena na najskorije skupove DA, sećao se kako je Nevil uspesno razoružao Hermionu, kako je Kolin Krivej ovladao zaustavljajućim urokom posle tri sastanka napornog vežbanja, kako je Parvati Petil izvela tako dobru rasparčavajuću kletvu da je sto sa šunjoskopima pretvorila u prah.

Bilo mu je skoro nemoguće da odredi jednu noć u nedelji tokom koje će redovno održavati sastanke DA, jer su morali da se prilagode treninzima tri kvidička tima, često pomeranim zbog lošeg vremena. Ali Hariju nije bilo žao zbog toga, osećao je da je možda bolje da termini sastanaka ostanu nepredvidljivi. Ako ih iko bude uhodio sa strane, biće mu teško da u tome uoči neki obrazac ponašanja.

Hermiona je uskoro smislila vrlo mudar metod obaveštavanja svih članova o vremenu i datumu svakog narednog sastanka, u slučaju da moraju da ga promene na brzinu, pošto bi bilo sumnjivo da ljudi iz različitih kuća isuviše često prelaze Veliku salu da bi razgovarali. Dala je svakom

pripadniku DA lažni galeon (Ron se ushitio kad je prvi put video njenu korpicu i pomislio je da im ona deli zlato).

-Vidite li brojeve oko ivice novčića? - upita Hermiona, pokazavši im jedan na kraju njihovog četvrtog sastanka. Pri svetlosti baklji, novčić se presijavao punim, žutim sjajem. - Na pravim galeonima ovde je samo serijski broj koji ukazuje na goblina koji je izbacio taj novčić. Na ovim lažnim, brojevi će se menjati da bi odražavali vreme i mesto sledećeg susreta. Novčići će se naglo zagrejati kad se termin promeni, tako da ćete, ako ih nosite u džepu, moći to i da osetite. Svako neka uzme po jedan, a kada Hari odredi termin sledećeg sastanka, on će promeniti brojeve na svom novčiću. Pošto sam ja na ostale novčiće bacila protejsku čin, brojevi na ostalim će se promeniti kako bi podražavali njegov.

Posle Hermioninih reči nastaje tajac. Ona se zbunjeno zagleda u sva lica okrenuta ka njoj.

- Pa... mislila sam da je to dobra ideja - reče nesigurno. - Čak i kad bi nas Ambridžova naterala da izvrnemo džepove, nema ničeg sumnjivog u tome što neko nosi galeon, zar ne? Ali." ako ne želite da ih koristite...

- Ti umeš da izvodiš protejsku čin? - reče Teri But.

- Da - odgovori Hermiona.

- Ali, to je... to je standard O.I.Č.T. - reče on slabašno.

- Oh - reče Hermiona, praveći se skromna. - O... pa da... mislim da jeste.

_ Kako to da nisi u Revenklu? - hteo je Teri da zna, zure-, u jermionu u čudu. - Sa takvom pameću?

-Pa, šešir za razvrstavanje je ozbiljno razmišljao da me stavi Revenklo - objasni Hermiona vedro - ali na kraju se odlučio za Grifindor. Dobro, da li to znači da ćemo koristiti galeone?

Začu se potvrdni žamor i svi joj priđuše da uzmu po novčić iz korpe. Hari iskosa pogleda Hermionu.

-Znaš na šta me ovo podseća?

_ Ne, na šta?

- Na smrtožderski žig. Kad Voldemor dodirne jedan, znakovi ostalih buknu i oni znaju gde da mu se priključe.

- Pa... da... - reče Hermiona - odatle sam i dobila ideju... ali, primetićete da sam odlučila da urežem podatke na komadićima metala umesto na koži članova.

- Da... više mi se sviđa tvoj način! - reče Hari cerekajući se, dok je spuštao galeon u džep. - Jedina opasnost je da ih slučajno ne potrošimo.

-Nema šanse - žalostivo reče Ron, koji je proučavao vlastiti lažni galeon - nemam nijedan pravi s kojim bih ga pobrkao.

Što se više približavao prvi kvidički meč u sezoni, Grifindor protiv Sliterina, više su se pomerili i odlagali sastanci DA, jer je Angelina insistirala na skoro svakodnevnim treninzima. Činjenica da Kvidički kup tako dugo nije održan, znatno je pojačala interesovanje i uzbuđenje zbog predstojećeg meča. Revenklovci i Haflpafovci živo su se zanimali za ishod, razumljivo, jer će i sami igrati sa oba tima tokom godine, a upravnici kuća suparničkih timova, mada su pokušavali da to prikriju pod maskom dostojanstvenog sportskog takmičenja, bili su rešeni da nji-nova strana trijumfuje. Hari je shvatio koliko profesorka Mek G°nagal želi da potuku Sliterin tek kada je odustala od toga da im zada domaći tokom nedelje uoči meča.

- Mislim da imate dosta stvari u ovom trenutku - rekla im je uzvišenim glasom. Nisu mogli da poveruju ušima, dok nije pogledala pravo u Harija i Rona i nastavila odlučno: - Nav'lcl sam da gledam kvidički pehar u svom kabinetu, momci, i stva no ne bih htela da ga uručim profesoru Snejpu, zato iskoristit što više vremena za treniranje, hoćete li?

Ni Snejp nije bio ništa manje pristrasan. Toliko je često iznajmljivao kvidički teren za trening, da su Grifindorci jedva stizali da igraju na njemu. Takođe se oglušio o mnoge izveštaje o pokušajima Slit&rinaca da po hodnicima bacaju uroke na grifindorske igrače. Kada se Alisija Spinet našla u bolničkom krilu, zato što su obrve počele da joj rastu tako brzo i gusto da su joj blokirale vid i prekrile usta, Snejp je tvrdio da je verovatno pokušala da izvede na sebi čin za podebljavanje kose i odbio da sasluša četrnaest svedoka koji su insistirali da su videli sliterinskog Čuvara, Majlsa

Blečlija, kako je otpozadi gađa kletvom dok je učila u biblioteci.

Hari je bio optimista u pogledu grifindorskih šansi. Uostalom, nikada još nisu izgubili od Melfojevog tima. Ipak, Ron još uvek nije dostigao Drvcetov standard, ali je izuzetno marljivo vežbao da bi to nadoknadio. Najveća mana bila mu je sklonost ka gubitku samopouzdanja čim napravi neku glupu grešku. Kad god bi dobio jedan gol postajao bi nervozan i lakše primio još golova. S druge strane, Hari je imao prilike da vidi kako Ron zaista spektakularno spasava lopte kada je u formi. Za vreme jednog nezaboravnog treninga visio je na jednoj ruci o metli i tako daleko odbacio Kvafl od svojih obruča da je preletela celom dužinom terena pravo kroz centralni obruč na drugom kraju. Ostatak tima je to njegovo spasavanje uporedio sa onim skorašnjim koje je izveo Beri Rajan, Čuvar irske reprezentacije, u duelu sa vrhunskim poljskim Goničem, Ladislavom Zamojskim. Čak je i Fred rekao da bi se on i Džordž još mogli ponositi Ronom i da ozbiljno razmišljaju da priznaju srodstvo s njim, što su, kako su ga uveravali, već godinama pokušavali da poreknu.

Harija je jedino brinulo koliko će Ron dozvoliti da ga taktika sliterinskog tima izbacila iz ravnoteže pre nego što uopšte 1du na teren. Hari je, naravno, preko četiri godine odolevao IZ'hovini zlobnim primedbama, tako da su ga došaptavanja u stii • - Hei, Proteru, čuo sam Voringtona kako se zakleo da će te boriti sa metle u subotu! - nagonila na smeh, umesto da mu lede krv. - Vorington tako jedno cilja da se više brinem za onoca koji bude stajao pored mene - uzvratio bi, što bi zasmejala Rona i Hermionu i zbrisalo kez sa lica Pensi Perkinson.

Ali Ron nikada nije uspevao da rairno istrpi neumorne kampanje uvreda, podsmevanja i zastrašivanja. Kada bi Sliterinci, neki od njih sedamnaestogodišnjaci i očito viši od njega, promrmljali prolazeći hodnicima: - Jesi li rezervisao krevet u bolničkom krilu, Vesli? - ne bi se nasmejao već bi blago pozeleneo. Kada je Drako Melfoj imitirao Rona kako ispušta Kvafl (što je činio kad god bi naleteli jedan na drugoga), Ronove uši bi jarko pocrvenele, a ruke mu se tako zatresle kao da će da ispusti sve što u tom trenutku drži.

Oktobar se završio u naletu zavijajućih vetrova i neprekidne kiše, i stigao je novembar, hladan kao smrznuto železo, sa jakim jutarnjim mrazovima i ledenom promajom koja je štipala nepokrivena lica i šake. Nebeski svod i tavanica Velike sale postali su bleđi, sedefnosivi, vrhove planina oko Hogvortsa prekrio je sneg, a temperatura u zamku se spustila tako nisko da su mnogi učenici nosili debele zaštitne rukavice od zmajeve kože u hodnicima između dva predavanja.

Jutro meča osvanulo je vedro i hladno. Kada je Hari ustao, pogledao je u Ronov krevet i video ga kako sedi prav kao strela, s rukama oko kolena, netremice zureći u prazno. | - Da li si dobro? - upita Hari.

Ron klimnu glavom, ali ne odgovori. Harija to strašno podseti na vreme kada je Ron slučajno bacio na sebe čin za povraćanje puževa. Izgledao je isto toliko bleđ i obliven znojem kao tada, a još manje voljan da otvori usta.

- Ma biće sve u redu kada budeš doručkovao - reče Hari hrabreći ga. - 'Ajde, idemo.

Velika sala se već punila kada su stigli, žagor je bio glasniji, a raspoređenje življe nego obično. Dok su prolazili nored sliterinskog stola razleže se graja. Hari se osvrnu i vide da pored uobičajenih zelenih i srebrnih šalova i šešira, svako od' njih nosi srebrnu značku u obliku krune. Iz nekog razloga, mnogi su mahali Ronu, smejući se gromoglasno. Hari pokuša da u prolazu vidi šta piše na značkama, ali je bio isuviše zaokupiran time da Rona što brže sprovede do njihovog stola da bi se za-ustavio da pročita.

Za grifindorskim stolom oduševljeno ih dočekaše, svi odeveni u crveno-zlatno, ali umesto da poprave Ronovo raspoređenje, takva bodrenja mu totalno spustiše moral. On se sruči na najbližu klupu, kao da mu je to poslednji obrok u životu.

- Mora da sam mentol kad sam se u to upustio - reče krektavim šapatom. - Mentol.

- Ne budi glup - reče Hari odlučno, nudeći mu pahuljice - biće sve u redu. Normalno je da budeš nervozan.

- Pojma nemam - krektao je Ron. - Očajan sam. Ne mogu da igram ni za živu glavu. O čemu sam uopšte razmišljao?

- Moraš sam da se izboriš sa tim - reče Hari strogo. - Seti se samo kako si spasao loptu nogom pre

neki dan, čak su i Fred i Džordž rekli da je bilo briljantno.

Ron okrenu svoje izmučeno lice ka Hariju.

- To je bila slučajnost - proštaputa on očajno. - Nisam hteo to da uradim - okliznuo sam se sa metle, što niko nije video, a kada sam pokušao da se vratim, slučajno sam zakačio Kvafl.

- Dobro - reče Hari, brzo se sabravši posle tog neprijatnog otkrića - još nekoliko sličnih slučajnosti i sigurno dobijamo utakmicu, je l' da?

Hermiona i Džini sedoše preko puta njih noseći crveno-zlatne šalove, rukavice i bedževe.

-Kako se osećaš? - upita Džini Rona, koji je sada zurio u mlečni talog na dnu svoje prazne činije sa pahuljicama, kao da ozbiljno razmatra da se udavi u njima.

__ Samo je malo nervozan - reče Hari.

-Pa, to je dobar znak, ja mislim da ni na ispitima nikada nećeš dobro proći, ukoliko nisi malčice nervozan - reče Hermiona veselo.

_ Zdravo - reče jedan izgubljen i sanjiv glas iza njih. Hari podiže pogled: Luna Lavgud je dolutala do njih iz pravca revenklovskog stola. Mnogi su zurili u nju, a nekolicina se čak i vidno smejala, upirući prstom ka njoj. Negde je nabavila šešir u obliku lavlje glave u prirodnoj veličini i naherila ga na glavu.

-Ja navijam za Grifindor - reče, nepotrebno pokazavši na svoj šešir. - Pogledaj šta on može...

Ona podiže štapić i lupnu njime po šeširu, koji širom razjapi čeljust i ispusti vrlo ubedljivu riku od koje svi u blizini poskočiše.

-Baš je dobar, zar ne? - reče Luna sva srećna. - Htela sam da napravim da u ustima žvaće sliterinsku zmiju, znate, ali nije bilo vremena. U svakom slučaju... srećno, Rone!

Ona ode, polako se zanoseći. Nisu se sasvim oporavili od šoka izazvanog Luninim šeširom, kad Angelina dojuri do njih u pratnji Ket i Alisije, čije su se obrve vratile na normalnu veličinu milosću Madam Pomfri.

- Kad budete spremni - reče ona - idemo pravo dole na teren, da proverimo uslove i presvučemo se.

- Stižemo mi uskoro - umiri je Hari. - Samo da Ron nešto doručkuje.

Posle desetak minuta, međutim, postalo je jasno da Ron nije u stanju da išta okusi i Hari pomisli da je najbolje da ga odvede u svlačionicu. Dok su ustajali od stola, Hermiona se takođe diže i, uhvativši Harija za ruku, odvede ga u stranu.

-Nemoj da Ron vidi šta piše na onim sliterinskim značkama - došapnu mu žurno.

Hari je upitno pogleda, ali ona upozoravajuće mahnula glavom. Ron im se upravo lagano približavao, delujući izgubljen i ocajan.

- Srećno, Rone - reče Hermiona, podiže se na vrhove prst' ju i poljubi ga u obraz. - I tebi, Hari...

Dok su se vraćali kroz Veliku salu, Ron je polako dolazio k sebi. On pritisnu mesto na kome ga je Hermiona poljubila, kao da je u nedoumici, ne baš siguran šta se to upravo zbilo. Delovao je isuviše rastresen da bi jasno opažao šta se zbiva oko njega, ali Hari uhvati čudan sjaj krunastih znački dok su prolazili kraj sliterinskog stola i ovog puta razabra reči urezane na njima.

Sa neprijatnim osećanjem da to ne služi na dobro, on stade da požuruje Rona kroz Ulaznu dvoranu, niz kamene stepenice i napolje po ledenom vetru.

Zamrznuta trava pucketala im je pod nogama dok su hitali po travnatoj kosini ka stadionu. Nije bilo ni daška vetra a nebo je bilo jednolično sedefnobeo, što je značilo da će vidljivost biti dobra, i da sunce neće direktno da im bije u oči. Hari ukaza na te ohrabrujuće okolnosti Ronu dok su prolazili, ali nije bio siguran da ga je Ron slušao.

Kada su ušli, Angelina se već bila presvukla i upravo se obraćala ostalima u timu. Hari i Ron izvukoše odore (Ron je nekoliko puta pokušavao da nađe šta je sprema a šta pozadi pre nego što se Alisija sažalila i prišla da mu pomogne), a onda sedoše da saslušaju govor pred meč, dok je spoljašnja galama postajala sve glasnija kad gomila iz zamka nagrnu na teren.

- Okej, tek sam sada otkrila konačni sastav Sliterina - reče Angelina, gledajući u parče pergamenta.

- Prošlogodišnji Jurišnici, Derek i Bol, su otišli, ali izgleda da ih je Montegju zamenio hčaienim gorilama, a ne nekim ko zaista zna da leti. To su dva tipa po imenu Kreb i Gojl, ne znam mnogo o njima... _ Mi znamo - rekoše Hari i Ron uglas.

-Dobro, ne deluju mi dovoljno bistro da razlikuju jedan kraj metle od drugog - reče Angelina,

spremiš pergament natrag u džep - niada sam uvek bila iznenađena i kada bi Derek i Bol uspeli da se snađu na terenu bez putokaza.

-Kreb i Gojl su ti ista fela - uveravao ju je Hari.

Mogli su da čuju stotine koraka kako se uspinju duž redova klupa na tribinama. Neki su pevali, mada Hari nije mogao da razazna reči. Počinjao je da biva nervozan, ali je znao da njegova nervoza u stomaku nije ništa u poređenju sa Ronovom, jer se ovaj uhvatio za stomak i ponovo zurio pravo ispred sebe, stisnutih vilica i sivkastog tena.

-Vreme je - reče Angelina prigušenim glasom, gledajući na sat. - 'Ajde, idemo... srećno.

Ceo tim ustade, prebaci metle preko ramena i, jedan po jedan, odmarširaše iz svlačionice na zaslepljujuću svetlost. Pozdravi ih zaglušujuća buka, u kojoj je Hari još uvek uspevao da razazna pevanje, mada je bilo prigušeno ovacijama i zvižducima.

Sliterinski tim je već stajao i čekao na njih. I oni su nosili iste srebrne krunaste značke. Novi kapiten, Montegju, bio je iste građe kao Dadli Darsli, sa masivnim podlakticarama nalik na kosmate butkice. Iza njega su vrebali Kreb i Gojl, skoro podjed-nako krupni, glupo žmirkajući na suncu, vrteći svoje nove jurisnicke palice. Melfoj je stajao oslonjen na jednu stranu, dok mu je sunce bleštalo po platinastoplavoj kosi. On uhvati Harijev pogled i zlobno se nasmeši, lupkajući po znački na grudima.

-Kapiteni, rakujte se - naredi sudija Madam Bučkuriš, kad Angelina i Montegju stigoše jedno do drugog. Hari je primetio a Montegju pokušava da joj polomi prste, mada je ona to istrPela ne trepnuvši. - Uzjašite metle...

Madam Bučkuriš stavi pištaljku u usta i dunu.

Lopte se oslobodiše i četrnaest igrača se vinuše uvis K jičkom oka Hari vide kako Ron jumu ka stativama. Hari se ' dignu još više uvis, izbegavši Bladžerku i krenu u obilazak terena, gledajući naokolo ne bi li spazio zlatno svetlucanje. Na drugoj strani stadiona Drako Melfoj je radio isto.

- I to je Džonsonova - Džonsonova sa Kvaflom, ta devojka je tako sjajan igrač, govorim joj to već godinama, ali ona još uvek neće da izađe sa mnom...

- DŽORDANE! - vrisnu profesorka Mek Gonagal. - ...to je samo zabavna činjenica, profesorko, da bude malo zanimljivije - a evo, sagla se i izbegla Voringtona, prešla je Montegjua, ali ju je... jao... sa leđa pogodila Krebova Bladžerka... Montegju hvata Kvafl, Montegju ponovo ide duž terena i - lepa Bladžerka od strane Džordža Veslija, Bladžerka u glavu za Montegjua, on ispušta Kvafl, koju hvata Ketu Bel. Ketu Bel iz Grifindora je dodaje unazad Alisiji Spineti i Spinetova briše...

Džordanovi komentari prolamali su se stadionom, a Hari ih je slušao koliko su mu to dozvoljavali fijkanje vetra u ušima i graja gomile, koja je uglas vrištala, zviždala i pevala.

-...eskivira Voringtona, izbegava Bladžerku - spas za dlaku, Alisija - a masa to voli, samo ih slušajte, šta to pevaju?

Kad Li učuta da bi oslušnuo, pesma iz zatalasanih zelenosrebrnih sliterinskih tribina postade jača i jasnija:

Vesli uvek uprska stvar,

Ne zna da spreči ni najmanji udar,

Sliterin mu je spevao pesmu na dar,

Vesli je naš car.

Veslijeva kuća je ambar

Nijednu Kvafl da odbrani, bar

S Vestijem naša pobeda je sigurna stvar,

Vesli je naš car.

i Alisija ponovo dodaje Angelini! - povika Li, a Hari • skrenuvši dok je sve u njemu kuvalo zbog onog što je upravo čuo, znao da Li pokušava da nadjača reči pesme. - Navali, Angelina - izgleda da ima još samo Cuvara da sredi - ONA ŠUTIRA - ONA - auh...

Blečli, sliterinski Čuvar, spasao je gol, bacio je Kvafl do Voringtona koji brzo odjuri s njom, promičući cik-cak između Alisije i Ketu. Što se više približavao Ronu, pesma odozdo postajala je sve glasnija.

Vesli je naš car,
Vesli je naš car,
Nijednu Kvafl da odbrani, bar,
Vesli je naš car.

Hari nije mogao da izdrži: odustao je od potrage za Skrivalicom i okrenuo je Vatrenu stulu da pogleda u Rona, usamljenu figuru na udaljenom delu terena, koji je lebdeo u vazduhu ispred tri obruča gol-stativa dok je ogromni Vorington hitao ka njemu.

- ...i evo Voringtona s Kvaflom, Vorington hita ka голу, izvan domašaja Bladžerke, a na putu mu se isprečio samo Čuvar...

Odozdo, sa sliterinskih tribina, pesma se još jače zaori:

Vesli uvek uprska stvar

Ne zna da spreči ni najmanji udar...

~ ...tako da je to prvi test za novog grifindorskog Čuvara, Veslija, brata Jurišnika Freda i Džordža, i novu nadu tima koja obećava - hajde, Rone!

Ali uzvik oduševljenja prolomi se sa sliterinskog dela: Ron J divlje ponirao, širom raširenih ruku, a Kvafl je prošla između njih pravo kroz Ronov središnji obruč.

-Pogodak za Sliterin! - razleže se Lijev glas usred razdraganih pozdrava i zvižduka mase ispod njih - dakle, deset prema nula za Sliterin - nemaš sreće, Rone.

Sliterinci zapevaše još glasnije:

VESLIJEVA KUĆA JE AMBAR, NIJEDNU KVAFL DA ODBRANI, BAR...

-...i Grifindor ponovo u posedu lopte, a sada Ketu Bel hita po terenu - povika Li junački, mada je pevanje sada već postalo tako zaglušujuće da je jedva mogao sam sebe da čuje.

S VESLIJEM NAŠA POBEDA JE SIGURNA STVAR VESLI JE NAŠ CAR...

-Hari, ŠTA TO RADIŠ? - vrisnu Angelina, projurivši pored njega kako bi pratila Ketu. - **KRENI VEĆ JEDNOM!**

Hari shvati da je nepomično lebdeo u vazduhu gotovo čitav minut, posmatrajući tok utakmice, ni ne pomišljajući na Skrivalicu. Užasnut, stade da ponire kroz vazduh i ponovo poče da kruži terenom, zureći okolo, pokušavajući da ignoriše hor koji se sada poput grmljavine prolamao stadionom:

VESLI JE I VAŠ CAR VESU JE NAŠ CAR...

Gde god tražio, nije bilo ni traga Skrivalici. Melfoj je dalje kružio stadionom baš kao i on. Negde na pola terena oni se mimoidoše i Hari ču kako Melfoj glasno peva:

VESLUEVA KUĆA J% AMBAR...

-...i lopta je ponovo kod Voringtona - povika Li - koji dodaje loptu Pusiju, Pusi je prešišao Spinetovu, hajde, Angelina, možeš da ga savladaš - izgleda da ne možeš - ali lep udarac Rladžerkom izvodi Fred Vesli, ovaj, Džordž Vesli, ma koga brijedan od njih, i Vorington ispušta Kvafl, a Ketu Bel je - ovaj _ takođe ispušta - tako da je sada Montegju sa Kvaflom, sliterinski kapiten Montegju uzima Kvafl i sada je prešišao već pola terena, hajde sada, Grifindorci, blokirajte ga!

Hari naglo prozuja ka udaljenom kraju stadiona iza sliterinskih obruča, ne želeći da vidi ono što se zbiva na Ronovom kraju. Kad je prešišao sliterinskog Čuvara, začu kako Blečli peva, zajedno sa gomilom ispod njih:

VESLI UVEK UPRSKA SVAKU STVAR...

- ...a Pusi je ponovo izbegao Alisiju i sada se stušio pravo ka голу, zaustavi ga, Rone!

Hari nije morao da gleda da bi video šta se desilo. Razleže se užasan urlik sa grifindorskog kraja, zajedno sa novom vriskom i aplauzom Sliterinaca. Pogledavši dole, Hari spazi mopsastu Pensu Perkinson u prvom redu tribina, leđima okrenutu terenu, kako diriguje sliterinskim navijačima koji su grmeli:

SLITERIN MU JE SPEVAO PESMU NA DAR VESLI JE NAŠ CAR.

Ali dvadeset prema nula nije bilo strašno, još je bilo vremena da Grifindor nadoknadi razliku ili da uhvati Skrivalicu. Nekoliko golova i ponovo će biti u prednosti kao i obično, uveravao je Hari samog sebe, brzo se krećući gore-dole, probijajući se između drugih igrača u potrazi za nečim svetlucavim, za šta se ispostavilo da je narukvica Montegjuovog ručnog sata.

Ali Ron je primio još dva gola. Bilo je nečeg gotovo paničnog u Harijevoj žudnji da istog trena pronade Skrivalicu. Kad bi samo mogao da je se uskoro dokopa i brzo okonča utakmicu.

...a Ketu Bel iz Grifindora prevarila je Pusija, izbegla Montegju, lepo skretanje, Ketu, i sada je baca Džonsonovoj, Anselina Džonson uzima Kvafl, prešla je Voringtona, srlja ka solu hajde, Angelina - GOL ZA GRIFINDOR! Četrdeset prema deset za Sliterin i Kvafl kod Pusija...

Hari je mogao da čuje kako Lunin groteskno smešni lavlji šešir riče usred grifindorskih povika i oseti se srčanije. Samo trideset poena razlike, to nije ništa, lako će to da smanje. Hari saže glavu i izbegnu Bladžerku koju je Gojl poput rakete ispalio ka njemu i ponovo počeo pomno da pretražuje teren u traganju za Skrivalicom, držeći na oku Melfoja za slučaj da ovaj pokaže znak da ju je spasio. Ali i Melfoj je, poput njega, nastavljao da jedri nad stadionom, bezuspešno tragajući...

...Pusi dobacuje loptu Voringtonu, Vorington Montegjuu, Montegju natrag Pusiju - interveniše Džonsonova, Džonsonova uzima Kvafl, Džonson daje Belovoj, ovo baš dobro izgleda - ovaj, loše - Belovu je pogodila Bladžerka koju je bacio Gojl iz Sliterina i sada Pusi ponovo u posedu lopte...

VESLIJEVA KUĆA JE AMBAR,

NUEDNU KVAFL DA ODBRANI, BAR...

S VESUJEM NAŠA POBEDA JE SIGURNA STVAR...

I Hari je najzad spazi: majušna lepršava Zlatna skrivalica lebdela je na stopu poviše tla na sliterinskom kraju terena.

On stade da ponire...

Već u sledećem trenu, Melfoj se ustremi sa neba s Harijeve leve strane, poput srebrnasto-zelene izmaglice, ravno ispružen duž metle...

Skrivalica je obletela podnožje jedne gol-stative, a onda jurnula ka drugoj strani tribina: takva promena pravca išla je u prilog Melfoju, koji je bio bliži. Hari se okrenuo na svojoj Vatrenoj streli, tako da su on i Melfoj sada bili rame uz rame...

Ma metar iznad tla, Hari podiže desnu ruku s metle, ispruži se ka Skrivalici... s njegove desne strane, Melfojeva ruka takođe istegnu, pokušavajući da je dohvati, posežući...

Sve je bilo gotovo u dve očajničke, munjevite sekunde - Harijevi prsti sklopiše se oko malecne loptice koja se otimala -Melfojevi nokti beznadežno zagrebaše Harijevu nadlanicu - Hari ustremi svoju metlu uvis, držeći lopticu koja se opirala u ruci, a grifindorski navijači počeoše da vrište s odobravanjem...

Bili su spašeni, nije važno što je Ron propustio sve te golove, niko se toga neće sećati sada kada je Grifindor pobedio...

BAF.

Bladžerka pogodi Harija pravo u krsta i on polete napred preko metle. Srećom, bio je na samo dva metra iznad tla, jer je bio zaronio nisko da bi uhvatio Skrivalicu, ali je svejedno ostao bez daha kada je pao i leđima tresnuo po smrznutom terenu. Čuo je prodoran zvižduk Madam Bučkuriš, buku na tribinama sačinjenu od zviždanja, besnih povika i ruganja, zatim tup udarac, a onda Angelinin izbezumljeni glas.

- Jesi li dobro?

- Naravno da jesam - reče Hari sumorno, uhvativši njenu ruku, puštajući je da ga pridigne na noge. Madam Bučkuriš je letela ka jednom od sliterinskih igrača poviše njega, mada iz ovog ugla nije mogao da razazna ko je u pitanju.

- To je bio onaj siledžija Kreb - reče Angelina ljutito - hitnuo je Bladžerku ka tebi čim je video da si uhvatio Skrivalicu - ali, pobedili smo, Hari, pobedili!

Hari začu frktaj iza sebe i okrenu se, još uvek čvrsto stežuci Skrivalicu u ruci. Drako Melfoj upravo je sleteo u blizini. Prebledao od besa, ipak je uspevao da se podrugljivo osmehuje.

-Spasao si Vesliju glavu, je li? - reče on Hariju. - Nikad nisam video goreg Čuvara... mada, njegova kuća je ambar... da " su ti se svideli moji stihovi, Poteru?

Hari ne odgovori. Okrenu se ka ostalim igračima iz svog tima koji su pristizali jedan po jedan, pobednički vrišteći i udarajući pesnicama po vazduhu, svi sem Rona, koji je već bio s' šao s metle kod stativa i sam polako krenuo ka svlačionici

- Hteli smo da napišemo još par stihova! - povika Melfo' kada su Ket i Alisija zagrlile Harija. - Ali nismo mogli da nađemo rime za debela i ružna - vidiš, hteli smo da opevamo niegovu majku...

- Ma pusti ga, kiselo grožđe - reče Angelina, prezrivo pogledavši u Melfoja.

- ...a nismo uspeli da rimujemo ni beskorisni gubitnik - za njegovog oca, znate...

Fred i Džordž shvatiše o čemu Melfoj govori. Usred rukovanja sa Harijem, oni se ukočiše, osvrnuvši se ka Melfoju.

- Pusti to sada! - reče brzo Angelina, hvatajući Freda za ruku. - Pusti, Frede, nek urla, ljut je što je izgubio, taj uobraženi mali...

- ...ali ti voliš Veslijeve, zar ne, Poteru? - reče Melfoj podrugljivo. - Tamo provodiš raspust i slično, zar ne? Ne znam kako podnosiš taj smrad, ali pretpostavljam da ti, pošto su te odgojili Normalci, čak i čumez Veslijevih lepo miriše...

Hari zgrabi Džordža. Istovremeno su Angelina, Alisija i Ke-ti zajedničkim snagama zaustavile Freda da ne skoči na Melfo-ja, koji im se smejao u lice. Hari pogledom potraži Madam Buć-kuriš, ali je ona još uvek grdila Kreba zbog nepropisnog udar-ca Bladžerkom.

-Ili se možda - reče Melfoj, cereći se dok je uzmicao - sećaš kako je kuća tvoje majke smrdela, Poteru, pa te svinjac Veslijevih podseća na to...

Hari nije bio svestan da je pustio Džordža, satno je znao da su sekundu kasnije obojica jurila za Melfojem. Potpuno je zaboravio da svi nastavnici gledaju: samo je hteo da nanese Melfoju što veći bol. Nemajući vremena da isuče štapić, on samo zabaci unazad stegnutu pesnicu sa Skrivalicom, a zatim je zari što je dublje mogao u Melfojev stomak...

-Hari! HARI! DŽORDŽ! NE!

Moeao je da čuje devojčice kako vrište, Melfoja kako urla, Džordža kako psuje, zvižduk pištaljke i dreku gomile oko sebe, li ga nije bilo briga. Tek kada je neko u blizini uzviknuo - Imedimental - i oborio ga na leđa silom čini, odustao je od pokušaja da pesniči svaki delić Melfojevog tela koji bi mu došao pod ruku.

-Šta to, zaboga, radiš? - vrisnu Madam Bućkuriš, kad Hari skoči na noge. Izgleda da ga je ona pogodila sa zaustavljajućim urokom. Držala je pištaljku u jednoj, a štapić u drugoj ruci. Metla joj je ležala bačena par metara dalje. Melfoj je bio sklupčan na zemlji, cvileći i jaučući, krvavog nosa. Džordž je imao natečenu usnu, Freda su i dalje obuzdavale tri devojke - Goniči, a Kreb se izdaleka kikotao. - Nisam još nikad videla da se neko tako ponaša - natrag u zamak, obojica, i pravo do upravnice vaše kuće! Idite! Smesta!

Hari i Džordž odmarširali preko terena, dahćući, ne rekavši ni reči jedan drugome. Zavijanje i rujanje gomile polako su slabili, dok ne stigoše do Ulazne dvorane, gde više nisu mogli da čuju ništa osim bata vlastitih koraka. Hari postade svestan da mu se nešto još uvek batrga u desnoj ruci, čije je čukljeve ogulio o Melfojevu vilicu. Spusti pogled i spazi srebma krila Skrivalice kako mu proviruju između prstiju, boreći se da se oslobode.

Nisu još ni stigli do vrata kancelarije profesorke Mek Gonagal kad se ona pojavi špartajući hodnikom iza njih. Nosila je šal u grifindorskira bojama, ali ga strže s vrata rukama koje su joj se tresle dok im je prilazila, modra od besa.

- Unutra! - reče razjareno, pokazujući ka vratima. Hari i Džordž uđoše. Ona obiđe oko stola, stade naspram njih, drhteći od srdžbe i baci grifindorski šal na pod.

- Pal - reče. - Nikad nisam videla tako sramno ponašanje. Dvojica na jednoga! Čime to pravdate?

- Melfoj nas je provocirao - procedi Hari kruto.

- Provocirao? - povika profesorke Mek Gonagal, lupivši pesnicom o sto tako da karirana limena kutija skliznu sa njega i otvori se, razbacavši po podu đumbirove daždevnjake. - Un je izgubio, zar ne? Naravno da je hteo da vas provocira! Ali št vam je za ime sveta rekao što bi moglo da opravda to što st vas dvojica...

- Vredao mi je roditelje - zareža Džordž. - I Harijevu maiku.

- A vi ste, umesto da prepustite Madam Bućkuriš da to sredi, odlučili da izvedete normalski dvoboj, zar ne? - urlala je profesorke Mek Gonagal. - Iinate li vi uopšte pojma šta ste... ?

- Ahem, ahem.

I Hari i Džordž se obrnuše. Dolores Ambridž stajala je na dovratku, u ogrtaču od zelenog tvida koji

je veoma naglašavao njenu sličnost sa džinovskom žabom i smešila im se na svoj užasan, bolesno zloban način koji je Hari već naučio da povezuje sa predstojećim problemima.

-Smem li da pomognem, profesorko Mek Gonagal? - upita profesorka Ambridž svojim najotrovnijim slatkim glasićem.

Profesorki Mek Gonagal udari krv u lice.

-Da pomognete? - ponovi ona stisnutim glasom. - Kako to mislite, da pomognete?

Profesorka Ambridž uđe u kancelariju, i dalje se smešeći svojim bolesnim osmehom.

-Pa, mislila sam da vam ne bi bilo na odmet malo više autoriteta.

Harija ne bi iznenadilo da su iz nozdrva profesorke Mek Gonagal počele da vrcaju varnice.

- Pogrešno ste mislili - reče, okrećući leđa Ambridžovoj. - Dakle, vas dvojica, pažljivo me slušajte. Ne zanima me kakvu vam je provokaciju Melfoj priredio, ne zanima me da li vam je uvredio svakog člana porodice ponaosob, vaše ponašanje je bilo odvratno i svakom od vas određujem po nedelju dana dodatne kaznene nastave! Ne gledaj me tako, Poteru, zaslužio si! A ako iko od vas ikada...

- Ahem, ahem.

Profesorka Mek Gonagal sklopi oči kao da moli boga da joj da strpljenja, a onda ponovo okrenu glavu prema profesorki Ambridž. _ Da?

-Mislim da zaslužuju veću kaznu od dopunske nastave - reče Ambridžova, još otvorenije se smešeći.

Oči profesorke Mek Gonagal se otvoriše.

- Ali, na nesreću - reče, pokušavajući da nabaci recipročni osmeh usled čega je izgledalo da joj se vilica zakočila - ovde je važno šta se ja pitam, pošto su oni u mojoj kući, Dolores.

- E, pa, zapravo, Minerva - usiljeno se nasmeši profesorka Ambridž - mislim da ćeš saznati da se to što ja mislim ipak uvažava. Da vidimo gde mi je? Kornelijus mi ga je baš poslao... Mislim - ona se nasmeja svojim lažnim sitnim smehom, još uvek preturajući po torbi - ministar ga je upravo poslao... a, da...

Izvadila je parče pergamenta i razmotala ga. Sitničavo je pročistila grlo pre nego što će pročitati šta je na njemu napisano.

- Ahem, ahem... 'Dekret o obrazovanju broj dvadeset i pet.'

- Nije valjda još jedan! - uzviknu profesorka Mek Gonagal.

- Ovaj, da - reče Ambridžova, i dalje se smešeći. - U stvari, Minerva, zahvaljujući tebi uvidela sam da nam treba dodatni amandman... sećaš se kako si me nadglasala kad sam se opirala obnovi grifindorskog tima? Kako si iznela slučaj Dambldoru, koji je insistirao da ovom timu treba dozvoliti da igra? E, pa, to kod mene neće moći. Smesta sam kontaktirala ministra, i on se složio sa mnom da Velika inkvizitorica mora imati moć da učenicima oduzima povlastice, inače će ona - to jest, ja - imati manje autoriteta od običnih predavača! A sada vidiš, zar ne, Minerva, koliko sam bila u pravu pokušavajući da zaustavim obnovu grifindorskog tima? Užasne naravi... nego, počela sam da čitam naš amandman... ahem, ahem... Velika inkvizitorica će stoga imati vrhovnu vlast u određivanju kazni, sankcija i ukidanja povlastica koje se odnose na učenike Hogvortsu, i moć da preinačuje kazne, sankcije i ukidanje privilegija koje narede drugi članovi nastavnog osoblja. Potpis, Kornelijus Fadt ministar ma gije, Red Merlina prve klase, itd, itd...

Ona smota pergament i ponovo ga vrati u tašnu, i dalje se smešeći.

-Dakle... stvarno mislim da ću morati da zabranim ovoj dvojici da ikada više igraju kvidič - reče ona, gledajući naizmenično u Hariju i Džordža.

Hari oseti kako mu Skrivalica divlje leprša u ruci.

-Da nam zabranite? - reče on glasom koji kao da je dolazio iz daljine. - Da ne igramo... nikad više?

-Da, gospodine Poteru, mislim da će doživotna zabrana biti sasvim odgovarajuća! - reče Ambridžova, a osmeh joj se sve više širio dok je posmatrala kako se bori da shvati šta mu je rekla. - Vama / gospodinu Vesliju, ovde. A mislim, da bismo se obezbedili, da i bliznac ovog mladića treba takođe da bude sprečen da igra - da ga njegove drugarice iz tima nisu zadržale, sigurna sam da bi i on napao mladog gospodina Melfoja. Tražiću, naravno, da im se zaplene metle. Držaću ih u mojoj kancelariji, na bezbednom, kako bih bila sigurna da ne krše moju zabranu. Ali nisam ja tako

nerazumna, profesorko Mek Gonagal - nastavi ona, okrećući leđa Mek Gonagalovoj, koja je sada stajala mirno kao da je od leđa, zureći u nju. - Ostatak tima može da nastavi da igra, nisam videla nikakvih znakova nasilja ni kod jednog od njih. Pa... prijatan vam dan.

I sa izrazom iskrenog zadovoljstva, Ambridžova napusti prostoriju, ostavljajući užasnu tišinu za sobom.

- Zabranjeno - reče Angelina šupljim glasom kasno te večer u dnevnom boravku. - Zabranjeno. Nemamo Tragača niti Jurišnike... šta ćemo za ime sveta da radimo?

Uopšte se ne bi reklo da su tog dana dobili utakmicu. Gde da pogleda, Hari je video očajna i smrknuta lica. Članovi tima spustili su se pored vatre, svi osim Rona, kojeg niko nije video još od kraja meča.

-To je stvarno nepravda - reče Alisija ukočeno. - Mislim, šta je sa Krebom i onom Bladžerkom koju je bacio pošto je već odsviran kraj utakmice? Da li je njemu zabranila?

- Ne - reče Džini žalosno. Ona i Hermiona su sedele s obe Harijeve strane. - Samo je dobio zadatak da ispisuje rečenice, Čula sam Montegjua kako se sprda s tim za vreme večere.

- A zabranila je i Fredu, koji ništa nije uradio! - reče Alisija besno, lupivši pesnicom o koleno.

- Nije moja krivica što nisam - reče Fred sa vrlo gadnim izrazom lica. - Isprebijao bih tu malu gnjidu dok se ne pretvori u kašu, da me vas tri niste držale.

Hari je žalosno zurio u mračni prozor. Padao je sneg. Skrivalica koju je ranije uhvatio, sada je zujala naokolo po dnevnom boravku. Svi su kao hipnotisani posmatrali kako se ona kreće a Krukšenks je skakao sa fotelje na fotelju, pokušavajući da je dohvati.

-Idem u krevet - reče Angelina, polako se dižući. - Možda će se ispostaviti da je ovo samo ružan san... možda ću se sutra probuditi i otkriti da nismo ni igrali...

Alisija i Keti uskoro krenuše za njom. Fred i Džordž se stušitiše u krevet nešto kasnije, mrko gledajući svakoga kraj koga bi prošli, a Džini ode ubrzo posle njih. Samo su Hari i Hermiona ostali pored vatre.

-Jesi li video Rona? - upita ga Hermiona tihim glasom.

Hari odmahnu glavom.

-Mislim da nas izbegava - reče Hermiona. - Šta misliš, gde je...?

Ali upravo u tom trenutku začu se škripavi zvuk iza njih, jer se Debela dama pomerila i Ron se uzvera kroz rupu u poru. Bio je zaista bleđ a u kosi mu je bilo malo snega. Kada video Harija i Hermionu, stade kao ukopan.

- Gde si bio? - upita Hermiona zabrinuto, skočivši na no

- Šetao sam - promumla Ron. I dalje je imao na sebi kvidičku opremu.

-Izgledaš promrzlo - reče Hermiona. - Dođi i sedi malo!

Ron priđe kaminu i zaroni u stolicu koja je stajala najdalje od Harija, ne gledajući u njega. Ukradena Skrivalica zujala im je preko glava.

- Žao mi je - promumla Ron, gledajući sebi u stopala.

- Zašto? - upita Hari.

- Zato što sam mislio da mogu da igrara kvidič - reče Ron.

-Prvo što ću sutra da uradim biće da se povučem iz tima.

-Ako se povučesh - reče Hari razdražljivo - u timu će ostati samo tri igrača. A kad ga Ron pogleda začuđeno, on objasni:

-Dobio sam doživotnu zabranu igranja. Fred i Džordž takođe.

-Šta? - zakevta Ron.

Hermiona mu ispriča celu priču, jer Hari nije bio u stanju da je ponovo prepričava. Kada je završila, Ron je izgledao očajnije no ikad.

- Sve je to moja krivica...

- Nisi me ti naterao da izbubecam Melfoja - reče Hari ljutito.

- ...da nisam bio tako užasan u kvidiču...

- ...to nema nikakve veze s tim.

- ...ona pesma me je pogodila...

- ...kao što bi i svakog drugog.

Hermiona ustade i ode do prozora, da ne bi učestvovala u raspravi, posmatrajući kako se sneg u kovitlacu spušta na okna.

-Čuj. Zaboravi na to, hoćeš li! - ote se Hariju. - Dovoljno nam je naopako i bez toga da sebe optužuješ za sve!

Ron ne reče ništa, samo je sedeo jaderno zureći u porub svoje odore. Posle nekog vremena reče tupim glasom: - Osećam se gore nego ikad u životu.

-Učlani se u naš klub - reče Hari ogorčeno.

Pa _ poče Hermiona, dok joj je glas podrhtavao. - Mislim znam nešto što će vas obojicu malčice razvedriti.

Ma nemoj? - reče Hari skeptično. _ Da - poče Hermiona, skrenuvši pogled sa terena u tmni i snegom isprskanog prozora, dok joj se širok osmeh rasu po licu. - Hagrid se vratio.

20. HAGRIDOVA PRIČA

Hari je otrčao do muških spavaonica da iz svog kovčega uzme nevidljivi ogrtač i Banditovu mapu. Bio je tako brz da su on i Ron bili spremni da pođu najmanje pet minuta pre nego što se Hermiona vratila iz ženskih spavaonica, noseći šal, rukavice i jedan od svojih kvrgavih vilenjačkih šešira.

- Napolju je hladno! - reče ona u svoju odbranu, kada Ron nestrpljivo zacokta jezikom.

Iskradoše se kroz rupu u portretu i žurno se ogrnuše ogrtačem - Ron je toliko izrastao da je sada morao da čučne kako mu se ne bi videle noge - a onda krenuše, polako i oprezno, spustivši se niz mnoštvo stepenica, zaustavljajući se povremeno da na mapi provere gde su Filč i Gospođa Noris. Imali su sreće, nisu sreli nikoga sem Skoro-obezglavljenog-Nika koji je khzio naokolo, odsutno pevuseći nešto što je zvučalo užasno ličilo na Vesli je naš car. Išunjaše se kroz Ulaznu dvoranu, pa napor na tiho dvorište posuto snegom. Hari spazi male zlatne kvadrate svetla i dima koji je kuljao iz Hagridovog dimnjaka i srce mu zaigra. On pusti korak, dok se drugo dvoje guralo i sudaralo idući iza njega. Uzbuđeno su škripotali kroz sve deblji sne°, dok najzad nisu stigli do drvenih ulaznih vrata. Kada je Hari podigao pesnicu i zakucao tri puta, iznutra se začu izbezumljeni lavež.

- Hagride, mi smo! - pozva ga Hari kroz ključaonicu.

- Treb'o sam da znadem! - reče hrapavi glas.

Oni se radosno nasmejaše jedno drugom ispod ogrtača. Po Hagridovom glasu shvatiše da su ga obradovali. - Nisam kod kuće ni tri sekunda, a već... miči mi se sas puta, Feng... čibe, ti glupo kuće...

Reza se skloni u stranu, vrata se uz škripu otvoriše i kroz pukotinu izviri Hagridova glava.

Hermiona vrisnu.

- Merlinove mi brade, tiše malko! - reče Hari brzo, divlje zureći iznad njihovih glava. - Ispod ogrtača ste, a? Pa, ajde, upadajte!

- Izvini! - procedi Hermiona, kad se njih troje provukoše pored Hagrida u kućicu i svukoše nevidljivi ogrtač da bi ih on video. - Samo sam - o, Hagride!

- Nije to niš'a. Nije to niš'a! - reče Hagrid brzo, zatvarajući vrata, i žurno navuče sve zavese, ali Hermiona nastavi da prestravljeno zuri u njega.

Hagridova kosa bila je umršena zgrušanom krvlju, a levo oko mu je bilo tek naduveni preoz, usred mase crvenih i modrih.podliva. Po licu i rukama imao je mnoštvo posekotina, od kojih su neke još uvek krvarile, a kretao se oprezno, zbog čega Hari posumnja na slomljena rebra. Bilo je očigedno da je uprav° stigao kući. Debeli crni putni ogrtač ležao je preko naslona stolice, a ranac, dovoljno veliki da unutra stane nekoliko malisana, bio je naslonjen na zid kraj vrata. Sam Hagrid, dvostruko viši od normalnog čoveka, odhrama do vatre, da bi pristavi karirani čajnik.

- Šta ti se desilo? - upita Hari naređivački, dok je Feng obigravao oko njih, pokušavajući da im oliže lica.

- Rek'o sam ti, niš'a - reče Hagrid strogo. - 'Oćete šoli' čicu?

- Pusti sad to - reče Ron - pogledaj na šta ličiš!

- Kažem vam, dobro mi je - reče Hagrid, uspravljajući sebi okrenu se ka njima, pokušavši da se nasmeje, ali se umesto toga bolno trže. - Bogme, tako mi prija da vas gledim svi troje ponovo - lepo

ste se proveli letos, je l' da?

- Hagrid, tebe su napali! - reče Ron.

- Po poslednji put vi kažem, nije mi ništa! - uzvratila Hagrid odlučno.

- Da li bi ti rekao da nam nije ništa kad bi se neko od nas vratio sa pola kila mlevenog mesa umesto lica? - insistirao je Ron.

- Trebalo bi da odeš kod Madam Pomfry, Hagrid - reče Hermiona brižno - neke od tih posekotina deluju baš gadno.

- To je moja briga, važi se? - navaljivao je Hagrid.

On pride ogromnom drvenom stolu nasred kolibe i skloni sa njega kuhinjsku krpu. Ispod nje se nalazio sirovi odrezak mesa, krvav i mestimično prošaran zelenim, malčice veći od prosečne automobilske gume.

- Nećeš valjda to da jedeš, Hagrid? - upita Ron, nagnuvši se da ga pogleda izbliza. - Izgleda kao da je otrovno.

- Tak' baš i treba da izgleda, to je zmajevo meso - odgovori Hagrid. - A nisam ga ni uz'o da ga klopara.

On podiže narezak i pljesnu ga na levu stranu lica. Dok je nežno ječao od zadovoljstva, niz bradu mu poteče zelenkasta krv.

- Evi ga, sad je bolje. Pomaže kod peckanja, znate.

- Dakle, hoćeš li nam reći šta ti se dogodilo? - upita Hari.

- Ne možem, Hari. Najstroža tajna. Nije na meni da vam to rekнем.

- Da te nisu džinovi prebili, Hagrid? - upita Hermiona tiHagridovi prsti ispustise zmajevo meso i ono mu šljapkajući skliznu na prsa.

- Džinovi? - reče Hagrid, prihvatajući odrezak pre nego što mu je stigao do pojasa i ponovo ga prilepi na lice - ko je uopšte pomen'o džinove? Sas kim ste vi to pričali? Ko vam je rek'o da sam - ko varn je kaz'o da sam... a?

- Pogodili smo - reče Hermiona izvinjavajući se.

- A, je l' te? - reče Hagrid, strogo je fiksirajući okom koje nije bilo zaklonjeno odreskom.

- Bilo je prilično... očigledno - reče Ron. Hari potvrdno klimnu.

Hagrid se smrknuo zagleda u njih, a onda šmrknu, baci odrezak nazad na sto i krenu krupnim koracima ka čajniku koji je već pištao.

- Nikad još nisam vid'o decu kak'i ste vi, koji tol'ko znadu više neg' što trebaju - progunda, sipajući kipuću vodu u tri svoje krigle velike kao kofe. - A to vi nije kompliment, da znadete. Radoznalci, rek'o bi neko. Svuda turate svoje noseve.

Ali mu brada zadrhta, što je značilo da se osmehuje.

- Dakle, išao si da tražiš džinove? - zaključila Hari smešeći se, dok je sedao za sto.

Hagrid postavi čaj ispred svakog od njih, sede, ponovo podiže odrezak i pljesnu se njime po licu.

- Jes', vala - progunda on. - Jesam.

- I našao si ih? - upita Hermiona prigušenim glasom.

- Pa, nije ih tol'ko teško naći, da se ne lažemo - reče Hagrid. - Malčice su pozamašni, znate.

- Gde su oni? - upita Ron.

- U brdima - reče Hagrid nepredusretljivo.

~ Kako ih onda Normalci...?

~ Sreću ih oni - reče Hagrid mračno. - Samo što se njihova Snirt uvek pripise planinarskim nesrećama, je l' da?

On malčice pomeri odrezak u stranu, kako bi njime najgore modrice.

- Hajde, Hagrid, reci nam šta je bilo! - reče Ron. - iSpričaj nam kako su te napali džinovi, a Hari može tebi da ispriča kako su ga napali dementori...

Hagrid se zagrcnu pijući iz šolje i istovremeno opet ispusti odrezak. Velika količina pljuvačke, čaja i zmajevе krvi poprskala sto dok je Hagrid kašljao i siktao, a odrezak, uz meko šljap, skliznu pravo na pod.

- Kak' to misliš, napali ga dementori? - zagrme Hagrid.

- Zar nisi čuo? - upita ga Hermiona, razrogačivši oči.

- Ne znam niš'a š'o se zbil'o od ondak kad sam otiš'o. Bijo sam u tajnoj misiji, je l' te, i nisam 'teo da me sove prate kroz sva ta mesta - prokleti dementori! Vi to ozbiljno?

- Da, vrlo ozbiljno, pojavili su se u Malom Kukumavčilištu i napali mog rođaka i mene, a onda me je Ministarstvo magije izbacilo iz škole...

- ŠTA?

- ...i morao sam na saslušanje i tako to, ali najpre nam ti ispričaj o džinovima.

- hbacili su te iz škole?

- Ispričaj nam kako si ti proveo leto, a ja ću tebi kako sam ja-

Hagrid ga prostreli svojim otvorenim okom. Hari mu uzvрати pogled s izrazom nevine odlučnosti na licu.

-U redu, ondak - reče Hagrid rezignirano.

Sagnu se i izvuče zmajev odrezak iz Fengovih usta.

-O, Hagrid, nemoj, nije higijen... - poče Hermiona, ali Hagrid je već ponovo prilepio meso na svoje natečeno oko.

On gucnu još jedan okrepljujući gutljaj čaja, a zatim reče: -Pa, krenuli smo čim se svršila školska godina...

-I Madam Maksim je, znači, pošla sa tobom? - prekide ga Hermiona.

_ Jes', vala - reče Hagrid, s razneženim izrazom na onom lom delu lica koji nije bio zaklonjen bradom ili zelenim odskom. - Da, išli smo samo nas dvoje. A, čisto da znadete, Olimpa se ne boji grubih uslova. Narafski, to vam je jedna vrlo fma, doterana ženska, a znajuć' gdi smo se zaputili, pit'o sam se kak' će da podnese pentranje po stenju, spavanje u pećinama i slično, al' se ni jedared nije požalila.

-Znali ste gde idete? - upita Hari. - Znali ste gde su džinovi?

- Pa, Dambldor je znao, pa nam je rek'o - uzvрати Hagrid.

- Je l' se kriju? - upita Ron. - Da li je tajna gde borave?

- Ne baš - reče Hagrid, odmahnuvši svojom kosmatom glavom. - Samo što većinu čarobnjaka zaboje briga gdi su oni, samo da su daleko od njih. Al' je veoma teško doć' do tamo, bar za ljude, pa su nam trebala Dambldorova uputstva. Trebalo nam je barem mesec dana da stignemo dotle...

- Mesec danal - reče Ron, kao da nikad nije čuo za putovanje koje traje tako neverovatno dugo. - Ali... zar niste mogli da uzmete neki teleportacioni ključ ili nešto slično?

U Hagridovom vidljivom oku pojavi se čudan izraz dok je žmirkao na Rona, takoreći sažaljivo.

- Bil' smo pod prismotrom, Rone - zahropta on.

- Kako to misliš?

- Ne kontaš - reče Hagrid. - Ministarstvo drži na oku Dambldora i sve za koje znadu da su u dosluhu sas njim, a...

- To već znamo - brzo uzvрати Hari, da bi što pre čuo ostatak Hagridove priče - znamo da Ministarstvo drži Dambldora Pod prismotrom...

- Znači, niste smeli da koristite magiju da bi stigli do tamo? - upita Ron, preneražen - celim putem ste morali da se ponašate kao Normalci?

- Pa, ne baš celim putem - reče Hagrid lukavo. - Samo smo bit' pažljivi, jerbo smo Olimpa i ja malkice upadljivi...

Ron ispusti prigušen zvuk, između frktaja i kikota, a zat' brzo otpi gutljaj čaja.

- ...tako da nas nije teško pratit. Pravili smo se da skupa idemo na letovanje, pa smo skoknuli do Francuske i pretvaral' se da idemo u Olimpiu školu, jerbo smo znali da nas uhodi neko iz Ministarstva. Morali smo da idemo polagano, jer ja ne smem da se koristim sas magijom, a znali smo da Ministarstvo samo čeka neki razlog da nas ćorkiraju. Al' smo uspeli da iir zavaramo trag i pobegnemo negdi kod Didžonja...

- Oooo, Dižon - reče Hermiona ushićeno. - Bila sam tamc preko raspusta, jesi li video...?

Ona začuta kada spazi izraz na Ronovom licu.

-Posle smo tu i tamo reskirali da se koristimo magijom tak' da i nije bilo tako loše putovanje. Naleteli smo na par sumanuti' trolova na poljskoj granici, a im'o sam i malu prepirki sas jednim vampirom u krčmi u Minsku, ali izuzev toga nije moglo biti mirnije.

A ondak smo stigli na odredište, i počeli da špartamo po planinama, tražeći neki nji'ov trag... Morali smo da batalimo magiju kad smo im se približili. De lom jerbo oni ne vole čarobnjake, a mi nismo 'teli da im pn vremena vidimo leđa, a delom š'o nas je Dambldor upozorijo d; će i Znate-većko 'teti da pronađe džinove. Rek'o nam je da irr je verovatno već posl'o glasnika i kaz'o nam da bidnemo jakc pažljivi da ne skrećemo pažnju na sebe kad im se približimo, zi slučaj da su neki Smrtožderi u blizini.

Hagrid prekide priču i otpi dug gutljaj čaja.

- Nastavi! - požurivao ga je Hari.

- Našli ih! - reče Hagrid smelo. - Jedne noći smo prešl preko grebena i našli ih, raštrkane ispod nas. Vid'li smo mali vatrice kako gore dole, i ogromne senke... ko da gledaš planim kak' se pomeraju.

- Koliki su? - upita Ron prigušenim glasom.

-Oko sedam metara - reče Hagrid ležerno. - Neki od većih su možda bili i po devet.

_ A koliko ih je bilo? - upita Hari.

_ Rek'o bi' negdi oko sedamdes', osamdes' - odgovori Hagrid.

- Samo toliko? - iznenadi se Hermiona.

- Jes, vala - reče Hagrid tužno - ostalo ih je osamdes't, a nekoć ih je bilo na tone, mora da je bilo stotine razni' plemena iz svih krajeva sveta. Al' već vekov'ma odumiru. I čarobnjaci su neke pobili, narafski, al' su se uglavnom međusobno istrebljivali, a sad umiru brže neg' ikad. Nisu stvoreni da žive tako zbijeni u grupi. Dambldor kaže da je to naša greška, jerbo su ih čarobnjaci naterali da žive tak' daleko od nas, pa nisu imali drugog izbora nego da se drže skupa, da bi se zaštitili.

- Dakle - reče Hari - videli ste ih, i šta je onda bilo?

- Pa, sačekali smo do jutra, nismo 'teli da im se šunjamo po tami, zarad naše bezbednosti - reče Hagrid. - Negdi oko pola tri izjutra oni zaspadoše tu 'di su sedeli. Mi se nismo usudili da zaspimo. Prvo, jer smo 'teli da bidnemo sigurni da se niko od njih ne probudi i ne dođe do nas, a drugo, hrkanje im je bilo nezaraislivo. Negdi pred zoru izazvalo je pravu lavinu.

- Daklem, kad je svanulo, sišli smo da ih vidimo.

- Tek tako? - upita Ron preneraženo. - Prosto ste ušetali pravo u logor džinova.

- Pa, Dambldor nam je rek'o kak' da to valjano izvedemo - reče Hagrid. - Daš darove gurgu, ukažeš mu poštovanje, znaš već...

- Cemu daš darove? - upita Hari.

- A, gurgu - to na njihovom znači poglavica.

-Kako si znao koji je gurg? - upita Ron.

Hagrid zabavljeno zahropta.

-Tu ti nema problema - reče. - Taj je najveći, najružniji i najveća lenčuga. Samo sedi i čeka da mu drugi donesu da jede.

Mrtve koze i tako to. Zvao se Karkus. Dao bi' mu sedam, sedam i po' metara, težak k'o par mužjaka slonova, a koža k'o kožura nosoroga i tomu slično.

- I ti si mu tek tako prišao? - Hermiona zaustavi dah

- Pa... ne priš'o, već siš'o, tamo 'di je lež'o u dolini. Bili su u uvali između četir' vel'ke planine, znaš, pored gorskog jezera, a Karkus je lež'o kraj jezera urlajući na druge da gi nahrane njega i njegovu ženu. Olimpa i ja siđosmo niz planinu.

- Ali zar nisu pokušali da vas ubiju kada su vas primetili? - upita Ron s nevericom.

- Nekima se to odistinski vrzmalo po glavi - reče Hagrid slegnuvši ramenima - al' smo rai uradili ono što nam je Darabldor rek'o, to jes' da dignerao naš poklon visoko i da gledimo u gurga, a da ignorišemo ostale. Tak' je i bilo. A ostali su se smirili i gledali kak' prolazimo, pa smo došli pravo pod noge Karkusu, naklonili mu se i ostavili mu poklone.

- Šta se uopšte poklanja džinu? - upita Ron željno. - Hrana?

- Jok, more, iraa on više no dovoljno hrane za sebe - reče Hagrid. - Doneli smo mu magiju. Džinovi volu magiju, samo š'o im se ne dopada kad' je mi koristimo protivu njih. Daklem, prvi dan smo im dali grančicu gubrajćanske vatre.

Hermiona samo tiho izusti - Vau! - ali se Hari i Ron začuđeno namrštiše.

- Grančicu...?

- Večne vatre - reče Hermiona razdražljivo - već bi to trebalo da znate. Profesor Flitvik ju je bar dvaput do sada spomenuo na predavanjima!

- Daklem, bilo kak' bilo - brzo reče Hagrid, umešavši se pre nego što je Ron mogao da uzvрати - Dambldor je omađij'o tu grančicu da gori za vjeki vjekov, a to ne mož' baš svaki čarobnjak da izvede, i tak' sam ja to postavijo dole u sneg pred Karkusova stopala i rek'o mu: 'Poklon za gurga džinova od Albusa Dambldora, uz poštovanje i pozdrave.'

- A šta je Karkus rekao? - nestrpljivo će Hari.

_ Niš' - reče Hagrid. - Nije govoriyo engleski.

_ Šališ se!

_ jstije važno - reče Hagrid hladnokrvno - Dambldor nas je nozorijo da bi to moglo da se desi. Karkus je znao dovoljno da vikne dvojici džinova koji znadu naš jezik, pa su nam ondak oni prevodili.

_ A da li mu se svideo poklon? - upita Ron.

-0, nego kako, nastala je prava bura kad su skapirali š'a je to - reče Hagrid okrenuvši svoj zmajevski odrezak da bi pritisnuo hladniju stranu na natečeno oko. - Bio je svojski zadovoljan. Ondak mu ja rekoh: 'Albus Dambldor moli gurga da priča sa njegovim glasnikom kada se sutra vrati sa još jednim darom.'

- Zašto nisi mogao da pričaš s njima istog dana? - upita Hermiona.

- Dambldor je 'teo da sve radimo polagano - reče Hagrid.

- Nek' vidu da držimo obećanja. Vratićemo se sutra s' drugi poklon, a onda se zbiljski vratimo sas drugim poklonom – to ostavlja dobar utisak, kapiraš? A tako imadu i vremena da ispituju prvi poklon i shvate da je dobar, pa će jedva čekat' da dobiju još koji. U svakom slučaju, kod džinova k'o š'o je Karkus - pretrpaj ih informacijama, i ima odma' da te ubiju, samo da uproste stvari. Tako da smo se klanjajući udaljili i našli si jedno malo pećinče da gi provedemo noć, a iduće jutro smo se vratili i ovaj put smo našli Karkusa kako nas željno čeka.

- I razgovarali ste s njim?

- Aha. Prvo smo mu poklonili lep borbeni šlem – goblinski ručni rad, neuništiv, znate - a ondak smo seli i popričali.

- Šta vam je rekao?

- Ne mnogo - reče Hagrid. - Uglavnom je sluš'o. Ali to su pili dobri znaci. Čuo je za Dambldora, čuo da se on usprotivijo ubijanju zadnjih džinova u Britaniji. Karkus je izgleda bijo zainteresovan da čuje š'a Dambldor ima da rekne. I nekoliko drugi', pogotovu oni koji su malko znali engleski, oni bi se skupili okolo i slušali. Bili smo puni nade kad smo ih ostavl' tog dana. Obećali im da ćemo se vratit' sledeće jutro sas inv jednim poklonom. Al' je te noći sve pošlo naopako.

- Kako to misliš? - brzo upita Ron.

- Pa, k'o š'o rekoh, džinovi ti ne volu da živu zajedno - reče Hagrid tužno. - Ne u tako velikim grupama. Ne mogu da se obuzdaju, svakih nekol'ko nedelja maltene ubiju jedni druge Muškarci se bore međusobno, a i žene jedne protiv drugiju, ostaci starih plemena se bore jedni protiv drugih, i sve to ne računajuć' prepirke oko hrane, vatre i najboljih mesta za spavanje. Budući da im je cela rasa takoreć' izumrela, čovek bi pomislijo da se neće međusobno istrebljivat', ali...

Hagrid duboko uzdahnu.

- Te noći je izbila tuča, vid'li smo je sa ulaza u našu pećinu, gledajuć' u dolinu. Trajala je satima, da ne poveruješ kakva buka. A kad je sunce granulo, sneg je bijo krvav, a njegova glava je ležala na dnu jezera.

- Čija glava? - prodahta Hermiona.

- Karkusova - reče Hagrid teško. - Pojavijo se novi gurg, Golgomat. On ponovo duboko uzdahnu. - Pa, nismo baš očekivali novijeg gurga, dva dana nakon š'o smo se sprijateljili sas onim prvim, a i imali smo čudan osećaj da Golgomat ne bi bijo tako rad da nas sasluša, al' smo morali da pokušamo.

- Išli ste da razgovarate s njim? - upita Ron u neverici. - Iako ste videli kako je drugom džinu otkinuo glavu?

- Narafski da jesmo - reče Hagrid - nismo prešli tol'ki put da bi odustali posle dva dana! Sišli smo

dole sas sledećim poklonom koji smo 'teli da damo Karkusu.

Znao sam da nema vajde i pre neg' sam otvorijo usta. Sedeo je tamo, noseći Karkusov šlem, cereći nam se dok smo mu prilazili. Bio je masivan, jedan od najvećih međ' njima. Crna kosa, zubi u istom tonu i ogrlica od kostiju. Međ' njima i ljudskih kostiju. I ja ti tu počnem, izvadijo sam veliku rolnu zmajeve kože, i rek'o: 'Poklon za gurga džinova...' Sledeće čeg se 'am jest' da sam visijo naglavačke u vazduhu, jer su me dvojica njegovih drugara zgrabili za noge.

Hermiona šakama prekri usta.

_ Kako ste se odatle izvukli? - upita Hari.

_ Ne bismo nikako, da nije bilo Olimpe - reče Hagrid. -Tzvukla je svoj štapić i izvela najbrže čini koje sam ikad vidijo. Prokleta fantastično. Pogodila je dvojicu koji su me šćepali pravo u oči sa konjuktivitis kletvom, i odma' su me ispustili, al' smo tek tad bili u nevolji, jerbo smo iskoristili magiju protivu njih, a to je ono što džinovi mrze kod čarobnjaka. Morali smo tad da uhvatimo šturu, a znali smo da nema šanse da ponovo uđemo u njihov logor.

- Boga mu, Hagrid! - reče Ron tiho.

- Pa kako vam je onda trebalo toliko dugo da stignete kući, ako ste tamo bili samo tri dana? - upita Hermiona.

- Nismo otišli posle tri dana! - reče Hagrid, delujući preneraženo. - Dambldor je račun'o na nas!

- Ali, sad si rekao da nije dolazilo u obzir da ponovo idete kod njih!

- Danju vala nismo mogli, jok, more. Morali smo ponovo da malko razmislimo. Dva dana smo proveli krijuć' se u pećini, osmatrajući ih. A to što smo videli nije slutilo na dobro.

- Je li još nekom otkinuo glavu? - upita Hermiona s gađenjem.

- Ne - reče Hagrid. - Vol'o bih da jeste.

- Kako to misliš?

- Mislim da smo uskoro otkrili da nije mrzeo sve čarobnjake - samo nas.

- Smrtožderi? - hitro upita Hari.

- Jes - reče Hagrid mračno. - Par njih ih je posećivalo svai bogovetni dan, donoseći poklone gurgu, a njih nije mlatarao, ržeć' ih za noge.

- Kako znaš da su to bili Smrtožderi? - upita Ron.

- Jerbo sam prepozn'o jednog od njih - zareža Hagrid Mekner, sećaš ga se? Tipus kojeg su poslali da ubije Bakkika? Manijak, eto šta je. Voli da ubija kol'ko i Golgomat, nije čudo da su se tako lepo slagali.

- Znači da je Mekner ubedio džinove da se priklone Znaš-već-kome? - upita Hermiona očajnički.

- Šta brzate k'o mladi hipogrifi, nisam još završijo priču! - ogorčeno će Hagrid, koji je, imajući u vidu da u početku nije bio voljan da im išta kaže, sada izgleda veoma uživao u tome.

-Ja i Olimpa smo popričali i složili se, da to što gurg izgleda više voli Znaš-već-koga, ne znači da i dragi tako mislidu. Trebalo je da pokušamo da ubedimo one ostale, oni koji nisu 'teli da im Golgomat bude gurg.

- Kako ste znali ko su ti? - upita Ron.

- Pa, to su ti oni koje su ostali prebijali na mrtvo ime, je l' da? - reče Hagrid strpljivo. - Oni koji su imali dve čuke u glavi sklanjali su se Golgomatu sas puta, krijuć' se u pećinama oko jaruge, baš k'o i mi. Tako smo odlučili da malko procunjamo oko pećina noću, da vidimo možemo li da neke od njih pridobijemo.

- Cunjali ste noću po mračnim pećinama, tražeći džinove?-reče Ron sa strahopoštovanjem u glasu.

-Pa, džinovi nas nisu zabrinjavali - objasni Hagrid. - Više smo brinuli za Smrtoždere. Dambldor nam je rek'o pre nego što smo pošli da se ne bakćemo sas njima ako možemo da ih izbegnemo, a nevolja je bila što su oni znali da se motamo naokolo - valjda im je Golgomat rek'o za nas. Noću, dok su džinovi spavali a mi se smucali po pećinama, Mekner i ostali su se šunjali po planinama tražeći nas. Jedva sam uspevo da obuzdam Olimpu da ne skoči na njih - reče Hagrid, razvukavši krajevima usta svoju divlju bradu u osmeh. - Jedva je čekala da ih napadne... baš je pravi laf kad se uzbudi, Olimpa... plahovita, znate... ja to pripisujem njenoj francuskoj krvi...

Hagrid se setno zapilji u vatru, maglovitog pogleda. Hari mu , sti"tridesetak sekundi za reminiscenciju, pre nego što glasno pročisti grlo.

I, šta se onda desilo? Da li ste uspjeli da pridete tim drugim džinovima?

Š'a? A... jesmo, vala. Jes, treće noći posle Karkusovog ubistva, iskrali smo se iz pećine u kojoj smo se krili, i spustili do jaruge, neprestano pogledom tražeć' Smrtoždere. Ušli smo u par pećina, nema vajde - a onda, u tajno negde šestoj, naišli smo na tri džina koja su se krila.

- Mora da je pećina bila tesna! - reče Ron.

- Nisi unutar mog'o da zguraš ni knizla - reče Hagrid.

- Zar vas nisu napali čim su vas ugledali? - upita Hermiona.

- Verovatno i bi, da su bili u stanju - reče Hagrid - al' su bili gadno povređeni, sva troj'ca. Golomatovi pajtosi su ih prebili do nesvesti. Kad su se probudili, otpuzali su do najbližeg zaklona koji su mogli nać'. Kako god, jedan je malčice natucao engleski, pa je prevodio drugima, i nisu tako loše primili to š'o smo im rekli. Pa smo ponovo vraćali, posećivali ranjene... Mislím da smo šestoricu ili sedmoricu uspjeli u jednom momentu i da ubedimo.

- Sestoro-sedmoró? - reče Ron znatíželjno. - Pa to i nije loše - hoće li oni doći ovamo da se bore sa nama protiv Znaš-već-koga?

Ali Hermiona dodade: - Kako to misliš 'u jednom momentu', Hagride?

Hagrid je tužno pogleda.

- Golomatovi pajtosi su izveli prepad na pećine. Oni koji su preživeli nisu više 'teli da imaju posla s nama posle tog.

- Dakle... džinovi neće doći? - zaključí Ron razočarano.

-Jok - reče Hagrid, duboko uzdahnuvši dok je obrtao nak da bi stavio hladniju stranu na lice - al' smo uradili što smo naumili, preneli smo im Dambldorovu poruku, i neki od nji' su je i čuli, a mislim da će je neki i upamtít'. Možda se oni k ji ne žele da se muvaju oko Golgomata odsele iz planina i j šanse da će se tada setít' da im je Dambldor prijateljski nastr jen... moguće je da će oni doći.

Sneg je sada zatrpavao prozor. Hari postade svestan da su mu kolena odore skroz mokra: Feng mu je sve vreme držao svoju balavu glavu u krilu.

- Hagride? - reče Hermiona tiho, posle nekog vremena

- Aha?

- Da li si... da li je bilo ikakvog znaka... da li si išta čuo ... o tvojoj majci, dok si bio tamo?

Hagridovo otkriveno oko se zaustavi na njoj, što, izgleda, prilično uplaší Hermionu.

- Žao mi je... ja... zaboravi da sam i pitala...

- Mrtva - zagrokta Hagrid. - Umrela pre mnogo godina. Rekli su mi.

- O... baš mi je... stvarno mi je žao - reče Hermiona utanjívši glas. Hagrid slegnu svojim masivnim ramenima.

- Nema zašto da ti bude žao - reče on kratko. - Ne mogu ni da je se setim kak' valja. Nije baš bila neka majka.

Ponovo začutaše. Hermiona je nervozno gledala u Harija i Rona, očito želeći da i oni nešto kažu.

- Ali još nara nisi objasnio kako si dospáo u takvo stanje, Hagride - reč Ron, pokazujući na Hagridovo krvavo lice.

- Niti zašto si se tako kasno vratio - reče Hari. - Sirijus kaže da se Madam Maksim odavno vratila...

- Ko te je napao? - upita Ron.

-Nisu me napali! - reče Hagrid nedvosmisleno. - Ja... Ali ostatak njegovih reči utopi se u iznenadnom lupanju po vratima. Hermiona se prenerazi. Krigla joj ispade iz prstiju i razbi se o pod. Feng zakevta. Sve četvoro se upiljíše u prozor pored vrata. Kroz zavesu se nazírala senka nećeg malog i zdepastog.

-To je ona\ - prošaputa Ron.

_ Ovamo! - brzo reče Hari, zgrbívši nevidljivi ogrtač, pre; ca preko sebe i Hermione a Ron obiđe sto i takođe zaroni od ogrtač. Tako skupa pokriveni povukoše se u ćošak. Feng je divljački lajao na vrata. Hagrid beše donekle zbunjen.

-Hagride, sakrij naše šolje!

Hagrid zgrabi Harijevu i Ronovu šolju i strpa ih pod jastuk u Fengovoj korpi. Feng je sada skakao na vrata. Hagrid ga odgumu nogom i otvori ih.

Profesorka Ambridž stajala je na do vratku u zelenom ogrtaču od tvida i komplet šeširom sa prekrivačima za uši. Napućenih usta ona se odmače unazad da bi videla Hagridovo lice. Jedva da mu je dosegala do pupka.

- Dakle - reče ona polako i glasno, kao da se obraća gluvome. - Vi ste Hagrid, zar ne?

Ne čekajući odgovor, ona ušeta u sobu, šarajući svojim buljavim očima svuda naokolo.

- Gubi se - obrecnu se, zamahnuvši svojom tašnom na Fenga, koji je skočio na nju i pokušavao da joj polize lice.

- Ovaj... ne bi' da budem grub - reče Hagrid, zureći u nju - al' ko si, bre, ti do đavola?

- Zovem se Dolores Ambridž.

I dalje je pogledom šibala po sobi. Dvapat je pogledala pravo u ćošak u kojem je stajao Hari, priklešten između Rona i Hermione.

- Dolores Ambridž? - reče Hagrid, zvučeći prilično zbunjeno. - Mislijo sam da ste vi jedna od onih iz Ministarstva... zar ne radite s Fadžom?

- Bila sam stariji podsekretar ministra, dabome - reče Ambridžova, sada špartajući po kolibi, uočavajući i najmanji detalj, °d ruksaka na zidu do bačenog putnog ogrtača. - Sada sam nastavnik odbrane od mračnih veština...

- To je hrabro od vas - reče Hagrid - nema ih mnogo ko J' bi 'teli da se prihvate te rabote.

- ...I Velika inkvizitorica Hogvortsa - reče Ambridžova veći se da ga nije čula.

- Š'a je to? - upita Hagrid, namrštivši se.

- To sam ja vas htela da pitam - reče Ambridžova, pokazujući na razbijene komade porculana na podu koji su do maločas bili Hermionina krigla.

- A - reče Hagrid, bacivši kompromitujući pogled ka uglu gde behu sakriveni Hari, Ron i Hermiona - pa, to je... to je bijo Feng. On je razbijo kriglu. Pa sam mor'o da uzmem ovu umesto nje.

Hagrid pokaza na kriglu iz koje je pio, još uvek jednom rukom pritiskajući zmajev odrezak preko oka. Ambridžova tada stade pred njega, proučavajući, umesto kolibe, svaki detalj njegovog izgleda.

- Čula sam glasove - reče tiho.

- Prič'o sam sas Fengom - uzvratila Hagrid odlučno.

- A da li vam je on odgovorio?

- Pa... takoreć' - reče Hagrid, dok mu je sada bilo već vidno neprijatno - ponekad kažem da je Feng gotovo k'o čovek...

- U snegu su otisci tri para stopala koji vode od vrata zamka do vaše kolibe - reče Ambridžova glatko.

Hermiona uzdahnu. Hari joj stavi ruku na usta. Na svu sreću, Feng je njuškao oko skuta odore profesorke Ambridž, te je ona izgleda nije čula.

- Ovaj, pa ja tek š'o sam se vratijo - reče Hagrid, mahnuvši ručerdom ka ruksaku. - Mož' bit' da je neko doš'o da me zivne ranije, pa smo se mimoišli.

- Nema tragova natrag od vaše kolibe.

- Pa, ja... ne znadem što je to tako... - reče Hagrid, nervozno čupkajući bradu i ponovo pogledajući ka uglu gde su Han, Ron i Hermiona stajali, kao da traži pomoć. - Ovaj...

Ambridžova se okrenu i krupnim koracima pređe duž ceie sobe, pažljivo gledajući naokolo. Sagla se i zavirila ispod kreveta. Otvarala je Hagridove plakare. Prošla je na desetak centietara od mesta gde su Hari, Ron i Hermiona stajali pritisnuti zid. Hari je morao da uvuče stomak dok je prolazila kraj njih. Pošto se pažljivo zagledala u ogroman kazan koji je Hagrid koristio za kuvanje, ponovo se osvrnula i rekla: - Šta vam se to desilo? Kako ste zadobili te povrede?

Hagrid brzo skloni zmajevo meso s lica, što je po Harijevom mišljenju bila greška, jer su crno-crveni podlivi svuda po oku sada bili jasno vidljivi, kao i velika količina sveže zgrušane krvi na njegovom licu. - O, ja... im'o sam malu nezgodu - reče on neubedljivo.

- Kakvu nezgodu?

- Ja... spotak'o sam se.

- Spotakli ste se - ponovi ona hladno.

- Aha, baš tako. O... o metlu jednog prijatelja. Ja, lično, ne letim. Vidite samo kol'ki sam, ne mislim da igde postoji metla koja bi me izdržala. Moj prijatelj uzgaja abraksanske konje, ne znam je l' ste

ih ikad videli, velike zveri, krilate, znate, malo sam zajašio jednog od nji' i to je...

- Gde ste bili? - upita Ambridžova, hladno presekavši Hagridovo brbljanje.

- Gde sam...?

- Bio, da - reče ona. - Polugođe je počelo pre dva meseca. Morao je da dođe drugi nastavnik da pokrije vaša predavanja. Niko od vaših kolega nije tngao da mi pruži ikakvo obaveštenje o vašem prebivalištu. Niste ostavili nikakvu adresu. Gde ste bili?

Zavlada kratak tajac, tokom kojeg je Hagrid zurio u nju svojim tek otkrivenim okom. Hari je gotovo mogao da čuje kako mu mozak ubrzano radi.

- Iš'o... iš'o sam negdi radi zdravlja - reče on.

- Radi zdravlja - reče profesorka Ambridž. Pogled joj pređe preko Hagridovog šarenog i naduvenog lica. Po pelerini mu je lagano i nečujno kapala zmajeva krv. - Tako dakle.

- Aha - reče Hagrid - malo... svežeg vazduha, znate...

- Da, kao čuvar zemljišta, retko ste u prilici da se nadiš svežeg vazduha - reče Ambridžova slatkorečivo. Delić Hagrido vog lica koji nije bio u modricama pocrvene.

- Pa... promena okruženja, znate...

-Planinsko okruženje? - reče Ambridžova brzo.

Ona zna, pomisli Hari očajnički.

- Planine? - ponovi Hagrid, očito grozničavo razmišljajući

- Jok, ja sam više za jug Francuske. Malo sunca i... i mora.

- Stvarno? - reče Ambridžova. - Niste baš mnogo pocrneli.

-Aha... pa... osetljiva koža - reče Hagrid, pokušavajući da nabaci osmeh kojim će je umilostiviti.

Hari primeti da su mu dva zuba izbijena. Ambridžova ga hladno pogleda. Njegov osmeh izblede.

Ona zatim podiže svoju tašnu bliže prevoju ruke i reče: - Ja ću, naravno, obavestiti ministra o vašem zakasnelom povratku.

- Važi se - reče Hagrid, klimajući glavom.

- Treba takođe da znate da kao Velika inkvizitorica imam nesrećnu ali neophodnu dužnost da vršim inspekciju svojih kolega nastavnika. Zato se usuđujem da kažem da ćemo se uskoro ponovo sresti.

Ona se naglo okrenu i odmaršira do vrata.

- Vi vršite inspekciju? - poput eha reče Hagrid praznim glasom, gledajući za njom.

- O, da - reče Ambridžova nežno, osvrnuvši se ka njemu sa rukom na kvaci. - Ministarstvo je rešeno da iskoreni nesposobne nastavnike, Hagride. Laku noć.

Ona ode, zalupivši vrata za sobom. Hari krenu da skine nevidljivi ogrtač, ali ga Hermiona uhvati za zglob.

-Ne jos - prodahta mu u uvo. - Možda još nije otišla.

Hagrid kao da je slično razmišljao. On otrupka preko sobe i razmaknu zavesu par centimetara.

-Vraća se u dvorac - reče on spuštenim glasom. - Boga mu... vrši inspekciju, je li?

_ Da - reče Hari, svlačeći ogrtač. - Trilejnijeva je već na probnom radu...

_ Ovaj... šta planiraš da radiš sa nama na časovima, Hagri(je)? - upita Hermiona.

-A, ne brinite vi za to, imam ja tonu lekcija koje sam lane isplanir'o - reče Hagrid oduševljeno, podižući zmajev odrezak sa stola i ponovo ga pljesnu sebi po licu. - Sačuv'o sam vam par stvorenja za vašu O.Č.N. godinu. Videćete već, oni su nešto zaista posebno.

-Ovaj... na koji način su posebni? - upita Hermiona oklevajući.

-Neću da vi kažem - reče Hagrid veselo. - Neću da pokvarim iznenađenje.

-Vidi, Hagride - reče Hermiona žurno, bez uvijanja - profesorka Ambridž neće baš biti vesela ako uneseš u razred nešto što je isuviše opasno.

-Opasno? - reče Hagrid, kao da mu to zvuči zabavno. - Ne budite smešni, ne bi' vam ja don'o niš'a opasno! Mislim, u redu, umeju oni da se brinu sami o sebi...

- Hagride, moraš da prođeš inspekciju Ambridžove, a da bi to uspeo, bolje da vidi kako nas učiš da se brinemo o porlocima', kako da pravimo razliku između knarla i ježeva, i slično! - reče Hermiona ozbiljno.

- Al' to nije zanimljivo, Hermiona - reče Hagrid. - Gradivkoje ja imam kudikamo je irapresivnije. Uzgajam ih već godinama, mislim da imam jedino pripitomljeno krdo u celoj Britaniji.

porlok - Porlok je biće-čuvar konja koji se može naći u Dorsetu u Engleskoj, i u južnoj Irskoj. Prekriven ofucanim krznom, ima veliku količinu grube dlake na svojoj glavi i izuzetno velikom nosu. Hoda na dve rascepljene noge. Ruke su mu male i završavaju se sa četiri debela prsta. Odrasli porloci su visoki šezdesetak santimetara i hrane se travom. Porlok je stidljiv i živi samo da bi čuval konje. Može se naći sklopčan na slami u stalama ili drugde, skriven među krdom koje čuva. Porloci ne veruju ljudima i uvek se kriju u njihovom prisustvu. - isto.O

-Hagrid... molim te... - reče Hermiona, s prizvukom konskog očaja u glasu. - Ambridžova traži bilo kakav izgovor da se reši svih nastavnika za koje misli da su isuviše bliski Da bldoru. Molim te, Hagrid, da nam predaješ nešto glupo što će nam se naći u O.Č.N.

Ali Hagrid samo široko zevnu i baci čežnjivi jednooki pogled ka prostranom krevetu u uglu.

- Čuj!, im'o sam naporan dan, a i već je dočkan - reče on i tako nežno potapša Hermionu po ramenu, da joj kolena kleknuše i tupo udariše o pod. - O... izvin'te... - On je podiže, vukući je za okovratnik odore. - Pazi, nemoj da brinete za mene. Obećajem da sam zaista dobre stvari isplanir'o za vaša predavanja sad kad sam se vratio... zato bolje da se sad vratite u zamak i ne zaboravite da izbrišete tragove za sobom.

- Nisam siguran da si doprela do njega - reče Ron malo kasnije dok su, proverivši da li je bezbedno proći, gazili natrag ka zamku kroz sve deblji sneg, ne ostavljajući tragove za sobom, zahvaljujući činima nestajanja koje je Hermiona bacala dok su išli.

- Onda ću ponovo otići do njega sutra - reče Hermiona odlučno. - Ja ću mu isplanirati predavanja ako treba. Baš me briga hoće li izbaciti Trilejniju, ali neće se otarasiti Hagrida!

21. ZMIJSKO OKO

U nedelju ujutro Hermiona se ponovo probila do Hagridove kolibe kroz sneg visok pola metra. Hari i Ron hteli su da pođu s njom, ali je brdo domaćih zadataka koje su imali da urade ponovo alarmantno naraslo, te su, nevoljno i gundajući, ostali u dnevnom boravku. Pokušavali su da ignorišu radosne povike sa terena ispred zamka, gde su se učenici veselo klizali po zaleđenom jezeru, spuštali se niz tobogane i, najgore od svega, bacali začarane grudve snega, koje bi doletele do grifindorskog tornja i snažno pokucale po prozorima.

- Oj! - riknu Ron, kada je napokon izgubio strpljenje i pomolio glavu kroz prozor. - Ja sam asistent i ako još jedna grudva pogodi ovaj prozor - JAO!

On brzo uvuče glavu, lica prekrivenog snegom.

- To su Fred i Džordž - reče on gorko, zalupivši prozor za sobom. - Bilmezi jedni...

Hermiona se vratila iz Hagridove kolibe malo pre ručka malo drhteći, odore mokre do kolena.

- Pa? - počeo da je zapitkuje Ron, podigavši pogled kad je ušla. - Jesi li mu isplanirala sva predavanja?

- Pokušala sam - reče ona tupo, utonuvši u stolicu pored Harija. Izvukla je štapić i njime izvela komplikovani zamah, tako da iz njegovog vrha pokulja vruć vazduh. Zatim ga je uperila u svoju odoru, koja počeo da se puši dok se sušila. - Nije čak ni bio tamo kad sam stigla, kucala sam najmanje pola sata. A onda je trupkajući izronio iz šume...

Hari zastanja. Zabranjena šuma vrela je od stvorenja zbog kojih bi Hagrid najverovatnije dobio otkaz. - Šta li čuva tamo? Da li ti je rekao? - upita on.

-Ne - reče Hermiona utučeno. - Kaže da to treba da bude iznenađenje. Pokušala sam da mu objasnim kakva je situacija sa Ambridžovom, ali on to prosto ne kapira. Stalno govori da niko pri zdravoj pameti ne bi radije učio o knarlama umesto o himerama - ne, ne mislim da ima himeru' - dodade ona videvši preneražene poglede Rona i Harija - ali, nije da nije voljan, koliko sam razuraela, već zato što je stvamo teško nabaviti njihova jaja. Ne znam koliko sam mu puta ponovila da bi bolje bilo da sledi plan profesorke Truli-daske, ali zaista mislim da nije čuo ni pola od onoga što sam mu govorila. Sad je u nekom čudnom raspoloženju, znate. Još uvek odbija da kaže otkud mu te silne ozlede.

Hagridovo ponovno pojavljivanje za nastavničkim stolom za doručkom sledećeg dana nisu svi učenici oduševljeno pozdravili. Neki, kao Fred, Džordž i Li radosno su zagrajali i jurnuli između Himera - Himer je retko grčko čudovište sa glavom lava, telom ko-ze, i zmajskim repom. Opaka i krvožedna, himera je izuzetno opasna. Po-znat je samo jedan slučaj uspešnog ubijanja himere, a nesrećni čarobnjak kome je to pošlo za rukom se nedugo potom strmoglavio sa svoga krilatog konja pravo u smrt, iznuren svojim naporima. Jaja himere su klasifikovana kao roba kojom nije dozvoljeno trgovati, klase A. - isto.

grifindorskog i haflpafovskog stola da bi stisnuli Hagridu ručerd. Drugi, poput Parvati i Lavander, izmenili su sumorne poglede i zatresli glavom. Hari je znao da mnogi od njih više vole predavanja profesorke Truli-daske, a najgore je bilo to što je onaj mali, objektivni delić njega znao da su imali dobar razlog za to: način na koji je profesorica Truli-daska zamišljala zanimljivu nastavu nije nosio rizik da neko izgubi glavu.

S izvesnom strepnjom Hari, Ron i Hermiona zaputiše se dole ka Hagridu u utorak, dobro ututkani protiv hladnoće. Hari se brinuo, ne samo zbog toga šta će Hagrid odlučiti da im predaje, već i kako će se ostatak odeljenja, posebno Melfoj i njegovi kompanjoni, ponašati ako ih Ambridžova bude posmatrala.

Medutim, Velike inkvizitorke nije bilo nigde na vidiku dok su se probijali kroz sneg ka Hagridu, koji ih je čekao na ivici šume. Njegov izgled nije baš ulivao poverenje. Modrice koje su u subotu uveče bile purpurne, sada su bile oivičene zelenim i žutim a neke posekotine i dalje su krvarile. Hari to nije mogao da shvati: da nisu možda Hagrida napali neki stvorovi čiji otrov sprečava da rane zarastu? Kao da potvrđuje taj zastrašujući utisak, Hagrid je preko ramena nosio nešto nalik na kravlju polutku.

- Ovdje će da radimo danas! - Hagrid veselo dozva učenike koji su mu se približavali, klimnuvši glavom ka mračnom drveću iza njega. - Malo je zaklonjenije! U svakom slučaju, oni više volidu mrak.

- Sta to više voli mrak? - začu Hari Melfoja kako resko zapitkuje Kreba i Gojla, s primesom panike u glasu. - Šta je rekao, šta to više voli mrak, da li ste čuli?

Hari se seti jedine ranije prilike kada je Melfoj ušao u šumu- Ni tada nije bio baš hrabar. On se nasmeja u sebi. Posle utakmice kvidiča, godilo mu je sve što bi Melfoju pričinjavalo nePrijatnost.

-Spremni? - upita Hagrid veselo, gledajući u razred. - Dobro, daklem, čuv'o sam ovaj izlet u Zabranjenu šumu za petu godinu. Mislijo sam da je bolje da skoknemo i vidimo ta stv renjca u njihovom prirodnom staništu. Paz'te 'vamo, ovo što će mo danas proučavat' prava je retkost, mislem da sam jedini Britaniji koji je usp'o da ih izdresira.

-A siguran si da si ih dobro dresirao, zar ne? - reče Melfoj, s još paničnijim prizvukom. - Ne bi ti bio prvi put da pred razred dovedeš nepripitomljena, divlja bića, zar ne?

Sliterinci potvrdno promrmljaše, a činilo se da nekoliko Grifindoraca takođe misle da je Melfoj u pravu.

- Narafski da su dresirani - reče Hagrid, mršteći se i pridigavši mrtvu kravlju polutku malo više na svom ramenu.

- A šta ti je onda bilo sa licem? - zahtevao je Melfoj da zna.

- Gledi svoja posla! - reče Hagrid ljutito. - Sad, ak' ste završili sas glupim pitanjima, pođite za mnom!

On se okrenu i velikim koracima uđe pravo u šumu. Niko nije bio previše voljan da ga sledi. Hari pogleda Rona i Hermionu, koji uzdahnuše ali klimnuše, te sve troje krenuše za Hagridom, predvodeći ostatak odeljenja.

Koračali su desetak minuta dok nisu stigli do raesta gde je drveće bilo toliko zbijeno, da je delovalo mračno kao u sumrak, a po tlu nije uopšte bilo snega. Zahroptavši, Hagrid spusti kravlju polutku na zemlju, zakorači unazad i licem se okrenu razredu, koji se većim delom prikrađao od drveta do drveta ka njemu, nervozno izvirujući, kao da svakog trenutka očekuju neki prepad.

-Skup'te se 'vamo, skup'te se 'vamo - hrabrio ih je Hagrid. - Privuć' će ih miris mesa, al' ću ih svejedno dozvat', jerbo će voleti da znadu da sam to ja.

On se okrenu, zatrese kosmatom glavom kako bi sklonio kosu s lica i ispusti čudan, kreštav vrisak koji odjeknu kroz mracno drveće poput zova neke jezive ptice. Niko se ne nasmeja. Većina je delovala isuviše preplašeno da bi pisnula.

Hagrid ponovo zakrešta. Prođe minut, a za to vreme razred je i dalje nervozno gledao preko ramena i oko drveća ne bi azili to što dolazi, šta god bilo. A onda, kad Hagrid po treći ut zabaci kosu unazad i isprsi se, Hari munu Rona u rebra i okaza mu na tamni prostor između dva izobličena trupla tisovog drveta.

Par praznih, belih, sjajnih očiju postajao je sve veći probijajući se kroz tamu i, trenutak kasnije, pojavi se zmajolika njuška, pa vrat, a onda iz tmine iskrсну skeletasto telo velikog crnog krilatog konja. Nekoliko sekundi gledao je u dake, resko raašući repom, a onda povi glavu i poče da kida meso sa mrtve krave svojim šiljatim očnjacima.

Hari izdahnu s olakšanjem. Evo, najzad, dokaza da mu se nisu pričinjavala ta stvorenja, da su stvama. Hagrid je takođe znao za njih. Pun iščekivanja pogledao je Rona, ali je ovaj i dalje gledao kroz drveće i posle nekoliko sekundi prošaputao: -Zašto Hagrid više ne doziva?

Većina u odeljenju je, poput Rona, nervozno i zbrkano iščekivala i još uvek gledala svuda naokolo, osim u konja koji je stajao na nekoliko desetina centimetara od njih. Još samo dvojica su izgleda mogla da ga primete: mršavi sliterniski dečak iza Gojla, koji je s odvratnošću posmatrao konja kako jede, i Nevil, čije su oči pratile fijukave pokrete crnog repa.

-O, a evo još jednog! - reče Hagrid ponosno, kada drugi crni konj izroni iz mračnog drveća, kožnih krila priljubljenih uz telo, spusti glavu i poče halapljivo da kida meso. - A sada... nek' dignu ruke oni koji mogu da ih vidu?

Beskrajno zadovoljan što će najzad shvatiti misteriju tih konja, Hari podiže ruku. Hagrid mu klimnu.

- Jes... jes, znao sam da ćeš ti moći, Hari - reče on ozbiljno. - I ti Nevile, je l'? I...

- Izvinjavam se - reče Melfoj pakosnim glasom - ali šta zaPravo treba da vidimo?

Umesto odgovora, Hagrid pokaza na kravlju strvinu na ze- Ceo razred gledao ju je nekoliko sekundi, a zatim nekolizinu u čudu, dok Parvati zaskiča. Hari je znao zbog čega.

Komadići mesa koji se sami ljušte sa kostiju i nestaju u prozrac nom vazduhu mora da su delovali veoma čudno.

- Šta to radi? - upita Parvati prestrašenim glasom, povlačeći se iza najbližeg drveta. - Ko to jede?

- Testrali - reče Hagrid ponosito, a Hermiona izusti: - Aha! - na Harijevom ramenu, kao znak da je sada shvatila. - Hogvorts ima celo jedno krdo. Daklem, ko znade...?

- Ali oni donose veliku nesreću! - prekide ga Parvati uznemireno. - Oni nagoveštavaju užasnu sudbu ljudima koji ih vide.

Profesorka Trilejni mi je jednom ispričala...

-Ne, ne, ne - reče Hagrid kikoćući se - to je samo praznoverje, nesu oni nesrećni, već dibidus pametni i korisni! Narafski, ovi ovdje ne rade niš'a osim š'o vuku školske kočije, sem kad Dambldor ide na dalek' put, a ne želi da se prebaci - ene još jednog para, vid'te samo...

Još dva konja mirno izađoše iz drveća, jedan prođe tik pored Parvati, koja vrisnu i pribi se još više uz drvo, govoreći: -Mislim da sam nešto osetila. Mislim da je blizu mene!

-Ne brin' se, neće te niš'a - reče joj Hagrid strpljivo. - Daklem, ko može da mi reče zaš'o neki od vas mogu da i' vide, a neki jok?

Hermiona podiže ruku.

- Ajde, kaži - reče Hagrid, smešeći joj se.

- Jedini koji mogu da vide testrale - reče ona - jesu ljudi koji su videli smrt.

- Tačno tako - reče Hagrid sveČano - deset poena za Grifindor. Daklem, testrali su vam...

- Ahem, Ahem.

Profesorka Ambridž beše stigla. Stajala je na metar i po od Harija, ponovo noseći zeleni šešir i ogrtač, držeći svoju beležnicu na gotovs. Hagrid, koji nikad ranije nije čuo njen lažni kašalj, zurio je sa pažnjom u najbližeg testrala, očitо pod utiskom da je on ispustio taj zvuk...

-Ahem, ahem.

_ 0 zdravo! - reče Hagrid, nasmešivši se kad je locirao izvor te buke.

_ pnmili ste belešku koju sam vam poslala u kolibu jutros?

_ reče Ambridžova istim glasnim, laganim tonom kojim je razvarala s njim i ranije, kao da se obraća nekom ko je i stranac i blago zaostao. - U kojem vam javljam da ću vršiti inspekciju vašeg predavanja?

- O, da - reče Hagrid vedro. - Drago mi je da ste odma' našli 'de smo! Pa, kao š'o možete da vidite - to jes', ovaj, pojma nemam - možete li da vidite? Danas radimo testrale...

- Izvinite? - reče profesorka Ambridž glasno, skupivši ruku oko uva i mršteći se. - Šta ste rekli?

Hagrid je delovao malo zbunjen.

-Ovaj - testrali\ - reče glasno. - Vel'ki - ovaj, krilati konji, znate!

Pun nade, on zamaha svojim džinovskim rukama. Profesorka Ambridž podiže obrve i stade da mrmlja dok je zapisivala belešku na tablicu: - Mora... da... se... poštapala... grubim... jezikom... znakova.

- No... bilo kak' bilo... - reče Hagrid, okrećući se nazad ka razredu, pomalo usplahiren - ovaj... š'a sam ono rek'o?

- Cini se... da... ima... kratkotrajno... pamćenje - mrmljala je Ambridžova, dovoljno glasno da je svi čuju. Drako Melfoj je izgledao kao da mu je Božić stigao mesec dana ranije. Hermiona je, naprotiv, pocrvenela od potisnutog besa.

-A, jes' - reče Hagrid, bacivši nelagodan pogled na beležnicu koja je pripadala Ambridžovoj, ali odlučno nastavi. - Da, hteo sam da vi ispričam kak' smo dobili to krdo. Daklem, tako, počeli smo sa jednim mužjakom i pet ženskinja. Ovaj ovdje - on pomilova konja koji se prvi beše pojavio - zove se Tenebrus, 'n je moj naročiti favorit, prvi koj' se rodijo ovdje u šumi...

- Da li ste svesni - upita Ambridžova glasno, prekidajući ga - da je Ministarstvo magije klasifikovalo testrale kao 'opasne'?

Hari oseti da mu je teško oko srca, kao da mu je od kam na, i snuždi se, ali se Hagrid samo zakikota.

- Testrali nesu opasni! Mislem, umeju da vas malčice gricnu, ak' ih odista iznervirate...

- Pokazuje... znake... zadovoljstva... na... pomen... nasilja -promrmlja Ambridžova, ponovo škrabajući po beležnici.

- Ne... ma dajte! - reče Hagrid, sada već pomalo zabrinuto. - Hoću reć', i pas će da vi ujede ako ga čikate, je l' da.. al' testrali su izašli na loš glas samo zbog ti' mrtvački' stvarčica - ljudi su umislili da su oni loše predskazanje, je l' da? Samo zato š'o nisu niš' s'vatili, zar ne?

Ambridžova ne odgovori. Završila je poslednju belešku, a onda podigla pogled ka Hagridu i rekla, ponovo vrlo glasno i lagano: - Molim vas, nastavite sa predavanjem kao i obično. Ja ću da prošetam - i stade da prstima imitira šetnju (Melfoj i Pensi Perkinson su se bezglasno smejali) - među učenicima - (ona pokaza okolo na pojedinu decu iz odeljenja) - da im postavim pitanja. - Ona pokaza rukom na usta da bi ukazala na govor.

Hagrid je zurio u nju, očito isuviše sluđen da bi shvatio zašto se ona ponaša kao da on ne razume normalan engleski govor. Hermioni se u očima pojavio suze od besa.

- Veštice jedna, zla veštičaro! - prošaputa ona kad je Ambridžova krenula ka Pensi Perkinson. - Znam šta pokušavaš, ti užasna, izopačena, zlobna...

- Ovaj... svejedno - reče Hagrid, očito se boreći da ponovo uspostavi tok predavanja - daklem... testrali. Jes'. Pa, o njima ima brdo dobrih stvarčica...

- Da li smatrate - obrati se profesorka Ambridž zvonkim glasom Pensi Perkinson - da ste u stanju da razumete profesora Hagrida dok priča?

Kao Hermioni, i Pensi su suze navrle na oči, ali od smeha. Zato joj je i odgovor bio pomalo zbrkan, pošto je pokušavala da suzbije kikotanje.

-Ne... pošto... pa... zvuči... uglavnom, kao groktanje...

Ambridžova nešto upisa u beležnicu. Ono malo Hagridovog . bez modrica pocrvene, ali on pokuša da se pravi kao da nije čuo Pensin odgovor.

_ Ovaj... da... dobre stvarčice o testralima. Pa, kad ih jednom ukrotite, kao ovije ovdje, nikad se više nećete izgubiti kad ste sas njima. Imaju zadivljujuć' smis'o za određivanje pravca, samo im recite gdi 'oćete da idete...

-Pod uslovom da te mogu razumeti, dakako - reče Melfoj glasno, a Pensi Perkinson ne uspe da se suzdrži, već ponovo stade da se kikoće. Profesorka Ambridž im se pomirljivo nasmeši, a onda se okrenu Nevilu.

-Ti možeš da vidiš testrale, Longbotome, zar ne? - upita.

Nevil klimnu.

- Koga si ti video da umire? - nastavi ona, nemamim tonom.

- Mog... mog dedu - reče Nevil.

- I šta misliš o njima? - upita Ambridžova, mahnuvši svojom zdepastom rukom ka konjima, koji su dosad već oglodali dobar deo strvine do kostiju.

- Ovaj - poče Nevil nervozno, gledajući u Hagrida. - Pa... oni... su... ovaj... okej...

- Đaci... su... isuviše... zastrašeni... da priznaju... da se... plaše - promrmlja Ambridžova, ponovo zapisavši nešto sebi u beležnicu.

- Ne! - reče Nevil, delujući uznemireno. - Ne, ne bojim se ja njih!

- Sve je u redu - reče Ambridžova, potapšavši Nevila po ramenu, uputivši mu nešto što je trebalo da liči na osmeh razumevanja, ali je Hariju više ličilo na zluradi kez. - Pa, Hagride ~ ona se okrenu ka njemu i ponovo mu se obrati onim glasnim, usporenim glasom. - Mislim da sam dobila sve što mi je bilo potrebno. Vi ćete dobiti - (ona stade da podražava rukama kako uzima nešto iz vazduha ispred sebe) - rezultate inspekcije - (pokaza na beležnicu) - kroz deset dana. Ona podiže deset zdepastih kratkih prstiju, a onda, sa osmehom žabastijim nego ik d ispod svog zelenkastog šešira, žurno odjuri, ostavljajući Melfo i Pensi u napadu smeha, dok se Herraiona tresla od besa a N^ vil delovao zbunjen i potišten.

- Ta prljava, lažljiva, prevrtljiva stara gargojla! - grmela je Hermiona pola sata kasnije, kad su se vraćali ka zamku kroz ka nale koje su ranije probili kroz sneg. - Vidite šta je naumila? Ponovo ona njena fiks-ideja o polutanima - pokušava da Hagrida predstavi kao nekakvog maloumnog trola, samo zato što mu je majka bila džin - a to nije pošteno, to zaista nije bila loša lekcija - mislim, da su ponovo u pitanju bili zadnjorasprskavajući skruti, to ne bi bilo dobro... ali, testrali su baš fini - zapravo, tim bolje za Hagrida!

- Ambridžova kaže da su opasni - reče Ron.

- Pa, kao što je Hagrid rekao, umeju da se brinu o sebi - reče Hermiona nestrpljivo - i mada pretpostavljam da ih nastavnik poput Truli-daske ne bi pokazivao pre O.I.Č.T. nivoa, ipak su vrlo zanimljivi, zar ne? Kao i to što neki mogu da ih vide, a neki ne! Volela bih da i ja mogu.

-Stvarao? - upita je Hari tiho.

Ona iznenada pretrnu.

- O Hari - izvini - ne, naravno da ne bih - baš sam izvalila glupost.

- U redu je - reče on brzo - ne brini.

- Iznenađen sam koliko ljudi je moglo da ih vidi - reče Ron.

-Troje u jednom razredu...

-Dabome, Vesli, baš smo se pitali - reče jedan zloban glas.

Melfoj, Kreb i Gojl su išli tik iza njih, nečujni po snežnom pokrivaču. - Da li bi bolje zapazio Kvafl kada bi video nekoga kako oteže papke?

On, Kreb i Gojl gromko su se smejali, probijajući se se pored njih ka zamku, a onda u horu zapevaše: - Vesli je nas car

-Ronove uši se zacrveneše.

_ knoriši ih, samo ih ignoriši - došapnu mu Hermiona, vaA & štapić da bi ponovo činima stvorila topli vazduh, ne bi li . otopila stazu do staklene bašte i učinila je prohodnijom.

Došao je decembar, donoseći još snega i čitavu lavinu domaćih zadataka za petake. Ronove i Hemionine asistentske dužnosti takode su postajale sve veći teret što se više bližio Božić. Pozvali su ih da nadgledaju ukrašavanje zamka (Probaj ti da stavljaš ukrasne trake kada Pivs drži drugi kraj i hoće da te zadavi njima, reče Ron), da paze da drugaci i trećaci provode odmore unutra zbog oštre zima (A oni su bezobrazni mali slinavci, znaš, mi vala nismo bili tako drski na prvoj godini, opet će Ron) i da u smenama patroliraju hodnicima sa Argusom Filčom, koji je podozrevao da bi praznično raspoloženje moglo da izazove pravu navalu čarobnjačkih dvoboja {Taj ti ima balegu umesto

mozga, besneo je Ron.) Bili su do te mere zauzeti, da je Hermiona čak prestala da plete šeširiće za vilenjake i brinula se što su joj ostala samo još tri.

- Svi ti siroti vilenjaci koje još nisam oslobodila, moraće da ostanu ovde za Božić jer nema dovoljno šešira!

Hari, koji nije imao srca da joj kaže da Dobi uzima sve što ona napravi, zadubi se u pisanje sastava iz istorije magije. U svakom slučaju, nije hteo da misli na Božić. Po prvi put otkako je u školi, žarko je želeo da provede praznik daleko od Hogvortsa. Rastrzan između zabrane igranja kvidiča i brige hoće li Hagrida staviti na probni rad, trenutno je osećao veliku odbojnost prema ovom mestu. Jedino što ga je radovalo bili su sastanci DA, ali ni njih neće održavati tokom praznika, jer će najveći deo DA provesti to vreme sa svojim porodicama. Hermiona će ići na skijanje sa roditeljima, što je jako zabavljalo Rona, koji nije nikad čuo za normalske običaje da cepaju tanke trake drveta i stavljaju ih na noge kako bi se klizali niz planine. Ron je išao svojim u Jazbinu. Hari je nekoliko dana osećao zavist, sve dok Ron ne reče, kao odgovor na Harijevo pitanje kako ' stići do kuće za Božić: - Ali ideš i ti! Zar ti nisam rekao? Ma mi je pre nekoliko nedelja napisala da te pozovem!

Hermiona prevrnu očima, ali se Harijevo raspoloženje popravi: pomisao na Božić u Jazbini bila je zaista divna, mada malo pomračena Harijevom grižom savesti što neće moći da provede praznik sa Sirijusom. Pitao se kako da ubedi gospodu Vesli da i njegovog kuma pozove na svetkovinu. Mada je sumnjao da bi Dambldor dozvolio Sirijusu da napusti Ulicu Grimold, nije mogao a da ne pomisli kako gospoda Vesli možda ne bi želela da on dođe, jer se isuviše često svađala sa njim. Sirijus se uopšte nije javio Hariju od svoje poslednje pojave u kaminu, i mada je Hari znao da'pod stalnom prismotrom Ambridžove ne bi bilo pametno da pokuša da stupi s njim u vezu, nije mu se sviđala pomisao na usamljenog Sirijusa u staroj majčinoj kući, kako vuče krajeve jedine preostale puckavice sa Kričerom.

Hari je poranio u Sobu po potrebi na poslednji sastanak DA uoči praznika, i bilo mu je drago zbog toga, jer je, kad su se baklje upalile video da je Dobi uzeo na sebe da ukrasi tu prostoriju za Božić. Videlo se da je to učinio baš taj vilenjak, jer, ko bi drugi okačio stotinu zlatnih kuglica o tavanicu, svaku sa slikom Harija Potera i natpisom: Nek' vam je sretan i Harićetan Boiic!

Tek što je stigao da skinе i poslednju, vrata se odškrinuše i uđe Luna Lavgud, sanjareći kao i obično.

- Zdravo - reče ona maglovito, pogledavši naokolo na ostatak ukrasa. - Baš su lepi, jesi li ih ti okačio?

- Ne - reče Hari - već Dobi, kućni vilenjak.

- Imela' - reče Luna sneno, uprevši prstom u veliki busen belih bobica tik iznad Harijeve glave. On hitro poskoči. - Dobro reagovanje - reče Luna vrlo ozbiljno. - Često su pune narglova.

imela - po običaju, muškarac ima pravo da poljubi ženu ako se jedno nađu pod ukrasom imele, prim. prev.

Dolazak Angeline, Alisije i Ketii pošteo je Harija pitanja - su to narglovi. Sve tri su bile smrznute i zadihane.

_ Pa - reče Angelina bezizražajno, skinuvši ogrtač i baciv-ši ga u ćošak. - Najzad smo te zamenili.

_ Zamenili me? - ponovi Hari tupo.

- Tebe, Freda i Džordža - reče ona nestrpljivo. - Imamo novog Tragača!

- Koga? - brzo upita Hari.

-Džini Vesli - reče Ketii.

Hari se zablenu u nju.

-Da, znam - reče Angelina izvlačeći štapić i protežući ruku - ali je, ona, zapravo, vrlo dobra. Ne kao ti, razume se - reče, uputivši mu opak pogled - ali kad već nemamo tebe...

Hari se jedva uzdrža da joj ne uzvрати istom merom: zar je i na tren pomislila da on ne žali, hiljadu puta više od nje, što je isključen iz tima?

- A šta je sa Jurišnicima? - upita on, pokušavajući da mu glas zvuči ravnodušno.

- Endru Kirk - reče Alisija bez oduševljenja - i Džek Sloper. Nijedan od njih nije briljantan. Ali u

poređenju sa ostalim idiotima koji su se prijavili...

Dolazak Rona i Hermione okonča tu deprimirajuću prepirku i kroz pet minuta soba je bila već dovoljno puna, tako da Hari nije više mogao da vidi Angelinine plamteće i optužujuće poglede.

- Okej - reče on, pokušavajući da zavede red. - Mislio sam da bismo večeras mogli samo da utvrdimo stvari koje smo već radili, jer je ovo poslednje predavanje pred praznike i nema svrhe da počinjemo nešto novo pred tronedeljni odmor...

- Nećemo raditi ništa novo? - upita Zaharije Smit nezadovoljnim šapatom, dovoljno glasnim da se pronese prostorijom. - Da sam znao, ne bih dolazio.

- Veruj da je i nama žao što ti to Hari nije rekao - dobaci Fred glasno.

Nekolicina se zakikota. Hari vide kako se Čo smeje i oset' već poznato prevrtanje u stomaku, kao kad promaši stepenicu dok silazi.

- ... možemo da vežbamo u parovima - reče Hari. - Počecemo sa onesposobljavajućim urokom, deset minuta, a onda ćemo izvaditi jastučice i pokušati ponovo ošamućujuće čini.

Svi se poslušno podeliše. Hari je po običaju sparingovao Nevilu. Prostoriju uskoro ispuniše isprekidani povici 'Impedimental' Neki bi se zatim smrzli na minut ili dva, a za to vreme bi njihov partner besciljno zurio po sobi posmatrajući druge parove kako vežbaju. Zatim bi se odmrzli i sami probali da bace kletvu.

Nevil se beše popravio iznad svih očekivanja. Posle nekog vremena, kada se Hari triput zaredom odmrzao, on posla Nevila da se pridruži Ronu i Hermioni, a sam krenu po sobi da vidi ostale. Kada je prošao pored Čo ona mu se nasmeši. On se odupre iskušenju da još nekoliko puta prođe pored nje.

Posle deset minuta vežbe onesposobljavajućeg uroka, svi staviše jastučice na pod i ponovo počеше da izvode ošamućujuće čini. Prostor je bio isuviše skučen da bi svi mogli istovremeno da izvedu tu čin. Neko vreme polovina grupe posmatrala je drugu, a onda zameniše uloge. Hari se oseti ispunjen ponosom dok ih je gledao. Doduše, Nevil je ošamutio Padmu umesto Dina, u koga je ciljao, ali je manje promašio nego obično, a i ostali su izuzetno napredovali.

Posle sat vremena, Hari ih pozva da stanu. - Zaista vam dobro ide - reče smeškajući im se. - Kada se vratimo sa raspusta možemo početi da vežbamo neke stvarno velike stvari - možda čak patronuse.

Začu se žagor ushićenja. Uskoro se svi u sobi razvrstаше u grupice po dvoje i troje. Odlazeći, većina požele Hariju srećan Božić. Radostan, on pokupi jastučice sa Ronom i Hermionom i uredno ih složi u stranu. Ron i Hermiona odoše pre njega. On još malo motao naokolo, videvši da je i Čo još uvek tu, na-Haiući se da će i od nje čuti: Srećan Božić.

-Ne, idi ti - čuo ju je kako se obraća svojoj drugarici, i srce počе da mu lupa kao da će da poskoči sve do adamove jabučice.

Pretvarao se da ispravlja hrpu jastučica. Sada je bio posve siguran da su sami i čekao je da ona progovori. Umesto toga, začu snažan šmrktaj.

On se okrenu i vide Čo nasred sobe, lica oblivenog suzama.

-Šta...?

Nije znao šta da radi. Samo je stajala tu i nečujno plakala.

-Šta se zbiva? - upita on nemoćno.

Ona odmahnu glavom i obrisa oči rukavom.

-Žao... mi je - reče ona nejasnim glasom. - Mislim... to što... učimo sve ove stvari... tera me da se... pitam... da ih je on znao... da li bi još uvek bio živ.

Obeshrabreno, Harijevo srce propade, preišša svoje uobičajeno mesto i zaustavi se negde na pupku. Trebalo je da zna. Ona želi da priča o Sedriku.

-Znao je on sve ovo - reče Hari utučeno. - Bio je stvarno dobar u tome, inače nikada ne bi stigao u središte lavirinta... Ali ako Voldemor doista reši da te ubije, nemaš nikakve šanse da preživiš.

Ona štucnu na pomen Voldemorovog imena, ali je i dalje nepomično zurila u Harija.

- Ti si preživeo, dok si još bio beba - reče ona tiho.

- Da, pa - reče Hari obazrivo, polazeći ka vratima. - Ni sam ne znam zašto, niti iko drugi zna, tako da to i nije nešto čime bih se ponosio.

- O, ne idi! - reče Čo, kao da će ponovo zasuziti. - Zaista mi je žao što sam se ovako rasplakala...

nisam mislila da...

Ona ponovo štucnu. Bila je lepa čak i kad su joj oči bile crvene i naduvane. Hari se oseti baš bedno. Bio bi strašno zadovoljan da mu je samo rekla Srećan Božić.

-Znam da tebi mora da je užasno - reče ona, ponovo brišući oči rukavom. - To što ti spominjem Sedrika, kada si ea video kako umire... pretpostavljam da želiš što pre da zaborav'4"

Hari ništa ne reče. To je bila istina, ali bi bilo surovo da to i kaže.

- Ti si st-stvarno dobar nastavnik, znaš - reče Čo s vodniikavim osmehom. - Nikada pre nisam uspela da nekog ošamutim.

- Hvala - reče Hari posramljeno.

Jedan dugi trenutak su se gledali. Hari oseti da izgara od želje da izjuri iz sobe, a ujedno shvati i da ne može da pomeri svoja stopala.

- Imela - reče Čo tiho, pokazujući na tavanicu iznad njih.

- Aha - reče Hari. Usta su mu bila baš suva. - Mada je verovatno puna narglova.

- Šta su narglovi?

- Pojma nemam - reče Hari. Ona mu priđe bliže. Činilo mu se da mu je bačena ošamućujuća čin na mozak. - Moraćeš da pitaš Lujku. Ovaj, Lunu.

Čo ispusti čudan zvuk, nešto između jecaja i kikota. Sad mu je bila još bliže. Mogao je da izbroji pegice na njenom nosu.

-Stvarno mi se sviđaš, Hari.

Mozak mu stade. Oseti kako mu se telom širi nekakvo peckanje, paralizujući mu ruke, noge i glavu. Sada je bila već isuviše blizu. Mogao je da vidi svaku suzti koja joj prijanja uz trepavice...

Vratio se u dnevni boravak pola sata kasnije i zatekao Rona i Hermionu na najboljim mestima kraj vatre. Već su skoro svi bili otišli u krevet. Hermiona je pisala veoma dugačko pismo. Već je bila ispunila pola rolne pergamenta koji joj se klatio sa ivice stola. Ron je ležao na tepihu kraj kamina, pokušavajući da završi domaći iz preobražavanja.

-Što si se toliko zadržao? - upita on, kad Hari utonu u fotelju pored Hermionine.

Hari ne odgovori. Bio je u stanju šoka. Jedna polovina nje žudela je da otkrije Ronu i Hermioni šta mu se upravo desilo, a druga je htela da tu tajnu sačuva do groba.

-Jesi li dobro, Hari? - upita ga Hermiona, vireći preko vrha svog pera.

Hari nevoljno slegnu ramenima. Zapravo, nije znao da li je dobro ili ne.

-Šta je bilo? - upita Ron, digavši se i osloni se na lakat da bi bolje video Harija. - Šta se desilo?

Hari nije bio načisto odakle da počne priču, a još nije bio siguran ni da li želi. Baš kad je odlučio da ništa ne govori, Hermiona uze stvar u svoje ruke.

-Je li Čo u pitanju? - upita ona poslovnim tonom. - Da li te je spopala posle časa?

Ukočen od iznenađenja, Hari klimnu glavom. Ron se zakikota, ali stade čim primeti Hermionin pogled.

- Pa... ovaj... šta je htela? - upita on kao fol uobičajenim glasom.

- Ona... - poče Hari, prilično promuklo. Pročisti grlo i ponovo pokuša. - Ona je... ovaj...

- Jeste li se poljubili? - upita Hermiona resko.

Ron tako brzo ustade da mu bočica sa mastilom prelete preko tepiha. Ne obazirući se, željno se upilji u Harija.

-Pa? - zahtevao je da zna.

Hari skrenu pogled sa Ronovog ljubopitljivog i smejulječeg lica ka Hermioninom blago namrgođenom, i klimnu glavom.

-HA!

Ron izvede pobedonosni gest pesnicom i poče gromko da se srneje, zbog čega nekoliko stidljivih drugaka pored prozora poskočiše. Hari se nerado iskezi videvši Rona kako se valja po tepihu a Hermiona prezrivo pogleda u Rona i vrati se pisanju pisma.

-I? - upita Ron napokon, gledajući u Harija. - Kako je bilo?

Hari se na tren zamisli.

-Mokro - reče iskreno.

Ron ispusti takav krik, da je bilo teško odrediti da li likuie ili se gadi.

- Zato što je plakala - nastavi Hari utučeno.

- Aha - reče Ron, a osmeh mu polako izblede. - Zar se toliko loše ljubiš?

- Nemam pojma - reče Hari kome to nije palo na pamet i smesta se vidno zabrinu. - Možda je i tako.

- Naravno da nije - reče Hermiona odsutno, i dalje škrabajući pismo.

- Otkud ti znaš? - upita Ron, veoma oštro.

- Zato što Čo ovih dana polovinu vremena plače - reče Hermiona zamišljeno. - Plače za vreme jela, u toaletima, uopšte svuda.

- Čovek bi pomislio da će je malo ljubakanja razvedriti - reče Ron, iskeživši se.

- Rone - reče Hermiona dostojanstvenim glasom, zarivši vrh pera u mastionicu - ti si najbezosećajnija budalina koju sam imala nesreću da upoznam.

-Šta bi to trebalo znači? - reče Ron ogorčeno. - Ko još plače dok ga neko ljubi?

-Da - reče Hari, pomalo očajno - ko?

Hermiona ih pogleda gotovo sažaljivim izrazom.

-Zar ne shvatate kako se Čo oseća u ovom trenutku? - upita.

-Ne - odgovoriše Hari i Ron uglas.

Hermiona uzdahnu i spusti pero.

-Pa, očigledno je vrlo tužna zbog Sedrikove smrti. A mislim da je i zbunjena, jer joj se dopadao Sedrik, a sada joj se dopada Hari, pa ne zna koga više voli. Osim toga oseća se knvom, misleći da vređa uspomenu na Sedrika što se ljubi s Harijem, a brinuće se i šta će drugi možda da kažu o njoj ako počda izlazi sa Harijem. Verovatno ne ume ni da odredi kakva su njena osećanja prema Hariju, jer je on bio sa Sedrikom kada je ovaj poginuo, pa je to zbunjuje i boli. A još se boji da će je izbaciti iz revenklovskog kvidičkog tima jer tako loše leti.

Kraj njenog govora proprati gotovo ošamućujući muk, a onda Ron reče: - Nije moguće da jedna jedina osoba oseća sve to, pukla bi.

- To što ti svoje emocije cediš na kašičicu ne znači da su i ostali takvi - reče Hermiona zlobno, i ponovo se lati pera.

- Ona je prva počela - reče Hari. - Ja ne bih... prišla mi je... a onda je stala da mi plače... nisam znao šta da radim...

- Ne krivi sebe, druškane - reče Ron, uznemiren na samu tu pomisao.

- Trebalo je samo da budeš fin prema njoj - reče Hermiona brižno. - Bio si, zar ne?

- Pa - reče Hari, a neprijatna toplina mu obli lice – recimo - potapšao sam je malo po ledima.

Hermiona se jedva uzdrža da ne prevrae očima.

- Moglo je biti i gore, pretpostavljam - reče. - Hoćeš li je ponovo videti?

- Moraću, zar ne? - reče Hari. - Imamo sastanke DA, zar ne?

- Znaš na šta mislim - reče Hermiona nestrpljivo.

Hari ne odgovori. Hermionine reči su otvarale čitav niz zastrašujućih mogućnosti. Pokušao je da zamisli da izađe negde sa Čo - u Hogsmid, možda - i da bude satima s njom nasamo.

- Naravno, ona će očekivati da je on pozove da izađu, posle svega što se upravo desilo... od te pomisli stomak mu se bolno zgrči.

~ Pa dobro - reče Hermiona odsutno, ponovo se udubivši u svoje pismo - imaćeš mnogo prilika da je pozoveš.

~ A šta ako on to ne želi? - reče Ron, koji je posmatrao ij sa neobično prepedenim izrazom lica.

-Nemoj da si smešan - reče Hermiona zamišljeno - Hariju se ona već odavno sviđa, zar ne, Hari?

On ne odgovori. Da, odavno mu se dopada Čo, ali kad god bi zamislio neki prizor sa njih dvoje, uvek bi mu se priviđala jedna radosna Čo, tako različita od ove koja mu je jecala na ramenu.

- Kome uopšte pišeš taj roman? - upita Ron Hermionu, pokušavajući da pročita komadić pergamenta koji se već vukao po podu. Hermiona ga skloni od njegovog pogleda.

- Viktoru.

- Krumu?

- Koliko još Viktora poznajemo?

Ron ne reče ništa, ali je delovao nezadovoljno. Sledećih dvadesetak minuta su sedeli ćutke, Ron je završavao sastav iz preobražavanja uz mnogo nestrpljivih frktaja i preškrabavanja, a Hermiona je za

to vreme upomo pisala, dok nije sasvim ispunila pergament, pažljivo ga smotala i zapečatila. Hari je zurio u vatru, želeći više od svega da se odatle pojavi Sirijusova glava i posavetuje ga o devojkama. Vatra je sve tiše pucketala, dok se vrele crvene žeravice nisu pretvorile u pepeo i, osvrnuvši se, Hari vide da su njih troje, po ko zna koji put, jedini u sobi.

- Okej, 'ku noć - reče Hermiona zevajući, kad se zaputila ka stepeništu za devojčice.

- Šta li nalazi u Krumu? - zapita se Ron, dok su se on i Hari peli stepeništem za dečake.

- Pa - poče Hari, razmotrivši situaciju - pretpostavljam t'o što je malo stariji, zar ne... a još je i reprezentativac u kvidiču...

- Da, ali šta još osim toga - reče Ron, kao da se sekira. - Mislim, on je jedan mrzovoljan kreten, zar ne?

- Pomalo mrzovoljan, dabome - reče Hari, koji je i dalje mislio na Čo.

Oni svukoše svoje odore i obukoše pidžame u potpunoj tišini. Din, Šejmus i Nevil su već spavali. Hari spusti naočare pored kreveta i uđe u postelju, ali ne navuče zastore, već je, umesto toga, zurio u komadić zvezdanog neba koji se video kroz orozor pored Nevilovog ležaja. Da je mogao znati, u isto vreme prošle noći, da će samo dvadeset četiri sata kasnije poljubiti Čo Čang

_ 'ku noć - zagrokta Ron negde s njegove desne strane.

- 'ku noć - reče Hari.

Možda sledeći put... ako ga uopšte bude... možda će biti malo srećnija. Trebalo je da je pozove da izađu. Ona je to verovatno očekivala, i sada je zaista ljuta na njega... ili leži u krevetu, i dalje plaćući za Sedrikom? Nije znao šta da misli. Hermionino objašnjenje je sve još više iskomplikovalo, umesto da mu pomogne da shvati.

Tome bi trebalo da nas ovde uče, pomisli, okrećući se postrance, kako devojke razmišljaju... u svakom slučaju bi bilo korisnije nego predskazivanje.

Nevil šmrknu u snu. Negde u noći huknu sova.

Hari je sanjao da se vratio u sobu DA. Čo ga je optuživala da ju je namamio tamo lažnim obećanjima. Rekla je da joj je obećao sto pedeset čokoladnih žabica ako se pojavi. Hari se pobuni... Čo povika: Sedrik mi je dao tonu sličica iz čoko-žabica, vidi! I izvadi pune šake sličica iz odore, bacivši ih u vazduh. Zatim se ona pretvori u Hermionu, koja reče: Obećao si joj, Hari, znaš... Mislim da je bolje da joj daš nešto drugo umesto toga... recimo tvoju Vatrenu strelu? A Hari se pobuni, rekavši da ne može da joj da Vatrenu strelu, pošto je ona kod Ambridžove, i da je čitava stvar potpuno smešna, on je zapravo došao u sobu DA samo da okači božićne ukrase u obliku Dobijeve glave...

San se promeni...

Telo mu je bilo glatko, moćno i savitljivo. Klizio je izme-đu blistavih metalnih šipki, preko mračnog, hladnog kamena... bio je tačno naspram vrata, klizeći po stomaku... bila je pomr-cina, a ipak je mogao da vidi predmete oko njega kako svetlu-j čudnim, živopisnim bojama... polako je okretao glavu... na pogled hodnik je bio prazan... ali ne... na podu pred njim sedeo je neki čovek, brade spuštene na grudima, dok mu je kontura svetlucala u mraku...

Hari isplazi jezik... u vazduhu je okusio miris tog čoveka bio je živ ali ošamućen... sedeo je ispred vrata na kraju hodnika...

Hari požele da ga ujede... ali mora da obuzda taj impuls... ima važnija posla...

Ali čovek se promeškolji... srebmasti ogrtač mu ispade kad je skočio na noge, i Hari vide njegove živopisne, mutne konture kako se izdižu nad njim, vide štapić zadenut za pojas... Nije imao izbora... Podiže se visoko iznad poda, a onda udari jednom, dvaput, triput, zagnjurivši svoje očnjake duboko u čovekovo meso, osećajući kako mu se rebra lome u čeljustima, osećajući toplo šikljanje krvi...

Čovek je urlao od bola... a onda se ućutao... srozao se uza zid... krv mu je liptala po podu...

Čelo ga užasno zabole... gorelo je kao da će da eksplodira...

-Hari! HARI!

Otvorio je oči. Svaki delić tela bio mu je prekriven ledenim znojem. Bio je uvijen u čaršave kao u ludačku košulju. Osećao se kao da mu neko stavlja usijani žarač na čelo.

-Hari!

Ron se nadvijao nad njim, vidno preplašen. Bilo je još nekih figura u podnožju Harijevog kreveta.

Uhvatio se za glavu. Bol ga je zaslepljivao... otkotrljao se i isprovraćao preko ivice duška.

- Stvarno mu nije dobro - reče jedan prestrašeni glas. - Da pozovemo nekoga?

- Hari! Hari!

Mora da kaže Ronu, važno je da mu kaže... duboko i brzo udišući vazduh, Hari se pridiže u krevetu, silom volje se održavajući da se ne sruši ponovo, dok ga je bol napola zaslepeo.

- Tvoj tata - prodaha on, dok su mu se grudi snažno nadimale. - Tvoj tata je napadnut...

_ Šta? - reče Ron, ne shvatajući.

_ Tvoj otac! Ujeden je, svuda je krv...

- Idem po pomoć - reče onaj isti prestrašeni glas, i Hari ču korake kako se udaljavaju iz spavaonice.

- Hari, družo - reč Ron pažljivo - ti... ti si to samo sanjao...

- Ne! - reče Hari besno. Bilo je od ključne važnosti da Ron shvati. - To nije bio san... ne neki običan san... bio sam tamo, video sam to... ja sam to uradio...

Mogao je da čuje kako Sejmus i Din nešto mrmljaju, ali ga nije bilo briga. Bol u čelu mu se polako smanjivao, mada se i dalje znojio i grozničavo drhtao. Ponovo je povratio, a Ron se skloni unazad da ga ne bi pogodio.

- Hari, nije ti dobro - reče on drhtavo. - Nevil je otišao da dovede pomoć.

- Dobro sam! - krkljao je Hari, brišući usta o pidžamu, a onda stade nekontrolisano da drhti. - Sa mnom je sve u redu, treba da brineš za svog oca... moramo da otkrijemo gde je... krvvari kao lud... ja sam... bila je to ogromna zmija.

Pokušao je da ustane s kreveta, ali ga Ron gumu natrag. Din i Sejmus su i dalje šaputali u blizini. Hari nije znao da li je prošao jedan ili desetak minuta, samo je sedeo i tresao se, osećajući kako mu se bol vrlo sporo povlači iz ožiljka... a onda se uz stepenice začuše žumi koraci i do njega ponovo dopre Nevilov glas.

- Ovuda, profesorko.

Profesorka Mek Gonagal žurno ulete u spavaonicu u svojoj kariranoj kućnoj haljini, s naočarima nakrivljenim na njenom koščatom nosu.

- Šta je Poteru? Gde te boli?

Nikad joj se još nije toliko obradovao. Bio mu je potreban baš neko iz Reda feniksa, a ne neko ko će da obleće oko njega i da mu propisuje beskorisne napitke.

- Radi se o Ronovom tati - reče, ponovo sedajući. - Napa'a ga je zmija, ozbiljno, video sam kako se to desilo.

- Kako to misliš, video si kako se to desilo? - upita profesorka Mek Gonagal, nabravši svoje tamne obrve.

- Ne znam... zaspao sam, a onda sam se našao tamo

- Hoćeš da kažeš da si to sanjao?

- Ne! - ljutito povika Hari, pitajući se zašto niko ne shvata. - Najpre sam sanjao nešto sasvim drago, nešto glupo... a onda me je ovo prekinulo. To se stvamo desilo, nisam ja to umislio. Gospodin Vesli je zaspao na podu i napala ga je džinovska zmija, potekla je tona krvi, on se srušio, neko mora da vidi gde je...

Profesorka Mek Gonagal je zurila u njega kroz nakrivljene naočare, kao da je preplašena time što je on video.

- Ne lažem i nisam lud! - reče joj Hari, gotovo vičući. - Kažem vam, video sam kako se to desilo!

- Verujem ti, Poteru - reče profesorka Mek Gonagal otresito. - Obuci ogrtač - idemo do direktora.

22. SENT MUNGOVA BOLNICA ZA MAGIJSKE BOLESTI I POVREDE

Hariju je toliko laknulo što ga je ona shvatila ozbiljno, da ni trenutka nije oklevao, već je smesta iskočio iz kreveta, navukao kućni ogrtač i natakao naočare nazad na nos.

- Vesli, i ti bi trebalo da pođeš - reče profesorka Mek Gonagal.

Oni krenuše za njom pored nemih figura Nevila, Šejmusa i Dina, izadoše iz spavaonice, niz spiralne

stepenice ka dnevnom boravku, kroz rupu u portretu, a zatim duž mesečinom osvetljenog hodnika Debele dame. Hari se osećao kao da će ga svakog trenutka preplaviti panika. Hteo je da trči, da dozove Dambldora. Gospodin Vesli negde krvari, dok oni tako smireno koračaju, a šta ako su oni očnjaci (Hari se svim silama trudio da ne misli 'moji očnjaci') bili otrovni? Prošli su pored gospođe Norris, koja je uperila svoje oči nalik fenjerima u njih i tiho frknu la, ali joj profesorka Mek Gonagal reče 'Iš!' i ova se povuč nazad u senku, a oni za par minuta dođoše do kamenog gargoila koji je čuvao ulaz u Dambldorovu kancelariju.

-Prskave zujalice - reče profesorka Mek Gonagal.

Gargojl ožive i odskoči u stranu. Zid iza njega se otvori i otkri kameno stepenište koje se kretalo nagore poput spiralnog lifta. Sve troje stadoše na pokretne stepenice. Zid se uz tup udarac zatvori za njima i oni krenuše nagore u sitnim krugovima, sve dok nisu došli do izuzetno uglačanih hrastovih vrata sa mesinganim zvekirom u obliku grifona.

Iako je ponoć već dobrano prošla, iz sobe su se čuli glasovi, i to velika graja. Po zvuku bi se reklo da je Dambldor ugostio barem desetak ljudi.

Profesorka Mek Gonagal triput pokuca grifonskim zvekirom, i glasovi naglo utihnuše, kao da ih je neko ugasio. Vrata se sama od sebe otvoriše, i profesorka Mek Gonagal uvede Harija i Rona.

Soba je bila u pomrčini. Čudnovati srebrni instrumenti koji su stajali na stočićima bili su nemi i nepokretni, umesto da bruje i izbacuju oblačiće dima kao što su inače činili. Portreti starih direktora i direktorki koji su prekrivali zidove dremali su u svojim okvirima. Na stalku iza vrata spavala je veličanstvena crveno-zlatna ptica, podvivši glavu ispod krila.

-Oh, to ste vi, profesorko Mek Gonagal... i... ah.

Dambldor je sedeo za radnim stolom u fotelji s velikim naslonom. On se nagnu napred pod svetlost sveća koje su osvetljavale papire prostrte pred njim. Nosio je veličanstveno izvezenu ljubičasto-zlatnu odoru preko snežnobeke spavačice, ali je delovao posve budan, odmah usredsredivši svoje prodorne svetlo-plave oči na profesorku Mek Gonagal.

-Profesore Dambldor, Poter je imao... pa, noćnu moru - reče profesorka Mek Gonagal. - Kaže...

_ To nije bila noćna mora - brzo uskoči Hari. Profesorka Mek Gonagal se okrenu ka Hariju, malčice se mršteći.

- Dobro, Poteru, onda ti ispričaj direktoru o tome.

- Ja... pa, jesatn spavao... - poče Hari i, uprkos svojoj užasnutosti i očajničkoj potrebi da natera Dambldora da shvati, pomalo ga je nerviralo što direktor ne gleda u njega, već pogledom ispituje sopstvene isprepletane prste. - Ali to nije bio običan san... bilo je stvarno... video sam kada se dogodilo... - On duboko udahnu. - Ronovog tatu - gospodina Veslija - napala je džinovska zmija.

Činilo se da su te reči nastavile da odjekuju vazduhom pošto ih je izgovorio, delujući pomalo nebulozno, čak i komično. Zavlada tajac, tokom kojeg se Dambldor zavalu u naslon i zagleda se u tavanicu, meditirajući. Ron je gledao čas u Harija, čas u Dambldora, prebledeo i šokiran.

-Kako si to video? - upita Dambldor tiho, i dalje ne gledajući u Harija.

-Pa... ne znam - reče Hari, prilično ljutito, jer uostalom, kakve to veze ima? - U svojoj glavi, valjda...

-Nisi me razumeo - reče Dambldor istim smirenim tonom. - Mislio sam... da li možeš da se setiš... ovaj... gde si se ti nalazio dok si posmatrao taj napad? Da li si stajao pored žrtve, ili si gledao na celu scenu odozgo?

Ovo je bilo tako čudnovato pitanje, da Hari zinu, piljeći u Dambldora. Kao da ovaj zna...

-Ja sam bio zmija - reče. - Sve sam video iz perspektive same zmiije.

Na trenutak svi začutaše, a zatim Dambldor, sada gledajući u Rona, i dalje prebledelog, upita drugačijim, oštrijim glasom: -Da li je Artur ozbiljno povređen?

-Da - reče Hari žustro. - Zašto svi toliko sporo kapiraju, zar ne shvataju koliko čovek krvari kada mu toliko dugački očnjaci probiju bok? I zašto Dambldor ne želi da ga pogleda?

Ali Dambldor ustade, tako brzo da Hari poskoči, i obrat' jednom od starih portreta koji je visio tik uz plafon. - Evera de? - reče on odsečno. - I ti isto, Dilis!

Čarobnjak žučkastog tena u tankom crvenom ramu i veštica pored njega, sa dugačkim srebrnim uvojcima, odmah otvoriše oči, iako se činilo da su u najdubljem snu.

-Slušali ste? - upita Dambldor.

Čarobnjak klimnu glavom, a veštica reče: - Naravno.

-Čovek ima riđu kosu i naočari - reče Dambldor. - Everarde, ti ćeš morati da podigneš uzbunu, postaraj se da ga pronađu odgovarajući ljudi...

Oboje klimnuše glavom i postrance izadoše iz ramova, ali umesto da se pojave u susednim slikama (kao što je to obično bivalo na Hogvortsu), oni se ne pojaviše uopšte. U jednom ramu se sada nalazila samo pozadina tamne zavese, a u drugom lepa kožna fotelja. Hari primeti da mnogi drugi direktori i direktorke po zidovima, iako su vrlo ubedljivo hrkali i balavili, neprekidno krišom gledaju u njega kroz trepavice, i iznenada shvati ko je to govorio kada su zakucali na vrata.

- Everard i Dilis su bili dva najslavnija direktora Hogvortsu - reče Dambldor, obilazeći Harija, Rona i profesorku Mek Gonagal kako bi prišao veličanstvenoj usnuloj ptici na stalku kraj vrata. - Njihove zasluge su toliko velike da su im portreti okačeni i u drugim važnim čarobnjačkim institucijama. Pošto se slobodno kreću između svojih portreta, mogu da nam kažu šta se dešava na drugim mestima...

- Ali, gospodin Vesli bi mogao da bude bilo gde! - reče Hari.

- Molim vas, sedite, sve troje - reče Dambldor, kao da Hari ništa nije rekao. - Everard i Dilis se možda neće vratiti još nekoliko minuta. Profesorko Mek Gonagal, ako biste mogli da prizovete još stolica.

Profesorka Mek Gonagal izvuče štapić iz džepa svoje kućne haljine i mahnu njime. Tri stolice se stvoriše niotkuda, ravnih slona i drvene, ni nalik udobnim cicanim foteljama koje je Dambldor stvorio na Harijevom saslušanju. Hari sede, posmatrajući Dambldora preko ramena. Dambldor prstom pomazi Fokesovu zlatnu perjanu glavu. Feniks se istog trena probudi. Visoko podiže svoju prelepu glavu i osmotri Dambldora sjajnim crnim očima.

-Trebaće nam - reče Dambldor ptici, veoma tiho - upozorenje.

Blesnu plamen, i feniks nestade.

Dambldor se sada nadvi nad jedan od krhkih srebrnih instrumenata, čiju funkciju Hari nikada nije shvatio, prenese ga do svog stola, sede ponovo preko puta njih i nežno ga dodirnu vrhom svog štapića.

Instrument istog trena ožive i oglasi se ritmičnim čangrljanjem. Sićušni oblaci bledozelenog dima pokuljaše iz minijaturne srebme cevčice na samom vrhu aparata. Dambldor se pomno zagleda u dim, naboravši čelo. Posle par sekundi, sićušni oblačići postadoše stalan mlaz dima koji se zgušnjavao i uvijao u vazduhu... na jednom kraju dima pojavi se zmijska glava, širom otvorivši usta. Hari se pitao da li taj instrument potvrđuje njegovu priču: željno je gledao u Dambldora, tražeći neki znak da je u pravu, ali Dambldor ne podiže pogled ka njemu.

-Naravno, naravno - promrmlja Dambldor za sebe, još uvek proučavajući trag dima, bez trunke iznenađenja. - Ali u podeljenoj biti?

Hari nije mogao da razazna ni glavu ni rep ovog pitanja. Dimna zmija se, međutim, istog trena podeli u dve zmijske, koje su se uvijale i talasale u tamnom vazduhu. Sa izrazom sumorne satisfakcije, Dambldor ponovo nežno potapša instrument svojim štapićem: čangrljanje se uspori i prestade, a dimna zmija izbleoe, pretvori se u bezobličnu izmaglicu i ispari.

Dambldor vrati instrument na stočić sa vretenastim nožicama. Hari vide kako ga mnogi stari direktori sa portreta prate pog'edom, a onda, shvativši da ih Hari gleda, brže-bolje ponovo počеше da se pretvaraju da spavaju. Hari htjede da upita čem služi taj čudni srebrni uređaj, ali pre nego što je stigao da to zausti, začu se povik sa samog vrha zida s njihove desne strane. Čarobnjak zvani Everard ponovo se pojavio na svom portretu malčice zadihan.

- Dambldore!

- Kakve su vesti? - odmah će Dambldor.

- Vikao sam dok neko nije dotrčao - reče čarobnjak, koji je brisao znoj sa čela zavese iza sebe - rekao sam im da sam čuo kako se nešto kreće dole niz stepenice - nisu bili sigurni da li da mi poveruju, ali su ipak sišli da provere - znaš da dole nema nikakvih portreta kroz koje bih mogao da posmatram. Bilo kako bilo, par minuta kasnije su ga preneli gore. Ne izgleda dobro, prekriven je krvlju, otrčao sam do portreta Elfride Kreg da bih ga bolje osmotrio, dok su izlazili...

- Dobro - reče Dambldor, kada se Ron grčevito trže. - Pretpostavljam da će ga Dilis videti kako stiže, onda...

Par trenutaka kasnije, i veštica sa srebrnim uvojcima pojavi se na sopstvenom portretu. Ona kašljući utonu u svoju fotelju i reče: - Da, odveli su ga u Sent Mungo, Dambldore... proneli su ga pored mog portreta... deluje loše...

- Hvala ti - reče Dambldor. On se osvrnu ka profesorki Mek Gonagal. !

- Minerva, molim te idi i probudi ostalu decu Veslijevih.

- Naravno... i

Profesorka Mek Gonagal tastade i hitro krenu ka vratima. Hari iskosa pogleda u Rona, koji je bio potpuno prestravljen.

- Dambldore... šta ćemo sa Moli? - upita profesorka Mek Gonagal, zastavši na vratima.

- To će biti posao za Fokesa, kada završi sa osmatranjem da li neko nailazi - reče Dambldor. - Ali možda već i zna... onaj njen izvrsni sat...

Hari je znao da Dambldor govori o satu koji nije pokazivao vreme, već prebivalište i stanje svih članova porodice Vesli, i tr' se na pomisao da kazaljka gospodina Veslija mora da ovog trenutka pokazuje da je u smrtnoj opasnosti. Ali bilo je veoma kasno. Gospođa Vesli verovatno spava, te neće videti sat. Hari smrznu pri pomisli na bauka koji se na oči gospođe Vesli pretvorio u beživotno telo gospodina Veslija, dok mu se krv slivala niz lice s nakrivljenim naočarima... ali gospodin Vesli neće umreti... ne sme...

Dambldor je sada čeprkao po plakaru iza Harija i Rona. Zatim izroni iz njega, noseći ugljenisani crni čajnik koji pažljivo smesti na svoj sto. Podigao je štapić i promrmljao - Portusl -Čajnik na trenutak zadržta, svetleći čudnim plavim sjajem. Zatim se polako smiri, ponovo postavši ziftern.

Dambldor odmaršira do još jednog portreta, na kome je bio naslikan čarobnjak mudrog izgleda sa šiljatom bradicom, obučen u sliterinske srebrno-zelene boje, i očigledno tako duboko usnuo da nije čuo Darabldorov glas kada je ovaj pokušao da ga probudi.

-Finease. Finease.

Stanovnici portreta koji su prekrivali zidove sobe više se nisu pretvarali da spavaju. Sada su se pomerili u ramovima, kako bi što bolje videli šta se događa. Kada je čarobnjak-mudrijaš nastavio da se pretvara da spava, neki od njih takođe povikaše njegovo ime.

-Finease! Finease! FINEASE!

Više nije mogao da se pretvara. On se teatralno trže i širom otvori oči.

- Da li me je to neko zvao?

- Treba da ponovo posetiš svoj drugi portret, Finease - rece Dambldor. - Iraam još jednu poruku.

- Da posetim moj drugi portret? - reče Fineas piskavim glasom, široko i lažno zevajući (pogled mu pređe preko sobe i usredsredi se na Harija). - A, ne, Dambldore, previše sam umoran noćas.

Nešto u Fineasovom glasu Hariju je bilo izuzetno poznato gde li ga je već čuo? Ali pre nego što je stigao da razmisli, pOrtreti na okolnim zidovima zagrajaše u znak protesta.

- To je neposlušnost, gospodine! - zagrme korpulentni čarobnjak crvenog nosa, preteći zavitlavši pesnicama. - Zanemarivanje dužnosti!

- Mi smo čašću obavezani da služimo trenutnog direktora Hogvortsa! - povika krhki stari čarobnjak, kojeg Hari prepozna kao Dambldorovog prethodnika, Armanda Dipeta. - Sram te bilo, Finease!

- Da li da ga ja ubedim, Dambldore? - upita veštica prodornog pogleda, podigavši neobično debeo štapić koji je veoma ličio na brezovu granu.

- Ma, dobro de - reče čarobnjak po imenu Fineas, posmatrajući njan štapić uz blagu strepnju - iako je možda do sada već uništio moju sliku, kao što je učinio i sa ostatkom familije...

- Sirijus zna da ne sme da uništi tvoj portret - reče Dambldor, i Hari istog trena shvati gde je već čuo Fineasov glas: dopirao je iz naizgled praznog rama u njegovoj spavaćoj sobi u Ulici Grimold. - Prenećeš mu poruku da je Artur Vesli strašno povređen i da će njegova supruga, deca i Hari Poter uskoro stići u njegovu kuću. Da li si me razumeo?

- Artur Vesli, povređen, supruga, deca i Hari Poter dolaze da ostanu - odrecitova Fineas smorenim glasom. - Da, da... u redu...

On skrenu sa portreta i nestade sa vidika u trenutku kada se vrata kancelarije ponovo otvoriše.

Profesorka Mek Gonagal uvede unutra Freda, Džordža i Džini, sve troje raščupane i šokirane, još uvek u noćnoj odeći.

- Hari - šta se to zbiva? - upita Džini, koja je delovala prestrašeno. - Profesorka Mek Gonagal kaže da si video tatu povređenog...

- Vaš otac je povređen na dužnosti za Red feniksa – rece Dambldor, pre nego što je Hari stigao i da progovori. - Odveden je u Sent Mungovu bolnicu za magijske bolesti i povrede. Šaljem vas sve nazad u Sirijusovu kuću, koja je mnogo bliža holnici od Jazbine. Tamo ćete se naći sa majkom.

-Kako idemo tamo? - upita Fred, delujući potreseno. - Flu-prahom?

-Ne - reče Dambldor. - Flu-prah trenutno nije bezbedan, mreža je pod prismotrom. Ići ćete pomoću teleportacionog ključa. - On pokaza na stari čajnik koji je nevino stajao povrh njegovog stola. - Čekamo samo da Fineas Nigelus podnese izveštaj... hoću da budem siguran da je sve bezbedno, pre nego što vas pošaljem...

U samom središtu kancelarije buknu plamen, iz kojeg izlete jedno jedino zlatno pero i nežno pade na pod.

-To je Fokesovo upozorenje - reče Dambldor, uzevši pero čim je dodirnulo tlo. - Mora da je profesorka Ambridž saznala da niste u krevetima... Minerva, idi i preseci joj put... ispričaj joj bilo kakvu priču...

Profesorka Mek Gonagal odjuri, zavijorivši kariranom noćnom haljinom.

- On kaže da će mu biti drago da ih primi -reče smoreni glas iza Dambldora: čarobnjak po imenu Fineas ponovo se pojavio ispred sliterinske zastave. - Moj čukunuk oduvek je imao čudan ukus u odabiru gostiju.

- Dođite ovamo, onda - reče Dambldor Hariju i Veslijevima - i to brzo, pre nego što nam se još neko pridruži.

Hari i ostali se skupiše oko Dambldorovog stola.

-Da li ste svi već koristili teleportacioni ključ? - upita Dambldor, a oni zaklimate glavama, ispruživši ruke da dodirnu neki deo pocrnelog čajnika. - Dobro. Dakle, kada izbrojim do tri, jedan... dva...

Zbilo se to u deliću sekunde: tokom beskrajno malog zasto-ja pre nego što je Dambldor rekao 'tri', Hari podiže pogled ka njemu - bili su vrlo blizu jedan drugome - i Dambldorov bistri plavi pogled pređe sa teleportacionog ključa na Harijevo lice.

Istog trena Harijev ožiljak počeo usijano da ga peče ka se stara rana ponovo otvorila - i u Hariju se rasplamsa tak moćna mržnja, nepozvana, neželjena, ali zastrašujuće jaka da tren oseti kako bi najradije od svega želeo da napadne - ugriz - da uroni svoje očnjake u čoveka pred sobom...

-...tri.

Hari oseti snažan trzaj ispod pupka, tlo mu nestade pod nogama, a ruka mu se prilepi za čajnik. Udarao je u ostale dok su leteli kroz vrtlog boja i nalet vetra, prilepljeni za čajnik koji ih je vukao napred... sve dok ne oseti kako mu stopala tako snažno udaraju o tlo, da mu kolena klecnuše, čajnik začangrlja po podu, a negde kraj njega nečiji glas reče:

- Ponovo ste se vratili, izdajnička derišta. Da li je istina damim otac umire?

- NAPOLJE! - zagrme drugi glas.

Hari se pridiže na noge i osvrnu oko sebe. Stigli su u sumornu podrumsku kuhinju u Ulici Grimold, broj dvanaest. Jedini izvor svetlosti bili su kamin i treperava sveća, koja je osvetljavala ostatke usamljeničke večere. Kričér je upravo nestajao kroz vrata koja su vodila ka hodniku, zlobno se osvrćući ka njima dok je pridizao svoju krpicu da se ne saplete o nju. Sirijus im je žurno prilazio, delujući zabrinuto. Bio je neizbrijan i još uvek u dnevnoj odeći. Takode je pomalo zaudarao na ustajalo piće, poput Mandangusa.

- Šta se zbiva? - upita on, ispruživši ruku da pridigne Džini. - Fineas Nigelus je rekao da je Artur gadno povređen...

- Pitaj Harija - reče Fred.

-Da, i ja hoću to lično da čujem - reče Džordž.

Blizanci i Džini su zurili u njega. Kričérovi koraci se zaustaviše na stepenicama koje su vodile iz sobe.

-Bilo je... - poče Hari. Ovo je bilo još gore nego kad je govorio Mek Gonagalovoj i Dambldoru. - Imao sam... nekakvu... viziju...

I on im ispriča sve što je video, iako je izmenio priču, ta. ^a ;e zvučalo kao da je posmatrao sa strane dok je zmija napadala, a ne iz zmijskih očiju. Ron, koji je još uvek bio veotna bleđ, pogleda ga, ali ne progovori. Kada je Hari završio, Fred, nžordž i Džini na trenutak nastaviše da zure u njega. Hari nije znao da li to umišlja ili ne, ali mu se činilo da ima nečeg optužujućeg u njihovim pogledima. Pa, ako će već da ga krive samo zato što je video napad, drago mu je što im nije rekao da je tokom njega bio u samoj zmiji.

-Da li je mama stigla? - upita Fred, okrenuvši se ka Sirijusu.

- Ona verovatno još uvek ni ne zna šta se dogodilo – reče Sirijus. - Bilo je važno da vas sklonimo pre nego što bi Ambridžova mogla da se umeša. Pretpostavljam da Dambldor upravo obaveštava Moli.

- Moramo da idemo u Sent Mungo - reče Džini uzbuđeno.

Osvrnu se ka svojoj braći. Svi su, naravno, još uvek bili u pidžamama. - Sirijuse, možeš li da nam pozajmiš ogrtače ili nešto slično?

- Čekajte malo, ne možete sada da upadate u Sent Mungo! - reče Sirijus.

- Naravno da tnožemo u Sent Mungo, ako hoćemo – reče Fred tvrdoglavog izraza lica. - On nam je tata!

- A kako ćete da objasnite da ste znali da je Artur napadnut, pre nego što je bolnica uopšte i obavestila njegovu ženu?

- Kakve to ima veze? - upita Džordž žustro.

- Ima veze, jer ne želimo da skrećemo pažnju na činjenicu da Hari ima vizije stvari koje se događaju stotinama milja daleko! - reče Sirijus ljutito. - Imate li pojma šta bi Ministarstvo uradilo da to dozna?

Fred i Džordž su delovali kao da ih nije briga šta bi Ministarstvo uradilo. Ron je još uvek bio beo i nem.

Džini reče: - Mogao je neko drugi da nam kaže... mogli smo da čujemo od nekog drugog, a ne od Harija.

- Od koga? - upita Sirijus nestrpljivo. - Čujte, vaš otac je povređen dok je bio na dužnosti za Red, i okolnosti su već dovoljno sumnjive i bez da njegova deca saznaju za to par sekundi pošto se desilo. Mogli biste da nanesete ozbiljnu štetu Redu

- Baš nas briga za taj glupavi Red! - povika Fred.

- Radi se o životi i smrti našeg oca! - zaurla Džordž.

- Vaš otac je znao u šta se upušta i neće vam biti zahvalan ako upropastite ceo Red! - reče Sirijus, podjednako ljut. - Tako stoje stvari - zato vi niste u Redu - vi ne razumete - postoje stvari za koje vredi umreti!

- Lako je tebi da to kažeš, kada si stalno ovde! - zagrme Fred. - Ne vidim da ti stavljaš glavu u torbu!

Ono malo boje koje je bilo u Sirijusovom licu izblede. Na trenutak je izgledalo da bi vrlo rado udario Freda, ali kada je progovorio, glas mu je bio odlučan i smiren.

-Znam da vam je teško, ali svi moramo da se ponašamo kao da još uvek ništa ne znamo, bar dok ne čujemo neke vesti od vaše majke, u redu?

Fred i Džordž su ga još uvek buntovnički gledali. Džini, pak, priđe najbližoj stolici i uvali se u nju. Hari pogleda u Rona, koji izvede čudan pokret, nešto između klimanja glavom i sleganja ramenima, pa i njih dvojica sedoš. Blizanci su još minut mrko gledali u Sirijusa, a zatim se smestiše sa Džinine leve i desne strane.

-Tako je - reče Sirijus, ohrabrujući ih - hajde da svi... da svi popijemo nešto dok čekamo. Aćio krem-pivo!

On pridiže štapić kada je to izgovorio, i šest boca doleteše ka njemu iz plakara, kliznuše po stolu, razbacavši ostatke Sinjusovog obroka, i uredno se zaustaviše ispred njih šestoro. Svi su pili, i neko vreme čulo se samo pucketanje kuhinjske vatre 1 tupo udaranje njihovih flaša o površinu stola.

Hari je pio samo da bi imao šta da radi sa rukama. Stomak mu je bio ispunjen vrelom ključalom krivicom. Ne bi bili ovde, da nije bilo njega. Još uvek bi svi spavali u svojim krevetima.

1 nije mu vredelo što je ponavljao sebi da je podigavši uzbunu omo2ao da pronađu gospodina Veslija, pošto je to otvaralo neizbežno pitanje ko je uopšte napao gospodina Veslija.

Ne budi glup, ti nemaš očajne, reče sebi, pokušavajući da se smiri, iako mu se ruka kojom je držao krem-pivo tresla, lerao si u krevetu, nisi nikoga napao...

Ali, šta se onda upravo zbilo u Dambldorovoj kancelariji? upita se. Kao da sam hteo da napadnem i Dambldora...

On spusti bocu malo jače no što je nameravao, i ona se prevrnu po stolu. Niko nije reagovao. A onda blesak vatre u vazduhu osvetli prljave tanjire pred njima i, kada vrisnuše od šoka, svitak pergamenta pade na sto uz tup udarac, praćen jednim jedinim zlatnim perom iz feniksovog repa.

- Fokes! - reče odmah Sirijus, zgrabivši pergament. - Ovo nije Dambldorov rukopis - mora da je poruka od vaše majke - evo...

On gumu pismo u šake Džordžu, koji ga pocepa i naglas pročita: - Tata je još uvek živ. Upravo krećem za Sent Mungo. Ostanite gde ste. Poslaću vesti čim budem u prilici. Mama. Džordž se osvrnu ka ostalima za stolom. - Još uvek živ... - reče on polako. - Ali, to zvuči kao da... Nije morao da dovrši rečenicu. I Hariju je zvučalo kao da gospodin Vesli oscilira negde između života i smrti. Još uvek izuzetno bleđ, Ron je piljio u poledinu majčinog pisma, kao da će mu ono izgovoriti kakve reči utehe. Fred istrže pergament iz Džordžovih ruku i sam ga pročita, a zatim podiže pogled ka Hariju, koji oseti kako mu ruka sa krem-pivom ponovo drhti, te je steže još jače, kako bi je zaustavio.

Ako je Hari ikada i presedeo neku dužu noć, toga nije mogao da se seti. Sirijus je u jednom trenutku čak predložio, ne baš ubeđen, da svi odu u krevet, ali su zgroženi izrazi lica Veslijevih bili dovoljan odgovor. Uglavnom su u tišini sedeli oko stola, posmatrajući fitilj sveće kako sve niže dogoreva u tečnom vosku, i tek bi povremeno pridigli flašu ustima, progovarajući samo da bi se raspitali koliko je sati, ili da se naglas zaoit ' šta se zbiva, i da druge uvere da će, ako bude loših vesti od" mah saznati za to, jer gospođa Vesli mora da je već odavno sf gla u Sent Mungo.

Fred je zadremao, dok mu se glava klatila na ramenu. Džini se sklupčala kao mačka u svojoj stolici, ali su joj oči bile otvorene. Hari je mogao da u njima vidi odblesak vatre iz O2njišta. Ron je sedeo uronivši glavu u ruke, i nije bilo moguće razaznati da li je budan ili spava. Hari i Sirijus su često razmenjivali poglede, dva uljeza koja smetaju porodičnoj žalosti, čekali... i čekali...

U pet i deset ujutru po Ronovom satu, kuhinjska vrata se širom otvoriše i gospođa Vesli uđe u kuhinju. Bila je izuzetno bleđa, ali kada se svi okrenuše da je pogledaju, Fred, Ron i Hari napola ustavši iz stolica, ona im se bleđo osmehnu.

-Biće sve u redu sa njim - reče ona, glasom slabim od umora. - Spava. Moći ćemo svi kasnije da ga vidimo. Bil sada sedi kod njega. Uzeće jedno jutarnje odsustvo sa posla.

Fred se uvali nazad u stolicu, prekrivši lice rukama. Džordž i Džini ustadoše, žumo pridoše svojoj majci i zagriše je. Ron se izuzetno drhtavo nasmeja i dokrajči krem-pivo u jednom gutljaju.

-Doručak! - reče Sirijus glasno i veselo, skočivši na noge.

- Gde je onaj prokleti kućni vilenjak? Kričeru! KRIČERU!

Ali se Kričer ne odazva na ovaj poziv.

-Ma zaboravi, onda - promrmlja Sirijus, brojeći ljude pred sobom. - Dakle, doručak za... da vidimo... sedmoru... jaja sa slaninom, rekao bih, i malo čaja i tosta...

Hari potrča ka pećnici da mu pomogne. Nije želeo da ometa sreću Veslijevih, i strepeo je od trenutka kada će mu gospođa Vesli zatražiti da joj ispriča svoju viziju. Međutim, tek što je uzeo tanjire iz plakara, kada mu ih gospođa Vesli istrže iz ruku i privuče ga k sebi u zagrljaj.

-Ne znam šta bi se dogodilo da nije bilo tebe, Hari - reče ona prigušenim glasom. - Artura možda satima niko ne bi našao, a onda bi već bilo prekasno, ali zahvaljujući tebi on je sjV a Dambldor je uspeo da smisli dobru priču da opravda zato je Artur bio tamo gde je bio, pojma nemaš u kolikoj bismo inače nevolji bili, pogledaj samo sirotog Stardžisa...

Hari jedva da je mogao da podnese njenu zahvalnost, ali ga ona, na svu sreću, ubrzo ispusti i okrenu

se ka Sirijusu da mu se zahvali što joj je pripazio decu tokom noći. Sirijus reče da je srećan što je mogao da pomogne, i da se nada da će svi ostati kod njega dok god je gospodin Vesli u bolnici.

- Oh, Sirijuse, toliko sam ti zahvalna... oni misle da će morati još malo da se zadrži tamo, a bilo bi divno kada bismo mu bili bliže... naravno, to znači da ćemo možda ovde provesti Božić.

- Što nas je više, to bolje! - reče Sirijus sa tako očiglednom iskrenošću, da se lice gospođe Vesli ozari, i ona nabaci kecelju i poče da pomaže oko spremanja doručka.

- Sirijuse - promrmlja Hari, ne mogavši više da izdrži. - Možemo li nakratko da porazgovaramo? Ovaj - odrnahn?

On uđe u mračnu ostavu, a Sirijus krenu za njim. Bez ikakvog uvoda, Hari ispriča kumu svaki detalj svoje vizije, uključujući i činjenicu da je on sam bio zmija koja je napala gospodina Veslija.

Kada je napokon zastao da dođe do daha, Sirijus reče: - Jesi li rekao Dambldoru za to?

- Da - reče Hari nestrpljivo - ali mi nije rekao šta to znači. Uostalom, on mi više ništa ne govori.

- Siguran sam da bi ti rekao, da je u pitanju nesto zbog čega treba da se brineš - reče Sirijus sigurnim glasom.

- Ali, to nije sve - reče Hari, tek nešto glasnije od šapata.

- Sirijuse, ja... mislim da počinjem da ludim. Noćas, u Dambldorovoj kancelariji, kada smo uzeli teleportacioni ključ... na par sekundi mi se činilo da sam zmija, osećao sam se kao da jesam - ožiljak me je strašno zaboleo kada sam pogledao u Dambldora - Sirijuse, hteo sam da ga napadnem! Mogao je da vidi samo krajičak Sirijusovog lica, ostatak " bio u tmuni.

- To mora da je bila samo posledica vizije, ništa više će Sirijus. - Još uvek si raislio na san, ili šta god to bilo si...

- Nije bilo tako - reče Hari, vrteći glavom - kao da se nešto uzdiglo u meni, kao da je zmija u meni!

- Moraš da spavaš - reče Sirijus strogo. - Doručkovaćeš zatim ćeš otići gore u krevet, a posle ručka možeš sa ostalima da posetiš Artura. Još uvek si u šoku, Hari. Kriviš sebe za nešto čemu si samo prisustvovao, a sva je sreća što jesi video, inače bi Artur možda umro. Prestani već jednom da se brineš.

On potapša Harija po ramenu i izade iz ostave, ostavljajući Harija da stoji sam u mraku.

Svi izuzev Harija ostatak prepodneva proveli su spavajući. Popeo se u spavaću sobu koju je delio sa Ronom poslednjih nedelja leta, ali dok se Ron uvukao u krevet i zaspao u roku od par minuta, Hari je sedeo potpuno obučen, pogrbljen i naslonjen na hladne metalne rešetke kreveta, namerao se trudeći da mu bude što neudobnije, rešen da ne dopusti sebi da zadrema, užasnut da možda ponovo ne postane zmija u svom snu i kada se probudi otkrije da je napao Rona, ili da je odgmizao kroz kuću i ubio nekog od ostalih...

Kada se Ron probudio, Hari se pretvarao da je i on uživao u okrepljujućoj dremki. Dok su ručali, kovčezi su im stigli sa Hogvortsu, tako da su mogli da se obuku kao Normalci za put do Sent Munga. Svi osim Harija bili su ushićeni i pričljivi dok su se presvlačili iz svojih odora u farmerke i majice. Kada su se Tonks i Ludooki pojavili da ih otprate kroz London, oni ih veselo pozdraviše, smejući se polucilindru koji je Ludooki nosio nakrivljen na glavi, kako bi sakrio svoje magično oko, iskreno ga uveravajući da će Tonksina kosa, koja je ponovo bila kratka svetloružičasta, privlačiti manje pažnje od njega u podzemnoj Železnici.

Tonks je bila veoma zainteresovana za Harijevu viziju napada na gospodina Veslija, o čemu Hari nije želeo da diskutuje.

_ Da nemaš možda vidovnjačke krvi u svojoj porodici? -upita ga ona radoznalo, dok su sedeli jedno pored drugog u metrou koji je kloparao ka samom centru grada.

-Ne - reče Hari, uvređen, pomislivši na profesorku Trilejni.

-Ne - reče Tonks, zamislivši se - ne, pretpostavljam da ti zapravo ne proričeš, zar ne? Mislim. ti ne vidiš budućnost, ti vidiš sadašnjost... čudno ti je to, je 1' da? Mada, može biti korisno...

Hari joj ne odgovori. Na svu sreću, siđoše na sledećoj stanici, u samom srcu Londona, i u komešanju prilikom izlaska iz vagona, uspeo je da propusti Freda 1 Džordža da stanu između njega i Tonks, koja je predvodila put. Svi krenuše za njom uz pokretne stepenice, dok je Čudljivko ćopao na samom začelju grupice, nakrivivši polucilindar, i držeći svoju izobličenu šaku između dugmadi kaputa, stežući čarobni štapić. Hariju se učini da ga njegovo skriveno oko pomno osmatra. Trudeći

se da izbegne nova pitanja o svom snu, on upita Ludookog gde je sakrivena bolnica Sent Mungo.

-Nedaleko odavde - zagrme Čudljivko, kada su izašli na zimski vazduh široke ulice pune prodavnica i božićnih kupaca.

On gurnu Harija malko ispred sebe, ćopajući tik iza njega. Hari je znao da mu se oko okreće u svim pravcima ispod nakrivljenog šešira. - Nije bilo lako naći dobru lokaciju za bolnicu. Nijedno mesto u Dijagon-aleji nije bilo dovoljno veliko, a nismo mogli da je držimo pod zemljom, kao Ministarstvo - ne bi bilo zdravo. Na kraju su uspeli da se dokopaju jedne zgrade ovde. Stav je bio da će bolesni čarobnjaci moći da dolaze i odlaze, uklapajući se u masu ljudi.

On zgrabi Harija za rame da se ne bi razdvojili kada se red njih progura buljuk kupaca rešenih da stignu do obližnje n davnice električnih aparata.

-Evo nas - reče Čudljivko koji trenutak kasnije.

Stigli su pred veliku, staromodnu robnu kuću od crvene ci gle, po imenu Čistka i rašlje, DD. Celo mesto je bilo ofucano i trošno. U izlozima je bilo nekoliko okrnjenih lutaka sa nakrivo nameštenim perikama, koje su bile nasumično razbacane, reklamirajući odeću koja je izašla iz mode pre barem desetak godina. Veliki natpisi na svim prašnjavim vratima poručivali su: Zatvoreno zbog renoviranja. Hari ču krupnu ženu, natovarenu plastičnim kesama punim kupljene robe, kako u prolazu govori prijateljici: - Oni nikada nisu otvoreni...

-U redu - reče Tonks, pozivajući ih da priđu izlogu u kome nije bilo ničega osim izuzetno ružne ženske lutke. Lažne trepavice su joj se odlepile, a bila je obučena u zelenu najlonsku haljinu sa keceljom. - Jeste li svi spremni?

Oni klimnuše glavama, okupivši se oko nje. Čudljivko ponovo gurau Harija između lopatica na ledima, kako bi ga usmerio napred, a Tonks se nagnu ka staklu izloga, pogledavši u izuzetno ružnu lutku, dahom zamaglivši staklo. - Pazi sad - reče ona - došli smo da vidimo Artura Veslija.

Hari pomisli koliko je apsurdno što očekuje da je lutka čuje, kada govori tako tiho kroz stakleni izlog, uz sve te silne autobuse koji brundaju iza nje, i uz silnu gungulu ulice pune kupaca. A zatim se seti da lutke ionako ne mogu da čuju. Sledećeg trenutka zinu u čudu kada lutka nezatno klimnu glavom, i pozva ih svojim zglobnim prstom da priđu, a Tonks zgrabi Džini i gospođu Vesli za laktove, zakorači kroz staklo izloga i nestade.

Fred, Džordž i Ron zakoračiše za njima. Hari se osvrnu ka gomili kupaca koji su se gurali iza njega. Čini se da niko nije gledao u tako ružne izloge kao što su oni u Čistka i rašlje, DD, niti je iko primetio da se šestoro ljudi stopilo sa vazduhom is-pred tih istih izloga.

j - zareža Čudljivko, još jedanput gurnuvši Harija u i i oni zajedno zakoračiše kroz, kako se Hariju činilo, sloj hladne vode, izronivši potpuno topli i suvi sa druge strane.

Tamo gde su se obreli nije bilo ni traga ni glasa od one ružne lutke. Bili su, kako se činilo, na prepunom prijemnom odeljenju, g(je su veštice i čarobnjaci sedeli na nizovima klimavih drvenih stolica, neki naoko posve normalni, listajući stare brojeve Veštičjeg nedeljnika, dok su drugi imali užasna izobličenja u vidu slonovske surle ili dodatnih ruku koje su im štrčale iz grudi. Sama prostorija je bila tek malo manje bučna od ulice sa druge strane barijere, jer su mnogi pacijenti ispuštali veoma čudnovate zvuke: veštica znojavog lica usred prednjeg reda, koja se žustro hladila primerkom Dnevnog proroka, neprekidno je ispuštala piskavi zvižduk, dok joj je para kuljala iz usta. Ofucani veštac u ćošku odzvanjao je kao gong svaki put kada bi se pomerio, a sa svakim zvonom, glava mu je tako užasno vibrirala, da je morao da se zgrabi za uši ne bi li je umirio.

Veštice i čarobnjaci u limunzelenim odorama išli su duž redova, postavljajući pitanja, a zatim upisivali odgovore u beležnice nalik Ambridžovoj. Hari zapazi vezeni amblem na njihovim grudima: ukršteni čarobni štapić i kost.

- Da li su oni doktori? - upita on Rona tiho.

- Doktori? - upita Ron, delujući preneraženo. - Misliš na one normalske ludake koji seckaju ljude? Jok, ovo su vidari.

- Ovamo! - povika gospoda Vesli, nadglasavajući se sa ponovnom zvonjavom vešca u ćošku, i oni podoše za njom do reda ispred kojeg je punačka plavokosa veštica sedela za šalterom sa natpisom Informacije. Zid iza nje bio je prekriven obaveštenjima i posterima koji su poručivali:

ČIST KOTAO SPREČAVA DA NAPITAK POSTANE NE-PITAK i PROTIVOTROVI SU

POLUOTROVI, SVE DOK IH NE ODOBRI KVALIFIKOVANI VIDAR.

Bio je tu i veliki portret veštice sa srebrnim Uvojcima, na kome je pisalo:

DILIS DERVENT

Vidar Sent Munga 1722-1741

Direktorka Hogvortske škole za veštice i čarobniac".

1741-1768 J C

Dilis je posmatrala grupicu Veslijevih, kao da ih prebrojava. Kada je uhvatila Harijev pogled, ona mu krišom namignu, a zatim postrance izade iz svog portreta i nestade.

U međuvremenu, na početku reda, mladi čarobnjak je izvodio čudan ples i pokušavao, između bolnih jauka, da objasni svoju nevolju veštici za pultom.

- To su ove - jao - cipele koje mi je dao brat - au - izjedaju mi - JOJ - stopala - pogledajte ih samo, mora da je na njih bačena neka - AAAH - kletva, a ne mogu da - AUU - ih skinem. Cupkao je sa noge na nogu, kao da igra po užarenom uglju.

- Cipele vas ne sprečavaju da čitate, zar ne? - reče plavokosa veštica, iznervirano pokazujući na veliki znak sa leve strane njenog pulta. - Treba vam Šteta od čini, četvrti sprat. Baš kao što piše na putokazu kroz bolnicu. Sledeći!

Dok je čarobnjak postrance otcupkao iz reda, Veslijevi se pomeriše napred i Hari pročitava putokaz kroz bolnicu:

NEZGODE SA PRIBOROM Prizemlje

Eksplozije kotlova, povratno ispaljivanje čini iz štapića, sa-obraćajne nezgode sa metlama, itd.

POVREDE OD MAGIJSKIH STVORENJA . . . Prvi sprat Ujedi, ubodi, opekotitiie, izubijana kičma, itd.

MAGIJSKI VIRUSI Drugi sprat

Zarazne bolesti, npr. zmajske boginje, nestajuće bolesti, skrofungulus, itd.

TROVANJE NAPICIMA I BILJKAMA Treći sprat Osipi, povraćanje, nekontrolisano kikotanje, itd.

ŠTETA OD ČINI Četvrti sprat

Neotklonjive kletve, uroci, nepropisno primenjene čini, itd.

ČAJDŽINICA ZA POSETIOCE /

BOLNIČKA RADNJA Peti sprat

AKO NISTE SIGURNI GDE DA IDETE, NISTE U STANJU DA NORMALNO GOVORITE, ILI NE MOŽETE DA SE SETITE ZAŠTO STE OVDE, NAŠA VEŠTICA-HOSTESA RADO ĆE VAM POMOĆI.

Veoma star, pogrbljeni čarobnjak sa slušnom trabicom odvuče se do vrha reda. - Došao sam da posetim Broderika Bouda! - prodahna on.

-Odeljenje četrdeset i devet, ali bojim se da samo trošite vreme - reče veštica odsečno. - Potpuno je smeten, znate - još uvek misli da je čajnik. Sledeći!

Mrzovoljan čarobnjak čvrsto je držao ćerkicu za nožni članak, dok mu je ona lepršala oko glave pomoću ogromnih, pernatih krila koja su joj izrasla na leđima benkice.

-Četvrti sprat - reče veštica smorenim glasom, ni ne upitavši šta je posredi, i čovek nestade kroz dvostruka vrata pored pulta, držeći ćerku kao neki balon čudnovatog oblika. - Sledeći!

Gospoda Vesli priđe pultu.

- Dobar dan - reče ona - moj suprug, Artur Vesli, trebalo je danas da bude prebačen na drugo odeljenje, možete li nam reći...?

- Artur Vesli? - ponovi veštica, prelazeći prstom niz dugačak spisak ispred sebe. - Da, prvi sprat, druga vrata desno, Ode'jenje Daja Levelina.

- Hvala vam - reče gospođa Vesli. - Hajdemo, svi.

Oni pođoše za njom kroz dupla vrata, uskim hodnikom " njih, ispunjenim portretima čuvenih vidara, i osvetljenim krist 1 nim balončićima punim sveća, koji su plutali po plafonu, ponut džinovskih mehura od sapunice. Veliki broj čarobnjaka i vestica u limunzelenim odorama ulazilo je i izlazilo kroz vrata pored kojih su prolazili. Kada su prošli pored jedrrih vrata, hodnik se ispuni žućkastim gasom odvratnog mirisa, a malo-malo, pa bi začuli jaukanje i urlanje u daljini. Popeli su

se na sprat i ušli u hodnik sa oznakom POVREDE OD MAGIJSKIH STVORENJA, gde su na drugim vratima zdesna bile ispisane reči Odeljenje 'opasnog' Daja Levelina: ozbiljni ugrizi-

Ispod ovoga se nalazila kartica u mesinganom držaču, na kojoj je rukom bilo napisano: Deiurni vidar: Hipokrat Smetvik. Vidar na obuci: Avgustus Paj.

- Mi ćemo sačekati ispred, Moli - reče Tonks. - Arturu ne bi prijalo previše posetilaca odjednom... trebalo bi najpre da uđe porodica.

Ćudljivko odobravajuće zareža na tu ideju i osloni se uza zid hodnika, dok mu se magijsko oko obrtalo u svim pravcima. I Hari se povuče u stranu, ali gospođa Vesli ispruži ruku i progura ga kroz vrata, govoreći: - Ne budi smešan, Hari, Artur hoće da ti se zahvali.

Odeljenje je bilo malo i donekle sumomo, pošto je jedini prozor u sobi bio uzan i postavljen visoko, preko puta vrata. Svetlost je uglavnom dopirala iz kristalnih balončića skupljenih nasred plafona. Zidovi su bili od hrastovih ploča, a na zidu se nalazio portret prilično zlokobnog čarobnjaka, potpisan kao: Urk-hart Tlačitelj, 1612-1697, izumitelj utrobo-odstranjujuće kletve.

U sobi su bila samo tri pacijenta. Gospodin Vesli je zauzimaio krevet na samom kraju odeljenja, tik pored sićušnog prozora. Hariju je laknulo kada je video kako ovaj sedi poduprt nekolicinom jastuka, čitajući Dnevni prorok pod usamljenim zrakom sunca koji mu je padao na krevet. Kada krenuše ka njemu, on podiže pogled, i videvši ko su, široko se nasmeši.

_ Zdravo! - dozva ih, bacivši Prorok u stranu. - Bil samo 'to ie otišao, Moli, morao je da se vrati na posao, ali kaže da će kasnije da svrati do tebe.

_ Kako si, Arture? - upita gospođa Vesli, sagnuvši se da ga ooliubi u obraz i zabrinuto mu se zagleda u lice. - Još uvek si pomalo bled.

_ Osećam se savršeno dobro - reče gospodin Vesli veselo, ispruživši nepovređenu ruku da zagrli Džini. - Kada bi mi samo skinuli ove zavoje, mogao bih da idem kući.

- Zašto ne raogu da ih skinu, tata? - upita Fred.

- Pa, počinjem da krvarim k'o lud svaki put kada pokušaju-reče gospodin Vesli radosno, posegnavši za svojim štapićem, koji je ležao na noćnom stočiću, zatim mahnu tako da se šest stolica stvoriše kraj njegovog uzglavlja, kako bi svi mogli da sednu. - Čini se da je u zmijinim zubima bio neki stvarno neobičan otrov, koji ne da rani da se zatvori. Mada su sigurni da će pronaći protivotrov, kažu da su imali mnogo gore slučajeve od mene, a u međuvremenu samo moram da pijem krvodopunjavajući napitak svakih sat vremena. Ali onaj momak tamo - reče on, spustivši glas i klimnuvši glavom ka krevetu preko puta njega, u kojem je bolešljivi čovek, zelen u licu, zurio u plafon. - Ujeo ga je vukodlak, siroto momče. Nema nikakvog leka.

-Vukodlak? - prošaputa gospođa Vesli, delujuć zaplašeno.

-Da li je bezbedno držati ga u javnom odeljenju? Zar ne bi trebalo da bude u privatnoj sobi?

- Ima još dve nedelje do punog meseca - podseti je tiho gospodin Vesli. - Pričali su sa njim jutros, vidari, znate, pokušavajući da ga ubede da će moći da vodi gotovo normalan život. Rekao sam mu - ne spominjući iraena, naravno - ali rekao sam mu da lično poznajem jednog vukodlaka, vrlo finog čoveka, koji sasvim lako podnosi to stanje.

- I šta ti je odgovorio? - upita Džordž.

- Rekao mi je da ću da dobijem još jedan ujed ako ne umuknem - tužno će gospodin Vesli. - A ona žena tamo - pokaza on na preostali zauzeti krevet, koji je bio tik uz vrata -neće da kaže vidarima šta ju je ujelo, zbog čega svi mislimo da mora da je bilo nešto što je ilegalno uzgajala. Šta god da je od grizlo joj je dobro parče noge, vrlo gadno zaudara kada joj skidaju zavoje.

- Dakle, tata, hoćeš li nam reći šta se dogodilo? - upita Fred, privukavši stolicu bliže krevetu.

- Pa, već znate, zar ne? - reče gospodin Vesli, znalački pogledavši u Harija. - Vrlo je prosto - imao sam veoma naporan dan, zadremao sam, prišunjala mi se i ujela me.

- Da li piše u Proroku da si napadnut? - upita Fred, pokazavši na novine koje je gospodin Vesli bacio u stranu.

- Ne, naravno da ne piše - reče gospodin Vesli, sa pomalo ogorčenim osmehora - Ministarstvo ne bi htelo da se zna da je velika prljava zmijurina upala...

- Arture! - upozori ga gospođa Vesli.

- ...ovaj... napala... mene - dodade žurao gospodin Vesli, iako je Hari bio siguran da nije nameravao

to da kaže.

- A gde si bio kada se to dogodilo, tata? - upita Džordž.

- To je moja stvar - reče gospodin Vesli, mada se blago osmehnu. Zgrabi Dnevni prorok, otvori ga i reče: - Upravo sam čitao o hapšenju Vilija Videršinsa kada ste došli. Zna li da se ispostavilo da Vili stoji iza onih povraćajućih javnih toaleta od letos? Jedna od njegovih kletvi je rikošetirala, toalet je eksplodirao, pa su ga našli onesvećenog u olupini toaleta, od glave do pete prekrivenog...

- Rekao si da si 'bio na dužnosti' - prekinu ga Fred tiho - šta si to radio?

- Čuli ste vašeg oca - prošaputa gospođa Vesli - o tome nećemo ovde da raspravljamo! Nastavi o Viliju Videršinsu, Arture.

- Pa, ne pitajte me kako, ali je čak uspeo da se izvuče od optužbi za toalete - reče gospodin Vesli smrknuo. - Mogu samo da nagađam da je zlato razmenilo ruke...

_ Ti si ga čuvao, zar ne? - upita Džordž tiho. - Oružje? Onu stvar koju Znaš-već-ko pokušava da otme?

-Džordže, učuti! - obrecnu se gospođa Vesli.

_ U svakom slučaju - nastavi gospodin Vesli glasnije - ovaj put su uhvatili Vilija kako prodaje ujedajuće kvake Normalcima, i mislim da ovaj put neće uspeti da se izvuče, jer, sudeći po ovom članku, dva Normalca su ostala bez prstiju, i sada se nalaze u Sent Mungu, radi urgentnog ponovnog rasta kostiju i modifikovanja pamćenja. Zamislite samo, Normalci u Sent Mungu! Pitam se u kom su odeljenju?

I on se željno osvrnu oko sebe, kao da se nada da će videti neki putokaz.

- Zar nisi rekao da Znaš-već-ko ima zmiju, Hari? - upita Fred, gledajući kako će njegov otac odreagovati. - I to ogromnu? Video si je one noći kada se vratio, zar ne?

- Sad je već dosta - reče gospođa Vesli iznervirano. - Ludooki i Tonks su napolju, Arture, hoće da te vide. A vi ćete da sačekate ispred - dodade ona svojoj deci i Hariju, - Posle ćete moći da uđete i da se oprostite. Hajde.

Oni izadoše nazad u hodnik. Ludooki i Tonks udoše i zatvoriše vrata odeljenja za sobom. Fred podiže obrve.

- Neka - reče on ledeno, petljajući po džepovima - budite takvi. Neraojte ništa da nam kažete.

- Ovo tražiš? - upita Džordž, pruživši mu nešto što je ličilo na umršenu žicu boje mesa.

- Citaš mi misli - reče Fred, iskezivši se. - Dakle, da vidimo da li i u Sent Mungu stavljaju neprobojne čini na vrata odeljenja?

On i Džordž raspetljaše žicu i odvojiše pet produžnih ušiju jedne od drugih. Fred i Džordž ih razdeliše drugima, Hari je oklevao da ih uzme.

~ Hajde, Hari, uzmi! Spasao si tati život. Ako iko ima pravo da ga prisluškuje, onda si to ti.

Nasmejavši se protiv svoje volje, Hari zgrabi kraj žice i ub ci ga sebi u uvo, baš kao što su učinili blizanci.

-Okej, hajde! - prošaputa Fred.

Žičice boje mesa se uzmigoljiše kao dugački mršavi crvi i provukoše se ispod vrata. Isprva Hari nije ništa mogao da čuje a onda poskoči kada ču Tonks kako šapuće tako jasno, kao da stoji tik uz njega.

- ...pretražili su čitavu oblast, ali nigde nisu mogli da pronađu zmiju. Izgleda da je nestala čim te je napala, Arture... ali Znaš-već-ko nije valjda očekivao da će zmija moći da uđe tamo, zar ne?

- Mislim da ju je poslao kao izvidnicu - zareža Čudljivko - jer do sada nije imao nikakve sreće, je li? Ne, ja mislim da on pokušava da sklopi jasniju sliku sa čim se suočava, i da Artur nije bio tamo, ta zver bi verovatno imala više vremena da razgleda naokolo. Dakle, Poter kaže da je video kako se to sve dogodilo?

- Da - reče gospođa Vesli. Zvučala je kao da joj je pomalo nelagodno. - Znaš, Dambldor kao da je očekivao da Hari vidi ovako nešto.

- Pa da - reče Čudljivko - ima nečeg čudnog u tom malom Poteru, to svi znamo.

- Učinilo mi se da je Darabldor stvamo zabrinut za Harija kada sam pričala sa njim jutros - prošaputa gospođa Vesli.

- Naravno da je zabrinut - zagrme Čudljivko. - Dečak vidi stvari kroz oči Znaš-već-čije zmije. Očigledno je da Poter ne shvata šta to znači, ali ako ga Znaš-već-ko obuzima...

Hari izvuče produžno uvo iz pravog, dok mu je srce užurbano lupalo, a toplina mu se razlivala po licu. Osvrau se ka ostalima. Svi su zurili u njega, dok su im žice i dalje visile iz usiju, iznenada delujući preplašeno.

23. BOŽIC NA ZATVORENOM ODELJENJU

Da li zato Dambldor više nije mogao da pogleda Harija u oči? Da li je očekivao da će u njima ugledati Voldemora kako pilji, i da će njihova jarkozelena boja iznenada postati skerletnocrvena, sa mačje uskim zenicama? Hari se seti kako je Voldemorovo zmijoliko lice izbilo na potiljku glave profesora Kvirela, i pređe rukom po sopstvenom, pitajući se kakav bi to bio osećaj kada bi mu Voldemor štrčao iz lobanje.

Osećao se prljavo, ukaljano, kao da je zaražen nekim smrtonosnim virusom, nedostojan da sedi u podzemnoj železnici pri povratku iz bolnice sa nevinim, čistim ljudima, čiji su umovi i tela bili slobodni od Voldemorovog dodira... a on ne samo da je video zmiju, već je i bio zmija, sada to zna...

Pade mu na pamet istinski užasavajuća misao, na površinu svesti ispliva mu uspomena od koje utroba poče da mu se uvija poput zmije.

A šta on to još želi, osim sledbenika?

Stvari do kojih može da dođe isključivo krišom... Nešto nalik oružju. Nešto što prošli put nije imao. Ja sam to oružje, pomisli Hari, i učini mu se da mu otrov kola kroz vene, hladeći ga, zbog čega poče da se znoji dok se klackao u vagonu koji je hitao kroz mračni tunel. Ja sam taj kojeg Voldemor pokušava da iskoristi, zato postavljaju čuvaru oko mene, gde god da odem, ne radi moje zaštite, već radi ostalih ljudi, samo što im ne deluje, ne mogu da postavu nekog da me uhodi sve vreme dok sam na Hogvortsu... ja sam noćas napao gospodina Veslija, to sam bio ja. Voldemor me je naterao da to učinim, a možda je baš sada u meni i osluškuje moje misli...

-Da li si dobro, Hari, dušo? - prošaputa gospođa Vesli, nagnuvši se preko Džini da bi mu se obratila, dok je voz kloparao kroz mračni tunel. - Ne izgledaš mi dobro. Da li ti je muka?

Svi su gledali u njega. On silovito odmahnu glavom, i zagleda se iznad sebe u reklamu za kućno osiguranje.

-Hari, dušice, da li si siguran da ti je dobro? - upita gospođa Vesli zabrinutim glasom, dok su išli duž zapuštenog travnjaka u Ulici Grimold. - Tako si mi bleđ... jesi li siguran da si spavao jutros? Odmah da si otišao gore u krevet da se naspavaš par sati pre večere, važi?

On klimnu glavom. Pružila mu je sjajan izgovor da ne razgovara sa ostalima, što je upravo i želeo, i kada se ulazna vrata otvoriše, on projuri pored stalka za kišobrane napravljenog od trolove noge, pa uz stepenice i uđe u svoju i Ronovu spavaću sobu.

Tu poče da se šetka levo-desno, pored dva kreveta i Fineas Nigelusovog praznog rama za slike, dok mu je mozak vrveo i ključao od silnih pitanja i još užasnijih pomisli.

Kako je postao zmija? Možda je animagus... ne, nemoguće. Znao bi... možda je Voldemor animagus... da, pomisli Hari, t0'se uklapa, on bi se pretvorio baš u zmiju, naravno... a kada me obuzima, onda se obojica transformišemo... to i dalje ne objašnjava kako sam uspeo da odem do Londona i vratim se u moj krevet u roku od pet minuta... a, opet, Voldemor je gotovo najmoćniji čarobnjak na svetu, osim Dambldora, pa mu verovatno ne predstavlja problem da tako transportuje ljude.

A onda, strašno se uspaničivši, poraisli, ali to je sumanuto - ako me Voldemor obuzima, upravo sada mu pružam sjajan pogled na sedište Reda feniksa! Znaće ko je u Redu, i gde je Sirijus... a i ja sam čuo gomilu stvari koje nisam smeo, sve što mi je Sirijus rekao prve noći kada sam došao ovamo...

Preostalo mu je samo jedno: moraće odmah da napusti Ulicu Grimold. Provešće Božić na Hogvortsu bez ostalih, tako da će biti bezbedni makar tokom praznika... ali ne, neće moći tako, na Hogvortsu još uvek ima dovoljno ljudi koje može da napadne i povredi. Šta ako sledeći put to budu Šejmus, Din ili Nevil? On prestade da se šetka i zagleda se u prazni ram Fineasa Nigelusa. Kao da mu se stomak ispunio olovom. Nije mu bilo druge: moraće da se vrati u Šimširovu ulicu, i da se

potpuno odvoji od svih čarobnjaka.

Pa, ako već mora to da uradi, pomisli on, nema svrhe da se zadržava. Svojski se trudeći da ne razmišlja kako će Darslijevi reagovati kada ga zateknu na kućnom pragu šest meseci ranije nego što su očekivali, on priđe svom kovčegu, zalupi poklopac i zaključa ga, a zatim se automatski osvrao ka Hedvigi, pre nego što se setio da je ona još uvek na Hogvortsu - pa, makar neće morati da nosi još i njen kavez - zgrabio je ručku na boku svog kovčega i već je bio na pola puta da izađe iz sobe, kada jedan pakostan glas reče: - Bežimo, je li?

On se osvrnu. Fineas Nigelus pojavio se na platnu svog portreta i, naslonjen o ram, posmatrao Harija, izgledajući kao da se zabavlja.

- Ne bežim, ne - reče Hari kratko, odvučavši kovčeg iza koji metar duž sobe.

- Ja sam mislio - reče Fineas Nigelus, gladeći svoju šiljatu bradu - da ako pripadaš grifindorskoj kući, moraš da budeš hrabar? Meni se čini da bi ti bilo bolje da si ušao u moju kuću. Mi Sliterinci smo hrabri, da, ali ne i glupi. Na primer, ako nam se omogući da sami biramo, uvek ćemo izabrati da prvo spasimo sopstvenu kožu.

- Ne spašavam ja svoju kožu - reče Hari osorno, cimajući kovčeg ka vratima, preko ispupčenog dela tepiha koji su već dobrano izgrizli moljci.

- Aha, tako dakle - reče Fineas Nigelus, još uvek gladeći bradu - ovo nije kukavički beg - to je zapravo plemenit čin.

Hari ga je ignorisao. Ruka mu je već bila na kvaki, kada Fineas Nigelus lenjo reče: - Imam poruku za tebe od Albusa Dambldora.

Hari se smesta okrenu.

- Kako glasi?

- Ostani tu gde si.

- Nisam se ni pomerio! - reče Hari, još uvek držeći ruku na kvaki. - Dakle, kako glasi poruka?

- Upravo sara ti je rekao, tupavče - reče Fineas Nigelus ugladeno. - Dambldor poručuje: Ostani tu gde si.

- Zašto? - upita Hari željno, spustivši kraj svog kovčega. - Zašto hoće da ostanem? Šta je još rekao?

- Ama baš ništa - reče Fineas Nigelus, pridigavši tanku cnu obrvu, kao da smatra Harijevo pitanje drskim.

Harijev bes izbi na površinu, nalik zmiji koja iskače iz dugačke trave. Bio je izmoren, krajnje zbunjen, iskusio je užas, olakšanje, a zatim ponovo užas, i sve to u poslednjih dvanaest sati, a Dambldor još uvek ne želi da priča sa njim!

-Znači tako? - upita on glasno. - Ostani tu gde si! To je jedino što su umeli da mi kažu i pošto su me napali oni dementori! Samo ti pričekaj, Hari, dok odrasli ne srede stvar! Ipak, nećemo da se potrudimo da ti bilo šta kažemo, jer tvoj sićušni mozak ne bi mogao da se nosi sa time!

- Znaš - reče Fineas Nigelus, glasnije nego Hari - baš zato sam mrzeo da budem nastavnik! Mladi ljudi su toliko prokletu ubeđeni da su potpuno u pravu u vezi svega. Da li ti je slučajno palo na pamet, raog uobraženi mladi prijatelju, da možda postoji odličan razlog zašto ti direktor Hogvortsu ne poverava sve sićušne detalje svojih planova? Zar nikada, dok su bio uvreden silnom nepravdom koja ti je nanosena, nisi stao da malo razmisliš kako nikada nisi upao u nevolju sledeći Dambldorova uputstva? Ne. Ne, kao i svi mladi, posve si siguran da jedino ti znaš da misliš, da jedino ti prepoznaješ opasnost, da si jedini ti dovoljno mudar da shvatiš šta Mračni gospodar možda smeri...

- Dakle, on ipak smeri da učini nešto sa mnom? - upita Hari hitro.

- Jesam li ja to rekao? - reče Fineas Nigelus, dokono gledajući u svoje svilene rukavice. - A sada, izvini, ali imam pametnija posla nego da slušam adolescentsko prenemaganje... želim ti prijatan dan.

On odšeta kroz ivicu rama i nestade sa vidika.

-Dobro onda, idi! - povika Hari na prazan ram. - I reci Dambldoru: hvala ni na čemu!

Prazno platno ostade nemo. Besneći, Hari odvuče kovčeg nazad do podnožja svog kreveta, a zatim se Hcem baci na čaršave koje su izjeli moljci, sklopivši oči, umornog i bolnog tela.

Činilo mu se da je proputovao desetine kilometara... izgledalo mu je nemoguće da mu je pre manje

od dvadeset i četiri časa Čo Cang prišla pod imelom... bio je toliko umoran... bojao se da zaspi- a ipak, nije znao koliko će dugo moći da se odupre... Dambldor mu je poručio da ostane... to sigurno znači da mu je dozvoljeno da spava... ali se plašio... šta ako se to ponovo dogodi?

Tonuo je u senke...

Kao da je u glavi imao film koji je samo čekao na njega da bi počeo. Išao je duž praznog hodnika ka običnim crnim vratima pored grubih kamenih zidova, baklji, i otvorenih vrata red kojih se nalazilo stepenište koje je vodilo nadole...

Stigao je do crnih vrata, ali nije mogao da ih otvori... stajao je i zurio u njih, očajnički želeći da uđe... ono što je svim srcem želeo ležalo je sa druge strane... nagrada kakvu nije mogao ni da zamisli... samo kada bi ožiljak prestao da ga pecka... onda bi mogao jasnije da razmišlja...

- Hari - začu Ronov glas izdaleka - mama kaže da je večera gotova, ali će ti sačuvati nešto, ako želiš da ostaneš u krevetu.

Hari otvori oči, ali je Ron već izašao iz sobe.

Ne želi da bude sam sa mnom, pomisli Hari. Ne posle onoga što je Čudljivko rekao.

Pretpostavljao je da više niko od njih ne želi njegovo društvo, sada kada znaju šta je u njemu.

Neće sići dole na večeru. Neće im nametati svoje prisustvo. Okrenuo se na drugi bok i, posle nekog vremena, ponovo pao u san. Probudio se mnogo kasnije, u ranim jutarnjim satima, dok ga je stomak već bolelo od gladi, spazivši Rona kako hrče u susednom krevetu. Žmireći po sobi, on vide mračne obrise Fineasa Nigelusa, koji je ponovo stajao u svom portretu, i Hariju pade na pamet da je Dambldor verovatno poslao Fineasa Nigelu-. sa da ga drži na oku, za slučaj da ponovo nekoga napadne.

Osećaj da je nečist postade još jači. Već je napola priželjkivao da nije poslušao Dambldora... ako će mu od sada život u Ulici Grimold biti ovakav, možda bi mu ipak bilo bolje u Simširovoj ulici.

Svi ostali su proveli naredno jutro kačeći božićne ukrase. Hari nije mogao da se seti da je Sirijus ikada bio tako dobro raspoložen. Čak je pevao božićne pesme, očigledno oduševljen što će imati društvo za vrerane praznika. Hari je čuo njegov glas kako odjekuje celim spratom, dok je sam sedeo u hladnoj gostinskoj sobi, posmatrajući kroz prozor kako nebo postaje sve belje, preteći snegom, sve vreme osećajući divljačko zadovoljstvo što je ostalima pružio priliku da pričaju o njemu, što verovatno upravo i čine. Kada je čuo gospođu Vesli kako ga nežno zove po imenu sa podnožja stepenica, baš u vreme ručka, on se povuče još više i nastavi da je ignoriše. Oko šest sati te večeri ogłosi se zvono na vratima i gospođa Blek ponovo počeo da vrišti. Pretpostavivši da je Mandangus ili neki drugi član Reda došao u posetu, Hari se samo udobno smesti uza zid Bakbikove sobe, gde se krio, pokušavajući da zaboravi na vlastitu glad, dok je hranio hipogrifa mrtvim pacovima. Pomalo se šokirao kada neko, par minuta kasnije, iz sve snage zalupa po vratima.

- Znam da si unutra - reče Hermionin glas. - Hoćeš li da izađeš, molim te? Hoću da razgovaram sa tobom.

- Šta ti radiš ovde? - upita je Hari, otvorivši vrata, a Bakbik nastavi da grebe po slami na podu, tražeći parčice pacova koji su mu možda ispali. - Mislio sam da si na skijanju sa mamom i tatom

-Pa, pravo da ti kažem, baš i ne volim skijanje - reče Hermiona. - Zato sam došla ovamo za Božić. - Imala je sneg u kosi, a lice joj je bilo ružičasto od mraza. - Ali nemoj da kažeš Ronu. Rekla sam mu da je skijanje baš super, jer se neprekidno cerekao. Mama i tata su pomalo razočarani, ali sam im rekla da su svi koji ozbiljno shvataju ispite ostali na Hogvortsu da uče. Oni hoće da dobro prodem, tako da će razumeti. Svejedno - reče ona odsečno - hajdemo do tvoje sobe, Ronova mama nam je tamo upalila vatru i poslala sendviče.

Hari pođe za njom do drugog sprata. Kada je ušao u sobu, iznenadio se kada je zatekao Rona i Džini kako ih čekaju, sedeći na Ronovom krevetu.

-Ja sam stigla noćnim Viteškim autobusom - reče Hermiona nonšalantno, skinuvši jaknu pre nego što je Hari stigao da progovori. - Dambldor mi je već jutros rekao šta se dogodilo, ali sam morala da sačekam da se polugođe zvanično završi, pre nego što sam mogla da krenem. Ambridžova već besni što joj vi nestali ispred nosa, iako joj je Dambldor rekao da je sospodin Vesli u Sent Mungu, i da vam je svima dao dozvolu da ga posetite. I tako...

Ona sede pored Džini, i njih dve i Ron se zagledaše u Harija.

- Kako se osećaš? - upita Hermiona.
- Dobro - reče Hari kruto.
- Ma nemoj da nas lažeš, Hari - reče ona nestrpljivo. - Ron i Džini mi kažu da se kriješ od svih još otkako ste se vratili iz Sent Munga.
- To ti kažu, je li? - reče Hari, prostrelivši pogledom Rona i Džini. Ron izbeže njegov pogled i zagleda se u svoje cipele, ali Džini nije bila nimalo posramljena.
- Pa, i jesi se krio! - reče ona. - I nećeš nikog od nas ni da pogledaš!
- Vi ste ti koji mene ne smete da pogledate! - reče Hari ljutito.
- Možda se međusobno gledate na smenu, pa nikako da vara se sretnu pogledi - predoži Hermiona rešenje, dok su joj se krajevi usana trzali kao da će da se nasmeje.
- Baš smešno - obrecnu se Hari, okrenuvši se.
- Ma, prestani da se praviš kako si neshvaćen - reče Hermiona oštro. - Čuj, ostali su mi rekli šta ste čuli sinoć putem produžnih ušiju...
- Ma nemoj? - zareža Hari, zarivši ruke duboko u džepove dok je posmatrao gusti sneg kako pada napolju. - Svi ste se lepo ispričali o meni, iza mojih leđa? Pa, već sam se navikao na to.
- Hteli smo da pričamo sa tobom, Hari - uzvratu mu Džini - ali pošto se kriješ još otkako smo se vratili...
- Nisam hteo da pričam ni sa kime - reče Hari, koji je bivao sve besniji.
- Pa, to ti je bilo prilično glupo - reče Džini ljutito - uzevši u obzir da, osim mene, ne poznaješ nikoga ko je bio zaposednut od strane Znaš-već-koga, i da ja jedina mogu da ti kažem kakav je to osećaj.
Hari se ukoči na mestu kada shvati značenje ovih reči. Zatim se okrenu i pogleda je u lice.
- Zaboravio sam na to - reče.
- E, pa ja nisam te sreće - reče Džini ledeno.
- Izvini - reče Hari, ozbiljno to misleći. - Dakle... misliš da sam i ja zaposednut?
- Pa reci mi, možeš li da se setiš svega što si radio? - upita ga Džini. - Ima li velike praznine u pamćenju, da ne možeš da se setiš ničega šta si radio?
Hari preispita pamćenje.
- Ne - reče.
- Onda te Znaš-već-ko nijedanput nije zaposeo - reče Džini kratko i jasno. - Kada je to meni činio, nisam mogla da se setim gde sam bila satima, niti šta sam radila. Zatekla bih se na nekom mestu, ne znajući kako sam tamo dospela.
Hari jedva da se usudi da joj poveruje, ali ipak mu je bilo lakše oko srca.
- Ipak, onaj moj san o tvom tati i zmiji...
- Hari, imao si i pre takve snove - reče Hermiona. - I prošle godine si imao kratke vizije o tome šta Voldemor smera.
- Ovaj put je bilo drugačije - reče Hari, odmahnuvši glavom. - Bio sam unutar zmije. Kao da sam ja bio zmija... šta ako me je Voldemor nekako prebacio u London...?
- Jednoga dana - reče Hermiona, potpuno očajna - pročitaceš Istoriju Hogvortsu, i možda ćeš shvatiti da se ne možeš prebacivati sa Hogvortsu, niti na njega. Čak ni Voldemor ne bi mogao da te natera da izletiš iz svoje spavaonice, Hari.
- Nisi ni napustio krevet, druže - reče Ron. - Video sam te se bacakaš u snu najmanje minut pre nego što smo uspe da te probudimo.
Hari opet poče da korača levo-desno po sobi, razmišljajući. Što su mu govorili nije bilo samo utešno, već je imalo smisla... potpuno automatski, on uze sendvič sa poslužavnika na krevetu i proždrljivo ga ugura u usta.
Ja ipak nisam ono oružje, pomisli Hari. Srce mu se ispuni srećom i olakšanjem, i kada začu Sirijusa kako prolazi kraj njihovih vrata, penjući se ka Bakkikovoj sobi, pevajući na sav glas: Bog vam dao odinora, veseli hipogrifi, dođe mu da se pridruži pesmi.

*

Kako je uopšte moglo da mu padne na pamet da se vrati u Šimširovu ulicu za Božić? Sirijusovo veselje što je kuća ponovo puna, a pogotovo što je Hari ponovo sa njim, bilo je zarazno. To više nije bio onaj njihov smrknuti domaćin od letos. Sada je, čini se, sebi zacrtao da svi moraju da se zabavljaju isto, ako ne i lepše no što bi se provodili na Hogvortsu, pa je neumorno radio na pripremama za Badnji dan, čisteći i ukrašavajući kuću uz njihovu pomoć, tako da je, kada su svi krenuli na spavanje te Badnje večeri, kuća bila gotovo neprepoznatljiva. Potamneli lusteri više nisu bili obavijeni paučinom, već venčićima zelenike i zlatnim i srebrnim trakama. Magični sneg svetlucao je po izlizanim tepisima. Velika božićna jelka, koju je Mandangus nekako nabavio, ukrašena živim vilama, skrivala je Sirijusovo porodično stablo sa vidika, a preparirane glave vilenjaka u hodniku imale su dedamrazovske kapice i bele brade.

Kada se Hari probudio na božićno jutro, otkrio je gomilu poklona u podnožju kreveta, dok je Ron već uveliko otvarao poveliku gomilu svojih poklona.

- Dobar ulov ove godine - obavesti on Harija, uronivši u brdo ukrasnog papira. - Hvala ti na kompasu za metlu, odlican je. Definitivno je bolji od Hermioninog poklona - kupila mi je organizator domaćih zadataka...

Hari pročeprka kroz svoje poklone i pronađe jedan sa Hermioninim rukopisom. I njemu je poklonila knjižicu koja je p^o sećala na dnevnik, samo što je, svaki put kada bi otvorio straona glasno govorila stvari poput: - Šta možeš danas, ne ostavljaj za sutra!

Sirijus i Lupin su Hariju poklonili komplet odličnih knjiga pod naslovom Praktična odbrambena magija i njeno korišćenje protiv mračnih veština, koje su imale fenomenalne pokretne ilustracije svih kontrakletvi i mađija koje su unutra bile opisane. Hari željno prelista prvi tom. Shvatio je da će mu biti od neizmerne koristi u planovima za DA. Hagrid mu je poslao smeđi krzneni novčanik sa očnjacima, koji su, verovatno, bili tu kao preventiva od krađa, ali su nažalost pri tom sprečavali i Harija da stavi novac u njega, a da ne ostane bez prstiju. Tonks mu je poklonila malenu, leteću igračku Vatrene strele, koju je Hari čežnjivo posmatrao kako leti kroz sobu, priželjkujući da još uvek ima svoju metlu, u punoj veličini. Ron mu je poklonio ogromnu kutiju bombonica svih aroma. Gospodin i gospođa Vesli darovali su mu već tradicionalni ručno pleteni džemper i nekoliko pita sa mesom, a Dobi naročito užasnu sliku za koju je Hari sumnjao da ju je vilenjak sam naslikao. Upravo ju je okrenuo naopačke, da vidi hoće li tako bolje izgledati, kada se, uz glasno kvrc Fred i Džordž prebaciše u podnožje njegovog kreveta.

- Srećan Božić - reče Džordž. - Nemojte neko vreme da silazite.

- Zašto? - upita Ron.

- Mama opet plače - reče Fred ozbiljno. - Persi je vratio svoj božićni džemper.

- Bez ikakve poruke - dodade Džordž. - Nije čak ni pitao kako je tata, niti ga je posetio.

- Mi smo pokušali da je utešimo - objasni Fred, obišavši kreveta da pogleda u Harijev portret. - Rekli smo joj da je i obična gomila pacovskih brabonjaka.

- Ni to nije upalilo - reče Džordž, posluživši se čokolad žabicom. - Pa je zato Lupin preuzeo na sebe da je uteši. Najbolje bi bilo da ga pustimo da je razveseli, pre nego što siđemo na doručak.

- Sta bi to uopšte trebalo da predstavlja? - upita Fred vk'ljeći ka Dobjevoj slici. - Liči na majmuna sa dva crna oka

- To je Hari! - primeti Džordž, pokazujući na naličje slike - tako bar piše na poledini!

- Pa, i liči - dodade Fred, iskezivši se. Hari baci na njesa svoj novi organizator domaćih zadataka, koji udari o zid preko puta njega, i pade na pod, gde veselo reče: - Ako si stavio tačku i na poslednje slovo 'i', možeš se do mile volje provoditi!

Ustali su i obukli se. Mogli su da čuju razne posetioce u kući kako jedni drugima čestitaju: Srećan Božić! Kada su krenuli dole, sretoše Hermionu.

- Hvala ti na knjizi, Hari - reče ona veselo. - Već godinama želim da imam Novu teoriju numerologijel A i onaj parfem je zaista neobičan, Rone.

- Nema na čemu - reče Ron. - Za koga je to? - dodade, klimnuvši glavom ka uredno uvijenom poklonu koji je nosila.

- Za Kričera - reče Hermiona veselo.

- Bolje bi ti bilo da unutra nije odeća! - upozori je Ron. - Znaš šta je Sirijus rekao: Kričer previše

zna, ne možemo da ga oslobodimo!

- Nije odeća - reče Hermiona - mada, da se ja pitam, svakako bih mu dala da nosi nešto drago, a ne onu prljavu staru krpu. Ne, ovo je pačvork jorgan, mislila sam da će mu ulepšati sobu.

- Kakvu sobu? - upita Hari šapatom, dok su prolazili pored portreta Sirijusove majke.

- Pa, Sirijus mu kaže da nije baš soba, već više nekakav... brlog - reče Hermiona. - Čini se da spava ispod bojlera u onom plakaru u kuhinji.

Kada su sišli u podrumsku kuhinju, u njoj je bila samo gospođa Vesli. Stajala je kraj ognjišta, i zvučala kao da je gadno prehladena kada je svima poželela srećan Božić, i oni odvratise poglede sa nje.

- Dakle, ovo je Kričerova spavaća soba? - reče Ron, prišavši ofucanim vratancima u čošku preko puta ostave. Hari ih nikada nije video otvorena.

- Da - reče Hermiona, sada već pomalo nervozno. - Ovaj... mislim da će biti najbolje da prvo pokucamo.

Ron pesnicom pokuca po vratancima, ali bez odgovora.

-Mora da se šunja negde gore - reče on, i bez odlaganja širom otvori vrata. - Fuj!

Hari proviri unutra. Veći deo plakara zauzimaio je izuzetno veliki starinski bojler, ali je u podnožju cevi Kričer napravio sebi nešto poput gnezda. Gomila raznoraznih krpa i smrdljivih starih ćebadi bili su nabacani po podu, a maleno udubljenje u sredini pokazivalo je gde bi se Kričer svake noći sklupčao da spava. Tu i tamo po tkaninama bilo je mrvica hleba i buđavih komada starog sira. U udaljenom kutku svetlucali su maleni predmeti i novčići za koje je Hari pretpostavljao da ih je Kričer, poput svrake, spašavao od Sirijusove čistke po kući, a uspeo je da pronađe i fotografije Sirijusove porodice u srebrnim ramovima, koje je Sirijus letos bacio. Iako su im stakla bila razbijena, maleni crno-beli ljudi na njima nadmeno su gledali u njih, uključujući i - on oseti blagi trzaj u stomaku - tamnoputu ženu sa podočnjacima čijem je suđenju prisustvovao u Dambldorovom situ-za-misli: Belatriks Lestrejndž. Čini se da je to bila Kričerova omiljena fotografija: stavio ju je preko svih drugih, i trapavo izlepio staklo činotejpom.

- Mislim da ću ovde da mu ostavim poklon - reče Hermiona, uredno spustivši paketić nasred udubljenja u krpama i ćebadima, a zatim tiho zatvori vrata. - Pronaći će ga kasnije, tako je najbolje.

- Kad malo bolje razmislim - reče Sirijus, izronivši iz ostave baš kad su zatvorili plakar, noseći veliku ćurku - da li je neko uopšte skoro video Kričera?

- Ja ga nisam video još od one noći kada smo došli ovamo ~ reče Hari. - Ti si mu naredio da izađe iz kuhinje.

- Aha... - reče Sirijus, mršteći se. - Znaš, mislim da sam ga i ja tada poslednji put video... mora da se krije negde na spratovima.

- Nije mogao da pobjegne, zar ne? - upita Hari. - Mislim kada si rekao 'Marš napolje', možda je pomislio da hoćeš da izađe iz kuće?

- Ne, ne, kućni vilenjaci ne mogu da izađu, sem ukoliko ne dobiju odeću. Vezani su za kuću svoje porodice - reče Sirijus.

- Mogu da izađu iz kuće, ako to stvarno žele - usprotivi mu se Hari. - Dobi je to učinio, napuštao je Melfojeve da bi me upozoravao, pre dve godine. Posle toga je morao da se kažnjava, ali je ipak uspevao da to učini.

Sirijus je na trenutak delovao pomalo zabrinuto, a onda reče: - Potražiću ga malo kasnije, verovatno ću ga pronaći gore, kako lije suze nad podsuknjom moje majke, ili nešto slično. Naravno, možda se uvukao u neki plakar i crkao... mogu makar da se nadam.

Fred, Džordž i Ron se nasmejaše. Hermiona ih, pak, prekorno pogleda.

Kada su pojeli božićni ručak, Vesijevi, Hari i Hermiona rešiše da ponovo posete gospodina Veslija, u pratnji Ludookog i Lupina. Mandangus je svratio taman na vreme za božićni puding, pošto je uspeo da 'pozajmi' kola za tu priliku. jer podzemna železnica nije radila na Božić. Kola, za koja je Hari podozrevao da su od vlasnika uzeta bez odobrenja, bila su iznutra uvećana činima, baš kao i stari ford anglia Veslijevih. Iako je spolja bio normalnih proporcija, unutra je uspelo da stane desetoro ljudi, zajedno sa Mandangusom koji je vozio. Gospođa Vesli je oklevala pre nego što je ušla unutra - Hari je znao da se njeno neodobravanje Mandangusovih metoda bori sa njenim

prezirom putovanja bez magije - ali su napokon hladnoća i kuknjava njene dece prevladali, i ona se smesti na zadnje sedišta između Freda i Bila.

Put do Sent Munga bio je prilično brz, pošto na putevima skoro da nije bilo saobraćaja. Malena grupa čarobnjaka i veštikrišom se šunjala duž gotovo puste ulice, krenuvši u posetu bolesnicima. Hari i ostali izađoše iz kola, a Mandangus se odveze iza čoška da ih sačeka. Ležerno su se odšetali do izloga u kome je stajala lutka u zelenoj najlonskoj suknji, a onda, jedan po jedan, zakoračiše kroz staklo.

Prijemno odeljenje je izgledalo veselo i praznično: kristalne kugle koje su osvetljavale Sent Mungo bile su obojene u crveno i zlatno, te su se pretvorile u džinovske božićne ukrase. Iznad svakih vrata visio je venac zelenike, a u svakom čošku nalazile su se sjajne bele jelke, prekrivene magičnim snegom i ledenicama, svaka sa sjajnom zlatnom zvezdom na vrhu. Bila je znatno manja gužva nego kada su prošli put bili ovde, iako jedna veštica sa pomorandžom u nozdri gurnu Harija u stranu nasred hodnika.

-Porodična prepirka, je li? - iskezi joj se plavokosa veštica za pultom. - Vi ste treći slučaj danas... Šteta od čini, četvrti sprat.

Zatekli su gospodina Veslija poduprtog u krevetu, sa ostacima čurke na tanjiru u krilu, i prilično nevinog izraza lica.

- Da li je sve u redu, Arture? - upita gospođa Vesli, kada su se svi pozdravili sa gospodinom Veslijem i uručili mu svoje poklone.

- Da, sve je Fino - reče gospodin Vesli, isuviše srdačno. - Da.. ovaj... nisi kojim slučajem videla vidara Smetvika, je li?

- Ne - reče gospođa Vesli sumnjičavo - zašto?

- Ništa, ništa - reče gospodin Vesli olako, i krenu da otpakuje svoje poklone. - Pa, da li su se svi danas lepo proveli? Šta ste dobili za Božić? O, Hari... ovo je apsolutno fantastično! -

Otvorio je Harijev poklon, u kojem su bili osigurači i šrafčigeri.

Cini se da gospođa Vesli nije bila posve zadovoljna odgovorom gospodina Veslija. Kada se njen suprug nagnuo da se rukuje Harijem, ona se zagleda u zavoje ispod njegove spavačice.

- Arture - reče ona, sa škljocanjem u glasu koje je podsećalo na mišolovku - promenili su ti zavoje. Zašto su ti promene niži zavoje dan ranije, Arture? Rekli su mi da to neće biti potrebno sve do sutra.

- Šta? - upita gospodin Vesli, pomalo uplašeno, navlačeći jorgan preko grudi. - Ne, ne... nije to ništa... samo... ja...

Kao da se smanjivao pod prodornim pogledom gospođe Vesli.

-Ovaj... nemoj sada da se uzbuđuješ, Moli, ali Avgustus Paj je imao jednu ideju... on je vidar na obuci, znaš ga, sjajno mlado momče, i veoma je zainteresovan za... ovaj... dopunsku medicinu... mislim... neki od onih starih normalskih lekova... pa, zovu se šavovi, Moli, i vrlo dobro uspeavaju na... pa, na normalskim ranama...

Gospođa Vesli ispusti zloslutan zvuk, nešto između krika i režanja. Lupin se udalji od kreveta i pride vukodlaku, koji nije imao posetioca, pa je prilično čežljivo posmatrao gomilu oko gospodina Veslija. Bil promrmlja nešto o tome da ide po šoljicu čaja, a Fred i Džordž u skoku krenuše za njim, kezeći se.

-Da li ti to pokušavaš da mi kažeš - reče gospođa Vesli, postajući glasnija sa svakom izgovorenim rečju, očigledno nesvesna da ostali koji su došli sa njom žurno beže, tražeći zaklon - da si petljao sa normalskim lekovima?

- Nisam se petljao, Moli, dušo - reče gospodin Vesli molećivo - bilo je to samo... samo nešto što smo Paj i ja pomislili da bi mogli da pokušamo... samo, nažalost... pa, uz ovakve rane... ne deluju baš tako dobro kao što smo se nadali...

- Što znači?

- Ovaj... pa, ne znam da li znaš šta... šta su to uopšte šavovi?

- Zvuči mi kao da si pokušavao da prišiješ sebi kožu - reče gospođa Vesli, uz ne preterano veseli frktaj smeha - ali čak ni ti, Arture, ne bi bio toliko glup...

_ I ja sam za šoljicu čaja - reče brzo Hari, skočivši na noge-

Hermiona, Ron i Džini gotovo otrčaše do vrata zajedno sa njim. Kada su se ona zatvorila za njima, začuše krik gospođe Vesli: - KAKO TO MISLIŠ, DA SAM OTPRILIKE U PRAVU?

- Tipično za tatu - reče Džini, vrteći glavom dok su se zaputili kroz hodnik. - Šavovi... mislim, stvarao...

- Pa, da znaš, prilično dobro deluju na nemagijskim ranama - reče Hermiona iskreno. - Pretpostavljam da ih zmijski otrov rastvara ili nešto slično. Pitam se gde je čajdžinica?

- Peti sprat - reče Hari, setivši se putokaza pored pulta veštice-hostese.

Išli su hodnikom, prošli kroz dupla vrata, i naišli na klimavo stepenište prepuno portreta vidara brutalnog ličnog opisa. Dok su se penjali uz njih, raznorazni vidari su ih dozivali, davali im čudne dijagnoze, i preporučivali užasavajuće lekove. Ron se ozbiljno uvredio kada mu je jedan srednjovekovni čarobnjak rekao da očigledno ima gadan slučaj flekavitisa.

- A šta bi to trebalo da bude? - upita on ljutito, dok ga je vidar pratio kroz još šest narednih portreta, gurajući njihove stanare sebi sa puta.

- Najsvirepija bolest kože, mladi gospodaru, od koje će vam ostati ospice grozomornije od ovijeh koje sada imate...

- Koga, bre, ti zoveš grozomornim?! - upita Ron, pocrvenelih ušiju.

- ... a jedini je lijek da uzmeš žabinu jetru, da je tesno vežeš oko grkljana, i da tako nag stojiš u buretu punom očiju jegulja kada je pun mesec...

- Ja nemam flekavitis!

- Ali ti pogani belezi na vašem licu, mladi gospodaru...

- To su pegice! - reče Ron gnevno. - A sada marš u svoju sliku i pusti me na miru!

On se okrenu ka ostalima, koji su se trudili da očuva' ozbiljne izraze lica.

- Koji je ovo sprat?

- Mislim da je peti - reče Hermiona.

- Jok, četvrti - reče Hari - imamo još jedan...

Ali kada je zakoračio na sprat, naglo zastade, zureći u mali prozorčić na duplim vratima koja su pokrivala početak hodnika sa natpisom ŠTETA OD ČINI. Kroz prozorčice je virio jedan čovek, pritisnuvši nos uz staklo. Imao je talasastu plavu kosu, jarkoplave oči i široki isprazni osmeh koji je otkrivao zaslepljujućebebe zube.

- Boga mu božjeg! - reče Ron, takode se zagledavši u čoveka.

- O, gospode - iznenada reče Hermiona, gotovo bez daha.

- Profesor Lokhart!

Njihov bivši nastavnik odbrane od mračnih veština otvori vrata i krenu ka njima, obučen u dugački lila kućni ogrtač.

- Pa, zdravo mi bili! - reče on. - Pretpostavljam da želite moj autogram, zar ne?

- Pa, i nije se baš mnogo promenio, zar ne? - promrmlja Hari Džini, koja se nasmeja.

- Ovaj... kako ste, profesore? - upita Ron, sa prizvukom krivice. Ronov pokvareni štapić oštetio je pamćenje profesora Lokharta tako gadno, da je završio u Sent Mungu, mada, pošto je Lokhart tada zapravo pokušavao da izbriše pamćenje Hariju i Ronu, Hari ga nije previše sažaljeva.

- Ja sam sasvim dobro, hvala na pitanju! - reče Lokhart veselo, izvukavši prilično izlomljeno i ofucano paunovo pero iz džepa. - Dakle, koliko autograma želite? Znae, sada umem da pišem i spojena slova!

- Ovaj... ne treba nam nijedan trenutno, hvala - reče Ron, podigavši obrve i pogleda u Harija, koji upita: - Profesore, da li uopšte smete da lutate hodnicima? Zar ne bi trebalo da ste u bolničkoj sobi? Sa Lokhartovog lica polako izblede osmeh. Na trenutak je nomno posmatrao Harija, a onda upita: - Da li smo se već upoznali?

-Ovaj... da, jesmo - reče Hari. - Nekada ste nam predavali na Hogvortsu, sećate li se?

-Predavao? - ponovi Lokhart, kao da mu je pomalo nelagodno. - Ja? Jesatn li?

A onda mu se osmeh ponovo pojavi na licu, tako naglo, da je bilo prilično zastrašujuće.

-Pretpostavljam da sam vas naučio sve što znate, zar ne? Pa, šta kažete onda na te autograme? Da kažemo okruglo desetak, da možete da ih poklonite svim svojim malim prijateljima, tako da se niko ne oseća izostavljenim!

Ali upravo u tom trenutku jedna glava proviri kroz vrata na samom kraju hodnika, i neki glas pozva: - Gilderoje, nevaljalo momče. Gde li si sada odlutao?

Vidarka raajčinskog izgleda, sa šljokičastim vencem u kosi dojuri niz hodnik, toplo se osmehnuvši Hariju i ostalima.

- O, Gilderoje, pa ti imaš posetioce! Baš divno, i to baš na Božić! Znete, njega nikada ne posećuju, siroče, a ne shvatam zašto, baš je pravi medenjak, jesi li?

- Potpisujem autograme! - reče Gilderoj vidarki uz još jedan blistav osmeh. - Hoće čitavu gomilu, ne primaju ne kao odgovor! Samo se nadam da ćemo imati dovoljno fotografija!

- Čujte ga samo - reče vidarka, uzimajući Lokharta za ruku, nežno mu se osmehnuvši, kao da je neki napredni dvogodišnjak. - Bio je prilično poznat pre par godina, i nadamo se da je ova sklonost ka davanju autograma znak da mu se pamćenje polako vraća. Hoćete li doći ovamo? On je u zatvorenom odeljenju, znate, mora da je šmugnuo dok sam unosila božićne poklone, vrata su inače stalno zaključana... nije da je opasan! Samo - ona stiša glas do šapata - pomalo je opasan po sebe, živ mi bio... ne zna ko je, shvatate, odluta, i ne zna kako da se vrati... baš lepo od vas što ste došli da ga posetite.

-Ovaj - reče on, bezuspešno pokazujući na sprat iznad njih-zapavo, mi smo samo... ovaj...

Ali vidarka im se iščekujuće osmehivala, i Ronovo slabašno mrmljanje - ...krenuli na šoljicu čaja... - proguta tišina. Bespomoćno se pogledaše, a zatim krenuše za Lokhartom i njegovom vidarkom niz hodnik.

-Nemojmo dugo da se zadržavamo - reče Ron tiho.

Vidarka pokaza na vrata odeljenja Janisa Tikija, i promrmlja

-Alohomora. Vrata se širom otvoriše i ona ih uvede, čvrsto držeći Gilderoja za ruku, sve dok ga nije smestila u fotelju pored njegovog kreveta.

-Ovo je odeljenje za naše dugogodišnje pacijente - obavesti ona Harija, Rona, Hermionu i Džini prigušenim glasom. - Za trajnu štetu od čini, znate. Naravno, uz jake terapije lekovitim napicima, činima i malo sreće, možemo da izazovemo neka poboljšanja. Čini se da se Gilderoju malo vraća pamćenje. A videli smo i veliko poboljšanje kod gospodina Bouda, čini se da mu sjajno ide, ponovo mu se vraća moć govora, iako još uvek ne govori nijednim jezikom koji možemo da prepoznamo. Pa, moram da uručim božićne poklone, pa ću vas ostaviti da malo pročaskate.

Hari se osvmu oko sebe. Odeljenje je nepogrešivo odavalo znake da je postalo trajni dom svojim pacijentima. Bilo je mnogo više ličnih predmeta oko kreveta, nego u odeljenju gospodina Veslija. Zid iznad Gilderojevog uzglavlja je, na primer, bio prekriven njegovim slikama, koje su se cerile i mahale pridošlicama. Mnoge od njih je posvetio samom sebi, iskrivljenim, dečjim rukopisom. Čim ga je vidarka stavila u fotelju, Gilderoj je zgrabio novu gomilu fotografija, uzeo pero i počeo da ih grozničavo potpisuje.

-Možete da ih stavite u kovertu - reče on Džini, bacajući potpisane fotografije u njeno krilo, kako bi koju završio. - Nisam ja zaboravljen, da znate, nipošto, i dalje primam ogroman broj pisama obožavatelja... Gledis Gadžeon mi piše svake nedelje samo bih voleo da znam zašto... - On zastade, delujući pomalo zbunjeno, a onda se ponovo nasmeši i nastavi da potpisuje sa novim žarom. - Pretpostavljam da je to zbog toga što sam zgodan...

Čarobnjak sumornog izgleda i žućkaste kože ležao je u krevetu preko puta, zureći u tavanicu. Mumlao je nešto za sebe, i činilo se da je potpuno nesvestan okoline. Dva kreveta dalje ležala je žena čija je cela glava bila prekrivena krznom. Hari se seti da se nešto slično dogodilo Hermioni tokom njihove druge oodine, mada, na svu sreću, u njenom slučaju preobražaj nije bio trajan. Na udaljenom kraju odeljenja oko dva kreveta bile su navučene cvetne zavese, kako bi pacijenti i njihovi posetioci imali malo privatnosti.

-Evo, Agnes - reče veselo vidarka ženi sa krznenim licem, uručivši joj omanju gomilu božićnih poklona. - Vidiš, nisi zaboravljena, zar ne? A tvoj sin je poslao sovu da kaže kao će večeras da te obiđe, baš lepo od njega, je l' da?

Agnes nekoliko puta glasno zalaja.

-A vidi, Broderiče, tebi su poslali biljčicu u saksiji i divan kalendar sa različitim hipogrifima za svaki mesec. Oni će baš da učine ovo mesto veselijim, zar ne? - reče vidarka, prilazeći. čoveku koji

je mumlao, stavivši mu prilično ružnu biljku sa dugačkim uvijajućim pipcima na noćni stočić, i prilepljujući kalendar na zid pomoću svog štapića. - I... oh, gospođo Longbotom, zar već odlazite? Hari okrenu glavu. Zavesa sa dva kreveta na samom kraju odeljenja bile su sada razgrnute, i dva posetioca su krenula između kreveta: stroga stara veštica koja je nosila dugačku zelenu haljinu, moljcima izjedeno krzno od lisice i šiljati šešir ukrašen nečim što je nepogrešivo ličilo na punjenog lešinara, a iza nje je, potpuno depresivan, išao - Nevil.

Uz iznenadni nalet razumevanja, Hari shvati ko su ljudi u krevetima na samom kraju sobe. On stade divljački da se osvrće oko sebe, tražeći nešto čime će skrenuti pažnju ostalima, kako bi Nevil mogao da napusti odeljenje neprimećen, a da tnu oni ne postavljaju glupa pitanja, ali se i Ron trgao na pomen prezimena Longbotom, i pre nego što je Hari stigao da ga spreči, on povika: - Nevile!

Nevil poskoči i skupi se kao da ga je metak upravo promašio za dlaku.

- To smo mi, Nevile! - reče Ron veselo, pridigavši se na noge. - Da li si video...? I Lokhart je ovde! Koga si ti posećivao?

- To su tvoji drugovi, Nevile, dušo? - reče Nevilova baka graciozno, ustremivši se ka njima.

Nevil je izgledao kao da bi radije bio bilo gde drugde na svetu, samo ne ovde. Dok je izbegavao njihove poglede, tamno-ljubičasto rumenilo mu obli bucmasto Hce.

- Ah, da - reče njegova baka, zureći u Harija, i ispruži svoju smežuranu šaku nalik kandži da se rukuju. - Da, da, znam ko si ti, naravno. Nevil priča lepe stvari o tebi.

- Ovaj... hvala - reče Hari, rukujući se. Nevil nije gledao u njega, već je piljio u sopstvena stopala, a lice mu je postajalo sve tamnije.

- A vas dvoje ste očigledno Veslijevi - nastavi gospođa Longbotom, pruživši zatim ruku Ronu i Džini. - Da, znam vam roditelje - ne preterano dobro, razume se - ali dobri ljudi, dobri ljudi... a ti mora da si Hermiona Grendžer?

- Hermiona je delovala pomalo preneraženo što gospođa Longbotom zna njeno ime, ali se svejedno rukova sa njom. - Da, Nevil mi je pričao sve o tebi. Pomogla si mu par puta da se izvuče iz škripca, zar ne? Dobar je on dečko - reče ona, uputivši strog pogled ka Nevilu niz svoj prilično koščati nos - ali nije nasledio očev talenat, nažalost. I ona klimnu glavom u pravcu dva kreveta na samom kraju odeljenja, tako da se punjeni lešinar preteći zaklati povrh njene glave.

- Šta? - reče Ron začuđeno. (Hari je hteo da nagazi Rona, ali tako nešto je mnogo teže izvesti neprimećeno, kada nosite farmerke umesto odora.) - Da li je to tvoj tata tamo na kraju, Nevile?

-Šta je sad ovo? - reče gospođa Longbotom oštro. - Zar nisi rekao prijateljima za svoje roditelje, Nevile?

Nevil duboko udahnu, pogleda u plafon, i odmahnu glavom. Hari nije mogao da se seti da mu je ikada više bilo žao nekoga, ali nije mogao da smisli nikakav način da pomogne Nevilu da se izvuče iz ove situacije.

- Pa, to nije nešto čega se treba stideti! - reče gospođa Longbotom ljutito. - Treba da budeš ponosan, Nevile, ponosan! Oni se nisu odrekli svog zdravlja i razuma samo zato da bi ih se njihov sin jedinač stideo, da znaš!

- Ne stidim se - reče Nevil vrlo tiho, i dalje gledajući svuda sem u Harija i ostale. Ron se sada popeo na vrhove prstiju kako bi pogledao pacijente u ta dva kreveta.

- Pa, pokazuješ to na stvarno čudan način! - reče gospođa Longbotom. - Mog sina i njegovu ženu - reče ona, nadmeno se okrenuvši ka Hariju, Ronu, Hermioni i Džini - mučili su do ludila pristalice Znate-već-koga.

Hermiona i Džini prisloniše šake na usta. Užasnut, Ron prestade da izvija vrat kako bi bolje video Nevilove roditelje.

-Bili su Aurori, znate, i to veoma ugledni članovi čarobnjačke zajednice - nastavi gospođa Longbotom. - Izuzetno nadareni, oboje. Ja sam... da, Alisa, dušo, šta je bilo?

Nevilova majka im pride, noseći spavaćicu. Više nije imala punačko, veselo lice koje je Hari zapazio na Čudljivkovojoj fotografiji prvobitnog Reda feniksa. Lice joj je bilo mršavo i iznureno, oči su joj delovale isuviše krupne, a kosa, koja je skroz pobelela, bila je paperjasta i mrtvačka. Činilo se da neće da gov^ori, ili možda ne može, ali je stidljivo pokazivala na Nevila, držeći nešto u ispruženoj ruci.

-Opet? - reče gospođa Longbotom, delujući pomalo umor^o. - Dobro de, Alisa, dušo, u redu - Nevile, uzmi to, šta god da je.

Ali Nevil je već ispružio ruku, u koju njegova majka ubaci prazan omotač Pljuckove najbolje naduvavajuće žvake.

-Baš lepo, dušo - reče Nevilova baka lažno veselim glasom, potapšavši njegovu majku po ramenu.

Ali Nevil tiho reče: - Hvala, mama.

Njegova majka se otetura nazad kroz odeljenje, pevušeći za sebe. Nevil se okrenu ka ostalima, prkosnog izraza lica, kao da ih čika da se nasmeju, ali Hariju se činilo da nikada u životu nije video ništa manje smešno od ovoga.

-Pa, bolje da se vratimo - uzdahnu gospođa Longbotom, navlačeći dugačke zelene rukavice. - Drago mi je što sam vas upoznala. Nevile, baci taj papirić u kantu, mora da ti je dosad dala dovoljno da oblepiš celu sobu.

Ali dok su odlazili, Hari je bio siguran da je video Nevila kako gura papirić od slatkiša u džep. Vrata se zatvoriše za njima.

- Pojma nisam imala - reče Hermiona, koja je bila na ivici suza.

- Ni ja - reče Ron pomalo promuklo.

-Ni ja - prošaputa Džini.

Svi se zagledaše u Harija.

- Ja sam znao - reče on sumorno. - Dambldor mi je rekao, ali sam obećao da nikome neću reći... eto zašto je Belatriks Lestrejndž poslata u Askaban, upotrebila je bolnu kletvu na Nevilovim roditeljima, sve dok nisu potpuno izgubili um.

- Belatriks Lestrejndž je to uradila? - prošaputa Hermiona, užasnuta. - Ona žena čiju sliku Kričer drži u svom brlogu?

Zavlada duga tišina, koju prekide Lokhartov ljutiti glas.

-Čujte, nisam ja džabe učio da pišem spojena slova, da znate!

24. OKLUMENCIJA

Ispostavilo se da je Kričer čučao na tavanu. Sirijus je rekao da ga je tamo zatekao, prekrivenog prašinom, bez sumnje u potrazi za ostalim relikvijama porodice Blek, koje je hteo da sakrije u svom plakaru. Iako je Sirijus izgleda bio zadovoljan tom pričom, Hari je bio prilično sumnjičav. Činilo se da je Kričer mnogo bolje raspoložen otkako se ponovo pojavio, sve je manje mrmljao, naređenja je izvrsavao donekle mirnije nego do tada, a Hari je jednom ili dvaput uhvatio kućnog vilenjaka kako ga pomno posmatra, ali bi uvek brzo skrenuo pogled kada bi video da ga je Hari primetio.

Hari nije spominjao svoje nejasne sumnje Sirijusu, čija je veselost brzo bledela posle Božića. Što se više bližio datum njihovog povratka na Hogvorts, postajao je sve skloniji onome što je gospođa Vesli zvala 'napadima mrzovolje', tokom kojih bi postajao povučen i namćorast, često provodeći sate u Bakbikovoj sobi. Njegova turobnost širila se kućom, provlačeći se ispod vrata poput nekog zagušujućeg gasa, tako da su svi bili inficirani njome.

Hari nije želeo da ponovo ostavi Sirijusa samog sa Kričerom Zapravo, po prvi put u životu, nije se radovao povratku na Hogvorts. Odlazak u školu značio je da će ponovo biti pod tiranijom Dolores Ambridž, koja je bez sumnje za vreme njihovog odsustva uspela da progura još nekoliko dekreta. Sada kada mu je zabranjeno da igra, nije mogao da se raduje ni kvidiču. Sva je prilika da će im se hrpe domaćih zadataka povećavati kako se ispiti budu približavali, a Dambldor je uzdržaniji no ikada. Zapravo, da nije DA, Hari bi, činilo mu se, preklinjao Sirijusa da mu dozvoli da napusti Hogvorts i ostane sa njim u Ulici Grimold.

A onda, poslednjeg dana raspusta, desilo se nešto zbog čega je Hari stvarno počeo da zazire od povratka u školu.

-Hari, dušo - reče gospođa Vesli, proturivši glavu kroz vrata njegove i Ronove spavaće sobe, gde su njih dvojica igrali čarobnjački šah, a Hermiona, Džini i Krukšenks ih posmatrali - možeš li da siđeš do kuhinje? Profesor Snejp bi hteo da popriča sa tobom.

Hari nije odmah registrovao šta mu je rekla. Jedan od njegovih topova upravo se upustio u tuču sa

Ronovim pionom, i on ga je veselo pujdao.

-Zgnječi ga - zgnječi ga, on je samo pion, idiote jedan. Izvinite, gospođo Vesli, šta ste rekli?

-Profesor Snejp, dušo. U kuhinji. Hteo bi da popričate.

Hari zinu od užasa. Osvrnuo se ka Ronu, Hermioni i Džini, koji su iznenađeno zijali u njega. Krukšenks, kojeg je Hermiona uz velike poteškoće obuzdavala u naručju proteklih četvrt sata, veselo skoči na šahovsku tablu i stade da juri figure, koje pobegoše u zaklon, skičeći na sav glas.

-Snejp? - ponovi Hari tupo.

-Profesor Snejp, dušice - prekorno će gospoda Vesli. - Hajde sada, brzo, kaže da ne može dugo da ostaje.

_Šta li hoće od tebe? - upita Ron, delujući nervozno, kada se gospoda Vesli povukla iz sobe. - Nisi ništa zgrešio, zar ne?

-Ne! - reče Hari prkosno, prebirajući po glavi da bi se setio šta je mogao da uradi zbog čega bi ga Snejp tražio u Ulici Grimold. Da nije dobio 'T' na svom poslednjem domaćem?

Minut ili dva kasnije, on otvori kuhinjska vrata, i zateče Sirijusa i Snejpa kako sede za dugačkim kuhinjskim stolom, smrknuto gledajući u suprotnim pravcima. Tišina koja je tu vladala bila je puna uzajamne mržnje. Na stolu ispred Sirijusa ležalo je otvoreno pismo.

-Ovaj - reče Hari, kako bi obznanio svoje prisustvo. Snejp se okrenu ka njemu, lica uramljenog dugom masnom crnom kosom.

-Sedi, Poteru.

-Znaš - reče Sirijus glasno, klackajući se na zadnjim nogama svoje stolice, obraćajući se plafonu - voleo bih kada ne bi izdavao naređenja ovde, Snejp. Vidiš, ovo je moja kuća.

Tužno rumenilo preplavi Snejpovo bleđunjava lice. Hari sede na stolicu pored Sirijusa, suočivši se sa Snejpom sa druge strane stola.

- Trebalo je da te vidim nasamo, Poteru - reče Snejp, i već poznati kez mu iskrivi usne - ali je Blek...

- Ja sam njegov kum - reče Sirijus, glasnije no ikad.

- Ja sam ovde po Dambldorovom naređenju - reče Snejp, čiji je glas, kao kontrast Sirijusovom, postajao sve tiši i razdražljiviji - ali slobodno ostani, Blek, znam da voliš da misliš kako si." u toku.

- Sta bi to trebalo da znači? - reče Sirijus, pustivši da mu stolica ponovo padne na sve četiri noge uz glasan tresak.

- Samo to da sam siguran da mora da si - pa - frustriran cinjenicom da ne možeš da uradiš ništa korisno - Snejp nežno naglasi tu reč - za Red.

Sada je bio red na Sirijusa da pocrveni u licu. Snejpove usne se trijumfalno izviše kada se okrenu ka Hariju.

-Poteru, direktor me je poslao da te obavestim o njegovoj želji da ovog polugoda učiš oklumenciju.

-Šta da učim? - upita Hari tupo.

Snejpov kez postade još izraženiji.

-Oklumenciju, Poteru. Magijsku odbranu uma od spoljnih upada. Opskurna grana magije, ali krajnje korisna.

Harijevo srce poče da bije strašno brzo. Odbrana od spoljnih upada? Ali nije bio opsednut, svi su se složili s tim...

- Zašto moram da učim tu oklu... šta god? - izlete mu iz usta.

- Zato što direktor smatra da je to dobra ideja - reče Snejp ugladeno. - Imaćeš privatne časove jedanput nedeljno, ali nikome nećeš reći šta radiš, a nipošto Dolores Ambridž. Da li si me razumeo?

- Da - reče Hari. - Ko će da mi predaje?

Snejp pridiže obrvu.

- Ja - reče.

Hari je imao užasan osećaj, kao da mu se utroba topi. Dodatni časovi kod Snejpa - šta li je zgrešio da to zasluži? On se brzo osvrnu ka Sirijusu, tražeći podršku.

- Zašto ne može Dambldor da podučava Harija? - upita Sirijus agresivno. - Zašto baš ti?

- Pretpostavljam da je direktorska privilegija da prepušta drugima obavljanje neprijatnih zadataka - reče Snejp svilenkasto. - Uveravam te da nisam sam tražio ovaj posao. On se pridiže. - Očekujem te

u ponedjeljak u šest uveče, Poteru, u mojoj kancelariji. Ako iko pita, imaš dopunsku nastavu iz napitaka. Ko god te je video na mojim časovima potvrdiće da ti je odista potrebna.

Okrenu se da izađe, zamahnuvši svojim cmim putnim ogrtačem.

-Stani malo - reče Sirijus, ispravivši se u naslonu stolice.

Snejp se okrenu ka njima, kezeći se.

-U velikoj sam žurbi, Blek. Za razliku od tebe, ja nemam neograničeno slobodno vreme.

- Onda ću preći na stvar - reče Sirijus, ustavši. Bio je prilično viši od Snejpa, koji je, primeti Hari, stegao pesnicu u džepu svog ogrtača, gde je, Hari je bio siguran, držao svoj štapić. - Ako samo čujem da koristiš ove časove oklumencije da bi kinjio Harija, meni ćeš da odgovaraš.

- Baš dirljivo - iskezi se Snejp. - Ali siguran sam da si primetio koliko je Poter nalik svome ocu?

- Da, jesam - reče Sirijus ponosno.

- Dobro, onda sigurno znaš i da je toliko arogantan, da je potpuno gluv za svaku kritiku - reče Snejp ugladeno.

Sirijus grubo odgumu stolicu u stranu i zaobiđe sto, pošavši ka Snejpu, izvlačeći usput štapić. Snejp izvuče svoj. Stadoše da se odmeravaju, Sirius je delovao gnevno, a Snejp proračunato, dok mu je pogled prelazio sa Sirijusovog štapića na njegovo Hce.

- Sirijuse! - reče Hari glasno, ali ovaj kao da ga nije čuo.

- Upozorio sam te, Slinavuse - reče Sirijus, zaustavivši se na petnaestak centimetara od Snejpovog lica - briga me što Dambldor misli da si rehabilitovan, ja znam bolje...

- Ah, pa zašto mu onda to ne kažeš? - prošaputa Snejp. - ili se možda bojiš da neće ozbiljno shvatiti savet čoveka koji se već šest meseci krije u majčinoj kući?

- Reci mi, kako je Lucijus Melfoj ovih dana? Pretpostavljam da se raduje što njegovo verno kućence radi na Hogvortsu, zar ne?

- Kad smo već kod kućica - reče Snejp nežno - znaš li da te je Lucijus Melfoj prepoznao kada si poslednji put rizikovao da se prošetáš napolju? Mudra ideja, Blek, da te vide na bezbednoj železničkoj stanici... time si dobio čvrst izgovor da ubuduće uopšte ne napuštaš svoje malo skrovište, zar ne?

Sirijus pridiže štapić.

- NE! - povika Hari, preskočivši preko stola, pokušavajući da stane između njih dvojice. - Sirijuse, nemoj!

- Da li me ti to zoveš kukavicom? - zagrme Sirijus, pokušavajući da odgurne Harija, ali se ovaj nije dao.

- Pa, da, mislim da te zbilja tako zovem - reče Snejp

- Hari - sklanjaj - mi - se - sa - puta! - zareža Sirijus, gurajući ga u stranu slobodnom rukom.

Kuhinjska vrata se otvoriše i cela porodica Vesli, zajedno sa Hermionom, uđe unutra, svi delujući veoma srećni, dok je "◁> spodin Vesli ponosno koračao među njima, obučen u prugastu pidžamu preko koje je nosio kišni mantil.

-Izlečen! - objavi on razdragano svima u kuhinji. - Potpuno izlečen!

On i ostali Veslijevi zastadoše na pragu, zureći u scenu koja se odvijala pred njima, čiji su se akteri takođe ukočili zahvaljujući ovom prekidu. I Sirijus i Snejp su gledali u vrata, uperivši štapiće jedan drugom u lice, a Hari je nepokretno stajao između njih, ispruženih ruku ka obojici, pokušavajući da ih razdvoji.

-Merlinove mi brade - reče gospodin Vesli, a osmeh mu skliznu sa lica - šta se to ovde zbiva?

I Sirijus i Snejp spustiše štapiće. Hari je gledao čas u jednog, čas u drugog. Obojici je na licu bio vidljiv krajnju prezir, a ipak, neočekivani ulazak tolikog broja svedoka malo ih je prizvao pameti. Snejp gurnu svoj štapić u džep i pojuri iz kuhinje, prošavši pored Veslijevih bez ikakvog komentara. Na vratima se okrenu i reče:

-Šest sati, ponedjeljak uveče, Poteru.

I nestade. Sirijus je besno gledao za njim, držeći štapić uz bok.

- Šta se to dešava? - ponovi gospodin Vesli.

- Ništa, Arture - reče Sirijus, zadihan kao da je upravo pretrčao dugačak put. - Samo prijateljsko ćaskanje dvojice starih školskih drugova. Uz ogroman trud, on se nasmeši. - Dakle... izlečen si? To

su odlične vesti, sjajne.

- Baš tako, zar ne? - reče gospođa Vesli, vodeći svog muža napred ka stolici. - Vidar Smetvik je na kraju uspeo da izvede svoju magiju, i pronašao je protivotrov za šta god da je ona zmija imala u svojim očnjacima, a Artur je naučio da ubuduće ne petlja sa normalskom medicinom, jesi li, dušol - dodade ona, pomalo preteće.

-Da, Moli, draga - reče gospodin Vesli krotko.

Večera je trebalo da bude vesela, pošto je gospodin Vesli ponovo bio sa njima. Hari je video da se Sirijus trudi da ulepša večer, međutim, kad god se njegov kum ne bi silom smejaio Fredovim i Džordžovim šalama, ili ih sve nutkao hranom, izraz lica bi mu ponovo postajao sumoran i tužan. Između Harija i Sirjusa sedeli su Mandangus i Ludooki, koji su svratili da čestitaju gospodinu Vesliju. Hteo je da razgovara sa Sirijusom, da mu kaže da ne sluša ni reč od onoga što mu Snejp govori, da ga Snejp namerno provocira, i da niko drugi ne smatra Sirijusa kukavicom zato što je poslušao Dambldora, i ostao u Ulici Grimold. Ali nije imao priliku da to učini, a, opazivši gadan izraz Sirijusovog lica, Hari se čak pitao da li bi se usudio da mu to spomene, čak i kada bi imao priliku. Umesto toga, ispričao je šapatom Ronu i Hermioni da mora da ide na časove oklumencije kod Snejpa.

- Dambldor hoće da spreči te tvoje snove o Voldemoru - odmah će Hermiona. - Pa, više nećeš moći da patiš što ih sanjaš, zar ne?

- Dodatni časovi kod Snejpa? - zgrozi se Ron. - Radije bih imao noćne more!

Trebalo je da se sutradan vrata na Hogvorts noćnim Viteškim autobusom, ponovo u pratnji Tonks i Lupina, koje su sledećeg jutra Hari, Ron i Hermiona zatekli kako doručkuju u kuhinji. Dok je Hari otvarao vrata, učinilo mu se da odrasli nešto razgovaraju šapatom, ali se svi odmah žumo okrenuše i zanemeše.

Posle doručka s nogu, svi navukoše jakne i šalove kako bi se izborili sa jezovitim sivim januarskim jutrom. Hari je osećao "eprijatno žiganje u grudima: nije hteo da se oprostii sa Sirijusom. Imao je loš predosećaj u vezi ovog rastanka. Nije znao kada će se sledeći put videti, i činilo mu se da je obavezan da kaže nešto Sirijusu, ne bi li ga sprečio da uradi nešto glupo - Hari se brinuo da je Snejpova optužba za kukavičluk toliko poeodila Sirijusa, te ovaj možda već sada planira neki nepromišljeni izlet iz Ulice Grimold. Međutim, pre nego što je stislio šta da mu kaže, Sirijus ga pozva k sebi.

- Hoću da uzmeš ovo - reče mu tiho, tutnuvši Hariju u ruke loše umotan paket veličine omanje knjige.

- Šta je to?

- Način da me obavestiš da li te Snejp maltretira. Ne, ne otvaraj ga ovde! - reče Sirijus obazrivo pogledavši u gospođu Vesli, koja je ubeđivala blizance da navuku njene ručno ispletene rukavice. - Sumnjam da bi se Moli ovo svidelo - ali hoću da ga upotrebiš ako ti ikada zatrebam, u redu?

- Okej - reče Hari, sakrivši paket u unutrašnji džep jakne, ali je znao da ga nikada neće upotrebiti, šta god da je. Neće on, Hari, biti taj koji će izmamiti Sirijusa sa jedinog bezbednog mesta, ma koliko se ružno Snejp odnosio prema njemu na predstojećim časovima oklumencije.

- Hajde, onda - reče Sirijus, potapšavši Harija po ramenu. Smrknuto se nasmeši i pre nego što je Hari stigao da bilo šta kaže, zaputiše se uz stepenice, zaustavivši se pred teško okovanim i zabravljenim ulaznim vratima, okruženi Veslijevima.

- Zbogom, Hari, čuvaj se - reče gospođa Vesli, zagrlivši ga.

- Vidimo se, Hari, i čuvaj me od zmija! - reče gospodin Vesli ljubazno, rukujući se sa njim.

- Važi... da - reče Hari rasejano. Ovo mu je bila poslednja šansa da kaže Sirijusu da se pazi. Okrenuo se, pogledao svog kuma u lice i zaustio da progovori, ali pre nego što je stigao, Sirijus ga kratko zagrlj rukom i reče promuklo: - Čuvaj se, Hari. - Sledećeg trena, Harija izguraše na ledeni zimski vazduh, dok ga Tonks (danas potpuno prurušena u visoku, strogu ženu sa železnosivom kosom) povede niz stepenice.

Vrata kuće broj dvanaest zalupiše se za njima. Sišli su sa Lupinom. Kada su došli do trotoara, Hari se osvmu. Ulaz broj dvanaest hitro se skupljao, dok su ga susedne kuće istiskivale sa vidika. Trenutak kasnije, više ga nije bilo.

-Hajde, što brže uhvatimo autobus, to bolje - reče Tonks, a Hariju se učini da vidi nervozu u pogledima koje je bacala duž trga. Lupin ispruži desnu ruku.

TRAS.

Pred njima se stvori drečavoljubičasti tripl-deker, za dlaku izbegavši obližnju banderu, koja odskoči u stranu, sklonivši mu se sa puta.

Mršavi, bubuljičavi klempavi mladić u ljubičastoj uniformi skoči na trotoar i reče: - Dobrodošli u...

-Da, da, znamo već, hvala - brzo će Tonks. - Hajde, hajde, upadajte...

I ona gumu Harija napred ka stepenicima, pored konduktera, koji ze zablenu u Harija dok je ovaj prolazio pored njega.

- 'Ej, pa to je 'Ari...!

- Ako vikneš njegovo ime, prokleću te do sudnjeg dana - promrmlja Tonks preteće, sada gurajući Džini i Hermionu napred.

- Oduvek sam hteo da se vozim ovim čudom - reče Ron veselo, i uđe za Harijem, osvrćući se oko sebe.

Prošli put kada je Hari putovao noćnim Viteškim autobusom bilo je veče, pa su njegova tri sprata bila puna mesinganih kreveta. Sada, u rano jutro, bio je prepun raznoraznih stolica, nasumično poređanih duž prozora. Neke od njih su izgleda popadale kada se autobus naglo zaustavio u Ulici Grimold. Nekoliko veštica i čarobnjaka još uvek su se pridizali sa poda, gundajući, a nečija torba sa namirnicama kliznula je preko celog autobusa: neprijatna mešavina žabljih jajašca, bubašvaba i kolača sa vanilom prosula se svuda po podu.

-Izgleda da ćemo morati da se razdvojimo - reče Tonks odsečno, tražeći pogledom prazne stolice. - Fred, Džordž i Džini, zauzmite mesta pozadi... Remus će ostati sa vama.

Ona, Hari, Ron i Hermiona produžiše do najvišeg sprata tobusa, gde su našli dve slobodne stolice na samom začelju*" dve na pročelju autobusa. Sten Stranputica, kondukter, pođe željno za Harijem i Ronom ka začelju autobusa. Dok je Hari prolazio, glave su se okretale, a kada je seo, vide kako se sva lica odjednom ponovo usmeravaju napred.

Kada su Hari i Ron dali Stenu po jedanaest sikla, autobus ponovo krenu, zloslutno se klateći. Brundao je duž Ulice Grimold, vrludajući čas po drumu, čas po trotoaru, a onda, uz još jedno gromoglasno TRAS, svi su bili odbačeni unazad. Ronova stolica se prevra u i Prasvidžeon, kojeg je držao u krilu, izlete iz kaveza i cvrkućući odlete do prednjeg dela autobusa, gde slete na Hermionino rame. Hari, koji je za dlaku izbegao pad, uhvativši se za zidni svećnjak, pogleda kroz prozor: sada su već jurili niz, kako se činilo, neki autoput.

- Tu smo, odma' pored Birmingema - reče Sten veselo, odgovorivši na Harijevo neizrečeno pitanje, dok se Ron teškom mukom pridizao sa poda. - Jesi l' dobro, ondak, 'Ari? Viđ'o sam ti ime puno puta u novinama tokom leta, al' nikad nije bil'o neš'o lepo. Rek'o sam Emu, rek'o sam mu, nije mi se činijo k'o ludaja kad sam gi upozn'o, eto vi'sh, nikad ne znaš ko je kaki, je l' da?

On im uruči karte i nastavi da zuri u Harija kao opčinjen. Očigledno Stena nije bila briga koliko je neko lud, ako je dovoljno poznat da mu se ime pojavi u novinama. Viteški autobus se preteće klatio, pretičući kolonu kola sa unutrašnje strane puta. Pogledavši ka prednjem delu autobusa, Hari vide kako Hermiona rukama prekriva oči, dok joj se Prasvidžeon veselo njiše na ramenu.

TRAS.

Stolice ponovo skliznuše unazad kada viteški autobus skoči sa Birmingemskog autoputa na tihi seoski drum pun vijugavih krivina. Sa obe strane puta rasle su žive ograde, koje su im se sklanjale sa puta dok su vozili po ivičnjaku. Odatle predoše na criavnu ulicu u središtu užurbanog grada, zatim na vijadukt okružen visokim brdima, a onda na vetroviti put među izdignutim zaravnima, svaki put uz glasno TRAS.

- Predomislio sam se - promrmlja Ron, šesti put se pridizujući sa patosa. - Više nikada ne želim da se vozim ovime.

- Čuj, 'Ogvorts je sledeća stan'ca posle ove - reče Sten veselo, klateći se ka njima. - Ona šefica tam' napred koja je ušla s' vama, dala nam je malen bakšiš da vas malko ranije iskrعامo. Sam' ćemo ipak prvo da odbacimo Madam Močvarnu... odozdo se začu zvuk povraćanja, praćen užasnim šljapkanjem - ...nije joj baš najbolje.

Par minuta kasnije, Viteški autobus uz škripu zakoči pred malenom krčmom, koja se izvi sa puta, ne bi li izbegla sudar. Čuli su kako Sten izvodi nesrećnu Madam Močvarnu iz autobusa, dok njeni doskorašnji saputnici sa drugog sprata sa olakšanjem mrmljaju. Autobus ponovo krenu, sve više ubrzavajući, sve dok...

TRAS.

Kotrljali su se kroz snežni Hogsmid. Hari na tren spazi Veprovu glavu u bočnoj uličici dole, videvši znak sa odsečenom glavom vepra kako se klata na zimskom vetru. Snežne pahulje počese da padaju po velikom prozoru na samom pročelju autobusa. Napokon stadoše pred kapijom Hogvortsa.

Lupin i Tonks im pomogoše da iznesu prtljag iz autobusa, a zatim izadoše da se oproste sa njima. Hari pogleda u tri niza prozora Viteškog autobusa i vide da svi putnici zure u njega, pritisnuvši noseve o stakla.

- Bićete bezbedni kada kročite na školsko zemljište – reče Tonks, obazrivo se osvrnuvši ka pustom drumu. - Lepo se provedite u ovom polugodu, okej?

- Čuvajte se - reče Lupin, rukujući se sa svima, a posebno sa Harijem. - I čuj... - on spusti glas dok su ostali razmenjivali poslednje pozdrave sa Tonks - Hari, znam da ne voliš Snejpa, ali je on vrhunski oklumens, i svi mi - uključujući i Sirijusa - želimo da naučiš da se zaštitiš, zato marljivo radi na tome važi?

- Da, važi - reče Hari nevoljno, podigavši pogled ka Lupinovom prerano izbornom licu. - Vidimo se, onda.

Njih šestoro se odvukoše klizavim putem ka zamku, tegleći kovčege. Hermiona je već pričala kako će da ištrika nekoliko vilenjačkih kapica pre spavanja. Kada su stigli do velikih hrastovih ulaznih vrata, Hari se osvnu. Viteški autobus je već otišao, a on je, znajući šta ga sutra uveče čeka, donekle priželjkivao da je još uvek u njemu.

Hari je veći deo sutrašnjeg dana proveo strahujući od večeri. Tokom jutarnjeg dvočasa napitaka nije pronašao nikakav razlog da odagna te strepnje, pošto je Snejp po običaju bio strašno neprijatan. Raspoloženje mu je dodatno kvarilo to što su mu članovi DA neprekidno prilazili u hodnicima između časova, zapitkujući ga puni nade hoće li te večeri biti novi sastanak.

- Javiću vam uobičajenim načinom kada zakažem sledeći - ponavljao je Hari stalno iznova - ali ne mogu večeras, moram... ovaj... na dopunsku nastavu iz napitaka.

- Ideš na dopunsku iz napitakal - upita Zaharije Smit oholo, kada je priterao Harija u ćošak u Ulaznoj dvorani posle ručka. - Bože blagi, mora da baš nemaš pojma. Snejp inače nikome ne daje dodatne časove, zar ne?

Dok se Smit iritirajuće razmetljivo udaljjavao, Ron ga je streljao pogledom.

- Da li da ga ureknem? Još uvek mogu da ga pogodim odavde - reče on, pridigavši štapić, nanišnivši tačno između Smitovih lopatica.

- Ma zaboravi - reče Hari sumorao. - To će svi da pomisle, zar ne? Da sam užasno glu...

- Zdravo, Hari - reče glas iza njega. On se okrenu i vide Čo.

-Oh - reče Hari, dok mu je stomak nelagodno poskakivao.

_ Zdravo.

_ Mi ćemo biti u biblioteci, Hari - reče Hermiona strogo, zgrabivši Rona za lakat i odvuče ga ka mermeraom stepeništu.

- Jesi li se lepo proveo za Božić? - upita Čo.

- Aha, nije bilo loše - reče Hari.

- Kod mene je bilo prilično tiho - reče Čo. Iz nekog razloga, delovala je veoma posramljeno. - Ovaj... idućeg raeseca ima još jedan izlet u Hogsmid, da li si video obaveštenje?

- Šta? A, ne, nisam proverio oglasnu tablu otkako sam se vratio.

- Da, i to baš na Dan zaljubljenih...

- Dobro - reče Hari, pitajući se zašto mu to govori. - Pa, pretpostavljam da želiš da...?

- Samo ako ti želiš - brzo će ona.

Hari se zablenu u nju. Upravo je zaustio da kaže 'Pretpostavljam da želiš da znaš kada je sledeći sastanak DA?', ali njen odgovor nije bio u skladu sa time.

- Ja... ovaj... - reče on.

- Oh, u redu je ako nećeš - reče ona, delujući prestravljeno. - Ne brini... Ja... vidimo se.
Ona se okrenu i ode. Hari je stajao i zurio u nju, dok mu je raozak grozničavo radio. A onda nešto kvrcnu u njegovoj glavi, i sve leže na svoje mesto.

-Čo! Hej - Čo!

On potrča za njom, i sustiže je na polovini mermemog stepeništa.

- Ovaj... hoćeš li da ideš sa mnom u Hogsmid na Dan zaljubljenih?

- Oooo, da! - reče ona, pocrvenevši, i lice joj se ozari.

- Važi... pa... dobro, dogovoreno - reče Hari, i osećajući da taj dan nije bio potpuni promašaj, gotovo odlete do biblioteke po Rona i Hermionu, da ne zakasne na popodnevna predavanja.

Do šest uveče, pak, čak ni sjaj činjenice da je Čo pristala na sastanak nije mogao da razbije zloslutne predosećaje koji su postajali sve gori, sa svakim Harijevim korakom na putu do Snejpove kancelarije.

Kada je najzad stigao do vrata, zastao je pred njima, priželikujući da je bilo gde drugde, a onda, duboko udahnuvši, pokuca i uđe.

Senovita soba bila je oivičena policama sa stotinama staklenih tegli u kojima su ljigavi komadi životinja i biljki plutali u raznobojnim napicima. U jednom kutku nalazio se plakar pun sastojaka, za koji je Snejp jednom optužio Harija da ga je pokrao - i to s razlogom. Hari, međutim, odmah usmeri pažnju na sto, na kome je stajala plitka kamena zdela sa ugraviranim runama i simbolima duž oboda, osvetljena svećama. Hari je odmah prepozna - bilo je to Dambldorovo sito-za-misli. Pitajući se šta ono tu traži, za ime sveta, poskoči kada se Snejpov ledeni glas prolomi iz senke.

-Zatvori vrata za sobom, Poteru.

Hari ga poslušao, uz užasan osećaj da je tirao samog sebe utamničio. Kada se okrenuo nazad ka sobi, Snejp izađe na svetlo i nemo mu pokaza na stolicu preko puta stola. Hari sede, a za njim i Snejp, netremice ga gledajući hladnim crnim očima, dok mu se u svakoj bori na licu ogledao prezir.

- Dakle, Poteru, znaš zašto si ovde - reče on. - Direktor me je zamolio da ti predajem oklumenciju. Mogu samo da se nadam da ćeš u tome biti veštiji nego što si sa napicima.

- Dobro - reče Hari odsečno.

- Ovo možda i nije običan čas, Poteru - reče Snejp, zlobno suzivši oči - ali ja sam ti i dalje nastavnik, i stoga ćeš tne stalno zvati 'gospodine' ili 'profesore'.

- Da... gospodine - reče Hari.

- Dakle, oklumencija. Kao što sam ti već rekao u kuhinji tvog dragog kuma, ova grana magije zaključava um, kako bi odoleo magijskim upadima i uticajima.

_ A zašto profesor Dambldor smatra da mi je to potrebno, eospodine? - reče Hari, gledajući Snejpa pravo u oči, pitajući se hoc'e li mu uopšte odgovoriti.

Snejp mu na trenutak uzvratil pogled, a onda prezrivo reče: - Čak bi i ti to dosad shvatio, Poteru. Mračni gospodar je izuzetno vešt u legilimenciji...

- Šta je to? Gospodine?

- To je sposobnost izvlačenja osećanja i sećanja iz umova drugih osoba...

- On ume da čita misli? - reče Hari brzo, kada je čuo potvrdu svojih najvećih strahovanja.

- Ti stvarno nemaš osećaj za suptilnost, Poteru - reče Snejp, zacaklivši svojim tamnim očima. - Ne razumeš finese koje čine razliku. To je jedan od tvojih nedostataka zbog kojih tako žalosno spravljáš napitke.

Snejp na trenutak zastade, očigledno želeći da što duže uživa u toj uvredi, pre nego što nastavi.

-Samo Normalci govore o 'čitanju misli'. Um nije neka tamo knjiga, koja se po volji može otvoriti i razgledati. Misli nisu urezane unutar lobanje, da može da ih iščita svaki uljez. Um je kompleksna i slojevita stvar, Poteru - to jest, većina umova je takva. - On se prezrivo iskezi. - Istina je, pak, da oni koji ovladaju legilimencijom jesu u stanju da, pod određenim uslovima, urone u umove svojih žrtava i da tačno protumače stvari koje u njima zapaze. Mračni gospodar, na primer, gotovo uvek zna kada ga neko laže. Samo oni vični oklumenciji umeju da izoluju ona osećanja i uspomene koji protivureče izgovorenoj laži, pa tako mogu da izgovaraju neistine u njegovom prisustvu, a da ne budu otkriveni.

Šta god Snejp govorio, legilimencija je Hariju zvučala kao citanje misli, i nimalo mu se nije

dopadalo to što čuje.

-Dakle, mogao bi upravo sada da zna šta mi mislimo? Gospodine?

-Mračni gospodar je prilično daleko, a zidove i zemljište Hogvortsu čuvaju mnoge drevne čini i mađije, kako bi oni koji prebivaju u njima bili zaštićeni, telesno i mentalno - reče Snejp - Vreme i prostor su značajni faktori u magiji, Poteru. Kontakt očima je često neophodan prilikom legilimencije.

-Pa dobro, zašto onda moram da učim oklumenciju?

Snejp osmotri Harija, prelazeći dugačkim, tankim prstom preko usana.

-Čini se da za tebe ne važe uobičajena pravila, Poteru. Kletva koja nije uspela da te ubije izgleda da je napravila neku sponu između tebe i Mračnog gospodara. Dokazi ukazuju na to da, kada ti je um najopušteniji i najranjiviji - kada spavaš, na primer - ti deliš misli i emocije Mračnog gospodara. Direktor misli da nije preporučljivo da se to nastavi. Želi da te naučim kako da zatvoriš svoj um pred Mračnim gospodarem.

Harijevo srce ponovo stade silovito da pumpa. Ništa mu se nije uklapalo.

-Ali zašto profesor Dambldor želi to da spreči? - upita iznenada. - Ni meni se to ne dopada, ali se pokazalo korisnim, zar ne? Mislim... video sam da je ona zmija napala gospodina Veslija, a da nisam, profesor Dambldor ne bi bio u stanju da ga spasi, zar ne? Gospodine?

Snejp je na par trenutaka zurio u Harija, još uvek prelazeći prstom oko usana. Kada je napokon progovorio, činio je to polako i zamišljeno, kao da odmerava svaku svoju reč.

- Čini se da Mračni gospodar donedavno nije bio svestan povezanosti između tebe i njega. Čini se da si do sada doživljavao njegove emocije, i delio njegove misli, a da on to nije ni znao. Međutim, vizija koju si imao neposredno pred Božić...

- Ona sa zmijom i gospodinom Veslijem?

- Ne prekidaj me, Poteru - reče Snejp opasnim glasom. - Kao što rekoh, vizija koju si imao neposredno pred Božić bila je tako moćan upad u misli Mračnog gospodara...

- Ali, video sam kroz zmijine oči, a ne njegove!

-Mislim da sam ti upravo rekao da me ne prekidaš, Poteru?

Ali Harija nije bilo briga da li je Snejp ljut. Napokon je uspeo da prodre do srži stvari. Pomerio se u stolici, tako da je, ni ne primetivši, seo na samu ivicu, napet kao da će da poleti.

-Kako to da sam video kroz zmijine oči, ako delim misli sa Voldemorom?

-Ne izgovaraj ime Mračnog gospodara! - prodra se Snejp.

Nastupi gadna tišina. Streljali su jedan drugog pogledom preko sita-za-misli.

-Profesor Dambldor izgovara njegovo ime - reče Hari tiho.

- Dambldor je izuzetno moćan čarobnjak - promrmlja Snejp. - Ako se on možda i oseća dovoljno siguran u sebe da sme da izgovori to ime... mi ostali... - On, očigledno nesvesno, protrlja levu nadlakticu, gde mu je, Hari je to vrlo dobro znao. Mračni znak bio utisnut u kožu.

- Samo sam hteo da znam - ponovo počne Hari, trudeći se da rau glas zvuči ljubazno - zašto...

- Cini se da si se obreo u zmijinom umu zato što se Mračni gospodar u tom trenutku nalazio u njemu - zareža Snejp. - Upravo je zaposeo zmiju, tako da si i ti sanjao da si u njoj.

- A Vol... on... je shvatio da sam ja unutra?

- Cini se da je tako - reče Snejp hladno.

- Otkud znate? - upita Hari brže-bolje. - Da li to profesor Dambldor samo nagađa, ili...?

- Rekao sam ti - reče Snejp, ukrotivši se u stolici - da me zoveš 'gospodine'.

- Da, gospodine - reče Hari nestrpljivo - ali otkud znate da...?

- Dovoljno je to što znamo - prekinu ga Snejp. - Važno je to da je Mračni gospodar sada svestan da imaš uvid u njegove il i osećanja. Takode je zaključio da verovatno proces može funkcionise i obrnutim tokom. To jest, shvatio je da će on čini da pristupi tvojim mislima i osećanjima...

- I da će moći da me natera da činim stvari protiv sv ' volje? - upita Hari. - Gospodine! - dodade brzo.

- Moguće je - reče Snejp hladno i nezabrinuto. - što na vraća na temu oklumencije.

Snejp izvuče štapić iz unutrašnjeg džepa svoje odore, a Hari se napeto ukoči u stolici, ali Snejp prosto pridrži štapić do slepoočnice i zadenu njegov vrh u masni koren svoje kose. Kada ga je

izvukao, na njemu se nalazila neka srebrnasta supstanca, koja se rastezala od slepoočnice do štapića kao debela nit paučine, koja se odlomi čim on malo jače povuče štapić, i graciozno pade u sito-za-misli, gde stade da se uvija, prelivajući se u srebrnasto belim nijansama, niti gas, niti tečnost. Još dvaput Snejp podiže štapić do slepoočnice i svaki put stavi srebrnastu tvar u kamenu zdelu, a onda, bez ikakvog objašnjenja, pažljivo pridiže sito-za-misli, skloni ga na policu sa strane i ponovo se suoči licem u lice sa Harijem, držeći štapić na gotovs.

-Ustani i izvadi štapić, Poteru.

Hari se pridiže, strašno nervozan. Odmeravali su se sa suprotnih strana stola.

- Možeš da upotrebiš štapić da pokušaš da me razoružaš, ili da se odbraniš na bilo koji drugi način koji ti padne na pamet - reče Snejp.

- A šta ćete vi da radite? - upita Hari, obazrivo osmatrajući Snejpov štapić.

- Pokušaću da prodrem u tvoj um - reče Snejp nežno. - Videćemo koliko ćeš se uspešno odupreti. Rečeno mi je da si već pokazao sklonost da se odupreš kontrolišućoj kletvi. Shvatićeš da su ti i za ovo potrebne slične moći... spremi se sada. Legilimens!

Snejp činima pogodi Harija pre nego što se ovaj spremio, pre nego što je čak i počeo da prikuplja snagu da se odupre. Kancelarija mu se zaleluja pred očima i nestade. Kroz glavu počеше da mu proleću slike, jedna za drugom, poput treperavog filma, toliko živopisnog da Hari postade slep za sve što ga je okruživalo.

Imao je pet godina, i posmatrao je Dadlija kako vozi novi crveni bicikl, a srce mu je izgaralo od ljubomore... imao je devet godina, i sakrio se od buldoga Trboseka popevši se na drvo dok su mu se Darslijevi smejali odozdo sa travnjaka... sedeo je pod šešinom za razvrstavanje, koji mu je govorio da će dobro proći u Sliterinu... Hermiona je ležala u bolničkom krilu, lica pekrivenog gustim crnim krznom... stotinu dementora ga je opkolilo pored mračnog jezera... Čo Čang mu je prilazila sve bliže pod imelom...

Ne, reče glas unutar Harijeve glave, dok se sećanje na Co sve više približavalo, nećeš to videti, nećeš to videti, to je lično...

On oseti snažan bol u kolenu. Snejpova kancelarija mu ponovo iskrсну pred očima, i on shvati da je pao na pod i bolno udario kolenom o nogu Snejpovog stola. Podigao je pogled ka Snejpu, koji je spustio štapić i trljao ručni zglob. Na njemu je imao gadan trag, poput opekotine.

- Da li si nameravao da izvedeš pekuću čin? - upita ga Snejp hladno.

- Ne - reče Hari sa gorčinom, ustajući sa poda.

- Tako sam i mislio - reče Snejp nezadovoljno. - Dopustio si mi da zadrem isuviše duboko. Izgubio si kontrolu.

- Da li ste videli sve što i ja? - upita Hari, ne znajući da li zbilja želi da zna odgovor na to.

- Neke fragmente - reče Snejp, izvivši usnu u osmeh. - Kome pripada onaj pas?

- Mojjoj tetki Mardž - promrmlja Hari, mržeći Snejpa.

- Pa, za prvi pokušaj, nije bilo toliko loše koliko je moglo da bude - reče Snejp, ponovo pridigavši štapić. - Na kraju si uspeo da me zaustaviš, iako si trošio vreme i energiju vičući. Moraš da ostaneš usredsreden. Odbij me svojim umom, i nećeš tnorati da pribegavaš upotrebi štapića.

- Pokušavam - reče Hari ljutito - ali mi vi ne govorite kako!

-Pazi na ponašanje, Poteru - reče Snejp preteći. - Sada h ću da sklopiš oči.

Hari mu uputi opak pogled pre no što je uradio šta mu je rečeno. Nije mu se svidala pomisao da stoji tu, sklopljenih očiju, dok je Snejp ispred njega sa štapićem.

-Isprazni um, Poteru - reče Snejpov ledeni glas. - Otarasi se svih emocija...

Ali Harijev bes na Snejpa nastavi da mu teče venama poput otrova. Da se oslobodi besa? Lakše bi se otarasio sopstvenih nogu...

-Ne činiš šta ti govorim, Poteru... trebaće ti više discipline ... sada se fokusiraj...

Hari pokušava da isprazni um, pokušava da ne razmišlja, da se ne priseća, niti da bilo šta oseća...

-Hajdemo sada ponovo... kada izbrojim do tri... jedan - dva - tri - Legilimens!

Veliki cmi zmaj pomaljao se pred njim... otac i majka su mu mahali iz začaranog ogledala... Sedrik Digori je ležao na zemlji, zureći u njega praznim očima...

-NEEEEE!

Hari je opet bio na kolenima, uronivši licem u šake, dok ga je mozak bolelo kao da je neko pokušao da mu ga iščupa iz lobanje.

-Ustaj! - oštro će Snejp. - Diži se! Ne trudiš se, uopšte ne pokušavaš. Dopuštaš mi da pristupam sećanjima kojih se bojiš, sam mi daješ oružje da ga upotrebim protiv tebe!

Hari se ponovo uspravi, dok mu je srce divlje lupalo, kao da je stvamo video Sedrika kako umire na groblju. Snejp je bio bleđi no inače, i besniji, mada ni približno besan kao Hari.

- Trudim - se - procedi on kroz stisnute zube.

- Rekao sam ti da se oslobodiš emocija!

- Je l' da? Pa, to mi trenutno baš i nije lako - zareža Hari.

- Onda ćeš biti lak plen Mračnom gospodaru! - reče Snejp divljački. - Budale koje ponosno nose svoje srce zadenuto za nojas, koje ne mogu da kontrolišu svoja osećanja, koje se zadržavaju na tužnim uspomenu i dopuštaju sebi da se lako isprovociraju - jednom rečju, slabići - takvi nemaju nikakve šanse protiv njegovih moći! On će prodreti u tvoj um sa apsurdnom lakoćom, Poteru!

- Ja nisam slabić - reče Hari tihim glasom, dok mu je gnev već kuljao kroz celo telo, tako da mu se činilo da bi mogao svakog časa da napadne Snejpa.

- Onda to i dokaži! Ovladaj samim sobom! - razdra se Snejp. - Kontroliši bes, disciplinuj um! Pokušaćemo ponovo! Spremi se! Legilimens!

Posmatrao je teču Vernona kako zakucava dasku na prorez za pisma... stotinu dementora je plutalo preko jezera i zemljišta ka njemu... trčao je hodnikom bez prozora zajedno sa gospodinom Veslijem... približavali su se običnim crnim vratima na samom kraju hodnika... Hari je očekivao da će proći kroz njih... ali ga gospodin Vesli povede nalevo, niz kamene stepenice...

-ZNAM! ZNAM!

Opet je bio na sve četiri na podu Snejpove kancelarije, dok ga je ožiljak neprijatno peckao, ali je glas kojim je upravo uzviknuo te reči bio trijumfalan. Ponovo se pridigao i zatekao Snejpa kako zuri u njega sa pridignutim štapićem. Izgledalo je kao da je ovaj put Snejp skinuo čini sa njega pre nego što je pokušao da mu se odupre.

- Šta je bilo, Poteru? - upita on, odmeravajući Harija.

- Video sam... setio sam se - prodahta Hari. - Upravo sam shvatio...

- Šta si shvatio? - upita Snejp odsečno.

Hari mu ne odgovori odmah. Još uvek je uživao u trenutku zaslepljujućeg poimanja dok se trljao po čelu...

Već mesecima je sanjao hodnik bez prozora koji se završava zaključanim vratima, ne shvatajući da se radi o pravom mestu. Sada, kada je ponovo sagledao svoja sećanja, znao je da je sve vreme sanjao hodnik kroz koji je protrčao sa gospodinom Veslijem dvanaestog avgusta, dok su žurili u sudnicu u Ministarstvu. Bio je to hodnik koji je vodio do Odseka za misterije a gospodin Vesli nalazio se u njemu one noći kada ga je napala Voldemorova zmija.

On podiže pogled ka Snejpu.

- Šta se nalazi u Odseku za misterije?

- Šta si rekao? - upita tiho Snejp, a Hari sa velikim zadovoljstvom primeti da se Snejp unervozio.

- Rekoh, šta se nalazi u Odseku za misterije, gospodine! - reče Hari.

- A zašto - reče Snejp polako - uopšte pitaš tako nešto?

- Zato - reče Hari, pomno gledajući Snejpa da vidi kao će ovaj reagovati - što hodnik koji sam upravo video - sanjam o njemu već mesecima... upravo sam ga prepoznao - vodi do Odseka za misterije... a mislim da Voldemor želi nešto odatle...

-Rekao sam ti da ne izgovaraš ime Mračnog gospodara!

Njih dvojica razmeniše ubilačke poglede. Harijev ožiljak ponovo počeo da žeže, ali njega nije bilo briga. Snejp je delovao iznervirano, ali kada je ponovo progovorio, zvučao je kao da pokušava da izgleda smireno i bezbrižno.

- U Odseku za misterije ima mnogo stvari, od kojih bi retko koje uspeo da razumeš, a nijedna te se ne tiče. Da li si me razumeo?

- Da - reče Hari, još uvek trljajući svoj brideći ožiljak, koji je postajao sve bolniji.

- Hoću da te vidim ovde u isto vreme u sredu. Tada ćemo nastaviti da vežbamo.

- Dobro - reče Hari. Očajnički je želeo da izađe iz Snejpove kancelarije i pronade Rona i Hermionu.
- Svake noći pre spavanja ima da iščistiš um od svih emocija, rastereti ga, učini ga praznim i smirenim, da li me razumeš?

- Da - reče Hari, koji jedva da ga je slušao.

- Upozoravam te, Poteru... Znaću ako ne budeš vežbao...

-Važi - promrmlja Hari. On uze školsku torbu, prebaci je oreko ramena i stušiti se ka vratima kancelarije. Kada ih je otvorio, pogleda nazad ka Snejpu, koji je okrenuo leđa Hariju i skupljao sopstvene misli iz sita-za-misli vrhom svog štapića, vraćajući ih pažljivo u glavu. Hari izađe bez reči, pažljivo zatvorivši vrata za sobom, dok mu je ožiljak i dalje bolno pulsirao.

Hari je zatekao Rona i Hermionu u biblioteci, gde su radili na najnovijoj gomili domaćih zadataka za Ambridžovu. Ostali učenici, gotovo svi petaci, sedeli su za obližnjim stočićima sa lampicama, noseva zabijenih u knjige, grozničavo grebuckajući perima, dok je nebo sa druge strane prozora postajalo sve crnje. Jedini drugi zvuk bio je tiho škriputanje cipela Madam Pins, bibliotekarke, dok je preteće šetala između polica, dišući za vrat onima koji bi taknuli njene dragocene knjige.

Hariju klecnuše kolena. Ožiljak ga je još uvek boleo, osećao se kao da ima groznicu.

Kada je seo preko puta Rona i Hermione, spazio je svoj odraz u prozoru. Bio je veoma bleđ, a ožiljak mu je bio izraženiji no inače.

- Kako je bilo? - prošaputa Hermiona, a onda, delujući zabrinuto, nastavi: - Da li ti je dobro, Hari?

- Aha... fino... pojma nemam - reče Hari nestrpljivo, trgavši se kada mu bol ponovo prostruja ožiljkom. - Čujte... upravo sam nešto shvatio...

I on im ispriča šta je upravo video i zaključio.

- Dakle... kažes da je... - prošaputa Ron, dok je Madam Pins prošla pored njih, škripućući cipelama - da se oružje - ono što Znaš-već-ko pokušava da ukrade - nalazi u Ministarstvu magije?

- U Odseku za misterije, mora da je tamo - prošaputa Hari.

- Video sam ta vrata kada me je tvoj tata vodio na saslušanje, a to su bez sumnje ona koja je čuvao kada ga je ujela zmija.

Hermiona ispusti dugačak, spori uzdah.

- Naravno - prostenja ona.

- Sta naravno? - upita Ron prilično nestrpljivo.

- Rone, razmisli malo o tome... Stardžis Podmor je pokušavao da prođe kroz vrata u Ministarstvu magije... mora da su to bila ta, prevelika je slučajnost!

- Otkud to da je Stardžis pokušao da provali kroz njih, kada je on na našoj strani?

- Pa, ne znam - priznade Hermiona. - To je stvarno pomalo čudno...

- A šta je uopšte u Odseku za misterije? - upita Hari Rona. - Da li je tvoj tata ikada to spominjao?

- Znam da ljude koji rade tamo zovu 'Neizrecivi' - reče Ron, mršteći se. - Zato što niko zapravo ne zna šta oni rade - čudno mesto da se drži oružje.

- Nije nimalo čudno, savršeno ima smisla - reče Hermiona.

- Pretpostavljam da je to sigurno nešto strogo poverljivo na čemu Ministarstvo radi... Hari, siguran si da ti je dobro?

Hari je upravo obe ruke svom snagom pritisnuo na čelo, kao da pokušava da ga ispegla.

- Da... u redu sam... - reče on, spustivši ruke, koje su mu drhtale. - Samo se osećam pomalo... nimalo mi se ne dopada oklumencija.

- Pretpostavljam da bi svako bio rastresen, da mu je neko stalno iznova napadao um - reče Hermiona saosećajno. - Cuj, hajde da se vratimo u dnevni boravak, tamo će nam biti malo udobnije. Ali dnevni boravak je bio pun cike, smeha i uzbuđenja. Fred i Džordž su demonstrirali najnoviji artikal namenjen njihovoj budućoj prodavnici šala i zevzevata.

-Bezglavi šeširi! - vikao je Džordž, dok je Fred mahao šiljatim šešikom ukrašenim pufnastim ružičastim perom ka okupljenim učenicima. - Dva galeona komad, gledajte Freda.

Fred sav ozaren stavi šešir na glavu. Na trenutak je samo izgledao glupavo, a onda i šešir i njegova glava nestadoše.

Nekoliko devojčica vrisnu, ali svi ostali se grohotom nasmejaše.

-Sad ga vidiš, sad ga ne vidiš! - povika Džordž, opipavajući na tren rukom po vazduhu iznad njegovog ramena. A onda mu se glava ponovo pojavi, čim je sa nje skinuo šešir sa roze perom.

-Kako uopšte funkcionišu ti šeširi? - upita Hermiona, previše sluđena čitavora gungulom da bi radila domaći. Posmatrala je Freda i Džordža. - Mislim, očigledno je u pitanju neka čin nevidljivosti, ali je prilično pametno što su proširili polje nevidljivosti van granica začaranog predmeta... mada, pretpostavljam da sama čin ne bi bila preterano dugog veka.

Hari joj ne odgovori. Bilo mu je muka.

- Moraću ovo da dovršim sutra - promrmlja on, odgurnuvši u stranu udžbenike koje je upravo izvadio iz torbe.

- Pa, zapiši to onda u organizator domaćih zadataka! - ohrabri ga Hermiona. - Da ne bi zaboravio!

Hari i Ron razmeniše ozlojeđene poglede kad on poseže za torbom, izvadi organizator i reda radi ga otvori.

- Nemoj da nisi vredan, zabušantu jedan! - izgrdi ga knjiga kada Hari zapisa da treba da uradi domaći za Ambridžovu.

Hermiona se nasmeši na to.

- Mislim da ću da pođem na spavanje - reče Hari, strpavši organizator domaćih zadataka nazad u svoju torbu i napravi sebi mentalnu belešku da ga prvom prilikom baci u vatru.

On prođe kroz dnevni boravak, izbegavši Džordža, koji je pokušao da mu natakne bezglavi šešir na glavu, i stiže do mira i tišine hladnog kamenog stepeništa koje je vodilo u dečачke spavaonice. Ponovo mu je bilo muka, baš kao i one noći kada je imao viziju zmije, ali je mislio da će sve biti u redu kada malo priligne.

Otvorio je vrata spavaonice i samo što je zakoračio u nju, oseti tako oštar bol, da je pomislio da ga je neko zasekao po glavi. Nije znao gde je, da li stoji ili leži, nije znao čak ni sopstveno ime.

U ušima mu je odzvanjao manijakalni smeh... bio je srećniji no što je dugo vremena bio... ushićen, ekstatičan, pobedonosan... zbilja se divna, predivna stvar...

-Hari? HARI!

Neko ga udari po licu. Ludački smeh preseče bolni krik. Veselje ga je polako napuštalo, ali se smeh nastavio...

Otvorio je oči, i čim je to učinio, postao je svestan da divljački smeh dopire iz njegovih usta. Istog trena kada je to shvatio, on prestade. Hari je ležao na podu, dahćući, zagledan u plafon, dok mu je ožiljak na čelu strahovito pulsirao. Ron se nadvijao nad njim, delujući veoma zabrinuto.

- Šta je bilo? - upita.

- Ja... ne znam... - prostenja Hari, pridižući se. - Mnogo je srećan... stvamo je veseo...

- Znaš-već-ko?

- Nešto dobro se desilo - promumla Hari. Drhtao je kao onda kada je video zmiju kako napada gospodina Veslija, i bilo mu je strašno muka. - Nešto čemu se nadao.

Te reči mu izleteše iz usta, baš kao i u svlačionici grifindorskog tima, kao da ih je neki neznamac izgovorio, a ipak je znao da su istinite. Duboko je udisao, snagom volje sprečavajući sebe da se ne ispovraća po Ronu. Bilo mu je veoma drago što ovaj put Din i Sejmus nisu tu da ga vide.

-Hermiona mi je rekla da te obidem - reče Ron tiho, pomažući Hariju da ustane. - Kaže da će ti trenutno odbrambeni mehanizmi biti spušteni, pošto ti je Snejp čeprkao po umu... ipak, pretpostavljam da će ti to pomoći na duge staze, zar ne?

On sumnjičavo pogleda u Harija dok mu je pomagao da ode do kreveta. Hari bez ikakvog ubedenja klimnu glavom i sruči se poleđuške na jastuke, sav bolan od silnog padanja na pod te večeri, dok ga je ožiljak još uvek peckao. Nije mogao da se odupre pomisli da je njegov prvi pokušaj bavljenja oklumencijom oslabio otpor njegovog mozga, umesto da ga ojača, i pitao se, uz veliku zebnju, zbog čega je Lord Voldemort srećniji no što je ikada bio u poslednjih četrnaest godina.

25. BUBICA NA UZICI

Hari je već sledećeg jutra dobio odgovor na svoje pitanje. Čim je stigao Hermionin Dnevni prorok, ona ga je rasklopila, na trenutak se zapiljila u naslovnu stranu, a zatim tako zacvilela da su je svi u

blizini pogledali.

- Šta je? - upitaše Hari i Ron zajedno. Umesto odgovora ona raširi novine po stolu pred njima i pokaza deset crno-belih fotografija koje su zauzimale celu prvu stranu. Devet su prikazivale lica čarobnjaka, a na desetoj je bila veštica. Neke osobe na fotografijama su se nemo i zlobno kezile, druge su drsko dobovale prstima po ramu svojih slika. Svaka slika bila je potpisana imenom i zločinom zbog kojeg je ta osoba bila poslata u Askaban.

Antonin Dolohov, pisalo je u legendi ispod čarobnjaka sa dugim, bledim, izopačenim licem okrenutim u stranu, koji se cerio Hariju, osuđen za brutalna ubistva Gideona i Fabijana Pruita.

Augustus Rukvud, objašnjavao je potpis ispod čoveka sa ožiljcima od boginja na licu i masnom kosom, koji se naslonio na ivicu slike, vidno se dosađujući, osuđen zbog odavanja tajni Ministarstva magije Onom-čije-se-ime-ne-sme-reći.

Ali Hari je Fiksirao pogledom sliku veštice. Njeno lice mu je privuklo pažnju čim je video naslovnu stranu. Imala je dugu tamnu kosu koja je delovala čupavo i raštrkano na slici, mada je bila glatka, gusta i sjajna kad ju je ranije video. Zurila je u njega kroz teške kapke, dok joj je oko tankih usana titrao arogantan, gord osmeh. Poput Sirijusa, zadržala je tragove nekadašnjeg sjajnog izgleda ali je zbog nečega - možda Askabana - najveći deo te lepote nestao.

Belatriks Lestreljndž, osuđena zbog mučenja i trajnog invaliditeta Frenka i Alise Longbotom.

Hermiona ga gumu laktom i pokaza mu naslov poviše slika, koji Hari, koncentrisan na Belatriks, još nije pročitao.

MASOVNO BEKSTVO IZ ASKABANA

MINISTARSTVO STRAHUJE DA BLEK OKUPLJA

STARE SMRTOŽDERE

- Blek? - reče Hari glasno. - Nije valjda...?

- Psst! - prošaputa Hermiona očajnički. - Ne tako glasno - samo čitaj!

Ministarstvo magije je kasno sinoć objavilo da je došlo do grupnog bekstva iz Askabana.

Obraćajući se reporterima u svojoj privatnoj kancelariji, Kornelijus Fadž, ministar magije, potvrdio je da je desetak najčuvanijih zatvorenika pobjeglo sinoć u ranim večernjim satima i da je već obavestio normalskog premijera o opasnoj prirodi tih pojedinaca.

Nalazimo se, na nesreću, u istom položaju kao i pre dve i po godine, kada je pobjegao ubica Sirijus Blek - rekao je Fadž sinoć. - Takođe smatramo da su ova dva bekstva povezana. Takvo bekstvo sugerise da su imali pomoć spolja, a imajmo na umu da je Blek, kao prva osoba koja je ikad pobjegla iz Askabana, u idealnoj poziciji da pomogne i ostalima da podu njegovim stopama. Smatramo vrlo verovatnim da su ove osobe, među kojima je i Blekova rođaka, Belatriks Lestreljndž, izabrale Bleka za vodu. Mi, međutim, činimo sve što je u našoj moći da uhvatimo ove kriminalce, i molimo čarobnjačku zajednicu da ostane u stanju opreza i pripravnosti. Ovim osobama ne treba prilaziti ni po koju cenu.

- Eto ti, Hari - reče Ron, pun strepnje. - Zato je on bio tako srećan prošle noći.

- Ne mogu da verujem - zareža Hari - Fadž krivi Sirijusa za to bekstvo?

- Šta mu drugo preostaje? - reče Hermiona ogorčeno. - Ne može baš da kaže: 'Žao mi je, ljudi, Dambldor me je upozorio da bi se to moglo desiti, čuvari Askabana su se priključili Lordu Voldemoru' - prestani da cviliš, Rone - 'i sada su najokorelije pristalice Lorda Voldemora takođe zbrisale.' Mislim, on već šest meseci svima priča da ste ti i Dambldor lažovi, zar ne?

Hermiona žustro otvori novine i počeo da čita ceo izveštaj na unutrašnjim stranama, dok se Hari osvrtao po Velikoj sali. Nije mogao da shvati zašto ostali učenici nisu nimalo preplašeni, niti zašto makar ne raspravljaju o užasnoj vesti na prvoj strani, ali retko ko je kupovao novine svaki dan, kao Hermiona. Eto ih tu, pričaju o domaćim zadacima, kvidiču i ko zna kojim glupostima, dok se izvan ovih zidova još deset Smrtoždera pridružilo Voldemorovim redovima.

Pogledao je u sto za nastavnike. Tamo je situacija bila sasvim drukčija: Dambldor i profesorka Mek Gonagal su bili zadubljeni u razgovor, oboje krajnje smrknuti. Profesorka Spraut je naslonila Prorok na bocu s kečapom i čitala naslovnu stranu sa takvom usredsređenošću, da nije ni primetila kako joj sa nepomične kašike žumance nežno kaplje u krilo. U međuvremenu, na udaljenijem kraju stola, profesorka Ambridž je halapljivo proždimala kašu. Njene kesaste žablje oči, za promenu, nisu

pretraživale Veliku salu tražeći nestašne učenike. Mrštila se dok je gutala hranu, svaki čas bacajući zlobne poglede duž stola ka Dambldoru i Mek Gonagalovoj, koji su bili zadubljeni u razgovor

- O, gospode... - reče Hermiona iznenađeno, i dalje zureći u novine.

- Šta je sad? - upita Hari brzo. Bio je krajnje nervozan.

- To je... užasno - reče Hermiona, vidno potresena. Presavila je novine na strani deset i pružila ih Hariju i Ronu.

TRAGIČNA SMRT RADNIKA MINISTARSTVA MAGIJE

Bolnica Svetog Munga obećala je sinoć da će sprovesti punu istragu, nakon što je saradnik Ministarstva magije, Broderik Boud, 49, pronađen mrtav u svom krevetu, zadavljen biljkom iz saksije. Vidari, koji su odmah stigli na mesto događaja, nisu bili u stanju da ožive gospodina Bouda, koji je bio povređen u nesreći na radnom mestu nekoliko nedelja pre svoje smrti.

Vidarka Mirijem Straut, koja je za vreme ovog incidenta bila dežurna na odeljenju gospodina Bouda, koji je bio privremeno suspendovan uz punu platu, juče nije želela da da bilo kakav komentar, dok je portčarobnjak bolnice dao sledeću izjavu:

- Bolnica Sent Mungo duboko žali zbog smrti gospodina Bouda, koji je bio na dobrom putu da se oporavi pre ovog tragičnog nesrećnog slučaja.

- Mi imamo stroga pravila o dozvoljenim ukrasima na našim odeljenjima, ali se čini da je vidarka Straut, prezauzeta tokom božićnih praznika, previdela opasnost od biljke smeštene pokraj postelje gospodina Bouda. Pošto je gotovo povratio sposobnost govora i kretanja, vidarka Straut je podsticala gospodina Bouda da se sam brine o biljci, ne sluteći da to nije bezopasna treperavka, već izdanak đavolje zamke koja je, kad ju je Boud dotakao, smesta pridavila dotičnog.

Sent Mungo još nije u stanju da objasni prisustvo te biljke na odeljenju i moli sve veštice i čarobnjake koji imaju neku informaciju da nas obaveste.

- Boud... - reče Ron. - Boud. Zvuči mi poznato...

- Videli smo ga - prošaputa Hermiona. - U Sent Mungu, sećate se? Bio je u krevetu preko puta Lokhartovog, samo je ležao i zurio u plafon. Čak smo videli i đavolju zamku kako stiže. Ona - vidarka - rekla je da je to božićni poklon.

Hari ponovo pogleda u članak. Oseti kako mu se uz grlo, poput žuči, penje neka jeza.

- Kako to da nismo prepoznali đavolju zarnku? Već smo je ranije videli... mogli smo ovo da sprečimo.

- Ko bi očekivao đavolju zamku u bolnici, skrivenu u saksiji? - reče Ron odsečno. - Nismo mi krivi, već onaj ko ju je poslao tom čoveku! Taj mora da je pravi kreten, što nije proverio šta kupuje?

-Ma daj, Rone! - reče Hermiona drhtavo. - Ne verujem da bi iko stavio đavolju zamku u saksiju, a da ne zna kako ona pokušava da ubije svakog ko je takne? To je... to je bilo ubistvo... i to pametno... ako je biljka poslata anonimno, kako će se otkriti ko je to učinio?

Hari nije razmišljao o đavoljoj zamci. Sećao se kako je sišao liftom na deveti nivo Ministarstva na dan svog saslušanja, i čoveka žućkastog lica koji je ušao na nivou Atrijuma.

-Upoznao sam Bouda - reče polako. - Video sam ga u Ministarstvu sa tvojim ocem.

Ron zinu u čudu.

-Cuo sam tatu kako priča o njemu kod kuće! On je bio Neizrecivi - radio je u Odseku za misterije!

Na to se sve troje pogledaše, a onda Hermiona ponovo privuče novine k sebi, zatvori ih, na trenutak se sa mržnjom zagleda u slike desetoro odbeglih Smrtoždera na naslovnoj strani, a onda skoči na noge.

- Gde ćeš? - upita Ron iznenađeno.

- Da pošaljem pismo - odgovori Hermiona, prebacivši torbu preko ramena. - Bilo bi... pa, ne znam baš da li... ali вреди pokušati... a ja sam jedina koja to može.

- Mrzim kada nam to uradi - progundā Ron, kad on i Hari ustadoše sa stola i zaputiše se, malo laganijim hodom, iz Velike sale. - Šta bi joj falilo da nam barem jednom kaže šta je naumila? Trebalo bi joj samo desetak sekundi više - hej, Hagrid!

Hagrid je stajao pored vrata koja su vodila u Ulaznu dvoranu, čekajući da prođe gomila Revenklovaca. I dalje je bio u gadnim modricama, kao i onog dana kad se vratio iz svoje misije među džinovima, a imao je i novu posekotinu preko celog nosa.

- Je li ste dobro vas dvojica? - upita, pokušavajući da nabaci osmeh na lice, ali uspe da napravi samo bolnu grimasu.

- Jesi li ti okej, Hagrid? - upita Hari, prateći ga dok se ovaj gegao iza Revenklovaca.

- Fino, fino - reče Hagrid nevesto, pokušavajući da deluje razdragano. Odmahnuo je rukom, za dlaku promašivši prestravljenog profesora Vektora, koji je upravo prolazio. - Samo sam zauzet, znaš već, k'o i uvek - imam lekcije da gi priprelim - neko'ko daždevnjaka ima trulež krljušti - a ja sam dobijo probni rad - promurala on.

- Ti si na probnom radul - upita Ron vrlo glasno, tako da su se mnogi učenici koji su tuda prolazili ljubopitljivo osvrnuli. - Izvini - ovaj - dakle, sada si na probnom radu? - prošaputa on.

- Da - reče Hagrid. - Niš'a drugo nisam ni očekiv'o, da ti pravo kažem. Mož' bit da nisi primetijo, al' ona inspekcija nije baš dobro prošla, da znadeš... svejedno - on uzdahnu duboko. - Moram da dadnem onim daždevnjacima malko čilija u prahu, o će da im otpadnu repovi. Vidimo se, Hari... Rone...

On ode trupkajući kroz velika ulazna vrata napolje, pa niz kamne stepenice, ka vlažnom zemljištu. Hari ga je posmatrao, pitajući se koliko će još loših vesti moći da izdrži.

Tokom narednih nekoliko dana, Hagridov probni rad postao je javna tajna, ali na Harijevo razočaranje, gotovo se niko nije uzbuđivao oko toga. Zapravo, neki ljudi, a naročito Drako Melfoj, bili su čak i radosni zbog toga. Što se tiče grozomorne smrti službenika tajanstvenog Odseka za misterije u Sent Mungu, Hari, Ron i Hermiona kao da su bili jedini koji su za to znali ili marili. Po hodnicima se sada pričalo samo o jednoj temi: deseterici odbeglih Smrtoždera, o čemu je priča konačno procurela po školi od nekolicine osoba koje su čitale novine. Čule su se i glasine da su neki od robijaša primećeni u Hogsmidu, da se navodno kriju u Vrištećoj kolibi i da nameravaju da provale u Hogvorts, kao što je jednom učinio i Sirijus Blek.

Oni koji su bili poreklom iz čarobnjačkih porodica odrasli su slušajući kako se imena tih Smrtoždera izgovaraju sa gotovo istim strahom kao i Voldemorovo. Zločini koje su počinili u vreme Voldemorove vladavine postali su legenda. Među učenicima na Hogvortsu bilo je i rođaka njihovih žrtava, koji su sad dobili jeziv publicitet kad god bi prošli hodnicima: Suzan Bouns, čiji su ujak, ujna i rođaci nastradali od ruke jednog od deseterice, žalosno je rekla za vreme herbologije da najzad zna kako se Hari oseća.

- Ne znam kako ti to podnosiš - užasno je - reče mu tupo, izručivši mnogo više zmajeve balege u svoj poslužavnik sa sadnicama vrištikaljke, zbog čega se one skvrčiše i uznemireno zaskičaše.

Istina je da je Hari bio predmet ponovnih mrmljanja i pokazivanja prstom po hodnicima tih dana, a ipak je bio siguran da je uočio promenu u tonu razgovora. Sada su zvučali radoznalo, a ne neprijateljski, a jednom ili dvaput bio je siguran da je čuo odlomke razgovora koji su sugerisali da nisu svi zadovoljni Prorokovom verzijom o tome kako i zašto je desetero Smrtoždera uspelo da pobegne iz tvrđave Askaban. U svojoj pometenosti i strahu, ti koji su sumnjali sada su se priklanjali jedinom zadovoljavajućem odgovoru: onom koji su Hari i Dambldor iznosili još od prethodne godine.

Nije se promenilo samo raspoloženje đaka. Sada nije bilo ništa neobično sresti dvoje-troje nastavnika kako razgovaraju tihim hitnim šapatom po hodnicima, prekinuvši razgovor čim bi videli kako im se đaci približavaju.

- Očigledno više ne mogu slobodno da pričaju u zbornici - reče Hermiona spuštenim glasom, dok su ona, Hari i Ron jednog dana prolazili pored profesorke Mek Gonagal, Flitvika i Sprautove, šćućurenih ispred učionice za čini. - Bar ne dok je tamo Ambridžova.

- Misliš li da znaju nešto novo? - upita Ron, zureći preko ramena u troje nastavnika.

- Ako i znaju, neće nam reći, zar ne? - reče Hari ljutito. - Ne posle Dekreta... koji ono beše broj? - Jer, na oglasnim tablama školskih kuća istog jutra nakon vesti o bekstvu iz Askabana pojavila su se nova obaveštenja:

Nastavnicima se zabranjuje da đarima pružaju bilo kakva obaveštenja koja nisu tesno vezana za predmet koji su plaćeni da predaju.

Gore navedeno je u skladu sa Dekretom o obrazovanju broj dvadeset i šest.

Dolores Ambridž, VELIKIINKVIZITOR

Poslednji dekret bio je predmet velikog broja šala među učenicima. Li Džordan je ukazao Ambridžovoj da prema novim pravilima ona ne sme da grdi Freda i Džordža zato što se igraju sa praskavim puckavcima u zadnjim redovima učionice.

- Praskavi puckavci nemaju nikakve veze se odbranom od mračnih veština, profesorko! To nema nikakve veze sa vašim predmetom!

Kada je Hari sledeći put sreo Lija, ovome je nadlanica gadno krvarila. Hari mu je preporučio murtlapovu esenciju.

Hari je pomislio da bi bekstvo iz Askabana moglo bar malo da obuzda Ambridžovu, da će biti makar malo postidjena zbog katastrofe koja se desila pred nosom njenog voljenog Fadža. Činilo se, međutim, da je to samo pojačalo njenu besomučnu želju da svaki vid života na Hogvortsu stavi pod ličnu kontrolu. Rešila je, izgleda, da uskoro makar nekome da otkaz, samo je bilo pitanje ko će biti prvi, profesorka Trilejni ili Hagrid.

Svaki čas predskazivanja ili brige o magičnim stvorenjima sada se odvijao u prisustvu profesorke Ambridž i njene tablice. Vrebala je pored kamina u žestoko neparfemisanj kuli, prekidajući sve histeričniji govor profesorke Trilejni raznim teškim pitanjima o ornitomantiji i heptomologiji, insistirajući da ova predvidi odgovore učenika pre nego što ih oni daju i zahtevajući da joj, naizmenično, demonstrira svoju veštinu gledanja u kristalnu kuglu, listiće čaja i kamenčiće sa runama. Hari je mislio da će profesorka Trilejni uskoro pući pod tolikim pritiskom. Nekoliko puta je prošao pored nje hodnikom - što je samo po sebi bilo neobično, pošto je ona najčešće boravila u svojoj sobi u kuli -a ona bi divljački mrmljala nešto za sebe, kršeći ruke i preplašeno se osvrćući preko ramena, sve vreme bazdeći na kuvani šeri. Da nije bio toliko zabrinut za Hagrida, bilo bi mu je žao -ali, ako jedno od njih treba da izbace sa Hogvortsu, Hari je znao koga bi više voleo da zadrže.

Na nesreću, Hari nije primećivao da se Hagrid iole više trudi od profesorke Trilejni. Mada je postupao po Hermioninim savetima, ne dovodeći na čas nikakvu životinju strašniju od krupa -stvorenja koje se ni po čemu ne razlikuje od Džek Rasel terijera osim po račvastom repu - izgleda da je i njemu posle Božića ponestalo hrabrosti. Tokom časova bio je čudnovato rasejan i nervozan, zaboravljajući šta je upravo pričao razredu, pogrešno odgovarajući na pitanja, i sve vreme nervozno gledajući u Ambridžovu. Takođe se više nego ikad distancirao od Harija, Rona i Hermione, strogo im zabranivši da ga posećuju nakon što padne mrak.

- Ak' vas slučajno u'vati, ima svima da nam lete glave -reče im on jednoličnim glasom, i oni prestadoše da odlaze u njegovu kolibu u večernjim satima, ne želeći da učine ništa što bi mu ugrozilo posao.

Hariju se činilo da ga Ambridžova postepeno lišava svega što je njegov život na Hogvortsu činilo vrednira življenja: posete Hagridovoj kolibi, pisama od Sirijusa, Vatrene strele i kvidiča. Svetio joj se kako je jedino znao i umeo - udvostručivši trud prilikom organizovanja DA.

Hariju je bilo drago što vidi da su svi oni, čak i Zaharije Smit, prionuli da vežbaju marljivije no ikada, kada su čuli vest da je sada još deset Smrtoždera na slobodi, ali niko nije ispoljio takav napredak kao Nevil. Vest da je osoba odgovorna za napad na njegove roditelje pobegla, u njemu je izazvala čudnu i pomalo alarmantnu promenu. Nije nijednom spomenuo svoj susret sa Harijem, Ronom i Hermionom na zatvorenom odeljenju Sent Munga a, sledeći njegov primer, nisu ni oni. Niti je išta rekao na temu bekstva Belatriks i njene družine mučitelja. Zapravo, Nevil jedva da je progovarao tokom časova DA, već je neumorno uvežbavao svaku novu čin i kontrakletvu koju bi mu Hari pokazao. Njegovo okruglasto lice zgrčilo bi se od koncentracije, očito ne mareći za ozlede i neprijatnosti, radeći upornije od ikoga u razredu. Tako je brzo napredovao, da je to bilo pomaio zastrašujuće, a kada mu je Hari pokazao štitnu čin - način odbrane od manjih čini tako da se one odbiju ka napadaču - samo ju je Hermiona brže savladala od njega.

Hari bi sve dao, samo da i on tako brzo napreduje u oklumenciji kao što je Nevil napredovao za vreme sastanaka DA. Harijevi časovi sa Snejpom, koji su ionako rđavo počeli, nisu se poboljšali. Naprotiv, Hariju se činilo da sa svakim časom postaje sve gori.

Pre nego što je počeo da uvežbava oklumenciju, ožiljak bi mu tek povremeno brideo, obično noću,

ili bi tu i tamo sledio neki od onih strašnih flešbekova Voldemorovih misli ili raspoloženja. Ovih dana, međutim, ožiljak nije prestajao da ga boli, a on sam je često osećao nervozne ili radosne trzaje koji nisu imali veze s onim što mu se u tom trenutku dešavalo, uvek praćene posebno bolnim probadanjem u predelu ožiljka. Imao je užasan utisak da se polako pretvara u neku vrstu antene, naštimovane da hvata tanane promene u Voldemorovom raspoloženju i bio je siguran da je ta pojačana osetljivost počela baš od prvog časa oklumencije sa Snejpom. Staviše, sada je gotovo svake noći sanjao da korača hodnikom ka ulazu u Odsek za misterije, a ti snovi bi se obično završili time što on čežnjivo stoji ispred onih običnih crnih vrata.

- Možda je to kao neka bolest - reče Hermiona zabrinuto, kada se Hari poverio njoj i Ronu. - Groznica ili nešto slično. Mora da se pogorša pre nego što krene nabolje.

- Časovi sa Snejpom su ti koji pogoršavaju stanje - reče Hari ravnodušno. - Već mi je muka od tog bola u ožiljku i dosadilo mi je da svake noći silazim niz taj hodnik. On ljutito protrlja čelo. - Voleo bih da se ta vrata već jednom otvore, sit sam već od stajanja i piljejnja u njih...

- To nije smešno - oštro će Hermiona. - Dambldor uopšte ne želi da ti sanjaš taj hodnik, inače ne bi terao Snejpa da te podučava oklumenciji. Samo treba malo više da se trudiš na tim časovima.

- Trudim se i te kako! - reče Hari uvređeno. - Mogla bi i ti koji put da probaš - to što Snejp pokušava da ti se uvuče u glavu - nije baš vesela stvar, znaš!

- Možda... - počne Ron polako.

- Sta možda? - reče Hermiona, prilično žustro.

- Možda nije Harijeva greška što ne može da zatvori svoj um - zaključni Ron mračno.

- Kako to misliš? - reče Hermiona.

- Pa, možda Snejp zapravo i ne pokušava da pomogne Hariju...

Hari i Hermiona se zagledaše u njega. Ron je gledao mračno i značajno čas u nju, čas u njega.

- Možda - ponovo će on, tišim glasom - on zapravo pokušava da malo proširi Harijev um... da olakša Znaš-već-kome...

- Umukni, Rone - reče Hermiona ljutito. - Koliko si samo puta sumnjao u Snejpa, i kada si bio u pravu? Dambldor mu veruje, on radi za Red, treba da ti je to dovoljno.

- Nekada je bio Smrtožder - reče Ron tvrdoglavo. - A nikad nismo videli nikakav dokaz da je zaista promenio stranu.

- Dambldor mu veruje - ponovi Hermiona. - A ako ne verujemo Dambldoru, kome uopšte da verujemo?

Uz silne brige i još više posla - alarmantna količina domaćih zadataka koja je neprestano terala petake da rade do posle ponoći, sastanci DA i redovni časovi sa Snejpom - činilo se da će januar brzo proleteti. Pre nego što je Hari toga postao svestan, stigao je februar, donoseći vlažnije i toplije vreme i iščekivanje druge posete Hogsmidu u toj godini. Hari jedva da je stigao da razgovara s Čo otkako su se dogovorili da zajedno posete selo, ali se iznenada suočio sa Danom zaljubljenih koji je ceo trebalo da provede u njenom društvu.

Četmaestog februara ujutru obukao se posebno pažljivo. On i Ron stigli su na doručak taman na vreme za sovinu poštu. Hedviga nije bila tu - niti ju je Hari očekivao - ali dok su sedali, Hermiona je upravo izvlačila pismo iz kljuna neke nepoznate smeđe sove.

- Taman na vreme! Da nije stiglo danas... - reče ona, žustro cepajući koverat i izvlačeći mali komadić pergamenta. Oči su joj brzo letele s leva nadesno dok je čitala poruku, a licem joj se raširi izraz sumomog zadovoljstva.

- Čuj, Hari - reče ona, gledajući u njega - ovo je vrlo važno. Misliš da možeš da se nađeš sa mnom u Tri metle, danas oko podne?

-Pa... ne znam - reče Hari nesigurno. - Možda Čo očekuje da ceo dan provedem sa njom. Nismo se dogovarali šta ćemo da radimo.

-Pa, povedi je ako moraš - reče Hermiona žurao. - Ali, dolaziš?

- Pa... dobro, ali zašto?

- Nemam vremena da ti sad pričam, treba hitno da odgovorim na ovo.

I ona izjuri iz Velike sale, s pismom u jednoj ruci i parčetom tosta u drugoj.

- Ideš li? - pozva Hari Rona, ali je ovaj prislonio glavu o ruke, delujući nespokojno.

- Ne mogu u Hogsmid, Angelina želi da ceo dan treniramo. Bar da može nešto da nam pomogne. Stvarno smo najgori tim koji sam ikad video. Treba da vidiš Slopera i Kirka, igraju tako jadno, gori su čak i od mene. On teško uzdahnu. - Ne znam zasto mi Angelina ne dopušta da se povučem.

-Zato što si dobar kada si u formi, eto zašto - reče Hari srdito.

Bilo mu je teško da ima razumevanja za Ronovu situaciju, kad bi on sam dao skoro sve da zaigra u predstojećem meču protiv Haflpafa. Ron je izgleda zapazio Harijev ton, jer više nije spominjao kvidič za doručkom, a u načinu na koji su se nešto kasnije pozdravili osetila se izvesna hladnoća. Ron je krenuo ka terenu za kvidič, a Hari, posle pokušaja da zaliže kosu ogledajući se na sjajnoj poledini kašičice, krenu sam ka Ulaznoj dvorani da se nađe s Čo, osećajući se nelagodno, pitajući se o čemu će uopšte razgovarati s njom.

Čekala ga je stojeći tik pored velikih ulaznih vrata od hrastovine, delujući baš zgodno sa kosom svezanom u dugi konjski rep. Dok je išao ka njoj, Hariju se činilo da su mu stopala prevelika u odnosu na telo, a iznenada je postao užasno svestan svojih ruku i koliko one možda izgledaju glupo dok mu se klata na bokovima.

- Čao - reče Čo, skoro bez daha.

- Čao - reče Hari.

Na trenutak su zurili jedno u drugo, a onda Hari reče: - Pa... ovaj... hoćemo li, onda?

-A... da...

Pridružiše se koloni đaka kojima je Filč potpisivao dozvolu, povremno uhvativši jedno drugom pogled i nelagodno se smeškajući, ali nisu razgovarali. Hariju laknu kada su izašli na svež vazduh, shvativši da je lakše šetati se zajedno u tišini, nego stajati i čudno se gledati. Bio je svež, blago vetrovit dan i dok su prolazili kraj kvidičkog stadiona, Hari na tren spazi Rona i Džini kako glatko klize duž tribina i oseti užasni grč zbog toga što on nije tamo gore sa njima.

-Stvamo ti nedostaje, zar ne? - reče Čo.

On se okrenu ka njoj i vide da ga ona pomno posmatra.

- Da - uzdahu Hari. - Strašno.

- Sećaš se kad smo prvi put igrali jedno protiv drugog, na trećoj godini? - upita ga ona.

- Da - odgovori Hari smejuljed se. - Stalno si me blokirala.

- A Drvce ti je rekao da nije trenutak da budeš džentlmen, i da me zbačiš s metle ako treba - reče Čo, prisećajući se sa smeškom. - Čujem da ga je preuzeo Ponos Portrija, je li tako?

- Ne, ne oni, već Padlmor junajted. Sreo sam ga prošle godine na Svetskom prvenstvu u kvidiču.

- I ja sam tebe videla, sećaš se? Bili smo u istom kampu. Baš je bilo dobro, je l' da?

Razgovor na temu Svetskog kupa u kvidiču držao ih je sve dok nisu prešli prilazni put i izašli kroz kapije. Hari nije mogao da veruje da mu je tako lako da priča s njom - ništa teže nego kad časka s Ronom i Hermionom - i baš kad je počeo da sav veseo prikuplja samopouzdanje, velika grupa sliterinskih devojcica prođe kraj njih, među njima i Pensi Perkinson.

-Poter i Čang! - zakrešta Pensi kroz hor podrugljivih kikota. - Fuj, Čang, baš nemaš ukusa... Digori je barem bio zgodan!

Devojčice odjuriše, upadljivo razgovarajući i vrišteći, prenaplašeno se osvrćući ka Hariju i Čo, ostavivši za sobom neprijatnu tišinu. Hari nije mogao da smisli šta još da kaže o kvidiču, a Čo je, pomalo zajapurena, gledala u svoja stopala.

- Dakle... gde želiš da idemo? - upita je Hari dok su ulazili u Hogsmid. Visoka ulica bila je puna đaka koji su se šetkali gore-dole, vireći u izloge, šetkajući se po trotoarima.

- Oh... svejedno mi je - reče Čo, slegnuvši ramenima. - Ovaj... hoćemo li da obidemo radnje ili nešto slično?

Odlutali su do Derviša i Bengsa. U izlogu je visio veliki plakat, a nekoliko Hogsmidovaca pažljivo ga je proučavalo. Kad su Hari i Čo prišli, oni se razmakoše i Hari se još jednom nađe pred slikama desetoro odbeglih Smrtoždera. Plakat, Po naređenju Ministarstva magije, nudio je nagradu od hiljadu galeona svakoj veštici ili čarobnjaku za bilo kakvu informaciju koja bi dovela do hapšenja nekog od robijaša na slici.

-Čudno je to, zar ne - reče Čo spuštenim glasom, zureći u slike Smrtoždera - sećaš se kad je Sirijus Blek pobjegao, i kada je Hogsmid bio pun dementora koji su ga tražili? A sada je deset Smrtoždera

na slobodi, a nema nijednog dementora na vidiku...

-Da - reče Hari, skrenuvši pogled s lica Belatriks Lestrejndž da bi pogledao duž Visoke ulice. - Da, to je veoma čudno.

Nije mu bilo žao što nema dementora, ali, kada malo bolje razmisli o tome, njihovo odsustvo je odista bilo značajno. Ne samo da su pustili Smrtoždere da pobegnu, već se nisu ni trudili da ih pronađu... izgleda da su sada zaista izvan kontrole Ministarstva.

Deset odbeglih Smrtoždera zurili su u njih iz svakog izloga pored kojeg su on i Čo prošli. Dok su prolazili kraj Skrivenšaftove radnje, počela je kiša. Hladne, teške kapljice vode poprskale Harija po licu i vratu.

- Ovaj... hoćeš li da odemo na kafu? - predloži Čo oklevajući, kad je kiša počela još jače da pada.

- Da, važi - reče Hari, osvrćući se. - Gde?

- Oh, pa ima jedno fino mesto tu malo iznad. Zar nikada nisi bio kod Madam Padifut? - upita ona vedro, vodeći ga bočnom uličicom u malu čajdžinicu koju Hari nikad ranije nije zapazio. Bilo je to skućeno mestašće ispunjeno parom, potpuno ukrašeno trakama i mašnjama. Harija ono neprijatno podseti na kancelariju Ambridžove.

- Čakano, zar ne? - reče Čo veselo.

- Ovaj... da - reče Hari neiskreno.

- Vidi, stavila je ukrase za Dan zaljubljenih! - reče Čo, pokazujući na gomilu zlatnih anđelčića koji su lebdeli iznad svakog od malih, okruglih stočića, povremeno bacajući ružičaste konfete na one koji tu sede.

- Aha...

Sedoše za jedini slobodan sto, koji se nalazio pored prozora zamagljenog parom. Rodžer Dejvis, kapiten revenklovskog kvidičkog tima, sedeo je pola metra dalje sa jednom slatkom plavušom. Držali su se za ruke. Hari se oseti nelagodno pred tim prizorom, posebno kada je, osvrnuvši se po čajdžinici, zapazio da su u njoj sve sami parovi koji se drže za ruke. Možda Co očekuje da i on nju uzme za ruku.

- Čime mogu da vas ponudim, dušice moje? - upita Madam Padifut, veoma punačka žena sa sjajnom crnom punđom, teškom mukom se probijajući između njihovog i Dejvisovog stola.

- Dve kafe, molim - reče Čo.

Dok su čekali da im stigne kafa, Rodžer Dejvis i njegova devojka počеше da se ljube povrh činiše sa šećerom. Hari bi više voleo da nisu. Osećao je da Dejvis daje primer koji će Čo očekivati da i on sledi. Osećao je da lice počinje da mu gori, i pokuša da zuri kroz prozor, ali je ovaj bio toliko zamagljen da nije mogao da vidi ulicu napolju. Da bi odložio trenutak kada će morati da pogleda u Čo, on se upilji u tavanicu kao da istražuje kako je okrećena i odmah ga zapljusnu pregršt konfeta sa anđelčića koji je lebdeo iznad njihovog stola.

Posle nekoliko bolnih minuta, Čo spomenu Ambridžovu. Hari se s olakšanjem usredsredi na tu temu, i provedoše nekoliko veselih trenutaka otcavajući je, ali tu su temu već toliko puta iscrpli tokom DA sastanaka, te ih sada nije dugo držala. Ponovo zavlada tajac. Hari je bio vrlo svestan glasnog srkutanja sa susednog stola, i očajnički se trudio da smisli šta još da kaže.

- Ovaj... čuj, hoćeš li sa mnom do Tri metle u vreme ručka? Treba da se nađem tamo sa Hermionom Grendžer.

- Sastaješ se s Hermionom Grendžer? Danas?

- Da. Ovaj, zamolila me je, pa sam pomislio da bi trebalo. Hoćeš li sa mnom? Rekla je da joj ne bi smetalo.

- Oh... pa... to je baš lepo od nje.

Ali Co nije zvučala kao da joj se to imalo dopada. Naprotiv, ton joj je bio hladan i iznenada je delovala prilično odbojno.

Još nekoliko minuta prođe u apsolutnoj tišini, Hari je ispijao kafu tako brzo da mu je uskoro bila potrebna još jedna šolja. Pored njih, Rodžer Dejvis i njegova prijateljica kao da su lepkom spojili usne, jer se nisu razdvajali.

Čo je držala ruku na stolu pored kafe i Hari oseti jak poriv da je prihvati. Uradi to, reče sebi, dok mu je iz grudi naviralo uzbuđenje izmešano s panikom, samo ispruži ruku i zgrabi je. Za divno

čudo, bilo mu je teže da ispruži svoju ruku dvadesetak centimetara da bi dodiruo njenu, nego da uhvati brzajuću Skrivalicu u vazduhu...

Ali, baš kad je pomerio ruku napred, Čo povuče svoju sa stola. Sada je sa blago radoznalim izrazom lica posmatrala Rodžera Dejvisa kako se ljubi sa svojom devojkom.

-Pozvao me je da izađemo, znaš - reče ona tihim glasom - Pre par nedelja, Rodžer. A ja sam ga odbila.

Hari, koji je zgrabio činiju sa šećerom da bi opravdao svoj iznenadni pokret rukom preko stola, nije mogao da zamisli zašto mu ona to govori. Ako je želela da sedi za susednim stolom i da je Rodžer strasno ljubi, zašto je prihvatila da izađe s njim, Harijem?

On ništa ne reče. Njihov anđelak baci još jednu pregršt konfeta na njih. Neke padoše u ostatak hladne kafe koju je Hari upravo hteo da ispije.

-Bila sam ovde sa Sedrikom prošle godine - reče Čo.

Za par sekundi, koliko mu je trebalo da do njega dopre šta je rekla, Hari oseti kao da u sebi ima ledeni breg. Nije mogao da veruje da ona želi da priča o Sedriku sada, kada su okruženi parovima koji se ljube, dok im anđelčić lebdi iznad glava.

Kad je ponovo progovorila, Čoin glas je bio prilično povisen.

-Odavno sam htela da te to pitam... da li je Sedrik... da li me je uopšte spo-spo-spomenuo pre nego što je poginuo?

To je bila poslednja stvar na svetu o kojoj je Hari sada želeo da razgovara, a pogotovu ne sa Čo.

-Pa... ne... - reče on tiho. - Nije... nije bilo vremena da bilo šta kaže. Ovaj... da li... da li često ideš na utakmice kvidiča kad si na raspustu? Navijaš za Tornada, je li tako?

Glas mu je zvučao lažno vedro i veselo. Na njegov užas, on primeti da joj se oči ponovo pune suzama, kao i na poslednjem sastanku DA pre Božića.

-Čuj - reče on ocajnički, nagnuvši se ka njoj, da niko drugi ne čuje - hajde da ne pričamo sada o Sedriku... hajde da pncamo o nečem drugom...

Ali je očigledno rekao pogrešnu stvar.

-Mislila sam - reče ona, dok su joj suze kapale na sto - mislila sam da ćeš makar ti r-r-razumeti! Potrebno mi je da razgovaram o tome! Sigurno je i tebi p-potrebno da pričaš... o tome! Mislim, ti si video kada se to desilo, z-zar ne?

Sve je krenulo naopako, kao u najgoroj noćnoj mori. Devojka Rodžera Dejvisa odlepila se od njega da bi pogledala u uplakanu Čo.

- Pa... razgovarao sam ja o tome - reče joj Hari šapatom - sa Ronom i Hermionom, ali...

- Sa Herraionom Grendžer znači hoćeš da pričaš o tome! - reče ona prodornim glasom, lica sjajnog od suza. Još nekoliko zaljubljenih parova se razdvojiše da bi se zagledali u njih. - A nećeš da pričaš sa mnom! M-možda bi bilo najbolje da... da platimo, pa da odeš da se nađeš sa Hermionom Grendžer, što očigledno i želiš!

Hari je zurio u nju, potpuno zbunjen, dok je uzimala salvetu i njome nežno obrisala svoje blistavo lice.

- Čo? - upita on slabašno, poželevši da Rodžer zgrabi svoju devojkicu i ponovo počne da je ljubi, kako bi prestali da pilje u njega i Čo.

- Hajde, idi! - reče ona, plaćući u salvetu. - Ne znam zašto si me uopšte pozvao da izađemo, ako si imao planove da se odmah posle mene vidiš sa drugim devojkama... sa koliko ćeš ih se još videti posle Hermione?

- Nije tako kako misliš! - reče Hari i oseti takvo olakšanje, kad je konačno shvatio zbog čega je uznemirena, da se nasmeja, ali je sekundu prekasno shvatio da je i to bila greška.

Co skoči na noge. Cela čajdzinica je zamukla i sada su svi gledali u njih.

- Vidimo se, Hari - reče ona dramatično i, lagano štucajući, pode ka vratima, besno ih otvori i izjuri na kišu koja je lila kao iz kabla.

- Čo! - povika Hari za njom, ali su se vrata već bila zalupila za njom uz zvonko zveckanje.

U čajdzinici je vladao potpuni muk. Sve oči bile su uprte u Harija. On baci galeon na sto, strese ružičaste konfete iz kose i pode za Čo.

Sada je već jako pljuštalo a nje nije bilo na vidiku. Prosto nije mogao da shvati šta se desilo. Pre

pola sata im je bilo baš lepo krenulo.

-Žene! - promrmlja on besno, šljapkajući pokislom ulicom s rukama u džepovima. - Zašto je uopšte htela da razgovara o Sedriku? Zašto uvek počinje temu od koje se pretvori u Ijudsku fontanu?

On skrenu desno i poče da gacajući trči kroz barice kišnice, i kroz nekoliko minuta ulete u ulaz Tri metle. Znao je da je isuviše rano da sretne Hermionu, ali pomisli da je unutra verovatno bar neko sa kime bi mogao da provede ostatak vremena. Stresao je vlažne pramenove kose s očiju i pogledao naokolo. Hagrid je sedeo sam u uglu, delujući neraspoloženo.

-Zdravo, Hagride - reče mu, kada se probio izraedu zakrčenih stolova i privukao stolicu kraj njega. Hagrid poskoči i pogleda nadole u Harija, kao da ga jedva prepoznaje. Hari vide da ima dve sveže posekotine na licu i nekoliko novih modrica.

- 0, to si ti, Hari - reče Hagrid. - Jesi l' u redu?

- Da, baš fino - slaga Hari. Ali, našavši se kraj tako izubijanog i žalostivog Hagrida, on shvati da zapravo i nema na šta da se požali. - Ovaj... jesi li ti okej?

- Ja? - reče Hagrid. - 0, da, baš sam superiška, Hari, superiška.

On se zagleda u dno svoje plehane krigle, velike kao kofa, i uzdahnu. Hari nije znao šta da mu kaže. Nekoliko trenutaka ćutke su sedeli jedan kraj drugog. Zatim Hagrid naglo reče: -U istom smo sosu, ti i ja, je l' da 'Ari?

- Ovaj... - reče Hari.

- Da... k'o š'o sam ti već rek'o... oboj'ca smo autsajderi, izgleda - reče Hagrid, mudro klimajući glavom. - I oboj'ca siročići. Aha... oboj'ca siročići.

On povuče dobar cug iz krigle.

- Stvarno mnogo znači, kad si iz dobre porodice - reče on.

_ Moj tatko je bio pristojan tip. I tvoji tata i mama su bili pristojni. Da su poživali, život bi bijo sasvim drugojačiji, je l' da?

- Da... verovatno i bi - reče Hari oprezno. Hagrid je izgleda bio u vrlo čudnom raspoloženju.

- Porodica - reče Hagrid sumorno. - Neka kaže ko šta 'oće, krv nije voda...

I on obrisa suzu sa oka.

- Hagride - reče Hari, ne mogavši da se obuzda – odakle ti sve te silne povrede?

- A? - reče Hagrid, delujući preneraženo. - Kak'e povrede?

- Sve ove! - reče Hari, pokazavši na Hagridovo lice.

- A... ma to su ti samo normalne bubotke i modrice, Hari - reče Hagrid kategorički. - Takav mi pos'o.

On ispi kriglu do kraja, vrati je na sto i ustade.

-Vid'mo se, Hari... čuvaj se.

I on se odgega iz krčme, delujući snuždeno, i nestade pod snažnim pljuskom. Hari ga je posmatrao kako odlazi, osećajući se bedno. Hagrid je nesrećan i nešto krije, ali je izgleda rešen da ne prihvati ničiju pomoć. Šta se to zbiva? Ali, pre nego što je Hari mogao da razmisli o tome, začu kako ga neko zove po imenu.

-Hari! Hari, ovamo!

Hermiona mu je mahala s druge strane prostorije. Ustao je i probio se kroz gužvu u krčmi. Bio je još nekoliko stolova udaljen od nje kad shvati da Hermiona nije sama. Bila je u društvu najneverovatnijih saputnika koje je mogao da zamisli: Lune Lavgud i nikog drugog do Rite Skiter, bivše novinarkе Dnevnog proroka i jedne od Hermioninih najneomiljenijih osoba na svetu.

- Poranio si! - reče Hermiona, pomerivši se da mu oslobodi prostor da sedne. - Mislila sam da si sa Čo, očekivala sam te najranije kroz sat vremena!

- Co? - reče Rita odjednom, okrenuvši se u sedištu da bi se željno upiljila u Harija. - Devojkai

Ona naglo zgrabi svoju tašnu od krokodilske kože i stade da pretura po njoj.

-Ne tiče te se, čak i da je Hari sa stotinu devojaka - hladno će Hermiona Riti. - Tako da možeš odmah to da ostaviš.

Rita je upravo htela da izvuče iz tašne otrovnozeleno pero Izgledajući kao da su je naterali da proguta smrdeljsok, ona ponovo zatvori tašnu.

- Šta smerate? - upita Hari dok je sedao, gledajući naizmenično u Ritu, Lunu i Hermionu.

- Mala gospođica Savršena upravo je htela to da mi kaže, kada si ti stigao - reče Rita, otpivši veliki gutljaj svog pića. - Pretpostavljam da smem da razgovaram s njim, zar ne? - dobaci ona Hermioni.

-Da, pretpostavljam da možeš - reče Hermiona hladno.

Nezaposlenost nije odgovarala Riti. Kosa koja joj je jednom bila sva u pedantnira uvojcima, sada je visila prava i neuređena oko lica. Skerletni lak na prst dugim kandžama ljuštio se, a sa njenih izvijenih raraova za naočari nedostajalo je nekoliko lažnih dragulja. Ona uze još jedan veliki gutljaj i reče krajičkom usana: - Zgodna devojka, je li, Hari?

- Još jedna reč o Harijevom ličnom životu, i gotovo je s našim dogovorom, to ti obećavara - reče Hermiona ljutito.

- Kakvim dogovorom? - iznenadi se Rita, brišući usta nadlanicom. - Nisi još spomenula nikakav dogovor, gospođice Prznice, samo si mi rekla da dođem ovamo. Oh, jednog dana ima da ti... - ona duboko i drhtavo uzdahnu.

- Da, da, jednog dana pisaćeš još užasnije priče o meni i Hariju - reče Hermiona nemarno. - Nađi nekog kome je još stalo do toga, hoćeš li?

- Već su objavili toliko užasnih priča o Hariju ove godine i bez moje pomoći - reče Rita, pogledavši je iskosa preko vrha svoje čaše i dodade grubim šapatom: - Kako se osećaš zbog toga, Hari? Izdan? Sluden? Neshvaćen?

- Ljut je, naravno - reče Hermiona odlučnim, jasnim glasom. - Zato što je rekao istinu ministru magije, a ovaj je isuviše veliki idiot da bi mu poverovao.

- Dakle, i dalje ostaješ pri tome da se Onaj-koji-se-ne-sme-imenovati vratio? - reče Rita, snizivši ton i ispitivački se zagleda u Harija, dok joj je prst čežljivo mrdao ka kopči krokodilske tašne. - I dalje stojiš iza tih gluposti koje Dambldor priča svima, o povratku Znaš-već-koga i kako si ti jedini svedok toga?

- Nisam bio jedini - zareža Hari. - Bilo je tamo još desetak Smrtoždera. Želiš li njihova imena?

- Volela bih - prodahla Rita, ponovno posegavši za tašnom, zureći u njega kao da je nešto najdivnije što je ikad videla.

Veliki zacrnjeni naslov: Poter optužuje... Podnaslov: Hari Poter imenuje Smrtoždere koji su još uvek među nama. A onda, ispod tvoje velike i lepe fotografije: Poremećeni tinejdier, koji je preživeo napad Znaš-već-koga, Hari Poter, star 15 godina, izazvao je juče skandal, optuživši ugledne i istaknute članove čarobnjačke zajednice da su Smrtoideri...

Brzocitatno pero već joj se pojavilo u ruci, i bilo je već na pola puta ka ustima, kad joj zaneseni izraz zamre na licu.

- Ali, naravno - reče ona, spuštajući pero i gledajući s ljutnjom u Hermionu - mala gospođica Savršena ne bi želela da se ta priča pojavi. Zar ne?

- Zapravo - reče Hermiona slatkim tonom - mala gospođica Savršena baš to i želi.

Rita je zurila u nju. Baš kao i Hari. Luna je, pak, sanjivo pevušila: Vesli je naš car sebi u bradu, mešajući svoje piće s koktel-lukom na štapiću.

- Ti želiš da izveštavam o tome šta on priča o Onome-koji-se-ne-sme-imenovati? - upita Rita Hermionu šapatom.

- Da, baš tako - reče Hermiona. - Pravu istinu. Sve činjenice. Onako kako ih Hari saopšti. Daće ti sve detalje, reći će ti imena neotkrivenih Smrtoždera koje je tamo video, reći će ti kako Voldemor sada izgleda - ma daj, kontroliši se - reče ona prezrivo, bacivši joj salvetu preko stola, jer je na pomen Voldemorovog imena Rita tako poskočila, da je prosula pola svog vatroviskija po sebi.

Rita njome obrisa svoj isflekan kišni mantil, još uvek zureći u Hermionu. Zatim joj otvoreno reče: - Prorok to nikada ne bi objavio. U slučaju da nisi primetila, niko ne veruje u njegovu nebuloznu priču. Svi misle da je šenuo. Ali, ako mi dozvoliš da napišem priču iz tog ugla...

- Ne treba nam još jedna priča o tome kako je Hari izgubio razum - reče Hermiona besno. - Toga već ima na pretek, hvala lepo! Hoću da mu se da prilika da kaže istinu!

- Ne postoji tržište za takvu priču - reče Rita hladno.

- Misliš, Prorok neće to da štampa jer im Fadž neće dozvoliti - reče Hermiona ljutito.

Rita uputi Hermioni dug, prodoran pogled. Zatim, nagnuvši se preko stola ka njoj, reče poslovnim tonom: - Dobro, istina je da Fadž pritiska Prorok, ali sve mu izlazi na isto. Neće da štampaju

nikakvu priču u kojoj je Hari prikazan u dobrom svetlu. Niko to ne želi da čita. To je suprotno javnom mnjenju. Poslednje bekstvo iz Askabana već je dovoljno uznemirilo ljude. Ljudi ne žele da poveruju da se Znaš-već-ko vratio.

-Dakle, Dnevni prorok postoji da bi ljudima govorio ono što žele da čuju, je'li? - reče Hermiona zajedljivo.

Rita se ponovo uspravi u stolici, podigavši obrve i iskapi svoj vatroviski.

- Prorok postoji da bi se prodavao, budalasta devojk - uzvratila joj hladno.

- Moj tata misli da su to užasne novine - reče Luna, neočekivano se ubacivši u razgovor. Sisajući luk iz koktela, zurila je u Ritu svojim ogromnim, istaknutim i pomalo ludačkim očima. - On objavljuje važne priče za koje smatra da javnost ima pravo da ih sazna. Nije ga briga za novac.

Rita je s nipodaštavanjem gledala u Lunu.

- Pretpostavljam da tvoj otac vodi neke glupe male seoske novine? - reče ona. - Verovatno objavljuje glupave priče kao što su Dvadeset pet načina da se utopite među Normalce, ili datume sledeće donesi-i-beži rasprodaje?

- Ne - reče Luna, umaćući luk u svoj sok - on je glavni urednik Cepidlake.

Rita tako glasno šmrknu da se ljudi za okolnim stolovima prepadnuto osvrnuše.

- 'Važne priče za koje smatra da javnost ima pravo da ih sazna', nije nego? - reče ona pakosno. - Mogla bih da nađubrim baštu sadržajem te krpe od novina.

- Pa, ovo ti je šansa da im malčice podigneš nivo, zar ne? - reče Hermiona ljubazno. - Luna kaže da će njen otac rado objaviti intervju sa Harijem. Eto ko će da ti ga objavi.

Rita se na trenutak zablenu u njih dve, a onda prasnula u smeh.

- Cepidlakal - reče, kikoćući se. - Misliš da će ga ljudi ozbiljno shvatiti ako to objavimo u Cepidlakil

- Neki neće - reče Hermiona savršeno ravnira glasom. - Ali, priča o bekstvu iz Askabana, koju je objavio Dnevni prorok, ima u sebi velike rupe. Mislim da se mnogi pitaju postoji li neko bolje objašnjenje onoga što se desilo, a mi im nudimo alternativnu priču, pa makar bila objavljena u... - ona iskosa pogleda Lunu - u... ovaj, jednom neuobičajenom magazinu... mislim da bi je vrlo rado pročitali.

Rita je nekoliko trenutaka ćutala, ali je prepredeno gledala u Hermionu, malo nahevši glavu.

-U redu, recimo na trenutak da sam zainteresovana za to - reče ona naglo. - Kakav će biti moj honorar?

-Mislim da tata ne plaća ljude koji pišu za magazin - reče Luna sanjivo. - Oni to čine jer im je to čast i, naravno, da bi pročitali svoje ime u novinama.

Rita Skiter je ponovo izgedala kao da su joj usta puna smrdeljsoka dok se okretala ka Hermioni.

- Trebalo bi da ovo radim za džabel

- Pa, da - reče Hermiona smireno, srknuvši svoje piće. - Inače, kao što vrlo dobro znaš, obavestiću vlasti da si ti neregistrovani animagus. Naravno, Prorok bi mogao da ti plati pristojnu cenu za ekskluzivnu autentičnu reportažu o životu u Askabanu.

Rita je pogleda kao da bi najradije zgrabila papirni kišobrančić iz Hermioninog pića i zabola joj ga u nos.

- Izgleda da baš i nemam neki izbor, zar ne? - reče Rita, dok joj je glas malo podrhtavao. Ona ponovo otvori svoju krokodilsku tašnu, izvadi iz nje list pergamenta i podiže svoje brzocitatno pero.

- Tata će biti veoma zadovoljan - reče Luna vedro. Riti besno zatitra mišić na vilici.

- Okej, Hari? - reče Hermiona, okrenuvši se ka njemu. - Jesi li spreman da javnosti kažeš istinu?

- Valjda jesam - reče Hari, posmatrajući kako Rita stavlja brzocitatno pero na pergament koji je ispružila između njih.

- Možeš da počneš, Rita - reče Hermiona svečano, loveći trešnju po dnu svoje čaše.

26. VIĐENO I NEPREDVIĐENO

Luna je nagovestila da ne zna kada će se Ritin intervju s Harijem pojaviti u Cepidlaki, jer njen otac očekuje jedan divan, dugačak članak o nedavnom viđenju zgužvanorogih snorkaka, ...a naravno, to

će biti vrlo važna priča, tako da će intervju sa Harijem moida tnorati da sačeka do sledećeg broja, rekla je Luna.

Hariju nije bilo lako da priča o noći Voldemorovog povratka. Rita je insistirala na svakom sitnom detalju, a on joj je rekao sve čega se sećao, znajući da je ovo jedinstvena prilika da ispriča istinu svetu. Pitao se kako će ljudi reagovati na tu priču. Pretpostavljao je da će potvrditi uverenje da je on potpuno poludeo, verovatno i zato što će se njegova priča pojaviti paralelno sa totalnim budalaštinama o zgužvanorogim snorkacima. Ali bekstvo Belatriks Lestredž i njenih pajtaša Smrtoždera, probudilo je u Hariju žarku želju da učini makar nešto, pa ako uspe, uspe, ako ne...

- Jedva čekam da vidim šta Ambridžova misli o tvom pojavljivanju u javnosti - reče Din, vidno zadivljen, za večerom u ponedeljak uveče. Šejmus je, sedeći pored Dina, tamanio velike količine piletine i pite sa šunkom, ali je Hari znao da i on sluša.

- Učinio si pravu stvar, Hari - reče Nevil, koji je sedeo preko puta njega. Bio je prilično bled, ali nastavi spuštenim glasom: - Mora da ti je bilo... teško... da pričaš o tome... zar ne?

- Da - promumla Hari - ali ljudi treba da znaju šta je sve Voldemor u stanju da učini, zar ne?

- Tako je - reče Nevil, klimajući glavom - kao i njegovi Smrtožderi... ljudi treba da znaju...

Nevil ne dovrši rečenicu i vrati se svom pečenom krompiru. Šejmus podiže pogled, ali kad se srete sa Harijevim očima, brzo se ponovo zagleda u tanjir. Posle nekog vremena, Din, Šejmus i Nevil odoše u grifindorski boravak, dok Hari i Hermiona ostadoše za stolom da sačekaju Rona, koji još nije stigao da večera zbog treninga kvidiča.

Čo Čang uđe u salu sa svojom drugaricom Marijetom. Harijev stomak neprijatno zakrča, ali ona ni ne pogleda ka grifindorskom stolu, već sede okrenuvši mu leđa.

- Oh, zaboravila sam da te pitam - reče Hermiona vedro, pogledajući ka revenklovskom stolu - kako je prošao tvoj sastanak sa Co? Zašto si se tako rano vratio?

- Ovaj... pa, bilo je... - reče Hari, privlačeći sebi porciju kolača od rabarbare da uzme repete - totalni fijasko, kad već pitaš.

I ispriča joj šta se desilo u čajdžinici Madam Padifut.

-...i onda - završi on priču nekoliko minuta kasnije, kad je nestao i poslednji komadić kolača - ona skoči, znaš, kaže mi, 'Vidimo se, Hari', i izjuri napolje! - On spusti kašiku i pogleda u Hermionu. - Mislim, o Čemu se tu uopšte radi? Šta joj bi?

Hermiona pogleda u Čoin potiljak i uzdahnu.

-0, Hari - reče ona tužno. - Pa, žao mi je, ali stvarno si bio pomalo netaktičan.

- Ja, netaktičan? - reče Hari besno. - U jednom trenutku nam je bilo baš lepo, a već sledećeg mi je ispričala da ju je Rodžer Dejvis pozvao da izađe s njim, i kako je imala običaj da ide u tu glupu čajdžinicu sa Sedrikom, da se ljubaka s njim... šta je trebalo da uradim kada sam to čuo?

- Pa, vidiš - reče Hermiona, s pažljivim prizvukom osobe koja nekom preterano emotivnom predškolcu objašnjava da su jedan i jedan dva - nije trebalo da joj usred sastanka kažeš da treba da se nađeš sa mnom.

- Ali - prosićta Hari - ali... ti si mi rekla da se nađemo u podne i da nju povedem, kako to da učinim a da joj ne kažem?

- Trebalo je da joj kažeš na drukčiji način - reče Hermiona, i dalje s izluđujućom strpljivošću. - Trebalo je da joj kažeš kako te stvarno nervira, ali da sam te ja gnjavila dok mi nisi obećao da ćeš doći do Tri metle, mada ti se ne ide, već bi radije proveo ceo dan s njom, ali, nažalost, misliš da bi stvarno trebalo da se nađeš sa mnom i da je moliš, lepo je moliš da pođe s tobom, jer se nadaš da ćeš tako moći brže da se izvučeš odatle. Bilo bi dobro i da si spomenuo kako misliš da sam baš ružna - dodade Hermiona naknadno.

-Ali, ne mislim da si ružna - reče Hari zbunjeno.

Hermiona se nasmeja.

- Hari, gori si od Rona... pa dobro, od njega nisi - uzdahnu ona, jer baš tad Ron trupkajući ulete u salu, umrljan blatom, delujući stvamo mrzovoljno. - Vidi... rastužio si Čo kad si spomenuo da ćeš da se vidiš sa mnom, pa je pokušala da te napravi ljubomornim. To je bio njen način da otkrije koliko joj se sviđaš.

- Zar je to radila? - reče Hari, kad Ron pade na klupu preko puta njih i privuče sve poslužavnike na

vidiku ka sebi. - Zar ne bi bilo lakše da me je prosto pitala da li mi se više sviđa od tebe?

- Devojke ne postavljaju takva pitanja - reče Hermiona.

-Pa, trebalo bi! - reče Hari silovito. - Onda bih joj jednostavno rekao da mi se sviđa i ne bi morala da se ponovo prenemaže zbog Sedrikove smrti!

-Ne kažem da je to što je učinila bilo razumno - reče Hermiona, kad im se pridružila Džini, blatnjava kao Ron, i isto toliko mrzovoljna. - Samo pokušavam da ti razjasnim kako se ona tada osećala.

-Mogla bi da napišeš knjigu - reče Ron Hermioni dok je seckao krompiriće - u kojoj bi prevela sve ludosti koje devojke čine, kako bi dečaci lakše mogli da ih razumeju.

- Da - reče Hari grozničavo, osvrćući se ka revenklovskom stolu. Čo je upravo ustala i, još uvek ga ne gledajući, izašla iz Velike sale. Osećajući se pomalo potišteno, on ponovo pogleda u Rona i Džini. - Pa, kako je bilo na treningu kvidiča?

- Prava noćna mora - reče Ron ogorčenim glasom.

- Ma daj - odbrusi Hermiona, pogledavši u Džini. - Sigurna sam da nije bilo toliko...

- Jeste, bilo je - reče Džini. - Baš je bilo grozno. Angelina je skoro zaplakala pred sam kraj treninga. Posle večere, Ron i Džini odoše da se okupaju, a Hari i Hermiona se vratiše u prepun grifindorski boravak i prionuše na svoje uobičajene gomile domaćih zadataka. Hari se već pola sata borio sa novom zvezdanom mapom za čas astronomije, kada se pojaviše Fred i Džordž.

- Ron i Džini nisu tu? - upita Fred, gledajući naokolo kad privuče stolicu, a kad Hari odmahnu glavom, on reče: - Dobro je. Posmatrali smo ih kako vežbaju. Razoriće ih. Bez nas trojice su skroz propali.

- Ma daj, Džini i nije toliko loša - reče Džordž iskreno, sedajući do Freda - zapravo, ne znam otkud je toliko dobra, kad joj nikad nismo dozvoljavali da igra sa nama.

- Provaljivala vam je u baštensku šupu još od svoje šeste godine, i naizmenično vam uzimala metle kada ne biste gledali reče Hermiona iza svoje opasno nakrivljene hrpe knjiga o drevnim runama.

-Oh - reče Džordž, delujući blago impresioniran. - Pa... to sve objašnjava.

- Da li je Ron uspeo da spasi neki gol? - upita Hermiona, izvirujući iza Magičnih hijeroglifa i logograma.

- Pa, može on to, kad misli da ga niko ne gleda - reče Fred, prevrnivši očima. - Samo treba da zamolimo sve navijače da mu okrenu leđa i međusobno porazgovaraju svaki put kada Kvafl krene ka njegovim gol-stativama u subotu.

On ponovo ustade i nervozno pride prozoru, zagledavši se u mračno školsko zemljište.

-Znaš, kvidič je bio jedina stvar zbog koje je vredelo ostati ovde.

Hermiona ga strogo pogleda.

- Približavaju vam se ispiti!

- Već smo ti rekli, uopšte se ne uzbuđujemo zbog O.I.Č.N. - reče Fred. - Zabušantske bombonjere su spremne za prodaju, napokon smo otkrili kako da se otarasimo onih čireva, par kapi esencije murtlapa ih sasvim lepo otklanja, Li nas je uputio na to.

Džordž jako zevnu i neutešno se zagleda u oblačno noćno nebo.

- Ne znam da li uopšte i želim da posmatram ovu utakmicu. Ako nas Zaharije Smit pobedi moraću da se ubijetn.

- Bolje njega da ubiješ - reče Fred odlučno.

- To je problem kod kvidiča - reče Hermiona odsutno, ponovo se udubivši u prevode runa - što stvara svu tu zlu krv i tenziju između kuća.

Ona potraži svoj primerak Spelmenovog bukvara, i uhvati Freda, Džordža i Harija kako zure u nju, lica punih prezira i neverice.

-Pa, istina je! - reče ona nestrpljivo. - To je samo igra, zar ne?

- Hermiona - reče Hari, vrteći glavom - dobro si upućena u osećanja i slične stvari, ali stvarao pojma nemaš o kvidiču

- Možda i nemam - reče ona smrknuto, vraćajući se prevodu - ali bar moja sreća ne zavisi od Ronove sposobnosti da odbrani golove.

I mada bi Hari radije skočio sa astronomskog tornja, nego da joj to prizna, do početka utakmice

sledeće subote, platio bi ko zna koliko galeona, samo da i on ne mari za kvidič.

Najbolje što bi se moglo reći o tom meču jeste da je bio kratak. Grifindorski navijači morali su da istrpe samo dvadeset i dva minuta agonije. Teško je reći šta je bilo najgore: Hari je mislio da je mrtva trka između Ronovog četrnaestog primljenog gola, Sloperovog neuspelog pokušaja da pogodi Bladžerku, kad je umesto nje palicom udario Angelinu po nosu, i Kirkovog vriska dok je padao sa metle kada se Zaharije Smit ustremio ka njemu, noseći Kvafl. Bilo je čudo što je Grifindor izgubio samo sa deset poena razlike: Džini je uspela da ščepa Skrivalicu pravo ispred nosa haflpafovskog Tragača Samerbija, tako da je konačni rezultat bio dvesta četrdeset prema dvesta trideset.

- Dobro hvatanje - reče Hari Džini u dnevnom boravku, gde je atmosfera bila kao na prilično depresivnoj sahrani.

- Iraala sam sreće - slegnu ona ramenima. - Nije bila neka brza Skrivalica, a Samerbi je prehladen, pa je kinuo, zatvorivši oči baš u pogrešnom trenutku. Ali, kad se ti vratiš u tim...

- Džini, imam doživotnu zabranu.

- Zabranjeno ti je samo dok je Ambridžova u školi - ispravi ga Džini. - To je velika razlika. Svedjedno, kada se budeš vratio, mislim da ću probati da budem Gonič. Angelina i Alisija odlaze iduće godine, a ja u svakom slučaju više volim da dajem golove nego da budem Tragač.

Hari pogleda ka Ronu, koji se skupio u čošku, zureći u svoja kolena, dok je u ruci stezao bocu krem-piva.

-Angelina mu i dalje ne dozvoljava da se povuče – tsc Džini, kao da čita Harijeve misli. - Kaže da zna da ima talenta u sebi.

Hariju se sviđalo što Angelina ima toliko vere u Rona, ali je ujedno mislio da bi bilo uvidavnije da mu dozvoli da izađe iz tima. Ron je ponovo napustio teren, praćen bučnim horom Sliterinaca, sada favorita za osvajanje Kvidičkog kupa, koji su sa velikim guštom pevali: Vesli je naš car.

Fred i Džordž se došetaše do Harija.

-Nemam više srca ni da mu se rugam - reče Fred, gledajući u Ronovu snuždenu figuru. - Mada... kada je primio četrnaesti gol...

On stade besomučno da maše rukama, kao da pliva kerećim stilom.

-...pa, da sačuvam tu imitaciju za žurke, a?

Ron se ubrzo posle toga odvuče u krevet. Poštujući njegova osećanja, Hari malo sačeka pre nego što se i sam popeo u spavaonicu, kako bi Ron mogao da se pravi da spava, ukoliko želi. I zaista, kada je Hari najzad ušao u sobu, Ron je hrkao malčice preglasno da bi bio sasvim uverljiv.

Hari se uvuče u krevet razmišljajući o utakmici. Bilo je neizmerao frustrirajuće posmatrati ga sa tribina. Bio je stvarno impresioniran Džininom igrom ali je znao da bi on, da je igrao, i ranije uhvatio Skrivalicu... u jednom trenu je lebdela blizu Kirkovog članka. Da Džini nije oklevala, mogla je ranije da je zgrabi i obezbedi pobedu Grifindora.

Ambridžova je sedela nekoliko redova ispod Harija i Hermione. Jednom ili dvaput se onako zdepasto okrenulana sedištu da bi ga pogledala, razvukavši svoja žablja usta u nešto nalik na trijumfalni osmeh. Pri pomisli na to obuze ga gnev dok je ležao u tami. Posle nekoliko minuta, međutim, seti se da treba da se oslobodi emocija pre spavanja, kao što mu je Snejp savetovao na kraju svakog časa oklumencije.

Pokušavao je da to učini na trenutak, ali je pomisao na Snejpa, posle svih sećanja na Ambridžovu, samo pojačala njegov osećaj smrknute zlovolje i on se umesto toga i protiv svoje volje usredsredio na pomisao koliko ih oboje mrzi. Polako, Ronovo hrkanje zamre i zameni ga duboko disanje u snu. Hariju je trebalo mnogo duže da zaspi. Telo mu je bilo umorno, ali mu je trebalo mnogo vremena da isključi mozak.

Sanjao je da Nevil i profesorka Spraut igraju valcer u Sobi po potrebi, dok je profesorka Mek Gonagal svirala u gajde. Neko vreme ih je radosno posmatrao, a onda je odlučio da krene i potraži ostale članove DA.

Ali, kada je naputio tu prostoriju, umesto tapiserije sa Barnabasom Blesavim, spazio je plamteću baklju u niši na kamenom zidu. Lagano je okrenuo glavu nalevo. Tamo, na udaljenom kraju hodnika bez prozora, bila su obična, crna vrata.

On pođe ka njima, osećajući kako mu uzbuđenje raste. Imao je neverovatno čudan osećaj da će

ovog puta konačno imati sreće i da će smisliti neki način da ih otvori... bio je na stopu od njih, kada uz radostan trzaj primeti da se s njihove desne strane nazire blistava traka bledoplave svetlosti... vrata su bila odškrinuta... on ispruži ruku da ih gume i otvori i...

Ron zahrka tako jako i grubo, da se Hari odmah probudi, ispruživši ruke pred sobom u tami, pokušavajući da otvori vrata koja su bila na stotine kilometara daleko. S izmešanim osećanjima razočaranja i krivice, on pusti da mu ruka padne uz telo. Znao je da nije trebalo da vidi ta vrata, ali je u isto vreme bio toliko obuzet radoznalošću da sazna šta se iza njih nalazi, da je bio pomalo ljut na Rona... samo da je sačekao još koji minut sa tim svojim hrkanjem.

U ponedeljak su stigli u Veliku salu na doručak u isto vreme kad i sovina pošta. Hermiona više nije bila jedina koja je željno iščekivala Dnevni prorok: gotovo svi su žudeli da saznaju novosti o odbeglim Smrtožderima koji su, uprkos mnogim izveštajima da su primećeni, još uvek bili na slobodi. Dala je knut sovi koja joj ga je uručila i žustro otvorila novine dok se Hari služio sokom od pomorandže. Pošto je on dobio samo jedno pismo tokom cele godine, kada je prva sova uz tup udarac slete-la pred njega, bio je siguran da je pogrešila.

- Ko ti treba? - upita je, bezvoljno odmakavši sok od njenog kljuna, nagnuvši se da vidi ime i adresu primaoca:

Poien sab šfeioia

Namrštivši se, krenu da uzme pismo od sove, ali pre nego što je stigao to da učini, još tri, četiri, pet sova slete pored nje, boreći se za mesto, upadajući u puter i obarajući so, dok je svaka pokušavala da mu prva uruči svoje pismo.

- Šta se zbiva? - upita Ron zapanjeno, dok se ceo grifindorski sto okretao da ih posmatra, a još sedam sova slete među one prve, kričeći, hukćući i klepećući krilima.

- Hari! - reče Hermiona bez daha, gumuvši ruke u gomilu perja, izvlačeći kreštavu sovu sa dugim, cilindričnim paketom: - Mislim da znam šta to znači - otvori najpre ovaj!

Hari otcepi vrh smeđeg omota. Iz njega ispade tesno uvijen martovski broj Cepidlake. On ga odmota i spazi svoje lice kako se nevino ceri sa naslovne strane. Preko slike, velikim crvenim slovima, bilo je ispisano:

HARI POTER NAPOKON PROGOVORIO:

ISTINA 0 ONOME-KOJI-SE-NE-SME-IMENOVATI

I 0 NOĆI U KOJOJ SAM PRISUSTVOVAO

NJEGOVIOM POVRATKU

~ Baš je dobro, zar ne? - reče Luna koja se zaneseno dotetura do grifindorskog stola i zgura se na klupu između Freda i Rona. - Juče je izašlo. Zamolila sam tatu da ti pošalje besplatan primerak. Pretpostavljam da su ovo - reče ona, pokazujući na skupinu sova koje su se i dalje komešale po stolu ispred Harija - pisma čitalaca.

-To sam i ja pomislila - reče Hermiona živahno. - Hari da li bi ti smetalo ako bismo...?

-Samo izvolite - reče Hari, zadubljen u misli.

Ron i Hermiona odmah stadoše da cepaju kovertu.

- Ovo je od tipa koji misli da si potpuno skrenuo - reče Ron, gledajući u svoje pismo. - Pa dobro...

- Ova žena ti preporučuje da se podvrgneš dugotrajnoj terapiji šokirajućim činima u Sent Mungu - reče Hermiona, delujući razočarano dok je gužvala drugo pismo.

- Ovo mi, doduše, zvuči okej - reče Hari polako, iščitavajući dugačko pismo od veštice iz Pejlsija. - Hej, ova kaže da mi veruje!

- Ovaj se dvoumi - reče Fred, koji im se oduševljeno priključio u otvaranju pisama.

- Kaže da mu ne deluješ kao luda osoba, ali zaista ne želi da poveruje da se Znaš-već-ko vratio, pa sad ne zna šta da misli. Boga mu, koje traćenje pergamenta.

- Evo još jednog kojeg si ubedio, Hari! - reče Hermiona uzbuđeno. - Pošto sam pročitao tvoju priču, prisiljen sam da zaključim da se 'Dnevni prorok' nije pošteno poneo prema tebi iako ne želim da povemjem da se Onaj-koji-se-ne-sme-imenovati vratio, prisiljen sam da prihvatim da govoriš istinu... O, pa to je divno!

- Još jedan koji smatra da si prolupao - reče Ron, bacajući zgužvano pismo preko svog ramena - ...ali ova ovde kaže da si je preobratio, i sada misli da si pravi junak - stavila je i svoju fotografiju...

opa!

- Šta se to ovde zbiva - reče lažno sladak, devojački glasić.

Hari diže pogled, sa rukama punim koverata. Profesorka Ambridž je stajala iza Freda i Lune, odmeravajući svojim izbuljenim žabljim očima gungulu sova i pisama na stolu ispred Harija. Iza nje, on vide da ih mnogi učenici pomno posmatraju.

-Zašto ste dobili sva ta pisma, gospodine Poteru? - upita ona lagano.

- Zar je to zločin? - upita Fred glasno. - Primanje pošte?

- Pazite šta govorite, gospodine Vesli, ili ću morati da vam odredim kaznenu nastavu - reče Ambridžova. - Dakle, gospodine Poteru?

Hari je oklevao, ali nije video kako bi mogao da zataška ono što je uradio. Bilo je pitanje vremena kada će primerak Cepidlake privući pažnju Ambridžove.

- Ljudi su mi pisali povodom intervjua koji sam dao - re-če Hari. - U vezi s onim što mi se desilo prošlog juna.

Iz nekog razloga, dok je to izgovarao, pogledao je ka nastavničkom stolu. Hari je imao čudan osećaj da ga je samo trenutak ranije Dambldor posmatrao, ali kada se okrenuo ka direktoru, činilo se da je ovaj zaokupljen razgovorom s profesorom Flitvikom.

-Intervju? - ponovi Ambridžova, glasom tanjim i povišenijim nego ikad. - Kako to misliš?

-Pa ovako, reporterka mi je postavljala pitanja, a ja sam odgovarao - reče Hari. - Evo...

I on joj baci primerak Cepidlake. Ona ga ščepa i zapilji se u naslovnu stranu. Njeno bledo, gnjecavo lice ispuni se ružnim ljubičastim flekama.

-Kada si ovo uradio? - upita ona, sa blagim drhtajem u glasu.

-Za vreme prošlog Hogsmidskog vikenda - reče Hari.

Ona ga pogleda, kipteći od gneva, tresući časopis u svojim kvrgavim prstima.

-Od sada pa nadalje nećete više ići u Hogsmid, gospodine Poteru - prošaputa ona. - Kako se samo usuđujete... kako ste smeli... - Ona duboko udahnu. - Stalno sam pokušavala da vas naučim da ne govorite laži. Ta poruka, očito, još nije doprla do vas. Oduzimam pedeset poena Grifindoru, a vama sledi još jedna nedelja kaznene nastave.

Ona produži dalje, čvrsto prislonivši Cepidlaku na grudi, praćena mnogobrojnim znatiželjnim pogledima učenika.

Već u toku prepodneva, po celoj školi bili su izlepljeni ogromni natpisi upozorenja, i to ne samo na oglasnim tablama već i po hodnicima i učionicama.

Svaki učenik u čijem posedu se nađe časopis Cepidlaka, biće izbačen iz škole.

Ovoje u skladu sa Dekretom o obrazovanju broj dvadeset i sedam.

Potpis:

Dolores Džejn Ambridž,

VELIKIINKVIZITOR

Iz nekog razloga, kad god bi Hermiona primetila neko od ovih upozorenja, zasjala bi od zadovoljstva,

- Što si toliko vesela? - upita je Hari.

- O, Hari, zar ne vidiš? - uzbuđeno će Hermiona. - Zabrana je jedino što može da natera učenike na Hogvortsu da svi do jednog pročitaju tvoj intervju!

I čini se da je Hermiona bila potpuno u pravu. Do kraja dana, mada Hari nije nigde po školi video ni traga Cepidlaki, svi su jedni dragima citirali taj intervju. Hari ih je čuo kako šapuću o tome za vreme časova, dok ih je Hermiona obavestila da se i u svakom separeu ženskih toaleta samo o tome priča, nakon što je banula u jedan od njih pred početak časa drevnih runa.

- Zatim su me opazile i, očito, znaju da te znam, pa su me saletale pitanjima - reče Hermiona Hariju sa sjajem u očima -i mislim da ti veruju, Hari, zaista, mislim da si ih konačno ubedio!

Profesorka Ambridž je, u međuvremenu, vrebala po školi, nasumice zaustavljajući učenike, zahtevajući da izvru džepove i otvore torbe: Hari je znao da traži primerke Cepidlake, ali su đaci bili nekoliko koraka ispred nje. Strane koje su sadržale Harijev inrtervju bile su začarane da liče na odlomke iz čitanki svima osim vlasniku časopisa, ili bi magijom izbeleli stranice, sve dok ne bi ponovo poželeti da ih pročitaju. Uskoro se činilo da su svi u školi pročitali intervju.

Nastavnicima je Dekretom o obrazovanju broj dvadeset i šest bilo zabranjeno da spominju intervju, ali su oni svejedno nalazili načine da izraze šta misle o tome. Profesorka Spraut je nagradila Girifindor sa dvadeset poena kada joj je Hari dodao kanticu za polivanje biljaka. Sijajući od zadovoljstva, profesor Flitvik mu je na kraju časa čini tutnuo kutiju cijukavih miševa od šećera i rekao: - Psst! - a zatim odjurio. Profesorka Trilejni je pak histerično zajecala za vreme predskazivanja i objavila zapanjenom razredu i Ambridžovoj, kojoj to nije nimalo prijalo, da Hari ipak neće prerano umreti, već će doživeti duboku starost, postati ministar magije i imati dvanaestoro dece.

Ali Hari je bio najsrećniji kada ga je Čo sustigla dok je žurio na čas preobražavanja sledećeg dana. Pre nego što je i shvatio šta se desilo, njena ruka bila je u njegovoj, i ona mu prodaha u uvo: - Izvini, strašno mi je žao. Onaj intervju je tako hrabar... naterao me je da zaplačem.

Bilo mu je žao što je ona još i na to trošila suze, ali i drago što ponovo govore, a još više se obradovao kad ga je hitro poljubila u obraz i ponovo odjurila. I neverovatno, tek što je stigao do učionice za preobražavanje, desi mu se nešto podjednako lepo: Šejmus iskoraci iz reda đaka i stade pred njega.

-Samo sam hteo da ti kažem - promumla on, piljeći u Harijevo levo koleno - da ti verujem. Čak sam mojoj mami poslao jedan primerak časopisa.

Ako je išta moglo da upotpuni Harijevu sreću, bila je to reakcija Melfoja, Kreba i Gojla. Video ih je kako se, pribijenih glava, nešto domundavaju tog popodneva u biblioteci. Bili su sa štrkljastim dečakom za kojeg im Hermiona šapnu da se zove Teodor Not. Osvrnuše se ka Hariju dok je on pretraživao police tražeći knjigu koja mu je bila potreba za delimično nestajanje: Gojl preteći zapucketa zglavcima pesnica, a Melfoj šapnu Krebu nešto nesumljivo zlobno. Hari je savršeno dobro znao zašto se tako ponašaju: on je sve njihove očeve označio kao Smrtoždere.

-A najbolja stvar je to - prošaputa Hermiona veselo, kada su napustili biblioteku - što ne smeju da ti protivreče, jer ne smeju da priznaju da su pročitali članak!

Kao vrhunac, Luna mu tokom večere reče da se nikada nijedan priraerak Cepidlake nije brže prodao od ovog.

-Tata doštampava tiraž! - reče ona Hariju, uzbuđeno izbečivši oči. - Ne može da poveruje, kaže da su ljudi zainteresovaniji za ovo nego za zgužvanorogog snorkaka!

Te noći Hari je bio junak u grifindorskom boravku. Fred i Džordž su namerno bacili uveličavajuće čini na naslovnu stranicu Cepidlake i okačili je na zid, tako da je Harijeva džinovska glava zurila u okupljene dake, tu i tamo glasno progovorivši nešto poput - U MINISTARSTVU SU MORONI! - i - JEDI BALEGU, AMBRIDŽOVA! - Hermioni to nije bilo mnogo zabavno. Rekla je da joj ometa koncentraciju, i na kraju je ljutito otišla u krevet pre vremena. Hari je morao da prizna da mu taj poster posle nekoliko sati nije više zabavan, pogotovu kada je govorna čin počela da bleđi, te je samo vikala nepovezane reči poput 'BALEGA' i 'AMBRIDŽOVA', sve češće i sve tanjim glasom. Zapravo, od toga je počela da ga boli glava, a ožiljak ponovo stade neprijatno da ga pecka. Uz razočarane povike gomile koja je sedela oko njega, moleći ga da po ko zna koji put ponovo prepriča svoj intervju, on im objavi da i sam mora ranije u krevet.

Spavaonica je bila prazna kada je stigao u nju. Na trenutak je prislonio glavu uz hladno staklo prozora pored kreveta. Smirivalo mu je bol u ožiljku. Zatim se svuče i leže u krevet, želeći da se reši glavobolje. Takođe se osećao pomalo bolešljivo. Okrenuo se na stranu, sklopio oči i gotovo odmah zaspao...

Stajao je u zamračenoj sobi sa zavesama, osvetljenoj jednim jedinim svećnjakom. Ruke su mu bile čvrsto sklopljene preko stolice ispred njega. Šake su mu bile dugoprste i bele, kao da godinama nisu videle sunca, i ličile su na velike blede paukove na tamnom somotu stolice.

Iza stolice, okupan svetlošću koju su sveće bacale s poda, klečao je čovek u crnoj odori.

- Izgleda da su me loše savetovali - reče Hari piskavim, hladnim glasom koji je pulsirao od gneva.

- Gospodaru, preklinjem vas da uvažite moje izvinjenje - zahropta čovek koji je klečao na podu. Teme mu se presijavalo pod svetlošću sveća. Činilo se da drhti.

- Ne krivim te, Rukvude - reče Hari istim hladnim, surovim glasom.

Prestao je da stiska stolicu, već je obišao oko nje, približavajući se čoveku koji se sklopčao na podu,

dok nije stao tik ispred njega u tmuni, gledajući u njega sa visine veće no inače. ~ Siguran si u svoje činjenice, Rukvude? - upita Hari.

-Da, moj gospodaru... ipak, nekada sam radio u tom odseku... uostalom...

- Ejvori mi je rekao da će Boud biti u stanju da ga ukloni.

- Boud nikada ne bi mogao da ga uzme, Gospodaru... Boud bi znao da ne može... zato se, bez sumnje, tako oštro suprotstavio Melfojevoj kontrolišućoj kletvi...

- Ustani, Rukvude - prošaputa Hari.

Čovek koji je klečao skoro pade u žurbi da ga poslušaju. Lice mu je bilo puno starih ožiljaka od boginja. Svetlost sveća mu je isticala udubljenja u licu. Iako je stajao, bio je malo poerbljen, kao da se napola klanja, bacajući preplašene poglede na Harijevo lice.

- Dobro je što si mi to rekao - reče Hari. - Dobro onda... izgleda da sam potrošio nekoliko meseci na prazne šeme... ali nije važno... sada krećemo ispočetka. Lord Voldemor ti se zahvaljuje, Rukvude...

- Gospodaru... da, moj gospodaru - procedi Rukvud, glasom promuklim od olakšanja.

- Trebaće mi tvoja pomoć. Trebaju mi sve informacije koje mi možeš dati.

- Svakako, gospodaru, svakako... sve...

- Vrlo dobro... možeš da ideš. Pošalji mi Ejvorija.

Rukvud se klanjajući povuče unazad i nestade kroz vrata.

Ostavši sam u mračnoj sobi, Hari se okrenu ka zidu. Naprslo ogledalo, umrljano od trajanja vislilo je na zidu u senci. Hari krenu ka njemu. Njegov odraz postajao je sve veći i jasniji u tami... lice belje od lobanje... crvene oči sa tankim prorezima umesto zenica...

- NEEEEEEEEEE!

- Šta je bilo? - povika glas pored njega.

Hari se divlje bacakao, upetljao u zastore i pao sa kreveta. Nekoliko trenutaka nije znao gde je. Bio je ubeđen da će baš sad ugledati to belo kostursko lice kako se nadvija nad njim iz tmine, a onda vrlo blizu njega Ronov glas reče:

-Hoćeš li prestati da se bacakaš kao manijak, da mogu da te iščupam odatle!

Ron raširi zavese i Hari se zagleda u njega, obliven mesečinom, ispružen na leđima, dok ga je ožiljak bolno pekao. Ron je izgledao kao da se upravo spremao da legne; jednu ruku je već izvukao iz odore.

-Da li je opet neko napadnut? - upita Ron, grubo pomagavši Hariju da se pridigne. - Je li tata? Je li opet ona zmija?

-Ne... svi su dobro... - reče Hari, boreći se da dođe do daha, dok mu se činilo da mu se čelo zapalilo.

- Dobro su... ali Ejvori nije... on je u nevolji... dao mu je pogrešnu informaciju... Voldemor je vrlo ljut...

Hari zastenja i drhteći utonu u svoj krevet, trljajući ožiljak.

-Ali, Rukvud će mu odsad pomagati... ponovo je na pravom tragu...

- O čemu ti to pričaš? - reče Ron, zvučeći preplašeno. - Ne misliš valjda... jesi li ti to upravo video Znaš-već-koga?

- Ja sam bio Znaš-već-ko - reče Hari i ispruži ruke u tami, pridigavši ih ka licu, proveravajući da li su još samrtnički bele i dugoprste. - Bio je sa Rukvudom, on je jedan od Smrtoždera koji su pobešli iz Askabana, sećaš se? Rukvud mu je upravo rekao da Boud to ne bi mogao da učini.

- Učini šta?

- Da nešto uzme... rekao je da bi Boud znao da ne raože to da učini... Boud je bio pod kontrolišućom kletvom... Mislim da ju je Melfojev otac bacio na njega.

-Boud je bio začaran da nešto uzme? - reče Ron. - Ali... Hari, to mora da je...

-Ono oružje - dovrši Hari rečenicu umesto njega. - Znam.

Vrata spavaonice se otvoriše i u nju uđoše Din i Šejmus.

Hari ponovo prebaci noge na krevet. Nije hteo da primete da se nešto čudno dešava, budući da je Šejmus tek prestao da zamišlja Harija kao ludaka.

- Reče li ti to - promrmlja Ron spustivši glavu ka Harijevoj, praveći se da hoće da uzme vodu iz krčaga pored kreveta - da si ti bio Znaš-već-ko?

- Aha - reče Hari tiho.

Ron uze nepotrebno veliki gutljaj vode. Hari vide kako mu se prosipa niz bradu na grudi.

-Hari - reče on, dok su se Din i Šejmus bučno muvali oko njih, skidajući odore i razgovarajući - moraš da kažeš...

- Ne moram nikome da kažem - reče Hari kratko. - Ništa od toga ne bih ni video da sam uspeo da uvežbam oklumenciju. Trebalo je da sam već naučio da se ogradim od ovakvih stvari. To oni žele.

Pod oni, Hari je mislio na Dambldora. Vratio se u krevet i otkotrljao u stranu, okrenuvši leđa Ronu, i posle nekog vremena začu kako Ronov dušek zaškripa, kada je i on legao. Harijev ožiljak počeo da gori. On iz sve snage zagriže jastuk, kako ne bi ni pisnuo. Tamo negde, znao je, Ejvorija sustiže kazna.

*

Hari i Ron su sačekali veliki odmor sutra prepodne pre nego što su Hermioni rekli šta se tačno desilo. Hteli su da budu apsolutno sigurni da ih niko neće čuti. Stojeći u uobičajenom uglu hladnog i vetrovitog dvorišta zamka, Hari joj ispriča svaki detalj sna kojeg je mogao da se seti. Kada je završio, ona nekoliko trenutaka ne reče ništa, već je samo zurila gotovo do bola u Freda i Džordža, koji su bili bezglavi, jer su prodavali svoje čarobne šešire ispod ogrtača s druge strane dvorišta.

- Dakle, zato su ga ubili - reče ona tiho, skrenuvši najzad pogled sa Freda i Džordža. - Kada je Boud pokušao da ukrade to oružje, nešto smešno mu se dogodilo. Mislim da postoje neke odbrambene čini na njemu, ili oko njega, kako bi sprečile ljude da ga uzmu. Zato je on bio u Sent Mungu, zato je skrenuo sa uma i nije mogao da govori. Ali, sećate se šta nam je vidarka rekla? On se oporavljao. A oni nisu smeli da rizikuju da mu bude bolje, zar ne? Mislim, šok od nečega, šta god da mu se to desilo kada je dodirnuo oružje, verovatno je zbrisao dejstvo kontrolišuće kletve. Tako da bi, kad bi mu se povratila moć govora, mogao da objasni šta je radio, zar ne? Saznalo bi se da je on poslat da ukrade to oružje. Naravno, Lucijusu Melfoju je bilo lako da baci kontrolišuću kletvu na njega. Taj ni ne izlazi iz Ministarstva, zar ne?

- Čak se motao tamo i onog dana kada sam imao saslušanje - reče Hari. - U... čekaj malo... nastavi lagano. - Bio je u hodniku Odseka za misterije tog dana! Tvoj tata je rekao da verovatno pokušava da se ušunja dole i otkrije šta se desilo na mom saslušanju, ali šta ako...

- Stardžis! - prošaputa Hermiona, delujući zgromljeno.

- Molim? - reče Ron zbunjeno.

- Stardžis Podmor... - reče Hermiona bez daha - uhapšen je zato što je pokušao da provali kroz neka vrata! Mora da je Lucijus Melfoj i njega zavrbovao! Kladam se da je to učinio onog dana kad si ga video tamo, Hari. Stardžis je imao Čudljivkov nevidljivi ogrtač, zar ne? Dakle, šta ako je on stajao i čuvao stražu pored vrata, nevidljiv, a Melfoj ga čuo kako se kreće - ili pogodio da tu nekoga ima - ili je samo bacio kontrolišuću kletvu, za slučaj da tu ima nekog čuvara? Dakle, kada je sledeći put Stardžis dobio priliku - verovatno kada je ponovo došao njegov red da stražari - pokušao je da uđe u odsek, da ukrade to oružje za Voldemora - Rone, učuti - ali su ga uhvatili i poslali u Askaban..

Ona se zagleda u Harija.

- A sada je Rukvud otkrio Voldemoru kako da se dokopa oružja?

- Nisam čuo ceo razgovor, ali je tako nekako zvučalo - reče Hari. - Rukvud je nekada radio tamo... možda će Voldemor poslati Rukvuda da to učini?

Hermiona klimnu glavom, očito i dalje zadubljena u misli. Zatim iznenada reče: - Ali to nije trebalo da vidiš, Hari.

- Sta? - reče on, zatečen.

- Trebalo je da učiš kako da zatvoriš svoj um pred takvim stvarima - reče Hermiona strogo, iznenada.

- Znam da treba - reče Hari. Ali...

- Pa, ja mislim da treba da pokušamo da zaboravimo šta si video - reče Hermiona odlučno. - A ti odsad treba malo više da se usredsrediš na svoje vežbe oklumencije.

Ni tokom sledeće nedelje stvari se nisu popravile. Hari je dobio još dva 'U' iz napitaka. I dalje se brinuo da li će Hagrid dobiti otkaz. A takođe nije mogao da ne razmišlja o snu u kojem je on sam bio Voldemor - mada svoje misli više nije delio sa Ronom i Hermionom. Nije želeo da mu Hermiona održi još jednu pridiku. Voleo bi da može o tome da razgovara sa Sirijusom, ali to nije

dolazilo u obzir, pa je pokušao da celu stvar potisne u neki udaljeni kutak svog uma.

Na nesreću, taj kutak njegovog uma nije više bio tako bezbedno mesto kao nekad.

-Ustani, Poteru.

Par nedelja posle njegovog sna o Rukvudu, Hari se ponovo obreo na podu Snejpove kancelarije, klečeći i pokušavajući da razbistri um. Ponovo je bio prisiljen da proživi niz vrlo ranih sećanja, za koja čak nije ni shvatao da ih još ima, a većina se ticala poniženja koja su mu Dadli i njegova banda priređivali u osnovnoj školi.

- To poslednje sećanje - reče Snejp. - Šta je to bilo?

- Ne znam - reče Hari iznureno, jedva se pridižući na noge. Bilo mu je sve teže da razluči odvojene uspomene od naleta slika i zvukova koje je Snejp i dalje prizivao. - Mislite na ono u kojem moj rodak pokušava da me natera da stojim u klozetskoj šolji?

- Ne - reče Snejp meko. - Mislim na ono sa čovekom koji kleči usred zamračene sobe...

- To... nije ništa - reče Hari.

Snejpove tamne oči uneše se u Harijeve. Setivši se kako je Snejp govorio da je kontakt okom ključni za legilimenciju, Ha-ri trepnu i skrenu pogled.

- Odakle su ti se taj čovek i ta soba stvorili u glavi, Poteru? - upita Snejp.

- To... - reče Hari, gledajući svuda sem u Snejpa - to je bio... samo san koji sam sanjao.

- San? - ponovi Snejp.

Nastade pauza u kojoj je Hari netremice zurio u veliku mrtvu žabu prepariranu u tegli sa ljubičastom tečnošću.

- Ti znaš zbog čega smo ovde, Poteru, zar ne? - reče Snejp, tihim, opasnim glasom. - Znaš zbog čega ja trošim svoje večeri da radim ovaj zamorni posao?

- Da - reče Hari kruto.

- Podseti me zašto si ovde, Poteru.

- Da bih mogao da ovladam oklumencijom - reče Hari, gledajući sada u mrtvu jegulju.

- Tačno, Poteru. I koliko god da si tup... - Hari ponovo pogleda u Snejpa, mrzeći ga - ...pomislio bih da bi nakon dva meseca trebalo da donekle napreduješ. Koliko si još snova o Mračnom gospodaru sanjao?

- Samo taj jedan - slaga Hari.

- Možda - poče Snejp, a njegove tamne, hladne oči se neznatno suziše - možda ti zapravo uživaš da imaš te vizije i snove, Poteru. Možda ti pomažu da se osećaš posebnim - i značajnim?

- Ne, nimalo - reče Hari, ukrutivši vilicu, i čvrsto obavi dršku svog štapića prstima.

- Tako bi i trebalo, Poteru - reče Snejp hladno - pošto nisi ni naročit ni značajan, i nije na tebi da otkrivaš šta to Mračni gospodar govori svojim Smrtožderima.

- Ne, to je vaš posao, zar ne? - uzvрати mu Hari.

Nije hteo to da kaže, prosto mu je izletelo u besu. Nekoliko dugih trenutaka zurili su jedan u drugog, i Hari je bio ubeden da je otišao predaleko. Ali na Snejpovom licu pojavi se znatiželjan, gotovo zadovoljan izraz dok je odgovarao.

-Da, Poteru - reče dok su mu oči svetlucale. - To je moj posao. Dakle, ako si spreman, počecemo ponovo.

On podiže štapić: - Jedan - dva - tri - Legilimens!

Stotine dementora su hitali ka Hariju preko jezera... on zgrči lice koncentrišući se... dolazili su mu sve bliže... mogao je da im vidi mračne rupe ispod kukuljica... Ipak, istovremeno je mogao da vidi i Snejpa kako stoji pred njim, očiju fiksiranih na Harijevo lice, mrmljajući nešto nečujno... I nekako, Snejp je postajao sve jasniji, a dementori sve bleđi...

Hari podiže vlastiti štapić.

-Protego!

Snejp se zatetura - štapić mu odlete uvis, daleko od Harija - i iznenada - Harijev um preplaviše uspomene koje nisu bile njegove: čovek s kukastim nosom vikao je na šćučurenu ženu dok je mali tamnokosi dečak plakao u uglu... tinejdžer masne kose sedeo je sam u mračnoj spavaćoj sobi, ubijajući muve svojim štapićem uperenim u plafon... neka devojkica se smejala dok je štrkljasti dečak pokušavao da uzjaše metlu koja je poskakivala...

-DOSTA!

Hari oseti kao da ga je neko grubo gurnuo u prsa. Zateturio se nekoliko koraka unazad, udario u police koje su pokrivala Snejpove zidove i čuo kako je nešto kvrcnulo. Snejp se blago tresao, veoma bled u licu.

Leđa Harijeve odore bila su skroz vlažna. Jedna od tegli iza njega razbila se kad je naleteo na nju. Preparirano, ljigavo stvorenje iz nje uvijalo se u napatku koji je curio.

-Reparo - prosikta Snejp i tegla sa odmah sastavi. - Dobro, Poteru... to je svakako bio napredak... - Lako dahćući, Snejp ispravi sito-za-misli u kojem je već bio pohranio neke od svojih uspomena pre početka časa, kao da proverava da li su još tu. - Ne sećam se da sam ti rekao da upotrebiš štitnu čin... ali ovo je bez sumnje bilo efektivno...

Hari mu ne odgovori. Činilo mu se da bi bilo opasno bilo šta reći. Bio je siguran da je upravo prodro u Snejpove uspomene, da je upravo video prizore iz Snejpovog detinjstva. Pomisao da taj mali dečak koji je posmatrao svoje roditelje kako viču jedno na drugo sada stoji pred njim, sa takvim prezirom u očima, bila je onespokojavajuća.

-Pokušajmo ponovo, hoćemo li? - upita Snejp.

Hari oseti jezivu drhtavicu. Sad će da plati zbog ovog što se desilo, bio je siguran u to. Ponovo se vratiše na poziciju sa stolom između njih, dok je Hari osećao da će mu ovog puta biti mnogo teže da isprazni svoj mozak.

- Dakle, kada izbrojim do tri - reče Snejp, podižući još jednom štapić. - jedan... dva...

Hari nije imao vremena da se sabere i pokuša da pročisti um pre nego što Snejp povika: - Legilimens!

Jurio je hodnikom ka Odseku za misterije, pored praznih kamenih zidova, pored baklji - obična crna vrata su postajala sve veća. Išao je tako brzo, kao da će se sudariti s njima, bio je na stopu od njih i ponovo je mogao videti taj tračak bledoplavog svetla...

Vrata se širom otvoriše! Najzad je ušao kroz njih, u unutrašnjost kružne sobe sa crnim zidovima i crnim podom, osvetljenu plavim plamenovima sveća a svuda oko njega bilo je još mnoštvo vrata - morao je da produži dalje - ali koja vrata da otvori...?

-POTERU!

Hari otvori oči. Ponovo je ležao na leđima, ne sećajući se kako je dospao u taj položaj. Takođe je dahtao kao da je zaista pretrčao ceo hodnik Odseka za misterije, kao da je stvarno uleteo kroz crna vrata i našao okruglu sobu.

- Objasni svoje postupke! - reče Snejp, koji je stajao poviše njega, delujući besno.

- Ja... ne znam šta se desilo - reče Hari iskreno, ustajući.

Na raestu gde je udario o pod iskočila mu je čvoruga i osećao se grozničavo. - Nisam to još nikad video. Mislim, rekao sam vam, sanjao sam ta vrata... ali ih nikad ranije nisam otvorio...

-Ne radiš dovoljno marljivo!

Iz nekog razloga, Snejp je delovao još besniji nego pre dva minuta, kada je Hari prodro u sećanja svog nastavnika.

-Ti si lenj i aljkav, Poteru, nije ni čudo što Mračni gospodar...

-Možete li mi nešto reći, gospodine! - reče Hari, ponovo planuvši. - Zašto Voldemora zovete Mračni gospodar? Jedino sam još Smrtoždere čuo da ga tako zovu.

Snejp otvori usta kao da će zarežati - i začu se ženski vrisak negde izvan sobe.

Snejp trgnu glavu naviše. Zurio je u tavanicu.

-Šta, do đavola... ? - promumla on.

Hari začu nekakvo prigušeno komešanje koje je dolazilo, reklo bi se, iz Ulazne dvorane. Snejp se osvnuo ka njemu, namrštivši se.

-Jesi li video nešto neobično na putu do Poteru?

Hari zavrte glavom. Negde iznad njih, žena ponovo vrisnu.

Snejp se sjuri kroz vrata svoje kancelarije, još uvek držeći štapić na gotovs, i nestade sa vidika. Hari je oklevao na trenutak, a onda krenu za njim.

Krici su doista dopirali iz Ulazne dvorane. Postajali su sve glasniji dok je Hari jurio prema kamenim stepenicama koje su vodile do tamnica. Kada je stigao u prizemlje, otkrio je da je Ulazna

dvorana prepuna. Učenici su navirali iz Velike sale, gde je večera i dalje bila u toku, da vide šta se to dešava. Drugi su se nagurali uz mermerno stepenište. Hari se probi kroz gomilu visokih Sliterinaca, i vide da su posmatrači formirali veliki prsten, neki su delovali šokirano, drugi čak zaplašeno. Profesorka Mek Gonagal je stajala direktno preko puta Harija na suprotnoj strani dvorane. Delovala je kao da joj je muka od onog što vidi.

Profesorka Trilejni je stajala nasred Ulazne dvorane sa štapićem u jednoj i praznom bocom šerija u drugoj ruci, delujući krajnje mahnito. Kosa joj je bila nakostrešena, naočari su joj bile nakrivljene, te joj je jedno oko delovalo veće od drugog, a njeni mnogobrojni šalovi i marame sa ramena su joj se vukli po podu za njom, odajući utisak da i ona sama puca po šavovima. Dva velika kovčega ležala su na podu pred njom, jedan skroz prevrnut. Delovao je kao da je bačen niz stepenice. Profesorka Trilejni je zurila, očito zastrašena, u nešto što Hari nije mogao da vidi, što je stajalo na podnožju stepenica.

-Ne! - urlala je. - NE! To ne može biti... nemoguće... odbijam da to prihvatim!

- Niste videli da će se ovo dogoditi? - reče piskav devojački glasić, zvučeći bezosećajno veselo, a Hari se polako pomeri udesno i vide da užasavajuća vizija profesorka Trilejni nije ništa drugi do profesorka Ambridž. - Iako ste nesposobni da predskazete čak i sutrašnju vremensku prognozu, sigurno ste čak i vi shvatili da vaši žalosni rezultati za vreme mojih inspekcija, i nedostatak bilo kakvog napretka, neizbežno vode ka tome da ćete biti otpušteni?

- N-ne možete tako! - zavijala je profesorka Trilejni, dok su joj se suze slivale niz lice ispod ogromnih sočiva - n-ne možete da me otpustite! Ovde s-sam već šesnaest godina! H-Hogvorts je m-moj d-dom!

- Bio je vaš dom - reče profesorka Ambridž, a Hari se zgrozi kad vide kako se njenim žabolikim licem širi užitak dok posmatra profesorku Trilejni kako polako pada, nekontrolisano jecajući, na jedan od svojih kovčega - do pre sat vremena, kada je ministar magije potpisao naredbu o vašem otpuštanju. Sada, budite ljubazni i napustite ovu dvoranu. Sramotite nas.

Međutim, ona sama je stajala i, sa izrazom zluradog uživanja, gledala kako se profesorka Trilejni tresu i stenje, bacajući se napred-nazad po svojim kovčezima u naletima tuge. Hari začu prigušeno jecanje sleva i osvrnu se. Lavander i Parvati su tiho šmrcale, zagrlivši se. Onda začu korake. Profesorka Mek Gonagal se probila kroz gomilu posmatrača, domarširala pravo pred profesorku Trilejni i čvrsto je potapšala po leđima, izvlačeći veliku maramicu iz svoje odore.

- De, de, Sibil... smiri se... obriši nos ovim... nije tako strašno kao što misliš sada... nećeš morati da napustiš Hogvorts...

- Ma nemojte, profesorko Mek Gonagal? - reče Ambridžova mrtvačkim glasom, istupivši nekoliko koraka napred. - A vaš autoritet za takvu tvrdnju je...?

- Pre će biti da je moj - reče jedan duboki glas.

Ulazna hrastova vrata se skroz otvoriše. Učenici kraj njih brzo odskočiše s puta kad se Dambldor pojavi na ulazu. Šta je radio napolju u dvorištu, Hari nije mogao ni da pretpostavi, ali bilo je nečeg impresivnog u njegovoj pojavi, uramljenoj vratima sa pozadinom čudnovato maglovite noći. Ostavivši širom otvorena vrata za sobom, on se probi kroz krug posmatrača ka uplakanoj profesorki Trilejni, koja je drhtala na svom kovčegu, dok je kraj nje stajala profesorka Mek Gonagal.

-Vaš, profesore Dambldor? - reče Ambridžova, uz neprijatan smeh. - Bojim se da ne shvatate situaciju. Ovde imam... - ona izvuče svitak pergamenta iz svoje odore - ...naredbu o otpuštanju koju smo potpisali ja i ministar magije. Prema Dekretu o obrazovanju broj dvadeset i tri, Velika inkvizitorka Hogvorts ima vlast da vrši inspekciju, stavlja na probni rad i otpušta svakog nastavnika za kojeg ona - to jest ja - smatra da ne ispunjava standarde koje zahteva Ministarstvo magije. Odlučila sam da profesorka Trilejni nije dorasla tome. Otpustila sam je.

Na Harijevo veliko iznenađenje, Dambldor nastavi da se smeška. Pogledao je u profesorku Trilejni, koja je i dalje jecala i grcala na svom kovčegu, pa reče: - Naravno, potpuno ste u pravu, profesorko Ambridž. Kao Velika inkvizitorka imate sva prava da otpuštate moje nastavnike. Međutim, nemate vlast da ih izbacujete iz zamka. Bojim se - nastavi on, uz učtivi mali naklon - da tu vlast i dalje ima direktor, a moja želja je da profesorka Trilejni nastavi da živi na Hogvortsu.

Na to se profesorka Trilejni divljački nasmeja, jedva prikrivajući štucanje.

-Ne... ne, o-otići ću, Dambldore! Na-napustiću Hogvorts i po-potražiću sreću negde drugde...

-Ne - reče Dambldor oštro - ja baš želim da ostaneš, Sibil.

On se okrenu ka profesorki Mek Gonagal.

-Mogu li vas zamoliti da otpratite Sibil natrag uz stepenice, profesorko Mek Gonagal?

-Naravno - reče Mek Gonagalova. - Hajde, Sibil, ustani-

Profesorka Spraut žurno istupi iz gomile i zgrabi profesorku Trilejni za drugu ruku. Zajedno je povedoše pored Ambridžove, a zatim uz kamene stepenice. Profesor Flitvik potrča za njima, držeći štapić pred sobom. Zaskičao je: - Lokomotor kovčezil -a prtljag profesorka Trilejni se podiže u vazduh i polete stepeništem za njom, dok je profesor Flitvik išao na začelju kolone. Profesorka Ambridž je i dalje kruto stajala u mestu, zureći u Dambldora, koji se još uvek dobroćudno smeškao.

-A šta - reče ona, šapatom koji se pronosio svuda po Ulaznoj dvorani - šta ćete da radite sa njom kada imenujem novog nastavnika predskazivanja, kome će biti potreban njen prostor za smeštaj?

- O, to neće biti problem - reče Dambldor ljubazno. - Vidite, ja sam već našao novog nastavnika predskazivanja, a on će više voleti da ima smeštaj negde u prizemlju.

- Našli ste... ? - reče Ambridžova kreštavo. - Vi ste našli? Mogu li vas podsetiti, Dambldore, da po Dekretu o obrazovanju broj dvadeset i dva...

-Ministarstvo ima pravo da imenuje podesnog kandidata ako - i samo ako - direktor nije u stanju da sam pronađe takvog - reče Dambldor. - A srećan sam što mogu da vam kažem da sam u ovom slučaju uspeo. Mogu li vam ga predstaviti?

On se okrenu ka otvorenim ulaznim vratima kroz koja je sada dopirala noćna izmaglica. Hari začu topot kopita. Dvoranom zavlada preneraženi žamor, a oni koji su bili najbliži vratima žurno se odmakoše još dalje unazad, neki od njih su se čak saplitali u žurbi da raščiste put pridošlici.

Kroz izmaglicu se pojavi Hce koje je Hari već jednom video jedne mračne, opasne noći u Zabranjenoj šumi: platinasto-plava kosa i zadivljujuće plave oči, glava i poprsje čoveka spojeni sa krembelim telom konja.

- Ovo je Firenzi - veselo reče Dambldor zgranutoj Ambridžovoj. - Mislim da ćete naći da je sasvim odgovarajući.

27. KENTAUR I TUŽIBABA

-Kladim se da ti je sad žao što si digla ruke od predskazivanja, zar ne, Hermiona? - upita je Parvati smejujući se.

Bilo je to u vreme doručka, dva dana nakon otpuštanja profesorka Trilejni, i Parvati je čarobnim štapićem uvijala trepavice, ispitujući učinak na poledini kašike. Tog jutra trebalo je da imaju prvi čas kod Firenzija.

-Ne baš - reče Hermiona nemarno, čitajući Dnevni prorok. - Konji mi se nikad nisu naročito dopadali.

Ona okrenu stranicu novina i prelete očima preko stubaca.

- On nije konj, već kentaur! - reče Lavander šokirana.

- Predivan kentaur... - uzdahnu Parvati.

- Bilo kako bilo, ipak ima četiri noge - reče Hermiona hladno. - U svakom slučaju, mislila sam da ste vas dve jako potištene zbog toga što vam je otišla Trilejnijeva?

- I jesmo! - uveravala ju je Lavander. - Otišle smo u njenu kancelariju da je vidimo, odnele joj malo zelenkada - ali ne Onih trubećih koje ima profesorka Spraut, već pravih, lepih.

- Kako je ona? - upita Hari.

- Ne baš najbolje, sirota - reče Lavander saosećajno. - Plakala je i rekla nam da bi radije zauvek napustila zamak nego da ostane ovde gde je Ambridžova, i ne osuđujem je, pošto je Ambridžova bila baš užasna prema njoj, zar ne?

- Imam utisak da je Ambridžova tek počela da nas teroriše - reče Hermiona mračno.

- Neraoguće - reče Ron, koji se zagnjurio u ogroman tanjir jaja sa slaninom. - Ne može biti gora nego što je sada.

- Zapamtite šta vam kažem, tražiće način da se osveti Dambldoru zato što je imenovao novog

nastavnika ne posavetovavši se s njom - reče Hermiona, sklapajući novine. - Pogotovo što je u pitanju još jedan polučovek. Videli ste joj izraz na licu kad je ugledala Firenzija.

Posle doručka Hermiona ode na čas aritmantije, dok Hari i Ron pođu za Lavander i Parvati ka Ulaznoj dvorani, na predskazivanja.

-Zar ne iderao u Severnu kulu? - upita Ron začuđeno, kada Parvati zaobiđe mermerno stepenište.

Parvati ga prezrivo pogleda preko ramena.

-Kako očekuješ da se Firenzi popne uz lestvice? Sada smo u učionici broj jedanaest, pisalo je juče na oglasnoj tabli.

Učionica jedanaest bila je u prizemlju u hodniku koji je vodio iz Ulazne dvorane do Velike sale na suprotnom kraju. Hari je znao da je to jedna od učionica koje se ne koriste redovno, i zato deluju pomalo zapušteno, kao neka ostava ili skladište. Kad uđe u nju za Ronom, odjednom se nade usred šumskog proplanka i zapanji se.

-Šta...?

Pod učionice bio je pun prolećne mahovine, a iz njega je raslo drveće. Razlistale grane prostirale su se preko plafona i prozora, tako da je soba bila puna isprepletanih zraka meke, razlivene zelene svetlosti. Učenici koji su već bili stigli sedeli su na zemljanom podu, naslonivši se na stabla drveća ili kamenje, obavivši ruke oko kolena ili ih čvrsto skrstivši preko grudi, svi pomalo nervozni. Nasred čistine gde nije bilo drveća, stajao je Firenzi.

- Hari Poteru - reče on, pružajući mu ruku kada Hari uđe.

- Ovaj... zdravo - reče Hari, rukujući se sa kentaurom, koji ga je netremice ispitivački gledao svojim zadivljujućepлавim očima, ali se ne nasmeši. - Pa... baš lepo što te vidim.

- I ja tebe - reče kentaur, klimnuvši svojom platinastoplavom glavom. - Bilo je predskazano da ćemo se ponovo sresti.

Hari zapazi osenčenu modricu u obliku kopita na Firenzijevim prsima. Kad se okrenuo da se priključi ostatku razreda, vide da ga svi gledaju preneraženo, očitо duboko impresionirani time što on tako časka s Firenzijem, koji je njima delovao zastrašujuće.

Kada su se vrata zatvorila, i poslednji učenik seo na panj pored korpe za otpatke, Firenzi pokaza rukom po učionici.

- Profesor Dambldor je bio ljubazan da uredi ovu učionicu za nas - reče Firenzi, kad svi sedoše - kao imitaciju mog prirodnog staništa. Više bih voleo da vas podučavam u Zabranjenoj šumi koja je - do ponedeljka - bila moj dom... ali to više nije moguće.

- Moliću lepo... ovaj... gospodine... - reče Parvati bez daha, podižući ruku - zašto da ne? Bili smo tamo s Hagridom, ne bojimo se!

- Nije to pitanje vaše hrabrosti - reče Firenzi - već moje pozicije. Ne mogu se vratiti u šumu. Moje krdo me je prognalo.

- Krdo? - upita Lavander zbunjenim glasom, a Hari je znao da je ona pomislila na krave. - Šta - oh!

A onda joj se na licu pojavi izraz poimanja. - Ima vas jos. - nastavi ona zapanjeno.

-Da li vas je Hagrid odgajao, kao testrale? - upita Din živahno.

Firenzi polako okrenu glavu da osmotri Dina, koji odjednom shvati da je rekao nešto vrlo uvredljivo.

-Nisam... mislio sam... izvinite - dovrši Din stišanim glasotn.

- Kentauri nisu ni sluge, ni igračke ljudi - reče Firenzi tiho. Nastade pauza, a zatim Parvati ponovo diže ruku.

- Izvinite, gospodine... zašto su vas drugi kentauri prognali?

- Jer sam prihvatio da radim za profesora Dambldora - reče Firenzi. - Oni to smatraju izdajom naše vrste.

Hari se seti kako je, gotovo pre četiri godine, kentaur Bejn izgrdio Firenzija što je dopustio Hariju da na njemu odjaše na bezbedno mesto, daleko od Lorda Voldemora. Nazvao ga je 'običnom mazgom'. Pitao se da li je to Bejn šutnuo Firenzija u gradi.

- Da počnemo - reče Firenzi. On zamahnu dugim platinastim repom, podiže ruku ka lisatom zastoru poviše svoje glave, zatim je lagano spusti, a kad je to uradio, svetlost u sobi se smrači, tako da im se činilo da sede na šumskom proplanku u sumrak, a na tavanici se pojaviše zvezde. Začuse

se usklici 'oh' i uzdasi, a Ron glasno reče: - Bokca mu!

- Ispružite se ledima po tlu - reče Firenzi mirnim glasom - i posmatrajte nebesa. Tu je zapisana, za one koji to mogu da vide, sudbina naših rasa.

Hari se ispruži na leđima i stade da zuri naviše u plafon. Iznad glave, jedna treperava crvena zvezda mu namignu.

- Znam da ste učili imena planeta i njihovih meseca na astronomiji - reče Firenzi mirnim glasom - i da ste radili mapu zvezdanih kretanja po nebu. Kentauri su vekovima odgonetali misterije tih kretanja. Naša otkrića uče nas da se budućnost može odslikati na nebu iznad nas...

- Profesorka Trilejni je radila astrologiju s nama! - reče Parvati uzbuđeno, podižući ruku ispred sebe tako da se ona vinu u vazduh, pošto je Parvati ležala na leđima. - Mars izaziva nesreće i požare i slične stvari, a kada napravi zaokret ka Saturnu kao sada... - ona pokaza ugao nadesno u vazduhu poviše nje - ...to znači da ljudi treba da budu naročito pažljivi kad rukuju sa vrelin stvarima...

-To je - reče Firenzi mimo - obična ljudska glupost.

Parvatina ruka pade joj mlitavo kraj tela.

- Banalne ozlede, sitne ljudske nesreće - reče Firenzi dok su mu kopita trupkala po travnatom podu.

- One za stanje univerzuma nemaju ništa veći značaj od trke mrava, i nisu nimalo povezane sa kretanjima planeta.

- Profesorka Trilejni... - poče Parvati povređenim i ogorčenim glasom - ...je samo ljudsko biće - reče Firenzi jednostavno. - I stoga je zaslepljena i sputana ograničenjima vaše vrste.

Hari neznatno okrete glavu da pogleda Parvati. Delovala je vrlo uvređeno, kao i nekolicina đaka oko nje.

-Sibil Trilejni je možda i bila vidovita, ne znam - nastavi Firenzi, a Hari ču kako mu rep ponovo fjučku dok se šetkao levo-desno ispred njih - ali gubi vreme, uglavnom, na samolaskajuće gluposti koji ljudi nazivaju predskazivanjem sudbina. Ja sam, međutim, ovde, da bih vam objasnio mudrost kentaura, koja je bezlična i nepristrasna. Mi posmatramo nebesa tražeći velike plime zla ili promene koje su neretko tamo označene. Ponekad je potrebno i čitavih deset godina da bismo bili sigurni šta to zapravo vidimo.

Firenzi pokaza na crvenu zvezdu direktno iznad Harija.

-U protekloj deceniji, bilo je nagoveštaja da čarobnjačka vrsta prolazi tek kroz kratkotrajno prirairje između dva rata. Mars, donosilac bitaka, jarko blista nad nama, sugerišući da uskoro mora ponovo da izbije sukob. Koliko brzo, kentauri mogu pokušati da predskažu spaljivanjem izvesnih trava i lišća, posmatrajući dim i plamen...

Bio je to najneobičniji čas kome je Hari ikada prisustvovao. Stvarno su palili žalfiju i slez na podu učionice, a Firenzi im je rekao da obrate pažnju na neke oblike i simbole u dimu oštrog mirisa. Njega kao da nimalo nije interesovalo to što niko od njih ne može da vidi nijedan od znakova koje im je opisao, govoreći im da ljudi nikad nisu bili dobri u tome, i završio je čas rekavši im da bi ionako bilo glupo da polažu isuviše nade u te stvari, pošto ih čak i kentauri ponekad pogrešno protumače. Nije ličio ni na jednog ljudskog nastavnika kojeg je Hari imao. Njemu nije bilo najvažnije da ih nauči onome što zna, već pre da ira utisne u svest kako ništa, pa ni znanje kentaura, nije nespobao.

- Nije baš određen ni u čemu, zar ne? - reče Ron spuštenim tonom, dok su palili vatru od sleza. - Mislim, ja bih ipak voleo da čujem malo više detalja o tom ratu koji nam predstoji, zar ne bi i ti?

Izvan učionice oglasi se školsko zvono i svi skočiše. Hari je potpuno zaboravio da su još uvek u zamku i izgledalo mu je da su zaista u šumi. Deca iz razreda polako izadoše, pomalo zbunjeni.

Hari i Ron su baš krenuli za njima kad Firenzi reče: - Hari Poteru, samo jednu reč, moliću.

Hari se okrenu. Kentaur se pomeri ka njemu. Ron je oklevao.

-Možeš da ostaneš - reče mu Firenzi. - Samo, molim te, zatvori vrata.

Ron pojuri da ga poslušao.

- Hari Poteru, ti si Hagridov prijatelj, zar ne? - upita kentaur.

- Da - odgovori mu Hari.

- Molim te, prenesi mu moje upozorenje. Njegov pokušaj neće upaliti. Bolje mu je da se toga mane.

- Njegov pokušaj neće upaliti? - ponovi Hari tupo.

- I bolje da se mane toga - reče Firenzi, klimajući glavom.

- Lično bih upozorio Hagrida, ali sam prognan... ne bi bilo mudro da idem blizu šume... Hagrid ima dovoljno problema i bez borbe kentaura.

-Ali... šta to Hagrid pokušava da uradi? - upita Hari nervozno.

Firenzi je nezainteresovano gledao u Harija.

-Hagrid mi je nedavno učinio veliku uslugu - reče Firenzi - a još odavno je zadobio moje duboko poštovanje zbog brige koju ispoljava prema svim živim bićima. Neću da izdam njegovu tajnu. Ali mora da se dozove pameti. Taj pokušaj neće upaliti. Reci mu to, Hari Poteru. Prijatan ti dan.

Sreća koju je Hari osetio posle intervjuja u Cepidlaki odavno je isparila. Dok se spori mart pretapao u olujni april, život je iznova počinjao da mu liči na dugi niz briga i problema.

Ambridžova je nastavila da pohađa sve časove brige o magijskim stvorenjima, tako da mu je bilo teško da Hagridu prenese Firenzijevo upozorenje. Najzad je Hari to uspeo da izvede, pretvarajući se da je zagubio svoj primerak udžbenika Fantastične zveri i gde ih naći, i jednog dana se vratio do njega posle časa. Kada mu je preneo Firenzijevu poruku, Hagrid se upilji u njega na trenutak kroz svoje naduvane modre oči, vidno zatečen. A onda kao da se pribrao.

- Fin tipus, Firenzi - reče on grubim glasom - al' pojma nema š'a govori o ovome. Taj pokušaj se, bo'me, baš super odvija.

- Hagride, šta to smeráš? - upita ga Hari ozbiljno. - Moraš da budeš pažljiv, Ambridžova je već otpustila Trilejnijevu i, ako me pitaš, sada samo hvata zalet. Ako učiniš išta što ne bi smeo, bićeš...

- Neke stvarke su važnije od stalnog zaposlenja - reče Hagrid, mada mu se ruke lako zatresoše kad je to izgovorio, tako da se činija puna knarlovog izmeta sruči na pod. - Nema razloga da se brineš za mene, Hari, a sad 'ajde budi dobar decko, i idi nazad.

Hari nije imao izbora, već je ostavio Hagrida da briše izmet sa patosa, ali se osećao potpuno potišten dok se polako vukao ka zamku.

U međuvremenu, kao što su ih Hermiona i nastavnici stalno opominjali, O.Č.N. su se sve više približavali. Svi petaci su u izvesnoj meri bili pod stresom, ali Hana Abot je bila prva koja je morala da dobije napitak za smirenje od Madam Pomfri, pošto se naglo rasplakala posle herbologije i jecala da je isuviše glupa za polaganje ispita i da želi da smesta napusti školu.

Da nije bilo časova DA, Hari bi bio krajnje nesrećan, ili mu se bar tako činilo. Ponekad je osećao da živi za sate koje će provesti u Sobi po potrebi, gde je napomo radio, ali je istovremeno i uživao, rastući od ponosa kad bi pogledao svoje drugare, članove DA i video koliko su daleko odmakli. I stvamo, Hari se ponekad pitao kako će Ambridžova reagovati kad svi članovi DA dobiju 'natprosečno' na O.Č.N. testovima iz odbrane od mračnih veština.

Konačno su počeli da rade patronuse, koje su svi priželjkivali da uvežbaju, mada ih je Hari stalno podsećao, da je stvaranje patronusa usred jarko osvetljene učionice gde im ne preti nikakva opasnost nešto sasvim različito od njegovog stvaranja onda kada su suočeni s nečim poput dementora.

- O, ne kviri nam zabavu - reče Čo vedro, posmatrajući svog srebmastog labudolikog patronusa kako lebdi po Sobi po potrebi tokom njihovog poslednjeg časa pred Uskrs. - Tako su lepi!

- Ne treba da budu zgodni, već treba da te štite - reče Hari strpljivo. - Ono što nam u stvari treba je bauk ili nešto slično. Tako sam ja to naučio, morao sam da prizovem patronusa dok se bauk pretvarao da je dementor...

- Ali, to bi bilo stvamo jezivo! - reče Lavander, koja je izbacivala pramenove srebrne izmaglice iz vrha svog štapića. - A ja još uvek ne mogu - da ga izvedem! - dodade ljutito.

I Nevil je imao problema. Lice mu se zgrčilo od koncentracije, ali su sa vrha njegovog štapića iskakale samo tanke niti srebrnastog dima.

- Moraš da misliš na nešto srećno - podseti ga Hari.

- Pokušavam - žalosno reče Nevil, koji se tako trudio da mu se okruglo lice već dobro sijalo od znoja.

- Hari, mislim da sam uspeo! - vrisnu Šejmus, kojeg je, prvi put, na ovaj sastanak DA doveo Din. - Vidi... ah... nestalo je... ali je definitivno bilo nešto kosmato, Hari!

Hermionin patronus, blistava srebrnasta vidra, poskakivala je oko nje.

-Pa i jesu lepi, zar ne? - reče ona, gledajući je nežno.

Vrata Sobe po potrebi otvoriše se i zatvoriše. Hari se okrenu da vidi ko je to ušao, ali se činilo da nema nikoga. Kroz nekoliko trenutaka on shvati da su ljudi pored vrata začutili. Odmah zatim shvati da ga nešto vuče za odoru, u visini kolena. Pogleda dole i vide, na svoje zaprepašćenje, kućnog vilenjaka Dobjija, koji je virio u njega ispod svojih uobičajenih osam vunениh kapica.

-Čao, Dobi! - reče on. - Šta radiš ovd... šta nije u redu?

Vilenjakove oči bile su razrogačene od užasa i sav se tresao. Članovi DA najbliži Hariju već su se učitali i svi u sobi sada su gledali u Dobjija. Nekoliko patronusa koje su prisutni uspeli da prizovu izbledeše u vidu srebrne izmaglice, od čega soba postade mračnija nego ranije.

-Gos'n Hari Poteru... - zaskiča vilenjak, drhteći od glave do pete - gos'n Hari Poteru... Dobi došao da vas upozori... ali kućni vilenjaci su upozoreni da ne kažu...

On se zaleti glavom u zid. Hari koji je imao iskustva sa Dobjijevim navikama samokažnjavanja, skoči da ga uhvati, ali Dobi samo odskoči od kamenog zida, jer je njegovih osam šeširića ublažilo udarac. Hermiona i nekoliko drugih devojčica kriknuše od straha i sažaljenja.

-Šta se desilo, Dobi? - upita Hari, zgrabivši tanušnu vilenjakovu ruku, držeći ga podalje od svega za čim bi posegnuo da sebi naudi.

-Hari Poter... ona... ona...

Dobi se jako udari po nosu svojom slobodnom pesnicom.

Hari i nju ščepa.

-Ko to 'ona', Dobi?

Ali, pomisli da i sam zna, sigurno postoji samo jedna 'ona' koja može da izazove takav strah u Dobjiju? Patuljak ga pogleda, pomalo ukrstivši oči i bezglasno izgovori.

-Ambridžova? - upita Hari prestravljen.

Dobi klimnu, a onda pokuša da tresne glavom o Harijeva kolena.

Hari ga zadrža na odstojanju svoje ispružene ruke.

-Šta je sa njom? Dobi - nije valjda otkrila ovo - o nama - o DA?

On pročita odgovor u vilenjakovom iznenađenom licu. Iako mu je Hari čvrsto držao ruke, vilenjak pokuša da šutne samog sebe, i pade na pod.

-Da li dolazi ovamo? - upita Hari tiho.

Dobi jauknu i poče iz sve snage da udara bosim stopalima o pod.

-Da, Hari Poteru, da!

Hari se ispravi i pogleda u nepomične, prestrašene ljude, zagledane u vilenjaka koji se ritao.

-PA ŠTA ONDA ČEKATE! - zaurla Hari. - BEŽITE!

Svi pojuriše ka izlazu u isti mah, zaglavivši se na vratima, a onda se probiše napolje. Hari je mogao da ih čuje kako jure duž hodnika i nadao se da će biti dovoljno pametni da ne pokušaju svi da se probiju do spavaonica. Tek je deset do devet, ako se sklone u biblioteku ili u sovarnik, koji su bliži...

- Hari, hajde! - vrisnu Hermiona iz središta klupka ljudi koji su se borili da izađu.

On pokupi Dobjija, koji je i dalje pokušavao da sebi nanese ozbiljne ozlede i izjuri s vilenjakom u rukama da bi sustigao gomilu.

-Dobi - ovo je naređenje - vrati se u kuhinju kod ostalih vilenjaka i, ako te iko pita da li si me upozorio, laži i reci ne! - reče Hari. - I zabranjujem ti da se povređuješ! - dodade, ispustivši vilenjaka kad je konačno prošao kroz vrata i zalupio ih za sobom.

- Hvala, Hari Poteru! - proskiča Dobi i odjuri. Hari pogleda levo i desno, svi drugi su tako brzo odmaglili da je tu i tamo uhvatio samo krajičke peta u trku na krajevima hodnika, pre nego što i oni nestadoše. On odjuri nadesno, odmah tu bilo je muško kupatilo, i mogao bi se pretvarati da je bio sve vreme tarno, samo da ga se dokopa...

- AUUUH!

Nešto ga ščepa oko članaka, i on spektakularno pade nadole, leteći oko metar i po, pre nego što se zaustavio. Neko iza njega se smejao. On se otkotrlja unazad i vide Melfoja skrivenog u niši ispod ružne vaze u obliku zmaja.

-Saplićuća kletva, Poteru! - reče on. - Hej, profesorko - PROFESORKO! Imam jednoga!

Ambridžova žurao dojuri sa udaljenog kraja hodnika, jedva dišući, ali sa veselim smeškom.

-To je on! - reče ona trijumfalno, ugledavši Harija na podu. - Odlično, Drako, odlično, vrlo dobro - pedeset poena za Sliterin! Odavde ga ja preuzimam... ustani Poteru!

Hari stade na noge, oboje ih streljajući pogledom. Nikad nije video Ambridžovu tako srećnu. Ona ga snažno zgrabi za ruku i okrenu se ka Melfoju, sijajući od zadovoljstva.

-Ti nastavi dalje i vidi možeš li još neke da uhvatiš, Drako - reče ona. - Reci ostalima da pogledaju u biblioteci - svakog ko je bez daha - proveri kupatila, gospođica Perkinson može da proveri ženska... hajde, idi... a ti - dodade, svojim najmekšim i najopasnijim glasom, kad se Melfoj udaljio - možeš da podeš sa mnom do direktorove kancelarije, Poteru.

Kroz par minuta stigli su do kamenog gargojla. Hari se pitao koliko ih je još uhvaćeno. Pomislio je na Rona - gospođa Vesli će ga ubiti - i kako bi se Hermiona osećala kad bi bila isključena pre nego što uspe da položi O.Č.N. Šejmusu je ovo bio tek prvi sastanak... a Nevilu je tako dobro krenulo...

- Praskave zujalice - otpeva Ambridžova. Kameni gargojl odskoči u stranu, zid iza njega se širom rastvori i oni krenuše uz pokretne kamene stepenice. Stigli su do lakiranih vrata sa grifonskim zvekirom, ali Ambridžova se nije udostojila da pokuca, već je uletela pravo unutra, i dalje čvrsto držeći Harija.

Kancelarija je bila puna ljudi. Dambldor je sedeo za stolom, smirenog izraza lica, spojivši vrhove svojih dugih prstiju. Profesorka Mek Gonagal je kruto stajala pored njega, krajnje napetog izraza. Kornelijus Fadž, ministar magije, njihao se napred-nazad na vrhovima prstiju pored kamina, očigledno beskrajno zadovoljan razvojem situacije. Kingzli Okovgrom i još jedan čarobnjak okrutnog izgleda sa vrlo kratkom žičastom kosom, kojeg Hari nije prepoznao, bili su smešteni sa obe strane vrata, poput čuvara, a pegavo, cvikato obličje Persija Veslija uzbuđeno je obletalo duž zida, sa perom i teškim svitkom pergamenta u rukama, očito spremnim za voženje zapisnika.

Potreti starih direktora i direktorki večeras nisu folirali da spavaju. Svi su bili pripravn i ozbiljni, posmatrajući šta se zbiva ispod njih. Kad je Hari ušao, nekolicina jurnuše u ramove svojih suseda i hitro stadoše da im nešto šapuću na uvo.

Kada se vrata zatvoriše za njima, Hari se iskobelja iz stiska Ambridžove. Kornelijus Fadž je gledao u njega sa izvesnim zlobnim zadovoljstvom na licu.

- Dakle - reče on. - Vidi, vidi, vidi...

Hari mu uzvрати najprljavijim pogledom koji je mogao da prizove. Srce mu je besno bubnjalo, ali mu je um bio savršeno hladan i bistar.

- Bio se zaputio nazad u grifindorsku kulu - reče Ambridžova. U njenom glasu osećalo se izvesno nepristojno ushićenje, isto ono bezobzirno zadovoljstvo koje je Hari čuo i dok je posmatrala profesorku Trilejni kako očajno jeca u Ulaznoj dvorani

- Melfojevi mali ga je presreo.

- Je li, baš on? - reče Fadž s poštovanjem. - Ne smem da zaboravim da to spomenem Lucijusu. Pa, Poteru... pretpostavljam da znaš zašto si ovde?

Hari je baš nameravao da odgovori jednim prkosnim 'da': samo što je zaustio i napola izgovorio tu reč, kad mu pogled pade na Dambldorovo lice. Dambldor nije gledao direktno u Harija - oči su mu bile fiksirane na neku tačku tik iznad njegovog ramena - ali dok je Hari zurio u njega, on neznatno odmahnu glavom na jednu, pa na drugu stranu.

Hari se preusmeri usred reči.

- D... ne.

- Molim? - reče Fadž.

- Ne - reče Hari, odlučno.

- Ne znaš zašto si ovde?

- Ne, ne znam - reče Hari.

Fadž je s nevericora gledao čas u Harija, čas u profesorku Ambridž. Hari iskoristi njegovu trenutnu nepažnju da još jednom krišom pogleda Dambldora, koji je sada najneprimetnije klimao glavom, gledajući u tepih, i gotovo mu namignuo.

- Dakle, nemaš pojma - reče Fadž, glasom koji se gušio od sarkazma - zašto te je profesorka Ambridž dovela u ovu kancelariju? Nisi svestan da si prekršio bilo kakva školska pravila?

- Školska pravila? - reče Hari. - Ne.
- Niti ijedan dekret Ministarstva? - dodade Fadž ljutito.
- Koliko ja znam, ne - reče Hari tupo.

Srce mu je i dalje ubrzano lupalo. Skoro da je vredelo izreći ove laži samo da bi video kako Fadžu skače pritisak, a opet, nije imao pojma kako će, za ime sveta, uspeti da se izvuče sa tim lažima. Ako je neko otkucao Ambridžovoj za DA onda on, njihov voda, može odmah da spakuje svoj kovčeg.

-Dakle, za tebe je to novost, je li - reče Fadž, glasom promuklim od ljutnje - da je u ovoj školi otkrivena ilegalna učenička organizacija?

-Da, tako je - reče Hari, s neubedljivim izgledom nevinog iznenađenja na licu.

- Ministre, ja mislim - poče Ambridžova svilenim glasom negde pored njega - da bismo možda brže napredovali ako dovedem našeg doušnika.

- Da, da, učinite to - reče Fadž, klimajući glavom, i zlobno pogleda u Dambldora kad je Ambridžova napustila sobu. - Nema ničeg boljeg od dobrog svedoka, zar ne, Dambldore?

- Tačno tako, Kornelijuse - reče Dambldor ozbiljno, nakrivivši glavu u stranu.

Nekoliko minuta vladalo je iščekivanje, i za to vreme niko ni u koga nije gledao, a zatim Hari ču kako se vrata iza njega otvaraju. Ambridžova uđe u sobu, vukući za rame Čoinu kovrdžavu drugaricu, Marijetu, koja je skrivala lice rukama.

-Ne plaši se, draga, ne plaši - reče profesorka Ambridž nežno, tapšući je po ramenu - sada je sve u redu. Uradila si pravu stvar. Ministar je veoma zadovoljan tobom. Reći će tvojoj mami kako si bila dobra devojka. Marijetina majka, ministre - dodade ona, pogledavši u Fadžu - je Madam Edžkomb iz odseka Magijskog transporta, uprava flu-mreže - ona nam pomaže da motrimo na hogvortske kamine, znate.

- Izvršno, izvršno! - reče Fadž radosno. - Kakva majka, takva ćerka, je li? Pa, hajde, sada, dušo, pogledaj nas, ne stidi se, da čujemo to što imaš da nam... galopirajućih mi gargojla!

Kada je Marijeta podigla glavu, Fadž odskoči unazad od šoka, gotovo uletevši u kamin. On opsova, stade hitro da nogama gazi rub svog ogrtača, koji je počeo da se dimi. Marijeta glasno zajeca i povuče kragnu odore sve do očiju, ali pre toga svi videše da joj je lice užasno izobličeno nizom zbijenih crvenih gnojanica koje su joj se raširile po nosu i obrazima, oblikujući reč 'TUŽIBABA'.

-Ne brini sada za te flekice, draga - reče Ambridžova nestrpljivo - samo skloni odoru s usta i reci ministru...

Ali Marijeta ispusti još jedan prigušeni jecaj i mahnito odmahnu glavom.

- O, pa dobro, budalasta devojkoja ću mu reći - procedi Ambridžova. Ona povratila svoj bolesni osmeh i reče: - Dakle, ministre, gospođica Edžkomb je došla u moju kancelariju večeras odmah posle večere i rekla da ima nešto da mi kaže. Rekla je da bih, ako odem do tajne sobe na sedmom spratu, poznate i pod imenom Soba po potrebi, mogla naći nešto što će mi koristiti. Ispitivala sam je malo detaljnije i ona mi je priznala da će se tu održati neka vrsta sastanka. Ne nesreću, u tom trenutku je ovaj urok - ona nestrpljivo mahnu ka Marijetinom skrivenom licu - počeo da deluje i, slučajno spazivši lice u mom ogledalu, devojčica je postala previše uznemirena da bi mogla išta više da mi ispriča.

- Dakle, sad - reče Fadž, fiksirajući Marijetu nečim što je očito smatrao ljubaznim, očinskim pogledom - vrlo je hrabro od tebe, dušice, što si došla da to ispričaš profesorki Ambridž. Učinila si pravu stvar. A sad mi reci šta se desilo na tom sastanku? Kakva mu je bila svrha? Ko je bio tamo?

Ali Marijeta nije htela da govori. Samo je ponovo odmahнула glavom, razrogačenih, preplašenih očiju.

- Zar nemamo neki kontraurok za ovo? - nestrpljivo upita Fadž Ambridžovu, pokazujući na Marijetino lice. - Da bi mogla slobodno da govori?

- Još nisam uspela da ga pronađem - priznade Ambridžova mrzovoljno, a Hari oseti nalet ponosa zbog Hermioninih urokljivih moći. - Ali nije važno što neće da govori, ja ću da nastavim priču odavde.

- Setićete se, ministre, da sam vam još u oktobru poslala izveštaj da se Poter susreo sa izvesnim brojem učenika iz škole u Veprovoj glavi u Hogsmidu...

-A kakav dokaz imate za to? - preseče je profesorka Mek Gonagal.

- Imam svedočenje Viliya Videršinsa, Minerva, koji je igrom slučaja bio tada u krčmi. Doduše, bio je sav u zavojima, ali mu je sluh bio neoštećen - reče Ambridžova samozadovoljno. - Cuo je svaku reč koju je Poter izgovorio, i brže-bolje dojurio u školu da me izvesti...

- Aha, znači zato mu nije suđeno zbog pravljenja onih silnih povraćajućih toaleta! - reče profesorka Mek Gonagal, podigavši obrve. - Kakav interesantan uvid u naš pravosudni sistem!

- Očigledna korupcija! - zagrme portret korpulentnog čarobnjaka sa crvenim nosom na zidu iza Dambldorog stola. - U moje doba, Ministarstvo nije pravilo dogovore sa sitnim kriminalcima, ne gospodine, nipošto!

- Hvala ti, Forteskju, to će biti dovoljno - reče Dambldor meko.

- Svrha Poterovog susreta sa tim učenicima - nastavi profesorka Ambridž - bila je da ih ubedi da mu se pridruže u ilegalnom društvu, čiji je cilj bio da se nauče čini i kletve za koje je Ministarstvo odlučilo da su nepodesni za školski uzrast...

- Mislim da ćeš otkriti da u tome grešiš, Dolores - reče Dambldor mirno, izvirujući iza svojih polumesečastih naočara nakrivljenih nasred kukastog nosa.

Hari je zurio u njega. Nije mogao da shvati kako će ga Dambldor izvući iz ovoga. Ako je Vili Videršins zaista čuo svaku reč koju je izgovorio u Veprovoj glavi, onda mu nema spasa.

-Oho! - reče Fadž, ponovo cupkajući na petama. - Da, hajde da čujemo poslednju nebuloznu priču koja će mladog Potera izvući iz nevolje. Hajde onda, Dambldore, nastavi - Vili Videršins je lagao, je li? Ili je možda Poterov identični blizanac toga dana bio u Veprovoj glavi? Ili je tu uobičajeno prosto objašnjenje koje uključuje povratak kroz vreme, mrtvacu koji je ponovo oživeo i par nevidljivih dementora?

Persi Vesli se od srca nasmeja.

-O, dobar štos, ministre, baš dobro!

Hari bi ga najradije šutnuo. A onda, na svoje iznenađenje vide da se i Dambldor nežno smeška.

-Kornelijuse, ja ne poričem - a siguran sam da neće ni Hari - da je bio u Veprovoj glavi toga dana, niti da je pokušavao da ubedi učenike da se priključe grupi za odbranu od mračnih veština. Samo ukazujem na to da Dolores nije u pravu kada tvrdi da je takva grupa tada bila ilegalna. Ako se sećate, dekret Ministarstva kojim se zabranjuju sva đačka udruženja stupio je na snagu tek dva dana posle Harijevog sastanka u Hogsmidu, tako da on tada u Veprovoj glavi nije kršio nijedno pravilo.

Persi je izgledao kao da ga je neko pljesnuo nečim teškim po licu. Fadž se ukoči usred balansiranja na petama, razjapljenih usta. Ambridžova se prva pribrala.

- Sve je to vrlo fino, direktore - reče ona, smejući se slatko - ali do sada je prošlo skoro šest meseci od uvođenja Dekreta o obrazovanju broj dvadeset i četiri. Ako prvi sastanak i nije bio ilegalan, svi koji su se od tada desili svakako jesu.

- Pa - reče Dambldor, osmotrivši je s učitivim zanimanjem preko vrhova svojih isprepletanih prstiju - svakako da bi bili, da su oni nastavili sa time posle stupanja dekreta na snagu. Imate li ikakav dokaz da su se takvi sastanci nastavili?

Dok je Dambldor govorio, Hari začu neko šuškanje, i učini mu se da je Kingzli nešto prošaputao. Mogao bi se takođe zakleti, da je osetio da mu se nešto očešalo o bok, nešto nežno poput daška vetra ili ptičjeg krila ali pogledavši dole, ne vide ništa.

- Dokaz? - ponovi Ambridžova, sa onim užasnim žabolikim osmehom. - Zar nisi slušao, Dambldore? Šta misliš, šta gospodica Edžkomb traži ovde?

- Oh, može li nam onda ona reći nešto o broju sastanaka tokom šest meseci? - reče Dambldor, podigavši obrve. - Ja sam bio ubeđen da je ona samo prijavila večerašnji sastanak.

- Gospođice Edžkomb - odmah će Ambridžova - recite nam koliko dugo se ti sastanci već održavaju, dušo. Samo klimni ili odmahni glavom, mislim da ti se bubuljice od toga neće pogorsati. Da li su se ti sastanci održavali redovno tokom poslednjih šest meseci?

Hari oseti užasnu težinu u stomaku. To je to, saterani su u ćorsokak neoborivih dokaza koje čak ni Dambldor neće biti u stanju da odbaci.

-Samo klimni ili odmahni glavom, dušo - reče Ambridžova nagovarajući Marijetu - hajde, to neće

ponovo aktivirati urok.

Svi u sobi su zurili u vrh Marijetinog lica. Jedno oko joj se videlo između izdignutih krajeva odore, kao i krajičak njenih kovrdža. Možda je to bila igra svetlosti koja je dopirala iz kamina, ali oči su joj izgledale čudno prazne. A onda - na Harijevo potpuno iznenađenje - Marijeta zavrte glavom.

Ambridžova brzo pogleda Fadža, a onda natrag u Marijetu.

-Mislim da nisi dobro razumela pitanje, draga, zar ne? Pitam te da li si odlazila na te sastanke u proteklih šest meseci? Jesi, zar ne?

Marijeta ponovo odmahnu glavom.

- Šta podrazumevaš pod tim odmahivanjem glave, draga? - upita Ambridžova razdražljivim glasom.

- Mislim da je njeno značenje bilo sasvim jasno - reče profesorka Mek Gonagal oštro - nije bilo nikakvih tajnih sastanaka u proteklih šest meseci. Je li to tačno, gospođice Edžkomb?

Marijeta klimnu.

- Ali bio je sastanak večeras, gospođice Edžkomb, rekli ste mi za njega, u Sobi po potrebi! A Potter je bio vođa, zar ne, Potter je to organizovao, Potter je - zašto odmahuješ glavom, devojko?

- Pa, obično kada osoba odmahuje glavom - reče Mek Gonagalova hladno - ona misli 'ne'. Dakle, sem ukoliko gospođica Edžkomb ne koristi neki oblik jezika znakova još nepoznat ljudskom rodu...

Profesorka Ambridž zgrabi Marijetu, okrenu je ka sebi da joj vidi lice i poče da je iz sve snage tresu. Trenutak kasnije, Dambldor je bio na nogama, podigavši štapić. Kingzli zakorači napred, a Ambridžova odskoči od Marijete, mlatarajući rukama po vazduhu kao da se opekla.

- Ne mogu ti dozvoliti da fizički napadaš moje učenike, Dolores - reče Dambldor i, po prvi put te večeri, delovao je ljutito.

- Bolje bi vam bilo da se smirite, madam Ambridž - reče Kingzli svojim dubokim, laganim glasom.

- Ne želite valjda da sebe uvalite u nevolju.

- Ne - reče Ambridžova, ostavši bez daha, gledajući u visoku figuru Kingzlija. - Mislim, da... u pravu si, Okovgrome... ja... ja... zanela sam se.

Marijeta je stajala tačno na mestu gde ju je Ambridžova pustila. Nije delovala uznemirena iznenadnim napadom Ambridžove, niti rasterećena time što ju je ova oslobodila. I dalje je držala odoru navučenu do svojih čudnih tupih očiju, zureći pravo ispred sebe.

U Hariju se javi iznenadna sumnja, povezana sa Kingzlijevim šaputanjem i onim što je osetio da je prohujalo pored njega.

- Dolores - reče Fadž, s izgledom osobe koja hoće da nešto raščisti jednom za svagda - večerašnji sastanak - onaj za koji definitivno znamo da je održan...

- Da - reče Ambridžova, sabravši se - da... pa, gospođica Edžkomb mi je odala informaciju i ja sam odmah krenula na sedmi sprat, u pratnji izvesnih učenika od poverenja, kako bih grupu uhvatila na delu. Međutim, čini se da su bili prethodno upozoreni na moj dolazak, jer su, kad sam došla na sedmi sprat, već bežali u svim pravcima. Nije važno, uostalom, jer ovde imam zapisana sva njihova imena, gospođica Perkinson je uletela u Sobu po potrebi, da vidi da li su nešto ostavili za sobom. Bio nam je potreban dokaz, i ta soba nam ga je pružila.

I na Harijev užas, ona izvuče iz džepa spisak imena koji je bio prikačen na zidu Sobe po potrebi, i uruči ga Fadžu.

-Čim sam videla Potterovo ime na spisku, znala sam sa čime imamo posla - reče ona unjkavo.

-Odlično - reče Fadž, a osmeh mu se raširi preko lica - odlično, Dolores. I... sto mu gromova...

On pogleda u Dambldora, koji je i dalje stajao pored Marijete, držeći štapić labavo u ruci.

-Vidiš kako su se nazvali? - reče Fadž tiho. - Dambldorova armija.

Dambldor posegnu rukom i uze komad pergamenta od Fadža. Zurio je u naslov koji je Hermiona pre više meseci naškrabala, i na trenutak kao da nije bio u stanju da progovori. A onda podiže pogled, smejući se.

-Pa, uhvatili ste me - reče on prosto. - Hoćeš li pisano priznanje od mene, Kornelijuse - ili će biti dovolja usmena izjava pred ovim svedocima?

Hari vide kako Mek Gonagalova i Kingzli razmeniše poglede. Na njihovim licima video se strah. Hari nije shvatao šta se dešava, a očigledno, ni Fadž.

- Izjavu? - upita Fadž polako - Šta... ne razumem...?

- Dambldorova araiija, Kornelijuse - reče Dambldor, još uvek se smešeći dok je mahao spiskom imena pred Fadžovim licem. - Ne Poterova armija. Dambldorova armija.

- Ali... ali...

Na Fadžovom licu se iznenada pojavi blesak razumevanja. On prestrašeno ustuknu, vrisnu, i ponovo iskoči iz kamina.

- Ti? - prošaputa, ponovo skačući po svom zapaljenom ogrtaču.

- Tako je - ljubazno reče Dambldor.

- Ti si ovo organizovao?

- Jesam - reče Dambldor.

- Ti si regrutovao ove učenike u - u svoju vojsku?

-Večeras je trebalo da nam bude prvi sastanak – reče Dambldor, klimajući glavom. - Samo sam hteo da vidim da li bi ih zanimalo da mi se priključe. Dabome, sad vidim da je bila greška što sam pozvao i gospođicu Edžkomb.

Marijeta klimnu glavom. Fadž skrenu pogled s nje na Dambldora, a prsa počеше da mu se nadimaju.

- Dakle ti jesi kovao zaveru protiv mene! - kriknu on.

- Tako je - reče Dambldor veselo.

- NE! - povika Hari.

Kingzli ga prostreli upozoravajućim pogledom, Mek Gonagalova preteći razrogači oči, ali Hariju je upavo sinulo šta Dambldor smeru, a on nije smeo da dozvoli da se to desi.

- Ne... profesore Dambldor...!

- Smiri se Hari, ili ćeš, bojim se, morati da napustiš moju kancelariju - reče Dambldor tnrno.

- Da, zaveži, Poteru - zakevta Fadž, koji je i dalje željno posmatrao Dambldora s nekom vrstom stravičnog užitka. - Vidi, vidi, vidi... došao sam večeras ovamo očekujući da isključim Potera, a umesto toga...

- Umesto toga si dobio priliku da mene uhapsiš - reče Dambldor smešeći se. - To je kao da si izgubio knut, a našao galeon, zar ne?

- Vesli! - povika Fadž, sad već drhteći od zadovoljstva - Vesli, da li si sve zapisao, sve što je rekao, njegovo priznanje, imaš li ga?

- Da, gospodine, mislim da imam, gospodine! - reče žustro Persi, čiji je nos bio isprskan mastilom zbog brzine kojom je hvatao beleške.

- I onaj ključni deo, kako je pokušavao da napravi vojsku protiv Ministarstva, kako je radio na tome da me destabilizuje?

- Da, gospodine, imam i to, da! - reče Persi, radosno preletevši svoje beleške očima.

- Vrlo dobro, onda - reče Fadž, sada zračeci veseljem - iskopiraj te beleške, Vesli, i smesta pošalji jedan primerak Dnevnom proroku. Ako pošaljemo brzom sovom, moći će da ude u jutarnje izdanje!

- Persi izlete iz sobe, zalupivši vrata za sobom, a Fadž se ponovo okrenu Dambldoru. - Sada ćemo te sprovesti u Ministarstvo, gde ćeš biti formalno optužen, a onda ćemo te poslati u Askaban da tamo sačekaš suđenje!

-Ah - reče Dambldor učtivo - da. Da, znao sam da ćemo doći i do te začkoljice.

- Začkoljice? - reče Fadž, dok mu je glas i dalje radosno vibrirao. - Ne vidim nikakvu začkoljicu, Dambldore?!

- Pa - reče Dambldor izvinjavajućim tonom - bojim se da je ja vidim.

-Ma nemoj?

-Pa, vidiš... čini se da si ti u zabludi da ću ja da – kako ono beše? - mirno pođem. Bojim se da uopšte neću mirao poći, Kornelijuse. Nemam ama baš nikakvu nameru da vam dozvolim da me pošaljete u Askaban. Mogao bih naravno, da pobegnem odatle - ali to bi bilo gubljenje vremena, a iskreno govoreći, imam čitav niz stvari kojima bih se radije bavio.

Lice Ambridžove je postajalo sve rumenije. Izgledala je kao da se polila ključalom vodom. Fadž je zurio u Dambldora sa vrlo blesavim izrazom lica, kao da je ošamućen iznenadnim udarcem, pa ne može da poveruje da se to desilo. On tiho zakrklja, a onda se osvrnu ka Kingzliju i čoveku sa kratkom sivom kosom, jedinom od prisutnih koji se do sada nije oglasio. Ovaj drugi ohrabrujuće klimnu Fadžu, i malo se pomeri napred, odmakavši se od zida. Hari vide kako mu ruka gotovo

ležerno klizi ka džepu.

- Ne budi smešan, Doulišu - reče Dambldor ljubazno. - Siguran sam da si odličan Auror - sećam se da si dobio 'natprosečno' na svim O.I.Č.T. testovima - ali ako samo pokušaš da me - ovaj - silom privedeš, moraću da te povredim.

Covek po imenu Douliš gotovo glupavo zatrepta. Ponovo je pogledao ka Fadžu, kao da očekuje da od njega dobije nagoveštaj šta dalje da preduzme.

- Tako dakle - zlobno se isceri Fadž, pribravši se - nameravaš da sam samcijat središ Douliša, Okovgroma, Dolores i mene, bez ičije pomoći, je li, Dambldore?

- Merlinove mi brade, ne - reče Dambldor smešeći se - sem ukoliko ne budete toliko budalasti da me primorate na to.

- Neće biti sam! - reče profesorka Mek Gonagal glasno gumuvši ruku u odoru.

- Biću, Minerva! - reče Dambldor oštro. - Potrebna si Hogvortsu!

- Dosta s tim glupostima! - reče Fadž, izvlačeći vlastiti štapić. - Doulišu! Okovgrome! Drz'te ga\

Kroz sobu blesnu tanki zrak srebrne svetlosti. Začu se prasak poput pucnja iz puške i pod zadrhta. Neka ruka ščepa Harija za vrat otpozadi i silom ga baci na pod u trenutku kad sevnu još jedan srebrni zrak. Nekoliko portreta stadoše da viču, Fokes zakriča, a vazduh se ispuni oblakom prašine. Kašljucajući od prašine, Hari vide kako jedna tamna figura ispred njega pada na pod uz tresak. Začu se krik i tup udarac, a neko povika: 'Ne!' Zatim se ču zvuk slomljenog stakla, izbezumljeno trupkanje stopalima, hroptaj... i tišina.

Hari se iskobelja i osvnu kako bi video ko ga je to napola davio, i spazi profesorku Mek Gonagal kako čuči kraj njega. Odgurnula je i njega i Marijetu da ne budu ozledeni. Uskovitlana prašina se polako slegala kroz vazduh po njima. Pomalo zadihan, Hari vide veoma visoku figuru kako se kreće prema njima.

- Jeste li u redu? - upita Dambldor.

- Da! - reče profesorka Mek Gonagal, ustajući i povlačeći Harija i Marijetu sa sobom.

Prašina se raščistila. Pred njima se ukazaše jadni ostaci kancelarije, Dambldorov radni sto beše prevrnut, svi stočići sa vretenastim nogama behu oboreni na pod, a njihovi srebrni instrumenti razbijeni u paramparčad. Fadž, Ambridžova, Kingzli i Douliš ležali su nepokretni na podu. Iznad njih je u širokom luku kružio feniks Fokes, meko pevajući.

- Na nesreću, morao sam da začaram i Kingzlija, ili bi delovalo krajnje sumnjivo - reče Dambldor tihim glasom. - Zaista je vrlo brzo shvatio šta treba da uradi, pa je modifikovao sećanje gospođice Edžkomb, dok su svi gledali na drugu stranu - zahvali mu se u moje ime, hoćeš li, Minerva?

- Dakle, svi će se ubrzo probuditi i najbolje je da ne znaju da smo imali vremena da se dogovaramo - morate se pretvarati da je prošao tek trenutak, kao da su samo pali na pod, neće se ni setiti...

- Gde ćeš ti, Dambldore? - prošapta profesorka Mek Gonagal. - U Ulicu Grimold?

- O, ne - reče Dambldor sa smrknutim osmehom - ja se neću sakrivati. Fadž će uskoro poželeti da me nikada nije ni pomerio sa Hogvortsu, to vam obećavam.

- Profesore Dambldor... - poče Hari.

Nije znao šta prvo da kaže: koliko mu je žao što je pokrenuo DA i izazvao sve ove probleme, ili kako mu je užasno što Dambldor odlazi da bi njega, Harija, spasao od izbacivanja? Ali ga Dambldor preseče pre nego što je išta stigao da izusti.

-Slušaj me Hari - reče on žurno. - Moraš da učiš oklumenciju što više možeš. Jesi li me razumeo? Čini sve što ti profesor Snejp kaže, i vežbaj to svake večeri pred spavanje, kako bi svoj um zatvorio za rdave snove. Vrlo brzo ćeš i sam shvatiti zašto, ali moraš mi obećati...

Covek po imenu Douliš poče da se mrda. Dambldor stegnu Harijev ručni zglob.

-Zapamti... zatvori svoj um...

Ali, kad se Dambldorovi prsti sklopiše oko Harijeve kože, on oseti bolno probadanje u ožiljku na čelu, i ponovo oseti tu užasnu, zmijsku težnju da napadne Dambldora, da ga ugrize, da ga povredi...

-...i shvatićeš - prošapta Dambldor.

Fokes je kružio po kancelariji i iznenada prolete tik iznad njega. Dambldor pusti Harija, podiže ruku i čvrsto se uhvati za feniksov dugački zlatni rep. Blesnu plamen i njih dvoje nestadoše.

-Gde je on? - vrisnu Fadž, odrazivši se s poda. - Gde je on?

- Ne znam! - povika Kingzli, koji takođe skoči na noge
- Pa, nije moguće da se prebacio - povika Ambridžova. - To se ne može izvesti iz škole...
- Stepenice! - vrisnu Douliš i baci se na vrata, otvori ih i nestade kroz njih, praćen Kingzlijem i Ambridžovom. Fadž je oklevao, a onda se polako pridiže na noge, tresući prašinu sa odore. Zavlada dugi, bolni tajac.
- Pa, Minerva - reče Fadž pakosno, ispravljajući svoj zarozani rukav - bojim se da je to kraj tvog prijatelja Dambldora.
- To ti misliš, je li? - reče profesorka Mek Gonagal prezrivo. Fadž kao da je nije čuo. Gledao je po razbucanoj kancelariji. Nekoliko portreta zasikta ka njemu, a jedan ili dvojica mu pokazaše vrlo ružne gestove rukom.
- Bolje pošalji ovo dvoje u krevet - reče Fadž, osvrnuvši se ka profesorki Mek Gonagal i glavom joj pokaza da odvede Harija i Marijetu.
- Profesorka Mek Gonagal ništa ne reče, već izmaršira gurajući Harija i Marijetu kroz vrata. Dok su se ona zatvarala za njima, Hari začu glas Fineasa Nigelusa.
- Znate, ministre, ja se u mnogim stvarima ne slažem sa Dambldorom... ali ne možete poreći da ima stila...

28. SNEJPOVA NAJGORA USPOMENA

Dolores Džejn Ambridž (Veliki inkvizitor) zamenila je Albusa Dambldora na mestu direktora Hogvortske škole za veštice i čarobnjake.

Gore navedenoje u skladu sa Dekretom o obazovanju broj dvadeset i osam.

Potpisao:

Kornelijus Osvald Fadž
MINISTAR MAGIJE

Ta obaveštenja su preko noći nikla po celoj školi, ali nisu objašnjavala otkud svaka osoba u zamku zna da je Dambldor savladao dva Aurora, Veliku inkvizitorku, ministra magije i njegovog mlađeg savetnika, ne bi li pobegao. Gde god bi Hari pošao po zamku, jedina tema razgovora bila je Dambldorov beg, i mada su neki detalji iskrivljeni tokom prepričavanja (Hari je čuo jednu drugakinju kako ubeduje drugaricu da Fadž trenutno leži u Sent Mungu sa bundevom umesto glave), bilo je iznenađujuće koliko je ostatak informacija bio tačan. Svi su, na primer, znali da su Hari i Marijeta bili jedini đaci koji su prisustvovali sceni u Dambldorovoj kancelariji i, pošto je Marijeta sada bila u bolničkom krilu, Harija su opsedali zahtevima da podnese izveštaj iz prve ruke.

- Dambldor će se brzo vratiti - reče samouvereno Erni Mekmilan dok su se vraćali sa herbologije, pošto je pažljivo saslušao Harijevu priču. - Nisu mogli da ga uklone kad smo bili na drugoj godini, a neće im ni sada uspeti. Debeli fratar mi je rekao... - on zaverenički spusti glas, tako da su Hari, Ron i Hermiona morali da se nagnu bliže njemu da bi ga čuli - ...da je Ambridžova sinoć pokušala da se vrati u njegovu kancelariju, pošto su pročešljali zamak i zemljište u potrazi za njim. Nije mogla da prođe pored gargojla. Direktorska kancelarija se zapečatila i odbija da je propusti. - Emi se zlobno iskezi. - Čujem da je posle toga imala pravi mali napad besnila.

- Oh, ne sumnjam da je već videla sebe kako sedi gore u direktorovoj kancelariji - reče Hermiona, dok su koračali uz kamene stepenike ka Ulaznoj dvorani. - Da gospodari odatle svim nastavnicima, ta glupa, naduvana, moći željna stara...

-Da li stvarno želiš da dovršiš tu rečenicu, Grendžerova?

Drako Melfoj je iskrsnuo iza vrata, praćen Krebom i Gojлом. Njegovo bledo, šiljato lice bilo je ozareno zlobom.

- Bojim se da ću morati da skinem nekoliko poena Grifindoru i Haflpafu - otezao je on.

- Samo nastavnici mogu da skidaju poene kućama, Melfoje - odmah će Erni.

- Da, i mi smo asistenti, zar se ne sećaš? - zareža Ron.

- Znam da asistenti ne mogu da skidaju poene, veseli care - iskezi se Melfoj. Kreb i Gojl se zakikotaše. - Ali pripadnici Inkvizitorskog odreda...

- Čegal - upita Hermiona oštro.

- Inkvizitorskog odreda, Grendžerova - reče Melfoj, pokazujući na sićušno srebrno 'I' na svojoj odori, tik ispod asistentske značke. - Elitna grupa daka koji podržavaju Ministarstvo magije, lično izabrani od strane profesorke Ambridž. U svakom slučaju, članovi Inkvizitorskog odreda imaju ovlašćenje da oduzimaju poene... stoga, Grendžerova, tebi oduzimam pet što si nepristojno govorila o našoj novoj direktorki. Tebi smanjujem pet poena, Mekmilane, zato što si mi protivrečio. Pet uzimam i tebi, jer mi se ne dopadaš, Poteru. Vesli, košulja ti nije uvučena u pantalone, pet poena manje. Ah, da, umalo da zaboravim, Grendžerova, ti si Blatokrvna, i to će te koštati deset poena.

Ron izvuče štapić, ali ga Hermiona odgurnu u stranu, šap-nuvši mu - Nemoj!

-Mudar potez, Grendžerova - Melfoj se gušio od uzbuđenja. - Novi direktor, novo doba... budi dobar, Proteru... i ti, veseli care...

Od srca se nasmejavi, on produži dalje praćen Krebom i Gojлом.

-Blefirao je - reče Erni, delujući zgroženo. - Nemoguće je da mu je dozvoljeno da skida poene... to bi bilo smešno... potpuno bi podrivalo sistem asistenata.

Ali Hari, Ron i Hermiona su već bili automatski pogledali ka džinovskim peščanicima koji su stajali u nišama duž zida iza njih, a koji su beležili poene kuća. Tog jutra Grifindor i Revenklo su bili izjednačeni u vođstvu. Pred njihovim očima kamenčići su leteli nagore, smanjujući količinu u donjim kupolama. Zapravo, jedini peščanik koji je ostao nepromenjen bio je smaragdima napunjen sliterinski.

-Primetili ste, je li? - začu se Fredov glas.

On i Džordž su se upravo spustili niz mermerno stepenište, pridruživši se Hariju, Ronu, Hermioni i Erniju u podnožju peščanika.

- Melfoj nam je upravo svima skupa skinuo jedno pedeset poena - reče Hari besno, dok su posmatrali kako još nekoliko kamenčića izlete iz grifindorskog peščanika uvis.

- Da, Montegju je pokušao i nas da kazni tokom odmora - reče Džordž.

- Kako to misliš, 'pokušao'? - brzo će Ron.

- Nije uspeo sve da izgovori - reče Fred - zahvaljujući činjenici da smo ga ubacili naglavačke u onu nestajuću vitrinu na prvom spratu.

Hermiona je bila vidno šokirana.

- Ali upašćete u velike nevolje!

- Ne dok se Montegju ponovo ne pojavi, a to može da bude tek kroz nekoliko nedelja, pojma nemam gde smo ga poslali - reče Fred, mrtav hladan. - A i svejedno nam je... rešili smo da više ne brinemo hoćerao li upasti u nevolju.

- Zar vas je ikada bila briga? - upita Hermiona.

- Naravno da jeste - odgovori Džordž. - Nikada nas nisu izbacili iz škole, zar ne?

- Uvek smo znali gde da povučemo crtu - reče Fred.

- I, možda bismo tu i tamo nagazili na nju - priznade Džordž.

- Ali bismo uvek stali pre nego što bisrao izazvali pravi džumbus - reče Fred.

- Ali sada? - upita Ron znatiželjno.

- Pa, sada... - reče Džordž.

- ...pošto više nema Damblдора... - reče Fred.

- ...mislimo da je malo nereda... - reče Džordž.

- ...baš ono što naš novi direktor zaslužuje - reče Fred.

- Ne smete! - prošaputa Hermiona. - Stvarao ne smete! Ona bi i volela da joj date neki razlog da vas izbaci!

- Ti ne kapiraš, Hermiona, je li? - reče Fred, nasmešivši joj se. - Više nam se i ne ostaje ovde. Otišli bismo iz ovih stopa, da nismo odlučili da prvo učinimo ono što je u našoj moći, u Dambldorovo ime. A ionako - on pogleda na sat - prva faza samo što nije počela. Ja bih se pojavio u Velikoj sali za vreme ručka, da sam na vašem mestu, kako bi nastavnici videli da vi nemate nikakve veze sa time.

- Da nemamo nikakve veze sa čime? - upita Hermiona zabrinuto.

-Videćeš - reče Džordž. - Hajde sada, idite.

Fred i Džordž se okrenuše i nestadoše u sve većoj masi učenika koji su silazili niz stepenice na ručak, Delujući krajnje uznemiren, Erni Mekmilan promrmlja nešto o nedovršenom domaćem iz preobražavanja, i odjuri dalje.

- Mislim da bi stvarno trebalo da se sklonimo odavde, znate - reče Hermiona nervozno. - Za svaki slučaj...

- Aha, važi - reče Ron, i sve troje krenuše ka ulazu u Veliku salu, ali Hari jedva da je i pogledao u začaranu tavanicu koja je pokazivala brzajuće bele oblake, kada ga neko potapša po ramenu i, okrenuvši se, nađe se nosom u nos sa domarem Filčom. Hari odskoči nekoliko žurnih koraka unazad: Filča je bilo najbolje gledati sa distance.

- Direktorica bi htela da te vidi, Poteru - isceri se on.

- Nisam ja - ote se glupavo Hariju, koji je odmah pomislio na ono što su Fred i Džordž planirali, šta god to bilo. Filčova vilica se zatrese od tihog smeha.

-Nečista savest, je li? - dahtao je. - Pođi za mnom.

Hari se osvrnu ka Ronu i Hermioni, koji su izgledali zabrinuto. On slegnu ramenima, i pode za Filčom nazad u Ulaznu dvoranu, kroz nadolazeću plimu gladnih učenika.

Filč je bio u strašno dobrom raspoloženju. Pevušio je promuklo sebi u bradu dok su se penjali uz mermerne stepenice. Kada su došli do prvog sprata, on reče: - Stvari se ovde menjaju, Poteru.

- Primetio sam - reče Hari hladno.

- Dabome... godinama sam govorio Dambldoru da je previše popustljiv prema svima vama - reče Filč, zlobno se kikoćući. - Vi, prljave male zverke, nikada ne biste bacali smrdibombe kad biste znali da imam ovlašćenje da vas bičujem dok ne prokrvarite, je li? Niko ne bi ni pomislio da baca zubate frizbije po hodnicima kada bih ja mogao da vas obesim za noge u mojoj kancelariji, zar ne? Ali kada Dekret o obrazovanju broj dvadeset i devet stupi na snagu, Poteru, moću ću sve to da radim... plus je ona zamolila ministra da potpiše naređenje za izbacivanje Pivsa iz škole... oh, stvari će ovde biti mnogo drugačije, sada kada je ona glavna...

Ambridžova se očigledno svojski potrudila da pridobije Filča na svoju stranu, pomisli Hari, a najgore je bilo to što će se on verovatno pokazati kao važno oružje: jedino su Veslijevi blizanci znali više od njega o školskim tajnim prolazima i skrovištima.

- Evo nas - reče on, kezeći se Hariju dok je triput pokucao na vrata kancelarije profesorke Ambridž, i širom ih otvori. - Mali Poter je tu da vas vidi, gospo.

Kancelarija Ambridžove, koju je Hari tako dobro upoznao za vreme svojih mnogobrojnih kaznenih časova, bila je ista kao pre, izuzev velike drvene ploče na njenom stolu, na kojoj je zlatnim slovima pisalo: DIREKTORKA. Takođe, njegova Vatrena strela i Fredove i Džordžove Čistačice, na čiji prizor se trže, bile su okovane lancima i zaključane katancem za debelu gvozdenu alku na zidu iza njenog stola.

Ambridžova je sedela za stolom, žurno škrabajući po svom ružičastom pergamentu, ali podiže pogled i široko se nasmeši kada oni uđu.

- Hvala ti, Arguse - reče ona cakanim glasom.

- Nema na čemu, gospo, nema na čemu - reče Filč, naklonivši se koliko rau je njegov reumatizam dopuštao, i izađe unazad kroz vrata.

- Sedi - reče Ambridžova odsečno, pokazujući na stolicu.

Hari sede. Ona još par trenutaka nastavi da škraba. On je za to vreme posmatrao odvratne mačiče koji su skakutali po svojim posudama iznad njene glave, pitajući se kakav mu to novi užas sprema.

- E, pa - reče ona najzad i odloži pero, nalik žabi koja se sprema da proguta izuzetno sočnu muvu. - Sta bi hteo da popiješ?

- Šta? - reče Hari, siguran da ju je pogrešno čuo.

- Da popiješ, gospodine Poter - reče ona, još šire se nasmešivši. - Čaj? Kafu? Sok od bundeve?

Kako je koje piće nudila, kratko bi zamahnula štapićem, i šolja ili čaša bi se pojavili na njenom stolu.

- Ništa, hvala - reče Hari.

- Insistiram da piješ sa mnom - reče ona, a glas joj postade preteće sladunjav. - Izaberi jedno.

-U redu... čaj, onda - reče Hari. slegnuvši ramenima.

Ona ustade i napravi čitav performans sipajući mu mleko u čaj, okrenuvši mu pri tom leđa. Onda obiđe oko stola sa šoljicom, smešeći se na zloslutno sladak način.

-Eto - reče ona, dodajući mu šoljicu. - Popij ga pre nego što se ohladi, hoćeš li? Dakle, sada, gospodine Poter... Mislim da bi trebalo da malo pročaskamo, posle sinoćnih uznemirujućih događaja.

On joj ništa ne odgovori. Ona se smesti nazad na svoje mesto i pričekava. Posle nekoliko dugih trenutaka u tišini, ona veselo reče: - Ne piješ!

On pridiže čašu usnama a onda je iznenada spusti. Jedno od užasnih naslikanih mačića imalo je velike okrugle plave oči, poput magičnog oka Ludookog Čudljivka, i Hariju upravo pade na pamet šta bi Ludooki rekao kada bi čuo da je Hari popio nešto što mu je ponudio dobro mu poznat neprijatelj.

-Sta je bilo? - reče Ambridžova, koja ga je još uvek pomno posmatrala. - Hoćeš li malo šećera?

-Ne - reče Hari.

On ponovo pridiže šolju usnama, pretvarajući se da je otpio gutljaj, iako je držao usta čvrsto zatvorena. Ambridžovoj se lice ozari osmehom.

- Dobro - prošaputa ona. - Vrlo dobro. Dakle, sada... - ona se malčice nagnu ka njemu. - Gde je Albus Damblodor?

- Pojma nemam - odmah će Hari.

- Pij, pij - reče ona, još uvek se smešeći. - A sada, gospodine Poter, nemojmo da se igramo dečjih igara. Znam da znaš gde je on otišao. Ti i Damblodor ste zajedno u ovome još od početka. Razmotrite svoj položaj, gospodine Poter...

- Ne znam gde je on.

Hari isfolira još jedan gutljaj.

-Vrlo dobro - reče Ambridžova izgledajući nezadovoljno.

- U tom slučaju, budi ljubazan i reci mi gde je trenutno prebivalište Sirijusa Bleka.

Hariju se prevrnu stomak, a ruka kojom je držao šoljicu mu zadrhta tako da šoljica začangrlja na svojoj tacni. On prinese šoljicu ustima, stisnuvši usne, i malo vrele tečnosti prosu mu se po odori.

-Ne znam - reče malo prebrzo.

-Gospodine Poter - reče Ambridžova - podsetiću vas da sam ja ta koja umalo nisam uhvatila kriminalca Bleka u grifindorskom kaminu u oktobru. Savršeno dobro znam da se sastajao sa vama, i da sam imala ikakav dokaz za to, nijedan od vas dvojice danas ne bi bio na slobodi, to vam obećavam. Ponoviću, gospodine Poteru... gde je Sirijus Blek?

-Nemam blage veze - reče Hari glasno. - Pojma nemam.

Zurili su jedno u drugo toliko dugo, da Hari oseti kako mu oči suze. Onda Ambridžova ustade.

-Vrlo dobro, Poteru, ovaj put ću ti verovati na reč, ali upozoravam te: moć Ministarstva stoji iza mene. Svi kanali komunikacije sa ovom skolom su pod prismotrom. Regulator flu-mreže motri na svaki kamin u Hogvortsu - izuzev mog, razume se.

Moj Inkvizitorski odred otvara i čita svu sovину poštu koja dolazi i odlazi odavde. A gospodin Filč motri na sve tajne prolaze koji vode iz zamka. Ako pronađem i trunčicu dokaza...

BUUM!

Pod kancelarije zadrhta. Ambridžova skliznu u stranu, uhvativši se za sto umesto oslonca, posve šokirana.

-Šta to bi...?

Zurila je u vrata. Hari iskoristi ovu priliku da isprazni svoju gotovo punu šoljicu čaja u najbližu vazuu sa suvim cvećem. Čuo je ljude kako trče i vrište nekoltko spratova ispod njih.

-Nazad na ručak, Poteru! - povika Ambridžova, podigavši štapić, i izlete iz kancelarije. Hari joj pruži par sekundi prednosti, a onda pojuri za njom da vidi šta je izvor te silne buke.

Nije ga bilo teško pronaći. Samo sprat ispod njih izbio je pravi pandemonijum. Neko (a Hari je imao prilično dobru ideju ko bi to mogao da bude) je pripalio, činilo se, ogroman sanduk pun začaranih vatrometa.

Zmajevi, skroz sačinjeni od zelenih i zlatnih varnica, jezdili su hodnicima, ispuštajući vatrene kugle i izazivajući glasne eksplozije dok su proletali. Šokantno ružičasti vatreni vrtuljci, prečnika skoro dva metra, preteće su fijukali kroz vazduh, nalik mnogobrojnim letećim tanjirima. Rakete sa tragom od sjajnih srebraih zvezda odbijale su se od zidova. Prskalice su same od sebe iskricama ispisivale psovke po vazduhu. Petarde su, poput mina, eksplodirale gde god bi Hari pogledao i, umesto da dogore, nestanu sa vidika ili da se frkćući zaustave, ova pirotehnička čuda kao da su dobijala na snazi i ubrzanju što ih je duže gledao.

Filč i Ambridžova su stajali nasred stepenica, očito ukočeni od užasa. Dok ih je Hari posmatrao, jedan od većih vatrenih vrtuljaka kao da požele više prostora za manevrisanje, pa se zavrte ka Ambridžovoj i Filču, uz zloslutno fiiiijuuuuu. Oni prestrašeno vrisnuše i čučnuše, a vrtuljak izlete pravo kroz prozor iza njih i odjezdi duž zemljišta. U međuvremenu, nekoliko zmajeva i veliki ljubičasti slepi miš koji se zlokobno dimio, iskoristili su priliku i pobjegli na drugi sprat kroz otvorena vrata na kraju hodnika.

-Požuri, Filč, brzo! - zakrešta Ambridžova - razići će se po celoj školi, ako nešto ne učinimo - Ošamuti!

Iz vrha njenog štapića izlete mlaz crvenih varnica i pogodi jednu od raketa. Umesto da se ukoči u vazduhu, ona eksplodira sa takvom silinom da napravi rupu u slici setne veštice nasred livade. Ova je taman na vreme pobjegla i, par trenutaka kasnije pojavila se na susednoj slici, gde se nekoliko čarobnjaka koji su igrali karte žurao pridigoše da joj ustupe mesto.

- Nemoj da ih ošamućuješ, Filč! - povika Ambridžova ljutito da je svi čuju, kao da je to bila njegova čin.

- Dobro, direktorko! - dahćući reče Filč koji, kao Poraga, nije mogao da ošamuti vatromete, baš kao što nije mogao ni da ih proguta. On odjuri do najbližeg plakara, izvuče metlu i poče da mlati vatromete po vazduhu. U roku od par sekundi, vrh metle je goreo.

Hari je dovoljno video. Smejući se, sagnu se što je niže mogao, potrča ka vratima za koja je znao da se kriju iza tapiserije malo dalje niz hodnik, i skliznu kroz njih, da bi tu zatekao Freda i Džordža kako se kriju, slušajući krike Ambridžove i Filča, tresući se od potisnutog veselja

- Impresivno - reče Hari tiho, kezeći se. - Veoma impresivno... istisnućete doktora Filibastera iz posla, bez problema...

- Hvala - prošaputa Džordž, brišući suze od smeha sa lica.

- Oh, nadam se da će sledeći put pokušati da ih natera da nestanu... umnožavaju se desetstruko svaki put kad to pokušaš.

Vatrometi su nastavili da gore i da se šire po celoj školi u toku popodneva. Iako su izazvali mnogo pometnje, pogotovu petarde, ostalim nastavnicima nisu mnogo smetali.

-Bože, bože - reče profesorka Mek Gonagal sarkastično, kada je jedan od zmajeva uleteo u njenu učionicu, bljujući vatru i ispuštajući glasne eksplozije. - Gospodice Braun, možete li da otrčite do direktorke, da je obavestite da imamo odbegli va-tromet u našoj učionici?

Konačan ishod bio je da je profesorka Ambridž provela svoje prvo popodne kao direktorka trčeći po celoj školi, odgovarajući na pozive ostalih nastavnika, od kojih izgleda niko nije bio u stanju da oslobodi svoje učionice od vatrometa bez njene pomoći. Kada se i poslednje zvono oglasilo, i daci se zaputili ka grifindorskom tornju sa torbama na leđima, Hari uz neizmerno zadovoljstvo primeti razbarušenu i garavu Ambridžovu kako se lica oblivenog znojem tetura iz pravca Flitvikove učionice.

-Puno vam hvala, profesorko! - reče profesor Flitvik svojim piskavim glasićem. - Naravno, mogao sam, i sam da se oslobodim ovih prskalica, ali nisam bio siguran da li imam ovlašćenje.

Smešeći se, on zatvori vrata svoje učionice pred njenim režećim licem.

Fred i Džordž su te večeri bili heroji u grifindorskom boravku. Čak se i Hermiona probila kroz uzbuđenu gomilu da im čestita.

- Bio je to divan vatromet - reče ona sa divljenjem.

- Hvala - reče Džordž, istovremeno iznenađen i zadovoljan.

- Veslijevski požarni čarobnjakometi. Jedini problem je što smo istrošili čitave zalihe. Sada moramo da ih pravimo ispočetka.

- Ipak, vredelo je - reče Fred, koji je primao narudžbine od bučnih Grifindoraca. - Ako hoćeš da staviš svoje ime na listu čekanja, Hermiona, koštaju pet galeona komplet Osnovni plamičak, a dvadeset Usijanje de luks...

Hermiona se vrati za sto gde su sedeli Hari i Ron, zureći u svoje školske torbe, kao da se nadaju da će im domaći zadaci iskočiti iz njih i sami se napisati.

- Pa dobro, zašto ne uzmemo jedno slobodno veče? - upita Hermiona veselo, kada srebmorepa veslijevska raketa projuri pored prozora. - Uostalom, uskršnji raspust počinje u petak, tada ćemo imati vremena na pretek.

- Da li ti je dobro? - upita Ron, zureći u nju sa nevericom.

- Pa, sad kad si već spomenuo - reče Hermiona veselo - znaš... mislim da se osećam pomalo... buntovno.

Hari je i dalje mogao da čuje daleke odjeke odbeglih petardi kada su on i Ron otišli u krevet sat vremena kasnije, a dok se presvlačio, jedna prskalica prolete pored tornja, i dalje odlučno ispisujući reč 'KAKA'.

On se uzvera u krevet, zevajući. Pošto je skinuo naočare, vatrometi koji bi povremeno proleteli pored prozora izgledali su mu zamagljeni, poput iskričavih oblaka, prelepi i misteriozni na crnom nebu. Okrenuo se na bok, pitajući se kako je Ambridžovoj, posle prvog dana na Dambldorovom radnom mestu, i kako će Fadž odreagovat' kada čuje da je škola veći deo dana bila u stanju haosa. Nasmehivši se, Hari sklopi oči...

Zujanje i eksplozije odbeglih vatrometa po zemljištu, činilo se, postajali su sve udaljeniji... ili se možda on udaljavao od njih...

Pao je pravo u hodnik koji je vodio u Odsek za misterije. Jurio je ka običnim crnim vratima... neka se otvore... neka se otvore...

Tako i bi. Obreo se u kružnoj sobi punoj vrata... prošao je kroz nju, stavio ruku na identična vrata i otvorio ih...

Sada je bio u dugačkoj, pravougaonoj sobi ispunjenoj čudnovatim mehaničkim škljocanjem. Po zidu su se kretale razigrane mrlje svetlosti, ali nije zastao da ih pobliže osmotri... morao je da produži dalje...

Na samom kraju sobe bila su još jedna vrata... i ona se otvoriše na njegov dodir...

A sada je bio u prigušeno osvetljenoj sobi, visokoj i širokoj kao crkva, u kojoj su se nalazili samo redovi i redovi visokih polica, svaka prepuna malih, prašnjavih staklenih kugli... Harijevo srce stade ubrzano da lupa od uzbuđenja... znao je gde treba da ide... potrčao je napred, ali njegovi koraci ne izazvaše nikakav zvuk u ogromnoj napuštenoj sobi...

U ovoj prostoriji bilo je nešto što strašno mnogo želi...

Nešto što želi... ili što neko drugi želi...

Ožiljak ga zaboje...

BENG!

Hari se istog trena probudi, zbunjen i ljut. Mračna spavaonica odzvanjala je od smeha.

- Kul! - reče Šejmus, čija silueta se nazirala nasuprot prozora. - Mislim da je jedan od onih vrtuljaka udario u raketu, i kao da su se sparili, dođite da vidite!

Hari začu kako Ron i Din iskaču iz kreveta da bi bolje videli. On je ležao potpuno miran i nem dok mu se bol u ožiljku smirivao, a razočaranje počinjalo da ga preplavljuje. Osećao se kao da mu je predivno blago u poslednjem trenutku istrgnuto iz ruku... ovaj put je bio tako blizu.

Pored prozora grifindorskog tornja sada su proletali svetlucajući ružičastosrebrni krilati prasići. Hari je ležao i slušao razdragane zvižduke Grifindoraca u spavaonicama ispod njih. Stomak mu se mučno zgrči na pomisao da naredne večeri ima oklumenciju.

Hari je ceo sledeći dan proveo strepeći šta će Snejp reći ako otkrije koliko je duboko prodro u Odsek za misterije u svom poslednjem snu. Uz nalet krivice, on shvati da nije ni jedanput vežbao oklumenciju od njihovog poslednjeg susreta: previše toga se izdešavalo od Dambldorovog odlaska. Bio je siguran da ne bi mogao da isprazni svoj um čak i da je pokušao. Međutim, sumnjao je da će Snejp prihvatiti taj izgovor.

Toga dana, tokom nastave, pokušao je da u poslednji čas malo provežbate stvari, ali nije vredelo.

Kad god bi začutao i pokušao da se oslobodi svih misli i emocija, Hermiona bi neprekidno zapitkivala šta nije u redu, a uostalom, nije bio najbolji trenutak da isprazni um dok nastavnici nasumično ispituju čak i gradivo iz prethodnih lekcija.

Pripremvši se na najgore, on se posle večere zaputi do Snejpove kancelarije. Međutim, na pola puta kroz Ulaznu dvoranu Čo dotrča do njega.

- Ovamo - reče Hari, srećan što ima razlog da odloži svoj susret sa Snejpom, pokazujući joj da pređu u ćošak Ulazne dvorane, gde su stajali ogromni peščanici. Grifindorski je sada bio gotovo prazan. - Jesi li dobro? Ambridžova te nije zapitkivala oko DA?

- Oh, ne - žumo će Čo. - Ne, samo sam... pa, samo sam htela da ti kažem... Hari, nisam mogla ni da zamislim da će Marijeta da kaže...

- Da, pa šta ćeš - reče Hari smrknuo. Smatrao je da Čo treba malo pažljivije da bira prijatelje. Bila je mala uteha što je, prema poslednjim vestima, Marijeta još uvek u bolničkom krilu, a Madam Pomfri nije nimalo bila u stanju da joj zaleči njene bubuljice.

- Ona je inače stvarno divna osoba - reče Čo. - Samo je pogrešila...

Hari je pogleda sa nevericom.

- Divna osoba koja je pogrešila? Sve nas je prodala, uključujući i tebe!

- Da, ali... svi smo se izvukli, zar ne? - reče Čo molećivo.

- Znaš već, njena mama radi u Ministarstvu, stvamo joj je teško...

- I Ronov tata radi u Ministarstvu! - reče Hari besno. - A, za slučaj da nisi primetila, njemu ne piše tužibaba na licu...

- To je bio stvamo užasan trik Hermione Grendžer - reče Čo žustro. - Trebalo je da nam kaže da je bacila urok na onaj spisak...

- Ja mislim da je to bila fenomenalna ideja - reče Hari hladno. Čo porumene, a oči joj blesnuše.

- Oh, da, zaboravila sam... naravno, pa to je ideja tvoje drage Hermione...

- Nemoj samo opet da mi plačeš - upozori je Hari.

- Taman posla! - povika ona.

- Da... pa... dobro, onda - reče on. - Trenutno imam dovoljno briga i bez toga.

- Onda idi pa ih brini! - reče Čo gnevno, okrenu se na peti i odjuri od njega.

Besneći, Hari se spusti niz stepenice ka Snejpovoj tamnici i, mada je iz iskustva znao da će Snejpu biti mnogo lakše da mu prodre u um ako dođe besan i uznemiren, on je, sve dok nije došao do vrata tamnice, jedino razmišljao šta je još trebalo da kaže Čo o Marijeti.

-Kasniš, Poteru - reče Snejp hladno, kada je Hari zatvorio vrata za sobom.

Snejp je stajao leđima okrenut Hariju, po običaju vadeći neke od svojih misli, i pažljivo ih smeštao u Dambldorovo sito-za-misli. On ubaci poslednju srebrnu nit u kamenu zdelu i okrenu se Hariju.

- Dakle - upita on. - Da li si vežbao?

- Da - slaga Hari, pomno posmatrajući nogu Snejpovog stola.

-Pa, uskoro ćemo otkriti da li je tako, zar ne? - reče Snejp resko. - Izvadi štapić, Poteru.

Hari zauze svoju uobičajenu pozu, suočivši se sa Snejpom, sa stolom između njih. Srce mu je bubnjalo od ljutnje na Čo i strepnje koliko će Snejp uspeti da izvuče iz njegovog uma.

-Kada izbrojim do tri, onda - reče Snejp lenjo. - Jedan... dva...

Vrata Snejpove kancelarije se uz tresak otvoriše i Drako Melfoj ulete unutra.

-Profesore Snejp, gospodine... oh... izvinite...

Melfoj je, vidno iznenađen, zurio u Snejpa i Harija.

-U redu je, Drako - reče Snejp, spustivši štapić. - Poter je ovde radi dopunske nastave iz napitaka.

Hari nije video Melfoja toliko srećnog otkako je Ambridžova izvršila inspekciju na Hagridovom času.

- Nisam znao - reče on, kezeći se Hariju, koji je znao da mu je lice pocrvenelo. Dao bi sve na svetu da može da vikne istinu Melfoju u lice - ili, još bolje, da ga pogodi jednom dobrom kletvom.

- Dakle, Drako, šta je bilo? - upita Snejp.

- Profesorka Ambridž, gospodine... potrebna joj je vaša pomoć - reče Melfoj. - Pronašli su Montegjua, gospodine, stvorio se zaglavljen u toaletu na četvrtom spratu.

- Otkud on tamo? - insistirao je Snejp.

- Ne znam, gospodine, i sam je pomalo zbunjen.

- Dobro, onda. Poteru - reče Snejp - nastavićemo ovu lekciju sutra uveče.

On se okrenu i izjuri iz učionice. Melfoj nečujno reče Hariju: - Dopunska nastava iz napitakal - a onda se okrenu i pođe za Snejpmom.

Kipteći od besa, Hari vrati štapić u odoru i krenu da napusti sobu. Makar je dobio još dvadeset i četiri časa da vežba. Znao je da treba da bude zahvalan na tome što se za dlaku izvukao iz neprijatne situacije, mada po cenu da Melfoj celoj školi ispriča kako je njemu, Hariju, potrebna dopunska nastava iz napitaka.

Već je bio na vratima kancelarije, kada ga primeti: odblesak srebaste svetlosti koji je treperio na do vratku. On zastade, i zagleda se u njega, prisativši se nečega... a zatim mu sinu: bilo je nalik svetlima koje je video prošle noći u snu, svetlima u drugoj sobi kroz koju je prošao tokom na putu kroz Odsek za misterije.

On se osvrnu. Svetlost je dopirala iz sita-za-misli koje je stajalo na Snejpvom stolu. Srebrnastobeli sadržaj kovitlao se i talasao u njemu. Snejmove misli... stvari koje nije želeo da Hari vidi, ako bi se kojim slučajem probio kroz njegove blokade...

Hari se zagleda u sito-za-misli, dok je u njemu rasla znatiželja... šta je to Snejp toliko želeo da sakrije od Harija?

Srebrnasta svetlost je podrhtavala na zidu... Hari zakorači dva koraka ka stolu, naprežući um. Da li je to možda informacija o Odseku za misterije, koju je Snejp rešio da sakrije od njega?

Hari se osvmu preko ramena, a srce mu je sada bubnjalo jače i brže no ikad. Koliko će Snejpu trebati da oslobodi Montegjua iz klozeta? Hoće li se posle toga vratiti pravo u kancelariju, ili će otpratiti Montegjua do bolničkog krila? Svakako ovo poslednje... Montegju je bio kapiten sliterinskog kvidičkog tima, Snejp će želeći da zna da li je sve u redu sa njim.

Hari pređe preostalih nekoliko koraka do sita-za-misli i stade nad njim, zureći u njegove dubine. Oklevao je, oslušujući, a onda ponovo izvuče štapić. Kancelarija i hodnik ispred nje bili su potpuno nemi. On malčice pročačka sadržaj sita-za-misli vrhom štapića.

Srebrna tvar u njemu poče veoma brzo da se kovitla. Hari se nagnu ka njoj, i primeti da je postala prozirna. Ponovo je gledao u neku sobu, kao kroz kružni prozor na tavanici... zapravo, ukoliko se nije grdno prevario, gledao je baš u Veliku salu.

Dahom je čak uspeo da zamagli površinu Snejpvih misli... um kao da mu je bio u limbu... bilo bi sumanuto učiniti ono što je bio u sve večera iskulenju da uradi... drhtao je... Snejp bi mogao da se vrati svakog časa... ali Hari pomisli na Čoin bes, Melfojevo podrugljivo lice, i obuze ga nesmotrena smelost.

On duboko udahnu vazduh, i uroni lice u površinu Snejpvih misli. Istog trena, pod kancelarije se zatrese, ubacivši Harija naglavačke u sito-za-misli...

Padao je kroz hladnu tminu, mahnito se okrećući, a onda...

Stajao je nasred Velike sale, ali u njoj nisu bila četiri stola školskih kuća. Umesto njih, bilo je više od stotinu manjih stolova, svi okrenuti na istu stranu, i za svakim je sedeo po jedan učenik, nisko pognute glave, škrabajući na svitku pergamenta. Jedini zvuk koji se čuo bilo je grebuckanje pera i povremeno šuškanje kada bi neko podesio svoj pergament. Očigledno je to bio neki ispit.

Sunčeva svetlost je padala kroz visoke prozore po njihovim pognutim glavama, koje su se presijavale u kestenjastim i bakarnim i zlatnim bojama pod njenim zracima. Hari se pažljivo osvrnu oko sebe. Snejp mora da je tu negde... ovo je ipak njegovo sećanje...

I bio je, za stolom tik iza Harija. Hari se zagleda sa nevericom. Tinejdžer Snejp je bio vižljast i bled, poput biljke koja raste u mraku. Kosa mu je bila dugačka i masna, i padala mu je po stolu, a kukasti nos držao je tek na centimetar od površine pergamenta dok je piskarao. Hari se pomeri iza Snejpa i pročita naslov ispitnog zadatka:

ODBRANA OD MRAČNIH VEŠTINA – OBIČNI ČAROBNAČKI NIVO.

Znači, Snejp mora da je imao petnaest ili šesnaest godina, baš kao Hari sada. Ruka mu je prosto letela preko pergamenta. Napisao je najmanje tridesetak centimetara više od svog najbližeg suseda, a rukopis mu je bio sićušan i skučen.

- Još pet minuta!

Hari poskoči na zvuk toga glasa. Okrenuvši se, vide vrh glave profesora Flitvika kako se kreće između stolova nedaleko od njega. Profesor Flitvik je prolazio pored dečaka sa neurednom crnom kosom... veoma neurednom crnom kosom...

Hari se pomeri tako brzo da bi, da je bio opipljiv, oborio đlačke klupe. Umesto toga, on kao da je u snu klizio kroz dve klupe ka trećoj. Leđa crnokosog dečaka bila su mu sve bliža i... on se sada uspravi, odloži pero, privukavši svitak pergamenta ka sebi, da proveri šta je napisao...

Hari stade ispred klupe i zagleda se u svog petnaestogodišnjeg oca.

Uzbuđenje mu prasnu negde u dubini stomaka: kao da gleda u samog sebe, ali uz nekoliko namernih grešaka. Džejmsove oči bile su boje lešnika, nos malčice duži od Harijevog, i nije imao ožiljak na čelu, ali imao je isto mršavo lice, ista usta, iste obrve. Džejmsova kosa je štrčala na potiljku, baš kao i Harijeva, a Hari shvati da bi, kada bi Džejms ustao, bili iste visine, lcoji centimetar manje-više.

Džejms široko zevnu i raščupa sebi kosu, učinivši je još neurednijom no što je bila. A onda, pogledavši u profesora Flitvika, okrenu se u sedištu i iskezi dečaku koji je sedeo četiri klupe iza njega.

Uz još jedan šok iznenadenja, Hari vide Sirijusa kako Džejmsu pokazuje uzdignute palčeve. Sirijus se raskomotio u svojoj stolici, klataći se na zadnje dve noge. Bio je veoma zgodan. Tamna kosa padala mu je preko očiju sa nekakvom ležerom elegancijom kakvu ni Džejmsova ni Harijeva kosa nikada ne bi mogle da postignu, a devojčica koja je sedela iza njega gledala ga je puna nade, iako se činilo da je on ni ne primećuje. A dva sedista iza te devojčice - Harijev stomak ponovo zadovoljno poskoči - bio je Remus Lupin. Bio je prilično bled i bolešljiv (da li se to približavao izlazak punog meseca?) i bio je zaokupljen ispitom: dok je ponovo iščitavao svoje odgovore, češao se po bradi vrhom pera, neznatno se namrštvivši.

To znači da i Crvorep mora da je ovde negde... i tačno tako, Hari ga spazi u roku od par sekundi: mali dečak mišjesive kose, sa šiljatim nosom. Crvorep je delovao zabrinut. Grizao je nokte, zureći u svoj rad, češući nožnim prstima po podu. Svaki čas bi pun nade bacio pogled u rad svog suseda. Hari je na trenutak gledao u Crvorepa, a onda pogleda nazad u Džejmsa, koji je sada žvrljao po parčetu pergamenta. Nacrtao je Skrivalicu, a sada je ispisivao slova 'L. E.'. Šta li ona znače?

- Spustite pera, moliću! - ciknu profesor Flitvik. - I ti, Stebinse! Molim vas da ostanete na mestima dok ne pokupim vaše pergamente! Aćio!

Preko stotinu svitaka pergamenta projuri vazduhom i ulete u ispružene ruke profesora Flitvika, oborivši ga na leđa. Nekoliko đaka se nasmeja, a nekolicina iz prvih klupa skočiše, pridigoše profesora Flitvika za laktove i vratiše ga nazad na noge.

- Hvala vam... hvala vam... - prodahla profesor Flitvik. -Dobro, deco, možete da idete!

Hari spusti pogled ka svom ocu, koji žumo preškraba 'L. E.' koja je podebljavao, skoči na noge, ugura pero i prazne listove pergamenta u torbu, koju prebaci preko ramena, i sačeka Sirijusa da mu se pridruži.

Hari se osvnu i nedaleko odatle spazi Snejpa, kako se kreće pored klupa ka vratima Ulazne dvorane, još uvek udubljen u sopstveni kontrolni. Pognutih ramena, hodao je na strašno čudan način koji je podsećao na paukovo kretanje, a uljasta kosa mu je poigravala oko lica.

Gomila ćeretavih devojčica razdvajala je Snejpa od Džejmsa, Sirijusa i Lupina, i postavivši se kraj njih, Hari je uspeo da drži Sejpa na vidiku, dok je istovremeno načulio uši da čuje glasove Džejmsa i njegovih prijatelja.

- Kako ti se svidelo deseto pitanje, Mesečko? - upita Sirijus kada su izašli u Ulaznu dvoranu.

- Oduševilo me je - reče Lupin resko. - Navedite pet znakova kojima se identifikuje vukodlak. Sjajno pitanje.

- Misliš da si uspeo da navedeš sve znakove? - upita Džejms kao fol zabrinutim glasom.

- Rekao bih da jesam - reče Lupin ozbiljno, kada su se priključili gomili koja se skupljala oko vrata zamka, željni da izađu napolje na suncem obasjano školsko zemljište. - Pod jedan: sedi u mojoj stolici. Pod dva: nosi moju odeću. Pod tri: ime mu je Remus Lupin.

Crvorep se jedini ne nasmeja.

- Ja sam opisao oblik njuške, zenice očiju i pufnasti rep - reče on zabrinuto - ali nisam mogao da se

setim ničeg drugog...

- Baš si glup, Crvorepu - reče Džejms nestrpljivo. - Trčkaraš naokolo sa vukodlakom jednom mesečno...

- Tiše malo - preklinjao ga je Lupin.

Hari se ponovo zabrinuto osvrnu iza sebe. Snejp je bio u blizini, i dalje nosa zabijenog u pitanja sa kontrolnog - ali ovo je bila Snejpova uspomena, i Hari je bio siguran da ako Snejp odluči da odluta, on, Hari, više neće moći da prati Džejmsa. Međutim, na njegovo neizmerno olakšanje, kada su Džejms i njegova tri drugara krenuli travnjakom ka jezeru, Snejp krenu za njima, i dalje udubljen u pitanja sa kontrolnog, očigledno pojma nemajući gde se zaputio. Hodajući malo ispred njega, Hari je mogao da izbliza motri na Džejmsa i ostale.

- Pa, ja mislim da je test bio prost k'o pasulj - ču Sirijusa kako govori. - Izenadio bih se ako ne dobijem najmanje 'natprosečno' na njemu.

- I ja - reče Džejms. On zavuče ruku u džep i izvuče koprcajuću Zlatnu skrivalicu.

- Odakle ti to?

- Drpio sam je - reče Džejms ležerno. Počeo je da se igra sa Skrivalicom, puštajući je da odleti na dvadesetak centimetara od njega, pre no što bi je ponovo zgrabio. Refleksi su mu bili odlični. Crvorep ga je zadivljeno posmatrao.

Zastali su u senci istog onog brezovog drveta na ivici jezera gde su Hari, Ron i Hermiona jednom proveli nedelju završavajući domaće, i bacili se na travu. Hari se ponovo osvrnu preko ramena i, na svoju radost, vide da se Snejp smestio u debeloj hladovini gustog žbunja. Bio je i dalje kao opčinjen svojim pitanjima za O.Č.N, pa je Hari mogao da sedne na travu između breze i žbunja, i da posmatra četvorku ispod drveta. Sunčeva svetlost blistala je po glatkoj površini jezera, na čijoj obali je sedela grupica raskikotanih devojčica koja je upravo napustila Veliku salu, izuvši cipele i čarape, brčkajući stopala u vodi.

Lupin izvuče knjigu i počeo da čita. Sirijus je gledao učenike koji su išli po travnjaku, delujući prilično uobražen i smoren, ali je uprkos tome bio srašno zgodan. Džejms se još uvek igrao sa Skrivalicom, puštajući je da mu odleti sve dalje i dalje, gotovo mu pobegavši, ali bi je uvek uhvatio u poslednjem trenutku. Crvorep ga je posmatrao, otvorivši usta u čudu. Svaki put kada bi Džejms izveo izuzetno teško hvatanje, Crvorep bi odahnuo i zatapšao. Posle pet minuta, Hari se pitao zašto Džejms nije rekao Crvorepu da se malo smiri, ali činilo se da Džejms uživa u pažnji. Hari primeti da njegov otac ima naviku da razbaruši kosu kako mu ne bi delovala previše uredno, i da neprekidno gleda u devojčice na ivici jezera.

-Hoćeš li već jednom da skloniš to - reče napokon Sirijus, kada je Džejms izveo izvanredno hvatanje, a Crvorep počeo da mu kliče - pre nego što se Crvorep upiški od uzbuđenja.

Crvorep postade pomalo ružičast u licu, ali se Džejms iskezi.

- Dobro, ako ti smeta - reče, uguravši Skrivalicu nazad u svoj džep. Hari je stekao utisak da je Sirijus jedini zbog kojeg bi Džejms prestao da se razmeće.

- Dosadno mi je - reče Sirijus. - Voleo bih da je pun mesec.

- Ja ne bih - reče Lupin smrknuto iza svoje knjige. - Još uvek imamo ispit iz preobražavanja, ako ti je dosadno, možeš da me preslišaš. Evo... - i on mu pruži svoju knjigu.

Ali Sirijus frknu. - Ne treba mi to đubre, znam ga napamet.

-Ovo će te razveseliti, Šaponjo - reče Džejms tiho. - Vidi ko je tamo...

Sirijus okrenu glavu. Odmah se primirio, poput psa koji je nanjušio zeca.

-Odlično - reče on nežno. - Slinavus.

Hari se okrenu da vidi šta to Sirijus gleda.

Snejp je ponovo bio na nogama, i upravo je odlagao svoj O.Č.N. sastav u torbu. Kada je napustio senku žbunja i zaputio se duž livade, Sirijus i Džejms ustadoše.

Lupin i Crvorep su ostali da sede: Lupin je i dalje zurio u knjigu, iako mu se oči nisu pomerale, a između obrva se moglo naslutiti blago mrštenje. Crvorep je gledao čas u Sirijusa, čas u Džejmsa, čas u Snejpa sa izrazom željnog iščekivanja.

-Šta ima, Slinavuse? - upita Džejms glasno.

Snejp je tako brzo reagovao, kao da je očekivao napad: spustio je torbu, gurnuo ruku u odoru i već

napola izvukao štapić, kada Džejs povika: - Ekspeliarmus!

Snejpov štapić polete pet metara uvis i uz tanani udarac pade u travu iza njega. Sirijus se kevtavo nasmeja.

- Impedimenta! - reče, uperivši štapić u Snejpa, oborivši ga sa nogu kad ovaj skoči ka svom ispalom štapiću.

Sa svih strana učenici se okrenuše da posmatraju. Neki od njih su čak ustali i prilazili bliže. Neki su izgledali zabrinuto, a neki zabavljeno.

Snejp je ležao na zemlji, dahćući. Džejs i Sirijus krenuše ka njemu, podignutih štapića, a Džejs se pri tom osvrtao preko ramena ka devojčicama na obali jezera. Crvorep je sada ustao, gladno ih posmatrajući, obišavši Lupina da bi bolje video.

- Kako ti je prošao ispit, Slinavi? - upita Džejs.

- Ja sam ga posmatrao, nos mu je dodirivao pergament - reče Sirijus zlobno. - Imaće velike masne fleke po njemu, ništa neće moći da pročitaju.

Nekoliko posmatrača se nasmeja. Snejp, očigledno, nije bio popularan. Crvorep se piskavo smejućio. Snejp je pokušavao da ustane, ali je urok još uvek delovao. Opirao se, kao da ga vezuju nevidljivi konopci.

- Samo... čekaj - reče on dahtavo, zureći u Džejsa sa izrazom najčistijeg prezira - samo... ti... čekaj!

- Šta da čeka? - upita Sirijus hladno. - Šta ćeš da nam uradiš, Slinavko, da obrišeš nos o nas?

Snejp ih zasu gomilom psovki i kletvi, ali pošto mu je štapić bio udaljen nekoliko metara, ništa se ne desi.

-Bolje bi ti bilo da ispereš ta pogana usta sapunom – reče Džejs hladno. - Izribaj!

Ružičasti balončići sapunice odmah pokuljaše iz Snejpovih usta. Pena mu je prekrivala usne, zagrcnuvši ga, gušeći ga...

-Pusti ga NA MIRU!

Džejs i Sirijus se osvrnuše. Džejs odmah polete slobodnom rukom ka kosi. Bila je to jedna od devojčica sa ivice jezera. Imala je gustu, tamnocrvenu kosu koja joj je padala na ramena, i zapanjujuće zelene oči u obliku badema - Harijeve oči.

Harijeva majka.

- Kako je, Evansova? - upita Džejs, a ton mu se iznenada preobrazi u prijatan, dublji, odrasliji.

- Ostavi ga na miru - ponovi Lili. Gledala je u Džejsa sa izrazom velikog prezira. - Šta ti je on ikada uradio?

- Pa - reče Džejs, kao da objašnjava svoj stav - stvar je više u samoj činjenici da on postoji, ako znaš na šta mislim...

Mnogi od okupljenih učenika se nasmejaše, uključujući i Sirijusa i Crvorepa, ali ne i Lupin, naizgled još uvek udubljen u knjigu, baš kao ni Lili.

- Misliš da si smešan - reče ona ledeno. - A zapravo si samo jedan arogantni siledžijski kreten, Poteru. Pusti ga na tniru.

- Hoću, ako pristaneš da izađeš sa mnom, Evansova – brzo će Džejs. - Hajde... izađi sa mnom, i više neću ni da taknem starog Slinavka.

Iza njega, onesposobljavajući urok je polako popuštao. Snejp je polako počeo da puzi ka svom palom štapiću, pljujući sapunicu dok se vukao po zemlji.

- Ne bih izašla sa tobom ni kada bih morala da biram između tebe i džinovske sipe - reče Lili.

- Nemaš sreće, Rogonjo - žustro će Sirijus, i okrenu se nazad ka Snejpu. - EJ!

Ali prekasno. Snejp je uperio štapić pravo u Džejsa. Blesnu zaslepljujuća svetlost i na Džejsovom licu se pojavi posekotina, poprskavši mu odoru krvlju. Džejs se okrenu: posle drugog bleska svetlosti, Snejp je visio naglavačke u vazduhu, dok mu je odora pala preko glave, otkrivajući mršave, bledunjave noge i posivele gaće.

Mnogi đaci iz okupljene gomile radosno uskliknuše. Sirijus, Džejs i Crvorep su se valjali od smeha.

Lili, čiji je besni izraz na trenutak popustio, kao da će i sama da se nasmeje, reče: - Spusti ga dole!

-Svakako - reče Džejs i cimnu štapić nagore. Snejp pade i zgužva se na tlu. Iskobeljavši se iz

svoje odore, on brzo skoči na noge, ali Sirijus reče: - Petrifikus totalus! - i Snejp se opet sruci dole, krut kao daska.

- PUSTITE GA NA MIRU! - povika Lili. Sada je i ona izvukla svoj štapić. Džejs i Sirijus ga obazrivo osmotriše.

- Ah, Evansova, ne teraj me da te ureknem - reče Džejs iskreno.

-Onda skini kletvu sa njega!

Džejs duboko uzdahnu, a zatim se okrenu ka Snejpu i promrmlja kontraletvu.

- Eto ti - reče on, dok se Snejp pridizao na noge. - Imaš sreće što je Evansova ovde, Slinavuse...

- Ne treba mi pomoć od prljavih malih Blatokrvnih kao što je ona!

Lili trepnu.

- Dobro - reče ona hladno. - Ubuduće se više neću ni truditi. I oprala bih pantalone, da sam na tvom mestu, Slinavuse.

- Izvini se Evansovoj! - zagrme Džejs na Snejpa, preteći uperivši štapić u njega.

- Neću da ga ti teraš da se izvini - povika Lili, okrenuvši se ka Džejsu. - Ti si podjednako loš kao i on.

- Šta? - zakevta Džejs. - Ja te NIKADA ne bih nazvao... znaš-već-kako!

-Msiš sebi kosu samo zato što misliš da izgleda kul, kao da si tek sišao sa metle, razmećeš se s onom glupom Skrivalicom, ideš hodnicima i bacaš kletve na sve koji ti smetaju, samo zato što ti se može... čudi me kako uopšte možeš da poletiš sa zemlje sa tom metlom, kad imaš tako veliku uobraženu glavudžu. GADIŠ mi se!

Ona se okrenu na peti i odjuri odatle.

-Evansova! - povika Džejs za njom. - Hej, EVANSOVA!

Ali se ona ni ne osvrnu.

-Koji joj je đavo? - upita Džejs, bezuspešno pokušavajući da pitanje zvuči kao da mu odgovor nimalo nije važan.

- Čitajući između redova, rekao bih da misli da si malkice uobražen, družo - reče Sirijus.

- Aha - reče Džejs, koji je sada kipteo od besa - nije nego...

A onda bi još jedan blesak, i Snejp je ponovo visio nagla-vačke u vazduhu.

-Ko hoće da vidi kako Slinavku skidam gaće?

Ali da li je Džejs stvarno skinuo Snejpove gaće, Hari nikada nije saznao. Oko njegove nadlaktice sklopi se nečija šaka, stisnuvši ga poput klješta. Trgavši se, Hari se okreni da vidi ko ga je to zgrabio, i uz nalet užasa, spazi ogromnog, potpuno odraslog Snejpa kako stoji tik uz njega, pobeleo od gneva.

-Lepo se provodiš?

Hari oseti kako poleće u vazduh. Letnji dan iščeze oko njega. Plutao je nagore kroz ledeno crnilo, dok ga je Snejpova ruka i dalje čvrsto stiskala za nadlakticu. A onda, uz vrtoglavi osećaj, kao da ga je neko u vazduhu okrenuo naglavačke, stopala mu udariše o kameni pod Snejpove tamnice, i on se ponovo nade pored sita-za-misli na Snejpovom stolu u senovitoj sadašnjosti učionice gospodara napitaka.

- Dakle - reče Snejp, stegnuvši Harijevu ruku toliko jako, da mu je utrnila šaka. - Dakle... uživao si, Poteru?

- N-ne - reče Hari, pokušavajući da otrgne ruku.

Bilo je zastrašujuće: Snejpove usne su podrhtavale, lice mu je bilo potpuno belo, a zubi iskeženi.

- Bio je zabavan čovek, tvoj otac, zar ne? - upita Snejp, tresući Harija tako jako, da su mu naočare pale na vrh nosa.

- Ja... nisam...

Snejp iz sve snage odbaci Harija od sebe. Hari silovito pade na pod tamnice.

- To što si video nećeš nikome reći! - zagrme Snejp.

- Ne - reče Hari, ustajući, pri tom pokušavajući da se što više udalji od Snejpa. - Neću, naravno, ja sam...

- Napolje, gubi se, da te više nikad ne vidim u ovoj kancelariji!

A kada Hari pojuri ka vratima, tegla mrtvih buba-švaba razbi mu se iznad glave. On širom otvori

vrata i odjuri niz hodnik, zastavši tek kada su ga od Snejpa razdvajala tri sprata. Tu se naslonio o zid, dahćući i trljajući svoju povređenu ruku.

Nije imao nameru da se tako rano vrati u grifindorsku kulu, niti da kaže Ronu i Hermioni šta je upravo video. Hari je bio tako užasnut i nesrećan - ne zbog činjenice da je Snejpn urlao i gađao ga teglama, već zato što je znao kako izgleda biti ponižen usred gomile posmatrača, znao je tačno kako se Snejpn osećao kada ga je njegov otac provocirao, i sudeći po onome što je video, njegov otac je stvarno bio veoma arogantan, kao što mu je Snejpn oduvek govorio.

29. PROFESIONALNA ORIJENTACIJA

- Ali, zašto više nemaš časove oklumencije? - upita Hermiona, mršteći se.

- Već sam ti rekao - promrmlja Hari. - Snejpn misli da mogu sada i sam da nastavim, pošto sam već ovladao osnovnim tehnikama.

- Dakle, prestao si da sanjaš čudne snove? - Hermiona će skeptično.

- Uglavnom - reče Hari, ne gledajući je u oči.

- Pa, ja mislim da Snejpn ne bi trebalo da prestaje sa časovima, sve dok ne budeš potpuno siguran da možeš da ih kontrolišeš! - reče Hermiona prkosno. - Hari, mislim da bi trebalo da se vratiš kod njega i da ga zamoliš...

- Ne - Hari će silovito. - Mani se toga, Hermiona, okej?

Bio je prvi dan uskršnjeg raspusta i Hermiona je, po običaju, provela veći deo dana praveći rasporede obnavljanja lekcija za sve troje. Hari i Ron su je pustili da im to uradi. Bilo je to mnogo lakše nego raspravljati se sa njom, a moglo bi ionako da im koristi.

Ron se prenerazio kad je otkrio da iraju još samo šest nedelja do ispita.

- Zašto te to toliko zaprepašćuje? - upita ga Hermiona, štapićem dodirujući sve kockice na Ronovom rasporedu učenja redom, kako bi svaki predmet svetleo drugom bojom.

- Pojma nemam - reče Ron - svašta se u međuvremenu izdešavalo.

- E pa, eto ti - reče ona, dodajući mu raspored učenja - ako ga budeš pratio, sve će biti u redu.

Ron smrknuto pogleda u raspored, ali se onda razveseli.

- Dala si mi jedno slobodno veče svake nedelje!

- To ti je za trening kvidiča - reče Hermiona.

Osmeh izblede sa Ronovog lica.

- Cemu to uopšte? - upita on. - Naše šanse da osvojimo kvidički kup, iste su koliko i šanse mog tate da postane ministar magije.

Hermiona ništa ne reče. Zagledala se u Harija, koji je prazno zurio u zid sa druge strane dnevnog boravka, dok mu se Kmkšenks trljao o ruku, pokušavajući da od njega iznudi češkanje iza ušiju.

- Šta nije u redu, Hari?

- Šta? - brzo će on. - Ništa.

On zgrabi svoj primerak Teorije odbrambene magije, pretvarajući se da nešto traži u sadržaju. Krukšenks diže ruke od njega i zavuče se ispod Hermionine stolice.

- Videla sam Čo maločas - reče Hermiona obazrivo. - I ona je delovala skroz očajno... zar ste se vas dvoje opet posvađali?

- Št... a, da, jesmo - reče Hari, zahvalno se uhvativši za taj izgovor.

- Zbog čega?

- Zbog one njene drugarice tužibabe, Marijete - reče Hari.

- Pa, nimalo te ne krivim! - reče Ron ljutito, odloživši svoj raspored obnavljanja građiva. - Da nije bilo nje...

I Ron započe tiradu o Marijeti Edžkomb, što je Hariju dobrodošlo. Trebalo je samo da deluje besno, klima glavom i da govori 'Aha' i 'Tačno tako' svaki put kad bi Ron zastao da udahne vazduha, da bi se, osećajući se još jasnije, prepustio razmišljanju o onome što je video u situ-za-misli.

Osećao je da ga sećanje na to izjeda iznutra. Bio je sasvim siguran da su njegovi roditelji bili divni ljudi, tako da je uvek, bez ikakvih teškoća, mogao da odbaci klevete koje je Snejpn upućivao u vezi sa ličnosti njegovog oca. Zar mu ljudi poput Hagrida i Sirijusa nisu stalno govorili koliko je njegov

otac bio divan? (Da, ali, pogledaj kakav je i sam Sirijus tada bio, reče zvocajući glas u Harijevoj glavi, i on je bio podjednako loš, zar ne?) Istina, i sam je jednom našao profesorku Mek Gonagal kako govori da su njegov otac i Sirijus bili problematični u školi, ali ih je opisala kao prethodnike Veslijevih blizanaca, a Hari nije mogao da zamisli Freda i Džordža kako nekoga okreću naglavačke samo da bi se zabavili... sem ukoliko ga ne bi zaista prezirali... možda Melfoja, ili nekoga drugog ko je to stvarno zaslužio...

Hari je pokušao da sve opravda mislju da je Snejp verovatno zaslužio ono što mu je Džejms učinio: ali, zar nije Lili upitala: 'Šta ti je on ikada učinio?', na šta joj je Džejms odgovorio 'Stvar je više u samoj činjenici da on postoji, ako znaš na šta mislim'. Zar nije Džejms sve i započeo samo zato što je Sirijus rekao da mu je dosadno? Hari se seti da je još u Ulici Grimold Lupin rekao da ga je Dambldor imenovao za asistenta, u nadi da će moći malo da kontroliše Džejmsa i Sirijusa... ali, u situ-za-misli, Lupin je samo sedeo i pustio da stvari idu svojim tokom...

Hari je neprekidno podsećao sebe da je Lili intervenisala. Njegova majka je bila pristojna osoba. A ipak ga je sećanje na izraz njenog lica dok je vikala na Džejmsa uznemirilo više od svega ostalog. Očigledno je da je prezirala Džejmsa, i Hari nikako nije mogao da shvati kako su se oni na kraju venčali. Jednom ili dvaput se čak zapitao da li ju je Džejms primorao na to...

Gotovo pet godina pomisao na njegovog oca bila mu je izvor utehe, inspiracije. Kad god bi mu neko rekao da je kao Džejms, on bi zasijao od ponosa. A sada... sada je osećao hladnoću i očaj pri samoj pomisli na njega.

Dok je uskršnji raspust odmicao, vreme je postajalo vetrovitije, vedrije i toplije ali je Hari, zajedno sa ostalim petacima, bio zatočen unutra, obnavljajući gradivo, bazajući samo do biblioteke i nazad. Hari se pretvarao da su predstojeći ispiti jedini uzrok njegovog lošeg raspoloženja, a pošto je njegovim kolegama Grifindorcima takođe bila muka od učenja, niko nije ni posumnjao u njegov izgovor.

- Hari, tebi se obraćam, da li me čuješ?

- A?

On se okrenu. Veoma zadihana, Džini Vesli pridruži mu se za stolom u biblioteci, za kojim je sedeo sam samcijat. Bilo je kasno nedeljno veče: Hermiona se vratila u grifindorski toranj da obnovi drevne rune, a Ron je imao trening kvidiča.

- Oh, zdravo - reče Hari, privukavši svoje knjige bliže sebi. - Kako to da nisi na treningu?

- Trening je gotov - reče Džini. - Ron je morao da odvede Džeka Slopera do bolničkog krila.

- Zašto?

- Pa, nismo sigurni, ali mislimo da je sam sebe onesvestio sopstvenom palicom. Ona duboko uzdahnu. - Svejedno... stigao nam je paket... tek što je prošao kroz novi sistem pretresa Ambridžove.

Ona položi kutiju umotanu u smeđi papir na sto. Očigledno je bila raspakovana i potom ponovo nemamo upakovana. Na njoj je crvenim mastilom bila naškrabana poruka: Prošlo inspekciju hogvortskog Velikog inkvizitora.

- To su uskršnja jaja od mame - reče Džini. - Evo jedno za tebe... drži.

Ona mu dodade lepo čokoladno jaje ukrašeno malenim Skrivalicama od šlaga koje je, sudeći po paketu, sadržalo kesicu praskavih zujalica. Hari ga na trenutak pogleda, a onda, na svoj užas, oseti kako mu se knedla penje uz grlo.

- Da li ti je dobro, Hari? - upita Džini tiho.

- Da, u redu je - reče Hari promuklo. Grudva u grlu je sada već postala bolna. Nije shvatao zašto bi se tako užasno osećao na sam prizor uskršnjeg jajeta.

- U poslednje vretne deluješ mnogo snuždeno - bila je uporna Džini. - Znaš, sigurna sam da, kada bi samo popričao sa Čo...

- Nije Čo ta sa kojom bih želeo da popričam - reče Hari osomo.

- Pa sa kim bi, onda? - upita Džini.

- Ja...

On se osvrnu oko sebe da bi se uverio da niko ne prisluškuje. Madam Pins je bila nekoliko polica dalje, izdajući gomilu knjiga Hani Abot, koja je delovala pomalo izbezumljeno.

-Želeo bih da mogu da razgovaram sa Sirijusom - promrmlja on. - Ali znam da ne mogu. Više da bi se nečim zanimao, a ne zato što je stvarno želeo, Hari odmota svoje uskršnje jaje, odlomi veliki deo i stavi ga u usta.

- Pa - reče Džini polako, i sama se posluživši parčetom jajeta - ako zaista želiš da pričaš sa Sirijusom, pretpostavljam da bismo mogli da smislimo kako to da izvedemo.

- Ma daj - reče Hari bezvoljno. - Dok Ambridžova nadgleda ognjišta i čita nam svu poštu?

- Kad odrastaš uz Freda i Džordža, najbolja stvar je to - reče Džini zamišljeno - što počneš da veruješ kako ništa nije nemoguće, ukoliko si dovoljno odvažan.

Hari je pogleda. Možda od dejstva čokolade - Lupin ju je oduvek preporučivao posle susreta sa dementorima - ili možda zato što je najzad naglas izgovorio želju koja je tinjala u njemu već više od nedelju dana, ali, iznenada se u jijemu pojavi tračak nade.

- ŠTA TO RADIŠ?

- O, prokletstvo - prošaputa Džini, skočivši na noge. - Zaboravila sam...

Madam Pins se obrušila na njih, dok joj se smežurano lice izobličilo od ljutnje.

-Čokolada u bibliotecil - vrisnu ona. - Napolje – napolje - NAPOLJE!

I, isukavši štapić, ona natera Harijeve knjige, torbu i mastionicu da izjure njega i Džini iz biblioteke, neprekidno ih treskajući po glavi dok su bežali.

Da bi se istakla važnost njihovih predstojećih ispita, po stolovima u grifindorskoj kuli nedugo pred kraj raspusta, pojavila se gomila pamfleta, letaka i informacija o raznovrsnim čarobnjačkim zanimanjima, zajedno sa još jednim obaveštenjera na oglasnoj tabli, na kome je pisalo:

PROFESIONALNA ORIJENTACIJA

Svi petaci su obavezni da prisustvuju kratkom sastanku sa glavešinom svoje kuće tokom prve nedelje leta, kako bi se posavetovali o svojim budućim profesijama. Vremena pojedinačnih sastanaka sii navedena u prilogu.

Hari pogleda niz spisak i otkri da ga očekuju u kancelariji profesorke Mek Gonagal u ponedeljak u pola dva, što znači da će propustiti veći deo predskazivanja. On i ostali petaci proveli su veći deo poslednjeg vikenda uskršnjeg raspusta čitajući obaveštenja o mogućim profesijama, koja su svuda bila istaknuta.

- Pa, ne privlači me vidarstvo - reče Ron poslednje večeri raspusta. Zadubio se u pamflet koji je spreda nosio amblem ukrštene kosti i čarobnog štapića, simbol Sent Munga. - Ovde piše da moraš da imaš najmanje I na svojim O.I.Č.T. nivoima iz napitaka, herbologije, preobražavanja, čini i odbrane od mračnih veština. Mislim... boga mu... ne traže mnogo, je li?

- Pa dobro, to je ipak vrlo odgovoran posao, zar ne? - reče Hermiona odsutno. Bila je zaokupljena drečavim ružičasto-narandžastim letkom koji je bio naslovljen 'DAKLE, MISLITE DA BISTE VOLELI DA RADITE NA ODNOSIMA SA NORMALCIMA?' - Izgleda da ti nisu potrebne visoke kvalifikacije da bi radio sa Normalcima. Traže samo O.Č.N. iz normalskih studija: Mnogo važniji su vaš entuzijazam, strpljenje, i dobar smisao za humor!

- Trebaće ti mnogo više od dobrog smisla za humor da komuniciraš sa mojim tečom - reče Hari smrknuo. - Pre će biti da su ti potrebni dobri refleksi i osećaj da znaš kad da se sagneš. - On je, pak, čitao pamflet o čarobnjačkom bankarstvu. - Čujte ovo: Da li tragate za izazovnom karijerom koja uključuje putovanje, avanturu i značajne bonuse u vidu blaga za svaki rizik i opasnost? Onda razmislite o zaposlenju u čarobnjačkoj banci Gringots, koja trenutno regrutuje razbijače kletvi, nudeći uzbudljive prilike u inostranstvu... mada, traže aritmantiju. Ti bi mogla time da se baviš, Hermiona!

- Ne privlači me bankarstvo - reče Hermiona rasejano, zadubivši se u 'DA LI IMATE POTREBNE SPOSOBNOSTI ZA OBUČAVANJE BEZBEDONOSNIH TROLOVA?'

- Hej - reče jedan glas kraj Harijevog uva. On se osvrnu. Fred i Džordž su im se upravo pridružili. - Džini je malo popričala sa nama o tebi - reče Fred, ispruživši noge na stočić ispred njih, oborivši na pod nekoliko letaka koji su propagirali karijere u Ministarstvu magije. - Kaže da moraš da razgovaraš sa Sirijusom?

- Šta? - oštro će Hermona, ukočivši ruku kojom se spremala da uzme pamflet sa naslovom 'NAPRAVITE PRASAK U ODSEKU ZA MAGIJSKE NESREĆE I KATASTROFE.'

- Aha... - reče Hari, trudeći se da zvuči ležerno - aha, mislio sam da bi bilo...
- Ne budite smešni - reče Hermiona, uspravivši se i gledajući ga kao da ne može da poveruje svojim očima. - Dok Ambridžova opipava ognjišta i pretresa sve sove?

- Pa, mi mislimo da možemo to da zaobiđemo – reče Džordž, protegovši se uz osmeh. - Stvar je prosto u tome da treba izazvati diverziju. Dakle, možda si primetila da smo bili prilično uzdržani u nestašlucima za vreme uskršnjih praznika?

- Koja je svrha, upitali smo se, remetiti vreme namenjeno za odmor? - nastavi Fred. - Nikakva, odgovorili smo sami sebi. A naravno, time bismo i ostalima poremetili obnavljanje gradiva, a to nikako nismo želeli da učinimo.

On pokomo klimnu glavom ka Hermioni. Ona je delovala prilično zatečena njihovom obzirnošću.

-Ali od sutra ponovo kreće sve po starom - nastavi Fred živahno. - A, ako ćemo već da izazovemo gungulu i metež, zašto da to ne učinimo tako da Hari to iskoristi da procaska sa Sirijusom?

- Da, ali ipak - reče Hermiona, tonom osobe koja objašnjava veoma prostu stvar nekom izuzetno tupom i zadržanom - čak i da izazovete diverziju, kako će Hari da popriča sa njim?

- U kancelariji Ambridžove - reče Hari tiho.

Celu nedelju je ramišljao o tome, i nije mogao da smisli nikakvu alternativu. Sama Ambridžova mu je rekla da jedino njen kamin nije pod prismotrom.

-Da li - si ti - lud? - upita Hermiona prigušenim glasom.

Ron spusti svoj letak o poslovima u trgovini kultivisanim gljivama, sa strepnjom prateći tok razgovora.

- Ne bih rekao - odgovori joj Hari, sležući ramenima.

- A kako ćeš uopšte da uđeš tamo?

Hari je bio spreman i na to pitanje.

- Sirijusov perorez - reče on.

- Molim?

- Pretprošlog Božića Sirijus mi je poslao džepni nožić koji može da otvori svaku bravu - reče Hari. - Tako da, čak i da je začarala vrata da predupredi Alohomora čin, u šta sam gotovo siguran...

- Šta ti misliš o ovome? - htela je Hermiona da čuje Ronovo mišljenje, što Harija nepogrešivo podseti na gospođu Vesli koja traži podršku od svog muža tokom Harijeve prve večeri u Ulici Grimold.

- Pojma nemarn - reče Ron, zbunjen što se od njega traži da iznese svoj stav. - Ako Hari hoće to da uradi, onda sam treba da donese odluku, zar ne?

- Reči istinskog prijatelja i pravog Veslija - reče Fred, potapšavši Rona iz sve snage po leđima. - Dobro, onda. Mislili smo da to izvedemo sutra, odmah posle časova, jer ćemo izazvati najveći metež ako svi budu u hodnicima - Hari, aktiviraćemo je negde u istočnom krilu, kako bismo Ambridžovu odmamili što dalje od njene kancelarije - mislim da bismo mogli da ti garantujemo, koliko, jedno dvadesetak minuta? - reče on, gledajući u Džordža.

- Bez problema - reče Džordž.

- Kakva će to biti diverzija? - upita Ron.

- Videćeš, mali batice - reče Fred, i on i Džordž se ponovo digoše. - Videćeš, ako svратиš do hodnika Gregorija Prepredenog sutra oko pet sati.

Hari se sutradan probudio vrlo rano, osećajući se zabrinuto gotovo kao onog jutra uoči saslušanja pred disciplinskom komisijom u Ministarstvu magije. Nije bio nervozan samo zbog predstojećeg provaljivanja u kancelariju Ambridžove, i korišćenja njenog kamina da razgovara sa Sirijusom, mada se dovoljno grozno osećao pri samoj pomisli na to. Danas će se Hari takode prvi put naći u blizini Snejpa, otkako ga je ovaj izbacio iz svoje kancelarije.

Pošto je neko vreme ležao u krevetu, razmišljajući o predstojećem danu, Hari ustade, pride prozoru pokraj Nevilovog kreveta, i zagleda se u odista predivno jutro. Nebo je bilo vedro, pomalo maglovito i opalnoplavo. Tačno ispred sebe, Hari spazi natkriljujuće brezovo drvo ispod kojeg je njegov otac nekada mučio Snejpa. Nije bio siguran da li bi išta što bi mu Sirijus rekao, uspeo da

odagna crne misli koje su ga morile otkako je video ono u situ-za-misli, ali je očajnički želeo da čuje Sirijusovu verziju događaja, da čuje postoje li možda neke olakšavajuće okolnosti, bilo kakav izgovor za ponašanje njegovog oca... Nešto iznenada privuče Harijevu pažnju: kretanje na rubu Zabranjene šume. Hari se začkilji u smeru tek izlazećeg sunca, i spazi Hagrida kako izranja između drveća. Kao da je ćopao. Dok ga je Hari posmatrao, Hagrid se otetura do vrata svoje kolibe i nestade kroz njih. Hari je nekoliko minuta posmatrao kolibu. Hagrid više nije izlazio, ali se iz dimnjaka izvijao dim, što znači da Hagrid nije previše povređen, čim može da raspiruje vatru. Hari se okrenu od prozora, zaputi se nazad do svog kovčega, i počeo da se oblači.

S obzirom na predstojeće obijanje kancelarije Ambridžove, Hari nije ni očekivao da mu taj dan bude naročito odmoran, ali svakako nije računao na Hermionine gotovo neprekidne pokušaje da ga odgovori od onoga što je naumio da uradi u pet sati. Po prvi put je i ona bila podjednako nepažljiva prema predavanju profesora Binsa na času istorije magije, kao Hari i Ron, sipajući šapatom neprekidnu bujicu upozorenja koja je Hari svojski pokušavao da ignoriše.

-...a ako te i uhvati tamo, osim što će te izbaciti iz škole, moći će da pogodi da si pričao sa Njuškom, a onda mislim da će te silom naterati da popiješ veritaserum i da joj odgovoriš na pitanja...

-Hermiona - reče Ron, tihim i ogorčenim glasom – hoćeš li da prestaneš da grdiš Harija, i da malo slušaš Binsa, ili ću morati sam sebi da hvatam beleške?

- Hvataj ti beleške malo, za promenu, neće te ubiti!

Kada su stigli u tamnice, ni Hari ni Ron više nisu pričali sa Hermionom. Nimalo obeshrabrena time, iskoristila je njihovu tišinu da im neprekidno upućuje, žustro i siktavo kobna upozorenja, zbog čega je Šejmus protraćio čitavih pet minuta, proveravajući da li mu kotao propušta.

U međuvremenu, Snejp je izgleda odlučio da se ponaša kao da je Hari nevidljiv. Hari je, naravno, već bio navikao na ovakav tretman, pošto je to bila jedna od teča Vernonovih omiljenih taktika, i čak je bio zahvalan što ne mora da podnosi nešto gore. Zapravo, u poređenju sa uobičajenim rujanjem i zajedljivim primedbama, koje je inače morao da trpi od Snejpa, ovaj novi pristup činio mu se kao prilično poboljšanje, a bilo mu je drago kada je otkrio da mu ide bolje kada ga niko ne ometa, jer je sa lakoćom uspeo da spravi okrepljujući rastvor. Na samom kraju časa, on prikupi malo napitka u bočicu, začepi je i odnese do Snejповog stola na ocenjivanje, osećajući da će ovaj put moći da dobije najmanje T.

Tek što se okrenuo, kada začu kako se nešto razbija. Melfoj se kreštavo nasmeja. Hari se hitro osvrnu. Uzorak njegovog napitka ležao je razbijen u paramparčad na podu, a Snejp ga je posmatrao likujući od zadovoljstva.

-Ups - reče on nežno. - Znači, još jedna nula, Poteru.

Hari je bio isuviše razjaren da bi mogao da progovori. On odjuri nazad do svog kotla, kako bi napunio još jednu bočicu i naterao Snejpa da je oceni, ali na svoj užas spazi da je ostatak napitka nestao.

-Izvini! - reče Hermiona, prekrivši usta rukama. - Stvarno mi je žao, Hari. Mislila sam da si završio, pa sam počistila!

Hari nije mogao da natera sebe da joj odgovori. Kada se oglasilo zvono, on izjuri iz tamnice, ne osvrnuvši se, a postarao se da tokom ručka sedi između Nevila i Šejmusa, kako Hermiona ne bi mogla opet da počne da mu zvoća zbog planiranog upada u kancelariju Ambridžove.

Kada je došao čas predskazivanja bio je tako loše raspoložen, da je potpuno zaboravio na svoj sastanak o profesionalnoj orijentaciji sa profesorkom Mek Gonagal, setivši se tek kada ga je Ron upitao zašto nije u njenoj kancelariji. On odjuri uz stepenice, i sav zadihan stiže sa nekoliko minuta zakašnjenja.

- Izvinite, profesorko - reče sav zadihan, zatvarajući vrata.

- Zaboravio sam.

- Nema veze, Poteru - reče ona odsečno, ali kada je progovorila, neko dragi šmrknu iz samog ćoška sobe. Hari se osvrnu.

Tamo je sedela profesorka Ambridž, sa beležnicom na kolenu, sa kitnjastim okovratnikom od ćipke i tananim, užasno samozadovoljnim osmehom na licu.

-Sedi, Poteru - reče profesorka Mek Gonagal strogo. Ruke joj neznatno zadrhtaše dok je prelistavala mnogobrojne pamflete koji su joj bili razbacani po stolu.

Hari sede, okrenuvši leđa Ambridžovoj, svojski se trudeći da se pretvara kako ne čuje grebuckanje njenog pera po beležnici.

- Pa, Poteru, svrha ovog sastanka je da popričamo o karijerama kojima bi voleo da se baviš, i da ti pomognemo da odlučiš koje predmete bi trebalo da nastaviš da učiš tokom šestog i sedmog razreda

- reče profesorka Mek Gonagal. - Da li si razmišljao čime bi želeo da se baviš kad napustiš Hogvorts?

- Ovaj... - poče Hari.

Grebuckanje iza njega užasno mu je smetalo.

- Da? - podstače Harija profesorka Mek Gonagal.

- Pa, mislio sam, možda, da budem Auror - promumla Hari.

- Za to će ti trebati visoke ocene - reče profesorka Mek Gonagal, izvukavši maleni, tamni letak ispod hrpe papira na njenom stolu, i otvori ga. - Vidim, traže najmanje pet O.I.Č.T, i to ništa ispod ocene 'iznad očekivanja'. A onda ćeš morati da prođeš seriju strogih testova karaktera i sklonosti u kancelariji Aurora. To je teška karijera, Poteru, primaju samo najbolje. Zapravo, mislim da nikoga nisu primili u poslednje tri godine.

U tom trenutku profesorka Ambridž se gotovo nečujno nakašlja, kao da pokušava da to uradi što je tiše moguće. Profesorka Mek Gonagal ju je ignorisala.

- Pretpostavljam da želiš da znaš koje predmete bi trebalo da nastaviš da izučavaš? - nastavi ona, govoreći za nijansu glasnije nego maločas.

- Da - reče Hari. - Valjda moram da učim odbranu od mračnih veština?

- Naravno - reče profesorka Mek Gonagal jezgrovito. - Takođe bih ti savetovala...

Profesorka Ambridž se ponovo nakašlja, ovaj put malo glasnije. Profesorka Mek Gonagal na trenutak sklopi oči, zatim ih ponovo otvori, i nastavi kao da se ništa nije dogodilo.

-Takođe bih ti savetovala preobražavanje, jer Aurori često moraju da preobražavaju stvari prilikom svojih poslova. A trebalo bi da ti odmah kažem, Poteru, da ja na svoja O.I.Č.T. predavanja ne primam učenike koji nisu postigli makar 'iznad očekivanja' ili veću ocenu na običnim čarobnjačkim nivoima. Rekla bih da ti trenutno u proseku postižeš 'prihvatljivo', tako da ćeš morati svojski da se potrudiš na predstojećim ispitima, ukoliko želiš da uopšte dobiješ šansu da nastaviš. Zatim moraš da pohadaš čini, koje su uvek korisne, i napitke. Da, Poteru, napitke - dodade ona, uz mali osmeh. - Poznavanje otrova i protivotrova neophodno je za Aurore. A moram da ti kažem da profesor Snejp ni po koju cenu ne prima učenike koji dobiju ocenu nižu od 'natprosečno' na svojim O.Č.N, tako da...

Profesorka Ambridž se nakašlja još glasnije.

- Mogu li da te ponudim bombonicama protiv kašlja, Dolores? - upita profesorka Mek Gonagal osorno, ni ne pogledavši u profesorku Ambridž.

- Oh, ne, hvala lepo - reče Ambridžova, uz onaj usiljeni smeh koji je Hari strašno mrzeo. - Pitam se da li bih mogla da te na trenutak prekinem, Minerva?

- Čini se da možeš - reče profesorka Mek Gonagal kroz čvrsto stisnute zube.

- Samo sam se pitala da li gospodin Poter poseduje temperament kakav je potreban za jednog Aurora? - reče profesorka Ambridž sladunjavo.

- Jesi li? - reče profesorka Mek Gonagal oholo. - Dakle, Poteru - nastavi ona, kao da ovog prekida nije ni bilo - ako misliš da ozbiljno istraješ u ovoj svojoj ambiciji, savetovala bih ti da se ozbiljno potrudiš da dovedeš svoje rezultate iz napitaka i preobražavanja na zavidan nivo, pod konac. Vidim da te je profesor Flitvik ocenjivao uglavnom između 'prihvatljivo' i 'iznad očekivanja' tokom poslednje dve godine, te izgleda da je tvoje rukovanje činima sasvim zadovoljavajuće. Što se odbrane od mračnih veština tiče, tvoje ocene su uglavnom bile visoke, a profesor Lupin je pogotovo smatrao da si... da li si sasvim sigurna da nećeš bombonicu protiv kašlja, Dolores?

- Oh, nema potrebe, hvala ti, Minerva - usiljeno se nasmeši profesorka Ambridž, koja se upravo nakašljala glasnije no ikad. - Samo se brinem da možda nemaš Harijeve najnovije ocene iz odbrane od mračnih veština pred sobom. Sasvim sam siguraa da sam ti poslala belešku o njima.

- Šta, ovo čudo? - reče profesorka Mek Gonagal, zgađenim tonom, dok je izvlačila list ružičastog pergamenta između korica Harijevog dosijea. Ona pogleda u njega, neznatno podignutih obrva, a zatim ga bez komentara vrati nazad u fasciklu.

- Dakle, kao što sam govorila, Poteru, profesor Lupin je mislio da si iskazao naglašenu sklonost ka tom predmetu, što je, očigledno, za jednog Aurora...

- Zar nisi razumela moju belešku, Minerva? - upita profesorka Ambridž međenim glasom, ovaj put potpuno zaboravivši da se nakašlje.

- Naravno da sam je razumela - reče profesorka Mek Gonagal, toliko stisnuvši zube, da su joj reči bile pomalo prigušene.

- Pa, onda sam potpuno zbunjena... Bojim se da ne razumem zašto pružaš gospodinu Poteru lažnu nadu da...

- Lažnu nadu? - ponovi profesorka Mek Gonagal, i dalje odbijajući da se okrene ka profesorki Ambridž. - On je postizao visoke ocene na svim ispitima odbrane od mračnih veština...

- Žao mi je što moram da ti protivrečim, Minerva, ali kao što se može zaključiti iz moje beleške, Hari je na mojim časovima postigao veoma loše rezultate...

- Trebalo je da se jasnije izrazim - reče profesorka Mek Gonagal, napokon se okrenuvši da pogleda Ambridžovu pravo u oči. - Postizao je visoke ocene na svim ispitima odbrane od mračnih veština koje su držali sposobni nastavnici.

Osmeh profesorke Ambridž uznenada nestade, poput sijalice koja je pregorela. Ona se zaveli nazad u svoju stolicu, okrenu list na svojoj beležnici i poče strašno brzo da škraba, pomerajući svoje izbuljene oči levo-desno. Profesorka Mek Gonagal se okrenu nazad ka Hariju, raširivši svoje tanke nozdrve, sa plamenom u očima.

- Imaš li nekih pitanja, Potera?

- Da - reče Hari. - Kakvim će me to testovima karaktera i sposobnosti Ministarstvo podvrgnuti, ako dobijem dovoljno O.I.Č.T?

- Pa, moraćeš da demonstriraš sposobnost da dobro podnosiš pritisak, i slično - reče profesorka Mek Gonagal - zatim upomost i predanost, pošto trening za Aurora traje još dodatne tri godine, a da ne spominjemo veoma visoke sposobnosti iz praktične odbrane. To će značiti mnogo više učenja, čak i kada završiš školu, stoga, sem ukoliko nisi spreman da...

- Mislim da ćeš takođe videti - poče Ambridžova, sada veoma ledenim glasom - da Ministarstvo proverava dosijee onih koji se prijavljuju za trening Aurora. Njihove kriminalne dosijee.

- ...sem ukoliko nisi spreman da polažeš još više ispita posle Hogvortsas, stvarno bi trebalo da razmotriš neku drugu...

- Što znači da ovaj dečak ima podjednake šanse da postane Auror, koliko i Dambldor da se ikada vrati u ovu školu.

- Dakle, ima veoma dobre šanse - reče profesorka Mek Gonagal.

- Poter ima kriminalni dosije - reče Ambridžova glasno.

- Poter je oslobođen svih optužbi - reče Mek Gonagalova, još glasnije.

Profesorka Ambridž ustade. Bila je toliko niska, da i nije bila velika razlika, ali je njen sitničavi usiljeni osmeh nestao, a zamenio ga je gnev od kojeg je njeno široko, mlitavo lice delovalo čunovato zlokobno.

-Poter nema ama baš nikakve šanse da postane Auror!

Profesorka Mek Gonagal takođe ustade, a u njenom slučaju bio je to mnogo impresivniji potez. Uzdizala se visoko iznad profesorke Ambridž.

- Poteru - reče ona zvonkim glasom - ja ću ti pomoći da postaneš Auror, makar mi to bilo poslednje! Ako moram, svake noći ću te obučavati, i postaraću se da postigneš željene rezultate!

- Ministar magije nikada neće zaposliti Harija Potera! - reče Ambridžova, ljutito povisivši glas.

- Dok Poter bude spreman da pristupi Aurorima, možda dode i novi ministar magije! - povika profesorka Mek Gonagal.

- Aha! - zakrešta profesorka Ambridž, uperivši svoj zdepasti prst u Mek Gonagalovu. - Da! Da, da, da! Naravno! To ti želiš, je li, Minerva Mek Gonagal? Hoćeš da Albus Dambldor smeni Kornelijusa Fadža! Misliš da ćeš ti biti na mom mestu, zar ne: Stariji podsekretar ministra i direktorka!

- Bulazniš - reče profesorka Mek Gonagal, potpuno prezrivo. - Poteru, ovim završavamo razgovor o profesionalnoj orijentaciji.

Hari prebaci torbu preko ramena i izjuri iz sobe, ne usudivši se da pogleda u profesorku Ambridž. Celim putem duž hodnika čuo je nju i profesorku Mek Gonagal kako i dalje viču jedna na drugu.

Kada je to popodne profesorka Ambridž ušla u njihovu učionicu za odbranu od mračnih veština, još uvek je teško dahtala, kao da je upravo istrčala maraton.

-Nadam se da si se predomislio povodom onog što si planirao da uradiš, Hari - prošaputa Hermiona, čim su otvorili svoje udžbenike na trideset i četvrtom poglavlju: 'Neuzvraćanje i pregovaranje'. - Ambridžova je već dovoljno loše raspoložena...

Jer, Ambridžova je svaki čas pogledom streljala Harija, koji je držao pognutu glavu, neusredsređenog zureći u Teoriju odbrambene magije, razmišljajući...

Mogao je čak i da zamisli reakciju profesorke Mek Gonagal, u slučaju da ga uhvate kako provaljuje u kancelariju Ambridžove tek nekoliko sati pošto se ona zauzela za njega... ništa ga nije sprečavalo da se jednostavno vrati u grifindorski toranj i nada se da će možda tokom sledećeg letnjeg raspusta imati priliku da upita Sirijusa za scenu koju je video u situ-za-misli... ništa, osim pomisli da bi se, postupivši tako razborito, osećao kao da nosi nekakav olovni teret u stomaku... A tu su bili i Fred i Džordž, čija je diverzija već bila isplanirana, da ne govorimo o perorezu koji mu je Sirijus dao, a koji je trenutno počivao u njegovoj školskoj torbi, tik uz stari nevidljivi ogrtač njegovog oca.

Ali, ako bi ga ipak uhvatili...

-Dambldor se žrtvovao da bi te zadržao u školi, Hari! - prošaputa Hermiona, pridižući knjigu da sakrije lice od Ambridžove. - A ako te danas izbace iz škole, sve će to biti uzalud!

Mogao je da odustane od tog plana i da prosto nauči da živi sa svešću o tome šta je njegov otac uradio jednog letnjeg dana pre više od dvadeset godina...

A onda se setio Sirijusove glave u kaminu, gore u grifindorskom dnevnom boravku...

Izgleda da nisi toliko nalik svome ocu, koliko satn mislio.-Džejmsu bi to bilo zabavno baš zbog rizika...

Ali, da li Hari uopšte više želi da bude nalik svome ocu?

- Hari, ne čini to, molim te nemoj! - reče Hermiona očajničkim tonom, kada je zvono označilo kraj časa. On joj ne odgovori. Nije znao šta da radi. Ron je izgleda bio odlučan da mu ne kaže ni svoje mišljenje, niti savet. Nije čak ni gledao u Harija, mada je, kad je Hermiona ponovo pokušala da odgovori Harija, tiho rekao: - O'ladi malo, okej? Može on sam da odluči.

Kad je napustio učionicu, Hariju je srce užurbano kucalo. Bio je na pola puta niz hodnik, kada je iz daljine začuo nepogrešive zvuke diverzije. Negde iznad njih odjekivala je cika i vriska. Ljudi koji su izlazili iz učionica svuda oko Harija, zastali bi u mestu i prestrašeno pogledali u tavanicu...

Ambridžova izjuri iz svoje učionice brzo koliko su joj to njene kratke noge dopuštale. Izvukavši štapić, ona otrča u suprotnom smeru: bilo je sad il' nikad.

- Hari... molim te! - slabašno ga je preklinjala Hermiona. Ali on se već odlučio. Cvrsto pritegovši torbu na ramenu, on otrča pravo kroz gomilu učenika koji su sada žurili u suprotnom pravcu, da vide kakva je to gužva u istočnom krilu.

Hari je stigao do hodnika koji je vodio do kancelarije Ambridžove, i otkrio da je potpuno napušten. Hitro zašavši iza velikog oklopa, čiji se šlem okrenu u stranu da bi ga posmatrao, on otvori svoju torbu, zgrabi Sirijusov perorez, i navuče nevidljivi ogrtač. Onda se polako i pažljivo išunja iza oklopa, produživši duž hodnika sve dok nije stigao do vrata kancelarije.

Gurao je oštricu magičnog peroreza u pukotinu oko vrata i nežno ga pomerao gore-dole, a zatim ga izvuče. Začu se tanano klik,i vrata se širom otvoriše. On se ušunja u kancelariju, brzo zatvori vrata za sobom i osvrnu se naokolo.

Unutra se ništa nije pomeralo, izuzev onih užasnih mačića, koji su još uvek cupkali na zidovima iznad zaplenjenih metli.

Hari skinu ogrtač i, prišavši kaminu, u roku od par sekundi pronađe ono što je tražio: malenu kutiju u kojoj se nalazio blistavi flu-prah.

On čučnu ispred praznog kamina, dok su mu ruke podrhtavale. Nikada ranije nije ovo radio, iako je mislio da zna kako to funkcioniše. Gumuvši glavu u kamin, uze veliki prstohvat praha i baci ga na

uredno poređane cepanice ispod sebe. One gotovo istog trena eksplodiraše, zahvaćene smaragdnozelenim plamenovima.

-Ulica Grimold, broj dvanaest! - reče Hari jasno i glasno.

Bio je to jedan od najčudnijih osećaja koji je ikada iskusio.

Naravno, i pre je putovao flu-prahom, ali tada se celo njegovo teio vrtelo, vijorilo i kovitlalo u plamenovima kroz mrežu čarobnjačkih kamina, koja se protezala širom zemlje. Ovoga puta, pak, njegova kolena su čvrsto ostala na hladnom podu kancelarije Arnbridžove, samo mu je glava hitala kroz smaragdnu vatru...

A onda, naglo kao što je i počelo, vrtoglavo obrtanje prestade. Osećajući blagu mučninu, a pod utiskom da mu je oko glave obmotan izuzetno topao šal, Hari otvori oči, otkrivši da gleda kroz kuhinjski kamin u dugački drveni sto, za kojim je neki čovek sedeo nagnut nad listom pergamenta.

-Sirijuse?

Čovek poskoči i osvra se oko sebe. To nije bio Sirijus, već Lupin.

- Hari! - reče on, posve šokiran. - Šta ti to... šta se dogodilo, da li je sve u redu?

- Aha - reče Hari. - Samo sam se pitao... mislim, hteo sam da... pročaskam sa Sirijusom.

- Pozvaću ga - reče Lupin, skočivši na noge, i dalje delujući zbunjeno - otišao je gore da potraži Kričera, izgleda da se ovaj opet krije na tavanu...

Hari pogledom isprati Lupina iz kuhinje. Sada je mogao da gleda samo u nogare od stolica i stola. Pitao se zašto mu Sirijus nikada nije spomenuo koliko je neprijatno u kaminu. Kolena su mu već bolno reagovala na dugotrajni kontakt sa hladnim kamenim podom kancelarije Arnbridžove.

Lupin se par trenutka kasnije vratio, u stopu praćen Sirijusom.

- Šta je bilo? - upita Sirijus brže-bolje, sklonivši svoju dugu tamnu kosu sa očiju, i kleknu na tlo ispred vatre, tako da mu je glava bila u visini Harijeve. I Lupin kleknu, delujući veoma zabrinuto. - Jesi li dobro? Da li ti treba pomoć?

- Ne - reče Hari - nije ništa... samo sam hteo da porazgovaramo... o mom ocu.

Njih dvojica razmeniše vidno iznenađene poglede, ali Hari nije imao vremena da se stidi ili da mu bude neprijatno. Kolena su mu svakog trenutka postajala sve bolnija, a činilo mu se da je od početka diverzije prošlo bar pet minuta. Džordž mu je garantovao samo dvadeset. Stoga istog trenutka otpoče priču o onome što je video u situ-za-misli.

Kada je završio, ni Sirijus ni Lupin na trenutak nisu progovorili. A onda Lupin tiho reče: - Ne bih voleo da sudiš o svome ocu po onome što si tamo video, Hari. Imao je samo petnaest godina...

- I ja imam petnaest godina! - reče Hari žučno.

- Slušaj, Hari - reče Sirijus umirujuće - Džejs i Snejp su se mrzeli od trenutka kada su se prvi put pogledali, bila je to, prosto, jedna od tih stvari, valjda možeš to da razuraeš? Mislim da je Džejs bio sve što je Snejp želeo da bude - popularan, dobar u kvidiču - zapravo, dobar u svemu. A Snejp je bio jedan mali čudak, koji je do nosa bio zaglibljen u proučavanje mračnih veština, dok je Džejs - kako god ti inače izgledao, Hari - oduvek mrzeo mračne veštine.

- Da - reče Hari - ali napao je Snejpa bez ikakvog razloga, samo zato... pa, samo zato što si ti rekao da ti je dosadno - završi on, pomalo izvinjavajućim tonom glasa.

-Ne ponosim se time - brzo će Sirijus.

Lupin popreko pogleda Sirijusa, a onda reče: - Slušaj, Hari, moraš da razumeš da su tvoj otac i Sirijus bili najbolji u školi, čime god da su se bavili - svi su mislili da su oni sam krem škole - ako bi se ponekad i zaneli...

-Misliš, ako bismo ponekad i bili arogantni mali skotovi - reče Sirijus.

Lupin se nasmeši.

- Neprekidno je nameštao kosu da mu bude razbarušena -nastavi Hari, sa bolnim prizvukom u glasu.

- Skroz sam zaboravio da je imao običaj to da radi - reče Sirijus nežno.

- Da li se igrao sa Skrivalicom? - upita Lupin znatiželjno.

- Da - reče Hari, ne shvatajući zašto se Sirijus i Lupin, prisećajući se, širom osmehuju. - Pa... čini mi se da je bio pomalo idiot.

- Naravno da je bio pomalo idiot! - reče Sirijus krepko - svi smo bili idioti! Pa dobro... Mesečko baš

i nije - reče on iskreno, pogledavši u Lupina.

Ali Lupin odmahnu glavom. - Da li sam vam ikada rekao da se okanete Snejpa? - upita. - Da li sam ikada imao petlje da vam kažem da mislim kako ste prevršili svaku meru?

- Da, ali - podseti ga Sirijus - ponekad si nas terao da se stidimo svojih postupaka... i to je bilo nešto...

- Ali - Hari je bio uporan, odlučivši da kaže sve što ga je mučilo, sada kada je već ovde - neprekidno je gledao u devojčice kraj jezera, nadajući se da ga posmatraju!

- Pa dobro, uvek je pravio budalu od sebe kad god je Lili bila u blizini - reče Sirijus, sležući ramenima - nije raogao da prestane da se razmeće, kad bi se našao blizu nje.

- Kako to da se ona udala za njega? - upita Hari očajno. - Mrzela ga je!

- Ma nije - reče Sirijus.

- Počela je da izlazi sa njim u sedmom razredu - reče Lupin.

- Kada se Džejms malo spustio sa svojih uobraženih visina - reče Sirijus.

- I kada je prestao da baca kletve i uroke na ljude samo da bi se zabavio - reče Lupin.

- Čak i na Snejpa? - upita Hari.

- Pa - polako će Lupin - Snejp je bio poseban slučaj. Mislim, on nikada nije propustio priliku da proklinje Džejmsa, a Džejms nije mogao da pusti da to prođe nekažnjeno, zar bi ti mogao?

- A mojoj mami to nije smetalo?

- Da ti pravo kažem, ona nije ni znala mnogo o tome - reče Sirijus. - Mislim, Džejms nije baš vodio Snejpa na sastanke sa Lili, samo da bi ga urekao pred njom, zar ne?

Sirijus namrgođeno pogleda Harija, koji i dalje nije bio ubeđen.

-Slušaj - reče on - tvoj otac je bio najbolji prijatelj kojeg sam ikada imao, i bio je strašno dobar čovek. Mnogi ljudi su idioti sa petnaest godina. On je to prerastao.

- Da, okej - reče Hari teško. - Samo, nikada nisam ni pomislio da će mi biti žao Snejpa.

- Pa, kad si već spomenuo - reče Lupin, a između obrva mu se stvori blaga bora - kako je Snejp reagovao kada je otkrio da si sve to video?

- Rekao mi je da me više nikada neće učiti oklumenciju - reče Hari nezainteresovano - kao da je to neko veliko razočaranje... ^

- Šta je URADIO? - povika Sirijus, nateravši Harija da poskoči i udahne puna usta pepela.

- Ti to ozbiljno, Hari? - brzo će Lupin. - Prestao je da ti drži časove?

- Aha - reče Hari, iznenađen ovakvom preteranom reakcijom, kakvu nije očekivao. - Ali u redu je, briga me, pravo da vam kažem, čak mi je i stvamo laknu...

- Idem ja tamo da popričam sa Snejpom! - reče Sirijus silovito, i čak krenu da ustane, ali ga Lupin povuče nadole.

- Ako iko treba da popriča sa Snejpom, biću to ja! - reče on strogo. - Ali Hari, pre toga, moraš sam da odeš do Snejpa i da mu kažeš da ni po koju cenu ne sme da prestane da te podučava... kad Dambldor čuje za ovo...

- Ne smem to da mu kažem, ubiće me! - reče Hari, sablažnjen. - Niste videli kakav je bio kada smo izašli iz sita-za-misli.

- Hari, za tebe nema ničeg važnijeg od učenja oklumencije! - reče Lupin prekorno. - Da li si me razumeo? Ništa nije važnije!

-Okej, okej - reče Hari, prilično uznemiren, a i pomalo ljut.

-Ja ću... pokušaću da mu nešto kažem... ali neće biti la...

On zaneme. Čuo je korake u daljini.

- Da li to Kričer silazi odozgo?

- Ne - reče Sirijus, osvrnuvši se preko ramena. - Mora da je neko kod tebe.

Harijevo srce preskoči nekoliko otkucaja.

- Bolje da idem! - reče žumo, i izvuče glavu iz kamina u Ulici Grimold. Na trenutak mu se činilo kao da mu se glava okreće na ramenima, a zatim se nađe, klečeći, ispred kamina Ambridžove, posmatrajući smaragdne plamenove kako trepere i dogorevaju.

- Brzo, brzo! - promrmlja šišteći glas ispred vrata kancelarije. - Hm, ostavila ih je otvorena...

Hari skoči ka nevidljivom ogrtaču, i tek što ga je navukao na sebe, Filč ulete u kancelariju. Izgledao

je vrlo radostan zbog nečega, i grozničavo je pričao sam sa sobom dok je prelazio preko sobe, otvorio fioku na radnom stolu Ambridžove, i počeo da pretura po papirima u njoj.

-Odobrenje za bičevanje... odobrenje za bičevanje... napokon smem da ih bičujem... već godinama im to sleduje...

On izvuče list pergamenta, poljubi ga, a onda žurno izjuri kroz vrata, čvrsto ga prislonivši na grudi. Hari skoči na noge i, proverivši da nije zaboravio torbu, i da li ga nevidljivi ogrtač potpuno prekriva, on širom otvori vrata i izjuri iz kancelarije za Filčom, koji je hramao brže no što je Hari ikada video.

Kada je bio na spratu ispod kancelarije Ambridžove, Hari pomisli kako je bezbedno da ponovo postane vidljiv. Skinuo je ogrtač, nagurao ga u ranac i žurno produžio dalje. Iz Ulazne dvorane dopirali su gromoglasna vika i komešanje. On strča niz mermeme stepenice i tamo zateče, činilo se, veći deo škole.

Prizor je izgledao isto kao one večeri kada je Trilejnijeva otpuštena. Učenici su stajali duž zidova, formirajući jedan veliki krug (neki od njih bili su prekriveni nečim što je Harija strašno podsećalo na smrdeljsok). Nastavnici i duhovi takođe su bili u goraili. Među posmatračima isticali su se članovi Inkvizitorskog odreda, koji su delovali izuzetno zadovoljni, i Pivs, koji je hitro obletao iznad cele scene, zureći u Freda i Džordža koji su stajali u središtu dvorane, sa nepogrešivim izrazima lica dvojice koji su upravo uhvaćeni na delu.

-Dakle! - reče Ambridžova trijumfalno. Hari shvati da ona stoji samo nekoliko stepenika ispod njega, ponovo gledajući sa visine na svoj plen. - Dakle... mislite da je zabavno pretvoriti školski hodnik u močvaru, je li?

-Aha, prilično zabavno - reče Fred, gledajući nagore ka njoj, bez trunke straha.

Filč se progura do Ambridžove, gotovo plačući od sreće.

- Imam formular, direktorko - reče promuklo, mašući listom pergamenta koji je Hari upravo video kako uzima iz njenog stola. - Imam formular, i spremne bičeve... oh, pustite me da ih odmah izbičujem...

- Vrlo dobro, Arguse - reče ona. - Vas dvojica - nastavi ona, zureći u Freda i Džordža - upravo ćete da naučite šta biva sa prestupnicima u mojoj školi.

- Znaš šta? - reče Fred. - Mislim da nećemo.

On se okrenu ka svom blizancu.

- Džordž - reče Fred - Mislim da smo prerasli opšte obrazovanje.

-Da, i meni se tako čini - reče Džordž bezbrižno.

- Misliš da je vreme da isprobamo naše talente u stvarnom svetu? - upita Fred.

- Svakako - reče Džordž.

I pre nego što je Ambridžova stigla da bekne, oni podigoše svoje štapiće i uglas rekoše:

-Aćio metle!

Hari začu glasan tresak negde u daljini. Osvrnuvši se nalevo, uspeo je da se sagne baš na vreme. Fredove i Džordžove metle, od kojih je jedna još uvek za sobom vukla teški lanac i metalnu alku kojom ih je Ambridžova prikovala za zid, jurile su hodnikom ka svojim vlasnicima. Skrenule su ulevo, sjurile se niz stepenice i naglo se zaustavile ispred blizanaca, dok je lanac glasno začangrljao po kamenom podu.

- Nećemo se više videti - reče Fred profesorki Ambridž, opkoračivši svoju metlu.

- Da, ne trudi se da nas kontaktiraš - reče Džordž, zajahavši svoju.

Fred se osvmu ka učenicima okupljenim u pažljivoj i nemoj gomili.

- Ako neko želi da kupi portabl močvaru, kao što je to demonstrirano na spratu iznad, svratite u Dijagon-aleju broj devedeset i tri - Veslijevske čarobnjačke ludorije - reče on glasno.

- Naše nove prostorije!

- Poseban popust hogvortskim učenicima koji se zakunu da će naše proizvode koristiti da se otarase ove stare koze - dodade Džordž, pokazujući na profesorku Ambridž.

- ZAUSTAVITE IH! - zakrešta Ambridžova, ali je već bilo prekasno. Kada je Inkvizitorski odred krenuo ka njima, Fred i Džordž se odraziše od tla i poleteše deset metara uvis, dok se gvozdена alka na lancu opasno klatila ispod njih. Fred pogleda preko dvorane ka kućnom duhu koji je lebdeo u

masi.

-Priredi joj pakao u naše ime, Pivs.

A Pivs, kojeg Hari nikada pre nije video da prima naredenje od učenika, skinu svoj šeširić sa glave i vojnički im otpozdravi, kad se Fred i Džordž okrenuše, uz gromoglasan aplauz učenika ispod njih, i izleteše kroz širom otvorena vrata ka veličanstvenom zalasku sunca.

30. GROP

Priča o Fredovom i Džordžovom bekstvu na slobodu prepričavala se sledećih nekoliko dana toliko često, da je Hari očekivao da uskoro postane deo hogvortskih legendi: za manje od nedelju dana, čak su i očevici bili napola ubedeni da su videli blizance kako se obrušavaju ka Ambridžovoj na svojim metlama, gađajući je balebombama pre nego što su izleteli kroz vrata. Neposredno posle njihovog odlaska počela je prava bujica razgovora o tome da i drugi treba da pođu njihovim primerom. Hari je često slušao učenike kako govore: 'Časna reč, ima dana kad mi dode da i ja skočim na metlu i odem odavde', ili: 'Još jedan ovakav čas, i možda i ja izvedem jednog Veslija'.

Fred i Džordž su se postarali da ih niko ne zaboravi tako brzo. Ako ništa drugo, nisu ostavili uputstva kako se uklanja močvara, koja je sada ispunjavala hodnik na petom spratu istočnoj krila. Ambridžova i Filč su primećeni kako pokušavaju da je od strane raznoraznim sredstvima, ali bez uspeha. Napokon, celi taj deo je oivičen konopcima, a Filč, koji je besno škrgutao zubima, dobio je zadatak da preko njega prevozi učenike čamcem do učionica. Hari je bio siguran da bi nastavnici poput Mek Gonagalove ili Flitvika mogli za tren oka da uklone tu močvaru ali, kao i u slučaju Fredovih i Džordžovih čarobnjakometa, izgleda da su više voleli da posmatraju Ambridžovu kako se nosi s tim.

Zatim su tu bile i dve velike rupe u obliku metli na vratima kabineta Ambridžove, koje su Fredove i Džordžove Čistačice razbile da bi se pridružile svojim vlasnicima. Filč je postavio nova vrata i preneo Harijevu Vatredu strelu dole u tamnice gde je, kako se govorkalo, Ambridžova postavila naoružanog trola iz obezbeđenja da je čuva. Ipak, daleko od toga da su njene muke bile pri kraju.

Inspirisani Fredovim i Džordžovim primerom, mnogi učenici su se sada otimali za upražnjene pozicije glavnih mangupa. Uprkos novim vratima, neko je uspeo da ubaci kosmatog njuškavca u kabinet Ambridžove, koji je rasturio celu kancelariju u potrazi za nekim svetlucavim predmetima, a onda skočio na Ambridžovu, kada je ova ušla i pokušao da joj odgrize prstenje sa njenih zdepastih prstiju. Balebombe i smrdikuglice tako su se često bacale po hodnicima, da je među učenicima zavladao nova moda da izvode glavobalonske čini pre nego što napuste čas, što im je obezbeđivalo dovoljne zalihe svežeg vazduha, mada im je davalo i čudan izgled, kao da na glavama nose izvrnute akvarijume za zlatne ribice.

Filč je krstario hodnicima sa spremnim korbačem u ruci, očajnički želeći da uhvati prekršioce, ali je problem bio što ih je sada bilo tako mnogo, da nikad nije znao odakle da krene. Inkvizitorski odred je pokušavao da mu pomogne, ali su se njegovim članovima neprekidno dešavale čudne stvari. Vorington iz sliterinskog kvidičkog tima prijavio se u bolničko krilo sa užasnim oboljenjem kože, zbog kojeg je izgledao da se uvaljao u kukuruzne pahuljice. Pensi Perkinson je, na Hermioninu radost, propustila sve časove sledećeg dana, jer su joj iznikli jelenski rogovi.

U međuvremenu, postalo je jasno koliko su zabušantskih bombonjera Fred i Džordž uspeli da prodaju pre nego što su napustili Hogvorts. Bilo je dovoljno da Ambridžova uđe u svoju učionicu, pa da učenici okupljeni u njoj preblede, stanu da povraćaju, dobiju opasne groznice ili da počne da im šiklja krv iz obe nozdrve. Urlajući od besa i frustracije, pokušavala je da prati tajanstvene simptome i prdnađe uzroke, ali su joj učenici tvrdoglavo odgovarali da pate od 'ambridžitisa'. Pošto su četiri razreda jedan za drugim dobili kaznenu dopunsku nastavu, a da nije uspela da otkrije tajnu njihovih boljki, bila je prisiljena da najzad odustane, i učenicima koji su krvarili, padali u nesvest ili povraćali, dozvoli da napuštaju njene časove u čoporima.

Ali ni korisnici tih bombonjera nisu mogli da se takmiče sa majstorom haosa kakav je bio Pivs, koji je izgleda Fredove oproštajne reči zbilja primio k srcu. Ludački se kikoćući, jezdio je po školi, prevrćući stolove, s praskom izlećući iz školskih tabli, obarajući skulpture i vaze. Dvapat je

zatvorio Gospođu Noris u oklop, iz kojeg bi je, kada bi stala da glasno mjauče, napokon spasio pomahnitali domar. Pivs bi razbijao fenjere i gasio sveće, žonglirao sa upaljenim bakljama iznad glava đaka koji su vrištali, ili bi pobacao kroz prozor i u kamine gomile lepo naslaganih pergamenata. Poplavio je ceo drugi sprat kada je izvadio sve slavine u kupatilima, ispustio je vreću tarantula usred Velike sale za doručkom, a kad god bi hteo da se odmori, provodio je sate lebdeći za Ambridžovom, glasno zviždućući kad god bi ova progovorila.

Niko od osoblja, osim Filča, nije se trudio da joj pomogne. Zapravo, nedelju dana posle Fredovog i Džordžovog odlaska, Hari je svojim očima video profesorku Meg Gonagal kako prolazi mimo Pivsa, koji je odlučno pokušavao da razlabavi lustere, i mogao se zakleti da ju je čuo kako je kroz uglove usana procedila kućnom duhu: - Odšrafljuje se na drugu stranu.

Kao vrhunac svega, Montegju se još uvek nije oporavio od svog boravka u klozetu. I dalje je bio zbrkan i rastresen, i jednog utorka izjutra mogli su se videti njegovi roditelji kako se penju putem ka ulazu, delujući krajnje ljutito.

- Da li treba nešto da kažemo? - upita Hermiona zabrinutim glasom, pritisnuvši obraz na prozor učionice čini, da bi bolje videla gospodina i gospođu Montegju kako marširaju unutra.

- O tome šta mu se desilo? Možda bi moglo da pomogne Madam Pomfri da ga izleči?

- Ma kakvi, oporaviće se on - reče Ron nemarno.

- U svakom slučaju, više nevolje za Ambridžovu, zar ne? -reče Hari zadovoljnim glasom.

On i Ron su kuckali svojim štapićima po šoljama koje je trebalo da začaraju. Harijevoj šolji su iznikle četiri vrlo kratke noge, koje nisu mogle da dosegnu do stola, te su se besciljno koprcale u vazduhu. Ronovoj šolji su, pak, izrasle četiri vrlo tanke i duge nožice, koje su s velikom poteškoćom pridigle šolju sa stola, na trenutak zadrhtale, a onda popustile, pa je šolja pala i razbila se na dva dela.

- Reparo - reče Hermiona brzo, i jednim zamahom štapića ponovo sastavi šolju. - Sve je to dobro, ali šta ako je Montegju trajno povređen?

- Koga je briga? - izusti Ron razdraženo, dok se njegova šolja ponovo uspravljala kao pijana, divlje se tresući u kolenima. - Montegju nije trebalo da pokuša da oduzme sve te poene Grifindoru, zar ne? Ako već hoćeš da brineš o nekome, Hermiona, brini o meni!

- Tebi? - upita ona, uhvativši svoju šolju dok je ova veselo trčkala preko klupe na svoje četiri čvrste male karirane nožice, i ponovo je smesti ispred sebe. - Što bih brinula o tebi?

- Kada mamino sledeće pismo konačno prođe cenzuru kod Ambridžove - reče Ron s gorčinom, sada pridržavajući svoju šoljicu, čije su krhke nožice slabašno pokušavale da ponesu sopstvenu težinu - biću u gadnoj nevolji. Ne bih se iznenadio da mi pošalje još jednog drekavca.

- Ali...

- Ja ću ispasti kriv što su Fred i Džordž otišli, čekajte samo i videćete - reče Ron mračno. - Reći će da je trebalo da ih sprečim da odu, da je trebalo da zgrabim krajeve njihovih metli i okačim se o njih ili nešto slično... da, za sve ću ja biti kriv.

- Pa, ako stvarno to kaže, zaista će biti nepravедna, ti tu nisi ništa mogao da uradiš! Ali, sigurna sam da ona to neće reći. Mislim, ako je zbilja istina da su dobili prostorije u Dijagon-aleji, mora da su to odavno planirali.

- Da, ali to je već druga priča, kako su dobili prostorije? - reče Ron, pogodivši svoju šolju tako snažno štapićem, da su joj noge ponovo splasnule i grčile se pred njim. - Sve mi je to pomalo sumnjivo, je l' da? Treba im gomila galeona da bi mogli da priušte iznajmljivanje lokala u Dijagon-aleji. Ona će hteti da zna šta su to uradili, te su se dočepali toliko zlata.

- Pa da, i ja sam se to pitala - reče Hermiona, pustivši svoju šolju da džogira u urednim malim krugovima oko Harijeve, čije zdepaste nožice i dalje nisu mogle da dodirnu vrh stola. - Pitala sam se da ih nije Mandangus ubedio da prodaju ukradenu robu ili nešto još strašnije.

- Ne, nije on - reče Hari odsečno.

- Otkud znaš? - upitaše Ron i Hermiona uglas.

- Zato što... - Hari je oklevao, ali mu se učini da je konačno došao trenutak priznanja. Nema svrhe da i dalje čuti, ako će zbog toga neko posumnjati kako su Fred i Džordž kriminalci. - Zato što su to zlato dobili od mene. Prošlog juna sara im dao moju nagradu od Tročarobnjačkog turinira.

Svi začutaše preneraženi, a onda Hermionina šoljica za čaj odskoči pravo s ivice stola i smrska se o pod.

- O, Hari, nisi valjdal - reče ona.

- Da, jesam - reče Hari pobunivši se. - I nije mi uopšte žao, meni nije trebalo zlato, a oni su kao stvoreni da rukovode prodavnicom šala i zevzevata.

- Ali, to je sjajno! - reče Ron uzbuđeno. - Ti si kriv za sve, Hari - mama neće moći ništa da mi prigovori. Smem li da joj kažem?

- Da, verovatno je tako i najbolje - reče Hari tupo - naročito ako misli da oni preprodaju ukradene kazane ili nešto slično.

Hermiona ne reče ništa do kraja časa, ali je Hari podozreo da će njena povučenost uskoro pući. I zaista, čim su izašli iz zamka za vreme odmora, dok su stajali na slabom majskom suncu, ona pogleda Harija sjajnim okruglastim očima i odlučno otvori usta.

Hari je preseče pre nego što je i počela.

- Nema svrhe da tni zanovetaš, to je gotova stvar - reče olučno. - Fred i Džordž su dobili zlato - a, kako vidim, već su i potrošili dobar deo - i ja ne mogu sad da im ga uzmem natrag, a i ne želim. Dakle, ne moraš uzalud da se naprežeš, Hermiona.

- Nisam htela ništa da kažem o Fredu i Džordžu! - reče ona uvređenim glasom.

Ron frknu s nevericom, a Hermiona ga zloćudno pogleda.

-Ne, nisam! - reče ona ljutito. - Zapravo, htela sam da pitam Harija kada će ponovo otići do Snejpa i tražiti mu da nastavi da mu daje časove oklumencije!

Hari se obeshrabri. Kada su napokon iscrpli temu Fredovog i Džordžovog dramatičnog odlaska, za šta im je, razumljivo, trebalo mnogo sati, Ron i Hermiona su želeli da čuju vesti o Sirijusu. Pošto im Hari nije poverio razlog zbog kojeg je hteo da razgovara sa Sirijusom, bilo mu je teško da zamisli šta da im kaže. Na kraju im je rekao, iskreno, da Sirijus hoće da on, Hari, nastavi sa časovima oklumencije. Naravno, do sada se već mnogo puta pokajao zbog toga. Hermiona nije htela da pređe preko te teme i stalno se na nju vraćala, baš kada je Hari to najmanje očekivao.

-Nemoj mi reći da si prestao da sanjaš čudne snove - reče Hermiona - pošto mi je Ron ispričao da si ponovo mrljao u snu prošle noći.

Hari besno prostreli Rona pogledom. Ron je bio dovoljno ljubazan da se pretvara kako se stidi.

- Samo si malčice mumlao - reče on izvinjavajućim tonom.

- Nešto kao 'samo malo dalje'.

- Sanjao sam tebe kako igraš kvidič - slaga Hari bezobzirno. - Pokušavao sam da te nateram da se još malo istegneš i zgabiš Kvafl.

Ronu se zacrveneše uši. Hari oseti neku vrstu osvetničkog zadovoljstva. Naravno da nije sanjao ništa slično.

Prethodne noći još jednom je krenuo na putešestvije kroz hodnik Odseka za misterije. Prošao je kroz kružnu sobu, zatim kroz sobu punu zveckave i razigrane svetlosti, dok se ponovo nije našao u pećinastoj sobi punoj polica na kojima su bile poređane prašnjave staklene kugle.

Brzo je pojurio pravo do reda sa brojem devedeset sedam, skrenuo nalevo i potrčao duž njega... možda je baš tada izgovorio te reči... samo malo dalje... jer je osećao da se njegovo svesno ja bori da se probudi... i pre nego što je stigao do kraja tog reda, ponovo se našao u krevetu, ležeći i zureći u baldahin.

- Ti pokušavaš da zaključaš svoj um, zar ne? - reče Hermiona gledajući Harija okruglastim očima. - I dalje sam redovno vežbaš oklumenciju?

- Naravno da vežbam - reče Hari, pokušavajući da zvuči kao da mu je to pitanje uvredljivo, ali izbegavajući njen pogled. A zapravo je bio do te mere radoznao da otkrije šta se krije u toj sobi punoj prašnjavih kugli, da je i te kako željno iščekivao te snove.

Problem je bio što je, i pored toga što mu je do ispita preostalo još samo mesec dana i što je svaki slobodan minut posvećivao obnavljanju gradiva, njegov um izgleda bio toliko prezasićen informacijama kada bi legao u krevet, da mu je bilo vrlo teško da zaspi. A ako bi i uspeo, njegov preopterećeni mozak bi najveći deo noći sanjao glupe snove o ispitima. Takode je sumnjao da jedan deo njegovog uma - deo koji je često progovarao Hermioninim glasom - oseća krivicu u prilikama

kada bi zalutao niz taj hodnik koji se završava crnim vratima, i pokušavao da ga probudi pre nego što stigne do kraja tog puta.

- Znaš - reče Ron, kome su uši i dalje bile plamtećecrvene - ako se Montegju ne oporavi pre nego što Sliterinci budu igrali sa Haflpafom, možda i imamo šanse da osvojimo kup.

- Da, valjda - reče Hari, srećan što su promenili temu razgovora.

- Mislim, jednu smo dobili, jednu izgubili - ako Sliterin izgubi od Haflpafa iduće subote...

- Da, tako je - reče Hari, već zaboravivši sa čim se to slaže. Čo Čang je upravo prošla preko dvorišta, namerno ga ne gledajući.

Finalna utakmica kvidičke sezone, Grifindor protiv Revenkla, trebalo je da se odigra poslednjeg vikenda maja. Mada je Sliterin s malom razlikom izgubio od Haflpafa u prethodnoj utakmici, Grifindor nije smeo da računa na pobedu, najviše zbog (mada se niko nije usuđivao da mu to kaže) Ronove očajne odbrane. Ali on je, izgleda, gajio novootkriveni optimizam.

- Mislim, ne mogu biti gori, zar ne? - reče on smrknuto za doručkom, tog jutra pred utakmicu. - Nemam šta da izgubim, zar ne?

- Znaš - reče Hermiona, dok su ona i Hari nešto kasnije silazili ka terenu usred vrlo uzbuđene gomile - mislim da bi Ron zaista mogao bolje da igra, sad kad mu se Fred i Džordž ne motaju u blizini. Nikad mu nisu ukazivali mnogo poverenja.

Luna Lavgud ih prestiže s nečim nalik živom orlu nataknutim navrh glave.

-Bože moj, zaboravila sam! - reče Hermiona, posmatrajući orla kako klepeće krilima dok je Luna dostojanstveno prolazila pored grupe Sliterinaca koji su se kikotali i pokazivali na nju. - Čo će igrati, zar ne?

Hari, koji nije zaboravio na to, samo potvrdno frknu.

Našli su mesta na najvišem redu tribina. Bio je lep, vedar dan, ni Ron ne bi poželeo bolji, i Hari otkri kako se nada, uprkos svemu, da Ron neće pružiti Sliterincima povoda da opet oduševljeno pevaju: Vesli je naš car.

Li Džordan, koji je bio veoma utučen otkako su Fred i Džordž otišli, bio je, po običaju, komentator. Dok su timovi izletali na teren, imenovao je igrače sa malo manjim užitkom nego inače.

- ...Bredli... Dejvis... Čang - reče, a Hari oseti kako mu se stomak prevrće, ne kao salto unazad, već više u vidu slabog trzaja, kada Čo izađe na teren, sa sjajnom crnom kosom koja joj se vijorila na lakom vetriću. Više nije bio siguran šta želi da se desi, osim da ne bi podneo još jednu svađu. Čak i kad ju je spazio kako živahno ćaska sa Rodžerom Dejvisom, dok su se spremali da uzjašu metle, u sebi oseti tek neznatno žiganje ljubomore.

- I krenuli su! - reče Li. - Dejvis smesta uzima Kvafl, kapiten Revenkla Dejvis sa Kvaflom, eskivirao je Džonsonovu, prevario Belovu, izbegao je i Spinetovu... ide pravo ka голу! Sprema se da šutira... i... i... - Li vrlo glasno opsova. - I pogađa.

Hari i Hermiona zaječaše sa ostalim Grifindorcima. Na njihov užas, mada očekivano, Sliterinci s druge strane tribina počеше da pevaju:

Vesli uvek uprska stvar

Ne zna da spreči ni najmanji udar...

- Hari - reče jedan promukli glas u Harijevo uvo. - Hermiona...

Hari se okrenu i spazi ogromno bradato Hagridovo lice kako štrči između sedišta. Očito se jedva ugurao u red iza njih, jer su prvaci i drugaci pored kojih je upravo prošao delovali spljošteno i raščupano. Iz nekog razloga Hagrid se sagnuo, kao da ne želi da ga vide, mada je i dalje bio barem metar viši od svih.

- Čujte - šapnu on. - Možete li poč' sa mnom? Odma'? Dok ostali glede utakmicu?

- Ovaj... zar to ne može da pričeka, Hagrid? - upita Hermiona. - Bar dok se ne završi utakmica?

- Jok - reče Hagrid. - Ne, Hari, mora da se ide smesta... dok svi glede na drugu stranu... molim vas? Hagridov nos je blago krvario. Oči su mu bile modre. Hari ga nije video izbliza još otkako se vratio u školu. Delovao je potpuno očajno.

-Naravno - smesta prihvati Hari. - Naravno da ćemo poći.

On i Hermiona se provukoše do kraja reda uz veliko gundanje učenika koji su morali da im ustaju. Ljudi u Hagridovom redu se nisu žalili, već su se sarao trudili da se što više skupe, ne bi li ga

propustili.

- Fala vam, oboma, puno vam fala - reče Hagrid, kad su se domogli stepenica. I dalje se nervozno osvrtao dok su se spuštali do travnjaka. - Sam' se nadam da gi neće primetiti da smo otišli.

- Misliš, Ambridžova? - reče Hari. - Neće, ceo Inkvizitorski odred sedi pored nje, zar nisi video? Mora da očekuje neku gužvu na utakmici.

- Aha, pa vidiš, malčice gužve ne bi bilo zgoreg - reče Hari, zastavši da bi izvirio sa ivice tribina i uverio se da je put preko livade ka njegovoj kolibi pust. - Dobili bismo više vremena.

- Šta je bilo, Hagride? - upita Hermiona, gledajući ga zabrinutog izraza dok su brzali preko trave ka ivici šume.

- Će da... će da vidite za tili čas - reče Hagrid, osvrnuvši se preko ramena kad se začu velika graja sa tribina iza njih. - Hej... je l' to neko dao gol?

- Biće da je Revenklo - reče Hari turobno.

- Dobro... dobro... - reče Hagrid rastreseno. - To je dobro...

Morali su da potrče da bi išli uporedo s njim dok je grabio krupnim hodom preko travnjaka, osvrćući se pri svakom koraku.

Kada su stigli do kolibe, Hermiona mahinalno skrenu levo ka ulaznim vratima. Hagrid, međutim, krenu mimo nje, pravo u senku drveća na najisturenijem delu šume, gde pokupi samostrel naslonjen o drvo. Kad shvati da nisu više s njim, okrenu se.

- Idemo ovdje - reče on, klimnuvši svojom obraslom glavom ka šumi.

- U šumu? - reče Hermiona zbunjeno.

- Jes' vala - reče Hagrid. - 'Ajmo sad, brzo, pre neg' nas spaze!

Hari i Hermiona se pogledaše, a onda uroniše u senku drveća za Hagridom, koji je već hitao sve dalje ispred njih u mračno zelenilo, sa samostrelom preko ruke. Hari i Hermiona pojuriše da bi ga stigli.

- Hagride, zašto si naoružan? - upita Hari.

- Puka predostrožnos' - odgovori Hagrid, slegnuvši masivnim ramenima.

- Nisi nosio samostrel onog dana kada si nam pokazivao testrale - reče Hermiona bojažljivo.

- Jok, pa, nismo išli tak' daleko - reče Hagrid. - A uostalom, to je bilo pre nego š'o je Firenzi otiš'o iz šume, je l' da?

- U čemu je razlika sad, kad je Firenzi otišao? - upita Hermiona znatiželjno.

- Jerbo su drugi kentauri dobrano ljuti na mene, eto u čem' je razlika - reče Hagrid tiho, gledajući naokolo. - Pre su bili - pa, ne bi se moglo reć' da su bili prijateljski nastrojeni - al' smo se sasvim dobro slagali. Držal' su se sami za sebe, al' bi se uvek pojavili, ak' bi' 'teo da popričam sas njima. A sad jok.

On duboko uzdahnu.

- Firenzi kaže da se ljute zato što je on, Firenzi, došao da radi kod Dambldora - reče Hari, saplevši se o koren koji je štrčao iz zemlje, jer je pomno proučavao Hagridov profil.

- Aha - reče Hagrid turobno. - Mis'im, ljuti je preblaga reć. Vraški su pobesneli. Da se nisam umeš'o, mislim da bi išutirali Firenzija na smrt...

- Napali su ga? - upita Hermiona zaprepašćeno.

- Jes' vala - reče Hagrid promuklo, krčeći put kroz nekoliko nisko spuštenih grana. - Pola krda se okomilo na njega.

- A ti si ih sprečio? - upita Hari zadivljen i impresioniran.

- Sam samcijat?

- Narafski da jesam, nisam vala mog'o samo da stojim i gledim kak' ga ubijaju, je l' da? - reče Hagrid. - Sreća što sam prolazio tuda, uistinu... i mislijo sam da će se Firenzi toga setit', pre neg' š'o počne da mi šalje tak'a glupa upozorenja! - dodade on ljutito i neočekivano.

Hari i Hermiona zbunjeno se pogledaše, ali im namršteni Hagrid ne pojasni šta je time hteo da kaže.

- Bilo kak' bilo - reče, dahćući malo teže nego inače - od onda su drugi kentauri besni na mene, a problem je u tom' š'o oni imadu vel'ki uticaj u šumi... najmudrija stvorenja ovdje, znate.

- Jesmo li zbog njih ovde, Hagride? - upita Hermiona. - Zbog kentaura?

- Jok more - reče Hagrid, odmahujući glavom - ne zbog njih. Mislim, narafski, oni bi mogli da

dobrano iskomplikuju stvari, jašta... al' strpite se još malo i videćete na š'a mislim.

Posle te neshvatljive primedbe on učuta i izbi ispred njih, prelećući jednim korakom ono što oni pređu sa tri, tako da su imali muke da idu uporedo.

Staza je postajala sve više obrasla rastinjem, a drveće je raslo tako blizu jedno drugog da je, što su dublje zalazili u šumu, postajalo sve mračnije, kao da je sumrak. Uskoro su odavno prešli čistinu na kojoj im je Hagrid pokazao testrale, ali Hari nije osećao nikakvu nelagodnost, sve dok Hagrid iznenada nije iskoračio sa staze i počeo da se probija kroz drveće ka mračnom srcu šume.

-Hagride! - povika Hari, krčeći sebi put kroz debeli, čvornovati drač, preko kojeg je Hagrid sa lakoćom preskočio, živo se sećajući šta mu se jednom drugom prilikom desilo kad je skrenuo sa staze u šumi. - Gde idemo?

- Još malko dalje - reče mu Hagrid preko ramena. - 'Ajde, Hari... jerbo sad treba da se držimo skupa. Bio im je veliki napor da drže korak sa Hagridom, uz silne grane i trnje, kroz koje je Hagrid marširao kao kroz paučinu, a koji su se zaplitali u Harijevu i Hermioninu odeću, često se tako snažno obavivši oko njih, da bi morali da zastanu po nekoliko minuta da se oslobode. Uskoro su Harijeve ruke i noge bile prekrivene silnim posekotinama i ogrebotinama. Sada su već toliko duboko zagazili u šumu, da je Hari ponekad u toj tami uspevao da vidi tek jedan masivni crni obris koji je predstavljao Hagrida. U prigušenoj tišini, svaki zvuk delovao je preteće. Zvuk slomljene grančice odjeknuo bi glasno a svaki, i najmanji šušanj prilikom pokreta, čak i kad bi ga izazvao nevini vrabac, naterao bi Harija da viri kroz tamu tražeći vinovnika. Činilo mu se da nikad nije uspeo da ovako duboko prodre u šumu, a da ne sretne nikakvo stvorenje usput. Njihovo odsustvo delovalo mu je prilično zloslutno.

- Hagride, da li bi bilo u redu da izvadimo štapiće? - upita Hermiona tiho.

- Ovaj... u redu - prošaputa Hari. - Zapravo...

On iznenada stade i okrenu se. Hermiona nalete pravo na njega i bi odbačena unazad. Hari je uhvati pre no što je pala na šumsko tlo.

- Možda bi bilo bolje da malkice zastanemo na koj' tren, da vas... uputim - reče Hagrid. - Pre neg' š'o stignemo tamo.

- Dobro! - složi se Hermiona, kad ju je Hari ponovo postavio na noge. Oboje promrmljaše: - Lumosl - i vrhovi štapića im zasvetleše. U tami se pojavi Hagridovo lice, osvetljeno sa dva talasasta snopa svetlosti, a Hari ponovo primeti da je nervozan i tužan.

-Daklem - reče Hagrid. - Vidiš... stvar je u ovom...

On duboko udahnu.

-Pa, postoje vel'ke šanse da me ovi' dana otpuste - reče on.

- Ali, već si dovoljno izdržao... - reče Hermiona oprezno. - Zbog čega misliš da...

- Ambridžova misle da sam joj ja ubacio njuškavca u kabinet.

- Pa, jesi li? - ote se Hariju.

- Ne, do đavola, nikako! - reče Hagrid ogorčeno. - Samo š'o ona misli da sve š'o ima veze sas magičnim stvorenjcima ima veze i sa mnom. Znae kol'ko već vreba šansu da me se reši, još otkako sam se vrauo. Ja, narafski, neću da idem, al' da nije tih... pa... specijalnih okolnosti koje ću vam sad objasniti, otiš'o bi' sad odma', pre nego š'o joj se pruži prilika da to učini pred celom školom, kao š'o je uradila Trilejnijevoj.

Hari i Hermiona se bučno usprotiviše, ali Hagrid ih učutka zamahom ručerde.

-Nije to kraj sveta, čim više ne bidnem ovde, moći ću da pomognem Dambldoru, ima da budem koris'an za Red. A vi, deco, imaćete Truli-dasku, pa ćete... pa ćete lepo proć' na ispitima...

Glas mu zadrhta i zamuknu.

- Ne brin'te se za mene - reče žurno, kad ga Hermiona potapša po ruci. On izvuče ogromnu tufnastu maramicu iz džepa prsluka i njome obrisa oči. - Vidite, ne bi' vam ja prić'o ovo da ne moram. Vidite, ako otidem... pa, ne mogu otići bez da... bez da nekom kažem... jerbo... jerbo će da mi treba vaša pomoć.

I Ronova, ako 'oće.

- Naravno da ćemo ti pomoći - odmah će Hari. - Šta treba da uradimo?

Hagrid jako šmrknu i bez reči potapša Harija po ramenu s takvom silinom, da se Hari zakuca u drvo

sa strane.

-Znao sam da ćeš reć' da 'oćeš - reče Hagrid sebi u maramicu - to ti neću... nikad... zaboravit'... 'ajde... još samo malčice ovuda... paz' se, to su vam koprive...

Još petnaest minuta su išli ćutke. Hari je taman zaustio da pita koliko još treba da idu, kad Hagrid izbaci desnu ruku i pokaza im da stanu.

-Samo lagano - reče meko. - Sad budite vrlo tihi...

Oni se polako odšunjaše napred i Hari vide da je pred njima ogromno utabano ravno brdo zemlje, gotovo visoko kao Hagrid, za koje pomisli, presekaćući se od straha, da je brlog neke ogromne životinje. Svuda oko brdašca ležalo je drveće počupano sa korenom, tako da se ono uzdizalo na proplanku okruženom hrpama debala i granja, koje su oblikovale svojevrsnu ogradu ili barikadu, iza koje su sada stajali Hari, Hermiona i Hagrid.

-Pajki - reče Hagrid dahćući.

I naravno, Hari shvati da čuje udaljeno ritmično gruvanje, poput zvuka golemih pluća koja rade svom snagom. On pogleda iskosa u Hermionu, koja je zurila u brdo neznatno razjapljenih usta. Izgledala je skroz prestavljena.

-Hagride - reče ona šapatom jedva čujnim od zvuka usnulog stvorenja - ko je on?

Hari pomisli da je to čudno pitanje... Upravo se spremao da upita: - Šta je to?

-Hagride, rekao si nam... - poče Hermiona, dok joj je štapić drhtao u ruci - rekao si nam da niko od njih nije hteo da pođe!

Hari skrenu pogled s Hermione na Hagrida, a onda kao gromom pogođen shvati i, pogleda nazad u brdašce, prenerazivši se od užasa.

Veliko brdo zemlje, na koje su on, Hermiona i Hagrid komotno mogli da stanu, lagano se dizalo i spuštalo u ritmu dubokog roktavog disanja. To uopšte nije bilo brdašce. Bila su to pognuta leđa nečega što je očigledno...

-Ovaj... ne... on nije 'teo da dođe - reče Hagrid očajničkim glasom. - Ali sam mor'o da gi dovedem, Hermiona, mor'o sam!

- Ali zašto? - upita Hermiona, koja je zvučala kao da će da zaplače. - Zašto... šta... o, Hagridel

- Znao sam da, ak' ga samo vmem ovdeka - reče Hagrid, cvileći kao da će i sam da pusti suzu - i... i naučim ga nekak'im- manirima... da ću moć' da ga izvedem i pokažem svima kak' je bezopasan!

- Bezopasan! - reče Hermiona prodomo, a Hagrid stade izbezumljeno da ih učutkuje rukama, kad ogromno stvorenje pred njima glasno groknu i okrenu se u snu. - On te sve vreme ranjava, zar ne? Eto odakle ti sve te povrede!

- On samo nije svestan svoje snage - reče Hagrid iskreno.

- I sve je bolji, više se ne opire tol'ko jako k'o pre...

- Dakle, zato ti je trebalo dva meseca da dođeš kući! - reče Hermiona rasejano. - O, Hagride, zašto si ga doveo ovamo, ako nije želeo da pođe? Zar ne bi bio srećniji sa svojim narodom?

- Svi su ga zlostavljali, Hermiona, jer je tolicki mali! - reče Hagrid.

- Mali? - ponovi Hermiona. - Malil

- Hermiona, nisam mog'o da gi ostavim - reče Hagrid, a suze mu krenuše niz izubijano lice, nestajući mu u kuštravoj bradi. - Vidiš - to ti je moj brat!

Hermiona se samo zagleda u njega, zinuvši u čudu.

- Hagride, kad kažeš 'brat' - poče Hari polako - misliš na...?

- Pa dobro... polubrat - ispravi se Hagrid. - Ispostavilo se da je moja mama bila sas nekim drugim džinom, kad je napustila mog tatka, pa je rodila ovog ovdi Gropa...

- Grop? - ponovi Hari.

- Aha... pa, tak' nekako zvuči kad on izgovori svoje ime - reče Hagrid brižno. - Ne zna baš dobro engleski... pokušavam da gi naučim... svejedno, rek'o bih da ga nije volela mnogo više neg' mene. Vidiš, kod džinica ti je važno da prave dobru vel'ku decu, a on ti je oduvek bijo prevoljak - samo pet metara...

- O, da, sićušan je! - reče Hermiona, s nekom vrstom histeričnog sarkazma. - Apsolutno minijaturan!

- A tamo su ga svi ćuškali tamo-amo - prosto nisam mog'o da gi ostavim...

-Je li Madam Maksim htela da ga dovedeš natrag? - upita Hari.

- Ona - pa, vid'la je da mi to mnogo znači - reče Hagrid, uvrćući svoje ogromne šake. - Al'... al' se malkice umorila od njega posle nekog vremena, pravo da vi kažem... pa smo se rastali na putu kući... mada, obećala je da neće nikom reć'...

- Kako si ga, za ime sveta, vratio ovamo, a da niko ne primeti? - upita Hari.

- Pa, znaš, zato mi je i trebalo tol'ko dugo - reče Hagrid.

- Mog'o sam da putujem samo noću i to kroz divljinu i tako to. Dabome, on sasvim brzo hoda, kad 'oće, al' je stalno 'teo da se vrne.

- O, Hagrid, zašto ga nisi pustio? - reče Hermiona, skljojavši se na jedno odlomljeno drvo i zaroni ruke u lice. - Šta misliš da radiš sa džinom - nasilnikom, koji čak ne želi ni da bude ovde!

- Pa sad... 'nasilan'... to mi zvuči malk'o grubo - reče Hagrid, i dalje uzrujano uvrćući šake. - Al' priznajem da me je možda par puta klepnuo, kad je bijo loše volje, al' je sve bolji, stvarno, lepo se privikava.

-A čemu onda služe ovi konopci? - upita Hari.

Upravo je primetio konopce debele kao mladice drveta, koji su se prostirali oko stabala najvećeg obližnjeg drveća, ka mestu gde je Grop ležao sklupčan na zemlji, leđima im okrenut.

- Moraš da ga držiš vezanog? - reče Hermiona tiho.

- Pa... da... - reče Hagrid, pomalo zabrinuto. - Vidite... k'o š'o sam vam rek'o... on stvarno ne zna kol'ko je snažan.

Hari tek sada shvati zašto je ovaj deo šume bio tako sumnjivo prazan, bez ijednog živog stvorenja.

-Dakle, šta želiš da ti ja, Hari i Ron učinimo? - upita Hermiona nelagodno.

-Pazite mi na njega - reče Hagrid graktavo. - Kad me više ne bidne.

Hari i Hermiona razmeniše očajne poglede, Hari neprijatno svestan da je već obećao Hagridu da će učiniti sve što mu zatraži.

- Sta... šta to tačno podrazumeva? - upita Hermiona.

- Ne da gi 'ranite, niš'a slično! - reče Hagrid brže-bolje. - Može on sam sebi da nađe klop, bez problema. Ptice, jeleni, tako to... ne, njemu sad treba društvanje. Kad bi' znao da on ima nekog' ko će da gi... malko podučava, znate.

Hari ne reče ništa, već se okrenu i pogleda u džinovsko obličje koje je ležalo usnulo na tlu ispred njih. Za razliku od Hagrida, koji je jednostavno ličio na prevelikog čoveka, Grop je izgledao čudnovato izobličjen. Ono za šta je Hari u početku mislio da je prostrana i zaobljena mahovinasta stena, sada je prepoznao kao Gropovu glavu. Bila je mnogo većih srazmera u odnosu na telo nego ljudska glava, i bila je skoro savršeno okrugla i pokrivena čvrstim loknama gusto zbijene dlake u boji paprati. Obod svakog ogromnog, mesnatog uva dopirao je do vrha glave koja je, kao kod teče Vernona, bila nasadena direktno na ramena, sa malo ili bez vrata između. Leđa, pokrivena nečim što je izgledalo kao prljava braonkasta kecelja sastavljena od grubo prišivenih životinjskih koža, bila su široka, i dok je Grop spavao, činilo se da malo zatežu grube šavove tih kožica. Noge su mu bile podvijene ispod tela. Hari je mogao da vidi tabane ogromnih, prljavih, bosih stopala, velikih kao sanke, kako se odmaraju jedno povrh drugog na zemljanom tlu šume.

- Hoćeš da ga mi podučavamo - reče Hari šupljim glasom.

Sada je shvatio značenje Firenzijevog upozorenja. Njegov pokušaj neće upaliti. Bolje da se toga mane. Naravno, mora da su i druga stvorenja koja žive u šumi čula Hagridove bezuspešne pokušaje da Gropa nauči engleskom jeziku.

- Aha... ako može, malko da razgovarate sas njim - reče Hagrid pun nade. - Jerbo mislem da, ako bidne mog'o da razgovara sas ljudima, bolje će da shvati da smo i mi k'o i on, a ondak će 'teti da ostane.

Hari pogleda Hermionu, a ona mu uzvratila pogled, provirivši kroz prste kojima je prekrivala lice.

- Dođe ti da poželiš da još uvek ima Norberta, zar ne? - reče on, i drhtavo se nasmeja.

- Učinićete mi to, ondak? - reče Hagrid, koji izgleda nije shvatio šta je Hari upravo rekao.

- Mi ćemo... - počeo Hari, osećajući da ga obećanje obavezuje. - Pokušaćemo, Hagrid.

- Znao sam da mož' da računam na tebe, Hari - reče Hagrid, sijajući od sreće, i ponovo stade da briše lice maramicom.

- A ne želim da se mnogo bakćete... jerbo znam da imate ispите... kad biste mogli da jednom nedeljno trknете ovdі u onom nevidljivom ogrtaču i da malčice proćaskate sas njim. Sa'ću da gi probudim... da vas upoznam...

- Šta... ne! - reče Hermiona, poskočivši. - Hagrid, ne, nemoj da ga budiš, stvarno, nema potrebe...

Ali, Hagrid je već zakoračio preko debela velikog drveta ispred njih, i krenuo ka Gropu. Kad mu se približio na tri metra, podiže dugu, izlomljenu granu sa zemlje, preko ramena se ohrabrujuće osmehnu Hariju i Hermioni, a onda vrhom grane stade da snažno bocka Gropa po leđima.

Džin tako urliknu da tiha šuma počе da ječi. Ptice po vrhovima drveća iznad njihovih glava krešteći prhnuše sa grana na kojima su sedele i odleteše. U međuvremenu, ispred Harija i Hermione, divovski Grop pridizao se sa zemlje, koja se zatrese kad je spustio na nju svoju ogromnu šaku da bi se pridigao na kolena. On okrenu glavu da vidi ko i šta ga je to uznemirilo.

-Š'a ima, Gropi? - reče Hagrid, nazovi veselim glasom, uzmičući s podignutom dugačkom granom, spreraan da ponovo bocne Gropa. - Jesi lepo pajkio, a?

Hari i Hermiona uzmakošе što su dalje tngli, a da i dalje mogu da vide džina. Grop je klećao između dva drveta koja još nije stigao da počupa iz korena. Oni pogledaše u njegovu zapanjujuće ogromno lice, koje je ličilo na neki veliki sivi puni mesec što se pomalja na mračnom šumskom proplanku. Izgledao je kao da su mu crte lica isklesane na velikoj kamenoj lopti. Nos je bio zdepast i bezobličan, usta iskrivljena i puna krivih žutih zuba velikih kao cigle. Oči, male za jednog džina, bile su blatnjavozelenkasto-braon, i trenutno su bile napola slepljene od sna. Grop podiže prljave zglavke prstiju, svaki veličine lopte za kriket, do očiju, žustro ih protrlja, a onda, bez upozorenja, podiže se na noge iznenađujućom brzinom i spretnošću.

-0, bože! - začu Hari Hermionino prestravljeno skićanje pored sebe.

Drveće, za koje su bili privezani drugi krajevi užadi vezani oko Gropovih ručnih i nožnih članaka, počе zloslutno da krcka. Bio je, kao što im je Hagrid već rekao, visok barem pet metara. Zureći krmeljavim očima naokolo, Grop izvuče ruku veličine suncobrana za plažu, zgrabi ptičje gnezdo sa gornjih grančica bora koji ga je nadvisivao, i izvrnu ga, ričući, očigledno nezadovoljan što u njemu nema ptica. Jaja popadaše na tlo poput granata, i Hagrid prebaci ruke preko glave da se zaštiti.

-Čuj, Gropi - povika Hagrid, gledajući sa zebnjom nagore, za slučaj da još neka jaja popadaju - doveo sam ti neke moje prijatelje da gi upoznaš. Sećaš se, rek'o sam ti da ću to učiniti'? Sećaš se, kad sam ti rek'o da bi mog'o da odem na mali put, i da njima prepustim da malko paze na tebe? Sećaš se, Gropi?

Ali Grop samo ponovo potmulo riknu. Bilo je teško odrediti da li je slušao Hagrida i da li je uopšte prepoznavao kao govor zvuke koje je Hagrid ispuštao. Sada je zgrabio vrh bora i vukao ga ka sebi, očito radi pukog zadovoljstva da ga posmatra koliko će daleko da odskoči unazad kad ga pusti.

-Gropi, nemoj to da radiš! - povika Hagrid. - Tak' si počup'o i ostalo drveće...

Hari je sasvim dobro video kako se u zemlji oko korenja drveta polako javljaju pukotine.

-Dov'o sam ti društvo! - povika Hagrid. - Vidiš, društvanjce! Pogledaj dole, bilmezu jedan, doveo sam ti drugare!

-0, Hagrid, nemoj - zastenja Hermiona, ali je Hagrid već ponovo podigao granu i oštro bocnuo Gropa u koleno.

Džin ispusti vrh drveta, koje se opasno zanjihа i preplavi Hagrida kišom borovih iglica, i pogleda dole.

-Ovaj ovdі - reče Hagrid, žureći ka mestu gde su Hari i Hermiona stajali - je Hari, Grope! Hari Potter! On će te obilaziti' ak' bidnem mor'o na put, sva'taš?

Džin je tek sad primetio da su Hari i Hermiona tu. Posmatrali su ga, sa velikom strepnjom, dok je spuštao svoju ogromnu kamenčugu od glave kako bi ih pogledao svojim krmeljavim očima.

- A ovo je Hermiona, vidiš? Her... - Hagrid je oklevao. Okrećući se Hermioni, on reče: - Je l' ti smeta da te zovem Hermi, Hermiona? Jerbo mislim da će mu bit' teško da zapamti celo ime.

- Ne, nimalo - proskića Hermiona.

- Ovo je Hermi, Grope! I ona će da ti svraća i slično! Je l' da da je to lepo? Dva drugara da te... GROPI, NE!

Gropijeva ruka niotkuda iskrсну pred Hermionom. Hari je zgrabi i povuce je unazad iza drveta, tako

da je Gropova pesnica očešala deblo i sklopila se u vazduhu.

-GROPI, NEVALJALČE JEDAN! - čuše Hagrida kako vrišti, dok se Hermiona privila uz Harija iza drveta, tresući se i jecajući. - SRAM DA TE BIDNE! NEMO' DA JE DIRAŠ - JOJ!

Hari pomoli glavu iza trupla i vide Hagrida kako leži na leđima, držeći ruku preko nosa. Grop, očito izgubivši interesovanje, uspravi se i ponovo stade da vuče vrh bora što je dalje mogao.

-Dobro de - reče Hagrid tupo, ustajući, jednom rukom zapušivši nos koji mu je krvario, a drugom zgrabivši samostrel - pa... eto vam gi na... vid'li ste ga i... i sa'će vas prepoznat' kad se vratite. Daklem... pa...

On pogleda u Gropa, koji je sada povlačio bor, sa izrazom otuđenog zadovoljstva na kamenom licu. Korenje stade da krcka dok ga je čupao iz tla.

-Pa, mislim da mu je dosta za jedan dan - reče Hagrid. - Mi ćemo... ovaj... sa'ćemo da podemo nazad, 'oćemo li?

Hari i Hermiona klimnuše. Hagrid ponov'o prebaci samostrel na rame i, još uvek držeći nos zapušen, povede ih natrag kroz drveće.

Neko vreme niko ništa nije govorio, čak ni kada su iz daljine začuli lomljivu koja je značila da je Grop konačno iščupao bor. Hermionino lice bilo je bledo i bezizražajno. Hari nije mogao da smisli šta da kaže. Šta će se, za ime sveta, desiti ako neko sazna da je Hagrid sakrio Gropa u Zabranjenoj šumi? A on je obedao da će sa Ronom i Hermionom nastaviti Hagridov potpuno besmislen pokušaj da civilizuje džina. Kako Hagrid može, i pored svoje beskrajne sposobnosti zavaravanja da su narogušeni oštrozubi monstrumi ljupki i bezopasni, do te mere da se zaluđuje kako će Grop ikada postati toliko prilagođen da može da izlazi među ljude?

- Čekaj - reče Hagrid naglo, baš dok su se Hari i Hermiona iza njega teškom mukom probijali kroz gusto grmlje čvoraste trave. Izvadio je strelu iz toboca s ramena i uglavio je u samostrel. Hari i Hermiona podigoše štapiće. Sad kad su prestali da hodaju i oni, takođe, začuše zvuke kretanja u blizini.

- Oh, boga mu - reče Hagrid tiho.

- Mislim da smo ti rekli, Hagride - reče duboki muški glas - da više nisi dobrodošao ovde?

Kroz šarenu zelenu polusvetlost, na trenutak im se učini da goli muški torzo lebdi ka njima. Zatim videše da je njegov struk spojen sa kestenjastim konjskim telom. Ovaj kentaur imao je gordo lice s istaknutim jagodicama i dugu crnu kosu. Poput Hagrida, i on je bio naoružan: preko ramena su mu bili prebačeni pun tobolac strela i veliki luk.

-Kak' si, Magorijane? - upita Hagrid obazrivo.

Drveće iza kentaura zašušta i još četiri ili pet kentaura iskrsnuše iza njega. Hari prepozna vranog i bradatog Bejna, koga je sreo pre skoro četiri godine, iste noći kad i Firenzija. Bejn ničim ne pokaza da je ikada ranije video Harija.

- Dakle - reče on, sa zlobnom intonacijom u glasu, pre nego što će se okrenuti ka Magorijanu. - Mislim da smo se saglasili šta da radimo ako ovaj čovek ikad pomoli lice u šumi?

- Taj čovek', tako me sad' zovete, je l'? - reče Hagrid ljutito. - Samo zato š'o sam vas sve sprečijo da počinite ubistvo?

- Nije trebalo da se mešaš, Hagride - reče Magorijan. - Naši putevi nisu kao tvoji, baš kao ni naši zakoni. Firenzi nas je izdao i obeščastio.

- Ne znadem otkud vam sad pa to - reče Hagrid nestrpljivo.

- Nije uradio niš'a, sem š'o je pomog'o Albusu Dambldoru...

- Firenzi je stupio u službu ljudima - reče sivi kentaur sa tvrdim, duboko izbrazdanim licem.

- Službul - reče Hagrid uvređeno. - On samo čini uslugu Dambldoru...

- On deli naše znanje i tajne sa ljudima - reče Magorijan tiho. - Posle takve sramote, nema mu povratka.

- Ak' ti tako kažeš - reče Hagrid, slegnuvši ramenima - ali lično mislira da grdno grešiš...

- Ti si taj koji greši, čoveče - reče Bejn - pošto si ponovo došao u našu šumu, iako smo te upozorili...

- E, sad ima da me saslušáš - reče Hagrid ljutito. - Nemo' da mi pričaš tu o 'vašoj' šumi, molim lepo. Ne odlučujete vi ko ovde sme da uđe, a ko mora da bega...

- Niti to odlučuješ ti, Hagrid - reče Magorijan mirno. - Danas ću te pustiti, jer si u pratnji tvojih mladunaca...

- Nisu oni njegovi! - prekide ga Bejn prezrivo. - Učenici, Magorijane, iz škole! Verovatno su se već okoristili učenjem izdajice Firenzija.

- Svejedno - reče Magorijan smireno - ubijanje ždrebad je užasan zločin - mi ne diramo nevine. Danas ćeš proći, Hagrid. Ubuduće, drži se podalje od ovog mesta. Lišio si se prijateljstva kentaura kada si pomogao izdajici Firenziju da nam pobjegne.

- Neće mene gomila stari' mazgi, k'o š'o ste vi, držat' podalje od šume - reče Hagrid glasno.

- Hagrid - reče Hermiona, piskavim i prestrašenim glasom, kad Bejn i sivi kentaur stadoše da kopitima besno lupaju o tlo - hajdemo, molim te, hajdemo!

Hagrid krenu napred, ali je i dalje držao podignut samostrel, dok je očima preteći fiksirao Magorijana.

-Mi znamo šta čuvaš u šumi, Hagrid! - povika Magorijan za njim, dok su kentauri iščezavali sa vidika. - A naša tolerancija je na izmaku!

Hagrid se okrenu, kao da želi da smesta ode nazad do Magorijana.

-Ima da gi tolerišete dok god je ovdje! Šuma je njegova isto kol'ko i vaša! - povika on, dok su ga Hari i Hermiona iz sve snage vukli za prsluk od krtičje kože, pokušavajući da ga spreče da se vrati. I dalje mrko gledajući, on spusti pogled. Na licu mu se smesta očita blago iznenađenje kad vide kako ga oboje guraju. Kao da to uopšte nije ni osetio.

- Smir'te se, vas dvoje - reče on, nastavljajući put, dok su oni dahćući kaskali za njim. - Vraške stare mazge, je l' da?

- Hagrid - reče Hermiona bez daha, obilazeći koprive kroz koje su prošli na putu ovamo - ako kentauri ne žele ljude u šumi, onda Hari i ja nećemo moći da...

- Ma, čula si š'a su rekli - reče Hagrid nehajno - neće da povređuju ždrebad - mislim, decu. A ionako, ne mož' da dozvolimo da nam ta rulja govori š'a da radimo.

- Dobar pokušaj - reče Hari Hermioni, koja je delovala pokunjeno.

Na kraju izbiše na stazu i, posle deset minuta, drveće poče da se proređuje. Bili su u stanju da vide komade plavog neba i, u daljini, nepogrešive radosne pokliče i viku.

-Je l' to još jedan gol? - upita Hagrid, zastavši u zaklonu drveća, kad im se na vidiku ukaza stadion za kvidič. - Il' misliš da je gotova utakmica?

- Ne znam - reče Hermiona očajno. Hari vide da je sva raščupana. Kosa joj je bila puna grančica i lišća, odora poderana na nekoliko mesta, a po licu i rukama imala je mnoštvo ogrebotina. Znao je da ni on verovatno ne izgleda mnogo bolje

- Znaš, mislim da je završena! - reče Hagrid, i dalje škiljeći ka stadionu. - Vidite, ljudi već izlaze - ak' požurite, moći ćete da se umešate u gomilu i niko neće ni znati da niste bili tamo!

-Dobra ideja - reče Hari. - Pa dobro... vidimo se kasnije, Hagrid.

- Da ne poveruješ - reče Hermiona vrlo uznemirenim glasom, čim su bili van dometa Hagridovog uha. - Da ne poveruješ. Stvarno da ne poveruješ.

- Smiri se - reče Hari.

- Smiri se! - uzvratila ona grozničavo. - Džin! Džin u šumi! A mi treba da mu dajemo časove engleskog! Pod pretpostavkom, razume se, da uspemo da prođemo pored krda ubilački nastrojenih kentaura na putu do tamo i nazad! Da - ne - poveruješ!

- Zasad ništa ne moramo da radimo! - stade Hari da je uverava tihim glasom, kad su se pridružili koloni brbljivih Hafpafovaca koji su se zaputili ka zamku. - Ništa ne traži od nas, sem ukoliko ga ne izbace, a to se možda neće ni desiti.

- Ma daj, Hari - reče Hermiona ljutito, odjednom se ukopavši u mestu, tako da su oni koji su išli iza nje morali da skrenu da bi je izbegli. - Naravno da će ga izbaciti, a da budem savršeno iskrena, posle onog što smo upravo videli, ko još može da krivi Ambridžovu?

Nastupi mali pauza tokom koje je Hari zurio u nju, dok su joj se oči polako punile suzama.

- To ne misliš ozbiljno - reče Hari tiho.

- Ne... pa... u redu... ne mislim - reče ona, ljutito brišući oči. - Ali zašto mora toliko da otežava život sebi... i nama?

- Pojma nemam...-

Vesli je naš car,

Vesli je naš car,

Kvafl ne propušta, toliko je dobar!

Vesli je naš car...

-Kad bi bar prestali da pevaju tu glupu pesmu - reče Hermiona žalosno - zar se nisu dovoljno naslađivali?

Veliki talas učenika kretao sa od terena ka travnatoj kosini.

-Hajde da uđemo pre nego što naletirao na Sliterince - reče Herraiona.

Vesli nikad ne uprska stvar, 7JYX da spreči i najjači udar, Grifindor mu peva pesmu na dar, Vesli je naš car.

-Hermiona... - reče Hari lagano.

Pesma je postajala sve glasnija, ali nije dopirala iz gomile srebrno-zelenih Sliterinaca, već iz mase crveno-zlatnih navijača koji su se lagano kretali ka zamku, noseći jednu figuru na ramenima.

Vesli je naš car,

Vesli je naš car,

Kvafl ne propušta, toliko je dobar!

Vesli je naš car...

- Nemoguće? - reče Hermiona prigušenim glasom.

- DA! - povika Hari.

- HARI! HERMIONA! - vrisnu Ron, mašući srebrnim kvidičkim kupom po vazduhu, potpuno van sebe od sreće. - USPELI SMO! POBEDILI SMO!

Lica im se ozariše dok je prolazio. Na vratima zamka nastade gužva i Ronova glava gadno lupi o gornju gredu dovratka, ali uprkos tome, niko nije želeo da ga spusti. I dalje pevajući, gomila se tiskala i nestajala u Ulaznoj dvorani. Sijajući od sreće, Hari i Hermiona posmatrali su ih kako ulaze, sve dok i poslednji odjeci pesme Vesli je naš car ne utihnuše. Zatim se okrenuše jedno drugom, a osmesi im izbledeše.

- Sačuvaćemo naše vesti za sutra, važi? - reče Hari.

Zajedno se popeše stepenicama. Ispred ulaznih vrata oboje instinktivno pogledaše ka Zabranjenoj šumi. Hari nije bio siguran da li umišlja, ali mu se učinilo da je u daljini spazio mali oblačić ptica kako uzleće u vazduh povrh drveća, kao da je drvo na kojem su se gnezdile neko upravo počupao iz korena.

31. O.Č.N.

Ronova euforija zbog doprinosa da Grifindor osvoji Kvidički kup bila je tolika da čitavog sledećeg dana nije mogao da se skrasi. Samo je hteo da priča o utakmici, pa je Hariju i Hermioni bilo izuzetno teško da nađu načina da mu spomenu Gropa. A nisu se previše ni trudili, jer niko nije hteo da bude taj koji će Rona vratiti u stvarnost na tako surov način. Pošto je i sledeći dan bio jedan od lepih i toplih, ubediše ga da im se pridruži u obnavljanju gradiva ispod brezovog drveta pored jezera, gde je bilo manje šanse da ih neko prisluškuje, nego u dnevnom boravku. Ronu se isprva nije baš sviđala ta zamisao, uživao je da ga svaki Gifindorac koji prođe kraj njegove stolice potapše po leđima, a da i ne spominjemo povremene izlive pesme Vesli je naš car. Ali posle izvesnog vremena složi se da bi mu prijao svež vazduh.

Raširili su udžbenike u hladu brezovog drveta i seli, dok im je Ron po ko zna koji put prepričavao svoju prvu uspešnu golmansku odbranu na utakmici.

- Pa, ovaj, već sam bio propustio onu Dejvisovu, tako da se nisam osećao mnogo sigurnim u sebe, ali, nemam pojma, kada je Bredli krenuo na mene, stvorivši se niotkud, pomislio sam - možeš ti to! A imao sam samo sekundu da odlučim u kom pravcu da poletim, znaš, pošto je izgledalo da cilja u desni obruč – moj desni, naravno, a njegov levi - ali sam imao neki čudan osećaj da fingira, i zato sam iskoristio priliku i poleteo ulevo – njegovo desno, valjda... i... pa... i sami ste videli šta se desilo – zaključio on skromno, zabacujući kosu unazad, potpuno nepotrebno, da bi delovala intrigantno

razbarušena, osvmuvši se da vidi da li su ga čuli đaci koji su im bili najbliži - gomila haflpafovskih trećakinja - tračerki. - A onda, kada je Čembers krenuo na mene, pet minuta kasnije... Šta je bilo? - upita Ron, zastavši usred rečenice, kad je video izraz na Harijevom licu. - Zašto se tako ceriš?

- Ma ništa - reče Hari brzo, i spusti pogled na svoje beleške iz preobražavanja, pokušavajući da uozbilji lice. A zapravo, Ron je upravo podsetio Harija na jednog drugog grifindorskog igrača kvidiča, koji je nekada takođe raščupao sebi kosu pod istim ovim drvetom. - Samo mi je drago što smo pobedili, to je sve.

- Da - reče Ron lagano, uživajući u svojim rečima - pobedili smo. Jesi li video izraz na licu Čangove, kad joj je Džini otela Skrivalicu pred nosom?

- Pretpostavljam da je zaplakala, je l' da? - reče Hari s gorčinom.

- Pa, da... mada, više od besa, nego od bilo čega drugog...

- Ron se malčice namršti. - Ali, video si kako je bacila metlu kad je sletela, zar ne?

- Ovaj... - počeo Hari.

- Pa, u stvari... ne, Rone - reče Hermiona, teško uzdahnuvši, a zatim spusti knjigu i pogleda ga izvinjavajuće. - Zapravo, jedini deo utakmice koji smo Hari i ja videli bio je Dejvisov prvi gol.

Ronova pažljivo razbarušena kosa kao da splasnu od razočaranja. - Niste gledali? - reče on slabim glasom, gledajući čas u jedno, čas u drugo. - Niste videli nijednu moju odbranu?

-Ovaj... ne - reče Hermiona, pružajući svoju smirenu ruku ka njemu. - Ali, Rone - nismo hteli da odemo - morali smo!

-Ma nemoj? - reče Ron, sve više crveneći u licu. - Otkud to?

-Radi se o Hagridu - reče Hari. - Odlučio je da nam kaže zašto je toliko izranjavljen otkako se vratio od džinova. Hteo je da pođemo sa njim u šumu. Nismo imali izbora, i sam znaš kakav je. Svejedno...

Trebalo im je pet minuta da mu ispričaju celu priču, posle čega Ronovo razočaranje zameni izraz totalne neverice.

- Doveo je jednog sa sobom i sakrio ga u šumii

- Aha - reče Hari smrknuo.

- Ne - reče Ron kao da bi tom rečju mogao da potre istinu. - Ne, nije moguće.

- E, pa jeste - reče Hermiona odlučno. - Grop je visok oko pet ractara, čupa drveće od sedam metara, a mene - ona frknu - zna kao Hermi.

Ron se nervozno nasmeja.

- A Hagrid želi da mu...?

- Da mu dajemo časove engleskog, tačno tako - reče Hari.

- Potpuno je pošandrcio - reče Ron, sa primesom strahopoštovanja u glasu.

- Jeste - reče Hermiona iznervirano, okrećući stranicu Srednjeg kursa preobražavanja, i zagleda se u niz dijagrama koji su pokazivali kako se sova pretvara u operski dvogled. - Da, i meni se tako čini. Ali na nesreću, naterao je Harija i mene da mu obećamo.

- Pa dobro, onda ćete morati da prekršite reč - reče Ron odlučno. - Mislim, daj... imamo ispite, a ovoliko nam fali... - on podiže ruku, gotovo dodirujući kažiprst palcem - ...da nas izbace, kako stvari stoje. A, uostalom... sećate li se Norberta? Sećate li se Aragoga? Je li ikad izašlo na dobro kad smo se petljali s bilo kojim Hagridovim čudovišnim drugarom?

-Znam, ali... obećali smo mu - reče Hermiona skrušenim glasom.

Ron ponovo zagladi kosu, delujući zaokupljen nečim.

-Pa - uzdahnu - Hagrid još nije otpušten, zar ne? Kad je već ovoliko dugo izdržao, možda će izdržati i do kraja polugodišta, pa nećemo morati ni da privirimo tom Gropu.

Zemljište zamka blistalo je na suncu kao da je sveže naslikano. Nebo bez oblačka smešilo se samo sebi u mimom svetlucavom jezeru. Zeleni satenski travnjaci povremeno su se talasali na lakom povetarcu. Stigao je jun, ali za petake je to značilo samo jedno: O.Č.N. su najzad pred njima.

Nastavnici im više nisu zadavali domaće. Časove su posvećivali obnavljanju onih tema za koje su mislili da bi najverovatnije mogle da dođu na ispitu. Ta grozničava atmosfera obuzetosti jednim jedinim ciljem izbrisala je Hariju iz glave sve što nema veze s O.Č.N, mada se povremeno, tokom časova napitaka, pitao da li je Lupin ikada rekao Snejpu da nastavi da podučava Harija oklumenciji.

Ako i jeste, Snejp je očito ignorisao Lupina, kao što je sada sasvim ignorisao Harija. To je Hariju sasvim lepo odgovaralo. Bio je prezauzet i napet i bez dopunskih časova sa Snejpom, a na njegovo olakšanje, i Hemiona je tih dana bi-la isuviše zaokupljena da bi ga gnjavila oko oklumencije. Provodila je veliki deo vremena mrmljajući sama za sebe, i već danima nije ostavila nijedan komad odeće za vilenjake.

On nije bila jedina koja se čudno ponašala, što su se O.Č.N. više približavali. Erni Mekmilan je već bio razvio iritirajuću naviku da propituje ljude o tome kako obnavljaju gradivo.

- Koliko sati dnevno radite? - upitao je Harija i Rona, sa manijačkim sjajem u očima, dok su stajali u redu za herbologiju.

- Pojma nemam - reče Ron. - Par sati.

- Više ili manje od osam?

- Manje, pretpostavljam - reče Ron, delujući pomalo uzrujano.

- Ja radim osam - reče Emi, ispršivši se. - Osam ili devet. Radim po jedan sat pre doručka svakog dana. Osam mi je prosek. Mogu i po deset preko vikenda. Radio sam devet i po u ponedeljak. U utorak nisara bio tako dobar - samo sedam i četvrt. A u sredu...

Hari je bio veoma zahvalan profesorki Spraut, koja ih je u tom trenutku uvela u staklenu baštu, nateravši Emija da prestane sa rečitativom.

U međuvremenu, Drako Melfoj je otkrio drugačiji način da izazove paniku.

- Naravno, nije važno šta i koliko znate - čuli su ga kako glasno priča Krebu i Gojlu ispred učionice napitaka, nekoliko dana pred početak ispita - već koga znate. Recimo, moj tata je već godinama prijatelj sa šeficom čarobnjačke ispitne komisije, starom Grizeldom Marčbenks... bila nam je na večeri i tako to...

- Misliš da je to istina? - prošaputa Hermiona, sva usplahirena, Hariju i Ronu.

- Čak i da jeste, šta mi tu možemo? - reče Ron sumorno.

- Ne bih rekao da je to istina - reče Nevil tiho iza njih. - Pošto je Grizelda Marčbenks bakina prijateljica, a nikada nam nije pominjala Melfojeve.

- Kakva je ona, Nevile? - odmah će Hermiona. - Je li stroga?

- Pa, kao moja baka - reče Nevil pokunjenim glasom.

- Ipak, to što je poznaješ neće ti baš škoditi, zar ne? - reče mu Ron, hlabreći ga.

- Oh, mislim da to nema nikakve veze - odgovori Nevil, još jasnijim glasom. - Baka uvek govori profesorki Marčbenks da nisam tako dobar kao moj tata... uostalom, videli ste je i sami u Sent Mungu...

Nevil se upilji u pod. Hari, Ron i Hermiona se pogledaše, ali nisu znali šta da kažu. Bio je to prvi put da je Nevil spomenuo njihov susret u čarobnjačkoj bolnici.

U međuvremenu, raedu petacima i sedmacima cvetalo je cmo tržište sredstava za koncentraciju, poboljšanje mentalnih sposobnosti i budnosti. Hari i Ron su bili u iskušenju da kupe bočicu Barufiovog moždanog eliksira, koju im je ponudio šestak Edi Karmajkl iz Revenkla, a za koju se kleo da mu je prethodne godine donela devet 'natprosečnih' ocena na O.Č.N. i nudio im je pola litra za bednih dvanaest galeona. Ron je uveravao Harija da će mu nadoknaditi svoju polovinu cene čim ode s Hogvortsu i zaposli se, ali pre nego što su stigli da sklope dogovor, Hermiona je zaplenila bočicu od Karmajkla i sasula njen sadržaj u toalet.

- Hermiona, hteli smo da je kupimo! - povika Ron.

- Ne budi glup - zareža ona. - Zašto onda prosto ne uzmeš zmajeve kandže u prahu od Harolda Dingla, kad si već željan takvih stvari.

- Dingl ima zmajeve kandže u prahu? - željno upita Ron.

- Više nema - reče Hermiona. - I to sam zaplenila. Nijedna od tih stvari zapravo ne deluje, znaš.

- Zmajeve kandže deluju! - reče Ron. - Kažu da su neverovatne, stvamo ti podstiču mozak, postaneš strašno lukav i mudar na nekoliko sati - Hermiona, daj mi bar jedan prstohvat, hajde, ne može da škodi...

-Ovo može - reče Hermiona smrknuto. - Pogledala sam ga, i to je zapravo osušeni izmet kalašturica.

Ronu i Hariju ovo obaveštenje ubi svaku želju za moždanim stimulansima.

Na sledećem času preobražavanja dobili su raspored ispita i detalje procedure za O.Č.N.

-Kao što vidite - reče profesorka Mek Gonagal razredu, - dok su prepisivali datume i vreme ispita sa table - vaši O.Č.N. su raspoređeni u dve uzastopne nedelje. Pre podne ćete raditi teorijske ispite, a popodne praktične. Praktično ispitivanje iz astronomije će se, naravno, odvijati noću.

-Moram i da vas upozorim da su na ispitnim papirima izvedene najčvršće antipodvaljujuće čini. Samoodgovarajuća pera su zabranjena u ispitnoj sali, kao i nezaboravci, prepisivačke manžetne na rasklapanje, i samoispravljujuće mastilo. Moram vam reći da se, nažalost, svake godine pojavi bar jedan učenik koji misli da može da izigra pravila čarobnjačke ispitne komisije. Samo se nadam da to neće biti niko iz Grifindora. Naša nova... direktorka... - profesorka Mek Gonagal izgovori tu reč s istim izrazom kojim bi tetka Petunija osmatrala koju zalutalu tran prašine - ...zamolila je starešine kuća da svojim učenicima saopšte da će varanje biti najstrože kažnjavano - pošto će, naravno, vaši ispitni rezultati odražavati direktorkin novi režim u školi...

Profesorka Mek Gonagal tiho uzdahnu. Hari primeti kako se nozdrve njenog oštrog nosa šire.

- ...međutim, nema razloga da ne date sve od sebe. Morate da razmišljate o sopstvenoj budućnosti.

- Izvinite, profesorko - reče Hermiona, podigavši ruku - kad ćemo saznati rezultate?

- Dobićete sovu tokom jula - reče profesorka Mek Gonagal.

- Odlično - reče Din Tomas glasnim šapatom - ne moramo o tome da brinemo sve do raspusta.

Hari zamisli kako kroz šest nedelja sedi u svojoj sobi u Simširovoj, očekujući rezultate svojih O.Č.N. Pa, pomisli on, sada je siguran da će tokom leta dobiti barem jedno pismo.

Prvi ispit, teorija čini, bio je zakazan za ponedeljak ujutro. Hari se složio da propituje Hermionu posle ručka u nedelju, ali je gotovo odmah zažalio. Bila je veoma nervozna, i stalno rau je otimala knjigu da bi proverila je li sasvim tačno odgovorila, da bi ga na kraju iz sve snage udarila po nosu oštrom ivicom Dostignuća u činima.

-Što to onda ne uradiš sama? - reče on strogo, vraćajući joj knjigu, dok su mu oči suzile od bola.

Ron je, u međuvremenu, čitao dvogodišnje beleške iz čini, s prstima u ušima, bezglasno pomerajući usne. Šejmus Finigen se na leđima ispružio po podu, recitujući definiciju opipljive čini, dok je Din njegov odgovor proveravao u Standardnoj knjizi čini za peti razred. Parvati i Lavander, koje su vežbale osnovne pokrećuće čini, naterale su svoje pernice da se trkaju po ivici stola.

Večera je te noći bila stvarno miraa. Hari i Ron nisu mnogo govorili, već su jeli s apetitom, pošto su ceo dan vredno ucili. Hermiona je, pak, neprekidno odlagala nož i viljušku na sto, saginjući se da uzme svoju torbu, iz koje bi izvlačila knjige da proveru neku činjenicu ili brojku. Ron joj je upravo objašnjavao da treba da pojede pristojan obrok, inače te noći neće moći da spava, kad joj viljuska ispade iz mlitavih prstiju i zvučno zveknu o tanjir.

-O, zaboga - reče ona blede, zureći u Ulaznu dvoranu. - Jesu li to oni? Jesu li to ispitivači?

Hari i Ron se naglo okrenuše na svojoj klupi. Kroz vrata Velike sale mogli su da vide Ambridžovu kako stoji sa omanjom grupom veštica i čarobnjaka drevnog izgleda. Ambridžova je, na Harijevo zadovoljstvo, delovala prilično nervozno.

-Hoćemo li da ih osmotrimo izbliza? - predloži Ron.

Hari i Hermiona klimnuše, i sve troje se žurao zaputiše ka dvostrukim vratima koja su vodila do Ulazne dvorane, usporavajući kad su prešli prag, kako bi mimo prošli pored ispitivača. Hari pomisli da profesorka Marčbenks mora da je ona mršava, pogrbljena veštica, toliko izbrazdanog lica, da se činilo da je prekriveno paučinom. Ambridžova joj se obraćala sa velikim poštovanjem. Profesorka Marčbenks je izgleda bila pomalo nagluva. Odgovarala je profesorki Ambridž veoma glasno, uzevši u obzir da su bile udaljene jedna od druge tek tridesetak centimetara.

-Fino smo putovali, fino smo putovali, već smo toliko puta dolazili ovamo! - reče ona nestrpljivo. - Nego, u poslednje vreme nisam čula nikakve vesti od Dambldora! - dodade, vireći naokolo po sali, kao da se nada da bi on iznenada mogao da iskoči iz ostave za metle. - Nemate pojma gde je, pretpostavljam?

- Ne, uopšte - reče Ambridžova, bacajući zlovoljan pogled na Harija, Rona i Hermionu, koji su sada zverali u podnožju stepenica dok se Ron pretvarao da vezuje pertlu. - Ali, nema sumnje da će ga Ministarstvo magije vrlo brzo uhvatiti.

- Sumnjam - povika majušna profesorka Marčbenks - neraaju šanse, sem ukoliko Dambldor ne želi da ga uhvate! A ja vam to najbolje znam... lično sam ga ispitivala- preobražavanja i čini kada je

radio O.I.Č.T... štapićem je izvodio takve stvari, kakve nikada nisam videla.

- Da... pa... poče profesorka Ambridž, dok su Hari, Ron i Hermiona vukli svoje noge uz mermerno stepenište, što su sporije mogli - dozvolite da vas provedem kroz zbornicu. Pretpostavljam da biste voleli šolju čaja posle puta.

Bilo je to vrlo neprijatno veče. Svi su pokušavali da u zadnji minut nešto obnove, ali izgleda da niko nije uspevao u tome. Hari je rano otišao u krevet, ali je potom ležao budan, kako mu se činilo, satima. Setio se svog razgovora o profesionalnoj orijentaciji i besne izjave Mek Gonagalove da će mu pomoći da postane Auror, makar joj to bilo poslednje. Sada, kada je došlo vreme ispita, pozeleo je da je tada ispolji neke ostvarljivije ambicije. Znao je da nije jedini koji leži budan, ali niko od ostalih u spavaonici nije govorio i najzad, jedan po jedan, zaspao.

Ni sutradan za doručkom nije bilo mnogo razgovora među petacima: Parvati je šapatom uvežbavala bajanje, dok je slanik pred njom podrhtavao, Hermiona je ponovo iščitavala Dostignuća u činima, tako brzo da su joj oči izgledale zamagljene, a Nevilu su nož i viljuška stalno ispadali iz ruku, i stalno je prevrtao teglu sa marmeladom.

Kada su završili sa doručkom, petaci i sedmaci nagurali su se u Ulaznu dvoranu, dok su ostali đaci otišli na predavanja. U pet do devet pozvaše ih da, jedno po jedno odeljenje, ponovo uđu u Veliku salu, koja je bila nameštena tačno onako kako je Hari video u situ-za-misli, kada su njegov otac, Sirijus i Snejp radili svoje O.Č.N. Stolovi četiri kuće bili su uklonjeni, a umesto njih je bilo mnoštvo klupica za po jednog učenika, sve okrenute prema delu velike sale u kojem je bio sto za nastavnike i osoblje, gde je stajala profesorka Mek Gonagal, okrenuta ka njima. Kad su svi seli i primirili se, ona reče: - Možete početi -i okrenu veliki peščanik na stolu pored nje, na kojem su takođe bili rezervna pera, bočice s mastilom i rolne pergamenta.

Hari okrenu svoj papir, dok mu je srce snažno dumbaralo -tri reda s njegove desne strane i četiri sedišta ispred, Hermiona je već uveliko škrabala - i baci oko na prvo pitanje: a) Navesti bajanje i b) Opisati pokrete štapića potrebne da se predmeti nateraju da lete.

Hariju u trenutku kroz um prolete sećanje na batinu koja se vinula visoko u vazduh i glasno sletela na debelu trolovu lobanju... blago se smešeći, on se nadvi nad pergament i poče da piše.

- Pa, nije bilo tako loše, zar ne? - upita Hermiona zabrinuto, dva sata kasnije u Ulaznoj dvorani, i dalje čvrsto stežući ispitna pitanja u ruci. - Nisam sigurna da li sam dovoljno napisala o razveseljavajućim činima, nije bilo dovoljno vremena. Jesi li stavio kontračin za štucanje? Nisam bila sigurna da li i to treba, činilo mi se da bi bilo previše... a u dvadeset i trećem pitanju...

- Hermiona - reče Ron strogo - već smo prošli kroz to... nećemo sad ponovo da razglabamo o svakom ispitu, dosta mi je što smo ih i taj jedan put radili.

Petaci su imali ručak zajedno sa ostalim đacima u školi (stolovi četiri kuće ponovo su se pojavili u vreme ručka), zatim su ubačeni u malu sobu kraj Velike sale, gde su morali da čekaju dok ih ne pozovu na praktični deo ispita. Pošto su prozivali male grupe učenika po azbučnom redu, oni koji su ostajali mrmrljali su čaranja i vežbali pokrete štapićem, povremeno greškom bockajući jedni druge u leđa ili oči.

Prozvali su i Hermionu. Drhćući, ona napusti sobu sa Entonijem Goldstinom, Gregorijem Gojлом i Dafni Gringras. Učenici koji su već bili testirani nisu se posle toga vraćali, tako da Hari i Ron nisu imali pojma kako je Hermiona prošla.

-Biće sve u redu sa njom, sećaš se kako je dobila sto dvadeset procenata na onom testu iz čini? - reče Ron.

Deset minuta kasnije, profesor Flitvik prozva: - Perkinson, Pensi... Petil, Padma... Petil, Parvati... Poter, Hari.

- Srećno - reče Ron tiho. Hari uđe u Veliku salu, stežući štapić tako čvrsto, da mu se ruka tresla.

- Profesor Tofti je slobodan, Poteru - zaskiča profesor Flitvik, koji je stajao kod samih vrata. On pokaza Hariju u pravcu, činilo se, najstarijeg i najčelavijeg ispitivača, koji je sedeo za malim stolom u udaljenom uglu Sale, na malom rastojanju od profesorka Marčbenks koja je već uveliko ispitivala Draka Malfoja.

- Poter, je li tako? - upita profesor Tofti, proveravajući beleške i izvirujući preko svojih cvikera u Harija, dok mu je ovaj prilazio. - Čuveni Poter?

Krajičkom oka Hari iz daljine spazi kako ga Melfoj ubojito gleda. Vinska čaša koju je Melfoj levitirao pade na pod i razbi se. Hari nije mogao da sakrije osmeh. Profesor Tofti mu se takođe ohrabrujuće nasmeši.

-Tako je - reče drhavam staračkim glasom - nema potrebe da budeš nervozan. Dakle, ako smem da te zamolim, uzmi ovu posudicu za jaja i nateraj je da pravi akrobacije.

Hariju se činilo da je, u celini, sve prošlo prilično dobro. Njegova levitirajuća čin bila je sigurno daleko bolja od Melfojeve, mada bi voleo da nije pomešao čini za promenu boje i rasta, tako da se pacov, kojeg je trebalo da oboji u narandžasto, iznenada povećao na veličinu jazavca, pre nego što je Hari stigao da ispravi grešku. Bilo mu je drago što Hermiona trenutno nije bila u sali, a ni kasnije joj to nije somenuo. Ronu je, pak, smeo da kaže, jer je ovaj čak uspeo da natera tanjir da mutira u džinovsku pečurku, i pojma nije imao kako se to desilo.

Te noći nije bilo vremena za odmor. Posle večere otišli su pravo u boravak i posvetili se obnavljanju preobražavanja za sutrašnji ispit. Hari je otišao u krevet, dok mu je glava brujala od složenih modela i teorija čini.

Zaboravio je definiciju promenljivih čini tokom pismenog ispita sledećeg jutra, ali mu se činilo da je mogao i mnogo gore da prođe na praktičnom delu. Makar je uspeo da natera svoju iguanu da potpuno nestane, dok je sirota Hana Abot za susednim stolom potpuno izgubila glavu i nekako uspela da pretvori svoju lasicu u jato flamingosa, zbog čega je ispit prekinut na desetak minuta, dok nisu pohvatali ptice i izneli ih iz Sale.

U sredu su imali ispit iz herobologije (izuzev malog ujeda zubatog geranijuma, Hari je imao utisak da ga je prilično dobro uradio), a u četvrtak odbranu od mračnih veština. Tu je, po prvi put, Hari bio sasvim siguran da je prošao. Nije imao nikakvih problema ni sa jednim pisanim pitanjem, a posebno je uživao da, tokom praktičnog ispita, izvodi sve te kontrakletve i odbrambene čini ispred same Ambridžove, koja ga je hladno posmatrala stojeći kraj vrata Ulazne dvorane.

-0, bravo! - povika profesor Tofti, koji je ponovo ispitivao Harija, kada Hari izvede savršenu čin za proterivanje bauka. - Vrlo dobro zaista! Pa, mislim da je to sve, Poteru... osim... On se malo nagnu napred.

-Čuo sam, od mog dragog prijatelja Tiberijusa Ogdena, da možete da izvedete patronusa? Za ekstra poene...?

Hari podiže štapić, pogleda direktno u Ambridžovu i zamisli da su je otpustili.

-Ekspekto patronum\

Njegov srebrnasti jelen iskoči iz vrha štapića i stade da lagano galopira duž cele sale. Svi ispitivači se okrenuše da ga posmatraju kako ide, a kada se konačno rastvorio u srebrnastu izmaglicu, profesor Tofti oduševljeno zapljeska svojim žilavim i čvornovitim šakama.

-Izvršno! - reče. - Vrlo dobro, Poteru, slobodan si!

Dok je Hari prolazio pored Ambridžove, koja je stajala kraj vrata, pogledi im se susretoše. Oko njenih širokih, otromboljenih usana lebdeo je gnusan osmeh, ali mu to nije smetalo. Ukoliko se grdno ne vara (a nije planirao da bilo kome išta kaže o svojim slutnjama, za slučaj da se prevario), upravo je dobio 'natprosečni' O.Č.N.

Hari i Ron su u petak imali slobodan dan, dok je Hermiona polagala ispit iz drevnih runa, ali, pošto su imali ceo vikend pred sobom, dopustili su sebi mali predah od obnavljanja gradiva. Teglili su se i zevali pored otvorenog prozora, kroz koji je dopirao topli letnji vazduh, dok su igrali čarobnjački šah. Hari je mogao da vidi Hagrida u daljini, kako drži nastavu na rubu šume. Pokušavao je da pogodi koja stvorenja proučavaju - činilo mu se da mora da su jednorozzi, pošto su dečaci stajali malo pozadi - kad se rupa u portretu otvori i Hermiona se pope unutra, delujući izuzetno zlovoljna.

- Kako su prošle rune? - upita Ron, zevajući i tegleći se.

- Pogrešno sam prevela ehvaz - reče Hermiona besno. - To znači partnerstvo, a ne odbrana. Pobrkala sam ga sa eihvaz.

- Pa dobro - reče Ron lenjo - ako je to jedina greška, ipak ćeš dobiti...

- Ma, zaveži! - reče Hermiona ljutito. - Jedna greška može da odluči o prolasku ili padanju na ispitu. Šta više, neko je ponovo stavio njuškavca u kancelariju Ambridžove. Ne znam kako su ga uneli kroz ta nova vrata, ali sam baš prolazila pored nje, a Ambridžova je urlala na sav glas... a, koliko

sam čula, izgleda da je pokušao da joj otkine komad noge...

- Dobro je - rekoše Hari i Ron istovremeno.

- Nije dobro! - odbrusi Hermiona plahovito. - Ona misli da joj to Hagrid radi, sećaš se? A mi ne želimo da izbace Hagrida!

- On trenutno drži čas, ne može njega da okriviti - reče Hari, pokazujući kroz prozor.

- O, ponekad si tako naivan, Hari. Zar stvarno misliš da će Ambridžova čekati na dokaze? - reče Hermiona, koja je izgleda rešila da besni, i odjuri u žensku spavaonicu, zalupivši vrata za sobom.

- Kakva slatka i dobroćudna devojka! - reče Ron tiho, gurnuvši svoju kraljicu napred da napadne jednog od Harijevih konja.

Hermionino loše raspoloženje potrajalo je gotovo celi vikend, mada je Hariju i Ronu bilo sasvim lako da je ignorišu, pošto su subotu i nedelju uglavnom proveli obnavljajući gradivo za test iz napitaka u ponedeljak, ispit kojem se Hari najmanje radovao - a koji će sigurno označiti kraj njegovih ambicija da postane Auror. I tačno tako, pismeni je bio težak, mada je pomislio da će možda dobiti maksimum poena za pitanje o višesokovnom napitku. Mogao je detaljno da opiše njegovo dejstvo, jer ga je, kad je bio u drugom razredu, jednom tajno uzeo.

Popodnevni praktični deo nije bio tako strašan kao što je očekivao. Pošto je Snejp bio odsutan prilikom ispita, on otkri da je, dok je pravio napitke, mnogo opušteniji nego inače. Nevil, koji je sedeo veoma blizu Harija, takode je izgledao srećniji nego što ga je Hari ikad video na časovima napitaka. Kada je profesorka Marčbenks rekla: - Odmaknite se od svojih kazana, molim vas, ispit je gotov - Hari začepi svoju flašicu, osećajući da raožda nije dobio visoku ocenu ali je, uz malo sreće, izbegao padanje.

- Još samo četiri ispita - reče Parvati Petil iscpljeno kad su krenuli ka grifindorskom boravku.

- Samo! - obrecnu se Hermiona. - Ja imam aritmantiju, a to je verovatno najteži predraet od svih!

Niko nije bio dovoljno lud da joj uzvрати, tako da nije bila u stanju da izlije svoj jed ni na koga od njih, i sve se svelo na to da je izgrdila neke prvake, zato što su se glasno kikotali u dnevnom boravku.

Hari je bio rešen da se dobro pokaže za vreme brige o magijskim stvorenjima u utorak, kako ne bi izneverio Hagrida. Praktični deo ispita se odvijao popodne, na travnjaku kod ruba Zabranjene šume, gde su od učenika tražili da tačno identifikuju knarla skrivenog među desetinom ježeva (trik se sastojao u tome da im svima pojedinačno ponudi mleko: knarli, krajnje 'iumnjičave životinje čije bodlje imaju mnoga čarobna svojstva, obično bi poludeli od besa zbog toga, jer su mislili da neko pokušava da ih otruje). Zatim je trebalo da prikažu kako se ispravno postupa sa drvobrižnikom, da nahrane i očiste vatrenu krabu a da ne dobiju ozbiljne opkotine i da izabera, iz obilja raznovrsne hrane, dijetu koju bi prepisali bolesnom jednorogu.

Hari je niogao da vidi Hagrida kako ih nervozno posmatra kroz prozor svoje kolibe. Kada se Harijev ispitivač, ovoga puta punačka mala veštica, nasmešila i rekla mu da može da ide, Hari pokaza Hagridu podignute palčeve, pre nego što se zaputio natrag ti zamak.

Teorijski pismeni sastav iz astronomije u sredu izjutra prošao je priiicho dobro. Hari nije bio siguran da je tačno naveo imena svih Jupiterovih meseca, ali je bar bio uveren da nijedan od njiii nije sastavljen od meda. Morali su da sačekaju veče da bi i praktično polagali astronomiju pa je, umesto toga, popodne održan ispit iz predskazivanja.

Čak i prema Harijevim niskim standardima u pretskazivanju, ispit je prošao veoma loše. Isto bi mu bilo i da je pokušao da vidi pokretne slike na površini stola, umesto što ih je tražio po tvrdoglavo praznoj kristalnoj kugli. Potpuno je izgubio glavu za vreme čitanja znakova iz listića čaja, rekavši da mu se čini da će profesorka Marčbenks uskoro sresti okruglog, mračnog, mokrog neznanca, a ceo fijasko zaokružio je pomešavši linije života i uma na njenom dlanu, obavestivši je da je trebalo da umre prethodnog utorka.

- Pa dobro, tu smo i očekivali da ćemo da padnemo na ispitu - reče Ron sumorao, dok su se peli uz mermeme stepenice. Upravo je pomogao Hariju da se malo bolje oseća, rekavši mu kako je ispitivaču do detalja opisao ružnog čoveka sa bradavicom na nosu koga vidi u svojoj kristalnoj kugli, da bi, čira je podigao pogled, shvatio da se zapravo radi o odrazu njegovog ispitivača.

- Uopšte nije trebalo da izaberemo taj glupi predmet - reče Hari.

- Pa dobro, makar možemo da posle ove godine odustanemo od njega.

- Da - reče Hari. - Ne moramo više da se pretvaramo da marimo šta se zbiva kad se Jupiter i Uran isuviše sprijatelje.

- I odsad, neće me biti briga i ako mi lišće čaja pokaže slovima umri Rone, umri... ima da ih bacim u kantu, gde im je i mesto.

Hari se nasmejao baš u trenutku kad Hermiona dotrča do njih, ali naglo prestade, da je slučajno ne iznervira.

-Pa, mislim da sam sve dobro uradila na aritmantiji - reče ona a Hari i Ron uzdahnuše s olakšanjem.

- Sad je pravi trenutak da brzo pregledam zvezdane karte pre večere, a onda...

Kada su stigli u astronomsku kulu u jedanaest sati uveče, noć je bila savršena za posmatranje zvezda, mima i bez oblaka. Zemljište oko zamka kupalo se u srebrnastoj mesečini, a u vazduhu se osećala blaga jeza. Svako od njih postavio je svoj teleskop, a onda, kada je profesorka Marčbenks dala znak, nastaviše da popunjavaju prazne karte sazvežđa koje su im prethodno date.

Profesorka Marčbenks i profesor Tofti šetali su između njih, posmatrajući ih kako unose precizne pozicije zvezda i planeta koje su posmatrali. Sve je bilo tiho, izuzev šuškanja pergamenta, povremene škripe teleskopa koji bi neko podešavao na stalku, i škrabanja mnogobrojnih pera. Prošlo je pola sata, pa sat. Mali kvadratići koji su, svetlucajući na tlu odražavali zlatnu svetlost, počеше da nestaju, kako su se gasila svetla na prozorima zamka.

Međutim, kad je Hari dovršio Orionovo sazvežđe na svojoj zvezdanoj karti, ulazna vrata zamka otvoriše se neposredno ispod osmatračnice za kojom je on stajao, tako da se svetlost razli niz kamene stepenice preko dela travnjaka. Hari pogleda dole dok je podešavao položaj svog teleskopa i vide pet ili šest izduženih senki kako se kreću po jarko osvetljenoj travi pre nego što se vrata zatvoriše i travnjak ponovo utonu u more tame.

Hari ponovo pogleda kroz teleskop i fokusira ga, ispitujući sada Veneru. Pogledao je svoju mapu da bi na nju uneo planetu, ali mu nešto odvratilo pažnju. Zastavši s perom u vazduhu poviše pergamenta, on poviri dole na mračno tlo i vide šest silueta kako gaze po travnjaku. Da nisu bili u pokretu i da im mesečina nije obasjavala vrhove glava, bili bi nerazpoznatljivi od mračnog tla po kojem su hodali. Čak i sa ovog rastojanja, Hari je imao čudan osećaj da je prepoznao korak najzdepastije od njih, koja je izgleda predvodila grupicu.

Nije mogao da zamisli zašto bi Ambridžova organizovala šetnju izvan zamka posle ponoći, i to u pratnji petorice. Onda se neko pored njega nakašlja i on se seti da je tek na polovini ispita. Potpuno je zaboravio položaj Venere. Prilepivši oko uz teleskop, ponovo ju je našao, i baš je hteo ponovo da je unese u svoju zvezdanu kartu kad, osluškujući bilo kakav čudni šum, začu udaljeno kuckanje koje odjeknu kroz pusto zemljište, odmah zatim praćeno prigušenim lajanjem velikog psa.

On podiže pogled, a srce stade da mu bubnja. Na Hagridovim prozorima sada su se upalila svetla, a ljudi koje je opazio kako idu preko travnjaka sada su se ocrtavali ispred njih. Vrata se otvoriše i on u daljini opazi šest oštro ocrtanih silueta kako prelaze preko praga. Vrata se ponovo zatvoriše i zavlada tišina.

Hari se oseti vrlo nelagodno. Osvrnuo se da vidi da li su Ron i Hermiona primetili isto što i on, ali u tom trenutku profesorka Marčbenks došeta do njega i, ne želeći da izgleda kao da pokušava da zaviri u nečiji tuđ rad, Hari se žurno nadvi nad svoju zvezdanu mapu, pretvarajući se da joj dodaje beleške, a zapravo je virio kroz svoju osmatračnicu ka Hagridovoj kolibi. Siluete su se sada kretale pored prozora kolibe, privremeno zaklanjajući svetlost.

Mogao je da oseti pogled profesorke Marčbenks na svom vratu, i on ponovo prisloni oko uz teleskop, zureći u Mesec, mada je već sat ranije markirao njegov položaj. Ali čim profesorka Marčbenks produži dalje, iz udaljene kolibe začu buku koja je odjekivala kroz mrak sve do vrha astronomskog tornja. Nekoliko učenika oko Harija skrenuše pogled sa teleskopa i stadoše da zure u pravcu Hagridove kolibe.

Profesor Tofti se ponovo suvo nakašlja.

-Pokušajte da se skoncentrišete, momci i devojke – reče meko.

Većina se vrati svojim teleskopima. Hari pogleda nalevo. Hermiona je kao opčinjena zurila u Hagridovu kolibu.

-Ahem... dvadeset minuta do kraja - reče profesor Tofti.

Hermiona poskoči i istog časa se ponovo okrenu svojoj zvezdanoj karti. Hari pogleda u svoju i vide da je pogrešno označio Veneru kao Mars. Nagnuo se da to ispravi.

Sa zemljišta odjeknu glasno BENG. Nekoliko ljudi povika:

-Jao! - jer su se naboli na svoje teleskope dok su žurili da osmotre šta se to dole zbiva.

Hagridova vrata se naglo otvoriše i pri svetlosti koja se probijala iz kolibe videše ga sasvim jasno: masivna silueta koja je urlala i zamahivala pesnicama, okružena šestoricom ljudi od kojih je svaki, sudeći po tankim odsjajima crvene svetlosti koju su mu bacali u lice, pokušavao da ga ošamuti.

- Ne! - vrisnu Hermiona.

- Drago dete! - reče profesor Tofti skandalizovanim glasom.

-Ovo je ispit!

Ali niko više nije obraćao ni najmanju pažnju na zvezdane karte. Mlazevi crvene svetlosti i dalje su leteli oko Hagridove kolibe, a ipak je izgledalo da se one nekako odbijaju od njega. Bio je i dalje uspravljen i, koliko je Hari mogao da vidi, još uvek se borio. Krici i vika odjekivali su preko zemljišta. Muški glas povika: - Budi razuman, Hagrid!

Hagrid zaječa: - Vraga razuman, mene se, vala, ne's tako lako dočepat', Doulišu!

Hari je mogao da vidi tanke obrise Fenga, koji je pokušavao da odbrani Hagrida, uporno skaćući na čarobnjake koji su ih opkolili, sve dok ga jedna ošamućujuća čin nije pogodila i bacila na zemlju. Hagrid besno urliknu, silovito podiže vinovnika sa zemlje i baci ga u stranu. Čovek prelete, kako se činilo, jedno tri metra, i više ne ustade. Hermiona vrisnu, sklopivši ruke preko usta. Hari se osvrnu ka Ronu i vide da i on deluje preplašeno. Niko od njih nikad ranije nije video Hagrida kad se stvarao ražesti.

- Vidite! - prosička Parvati, koja se nagnula na svoju osmatračnicu i pokazivala ka podnožju zamka, gde se ulazna vrata ponovo otvoriše. Mračni travnjak ponovo bi osvetljen, i sada je jedna jedina dugačka senka hitala duž travnjaka.

- Ama zbilja - reče profesor Tofti brižno. - Imate još samo šesnaest minuta, da znate!

Ali niko nije obraćao ni najmanju pažnju na njega: posmatrali su osobu koja je sada žurno hitala ka poprištu bitke kraj Hagridove kolibe.

- Kako se usuđujete! - povika figura dok je trčala. - Kako se samo usuđujete!

- To je Mek Gonagalova! - prošaputa Hermiona.

- Pustite ga na miru! Na miru, kad vam kažem! - reče glas profesorke Mek Gonagal kroz tamu. - Zbog čega ga napadate? Nije ništa učinio, ništa što bi iziskivalo takvu...

Hermiona, Parvati i Lavander zavrištaše. Siluete oko kolibe baciše najmanje četiri ošamućujuće čini na profesorku Mek Gonagal. Na pola puta između kolibe i zamka crveni zraci se sudariše s njom. Na trenutak beše sva osvetljena i obasjana sablastnim crvenilom, a onda bi oborena sa nogu, snažno udari ledima o tlo i više se ne pomeri.

- Galopirajućih mi gargojla! - povika profesor Tofti, koji je izgleda potpuno zaboravio da je ispit. - I to bez ikakvog upozorenja! Nečuveno ponašanje!

- KUKAVICE! - kriknu Hagrid. Glas mu se pronosio razgovetno sve do vrha njihove kule, i u zamku se ponovo upališe neka svetla. - PROKLETE KUKAVICE! EVO VI GA NA...I OVO...

- O, gospode... - prenerazi se Hermiona.

Hagrid dvaput snažno udari najbliže napadače. Sudeći po tome kako su se odmah srušili, nokautirao ih je. Hari vide kako se Hagrid spušta na tlo i pomisli da su ga konačno savladale čini. Međutim, sledećeg trenutka Hagrid se ponovo uspravi sa nečim poput vreće na leđima - a onda Hari shvati da je preko ramena prebacio Fengovo mlitavo telo.

-Drž'te ga, drž'te ga! - vrisnu Ambridžova, ali njen jedini preostali pomagač nije imao nameru da priđe nadohvat Hagridovih pesnica. Zapravo, uzmicao je tako brzo, da se sapleo preko jednog od svojih onesvećenih kolega i pao. Hagrid se okrenu i stade da trči, još uvek noseći Fenga oko vrata. Ambridžova uputi za njim još jednu, poslednju, ošamućujuću čin, ali ga promaši, a Hagrid, jureći u punoj brzini ka udaljenim kapijama, nestade u tmni.

Čitav minut vladala je mrtva tišina, dok su svi otvorenih usta piljili u zemljište. Zatim glas profesora Toftija slabašno izgovori: - Ovaj... još pet minuta, deco.

Mada je popunio samo dve trećine mape, Hari je očajnički želeo da se ispit što pre završi. Kad je najzad bio gotov, on, Ron i Hermiona naguraše trapavo teleskope u njihove futrole i sjuriše se niz spiralno stepenište. Niko od učenika nije otišao u krevet. Svi su glasno i uzbuđeno pričali u podnožju stepenica o onome čemu su upravo prisustvovali.

-Ta zla ženturača! - dahtala je Hermiona, koja je jedva govorila od besa. - Pokušava da se prišunja Hagridu u gluvo doba noći!

- Očito je želela da izbegne još jednu scenu poput one s Trilejnijevom - reče Erni Mekmilan znalački, probijajući se ka njima.

- Hagrid se dobro držao, zar ne? - reče Ron koji je delovao više uzrujan nego impresioniran. - Kako to da su se čini odbijale od njega?

- Biće da je to zbog njegove džinovske krvi - reče Hermiona drhtavim glasom. - Teško je ošamutiti džina, oni su ti kao trolovi, zaista su otporni... ali sirota profesorka Mek Gonagal... četiri ošamućujuće čini pravo u grudi, a nije baš mlada, zar ne?

- Užasno, užasno - reče Erni, pompezno odmahujući glavom. - Pa, odoh u krevet. 'Ku noć, svima. Ljudi oko njih stadoše da se razilaze, i dalje uzbuđeno pričajući o onome što su upravo videli.

- Makar nisu uspeali da odvedu Hagrida u Askaban - reče Ron. - Pretpostavljam da je otišao da se pridruži Dambldoru, zar ne?

- Valjda jeste - reče Hermiona, kao da će da zaplače. - O, pa to je strašno, stvarno sam se nadala da će se Dambldor uskoro vratiti, a sada smo izgubili i Hagrida.

Oni se odvukoše natrag u grifindorski boravak, koji je bio dupke pun. Gungula na zemljištu ispred zamka probudila je nekolicinu ljudi, koji su odmah požurili da razbude svoje prijatelje. Šejmus i Din, koji su tamo stigli pre Harija, Rona i Hermione, sada su svima pričali šta su videli i čuli sa vrha astronomske kule.

- Ali, zašto baš sada da otpusti Hagrida? - upita Angelina Džonson, odmahujući glavom. - On nije kao Trilejnijeva, ove godine je čak predavao mnogo bolje nego inače!

- Ambridžova mrzi poluljude - reče Hermiona ogorčeno, sručivši se u s fotelju. - Otpočetak joj je bila namera da izbacila Hagrida.

- A pri tom je još i mislila da joj Hagrid ubacuje njuškavce u kabinet - zapišta Ketil Bel.

- O, boga mu - reče Li Džordan, pokrivši usta. - Ja sam joj stavljao te njuškavce u kancelariju. Fred i Džordž su mi ostavili par komada. Levitirao sam ih unutra kroz njen prozor.

- Ionako bi ga izbacila - reče Din. - Isuviše je bio blizak s Dambldorom.

-To je istina - reče Hari, utonuvši u fotelju pored Hermionine.

-Nadam se samo da je profesorka Mek Gonagal dobro - reče Lavander puna suza.

-Preneli su je u zamak, videli smo kroz prozor spavaonice-reče Kolin Krivej. - Nije baš dobro izgledala.

-Madam Pomfri će je srediti - reče Alisija Spinnet odlučno.

-Nikad još nije omanula.

Bilo je gotovo četiri izjutra kada se boravak ispraznio. Hari je bio sasvim budan. Prizor Hagrida koji beži u mrak stalno ga je proganjao. Bio je tako ljut na Ambridžovu, da nije mogao da zamisli koja bi joj kazna bila dovoljno teška, mada je Ronov predlog da njome nahrane kutiju pregladnelih zadnjorasprskavajućih skruta imao svojih draži. Zaspao je smišljajući užasne osvete, i ustao iz kreveta tri sata kasnije, osećajući da nije dovoljno odmoran.

Poslednji ispit, istorija magije, trebalo je da se održi tek popodne. Hari bi baš voleo da je mogao da se vrati u krevet posle doručka, ali je računao da izjutra na brzinu obnovi gradivo, pa je umesto toga sedeo pored prozora u boravku, oslonivši glavu na ruke, uporno pokušavajući da ne zadrema dok je čitao neke od metar visokih beleški koje mu je Hermiona pozajmila.

Petaci udoše u Veliku salu u dva sata i zauzeše mesta ispred ispitnih papira. Hari je bio skroz iscrpljen. Samo je hteo da se ovo što pre završi, kako bi otišao da se naspava. Zatim će, sutradan, sa Ronom otići do kvidičkog terena... leteće na Ronovoj metli... i uživati u tome što više ne moraju da obnavljaju gradivo.

- Okrenite svoje papire - reče profesorka Marčbenks sa pročelja sale, prevrnuvši džinovski peščanik. - Možete početi.

Hari je uporno zurio u prvo pitanje. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što shvati da nije upamtio nijednu njegovu reč. Neka osa je zujala u daljini, pokušavajući da izleti kroz jedan od visokih prozora. Polako, s naporom, on najzad stade da piše odgovor.

Bilo mu je teško da se seti imena, i stalno je brkao datume. Pitanje broj četiri je prosto preskočio (Po vašem mišljenju, da li je ozakonjenje nošenja čarobnih štapića doprinelo, ili dovelo do bolje kontrole goblinskih pobuna u osamnaestom veku?), misleći da će se vratiti na njega na kraju, ako mu ostane vremena. Usredsredio se na pitanje broj pet (Kako je Statut o tajnosti prekršen 1749. i koje su mere uvedene da bi se sprečilo njegovo ponovno kršenje?), ali ga je stalno kopkala sumnja da je propustio nekoliko važnih tačaka. Imao je utisak da cela ta priča ima neke veze sa vampirima. Potražio je pitanje na koje bi definitivno mogao da odgovori, i oči mu se zadržale na pitanju broj deset: Opišite okolnosti koje su dovele do stvaranja Međunarodne konfederacije čarobnjaka i objasnite zašto su magovi iz Lihtenštajna odbili da se priključe.

To znam, pomisli Hari, mada mu je mozak radio tromo. U svesti je video naslov, napisan Hermioninim rukopisom: Formiranje Međunarodne konfederacije čarobnjaka..., čitao je te beleške baš tog jutra.

Počeo je da piše, stalno podižući pogled da bi proveravao veliki peščanik na stolu pored profesorke Marčbenks. Sedeo je tik iza Parvati Petil, kojoj je duga tamna kosa padala preko naslona stolice. Jednom ili dvaput je uhvatio sebe kako zuri u tan-ku zlatnu svetlost koja se presijavala na njoj kada bi neznatno pomerila glavu, i morao je malo da prodrma vlastitu glavu da bi se izbistrila.

...prvi vrhovni magvamp Međunarodne konfederacije čarobnjaka bio je Pjer Bonakord, ali je njegovo imenovanje osporila čarobnjačka zajednica Lihtenštajna zato što...

Svuda oko Harija pera su škripavo parala pergament, kao da rastrčani pacovi rovare po njemu. Sunce mu je udaralo po glavi otpozadi. Šta li je to Bonakord uradio, da toliko uvredi čarobnjake Lihtenštajna? Hariju se činilo da to ima neke veze sa trolovima... Ponovo je tupo zurio u Parvatinu kosu. Kad bi samo mogao da izvede legilimenciju i otvori prozorče na njenoj glavi otpozadi, da sazna nešto više o trolovima koji su izazvali razdor između Pjera Bonakorda i Lihtenštajna...

Hari skopi oči i zari lice u ruke, tako da mu je svetlucavo crvenilo unutar kapaka postajalo sve mračnije i hladnije. Bonakord je hteo da zaustavi lov na trolove i trolovima obezbedi neka prava... ali Lihtenštajn je imao problema sa plemenom poseb-no zloćudnih brdskih trolova... to je to.

Otvorio je oči. One ga zapekoše i zasuziše pred jarkom belinom pergamenta. Lagano, on ispisa dva reda o trolovima, zatim pročita sve što je dotad uradio. Nije mu delovalo mnogo informativno niti detaljno, mada je bio siguran da su Hermionine beleške o toj konfederaciji sadržale gomilu strana.

Ponovo je sklopio oči, pokušavajući da ih vidi, pokušavajući da se seti... Konfederacija se prvi put sastala u Francuskoj, da, to je već napisao...

Goblini su pokušali da prisustvuju, ali su ih izbacili... i to je napisao...

A niko iz Lihtenštajna nije hteo da dođe...

Razmisli, reče sebi, s licem u rukama, dok su sva pera oko njega strugala, ispisujući beskrajne odgovore, a pesak cureo kroz peščanik pred njima...

Ponovo je išao hladnim, mračnim hodnikom kroz Odsek za misterije, odlučnim i ciljanim hodom, povremeno potrčavši, rešen da konačno stigne tamo gde je naumio... Crna vrata mu se naglo otvoriše kao i uvek, i on se nađe u kružnoj sobi sa mnoštvom vrata...

Pravo preko kamenog poda, pa kroz druga vrata... svuda po zidovima i podu odsjaji treperavih svetala, i to čudno mehaničko kliktanje, ali nema vremena da istražuje, mora da požuri...

On pretrča poslednjih par metara do trećih vrata, koja se naglo otvoriše, baš kao i ostala...

Ponovo se obreo u sobi velikoj poput katedrale, punoj polica i staklenih kugli... srce mu je sad vrlo brzo udaralo... ovog puta rešio je da stigne tamo... Kada je došao do broja devedeset i sedam, skrenuo je levo i požurio kroz prolaz između dva reda...

Ali na samom kraju spazi neko obličje na podu, crno obličje koje se kretalo po podu poput ranjene životinje... Harijev stomak se zgrči od straha... od uzbuđenja...

Iz usta mu se izvi nekakav glas, prodoran, hladan glas lišen svake ljudske dobrote...

-Uzmi mi to, umesto mene... spusti ga dole, sada... ja ga ne mogu dodirnuti... ali ti možeš...

Crni oblik na podu malo se pomeri. Na kraju vlastite ruke, Hari vide belu šaku s dugim prstima

kako podiže štapić... i ču kako taj visok, hladan glas izgovara: - Kruciol

Čovek na podu bolno kriknu, pokušavajući da ustane, ali ponovo pade unazad, previjajući se. Hari se smejao. Podigao je svoj štapić, skidajući kletvu, a ona figura zaječa i ostade nepokretna.

-Lord Voldemort čeka...

Vrlo lagano, dok mu je ruka drhtala, čovek na podu podiže ramena desetak-petnaestak centimetara i uspravi glavu. Lice mu je bilo umrljano krvlju i ispijeno, izobličeno od bola, a ipak kruto i prkosno...

- Moraćeš da me ubiješ - prošaputa Sirijus.

- Bez sumnje i hoću, na kraju - reče onaj hladan glas. - Ali ćeš mi ga najpre doneti, Blek... misliš da si dosad iskusio šta je bol? Razmisli ponovo... imamo sate pred nama, i niko te neće čuti kako vrištiš...

Ali neko vrisnu čim je Voldemort ponovo spustio štapić. Neko zaurla i pade postrance sa vrele klupe na hladan kameni pod. Hari se probudi kad je udario o tlo, i dalje urlajući, dok mu je ožiljak goreo, i Velika sala buknu svuda oko njega.

32. IZLAZAK IZ VATRE

-Neću da idem... Ne treba mi bolničko krilo... ne želim...

Govorio je nerazgovetno, pokušavajući da se odmakne od profesora Toftija koji je vrlo brižno gledao u Harija, nakon što mu je pomogao da izađe u Ulaznu dvoranu, dok su ostali učenici zurili u njega.

- Ja... sasvim sam dobro, gospodine - promuca Hari, brišući znoj sa lica. - Zaista... Samo sam zaspao... imao sam noćnu moru...

- Veliki pritisak ispita! - reče stari čarobnjak saosećajno, potapšavši drhtavom rukom Harija po leđima. - Dešava se, mladiću, dešava! Dakle, popij malo vode da te rashladi, i možda ćeš biti spreman da se vratiš u Veliku salu? Ispit je skoro završen, ali ćeš možda biti u stanju da lepo zaokružiš poslednji odgovor?

- Da - reče Hari izbezumljeno. - Ovaj... ne... uradio sam... msilim da sam uradio koliko sam mogao...

- Vrlo dobro, vrlo dobro - reče stari čarobnjak ljubazno. - Idem da pokupim tvoj ispitni rad a tebi savetujem da odeš i malo prillegneš.

- Učiniću to - reče Hari, žustro klimajući glavom. - Mnogo vam hvala.

Čim su starčeve pete iščezle preko praga Velike sale, Hari potrča uz mermerno stepenište, jureći hodnicima tako brzo da portreti pored kojih je prolazio stadoše nezadovoljno da gundaju, zatim ponovo krenu nagore, preskačući stepenice i najzad kao uragan ulete kroz dvostruka vrata bolničkog krila, nateravši Madam Pomfri, koja je upravo sipala kašikom neku plavu tečnost u Monteguova otvorena usta, da vrisne sva uzbunjena.

- Poteru, šta to radiš?

- Moram da vidim profesorku Mek Gonagal - reče Hari zadihan, izbacujući vazduh iz pluća. - Odmah... hitno je!

- Ona nije ovde, Poteru - reče Madam Pomfri tužno. - Jutros je prebačena u Sent Mungo. Četiri ošamućujuće čini pravo u grudi, u njenim godinama? Čudo da je nisu ubili.

- Nje... nema? - reče Hari, zapanjen.

Zvono zazvoni baš ispred te spavaonice, i on u daljini začu uobičajenu tutnjavu učenika koji su se slivali hodnicima iznad i ispod njega. On ostade sasvim miran, gledajući u Madam Pomfri. Sve više ga je obuzimao užas.

Nije više imao kome da kaže. Dambldor je otišao, Hagrid takođe, ali je oduvek očekivao da će profesorka Mek Gonagal biti tu, stroga i nepopustljiva, možda, ali uvek pouzdana, stalno prisutna...

- Ne čudi me što si šokiran, Poteru - reče Madam Pomfri, sa izrazom žustrog odobravanja na licu. - Kao da bi neko od njih mogao i smeo da ošamuti Minervu Mek Gonagal u lice, pri dnevnoj svetlosti! Kukavičluk, eto šta je... podli kukavičluk... da se ne brinem šta bi se vama učenicima desilo bez mene, dala bih otkaz u znak protesta.

- Da - reče Hari tupo.

Slepo je izleteo iz bolničkog krila u hodnik pun đaka, dok ga je masa gurala, a panika u njemu narastala poput otrovnog gasa, tako da mu se vrtelo u glavi i nikako nije mogao da smisli šta da radi...

Ron i Hermiona, reče mu glas u glavi.

Ponovo potrča, gurkajući učenike sebi sa puta, nesvestan njihovih ljutih protesta. Ponovo se sjuri dva sprata niže i već beše stigao do vrha mermernog stepeništa, kada ih vide kako jure ka njemu.

- Hari! - odmah će Hermiona, delujući vrlo preplašeno. - Šta se desilo? Jesi li dobro? Da nisi bolestan?

- Gde si bio? - zahtevao je Ron da zna.

- Podite sa mnom - brzo će Hari. - Hajde, moram nešto da vam ispričam.

Poveo ih je duž hodnika na prvom spratu, vireći kroz vrata učionica, dok na kraju nije našao praznu učionicu u koju ulete, zatvarajući vrata za Ronom i Hermionom čim udoše, i nasloni se na njih, okrenuvši se ka oboma.

- Voldemor je uhvatio Sirijusa.

- Šta?

- Kako ti to...?

- Video. Maločas. Kad sam zaspao na ispitu.

- Ali... ali gde? Kako? - reče Hermiona, čije lice beše belo.

- Ne znam kako - reče Hari. - Ali, znam tačno gde. Postoji jedna soba u Odseku za misterije puna polica prekrivenih tim malim staklenim loptama, a oni su na kraju reda devedeset i sedam... on pokušava da iskoristi Sirijusa da se dokopa nečega odatle, šta god to bilo... muči ga... kaže da će ga na kraju ubiti!

Hari shvati da mu se glas trese, baš kao i kolena. Prišao je najbližoj klupi i seo na nju, pokušavajući da se kontroliše.

-Kako ćemo da dođemo do tamo? - upita ih on.

Na trenutak zavlada tajac. A onda Ron reče: - G-gde to?

- U Odsek za misterije, kako bismo spasili Sirijusa! - reče Hari glasno.

- Ali... Hari... - reče Ron slabim glasom.

- Šta? Šta? - povika Hari.

Nije mogao sa shvati zašto oboje zijaju u njega, kao da im traži da učine nešto suludo.

- Hari - reče Hermiona prilično preplašenim glasom - ovaj... kako... kako je Voldemor ušao u Ministarstvo magije, a da niko ne primeti da je on tamo?

- Otkud znam? - zagrme Hari. - Pitanje je kako ćemo mi ući tamo!

- A!i... Hari, razmisli - reče Hermiona, zakoračivši ka njemu - sada je pet popodne... Ministarstvo magije mora da je puno službenika... Kako su Voldemor i Sirijus mogli da uđu a da ih niko ne vidi? Hari... oni su verovatno dva najtraženija čarobnjaka na svetu... misliš li da bi mogli neopaženi da uđu u zgradu punu Aurora?

- Pojma neraara, Voldemor je možda koristio nevidljivi ogrtač ili nešto slično! - povika Hari. - Uostalom, Odsek za misterije je uvek bio potpuno prazan kad god sam bio...

- Ti nikad nisi bio tamo - reče Hermiona mimo. - Samo si sanjao to mesto, to je sve.

- To nisu normalni snovi! - viknu joj Hari u lice, ustavši, i zakorači ka njoj. Hteo je da je prodrma. - Kako onda objašnjavaš Ronovog tatu, o čemu se tu radilo, kako sam znao šta mu se desilo?

- U pravu je - reče Ron.

- Ali, to je tako... tako neverovatno! - reče Hermiona očajnički. - Hari, kako bi se, za ime sveta, Voldemor mogao dokopati Sirijusa, kada je on sve vreme u Ulici Grimold?

- Sirijus je možda pukao i uželeo se malo svežeg vazduha - reče Ron, zvučeći zabrinuto. - On već odavno očajnički želi da izađe iz te kuće...

- Ali, zašto? - nastavi Hermiona - zašto bi, zaboga, Voldemor želeo da iskoristi Sirijusa da se dokopa tog oružja, ili šta god bilo?

- Nemam pojma, možda ima hiljadu razloga! - razdra se Hari na nju. - Možda je Sirijus samo neko za koga Voldemoru nije stalo ako ga i povrede...

- Znae šta, palo mi je nešto na pamet - reče Ron tihim glasom. - Sirijusov brat je bio Smrtožder, zar ne? Možda je on odao Sirijusu tajnu kako da se domogne oružja!

- Da... i zato je Dambldor uporno pokušavao da drži Sirijusa pod ključem sve vreme! - reče Hari.

- Čujte, žao mi je - viknu Hermiona - ali to što pričate nema nikakvog smisla, jer ni za šta od svega toga nemamo dokaze, čak ni za to da su Voldemor i Sirijus uopšte tamo...

- Hermiona, Hari ih je video! - reče Ron, okrenuvši se ka njoj.

-Okej - reče ona, delujući preplašeno ali odlučno. - Samo sam htela da kažem da...

- Šta?

- Ti... nemoj da misliš da je ovo neka kritika, Hari! Ali previše si... ovaj... zar ne misliš da si stalno pomalo neko-ko-spasava-svet?

On je prostreli pogledom.

- A šta to treba da znači: neko-ko-spasava-svet!

- Pa... ti... - delovala je puna zebnje. - Mislim... prošle godine, na primer... u jezeru... za vreme Turnira... nije trebalo... mislim, nije bilo potrebe da spasavaš onu malu Delaker... pomalo si... pomalo si se zaneo...

Hari oseti da mu telom prostruja vrela, drhćući gnev: kako može sada da ga podseća na tu grešku?

-Mislim, to je bilo zaista lepo od tebe i sve to – dodade Hermiona brzo, skroz se skamenivši kad vide izraz na Harijevom licu - svi su mislili da je to što si uradio divna stvar...

- Baš čudno - reče Hari drhtavim glasom - pošto se sasvim jasno sećam kako je Ron rekao da sam traćio vreme izigravajući junačinu... da ji na to misliš? Smatraš da opet želim da izigravam junaka?

- Ne, ne, ne! - reče Hermiona delujući preneraženo. - Uopšte nisam to mislila.

- Pa, ispljuni već jednom šta imaš da kažeš, pošto ovde već gubimo vreme! - povika Hari.

- Pokušavam da ti kažem... Voldemor te zna, Hari! Odveo je Džini u Dvoranu tajni da bi te namamio tamo, on se služi takviim stvarima, zna da si ti... osoba koja bi pritekla Sirijusu u pomoć! Šta ako samo pokušava da tebe namami u Odsek za mist...?

- Herrriiona, nije bitno da li je to učinio da me namami ili ne - odveli su Mek Gonagalovu u Sent Mungo, na Hogvortsu više nema nikoga iz Reda kome možemo reći, a ako ne odemo, Sirijus je mrtav!

- Ali, Hari... šta ako je tvoj san... bio samo to, san?

Hari frustrirano zaurla. Hermiona odmah ustuknu od njega, vidno uplašena.

-Ti ne shvataš! - povika Hari na nju. - Nemam noćne more, i nije tačno da su to samo snovi! Šta misliš, čemu služi sva ta oklumencija, zašto misliš da je Dambldor želeo da me saćuva da ne vidim te stvari? Zato što su one STVARNE, Herrniona - Sirijus je uhvaćen, video sam ga, Voldemor ga se doćepao, a niko drugi to ne zna, što znači da jedino mi možemo da ga spasimo, a ako ne želite da to učinite, lepo, ali ja idem, razumete? A ako se dobro sećam, nije ti smetalo to što sam neko-ko-spasava-svet kada sam tebe spasavao od dementora, ili... - on se okrete ka Ronu - ...kada je u pitanju bila tvoja sestra koju sam spasavao od Baziliska...

-Ja nikada nisam ni rekao da mi to smeta! - reče Ron žučno.

-Ali, Hari, upravo si to rekao - reče Hermiona oštro. -Dambldor je hteo da naučiš kako da izbaciš te stvari sebi iz glave, i da si dobro savladao oklumenciju, ti to nikada ne bi video...

-AKO MISLIŠ DA ĆU JEDNOSTAVNO DA SE PONAŠAM KAO DA NISAM NIŠTA VIDEO...
Sirijus ti je rekao da je najvažnije od svega da naučiš da zatvoriš svoj um!

-PA, VEROVATNO BI REKAO NEŠTO SASVIM DRUGO, DA JE ZNAO ŠTA SAM UPRAVO...

Vrata učionice se otvoriše. Hari, Ron i Hermiona se naglo okrenuše. Džini uđe, delujući radozvalo, a za njom Luna, koja je, po običaju, delovala kao da je slučajno tu zalutala.

- Zdravo - reče Džini nesigurno. - Prepoznale smo Harijev glas. O čemu to galamite?

- To te se ne tiče - reče Hari grubo.

- Nema potrebe da sa mnom razgovaraš tim tonom – reče ona hladno - samo sam se pitala da li mogu nekako da pomognem.

- E pa, ne možeš - reče Hari kratko.

- Baš si nepristojan, da znaš - reče Luna smireno.

Hari opsova i okrenu se. U ovom trenutku, najmanje od svega želeo je da razgovara sa Lunom Lavgud.

-Čekaj - reče Hermiona iznenada. - Čekaj... Hari, one mogu da pomognu.

Hari i Ron je pogledaše.

- Saslušajte me - reče ona nestrpljivo - Hari, moramo da proverimo da li je Sirijus stvarno napustio sedište Reda.

- Rekao sam ti, video sam...

- Hari, preklinjem te! - reče Hermiona očajnički. - Molim te, daj da proverimo da Sirijus nije kod kuće, pre nego što odjurimo za London. Ako otkrijemo da nije tamo, onda ti se kunem da te neću zaustavljati. Poći ću i ja, učiniću s-sve što treba da ga spasemo.

- Sirijusa muče upravo u ovom TRENUTKU! - povika Hari. - Nemamo vremena za gubljenje.

- Ali ako je to Voldemorov trik, Hari, onda moramo da proverimo, moramo.

- Kako? - upita Hari. - Kako ćemo da proverimo?

- Moraćemo da iskoristimo kamin Ambridžove, da vidimo možemo li da ga kontaktiramo - reče Hermiona, i sama prestravljena na tu pomisao. - Ponovo ćemo da odmamimo Ambridžovu što dalje možemo, ali nam trebaju stražari, a za to možemo da iskoristimo Džini i Lunu.

Mada se očito još uvek trudila da shvati šta se to događa, Džini spremno reče: - Da, učinićemo to - a Luna upita: - Kad kažeš 'Sirijus', da li misliš na Patrljka Daskala, pevača Hobgoblinal

Niko joj ne odgovori.

- Okej - reče Hari naprasito Hermioni. - Okej, ako tnožeš da smišliš način da to izvedemo brzo, ja se slažem, inače idem smesta u Odsek za misterije.

- Odsek za misterije? - reče Luna, delujući blago iznenađena. - Ali kako ćeš tamo da uđeš?

Hari ju je opet ignorisao.

- Dakle - reče Hermiona, kršeći ruke dok je špartala gore-dole između klupa. - U redu... neko od nas će potražiti Ambridžovu i... i uputiti je u pogrešnom pravcu, zadržavajući je što dalje od njene kancelarije. Mogli biste joj reći... recimo... da Pivs smeru nešto strašno, po običaju...

- Ja ću to da učinim - reče Ron odjednom. - Reći ću joj da Pivs uništava učionicu za preobražavanje ili nešto slično, to je kilometrima daleko od njene kancelarije. Kad bolje razmislim, mogao bih čak da ubedim Pivsa da to i učini, ako ga usput sretnem.

Videlo se koliko je situacija ozbiljna, kada Hermiona nije ni prigovorila uništavanju učionice za preobražavanje.

-Okej - reče ona, naboravši obrve, i dalje se šetkajući. - E, sad, moramo da zadržimo učenike podalje od njene kancelarije dok budemo provaljivali, inače će nas neki Sliterinac primetiti i javiti joj.

- Luna i ja možemo da stojimo na oba kraja hodnika - reče Džini spremno - i da upozoravamo ljude da ne idu tuda, jer je neko ispustio tonu zagušujućeg gasa. - Hermionu iznenadi spremnost s kojom je Džini smislila tu laž. Džini slegnu ramenima i dodade: - Fred i Džordž su planirali da to učine, pre nego što su otišli.

- Okej - složi se Hermiona. - Onda, Hari, ti i ja ćemo se sakriti ispod neviljivog ogrtača, a onda ćemo se ušunjati u kancelariju, da bi ti porazgovarao sa Sirijusom...

- On nije tamo, Hermiona!

- Mislim... da bi mogao da... da proveriš da li je Sirijus kod kuće, ili ne, dok ja čuvam stražu. Mislim da ne bi smeo da budeš sam unutra, Li je već dokazao da je prozor slaba tačka, kad je ubacivao njuškavce kroz njega.

Besan i nestrpljiv, Hari ipak Hermioninu želju da ide s njim u kancelariju Ambridžove protumači kao znak solidarnosti i odanosti.

- Ja... okej, hvala - promrmlja on.

- Dobro, pa, čak i ako sve to učinimo, mislim da nećemo biti u stanju da se zadržimo duže od pet minuta - reče Hermiona, kojoj je laknulo što je Hari, izgleda, prihvatio njen plan - pogotovo dok Filč i onaj bedni Inkvizitorski odred cunjaju naokolo.

- Pet minuta će biti dovoljno - reče Hari. - Hajde, krenimo...

- Sadal - reče Hermiona, šokirana.

- Sada, naravno! - reče Hari Ljutito. - Šta si mislila, čekaćemo do posle večere ili tako nešto? Hermiona, Sirijus je u ovom trenutku na mukama!

- Ja... pa dobro, u redu - reče ona nemajući kud. - Idi i donesi nevidljivi ogrtač, pa ćemo se sresti na kraju hodnika kod Ambridžove, okej?

Hari ne odgovori, već izlete iz sobe i poče da se probija kroz gomilu koja je milela spolja. Dva sprata iznad sreće Sejmusa i Dina koji ga veselo pozdraviše i rekoše mu da planiraju žurku od-sumraka-do-svitanja u dnevnom boravku, povodom završetka ispita. Hari jedva da ih je čuo. Popeo se kroz rupu u portretu, dok su se njih dvojica i dalje gložili oko toga koliko će krem-piva nabaviti ispod ruke, i ponovo se vratio istim putem, noseći u torbi nevidljivi ogrtač i Sirijusov nož, pre nego što su i primetili da je otišao.

-Hari, hoćeš li i ti da priložiš par galeona? Harold Dingl misli da bi mogao da nam proda malo vatroviskija...

Ali Hari je već odmakao daleko niz hodnik, i par minuta kasnije preskočio je poslednjih pet stepenica da bi se pridružio Ronu, Hermioni, Džini i Luni, koji su se pribili jedno uz drugo na kraju hodnika ispred kancelarije Ambridžove.

- Uzeo sam - reče zadihan. - Jeste li spremni?

- Da - prošaputa Hermiona, dok je banda glasnih šestaka prolazila kraj njih. - Dakle Rone... idi i pronađi Ambridžovu...

Džini, Luna, počnite da izvodite ljude iz hodnika... Hari i ja ćemo uzeti ogrtač i sačekati dok se prostor ne raščisti...

Ron ode dugim koracima i sve do kraja prolaza mogli su da vide njegovu jarkocrvenu kosu. U međuvremenu, Džinina podjednako jarka glava vrzmala se između đaka koji su se gurali, usmeravajući ih u drugom pravcu, dok se na drugom kraju gomile videla Lunina plava kosa.

- Dođi ovamo - promrmlja Hermiona, povukavši Harija za ručni zglob, i odvede ga u nišu gde je ružna kamena glava srednjovekovnog čarobnjaka nešto mrmljala za sebe, nasadena na stub.

- Jesi... jesi li siguran da ti je dobro, Hari? I dalje si vrlo bleđ.

- Dobro sam - reče on kratko, izvlačeći nevidljivi ogrtač iz torbe. Zapravo, ožiljak ga je bolno probadao, ali ne toliko jako koliko bi boleo da je Voldemor već zadao Sirijusu smrtonosni udarac. Pekao ga je mnogo gore one noći kada je Voldemor kažnjavao Ejvorija...

- Hajde - reče on, prebacivši ogrtač preko njih dvoje i zatim stadoše pažljivo da oslušuju kamenu skulpturu ispred njih koja je mumlala na latinskom.

- Ne možete ovuda, nipošto! - vikala je Džoni gomili đaka. - Ne. Žao mi je, moraćete okolo pored pokretnih stepenica, neko je pustio zagušujući gas odmah tu blizu...

Čuli su kako se neki žale, a jedan zlovoljan glas reče: - Ne vidim nikakav gas.

-To je zato što je bezbojan - reče Dini ubedljivim iznerviranim glasom - ali, ako hoćete da prođete kroz njega, izvolite, pa ćemo onda vaše telo da pokažemo kao dokaz sledećem idiotu koji nam ne bude verovao.

Gomila se polako proredila. Vesti o zagušujućem gasu su se izgleda proširile po školi, jer ljudi više nisu dolazili tu. Kada se najzad hodnici svuda okolo isprazniše, Hermiona tiho reče: - Hari, mislim da bolje od ovoga ne može da bude... hajde, idemo.

Njih dvoje krenuše, pokriveni ogrtačem. Luna je stajala ledima okrenuta njima na udaljenom kraju hodnika. Dok su prolazili pored Džini, Hermiona prošaputa: - Dobro si to izvela... ne zaboravi na signal!

- Šta je signal? - promrmlja Hari, kad su se približili vratima Ambridžove.

- Glasno pevanje refrena Vesli je naš car ako vide Ambridžovu kako dolazi - uzvratu mu Hermiona, dok je Hari ubacivao oštricu Sirijusovog noža u procep između vrata i zida. Brava škljocnu i oni uđoše u kancelariju.

Šareni mačići su se grejali na poznom popodnevnom suncu koje je obasjavalo njihove posude, ali je, inače, kancelarija izgledala sasvim mima i nenastanjena kao i prošli put. Hermiona odahnu.

-Mislila sam da je možda dodatno obezbedila sobu posle drugog njuškavca.

Oni skinuše ogrtač. Hermiona odjuri do prozora, pazeći da je niko spolja ne vidi, vireći ka školskom zemljištu sa isukanim štapićem. Hari otrča do kamina, zgrabi činiju sa flu-prahom i baci prstohvat u

rešetku, gde se odmah pojaviše smaragdni plamenovi. On brzo kleknu, zabaci glavu u lelujave plamenove i povika: - Ulica Grimold, broj dvanaest!

Glava poče da mu se vrti kao da je upravo sišao sa vrteške, mada su mu kolena bila čvrsto prikovana za hladan kameni pod. Izvrnuo je oči u pravcu vrtloga pepela, a kada je kovitlanje prestalo, on otvori oči i otkri da gleda u dugačku, hladnu kuhinju kuće u Ulici Grimold.

Tamo nije bilo nikoga. To je i očekivao, pa ipak mu nije bilo prijatno što mu se stomak prevrće od panike i jeze pred prizorom napuštene sobe.

-Sirijuse? - povika on. - Sirijuse, da li si tu?

Njegov glas odjekivao je prostorijom, ali nije bilo nikakvog odgovora, osim tananog komešanja desno od kamina.

-Ko je tamo? - povika on, pitajući se da to nije samo miš.

A onda pred njim iskrсну Kričer, kućni vilenjak. Delovao je veoma radostan, mada je izgleda nedavno gadno povredio obe ruke, koje su bile skroz u zavojima.

-To je glava raalog Potera u kaminu - objasni Kričer praznoj kuhinji, gledajući kradomice i čudnovato trijumfalno ka Hariju. - Zbog čega dolazi, pita se Kričer?

- Gde je Sirijus, Kričeru? - zahtevao je Hari da zna.

Kućni vilenjak se piskavo zakikota.

- Gospodar je izašao, Hari Poteru.

- Gde je otišao? Gde je otišao, Kričeru?

Kričer se samo zakikota.

-Upozoravam te! - reče Hari, potpuno svestan da je svaka pretnja Kričeru skoro neizvodljiva u njegovom položaju. - Šta je s Lupinom? Ludookim? Da li je bilo ko od njih ovde?

-Nikoga nema, osim Kričera! - reče vilenjak razdragano i . okrenuvši leđa Hariju, krenu lagano ka vratima na kraju kuhinje. - Kričer će malo da proćaska sa svojom gospodaricom, da, nije imao prilike za to dugo, dugo vremena. Kričerov gospodar ga je dugo držao podalje od nje...

-Gde je otišao Sirijus? - vrisnu Hari za vilenjakom. - Kričeru, da li je otišao u Odsek za misterije?

Kričer se ukoči u mestu. Hari je jedva razaznavao potiljak njegove ćelave glave od šume nogu stolica koje su stajale pred njim.

-Gospodar ne govori sirotom Kričeru gde ide - reče patuljak tiho.

-Ali ti znaš! - povika Hari. - Zar ne? Znaš gde je on!

Na trenutak nastaje muk, a onda se vilenjak zakikota što je glasnije mogao.

-Gospodar se neće vratiti iz Odseka za misterije! - reče on razdragano. - Kričer i njegova gospodarica su ponovo zajedno!

On odjuri i nestade kroz vrata koja su vodila gore u predvorje.

-Ti...!

Ali pre nego što je stigao da izgovori ijednu kletvu ili pogrdu, Hari oseti jak bol navrh glave. Nagutao se pepela i, gušeći se, oseti kako ga nešto vuče unazad kroz plamenove, sve dok se iznenada, na svoj užas, ne suoči sa širokim, bledim licem profesorke Ambridž koja ga je izvukla iz kamina za kosu i sada mu je povlačila glavu unazad, koliko god je mogla, kao da namerava da mu prereže grkljan.

-Misliš li - prošaputa ona, povukavši Harijevu glavu još više unazad, tako da je sada gledao u plafon - da ću posle dva njuškavca dozvoliti još nekoj maloj odvratnoj lešinarskoj spodobi da mi uđe u kancelariju bez mog znanja? Odmah pošto se poslednji stvor uvukao unutra, ugradila sam bezbedonosne otkrivajuće čini svuda oko vrata, budalasti dečake. Uzmi mu štapić - zakevta ona nekome koga nije mogao da vidi, i on oseti kako mu neka ruka pipka po gorajem džepu odore i uklanja štapić. - I njen.

Hari začu komešanje u blizini vrata i shvati da su i Hermioni oteli njen štapić.

- Hoću da znam šta tražite u mojoj kancelariji - reče Ambridžova, tresući ruku kojom ga je vukla za kosu tako da on stade da posrće.

- Hteo sam... pokušavao sam da uzmem svoju Vatredu strelu - zagrakta Hari.

- Lažeš. Ona ponovo zatrese ruku. - Tvoja Vatredu strela je pod strogom stražom u tamnici, i ti to vrlo dobro znaš, Poteru. Držao si glavu u mom kaminu. Sa kim si komunicirao?

- Ni sa kim... reče Hari, pokušavajući da se iščupa iz njenog stiska. Osetio je kako mu je počupala nekoliko dlaka.

- Lažeš! - povika Ambridžova. Odbaci ga i on udari o njen radni sto. Sada je mogao da vidi da je Milisent Balstroud čvrsto prikovala Hermionu uz zid. Melfoj se naslonio na prozorski sims, i, zlobno se smeškajući, bacio Harijev štapić jednom rukom u vazduh i ponovo ga hvatao.

Začu se neka gungula napolju i nekoliko velikih Sliterinaca udoše, svako od njih držeći Rona, Džini, Lunu i - na Harijevo zaprepašćenje - Nevila, kojeg je Kreb tako jako stezao oko vrata, da je izgledalo da će ga ugušiti. Svakom od njih četvoro usta su bila zapušena.

- Sve sam ih po'vatao - reče Vorington, grubo guravši Rona u sobu. - Ovaj ovde - on pokaza svojim debelim prstom u Nevila - pokušao je da me spreči da uhvatim nju - on pokaza na Džini, koja je pokušavala da veliku Sliterinku koja ju je držala šutne u potkolenicu - pa sam i njega doveo.

- Dobro, dobro - reče Ambridžova, posmatrajući Džininu opiranje. - Pa, izgleda da će Hogvorts uskoro biti oslobođen od Veslijevih, zar ne?

Melfoj se glasno i ulički nasmeja. Ambridžova se široko, samozadovoljno nasmeši i smesti se u cicom prekrivenu fotelju, trepući dok je zurila u svoje zarobljenike kao tele u šarena vrata.

- Tako znači, Poteru - reče ona. - Postavio si stražare oko moje kancelarije i poslao ovog pajaca - ona klimnu glavom ka Ronu, na šta se Melfoj još glasnije nasmeja - da mi kaže kako kućni duh pravi kaos u učionici za preobražavanje, iako sam savršeno dobro znala da je u to vreme prezauzet premazivanjem okulara školskih teleskopa mastilom - o čemu me je gospodin Filč upravo obavestio.

- Očigledno ti je bilo veoma stalo da razgovaraš s nekim. Sa Albusom Dambldorom? Ili onim polutanom Hagridom? Ne verujem da si pričao s Minervom Mek Gonagal. Cujem da je i dalje isuviše bolesna da bi s bilo kim mogla da priča.

Melfoj i još nekoliko članova Inkvizitorskog odreda još jače se nasmejaše na te reči. Hari shvati da se sav trese od besa i mržnje.

- Ne tiče vas se s kim ja razgovaram - zareža on.

Mlitavo lice Ambridžove se malo zategnu.

- Tako, dakle - reče svojim najopakijim i lažno medenim glasom. - Dobro, onda, gospodine Poteru... ponudila sam ti šansu da mi dobrovoljno priznaš. Odbio si. Nemam drugog izbora već da te nateram. Drako - dovedi profesora Snejpa.

Melfoj ubaci Harijev štapić u džep svoje odore i izađe iz so-be zlobno se kezeći, ali Hari to skoro da i ne primeti. Upravo je nešto shvatio: neverovatno je koliko je bio glup da to zaboravi. Mislio je da su svi članovi Reda, svi koji su mogli da mu pomognu da spasi Sirijusa otišli - ali nije bio u pravu. Na Hogvortsu je još uvek bio jedan član Reda - Snejp.

U sobi zavlada tišina, izuzev vrpoljenja i komešanja prilikom pokušaja Sliterinaca da zadrže Rona i ostale pod kontrolom. Ronu je usna krvarila na tepih Ambridžove, dok se opirao Voringtonovom zahvatu. Džini je i dalje pokušavala da stane na nogu šestakinji koja joj je čvrsto stegla obe ruke. Nevil je postajao sve ljubičastiji u licu, dok je vukao Kreba za ruke, a Hermiona je uzalud pokušavala da zbaci Milisent Balstroud sa sebe. Luna je, međutim, mlitavo stajala kraj onog ko ju je zarobio, zureći prazno kroz prozor kao da joj je sve što se dešava prilično dosadno.

Hari ponovo pogleda Ambridžovu, koja ga je pomno posmatrala. On namerno opusti lice i na njega nabaci tup izraz, kad iz hodnika dopreše koraci i Drako Melfoj se vrati u sobu, otvarajući vrata Snejpu.

- Hteli ste da me vidite, direktorko? - reče Snejp, osvrćući se ka parovima učenika koji su se hvatali u koštac sa izrazom potpune ravnodušnosti.

- Ah, profesore Snejp - poče Ambridžova sa širokim osmehom, i ponovo ustade. - Da, volela bih još jednu bocu veritaseruma, najbrže što možete, moliću.

- Uzeli ste mi poslednju bočicu da biste ispitali Potera - reče on, posmatrajući je hladno kroz masne zavese svoje crne kose. - Niste valjda sve potrošili? Rekao sam vam da će tri kapi biti sasvim dovoljne.

Ambridžova pocrvene.

- Možete mi napraviti još, zar ne? - reče ona, a glas joj postade sladunjavo devojački, kao i uvek kad

bi se razbesnela.

- Svakako - reče Snejp, a usna mu se izvi u osmeh. - Potreban je pun mesečev ciklus da napitak sazri, tako da će vam biti gotov za oko mesec dana.

- Mesec dana? - zaskiča Ambridžova, naduvši se kao žaba.

- Mesec dana! Ali meni treba večeras, Snejp! Upravo sam zatekla Potera kako koristi moj kamin da bi komunicirao s nekom nepoznatom osobom ili osobama!

- Stvamo? - reče Snejp, pokazujući prvi, blagi znak zainteresovanosti dok se okretao ka Hariju. - Pa, ne iznenađuje me. Poter nikad nije pokazivao velike sklonosti ka poštovanju školskih pravila.

Njegove hladne, tamne oči udubiše se u Harijeve, koji sa zebnjom susrete Snejpov pogled, čvrsto se koncentrišući na ono što je video u snu, poželevši da Snejp može da mu pročita misli, da shvati...

-Zelim da ga ispitam! - povika Ambridžova ljutito, a Snejp ponovo odvrati pogled od Harija ka njenom besnom drhtavom licu. - Želim da mi obezbedite napitak koji će ga naterati da mi kaže istinu!

-Već sam vam rekao - odgovori joj Snejp mirno - da nemam više zaliha veritaseruma. Ukoliko ne želite da otrujete Potera - a uveravam vas da bih imao veliko razmevanje ako učinite tako nešto - ne mogu vam pomoći. Jedini je problem što većina otrova deluje isuviše brzo da bi ostavila žrtvi dovoljno vremena za otkrivanje istine.

Snejp ponovo pogleda u Harija, koji je zurio u njega, izbezumljeno se upirući da komunicira s njim bez reči.

Voldemor drži Sirijusa u Odseku za misterije, mislio je on očajnički. Voldemor drži Sirijusa...

-Od sada ste na probnom radu! - vrisnu profesorka Ambridž, a Snejp ponovo pogleda u nju, neznatno podigavši obrve. - Namemo odbijate da mi pomognete! Više sam očekivala od vas, Lucijus Melfoj ima visoko mišljenje o vama! Gubite se iz moje kancelarije!

Snejp joj se ironično nakloni i okrenu se da ode. Hari je znao da mu i poslednja šansa da dojavu Redu šta se dešava izlazi kroz ta vrata.

-Uhvatio je Šaponju! - povika on. - Uhvatio je Šaponju na mestu gde je ono skriveno!

Snejp zastade s rukom na kvaki.

-Šaponja? - vrisnu profesorka Ambridž, željno prebacivši pogled s Harija na Snejpa. - Šta je Šaponja? Šta je to skriveno? Šta mu to znači, Snejpe?

Snejp se osvnu ka Hariju. Lice mu je bilo nedokučivo. Hari nije mogao da zna da li je ovaj shvatio ili ne, ali nije se usudio da kaže išta direktnije pred Ambridžovom.

-Nemam pojma - reče Snejp hladno. - Poteru, kad budem hteo da te slušam kako uzvikuješ gluposti, daću ti blebetajuće piće. A ti Krebe, popusti malo stisak. Ako se Longbotom uguši, moraću da popunjavam gomilu zamorne papirologije, a bojim se da ću morati to da zabeležim zajedno s preporukama u tvom dosijeu, za slučaj da ikad budeš tažio neki posao.

On zalupi vrata za sobom, ostavljajući Harija u stanju gore zbrke nego ranije: Snejp mu je bio poslednja nada. On pogleda u Ambridžovu koja se, izgleda, osećala isto kao on. Gradi su joj se nadimale od besa i frustriranosti.

-Tako dakle - reče ona, i izvuče svoj štapić. - Tako dakle... nema mi drage... ovo je važnije od pitanja školske discipline... u pitanju je bezbednost Ministarstva... da... da...

Činilo se da nagovara sebe na nešto. Nervozno se premetala sa noge na nogu, zureći u Harija, lupkajući štapićem po svom praznom dlanu, teško dišući. Dok ju je posmatrao, Hari se oseti užasno bespomoćnim bez svog čarobnog štapića.

-Sam si me na ovo primorao, Poteru... ja to ne želim - reče Ambridžova, i dalje se nervozno vrpoljeći u mestu - ali ponekad okolnosti opravdavaju primenu... sigurna sam da će ministar shvatiti da nisam imala izbora...

Melfoj ju je posmatrao sa gladnim izrazom na licu.

- Bolna kletva će ti valjda olabaviti jezik - reče Ambridžova tiho.

- Ne! - vrisnu Hermiona. - Profesorko Ambridž... to je nezakonito!

Ali Ambridžova nije obraćala pažnju na nju. Na njenom licu pojavi se ružan, požudan, uzbuđen izraz, koji Hari nikad ranije nije video. Ona podiže štapić.

- Ministar ne želi da prekršite zakon, profesorko Ambridž! - vrisnu Hermiona.

- Ono što Kornelijus ne zna, ne može ga uznemiriti – reče Ambridžova, koja je sada lagano dahtala, upirući štapićem u razne delove Harijevog tela, očito pokušavajući da odluči gde bi ga najviše zbolelo. - Nikad nije saznao da sam naredila dementorima da napadnu Potera prošlog leta, ali je, svejedno, bio očaran što je dobio priliku da ga isključi.

- To ste bili vi? - prenerazi se Hari. - Vi ste poslali dementore na mene?

- Neko je morao nešto da preduzme - dahtala je Ambridžova, prislonivši štapić direktno na Harijevo čelo. - Svi su trućali o tome da te treba nekako učutkati - diskreditovati - ali ja sam bila jedina koja je nešto i uradila povodom toga... samo što si se tada izmigoljio, zar ne, Poteru? Ali nećeš danas, ne sada...

- I duboko uzdahnuvši, ona povika: - Kruc...

- NE! - vrisnu Hermiona ispucalim glasom iza Milisent Balstroud. - Ne... Hari... moraćemo da joj kažemo!

- Nikako! - zaurla Hari, zureći u onaj delić Hermione koji je mogao da vidi.

-Moraćemo, Hari, prisiliće te na to u svakom slučaju... u čemu je razlika?

I Hermiona stade nemoćno da plače po leđima Milisentine odore. Milisent smesta prestade da je pribija uz zid i skloni joj se s puta pomalo zgađena.

- Vid, vidi, vidi! - reče Ambridžova, delujući pobeđnički. - Mala gospođica Osporavalica će nam dati neke odgovore! Hajde, devojko, govori!

- 'Er-mi-ona... nemoj! - promumla Ron kroz povez preko svojih usta.

Džini je zurila u Hermionu kao da je nikad ranije nije videla. Nevil, i dalje se gušeći da dođe do vazduha, takođe je netremice gledao u nju. Ali Hari opazi nešto. Mada je Hermiona očajnički jecala kroz ruke, nije bilo ni traga suza.

- Žao mi je... žao mi je, ljudi - reče Hermiona. - Ali... ja to ne mogu da podnesem...

- Tako je, tako je, devojko! - reče Ambridžova, hvatajući Hermionu za ramena, položivši je u praznu stolicu sa cicom i nasloni se preko nje. - Dakle... s kim je Poter komunicirao baš sada?

-Pa - reče Hermiona kroz ruke, progutavši knedlu – pa, pokušavao je da govori sa profesorom Dambldorom.

Ron se sledi, razrogačenih očiju. Džini prestade da gazi nožne prste svoje čuvarke. Čak je i Luna delovala blago iznenađeno. Srećom, pažnja Ambridžove i njenih miljenika je bila toliko pomno usredsređena na Hermionu, da nisu primetili te sumnjive znakove.

- Dambldorom? - reče Ambridžova žustro. - Znači, znate gde je Dambldor?

- Pa... ne - jecala je Hermiona. - Pokušali smo u Probušenom kotlu u Dijagon-aleji i u Tri metle, pa čak i u Veprovoj glavi...

- Glupa devojko... Dambldor neće sedeti u nekoj krčmi, dok ga celo Ministarstvo traži! - povika Ambridžova, a na svakom deliću lica videlo joj se razočaranje.

- Ali... ali treba da mu kažemo nešto važno! - i dalje je cvilela Hermiona, još čvršće držeći ruke preko lica, ne od muke, Hari je to znao, već da prikrije nedostatak suza.

- Da? - reče Ambridžova, s ponovo probuđenim uzbuđenjem. - Šta ste to hteli da mu kažete?

- Mi... hteli smo da mu kažemo da je s-spremnno! - grcala je Hermiona.

- Šta je spremno? - zahtevala je Ambridžova da zna i, zgrabivši ponovo Hermionu za ramena, lako je protrese. - Šta je spremno, devojko?

- To... oružje - reče Hermiona.

- Oružje? Oružje? - reče Ambridžova, a oči joj se izbečiše od ushićenja. - Razvijali ste neki metod otpora? Oružje koje biste mogli da iskoristite protiv Ministarstva? Po naređenju profesora Dambldora, razume se?

- D-d-da - dahtala je Hermiona - ali je morao da ode pre nego što je bilo gotovo i s-s-sada srao ga m-m-mi završili umesto njega, ali n-n-ne možemo d-d-da ga nađemo da mu t-t-to kažemo!

- Kakvo je to oružje? - upita Ambridžova oštro, još uvek držeći zdepastim šakama Hermionu za ramena.

-Mi to b-b-baš i ne shvatamo - reče Hermiona, glasno šmrkćući. - Samo s-s-smo uradili ono š-š-što nam je p-p-profesor Dambldor r-r-rekao.

Ambridžova se ispravi, likujući.

- Povedi me do tog oružja - reče ona.
- Neću da ga pokažem... njima - reče Hermiona kreštavo, vireći u Sliterince kroz prste.
- Nije na tebi da određuješ uslove - reče profesorka Ambridž grubo.
- Dobro - reče Hermiona, sada ponovo jecajući ispod svojih ruku. - Fino... neka vide, nadam se da će ga primeniti na vama! Zapravo, volela bih da pozovete gomilu ljudi da vide! T-tako vam i treba... oh, volela bih kad bi... c-cela škola znala gde je i k-kako da ga u-u-upotrebi, a onda, ako se bilo kome od njih zamerite, m-moći će da vas s-s-srede!
- Te reči su snažno delovale na Ambridžovu: ona stade da se sumnjičavo osvrće ka svom Inkvizitorskom odredu, zadržavši na trenutak svoje buljave oči na Melfoju, koji je isuviše sporo prikrio izraz žudnje i pohlepe na svom Hcu.
- Ambridžova je jedan dugi trenutak posmatrala Hermionu, premišljajući se, a onda progovori nečim što je očito smatrala majčinskim glasom.
- U redu je, dušice, idemo samo ti i ja... a povešćemo i Potera, što da ne? Hajde sad, diži se.
- Profesorko - reče Melfoj žustro. - Profesorko Ambridž, mislim da neko iz odreda treba da pođe sa vama, da bi pripazili...
- Ja sam visoko kvalifikovani službenik Ministarstva, Melfoju, zar zaista misliš da ne mogu sama da se nosim s dvoje tinejdžera bez njihovih štapića? - upita Ambridžova oštro. - U svakom slučaju, ne zvuči mi da je to oružje nešto što đaci treba da vide. Ostaćeš ovde dok se ne vratim, da budemo sigurni da niko od ovih... - ona pokaza na Rona, Džini, Nevila i Lunu - ne pobegne.
- U redu - reče Melfoj mrzovoljno i razočarano.
- A vas dvoje pođite ispred mene i pokažite mi put - reče Ambridžova, uperivši svoj štapić u Harija i Hermionu. - Vodite me.

33. BITKA I LET

Hari nije imao pojma šta Hermiona smera, niti da li ima ikakav plan. Išao je pola koraka iza nje dok su se spuštali hodnikom ispred kancelarije Ambridžove, znajući da bi bilo vrlo sumjivo ako bi delovao kao da ne zna gde idu. Nije se usuđivao da zapodene razgovor s njom. Ambridžova im je išla za petama, te je mogao da čuje njeno prozuklo disanje.

Hermiona je predvodila put niza stepenice ka Ulaznoj dvorani. Kroz dvostruka vrata Velike sale odjekivali su glasni žagor i zveckanje pribora za jelo po tanjirima - Hariju je bilo neverovatno da na samo dva-tri metra od njih ljudi sede i uživaju u večeri, slaveći kraj ispita, bez ijedne brige na svetu...

Hermiona je izašla pravo kroz hrastova vrata, pa niz kamene stepenice na prijatan večernji vazduh. Sunce je upravo zalazilo za vrhove drveća u Zabranjenoj šumi i dok je Hermiona namerno koračala kroz travu - a Ambridžova džogirala da bi držala korak s njom - njihove duge mračne senke vijorile su se po travi za njima, poput ogrtača.

- Skriveno je u Hagridovoj kolibi, je li? - reče Ambridžova radoznalo Hariju u uvo.
- Naravno da nije - uzvрати Hermiona pakosno. - Hagrid bi ga mogao nehotice aktivirati.
- Da - reče Ambridžova čije je uzbuđenje izgleda sve više raslo. - Da, taj veliki polutanski mamlaz svakako bi mogao to da učini.

Ona se nasmeja. Hari oseti snažnu potrebu da se okrene i ščepa je za gušu, ali se odupre iskušenju. Ožiljak mu je vibrirao na mekom večerajem vazduhu, ali se još nije zapalio do belog usijanja, kao što bi se desilo u slučaju da se Voldemor sprema da ubije nekoga.

- Pa onda... gde je to? - upita Ambridžova, sa trunkom nesigurnosti u glasu kad Hermiona nastavi da gazi krupnim koracima ka šumi.
- Tamo, naravno - reče Hermiona, pokazujući ka mračnom drveću. - Moralo je da bude negde gde đaci ne mogu ni slučajno da ga nađu, zar ne?
- Naravno - reče Ambridžova, mada je već zvučala pomalo nelagodno. - Naravno... vrlo dobro,

onda... vas dvoje idite ispred mene.

- Možemo li bar da dobijemo vaš štapić, ako već idemo prvi? - upita je Hari.

- Ne, ne bih rekla, gospodine Poteru - reče Ambridžova slatkorečivo, bockajući ga njime otpozadi. - Bojim se da Ministarstvo mnogo više ceni moj život od vaših.

Kada su stigli u debelu hladovinu prvog drveća, Hari pokuša da uhvati Hermionin pogled. Ići u šumu bez štapića izgledalo mu je gluplje od svega što je te večeri uradio. Ona, međutim, samo nipodaštavajuće pogleda Ambridžovu i odlučno nastavi pravo kroz drveće, odmičući takvim korakom da je Ambridžova, sa svojim kratkim nožicama, imala teškoće da se nosi s njom.

- Je li to daleko unutra? - upita Ambridžova, kad joj tmje zapara odoru.

- O, da - reče Hermiona - baš je dobro sakriveno.

Hari se osećao sve nespokojnije. Hermiona nije pošla stazom kojom su išli da vide Gropa, već onom koju je Hari sledio pre tri godine, što vodi do brloga čudovišnog Aragoga. Hermiona nije bila s njim tada i Hari posumnja da ona nema pojma kakva opasnost vreba na kraju tog puta.

- Ovaj... da li si siguraa da idemo pravim putem? - upita je on zajedljivo.

- O, da - reče ona čeličnim glasom, probijajući se kroz rastinje uz, pomisli on, gotovo nepotrebnu buku. Iza njih, Ambridžova se saplete preko jedne polegla mladice. Nijedno od njih ne zastade da joj pomogne da ustane. Hermiona je samo grabila, glasno je pozivajući preko ramena: - Još malo dublje!

- Hermiona, spusti malo glas - promrmlja Hari, žureći da je sustigne. - Ne znaš ko sve može da nas čuje...

- I hoću da nas čuju - odgovori ona tiho, dok je Ambridžova bučno trčkala za njima. - Videćeš...

Činilo se da su već dugo hodali, dok nisu zašli u šumu toliko duboko, da im je gusto tkanje drveća potpuno zaklanjalo svetlost. Hari je, više no ikada pre, imao osećaj da ga u šumi posmatraju nevidljive oči.

- Koliko još dalje? - Ambridžova je ljutito zahtevala da zna, idući za njim.

- Ne mnogo! - povika Hermiona, kad stigoše na pomalo mračan i vlažan proplanak. - Još samo malo...

U tom trenutku jedna strela prolete kroz vazduh i uz zlokobni tup udarac zabi se u drvo tik iznad njene glave. Vazduh se iznenada ispuni zvukom kopita. Hari oseti kako tlo šume podrhtava. Ambridžova tiho vrisnu i gurnu ga ispred sebe, poput štita...

On se oslobodi njenog stiska i okrenu se. Pedesetak kentaura naviralo je sa svih strana, s podignutim i zapetim lukovima, uperenim u Harija, Hermionu i Ambridžovu. Njih troje lagano uzmaoše do sredine proplanka, Ambridžova ispuštajući čudne krike užasa. Hari iskosa pogleda Hermionu. Na licu joj je lebdeo pobedonosni osmeh.

-Ko ste vi? - upita jedan glas.

Hari pogleda nalevo. Kestenjasti kentaur po imenu Magorijan išao je ka njima, izdvojivši se iz kruga: i on je, kao i ostali, držao podignut luk. Desno od Harija, Ambridžova je i dalje drhtala, dok joj se štapić divljački tresao kad ga je uperila u kentaura koji joj se približavao.

- Pitao sam vas ko ste vi, ljudi - reče Magorijan grubo.

- Ja sam Dolores Ambridž! - reče Ambridžova piskavim, prestravljenim glasom. - Stariji podsekretar ministra magije i direktorka i Veliki inkvizitor Hogvortsa!

- Ti si iz Ministarstva magije? - reče Magorijan, a mnogi kenturi koji su ih opkolili stadoše da se komešaju.

- Tako je! - reče Ambridžova još piskavijim glasom - zato vodite računa! Po zakonima koje je doneo Odsek za regulaciju i kontrolu magičnih stvorenja, svaki napad polutana kao što ste vi na nekog čoveka...

- Kako si nas to nazvala? - povika cmi kentaur divljeg izgleda, u kojem Hari prepozna Bejna. Začu se ljutito gundanje svuda naokolo, praćeno zatezanjem lukova.

- Ne zovite ih tako! - reče Hermiona besno, ali Ambridžova je izgleda nije čula. I dalje držeći štapić uperen u Magorijana, ona nastavi: - Zakon 15B jasno tvrdi da 'bilo koji napad magijskog stvorenja za koje se veruje da ima inteligenciju približnu ljudskoj, te se stoga smatra odgovornim za svoje postupke...'

- 'Inteligenciji približnu ljudskoj'? - ponovi Magorijan, dok Bejn i nekolicina ostalih zagrmeše od gneva i stadoše da kopitima riju po tlu. - Mi to smatramo grdnom uvredom, ti, ljudski stvore! Naša inteligencija, na našu sreću, daleko nadmašuje vašu.

- Šta tražite u našoj šumi? - zagrme sivi kentaur oštih crta lica, kojeg su Hari i Hermiona videli prilikom svog poslednjeg izleta u šumu. - Zašto ste ovde?

-U vašoj šumi? - reče Ambridžova, tresući se sada, kako se činilo, ne samo od straha, već i od prkosa. - Podsetila bih vas da obitavate ovde samo zato što vam Ministarstvo magije dozvoljava da koristite izvesne predele zemlje...

Strela joj prolete tako blizu glave, da u prolazu okrznu njenu mišju kosu: ona ispusti prodoran vrisak i zabaci ruke preko glave, dok su neki kentauri odobravajuće podvikivali, a drugi se grohotom smejali. Zvuk njihovog divljeg, njištećeg smeha odjekivao je po mračno osvetljenom proplanku, a prizor njihovih rijućih kopita delovao je krajnje obeshrabrujuće.

- Čija je to šuma sada, ljudski stvore?

- Prljavi polutani! - vrisnu ona, još uzvek čvrsto rukama stežući glavu. - Zveri! Nekontrolisane životinje!

- Čutite! - povika Hermiona, ali bilo je prekasno: Ambridžova uperi štapić u Magorijana i vrisnu: - Zarobi!

Konopci proleteše kroz vazduh, poput debelih zmija, čvrsto se obmotavši oko kentaurovih prsa, sputavši mu ruke: on gnevno kriknu i prope se na zadnje noge, pokušavajući da se oslobodi, dok su drugi kentauri kretali ka njima.

Hari zgrabi Hermionu i povuče je na zemlju. Licem okrenut ka šumskom tlu, on oseti užasan strah u trenutku kad kopita protutnjaše pored njega, ali kentauri ih preskočiše i obidoše, besno urlajući i vičući.

-Neeeeee! - začu on Ambridžovu kako vrišti. - Neeeeee... ja sam stariji podsekretar... ne smete... oslobodite me, životinje jedne... neeeee!

Hari vide blesak crvene svetlosti i bi rau jasno da je pokušala da ošamuti jednog od njih. Zatim ona vrisnu na sav glas. Podigavši glavu za desetinu centimetara, Hari vide da ju je Bejn zgrabio otpozadi i podigao je uvis, dok se ona koprcala i vrištala od straha. Štapid joj ispade na tlo i Hariju srce poskoči. Kad bi samo mogao da ga se dokopa...

Ali baš kad je ispružio ruku, kentaurovo kopito spusti se na štapić i on se slomi na dve polovine.

- Sad! - zagrme glas Hariju u uvo, i jedna debela kosmata ruka spusti se niotkuda i povuče ga uvis. I Hermionu su dizali na noge. Preko raznobojnih glava i leđa kentaura, Hari vide kako Bejn odnosi Ambridžovu kroz drveće. Iako je neprestano vrištala, glas joj je postepeno postajao sve slabiji, i najzad ga više nisu mogli čuti od topota kopita koja su ih okruživala.

- A ovi? - reče sivi kentaur oštih crta lica, držeći Hermionu.

- To su mladunčad - reče spori melanholični glas iza Harija. - Mi ne napadamo ždrebad.

- Oni su je doveli, Ronane - odgovori kentaur koji je tako čvrsto držao Harija. - A i nisu tako mladi... ovaj ovde će uskoro dostići zrelost.

I on protrese Harija držeći ga za okovratnik odore.

-Molim vas - reče Hermiona skoro bez daha - molim vas, nemojte da nas napadate, mi ne mislimo kao ona, mi nismo zaposleni u Ministarstvu magije! Došli smo ovamo samo zato što smo se nadali da ćete nam je skinuti s vrata.

Hari je, spazivši izraz lica sivog kentaura koji je držao Hermionu, znao da je načinila užasnu grešku što je to rekla. Sivi kentaur zabaci glavu unazad, besno trupkajući zadnjim nogama i povika: - Vidiš, Ronane? Već poseduju aroganciju svojstvenu njihovoj vrsti! Dakle, trebalo je da vam mi odradimo taj prljavi posao, zar ne, ljudska devojko? Trebalo je da vam budemo sluge, da vam oteramo neprijatelje kao poslušni psi?

-Ne! - užasanuto zaskiča Hermiona. - Molim vas... nisam mislila tako! Samo sam se nadala da ćete biti u stanju... da nam pomognete...

Ali činilo se da srlja iz tiganja u vatru.

-Mi ne pomažemo ljudima! - zareža kentaur koji je držao Harija, pojačavši stisak, ujedno se propevši na zadnje noge, tako da se Harijeva stopala na tren odvojiše od tla. - Mi smo zasebna rasa i

ponosimo se time. Nećemo vam dozvoliti da odete odavde, hvaleći se da smo uradili ono što ste hteli od nas!

-Nećemo reći ništa slično! - povika Hari. - Znamo da niste to učinili zato što smo mi to hteli...

Ali, izgleda da ga niko nije slušao.

Bradati kentaur u zadnjim redovima gomile uzviknu: - Došli su ovamo nepozvani, moraju da snose posledice!

Te reči proprati gromko odobravanje, a sivkasto-smeđi kentaur viknu: - Mogu da se pridruže onoj ženi!

- Rekli ste da nećete da povredite nevine! - povika Hermiona, a niz lice joj sada krenuše prave suze. - Nismo vas ničim povredili, nismo koristili ni štapiće, ni pretnje, samo hoćemo natrag u školu, molim vas pustite nas da odemo natrag...

- Mi nismo kao onaj izdajnik Firenzi, ljudska devojko! - povika sivi kentaur, što izazva još više njištećeg odobravanja. - Možda si mislila da smo mi samo zgodni konji koji govore? Mi smo drevni narod koji neće trpeti čarobnjačke najezde i uvrede! Mi ne priznajemo vaše zakone, ne prihvatamo vašu nadmoćnost, mi smo...

Ali nisu stigli da čuju šta su još kentauri, jer u tom trenutku do njih dopre tako glasna razorna buka sa ivice proplanka da se svi, Hari, Hermiona i pedesetak kentaura osvrnuše da pogledaju. Kentaur koji je držao Harija pusti ga da ponovo padne na zemlju, mašivši se rukama za svoj luk i tobolac sa strelama. Hermionu takođe ispustiše i Hari pojuri ka njoj pošto se dva debela stabla zlokobno razdvojiše, a u procepu između njih pojavi se čudovišno obličje diva Gropa.

Kentauri blizu njega uzmičući naleteše na one iza sebe. Proplanak se ispuni lukovima sa strelama, spremnim da opale, sve uperene naviše u ogromno sivkasto lice koje se sada nadvijalo iznad njih, odmah ispod debelog spleta rastinja. Gropova iskrivljena usta bila su glupo razjapljena. Videli su mu žučkaste zube, velike poput cigli, kako se cackle na polusvetlu, a glupe oči boje mulja bile su mu sužene, dok je žmirkajući gledao stvorenja ispod svojih nogu. Sa oba članka visili su mu iskidani konopci.

On još više raširi usta.

-Hager.

Hari nije znao šta 'hager' znači, niti iz kog jezika potiče, a nije mnogo ni mario za to. Posmatrao je Gropova stopala, koja su bila duga gotovo kao celo Harijevo telo. Hermiona ga čvrsto steže za ruku. Kentauri su se sasvim utišali, zureći u džina čija se ogromna okrugla glava okretala čas na jednu, čas na drugu stranu, dok je on i dalje piljio između njih kao da traži nešto što je ispustio.

- Hager! - reče ponovo, mnogo zapovedničkije.

- Gubi se odavde, džine! - viknu mu Magorijan. - Nisi dobrodošao kod nas!

Ove reči uopšte ne ostaviše utisak na Gropa. On sa malo pognu (kentauri zategnuše svoje lukove), a onda zagrme: - HAGER!

Nekoliko kentaura sada su delovali zabrinuto. Heraiiona međutim, zabezegnuto stavi ruku na usta.

-Hari! - prošaputa ona. - Mislim da pokušava da kaže 'Hagrid'!

Upravo u tom trenutku Grop ih primeti, jedino dvoje ljudi u moru kentaura. On spusti glavu još pola metra niže, netremice zureći u njih. Hari je mogao da oseti kako se Hermiona tresla kad Grop ponovo raskreči usta i reče dubokim, brundavim glasom: - Hermi.

- O, bože - reče Hermiona, zgrabivši Harijevu ruku tako čvrsto da mu ona utmu, dok je Hermiona delovala kao da će se svaki čas onesvestiti: - On... on se seća!

- HERMI! - riknu Grop - GDE HAGER?

- Ne znam! - zaskiča Hermiona, prestrašena. - Žao mi je Grope, ne znam!

- GROP 'OĆE HAGER!

Jedna od džinovih masivnih šaka posegnu nadole. Hermiona ispusti glasan vrisak, odjuri nekoliko koraka unazad i pade. Pošto nije imao štapić, Hari se spremi da udara, šutira, grize ili šta god treba, dok je džinova šaka išla ka nemu, oborivši snežnobelog kentaura s nogu.

Kentauri su baš na to i čekali - Gropovi ispruženi prsti bili su na pola metra od Harija, kada pedeset strela polete visoko kroz vazduh ka džinu, zabadajući mu se po ogromnom licu, od čega on stade da zavija od bola i besa, uspravivši se, trljajući lice ogromnim ručerdama, kidajući drške strela, ali

zabadajući njihove vrhove još dublje u kožu.

On urliknu i stade da lupa svojim ogromnim stopalima, a kentauri mu se skloniše sa puta, kud koji. Ogromne kapi Gropove krvi, veličine oblutaka, poprskase Harija dok je podizao Hermionu na noge, a zatim oboje pojuriše što su brže mogli u zaklon drveća. Kad su se sklonili, osvrnuše se. Grop je naslepo i nasumice udarao po kentaurima, dok mu se krv slivala niz lice. Ovi su se raštrkani povlačili, galopirajući kroz drveće na drugoj strani čistine. Hari i Hermiona posmatrali su Gropa kako ponovo besno urliče i baca se ka njima, usput smrskavši još drveća.

- O, ne - reče Hermiona, tresući se tako snažno da joj kolena klecnuše. - O, baš je bilo užasno. Možda će sve da ih pobije.

- Pravo da ti kažem, ne uzrujavam se baš mnogo zbog toga - reče Hari ogorčeno.

Zvuci galopirajućih kentaura i teturajućeg džina postajali su sve slabiji i slabiji. Dok ih je osluškivao, Hari ponovo oseti snažno probadanje u ožiljku i kako ga preplavljuje talas užasa.

Protraćili su mnogo vremena, a sada su imali manje šanse da spasu Sirijusa nego onda kada je dobio viziju. Ne samo da je Hari uspeo da ostane bez štapića, već su bili zarobljeni usred Zabranjene šume, bez ikakvog prevoznog sredstva.

- Pametan plan - zasikta on na Hermionu, ne znajući kako drukčije da izrazi bes. - Zaista pametan plan. Gde ćemo sad da idemo odavde?

- Moramo da se vratimo u zamak - reče Hermiona slabim glasom.

- Dok to uradimo, Sirijus će verovatno biti mrtav! - reče Hari, besno šutnuvši obližnje drvo. Iznad njihovih glava začu se piskutavo ćeretanje. Hari podiže pogled i spazi ljutite drvobrižnike kako mu prete svojim dugim prstima, nalik grančicama.

- Pa, ne možemo ništa da uradimo bez štapića - reče Hermiona beznadežno, ponovo usporivši. - A kako si uopšte i planirao da stignemo čak do Londona, Hari?

- Da, i mi smo se upravo to pitali - reče poznati glas iza nje.

Hari i Hermiona se istovremeno instinktivno okrenuše i zagledaše u drveće.

Najpre se pojavi Ron, a za njim Džini, Nevil i Luna. Izgledali su ofucano i raščupano - duž Džininog obraza bilo je nekoliko dugačkih ogrebotina. Iznad Nevilovog desnog oka ispupčila se velika crvena čvoruga. Ronova usna je krvarila gore nego ikad - ali svi su delovali zadovoljni sobom.

- Dakle - reče Ron, odgurnuvši u stranu dugačku granu, držeći Harijev štapić - jeste li nešto smislili?

- Kako ste pobešli? - upita Hari zapanjeno, uzimajući štapić od Rona.

- Par ošamućujućih čini, jedna razoružavajuća, dok je Nevil izveo zaista lepu onesposobljavajuću - reče Ron ležerno, dodajući sada i Hermionin štapić. - Ali, Džini je bila najbolja, sredila je Melfoja - svojom šišmišoslinavom kletvom - bilo je vrhunski, celo lice mu se osulo tim ogromnim lepršavim stvarčicama. U svakora slučaju, videli smo kroz prozor kako krećete u šumu i pošli smo za vama. Šta ste uradili s Ambridžovom?

- Odneli su je negde - reče Hari. - Celo krdo kentaura.

- A vas su ostavili? - upita Džini zapanjeno.

- Ne, već ih je rasterao Grop - reče Hari.

- Ko je Grop? - upita Luna zainteresovano.

- Hagridov mali brat - reče Ron spremno. - U svakom slučaju, to sada nije bitno. Hari, šta si otkrio u kaminu? Da li se Znaš-već-ko dokopao Sirijusa ili...?

-Da - reče Hari, a ožiljak ga ponovo bolno zapeče - i siguran sam da je Sirijus još živ, ali ne vidim kako ćemo stići tamo da mu pomognemo.

Svi začutaše, delujući prilično preplašeno. Problem s kojim su se suočili izgledao im je nepremostiv.

- Pa, moraćemo da letimo, zar ne? - reče Luna, najprozaičnijim glasom koji je Hari ikad čuo od nje.

- Okej - reče Hari razdražljivo, okomivši se na nju. - Kao prvo, mi ništa nećemo da radimo, ukoliko sebe računaš u to, a drugo, Ron jedini ima metlu koju ne čuva trolovsko obezbeđenje, tako...

- I ja imam metlu! - reče Džini.

- Da, ali ti ne ideš! - reče Ron ljutito.

- Izvini, ali i ja brinem šta će desiti Sirijusu, baš kao i ti! - reče Džini, prkosno izbacivši vilicu, tako da se odjednom moglo videti koliko liči na Freda i Džordža.

- Ti si isuviše... - poče Hari, ali Džini reče gnevno: - Imam tri godine više nego što si ti imao kada si se tukao Znaš-već-skim oko Kamena mudrosti, a zbog mene je onaj Melfoj ostao u Ambridžovoj kancelariji da se nosi sa džinovskim letećim slinama koje ga napadaju...

- Da, ali...

- Svi smo zajedno bili u DA - reče Nevil tiho. - I to zato da bismo naučili da se borimo protiv Znaš-već-koga, zar ne? A ovo nam je prva prilika da stvamo nešto učinimo - ili je sve to bila samo neka igra?

- Ne... naravno da nije... - reče Hari nestrpljivo.

- Onda bi trebalo da i mi pođemo - reče Nevil jednostavno. - Želimo da pomognemo.

- Tako je - reče Luna, veselo se smešeći.

Hari susrete Ronov pogled. Znao je da Ron misli isto što i on: da je mogao da bira još nekog pripadnika DA, osim sebe, Rona i Hermione, da mu se pridruže u pokušaju da spasi Sirijusa, ne bi sigurno izabrao Džini, Nevila, niti Lunu.

- Dobro, to ionako nije bitno - reče Hari frustrirano - pošto i dalje ne znamo kako da stignemo tamo...

- Mislila sam da smo to sredili - reče Luna ljutito. - Letećemo!

- Slušaj - reče Ron, jedva zadržavajući bes - možda ti možeš da letiš bez metle, ali nama ostaliraa ne mogu da izniknu krila kad god nam se...

- Ima i drugih načina letenja, osim metlom - reče Luna smireno.

- Pretpostavljam da ćemo leteti na ledima zguži snorgla ili kako se god zove? - navaljivao je Ron.

- Zgužvanorogi snorkak ne može da leti - reče Luna gordim glasom - ali oni mogu, a Hagrid kaže da su vrlo dobri u pronalaženju mesta koje njihovi jahači traže.

Hari se obmu. Između dva stabla, sa jezivim sjajem u očima, stajahu dva testrala, posmatrajući njihov šaptavi razgovor kao da razmeju svaku reč.

- Da! - prošaputa on, krenuvši ka njima. Oni izdigoše svoje reptilske glave, zabacujući unazad duge crne grive, a Hari željno ispruži ruku i pomilova najbližeg po blistavom vratu. Zar je moguće da ih je ikada smatrao ružnim?

- Jesu li to one lude konjske stvarčice? - upita Ron nesigurno, zureći u tačku malo ulevo od testrala kojeg je Hari mazio. - Oni koje ne možeš da vidiš ako nisi posmatrao kako su nekog koknuli?

- Da - reče Hari.

- Koliko ih je?

- Samo dva.

- Pa, trebaće nam tri - reče Hermiona, koja je i dalje izgledala malo potreseno, ali ipak odlučno.

- Četiri, Hermiona - reče Džini, namrštivši se.

-Zapravo, mislim da nas ima šestoro - reče Luna mirao, brojeći ih.

-Ne budi glupa, ne možemo svi da idemo! - reče Hari ljutito. - Slušajte, vas troje... - on pokaza na Nevila, Džini i Lunu - vi niste upetljani u ovo, vi niste...

Oni stadoše glasno da protestuju. Njegov ožiljak još jednom zasvrkla, još bolnije. Svaki trenutak bio je isuviše dragocen da bi odlagali polazak. Nije imao vremena za svađu.

- Okej, u redu, sami ste tražili - reče on odsečno - ali ukoliko ne nađemo više testrala nećete moći...

- O, doći će ih još - samouvereno reče Džini, koja je, kao i Ron, čkiljila u sasvim pogrešnom pravcu, očito pod utiskom da gleda pravo u krilate konje.

- Na osnovu čega to misliš?

- Zbog toga što ste, za slučaj da niste primetili, i ti i Hermiona prekriveni krvlju - reče ona hladno - a znamo da Hagrid mami testrale sirovim mesom. Verovatno su se baš zbog toga i ova dva pojavila. U tom trenutku Hari oseti kako ga nešto blago vuče za odoru i spustivši pogled, opazi kako mu najbliži testral liže rukav natopljen Gropovom krvlju.

- Okej, onda - reče on, a u glavi mu sinu - Ron i ja ćemo uzeti ovo dvoje i krenuti prvi, a Hermiona može da ostane ovde sa vama i da privuče još testrala...

- Ja neću da ostajem za vama! - reče Hermiona besno.

- Nema potrebe - primeti Luna sa smeškom. - Vidite, evo dolaze i drugi... vas dvoje stvamo bazdite...

Hari se okrenu: oko šest-sedam testrala probijalo se kroz drveće, s velikim kožnim krilima čvrsto pripijenim uz telo, dok su im oči svetlucale u tami. Više nije imao nikakav izgovor.

-U redu - reče on ljutito - izaberite onda sebi po jednog, pa da krenetno.

34. ODSEK ZA MISTERIJE

Hari se čvrsto uhvatio za grivu najbližeg testrala, stavio nogu na obližnji panj i trapavo se popeo na svilenkasta konjska leđa. Konj se nije bunio već je okretao glavu naokolo, sa ogoljenim očnjacima, pokušavajući da nastavi da mu liže odoru.

Hari otkri da može da zaglavi noge uza zglavke krila, zbog čega se oseti sigurnijim, a onda se osvrnu ka drugima. Nevil se pridigao preko leđa sledećeg testrala i sada je pokušavao da prebaci kratku nogu preko leđa tog stvorenja. Luna je već bila na konju, sedeći popreko, i nameštala odoru kao da to svakodnevno čini. Ron, Hermiona i Džini, međutim, i dalje nisu micali sa mesta, otvorenih usta, zureći u prazno.

- Šta je? - upita on.

- Kako misliš da uzjašimo? - reče Ron slabim glasom. - Kad ne možemo da ih vidimo?

-O, pa to je lako - reče Luna, skliznuvši predusretljivo sa svog testrala i privodeći ga ka njemu, Hermioni i Džini. - Dođite ovamo...

Ona ih odvuče do drugih testrala koji su stajali naokolo i jednom po jednom pomože da se popnu na njihova leđa. Sve troje su izgledali krajnje nervozni kad im je postavila ruke oko konjskih griva i rekla im da ih čvrsto stisnu, pre nego što se vratila na svog konja.

- Ovo je suludo - promrmlja Ron, pipavo pomerajući ruku gore-dole niz konjski vrat. - Suludo... kad bih bar mogao da ga vidim...

- Bolje bi ti bilo da bude nevidljiv - reče Hari mračno. - Dakle, jesmo li svi spremni?

Svi klimnuše glavom i on vide pet pari kolena kako ispod odora čvrsto stežu tela nevidljivih konja.

-Okej...

On pogleda u teme sjajocrne glave svog testrala i proguta knedlu u grlu.

-Ministarstvo magije, ulaz za posetioce, London - reče on nesigurno. - Ovaj... ako znate... gde da idete...

Harijev testral je na trenutak bio nepomičan. A onda, jednim zamahom koji ga zamalo sruši, krila s obe bočne strane se raširiše. Konj malčice čučnu, a onda uzlete uvis tako brzo i tako strmoglavo, da je Hari morao da se rukama i nogama čvrsto zakači za konja kako ne bi skliznuo naniže sa koščate konjske zadnjice. Sklopio je oči i pribio lice uz svilenkastu konjsku grivu dok su se probijali kroz najviše grane drveća i jezdili ka krvavocrvenom zalasku sunca.

Hari pomisli da se nikad nije kretao tako velikom brzinom: testrali preleteše iznad zamka, snažno mašući širokim krilima. Sve hladniji vazduh udarao je Hariju u lice. On zažmuri zbog naleta vetra, osvrta se oko sebe i vide svojih pet drugara kako lete pored, svako što je moguće niže pripijen uz svog testrala, ne bi li se zaštitio od vazdušne struje.

Preleteli su hogvortska zemljište, prošli preko Hogsmida. Hari je ispod sebe mogao da vidi planine i jaruge. Kako je dnevna svetlost počinjala da bleđi, Hari je mogao da primeti male grupice svetala dok su polazili iznad sela, a zatim i vijugavi put kojim su jedna jedina kola milela ka svom domu preko brežuljaka...

- Ovo je bizarno! - Hari jedva ču kako Ron uzvikuje negde iza njega, i zamisli kako se neko oseća dok juri po ovoj visini bez ikakvog vidljivog oslonca.

Počelo je da se smrkava: nebo je polako postajalo tamno-purpurno, prekriveno srebrnim zvezdicama i uskoro su još samo svetlosti normalskih gradova nagoveštavale koliko su udaljeni od zemlje, i kojom brzinom putuju. Harijeve ruke su se čvrsto obavijale oko konjskog vrata, dok je on snagom volje pokušavao da ga natera da leti još brže. Koliko je vremena prošlo otkad je video Sirijusa kako leži na podu Odseka za misterije? Koliko će još dugo Sirijus moći da se odupire Voldemoru? Hari je bio siguran jedino u to da se njegov kum nije povinovao Voldemorovim

željama, i da nije mrtav, jer je bio ubeđen da bi svaki ishod, bilo da je to Voldemorov trijumf ili bes, fizički osetio, jer bi ga ožiljak tako bolno zapekao, baš kao one noći kada je napadnut gospodin Vesli.

Leteli su tako kroz sve gušću pomrčinu. Hariju je lice postalo ukrućeno i smrznuto, a noge utrnule od čvrstog stezanja testralovih slabina, ali nije smeo da promeni položaj da ne bi skliznuo... oguglao je na zaglušujuću buku vazduha u ušima, a usta su mu bila suva i promrzla od hladnog noćnog vetra. Izgubio je osećaj za daljinu koju su prešli. Svu nadu polagao je u zver ispod sebe, koja je i dalje jezdila kroz noć ka svom cilju, klepećući krilima dok je stalno brzala napred. Ako su zakasnili...

On je i dalje živ, i dalje se bori, osećam to... A šta ako Voldemor shvati da se Sirijus neće slomiti... Znao bih...

Hariju se stomak prevrnu. Testralova glava iznenada se ustremi ka tlu i on zapravo skliznu petnaestak centimetara naniže niz njegov vrat. Najzad se spuštaju... Pomisli da je čuo neki krik iza sebe i opasno se iskrenu unazad, ali nije video ni traga od nekog tela koje pada... verovatno su se svi preplašili zbog nagle promene pravca, baš kao i on.

A sada su jarkonarandžasta svetla sa svih strana postajala sve veća i okruglija. Mogli su da vide vrhove zgrada, snopove reflektorskih svetala poput sjajnih očiju insekta, bledežute kvadrafice koji su predstavljali prozore. Sasvim iznenada, činilo se, ustremiše se ka trotoaru. Hari ščepa testrala ostacima snage, spreman na nagli udar, ali konj dodirnu tamno tlo lako poput senke, i Hari skliznu sa njegovih leđa, osvrnuvši se po ulici, i spazi preplavljenu kanalizacionu rešetku nedaleko od demolirane telefonske govornice, a sve beše preliveno jednoličnim narandžastim sjajem uličnih svetiljki.

Ron se prizemi nedaleko od njega i odmah se otetura sa svog testrala na trotoar.

-Nikad više - reče on, pokušavajući da stane na noge. Hteo je da uzmakne od svog testrala, ali pošto nije mogao da ga vidi, sudari se sa njegovim zadnjim nogama i umalo ponovo ne pade. - Nikad, nikad više... ovo je bilo najgore...

S obe njegove strane sleteše Hermiona i Džini. One skliznuše sa konja gracioznije od Rona, mada s istim izrazom olakšanja što ponovo imaju čvrsto tlo pod nogama. Nevil skoči dole, tresući se, a Luna mirno sjaha.

- Onda, gde ćemo sada? - upita ona Harija učtivo zainteresovanim glasom, kao da je ovo neki prilično zanimljiv izlet.

- Ovuda - reče on. Zahvalno pomilova svog testrala, a onda brzo povede put ka razbijenoj telefonskoj govornici i otvori vrata. - Hajde - požurivao je ostale koji su oklevali.

Ron i Džini poslušno stupiše unutra. Hermiona, Nevil i Luna nahrupiše za njima. Hari još jednom pogleda nazad ka testralima koji su pokušavali da pronadu ostatke trule hrane unutar poplavljenog kanalizacionog odvoda, a onda se ugura u govornicu iza Lune.

-Onaj ko je najbliži aparatu, neka okrene broj šest-dva-četiri-četiri-dva! - reče on.

Ron to i učini, groteskno savivši ruku da bi dosegao brojčanik. Dok se ovaj zujavo vraćao na mesto, u kabini se začu hladan ženski glas.

- Dobro došli u Ministarstvo magije. Molim vas recite svoje ime i razlog posete.

- Hari Potter, Ron Vesli, Hermiona Grendžer - reče Hari veoma brzo. - Džini Vesli, Nevil Longbotom, Luna Lavgud... došli smo da spasimo nekoga, ako vaše Ministarstvo to ne učini pre nas!

- Hvala - reče hladni ženski glas. - Posetioci, molim vas uzmite bedževe i zakačite ih spreda na odore.

Šest znački iskliznu iz metalnog otvora iz kog su se obično pojavljivali vraćeni novčići. Hermiona ih zahvati rukom i nemo dodade Hariju preko Džinine glave. On pogleda onaj na samom vrhu, na kome je pisalo Hari Potter, spasilačka misija.

- Posetioci Ministarstva, morate se podvrgnuti pretresu i priložiti svoje štapove radi registracije na pultu obezbeđenja koji se nalazi na kraju atrijuma.

- U redu! - reče Hari glasno, osetivši kako ga ožiljak ponovo probada. - Možemo li sada da krenemol

Pod govornice se odjednom zatrese, a trotoar pored njenih providnih prozora poče da se diže. Izgladneli testrali su iščekivali s vidika. Tmina im se sklopi nad glavama i, s tupom škripom, oni utonuše u dubine Ministarstva magije.

Mlaz meke zlatne svetlosti udari im u noge i, postajući sve širi, podiže se preko njihovih tela. Hari povi kolena i spremi štapić na gotovs, provirujući kroz staklo da vidi da li ih neko očekuje u atrijumu, ali je on izgleda bio potpuno prazan. Svetlo je bilo prigušenije nego danju. Nije bilo zapaljenih vatri ispod kamina u zidovima, ali kad je lift polako stao, video je da zlatni simboli i dalje krivudavo trepere po tamnoplavom plafonu.

-Ministarstvo magije vam želi prijatno veče - reče ženski glas.

Vrata telefonske govornice se naglo otvoriše. Hari pojuri kroz njih, a za njim Nevil i Luna. Jedini zvuk u atrijumu beše uporno obrušavanje vode iz zlatne fontane, u kojoj su štapići veštice i čarobnjaka, vrh kentaurove strele i uši kućnog vilenjaka i dalje sipali vodu u bazenče.

-Hajdemo - tiho reče Hari, i njih šestoro otrčaše niz dvoranu, s Harijem na čelu, pored fontane i pored pulta, za kojim je onomad sedeo čarobnjački čuvar koji je premerio Harijev štapić, a koji sada beše pust.

Hari je bio siguran da tu mora da postoji čuvar iz obezbeđenja, uveren da je njegovo odsustvo zloslutan znak, a to predosećanje mu se pojača dok su prolazili kroz zlatne kapije ka liftovima. Pritisnu najbliže dugme s oznakom 'dole' i lift se odmah pojavi, zlatne rešetke se razdvojiše uz glasno djekujući zveket i oni nahrupiše u njega. Hari pritisnu dugme sa brojem devet: rešetke se uz tresak zatvoriše i lift stade da se spušta, škripeći i klopajućući. Onog dana kada je bio tu s gospodinom Veslijem, Hari nije primetio koliko su ti liftovi bučni. Bio je siguran da bi takva škripa uzbunila svakog službenika obezbeđenja u zgradi, a ipak, kada se lift zaustavio, hladan ženski glas reče: - Odsek za misterije - i rešetke skliznuše u stranu. Oni izađoše u hodnik u kome se ništa nije mrdalo, osim obližnjih baklji koje su treperavo svetlucale od vazdušnog strujanja izazvanog otvaranjem lifta.

Hari se okrenu ka običnim crnim vratima. Posle mnogo meseci u kojima ih je sanjao, konačno je tu, pred njima.

- Idemo - prošaputa on i povede ih niz hodnik. Luna je išla odmah iza njega, zureći naokolo, neznatno otvorenih usta.

- Okej, slušajte - reče Hari, ponovo zastavši na par metara od vrata. - Možda... možda bi par ljudi trebalo da ostane ovde kao... kao straža, i...

- A kako da ti javimo da nešto dolazi? - upita Džini podignutih obrva. - Mogao bi biti kilometrima daleko.

- Idemo sa tobom, Hari - reče Nevil.

- Krenimo već jednom - odlučno reče Ron.

Hari i dalje nije želeo da ih sve povede sa sobom, ali se činilo da nema izbora. Okrenuo se licem ka vratima, zakoračio i poveo ostale preko praga.

Našli su se u prostranoj kružnoj sobi. Sve je u njoj bilo crno, uključujući pod i plafon, identična neobeležena crna vrata bez kvaka bila su na pravilnom rastojanju raspoređena svuda duž crnih zidova, tu i tamo ispresecanih zidnim svećnjacima koji su goreli plavim plamenovima, dok je njihova hladna, lelujava svetlost, koja se odražavala na blistavom mermernom podu, činila da deluje kao da stoje u nekoj tamnoj vodi.

-Neka neko zatvori vrata - promrmlja Hari.

Istog trenutka kada ga je Nevil poslušao, Hari je zažalio što je to rekao. Bez dugog procepa svetlosti iz bakljama osvetljenog hodnika, ovo mesto postade tako tamno da su za trenutak jedino mogli da vide gomilu treperavih plavih plamenova sa zidova i njihov sablastni odraz na podu.

U svom snu, Hari se uvek kretao kroz ovu prostoriju s određenim ciljem, ka vratima tačno preko puta ulaza u nju, te bi nastavio dalje. AH ovde je bilo i tuce drugih vrata. Baš dok je zurio u vrata nasuprot sebi, pokušavajući da odredi koja su prava, začu se snažna tutnjava i sveće počеше da se pomeraju u stranu. Kružni zid se okretao.

Hermiona ščepa Harija za ruku, kao da se boji da će se i pod pokrenuti, ali to se ne desi. Posle nekoliko sekundi, plavi plamenovi oko njih pretvoriše se u zamagljene mrlje svetlosti, poput pruga

neonskih sijalica, dok se zid sve brže okretao. A onda, naglo kao što je i počela, tutnjava prestade i sve ponovo postade nepomično.

Hariju u očima zaigraše plave plamteće prugice. To je bilo sve što je mogao da vidi.

- Šta to bi? - prošaputa Ron prestrašeno.

- Mislim da je to zato da ne bismo znali kroz koja smo vrata ušli - reče Džini prigušenim glasom.

Hari odjednom shvati da je ona u pravu: lakše bi razaznao mrava na zifternom podu, nego što bi odredio kroz koja su vrata ušli. A vrata kroz koja je trebalo da produže mogla su biti bilo koja od desetine koja su ih okruživala.

- Kako ćemo da izađemo odavde? - upita Nevil nelagodno.

- Pa, to sada nije ni važno - reče Hari silovito, žmirkajući ne bi li izbirisao te plave linije sa svog vidika, stežući svoj štapić čvršće nego ikad - neće nam biti potreban izlaz sve dok ne nađemo Sirijusa...

- Samo nemoj da kreneš da ga dozivaš! - reče Hermiona žurno, ali Hariju njen savet nikad manje nije bio potreban. Instinkt mu je nalagao da bude što je moguće tiši.

- Gde ćemo onda, Hari? - upita Ron.

- Nemam po... - počeo Hari. Zatim proguta knedlu u grlu. - U snovima sam prolazio kroz vrata na kraju hodnika koji vodi od lifta, pravo u mračnu sobu - to je ova - a onda sam išao kroz sledeća vrata u sobu koja je nekako... svetluca. Treba da ispitamo nekoliko vrata - reče on plahovito. - Prepoznaću pravi put čim ga vidim. Hajdemo.

On pođe pravo ka vratima koja su bila pred njim. Dok su ga ostali sledili, položi levu ruku na njihovu hladnu, svetlucavu površinu, podiže štapić, spreman da napadne čim se vrata otvore, i gurnu ih.

Ona se sasvim lako otvoriše.

Posle tmine u prvoj sobi, lampe koje su ovde nisko visile na zlatnim lancima sa plafona odavale su utisak da je ova dugačka, pravougaona soba mnogo svetlija, mada nije bilo ni traga sjajnim treperavim svetlima koja je Hari video u svojim snovima. Prostorija je bila potpuno prazna, izuzev nekoliko radnih stolova i, u samom središtu sobe, ogromnog staklenog akvarijuma sa tamnozelenom tekućinom, dovoljno velikog da svi zaplivaju u njemu. Izvestan broj biseraobelih predmeta lenjo je plutao u toj tečnosti.

- Sta predstavljaju te stvari? - prošapta Ron.

- Pojma nemam - reče Hari.

- Jesu li to ribice? - upita Džini dahćući.

- Vodene larve! - povika Luna uzbuđeno. - Tata mi je rekao da ih Ministarstvo tajno uzgaja...

- Ne - reče Hermiona. Glas joj je bio čudan. Ona priđe malo napred da bi pogledala kroz zid posude.

- To su mozgovi.

- Mозgovi?

- Da... pitam se šta rade s njima?

Hari joj se pridruži kod posude. Tačno, nije bilo sumnje, sada kad ih je pogledao izbliza. Jezivo svetlucajući, pojavljivali su se i nestajali sa vidika, u mračnim dubinama zelene tečnosti, ličeći na nekakve ljigave karfirole.

- Hajdemo odavde - reče Hari. - Ovo nije prava soba, moramo da probamo i druga vrata.

- Ima i ovde vrata - reče Ron, pokazujući na zidove. Hari se istog trena oneraspoloži. Koliko je ovo mesto veliko?

- U mom snu prošao sam kroz mračnu sobu pravo u tu drugu - reče on. - Mislim da treba da se vratimo i probamo odande.

Svi požuriše nazad u mračnu okruglu sobu. Umesto plavih plamenova sveća, pred Harijevim očima sada su plutala sablastna obličja mozgova.

-Sačekajte! - reče Hermiona oštro, kada je Luna krenula da za sobom zatvori vrata sobe s mozgovima. - Flagrate!

Ona zamahnu svojim štapićem kroz vazduh i na vratima se pojavi vatrena oznaka 'X'. Čim su vrata škljocnula i zatvorila se, ponovo se začu velika tutnjava i zid još jednom počeo da se okreće veoma brzo, ali sada je u gomili zamagljenih bledoplavih plamičaka bio jedan crvenozlatni, i kada se sve

smirilo, vatreni krst je i dalje goreo, pokazujući vrata kroz koja su već prošli.

-Dobro si se setila - reče Hari. - Okej, probajmo sada ova...

Ponovo se stuštio pravo na vrata preko puta njega i naglo ih gurnuo, još uvek podignutog štapića, dok su mu ostali bili za petama.

Ova soba bila je veća nego prethodna, mutno osvetljena i pravougaona, a njeno središte bilo je utonulo, formirajući oveće kameno udubljenje dubine oko desetak metara. Stajali su na najvišem redu kamenih tribina koji su se protezale po čitavoj sobi i spuštale stepenasto kao nekakav amfiteatar, ili sudnica u kojoj je Harija isleđivao Vizengamot. Umesto stolice sa okovima, međutim, u sredini udubljenja bio je mali kameni podijum na kojem se nalazio kameni lučni prolaz koji je delovao tako drevno, ispucalo i trošno da se Hari začudio kako ta stvar i dalje stoji. Bez zidova koji bi ga podupirali, lučni prolaz bio je pokriven iskrzanim crnim zastorom ili velom koji je, uprkos potpunoj mir-noći hladnog vazduha oko njega, lelujavao vrlo lagano, kao da ga je neko upravo dodirnuo.

- Ko je tamo? - reče Hari, skočivši na tribinu ispod njihove. Niko ne odgovori, ali veo nastavi da treperi i da se njiše.

- Pažljivo! - prošaputa Hermiona.

Hari se stušti naniže niz tribine, preskačući jednu po jednu, dok nije stigao do kamenog dna utonule sobe. Koraci su mu glasno odjekivali dok je lagano koračao ka podijumu. Špicasti lučni prolaz izgledao mu je mnogo viši odavde gde je sada stajao, nego kada ga je gledao odozgo. Veo se i dalje blago njihao, kao da je neko upravo prošao kroz njega.

-Sirijuse? - reče Hari ponovo, ali sada mnogo tiše, jer se približio luku.

Imao je jako čudan osećaj da neko stoji baš iza tog vela, sa druge strane luka. Čvrsto stežući štapić, on obiđe oko ivice podijuma, ali tamo nije bilo nikoga. Samo se videla druga strana mreškavog craog vela.

-Hajdemo - pozva ih Hermiona sa polovine kamenih stepenica. - Ovo nije prava soba, Hari, hajde, pođimo.

Zvučala je uplašeno, mnogo zaplašenija nego kad su bili u sobi gde su plivali mozgovi. Uprkos svemu, Hari pomisli da taj lučni prolaz ima izvesnu lepotu u sebi, ma koliko bio star. Zaintrigiralo ga je nežno talasanje vela. Osetio je jaku težnju da se popne na podijum i prođe kroz njega.

- Hari, idemo, okej? - reče Hermiona još žustrije.

- Okej - reče on, ali se ne pomeri. Upravo je nešto čuo. Neki slabašni šapat, mrmljanje, dopiralo je s druge strane vela.

- Šta to govorite? - upita on vrlo glasno, tako da mu reči odjeknuše odbijajući se o kamene klupe.

- Niko ništa ne govori, Hari! - reče Hermiona primakavši mu se.

- Neko nešto šapuće tamo iza - reče on, izmakavši se izvan njenog dometa i nastavi namršteno da gleda veo. - Jesi li to ti, Rone?

- Ovde sam, druškane - reče Ron pojavivši se sa strane luka.

- Zar niko dragi to ne čuje? - hteo je Hari da zna, jer je šaputanje i mrmljanje postajalo glasnije. Iako to nije nameravao, vide da mu je noga već kročila na podijum.

- I ja ih čujem - reče Luna teško dišući, prišavši sa strane luku i zureći u veo koji se ljuljao. - Unutra ima ljudi!

- Kako to misliš unutra - odlučno upita Hermiona, skočivši sa najnižeg stepenika, zvučeći mnogo besnije nego što je situacija iziskivala - nema tu nikakvog unutra, to je samo luk, nema tu mesta ni za koga. Hari, prestani već jednom s tim, hajdemo...

Ona ga zgrabi za ruku i povuče, ali se on odupirao.

- Hari, mi smo ovde zbog Sirijusa! - reče ona povišenim, napetim glasom.

- Sirijusa - ponovi Hari, i dalje zureći kao hipnotisan u veo koji se neprestano njihao. - Da...

Najzad mu nešto ponovo sinu u glavi. Sirijus, zatočen, ve-zan i trpi muke, a on zuri u taj luk...

On ustuknu nekoliko koraka od podijuma i jedva odvrati pogled sa vela.

- Hajdemo - reče on.

- To sam upravo pokušavala da ti... dobro, hajde, idemo! - reče Hermiona i povede ih nazad oko podijuma. S druge strane, Džini i Nevil su takođe zurili u veo, kao u transu. Bez reči, Hermiona

uhvati Džini za ruku, a Ron Nevila, snažno ih izguraše do najniže kamene tribine i pomogoše im da se popnu nazad do vrata.

- Šta misliš, šta taj luk predstavlja? - upita Hari Hermionu, kad su ponovo stupili u mračnu okruglu sobu.

- Ne znam, ali, šta god bilo, mora da je opasno - reče ona odlučno, ponovo ispisujući vatreni krst po vratima.

Još jednom, zid se zavrte i ponovo umiri. Hari nasumice izabra sledeća vrata i gurnu ih. Ona se ne pomeriše.

-Nešto nije u redu? - upita Hermiona.

- Zaključana su... - reče Hari, bacivši se svom težinom na vrata, ali se ona i ne pomeriše.

- To je onda to, zar ne? - reče Ron uzbuđeno, priključivši se Hariju u pokušaju da silom otvori vrata. - Mora da je to!

- Sklonite se s puta! - reče Hermiona oštro. Ona uperi štapić na mesto gde se obično nalazi kvaka i reče: - Alohomora!

Ništa se ne desi.

- Sirijusov nož! - reče Hari. Izvadi ga iz odore i gurnu u pukotinu između vrata i zida. Svi su ga pomno posmatrali dok ga je povlačio od vrha do dna procepa, izvukao ga, a zatim se ponovo zaleteo ramenima na vrata. Ona i dalje ostadoše čvrsto zatvorena. Štaviše, kad Hari pogleda dole u nož, vide da se oštrica istopila.

- U redu, dižemo ruke od ove sobe - reče Hermiona odlučno.

- Ali šta ako je to baš ova? - reče Ron, zureći u vrata s mešavinom strepnje i čežnje.

- Ne može biti, Hari je u svom snu uspeo da prođe kroz sva vrata - reče Hermiona, označivši vrata još jednim vatrenim krstom, dok je Hari spremao sada beskorisnu ručku Sirijusovog noža u džep.

- Znaš li šta bi moglo da bude u njoj? - upita Luna žustro, kad zid ponovo poče da se vrti.

- Nešto sumanuto, bez sumnje - reče Hermiona sebi u bradu, a Nevil se nervozno nasmeja.

Zid se zaustavi i Hari gurnu sledeća vrata s osećanjem rastućeg očajja.

-Ovo je!

Znao je to istog časa, na osnovu divnih razigranih, dijamantski svetlucavih odsjaja. Kad se Harijeve oči privikoše na taj blistavi sjaj, primeti kako sa svake površine svetlucaju satovi, veliki i mali, starinski stojeći, sa tegovima, ili na stalku, čvrsto zbijeni u prostoru između polica za knjige, ili na stolovima koji su se protezali duž sobe, tako da je njihovo neumorno kuckanje odzvanjalo prostorom poput hiljadu minijaturaih marširajućih koraka. Izvor razigrane dijamantski sjajne svetlosti bilo je uzdignuto kristalno stakleno zvono, koje se nalazilo na udaljenom kraju sobe.

-Ovuda!

Sad kad je znao da su na pravom tragu, Harijevo srce poče izbezumljeno da pulsira. Predvodio je put kroz uski prostor između redova stolova, zaputivši se, kao u svom snu, ka izvoru svetlosti, staklenom zvonu, visokom koliko i on, smeštenom na jednom stolu, koje je izgleda bilo puno uskovitlanog svetlucavog vetra.

-O, pogledajtel - reče Džini, kad su se približili, pokazujući na samo središte staklnog zvona.

Plutajući tamo-amo u svetlucavoj struji, unutra se nalazilo majušno, poput dragulja blistavo jaje. Dok se podizalo u zvonu, ono se rastvori i iz njega se pojavi kolibri, koji polete sve do vrha zvona, ali onda ulete u vazдушnu struju i perje mu postade raskvašeno i spleljeno, i dok je tonuo ka dnu vaze, jaje se ponovo sklopi oko njega.

- Nastavite dalje - reče Hari oštro, jer je izgledalo kao da Džini želi da zastane i posmatra pretvaranje jajeta u pticu.

- I ti si se sam dovoljno zadržao kod onog starog luka - uzvрати mu ona, ali pođe za njim pored staklenog zvona ka jedinim vratima iza nje.

- To je to - reče Hari ponovo, a srce mu je sada tako snažno i brzo pulsiralo da je osetio kako mora da bilo šta progovori: - Kroz ova vrata...

On se zagleda u svakog od njih. Svi behu isukali štapiće i odjednom su izgledali ozbiljni i zabrinuti. On pogleda nazad u vrata i gumu ih. Ona se otvoriše.

Bili su tu, pronašli su to mesto: visoko poput crkve i prepuno visokih polica prekrivenih malim,

prašnjavim staklenim kuglama. Prigušeno su svetlucale na svetlosti koja je dopirala iz mnogih sveća postavljenih u određenom razmaku po svećnjacima na policama. Poput plamenova u kružnoj sobi, i njihovi plamičci su goreli plavičastim sjajem. Soba je bila vrlo hladna.

Hari se probi napred i poviri niz jedan od osenčenih prolaza između dva reda polica. Nije ništa čuo, niti je video i najmanji znak pokreta.

- Rekao si da je to red devedeset sedam - prošaputa Hermiona.

- Da - dahćući reče Hari, gledajući prema kraju najbližeg reda. Ispod grančice plavičastih plamičaka sveća, izbijajući iz njih, svetlucala je srebrna brojka pedeset tri.

- Moramo da idemo desno, čini mi se - prošaputa Hermiona, čkiljeći ka susednom redu. - Dabome... ovo je pedeset četiri... - Spremite štapiće - reče Hari tiho.

Šunjali su se napred, osvrćući se iza sebe dok su napredovali duž ogromnih nizova polica, ka udaljenijem kraju koji je bio u potpunoj pomrčini. Preko svake staklene kugle na polici bila je nalepljena mala žućkasta nalepnica. Neke su ispuštale čudan, tečni sjaj, druge su bile mutne i tamne iznutra, poput pregorele sijalice.

Prodoše red osamdeset četiri... osamdeset pet... Hari je pomno osluškivao i najmanji šum ili pokret, jer su Sirijusu sada možda zapušena usta, ili je u nesvesti... ili je, reče mu nezvani glas u glavi, možda već mrtav...

Osetio bih to, reče sam sebi, dok mu je srce sada bubnjalo sve do adamove jabučice, već bih znao...

-Devedeset sedam! - prošaputa Hermiona.

Stali su zbijeni na kraju reda, zureći niz prolaz iza njega. Tamo nije bilo nikoga.

- On je skroz dole, na kraju - reče Hari, ubeđen svakim korakom sve više da će pred njima iskrsnuti odrpana figura Sirijusa, na mračnom podu. - Ovde negde.. baš blizu...

- Hari? - reče Hermiona oklevajući, ali on nije želeo da joj odgovori. Usta su mu bila vrlo suva.

- Ovde... negde... - reče on.

Bili su već na kraju reda i probijali se kroz znatno prigušeniju svetlost sveća. Nije bilo nikoga. Samo ječeća, prašnjava ti-šina.

- Možda je onamo... - prošaputa Hari promuklo, izvirujući niz sledeći red. - Ili možda... - On požuri da pogleda niz red iza tog.

- Hari? - ponovo reče Hermiona.

- Šta je? - zareža on.

- Ja... ne verujem da je Sirijus ovde.

Niko ne progovori ni reči. Hari nije želeo da pogleda ni u koga. Bilo mu je muka. Nije shvatao zašto Sirijusa nema ovde. Morao bi biti ovde. Bio je ovde, Hari ga je video...

On pojuri sve do kraja polica, zagledajući ispod njih. Kraj njega su promicali, jedan po jedan, potpuno prazni prolazi. Potrčao je u drugom pravcu, natrag ka svojoj družini koja je zurila u njega. Nigde ni traga Sirijusu, niti bilo kakvog nagoveštaja borbe.

- Hari? - pozva ga Ron.

- Šta je?

Nije želeo da čuje šta Ron ima da mu kaže, nije želeo da čuje kako mu Ron govori da je ispao glup ili sugeriše da se vrate na Hogvorts, već mu lice obli nekakva vrućina i on oseti kako bi radije ostao dugo, dugo skriven ovde u tami, pre nego što izađe gore na svetlost atrijuma i susretne se sa njihovim optužujućim pogledima...

- Jesi li video ovo? - upita Ron.

- Šta? - reče Hari, ali ovog puta življe - mora da je to neki znak da je Sirijus bio ovde, neki ključ zagonetke. Žurno se vratio do mesta gde su svi stajali, malo niže od reda devedeset sedam, ali ne vide ništa osim Rona koji je zurio u jednu od prašnjavih staklenih kugli na polici.

- Šta je? - ponovi Hari sumomo.

- Ovde... tvoje ime je na njoj - reče Ron.

Hari priđe malo bliže. Ron je pokazivao na jednu od malih staklenih kugli koja je ispuštala tupu svetlost iznutra, mada je bila vrlo prašnjava i izgleda da je niko godinama nije ni pipnuo.

-Moje ime? - reče Hari tupo.

On stupi napred. Pošto nije bio visok kao Ron, morao je da izvije vrat kako bi pročitao žućkastu

etiketu pričvršćenu na polici tačno ispod prašnjave staklene lopte. Paučinastim rukopisom bio je ispisan neki datum od pre šesnaest godina, a ispod njega

Mračni gospodar i (?) Hari Poter

Hari se zagleda u natpis.

- Šta je to? - upita Ron, zvučeći nervozno. - Šta će tu tvoje ime?

On baci pogled i na ostale etikete duž te police.

- Mene tu nema - reče on zbunjeno. - Niti ikog od nas ovde.

- Hari, mislim da ne bi smeo to da diraš - reče Hermiona oštro, kad on ispruži ruku.

- Sto da ne? - reče on. - To ima nekakve veze sa mnom, zar ne?

- Nemoj, Hari - reče Nevil iznenada. Hari ga pogleda. Nevilovo okruglasto lice blago je sijalo od znoja. Gledao ga je kao da ne može da podnese tu neizvesnost.

- Na njemu piše moje ime - reče Hari.

I, osećajući se pomalo neodgovorno, on sklopi prste oko prašnjave površine loptice. Očekivao je da oseti hladnoću, ali nije bilo tako. Naprotiv, delovala je kao da je već satima ležala na suncu, kao da ju je sjaj unutrašnje svetlosti zagrevao. Očekujući, čak se i nadajući, da bi to, najzad, dalo neki vredan smisao njihovom dugom i opasnom putovanju dovede, Hari uze staklenu loptu sa police i zagleda se u nju.

Ama baš ništa se ne desi. Ostali pridoše Hariju, zureći u kuglu dok je on sa nje brisao nagomilanu prašinu.

A onda, tik iza njih, jedan otežući glas progovori.

- Vrlo dobro, Poteru. Sada se lepo i polako okreni, i daj mi to.

35. IZA VELA

Oko njih su se nioikuda pojavljivala crna obličja, preprečujući im put levo i desno, dok su im oči sijale kroz proreze na kukuljicama. Tuće svetlećih vrhova štapića bilo je upereno pravo u njihova srca. Džini preneraženo kriknu.

- Daj mi, Poteru - ponovi otežući glas Lucijusa Melfoja, dok je pružao ruku s dlanom okrenutim nagore.

Hariju se stomak premetnu od mučnine. Uhvaćeni su u zamku i nadjačani, dvoje na jednog.

- Daj mi - ponovo će Melfoj.

- Gde je Sirijus? - upita Hari.

Nekoliko Smrtoždera se nasmeja. Grubi ženski glas iz senovite gomile ljudi levo od Harija pobedonosno uskliknu: - Mračni gospodar uvek zna!

- Uvek - ponovi pažljivo Melfoj. - A sada mi daj to proročanstvo, Poteru.

- Hoću da znam gde je Sirijus!

- Hoću da znam gde je Sirijus! - podražavala ga je žena levo od njega.

Ona i ostali Smrtožderi već su bili na metar od Harija i ostalih, a svetlost iz njihovih štapića zaslepljivala je Harija.

- Uхватili ste ga - reče Hari, ne mareći za paniku koja mu je narastala u grudima, strah sa kojim se borio još otkako je došao do police sa brojem devedeset sedam. - On je ovde. Znam da jeste.

- Bebica se plobudila plestlasena i pomislila da je to sto je sanjala istina - reče žena užasnim, kobajagi bebećim glasom.

Hari oseti kako se Ron iza njega sprema za napad.

- Ništa ne čini - promrmlja mu Hari. - Ne još...

Žena koja ga je imitirala nasmeja se grubim kreštavim glasom.

- Jeste li ga čuli? Jeste li ga čuli? Daje uputstva ostaloj deci, valjda misli da će da se bori sa nama!

- O, ne znaš ti Potera kao što ga ja znam, Belatriks - primeti Melfoj blago. - Junaštvo mu je velika slabost. Mračni gospodar shvata tu njegovu crtu. A sad mi daj to promčanstvo, Poteru.

- Znam da je Sirijus ovde - reče Hari, dok su mu se grudi grčile od panike, tako da nije mogao normalno da diše: - Znam da ste ga zarobili!

Još nekoliko Smrtoždera se nasmeja, mada se ona žena smejala najglasnije.

- Vreme je da shvatiš razliku između života i snova, Poteru - posavetova ga Melfoj. - Daj mi sada to proročanstvo, ili ćemo početi da koristimo štapove.

- Samo izvolite - reče Hari, podižući vlastiti štapić do visine grudi. Čim je to učinio, s obe njegove strane iskrсну još pet štapića koje su izvadili Ron, Hermiona, Nevil, Džini i Luna. Čvor u Harijevom stomaku još više se steže. Ako Sirijus stvarno nije tu, poveo je svoje prijatelje u smrt ni zbog čega...

Ali Smrtožderi ih ne napadoše.

-Dodaj mi to proročanstvo i niko neće biti povređen - reče Melfoj hladno.

Sada je na Harija bio red da se nasmeje.

-Da, kako da ne! - reče on. - Da vam dam ovo... proročanstvo, je li? A vi ćete nas tek tako pustiti da odmaglimo kući, zar ne?

Još to nije do kraja ni izgovorio, kad Smrtožderka vrisnu: -Aćio proro...

Hari je bio spreman na to. Viknuo je: - Protego! - pre nego što je dovršila svoju čin, i mada mu je staklena kugla iskliznula do vrhova prstiju, uspeo je da je zadrži.

- O, pa on zna i da se igra, mala majušna beba Poter - reče ona, dok su joj divlje oči virile kroz proreze na kukuljici. - Dobro, onda ćemo...

- REKOH TI, NE! - zagrme Lucijus Melfoj na ženu. - Ako ga razbiješ...

Harijev mozak je brzo radio. Smrtožderi žele tu prašnjavu staklenu kuglu. Njega ona ne zanima. Samo bi hteo da ih sve izvede odavde žive... Da bude siguran da niko od njegovih prijatelja neće platiti užasnu cenu njegove gluposti...

Žena zakorači napred, odvojivši se od svojih drugara, i skide kapuljaču. Askaban je usukao lice Belatriks Lestrejndž, načinivši ga upalim i nalik lobanji, ali je i dalje bilo živo, sa grozničavim fanatičnim sjajem.

-Treba li još da te ubedujemo? - upita ona, dok su joj se grudi ubrzano nadimale i spuštale. - Vrlo dobro... uzmite najmanju - naredi ona Smrtožerima kraj nje. - Neka gleda kako mučimo ovu devojčicu. Ja ću to učiniti.

Hari oseti kako se ostali zbijaju oko Džini. On iskorači u stranu, tako da je sada bio tačno ispred nje, držeći proročanstvo na svojim grudima.

-Ako ikoga od nas napadnete, moraćete ovo da smrskate!- reče on Belatriks. - Mislim da se vaš gazda neće baš obradovati ako se vratite bez toga, je l' da?

Ona se ne pomeri. Samo je zurila u njega, vlačići vrhom jezika svoja tanka usta.

-Dakle - reče Hari - o kakvom se proročanstvu uopšte radi?

Nije znao šta drugo da uradi, sem da nastavi da govori. Nevilova ruka bila je prislonjena uz njegovu i mogao je da oseti kako se ovaj tresе. Još je nećiji ubrzani dah osećao na svom potiljku. Nadao se da svi pomno razmišljaju o načinima da se izbave odavde, jer mu je mozak bio potpuno prazan.

- O kakvom proročanstvu? - ponovi Belatriks, a izveštačeni osmeh joj iščeze sa lica. - Mora da se šališ, Hari Poteru.

- Jok, ne šalim se - reče Hari, pomno posmatrajući jednog po jednog Smrtoždera, tražeći neku slabu tačku, pukotinu kroz koju bi mogli da pobegnu. - Otkud to da ga Voldemor želi?

Nekoliko Smrtoždera sasvim tiho siknu.

- Usuđuješ se da izgovoriš njegovo ime? - prošapta Belatriks.

- Da - reče Hari, pojačavši stisak oko staklene kugle, očekujući nov pokušaj da mu je činima otmu. - Da, nemam nikakvih problema da izgovorim Vol...

- Začepi gubicu! - vrisnu Belatriks. - Usuđuješ se da izgovaraš njegovo ime svojim bezvrednim usnama, usuđuješ se da ga uprljaš svojim polukrvnim jezikom, usuđuješ se...

- Jeste li znali da je i on polukrvni? - reče Hari bahato. Do uva mu dopre Hermionin blagi jauk. - Voldemor? Aha, majka mu je bila veštica, ali tata mu je bio Normalac... ili vam je možda pričao priče o tome kako je on čistokrvni?

- OŠAM...

- NE!

Sa vrha štapića Belatriks Lestrejndž izlete zrak crvene svetlosti, ali ga je Melfoj brzo skrenuo. Njegova čin odbi zrak prema podnožju police levo od Harija i nekoliko staklenih kugli na njoj se

rasprsnuše.

Dve figure, sedfastobebe poput duhova i fluidne poput dima, izviše se iz parčića razbijenog stakla sa poda i svaka poče da govori. Glasovi su im se nadjačavali, tako da su se od Belatriksinih i Melfojevih povika mogli čuti tek delići onog što su govorili.

- ...u vreme ravnodnevice nastupiće novo... - reče figura bradatog starca.

- NE NAPADAJ! POTREBNO NAM JE TO PROROČANSTVO!

- Usudio se... usuduje se da... - urlala je Belatriks nepovezano. - Stoji tamo... prljavi polukrvni...

- SAČEKAJ DOK NE DOBIJEMO TO PROROČANSTVO! - prodera se Melfoj.

- ...a posle toga više niko neće doći... - reče obličje mlade žene.

Dve siluete koje su se uznele iz razbijenih kugli nestadoše. Ništa ne ostade od njih, niti od njihovih pređašnjih boravišta, izuzev krhotina stakla po podu. To je, međutim, dalo Hariju ideju. Ali je bio problem kako da je prenese i ostalima.

- Niste mi rekli šta je tako posebno u vezi tog proročanstva koje hoćete da vam dam - reče on, pokušavajući da dobije na vreraenu. Polako je pomicao stopalo u stranu, pokušavajući da njime dodirne stopalo nekog od svojih drugova.

- Nemoj da se poigravaš s nama, Poteru - reče Melfoj.

- Ne igram ja nikakve igre - reče Hari, napola razgovarajući, a istovremeno tražeći stopalo. A onda oseti nečije nožne prste i pritisnu ih. Oštar uzdah iza njega reče mu da su Hermionini.

- Šta je? - prošaputa ona.

- Dambldor ti nikada nije rekao da je razlog zbog kojeg nosiš taj ožiljak skriven u unutrašnjosti Odseka za misterije? - podrugljivo se nasmeja Melfoj.

- Ja... šta? - reče Hari. Na trenutak je sasvim zaboravio svoj plan. - Šta je s mojim ožiljkom?

- Šta je bilol - šapnu Hermiona još žurnije iza njega.

-Da li je to moguće? - reče Melfoj, zlobno veseo. Neki Smrtožderi ponovo počеше da se smeju, a pod okriljem njihovog smeha, Hari procedi Hermioni, mićući usne što je manje moguće: - Razbij police...

- Dambldor ti nikad nije rekao? - ponovi Melfoj. - Pa, to objašnjava zašto nisi ranije došao, Poteru, Mračni gospodar se pitao zašto...

- ...kad kažem sad...

- ...nisi dojurio odmah kad ti je u tvojim snovima pokazao mesto gde je skriveno. Mislio je da će te prirodna radoznalost nagnati da poželiš da čuješ tačne reči...

- To je mislio? - reče Hari. Iza sebe više oseti nego što je čuo kako Hermiona prenosi poruku ostalima, a on je gledao da nastavi razgovor, da bi odvratio pažnju Smrtoždera. - Zato je hteo da sam dođem i uzmem ga, je li? Zašto?

- Zašto? - Melfoj je bio neverovatno oduševljen. - Jer jedino oni na koje se proročanstvo odnosi, smeju da uzmu proročanstvo iz Odseka za misterije, Poteru, što je Mračni gospodar otkrio pokušavajući da iskoristi druge da mu ga ukradu.

- A zašto on želi da ukrade proročanstvo o meni?

- O vama oboma, Poteru, oboma... zar se nisi nikad zapitao zašto je Mračni gospodar pokušao da te ubije kao bebū?

Hari je zurio u proreze na kukuljici kroz koje su svetlucale Melfojeve sive oči. Da li je to proročanstvo razlog zbog kog su mu roditelji umrli, razlog zbog kojeg nosi ožiljak u obliku munje? Da li on upravo u ruci drži odgovor na sve to?

- Neko je nešto prorekao o Voldemoru i meni? - reče on tiho, zureći u Lucijusa Melfoja, stežući prstima toplu staklenu kuglu u ruci. Bila je jedva nešto veća od Skrivalice i još uvek prekrivena prašinom. - A on me je naterao da dođem i uzmem mu ga? Zašto nije došao da ga sam uzme?

- Da ga sam uzme? - vrisnu Belatriks, nadglasavši ludačko kikotanje ostalih Smrtoždera. - Da Mračni gospodar sam ušeta u Ministarstvo magije, dok oni tako lepo ignorišu njegov povratak? Da se Mračni gospodar sam otkrije Aurorima, dok oni trenutno gube vreme s mojim dragim rođakom?

- Dakle, sad je tebe našao da mu odradiš njegov prljavi posao, je li? - reče Hari. - Kao što je i Stardžis trebalo da mu ga ukrade... i Boud?

- Vrlo dobro Poteru, vrlo dobro... - reče Melfoj polako. - Ali, Mračni gospodar zna da nisi neinteli...

- SAD! - vrisnu Hari.

Pet glasova iza njega zaurlaše: - REDUKTOI - Pet kletvi polete u pet različitih pravaca i police koje su njima bile pogođene odmah eksplodiraše. Njihove visoke konstrukcije zaljuljaše se kad se stotinu staklenih kugli svaka ponaosob rasprsnuše, i sedefastobele figure se izviše u vazduhu i ostadoše tu da lebde, obnavljajući eho neke davno mrtve prošlosti, usred gomile razbijenog stakla i drvenog iverja koje je padalo po podu...

-BEŽIMO! - zaurla Hari, kad se police opasno nakriviše i ostatak staklenih kugli počeo da pada sa njih. On zgrabi Hermionu za odoru i povuče je napred, držeći drugu ruku povrh glave dok su iverje s polica i krhotine stakla prštali po njima. Jedan Smrtožder jurnu u napad kroz oblak prašine i Hari ga snažno udari laktom po maskiranom licu. Svi su urlali, čuli su se krici bola i zaglušujući prasak dok su se police stropoštavale na njih, čudno odzvanjajući fragmentima proročanstava oslobođenih iz kugli...

Hari otkri da je put pred njima čist i vide Rona, Džini i Lunu kako jure ka njemu, s rukama preko glave. Nešto teško ga pogodi po ivici lica, ali on samo pognu glavu i odjuri dalje. Jedna ruka ga uhvati za rame i on ču kako Hermiona povika: -Ošamutil - Ruka ga istog trena pusti...

Bili su na kraju reda devedeset sedam. Hari skrenu desno i počeo da trči najbrže moguće. Mogao je da čuje bat koraka odmah iza sebe i Hermionin glas kako požuruje Nevila. Pravo ispred njega, vrata kroz koja su već ranije ušli bila su malo odškrinuta. Hari je uspeo da vidi svetlucavi sjaj staklenog zvona. On se zaletio kroz vrata, još uvek čvrsto i bezbedno stežući proročanstvo u ruci, i sačeka da i oslali projure preko praga, pre nego što zalupi vrata za njima...

- Koloportus\ - dahćući reče Hermiona, a vrata se zaključaše uz čudno škljockanje.

- Gde su... gde su ostali? - prodahta Hari.

Mislio je da su Ron, Luna i Džini ispred njih, da će ih čekati u ovoj sobi, ali tu nije bilo nikoga.

- Mora da su krenuli pogrešnim putem! - prošaputa Hermiona, prestravljenog lica.

- Slušajte! - šapnu Nevil.

Iza vrata koja su upravo zatvorili odjeknuše koraci i povici. Hari prisloni uvo uz vrata ne bi li oslušnuo i začu Lucijusa Melfoja kako grmi: - Pustite Nota, ostavite ga, kad vam kalem -njegove povrede su ništavne ako Mračni gospodar izgubi to proročanstvo. Džagsone, vraćaj se ovamo, moramo da se organizujemo! Podelićemo se u parove da ih potražimo, i ne zaboravite, budite nežni sa Poterom sve dok ne uzmemo proročanstvo, ostale možete da ubijete, ako je neophodno... Belatriks, Rodolfuse, vi idite levo. Kreb, Rabastan, idite desno... Džagsone, Dolohove, vi idite kroz vrata tačno ispred vas... Mekner i Ejvori, onuda... Rukvude, ti tamo... Malsiberu, pođi sa mnom!

- Šta da radimo? - upita Hermiona Harija, drhteći od glave do pete.

- Pa, za početak, nećemo stajati ovde i čekati da nas otkriju - reče Hari. - Hajdemo što dalje od ovih vrata.

Pojuriše što su tiše mogli, pored sjajnog staklenog zvona, u kojem se majušno jaje stalno izlegalo i ponovo zatvaralo, prema izlazu u kružni hodnik na udaljenom kraju sobe. Već su gotovo stigli, kad Hari začu kako nešto ogromno i teško udara o vrata koja je Hermiona začarala.

-Sklonite se u sttanu! - reče jedan grubi glas. - Alohomora'

Kad se vrata naglo otvoriše, Hari, Hermiona i Nevil se baciše ispod stolova. Mogli su videti donje delove dve smrtožderske odore kako im se približavaju, brzo koračajući.

- Možda su izjurili pravo u hodnik - reče onaj grabi glas.

-Proveri ispod stolova - dodade dragi.

Hari vide kako se kolena Smrtoždera savijaju. Izvadivši štapić ispod stola, on povika: - OŠAMUTI! Zrak crvene svetlosti pogodi najbližeg Smrtoždera. On pade naznak na starinski časovnik s tegovima i obori ga. Drugi Smrtožder, pak, skoči u stranu da izbegne Harijevu čin, i uperi vlastiti štapić na Hermionu, koja je puzala ispod stola da bi bolje nanišanih.

-Avada...

Hari se baci na pod i zgrabi Smrtoždera oko kolena, oborivši ga i nateravši ga da promaši cilj. Nevil prevrnu sto u želji da pomogne i, uperivši štapić svom snagom u par koji se borio, povika:

-EKSPEUARMUS!

I Hariju i Smrtožderu štapići izleteše iz ruku i sjuriše se kroz vazduh ka ulazu u Dvoranu

proročanstava. Obojica se uspraviše na noge i pojuriše za njima, Smrtožder ispred, Hari njemu za petama, a Nevil na kraju, iza njih, vidno prestravljen onim što je učinio.

-Skloni se sa puta, Hari! - vrisnu Nevil, očito rešen da popravi štetu.

Hari se baci u stranu, a Nevil ponovo nanišani i povika:

-OŠAMUTI!

Zrak crvene svetlosti prolete pravo preko Smrtožderovog ramena i pogodi staklenu vitrinu na zidu, punu različito oblikovanih pešćanika. Vitrina pade na pod i razbi se, a staklo polete na sve strane, odbijajući se o zidove. Zatim se podiže i spoji, a onda ponovo pade i potpuno se rasprsnu...

Smrtožder se dokopa svog štapića, koji je ležao na podu pored blistavog staklenog zvona. Hari čučnu ispod najbližeg stola kad se čovek okrenu. Maska mu je skliznula tako da nije ništa video. On je strgnu slobodnom rukom i povika: - OŠAM...

-OŠAMUTI\ - vrisnu Hermiona, koja ih je upravo sustigla.

Snop crvene svetlosti pogodi Smrtoždera u grudi: on se ukoči, još uvek uzdignute ruke, štapić mu ispade na pod s treskom i on se sruči unazad ka staklenom zvonu. Hari je očekivao da čuje krc, kad čovek pogodi čvrsto staklo i sruši vazru na pod, ali umesto toga, Smrtožderova glava potonu kroz površinu zvona kao kroz mehur od sapunice a on ostade da leži ispružen po stolu, dok mu je glava bila u zvonu punom svetlucavih vazdušnih struja.

- Aćio štapić! - povika Hermiona. Harijev štapić polete iz mračnog ugla pravo u njenu ruku i ona mu ga dobaci.

- Hvala! - reče on. - Dobro, hajdemo sada odav...

- Pazite! - viknu Nevil, prestravljen. Zurio je u Smrtožderovu glavu u staklenom zvonu.

Sve troje ponovo podigoše štapiće, ali niko ne zamahnu: svi su gledali, širom razjapljenih usta, šta se dešava s čovekovom glavom.

Ona se ubrzano smanjivala, postajući sve ćelavija, dok su mu se crna kosa i ćekinke povlačili u lobanju. Obrazi mu postadoše glatki, lobanja se zaokrugli i prekri maljicama poput breskvinih...

Sada je bebeća glava bila groteskno nasadena na debelom, mišićavom vratu Smrtoždera, koji se borio da ponovo ustane. Ali dok su oni i dalje zijali, glava ponovo poće da se vraća u prvobitne proporcije. Debele crne dlake ponovo stadoše da niću po glavi i po obrazima...

-To je Vreme - reče Hermiona glasom punim strahopoštovanja - Vreme...

Smrtožder ponovo protrese svoju ružnu glavu, pokušavajući da je izbistri, ali pre nego što je uspeo da se sabere, ona ponovo stade da se smanjuje i vraća u uzrast bebe...

Iz susedne prostorije začu se uzvik, zatim lomljava, pa vrisak.

- RONE? - povika Hari, brzo odvrativši pažnju od ćudovišnog preobraćavanja koje se pred njim odvijalo. - DŽINI? LUNA?

- Hari! - vrisnu Hermiona.

Smrtožder je izvadio glavu iz staklenog zvona. Izgledao je krajnje bizarno, majušna bebina glava glasno je plakala dok su mu ruke mlatarale na sve strane, za dlaku promašivši Harija, koji se sagnuo. Hari podiže štapić, ali na njegovo zaprepašćenje, Hermiona ga uhvati za ruku.

-Ne smeš da povrediš bebu!

Nije bilo vremena da se raspravljaju o tome. Hari začu korake iz Dvorane proročanstava i shvati, prekasno, da nije trebalo da vrisne i tako oda njihov položaj.

-Hajdemo! - reče i, ostavivši ružnog beboglavog Smrtoždera da tetura za njima, oni se sjuriše ka vratima na drugom delu sobe, koja su vodila u okruglo predvorje.

Bili su već na pola puta, kad Hari spazi kroz otvorena vra-ta dva Smrtoždera kako jure preko crne sobe ka njima. Naglo skrenuvši ulevo, on ulete u mračnu pretrpanu kancelariju i zalupi vrata za njima.

-Kolo... - poće Hermiona, ali pre nego što je dovršila ćin, vrata se s praskom otvoriše i dvojica Smrtoždera nahrupiše unutra.

S trijumfalnim usklikom, obojica zaurlaše:

-IMPEDIMENTA!

Hari, Hermiona i Nevil odmah su bili odbaćeni unazad. Nevil odlete preko stola i nestade s vidika. Hermiona se srući na policu s knjigama i teški tomovi obrušiše se na nju poput kaskadnog

vodopada. Hari potiljkom udari o kameni zid iza sebe, pred očima mu blesnuše svjetlaci i za trenutak oseti kako je isuviše ošamućen da bi reagovao.

- UHVATILI SMO GA! - povika Smrtožder do Harija. - U KANCELARIJI...

- Silenciol - povika Hermiona, i muški glas zamuče. On nastavi da otvara usta kroz prorez maske, ne ispuštajući nikakav zvuk. Njegov drugar Smrtožder gurnu ga u stranu.

- Petrifikus totalus! - povika Hari kad drugi Smrtožder podiže štapić. Ovom se ruke i noge spojiše, i on pade licem na tepih ispod Harijevih nogu, krut poput daske i nesposoban da se pomeri.

-Odličan potez, Har...

Ali Smrtožder kojeg je Hermiona učutkala iznenada zamahnu svojim štapićem, i zrak nečeg nalik ljubičastom plamenu prođe kroz Hermionine grudi. Ona samo slabašno uzviknu: - Oh! - kao da je iznenađena, i sruči se na pod, gde ostade da leži nepomična.

-HERMIONA!

Hari kleče pored nje dok je Nevil brzo puzao po podu ka njoj, izvlačeći se ispod stola, s isturenim štapićem ispred sebe. Smrtožder snažno šutnu Nevila u glavu čim se pomolila iz skloništa - zgazi mu štapić i prepolovi ga, dokačivši usput Nevilovo lice. Nevil bolno jauknu i pruči se unazad, uhvativši se za usta i nos. Hari se obmu, visoko držeći svoj štapić i vide da je Smrtožder strgao svoju masku i uperio štapić pravo u Harija, koji odmah prepozna izduženo, blede i usukano lice iz Dnevnog proroka: Antonina Dolohova, čarobnjaka koji je ubio Pruitove.

Dolohov se iskezi. Slobodnom rukom pokaza na proročanstvo koje je Hari i dalje čvrsto stezao u ruci, zatim na sebe, a potom na Hermionu. Mada više nije mogao da govori, značenje tog pokreta nije moglo biti jasnije. Daj mi to proročanstvo, ili ćeš proći isto kao ona...

-Kao da nas ionako nećeš ubiti, čim ti ga dam! - reče Hari.

Nalet panike u glavi nije dozvoljavao Hariju da ispravno razmišlja: jedna ruka mu je i dalje bila na Hermioninom ramenu, koje je još bilo toplo, ali se ipak nije usuđivao da je bolje osmotri. Samo da nije trrtva, samo da nije mrtva, ja sam kriv ako je mrtva...

-Šta gob urabio, Hari - reče Nevil goropadno ispod stola, spuštajući šake da bi otkrio svoj očigledno slomljeni nos i krv koja mu je curila niz usta i bradu - neboj to ba bu baš!

Uto se začu tresak ispred vrata i Dolohov pogleda preko ramena - beboglavi Smrtožder pojavi se na do vratku, kmečeći, još uvek nekontrolisano mlatarajući pesnicama gde god stigne. Hari iskoristi priliku:

-PETRIFIKUS TOTALUS!

Čin pogodi Dolohova pre nego što je stigao da je blokira, te se on sruči napred, pravo preko svog drugara, obojica kruti kao daske, nesposobni da se pomere ni makac.

- Hermiona - reče Hari drmusajući je, čim beboglavi Smrtožder ponovo iščeze s vidika. - Hermiona, probudi se...

- Šta joj je to urabio? - upita Nevil, ispuzavši ispod stola da bi i sam kleknuo sa njene druge strane, dok mu je krv u potoku tekla iz nosa koji je postajao sve naduveniji.

- Pojma nemam...

Nevil uhvati Hermionu za zglob šake.

-Iba buls, Hari, siguran sab u to.

Hari oseti takvo olakšanje, da mu se glava odmah izbistri.

- Živa je?

- Aha, bislib ba jeste.

Zavlada kratak tajac, tokom kojeg je Hari pomno osluškivao neće li čuti još neke korake, ali jedino je mogao da čuje cviljenje i teturanje beboglavog Smrtoždera u susednoj sobi.

-Nevile, nismo mnogo daleko od izlaza - šapnu Hari - sad smo baš pored okrugle sobe... Kad bismo samo mogli da te prebacimo preko nje i nađemo prava vrata pre nego što naiđu neki drugi Smrtožderi, kladim se da možeš da odneseš Hermionu kroz hodnik pa u lift... a onda nađi nekog... digni uzbunu...

- A šta ćeš ti ba rabiš? - Nevil je brisao svoj krvavi nos rukavom, mršteći se na Harija.

- Idem da potražim ostale - reče Hari.

- Pa, onba i ja ibem s tobom da ih nabebo - reče Nevil odlučno.

- Ali Hermiona...

- Pobešćemo je sa naba - reče Nevil još odlučnije. - Nosiću je... ti ćeš ih lakše naći ob bene...

On ustade i prihvati Hermionu ispod ruke, gledajući u Ha-rija, koji je oklevao, a onda zgrabi njenu drugu ruku i pomože Nevilu da prebaci Hermionino mlitavo obličje preko ramena.

-Čekaj - reče Hari, podigavši Hermionin štapić s poda i gurajući ga Nevilu u ruke - bolje uzmi i ovo.

Dok su polako išli ka vratima, Nevil šutnu u stranu polo-mljene komadiće svog štapića.

-Baba će ba be ubije - promumla Nevil, a krv mu je šikljala iz nosa dok je govorio - to je bio stari štabić boga tate.

Hari pomoli glavu kroz vrata i pažljivo pogleda naokolo. Beboglav i Smrtožder je urlao i sudario se sa stvarima oko sebe, obarajući starinske satove i prevrćući radne stolove. Dok je zbunjeno kmečao, staklena vitrina pored zida iza njih, za koju je Hari sada sumnjao da sadrži vremenske okretače, nastavljala je da pada, lomi se i ponovo sve parčiće spaja i popravlja.

-Taj nas neće ni primetiti - prošaputa on. - Hajde... budi blizu mene...

Oni se išunjaše iz kancelarije i krenuše nazad ka vratima u cmom predvorju, koje je sada delovalo skroz napušteno. Krenuše nekoliko koraka napred, Nevil malčice posrćući pod Hermioninom težinom. Vrata Dvorane vremena zalupiše se za njima i zidovi ponovo stadoše da se obrću. Harija je malopredašnji udarac u potiljak izbacio iz ravnoteže. On skupi oči, malčice se klateći, dok zidovi nisu prestali da se obrću. Sa velikim razočaranjem, Hari vide da su Hermionini vatreni krstići izbleđeli sa vrata.

-Dakle, kojim putem misliš...

Ali, pre nego što je stigao da odluči kojim putem, vrata s njihove desne strane silovito se otvoriše i troje ljudi upade kroz njih.

- Rone! - zagrakta Hari, stušivši se ka njima. - Džini... jeste li svi...?

- Hari - reče Ron slabo se kikoćući, zanevši se unapred, hvatajući prednji deo Harijeve odore i unezvereno se upilji u njega - tu ste... ha, ha, ha... izgledaš smešno, Hari... pogledaj se na šta ličiš...

Ronovo lice bilo je sasvim belo, a nešto tamno mu je curelo iz ugla usana. Sledećeg trenutka kolena ga izdadoše, ali je i dalje stezao Harijevu odoru, tako da je Hari morao da se povije.

-Džini - reče Hari sa zebnjom u glasu. - Šta se desilo?

Ali, Džini samo odmahnu glavom i skliznu niz zid u sedeći položaj, stenjući i držeći se za nožni članak.

- Mislim da je slomila članak, čula sam da je nešto kvrcnulo - prošaputa Luna, koja se nadnela nad njom i jedina izgleda bila nepovređena. - Četvorica su nas saterala u mračnu sobu punu planeta. Baš čudno mesto, neko vreme smo samo lebdeli u mraku...

- Hari, videli smo izbliza Urin! - reče Ron, i dalje se slabašno kikoćući. - Kapiraš, Hari? Videli smo Urin... ha, ha, ha...

Mehurić krvi izbi iz ugla Ronovih usta i rasprсну se.

-...ali, svejedno, jedan od njih zgrabio je Džini za stopalo, ja sam primenila rasparčavajuću kletvu i raznela mu Pluton pravo u lice, ali...

Luna bespomoćno pokaza na Džini, koja je jedva disala, dok su joj oči još uvek bile sklopljene.

- A šta je s Ronom? - upita Hari strepeći, pošto je Ron nastavio da se kikoće, još uvek viseći o prednji deo Harijeve odore.

- Ne znam čime su ga pogodili - reče Luna tužno - ali je skroz pošasavio, ne mogu nikako da izađem na kraj s njim.

- Hari - reče Ron, privukavši Harijevo uvo ka svojim ustima, i dalje se slabašno smejuljeći - Znaš li ko je ta devojka, Hari? To je Lujka... Lujka Lavgud... ha ha ha...

- Moramo da izađemo odavde - reče Hari odlučno. - Luna, možeš li da pomogneš Džini?

- Da - reče Luna, zadenuvši svoj štapić iza uva za svaki slučaj, a onda podvuče ruku oko Džininog struka i pridiže je.

- Ma samo sam povredila članak, mogu ja i sama - reče Džini nestrpljivo, ali sledećeg trenutka se postrance sruši i zgrabi Lunu radi oslonca. Hari prebaci Ronovu ruku preko svog ramena kao što je, pre mnogo meseci, prebacio Dadlijevu. Osvrnu se: šansa da isprva pogode izlaz bila je jedan prema

dvanaest...

On stade da tegli Rona sa sobom ka jednim vratima. Bili su na metar od njih, kada se druga vrata na suprotnom kraju sale otvoriše i troje Smrtoždera ulete unutra, predvođeni Belatriks Lestrejndžovom.

-Eno ih\ - kriknu ona.

Ošamućujuće čini prasnuše preko sobe. Hari se naglo sruči kroz vrata pred sobom, baci Rona ne baš preterano pažljivo, i sagnu se da bi pomogao Nevilu da iznese Hermionu. U poslednji čas prešli su prag i zalupili vrata ispred Belatriks.

- Koloportus! - povika Hari, i začu kako tri tela udaraju iz sve snage u vrata s njihove druge strane.

- Nije bitno! - reče muški glas. - Ima i dragih puteva - UHVATILI SMO IH, TU SU!

Hari se osvrnu. Bili su ponovo u Dvorani mozgova i, zaista, svuda naokolo po zidovima nalazila su se vrata. Mogao je da čuje korake u hodniku iza njih, jer je još nekoliko Smrtoždera dotrčalo da se pridruži onim prvim.

-Luna... Nevile... pomozite mi!

Njih troje se raštrkaše po sobi, zapečativši vrata usput. Hari se sruči na jedan sto i otkotrlja se po njemu u žurbi da što pre dosegne sledeća vrata.

-Koloportus!

Svuda iza vrata čuli su se trčeći koraci, svaki čas bi se neka telesina zaletela na jedna od njih, od čega bi ona zaškripala i zatresla se. Luna i Nevil su bacali čini na vrata duž suprotnog zida... A onda, kad je Hari stigao do samog kraja sobe, začu kak6 Luna viče:

-Kolo.... auuuuuuuuh...

Okrenu se taman na vreme da je vidi kako leti kroz vazduh. Pet Smrtoždera nahrupi u sobu kroz vrata do kojih nije uspela da stigne na vreme. Luna udari o sto, skliznu preko njegove površine, pa na pod s druge strane, gde se prući, nepomična kao Hermiona.

- Držite Potera! - kriknu Belatriks i potrča pravo na njega.

On se naglo skloni u stranu i pojuri natrag preko sobe. Bio je siguran, dok god misle da mogu da pogode proročanstvo...

- Hej! - reče Ron, koji se nesigurno pridigao na noge i sada se pijano teturao ka Hariju, kikoćući se.

- Hej, Hari, ovde su mozgovi, ha, ha, ha, zar to nije uvmuto, Hari?

- Rone, sklanjaj se s puta, sagni se...

Ali Ron je već uperio svoj štapić ka akvarijumu.

-Časna reč, Hari, to su mozgovi... gledaj... Aćio mozgu!

Svi odjednom stadoše kao ukopani. Hari, Džini i Nevil i svi Smrtožderi okrenuše se da pogledaju vrh akvarijuma, kad mozak izroni iz zelene tečnosti kao riba u letu: za trenutak se zadržao u vazduhu, a onda poleteo ka Ronu, usput se obrćući, a s njega se razlete nešto nalik na trake pokretnih slika, odmotavajući se poput rolni filma...

- Hi hi hi, Hari, pogledaj ga... reče Ron, posmatrajući ga kako izbacuje svoju upadljivu nutrinu. - Hari, dođi, i pipni ga.

Kladim se da je skroz sumanuto...

- RONE, NE!

Hari nije znao šta bi se desilo kad bi Ron dodirnuo pipke misli, koji su sada leteli oko mozga, ali je bio siguran da ne bi nikako izašlo na dobro. On se naglo baci napred, ali Ron je već uhvatio mozak ispruženim rukama.

Čim su dotakli njegovu kožu, pipci istog trena počеше da se obmotavaju oko Ronovih ruku kao konopci.

-Hari, vidi šta se desilo... Ne... ne... to mi se ne dopada... prestani... prestani...

Ali, tanke trake su se sada namotavale oko Ronovih grudi. On se otimao i borio dok se mozak obmotavao oko njega čvrsto poput hobotnice.

-Difindo] - vrisnu Hari, pokušavajući da razdvoji pipke koji su se čvrsto obmotavali oko Rona pred njegovim očima, ali nisu hteli da se otkinu. Ron pade, još uvek se boreći sa onim što ga je sputavalo.

- Hari, ugušiće ga! - vrisnu Džini, koju je njen slomljeni članak držao prikovanu za pod - a onda sa

jednog od smrtožderskih štapića izlete zrak crvene svetlosti i pogodi je pravo u lice. Ona se iznenada sruči u stranu na pod i ostade da leži tamo u nesvesti.

- OŠABUTII - povika Nevil, okrenuvši se i mašući Hermioninim štapićem ka nadolazećim Smrtožderima: - OŠABUTI, OŠABUTI!

Ali se ništa ne desi.

Jedan Smrtožder baci sopstvenu ošamućujuću čin na Nevila, koja ga promaši za par centimetara. Hari i Nevil su sada ostali sami u borbi protiv pet Smrtoždera, od kojih su dvojica ispaljivali zrake srebrne svetlosti poput strela koje promašiše cilj, ali napraviše kratere u zidu iza njih. Hari se dade u beg kad Belatriks Lestredž pojurila za njim: držeći proročanstvo visoko uzdignuto poviše glave, on otrčao nazad kroz sobu, ne uspevši da smisli ništa bolje osim da odvuče Smrtoždere što dalje od ostalih.

Izgleda da mu je to pošlo za rukom. Oni se sjatiše za njim, obarajući stolice i stolove. Ali nisu se usuđivali da ga začaraju, da ne bi oštetili proročanstvo. Hari se sjuri kroz jedina vrata koja su bila otvorena, ona kroz koja su Smrtožderi došli, moleći se u sebi da Nevil ostane s Ronom i nađe neki način da ga oslobodi. Uleteo je par metara u novu sobu i oseti da mu pod nestaje pod nogama...

Padao je naniže niz kamene tribine, stepenik po stepenik, odbijajući se o svaki red, do poslednje stepenice i s treskotnj koji (mu izbi vazduh iz tela, slete i opruži se na tlu, u dnu udubljenja na kojem je kameni luk stajao na svom podijumu. Cela soba je odzvanjala od smeha Smrtoždera. On podiže pogled i vide petoro koji su bili u Dvorani mozgova kako se spuštaju ka njemu, dok ih je još više naviralo kroz druga vrata i poskakivalo sa tribine na tribinu ka njemu. Hari ustade, mada su mu se noge tako gadno tresle da su ga jedva držale. Proročanstvo je i dalje nekim čudom bilo neoštećeno u njegovoj levoj ruci, dok je u desnoj čvrsto stezao štapić. On ustuknu, gledajući naokolo, pokušavajući da sve Smrtoždere zadrži u vidokrugu. Zadnjim delom nogu udari u nešto čvrsto: stigao je do podijuma na kojem je stajao luk. On se natraške pope na njega.

Svi Smrtožderi zastadoše, zureći u njega. Neki su dahtali snažno kao i on. Jedan je gadno krvario. Dolohov, oslobođen vezivajuće kletve, zlobno ga je gledao, upirući štapićem pravo u Harijevo lice.

- Poteru, tvoja trka je gotova - reče Lucijus Melfoj razvlačećim glasom, skidajući masku s lica - sad budi dobar dečko i dodaj mi proročanstvo.

- Pustite... pustite ostale da odu, i daću vam ga! - reče Hari očajnički.

Pojedini Smrtožderi se nasmejaše.

- Nisi u poziciji da se pogađaš, Poteru - reče Lucijus Melfoj, a blede lice mu se zacrvene od zadovoljstva. - Vidiš, nas je desetoro, a ti si sam... ili te, možda, Dambldor nije naučio ni da brojiš?

- On nije sab! - povika glas poviše njih. - I dalje iba bene!

Hariju potonuše sve lađe. Nevil je žurao silazio niz kamene klupe ka njima, čvrsto stežući Hermionin štapić u svojoj drhtavoj ruci.

- Nevile... ne... vrati se Ronu...

- OŠABUTP. - ponovo povika Nevil, upirući štapić ka svakom Smrtožderu naizmenično. - OŠABUTI! OŠAB...

Jedan od najkrupnijih Smrtoždera zgrabi Nevila otpozadi, savivši mu ruke uz telo. On se borio i šutirao, a nekoliko Smrtoždera se nasmejaše.

-To beše Longbotom, zar ne? - isceri se Lucijus Melfoj. - Pa, tvoja baka je već navikla da gubi članove porodice u borbi sa nama... zato joj tvoja smrt neće biti veliki šok.

- Longbotom? - ponovi Belatriks, a đavolski osmeh joj zablista na licu. - Opa, ja sam imala to zadovoljstvo da upoznam tvoje roditelje, dečake.

- ZNAB BA JESI! - zagrme Nevil i stade tako da se koprca u stisku svog čuvara da Smrtožder povika: - Neka ga neko ošamuti!

- Ne, ne, ne - reče Belatriks. Tako se zanela, živnuvši od uzbuđenja dok je gledala čas Harija, Čas opet Nevila. - Ne, da vidimo koliko dugo će Nevil da izdrži pre nego što pukne kao i njegovi roditelji... osim ukoliko Potter ne želi da nam da to proročanstvo.

- NEBOJ BA IB GA BAŠ! - grmeo je Nevil, koji je delovao van sebe, šutirajući i otimajući se svom snagom, dok se Belatriks približavala njemu i njegovom čuvaru. - NEBOJ BA IB GA BAŠ, HARI! Belatriks podiže svoj štapić. - Krucio!

Nevil vrisnu, privukavši noge ka grudima tako da ga Smrtožder koji ga je držao ispusti i on pade na pod, previjajući se i vrišteći u agoniji.

-Ovo je bila samo proba! - reče Belatriks, podižući svoj štapić tako da Nevilovi krici prestadoše i on ostade da leži jecajući pod njenim nogama. Ona se okrenu i zagleda u Harija. - Sada, Poteru, ili nam daj proročanstvo, ili ćeš gledati kako tvoj mali prijatelj umire u teškim mukama!

Hari nije morao da razmišlja. Nije imao izbora. Proročanstvo je bilo zagrejano od vreline njegove čvrsto stisnute ruke kad ga ispruži. Melfoj skoči napred da bi ga uzeo.

Ali u istom trenu gore, poviše njih, još dvojica vrata se naglo otvoriše i još pet ljudi utrča u prostoriju: Sirijus, Lupin, Čudljivko, Tonks i Kingzli.

Melfoj se okrenu i podiže svoj štapić, ali je Tonks već poslala ošamućujuću čin pravo na njega. Hari nije sačekao da vidi da li je pogodila cilj, već skoči sa podijuma i skloni se s puta. Smrtožderi su bili potpuno pometeni pojavom članova Reda, koji su sada bacali kišu čini dole na njih, napredujući korak po korak ka utonulom dnu dvorane. Između uskomešanih tela i sevanja svetlosti, Hari je video kako Nevil puzi po tlu. On izbegnu novi zrak crvene svetlosti i baci se na tlo da bi dostigao Nevila.

- Jesi li okej? - zaurla on, kad druga kletva prelete na desetak centimetra iznad njegove glave.

- Aha - reče Nevil, pokušavajući da se pridigne.

- A Ron?

- Bislib ba je u rebu - i balje se borio protiv bozga kab sab izašao...

Kameni pod između njih eksplodira kad ga pogodi jedna čin, ostavljajući krater baš na mestu gde se nekoliko trenutaka ranije nalazila Nevilova šaka. Obojica se žurno oteturaše sa tog mesta, kad se jedna debela ruka pojavi niotkuda, ščepa Harija za vrat i povuče ga uvis, tako da su mu vrhovi prstiju jedva dodirivali pod.

-Daj mi to - režao mu je neki glas u uvo - daj mi to proročanstvo...

Čovek je tako snažno stiskao Harija za dušnik da on nije mogao da diše. Kroz zamagljene oči video je kako se tri metra dalje Sirijus bori sa jednim Smrtožderom. Kingzli se borio sa dvojicom odjednom. Tonks, i dalje na sredini kamenih tribina, zasula je odozgo Belatriks pravom paljbom čini... izgleda da niko nije primećivao da se Hari guši. On okrete svoj štapić u pravcu čoveka koji ga je stezao, ali nije imao dovoljno daha da prizove čin, i čovekova slobodna ruka posegnu za rukom u kojoj je Hari stezao proročanstvo...

-AAAH!

Iznenada, Nevil iskoči niotkuda i, nesposoban da pravilno izgovori kletvu, zabi Hermionin štapić pravo u očni prorez na Smrtožderovoj maski. Čovek smesta ispusti Harija, bolno zavijajući. Hari se obmu da bi se suočio s njim u lice i, boreći se da dođe do vazduha, produha:

-OŠAMUTI!

Smrtožder se preturi unazad i maska mu spade. Bio je to Mekner, Bakkikov nesuđeni ubica, a jedno oko izgledalo mu je naduveno i krvavo.

-Hvala! - reče Hari Nevilu, odvlačeći ga u stranu, pošto su se Sirijus i njegov Smrtožder obreli baš kraj njih, boreći se tako žestoko, da su im štapići bili tek maglovita obličja. A onda Hari pod stopalom oseti nešto okruglo i čvrsto, i okliznu se. Za trenutak je pomislio da je ispustio svoje proročanstvo, a onda spazi Čudljivkovo magično oko kako se kotrlja po podu.

Njegov vlasnik ležao je postrance, dok mu je glava krvarila, a njegov napadač se sada opasno približavao Hariju i Nevilu: bio je to Dolohov, čije je duguljasto blede lice bilo izobličeno od zadovoljstva.

-Tarantalegra! - povika on, upirući štapić ka Nevilu, čije noge odmah počеше da mahnito plešu, izbacivši ga iz ravnoteže, primoravši ga da ponovo padne na pod. - A sada, Poteru...

On fjuknu svojim štapićem onako kako je to učinio sa Hermionom baš kad Hari zaurla: - Protego!

Hari oseti kako mu po licu klizi nešto nalik tupoj ostrici noža. Silina udarca ga obori u stranu i on pade preko Nevilovih bacakajućih nogu, ali je odbrambena čin uspela da zaustavi ono najgore.

Dolohov ponovo podiže štapić. - Aćio proro...

Sirijus se odjednom stvori niotkuda, zaletе se iz sve snage ramenom na Dolohova, tako da ovaj odlete podalje. Proročanstvo beše ponovo iskliznulo do vrhova Harijevih prstiju, ali je uspeo da ga

uhvati. Sada su Sirijus i Dolohov vodili dvoboj, štapići su im sevali kao mačevi, isijavajući svetlost sa svojih vrhova...

Dolohov povuče unazad štapić da bi izveo isti onaj fijukavi potez koji je već upotrebio na Hariju i Hermioni. Uspravljavajući se, Hari vrisnu: - Petrifikus totalus! - Dolohovljeve ruke i noge se ponovo čvrsto spojiše, i on se preturi unazad, uz tresak udarivši leđima o pod.

-Dobar potez! - povika Sirijus, pritisnuvši Hariju glavu nadole kad par ošamućujućih čini polete ka njima. - Sada hoću da odeš oda...

Obojica se ponovo sagnuše. Mlaz zelene svetlosti za dlaku promaši Sirijusa. Na drugom kraju prostorije Hari spazi kako Tonks pada sa sredine kamenih tribina, dok joj se mlitavo telo kotrljalo sa stepenika na stepenik, dok je Belatriks trijumfalno hitala natrag u bitku.

- Hari, uzmi to proročanstvo, zgrabi Nevila i trči! - vrisnu Sirijus, hrleći u susret Belatriks. Hari nije video šta se dalje desilo: Kingzli mu zapreči vidik, boreći se sa rošavim Rukvudom koji sada beše bez maske. Još jedan mlaz zelene svetlosti prelete iznad Harijeve glave dok se probijao ka Nevilu...

- Možeš li da stojiš? - zagrme on Nevilu na uvo, dok su se Nevilove noge i dalje trzale i nekontrolisano poskakivale. - Prebaci ruku preko mog ramena...

Nevil to i učini. Hari se sa velikim naporom uspravi. Nevilove noge su i dalje letele u svim pravcima, i nisu bile u stanju da ga nose, a onda, baš niotkuda, jedan čovek nasrau na njih i oboje padoše unazad. Nevilove noge divlje se razmahaše, nalik prevrnutoj bubi, a Hari izvi levu ruku u vazduh, pokušavajući da spasi malu staknu kuglicu da se ne razbije.

- Proročanstvo, daj mi to proročanstvo, Poteru! - zareža mu glas Lucijusa Melfoja tik pored uva, a Hari oseti kako mu se vrh Melfojevog štapića čvrsto zabija među rebra.

- Ne... gubi se... od mene... Nevile... hvataj ga!

Hari snažno dobaci proročanstvo preko poda, Nevil izvi leđa i čvrsto prihvati kuglu na grudima. Melfoj sad uperi štapić na Nevila, ali Hari prebaci vlastiti štapić preko ramena i povika: -Impedimenta!

Snažan udar odbaci Melfoja s leđa. Dok se Hari ponovo dizao na noge, pogleda oko sebe i spazi Melfoja kako udara o podijum na kojem su se sada borili Sirijus i Belatriks. Melfoj ponovo uperi štapić ka Hariju i Nevilu, ali pre nego što je uspeo da povрати dah i da izgovori čin, Lupin skoči između njih.

-Hari, okupi ostale i BEŽI!

Hari zgrabi Nevila za ramena odore i ponese ga celim svojim telom do prvog reda kamenih tribina. Nevilove noge su se i dalje izvijale i pocupkivale, ne mogavši da izdrže njegovu težinu. Hari ga pridiže preostalom snagom, i njih dvojica se popeše na sledeći stepenik...

Jedna čin pogodi kameni stepenik kraj same Harijeve pete. On se rasprsnu i Hari propade stepenik niže. Nevil pade na tlo, dok su mu noge i dalje pocupkivale i mlatarale, i zavuče proročanstvo u džep.

-Hajde! - reče Hari očajnički, vukući ga za odoru iz sve snage. - Pokušaj da se odraziš nogama...

On učini još jedan izuzetni napor da ga uspravi i Nevilova odora se iscepa duž čitavog levog šava - mala zavaljena staklena kugla ispade mu iz džepa i, pre nego što će je se iko dokopati, Nevilova noga je šutnu i ona polete tri metra ulevo i smrska se o stepenik ispod njih. Dok su obojica zurila u mesto gde se razbila, preneraženi onim što se desilo, bisernobela figura sa nesvakidašnje uvećanim očima izdiže se u vazduh, a da je niko sem njih dvojice ne primeti. Hari je mogao da vidi kako joj se usta kreću, ali od lomljave, pokliča i urlika oko njih nije mogao da čuje nijednu reč proročanstva. Figura prestade da govori, ras-topi se u ništavilo.

- Hari, žao bi je! - zaplaka Nevil, s grimasom bola na licu, dok su mu se noge i dalje sumanuto bacakale. - Žao bi je, Hari. Nisab 'teo ba to...

- Nije važno! - uzviknu Hari. - Samo pokušaj da ustaneš, pa da izademo odav...

- Dabldor! - reče Nevil, a njegovo znojavo lice se iznenada preobrazi, zureći preko Harijevog ramena.

- Šta?

- DABLDOR!

Hari se okrenu da pogleda u šta to Nevil zuri. Tačno poviše njih, na pragu vrata Dvorane mozgova,

stajao je Albus Dambldor, bledog i gnevnog lica. Hari oseti kako mu nekakav električnu naboj prožima svaki delić tela - spaseni su.

Dambldor se sjuri niz stepenice pored Nevila i Harija, koji više nisu ni pomišljali da odu. Dambldor je već bio pri dnu stepenica, kad Smrtožder koji mu je bio najbliži shvati da je on tu i upozoravajuće vrisnu ostalima. Jedan Smrtožder stade da beži, uspinjući se poput majmuna uz stepenice na drugom kraju dvorane. Dambldorova čin ga povuče unazad lako i bez ikakvog napora, kao da ga je uhvatio nekim nevidljivim lasom...

Samo se još jedan par borio, očigledno nesvestan pridošlice. Hari vide kako Sirijus izbegava Belatriksin zrak crvene svetlosti: smeja se.

- Hajde, možeš ti i bolje! - urlao je on, dok mu je glas odzvanjao pećinastom dvoranom.

Drugi zrak svetlosti pogodi ga pravo u grudi.

Osmeh mu još uvek nije sasvim zamro s lica, ali su mu se oči razrogačile od šoka.

Hari pusti Nevila, mada toga nije bio ni svestan. Ponovo stade da preskače niz stepenice, izvukavši štapić, kada se i Dambldor okrenu ka podijumu.

Izgledalo je kao da je Sirijusu bila potrebna čitava večnost da padne: telo mu se graciozno izvilo dok je tonuo unazad kroz poderani veo koji je visio sa luka.

Hari spazi izraz pomešanog straha i iznenađenja na nekada privlačnom ispijenom licu svog kuma dok je padao kroz drevni prolaz i nestajao iza vela, koji za trenutak zaleprša kao na jakom vetru, a onda se ponovo vrati na mesto.

Hari začu pobedonosni vrisak Belatriks Lestrejndž, ali je znao da to ništa ne znači - Sirijus je samo propao kroz lučni prolaz, i svakog časa će se pojaviti sa druge strane...

Ali se Sirijus ne pojavi.

- SIRIUSE! - visnu Hari. - SIRIUSE!

Spustio se na pod, grabeći vazduh. Sirijus mora da je tu iza zavese, i on, Hari, ima da ga izvuče natrag...

Ali baš kada je dodimuo tlo i jurao ka podijumu, Lupin uhvati Harija oko prsa, vukući ga unazad.

- Ne možeš više ništa da učiniš, Hari...

- Idemo po njega, spasimo ga, samo je prošao na drugu stranu!

- ...prekasno je, Hari.

- Još uvek možemo da ga doхватimo... Hari se iz sve snage opirao, ali Lupin ga nije ispuštao...

- Ništa ne možeš da učiniš, Hari... ništa... njega više nema.

36. JEDINI KOJEG SE IKADA BOJAO

- Nije tačno da ga nema! - povika Hari.

Nije verovao u to. Nije hteo da poveruje. Još uvek se opirao Lupinu svakom preostalom trunkom snage. Lupin ne razume. Iza te zavese krili su se ljudi. Hari ih je čuo kako šapuću, prvi put kad je ušao u sobu. Sirijus se samo sakrio, prosto ga nisu videli...

- SIRIUSE! - zaurla on. - SIRIUSE!

- Ne može da se vrati, Hari - reče Lupin, a glas ga izdade dok se borio da obuzda Harija. - Ne može da se vrati, zato što je mr...

- ON - NIJE - MRTAV! - zagrme Hari. - SIRIUSE!

Oko njih se sve kretalo, beskorisno komešalo, mnogobrojne čini su obasjavale prostoriju. Za Harija je sve to bila tek besmislena buka, odbijene kletve koje su letele oko njih nisu bile važne, ništa nije bilo važno, osim da Lupin prestane da se pravi kao da Sirijus - koji je stajao tek na nekoliko koraka od njih, iza one stare zavese - neće da se pojavi svakog časa, tresući svojom tamnom kosom, željan da se ponovo priključi bici.

Lupin odvuče Harija sa podijuma. Hari, koji je još uvek zurio u prolaz, sada je bio ljut na Sirijusa što ga tera da ga čeka...

Boreći se da se oslobodi Lupinovog stiska, jedan deo njega shvati da ga Sirijus nikada nije ostavljao da ga čeka... Sirijus je uvek sve rizikovao da bi video Harija, da bi mu pomogao... ako Sirijus nije izašao iz tog prolaza kada ga je Hari dozivao tako glasno, kao da mu život od toga zavisi, jedino

moguće objašnjenje bilo je da nije mogao da se vrati... da je zaista...

Dambldor je veći deo preostalih Smrtoždera okupio na sredini prostorije, naizgled ih onespobivši nevidljivim konopcima. Ludooki Cudljivko je otpuzao preko prostorije do mesta gde je Tonks ležala, i sada je pokušavao da je oživi. Iza podijuma su još uvek dopirala bleštava svetla, hroptaji i povici - Kingzli je pritrčao da nastavi Sirijusov dvoboj sa Belatriks.

-Hari?

Nevil skliznu niz kamene tribine, ka mestu gde je Hari stajao. Hari se više nije odupirao Lupinu, koji ga je još uvek čvrsto držao za ruku, predostrožnosti radi.

-Hari... sbvarno bi je žao... - reče Nevil. Noge su mu još uvek nekontrolisano plesale. - Ba li je taj čobvek bio - ba li je Sirijus Blek bio tvoj... brijatelj?

Hari klimnu glavom.

-Evo - poče Lupin tiho, i uperivši svoj štapić u Nevilove noge reče: - Finite. - Čin beše skinuta: Nevilove noge se sručiše čvrsto na pod, iznenada se smirivši. Lupin je bio beo u licu. - Hajde... hajde da pronademo ostale. Gde su oni, Nevile?

Lupin se okrenu od prolaza dok je govorio. Zvučao je kao da mu svaka izgovorena reč zadaje bol.

- Sbi su obamo - reče Nevil. - Jeban od bozgova je nabao Rona, ali bislib ba bu je bobro... a Herbiona je u nesbesti, ali smo joj obibali buls...

Iza podijuma se začu glasan tresak, za kojim usledi krik. Hari vide Kingzlija kako pada na pod, urlajući od bola: Belatriks Lestrejndž pobeže, podvijenog repa, kada se Dambldor okrenu ka njoj. On nanišani čin na nju, ali je ona odbi od sebe. Sada je već bila na pola puta uz kamene tribine...

- Hari... ne! - povika Lupin, ali je Hari već otrgao ruku iz Lupinovog opuštenog stiska.

- UBILA JE SIRIJUSA! - zaurla Hari. - UBILA GA JE... SADA ĆU JA NJU DA UBIJEM!

I on pojuri za njom, preskačući kamene tribine. Neki ljudi su vikali za njim, ali njega nije bilo briga. Rub Belatriksine odore lepršajući nestade sa vidika ispred njega, i oni se ponovo nađoše u sobi u kojoj su plutali mozgovi...

Ona nanišani kletvu preko ramena. Akvarijum polete u vazduh i prevrnu se. Harija preplavi napitak odvratnog mirisa, koji pokulja iz akvarijuma: mozgovi su klizili i padali niz njega, mlatarajući svojim dugačkim šarenim pipcima, ali on povika: -Vingardium leviosal - i oni poleteše sa njega u vazduh. Klizajući se i spotičući, on potrča ka vratima. Preskočio je preko Lune, koja je stenjala na podu, projurio pored Džini, koja reče: -Hari... šta... ? - pored Rona, koji se slabašno kikotao, i najzad kraj Hermione koja je još uvek bila u nesvesti. Silovito je otvorio vrata od kružne cme sobe, i video Belatriks kako nestaje kroz vrata na drugom kraju prostorije. Pred njora se nalazio hodnik koji je vodio nazad ka liftovima.

On potrča, ali ona zalupi vrata za sobom, i zidovi već počeše da se okreću. Ponovo je bio okružen tragovima plave svetlosti od brzajućih svećnjaka koj su se okretali u krug.

-Gde je izlaz? - povika očajno, kad se zidovi ponovo zaustaviše uz tutnjavu. - Kuda se izlazi odavde?

Soba kao da je samo čekala da je to upita. Vrata tik iza njega se širom otvoriše: iza leđa mu se prostirao hodnik koji vodi ka liftovima, osvetljen bakljama i napušten. On potrča...

Čuo je čangrljanje lifta pred sobom. On jumu niz hodnik, zađe za ugao i pesnicom tresnu dugme da pozove drugi lift. On se spuštao sve niže, uz treskanje i tandrkanje. Rešetke se otvoriše i Hari ulete unutra, sada udarajući po dugmetu na kome je pisalo Atrijum. Vrata skliznuše u ležište i on krenu nagore...

Izgurao se iz lifta pre nego što su se rešetke skroz otvorile, i osvrnuo se oko sebe. Belatriks je gotovo stigla do lifta koji je vodio do telefonske govornice, a koji se nalazio na suprotnom kraju dvorane, ali se osvrnu unazad kad on potrča za njom, i ispali još jednu čin ka njemu. On se izmaknu iza fontane Magičnog bratstva: čin prolete pored njega i pogodi zlatnu kovanu kapiju na suprotnom kraju Atrijuma, tako da ova odjeknu poput zvona. Više se nisu čuli koraci. Prestala je da trči. On čučnu iza statua, osluškajući.

- Izadi, izadi, mali Hari\ - povika ona svojim lažnim dečjim glasom, koji je odjekivao po uglačanom drvenom podu. - Zašto si onda i pošao za mnom? Mislila sam da si došao da osvetiš mog dragog rođaka!

- I hoću! - povika Hari, a mnoštvo bleđih Harijevih duhova kao da u horu povika: - / hoću! - I hoću - / hoću! - širom prostorije.

-Aaaaah... da li si ga voleo, mala bebo Poterovih?

Harija obuže mržnja kakvu nikada pre nije spoznao. On se baci iza fontane i zagrme: - Krucio!

Beltrijs vrisnu: čin ju je oborila sa nogu, ali se nije koprcala i uvijala od bola, kao što je to učinio Nevil - već je ponovo bila na nogama, bez daha, više se ne smejući. Hari ponovo uzmače iza zlatne fontane. Njena kontračin pogodi glavu zgodnog čarobnjaka, koja odlete i uz tresak pade petnaestak metara dalje, ostavljajući duboke brazde po drvenom podu.

-Nikada pre nisi koristio neku neoprostivu kletvu, je li, dečaće? - povika ona. Sada je odbacila svoj bebeći glas. - Moraš da ih zaista i misliš, Poteru! Moraš zaista da poželiš da naneseš bol - da uživaš u njemu - pravedni gnev me neće dugo boleti - da ti pokažem kako se to radi, važi? Da te naučim...

Hari je puzao duž fontane, kada ona povika: - Kruciol - i primora ga da se ponovo sagne. Baš tada se kentaurova ruka, stežući luk, odlomi i slete na pod nedaleko od zlatne čarobnjakove glave.

-Poteru, ne možeš me pobediti! - vrisnu ona.

Čuo ju je kako se kreće nadesno, pokušavajući da ga jasno nacilja. On nastavi da joj uzmiče oko statue, čučnuvši iza kentaurovih nogu, dok rau je glava bila u ravni sa glavom kućnog vilenjaka.

- Ja sam bila, i još uvek sam, najverniji sluga Mračnog gospodara. Naučila sam mračne veštine od njega, i znam toliko moćne čini, sa kojima ti, patetični dečaće, nikada nećeš moći da se nosiš...

- Ošamutil - povika Hari. Bio se povukao do mesta gde je stajao goblin, smešeći se ka sada obezglavljenom čarobnjaku, i nanišanio ka njoj dok je provirivala iza fontane. Ona je reagovala tako brzo, da je jedva imao vremena da se sagne.

- Protego!

Mlaz crvene svetlosti, njegova sopstvena ošamućujuća čin, odbi se nazad ka njemu. Hari se otetura nazad iza fontane, a jedno goblinovo uvo odlete preko sobe.

- Poteru, pružiću ti još jednu šansu! - povika Beltrijs. - Daj mi proročanstvo - otkotrljaj ga sada ka meni - i možda ti i poštedim život!

- Pa, onda ćeš morati da me ubiješ, jer ga više nema! - zagrme Hari i, kada to povika, bol mu se proširi duž čela. Ožiljak mu se ponovo usijao, i on oseti nalet besa koji nije imao nikakve veze sa njegovim sopstvenim gnevom. - I on to zna! - reče Hari, sa ludačkim smehom koji je mogao da se meri i sa samim Beltrijsinim. - Tvoj voljeni stari drugar Voldemor zna da ga više nema! Neće baš biti zadovoljan tobom, je li?

- Šta? Kako to misliš? - vrisnu ona, i po prvi put u njenom glasu pojavi se primetan strah.

- Proročanstvo se razbilo dok sam pokušavao da podignem Nevila uz stepenike! Šta misliš, onda, šta će Voldemor reći na to?

Njegov ožiljak ga je probadao i pekao... od tog bola niz oči mu krenu bujica suza...

-LAŽOVE! - kriknu ona, ali je on sada razaznavao užas ispod njenog besa. - KOD TEBE JE, POTERU, I IMA DA MI GA DAŠ! Aćio proročanstvo! AĆIO PROROČANSTVO!

Hari se ponovo nasmeja, jer je znao da će je to razjariti, dok mu se bol tako snažno gomilao u glavi, da mu se činilo da će mu pući. On mahnu svojom praznom rukom iza jednouhog goblina i brzo je povuče, kada ona posla još jedan zrak zelene sve-tlosti ka njemu.

- Vidiš, nema ničeg! - povika on. - Ničeg što bi prizvala! Razbilo se, i niko nije čuo šta je govorilo, reci to svome šefu!

- Ne! - vrisnu ona. - Nije tačno, lažeš! GOSPODARU, POKUŠALA SAM, POKUŠALA SAM... NE KAŽNJAVAJTE ME...

- Ne troši dah! - povika Hari, zažmurivši zbog bola u ožiljku, koji je sada bio užasniji nego ikad. - Odavde te ne može čuti!

-Ne mogu, Poteru? - reče piskavi, ledeni glas.

Hari otvori oči.

Visok, mršav, i ogrnut cmom kukuljicom, belog i upalog zmijolikog lica, zureći u njega svojim skerletnocrvenim očima sa uskim prorezima umesto zenica... Lord Voldemor se stvorio nasred dvorane, uperivši Štapić u Harija, koji je stajao ukočen, ne mogavši ni da mrdne.

-Dakle, razbio si moje proročanstvo? - reče Voldemor nežno, zureći u Harija tim nemilosrdnim

crvenim očima, - Ne, Bela, on ne laže... osećam da istina dopire do mene iz njegovog bezvrednog uma... meseci priprema, meseci truda... a moji Smrtožderi su dopustili da mi Hari Potter opet osujeti planove...

- Gospodaru, žao mi je, nisam znala, borila sam se protiv animagusa Bleka! - zajeca Belatriks, bacivši se pod Voldemorova stopala, kada joj se on polako približi. - Gospodaru, morate da znate...

- Ćuti, Bela - reče Voldemor preteći. - Za koji trenutak ću se pozabaviti i tobom. Misliš li da sam ušao u Ministarstvo magije da bih slušao tvoja balava izvinjenja?

-Ali gospodaru... on je ovde... on je dole...

Voldemor nije obraćao pažnju na nju.

-Tebi nemam više ništa da kažem, Poteru - reče on tiho.- Predugo i prečesto si mi zasmetao. AVADA KEDAVRA!

Hari nije čak ni otvorio usta da pokuša da mu se odupre. Um mu je bio prazan dok je štapićem beskorisno upirao ka podu.

Ali bezglava zlatna statua čarobnjaka iz fontane ožive, skočivši sa svog postolja, i uz tresak slete izrađu Harija i Voldemora. Čin se odbi o grudi statue, kad ova raširi ruke da zaštiti Harija.

-Šta...? - kriknu Voldemor, osvrćući se oko sebe. A onda procedi: - Damblodor!

Hari se osvrnu iza sebe, dok mu je srce bubnjalo. Damblodor je stajao ispred zlatnih kapija.

Voldemor podiže štapić i još jedan zrak zelene svetlosti polete ka Damblodoru, koji se okrete i nestade u vihoru svog ogrtača. Sledećeg trenutka, stvori se iza Voldemora, i mahnu štapićem ka ostatku fontane. I ostale statue oživeše. Statua veštice potrča ka Belatriks, koja vrisnu i stade da baca čini koje su se beskorisno odbijale od statuinih grudi, pre nego što ova skoči na nju, prikovavši je za pod. U međuvremenu, goblin i kućni vilenjak odjuriše ka ognjištima postavljenim duž zida, a jednoruki kentaur odgalopira ka Voldemoru, koji nestade i ponovo se pojavi kraj bazenčića. Bezglava statua čarobnjaka odbaci Harija unazad, dalje od bitke, baš kada Damblodor pojuri ka Voldemoru, dok je zlatni kentaur obilazio oko njih.

- Budalasto od tebe što si noćas došao ovamo, Tome - reče Damblodor smireno. - Aurori su već krenuli ovamo...

- Dok oni dođu, ja više neću biti ovde, a ti ćeš biti mrtav!- siknu Voldemor. On poslao još jednu smrtonosnu kletvu ka Damblodoru, ali promaši i pogodi šalter čuvara iz obezbeđenja, koji se rasplamsa.

Damblodor zamahnu sopstvenim štapićem: sila čini koja polete iz njega bila je takva da Hari, iako je bio zaklonjen svojim zlatnim čuvarom, oseti kako mu se dlake naježiše dok je prolazila, i Voldemor je ovaj put bio prinuđen da niotkuda prizove sjajni srebrni štit, ne bi li je odbio. Čin, kakva god da je bila, nije nanela nikakvu vidljivu štetu štitu, već on samo odjeknu duboko poput gonga - čudnovato jezivim zvukom.

- Ne pokušavaš da me ubiješ, Damblodore? - povika Voldemor, suzivši svoje skerletne oči iznad vrha štita. - Ti si iznad takvih brutalnosti, je li?

- Obojica znamo da postoje i drugi načini da se uništi jedan čovek, Tome - reče Damblodor smireno, nastavljajući da ide ka Voldemoru, kao da se ničega na svetu ne boji, kao da se nije desilo ništa što bi poremetilo njegovu šetnju dvoranom. - Priznajem da me ne bi zadovoljilo da ti samo oduzmem goli život...

- Ne postoji ništa gore od smrti, Damblodore! - zareža Voldemor.

- Sasvim grešiš - reče Damblodor, i dalje prilazeći Voldemoru, govoreći ležerno, kao da o tome raspravljaju uz piće. Hari se uplaši kad ga vide kako mirno hoda, nezaštićen. Hteo je da vrisne u znak upozorenja, ali ga je njegov bezglavi čuvar neprekidno gurao unazad ka zidu, blokirajući svaki njegov pokušaj da izađe iz zaklona. - Zapravo, nesposobnost da pojmiš kako postoje mnogo gore stvari od smrti, oduvek ti je bila najveća slabost...

Još jedan zrak zelene svetlosti polete iza srebrnog štita. Ovaj put je jednoruki kentaur, koji je galopirao ispred Damblodora, primio udar i raspao se u stotine komadića, ali pre nego što su komadići dodirnuli pod, Damblodor je već ponovo izvukao svoj štapić i mahnuo njime kao da vitla bičem. Dugačak tanak plamen pokulja iz njegovog vrha i obavi se oko Voldemora, sa sve štitom. Na trenutak se činilo da je Damblodor pobedio, ali onda vatreni konopac postade zmija, koja smesta

popusti svoj stisak oko Voldemora i okrenu se, besno sikćući, ka Dambldoru.

Voldemort nestade. Zmija se pridiže sa poda, spremna za napad...

Iznad Dambldora buknu kovitlac plamenova, baš kada se Voldemort ponovo pojavio, stojeći na postolju usred bazenčića, gde je donedavno stajalo pet statua.

-Pazitel - povika Hari.

Ali još dok je vikao, još jedan zrak zelene svetlosti polete ka Dambldoru iz Voldemortovog štapića, a zmija napade...

Fokes dojezdi odozgo ispred Dambldora, širom otvori kljun i proguta ceo zrak zelene svetlosti: pretvori se u buktnju i pade na pod, mali, izboran i nemoćan da poleti. U istom trenu, Dambldor zamahnu svojim štapićem, dugim, tečnim pokretom -zmija, koja samo što nije uronila svoje oćnjake u ojega, polete visoko u vazduh i nestade u pramenu tamnog dima, a voda u bazenčiću se podiže i prekri Voldemorta, poput kakve čaure od topljenog stakla.

Na par trenutaka Voldemort je bio vidljiv samo kao mračna, treperava, bezlična figura, svetlucava i nerazpoznatljiva na postolju, očito se trudeći da odbaci masu koja ga je gušila...

A onda nestade, i voda uz pljusak pade nazad u bazenčić, divljački se prelivajući preko rubova, nakvasivši uglačani pod.

-GOSPODARU! - vrisnu Belatriks.

Siguran da je sve gotovo, siguran da je Voldemort odlučio da pobegne, Hari krenu da istrči iza zaklona svoje statue čuvara, ali Dambldor zagrme: - Ostani tu gde si, Hari!

Po prvi put, Dambldor je zvućao preplašeno. Hari nije mogao da shvati zašto: dvorana je bila sasvim prazna, izuzev njih dvojice, jecajuće Belatriks, još uvek zarobljene pod statuom veštice, i bebe feniksa Fokesa, koja je slabašno graktala na podu...

A onda se Harijev ožiljak širom otvori, i on je znao da je mrtav: bio je to nezamisliv bol, neizdrživ bol...

Više nije bio u dvorani, bio je u stisku stvorenja sa crvenim očima, toliko tesno uvijen, da Hari nije znao gde se završava njegovo, a gde poćinje telo stvorenja: bili su slepljeni u jedno, okovani bolom, i nije bilo bekstva...

A kada stvorenje progovori, koristilo je Harijeva usta, tako da on u svojoj agoniji oseti kako mu se vilica pomera...

-Ubij me sada, Dambldore...

Oslepljen, umirući, dok mu je svaki delić bića vapio za slobodom, Hari oseti kako ga stvorenje ponovo koristi...

-Ako smrt nije ništa, Dambldore, ubij dećaka...

Samo neka bol prestane, pomisli Hari... neka nas ubije... okonćaj sve to, Dambldore... smrt nije ništa, u poređenju sa ovim...

I ponovo ću videti Sirijusa...

Dok se Harijevo srce punilo emocijama, stisak stvorenja popusti, bol nestade. Hari je lećao licem prislonjen uz pod, bez svojih naoćara, drhteći kao da leći na ledu, a ne na drvetu...

A dvoranom su odjekivali glasovi, više glasova nego što je trebalo da ih bude... Hari otvori oći i spazi svoje naoćare kako leće kraj peta obezglavljene statue koja ga je ćuvala, ali je sada lećala na lećima, naprsla i nepokretna. On ih stavi i malćice pridiže glavu, samo da bi zatekao Dambldorov zakrivljeni nos na nekoliko centimetara od sopstvenog.

- Da li si dobro, Hari?

- Da - reće Hari, toliko se snaćno tresući, da nije mogao da pravilno podigne glavu. - Da, ja sam... gde je Voldemort, gde... ko su svi ovi... šta se...

Atrijum je bio pun ljudi. Po podu su se odraćavali smaragdnozeleni plamenovi koji su plamteli u svim ognjištima duć jednog zida, a iz njih su pokuljali nizovi ćarobnjaka i veštica. Kada ga je Dambldor pridigao na noge, Hari spazi sićušne zlatne statue kućnog vilenjaka i goblina, kako ka njima vode gotovo obeznanjenog Kornelijusa Fadća.

- Bio je tamo! - povika ćovek sa konjskim repom u skerletnoj odori, pokazujući ka gomili zlatnog krša na drugoj strani dvorane, gde je pre samo nekoliko trenutaka lećala zarobljena Belatriks. - Video sam ga, gospodine Fadć, kunem se da je to bio Znate-već-ko, zgrabio je neku ženu i prebacio

se!

- Znam, Vilijamsone, znam, i ja sam ga video! - promumla Fadž, koji je ispod svog kariranog ogrtača još uvek nosio pidžamu, i dahtao kao da je upravo pretrčao maraton. - Merlinove mi brade... ovde... ovde!... u Ministarstvu magije!... nebesa... izgleda mi nemoguće... za ime sveta... kako je ovo moguće...?

- Ako produžiš niz stepenice u Odsek za misterije, Komelijuse - reče Dambldor, očigledno zadovoljan što je Hari dobro, zakoračivši napred, kako bi pridošlice shvatile da je tu (nekoliko njih pridigoše štapiće, dok su drugi prosto delovali zaprepašćeno; statue vilenjaka i goblina stadoše da aplaudiraju, a Fadž toliko poskoči, da mu stopala u papučama potpuno napustiše pod) - zateći ćeš nekoliko odbeglih Smrtoždera zarobljenih u Dvorani smrti, vezane antiprebacivajućom kletvom, kako čekaju da odlučiš šta ćeš da radiš sa njima.

- Dambldore! - procedi Fadž, van sebe od čuda. - Ti... ovde... ja... ja...

On se divljački osvrnu ka Aurorima koje je doveo sa sobom, i nije raoglo biti jasnije da se sprema da uzvikne: - Držite ga!

-Kornelijuse, spreman sam da se borim sa tvojim ljudima - i da ih ponovo pobedim! - reče Dambldor gromkim glasom.- Ali si pre nekoliko minuta sopstvenim očima video dokaz da ti već godinu dana govorim istinu. Lord Voldemor se vratio, već dvanaest meseci juriš pogrešnog čoveka, i sada je vreme da poslušаш glas razuma!

-Ja... neću... pa... - promuca Fadž, osvrćući se oko sebe, kao da se nada da će mu neko reći šta da čini. Kada to niko ne uradi, on reče: - Dobro onda... Douliše! Vilijamsone! Idite dole u Odsek za misterije i pogledajte... Dambldore, ti... ti ćeš morati da mi kažeš šta tačno... Fontana Magičnog bratstva... šta se to dogodilo? - dodade on cvileći, zureći u pod, na kome su sada ležali razbacani ostaci statua veštice, čarobnjaka i kentaura.

- Raspravljaćemo o tome tek kada budem poslao Harija nazad na Hogvorts - reče Dambldor.

- Harija... Harija Potera?

Fadž se obrau i zagleda u Harija, koji je još uvek stajao naslonjen na zid kraj pale statue koja ga je čuvala tokom Voldemorovog i Dambldorovog dvoboja.

- On... ovde? - reče Fadž. - Zašto... o čemu se ovde radi?

- Objasniću ti sve - ponovi Dambldor - kada Hari bude ponovo u školi.

On se udalji od bazenčića, zaputivši se ka mestu gde je zlatna čarobnjakova glava ležala na podu. Uperi svoj štapić u nju i promrmlja: - Portus. - Glava zasvetle plavim sjajem i nekoliko sekundi je bučno podrhtavala na drvenom podu, a onda ponovo postade nepomična.

-Pazi ovamo, Dambldore! - reče Fadž, kada je Dambldor podigao glavu i odneo je nazad do Harija.

- Nemaš ovlašćenje za taj teleportacioni ključ! Ne smeš da radiš takve stvari pred Ministrom magije, ti... ti...

Glas mu se prekide kada ga Dambldor autoritativno osmotri preko svojih naočara u obliku polumesece.

-Izdaćeš naređenje da se Dolores Ambridž ukloni sa Hogvortsa - reče Dambldor. - Reći ćeš svojim Aurorima da prestanu da tragaju za mojim nastavnikom brige o magijskim stvorenjima, kako bi mogao da se vrati nazad na posao. Pokloniću ti... - Dambldor izvuče sat sa dvanaest kazaljki iz svog džepa i pogleda na njega - ...pola sata svog vremena večeras, a za to vreme mislim da ćemo moći da pokrijemo i više od glavnih tačaka svega što se odigralo ovde. Posle toga, moraću da se vratim u moju školu. Naravno, ako ti i dalje bude potrebna moja pomoć, više si nego dobrodošao da me kontaktiraš na Hogvortsu. Pisma adresirana na direktora stići će do mene.

Fadž se izbeći gore no ikada. Usta su mu bila otvorena, a okruglo lice postajalo tnu je sve ružičastije pod neurednom sedom kosom.

-Ja... ti...

Dambldor mu okrenu leđa.

-Uzmi ovaj teleportacioni ključ, Hari.

On ispruži zlatnu glavu statue i Hari stavi niku na nju, više ne brinući šta će sledeće da učini, gde će sada otići.

-Videćemo se za pola sata - reče Dambldor tiho. - Jedan... dva... tri...

Harija obuže poznat osećaj kuke koja mu izvlači utrobu kroz pupak. Uglučani drveni pod iščeže mu pod nogama. Atrijum, Fadž i Dambldor redom nestadoše, i on polete napred kroz kovitlac boja i zvukova...

37. IZGUBLJENO PROROČANSTVO

Harijeva stopala udariše o čvrsto tlo. Kolena mu malo klecnuše, a zlatna čarobnjakova glava pade na pod, uz odzvanjajuće klank. On se osvmu oko sebe i shvati da se stvorio u Dambldorovoj kancelariji.

Sve kao da se popravilo samo od sebe tokom direktorovog odsustva. Delikatni srebni instrumenti ponovo su stajali na stočićima sa vretenastim nožicama, mimo brujeći i izbacujući oblačice dima. Portreti direktora i direktorki dremali su u svojim ramovima, dok su im se glave klatile na naslonima fotelja ili su bile prislonjene uz ivice slike. Hari pogleda kroz prozor. Preko horizonta se protezala hladna bledozelena linija: uskoro će svanuti.

Mir i tišina, koje bi tek povremeno poremetio pokoji hroptaj ili šmrktanje uspavanih portreta, bili su mu nepodnošljivi. Kad bi okruženje moglo da oslika osećanja u njemu, slike bi vrištale od bola. Šetkao se po tihoj, prelepoj kancelariji, ubrzano dišući, trudeći se da ne razmišlja. Ali morao je da misli... od toga se nije moglo pobeći...

On je kriv što je Sirijus mrtav. Sve je to njegova krivica. Da on, Hari, nije bio toliko glup da nasedne na Voldemorov trik, da nije bio toliko ubeđen da je ono što je video u svom snu stvarno, da je dozvolio mogućnost da se Voldemor, baš kao što je Hermiona rekla, oslanjao na Harijevu potrebu da uvek izigrava heroja...

Bilo je nepodnošljivo, nije hteo da razmišlja o tome, nije mogao to da izdrži... u njemu je zjapila užasna šupljina, koju nije hteo da oseća niti ispituje, mračna rapa na mestu gde je nekada bio Sirijus, kroz koju je Sirijus nestao. Nije hteo da bude sam sa tim velikim, nemim prostorom, nije mogao da izdrži...

Slika iza njega naročito glasno zahrka, i jedan ledeni glas reče: - Ah... Hari Potter...

Fineas Nigelus dugo zevnu, protežući ruke, i posmatraše Harija prepredenim, suženim očima.

-A šta tebe dovodi ovde, u ranim jutarnjim satima? - napokon reče Fineas. - Trebalo bi da je ova kancelarija zatvorena za sve, izuzev za pravog direktora. Ili te je možda Dambldor poslao ovamo? Oh, nemoj mi reći... - on ponovo drhtavo zevnu. - Još jedna poruka za mog bezvrednog čukununuka?

Hari nije bio u stanju da progovori. Fineas Nigelus nije znao da je Sirijus mrtav, a Hari nije mogao da mu to kaže. Reći to naglas učinilo bi stvar konačnom, apsolutnom, nepovratnom.

Još neki portreti se promeškoliše. Užasnut mišlju da će sada biti podvrgnut ispitivanju, Hari otrča preko sobe i zgrabi kvaku.

Nije htela da se okrene. Bio je zarobljen unutra.

-Nadam se da ovo znači - reče korpulentni čarobnjak crvenog nosa, koji je visio na zidu iza direktorovog stola - da će Dambldor uskoro ponovo biti među nama?

Hari se okrenu. Čarobnjak ga je posmatrao sa velikim zanimanjem. Hari klimnu. Ponovo je iza svojih leđa pokušao da okrene kvaku, ali ona ostade nepomična.

-Oh, odlično - reče čarobnjak. - Bilo je veoma dosadno bez njega, zaista strašno dosadno.

On se primiri na stolici nalik prestolu, na kojoj beše naslikan, i blagonaklono se nasmeši Hariju.

-Dambldor ima veoma visoko mišljenje o tebi, siguran sam da to već i sam znaš - reče on ležerno. - O, da. Veoma te ceni.

Krivica koja je ispunjavala Harijeve grudi poput kakvog monstruoznog teškog parazita, sada se zakoprca i stade da se uvija. Hari nije mogao ovo da podnese, nije više mogao da podnese što je taj koji jeste... nikada se još nije osećao do te mere zatočenikom sopstvenog uma i tela, nikada nije toliko žarko priželjkivao da bude neko, bilo ko, drugi...

Prazno ognjište buknu smaragdnozelenim plamenom, zbog čega Hari odskoči od vrata, zureći u čoveka koji se kovitlao u kaminu. Kada se Dambldorovo visoko obličje uspravilo iz vatre, čarobnjaci i veštice po portretima na okolnim zidovima uz trzaj se probudiše, mnogi uskliknuvši u

znak dobrodošlice.

-Hvala vam - reče Dambldor nežno.

Isprva nije pogledao u Harija, već je prišao stalku kraj vrata i iz unutrašnjeg džepa izvukao sićušnog, ružnog, golišavog Fokesa, kojeg je nežno smestio na tacnu sa mekim pepelom ispod zlatnog stalka na kome je odrasli Fokes obično stajao.

-Pa, Hari - reče Dambldor, napokon se okrenuvši od ptičeta - biće ti drago da čuješ da niko od tvojih drugova neće snositi trajne posledice večerašnjih događaja.

Hari je pokušao da kaže: - Dobro je - ali mu nikakav glas ne izađe iz usta. Činilo mu se kao da ga Dambldor podseća na to koliko je štete prouzrokovao, i mada je Dambldor najzad gledao pravo u njega, i uprkos tome što mu je izraz lica bio blag, a ne optužujući, Hari nije mogao da ga pogleda u oči.

-Madam Pomfri ih sve upravo krpi - reče Dambldor. - Nimfadora Tonks će možda morati da provede malo vremena u Sent Mungu, ali izgleda da će se potpuno oporaviti.

Hari se zadovoljio time da samo klimne glavom, zureći u tepih, koji je postajao sve svetliji, što je nebo napolju postajalo bleđe. Bio je siguran da svi portreti u sobi željno slušaju svaku reč koju bi Dambldor izgovorio, pitajući se gde su Dambldor i Hari bili, i zašto je bilo povređenih.

- Znam kako se osećaš, Hari - reče Dambldor veoma tiho.

- Ne, ne znate - reče Hari, a glas mu iznenada postade jak, kipteći od usijanog besa. Dambldor nema pojma šta on, Hari, oseća.

- Vidiš, Dambldore? - reče Fineas Nigelus lukavo. - Nikada ne pokušavaj da razumeš učenike. Oni to mrze. Radije bi da budu tragično neshvaćeni, da se potpuno predaju samosažaljenju, da se krčkaju u sopstvenom...

- Dosta, Finease - reče Dambldor.

Hari okrenu leđa Dambldoru i odlučno se zagleda kroz prozor. Video je teren za kvidič u daljini. Jednom prilikom Sirijus se pojavio tamo, maskiran u ofucanog crnog psa, da bi mogao da posmatra Harija kako igra... verovatno je bio došao da vidi da li je Hari dobar kao što je bio Džejms... Hari ga to nikada nije pitao...

-Ne treba da se stidiš toga što osećaš, Hari - reče Dambldorov glas. - Naprotiv... sama činjenica da možeš da osetiš ovoliki bol jeste tvoja najveća vrлина.

Hari oseti kako mu užareni gnev izjeda unutrašnjost, plamteći u užasnoj praznini, ispunjavajući ga željom da povredi Dambldora zbog njegove smirenosti i praznih reči.

- Moja najveća vrлина, je li' te? - reče Hari drhtavim glasom, dok je zurio u teren za kvidič, više ga ni ne videći. - Pojma vi nemate... ne znate kako je...

- Šta ja to ne znam? - upita Dambldor smireno.

To je prevršilo svaku meru. Hari se okrenu ka njemu, drhteći od besa.

- Ne želim da pričam o svojim osećanjima, u redu?

- Hari, ovakva patnja dokazuje da si još uvek čovek! Ovaj bol je deo ljudskog...

- ONDA - NE - ŽELIM - DA - BUDEM - ČOVEK! - zagrme Hari, zgrabi krhki srebrni uređaj sa stočića sa vretenastim nožicama kraj sebe i baci ga preko sobe. On se razbi o zid na stotinu sićušnih delića. Nekoliko portreta kriknuše od besa i straha, a portret Armanda Dipeta reče: - Zaista!

- NIJE ME BRIGA! - povika Hari na njih, zgrabi lunoskop i baci ga u kamin. - SAD MI JE DOSTA, DOVOLJNO SAM VIDEO, HOĆU NAPOLJE, HOĆU DA SE SVE ZAVRŠI, VIŠE ME NIJE BRIGA...

On zgrabi stočić na kome je srebrni instrument stajao, pa i njega baci. On se razbi o pod, a noge mu se otkotrljaše u suprotnim pravcima.

- Ipak te je briga - reče Dambldor. Nije se ni trgao, niti je ijednim pokretom pokušao da zaustavi Harija dok mu je demolirao kancelariju. Izraz lica mu je bio smiren, gotovo otuđen. - Toliko se brineš, da osećaš kao da ćeš iskrvariti na smrt od tolikog bola.

- JA... NIJE TAČNO! - vrisnu Hari tako glasno, da oseti kao da će mu grlo pući, i na trenutak je hteo da pojuri ka Dambldoru, da i njega polomi. Da razbije u komadiće to smireno staro lice, da ga protrese, povredi, da ga natera da i on oseti makar delić užasa koji njega, Harija, iznutra razdire.

- O, da, tačno je - reče Dambldor, još mirnije. - Do sada si izgubio majku, oca i jedinu osobu koju si

ikada upoznao, a da ti je bila nalik na roditelja. Naravno da te je briga.

- VI NE ZNATE KAKO SE OSEĆAM! - zaurla Hari. - VI... SAMO STOIIITE TU... VI...

Ali reči više nisu bile dovoljne, a razbijanje stvari nije bilo ni od kakve pomoći. Hteo je da potrči, hteo je samo da trči i da se nikada ne osvme za sobom, želeo je da bude negde gde neće moći da vidi te bistre plave oči kako zure u njega, to mr-sko staro smireno lice. On potrča ka vratima, ponovo zgrabi kvaku i cimnu je.

Ali vrata nisu htela da se otvore.

Hari se okrenu nazad ka Dambldoru.

- Pustite me napolje - reče. Drhtao je od glave do pete.

- Ne - prosto mu odgovori Dambldor.

Nekoliko trenutaka su se gledali.

- Pustite me napolje - ponovi Hari.

- Ne - ponovi Dambldor.

- Ako me ne pustite... ako me ovde zadržite... ako me ne pustite...

- Slobodno nastavi da uništavaš moje stvari - reče Dambldor spokojno. - Ako smem da primetim, ionako ih imam previše.

On obiđe svoj sto i sede za njega, posmatrajući Harija.

- Pustite me napolje - reče Hari po ko zna koji put, glasom koji je bio hladan i smiren, gotovo kao Dambldorov.

- Ne, sve dok ne kažem šta imam - reče Dambldor.

- Da li... da li mislite da hoću... da li mislite da me je biriga... NE TIČE ME SE ŠTA VI IMATE DA KAŽETE! - zagrmje Hari. - Ne želim da čujem ništa što vi imate da kažete!

- Saslušaćeš - reče Dambldor odlučno. - Zato što nisi ni upola ljut na mene, koliko bi trebalo da budeš. Ako ćeš već da me napadneš, a znam da si veoma blizu da to učiniš, voleo bih da to sasvim zaslužim.

- O čemu to pričate...?

- Ja sam kriv za Sirijusovu smrt - reče Dambldor jasno. - III bi, možda, trebalo da kažem, ja sam gotovo sasvim kriv - neću da budem toliko arogantan da preuzimam celu odgovornost na sebe. Sirijus je bio hrabar, pametan i energičan čovek, a takvi ljudi obično nisu zadovoljni kad sede kod kuće, krijući se, kad veruju da su drugi u opasnosti. Uprkos tome, ni na trenutak nisi smeo da poveruješ da je trebalo da večeras odeš u Odsek za misterije. Da sam bio iskren prema tebi, Hari, kao što je trebalo da budem, ti bi odavno znao da će Voldemor možda pokušati da te namami u Odsek za misterije, i večeras nikako ne bi uspeo da te tamo odvuče na prevaru. A Sirijus ne bi morao da pođe za tobom. Krivica za to je moja, i samo moja.

Hari je i dalje stajao sa rukom na kvaki, ali više ni sam toga nije bio svestan. Zurio je u Dambldora, gotovo ni ne dišući, slušao, mada je jedva shvatao to što čuje.

-Molim te, sedi - reče Dambldor. To nije bilo naređenje, već molba.

Hari je oklevao, a onda polako krenu duž prostorije, sada prekrivene srebrnim zupčanicima i komadićima drveta, i sede preko puta Dambldorovog stola.

- Da li to znači - reče Fineas Nigelus polako, sa Harijeve desne strane - da je moj čukununuk - poslednji iz loze Blekovih - mrtav?

- Da, Finease - reče Dambldor.

- Ne verujem u to - odsečno će Fineas.

Hari okrenu glavu u stranu taman na vreme da vidi Fineasa kako izleće iz svog portreta, znajući da je otišao da poseti svoju drugu sliku u Ulici Grimold. Možda će ići od portreta do portreta, dozivajući Sirijusa kroz kuću...

-Hari, dugujem ti objašnjenje - reče Dambldor. - Objašnjenje grešaka jednog starca. Jer, sada shvatam da ono što sam učinio, i ono što nisam, nosi sve oznake staračkog posustajanja. Mladost ne može da zna kako starost misli i oseća. Ali starci su sami krivi ako zaborave kako je to biti mlad... a čini se da sam ja to odnedavno zaboravio...

Sunce se sada već valjano pomaljalo. Iznad planina se video rab zaslepljujućenarandžaste, a nebo iznad njega bilo je bezbojno i osvetljeno. Svetlost obasja Dambldora, njegove srebrae obrve i bradu,

brazde duboko urezane u njegovo lice.

- Kada sam, pre petnaest godina, video ožiljak na tvom čelu - reče Dambldor - pretpostavio sam šta bi on mogao da znači. Pretpostavio sam da je to možda znak spone koja je stvorena između tebe i Voldemora.

- Profesore, to ste mi već rekli - reče Hari odsečno. Nije ga bilo briga što je drzak. Više ga gotovo nista nije brinulo.

- Da - reče Dambldor izvinjavajućim tonom. - Da, ali vidiš... neophodno je da počnem od tvog ožiljka. Jer, nedugo pošto si se ponovo priključio magijskom svetu, postalo je očigledno da sam bio u pravu, i da ti ožiljak pruža upozorenja kada ti je Voldemor blizu, ili kada oseća snažne emocije.

- Znam - reče Hari iznureno.

- A ta tvoja sposobnost - da otkriješ Voldemorovo prisustvo, čak i kada je maskiran, i da znaš šta oseća kada mu se uspale emocije - postala je sve izraženija otkako je Voldemor povratio svoje telo i pune moći.

Hari se nije potrudio ni da klimne glavom. Sve je ovo već znao.

- Odsкора - nastavi Dambldor - zabrinuo sam se da će Voldemor shvatiti da postoji ta veza između vas. I naravno, desilo se da si jednom ušao dovoljno duboko u njegov um i misli, da oseti tvoje prisustvo. Govorim, naravno, o noći kada si prisustvovao napadu na gospodina Veslija.

- Aha, Snejp mi je to rekao - promrmlja Hari.

- Profesor Snejp, Hari - ispravi ga Dambldor tiho. - Ali, zar se nisi pitao zašto ti ja nisam to objasnio? Zašto te ja nisam učio oklumenciji? Zašto te već mesecima nisam ni pogledao?

Hari podiže pogled. Sada je video da Dambldor deluje tužno i umorao.

- Aha - promrmlja on. - Da, pitao sam se.

- Vidiš - nastavi Dambldor - verovao sam da neće dugo vremena proći, pre nego što Voldemor pokuša da ti silom prodre u um, da ga pogrešno usmerava i manipuliše tvojim mislima, a nisam bio rad da mu pružim još više razloga za to. Bio sam siguran da bi, ukoliko bi shvatio da je naš odnos bliži od odnosa direktora i đaka - ili da je ikada takav bio - iskoristio prvu priliku da te upotrebi kao sredstvo da me špijunira. Strahovao sam od toga kako bi sve mogao da te upotrebi, strepeo od mogućnosti da će pokušati da te obuzme. Hari, verujem da sam bio u pravu kada sam mislio da će Voldemor pokušati da te iskoristi na takav način. U onim retkim prilikama kada smo bili u bliskom kontaktu, činilo mi se da vidim njegovu senku kako vreba iza tvojih očiju...

Hari se priseti da mu se činilo kao da u njemu vreba zmija, spremna da napadne, u retkim trenucima kada bi on i Dambldor uspostavili kontakt očima.

- Cilj zbog kojeg je Voldemor želeo da te obuzme, kao što je večeras i pokazao, nije bio moje uništenje, već tvoje. Nadao se, kada te je maločas nakratko obuzeo, da ću ja žrtvovati tebe u nadi da ću ga ubiti. Stoga, distanciranjem od tebe, ja sam pokušavao da te zaštitim, Hari. Staračka greška...

On duboko uzdahnu. Hari je pustio da njegove reči prolaze kraj njega. Pre nekoliko meseci bi bio veoma zainteresovan da sazna sve ovo, ali sada mu je to bilo besmisleno u poređenju sa zjapećim bezdanom koji je u njemu ostavio gubitak Sirijusa. Ništa od toga više nije bilo važno...

- Sirijus mi je rekao da si osetio kako se Voldemor budi u tebi one noći kada si imao viziju napada na Artura Veslija. Odmah sam znao da su se moji najgori strahovi obistinili: Voldemor je shvatio da može da te upotrebi. Da bih te naoružao protiv Voldemorovih upada u tvoj um, sredio sam ti časove oklumencije sa profesorom Snejpom.

On zastade. Hari je posmatrao sunčevu svetlost, koja je sada polako klizila preko uglačane površine Dambldorovog stola, osvetljavajući srebrnu mastionicu i lepo skerletnocrveno pero. Hari je znao da su portreti oko njega već svi budni i da pomno slušaju Dambldorovo objašnjenje. Čuo bi povremeno šuškanje odora, tiho pročišćavanje grla. Fineas Nigelus još uvek se nije vratio...

- Profesor Snejp je otkrio - nastavi Dambldor - da si već mesecima sanjao vrata Odseka za misterije. Voldemor je, naravno, još otkako je povratio svoje telo, bio opsednut mogućnošću da čuje proročanstvo. I, pošto su njegove misli neprekidno bile usmerene ka tim vratima, bile su i tvoje, iako nisi znao šta to znači.

- A onda si video Rukvuda, koji je radio u Odseku za misterije pre svog hapšenja, kako govori Voldemoru ono što smo mi sve vreme znali - da su proročanstva u Ministarstvu magije žestoko

zaštićena. Samo ljudi na koje se ona odnose mogu ih podići sa polica, a da ne polude: u ovom slučaju, ili bi sam Voldemor morao da uđe u Ministarstvo magije, i da rizikuje da se napokon oda - ili bi ti morao da ga uzmeš umesto njega. Zato je postalo još važnije i hitnije da ovladaš oklumencijom.

- Ali ja nisam - promrmlja Hari. Rekao je to naglas da bi pokušao da olakša mrtvi teret krivice koji je nosio u sebi: mora da će mu priznanje makar malo olakšati stravični pritisak koji oseća oko srca.

- Ja nisam vežbao, nisam se potrudio, mogao sam da sprečim te svoje snove, Hermiona mi je neprekidno govorila da to vežbam, a da jesam, on nikada ne bi mogao da mi pokaže kuda da idem, i... Sirijus ne bi... Sirijus ne bi...

Hariju nešto puče u glavi: potreba da se opravda, da objasni...

- Probao sam da proverim da li su stvamo zarobili Sirijusa, otišao sam u kancelariju Ambridžove, pričao sara sa Kričerom iz kamina, a on mi je rekao da Sirijus nije tu, rekao je da je otišao!

- Kričer te je lagao - reče Dambldor smireno. - Ti nisi njegov gospodar, mogao je da te laže, a da ne mora posle sebe da kazni. Kričer je želeo da ti odeš u Ministarstvo magije.

- On... on me je namerno poslao tamo?

- O, da. Bojim se da je Kričer već mesecima služio više no jednog gospodara.

- Kako? - upita Hari tupo. - Već godinama nije izašao iz Ulice Grimold.

- Kričer je ugrabio svoju priliku nedugo pre Božića - reče Dambldor - Kada mu je Sirijus, očigledno, viknuo: Marš napo!je. On je poslušao Sirijusove reči, i protumačio to kao naređenje da napusti kuću. Otišao je do jedinog člana porodice Blek kojeg je još uvek poštovao... do Blekove rođake Narcise, sestre Belatriks, a žene Lucijusa Melfoja.

- Kako znate sve to? - upita Hari. Srce mu je ubrzano lupalo. Bila mu je muka. Sećao se kako se brinuo zbog Kričerovog čudnovatog odsustva tokom Božića, setivši se kako se ponovo pojavio na tavanu...

- Kričer mi je sinoć rekao - odgovori Dambldor. - Vidiš, kada si profesoru Snejpu uputio ono zagonetno upozorenje, on je shvatio da si imao viziju Sirijusa utamničenog u dubini Odseka za misterije. I on je, kao i ti, smesta pokušao da kontaktira Sirijusa. Moram da ti objasnim da članovi Reda feniksa imaju pouzdanije metode komuniciranja od kamina u kancelariji Dolores Ambridž. Profesor Snejp je otkrio da je Sirijus živ i bezbedan u Ulici Grimold.

- Međutim, kada se ti nisi vratio sa puta u šumu sa Dolores Ambridž, profesor Snejp je posumnjao da ti možda još uvek veruješ kako je Sirijus zatočenik Lorda Voldemora. Smesta je uzbunio određene članove Reda.

Dambldor duboko uzdahnu i nastavi: - Kada je Snejp uspostavio kontakt, u sedištu su bili Alastor Čudljivko, Nimfadora Tonks, Kingzli Okovgrom i Remus Lupin. Svi su se složili da ti odmah priskoče u pomoć. Profesor Snejp je zahtevao da Sirijus ostane, pošto je neko morao da ostane u sedištu, da meni ispriča šta se dogodilo, jer je trebalo da stignem svakog časa. U međuvremenu je on, profesor Snejp, nameravao da pročešlja šumu u potrazi za tobom.

- Ali Sirijus nije želeo da ostane u pozadini, dok drugi kreću u potragu za tobom. Naložio je Kričeru da me izvesti šta se dogodilo. I stoga, kada sam stigao u Ulicu Grimold, nedugo pošto su svi otišli u Ministarstvo, vilenjak mi je saopštio - grohotom se smejući - gde je Sirijus otišao.

- Smejao se? - reče Hari šupljim glasom.

- O, da - reče Dambldor. - Vidiš, Kričer nije mogao da nas potpuno izda. On nije čuvar tajni Reda, i nije mogao da Melfojevima oda naše prebivalište, niti poverljive planove Reda, jer mu je bilo zabranjeno da ih ikome otkrije. Bio je vezan čarolijom svoje vrste, što znači da nije smeo da se ogлуši o direktno naređenje svog gospodara, Sirijusa. Ali je Narcisi dao informacije koje su bile veoma dragocene Voldemoru, a koje su, pak, Sirijusu delovale isuviše trivijalno da bi i pomislio da mu zabrani da ih ponovi.

- Kakve?

- Recimo, činjenicu da si ti Sirijusu najvažnija osoba na celom svetu - reče Dambldor tiho. - Ili, to da si počeo da Sirijusa sinatraš mešavinom oca i brata. Voldemor je, naravno, već znao da je Sirijus u Redu, i da ti znaš gde je on - ali Kričerove informacije su ga naterale da shvati da je Sirijus Blek jedina osoba za koju bi sve učinio da je spaseš.

Harijeve usne su bile hladne i utrnule.

- Dakle... kada sam sinoć upitao Kričera da li je Sirijus tu...

-Melfojevi - nesumnjivo po Voldemorovim instrukcijama - rekli su mu da mora da pronade način da drži Sirijusa podalje, kada ti budeš doživeo viziju da ga muče. Tako bi, ako ti odlučiš da vidiš da li je Sirijus kod kuće ili ne, Kričer mogao da se pretvara da ovaj nije tu. Kričer je juče povredio hipogrifa Bakkika i, u trenutku kada si se pojavio u kaminu, Sirijus je bio na spratu, brinući se oko njega.

Harijevim plućima kao da je ponestajalo vazduha. Disanje mu je bilo brzo i plitko.

- A Kričer vam je sve to rekao... i nasmejao se? - reče on promuklo.

- Nije želeo da mi kaže - reče Dambldor. - Ali sam i sam dovoljno spretan legilimens da znam kada me neko laže pa sara ga... ubedio... da mi ispriča celu priču, pre nego što sam se zaputio u Odsek za misterije.

- A Hermiona - prošaputa Hari, stegnuvši šake u hladne pesnice na svojim kolenima - Hermiona nam je neprekidno govorila da budemo fini prema njemu...

- I bila je potpuno u pravu, Hari - reče Dambldor. - Kada smo odabrali Ulicu Grimold broj dvanaest za naše sedište, upozorio sam Sirijusa da prema Kričeru mora da se ophodi sa blagonaklonošću i poštovanjem. Takođe sam mu rekao da bi Kričer mogao da bude opasan po nas. Ne verujem da me je Sirijus ozbiljno shvatio, niti da je ikada pomislio kako i Kričer može da bude biće sa dubokim osećanjima, poput ljudskih...

- Nemojte da krivite... nemojte tako da... govorite... o Sirijusu, kao da je... - Hari počeo da gubi dah, nije mogao da propisno izgovori reči, ali bes koji je nakratko splasnuo, ponovo se rasplamsa u njemu: neće dopustiti Dambldoru da kritikuje Sirijusa. - Kričer je lažljivi... pogani... zaslužio je...

- Kričer je onakav kakvim su ga čarobnjaci načinili, Hari -reče Dambldor. - Da, treba ga sažaljevati. Život mu je bio jad i beda, baš kao i tvom prijatelju Dobiju. Bio je primoran da izvršava Sirijusove naredbe, jer je Sirijus bio poslednji član porodice čiji je bio rob, ali nije osećao nikakvu pravu lojalnost prema njemu. I, kakve god bile Kričerove mane, mora se priznati da Sirijus nije učinio ništa da Kričeru olakša život...

-NE GOVORITE TAKO O SIRIJUSU! - povika Hari.

Ponovo je skočio na noge, pobesneo, spreman da skoči na Dambldora, koji očigledno uopšte nije razumeo ni Sirijusa, niti koliko je on bio hrabar, koliko je propatio...

- A šta je sa Snejpom? - siknu Hari. - O njemu ne govorite, je li? Kada sam mu rekao da je Voldemor zarobio Sirijusa, on mi se samo iskezio, po običaju...

- Hari, i sam znaš da profesor Snejp nije imao drugog izbora pred Dolores Ambridž, nego da se pretvara da te ne shvata ozbiljno - reče Dambldor strpljivo - ali, kao što sam ti već objasnio, obavestio je članove Reda što je pre mogao o onome što si mu rekao. On je taj koji je zaključio gde si otišao, kada se nisi vratio iz šume. Takođe je profesorki Ambridž dao lažni veritaserum, kada je pokušavala da te prisili da joj odaš Sirijusovo prebivalište.

Hari se oglušio na ove reči. Osećao je divljačko zadovoljstvo dok je krivio Snejpa, činilo mu se da tako umanjuje sopstveni osećaj užasne krivice, i želeo je da se Dambldor složi sa njim.

- Snejp... Snejp se r-rugao Sirijusu što ostaje u kući... tvrdio je da je Sirijus kukavica...

- Sirijus je bio odveć star i pametan da bi dozvolio da ga takve bedne provokacije povrede - reče Dambldor.

- Snejp je prestao da mi drži časove oklumencije! - zareža Hari. - Izbacio me je iz svoje kancelarije!

- Svestan sam toga - reče Dambldor sumorno. - Već sara rekao da je bila greška što te nisam sam podučavao, iako sam tada bio siguran da ništa ne bi moglo biti opasnije od toga da otvoriš svoj um ka Voldemoru dok si u mom prisustvu...

- Snejp je sve činio još gorim, ožiljak bi me uvek tnnogo jače bolelo posle časova kod njega... - Hari se seti Ronovih komentara na tu temu i nastavi - ...kako uopšte znate da on nije pokušavao da me još više oslabi za Voldemora, da mu olakša da mi uđe u...

- Ja verujem Severusu Snejpu - prosto će Dambldor. - Ali sam zaboravio - još jedna staračka greška - da neke rane zadiru isuviše duboko da bi potpuno zarasle. Mislio sam da će profesor Snejp moći da prevaziđe svoja osećanja prema tvom ocu... pogrešio sam.

- Ali to je okej, je li? - povika Hari, ignorišući preneražena lica i neodobravajuće mrmljanje portreta sa zidova. - U redu je da Snejp mrzi moga tatu, ali nije okej da Sirijus mrzi Kričera?

- Sirijus nije mrzeo Kričera - reče Dambldor. - Smatrao ga je slugom koji nije dostojan pažnje. Ravnodušnost i nemar često nanose više štete od čiste mržnje... fontana koju smo večeras uništili govorila je laž. Mi čarobnjaci predugo smo zloupotrebljavali i zlostavljali našu sabraću, i sada žanjemo to što smo posejali.

- ZNAČI SIRIJUS JE DOBIO ONO ŠTO JE ZASLUŽIO, JE LI? - zaurla Hari.

- To nisam rekao, niti ćeš me ikada čuti da to izgovaram - odgovori mu Dambldor tiho. - Sirijus nije bio okrutan čovek, uglavnom je bio blagonaklon prema kućnim vilenjacima. Nije nimalo voleo Kričera, jer je Kričera bio živi podsetnik doma koji je Sirijus mrzeo.

- Da, mrzeo ga je! - reče Hari, promuklim glasom, okrećući leđa Dambldoru i udaljavajući se. Sunce je sada jarko obasjavalo sobu, a svi portreti su ga pratili pogledom dok je hodao, ni sam ne znajući šta radi, uopšte ne primećujući kancelariju pred sobom. - A vi ste ga naterali da bude zatočen u onoj kući, koju je mrzeo, zato je i hteo da izađe sinoć...

- Pokušavao sam da održim Sirijusa u životu - reče Dambldor tiho.

- Ljudi ne vole da su zatvoreni! - reče Hari besno, naglo se okrenuvši ka njemu. - Meni ste to priredili celog prošlog leta...

Dambldor sklopi oči i ukopa lice u svoje dugoprste šake. Hari ga je posmatrao, ali ovaj Dambldorov nekarakteristični znak iscrpljenosti, tuge, ili čega god već, nimalo ga nije smekšao. Štaviše, osećao se još besnije što Dambldor pokazuje znake slabosti. Ne bi smeo da bude slab, ne sada kada Hari namerava da besni i više na njega.

Dambldor spusti šake i osmotri Harija kroz svoje polumesečaste naočari.

-Vreme je - reče on - da ti kažem ono što je trebalo da ti saopštim pre pet godina, Hari. Molim te sedi. Reći će ti sve. Zauzvrat tražim samo malo strpljenja. Imaćeš prilike da besniš na mene - da radiš šta god ti je volja - kada završim. Ja te neću sprečavati.

Hari ga je na trenutak streljao pogledom, a onda se baci na stolicu preko puta Dambldora, čekajući. Dambldor se na trenutak zagleda kroz prozor, ka suncem osvetljenom zemljištu zamka, a zatim ponovo pogleda u Harija i reče: - Pre pet godina, stigao si na Hogvorts, Hari, bezbedan i čitav, baš kao što sam planirao i nameravao. Pa... ne baš čitav. Propatio si. Znao sam da hoćeš, još onda kada sam te ostavio na pragu tvojih tetke i teče. Znao sam da sam te osudio na deset mračnih i teških godina. On zastade. Hari ništa ne reče.

- Možda ćeš upitati - i to sa dobrim razlogom - zašto je tnoralo da bude tako. Zašto nije mogla da te primi neka čarobnjačka porodica? Mnogi bi to učinili, i više nego rado, bila bi im čast i zadovoljstvo da te podižu kao svog sina.

- Moj odgovor je da mi je preče od svega bilo da te održim u životu. Bio si u velikoj opasnosti ali izgleda da sam samo ja shvatao u kolikoj. Voldemor je tek nekoliko sati pre toga bio poražen, ali njegove pristalice - a mnogi od njih bili su strašni gotovo kao i on - i dalje su bile na slobodi, ljute, očajne i nasilne. I morao sam da donesem odluku, uzimajući u obzir i godine koje će uslediti. Da li sam verovao da je Voldemor zauvek nestao? Ne. Nisam znao hoće li proći deset, dvadeset ili pedeset godina pre nego što se vrati, ali sam bio siguran da će se to desiti, a takođe sam bio uveren, znajući ga dobro, da se neće smiriti dok te ne bude ubio.

-Znao sam da je Voldemorovo poznavanje magije možda čak sveoubuhvatnije nego veština bilo kog drugog čarobnjaka na planeti. Znao sam da čak ni moje najkomplikovanije i najsloženije čini ne bi bile neraskidive, ako bi ikada povratio svoju punu moć.

-Ali, takođe sam znao i gde leže Voldemorove slabosti. Stoga sam doneo odluku. Bićeš zaštićen drevnom magijom za koju on zna, koju prezire, i koju je, stoga, oduvek potcenjivao - na svoju štetu. Govorim, naravno, o činjenici da je tvoja majka poginula da bi te spasila. Dala ti je trajnu zaštitu kakvu on nikada nije očekivao, zaštitu koja ti i dan-danas teče venama.

Zato sam se obratio krvi tvoje majke. Ostavio sam te njenoj sestri, njenom jedinom preživelim rođaku.

- Ona me ne voli - odmah će Hari. - Briga nju za...

- Ali te je prihvatila - prekide ga Dambldor. - Možda te je prihvatila besno gundajući, nevoljno, ogorčeno, ali te je ipak prihvatila, a učinivši to, zapečatila je čin koju sam bacio na tebe. Žrtva tvoje majke napravila je od krvnog srodstva najjači štiti koji sam mogao da ti pružim.

- Ja i dalje ne...

- Dok god možeš da nazoveš domom mesto gde boravi krv tvoje majke, Voldemor te u njemu ne može dodirnuti niti povrediti. On je prolio njenu krv, ali ona živi u tebi i njenoj sestri. Njena krv postala je tvoje utočište. Moraš da se vratiš tamo samo jedanput godišnje, ali dok god možeš da to mesto zoveš svojim domom, dok god si tamo, on te ne može povrediti. Tvoja tetka to dobro zna. Objasnio sam joj šta sam učinio, u pismu koje sam ostavio zajedno sa tobom, na njenom kućnom pragu. Ona zna da te je, time što te je držala u kući, verovatno održala u životu tokom poslednjih petnaest godina.

-Čekajte - reče Hari. - Stanite malo.

On se uspravi u svojoj stolici, zureći u Dambldora.

-Vi ste poslali ono pismo-drekavca. Vi ste joj rekli da se seti... bio je to vaš glas...

-Pomislio sam - reče Dambldor, neznatno nakrivivši glavu u stranu - da će joj možda biti potreban podsetnik na pakt koji je zapečatila kada te je primila. Podozrevao sam da bi napad dementora mogao da u njoj pobudi razmišljanja o opasnostima koje je vrebaju, ako te zadrži kao usvojenika.

- Tako je i bilo - reče Hari tiho. - Pa - više je to bio moj teča, nego ona. Hteo je da me izbaci na ulicu, ali pošto je stigao drekavac, ona... rekla je da moram da ostanem.

Na trenutak se zagleda u pod, a onda reče: - Ali kakve to ima veze sa...

Nije mogao da izgovori Sirijusovo ime.

- A onda, pre pet godina - nastavi Dambldor, kao da uopšte nije zastao u svom pti-povedanju - ti si stigao na Hogvorts, i, mada nisi bio srećan i uhranjen koliko bih voleo, ipak si bio živ i zdrav. Nisi bio neki razmaženi mali princ, ali si bio normalan dečak, koliko su ti to okolnosti dozvoljavale da budeš. Do tog trenutka, moj plan je savršeno funkcionisao.

- A onda... pa, i sam se sećaš događaja sa tvoje prve godine na Hogvortsu, možda čak i jasnije od mene. Veličanstveno si pokazao da si dorastao izazovu sa kojim si se suočio, i ranije -mnogo ranije - nego što sam očekivao, našao si se Hcem u Hce sa Volderaorom. Ponovo si preživeo. Učinio si i više od toga. Odložio si njegov ponovni uspon ka punoj snazi i moći. Borio si se kao čovek. Bio sam... ponosniji na tebe, nego što mogu da iskažem.

- A ipak, u mom divnom planu, postojala je jedna mana -reče Dambldor. - Očigledna mana, tako da sam ja još onda znao da će nas ona jednog dana možda sve osuditi na propast. Doduše, znajući koliko je važno da moj plan uspe, rekao sam sebi da neću dopustiti da ga ta falinka upropasti. Satno sam ja mogao to da sprečim, stoga sam morao da budem jak. A tu je bio i moj prvi test, dok si ti ležao u bolničkom krilu, malaksao posle svog sukoba sa Voldemorom.

- Ne razumem šta govorite - reče Hari.

- Zar se ne sećaš da si me, dok si ležao u bolničkom krilu, pitao zašto je Voldemor pokušao da te ubije kada si bio beba?

Hari klimnu glavom.

-Da li je tada trebalo da ti kažem?

Hari se zagleda u plave oči pred sobom, ali ništa ne reče, dok mu je srce ponovo užurbano lupalo.

-Još uvek ne vidiš falinku u mom planu? Ne... možda ne. Pa, kao što znaš, odlučio sam da ti ne odgovorim. Sa jedanaest godina, rekao sam sebi, previše si mlad da znaš. Nisam ni nameravao da ti kažem istinu u tim godinama. Ta spoznaja bila bi ti preteška u tako malom uzrastu.

- Trebalo je da još onda prepoznam znake opasnosti. Trebalo je da se upitam zašto me nije uznemirilo to što si ti već i sam postavio pitanje na koje sam dobro znao da ću, jednoga dana, raorati da ti pružim užasavajući odgovor. Trebalo je da primetim da sam bio isuviše srećan što to ne moram da učinim baš tog dana... bio si mlad... isuviše mlad.

- I tako dolazimo do tvoje druge godine na Hogvortsu, kada si se ponovo suočio sa izazovima sa kakvima se čak ni odrasli čarobnjaci nisu mogli da izbore. Ponovo si se dokazao bolji nego što sam ikada mogao i da sanjam. Međutim, nisi me ponovo upitao zašto ti je Voldemor ostavio taj ožiljak na čelu. Razgovarali smo o tvora ožiljku, o da... došli smo veoma blizu samoj temi. Zašto ti nisam

rekao sve?

- Pa, činilo mi se da za takvo objašnjenje, dvanaest godina, ipak, nije mnogo bolje od jedanaest. Dpoustio sam ti da me napustiš, krvav, iznuren, ali radostan, a ako sam i osetio bolnu grč nelagodnosti, misleći da je možda ipak trebalo da ti tada kažem, ubrzo sam ga potisnuo. Vidiš, još uvek si bio tako mlad, a ja nisam imao srca da ti pokvarim tu noć trijumfa...

-Vidiš li, Hari? Da H sad vidiš grešku u mom briljantnom planu? Upao sam u zamku koju sam i sam predvideo, za koju sam sebi rekao da ću je izbeći, da raoram da je izbegnem.

- Ne razumem...

- Previše sam brinuo za tebe - reče Dambldor kratko. - Više sam brinuo o tvojoj sreći, nego o tome da saznaš istinu, više sam brinuo za tvoj duševni mir, nego za moj plan, više sam brinuo za tvoj život, nego za sve druge živote koji bi mogli biti izgubljeni ako taj plan propadne. Drugim rečima, poneo sam se tačno onako kako Voldemor očekuje da se mi, budale koje umemo da volimo, ponašamo.

- Mogu li da se odbranim? Posle svega što si propatio, čikam svakoga ko bi te posmatrao pomno kao što sam ja to činio - a posmatrao sam te pažljivije nego što možeš i da zamisliš - da kaže kako ne bi pozeleo da te poštedi dodatnog bola. Šta me se ticalo što će mnogobrojni bezimeni i bezlični ljudi i stvorenja stradati u neizvesnoj budućnosti, samo da si mi ti uvek, sada i ovde, živ, zdrav i srećan? Nisam ni sanjao da će ikada imati takvu osobu kraj sebe.

- Došla je i treća godina tvog školovanja. Posmatrao sam te izdaleka kada si se borio da odbiješ dementore, kada si pronašao Sirijusa, shvatio šta je on, i spasao ga. Da li je lada trebalo da ti sve kažem, u trenutku kada si pobedonosno oteo svog kuma iz ralji Ministarstva? Ali pošto si tada imao već trinaest godina, ponestajalo mi je izgovora. Koliko god da si bio mlad, već si dokazao da si izuzetan. Savest mi je bila nečista, Hari. Znao sam da će uskoro kucnuti čas...

- A onda si prošle godine izašao iz lavirinta, pošto si upravo video Sedrika Digorija kako umire, pošto si i sam za dlaku izbegao smrt... a ja ti opet nisam rekao, iako sam znao da ću, sada kada se Voldemor vratio, to morati da učinim vrlo brzo. Tek sada, večeras, znam da si već dugo spreman za saznanje koje sam toliko dugo krio od tebe, jer si dokazao da je mnogo ranije trebalo da prenesem taj teret na tebe. U svoju odbranu mogu jedino da dodam da sam te posmatrao kako se boriš, opterećen s daleko više briga i muka no ijedan drugi učenik koji je prošao kroz ovu školu, i zato nisam imao srca da ti dodam još jedan teret - i to najveći od svih.

Hari sačeka da Dambldor nastavi, ali ovaj to ne učini.

- I dalje ne razumem.

- Kada si bio dete, Voldemor je pokušao da te ubije zbog proročanstva izrečenog nedugo pre tvog rođenja. Znao je za to proročanstvo, ali ne i za njegov potpuni sadržaj. Namerio se da te ubije dok si još beba, verujući da time ispunjava uslove proročanstva. Tek kada se kletva koja je trebalo da te ubije vratila ka njemu, otkrio je, na svoju veliku štetu, da je pogrešio. I tako, čim je povratio svoje telo, a pogotovu otkako si mu prošle godine pobegao, čvrsto je rešio da u potpunosti čuje to proročanstvo. To je bilo oružje za kojim je tako mukotrpno tragao još od svog povratka: saznanje kako da te uništi.

Sunce je sada već sasvira izašlo. Dambldorova kancelarija se kupala u njegovim zracima. Staklena vitrina u kojoj je počivao mač Godrika Grifindora svetlela je belim, bleštavim sjajem, komadići instrumenata koje je Hari pobacao po podu svetlucali su poput kapi kiše, a iza njega, beba Fokes ispuštala je nežne cvrkutave zvukove u svom gnezdu od pepela.

- Proročanstvo je razbijeno - reče Hari tupo. - Vukao sam Nevila uz one tribine u... u sobi gde se nalazio kameni luk, kada mi se pocepala odora i ono je palo...

- Stvar koja se razbila samo je snimak proročanstva koji je čuvao Odsek za misterije. Ali proročanstvo je nekome bilo izrečeno, a ta osoba ima sredstva da ga se u potpunosti priseti.

- Ko ga je čuo? - upita Hari, mada mu se činilo da već i sam zna odgovor.

- Ja - reče Dambldor. - Jedne hladne, kišne noći pre šesnaest godina, u krčmi Veprova glava, u sobi iznad bara. Otišao sam tamo da vidim kandidata za mesto profesora predskazivanja, iako nisam nameravao da zadržim predmet predskazivanja u školi. Kandidatkinja je, međutim, bila čukun-čukununuka veoma poznate i darovite proročice, te sam smatrao da mi učtivost nalaže da je vidim.

Razočarao sam se. Činilo mi se da ona sama ne poseduje ni trunku vidovnjačkog dara. Rekao sam joj, vrlo ljubazno, bar se nadam, da mislim da nije pogodna za to mesto.

Okrenuo sam se da odem.

Damblodor ustade i prođe pored Harija do crnog plakara koji je stajao kraj Fokesovog stalka. Sagnuo se, otkopčao bravicu i iz plakara izvadio plitku kamenu zdelu sa izrezbarenim runama duž ruba, u kojoj je Hari video svog oca kako muči Snejpa. Damblodor se vrati do stola, stavi sito-za-misli na njega i pridiže štapić na slepoočnicu. Iz nje izvuče srebrne niti misli, nežne poput paučine, koje su se prilepile za štapić, i stavi ih u zdelu. Potom sede za svoj sto i na trenutak stade da posmatra svoje misli kako se kovitlaju i lebde unutar sita-za-misli. A onda, uz uzdah, podiže štapić i njegovim vrhom promeša srebmastu tvar.

Iz nje izraste figura, obmotana šalovima, očiju strašno uvećanih iza naočara, i stade da se polako okreće, sa stopalima u zdeli. Ali kada je Sibil Trilejni progovorila, to nije bio njen uobičajni nestvarni, mistični glas, već grubi, promukli tonovi kakve ju je Hari samo jedanput ranije čuo da koristi:

- Onaj ko ima moć da porazi Mračnog gospodara se približava... rođen od onih koji su mu triput prkosili, rođen u trenutku umiranja sedmog meseca... i Mračni gospodar će ga obeležiti kao sebi ravnog, ali će ovaj imati moć za koju Mračni gospodar ne zna... i jedan mora umreti od ruke drugog, jer dok jedan ne umre, drugi neće moći da živi... onaj koji ima moć da porazi Mračnog gospodara rodiće se kad sedmi mesec bude na samrti...

Polako se obrćući, profesorka Trilejni utonu nazad u srebrnu masu ispod sebe, i nestade.

Tišina u kancelariji bila je potpuna. Ni Damblodor, ni Hari, niti ijedan od portreta nisu mogli ni da pisnu. Čak je i Fokes zanemeo.

- Professore Damblodor? - reče Hari veoma tiho, jer je Damblodor delovao potpuno izgubljen u mislima, zureći u sito-za-misli. - To... da li to znači... šta to znači?

- Znači - reče Damblodor - da je jedina osoba koja ima iole šanse da zauvek pobedi Lorda Voldemora rođena krajem jula, pre gotovo šesnaest godina. Tog dečaka mogli su da izrode roditelji koji su već tri puta prkosili Voldemoru.

Hari je osećao kao da se nešto strašno nadvija nad njim. Ponovo mu je bilo teško da diše.

- Znači da sam to... ja?

- Čudna je stvar, Hari - reče on nežno - što to nije moralo da se odnosi na tebe. Sibilino proročanstvo moglo je da se primeni na dva dečaka, obojicu rođenih krajem jula te godine. Obojici su roditelji bili u Redu feniksa, i tri puta su za dlaku pobegli Voldemoru. Jedan dečak si, naravno, bio ti. Drugi je bio Nevil Longbotom.

- Ali onda... ali, zašto je onda moje ime bilo na proročanstvu, a Nevilovog nije bilo?

- Zvanična zabeleška je preimenovana kada te je Voldemor napao kao bebu - reče Damblodor. - Čuvaru Dvorane proročanstava činilo se očiglednim da je Voldemor pokušao da te ubije zato što je znao da jedino ti možeš biti taj na koga je Sibil mislila.

- Znači... možda to ipak nisam ja? - upita Hari.

- Bojim se - reče Damblodor polako, kao da s naporom izgovara svaku reč - da nema nikakve sumnje da to ipak jesi ti.

- Ali rekli ste... i Nevil je rođen krajem jula... a i njegovi mama i tata...

- Zaboravljaš na sledeći deo proročanstva, poslednju odliku dečaka koji će moći da porazi Voldemora... Voldemor će ga lično obeležiti kao sebi ravnog. Što je i učinio, Hari. Izabrao je tebe, a ne Nevila. Dao ti je ožiljak koji se pokazao i kao blagoslov, i kao kletva.

- Ali možda je on pogrešno izabrao! - reče Hari. - Možda je obeležio pogrešnu osobu!

- Izabrao je dečaka za kojeg je verovao da će mu predstavljati veću pretnju - reče Damblodor. - Obrati pažnju na sledeće, Hari: nije odabrao čistokrvnog (koji je, prema njegovim ubeđenjima, jedina vrsta čarobnjaka koji treba da postoji), već polu-Normalca, kao što je i on sam. Video je sebe u tebi i pre nego što te je prvi put ugledao, a obeleživši te tim ožiljkom, nije te ubio, kao što je nameravao, već ti je dao moći, i budućnost, koji su ti pomogli da mu umakneš ne jednom, već četiri puta do sada - nešto što ni tvoji roditelji, ni Nevilovi, nikada nisu uspeli.

- Zašto je to onda uopšte učinio? - upita Hari, koji se osećao utmulo i smrznuto. - Zašto je pokušao

da me ubije dok sam bio beba? Trebalo je da sačeka da odrastemo i da vidi ko deluje opasnije, Nevil ili ja, pa da onda ubije onog pravog...

- To bi, u svakom slučaju, bio najpraktičniji redosled – reče Dambldor - međutim Voldemorove informacije o proročanstvu bile su nepotpune. Krčma Veprova glava, koju je Sibil izabrala zbog skromne cene, oduvek je privlačila, da tako kažemo, mnogo zanimljiviju klijentelu nego Tri metle. A, kao što ste ti i tvoji prijatelji otkrili na svoju štetu, a i ja na moju, te sudbonosne noći, to je mesto gde uvek postoji mogućnost da vas još neko čuje. Naravno, kada sam krenuo da se sastanem sa Sibil Trilejni, nisam ni sanjao da ću čuti išta što bi bilo opasno da i neko drugi čuje. Ja... mi... smo imali sreće što je prislušivač otkriven tek na početku proročanstva, i ubrzo zatim izbačen iz krčmae.

- Tako da je samo čuo...?

- Čuo je samo početak proročanstva, deo koji predskazuje rođenje dečaka, čiji su roditelji triput prkosili Voldemoru, u julu. Shodno tome, nije mogao da upozori svog gospodara da će, napadom na tebe rizikovati da ti prebaci sopstvene moći, obeleživši te kao sebi ravnog. Zbog toga Voldemor nije ni slutio u kakvu opasnost srlja kada te je napao, nije ni slutio da bi bilo mudrije da sačeka, da sazna više podataka. Nije znao da ćeš ti posedovati moć za koju Mračni gospodar ne zna...

- Ali ja je ne posedujem! - reče Hari, prigušenim glasom.- Ja nemam nikakvu moć koju on nema, večeras nisam mogao da se borim kao on, ja ne mogu da obuzimam ljude ni... ni da ih ubijam...

- Postoji jedna soba u Odseku za misterije - prekide ga Dambldor - koja je stalno zaključana. U njoj se nalazi sila istovremeno divnija i strašnja od smrti, od ljudskog intelekta, od sila prirode. To je možda i najmisterioznija stvar među mnogobrojnim misterijama koje se tamo proučavaju. Moć sadržana u toj sobi ista je koju ti poseduješ u tako silnoj meri, a koju Voldemor uopšte nema. Ta moć te je noćas naterala da odeš da spasiš Sirijusa. Ta moć te je takođe spasila da te Voldemor ne obuzme, jer nije mogao da podnese da prebiva u telu prepunom sile koju on toliko prezire. Na kraju krajeva, nije ni bilo važno da li možeš da zatvoriš svoj um pred njim, ili ne. Upravo tvoje srce te je spasilo.

Hari sklopi oči. Da nije otišao da spase Sirijusa, Sirijus ne bi poginuo... Više da odloži trenutak kada će ponovo morati da razmišlja o Sirijusu, Hari upita, iako ga se odgovor nije mnogo ticao: - A kraj proročanstva... bilo je nešto o tome kako dok jedan ne umre...

- ...drugi neće moći da zivi - dovrši Dambldor.

- Onda - reče Hari, izvlačeći reči iz, kako rau se činilo, ogromnog bunara očaju u sebi - da li to znači da... da će jedan od nas dvojice morati da ubije drugog... na samom kraju?

- Da - reče Dambldor.

Dugo vremena nijedan od njih dvojice ne progovori. Negde daleko, iza zidova kancelarije, Hari je mogao da čuje glasove, možda učenika koji silaze u Veliku salu na rani doručak. Izgledalo mu je nemogućim da na svetu još uvek postoje ljudi koji i dalje imaju potrebu za hranom, koji se smeju, koji ne znaju, niti ih je briga, da je Sirijus Blek zauvek nestao. Činilo mu se da je Sirijus udaljen već milionima kilometara. Čak i sada, jedan deo Harija još uvek je verovao da bi, kada bi razvukao onaj veo, zatekao Sirijusa kako gleda u njega, pozdravljajući ga, možda, svojim smehom sličnim lavežu...

-Mislim da ti dugujem još jedno objašnjenje, Hari – reče Dambldor oklevajući. - Možda si se pitao zašto te nisam izabrao za asistenta? Moram priznati... da sam mislio... kako već imaš dovoljno odgovornosti na svojim plećima.

Hari podiže pogled ka njemu i spazi suzu kako se sliva niz Dambldorovo lice, nestajući u njegovoj dugoj srebnoj bradi.

38. DRUGI RAT POČINJE

ONAJ-KOJI-SE-NE-SME-IMENOVATI SE VRATIO

U kratkoj izjavi u petak večer, ministar magije Komelijus Fadž potvrdio je da se Onaj-koji-se-ne-sme-imenovati vratio u ovu zemlju, i da je ponovo aktivan.

- Sa velikim žaljenjem moram da potvrdim da je čarobnjak koji sebe zove Lord - ma, znate i sami na koga mislim - živ, i ponovo među nama - rekao je Fadž, delujući umorno i usplahireno dok se

obraćao reporterima. - Sa gotovo podjednakim žaljenjem objavljujem da je došlo do masovne pobune dementora iz Askabana, koji su odbili dalju poslušnost Ministarstvu. Verujemo da dementori trenutno primaju naređenja od Lorda... znate već.

-Molimo magijsku populaciju da budu na oprezu. Ministarstvo trenutno štampa vodiče za osnovnu kućnu i ličnu odbranu, koji će narednog meseca biti besplatno dostavljeni svim čarobnjačkim domovima.

Ministrovu izjavu čarobnjačka zajednica dočekala je sa užasom i zabrinutošću, jer je Ministarstvo do prošle srede u svojim saopštenjima uveravalo da 'nema nikakve istine u upornim glasinama da Znate-već-ko ponovo operiše među nama'.

Detalji događaja koji su doveli do ovakve promene u stavu Ministarstva još uvek sti nejasni, iako se veruje da je Onaj-koji-se-ne-sme-imenovati, praćen odabranom grupom sledbenika (poznatijih kao Smrtožderi) upao u samo Ministarstvo magije u četvrtak uveče.

-Albus Dambldor, od skora reimenovani direktor Hogvortske škole za veštice i čarobnjake, ponovoprmljeni član Međunarodne konfederacije čarobnjaka i ponovopostavljeni glavni veštac Vizengamota, do sada nije bio u mogućnosti da komentariše. On je tokom poslednjih godinu dana uporno tvrdio da Znate-već-ko nije mrtav, kao što su svi verovali i nadali se, već da regrutuje sledbenike, radi novog pokušaja da se dočepa vlasti. U međuvremenu, 'Dečak koji je preživeo'...

-Eto ti ga na, Hari, znala sam da će nekako i tebe ubaciti u celu priču - reče Hermiona, pogledavši ga preko vrha novina.

Bili su u bolničkom krilu. Hari je sedeo na rubu Ronovog kreveta, i obojica su slušali Hermionu kako naglas čita naslovnu stranu Nedelnog proroka. Džini, čiji je polomljeni članak Madam Pomfri zacementirala za tren oka, sklupčala se u podnožju Hermioninog kreveta. Nevil, čiji je nos na isti način vraćen na normalnu veličinu i oblik, sedeo je u stolici između dva kreveta, a Luna, koja je navratila u posetu, stežući najnovije izdanje Cepidlake, citala je časopis naopačke, očigledno ne upijajući ni reč onoga što je Hermiona govorila.

-A sada je ponovo 'Dečak koji je preživeo', je li? - reče Ron smrknuto. - Više nije tamo neki 'poremećeni razmetljivac', a?

On zgrabi punu šaku čokoladnih žabica sa ogromne gomile na svom noćnom stočiću, baci po nekoliko komada Hariju, Džini i Nevilu, a zatim zubima pokida omotač sa svoje kesice. Na podlakticama je još uvek imao modrice, na mestima gde su se mozgovi pipci obmotali oko njega. Prema rečima Madam Pomfri, misli bi mogle da ostave dublje ožiljke od bilo čega drugog, mada se. otkako je počela da primenjuje obilne količine zaboravljajuće pomade doktora Zaboravka, činilo da mu se stanje poboljšava.

-Da, sada su ti stvarno naklonjeni, Hari - reče Hermiona, prelazeći pogledom niz ostatak članka. - Usamljeni glas istine... smatran za neuravnoteženog, a ipak se nijedanput nije pokolebao u svemu što je pričao... prisiljen da se nosi sa porugom i klevetama... Hmm - reče ona, tnršteći se - vidim, ne spominju činjenicu da su baš oni iz Proroka ti koji su te klevetali i rugali ti se...

Ona se malčice trže i prisloni šaku sebi na rebra. Kletva koju je Dolohov bacio na nju, iako je bila manje efikasna no što bi bila da je čin izgovorio naglas, svedjedno je izazvala, rečima Madam Pomfri, 'dovoljno štete sama po sebi'. Hermiona je svakoga dana raoralala da pije deset različitih vrsta napitaka, ali joj je bilo sve bolje, i dosadilo joj je bolničko krilo.

- Znate-već-čiji najnoviji pokušaj preuzimanja vlasti, strane dva, tri i četiri, Šta je Ministarstvo trebalo da narn kafe, strana pet, Zašto niko nije slušao Albusa Damblдора, strane šest, sedam, osam, Ekskluzivni intervju sa Harijem Poterom, strana devet... Pa - reče Hermiona, presavijajući novine i bacajući ih u stranu - svakako su dobili dovoljno tema za pisanje. A ni intervju sa Harijem nije ekskluzivan, to je isti onaj koji se pojavio u Cepidlaki pre par meseci...

- Tata im ga je prodao - reče Luna izgubljeno, okrećući stranicu Cepidlake. - A pride je i dobio veoma dobru cenu za njega, tako da ovog leta pravimo ekspediciju po Švedskoj, da vidimo da li možemo da ulovimo zgužvanorogog snorkaka.

Pokušavajući da se ne nasmeje, Hermiona reče: - To zvuči divno.

Džini pogleda u Harija, a onda brzo skrenu pogled, smejujući se.

- Dobro, svedjedno - reče Hermiona, malčice se uspravivši, pri tom se ponovo trže - šta se dešava u

školi?

- Pa, Flitvik se otarasio Fredove i Džordžove močvare - reče Džini - uradio je to za tri sekunde. Ali je ostavio mali kutak ispod prozora, koji je ogradio konopcem...

- Zašto? - upita Hermiona preneraženo.

- Oh, pa kaže da je to stvamo bio dobar primer magije - reče Džini, sležući ramenima.

- Ja nislim da je to ostavio kao spomenik Fredu i Džordžu - reče Ron, ustima punim čokolade. -

Oni su mi poslali sve ovo - dodade, pokazujući Hariju na omanje brdo čokoladnih žabica kraj njega.

- Mora da im ide dobro sa onom njihovom prodavnicom šala i zevzevata, je l' da?

Hermiona ga neodobravajuće pogleda, i upita: - Da li su sve nevolje prestale, sada kada se Dambldor vratio?

- Da - reče Nevil - sve se vratilo u normalu.

- Pretpostavljam da je Filč srećan, a? - upita Ron, naslonivši sličicu iz čokoladne žabice sa Dambldorovim likom na svoj krčag sa vodom.

- Nimalo - reče Džini. - Zapravo, baš je očajan... - Zatim poče da šapuće. - Stalno govori da je Ambridžova bila najbolje što se Hogvortsu ikada dogodilo...

Sve šestoro se osvrnuše. Profesorka Ambridž je ležala u krevetu preko puta njih, zureći u tavanicu.

Dambldor je sam odjurio u šumu da je spase od kentaura. Kako je to učinio - izronio iz drveća

pridrživajući profesorku Ambridž, bez ijedne ogrebotine na sebi - niko nije znao, a Ambridžova

nije nikome govorila. Otkako se vratila u zamak nije, koliko im je bilo pozna-to, progovorila ni reči.

Takođe, niko nije znao šta nije u redu sa njom. Njena obično uredna mišja kosa bila je strašno raščupana, prepuna grančica i lišća, ali je sama Ambridžova, inače, delovala nedimuto.

- Madam Pomfri kaže da je ona samo u šoku - prošaputa Hermiona.

- Pre će biti da se duri - reče Džini.

- Aha, i pokazuje znake života kada uradiš ovako - reče Ron, i coktanjem stade da imitira zvuk kopita. Ambridžova se uspravi kao strela u svom krevetu, mahnito se osvrćući oko sebe.

- Nešto nije u redu, profesorko? - pozva je Madam Pomfri, proturivši glavu kroz vrata svoje kancelarije.

- Ne... ne... - reče Ambridžova, utonuvši nazad u svoje jastuke. - Ne, mora da sam sanjala...

Hermiona i Džini prigušiše smeh čaršavima.

- Kad smo već kod kentaura - reče Hermiona, kada se malo povratila - ko je sada nastavnik predskazivarvja? Da li Firenzi ostaje?

- Moraće - reče Hari. - Ostali kentauri ga neće primiti nazad, zar ne?

- Izgleda da će i on i Trilejnijeva predavati - reče Džini.

- Kladam se da Dambldor žali što se nije otarasio Trilejnijeve za sva vremena - reče Ron, proždirući već četrnaestu žabicu. - Mada, ako raene pitate, ceo predmet je besmislen, ni Firenzi nije mnogo bolji...

- Kako možeš da kažeš tako nešto? - zaprepasti se Hermiona. - Sada, kada smo upravo otkrili da postoje prava proročanstva?

Harijevo srce mahnito uzlupa. Nije rekao Ronu, Hermioni, niti bilo kome drugom, kakvo je zapravo proročanstvo. Nevil im je rekao da se ono razbilo dok ga je Hari dizao uz stepenice u Dvorani smrti, a Hari ih je ostavio da tako misle. Nije bio spreman da im vidi izraz lica kada im kaže da će morati da bude ili ubica, ili žrtva, i da nema trećeg puta...

-Šteta što se slomilo - reče Hermiona tiho, vrteći glavom.

- Aha, jeste - reče Ron. - Ipak, ni Znate-već-ko nikada neće saznati kako ono glasi... gde si krenuo?

- dodade on, delujući iznenađen i razočaran kada Hari ustade.

- Ovaj... do Hagrida - reče Hari. - Znaš, upravo se vratio, pa sam mu obećao da ću da skoknem da ga posetim i da mu kažem kako ste vas dvoje.

- Oh, u redu onda - reče Ron mrzovoljno, gledajući kroz prozor spavaonice ka jarkoplavom nebu. - Voleo bih da možemo da ti se pridružimo.

- Pozdravi ga u naše ime! - povika Hermiona, kada je Hari krenuo niz spavaonicu. - I pitaj ga šta se zbiva sa... sa njegovim malim prijateljem!

Hari joj mahnu da bi pokazao da ju je čuo i razumeo, a zatim napusti spavaonicu.

Zamak je bio veoma tih, čak i za nedelju. Očito su svi bili napolju na osunčanom zemljištu, uživajući u kraju ispita i činjenici da narednih nekoliko dana do kraja polugođa neće biti opterećeni obnavljanjem gradiva i domaćim zadacima. Hari je polako išao kroz puste hodnike, usput vireći kroz prozore. Video je ljude kako se zamajavaju u vazduhu iznad terena za kvidič, a nekoliko učenika plivalo je u jezeru, dok im je društvo pravila džinovska sipa.

Bilo mu je teško da odluči da li želi da bude u društvu: kad god bi bio sa nekim, želeo je da pobegne, a kad god bi ostao sam, priželjkivao je da ima društvo. Pomislio je da bi stvamo mogao da svrati do Hagrida, pošto nije sa njim pošteno razgovarao otkako se vratio...

Tek što se Hari spustio niz poslednji mermerni stepenik i našao se u Ulaznoj dvorani, kada iz vrata sa desne strane, za koja je Hari znao da vode do sliterinskog dnevnog boravka, iskoračiše Melfoj, Kreb i Gojl. Hari se ukopa u mestu. Isto učiniše Melfoj i ostali. Jedini zvuci bili su povici, smeh i praćakanje koji su u Dvoranu dopirali sa zemljišta, kroz otvorena ulazna vrata zamka.

Melfoj se osvmu oko sebe - Hari je znao da proverava da li itna nastavnika u blizini - a zatim se okrenu nazad ka Hariju i tihim glasom reče: - Mrtav si, Poteru.

Hari pridiže obrve.

- Čudno - reče on - čovek bi pomislio da bih u tom slučaju prestao da se šetkam naokolo...

Melfoj je delovao besnije no što ga je Hari ikad video. On oseti neku vrstu uzdržanog zadovoljstva pri pogledu na njegovo bledo, šiljato lice, izobličeno od gneva.

-Ima da mi platiš - reče Melfoj, glasom jedva glasnijim od šapata. - Ja ću te naterati da mi platiš za ono što si učinio mome ocu...

-E, baš sam se uplašio - reče Hari sarkastično. - Pretpostavljam da je Lord Voldemor bio samo predigra u odnosu na vas trojicu - šta je bilo? - dodade on, kad vide da su Melfoj, Kreb i Gojl delovali kao gromom pogođeni na pomen tog imena. - On je pajtaš tvog oca, zar ne? Nije valjda da ga se bojiš, je li?

-Misliš da si tako veliki, Poteru - reče Melfoj, sada već krenuvši na njega, okružen ogromnim Krebom i Gojлом. - Samo ti čekaj. Srediću te. Ne možeš da strpaš mog oca u zatvor...

- Mislim da sam to upravo i učinio - reče Hari.

-Dementori su napustili Askaban - reče Melfoj tiho. - Tata i ostali će začas posla izaći...

-Da, pretpostavljam da hoće - reče Hari. - Ipak, sada bar svi znaju kakva su oni đubrad...

Melfojeva ruka polete ka štapiću, ali je Hari bio brži. Potegao je svoj štapić pre nego što je su Melfojevi prsti posegli u unutrašnji džep njegove odore.

- Poteru!

Nečiji glas odjeknu Ulaznora dvoranom. Snejp se pojavio na stepenicama koje vode nadole ka njegovoj kancelariji i, kada ga spazi, Hari oseti takav nalet mržnje, kakav nikada nije osetio ni prema Melfoju., šta god Dambldor rekao, on nikada neće oprostiti Snejpu... nikada...

- Šta to radiš, Poteru? - upita Snejp, hladno kao i uvek, dok je koračao ka njima četvoricu.

- Pokušavam da odlučim koju kletvu da upotrebljava na Melfoju, gospodine - reče Hari žustro.

Snejp je zurio u njega.

-Odmah da si sklonio taj štapić - reče on odsečno. - Deset poena manje za Grif...

Snejp pogleda ka džinovskim peščanicima duž zidova i podrugljivo se iskezi.

-Ah. Vidim da u grifindorskom peščaniku više ni nema poena da se oduzme. U tom slučaju, Poteru, moraćemo prosto da...

-Dodamo još poena?

Profesorka Mek Gonagal je upravo hramala uz kamene stepenice na ulazu u zamak. U jednoj ruci nosila je kariranu putnu torbu, a drugom se snažno oslanjala na štap za hodanje, ali je uprkos tome delovala sasvim čilo.

-Profesorko Mek Gonagal! - reče Snejp, krenuvši ka njoj.

- Vidim, izašli ste iz Sent Munga!

-Da, profesore Snejp - reče profesorka Mek Gonagal, skidajući putni ogrtač - sad sam kao nova. Vas dvojica... Kreb... Gojl...

Ona ih zapovednički pozva rukom, i oni joj pridoše, vukući svoja ogromna stopala po podu, i bilo je očigledno da im nije prijatno.

-Evo - reče profesorka Mek Gonagal, gurnuvši svoju putnu torbu na Krebove grudi, a putni ogrtač na Gojlove - odnesite ovo u moju kancelariju.

Oni se okrenuše i oteturaše uz mermerno stepenište.

-Dakle - reče profesorka Mek Gonagal, gledajući u peščanike na zidu. - Pa, mislim da Poter i njegovi prijatelji zaslužuju po pedeset poena svaki, zato što su upozorili ceo svet na povratak Znate-već-koga! Šta vi mislite, profesore Snejp?

-Šta? - obrecnu se Snejp, iako je Hari znao da ju je savršeno dobro čuo. - Oh... pa... pretpostavljam...

-Dakle, po pedeset za Potera, dvoje Veslijevih, Longbotoma i gospođicu Grendžer - reče profesorka Mek Gonagal, i gomila rubina se sruči u donju poluloptu grifindorskog peščanika dok je to govorila. - Oh... i pedeset poena za gospođicu Lavgud, pretpostavljam - dodade ona, a nekoliko safira pade u revenklovski peščanik. - Dakle, profesore Snejp, čini mi se da ste upravo nameravali da oduzmete deset poena gospodinu Poteru - i eto...

Nekoliko rubina se povuče u gornju poluloptu, ostavljajući ipak veliku količinu za sobom.

-No, Poteru, Melfoje, mislim da treba da budete napolju po ovako divnom danu - resko nastavi profesorka Mek Gonagal.

Hariju nije trebalo dvaput da se kaže. On ugura štapić nazad u odoru i zaputi se pravo ka ulaznim vratima, ni ne pogledavši Snejpa i Melfoja.

Kada je krenuo niz travnjak ka Hagridovoj kolibi, snažno ga zapahnu sunčeva vrelina. Učenici, koji su ležali po travi, sunčali su se, razgovarali, čitali Nedeljni prorok i jeli slatkiše, podizali su pogled ka njemu dok je prolazio. Neki su ga dozivali, ili mahali, očigledno željni da pokažu kako su oni, baš kao i Prorok, shvatili da je on pravi heroj. Hari im ništa ne reče. Nije imao pojma koliko znaju o onome što se odigralo pre tri dana, ali je do sada izbegao da ga ispituju o tome, a želeo je da tako i ostane.

Kada je zakucao na vrata Hagridove kolibe, isprva je pomislio da ovaj nije tu, ali onda Feng izjuri iza ćoška i gotovo ga obori svojom radosnom dobrodošlicom. Hagrid je, kako se ispostavilo, brao boraniju u bašti iza kolibe.

-Kak' je, Hari! - reče on, smešeći se, kada je Hari prišao ogradi bašte. - Uđi, deder, uđi, će da popijemo po čašicu soka od maslačka...

-Kako stoje stvari? - upita ga Hagrid, kada su seli za drveni sto, sa čašama ledenog soka ispred sebe. - Je l' ti... ovaj... dobro, a?

Hari je po brižnom izrazu na Hagridovom licu znao da ovaj ne misli na njegovo zdravlje.

- Dobro sam - reče Hari brže-bolje, jer nije mogao da podnese razgovor o onome za šta je znao da Hagrid ima na umu.

- Dakle, gde si ti bio?

- Krijo sam se po planinama - reče Hagrid. - Gore u pećini, baš k'o š'o je Sirijus radijo, kad je...

Hagrid zamuknu, promuklo pročisti grlo, pogleda u Harija, a onda otpi dugačak gutljaj soka.

- No, svejedno, sad sam se vmuo - reče on slabašno.

- Ti... ovaj... izgledaš mnogo bolje - reče Hari, koji se odlučno trudio da razgovor skrene sa Sirijusa.

- S'a? - reče Hagrid, podigavši svoju masivnu ruku da opipa lice. - O... o, da. Pa, Gropi je sad mnogo bolje vaspitan, vala. Čini mi se da je stvarno srećan kad je vid'o da sam se vratijo, pravo da ti kažem. On je stvamo dobro momče... Čak sam se mislijo da pokušam da mu nađem neku drugaricu, baš tako...

Hari bi ranije smesta pokušao da odgovori Hagrida od ove sumanute ideje. Sama pomisao na još jednog džina u šumi, možda čak brutalnijeg i besnijeg od Gropa, bila je krajnje zabrinjavajuća, ali Hari nije mogao da prikupi dovoljno snage da raspravlja o tome. Ponovo je počinjao da priželjkuje samoću, i u želji da sto pre ode, on otpi nekoliko velikih gutljaja soka od maslačka, napola ispraznivši čašu.

-Sad svi znadu da si govorijo istinu, Hari - reče Hagrid nežno i neočekivano. - Mora da ti je sada bolje, je l' da?

Hari slegnu ramenima.

-Pazi 'vamo... - Hagrid se nagnu ka njemu preko stola - poznav'o sam Sirijusa duže od tebe...

pogin'o je u borbi, a tako je on i 'teo da ode...

-On uopšte nije ni hteo da ode! - reče Hari Ljutito.

Hagrid pognu svoju veliku kosmatu glavu.

-Jes, vala, u pravu si, nije ni 'teo - reče on tiho. - Al' svejedno, Hari... on nije bio jedan od oniju koji bi mirno sedeli u kući, i pustili druge da se bore. Ne bi mog'o da živi sam sa sobom da nije otiš'o da ti pomogne... Hari skoči sa stolice.

- Moram da posetim Rona i Hermionu u bolničkom krilu -reče on mehanički.

- O - reče Hagrid, delujući prilično potreseno. - O... pa dobro, ondak, Hari... čuvaj se, i svrati ak' budeš imao još vre..

- Aha... važi...

Hari priđe vratima što je brže mogao i otvori ih. Bio je ponovo napolju na suncu, odlazeći preko trave pre nego što je Hagrid i završio sa pozdravljanjem. Dok je prolazio, ljudi su ga ponovo dozivali. On sklopi oči na nekoliko trenutaka, priželjkujući da svi nestanu, da se, kada otvori oči, nađe sam na livadi...

Pre nekoliko dana, uoči završetka ispita, još pre no što je doživeo viziju koju mu je Voldemor usadio u um, dao bi gotovo sve da čarobnjački svet sazna kako on govori istinu, da poveruju da se Voldemor vratio, i da saznaju da on nije ni lažov ni ludak. Sada, međutim...

On malo prošetala oko jezera, sede na obalu, žbunjem zaštićen od pogleda prolaznika, i zagleda se u svetlucavu vodu, razmišljajući...

Možda je razlog želji za samoćom taj što se, još od razgovora sa Damblodom, osećao izolovan od svih drugih. Nevidljiva barijera delila ga je od ostatka sveta. Bio je - i to oduvek - obeležen čovek. Samo što nikada nije shvatao šta to stvamo znači...

A ipak, dok je sedeo tu, na obali jezera, uz užasan teret tuge koji ga je pritiskao, dok je gubitak Sirijusa još uvek bio tako živ i svež u sećanju, nije mogao da oseti neki veliki strah. Bilo je sunčano, a zemljište oko njega bilo je puno nasmelijanih đaka, i raada se osećao udaljen od njih, kao da pripada sasvim različitoj rasi, još uvek mu je bilo teško da poveruje da će u svom životu morati da ubije, ili da bude ubijen.

Dugo je tu sedeo i zurio u vodu, pokušavajući da ne razmišlja o svom kumu, da se ne priseća kako se tačno preko puta, na suprotnoj obali, Sirijus jednom obeznanio, pokušavajući da se odbrani od stotinu dementora...

Sunce je već bilo zašlo pre nego što je primetio da mu je hladno. Ustao je i vratio se u zamak, usput brišući suze o rukav.

Ron i Hermiona su napustili bolničko krilo, potpuno izlečeni, tri dana pred kraj polugoda. Hermiona je neprekidno pokazivala znake da želi da razgovara o Sirijusu, ali ju je Ron stalno učutkivao, kad god bi spomenula njegovo ime. Hari još uvek nije bio siguran da li želi da razgovara o svom kumu, ili ne. Želje su mu se menjale zajedno sa raspoloženjem. Mada je bio siguran u jedno: koliko god da se trenutno oseća nesrećnim, Hogvorts će mu strašno nedostajati kada se kroz nekoliko dana vrati u Simširovu ulicu broj četiri. Iako je sada potpuno razumeo zašto mora da se vraća tamo svakog leta, nije mu bilo bolje zbog toga. Zapravo, nikada nije više strepeo od svog povratka.

Profesorka Ambridž je napustila Hogvorts dan pre kraja polugoda. Čini se da se iskrkala iz bolničkog krila tokom večere, očigledno se nadajući da će pobeći neprimećena. Ali na njenu nesreću, usput je naletela na Pivsa, koji je ugrabio poslednju priliku da uradi ono što su mu Fred i Džordž naredili. Ne krijući oduševljenje što je više neće sretati, on je izjuri iz zamka, na smenu je udarajući čas štapom za hodanje, čas čarapom punom krede. Mnogi učenici pojurili su u Ulaznu dvoranu da je posmatraju kako beži niz stazu, a glavešine kuća jedva da su se trudili da ih obuzdaju. Profesorka Mek Gonagal je utonula nazad u svoju stolicu za nastavničkim stolom posle nekoliko slabašnih opomena učenicima, i glasno izrazila žaljenje što i sama ne može da veselo kličući pojuri Ambridžovu, jer je Pivs pozajmio njen štap.

Došlo je i njihovo poslednje veče u školi. Većina dece je upravo završila sa pakovanjem, i već su se zaputili na gozbu povodom kraja školske godine, ali Hari još nije ni počeo da sprema stvari.

- Ma, uradićeš to sutra! - reče Ron, koji ga je čekao kraj vrata spavaonice. - Hajdemo, umirem od gladi.

- Neću dugo... čuj, idi ti, brzo ću ja...

Ali kada su se vrata spavaonice zatvorila za Ronom, Hari nije nimalo ubrzao pakovanje. Oproštajna gozba bila je poslednja stvar kojoj je želeo da prisustvuje. Brinuo se da ga Dambldor neće mimoići u svom govoru. Sigurno će pomenuti Voldemorov povratak. Uostalom, o tome je pričao i prošle godine...

Hari izvuče jednu izgužvanu odoru sa samog dna kovčega, kako bi napravio mesto za one ispresavijane. Tek tada primeti loše umotan paket u samom kutku kovčega. Pojma nije ima šta traži tu. On se sagnu, izvadi ga ispod svojih trenerki i ispita ga.

U roku od nekoliko sekundi shvatio je šta je to. Sirijus mu ga je dao ispred vrata broja dvanaest u Ulici Grimold. - Hoću da ga upotrebiš ako ti ikada zatrebam, vazi?

Hari se baci na svoj krevet i odmota paket. Iz njega ispade maleno, četvrtasto ogledalo. Delovalo je veoma staro, a svakako je bilo prilično prljavo. Hari ga diže ka licu i vide kako mu sopstveni odraz uzvraća pogled.

On okrenu ogledalo. Na poledini je bila naškrabana poruka od Sirijusa.

Harijevo srce poče užurbano da lupa. Setio se kako je video svoje mrtve roditelje pre četiri godine u ogledalu Enjduž. Moći će da ponovo razgovara sa Sirijusom, sad odmah, bio je siguran u to...

On se osvrnu oko sebe da bi se uverio da u sobi nema nikoga. Spavaonica je bila prazna. On pogleda nazad u ogledalo, pridiže ga ispred svog lica drhtavim rukama i glasno i jasno reče: - Sirijuse.

Dahom je zamaglio staklenu površinu. Prineo je ogledalo još bliže, dok ga je preplavljivalo uzbuđenje, ali oči koje su treptale ka njemu kroz izmaglicu svakako su bile njegove sopstvene.

On obrisa površinu ogledala i reče, tako da je svaki slog jasno odjeknuo sobom:

- Sirijus Blek!

Ništa se ne desi. Frustrirano lice koje ga je gledalo iz ogledala još uvek je nesumnjivo bilo njegovo... Sirijus nije imao svoje ogledalo kada je prošao kroz kameni luk, reče maleni glasić u Harijevoj glavi. Zato ne radi...

Hari je na trenutak stajao potpuno miran, a zatim zafrijači ogledalo nazad u svoj kovčeg, gde se ovo rasprsnu. Bio je ubeđen, na čitav jedan divan minut, da će videti Sirijusa, da će ponovo pričati sa njim...

Razočaranje ga je peklo u grlu. Ustao je i počeo da zbrda-zdola baca stvari u kovčeg, preko razbijenog ogledala...

Ali onda mu na pamet pade jedna ideja... ideja mnogo bolja od ogledala... mnogo veća, važnija ideja... kako se ranije nije toga setio - zašto nikada nije upitao?

Istrčao je iz spavaonice i sjurio se niz spiralne stepenice, ni ne primećujući da usput udara u zidove. Sjurio se kroz prazni dnevni boravak, kroz rupu u portretu i niz hodnik, ignorišući Debelu damu, koja povika za njim: - Gozba samo što nije počela, znaš, pazi da ne zakasniš!

Ali Hari nije imao nameru da ide na gozbu...

Kako to da je zamak bio prepun duhova, a nema nijednog kada ti zatrebaju...

Trčao je niz stepenice i duž hodnika, ne srećući nikoga, ni žive ni mrtve. Očito su svi bili u Velikoj sali. Zastao je ispred učionice za čini, dahćući i misleći neutešno kako će morati da sačeka do kraja gozbe...

Ali baš kada je digao ruke, video ga je - prozirno obličje koje lebdi na samom kraju hodnika.

-Hej... hej, Nik! NIK!

Duh proturi svoju glavu kroz zid, otkrivši ekstravagantni šešir sa perjem i opasno klimavu glavu Ser Nikolasa de Mimsi-Porpingtona.

- Dobro veče - reče on, provlačeći ostatak tela kroz čvrsti kamen, smešeći se Hariju. - Dakle, nisam jedini koji celog života kasni? Doduše - uzdahnu on - u mora slučaju to je samo igra reči...

- Nik, mogu li nesto da te upitam?

Posve čudan izraz pređe preko lica Skoro-obezglavljenog-Nika dok je ubacivao prst u kruti okovratnik i malčice ga ispravio, očigledno pokušavajući da dobije na vremenu. Prekinuo je sa time tek kada se činilo da će se njegov gotovo presečeni vrat potpuno razdvojiti.

- Ovaj... sada, Hari? - reče Nik, delujući uznemireno. - Zar ne može da sačeka do posle gozbe?

- Ne... Nik... molim te - reče Hari - stvarno moram da pričam sa tobom. Možemo li da uđemo ovde? Hari otvori vrata najbliže učionice a Skoro-obezglavljeni-Nik uzdahnu.

-O, pa dobro - reče on, pomirivši se sa sudbinom. - Ne mogu da se pretvaram da nisam ovo očekivao.

Hari mu pridrža otvorena vrata, ali on umesto toga prođe kroz zid.

- Šta si očekivao? - upita Hari, dok je zatvarao vrata.

- Da ćeš doći da me potražiš - reče Nik, sada odjezdivši do prozora, posmatrajući sve mračnije zemljište. - Dešava se, ponekad... kada neko pretrpi... gubitak.

-Pa - reče Hari, ne dopustivši mu da skrene temu. - Bio si u pravu, ja... došao sam da te nađem.

Nik ništa ne reče.

-Stvar je... - poče Hari, kome je ovo bilo mnogo neprijatnije nego što je očekivao - stvar je u tome što si ti... mrtav. Ali si još uvek ovde, zar ne?

Nik uzdahnu i nastavi da zuri u zemljište.

- Tako je, zar ne? - podstaknu ga Hari. - Umro si, ali ja pričam sa tobom... ti možeš da se šetaš po Hogvortsu, i sve ostalo, zar ne?

- Da - reče Skoro-obezglavljeni-Nik. - Hodam i govorim, tako je.

- Znači, vratio si se, zar ne? - reče Hari hitro. - Ljudi mogu da se vrate, zar ne? Kao duhovi. Ne moraju da potpuno nestanu.

Daklel - dodade on nestrpljivo, kada je Nik nastavio da ćuti.

Skoro obezglavljeni Nik je oklevao, a onda rekao: - Ne može svako da se vrati kao duh.

- Kako to misliš? - upita Hari brzo.

- Mogu samo... samo čarobnjaci.

- O - reče Hari, i gotovo se nasmeja od olakšanja. - Pa, onda je sve okej, osoba o kojoj se raspitujem je čarobnjak. Tako da može da se vrati, je l' da?

Nik se okrenu od prozora i žalostivo pogleda u Harija.

- On se neće vratiti.

- Ko?

- Sirijus Blek - reče Nik.

- Ali, ti si se vratio! - reče Hari ljutito. - Ti si se vratio...ti si mrtav, ali nisi nestao...

- Čarobnjaci mogu da ostave svoj otisak za sobom, da blede hode tamo gde su oni nekada živi koračali - reče Nik očajno. - Ali retko koji čarobnjak odabere takav put.

- Zašto? - upita Hari. - Usvakom slučaju... nije važno... Sirijusa nije briga koliko je to neuobičajeno, on će se vratiti, znam da hoće!

Toliko je bilo jako njegovo uverenje, da je Hari čak okrenuo glavu ka vratima, uveren na delić sekunde da će zateći Sirijusa, bisemobelog i prozirnog, ali nasmejanog, kako prolazi kroz njih.

- On se neće vratiti - ponovi Nik. - On je... prešao dalje.

- Kako to misliš, 'prešao dalje'? - brzo će Hari. - Gde je prešao? Slušaj... šta se, uopšte, dešava kada umreš? Gde ideš? Zašto se svi ne vraćaju? Zašto ovo mesto nije prepuno duhova? Zašto...?

- Ne mogu ti odgovoriti - reče Nik.

- Ti si mrtav, zar ne? - reče Hari razdraženo. - Ko će mi bolje odgovoriti od tebe?

- Ja sam se bojao smrti - reče Nik nežno. - Odlučio sam da ostanem ovde. Ponekad se zapitam da li sam pametno postupio... pa dobro, tu i tamo... a u stvari,;a nisam ni tu, ni tamo...

- On se kratko i tužno zakikota. - Ne znam ništa o tajnama smrti, Hari, jer sam umesto nje odabrao svoju slabašnu imitaciju života. Čini mi se da učeni čarobnjaci proučavaju takve stvari u Odseku za misterije...

- Ne spominji mi to mesto! - reče Hari žučno.

- Žao mi je što nisam bio od veće pomoći - reče Nik nežno. - Pa... izvini, sada moram da te napustim... gozba, znaš...

I on izađe iz sobe, ostavivši Harija samog da tupo zuri u zid kroz koji je Nik nestao.

Izgubivši nadu da će ikada moći da ga vidi ili porazgovara sa njime, Hari se osećao gotovo kao da je ponovo izgubio svog kuma. Hodao je ponovo, polako i očajno nagore ka hodniku Debele dame, kada vide ispred sebe kako neko pričvršćuje oglas za pano na zidu. Na drugi pogled vide da je to

Luna. U blizini nije bilo dobrih mesta za skrivanje, mora da je čula njegove korake, a uostalom, Hari trenutno nije imao snage da bilo koga izbegava.

-Zdravo - reče Luna izgubljeno, osvrnuvši se ka njemu dok se udaljavala od obaveštenja.

- Kako to da nisi na gozbi? - upita je Hari.

- Pa, pogubila sam veći deo svojih stvari - reče Luna smireno. - Ljudi mi ih uzimaju i sakrivaju, znaš. Ali, pošto je ovo poslednja noć u školi, stvarno moram da ih vratim, pa sam zato kačila obaveštenja.

Ona pokaza ka oglasnoj tabli na kojoj je prikačila spisak svih svojih nestalih knjiga i odeće, uz molbu da joj se vrate.

U Hariju stade da se budi čudan osećaj. Emocija potpuno drugačija od ljutnje i bola koji su ga ispunjavali od Sirijusove smrti. Prošlo je nekoliko trenutaka pre no što je postao svestan da mu je žao Lune.

- Zašto ti sakrivaju stvari? - upita je on, mršteći se.

- O... pa... - ona slegnu ramenima. - Čini mi se da misle da sam pomalo čudna, znaš. Neki ljudi me čak zovu 'Lujka' Lavgud.

Hari je pogleda i novi nalet sažaljenja ga bolno obuže.

- To nije razlog da ti uzimaju stvari - reče on odsečno. - Hoćeš li da ti pomognem da ih pronađeš?

- O, ne - reče ona, smeškajući m se. - Vратиće se one, uvek tako bude. Samo sam htela da se večeras spakujem. Svejedno... zašto ti nisi na gozbi?

Hari slegnu ramenima. - Prosto mi se nije išlo.

-Da - reče Luna, osmotrivši ga svojim čudnovato zamagljenim, izbuljenim očima. - Verovatno i nije. Onaj čovek kojeg su Smrtožderi ubili je bio tvoj kum, zar ne? Džini rai je rekla.

Hari odsečno klimnu glavom, ali iz nekog razloga shvati da mu ne smeta da sa Lunom priča o Sirijusu. Upravo se setio da i ona može da vidi Testrale.

- Da li si... - počeo on. - Mislim, ko... da li je neko koga si ti poznavala ikada umro?

- Da - prosto će Luna - moja majka. Ona je bila baš izuzetna veštica, znaš, ali je volela da eksperimentiše, pa joj je jedna od njenih čini jednog dana poslala užasno naopako. Imala sam devet godina.

- Žao mi je - promumla Hari.

- Da, bilo je baš strašno - reče Luna pričljivo. - Još uvek sara ponekad veoma tužna zbog toga. Ali, još uvek imam tatu. A ionako, nije da više nikada neću videti mamu, zar ne?

- Ovaj... pa, zar nije tako? - reče Hari nesigurno.

Ona zavrte glavom u neverici.

- Ma daj. Čuo si ih, odmah sa druge strane vela, zar nisi?

- Misliš...?

-U onoj sobi sa kamenim lukom. Samo su se skrivali sa vidika, to je sve. Čuo si ih.

Oni se pogledaše. Luna mu se blago smešila. Hari nije znao šta da kaže, šta da misli. Luna je verovala u toliko neverovatnih stvari... a ipak, bio je siguran da je i sam čuo glasove sa druge strane vela.

- Jesi li sigurna da ne želiš da ti pomognem da potražiš svoje stvari? - upita.

- O, ne - reče Luna. - Neka, mislim da ću da siđem dole i da pričekam da se sve same pojave... tako uvek i bude. na kraju... pa, lepo se provedi tokom raspusta, Hari.

- Aha... i ti isto.

Ona se udalji od njega i, dok ju je posmatrao kako odlazi, otkri da mu onaj užasni teret u stomaku pomalo popušta.

Sutrašnji povratak kući Hogvorts ekspresom bio je pun događaja. Prvo, Melfoj, Kreb i Gojl, koji su očigledno čekali celu nedelju da napadnu bez prisustva nastavnika, pokušali su da Harija uvuku u zasedu u vozu, dok se vraćao iz toaleta. Napad bi im možda i uspeo, da nije bilo činjenice da su, ni sami ne znajući, izabrali da napad izvedu pred kupeom punim članova DA, koji su kroz staklo videli šta se zbiva, i kao jedan priskočili Hariju u pomoć. Kada su Erni Mekmilan, Hana Abot, Suzan Bouns, Džastin Finč-Flečli, Entoni Goldstin i Teri But završili sa bacanjem širokog asortimana kletvi i uroka kojima ih je Hari naučio, Melfoj, Kreb i Gojl su neverovatno ličili na tri

džinovska puža ugurana u hogvortske odore, kad ih Hari, Erni i Džastin pridigoše na police za prtljag, ostavivši ih tu da se cede.

- Moram priznati da jedva čekam da vidim lice Melfojeve majke kada on izađe iz voza - reče Erni, sa primesom zadovoljstva, dok je posmatrao Melfoja kako se migolji iznad njega. Erni nikada nije prežalio poniženje kada je Melfoj skinuo poene Haflpafu, tokom svog kratkog služenja u Inkvizitorskom odredu.

- Mada, Gojlova mama će biti veoma zadovoljna – reče Ron, koji je došao da ispita uzrok buke. - Sada je mnogo zgodniji... nego, Hari, kolica sa hranom su upravo stala, ako hoćeš nešto da kupiš... Hari se zahvali ostalima i pode sa Ronom nazad u njihov kupe, gde je kupio veliku gomilu kazanskih kolača i pita od bundeve. Hermiona je ponovo čitala Dnevni prorok, Džini je rešavala kviz u Cepidlaki, a Nevil je mazio svoju mimbulus mimbltoniu, koja je prilično narasla tokom godine, i sada bi čudno pevušila ako biste je dodirnuli.

Hari i Ron su proveli veći deo putovanja igrajući čarobnjački šah, dok im je Hermiona čitala pokoji odlomak iz Proroka. Sada je bio pun članaka o tome kako odbiti dementore, izveštaja o pokušajima Ministarstva da pronađu poznate Smrtoždere, i histeričnih pisama u kojima su ljudi tvrdili da su videli Lorda Voldemora kako im je to jutro prošao ispred kuće...

- Još uvek nije stvamo počelo - uzdahnu Hermiona smrknuto, ponovo presavijajući novine. - Ali uskoro će...

- Hej, Hari - reče Ron tiho, klimnuvši glavom ka staklenom prozoru koji je gledao na hodnik.

Hari se osvrnu. Čo je prolazila kraj njihovog kupea, praćena Marijetom Edžkomb, koja je nosila maramu na glavi. Njegove i Čoine oči sretoše se na trenutak. Čo porumene u licu i nastavi da hoda. Hari spusti pogled na šahovsku tablu taman na vreme da vidi kako mu Ronov konj izbacuje jednog od piona sa njegovog polja.

- Šta se... ovaj... uopšte zbiva između vas dvoje? - upita Ron tiho.

- Ništa - reče Hari iskreno.

- Ja... ovaj... čula sam da sada izlazi sa nekim drugim - reče Hermiona obazrivo.

Hari se iznenadi kada shvati da ga ta vest uopšte ne boli. Želja da impresionira Čo kao da je pripadala prošlosti koja više uopšte nije bila povezana sa njim. Tako je osećao i u pogledu mnogih stvari koje je želeo pre Sirijusove smrti... nedelja koja je prošla otkako je poslednji put video Sirijusa kao da je trajala mnogo, mnogo duže. Protezala se kroz dva univerzuma, jednog u kojera se nalazio Sirijus, i drugog u kojem ga nema.

- Bolje ti je bez nje, druže - reče Ron pomalo na silu. - Mislim, baš je zgodna i sve to, ali tebi treba neko malo veseliji.

- Verovatno je mnogo veselija u društvu nekog drugog - reče Hari, sležući ramenima.

- Sa kime je ona sada, uopšte? - upita Ron Hermionu, ali mu Džini odgovori.

- Sa Majklom Kornerom - reče.

- Majklom... ali... - reče Ron, okrenuvši se sa svog mesta da bi se zapiljio u nju. - Ali ti si izlazila sa njim!

- Više ne - reče Džini odlučno. - Nije mu se dopalo što je Grifindor pobedio Revenklo u kvidiču, pa se strašno nadurio, i ja sam ga šutnula, a on je otrčao da pronađe utehu kod Co. - Ona se odsutno počea po nosu vrhom pera, okrenu Cepidlaku naopačke i počea da beleži odgovore. Ron je delovao krajnje oduševljen.

-Pa, meni se oduvek činio kao neki idiot - reče on, gurnuvši svoju kraljicu ka Harijevom dršćućem topu. - Drago mi je zbog tebe. Samo se potruđi da sledeći put izabereš nekog... boljeg.

On krišom uputi čudan pogled Hariju dok je to izgovarao.

-Pa, izabrala sam Dina Tomasa, da li bi rekao da je on bolji? - upita Džini nezainteresovano.

-ŠTA? - povika Ron, oborivši šahovsku tablu: Krukšenks se baci za razletelim figurama, a Hedviga i Prasvidžeon ljutito zacvrkutaše i zahuktaše odozgo.

Dok je voz usporavao prilazeći stanici Kings kros, Hari pomisli da ga nikada dosad nije tako nerado napuštao. Čak se na tren zapitao šta bi bilo kada bi prosto odbio da siđe, već tvrdoglavo ostao da sedi unutra sve do prvog septembra, kada bi ga ovaj odvezao nazad na Hogvorts, Međutim, kada je voz napokon hukćući stao, on spusti Hedvigin kavez i spremi se da po običaju odvuče svoj kovčeg

iz voza.

Kada je kondukter signalizirao Hariju, Ronu i Hermioni da mogu bezbedno da prođu kroz magičnu pregradu između perona devet i deset, čekalo ga je iznenađenje sa druge strane: pred njim je stajala grupa ljudi koje uopšte nije očekivao, spremni da ga pozdrave.

Bio je tu Ludooki Čudljivko, koji je delovao prilično zastaravajuće sa polucilindrom navučenim preko svog magičnog oka, kao što bi delovao i bez njega, stežući dugačak štap u izobličnim šakama, dok mu je telo bilo obmotano u ogroman putni ogrtač. Tonks je stajala tik iza njega, dok joj se jarka žvakarozna kosa sijala na sunčevoj svetlosti, koja je prodirala kroz prljava stakla na tavanici železničke stanice, odevena u skroz iskrpljene farmerke i jarkoljubičastu majicu na kojoj je pisalo Čudne sestre. Odmah kraj Tonks nalazio se Lupin, bledega lica, prosede kose, obučen u dugačak i pohaban mantil koji mu je prekrivao ofucane pantalone i džemper. Na pročelju grupe stajali su gospodin i gospođa Vesli, obučen u svoju najbolju normalnu odeću, i Fred i Džordž, koji su nosili nove-novcijate jakne, napravljene od nekog bledezeijenog, krljuštastog materijala.

- Rone, Džini! - pozva ih gospođa Vesli, pojurivši napred da čvrsto zagrlji svoju decu. - Oh, Hari, dušice... kako si ti?

- Dobro - slaga Hari, dok ga je ona privlačila u čvrst zagrljaj. Preko ramena Hari vide Rona kako pilji u novu odeću blizanaca.

- Šta bi to trebalo da bude? - upita on, pokazujući na njihove jakne.

- Najfinija zmajska koža, batice - reče Fred, malčice podesivši svoj rajsferšlus. - Posao cveta, pa rekosmo da se malo častimo.

- Zdravo, Hari - reče Lupin, kada gospođa Vesli pusti Harija i okrenu se da pozdravi Hermionu.

- Zdravo - reče Hari. - Nisam očekivao... šta svi vi radite ovde?

- Pa - reče Lupin uz blagi osmeh - mislili smo da malo pročaskamo sa tvojim tetkom i tečom pre nego što ih pustimo da te odvedu kući.

- Ne znam da li je to dobra ideja - odmah će Hari.

- Oh, mislim da jeste - zareža Čudljivko, koji je dočopao malo bliže Hariju. - Biće da su to oni, je li, Poteru?

On palcem pokaza preko svog ramena. Očigledno mu je magično oko virilo kroz potiljak glave i polucilindra. Hari se pomeri par centimetara nalevo da vidi gde Ludooki pokazuje i tamo, baš kao što je i rekao, stajale troje Darslijevih, koji su delovali krajnje zgroženi kada su videli Harijev odbor za doček.

- Ah, Hari! - reče gospodin Vesli, okrenuvši se od Hermioninih roditelja, koje je upravo radosno pozdravio, i koji su sada na smenu grlili Hermionu. - Pa... hoćemo li, onda?

- Da, mislim da je vreme, Arture - reče Čudljivko.

On i gospodin Vesli povedoše ostale duž stanice ka Darslijevima, koji su očigledno pustili korenje na mestu gde su stajali. Hermiona se nežno odvoji iz zagrljaja svoje majke, da bi se priključila grupici.

-Dobar vam dan - reče gospodin Vesli teča Vernonu prijatnim glasom, kada je stao tik ispred njega.

- Možda me se sećate, zovem se Artur Vesli.

S obzirom da je gospodin Vesli sam sameijat uništio veći deo dnevne sobe Darslijevih pre dve godine, Hari bi bio veoma iznenađen da ga je teča Vemon zaboravio. I naravno, lice teča Vemona poprimi tamnoljubičastu boju dok je pogledom streljao gospodina Veslija, ali je odlučio da ništa ne odgovori, delimično i zbog toga što su Darslijevi bili brojčano nadjačani, dva prema jedan. Tetka Petunija je delovala i uplašeno i osramoćeno. Neprekidno se osvrtała oko sebe, kao da se plaši da će je neki njen poznanik videti u takvom društvu. Dadli se, u međuvremenu. trudio da deluje što manji i beznačajniji, što mu nikako nije polazilo za rukom.

- Hteli smo da malo popričamo sa vama o Hariju - reče gospodin Vesli, još uvek se smeškajući.

- Aha - zareža Čudljivko. - O tome kako se ophodite prema njemu dok je kod vas.

Brkovi teča Vernona kao da se nakostrešišu od ogorčenja. Verovatno zato što je zbog polucilindra imao utisak da je reč o njemu srodnoj duši, on se obrati Čudljivku.

- Nisam znao da se vas tiče šta se dešava u mojoj kući...

- Pretpostavljam da bismo mogli da napunimo mnogo knjiga stvarima koje ti ne znaš, Darsli -

zareža Ćudljivko.

- No, nije stvar u tome - ubaci se Tonks, čija je ružičasta kosa, čini se, vređala tetka Petuniju više od svega ostalog zajedno, jer je zatvorila oči da ne bi morala da gleda u nju. - Stvar je u sledećem, ako otkrijemo da ste bili užasni prema Hariju...

- ...a, da ne bude greške, verujte da ćemo saznati za to - dodade Lupin ljubazno.

- Da - reče gospodin Vesli - čak iako ne budete dali Hariju da se koristi feletonom...

- Telefonom - prošaputa Hermiona.

- ...baš tako, i ako dobijemo i najmanji nagoveštaj da ste na bilo koji način raaHretirali Potera, moraćete nama da odgovarate - reče Ćudljivko.

Teča Vernon se zloslutno naduo. Izgleda da je bes pretegao u odnosu na njegov strah od ove gomile čudaka.

-Da li mi vi to pretite, gospodine? - reče on, tako glasno, da su se prolaznici okrenuli da pogledaju u njega.

- Da, baš tako - reče Ćudljivko, koji je bio prilično zadovoljan time što je teča Vernon tako brzo shvatio tu činjenicu.

- A da li vam ja ličim na čoveka koga možete da zastrašite? - zakevta teča Vernon.

- Pa... - poče Ćudljivko, pridigavši polucilindar da bi otkrio svoje zlokobno kolutajuće magično oko. Teča Vemon poskoči unazad od užasa, i bolno se sudari sa obližnjim kolicima za prtljag. - Da, rekao bih da mi ličiš baš na takvog, Darsli.

On se okrenu od teča Vernona ka Hariju.

-Dakle, Poteru... zivni nas ako ti ikada zatrebamo. Ako ne dobijemo vesti od tebe tri dana uzastopce, poslaćemo nekog da te obide...

Tetka Petunija žalosno zadrhta. Nije moglo biti očiglednije da je razmišljala šta bi komšije rekle kad bi videle ove ljude kako idu kroz njihovu baštu.

- Onda, zbogom Potem - reče Ćudljivko, na trenutak uhvativši Harija za rame svojom deformisanom šakom.

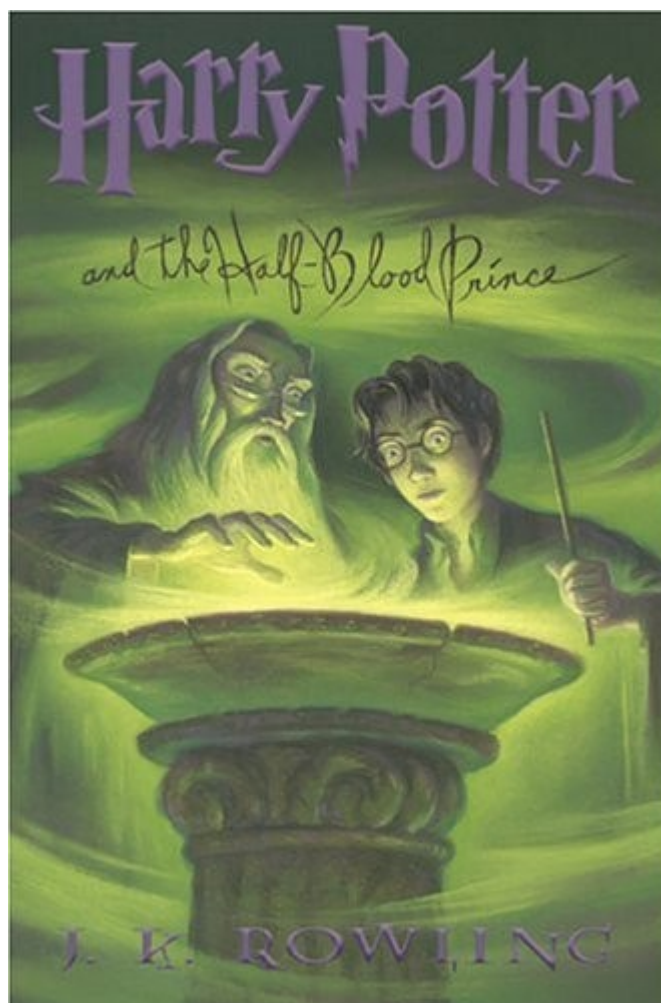
- Ćuvaj se, Hari - reče Lupin tiho. - Bićemo u kontaktu.

- Hari, sklonićemo te odatle čim budemo mogli - prošaputa gospođa Vesli, ponovo ga zagrlivši.

- Vidimo se uskoro, družo - reče Ron zabrinuto, rukujući se sa Harijem.

-Vrlo skoro, Hari - dodade Hermiona. - Obećavamo.

Hari klimnu glavom. Iz nekog razloga nije mogao da pronađe reči kojima bi im opisao koliko mu znači to što ih sve vidi kraj sebe. Umesto da nešto kaže, on se nasmeši i podiže ruku u znak pozdrava. Zatim se okrenu i izađe sa stanice na osunčanu ulicu, dok su teča Vernon, tetka Petunija i Dadli žurno išli za njim.

Ponosni rad članova Hogwarts Serbia mreže
HARI POTER I POLUKRVNI PRINC

*Mekenzi, mojoj predivnoj kćerkici,
posvećujem njenog blizanca
od mastila u hartije*

1. Njihov „premijer”

Bližila se ponoć, a premijer je sedeo sam u kancelariji čitajući dugačak dopis, čiji sadržaj bi mu odmah iščileo iz glave ne ostavljajući ni najmanjeg traga. Očekivao je poziv predsednika daleke zemlje i, između zapitanosti kad će se taj užasni čovek javiti telefonom i pokušaja da potisne neprijatne utiske veoma duge, zamorne i teške nedelje za sobom, u glavi nije imao mesta ni za šta drugo. Što je više premijer pokušavao da se usredsredi na štampanu stranicu pred sobom, to je jasnije video zlorado likujuće lice jednog od svojih političkih protivnika. Upravo taj protivnik pojavio se u vestima tog dana, ne samo da nabroji sve užasne stvari koje su se desile prethodne sedmice (kao da je ikog trebalo podsećati) već i da objasni zašto je svaki od tih užasa isključivo vladina krivica.

Premijerov puls se ubrza pri samoj pomisli na te optužbe, jer nisu bile ni poštene ni istinite. Kako je njegova vlada, zaboga, mogla da spreči rušenje onog mosta? Nečuveno je to što im iko spočitava da nisu dovoljno potrošili na mostove. Most je bio više od deset godina star, a ni najbolji stručnjaci nisu mogli da objasne zašto je pukao na dva dela, poslavši desetine automobila u dubine reke pod sobom. I kako se bilo ko usuđuje i da nagovesti da je manjak policajaca rezultirao onim dvama opakim zločinima koji su dobili toliki publicitet? Ili, da je vlada trebalo nekako da predvidi stravičan uragan u zapadnom kraju zemlje, koji je odneo velik broj ljudskih žrtava i izazvao ogromne materijalne gubitke? I da li je njegova krivica što je jedan od njegovih mlađih ministara, Herbert Čorli, izabrao baš ovu nedelju da se ponaša tako čudno, da će odsad mnogo više vremena da provodi sa svojom porodicom?

- Zemljom je zavlдалo turobno raspoloženje - zaključio je protivnik jedva skrivajući široki kez.

Na nesreću, to je bilo potpuno tačno. Premijer je to i sam osećao: ljudi su zaista izgledali očajnije nego obično. Čak je i vreme bilo sumorno: sva ta hladnjikava izmaglica usred jula... to nije u redu, to nije normalno...

Okrenuo je drugu stranu dopisa, video koliko još ima i digao ruke shvativši da nema vajde od toga. Protežući ruke iznad glave, žalosno je pogledao naokolo po kancelariji. Bila je to dražesna soba, sa mermernim kaminom koji je gledao na duge uokvirene prozore, čvrsto zatvorene zbog neočekivane hladnoće. S blagom drhtavicom, premijer ustade i priđe prozorima gledajući u tananu izmaglicu koja je pritiskala staklo. I baš dok je tako stajao, leđima okrenut sobi, začu tiho kašljanje iza sebe. Smrznuo se, nosom dodirujući vlastiti prestrašen odraz na tamnom staklu. Prepoznao je taj poziv. Već ga je ranije čuo. Okrenuo se, lagano, da bi se suočio s praznom sobom.

- Izvolite? - reče pokušavajući da zvuči odvažnije nego što se osećao.

Za tren je prigrlio praznu nadu da mu niko neće odgovoriti. Ipak, glas mu odmah odgovori - jasan, odlučan glas, koji je zvučao kao da čita pripremljenu izjavu. Poticao je - što je premijer znao čim je začuo onaj kašalj - od žabolikog čovečuljka s dugom srebrnastom perikom, koji je bio naslikan na maloj i prljavoj slici u ulju u dalekom čošku prostorije.

- Premijeru Normalaca. Moramo hitno da se sretne. Ljubazno molim brz odgovor. Srdačno, Fadž. - Čovek na slici ljubopitljivo je gledao premijera.

- Ovaj - reče premijer - čuj... nije mi baš zgodno sada... očekujem telefonski poziv, znaš... od predsednika...

- To se može odložiti - reče portret spremno. Premijer se snuždi. Toga se i bojao.

- Ali, stvarno sam se nadao da ću pre razgovarati sa...

- Sredićemo da taj predsednik zaboravi na poziv. Umesto sad, telefoniraće sutra uveče - reče čovečuljak. - Najlepše molim da smesta odgovorite gos'n Fadžu.

- Ja... o... važi - reče premijer slabašnim glasom. - Da, primiću Fadža.

Požurio je nazad do pisaćeg stola, usput pritežući kravatu. Jedva se namestio u svojoj stolici i nabacio na lice nešto što je, nadao se, izraz opuštenosti i nonšalancije, kad se na praznoj rešetki

ispod mermernog okvira kamina rasplamsaše jarkozeleni plamenovi. Pokušavajući da ne ispolji ni trunke iznenađenja ili uzrujanosti, posmatrao je kako se iz plamenova pojavljuje zdepast čovek, vrteći se kao čigra. Nekoliko sekundi kasnije, iskočio je na fin starinski sag, obrisavši pepeo rukavima svog dugog kariranog ogrtača, držeći u ruci limun-zelen polucilindar.

- O... gos'n premijeru - reče Kornelijus Fadž hitajući mu u susret sa ispruženom rukom. - Drago mi je što vas ponovo vidim.

Premijer nije mogao iskreno da mu uzvрати kompliment, pa ne reče ništa. Nije mu ni izdaleka bilo milo što vidi Fadža, čija su povremena pojavljivanja, mimo toga što su bila sama po sebi veoma uznemirujuća, obično nagoveštavala da će čuti neku vrlo ružnu vest. Štaviše, Fadž je izgledao prilično nasekiran. Bio je mršaviji, ćelaviji i pepeljastiji, a lice mu je delovalo zgužvano. Premijer je i ranije viđao kod političara taj izraz, koji nikad nije slutio na dobro.

- Kako mogu da vam pomognem? - reče kratko se rukujući s Fadžom i pokazujući u pravcu najneudobnije stolice u pročelju stola.

- Ne znam odakle da počnem - promrmlja Fadž izvlačeći stolicu, sedajući i smeštajući svoj zeleni polucilindar na kolena. - O, kakva nedelja...

- I vama je bila naporna je li? - upita ga premijer kruto, nadajući se da mu time daje do znanja kako mu je svega dosta i bez da mu Fadž dodatno dosoljava svojim brigama.

- Da, naravno - reče Fadž, umorno trljajući oči, pogledavši smrknuto premijera. - Imao sam podjednako napornu nedelju kao i vi, premijeru. Brokdejski most... ubistva Bounsove i Vensove... a da ne spominjem metež u zapadnom kraju zemlje...

- Vi... ovaj... vaši... hoću da kažem, neki vaši ljudi su bili... bili umešani u te... te stvari, je li?

Fadž pogleda premijera prilično strogo.

- Naravno da jesu - odgovori. - Sigurno ste shvatili štasezbiva?

- Ja... - oklevao je premijer.

Takvo ponašanje umnogome ga je i dovelo do toga da omrzne Fadžove posete. Ipak je on jedan premijer i nije mu se dopadalo da se oseća kao neki neuk školarac. Ali, naravno, tako je bilo još otkad je prvi put sreo Fadža, iste večeri kad je postao premijer. Sećao se toga kao da je bilo juče i znao je da će ga to proganjati sve do smrti.

Stajao je sam u ovoj istoj kancelariji, uživajući u svom trijumfu, koji je usledio nakon tolikih godina sanjarenja i spletkarenja, kada je začuo kašljucanje iza sebe, baš kao i večeras, i okrenuo se da bi ugledao taj odvratni mali portret kako mu se obraća najavljujući da ministar magije upravo stiže da bi mu se predstavio.

Prirodno, mislio je da su ga duga kampanja i napetost zbog izbora nagnali da poludi. Preplašio se do srži kad je video da neki portret razgovara s njim, mada to nije bilo ništa posebno u poređenju sa onim kako se osećao kada je samozvani čarobnjak iskočio iz kamina i rukovao se sa njim. Ostao je bez reči sve vreme dok je Fadž ljubazno objašnjavao da po celom svetu još postoje veštice i čarobnjaci, koji i dalje žive u potaji, i uveravao ga da ne mora da se brine o njima pošto je Ministarstvo magije preuzelo odgovornost za čitavu čarobnjačku zajednicu i sprečavalo nemagijsko stanovništvo da nanjuši i najmanji trag čarobnjaka. To je, rekao je tada Fadž, težak posao koji obuhvata sve, od propisa za odgovornu upotrebu metli do držanja zmajevskog stanovništva pod kontrolom (premier se sećao kako se u tom trenutku uhvatio za sto, tražeći podršku). Fadž je tada zabezegan premijera očinski potapšao po ramenu.

- Bez brige - rekao je. - Svi su izgledi da me nikad više nećete videti. Uznemiravaću Vas samo ako je u pitanju nešto ozbiljno, nešto što će uticati na Normalce... hoću reći, na nemagijsko stanovništvo. Inače, sve se svodi na ono: živi i pusti druge da žive. I moram reći, vi to prihvatate mnogo bolje od vašeg prethodnika. Taj je pokušao da me izbaci kroz prozor misleći da sam podvaljivač koga mu je uvalila opozicija.

Premijer je najzad došao do reči.

- Vi ... vi niste podvaljivač, dakle?

Očajnički se uhvatio za tu poslednju mrvicu nade.

- Ne - odgovorio je Fadž nežno. - Ne, bojim se da nisam. Gledajte.

I on pretvori premijerovu šolju za čaj u zamorca.

- Ali - rekao je premijer kao bez daha, posmatrajući kako mu šoljica čaja grize čošak njegovog sledećeg govora - ali zašto... zašto mi niko nije rekao...?

- Ministar magije se otkriva samo aktuelnom normalskom premijeru - rekao je Fadž ponovo zavlazeći štapić pod sako. - Mislimo da je to najbolji način da se sačuva tajnost.

- A što onda - zakmećao je premijer - što me onda prethodni premijer nije upozorio...?

Na to se Fadž čak i nasmejao.

- Dragi moj premijeru, hoćete li vi to ikad ispričati bilo kome?

I dalje se kikoćićući, Fadž je bacio nekakav prašak u kamin, zakoračio u smaracne plamenove i iščezao uz pucketanje vatre. Premijer je stajao, kao skamenjen, i shvatio da se nikad, dok god je živ, neće usuditi da spomene ovo ni živoj duši, jer, ima li ikog na svetu ko bi mu poverovao?

Bilo mu je potrebno malo vremena da se oporavi od tog šoka. Neko vreme pokušavao je da ubedi sebe da je Fadž bio halucinacija izazvana nedostatkom sna u toku iscrpljujuće izborne kampanje. U uzaludnom pokušaju da se oslobodi svega što bi ga podsećalo na taj neprijatan susret, poklonio je zamorca svojoj presrećnoj nećaki, i dao uputstvo svom ličnom sekretaru da skinе portret ružnog čovečuljka koji mu je najavio Fadžov dolazak. Na premijerovo zaprepašćenje, portret je bilo nemoguće ukloniti. Nakon što su nekolicina stolara, zidara, jedan istoričar umetnosti i ministar finansija pokušali bezuspešno da ga odvoje od zida, premijer je odustao od daljih pokušaja i prosto se oslonio na nadu da će ta stvar ostati nepomična i bezglasna do kraja njegovog mandata u toj kancelariji. Povremeno bi se zakleo da je krajičkom oka video stanara te slike kako zeva, ili češe nos. Čak je, jednom ili dvaput, jednostavno išetao iz rama, ostavivši za sobom samo podlogu od blatnjavosmeđeg platna. Ipak, uvežbao se da ne gleda mnogo u sliku i da, uvek kad se nešto slično desi, odlučno kaže sebi kako ga oči varaju.

A onda, pre tri godine, jedne noći veoma slične ovoj, premijer je bio sam u svojoj kancelariji kad je portret još jednom najavio skori dolazak Fadža, koji je izleteo iz kamina, skroz mokat i vidno u stanju panike. Pre nego što je premijer stigao da ga zapita zbog čega otresa kapljice svuda po aksminsterskom tepihu, Fadž je počeo da bunca o zatvoru za koji premijer nikad nije čuo, o čoveku po imenu „Sirijski“ Blek, nečim što je zvučalo kao Hogvorts i o dečaku po imenu Hari Potter, pri čemu ništa od toga premijeru nije zvučalo nimalo smisljeno.

- ... upravo sam došao iz Askabana - dahtao je Fadž presipajući veliku količinu vode sa oboda svog šešira u svoj džep. - Usred Severnog mora, znate, gadan let... dementori prave gužvu... - stresao se - nikad ranije nisu imali slučaj bekstva. Bilo kako bilo, morao sam da dođem do vas, premijeru. Blek je poznati ubica Normalaca i možda planira da se pridruži Znate-već-kome... ali, naravno, vi i ne znate ko je Znate-već-ko! - Na trenutak je beznadežno zurio u premijera, a onda rekao: -Pa, dobro, sedite, bolje da vas uputim u stvar... uzmite viski...

Premijera je prilično uvredilo i to što ga neko u njegovoj rođenoj kancelariji poziva da sedne, a kamoli da mu još nudi njegov vlastiti viski, ali ipak je ceo. Fadž je izvukao štapić, iz samog vazduha prizvao dve velike čaše pune ćilibar-žute tečnosti, tutnuo jednu od njih premijeru u ruku i privukao stolicu.

Fadž je razglabao čitav sat. U jednom trenutku odbio je da glasno izgovori izvesno ime, i umesto toga ga zapisao na parčetu pergamenta, koje je tutnuo u premijerovu slobodnu šaku. Kada je, najzad, Fadž ustao da pođe, i premijer je ustao.

- Dakle, mislite da... - začkiljio je nadole da pročita ime u svojoj levoj ruci - Lord Vol...

- Onaj-čije-se-ime-ne-sme-izgovoriši! - zarežao je

Fadž.

- Izvinite... dakle, mislite da je Onaj-čije-se-ime-ne-sme-izgovoriti još uvek živ?

- Pa, Dambldor kaže da jeste - rekao je Fadž dok je prikopčavao svoj karirani ogrtač ispod brade - ali nikad ga nismo našli. Ako mene pitate, nije opasan, osim ukoliko ne dobije podršku, stoga je Blek taj zbog koga treba da brinemo. Razglasićete to upozorenje, dakle? Pa, nadam se da se više nećemo videti, premijeru! Laku noć.

Ali opet su se videli. Kroz manje od godinu dana u premijerovom kabinetu niotkuda se stvorio Fadž, uznemirenog pogleda, da bi obavestio premijera da se na Svetskom prvenstvu u kvidriču (ili mu je bar tako zazvučalo) desila manja neprijatnost i da je nekolicina Normalaca „umešana“, ali da

premijer ne mora da brine, činjenica da je Znate-već-čiji znak ponovo viđen ništa ne znači. Fadž je bio siguran da je to usamljen incident i da Kancelarija za odnose s Normalcima beć u tom trenutku, obavlja neophodne modifikacije pamćenja.

- O, umalo da zaboravim - dodao je tada Fadž. - Uvozimo iz inostranstva tri zmaja i sfingu za Tročarobnjački turnir, rutinska stvar, ali Odsek za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja kaže mi da, prema propisima, moramo vas da obavestimo ukoliko unosimo u zemlju izuzetno opasna stvorenja.

- Ja... šta... zmajevi! - nepovezano je govorio premijer

- Da, tri zmaja - rekao je Fadž. - I sfingu. Pa, želim vam prijatan dan.

Premijer se uprkos svemu nadao da će zmajevi i sfinge biti najgore od svega, ali ne. Kroz manje od dve godine, Fadž je ponovo izbio iz vatre, ovog puta s vestima da se desilo masovno bekstvo iz Askabana.

- Masovno bekstvo? - ponovio je premijer promuklo.

- Nema potrebe da brinete, nema potrebe! - razgalamio se Fadž tada, jednom nogom već u plamenu.

- Uskoro ćemo ih saterati u škripac... samo sam pomislio da treba da znate!

I pre nego što je premijer stigao da vrisne „čekaj malo!“, Fadž je nestao u pljusku zelenih iskri.

Šta god štampa i opozicija govorili, premijer nije bio budala. Njegovoj pažnji nije promaklo da se, uprkos Fadžovim uveravanjima prilikom prvog susreta, njih dvojica prilično često viđaju, niti da je Fadž svaki put kad se sretnu sve usplahireniiji. Iako nije baš čeznuo da razmišlja o tom ministru magije (ili kako je uvek Fadža zvao u mislima, njihovog „premijera“), premijer nije mogao a da ne strepi da će, sledeći put kad se Fadž pojavi, vesti biti još ozbiljnije. Stoga je pojava Fadža, koji je još jednom iskoračio iz vatre, razbarušen i ljutit i ozbiljno iznenađen što premijer ne zna zašto je on tu, bila najgora stvar koja mu se desila tokom ove i inače krajnje sumorne sedmice.

- Otkud bih ja znao šta se zbiva u... ovaj... čarobnjačkoj zajednici? - obrecnu se premijer sada. - Moram da vodim zemlju i trenutno imam sasvim dovoljno briga i bez...

- Imamo zajedničkih briga - prekide ga Fadž. - Brokdejski most nije se urušio od trošnosti. A ni ono nije bio pravi uragan. Ubistva nisu počinili Normalci. A porodica Herberta Čorlija bila bi bezbednija bez njega. Upravo sređujemo da ga prebacimo u Sent Mungovu bolnicu za magijske bolesti i povrede. Premeštaj treba da se obavi večeras.

-Šta vi to... bojim se da... šta>. - istrtilja premijer.

Fadž duboko uzdahnu i reče: - Premijeru, žao mi je što moram da vas obavestim da se on vratio, Onaj- čije-se-ime-ne-sme-spominjati se vratio.

- Vratio? Kad kažete „vratio“... znači da je živ? Mislim...

Premijer je prebiraio po sećanju tražeći detalje onog užasnog razgovora od pre tri godine, kada mu je Fadž ispričao o tom čarobnjaku koga se svi plaše više nego ikog, čarobnjaku koji je izvršio hiljadu užasnih zločina pre svog tajanstvenog nestanka petnaest godina ranije.

- Da, živ je - reče Fadž. - To jest... ne znam... da li je čovek živ ako ne može da bude ubijen? Zaista ne shvatam to, a Dambldor neće da mi objasni u potpunosti... ali u svakom slučaju, izvesno je da ima telo i da hoda, govori i ubija, pa pretpostavljam, u smislu naše rasprave, da, živ je

Premijer nije znao šta da kaže na to, ali ga je stalna navika da deluje dobro obavешten o svakoj temi koja se pojavi, naterala da prizove bilo koje detalje njihovih prethodnih razgovora kojih može da se seti.

- Da li je Sirijski Blek sa... ovaj... Onim-koji-se-ne-sme-imenovati?

- Blek? Blek? - reče Fadž rasejano, okrećući nervozno svoj polucilindar u rukama. - Sirijski Blek, mislite? Merlinove mi brade, nije. Blek je mrtav. Ispostavilo se da smo pogrešili... ovaj... u pogledu Bleka. Posle svega, ispostavilo se da je bio nevin. A nije ni bio u sprezi sa Onim-čije-se-ime-ne-sme-izgovoriti. Mislim - dodade kao da se brani, još brže vrteći polucilindar - svi dokazi su ukazivali... imali smo više od pedeset očevidaca... ali ipak, kako rekoh, mrtav je. Ubijen, zapravo. U prostorijama Ministarstva magije. I sad će biti istraga, zapravo...

Na svoje veliko iznenađenje, premijer na tren oseti tračak sažaljenja prema Fadžu, zbog ovog događaja. Ali ga je gotovo istovremeno zasenio blesak samozadovoljstva na pomisao da, ma koliko oskudno bio upućen u oblast materijalizovanja iz kamina, ni u jednom od vladinih odeljenja pod

njegovom nadležnošću nije se desilo ubistvo... u svakom slučaju, ne još...

Dok se premijer krišom uhvatio za svoj sto, Fadž nastavi: - Ali Blek je sad sporedan. Poenta je da smo mi u ratu, premijeru, i moraju se preduzeti odgovarajući koraci.

- U ratu? - ponovi premijer nervozno. - Sigurno preterujete?

- Onom-čije-se-ime-ne-sme-izgovoriti sad su se pridružili oni sledbenici koji su u januaru pobjegli iz Askabana - reče Fadž, govoreći sve brže, i uvrćući svoj polucilindar tako brzo da je postao limun-zeleni kovitlac. - Pošto su počeli javno da dejstvuju, neprekidno prave kaos. Brokdejski most... on je to uradio, premijeru, on je zapretio masovnim ubistvima Normalaca ukoliko mu se ne ustupi vlast i...

- Bože blagi, dakle, vaša je krivica što su ti ljudi poginuli, a ja moram da odgovaram na pitanja o zardalaj konstrukciji i korodiranim spojkama, i o čemu sve ne! -razjari se premijer.

- Moja greška! - reče Fadž naglo se zajapurivši. - Kažete li da biste podlegli takvoj vrsti ucene?

- Možda ne bih - reče premijer ustavši i špartajući po sobi - ali bih uložio najveći mogući napor da uhvatim ucenjivača pre nego što počini bilo koje od tih zverstava!

- Stvarno mislite da nisam već sve pokušao? - vatre-no ga zapita Fadž. - Svaki Auror u Ministarstvu pokušavao je... i još pokušava, da ga nađe i zarobi njegove pristalice, ali se radi o jednom od najmoćnijih čarobnjaka svih vremena, čarobnjaka koji gotovo tri decenije izmiče hapšenju!

- Pretpostavljam da ćete mi reći kako je on izazvao i uragan u zapadnom kraju zemlje? - reče premijer, dok mu je bes rastao sa svakim novim korakom. Veoma ga je razljutilo to što je otkrio uzrok svih tih užasnih katastrofa, ali ne može da ga saopšti javnosti. Što je, uostalom, gore nego da je vlada kriva za sve to.

- Nije bilo uragana - reče Fadž žalostivo.

- Ma nemojte mi reći! - zareža premijer sada sasvim vidno treskajući nogama. - Drveće počupano iz korena, strgnuti krovovi, iskrivljene bandere, užasne ozlede...

- To su bili Smrtožderi - reče Fadž. - Sledbenici Onog-koji-se-ne-sme-imenovati. I... sumnjamo da su umešani i divovi.

Premijer se zaustavi u hodu, kao da je naleteo na nevidljiv zid.

-Ko je umešan?!

Fadž napravi grimasu. - Poslednji put je koristio divove da bi izazvao veličanstveniji efekat. Kancelarija za dezinformacije radila je bez prestanka, poslali smo na teren čitave timove zaslepljivača, koji su pokušavali da izmene sećanja svih Normalaca koji su videli šta se stvarno desilo, najveći deo Odseka za regulaciju i kontrolu magijskih stvorenja pretražuje okolinu Somerseta, ali ne možemo da nađemo tog džina... prava katastrofa.

- Ma šta mi reče! - uzviknu premijer besno.

- Neću da poričem da je u moral u Ministarstvu na niskim granama - reče Fadž. - Kako da se nosimo sa svim tim, pogotovo kad smo izgubili Ameliju Bouns.

- Izgubili koga?

- Ameliju Bouns. Upravnicu Odseka za sprovođenje magijskih zakona. Mislimo da ju je lično ubio Onaj-koji-se-ne-sme-imenovati, jer je bila vrlo darovita veštica i... svi dokazi ukazuju na to da se žestoko odupirala.

Fadž pročisti grlo i, činilo ce, s naporom prestade da obrće cilindar.

- Ali o tom ubistvu je pisalo u novinama - reče premijer, na tren zaboravljajući na svoj gnev. - Našim novinama. Amelija Bouns... Spominjalo se samo da se radi o sredovečnoj ženi koja je živela sama. Bilo je to... užasno ubistvo, zar ne? Dobilo je velik publicitet. Policija je zbunjena, znate.

Fadž uzdahnu. - Pa, naravno da je zbunjena. Ubijena je u sobi zaključanoj iznutra, je li tako? Mi, s druge strane, tačno znamo ko je to učinio, ali nas to ne dovodi nimalo bliže njegovom hvatanju. A zatim je tu bila Emelina Vens, možda niste čuli za to...

- O, da, čuo sam - reče premijer. - To se, zapravo, desilo u blizini, odmah iza čoška odavde. Novine su od toga napravile pravu senzaciju: Kraha reda u zakona u premijerovom ataru...

- I kao da sve to nije bilo dovoljno - reče Fadž jedva slušajući premijera - dementori su se razmiledi svuda, napadajući ljude naokolo...

U srećnije doba ova bi rečenica zvučala premijeru besmisleno, ali je sada bio mudriji.

- Mislio sam da dementori čuvaju zatvorenike u Askabanu? - reče obazrivo.
- Čuvali su - reče Fadž umorno. - Ali ne više. Napustili su zatvor i pridružili se Onom-koji-se-ne-sme-imenovati. Neću se pretvarati da to nije bio žestok udarac.
- Ali - reče premijer sve vidnije užasnut - zar mi niste rekli da su to stvorenja koja iz ljudi iskape svaki trag nade i sreće?

- To je tačno. A sada se množe. Zbog toga sva ta magla. Premijeru klecknuše kolena i on utonu u najbližu stolicu. Pomisao na nevidljiva stvorenja koja lete po gradovima i u unutrašnjosti, šireći očajanje i beznađe među njegovim glasačima natera ga da sav prebledi.

- Čujte, Fadžu... morate nešto da preduzmete! Vi ste kao ministar magije odgovorni za to!
- Dragi moj premijeru, ne mislite valjda ozbiljno da sam, posle svega ovoga, i dalje ministar magije? Smenili su me pre tri dana! Dve nedelje je čitava čarobnjačka zajednica urlala tražeći moju ostavku. Tokom čitavog svog mandata nisam ih video tako jedinstvene! - reče Fadž u smelom pokušaju da se nasmeši.

Premijer ostade bez reči. Uprkos ogorčenju zbog položaja u kom se sam nalazi, i dalje je saosećao sa tim snebivljivim čovekom koji je sedeo preko puta njega.

- Veoma mi je žao - reče najzad. - Mogu li nešto da učinim?

- Veoma ljubazno od vas, premijeru, ali ne možete ništa. Večeras su me poslali ovamo da vas upoznam sa najnovijim razvojem događaja i da vam predstavim mog naslednika. Mislio sam da će dosad već stići, ali, naravno, trenutno je vrlo zauzet, zbog svega što se događa.

Fadž se osvrnu i pogleda u portret ružnog čovečuljka s dugačkom loknastom srebrnastom perikom, koji je vrškom pera čačkao uvo.

Uhvativši Fadžov pogled, portret reče: - Biće ovde za tren oka, samo da završi pismo Dambldoru.

- Želim mu sreću - reče Fadž, po prvi put s gorčinom u glasu. - U poslednje dve nedelje pisao sam Dambldoru dvaput na dan, ali on neće ni da mrdne. Da je samo bio spreman da ubedi tog dečaka, možda bih i dalje bio na... pa, možda će Skrimdžer imati više uspeha.

Fadž utonu u nešto što očito beše žalosno ćutanje, koje onaj portret smesta prekinu, iznenada progovorivši svojim prodornim, službenim glasom.

- Premijeru Normalaca. Tražim sastanak. Hitno. Molim da smesta odgovorite. Rufus Skrimdžer, ministar magije.

- Da, da, može - reče premijer rasejano, i jedva se trgnuo kad plamenovi u rešetki ponovo postadoše smaragdnozeleni, izviše se uvis i otkriše drugog uskovitlanog čarobnjaka u svom središtu, izbljuvavši ga trenutak kasnije na onaj starinski sag. Fadž ustade, a posle trenutnog oklevanja, i premijer učini isto, posmatrajući pridošlicu kako se uspravlja, stresajući prašinu sa svoje dugačke crne odore, i gleda naokolo.

Premijerova prva, budalasta pomisao bila je da Rufus Skrimdžer liči na nekog starog lava. Njegova griva žutosmeđe kose i njegove žbunaste obrve behu protkani sivim prugama. Iza žicom uokvirenih naočara videle su se prodorne žućkaste oči, i posedovao je ludačku, izopačenu gracioznost, iako je pomalo hramao. Na prvi pogled, delovao je prepredeno i žilavo. Premijer pomisli da sad shvata zašto čarobnjačka zajednica u ovo opasno vreme više voli da je predvodi Skrimdžer umesto Fadža.

- Kako ste? - reče premijer učtivo pružajući ruku. Skrimdžer je kratko stisnu, očima šarajući po sobi, a onda izvuče štapić iz odore.

- Fadž vam je sve ispričao? - upita stuštivši se ka vratima i kuckajući štapićem po ključaonici. Premijer ču kako brava kliknu.

- Ovaj... da - reče premijer. - I, ukoliko nemate ništa protiv, više bih voleo da ostavite vrata otključana.

- A ja bih više voleo da nas niko ne uznemirava - reče Skrimdžer kratko - i da nas ne promatraju - dodade uperivši štapić ka prozorima, tako da se zavese smesta navukoše preko njih. - Tako... na, ja sam zauzet čovek, dakle, da predemo na posao. Pre svega, moramo da porazgovaramo o vašoj bezbednosti.

Premijer se ispravi što je više mogao i odgovori: -Savršeno sam zadovoljan svojim postojećim obezbeđenjem. Hvala...

- Ali, mi nismo zadovoljni - preseče ga Skrimdžer. -Ako njihovog premijera podvrgnu

kontrolišućoj kletvi, Normalcima se loše piše. Novi sekretar u vašoj spoljnoj kancelariji...

- Neću se otarasiti Kingzlija Okovgroma, ako je to ono što mi predlažete! - reče premijer uzbuđeno.

- On je neverovatno efikasan, obavlja dvostruko više posla od ostalih...

- To je zato što je čarobnjak - reče Skrimdžer bez trunke smeška. - Vrhunski obučen Auror, koji vam je dodeljen radi lične zaštite.

- E, pa, čekajte malo! - oglasi se premijer. - Ne možete tek tako da mi smeštate svoje ljude u kancelariju, ja odlučujem ko radi za mene...

- Mislio sam da ste veoma zadovoljni Okovgromom? -reče Skrimdžer hladno.

- Jesam... to jest... bio sam...

- Onda nema problema, zar ne? - reče Skrimdžer.

- Ja... pa, dok god Okovgrom bude radio... ovaj... tako izvrsno - reče premijer neubedljivo, ali Skrimdžer jedva da ga je čuo,

- Dakle, što se tiče Herberta Čorlija... vašeg mlađeg ministra - nastavi on. - Onog što je zabavljao javnost pretvarajući se da je patka.

- Šta je s njim? - upita premijer.

- Očigledno je to bila njegova reakcija na loše izvedenu kontrolišuću kletvu - reče Skrimdžer. - Potpuno mu je pomutila um, ali i dalje bi mogao da bude opasan.

- On samo kvače! - reče premijer slabim glasom. -Svakako da bi mu malo odmora... možda da malko o"ladi sa pićem...

- Dok mi razgovaramo, upravo ga ispituje tim iscelitelja iz Sent Mungove bolnice za magijske bolesti i povrede. Dosad je trojicu pokušao da pridavi - reče Skrimdžer. - Mislim da je najbolje da ga, na neko vreme, sklonimo iz normalne zajednice.

- Ja... ovaj... biće mu dobro, zar ne? - reče premijer brižno. Skrimdžer samo slegnu ramenima, već uzmičući prema kaminu.

- Pa, to je sve što sam imao da vam kažem. Obavešta-vaću vas o razvoju događaja, premijeru, ali verovatno ću biti prezauzet da lično dođem, i u tom slučaju poslaću vam Fadža ovamo. Prihvatio je da ostane u Ministarstvu, u ulozi savetnika.

Fadž pokušava da se nasmeši, ali bezuspešno. Samo je izgledao kao da ima zubobolju. Skrimdžer je već čeprkao po džepu tražeći tajanstveni prašak od kog će vatra pozeleneti. Na tren, premijer je bezcadežno zurio u njih dvojicu, a zatim iz njega provališe reči koje je cele večeri suzbijao u sebi.

- Ali, zaboga... vi ste čarobnjaci! Vi možete da izvodite čarolije! Sigurno da možete, ovaj... da rešite bilo šta

Skrimdžer se polako okrenu u mestu i razmeni skeptičan pogled s Fadžom, kom se ovog puta zaista ote osmeh dok je ljubazno govorio: - Problem je u tome što i druga strana ume da izvodi čarolije, premijeru.

I rekavši to, dva čarobnjaka zakoračiše jedan za drugim u jarkozelenu vatru i nestadoše.

2. Preljin sokak

Kilometrima daleko odatle, hladnjikava izmaglica koja je pritiskala premijerove prozore plovila je preko prljave reke što je vijugala između obraslih, otpacima načičkanih obala. Ogroman dimnjak, ostatak napuštenog mlina, preteći se uzdizao bacajući senku. Nije bilo nikakvog zvuka, osim šapata mračne vode, i nikakvog znaka života, osim mršave lisice koja se šunjala niz obalu s nadom njuškajući neki omot od pržene ribe i čipsa u visokoj travi.

Ali tada, s jedva čujnim plop, iz vazduha na obodu reke stvori se vitka zakukuljena figura. Lisica se smrznu i oprezno uperi pogled ka ovoj čudnoj novoj pojavi. Silueta je nekoliko trenutaka stajala, kao da pokušava da se sabere a onda krenula lakim, brzim korakom, dok joj je dug ogrtač šušкао po travi.

S drugim, glasnijim plop, stvori se još jedna zakukuljena spodoba.

-Čekaj!

Grub uzvik iznenadi lisicu, koja je čučala šćućurena u rastinju. Ona iskoči iz skrovišta i zaždi obalom. Pojavi se blesak zelene svetlosti, začu se kevtanje i lisica pade na tlo, mrtva.

Druga figura prevrnu životinju vrhom stopala.

- Obična lisica - kategorično reče ženski glas ispod kapuljače. - Mislila sam da je možda Auror... Cisa, čekaj!

Ali njen plen, koji je bio zastao i osvrnuo se unazad prema snopu svetlosti, već se verao uz obalu gde je lisica upravo pala.

- Cisa... Narcisa... saslušaj me...

Druga žena sustiže prvu i uhvati je za ruku, ali joj ce ova otrže.

- Vрати se nazad, Bela!

- Moraš da me saslušáš!

- Već sam te dosta slušala. Donela sam odluku. Ostavi me na miru!

Žena po imenu Narcisa domože se kraja nasipa, gde je stara ograda razdvajala reku od uske kaldrmisane ulice. Druga žena, Bela, smesta pođe za njom. Jedna pokraj druge stajale su gledajući preko ulice u nanizane redove oronulih kuća ozidanih ciglom, čiji su prozori slepo zurili u tminu.

- On ovde živi? - upita Bela nezadovoljno. - Ovde? U ovom normalskom ćumezu? Mora da smo prve od naših koje smo ikad ovde kročile...

Ali Narcisa je nije slušala. Provukla se kroz pukotinu na zardaloj ogradi i već je brzala putem.

- Cisa, čekaj!

Bela pođe za njom, dok joj je ogrtač lepršao, i vide kako Narcisa hita ulicom između kuća u drugu, gotovo identičnu ulicu. Neke od uličnih svetiljki bile su razbijene. Dve žene jurile su kroz naizmenične površine svetlosti i duboke tame. Progoniteljka se dokopa svoje lovine dok je ova zaokretala iza ugla, ovog puta uspevši da je čvrsto stisne za ruku i uvrne je tako da se istog trenu nađoše licem u lice.

- Cisa, ne smeš to da činiš, ne možeš mu verovati...

- Mračni gospodar mu veruje, zar ne?

- Mračni gospodar... verujem... greši - dahtala je Bela, a oči joj na tren zasjaše pod kapuljačom, dok se osvrtnala da proverí da li su zaista same. - U svakom slučaju, rečeno nam je da nikom ne govorimo o TOM planu. Ovo je izdaja Mračnog gospodara...

- Pusti me, Bela! - zareža Narcisa dok je izvlačila štapić ispod odore, preteći se unoseći njime u lice onoj drugoj. Bela se samo nasmeja.

- Sisi, tvoja rođena sestra? Ne bi valjda...

- Nema više ničeg što ja ne bih uradila! - uzdahnu Narcisa s prizvukom histerije u glasu, i zamahnu štapićem odozgo, kao da je nož, te svetlost ponovo blesnu. Bela ispusti sestrinu ruku kao da se opekla.

- Narcisa!

Ali, Narcisa je hrlila napred. Trljajući ruku, njena progoniteljka ponovo pođe za njom, zadržavajući odstojanje, dok su dublje ulazile u napušten lavirint kuća od cigala. Najzad Narcisa pojuri ulicom zvanom Preljin sokak, preko koje je uzdignuti dimnjak mlina lebdeo kao džinovski upozoravajući prst. Njeni koraci odzvanjali su kaldrmom dok je prolazila pored zamandaljenih i razbijenih prozora, sve dok ne stiže do kuće na samom kraju, gde je mutna svetlost treperila kroza zavese sobe u prizemlju.

Zakucala je na vrata pre nego što ju je Bela sustigla, proklinjući bezglasno. Stajale su zajedno iščekujući, lako dahćući, udišući zadah prljave reke koji im je donosio noćni povetarac. Posle nekoliko trenutaka, začuše neko kretanje iza vrata i ona se lako odškrinuše. Kroz prorez se video delić čoveka koji je gledao u njih, čoveka duge crne kose, koja mu je poput zastora padala oko žućkastog lica i crnih očiju.

Narcisa zbací kapuljaču. Bila je tako bleđa da se činilo kao da svetli u tmini. Duga plava kosa, koja joj je nadala niz leđa, davala joj je izgled davljenika.

- Narcisa! - reče čovek malo više raskrilivši vrata, tako da svetlost obasja i nju i njenu sestru. - Kakvo prijatno iznenađenje!

- Severuse - reče ona napregnutim šapatom. - Mogu li da razgovaram s tobom? Hitno je.

- Kako da ne.

On uzmače da je propusti pored sebe u kuću. Njena sestra, i dalje pod kapuljačom, sledila ju je i bez

poziva.

- Snejpe - reče ona odsečno, dok je prolazila kraj njega.

- Belatriks - odgovori on, izvijajući tanke usne u lagan, podrugljiv osmejak, dok je uz škljocanje zatvarao vrata za njima.

Zakoračile su pravo u majušnu dnevnu sobu, koja je odavala utisak mračne tapacirane ćelije. Zidovi su bili potpuno prekriveni knjigama, većinom u starom povezu od smeđe ili crne kože. Pohabani dvosed, stara fotelja i klimavi sto bili su grupisani pod sjajem mutne svetlosti, koju je bacaio luster sa zataknutom svećom što je visio s plafona. Mesto je delovalo zapušteno, kao da se u njemu inače ne boravi.

Snejp pokaza Narcisi da sedne na sof. Ona zbacila ogrtač, odloži ga pored sebe i sede, zureći u svoje blede i drhtave ruke skrštene u krilu. Belatriks još sporije spusti kapuljaču. Mračna onoliko koliko joj je sestra bila svetla, s teškim podčnjacima i jakim vilicama, nije skidala pogled sa Snejpa dok je išla kroz sobu da stane iza Narcise.

- Pa, šta mogu da učinim za tebe? - upita Snejpe smestivši se u fotelju preko puta sestara.

- Sami... sami smo, zar ne? - upita tiho Narcisa. Da, naravno. Pa, Crvorep je tu, ali se gamad ne računa, zar ne?

On uperi štapić u pravcu zida knjiga iza sebe, i tajna vrata se sa zveketom otvoriše, otkrivajući usko stepenište iznad kojeg je neki čovečuljak stajao kao zaleđen.

- Kao što si očigledno i caji shvatio, Crvorepe, imamo goste - reče Snejpe lenjo.

Pogrbljen čovek se došunja niz poslednjih nekoliko stepenika i stupa u sobu. Imao je sitne, vodnjikave oči i špicast nos, i smeškao se neprijatno, usiljeno. Levom šakom je milovao desnu, koja kao da je bila obložena sjajnom srebrnastom rukavicom.

- Narcisa! - reče piskavim glasom. - I Belatriks! Očaravajuće...

- Crvorep će nam doneti nešto da popijemo, ako želite - reče Snejpe. - A onda će se vratiti u svoju sobu.

Crvorep se trgnu kao da ga je Snejpe nečim gađao.

- Nisam ja tvoj sluga! - zapiskuta izbegavajući Snejpeov pogled.

- Zaista? Imao sam utisak da te je Mračni gospodar poslao ovde da mi pomažeš.

- Dabome, da ti pomazem... a ne da ti spravljam pića i... ni da ti čistim kuću!

- Pojma nisam imao, Crvorepu, da žudiš da ti se odrede opasnije dužnosti - reče Snejpe svilenkastim glasom. - To može lako da se sredi: razgovaraću s Mračnim gospodarem...

- Mogu i sam da razgovaram s njim ako želim!

- Naravno da možeš - reče Snejpe podrugljivo se osmehujući. - Ali u međuvremenu, donesi nam piće. Poslužiće vilenjačko vino.

Crvorep je oklevao za trenutak, kao da će da se svađa, a onda se okrenu i zaputi se kroz druga skrovita vrata. Začuše tresak i zveckanje čaša. Kroz nekoliko trenutaka, on se vratio noseći na poslužavniku prašnjavu bocu i tri čaše. Spusti ih na klimavi sto i ispari, zalupivši za sobom knjigama prekrivena vrata.

Snejpe nasu krvavocrveno vino u čaše i dve pruži sestrama. Narcisa promrmlja koju reč u znak zahvalnosti, dok Belatriks ne reče ništa, već nastavi smrknuo da gleda u Snejpa. Ali njega kao da to uopšte nije uznemiravalo, naprotiv, delovalo je kao da se prilično zabavlja.

- Za Mračnog gospodara - reče podižući čašu i iskapivši je do dna.

Sestre učiniše isto što i on. Snejpe im ponovo napuni čaše.

Kad je ispila drugu čašu, Narcisa užurbano reče: -Severuse, žao mi je što ti ovako upadam, ali morala sam da te vidim. Mislim da si ti jedini koji može da mi pomogne...

Snejpe podiže ruku da je zaustavi, a onda ponovo uperi štapić ka skrivenim vratima od stepeništa. Začu se zvonki tresak i cika praćena zvukom Crvorepove jurnjave natrag uza stepenice.

- Izvinjavam se - reče Snejpe. - U poslednje vreme ima običaj da prisluškuje na vratima. Ne znam šta će mu to... Nešto si htela da kažeš, Narcisa?

Ona duboko uzdahnu i počela iz početka.

- Severuse, znam da ne smem da budem ovde, rečeno mi je da nikom ništa ne govorim, ali...

- Onda drži jezik za zubima! - zareža Belatriks. - Pogotovo u ovom društvu!

- ...ovom društvu? - ponovi Snejp sardonično. - A kako to da razumem, Belatriks?
- Da ti ne verujem, Snejpe, kao što vrlo dobro znaš! Narcisa ispusti zvuk koji je mogao da bude suv jecaj, prekri lice rukama i ponovo sede, prebacivši ruke preko naslona stolice, smejući se Belatriks pravo u smrknuto lice.

- Narcisa, mislim da treba da čujemo šta to Belatriks jedva čeka da kaže, to će nas poštediti bespotrebnih upadica. Pa, nastavi, Belatriks - reče joj Snejp. - Zašto mi ne veruješ?

- Ima stotinu razloga! - reče ona glasno, obišavši oko dvoseda da bi tresnula čašom o sto. - Odakle da počnem! Gde si bio kada je Mračni gospodar svrgnut? Zašto nikad nisi ni pokušao da ga pronađeš kada je nestao? Šta si radio svih ovih godina dok si živeo pod Dambldorovim skutom? Zašto si sprečio Mračnog gospodara da se dokopa Kamena mudrosti? Što se odmah nisi vratio kad se Mračni gospodar ponovo rodio? Gde si bio pre nekoliko nedelja kada smo se borili da otmemo proročanstvo za Mračnog gospodara? I zašto je, Snejpe, Hari Poter još živ, kada ti je već pet godina prepušten na milost i nemilost?

Ona zastade, dok su joj ce grudi brzo dizale i spuštale, a boja joj nahrupi u obraze. Iza nje je sedela Narcisa, nepomična, lica i dalje skrivenog šakama.

Snejp se nasmeši.

- Pre nego što ti odgovorim... o, da, Belatriks, hoću da ti odgovorim! Možeš da preneseš moje reči svima koji šapuću iza mojih leđa i Mračnom gospodaru prenose laži o mojoj izdaji! Pre nego što ti odgovorim, ipak, dopusti mi da ti uzvratim pitanjem. Da li stvarno misliš da mi Mračni gospodar nije postavio nijedno od tih pitanja? I zar zaista misliš da bih, ukoliko nisam bio u stanju da mu pružim zadovoljavajuće odgovore, sedeo sada ovde i razgovarao s tobom?

Oklevalaje.

- Znam da ti veruje, ali...

- Misliš da je u zabludi? Ili da sam ga nekako prevario? Da sam izigrao Mračnog gospodara, najvećeg čarobnjaka, najvičnijeg legilimensa koga je svet ikad video?

Belatriks ne reče ništa, samo je, po prvi put, izgledala malo zbunjena. Snejp nije navaljivao. Ponovo je podigao piće, srknuo i nastavio: - Pitaš se gde sam bio kad je Mračni gospodar svrgnut. Bio sam tamo gde mi je naredio da budem, u Hogvortskoj školi za veštice i čarobnjake, jer je hteo da špijuniram Albusa Dambldora. Pretpostavljam da znaš da sam to mesto preuzeo po naređenju Mračnog gospodara?

Ona gotovo neprimetno klimnu glavom a onda otvori usta, ali je Snejp preduhitri.

- Pitaš zašto nisam pokušao da ga nađem kada je iščezao. Iz istog razloga iz kojeg ni Everi, Jeksli, porodica Kerou, Suri, Lucijus - on blago nakrivi glavu ka Narcisi - ni mnogi drugi nisu pokušavali da ga pronađu. Verovao sam da je gotov. Ne ponosim se time, pogrešio sam, ali tako je... Da nije oprostio nama koji smo u to vreme izgubili veru u njega, preostalo bi mu vrlo malo pristalica.

- Imao bi mene! - reče Belatriks strastveno. - Mene, koja sam zbog njega provela tolike godine u Askabanu!

- Da, zaista, divim ti se od sveg srca - reče Snejp to-nom kao da se dosađuje. - Naravno, nisi mu bila od velike koristi u zatvoru, ali to je nesumnjivo bio lep gest...

- Gest! - vrisnu ona. Ovako besna, delovala je pomalo ludački. - Dok sam ja trpela dementore, ti si ostao na Hogvortsu nonšalantno izigravajući Dambldorovog lju-bimca!

- Ne baš - reče Snejp mirno. - Nije mi dao da predajem odbranu od mračnih veština, kao što znaš. Izgleda da se plašio, pa... da se ne bih vratio na staro... da me to ne dovede u iskušenje da pođem starim putem.

- I to mi je bila neka žrtva za Mračnog gospodara, onemogućen da predaješ omiljeni predmet? - podrugnu se ona. - Zašto si ostao tamo sve vreme, Snejpe? Da i dalje špijuniraš Dambldora Gospodaru za koga si verovao da je mrtav?

- Nipošto - reče Snejp - iako je Mračnom gospodaru drago što nikad nisam napustio to nameštenje: kada se vratio, mogao sam da mu pružim informacije o Dambldoru za proteklih šesnaest godina, što je mnogo korisnija dobrodošlica za njegov povratak od beskrajnih podsećanja na neprijatnosti Askabana...

- Ali, ostao si...

- Da, Belatriks, ostao sam - reče Snejp, po prvi put ispoljivši znake nestrpljenja. - Imao sam ugodan posao, koji mi se više sviđao od robije u Askabanu. Znaš da su se okomili na Smrtoždere. Dambldorova zaštita spasla me je da ne završim u zatvoru, što mi je najviše prijalo i iskoristio sam to. Ponavljam: Mračni gospodar mi ne prigovara što sam ostao, tako da ne vidim zašto bi ti to činila.

- Sledeće što si želela da znaš jeste - navali on malo glasnije, jer je Belatriks pokazivala da hoće da ga prekine - zašto sam se isprečio između Mračnog gospodara i Kamena mudrosti. Lako mi je da na to odgovorim. On nije znao da li može da mi veruje. Mislio je, kao i ti, da sam se od odanog Smrtoždera preobratio u Dambldorovog pulena. Bio je u jadnom stanju, vrlo slab, deleći telo sa osrednjim čarobnjakom. Nije se usuđivao da se otkrije bivšem savezniku, ako bi taj saveznik bio u stanju da ga izruči Dambldoru ili Ministarstvu. Duboko žalim što mi nije verovao. Morao je da povрати moć tri godine ranije. Ovako, video sam samo pohlepnog i ništavnog Kvirela kako pokušava da ukrade Kamen i, priznajem, učinio sam sve da ga osujetim.

Belatriksina usta se izviše kao da je popila neki neprijatan lek.

- Ali nisi mu se vratio kad je ponovo došao, nisi mu doleteo odmah kad si osetio da Mračni znak gori...

- Tačno. Vratio sam se dva sata kasnije. Vratio sam se po Dambldorovom naređenju.

- Po Dambldorovom naređenju...? - poče ona razjarenim tonom.

- Razmisli! - reče Snejp, ponovo postajući nestrpljiv. - Razmisli! Sačekavši dva sata, samo dva sata, osigurao sam da mogu da ostanem na Hogvortsu kao špijun! Dozvolivši Dambldoru da misli da sam prešao na stranu Mračnog gospodara samo zato što mi je to naredio, mogao sam da prosleđujem i obaveštenja o Dambldoru i Redu feniksa, od tada pa nadalje! Razmisli, Belatriks: Mračni znak je iz meseca u mesec postajao sve jači, znao sam da moram da se vratim, svi Smrtožderi su to znali! Imao sam dosta vremena da razmislim o tome šta želim da uradim, da isplaniram sledeći potez, da pobegnem kao Karkarov, zar ne?

- Početno nezadovoljstvo Mračnog gospodara zbog mog kašnjenja potpuno je iščilelo, uveravam te, kad sam mu objasnio da sam mu ostao veran, dok Dambldor misli da sam njegov čovek. Da, Mračni gospodar je mislio da sam ga zauvek napustio, ali se prevario.

- Ali, od kakve si mu koristi bio? - podrugnu se Belatriks. - Kakva si mu to korisna obaveštenja davao?

- Svoja obaveštenja prosleđivao sam direktno Mračnom gospodaru - reče Snejp. - Ako je odlučio da neće da ih deli s tobom... :

- On sve deli sa mnom! - reče Belatriks odjednom planuvši. - Zove me najodanijom, najvernijom...

- Da li? - reče Snejp, neprimetno izmenivši glas da nagovesti nevericu. - Da li ti u dalje veruje, posle fijaska u Ministarstvu?

- Nije bila moja greška! - reče Belatriks porumenevši. - Mračni gospodar mi je u prošlosti poveravao svoje najdragocenije... da Lucijus nije...

- Da se nisi... da se nisi usudila da optužuješ mog muža! - reče Narcisa tihim i ubilačkim glasom, pogledavši u sestru.

- Nema svrhe da bilo koga okrivljujemo - reče Snejp mirno. - Šta je bilo, bilo je.

- Ali tebe nije bilo! - reče Belatriks besno. - Ne, bio si još jednom odsutan kada smo se mi ostali izložili opasnosti, zar nije tako, Snejpe?

- Imao sam naređenje da ostanem u pozadini - reče Snejp. - Možda se ne slažete s Mračnim gospodarem, možda smatrate da Dambldor ne bi primetio da sam se pridružio snagama zajedno sa Smrtožderima da se borimo protiv Reda feniksa? Ali... oprost... ti govoriš o opasnosti... vi ste se suočili sa šest tinejdžera, zar ne?

- Ubrzo im se, kao što dobro znaš, pridružila polovina Reda! - zareža Belatriks. - A kad već pričamo o Redu, i dalje tvrdiš da ne možeš da otkriješ boravište njihovog štaba, zar ne?

- Nisam ja čuvar tajne, ne mogu da izgovorim ime tog mesta. Valjda shvataš kako ta čin deluje? Mračni gospodar je zadovoljan informacijom o Redu koju sam mu poslao. Ona je dovela, kao što si možda pogodila, do nedavnog hvatanja i ubistva Emeline Vens i svakako je pomogla da se otarasimo Sirijusa Bleka, mada ti odajem dužno poštovanje što si ga sama dokrajčila.

On nakrivi glavu i nazdravi joj. Njen izraz nimalo ne smekša.

- Izbegavaš moje poslednje pitanje, Snejpe. Hari Potter. Za poslednjih pet godina, mogao si da ga ubiješ bilo kad. Nisi to učinio. Zašto?

- Da li si raspravljala o tome s Mračnim gospodarom? - upita Snejp.

- On je... u poslednje vreme, mi... tebe pitam, Snejpe!

- Da sam ubio Harija Potera, Mračni gospodar ne bi mogao da iskoristi njegovu krv da se obnovi i postane nepobediv...

- Tvrdiš da si predvideo da će on iskoristiti dečaka! - podsmehnu se ona.

- Ne tvrdim. Nisam imao pojma kakvi su mu planovi. Već sam priznao da sam mislio da je Mračni gospodar mrtav. Samo pokušavam da objasnim zašto Mračnom gospodaru nije žao što je Hari preživeo, bar do pre godinu dana...

- Ali, zašto si mu ti poštedeo život?

- Zar me nisi razumela? Jedino me je Dambldorova zaštita spasla Askabana! Zar ne misliš da bi ga ubistvo njegovog omiljenog učenika okrenulo protiv mene? I ne samo to. Da te podsetim da su o Poteru, kada je prvi put stigao na Hogvorts, kolale mnoge priče, glasine da je i on sam moćni mračni čarobnjak, i da je zbog toga preživeo napad Mračnog gospodara. Zaista, mnoge stare pristalice Mračnog gospodara mislile su da bi Potter mogao da bude onaj oko kojeg bismo se još jednom mogli okupiti. Bio sam radoznao, priznajem, i nisam nimalo žudeo da ga ubijem u trenutku kada je kročio u taj zamak.

- Naravno, brzo mi je postalo očigledno da uopšte nema naročito talenta. Kad je nekoliko puta sateran u čorsokak, uspeo je da se izbori s tim uz pomoć obične kombinacije puke sreće i mnogo talentovanijih prijatelja. On je mediokritet do krajnosti, mada je odvratan i samozadovoljan, kakav je bio i njegov otac. Dao sam sve od sebe kako bih ga izbacio sa Hogvorts, gde, verujem, jedva da pripada, ali da ga ubijem, ili da dozvolim da naočigled mene bude ubijen? Bio bih budala da toliko rizikujem, kad mi je Dambldor takoreći za vratom.

- I posle svega treba da pretpostavimo da Dambldor nikad nije posumnjao u tebe? Da nema pojma kome si istinski veran, i da ti i dalje bezuslovno veruje?

- Dobro sam odigrao svoju ulogu - reče Snejp. - A ti zanemaruješ najveću Dambldorovu slabost: da veruje u rno najbolje u ljudima. Kad sam mu se pridružio, odmah nakon svojih smrtožderskih dana, sročio sam mu priču o mom najdubljem pokajanju, i on me je prigrlio raširenih ruku... doduše, kako rekoh, ne dozvoljavajući nikad da priđem mračnim veštinama više nego što on to želi. Dambldor je bio veliki čarobnjak... da, bio je - reče on kad Belatriks zaječa - i Mračni gospodar to priznaje. Međutim, drago mi je što mogu da kažem da Dambldor stari. Uzdrmao ga je prošlomesečni dvoboj s Mračnim gospodarom. U međuvremenu je jedva preživeo ozbiljnu povredu, jer su mu reakcije sporije nego nekad. Ali svih ovih godina, nikad nije prestao da veruje Severusu Snejpu, i u tome je moja najveća vrednost u očima Mračnog gospodara.

Belatriks je i dalje delovala nesrećno, mada se činilo da je nesigurna u pogledu toga gde sledeće da napadne Snejpa. Iskoristivši njeno ćutanje, Snejp se okrenu njenoj sestri.

- Dakle... došla si da me zamoliš za pomoć, Narcisa? Narcisa ga pogleda, a na licu joj ce očitavalo očajanje.

- Da, Severuse. Ja... mislim da samo ti možeš da mi pomogneš, nemam kome drugom da se obratim. Lucijus je u zatvoru i...

Ona sklopi oči i dve ogromne suze linuše joj ispod kapaka.

- Mračni gospodar mi je zabranio da pričam o tome - nastavi Narcisa i dalje sklopljenih očiju. - Ne želi da iko sazna za taj plan. To je... nešto vrlo tajanstveno. Ali...

- Ako ti je zabranio, ne treba da govoriš - reče Snejp odjednom. - Reč Mračnog gospodara je zakon. Narcisa zaustavi dah kao da ju je polio hladnom vodom. Po prvi put otkad je ušla u ovu kuću, Belatriks je izgledala zadovoljno.

- Eto! - reče trijumfalno sestri. - Čak i Snejp tako kaže: rečeno ti je da ne govoriš, dakle, zaveži!

Ali Snejp je ustao i prišao malom prozoru, provirio kroza zavese na pustu ulicu, a onda ih jednim trzajem ponovo navukao. Okrenuo se i našao licem u lice s Narcisom, koja se narogušila.

- Međutim, igrom slučaja ja znam za taj plan - reče on dubokim glasom. - Ja sam jedan od

nekolicine kojima ga je Mračni gospodar poverio. Ipak, da nisam upućen u tajnu, Narcisa, bila bi pred Mračnim gospodarom kriva za veleizdaju.

- Zнала sam da moraš znati za to! - reče Narcisa slobodnije dišući. - Toliko ti veruje, Severuse...

- Znaš za taj plan? - reče Belatriks, i prolazni izraz zadovoljstva odmah zameni besnim izrazom. - Ti znaš?

- Svakako - reče Snejp. - Ali kakvu pomoć očekuješ, Narcisa? Ako zamišljaš da mogu da ubedim Mračnog gospodara da se predomisli, bojim se da nema nade, nimalo.

- Severuse - prošaputa ona, dok su joj ce suze slivale niz blede obraze. - Moj sin... moj jedinac...

- Drako treba da se ponosi - reče Belatriks nehajno. - Mračni gospodar mu ukazuje veliku čast. A što se tiče Draka, reći ću ti ovo: on ne beži od svoje dužnosti, izgleda da mu je drago što je dobio šansu da se dokaže, uzbuđen je zbog izgleda...

Narcisa poče neutešno da plače, sve vreme preklinjuće zureći u Snejpa.

- To je zbog toga što ima samo šesnaest godina i nema pojma šta ga sve čeka! Zašto, Severuse? Zašto moj sin? To je isuviše opasno! To je osveta zbog Lucijusove greške, znam!

Snejp ništa ne reče. On okrenu glavu da ne gleda njene suze, kao da su nešto nepristojno, ali nije mogao da se pretvara da je nije čuo.

- Zato je Drako i izabran, zar ne? - navaljivala je. - Da kazni Lucijusa?

- Ako Drako uspe - reče Snejp i dalje odvrćajući pogled od nje - biće počastvovan više od svih ostalih.

- Ali neće uspeti! - zajeca Narcisa. - Kako bi mogao kad ni sam Mračni gospodar...

Belatriks se prenerazi. Narcisa kao da je izgubila petlju.

- Samo sam mislila... da još niko nije uspeo... Severuse... molim te... ti si, i uvek si bio, Drakov omiljeni nastavnik... ti si Lucijusov stari prijatelj... preklinjem te... ti si omiljeni, najpoverljiviji savetnik Mračnog gospodara... hoćeš li da porazgovaraš s njim, da ga ubediš...?

- Mračni gospodar ne voli da ga ubeđuju i nisam dovoljno glup da tako nešto pokušavam - reče Snejp ravnodušno. - Ne mogu da se pretvaram da Mračni gospodar raje ljut na Lucijusa. Lucijus je bio odgovoran za to. Uhvaćen je, zajedno sa ostalima, i nije uspeo da otme proročanstvo. Da, Mračni gospodar je ljut, Narcisa, vrlo je ljut, zaista.

- Onda sam u pravu, izabrao je Draka da se osveti! - gušila se Narcisa. - Ne želi da Drako uspe, već da u tom pokušaju bude ubijen!

Kad Snejp ništa ne reče, Narcisa kao da izgubi i ono malo samokontrole koja joj je preostala. Ustavši, zatetura se prema Snejpu i uhvati se za njegovu odoru. Približivši lice njegovom, dok su joj suze kapale po njegovim grudima, progovori kao bez daha: - Ti bi mogao to da uradiš. Ti bi mogao to da uradiš umesto Draka, Severuse. Ti bi uspeo, naravno da bi, a tebe bi nagradio više od svih nas...

Snejp je obuhvati oko zglobova i oslobodi se stiska njenih ruku. Pogledavši u njeno suzama obliveno lice, lagano reče: - On namerava da ja to uradim na kraju, rekao bih. Ali je rešio da Drako prvi pokuša. Vidiš, u malo verovatnom slučaju da Drako uspe, moći ću da ostanem malo duže na Hogvortsu i nastavim da obavljam korisnu ulogu uhode.

- Drugim rečima, njemu nije važno da li će Drako biti ubijen!

- Mračni gospodar je vrlo ljut - tiho ponovi Snejp. - Nije uspeo da čuje proročanstvo. Znaš vrlo dobro, kao i ja, Narcisa, da on ne oprašta tako lako.

Ona se sruši bacivši mu se pod noge, jecajući i stenjući na podu.

- Moj sin jedinac... moj sin jedinac...

- Treba da si ponosna! - nemilosrdno će Belatriks. - Da imam sinove, bilo bi mi drago da poginu u službi Mračnog gospodara!

Narcisa očajnički vrisnu i stade da čupa svoju plavu kosu. Snejp se sagnu i uze je u naručje, podiže je i odvuče natrag na dvosed. Onda joj nasu još vina i silom joj gurnu čašu u ruku.

- Narcisa, dosta je bilo. Ispij ovo. Saslušaj me. Ona se malo smiri. Prosipajući vino po sebi, uze jedan drhtav gutljaj.

- Možda je moguće... da ja pomognem Draku.

Ona ustade, lica bledog kao hartija, razrogačenih očiju.

- Severuse, o, Severuse... ti ćeš mu pomoći? Hoćeš li brinuti o njemu, da ne bude povređen?

- Mogu da pokušam.

Ona baci čašu na sto, i ova se otkotrlja preko stola kad ona skliznu sa sofe u klečeći položaj kraj Snejpovih nogu, uhvativši mu ruku obema svojim rukama i pritisnu usne na nju.

- Ako budeš tamo da ga zaštićiš... Severuse, hoćeš li da se zakuneš? Da se obavežeš neraskidivim zavetom?

- Neraskidivim zavetom? - Snejpov izraz beše tup, neuhvatljiv. Belatriks se, međutim, pobedonosno zakikota.

- Zar ga nisi čula, Narcisa? O, da, on će pokušati, sigurna sam... Obične prazne reči, obično izvlačenje od delanja... O, po naređenju Mračnog gospodara, dabome!

Snejp nije gledao u Belatriks. Njegove crne oči bile su netremice upravljene ka Narcisinim suznim plavim očima, dok ga je ona i dalje stezala za ruku.

- Svakako, Narcisa. Obavezaću se neraskidivim zavetom - reče on mirno. - Možda će tvoja sestra pristati da nam budeš garant.

Belatriks zinu od iznenađenja. Snejp se spusti tako da je sada klečao naspram Narcise. Praćeni Belatriksinim zapanjenim pogledom, oni jedno drugom zgrabiše desnu ruku.

- Biće ti potreban štapić, Belatriks - hladno reče Snejp.

Ona ga izvuče, i dalje delujući zapanjeno.

- I moraćeš se malo približiti - reče on.

Ona iskorači napred tako da je stajala poviše njih i spusti vrh štapića na njihove spojene ruke. Narcisa progovori.

- Hoćeš li ti, Severuse, brinuti o MOM sinu Draku dok pokušava da ispuni želje Mračnog gospodara?

- Hoću - reče Snejp.

Iz štapića liznu jezičak blistavog plamena i obmota im se oko ruku kao usijana živa.

- A hoćeš li ga, koliko god je u tvojoj moći, štiti da ne bude povređen?

- Hoću - reče Snejp.

Drugi plameni jezičak suknu iz štapića i ispreplete ce s prvim, praveći lep, svetlucač lanac.

- A, ukoliko bude neophodno... ako se učini da Drako neće uspeti... - prošaputa Narcisa (Snejpova šaka se trže, ali on je ne izvuče iz stiska njenih ruku) - hoćeš li nastaviti sa zadatkom koji je Mračni gospodar naložio Draku da ga izvrši?

Nastupi tajac. Belatriks je posmatrala, držeći štapić preko njihovih sklopljenih ruku, širom otvorenih očiju.

- Hoću - reče Snejp.

Belatriksino zadivljeno lice svetlucalo je crvenilom, u odsjaju trećeg plamenog jezička, koji blesnu iz štapića, obmota ce s ostalima i čvrsto se sveza oko njihovih sklopljenih šaka, kao uža, kao ognjena zmija.

3. Testament i nećkanje

Hari Potter je glasno hrkao. Najveći deo vremena u poslednja četiri sata presedeo je u stolici pored prozora u svojoj sobi, zureći u ulicu koja se smračuje, i najzad zaspao, priljubivši jednu stranu lica uz hladno prozorsko okno, nakrivljenih naočara, širom otvorenih usta. Magličast dah koji je ostavio na jednom od prozora treperio je narandžastim sjajem pri svetlosti ulične lampe, a veštačka svetlost izvlačila mu je svu boju s lica tako da je, ispod pramenova svoje neuredne crne kose, izgledao baš avetinjski.

Po sobi su bile razbacane razne sitnice i tona đubreta. Sovino perje, kore od jabuka i omotači bombona bili su pobacani po podu, nekoliko knjiga o činima ležalo je zbrda-zdola bačeno između isprepletenih odora na njegovom krevetu, a gomila novina ležala je usred osvetljene površine na njegovom stolu. Na jednom je bio naslov koji bode oči:

HARI POTER: IZABRANI?

Nastavljaju se glasine o skorašnjoj tajanstvenoj pometnji u Ministarstvu magije, tokom koje je još

jednom viđen Onaj-koji-se-ne-sme-imenovati.

- Nije nam dozvoljeno da pričamo o tome, ne pitajte me nšpta - rekao je jedan uzbuđeni zaslepljivač, koji je odbio da otkrije svoje ime, sinoć dok je napuštao Ministarstvo.

Iggak, pouzdani izvori iz Ministarstva potvrdili su da se metež dogodio u famoznoj Sali proročanstva.

Mada su portčarobnjaci Ministarstva odbili da potvrde čak i postojanje tog mesta, sve je veći broj pripadnika čarobnjačke zajednice koji veruju da su Smrtožderi koji sada izdržavaju kaznu u Askabanu pokušavali da ukradu neko proročanstvo. Priroda tog proročanstva nije poznata, mada postoje mnoge spekulacije o tome da se ono tiče Harija Potera, jedine osobe koja je ikad preživela ubitačnu kletvu, za kog se takođe zna da je pomenute noći bio u Ministarstvu. Neki idu dotle da Iotera nazivaju „Izabranim“, verujući da to proročanstvo pominje njega kao jedinog koji će biti u stanju da nas oslobodi Onog-koji-se--ne-sme-imenovati.

Mesto gde se sada nalazi proročanstvo, ukoliko ono postoji, nepoznato je, mada (nastavak na str. 2, peti stubadž).

Pored ovih, ležale su još jedne novine. Najistaknutiji naslov glasio je:

SKRIMDŽER NASLEDIO FADŽA

Najveći deo naslovne strane zauzela je crno-bela slika čoveka sa lavljom grivom guste kose i prilično propalog u licu. Slika se pomerila - čovek je mahao prema tavanici.

Rufus Skrimdžer, irethodno rukovodilac Sedišta Aurora u Odseku za snrovođenje magijskih zakona, nasledio je Kornelijusa Fadža na mestu ministra magije. Ovo imenovanje čarobnjačka zajednica pozdravila je s oduševljenjem, mada su glasine o razilaženju između novog ministra i Albusa Dambldora, ponovo izabranog za Vrhovnog vešca Vizengamota, izbile na površinu nekoliko sati pošto je Skrimdžer preuzeo dužnost.

Skrimmerovi zastupnici priznali su da se ovaj susreo sa Dambldorom odmah nakon što je preuzeo ovu vrhovnu dužnost, ali su odbili da komentarišu o čemu su njih dvojica raspravljali. Albus Dambldor je poznat po (nast. strana 3, drugi stubac).

S leve strane ovih novina bile su još jedne novine, presavijene tako da se vidi članak pod naslovom **MINISTARSTVO GARANTUJE ZA BEZBEDNOST ĐAKA.**

Novoimenovani ministar magije, Rufus Skrimdžer, danas je govorio o novim pooštrenim merama koje je Ministarstvo preduzelo kako bi osiguralo bezbednost učenika koji se ove jeseni vraćaju u Hogvortsku školu za veštice i čarobnjake.

Iz poznatih razloga, Ministarstvo neće ulaziti u detalje svojih novih strogih bezbednosnih planova - rekao je ministar, mada je jedan insajder potvrdio da te mere uključuju defanzivne čini i čari, složen obim kontrakletvi i udarnu grupicu Aurora, posvećenih isključivo zaštiti Hogvortske škole.

Izgleda da je većina ohrabrena čvrstim stavom novog ministra u vezi s bezbednošću đaka. Kako kaže gospođa Augusta Longbotom: „Moj unuk Nevil, koji je, sticajem okolnosti, dobar prijatelj Harija Potera, koji je zajedno s njim potukao Smrtoždere u Ministarstvu juna meseca i...“

Ali, ostatak priče bio je prekriven ogromnim ptičjim kavezom koji je stajao na novinama. Unutra je bila veličanstvena snežnobela sova. Njene ćilibarske oči zapovednički su premeravale sobu, a glava bi joj ce povremeno obrnula oko ose da bi se upiljila u gospodara koji je hrkao. Jednom ili dvaput nestrpljivo je škljocnula kljunom, ali Hari je bio isuviše duboko usnuo da bi je čuo. Nasred sobe, stajao je veliki kovčeg. Poklopac mu je bio otvoren: delovao je iščekujuće, ali je bio gotovo prazan, osim starog veša, slatkiša, praznih bočica od mastila i slomljenih pera, koja su prekrivala čitavo dno. U blizini, na podu, ležao je ljubičasti pamflet sa utisnutim rečima:

•• Izdato na zahtev Ministarstva magije •

KAKO DA ZAŠTITITE DOM I PORODICU OD MRAČNIH SILA

Čarobnjačka zajednica stalno je pod pretnjom organizacije koja sebe naziva Smrtožderima. Pridržavake sledećih jecnostavnih bezbednosnih uputstava pomoći će vam da zaštitite sebe, svoju porodicu i dom od napaca.

1. Savetujemo vam da ne napuštate kuću sami.

2. Posebnu pažnju obratite tokom noćnog perioda. Kad god je moguće, udesite da završite putovanje pre nego što padne noć.

3. Ponovo razmotrite bezbednosne mere oko svoje kuće da biste bili sigurni da su svi članovi porodice svesni mera za hitne slučajeve, kao što su odbrambene čini i razočaravajuće čini i, u slučaju da imate maloletne članove domaćinstva, prebacivanja sa strane.

4. Uskladite bezbednosna pitanja sa bliskim prijateljima i porodicom kako biste otkrili Smrtoždere maskirane u druge osobe korišćenjem višesokovnog napitka (vidi str. 2).

5. Ukoliko primetite da se član porodice, kolega, prijatelj ili sused čudno ponašaju, smesta se obratite Odredu za sprovođenje magijskih zakona. Možda su te osobe pod kontrolišućom kletvom (vidi str. 4).

6. Ukoliko se Mračni znak pojavi iznad bilo kog naseljenog mesta ili nekog zdanja, NE ULAZITE, već se smesta obratite Sedištu Aurora.

7. Nepotvrđena viđenja ukazuju na to da Smrtoždern sada možda koriste i Inferijuse (vidi str. 10). Svako viđenje Inferijusa, ili susret sa istim, treba SMESTA prijaviti Ministarstvu.

Hari zahropta u snu, a lice mu skliznu s prozora nekoliko centimetara niže, još više mu nakrivivši naočare, ali se on ne probudi. Budilnik koji je Hari pre nekoliko godina popravio, glasno je kuckao po prozorskom pragu, pokazujući da je minut do jedanaest. Pored njega, pridržavan Harijevom opuštenom rukom, bio je komadić pergamenta prekriven sitnim, kosim rukopisom. Hari je više puta čitao to pismo otkad mu je, pre tri dana stiglo, tako da je, iako mu je uručeno u čvrstom zamotuljku, sada bilo potpuno ravno.

Mada ga je već znao napamet, Hari je svakih nekoliko minuta krišom bacaog pogled na ovo pismo, još od sedam sati te večeri, kada je prvi put zauzeo položaj pokraj prozora u svojoj sobi, sa kog je imao dobar pogled na oba kraja Šimširove ulice. Znao je da je besmisleno da ponovo iščitava Dambldorove reči. Hari mu je odavno poslao svoju saglasnost po sovi koja je i donela pismo, kao što je od njega traženo, i sada je jedino mogao da čeka. Bez obzira hoće li Dambldor doći, ili ne.

Ali Hari se nije spakovao. Sve mu je izgledalo isuviše dobro da bi bilo istinito, da će se spasti Darslijevih posle samo dve sedmice u njihovom društvu. Nije mogao da se otarasi osećaja da će se desiti nešto naopako možda je njegov odgovor Dambldoru zalutao, možda je Dambldor bio sprečen da ga uzme, možda to pismo uopšte nije bilo od Dambldora, već neki trik, šala ili zamka. Hari nije bio u stanju da se posveti pakovanju, a onda da se oneraspoloži ponovo se raspakujući. Jedino što je učinio u vezi s mogućim putovanjem bilo je da zatvori svoju snežnobelu sovu Hedvigu da bi bila sigurna u svom kavezu.

Minutna kazaljka na budilniku došla je do broja dvanaest i u tom trenutku ulična lampa sa spoljašnje strane prozora se ugasi.

Hari se probudi kao da ga je uzbunio iznenadan mrak. Žurno namestivši naočari i odlepivši obraz od prozora, umesto njega pritisnu nos na staklo, i stade da gviri na pločnik. Baštenskom stazom koračala je visoka figura u dugačkom lepršavom ogrtaču.

Hari poskoči kao da je dobio električni šok, obori stolicu i počeo da grabi s poda sve što mu je bilo nadohvat i da trpa u kovčeg. Još dok je šutirao dve odore, dve knjige o činima i kesicu čipsa preko sobe, zvonca na ulazu se oglasi.

Dole, u dnevnoj sobi, teče Vernon uzviknu: - Ko, do đavola, svraća u ovo doba noći?

Hari se ukoči u mestu, držeći mesingani teleskop u jednoj ruci i par patika u drugoj. Potpuno je zaboravio da upozori Darslijeve da će Dambldor možda navratiti. Istovremeno u panici i na ivici smeha, prebaci se preko kovčega i odškrinu vrata svoje sobe taman na vreme da čuje kako duboki glas kaže: - Dobro veče. Vi mora da ste gospodin Darsli. Nadam se da vam je Hari rekao da ću doći po njega?

Hari se sjuri niza stepenice preskačući po dve odjednom, zaustavivši se nekoliko stepenica iznad njihovog podnožja, jer ga je dugotrajno iskustvo poučilo da, kad god je moguće, ostane izvan dometa tečine ruke. U do vratku je stajao visok, mršav čovek srebrnaste brade i kose, koje su mu sezale do iojasa. Polumesečaste naočare bile su mu nataknute preko kukastog nosa i nosio je dug crn putni ogrtač i špicast šešir. Vernon Darsli, čiji su brkovi bili gusti kao Dambldorovi, samo crni, i koji je nosio tamnoljubičast kućni mantil, zurio je u posetioca kao da ne veruje svojim sitnim očima.

- Sudeći po vašem izgledu zblanute neverice, Hari vas nije upozorio da dolazim - reče Dambldor ljubazno. -Ipak, pretpostavimo da ste me srdačno pozvali u svoju kuću. Nije mudro previše se

zadržavati u do vratku u ova tmurna vremena.

On žustro stupi preko praga i zatvori ulazna vrata za sobom.

- Prošlo je dosta vremena od moje poslednje posete - reče Dambldor pogledavši s visine u teču Vernona preko svog kukastog nosa. - Moram da priznam, tvoji afrički ljiljani cvetaju.

Vernon Darsli ne reče ništa. Hari nije sumnjao da će mu se uskoro povratiti moć govora, i ubrzo pulsiranje vena na tečnim slepoočnicama dostiže opasnu tačku, ali kao da ga je nešto u Dambldoru privremeno ostavilo bez daha. Možda je to bila njegova napadna čarobnjačka pojava, ili je, može biti, teča Vernon mogao da oseti da je pred njim osoba koju bi bilo teško zlostavljati.

- O, dobro veče, Hari - reče Dambldor pogledavši u njega preko svojih polumesečastih naočara s izrazom najvećeg zadovoljstva. - Izvrsno, izvrsno.

Te reči kao da uzbudiše teču Vernona. Očito da je, što se njega tiče, svako ko bi mogao da pogleda u Harija i kaže „izvrsno“, bio osoba s kojom nikad ne bi mogao da se složi.

- Ne želim da budem grub... - počeo on tonom preteće grubosti u svakom slogu.

- ...a ipak, žalosno je i alarmantno što isuviše često dolazi do slučajnih grubosti - Dambldor turobno završi njegovu rečenicu. - Najbolje da ništa ne govorite, dragi moj čoveče. Ah, a ovo mora da je Petunija.

Kuhinjska vrata se otvoriše, a na njima je stajala Harijeva tetka, s gumenim rukavicama, u kućnoj haljini preko spavačice, očito prekinuta usred svog uobičajenog brisanja i čišćenja svih kuhinjskih površina pre spavanja. Na njenom konjastom licu nije se razaznavalo ništa osim preneraženosti.

- Albus Dambldor - reče Dambldor, pošto je teča Vernon propustio da ga predstavi. - Dopisivali smo se, zar ne? - Hari pomisli kako je to malo čudan način da podseti tetku Petuniju da joj je jednom poslao pismo koje je eksplodiralo, ali tetka Petunija nije osporavala taj izraz. - A ovo mora da je vaš sin, Dadli?

Dadli je baš u tom trenutku provirio kroz vrata dnevne sobe. Njegova ogromna plavokosa glava, koja se izdizala iznad prugaste kragne pidžame, izgledala je čudno bestelesno, s ustima koja su mu zjapila od zapanjenosti i straha. Dambldor počeka trenutak-dva, očigledno da vidi da li će iko od Darslijevih išta da kaže, ali kad se tišina nastavi, on se nasmeši.

- Smem li da pretpostavim da ste me pozvali da uđem u vašu dnevnu sobu?

Dok je Dambldor prolazio pored njega, Dadli se brže-bolje skloni s puta. Hari, i dalje stežući teleskop i patike, preskoči poslednjih nekoliko stepenika i pođe za Dambldorom, koji se zavalio u fotelju najbližu kaminu i počeo da razgleda okruženje s dobroćudnim zanimanjem. Sasvim je odudarao od čitave sobe.

- Zar nećemo... zar nećemo da krenemo? - zabrinuto upita Hari.

- Da, zaista, ići ćemo, ali treba najpre da raspravimo nekoliko stvari - reče Dambldor. - A više bih voleo da to ne činimo na otvorenom. Još ćemo malo prekoračiti okvire gostoljubivosti tvojih tetke i teče.

- Hoćete, je li?

Vernon Darsli je upravo ušao u sobu, Petunija mu je virila iza leđa, a Dadli se skrivao iza oboje.

- Da - reče Dambldor jednostavno - hoću.

On tako brzo izvuče štapić da ga je Hari jedva primetio. Kad nemarno njime mahnuo, kauč se naglo ispruži i obori s nogu sve troje Darslijevih tako da se oni sručiše na nju u gomili. Još jedan zamah štapićem, i kauč se vrati u prvobitan položaj.

- Da nam makar bude udobno - reče Dambldor ljubazno. Dok je smeštao štapić u džep, Hari primeti da mu je

šaka pocrnela i smežurana. Izgledala je kao da joj je meso sagorelo.

- Gospodine... šta se desilo s vašom...?

- Kasnije. Hari - reče Dambldor, - Molim te, sedi. Hari zauze preostalu fotelju, izabравši da ne gleda u Darslijeve, koji su zabezknuto ćutali.

- Pretpostaviću da ste hteli da mi ponudite osveženje - obrati se Dambldor teči Vernonu - ali sve do sada govori u prilog tome da bi to bilo optimistično do granica ludila,

Treći zamah štapićem i u vazduhu se pojavi prašnjava boca sa pet čaša. Boca se naginjala i sipala

nesebične količine tečnosti boje meda u svaku od čaša, koje potom odlebdeše do svake osobe u sobi.

- Madam Rozmertina najbolja medovina, prevrela u hrastovini - reče Damblodor podižući čašu prema Hariju, koji uhvati svoju i srknu. Nikad nije okusio ništa slično, ali mu je izuzetno prijalo. Darslijevi, pošto su se preplašeno pogledali, pokušашe da potpuno zanemare svoje čaše, što je bio pravi podvig jer su im se one nežno nutkale i gurkale ih po glavi. Hari se nije mogao oteti utisku da se Damblodor prilično zabavlja.

- Pa, Hari - reče Damblodor okrenuvši se prema njemu - iskršao je problem, ali nadam se da ću uspjeti da ga razrešim za sve nas. Pod nama podrazumevam Red feniksa. Ali najpre moram da ti kažem da je pre nedelju dana pronađen Sirijusov testament i da ti je ostavio sve što je imao.

Preko puta, na kauču, glava teče Vernona se okrenu, ali Hari nije gledao u njega, niti je mogao da smisli šta da kaže, osim: - Ah. Pa, dobro.

- Sve je, uglavnom, prilično jednostavno - nastavi Damblodor. - Dodaćeš pristojnu sumu zlata svom računu u Gringotsu i nasledićeš sve Sirijusove lične stvari. Malo problematičan deo nasleđa...

- Njegov kum je mrtav? - dobaci teča Vernon glasno sa kauča. I Damblodor i Hari se okrenuše i pogledaše ga. Čaša medovine sada se nametljivo kuckala sa Vernonovom glavom. On je pokušavao da je otera. - On je mrtav? Njegov kum?

- Da - reče Damblodor. Nije pitao Harija zašto se nije poverio Darslijevima. - Naš problem - nastavi on da se obraća Hariju, kao da ih nisu prekinuli - jeste taj što ti je Sirijus, takođe, ostavio kuću u ulici Grimold broj 12.

- Ostavio mu kuću? - reče teča Vernon zavidljivo, još više suzivši svoje sitne oči, ali mu niko ne odgovori.

- Možete da nastavite da je koristite kao glavni štab - reče Hari. - Baš me briga. Možete je uzeti, meni zaista ne treba. - Hari je želeo da nikad više ne kroči u kuću u ulici Grimold broj 12, ukoliko je to ikako moguće. Mislio je da će ga zauvek proganjati uspomena na Sirijusa kako se usamljen šunja njenim mračnim, memljivim sobama, zatočen na mestu koje je tako očajnički želeo da napusti.

- To je velikodušno od tebe - reče Damblodor. - Mi smo, ipak, privremeno napustili tu kuću.

- Zašto?

- Pa - reče Damblodor ne mareći za mrmljanje teče Vernona, koga je ona uporna čaša medovine sada žustro kuckala navrh glave - porodična tradicija Blekovih nalaže da se kuća predaje direktnom potomku, sledećem muškarcu koji nosi ime Blek. Sirijus je bio poslednji u nizu, jer je njegov mlađi brat, Regulus, ranije umro a niko od njih nije imao dece. Mada njegov testament savršeno jasno kaže da on želi da ti naslediš kuću, ipak je moguće da je na nju bačena neka čin ili da je začarana da bi se osiguralo da je ne može posedovati niko osim Čistokrvnih.

U Harijevoj svesti blesnu živ prizor kreštavog, pljujućeg portreta Sirijusove majke koji je visio u holu kuće u ulici Grimold broj 12. - Kladam se da jeste - reče.

- Baš tako - reče Damblodor. - A ako takva čin postoji, onda će vlasništvo nad kućom najverovatnije preći na najstarijeg živog Sirijusovog rođaka, što će reći - Belatriks Lestrejndž.

Ne shvatajući šta radi, Hari skoči na noge. Teleskop i patike ispadoše mu iz krila na pod. Da Belatriks Lestrejndž, Sirijusov ubica, nasledi tu kuću?

- Ne - reče.

- Pa, očigledno, svi bismo više voleli da je ona ne dobije - reče Damblodor mirno. - Situacija je puna komplikacija. Ne znamo čak ni da li će se začaranost koju smo sami stavili na nju, na primer, čineći je nevidljivom na zemljišnoj karti, održati sada kada kuća više nije Sirijusovo vlasništvo. Može se desiti da Belatriks svakog trenutka stupi preko njenog praga. Prirodno da smo morali da se iselimo dok ne raščistimo situaciju.

- Ali kako ćete otkriti da li mi je dozvoljeno da je posedujem?

- Srećom - reče Damblodor - postoji jednostavan test. On spusti praznu čašu na stočić pored stolice, ali pre nego što je išta mogao da učini, teča Vernon povika: - Hoćeš li skloniti ove prokletinje od nas?

Hari se osvrnu: sve troje Darslijevih držali su ruke preko glava, dok su im čaše poskakivale gore-

dole po lobanjama, prosipajući svoj sadržaj svuda naokolo.

- O, baš mi je žao - učtivo reče Dambldor i ponovo podiže štapić. Sve tri čaše iščezoše. - Ali biste pokazali lepše manire da ste ih ispili, znate.

Izgledalo je da teča Vernon cepti od silnih neprijatnih odgovora u sebi, ali on samo utonu u jastučice, sa tetkom Petunijom, a Dadli ne reče ništa, ne skidajući svoj sićušan, praseći pogled sa Dambldorovog štapića.

- Vidiš - reče Dambldor ponovo se okrenuvši Hariju i ponovo govoreći kao da teča Vernon nije ništa izustio - ako si zaista nasledio kuću, takođe si nasledio...

On peti put zamahnu štapićem. Začu se glasno krc i pojavi se kućni vilenjak, sa njuškom umesto nosa, džinovskim ušima šišmiša i ogromnim zakrvavljenim očima, čučeci na čupavom tepihu Darslijevih, prekriven prljavim dronjcima. Tetka Petuniji se ote krik od kog se kosa diže na glavi: ništa tako prljavo nije ušlo u ovu kuću, koliko ona pamti. Dadli je podigao svoja ružičasta bosa stopala s poda i sedeo izbacivši noge gotovo iznad glave, kao da misli da bi to stvorenje moglo da mu uleti u pidžamu, a teča Vernon polušapatom reče: - Šta je to, do da-vola?

-...Kričera -dovršiDambldor.

- Kričer neće, Kričer neće, Kričer neće - graktao je kućni vilenjak glasno kao i teča Vernon, lupajući svojim kvrgavim stopalom, i vukući se za svoje uši. - Kričer pripada gospojici Belatriks, o, da, Kričer pripada Blekovima, Kričer hoće novu gospodaricu, Kričer neće kod derišta Potera, Kričer neće, neće, neće...

- Kao što vidiš, Hari - reče Dambldor glasno, nadjačavši Kričerovo neprestano kreketavo „neće, neće, neće" - Kričer pokazuje izvesnu odbojnost prema ideji da pređe u tvoje vlasništvo.

- Baš me briga - ponovi Hari, s odvratnošću gledajući u gmizavog, skakutavog kućnog vilenjaka. - Ne želim ga.

- Neće, neće, neće...

- Više bi voleo da pređe u vlasništvo Belatriks Lestrejndž? Imaj na umu da je živeo u štabu Reda feniksa protekle godine?

- Neće, neće, neće...

Hari je zurio u Dambldora. Znao je da ne bi smeo da dozvoli da Kričer ode da živi sa Belatriks Lestrejndž, ali mu je ideja da ovaj bude u njegovom vlasništvu i da on, Hari, odgovara za to stvorenje koje je izdalo Sirijusa, bila odvratna.

- Daj mu naređenje - reče Dambldor. - Ako je prešao u tvoje vlasništvo, moraće da ti se povinuje. Ako nije, moraćemo da smislimo neki drugi način da ga držimo podalje od njegove prave vlasnice.

- Neće, neće, NEĆE!

Kričerov glas je prerastao u krik. Hari nije mogao da smisli šta da mu kaže, osim: - Zaveži, Kričeru! Činilo se, za trenutak, da će se Kričer zadaviti. Uhvatio se za gušu, i dalje besno otvarajući usta, iskolačivši oči. Posle nekoliko trenutaka frenetičnog grcanja, bacio se licem na tepih, mlateći rukama i nogama, prepuštajući se silovitom, ali potpuno nemom besu.

- Pa, to pojednostavljuje stvari - reče Dambldor razdragano. - Izgleda da je Sirijus znao šta radi. Ti si pravi vlasnik kuće u ulici Grimold broj 12, i Kričera.

- Da li... da li moram da ga čuvam kod sebe? - upita Hari, zgađen, dok mu se Kričer bacakao pod nogama.

- Ne, ukoliko ne želiš - reče Dambldor. - Ako smem nešto da ti predložim, mogao bi da ga pošalješ na Hogvorts da radi tamo u kuhinjama. Na taj način, drugi kućni vilenjaci mogli bi da ga drže na oku.

- Da - reče Hari s olakšanjem. - Da, učiniću to. -Ovaj... Kričeru... hoću da odeš na Hogvorts i da tamo radiš u kuhinji sa drugim kućnim vilenjacima.

Kričer, koji je sada ležao leđima ispružen po podu, a s rukama i nogama u vazduhu, odnaopačke uputi Hariju pogled pun najdubljeg prezira i s drugim glasnim krc, iščeznu.

- Dobro - reče Dambldor. - Treba videti i šta ćeš s hipogrifom, Bakbikom. Hagrid se brinje o njemu otkad je Sirijus umro, ali Bakbik je sada tvoj, tako da, ako bi više voleo da drugačije organizuješ stvari...

- Ne - odjednom će Hari - može da ostane s Hagridom. Mislim da bi to Bakbik više voleo.

- Hagrid će biti očaran - reče Dambldor smešeći se. - Bilo je oduševljen kada je ponovo video Bakbika. Za svaki slučaj, odlučili smo, radi Bakbikove bezbednosti, da ga prekrstimo u Uvelokrilog, za izvesno vreme, mada sumnjam da će Ministarstvo ikad pogoditi da je on hipogrif koga su jednom osudili na smrt. Hari, da li si spakovao svoj kovčeg?

- Ovaj...

- Sumnjao si da ću se pojaviti? - pronicljivo upita Dambldor.

- Idem... ovaj... da to dovršim - reče Hari brže-bolje, pohitavši da pokupi teleskop i patike sa poda. Trebalo mu je više od deset minuta da popakuje sve što mu je potrebno. Najzad je uspeo da izvuče nevidljivi ogrtač ispod kreveta, ponovo zašrafio poklopac na teglici s mastilom promenljive boje i silom naterao kovčeg da se sklopi preko njegovog kazana. Zatim, uzevši kovčeg u jednu ruku, i držeći Hedvigin kavez u drugoj ruci, spusti se niza stepenice.

Bio je razočaran kad je otkrio da ga Dambldor ne čeka u predsoblju, što je značilo da se vratio u dnevnu sobu.

Niko nije govorio. Dambldor je tiho pevušio, očigledno se osećajući sasvim lagodno, ali atmosfera je bila napetija od luka sa strelom, i Hari se nije usudio da pogleda u Darslijeve već reče: - Professore... sada sam spreman.

- Dobro - reče Dambldor. - Onda je ostala još samo jedna stvar. - I on se okrenu da se ponovo obrati Darslijevima. - Kao što ste, bez sumnje, svesni, Hari postaje punoletan kroz godinu dana...

- Ne - reče tetka Petunija, progovorivši prvi put od Dambldorovog dolaska.

- Izvinite? - reče Dambldor učtivo.

- Ne, ne postaje. On je mesec dana mlađi od Dadlija, a Dadonja će napuniti osamnaest tek kroz dve godine.

- Ah - reče Dambldor ljubazno - ali mi u čarobnjačkom svetu postajemo punoletni u sedamnaestoj.

Teča Vernon promrmlja „apsurdno“, ali Dambldor nije obraćao pažnju na njega.

- Dakle, kao što znate, čarobnjak po imenu Lord Voldemor vratio se u ovu zemlju. Čarobnjačka zajednica je u stanju otvorene ratne pripravnosti. Hari, kog je Lord Voldemor već pokušao da ubije u brojnim prilikama, još je u većoj opasnosti nego onog dana kada sam ga ostavio pred vašim vratima pre petnaest godina, s pismom u kome objašnjavam kako su mu roditelji ubijeni i izražavam nadu da ćete brinuti o njemu kao da je vaš rođeni.

Dambldor začuta i, mada mu je glas ostao čist i jasan, i nije odavao nijednog očiglednog znaka ljutnje, Hari je osećao da iz njega izbija izvesna hladnoća, i primetio je da su se Darslijevi neznatno zbili.

- Niste učinili ono što sam tražio. Nikad niste s Harijem postupali kao sa sinom. Dok je bio u vašim rukama, uporno ste ga zanemarivali i često bili surovi prema njemu. Najbolja stvar u svemu tome jeste to što je bar izbegao užasnu štetu koju ste naneli nesrećnom dečaku koji sedi među vama.

I tetka Petunija i teča Vernon instinktivno se osvrnuše naokolo, kao da očekuju da vide nekog drugog zbijenog između njih, a ne Dadlija.

- Mi... zlostavljali Dadonju? Šta to... - počeo teča Vernon gnevno, ali Dambldor podiže prst u tišini, tišini koja se spusti pošto teča Vernon kao da beše zanemao.

- Magija koju sam prizvao pre petnaest godina znači da Hari ima moćnu zaštitu samo dotle dok može da nazove ovu kuću svojim domom. Ma koliko se jadno osećao ovde, ma koliko bio nedobrodošao, ma koliko loše postupali s njim, ipak ste mu, makar preko volje, dozvolili da obitava ovde. Ta magija prestaće da deluje onog trenutka kad Hari napuni sedamnaest godina. Drugim rečima, u trenutku kad postane čovek. Molim vas samo to: da dozvolite Hariju da se još jednom vrati u ovu kuću pre svog sedamnaestog rođendana, što će obezbediti da njegova zaštita potraje do tog vremena.

Niko od Darslijevih ne reče ništa. Dadli se blago mrštio, kao da i dalje pokušava da otkrije kada su ga to maltretirali. Teča Vernon je izgledao kao da mu je nešto zastalo u grlu. Tetka Petunija, međutim, čudno porumene.

- Pa, Hari... vreme je da idemo - reče Dambldor ustajući i ispravljajući svoj dugački crni ogrtač. - Do sledećeg viđenja - reče Darslijevima, koji su izgledali kao da, što se njih tiče, taj trenutak ne mora nikad doći, i skinuvši šešir, on izjuri iz sobe.

- Čao - oprostite se Hari žurno s Darslijevima i krenu za Dambldorom, koji je čekao pored Harijevog kovčega, poviše kojeg je bio nasaden Hedvigin kavez.
 - Ne želimo da nas sad još i ovo opterećuje - reče Dambldor ponovo izvadiвши štapić. - Poslaću ih u Jazbinu da nas tamo čekaju. Ipak, voleo bih da poneseš nevidljivi ogrtač... za svaki slučaj.
- Hari teškom mukom izvadi ogrtač iz kovčega, pokušavajući da prikrije od Dambldora kaos koji je vladao unutra. Kada ga je smestio u unutrašnji džep jakne, Dambldor zamahnu štapićem i kovčeg, kavez i Hedviga iščežoše. Dambldor potom ponovo mahnu štapićem i ulazna vrata otvoriše se prema hladnoj, maglovitoj tmini.
- A sad, Hari, iskoračimo u noć i sledimo tu lakomislenu zavodnicu, pustolovinu.

4. Horacije Pužorog

Uprkos činjenici da je svaki budan trenutak u poslednjih pet dana proveo očajnički se nadajući da će Dambldor zaista doći po njega, Hari se osećao nekako čudno dok su zajedno odlazili Šimširovom ulicom. Nikad pre toga nije vodio pravi razgovor s Dambldorom izvan Hogvorts, obično bi se između njih isprečio radni sto. Uspomena na njihov poslednji susret licem u lice takođe je povremeno iskrsavala i samo pojačavala Harijev osećaj zbuđenosti. Tom prilikom se izvikao, da i ne spominjemo kako je dao sve od sebe da smrska nekoliko Dambldorovih najmilijih dragocenosti. Dambldor je, međutim, izgledao sasvim opušteno.

- Drži štapić u pripravnosti - reče on vedro.
 - Ali, mislio sam da ne smem da koristim magiju izvan škole, gospodine?
 - Ako se desi napad - reče Dambldor - dajem ti dozvolu da koristiš bilo koji kontraurok ili kontrakletvu koji ti padnu na pamet. Ipak, mislim da ne treba da brineš da bi večeras mogao biti napadnut.
 - Zašto ne, gospodine?
 - Zato što si sa mnom - reče Dambldor jednostavno. - Ovo će biti dovoljno, Hari.
- On naglo stade na kraju Šimširove ulice.
- Nisi, naravno, položio test iz irebacivanja! - upita on.
 - Ne - odgovori Hari. - Mislio sam da za tako nešto treba da napunim sedamnaest?
 - Treba - reče Dambldor. - Zato ćeš morati čvrsto da se držiš za moju ruku. Levu, ako ti ne smeta... kao što si primetio, moja ruka sa štapićem malo je krhka u ovom trenutku.

Hari ščepa ponuđenu ruku.

- Vrlo dobro - reče Dambldor. - Pa, krećemo. Hari oseti kako mu Dambldorova ruka migolji i dvostruko pojača stisak: u sledećem trenutku, sve se zacrni. Nešto ga je pritiskalo, veoma snažno, sa svih strana. Nije mogao da diše, čelične trake stezale su ga oko grudí. Očne jabučice bile su mu ugurane natrag u glavu, bubne opne potisnute dublje u lobanju, a onda...

On se punim plućima naguta hladnog noćnog vazduha, i otvori svoje suzne oči. Osećao je kao da je upravo proguran kroz neku vrlo tesnu gumenu cev. Bilo mu je potrebno nekoliko trenutaka da shvati da je Šimširova ulica nestala. On i Dambldor sada su stajali na nečem što je izgledalo kao napušten seoski trg, u čijem središtu je stajao stari ratni spomenik i nekoliko klupa. Povezavši razum s čulima, Hari shvati da se upravo irebacio, po prvi put u životu.

- Jesi li dobro? - upita Dambldor pogledavši ga zabrinuto. - Treba se navići na taj osećaj.
- Dobro sam - reče Hari trljajući uši, koje su se osećale kao da su prilično nerado napustile Šimširovu ulicu. - Ali, mislim da bih radije išao metlom.

Dambldor se nasmeši, još čvršće pritegnu ogrtač oko vrata i reče: - Ovuda.

Kretao se živahnim hodom, pored prazne krčme i nekoliko kuća. Prema satu na obližnjoj crkvi, ponoć samo što nije otkucala.

- Pa, reci mi, Hari - počeo Dambldor. - Tvoj ožiljak... da li te je skoro zboleo?

Hari nesvesno podiže ruku prema čelu i protrlja ožiljak u obliku munje.

- Ne - reče - i pitao sam se zašto. Mislio sam da će me sada peći sve vreme, sada kada je Voldemor ponovo postao moćan.

On podiže pogled prema Dambldoru i primeti njegov zadovoljan izraz lica.

- Ja, s druge strane, mislim drugačije - reče Dambldor. - Lord Voldemor je konačno shvatio da ti poseduješ mogućnost opasnog pristupa u njegove misli i osećanja. Čini mi se da on sada primenjuje oklumenciju protiv tebe.

- Pa, ne žalim se - reče Hari, kome nisu nedostajali ni uznemirujući snovi ni zapanjujući bleskovi uvida u Voldemorov um.

Skrenuše za ćošak, prošavši pored telefonske govornice i autobuske stanice. Hari opet pogleda Dambldora iskosa.

- Profesore? -Hari?

- Ovaj... gde smo, zapravo?

- Ovo je, Hari, očaravajući zaselak Palanačko Pupiljče.

- A šta tražimo ovde?

- A, da, naravno, nisam ti rekao - počeo Dambldor. -Pa, zaboravio sam koliko sam puta ovo ponovio u poslednjih nekoliko godina, ali opet nam nedostaje jedan član nastavnčkog tima. Ovde smo da bismo ubedili mog starog kolegu da prekine penziju i vrati se na Hogvorts.

- Kako ja tu mogu da pomognem, gospodine?

- O, mislim da ćemo naći posla i za tebe - reče Dambldor neodređeno. - Skreni levo, Hari.

Nastavili su strmom, uskom ulicom oivičenom kućama. Svi prozori bili su zatamnjeni. Neobična jeza koja se pre dve nedelje spustila na Šimširovu ulicu bila je prisutna i ovde. Pomislivši na dementore, Hari baci pogled preko ramena i stisnu štapić u džepu ne bi li se ohrabrio.

- Profesore, što se ne bismo irebacili direktno u kuću vašeg starog kolege?

- Zato što bi to bilo podjednako nepristojno kao da smo mu srušili ulazna vrata - reče Dambldor.

- Učtivost nalaže da damo kolegi čarobnjaku mogućnost da nam uskrati ulazak. U svakom slučaju, najveći broj čarobnjačkih boravišta ima magijsku zaštitu od neželjenih irebacivača. Na Hogvortsu, na primer...

- ...ne možeš se irebacivati nigde unutar zgrade niti u dvorištu - brzo će Hari. - Rekla mi je Hermiona Grendžer.

- I potpuno je u pravu. Sada ponovo levo.

Crkveni sat iza njih odzvoni ponoć. Hari se pitao sauno Dambldor nije smatrao neprijatnim da tako kasno posećuje svog kolegu, ali pošto su već započeli razgovor, hteo je da mu postavi pitanja koja su ga mnogo više tištala.

- Gospodine, video sam u Dnevnom iroroku da je Fadž najuren...

- Tačno - reče Dambldor, skrenuvši sada u strmu bočnu ulicu. - Zamenio ga je, siguran sam da i to znaš, Rufus Skrimdžer, koji je bio šef Sedišta Aurora.

- Je li... mislite li da je on dobar za to? - upita Hari.

Hari Pošer u Polukrvni Princ

- Zanimljivo pitanje - reče Dambldor. - Svakako da je sposoban. Mnogo odlučnija i čvršća ličnost od Kornelijusa.

- Da, ali mislio sam...

- Znam šta si mislio. Rufus je čovek akcije i, pošto se najveći deo života borio protiv mračnih čarobnjaka, ne potcenjuje Lorda Voldemora.

Hari je čekao, ali Dambldor ne reče ništa o neslaganju sa Skrimdžerom o kome je Dnevni irorok izvestio, a on nije imao hrabrosti da nastavlja tu priču, pa promeni temu.

- Ovaj... gospodine... video sam šta se desilo Madam Bouns.

- Da - reče Dambldor tiho. - Užasan gubitak. Bila je velika veštica. Ovamo, malo gore, mislim... jao.

Pokazao mu je put iovređenom rukom.

- Profesore, šta se desilo s vašom...

- Nemam vremena da ti sad objašnjavam - reče Dambldor. - To je uzbudljiva priča i hoću da ti je potanko ispričam.

On se nasmepš Hariju, koji shvati da mu ovaj ne daje korpu, i da i dalje ima dozvolu da postavlja pitanja.

- Gospodine... dobio sam sovinom poštom letak Ministarstva magije o bezbednosnim merama koje

treba da preduzmemo protiv Smrtoždera...

- Da, i ja sam primio jedan - reče Dambldor i dalje se smešeci. - Da li ti je bio od koristi?

- Ne baš.

- I ja sam to pomislio. Nisi me pitao, na primer, koji džem najviše volim da proveriš da li sam zaista profesor Dambldor, ili varalica.

- Nisam... - počeo Hari, ne baš siguran da li ga profesor prekoreva ili ne.

- Za ubuduće, Hari, to je džem od malina... mada, naravno, da sam Smrtožder, svakako bih istražio koje džemove volim pre nego što se pretvorim u moju malenkost.

- Ovaj... u redu - reče Hari. - Pa, u tom letku, pominje se nešto o Inferijusima. Ko su oni, zapravo? U letku to nije baš podrobno objašnjeno.

- To su leševi - reče Dambldor mirno. - Mrtva tela koja su začarana da ispunjavaju naredbe mračnih čarobnjaka. Inferijusi, međutim, dugo nisu viđeni, još otkako je Voldemor izgubio moć... naravno, ubio je toliko ljudi da može nairaviti čitavu vojsku od njih. Ovo je to mesto, Hari, baš ovde...

Približavali su se urednoj kamenoj kućici s baštom. Hari je bio toliko zaokupljen pokušajima da svari užasnu pomisao na Inferijuse da bi obratio previše pažnje na bilo šta drugo, ali kad su stigli pred ulaznu kapiju, Dambldor zastade i Hari nalete na njega.

- O, bože. O, bože, o, bože.

Hari pogleda u pravcu uredno održavane ulazne staze i oseti kako ga izdaje hrabrost. Ulazna vrata bila su odvaljena iz šarki.

Dambldor pogleda levo-desno duž ulice. Izgledala je sasvim pusta.

- Izvuci štapić i pođi za mnom, Hari - reče tiho. Otvori kapiju i brzo i tiho pređe baštensku stazu, s Harijem za petama, onda gurnu ulazna vrata, vrlo lagano, držeći štapić u pripravnosti.

- Lumos.

Vrh Dambldorovog štapića zasija bacajući svetlost na usko predsoblje. Sleva, još jedna vrata od sobe bila su otvorena. Visoko digavši svoj svetleći štapić, Dambldor stupi u dnevnu sobu, a Hari odmah iza njega.

Pred očima im se ukaza prizor opšteg haosa. Veliki stojeći sat ležao je razbijen pod njihovim nogama, sa smrskanim bročanicom, klatno je ležalo malo dalje, kao bačen mač. S iste strane bio je i prevrnuti klavir, čije su dirke bile rasute svuda po podu. U blizini, svetlucali su ostaci palog lusterata. Jastučići su bili probušeni, a iz poderotina im je ispadalo perje. Parčići slomljenog stakla i porculana ležali su, kao sloj prašine, preko svega toga. Dambldor još više podiže štapić, tako da svetlost pade na zidove, cca je preko tapeta bilo razmazano nešto tamnocrveno i lepljivo. Harijev tih uzdah naterao Dambldora da se osvrne.

- Nije lep prizor, zar ne - reče turobno. - Da, ovde se odigralo nešto užasno.

Dambldor se pažljivo pomeri do sredine sobe, ispitujući krš pod nogama. Hari ga je pratio, napola prestravljen zbog onog što bi mogao da ugleda iza razbijenog klavira ili prevrnutog kauča. Ali, od tela nije bilo ni traga.

- Možda je došlo do tuče i... onda su ga nekud odvukli, profesore? - nagađao je Hari, pokušavajući da zamisli koliko bi teško ranjen neko morao da bude da bi ostavio sve te mrlje razmazane krvi po zidovima.

- Ne - reče Dambldor tiho, zavirivši iza rasparane fotelje koja je bila oborena na bok.

- Mislite daje on...

- Još tu neše? Da.

I bez upozorenja, Dambldor kidisa, gurnuvši vrh štapića u sedište rasparane fotelje, koja vrisnu: - Jao!

- Dobro veče, Horacije - reče Dambldor, ponovo se uspravivši.

Hari zinu. Tamo vde je pre delića sekunde bila fotelja, sada je čučao neverovatno debeo, ćelav starac, koji je masirao svoj trbuh i čkiljio u Dambldora iznerviranim i vodnjikavim pogledom.

- Nisi morao da me tako jako bocneš štapićem - nabusito reče ustajući. - To boli.

Svetlost iz štapića iskrila se po njegovoj sjajnoj ćeli, po istaknutim očima, po njegovim ogromnim srebrnastim morževskim brkovima, i po savršeno uglačanim dugmićima na žaketu od kestenjastog pliša, koji je nosio poviše svilene ljubičaste pidžame. Vrh glave jedva da mu je dosezao do

Dambldorove brade.

- Šta me je odalo? - zahropta on dok se teturao, i dalje trljajući trbuh. Delovao je prilično smireno za čoveka koga su upravo otkrili da se pretvarao da je fotelja.

- Dragi moj Horacije - reče Dambldor očito se zabavljajući - da su ti Smrtožderi zaista bili u poseti, iznad kuće bi se pojavio Mračni znak.

Čarobnjak se lupi debelom šakom po prostranom čelu.

- Mračni znak - promrmlja on. - Znao sam da treba nešto... pa, dobro. Ionako ne bih imao vremena. Upravo sam izvodio završne radove na tapacirungu kad ste ušli u sobu.

I uzdahnu, tako snažno da mu brkovi zalepršaše.

- Da li bi želeo da ti pomognem oko pospremanja? - učtivo upita Dambldor.

- Da, moliću - reče on.

Stadoše jedan drugom leđima okrenuti, visoki mršavi čarobnjak i niski, okruglasti, i razmahaše se štapicama izvodeći identičan zamah.

Nameštaj se vrati na prvobitno mesto. Ukrasi se ponovo oblikovaše u vazduhu. Perje se uvuče u jastučice. Iskidane knjige obnoviše se dok su sletale na pfllice. Uljane lampe odjedriše do malih stočića i pošvo se upališe. Velika gomila razbijenih srebrnih ramova za slike prelete svetlucajući preko sobe, i meko se spusti, neoštećena i u punom sjaju, na pisaći sto. Komadići, krhotine i poderotine i rupe odjednom se zaceliše, a zidovi ponovo postadoše čisti.

- Kakva je to krv bila, baš me zanima? -. upita Dambldor nadglasavajući zvonjavu upravo popravljenog stajaćeg sata.

- Po zidovima? Zmajevska - povika čarobnjak po im-nu Horacije, u trenutku kada se, sa zaglušujućim škripanjem i zveketom, luster ponovo zašrafi na plafon.

Ču se još konačno ilank iz klavira, i nastupi tajac.

- Da, zmajevska - ponovi čarobnjak govornjivo. - Poslednja bočica koju imam, a cene su trenutno vrlo visoke. Pa ipak, možda se može ponovo iskoristiti.

On se odgega do kristalne bočice koja je stajala na vrhu police za posuđe i podiže je prema svetlosti, ispitujući gustu tečnost u njoj.

- Hm. Malo je prašnjava.

Ponovo vrati bočicu na mesto i uzdahnu. Tek tada mu se pogled zaustavi na Hariju.

- Oho - reče preletevši svojim ogromnim okruglastim očima Harijevo čelo i ožiljak u obliku munje. -Oho!

- Ovo je - reče Dambldor primakavši se da bi ih upoznao - Hari Poter. Hari, ovo je moj stari prijatelj i kolega, Horacije Pužorog.

Pužorog se okrenu ka Dambldoru s prepređenim izrazom lica.

- Dakle, mislio si da ćeš me tako ubediti, zar ne? Pa, Albuse, moj odgovor je ne.

On se probi pored Harija, odvrativši pogled kao neko ko pokušava da se odupre iskušenju.

- Pretpostavljam da možemo bar da popijemo pićence - upita Dambldor. - Za dobra stara vremena? Pužorog je oklevao.

- U redu, jedno pićence - reče neprijatnim tonom.

Dambldor se nasmeši Hariju i pokaza mu da sedne u fotelju sličnu onoj u koju se Pužorog tu skoro pretvorio, a koja je stajala baš preko puta iznova raspaljene vatre i jarke svetlosti uljane lampe. Hari sede, s nejasnim utiskom da Dambldor, iz nekog razloga, želi da on, Hari, ostane što je moguće vidljiviji. Pogotovo kad Pužorog, koji je bio zauzet oko servisa flaša i čaša, ponovo se okrenu prema sobi, a pogled mu smesta pade na Harija.

- Uf, uf - reče, brzo odvrćajući pogled kao da se plaši da će ozlediti oči. - Evo - dodade piće Dambldoru, gurnu poslužavnik Hariju, a onda utonu u jastučice popravljenog kauča i u nezadovoljno ćutanje. Hore su mu bile toliko kratke da nisu sezale do poda.

- Pa, kako se držiš, Horacije? - upita Dambldor.

- Nije baš dobro - odjednom reče Pužorog. - Slabost u grudima. Šištanje. I reuma. Ne mogu da se krećem kao nekad. Što je očekivano. Starost. Zamor.

- Ipak si se dovoljno brzo kretao da nam prirediš ovakvu dobrodošlicu za tako kratko vreme - reče Dambldor. - Nisi imao više od tri minuta nakon upozorenja?

Pužorog odgovori, polu srdito, polu ponosito: - Dva. Nisam čuo antiuljez kletvu, kupao sam se. Ipak - dodade strogo, kao da ponovo uzmiče - činjenica je da sam ja običan starac, Albuse. Umoran starac koji je zaslužio pravo na miran život i nekoliko udobnosti.

To svakako ima, pomisli Hari osvrnuvši se po sobi. Bila je pretrpana i u darmaru, pa ipak ne bi se reklo da je neudobna. Bilo je tu mekih stolica i hoklica, pića i knjiga, kutija čokolade i debeljuškastih jastučića. Da Hari nije znao ko ovde živi, pre bi pretpostavio da je to neka bogata, stara dama-cepidlaka.

- Još nisi toliko star kao ja, Horacije - reče Dambldor.

- Pa, možda i ti treba da razmisliš o penziji - reče Pužorog tupo. Njegove blede oči, kao bobice ogrozda, otkriše Dambldorovu povređenu ruku. - Vidim, refleksi ti nisu kao nekad.

- Sasvim si u pravu - reče Dambldor ozbiljno, protresavši rukav da bi otkrio vrhove tih sagorelih i pocrnelih prstiju, od čijeg prizora Hariju prodoše srsi niz leđa. - Bez sumnje sam sporiji nego što sam bio. Ali, s druge strane...

On slegnu ramenima i raširi šake, kao da govori da i starost ima svoje prednosti, a Hari na njegovoj neozleđenoj ruci zapazi prsten koji nikad ranije nije video. Bio je ogroman, prilično nezgrapno napravljen od nečeg što je izgledalo kao zlato, s velikim crnim kamenom koji se procepio po sredini. Pužorogov pogled zadržava se na trenutak i na prstenu i Hari vide kako mu se prostrano čelo smesta blago namršti.

- Nego, sve te predostrožnosti protiv uljeza, Horacije... je li to u čast Smrtoždera, ili zbog mene? - upita Dambldor.

- Što bi Smrtožderima trebala sirota slomljena matora budala kao što sam ja? - upita Pužorog.

- Pretpostavljam da bi želeli da svoje nezanemarljive talente iskoristiš za iznuđivanje, mučenje i ubistva - reče Dambldor. - Hoćeš da kažeš da još nisu došli da te regrutuju u svoje redove?

Pužorog na trenutak ljutito osmotri Dambldora, a onda promrmlja: - Nisam im pružio priliku. Čitave godine se selim. Nikad ne ostajem na jednom mestu više od nedelju dana. Idem od jedne normalske kuće do druge... vlasnici ove kuće su na odmoru na Kanarskim ostrvima. Vrlo je udobna. Biće mi žao da je napustim. Sasvim je lako kad znaš kako to da izvedeš, jedna prosta zamrzavajuća čin preko ovih smešnih alarma protiv provalnika, uređaja koje koriste umesto šunjoskopa, i pazi da te komšije ne vide kako unosiš klavir.

- Genijalno - reče Dambldor. - Ali takav način življenja zvuči prilično zamorno za slomljenu matoru budalu koja čezne za mirnim, povučenim životom. Ali, ukoliko se vratiš na Hogvorts...

- Ako pokušavaš da mi kažeš kako će mi život biti mirniji u toj ubitačnoj školi, džabe trošiš reči, Albuse! Možda sam se krio, ali su i do mene doprle neke glasine posle odlaska Dolores Ambridž! Ako ti danas tako postupiš s nastavnicima...

- Profesorka Ambridž se zamerila našem krdu kentaura - reče Dambldor. - Mislim da bi ti, Horacije, postupio bolje nego da uletiš u šumu i krdo ljutih kentaura nazoveš „prljavim polutanima”.

- To je uradila, je li? - reče Pužorog. - Kreten od žene. Nikad mi se nije dopadala.

Hari se zakikota, a Dambldor i Pužorog se okrenuše ka njemu.

- Izvinite - brzo reče Hari. - Samo... ni meni ce mije dopadala.

Dambldor prilično naglo ustade.

- Odlazite? - smesta upita Pužorog pun nade.

- Ne, samo sam se pitao da li smem da se poslužim tvojim toaletom - reče Dambldor.

- O - reče Pužorog očigledno razočaran. - Druga sleva u predsoblju.

Dambldor pređe preko sobe. Kada je zatvorio vrata za sobom, nastade tajac. Posle nekoliko trenutaka Pužorog ustade, ali kao da nije znao šta će sa sobom. Krišom pogleda u Harija, a onda ode do vatre i okrenu se leđima ka njoj, grejući svoju široku zadnjicu.

- Nemoj misliti da ne znam zašto te je doveo - reče on naglo.

Hari ga samo pogleda. Pužorogove vodnjikave oči skliznuše preko Harijevog ožiljka, ovog puta obuhvativši čitavo njegovo lice.

- Veoma ličiš na svog oca. Da, tako kažu - odgovori Hari.

Osim očiju. Imaš...

Majčine oči, aha. - Hari je to toliko često slušao da mu je već dosadilo.

- Uh, uh. Pa, dobro. Ne biste smeli da imate miljenike kad ste nastavnik, dakako, ali ona je bila jedna od mojih. Tvoja majka - dodade Pužorog odgovarajući na Harijev upitni pogled. - Lili Evans. Jedna od najbriljantnijih kojima sam ikad predavao. Živahna, znaš. Šarmanтна devojčica. Stalno sam joj govorio da je trebalo da bude u mojoj kući. I obično bih od nje dobio vrlo drske odgovore.

- Koja je bila vaša kuća?

- Bio sam glavešina Sliterina - reče Pužorog. - Čuj - nastavi brzo videvši izraz na Harijevom licu i zapretivši mu svojim dežmekastim prstom - nemoj mi to uzimati za zlo! Ti mora da si Grifindorac, kao i ona, pretpostavljam? Da, tako to obično biva u porodici. Mada ne uvek. Jesi li ikad čuo za Sirijusa Bleka? Mora da jesi... bilo je u iovinama poslednjih nekoliko godina... umro je pre nekoliko nedelja...

Harija kao da je neka nevidljiva ruka čvrsto stegla za stomak.

- Pa, u svakom slučaju, bio je veliki drugar tvog oca u školi. Cela porodica Blekoviha bila je u mojoj kući, ali Sirijus je završio u Grifindoru! Šteta... bio je talentovan dečak. Dobio sam njegovog brata Regulusa kada je stigao, ali bih voleo da su obojica bili zajedno.

Zvučao je kao neki oduševljeni kolekcionar koji je izgubio na aukciji. Očigledno zadubljen u sećanja, zurio je u zid ispred sebe, lenjo se okrećući u mestu kako bi bio siguran da ga vatra propisno greje otpozadi.

- Tvoja majka je bila Normalskog porekla, dabome. Nisam verovao kad sam to otkrio. Mislio sam da je Čistokrvna, toliko je bila dobra.

- Moja najbolja drugarica je Normalskog porekla - reče Hari - i najbolja je u našoj generaciji.

- Baš je čudno kako se i to ponekad desi, zar ne? - re-e Pužorog.

- Ne baš - reče Hari hladno. Pužorog ga iznenađeno pogleda.

- Nemoj da misliš da imam predrasude! - reče. - Ne, ne i ne! Zar ti nisam upravo rekao da je tvoja majka bila jedna od mojih najdražih učenica? A bio je tu i Dirk Kresvel, koji je bio godinu dana mlađi od nje - sada je šef Kancelarije za odnose sa goblinima, naravno... još jedan Normalskog porekla, vrlo nadaren učenik, koji mi pruža korisne informacije iznutra, o tome šta se zbiva u Gringošsu!

On poskoči gore-dole, smešeci se samozadovoljno i pokaza rukom ka svetlećim ramovima fotografija na komodi, u kojima su bili majušni pokretni ljudi.

- Sve su to moji bivši učenici, svi su mi se potpisali. Zapazićeš Barnabasa Kafija, urednika Dnevnog iroroka, uvek ga je interesovalo da čuje moj komentar dnevnih vesti. I Ambrozije Flum, iz Mednog vojvode... Dobijam korpu punu đakonija za svaki rođendan, samo zato što sam ga upoznao sa Ciceronom Harkisom, koji mu je ponudio prvi posao! A na kraju... videćeš i nju ako malo izviješ vrat... to je Gvenog Džouns, koja je kapiten Svetoglavskih harpija... ljudi mi se uvek dive kad čuju da sam s Harpijama na „ti“, i da dobijam besplatne karte kad god poželim!

Pomisao na to silno ga razgali.

- I svi ti ljudi znaju gde da Vas nađu, še da Vam sve te stvari pošalju? - upita Hari, koji nije mogao da se ne začudi što Smrtožderi još nisu ušli u trag Pužorogu kad su korpe slatkiša, karata za kvidič i posetioci koji žude za njegovim savetom i mišljenjem uspevali da stignu do njega.

Osmeh s Pužorogovog lica skliznu isto onako brzo kao krv sa njegovih zidova.

- Naravno da ne - reče pogledavši u Harija. - Godinu dana nisam u vezi ni sa kim.

Hari je imao utisak da su te reči prenerazile i samog Pužoroga. Na trenutak je delovao posve uznemireno. Zatim slegnu ramenima.

- Pa ipak... obazriv čarobnjak se pritaji i pogne glavu u takvim vremenima. Lako je Dambldoru da priča, ali preuzimanje dužnosti na Hogvortsu baš sada bilo bi ravno javnom priznanju da sam odan Redu feniksa! I mada sam siguran da su to osobe vredne divljenja, hrabre i tako to, lično mi se ne dopada njihova stopa smrtnosti...

- Ne morate se pridružiti Redu feniksa da biste predavali na Hogvortsu - reče Hari, koji nije mogao da izbegne prizvuk poruge u svom glasu. Bilo mu je teško da ima razumevanja za Pužorogovu zaštićenu životnu poziciju čim bi pomislio na Sirijusa, koji je čučao u pećini i jeo pacove da bi preživeo. - Većina nastavnika nije u njemu i niko od njih nije ubijen... pa, dobro, ukoliko ne računate Kvirela, a on je dobio šta je zaslužio budući da je radio za Voldemora.

Hari je bio siguran da je Pužorog jedan od onih čarobnjaka koji ne mogu da čuju da se Voldemorovo ime glasno izgovara i nije bio razočaran: Pužorog zadrhta i ciknu u znak protesta, ali Hari ne obrati pažnju na to.

- Mislim da je nastavničko osoblje bezbednije od većine ljudi dok god je Dambldor direktor. On je jedini koga se Voldemor ikad bojao, zar ne? - nastavi Hari.

Trenutak-dva Pužorog je zurio u prazno, kao da razmišlja o Harijevim rečima.

- Da, da, istina je da nikad nije tražio kavgu s Dambldorom - promrmlja preko volje. - A valjda bismo mogli složiti da, pošto se nisam pridružio Smrtožderima, Onaj-koji-se-ne-sme-imenovati teško da me ubraja u prijatelje... U kom slučaju bih možda bio malo bezbedniji ako sam bliže Albusu... Ne mogu da se pretvaram da me smrt Amelije Bouns nije potresla... Ako ona, pored svih svojih veza u Ministarstvu i zaštite...

Dambldor ponovo uđe u sobu, a Pužorog poskoči kao da je zaboravio da je ovaj u kući.

- O, tu si, Albus - reče. - Dugo si se zadržao. Pokvaren stomak?

- Ne, samo sam čitao normalske magazine - reče Dambldor. - Obožavam mustre za pletenje. Pa, Hari, dovoljno smo zloupotrebljavali Horacijevo gostoprinstvo. Mislim da je vreme da pođemo.

Jedva dočekavši da ga poslušaju, Hari skoči i ustade. Činilo se kao da je Pužorog zatečen.

- Odlazite?

- Da, zaista. Mislim da umem da prepoznam izgubljen slučaj.

- Izgubljen...?

Pužorog je izgledao iznervirano. Kršio je svoje debele prste i vrpeljio se posmatrajući Dambldora kako prikopčava svoj putni ogrtač dok je Hari zatvarao rajsferšlus na jakni,

- Pa, žao mi je što ne želiš taj posao, Horacije - reče Dambldor podigavši neozleđenu ruku da mu uputi oprostajni pozdrav. - Hogvortsu bi bilo drago da te ponovo vidi. Uprkos našim pojačanim merama obezbeđenja, bićeš uvek dobrodošao, ukoliko poželiš da nas posetiš.

- Da... pa... baš lepo od vas... kao što rekoh...

- Onda, zbogom.

- Čao - reče Hari.

Bili su već na ulaznim vratima kad začuše uzvik iza svojih leđa.

- U redu, u redu, prihvatam!

Dambldor se okrenu i vide Pužoroga kako sav zadihan stoji u do vratku dnevne sobe.

- Odričeš se penzije?

- Da, da - reče Pužorog nestrpljivo. - Mora da sam lud, ali da.

- Divno - reče Dambldor sijajući od zadovoljstva. - Pa, Horacije, vidimo se prvog septembra.

- Da, sigurno ćeš me videti - zahropta Pužorog. Dok su išli baštenskom stazom, za njima se orio Pužorogov glas:

- Tražiću ti povišicu, Dambldore!

Dambldor se zakikota. Baštenska kapija se zalupi za njima i oni se ponovo zaputiše niz brdo kroz mračnu i uskovitlanu izmaglicu.

- Dobro si to izveo, Hari - reče Dambldor.

- Nisam ništa uradio - reče Hari iznenađeno.

- Jesi i te kako. Pokazao si mu koliko će biti na dobitku ako se vrati na Hogvorts. Da li ti se dopao?

- Ovaj...

Hari nije bio siguran da li mu se Pužorog sviđa, ili ne. Činilo mu se da je na izvestan način prijazna osoba, ali mu je takođe delovao tašt i, ma kako tvrdio suprotno, bio je isuviše iznenađen što jedna devojčica Normalskog porekla može da bude tako dobra veštica.

- Horacije - reče Dambldor predupredivši Harija da kaže bilo šta od onog što je mislio - voli svoj komfor. Takođe voli društvo slavni, uspešnih i moćnih. Uživa u osećaju da ima uticaj na te ljude. Nikad nije želeo da se sam domogne trona. Više voli da je na zadnjem sedištu ima više prostora da se baškari, znaš već. Umeo je da probere miljenike na Hogvortsu, ponekad na osnovu njihove ambicije, ili pameti, ponekad zbog šarma ili talenta, i imao je nepogrešivu sposobnost da izabere one koji će postati veoma uvaženi u svojim različitim delatnostima. Na taj način, Horacije je stvorio klub svojih miljenika, sa sobom u središtu, upoznavajući ih, stvarajući korisne kontakte između svojih

članova i uvek bi ubirao neku korist za uzvrat, bilo da je to besplatna kutija njegovog omiljenog ušćećenog ananasa ili prilika da preporuča sledećeg juniorskog člana Kancelarije za odnose sa goblinima.

Hari odmah prizva u mislima živu sliku velikog, naduvenog pauka koji plete mrežu oko sebe, povlačeći tu i tamo niti mreže kako bi sebi približio ogromne, sočne muve.

- Sve ovo ti govorim - nastavi Dambldor - ne da bih te okrenuo protiv Horacija - ili, kako ga odsad moramo zvati, profesora Pužoroga - već da bi bio na oprezu. On će, bez sumnje, pokušati da te pridobije, Hari. Ti bi bio krunski dragulj njegove zbirke: Dečak Koji Je Preživio... ili kako te ovih dana zovu, Izabrani.

Na te reči, Hari oseti kako ga obuzima izvesna jeza koja nije imala veze s hladnom izmaglicom koja ih je okruživala. Setio se reči koje je čuo pre nekoliko nedelja, reči koje su za njega imale užasno i naročito značenje:

Dok jedan ne umre, drugi neće moći da živi...

Dambldor se zaustavio, u istoj ravni sa crkvom pored koje su ranije prošli.

- Ovo je zgodno mesto, Hari. Molim te, uhvati se za moju ruku.

Ovaj put znajući šta ga čeka, Hari se spremi za irebacivanje, mada mu je to i dalje bilo neprijatno. Kada je pritisak nestao i ponovo došao do daha, stajao je na seoskom putu pored Dambldora i gledao pred sobom u povijenu siluetu druge najomiljenije zgrade na svetu: Jazbine. Uprkos osećanju jeze koje ga je upravo prošlo, nije mogao a da se ne oraspoloži pred tim prizorom. Ron je unutra... a takođe i gospođa Vesli, koja kuva bolje od ikoga koga zna...

- Ako nemaš ništa protiv, Hari - reče Dambldor kad su prošli kroz kapiju - voleo bih da porazgovaram s tobom nakratko pre nego što se rastanemo. Nasamo. Možda ovde?

Dambldor pokaza na trošni kameni poljski klozet u kome su Veslijevi držali metle. Malo začuđen, Hari pođe za Dambldorom kroza škripava vratanca u prostor malo manji od prosečne ostave. Dambldor osvetli vršak svog štapića, tako da je svetlucao kao baklja, i nasmeši se Hariju.

- Nadam se da ćeš mi oprostiti što to spominjem, Hari, ali zadovoljan sam i pomalo ponosan kako se dobro nosiš sa svim što se desilo u Ministarstvu magije. Dopusti mi da ti kažem da mislim kako bi se i Sirijus ponosio tobom.

Hari proguta knedlu. Glas ga izdade. Mislio je da neće moći da podnese da razgovara o Sirijusu. Dovoljno mu je bilo bolno dok je slušao kako teča Vernon kaže „Njegov kum je mrtav?“, a još gore da sluša kako Pužorog olako pominje Sirijusovo ime.

- Surovo je - reče Dambldor mekim glasom - što ste ti i Sirijus tako malo vremena proveli zajedno. Tako brutalan kraj nečega što je trebalo da bude dugo i srećno prijateljstvo.

Hari klimnu glavom, odlučno uperivši pogled na pauka koji se sada peo po Dambldorovom šeširu. Video je da ga Dambldor razume, da možda i sumnja da je sve do njegovog pisma Hari proveo gotovo sve vreme kod Darslijevih ležeći na krevetu, odbijajući obroke i zureći u zamagljen prozor, pun hladne praznine koju je obično povezivao sa dementorima.

- Teško mi je da shvatim - reče najzad Hari spuštenim glasom - da mi on više nikad neće pisati.

Oči iznenada počеше da ga peku i on zatrepta. Osećao se glupo što je to priznao, ali sama činjenica da je imao nekog izvan Hogvortsa ko je brinuo šta ce s njim dešava, gotovo kao roditelj, bila je nešto najbolje što mu se desilo otkad je otkrio da ima kuma... a sada mu sove poštari više nikad neće doneti tu vrstu utehe...

- Sirijus ti je predstavljao sve ono što nikad ranije nisi spoznao - reče Dambldor nežno. - Prirodno, takav gubitak je poražavajuć...

- Ali, dok sam bio kod Darslijevih - prekide ga Hari, dok mu je glas postajao čvršći - shvatio sam da ne mogu zauvek da se zatvorim u sebe... niti da skroz puknem. Sirijus to ne bi želeo, zar ne? Uostalom, život je isuviše kratak... pogledajte samo Madam Bouns, vidite Emelinu Vens... ja mogu biti sledeći, zar ne? Ali ako je tako - reče on nemilosrdnim tonom, gledajući pravo u Dambldorove plave oči, koje su sijale pri svetlosti štapića - moram da budem siguran da ću sa sobom povesti što više Smrtoždera, pa i Voldemora, ukoliko uspem to da izvedem.

- Govoriš kao pravi sin svojih oca i majke, i kao pravo Sirijusovo kumče! - reče Dambldor, s odobravanjem potapšavši Harija po leđima. - Skidam ti kapu... odnosno, skinuo bih ti je da se ne

bojim da ću te zasuti paucima.

- A sada, Hari, s tim u vezi... pretpostavljam da si čitao Dnevndž irorok poslednje dve nedelje?

- Da - reče Hari, a srce mu brže zalupa.

- Onda si video da su u novine procurile razne vesti, odnosno preplavile ih, u vezi s tvojom pustolovinom u Dvorani proročanstava?

- Da - ponovi Hari. - I sada svi znaju da sam ja onaj...

- Ne, ne znaju - prekide ga Damblodor. - Samo dvoje ljudi na celom svetu zna čitav sadržaj proročanstva napravljenog za tebe i Lorda Voldemora, i obojica stoje u ovoj smrdljivoj šupi za metle, punoj paukova. Istina je, međutim, da su mnogi pogodili, ispravno, da je Voldemor poslao one Smrtoždere da ukradu to proročanstvo, i da se to proročanstvo odnosi na tebe.

- Mislim da ne grešim kad tvrdim da nikom nisi rekao da znaš o čemu govori ono proročanstvo?

- Ne - reče Hari.

- Mudra odluka, sve u svemu - reče Damblodor. - Mada mislim da možeš da daš sebi oduška u korist svojih prijatelja, gospodina Ronalda Veslija i gospođice Hermione Grendžer. Da - nastavi on kad ga Hari zapanjeno pogleda - mislim da treba da znaju. Činiš im medvedu uslugu ne poveravajući im nešto tako važno.

- Nisam hteo...

- ...da brinu, niti da ih zaplašiš? - reče Damblodor odmeravajući Harija preko svojih polumesečastih naočari. - Ili, možda nisi hteo da im priznaš kako si i sam zabrinut i uplašen? Potrebni su ti prijatelji, Hari. Kao što si i sam tačno rekao, Sirijus ne bi želeo da se potpuno zatvoriš u sebe.

Hari ne reče ništa, ali Damblodor izgleda nije ni očekivao odgovor. On nastavi: - Što se tiče druge, donekle srodne stavke. moja je želja da ove godine pohađaš privatne časove kod mene.

- Privatne... Kod Vas? - reče Hari, iznenađeno prekinuvši svoje ćutanje.

- Da. Mislim da je vreme da uzmem većeg udela u tvom obrazovanju.

- Čemu ćete me podučavati, gospodine?

- Oh, malo ovo, malo ono - odgovori Damblodor nehajno.

Hari je čekao, pun nade, da sazna nešto više, ali Damblodor nije dalje objašnjavao, pa ga on upita nešto drugo što ga je pomalo mučilo.

- Ako ćete mi vi držati časove, neću morati da idem na časove oklumencije kod Snejpa, zar ne?

- Profesora Snejpa, Hari... ne, nećeš morati.

- Dobro je - reče Hari s olakšanjem. - Zato što su bili...

On zastade, pazeći da ne kaže šta stvarno misli o tome.

- Mislim da bi reč „fijasko" bila baš odgovarajuća - reče Damblodor klimajući glavom.

Hari se nasmeja.

- Pa, to znači da odsad neću mnogo viđati profesora Snejpa - reče on - zato što mi neće dati da nastavim sa napicima ukoliko ne dobijem „natprosečno" na mom OČN-u... što znam da ne mogu da dobijem.

- Ne računaj ocene dok ih sove ne donesu - reče Damblodor sumorno. - Što bi, kad bolje razmislim, trebalo da bude malo kasnije danas. A sad, još dve stvari, Hari, pre nego što se rastanemo.

- Prvo, odsad pa nadalje, želim da nosiš nevidljivi ogrtač sve vreme uza sebe odsad pa nadalje. Čak i po Hogvortsu. Za svaki slučaj, shvataš li?

Hari klimnu glavom.

- I poslednje, dok si ovde, Jazbina će biti zaštićena najvećim mogućim merama obezbeđenja koje Ministarstvo magije može da pruži... Te mere su prouzrokovale izvesne nelagodnosti Arturu i Moli... sva njihova pošta pregleda se u Ministarstvu pre nego što se prosledi. Njima to ni najmanje ne smeta, jer im je jedina briga tvoja bezbednost. Ipak, loše bi im se odužio ako bi se izlagao riziku dok boraviš kod njih.

- Shvatam - reče Hari brzo.

- Vrlo dobro, onda - reče Damblodor, širom otvorivši vrata šupe za metle i iskoračivši u dvorište. - Vidim svetlost u kuhinji. Hajde da Moli već jednom pružimo šansu da kuka kako si isuviše mršav.

5. Preterana Flegma

Hari i Damblodor pridoše zadnjim vratima Jazbine, koja su bila okružena poznatom gomilom razbacanih starih čizama velingtonki i zarđalih kotlova. Hari je čuo meko kljuckanje pospanih pilića koje je dopiralo iz udaljenog kokošarnika. Damblodor triput zakuca na vrata i Hari spazi iznenadno kretanje iza kuhinjskog prozora.

- Ko je tamo? - upita nervozan glas koji on prepozna kao glas gospođe Vesli. - Predstavite se!

- Ja sam, Damblodor, dovodim Harija.

Vrata se smesta otvoriše. Na njima je stajala gospođa Vesli, niska, okruglasta, odevena u staru zelenu kućnu haljinu.

- Hari, dušo! Bože, Albuse, preplašio si me, rekao si da te ne očekujemo pre jutra!

- Imali smo sreće - reče Damblodor gurajući Harija preko praga. - Ispostavilo se da je Pužoroga mnogo lakše ubediti nego što sam očekivao. Harijevom zaslugom, naravno. Ah, zdravo, Nimfadora! Hari se osvrnu naokolo i vide da gospođa Vesli nije sama, uprkos poznim satima. Mlada veštica bledog, srcolikog lica i mišjesmeđe kose sedela je za stolom, držeći ogromnu šolju u rukama.

- Zdravo, profesore - reče ona. - Šta ima, Hari?

- Zdravo, Tonks.

Hari pomisli kako ona izgleda baš izmučeno, čak bolesno, a u njenom osmehu beše nečeg usiljenog. U svakom slučaju, njen izgled bio je manje šarolik nego inače, bez uobičajene nijanse žvaka-ružičaste kose.

- Bolje da krenem - reče ona brzo, ustavši i ogrnuvši kabanicu preko ramena. - Hvala na čaju i ramenu za plakanje, Moli.

- Molim te, nemoj zbog mene da ideš - reče Damblodor ljubazno. - Ne mogu da ostanem. Moram da raspravim važne stvari sa Rufusom Skrimdžerom.

- Ne, ne, moram da pođem - reče Tonks izbegavajući Damblodorov pogled. - "Ku noć..."

- Dušo, što ne dođeš na ručak kod nas preko vikenda, Remus i Ludooki drlaze...

- Ne, zaista, Moli... hvala u svakom slučaju... laku noć svima.

Tonks projuri pored Damblodora i Harija u dvorište, i na samo nekoliko koraka iza dovratka, okrenu se u mestu i iščeze u vazduhu. Hari primeti da je gospođa Vesli potištena.

- Pa, vidimo se na Hogvortsu, Hari - reče Damblodor. - Vodi računa o sebi, Moli, uvek sam ti na usluzi.

On se nakloni gospođi Vesli i pođe za Tonks, iščezavši tačno na istom mestu. Gospođa Vesli zatvori vrata koja su gledala na prazno dvorište, a onda uhvati Harija obema rukama za ramena i odgura ga do pune svetlosti lampe na stolu ne bi li bolje proučila njegov izgled.

- Isti si kao Ron - uzdahnu ona odmeravajući ga od gaave do pete. - Obojica izgledate kao da su na vas bacili rastežuće kletve. Kunem se da je Ron porastao dvanaest centimetara otkad sam mu poslednji put kupila odore. Jesi li gladan, Hari?

- Da, jesam - reče Hari iznenada shvativši koliko je gladan.

- Sedi, dušo. Sad ću nešto da ti smučkam.

Kad je Hari ceo, kosmata ričkasta mačka zgnječenog lica skoči mu na kolena i ugnezdi se tu, predući.

- Dakle, i Hermiona je ovde? - upita on, veselo, češkajući Krukšenks iza uva.

- O, da, stigla je prekjuče - reče gospođa Vesli kuckajući po ogromnom gvozdenom loncu svojim štapićem: on poskoči na šporet, s glasnim zveketom, i odmah poče da vri. - Svi su u krevetu, naravno, očekivali smo te tek kroz nekoliko sati. Evo, izvoli...

Ona ponovo lupnu lonac i on ge diže uvis, polete ka Hariju i nagnu se. Gospođa Vesli podmetnu činiju ispod njega taman na vreme da njome zahvati potok.guste supe od luka, koja se pušila.

-Hleba.,dušo?

- Hvala, gospođo Vesli.

Ona mahnu štapićem preko ramena. Vekna hleba i nož graciozno dojedriše na sto. Dok se vekna sama sekla, a lonac sa supom ponovo spustio na šporet, gospođa Vesli sede preko puta njega.

- Dakle, ubedio si Horacija Pužoroga da preuzme posao?

Hari klimnu glavom, ne mogavši da govori jer su mu usta bila puna vrele supe.

- Predavao je Arturu i meni - reče gospođa Vesli mudro klimajući glavom. - Naravno, ume da bude šarmantan kad hoće, ali Artur ga nikad nije mnogo voleo. Ministarstvo je puno Pužorogovih starih miljenika, uvek je jedza čekao da nekog pogura, ali nikad nije imao mnogo vremena za Artura, nije mu se činilo da će dovoljno visoko da poleti. Pa, to ti govori da čak i Pužorog pravi greške. Ne znam da li ti je Ron uopšte pisao o tome u svojim pismima... to se tek skoro dogodilo... ali Artur je unapređen!

Bilo je savršeno jasno da je gospođa Vesli izgarala od želje da to izgovori. Hari proguta velik gutljaj vrele supe i učini mu se da mu po grlu iskaču plikovi.

- To je sjajno! - promumla punim ustima.

- Baš lepo od tebe - nasmeši se gospođa Vesli, možda shvativši njegove suzne oči kao emocije izazvane tim vestima. - Da, Rufus Skrimdžer je osnovao nekoliko novih kancelarija kao odgovor na sadašnju situaciju, a Artur rukovodi Kancelarijom za otkrivanje i zaplenu lažnih odbrambenih čini i zaštitnih predmeta. To je veliki posao, ima deset ljudi koji mu sada podnose izveštaje!

- Šta zapravo...?

- Pa, vidiš, u svoj toj panici zbog Onog-koji-se-ne-sme-imenovati, na sve strane niču čudne stvari na prodaju, koje navodno treba da štite od Znaš-već-koga i od Smrtoždera. Možeš da zamisliš kakve su to stvari takozvani zaštitni napici, koji su zapravo tek obični sosovi, sa malo gnoja od buboničkih cevki, ili uputstva za odbrambene kletve, od kojih, zapravo, uši otpadaju... pa, u većini slučajeva počinoci krivičnih dela su ljudi kao Mandangus Flečer, koji u životu nisu radili neki pošten posao i koji koriste to što su svi zaplašeni, ali tu i tamo naiđu i na nešto zaista opako. Pre neki dan Artur je zaplenio kutiju šunjoskopa na koje su, izvesno je, Smrtožderi bacili kletve. Dakle, kao što vidiš, to je vrlo važan posao, i stalno mu govorim da je smešno što mu nedostaje pređašnje zamajavanje automobilskim svećicama i tosterima i ostalim normalskim besmislicama. - Gospođa Vesli završi govoranciju ozbiljnim pogledom, kao da je Hari taj koji sugeriše da je prirodno što nekom nedostaju automobilske svećice.

- Da li je gospodin Vesli još na poslu? - upita Hari.

- Naravno da jeste. U stvari, već malo kasni... rekao je da će se vratiti oko ponoći...

Ona se okrenu da pogleda u veliki sat koji je bio čudno nataknut povrh gomile čaršava u korpi za veš na drugom kraju stola. Hari ga odmah prepozna: imao je devet kazaljki, a na svakoj je bilo ispisano ime jednog od članova porodice, i obično je visio na zidu dnevne sobe Veslijevih, mada je njegov sadašnji položaj ukazivao na to da je gospođa Vesli počela da ga nosi sa sobom po kući. Svaka od njegovih devet kazaljki pokazivala je sada na smršnu oiasnosš.

- Tako je već izvesno vreme - reče gospođa Vesli neubedljivo olakim tonom - još otkad je Znaš-već-ko ponovo izašao na čistinu. Pretpostavljam da je sada svako u smrtnoj opasnosti... Ne verujem da je to slučaj samo s našom porodicom... ali ne znam nikog drugog ko ima ovakav sat, pa ne mogu da proverim. Oh!

Sa iznenadnim usklikom, ona pokaza na sat. Kazaljka gospodina Veslija pomerila se na iušovanje.

- Dolazi!

I zaista, trenutak kasnije začu se kucanje na vratima sa zadnje strane. Gospođa Vesli skoči i pojuri ka njima. Spustivši ruku na kvaku, lica naslonjenog na drvo, ona meko pozva: - Arture, da li si to ti?

- Da - začu se iznureni glas gospodina Veslija. - Ali, rekao bih ti isto i da sam Smrtožder, dušo. Postavi mi pitanje!

- O, zaista...

- Moli!

- U redu, u redu... koja je tvoja najveća želja?

- Da otkrijem kako avioni ostaju u vazduhu.

Gospođa Vesli klimnu glavom i okrenu kvaku, ali gospodin Vesli ju je snažno držao s druge strane, zbog čega vrata ostadoše čvrsto zatvorena.

- Moli! I ja moram tebi najpre da postavim pitanje!

- Arture, stvarno, ovo je smešno...

- Kako voliš da te zovem kad smo nas dvoje sami? Čak i pri prigušenoj svetlosti lampe Hari je video da je gospođa Vesli pocrvenela. I njemu odjednom postade toplo oko ušiju i vrata, i stade

nestrpljivo da guta supu, lupajući kašikom o činiju što je jače mogao.

- Molica-drndalica - prošaputa prestravljena gospođa Vesli u procep između vrata i dovratka.

- Tačno - reče gospodin Vesli. - Sad možeš da meпустиš da uđem.

Gospođa Vesli otvori vrata i na njima se ukaza njen muž, mršav, proćelav, ridokos čarobnjak sa rožnatim naočarima, u dugačkom, prašnjavom putnom ogrtaču.

- I dalje ne vidim zašto moramo da prolazimo kroz to svaki put kad se vraćaš kući - reče gospođa Vesli, i dalje rumena u licu, dok je pomagala mužu da skine ogrtač. - Mislim, Smrtožderi bi mogli da te prisile da im odaš odgovore na ta pitanja pre nego što se pretvore u tebe!

- Znam, dušo, ali to je zvanična procedura Ministarstva a ja moram da pružim primer. Nešto lepo miriše... supa s lukom?

Gospodin Vesli se željno okrenu prema stolu.

- Hari! Nismo te očekivali pre jutra!

Rukovaše se, i gospodin Vesli se sruči u stolicu pored Harija, dok je gospođa Vesli i njemu servirala činiju supe.

- Hvala, Moli. Baš sam imao gadnu noć. Neki idiot je počeo da prodaje metamorfne medalje. Samo ih okačiš oko vrata i možeš po volji da promeniš izgled. Sto hiljada maski, sve za deset galeona!

- A šta se stvarno dešava kad ih staviš na sebe?

- Uglavnom samo dobiješ neprijatnu narandžastu boju, ali su nekolicini ljudi iznikle bradavice u obliku pipaka po čitavom telu. Kao da Sent Mungo nema dovoljno posla i bez toga!

- Zvuči kao nešto što bi Fredu i Džordžu bilo smešno - reče gospođa Vesli oklevajući. - Jesi li siguran...?

- Naravno! - reče gospodin Vesli. - Naši dečaci, ipak, ne bi ništa slično uradili, sad kad je ljudima očajnički potrebna zaštita!

- Dakle, zbog toga si zakasnio, zbog metamorfnih medalja?

- Ne, nego smo čuli za opasne povratne kletve u restoranu „Elifant i Kesl“, ali ih je Odred za sprovođenje magijskih zakona ubrzo obuzdao, pre nego što smo sti-gli...

Hari stavi ruku preko usta da zaustavi zevanje.

- U krevet - reče smesta gospođa Vesli, koju nije bilo moguće zavarati. - Spremila sam ti Fredovu i Džordžovu sobu, u njoj ćeš biti dok si ovde.

- Zašto, še su oni?

- O, oni su u Dijagon-aleji, spavaju u malom stanu iznad svoje prodavnice šala, pošto su veoma zauzeti - reče gospođa Vesli. - Moram da prkznam, nisam to u početku odobravalala, ali izgleda da imaju dara za posao! Hajde, dušo, kovčeg ti je već gore u sobi.

- “Ku noć, gospodine Vesli - reče Hari odgurnuvši stolicu unazad. Krukšenks lagano iskoči iz njegovog krila i iskrade se iz sobe:

- Lak” noć, Hari - reče gospodin Vesli.

Dok su izlazili iz kuhinje, Hari vide kako gospođa Vesli ponovo baca pogled na sat u korpi za veš. Sve kazaljke su, ponovo, pokazivale na smršnu oiasnosš.

Fredova i Džordžova soba bila je na drugom spratu. Gospođa Vesli uperi štapić u lampu na natkasni i ona se odmah upali, kupajući sobu prijatnim zlatastim sjajem. Mada je na radnom stolu pored prozorčeta bila velika vaza cveća, njegov miris nije mogao da prekrije ustajali vonj nečeg za šta se Hariju činilo da je barut. Znatan deo prostora na podu zauzimao je priličan broj neoznačenih, zapečaćenih kartonskih kutija, među kojima je stajao Harijev školski kovčeg. Izgledalo je da soba služi kao privremeno skladište.

Sa svoje pritke navrh velikog ormana, Hedviga veselo huknu Hariju, a onda izlete kroz prozor. Hari je znao da je čekala da ga vidi pre nego što pođe u lov. Hari požele gospođi Vesli laku noć, navuče pidžamu i uvuče se u jedan od kreveta. Oseti nešto tvrdo unutar jastučnice. Poče da pipa po mraku, izvuče iz nje ljubičasto-narandžastu karamelu i odmah prepozna da je to bljuvačka bombona. Nasmešivši se u sebi, okrenu se na drugu stranu i istog trenutka zaspao.

Nekoliko sekundi kasnije, ili se bar tako Hariju činilo, probudi ga nešto što je zvučalo kao topovska paljba dok se vrata uz tresak otvoriše. Naglo se uspravlajući u krevetu, začu hrapav zvuk razgrtanja zavesa. Zaslepljujuća sunčeva svetlrost udari mu pravo u oči. Štiteći ih rukom, drugom je

beznadežno pipkao tražeći naočare.

- Šasedešva?

- Nismo znali da si već stigao! - reče neko glasno i uzbuđeno i oštro ga pljesnu po ruci.

- Rone, nemoj da ga udaraš - prekorno reče devojački glas.

Harijeva ruka pronađe naočari i on ih navuče, mada je svetlost bila toliko jarka da je ionako jedva mogao da gleda. Za trenutak, pred njim zatreperi dugačka senka koja se nejasno nazirala. On žmirnu i pred očima mu iskrсну Ron Vesli cereći se.

- Sve u redu?

- Nikad bolje - reče Hari češkajući se po glavi i ponovo se sroza na jastuke. - A ti?

- Nije loše - reče Ron privlačeći kartonsku kutiju da sedne na nju. - Kad si stigao? Mama nam je tek sada rekla!

- Noćas oko jedan.

- Jesu li Normalci u redu? Da li su dobro postupali s tobom?

- Isto kao i obično - reče Hari dok se Hermiona spuštala na ivicu kreveta. - Nisu mnogo razgovarali sa mnom, ali mi tako više odgovara. Kako si ti, Hermiona?

- O, baš fino - reče Hermiona, koja je proučavala Harija kao da on pati od nečega.

Mislio je da zna šta se iza toga krije i, pošto nije imao želju da u ovom trenutku raspravlja o Sirijusovoj smrti ili o nekoj drugoj mučnoj temi, on reče: - Koliko je sati? Da li sam propustio doručak?

- Ne brini za to, mama ti nosi gore poslužavnik s hranom, smatra da si neuhranjen - reče Ron prevrnuvši očima. - Pa, šta se zbiva?

- Ništa naročito, bio sam skučen kod tetke i teče, zar ne?

- Ma daj! - reč Ron. - Došao si zajedno s Dambldorom!

- Nije bilo tako uzbuđljivo. Samo je hteo da mu pomognem da ubedi tog matorog nastavnika da se vrati iz penzije. Zove se Horacije Pužorog.

Hermiona uputi upozoravajuć pogled Ronu, i Ron istog trena promeni ton.

- Oh - reče Ron, delujući razočarano. - Mislili smo da...

- ...i mislili smo da je tako nešto u pitanju.

- Jeste li? - reče Hari zabavljajući se.

- Daa... daa, sada kad je Ambridžova otišla, očigledno nam treba novi nastavnik odbrane od mračnih veština, zar ne? Pa, ovaj, kakav je?

- Liči pomalo na morža i bio je glavešina Sliterina - reče Hari. - Nešto nije u redu, Hermiona?

Ona ga je posmatrala kao da očekuje da se na njemu svakog trenutka ispolje neki čudni simptomi. Ona žurno promeni svoj izraz u neubedljiv osmeh.

- Ne, sve je u redu! Pa, ovaj, da li ti se čini da će taj Pužorog biti dobar nastavnik?

- Šta znam - reče Hari. - Ne može biti gori od Ambridžove, zar ne?

- Ja znam nekoga ko je gori od Ambridžove - reče glas s vrata. Ronova mlađa sestra tromo uđe u sobu delujući srdito. - Zdravo, Hari.

- Šta je s tobom? - upita Ron.

- Ma, ona - reče Džini bubnuvši na Harijev krevet. - Izluđuje me.

- Šta ti je sad uradila? - upita Hermiona brižno.

- Način na koji mi se obraća... pomislio bi neko da imam tri godine!

- Znam - reče Hermiona utišavši ton. - Tako je puna sebe.

Hari je bio zaprepašćen što čuje da Hermiona tako govori o gospođi Vesli i nije mogao da krivi Rona, koji ljutito reče: - Zar vas dve ne možete ni za trenutak da je se okanite?

- Da. Tako treba, samo je ti brani - napade ga Džini. - Svi znamo da ne možeš da je se zasitiš.

Ovo je bio isuviše čudan komentar da bi se odnosio na Ronovu majku. Počevši da primećuje da je nešto propustio, Hari reče: - O kome vi to...?

Ali odgovor na to pitanje stiže pre nego što je uspeo da ga završi. Vrata sobe se ponovo otvoriše i Hari instinktivno navuče prekrivače sve do brade, tako naglo da Hermiona i Džini skliznuše s kreveta na pod.

Na vratima je stajala mlada žena, lepote od koje zastaje dah, tako da soba odjednom postade čudno

bestežinska. Bila je visoka i vitka, s dugom plavom kosom i činilo se da zrači bledim srebrnastim sjajem. Savršenstvo vizije dopunjavao je veliki krcati poslužavnik s doručkom.

- "Ari - reče ona grlenim glasom. - Pretugo se nismo fideli!

Kad je prešla prag pošavši ka njemu, ukaza se gospođa Vesli, koja je cupkala iza nje, delujući prilično mrzovoljno.

- Nije trebalo da nosiš poslužavnik gore, upravo sam se spremala sama to da učinim.

- Nikakaf proplem - reče Fler Delaker spustivši poslužavnik preko Harijevih kolena i nagnuvši se da ga poljubi u oba obraza: odmah zatim osetio je kako ga mesto koje su njene usne dotakle žestoko peče. - Česnula sam da ga fidim. Sećaš se moje sestre, Gabrijel? Ne prestaje da priča o "Ariju Poteru. Biće odušefljena da te ponofo fidi.

- 0... i ona je tu... - promuklo upita Hari.

- Ne, ne, blesafu momče - reče Fler uz zvonki smeh. - Mislila sam idućeg leta kad se mi... nije faljda da ne snaš?

Njene velike plave oči se raširiše i ona prekorno pogleda gospođu Vesli, koja reče: - Nismo stigli da mu kažemo.

Fler se ponovo okrenu Hariju, zanjihavši svoj pokrov srebrne kose tako da ošinu gospođu Vesli posred lica.

- Bil i ja ćemo se fenčati!

- 0 - reče Hari tupo. Nije mogao da ne zapazi kako rocnoga Vesli, Hermiona i Džini odlučno izbegavaju da se pogledaju. - Opa! Ovaj... čestitam!

Ona mu priđe i ponovo ga poljubi.

- Bil je frlo sauzet u ovom trenutku, frlo naporno radi, a ja radim samo pola radnog fremena u Gringošsu zbog mogeg engleskok, pa me je dofeu ofde na nekoliko dana da propisno upoznam njegovu familiju. Bilo mi je mnogo drago kad sam čula da dolasiš... ofde nema mnogo šta da se radi, sem ukoliko ne foliš kufanje i piliće! Pa... prijatno, "Ari!

Rekavši to, ljupko se okrenu i takoreći odlebe iz sobe, tiho zatvarajući vrata za sobom. Gospsfa Vesli procedi nešto kao: - Tja!

- Mama je mrzi - tiho reče Džini.

- Ne mrzim je! - reče gospođa Vesli mrzovoljnim šapatom. - Samo mislim da su požurili s veridbom, to je sve!

- Poznaju se već godinu dana - reče Ron, koji je delovao čudnovato ošamućen i gledao u zatvorena vrata.

- Pa, to i nije dugo! Znam zašto se to desilo, naravno. Za sve je kriva neizvesnost zbog povratka Znaš-već-koga, ljudi misle da već sutra mogu da budu mrtvi, pa stoga srljaju da donose odluke za koje bi im u normalnim okolnostima bilo potrebno malo više vremena. Isto je bilo i prošli put kad je bio moćan, parovi su se uzimali na sve strane...

- Uključujući i tebe i tatu - reče Džini lukavo.

- Da, ali tvoj otac i ja bili smo stvoreni jedno za drugo, i kakve bi svrhe imalo da smo čekali? - reče gospođa Vesli. - Dok Bil i Fler... pa... šta uopšte imaju zajedničko? On je marljiv, realističan tip, dok je ona...

- ...Krava - dodade Džini klimnuvši glavom. - Ali Bil nije tako realističan. On je kletvolomac, zar ne, voli avanturu, malo glamura... Valjda se zato zatreskao u tu Flegmu.

- Prestani tako da je zoveš, Džini - oštro će gospođa Vesli, dok su se Hari i Hermiona smejali. - Pa, bolje da pođem... pojedj jaja dok su još topla, Hari.

Delujući skrhana brigom, ona napusti sobu. Ron kao da je i dalje bio pomalo ošamućen. Ispitujuće je odmahivao glavom, kao pas koji pokušava da otrese vodu iz ušiju.

- Kako to da se nisi navikao na nju kad stanujete u istoj kući? - upita ga Hari.

- Pa, navikneš se... ali ako ti upadne ovako neočekivano, kao sad...

- Baš patetično - besno će Hermiona, odmakavši se što je dalje mogla od Rona, dok nije stigla do zida, skrstila ruke i okrenula se licem prema zidu.

- Ne želiš valjdada ona ostane zauvek ovde? - upita Džini Rona s nevericom. Kad on samo sleže ramenima, nastavi: - Pa, mama će to da zaustavi ako bude mogla, kladim se u šta hoćeš.

- Kako misli da to izvede? - upita Hari.
 - Stalno pokušava da dovuče Tonks na večeru. Mislim da očekuje da će se Bil zacopati u Tonks. Nadam se da hoće, radije bih da nam ona bude u porodici.
 - Da, kako da ne - sarkastično će Ron. - Nema tog muškarca koji će pri zdravoj pameti da zavoli Tonks dok se Fler vrzma naokolo. Mislim, Tonks izgleda dobro kad se ne glupira s kosom i nosom, ali...
 - Vraški je lepša od Flegme - reče Džini.
 - I pametnija, ona je Auror! - reče Hermiona iz ćoška.
 - Fler nije glupa, bila je dovoljno dobra da se plasira za Tročarobnjački turnir - reče Hari.
 - Nemoj sad još i ti! - reče Hermiona gorko.
 - Pretpostavljam da ti se sviđa kako ta Flegma kaže „Ari", je l" da? - upita Džini prezrivo.
 - Ne - reče Hari žaleći što je išta rekao. - Samo sam hteo da kažem da je Flegma... ovaj, Fler...
 - Ipak bih radije htela da vidim Tonks u našoj porodici - reče Džini. - Ona je bar duhovita.
 - Nije baš mnogo duhovita u poslednje vreme - reče Ron. - Kad god je vidim, sve više liči na Jecajuću Mirtu.
 - To nije u redu - dobaci Hermiona. - Još nije prebolela to što se desilo... znaš... Mislim, bio joj je rođak!
- Harijevo srce pretrnu. Stigli su do Sirijusa. On podiže viljušku i poče da trpa kajganu u usta, nadajući se da će uspeti da izbegne bilo kakvo uključivanje u ovaj deo razgovora.
- Tonks i Sirijus jedva da su se poznavali! - reče Ron. - Sirijus je pola života proveo u Askabanu, a pre toga njihove familije nikad se nisu srele...
 - Nije u tome stvar - reče Hermiona. - Ona misli da je njena krivica što je on mrtav!
 - Otkud joj sad pa to? - upita Hari uprkos svojoj odluci.
 - Pa, ona se borila sa Belatriks Lestredž, zar ne? Mislim da smatra kako Belatriks nikad ne bi ubila Sirijusa da ju je ona prethodno dokrajčila.
 - To je glupo - reče Ron.
 - To je krivica preživelih - reče Hermiona. - Znam da je Lupin pokušavao da razgovara s njom, ali još uvek je potištena. Čak ima problema sa svojim metamorfozama!
 - Sa svojim...?
 - Ne može više da menja svoj izgled kao što je mogla - objasni Hermiona. - Mislim da je šok uticao na smanjenje njenih sposobnosti, ili tako nešto.
 - Nisam znao da i to može da se desi - reče Hari.
 - Ni ja - reče Hermiona - ali pretpostavljam, ukoliko si mnogo depresivan...
- Vrata se ponovo otvoriše i gospođa Vesli pomoli glavu kroz njih.
- Džšš - prošaputa ona - siđi i pomoz mi oko ručka.
 - Pričam s društvom! - reče Džini razdraženo.
 - Smesta! - reče gospođa Vesli i povuče se.
 - Želi da sam tamo samo da ne bi bila nasamo s Flegmom! - reče Džini mrzovoljno. Zamahnu svojom dugom riđom kosom oko sebe, vrlo dobro imitirajući Fler, i šepureći se krenu po sobi, ruku podignutih uvis kao bale-rina.
 - I vama bi, društvo, bolje bilo da brzo siđete - reče dok je odlazila.
- Hari iskoristi privremenu tišinu da još malo prezalogaji. Hermiona je zavirivala u Fredove i Džordžove kutije, mada bi svaki čas popreko pogledala u Harija. Ron, koji se sada sam poslužio Harijevim tostom, i dalje je sneno piljio u vrata.
- Šta je ovo? - upita najzad Hermiona, podižući nešto što je ličilo na mali teleskop.
 - Otkud znam - reče Ron - ali ako su ga Fred i Džordž ostavili ovde, onda znači da još nije spremno za prodavnicu šala i zevzevata, zato budi pažljiva. - Tvoja mama kaže da im posao s radnjom dobro ide - reče Hari. - Rekla je da Fred i Džordž imaju dara za biznis...
 - Blago rečeno - reče Ron. - Zgrću silne galeone. Jedva čekam da vidim to mesto. Još nismo otišli do Dijagon-aleje, jer mama kaže da tata mora da bude s nama da bismo bili potpuno bezbedni, a on je zaista zauzet, mada mi iz priče zvuči sjajno.
 - A šta je s Persijem? - upita Hari. Treći po redu, najstariji brat Veslijevih razišao ce s ostatkom

porodice. - Da li ponovo govori s tvojim tatom i mamom?

- Ma kakvi - reče Ron.

- Ali zna da je tvoj tata sve vreme bio u pravu kad je reč o Voldemorovom povratku...

- Dambldor kaže da je ljucima lakše da oprostite drugima što su u zabludi nego što su u pravu - reče Hermiona. - Čula sam ga kako to kaže tvojoj mami, Rone.

- To mi baš liči na Dambldorov način razmišljanja - reče Ron.

- Davaće mi privatne časove ove godine - reče Hari tek da bi se uključio u razgovor.

Ron se zagrcnu tostom, a Hermiona zinu od čuda.

- Pa što ne kažeš! - reče Ron.

- Tek sam se sad setio - priznade Hari. - Rekao mi je to prošle noći u vašoj šupi za metle.

- Bokca mu... privatni časovi s Dambldorom! - reče Ron delujući baš impresionirano. - Pitam se zašto on...?

Glas mu utihnu. Hari vide kako on i Hermiona razmenjuju poglede. On spusti nož i viljušku, a srce mu se uzlupa prilično brzo budući da je sedeo u krevetu. Dambldor mu je rekao da to uradi... Zašto ne baš sad? On prikova pogled za viljušku što se presijavala na sunčevim zracima koji su mu padali u krilo i reče: - Ne znam zašto hoće da mi daje časove, ali mislim da je to zbog proročanstva.

Ni Ron ni Hermiona ništa ne rekoše. Hari je imao utisak da su se oboje sledili. On nastavi, i dalje se obraćajući viljušci: - Onog, znate, koje su hteli da ukradu u Ministarstvu.

- Ali niko ne zna kako ono glasi - reče Hermiona brzo. - Razbilo se.

- Mada Prorok kaže... - poče Ron, ali Hermiona reče: - Pssst!

- Prorok je u pravu - reče Hari, s naporom pogledavši u njih dvoje: Hermiona je izgledala preplašeno, a Ron zadivljeno. - Ta staklena kugla koja se razbila nije jedina zabeleška o TOM proročanstvu. Čuo sam celu stvar u Dambldorovoj kancelariji, jer je on bio prisutan kad je proročanstvo izrečeno, na je mogao da mi ga kaže. Na osnovu onog što mi je rekao - Hari duboko uzdahnu - izgleda da sam ja taj koji treba da dokusuri Voldemora... ili bar, kako je rečeno, dok jedan ne umre, drugi ne može da živi.

Za trenutak, sve troje su zurili jedni u druge u tišini. Zatim se začu glasno „tras" i Hermiona iščeze u oblačić crnog dima.

- Hermiona! - povikaše Hari i Ron. Poslužavnik s doručkom s treskom skliznu na pod.

Hermiona se kašljući pomoli iz dima, stežući teleskop i pokazujući na blistavo purpurno-crno oko.

- Pritisnula sam ga i... on me je udario pesnicom po licu! - reče ona dahćući.

I zaista, sada i oni videše majušnu pesnicu koja je na dugom federu iskočila s jednog kraja teleskopa.

- Ne brini - reče Ron, koji se očigledno trudio da se ne nasmeje. - Mama će to da sredi, ona ume da zaleči manje povrede...

- O, pusti to sad! - reče Hermiona žurno... - Hari, o, Hari...

Ona ponovo sede na ivicu njegovog kreveta.

- Pitali smo se, posle našeg povratka iz Ministarstva... dabome, nismo hteli ništa da ti kažemo, ali na osnovu onoga što je Lucijus Melfoj rekao o proročanstvu, da se to odnosi na tebe i Voldemora, pa, mislili smo da će biti tako nešto... o, Hari... - Zurila je u njega, a onda prošaputa: - Bojiš li se?

- Ne više onoliko koliko sam se bojao - reče Hari. - Kad sam ga prvi put čuo, uplašio sam se... ali sada, izgleda mi kao da sam oduvek znao da ću na kraju morati da se suočim s njim...

- Kada smo čuli da Dambldor lično dolazi da te pokupi, mislili smo da bi možda hteo da ti kaže ili pokaže nešto što ima veze s proročanstvom - reče Ron žustro. - I donekle smo bili u pravu, zar ne? Ne bi ti davao časove da misli da si otpisan, ne bi gubio vreme... sigurno misli da imaš šanse!

- To je istina - reče Hermiona. - Pitam se čemu će da te poučava, Hari? Neko stvarno razvijenoj odbrambenoj magiji, verovatno... moćnim kontrakletvama... protivurocima...

Hari ih više nije slušao. Telom mu se razlivala toplina koja nije imala veze sa sunčevom svetlošću. Grlo, koje ga je stezalo, poče da popušta. Znao je da su Ron i Hermiona mnogo više šokirani nego što to pokazuju, ali sama činjenica da su tu, kraj njega, s obe njegove strane, i da mu govore okrepljujuće reči utehe, ne zazirući od njega kao da je kužan ili opasan, vredela je više nego što bi im ikad rekao.

- ...i zaboravljajući čini, onako uopšteno - zaključio Hermiona. - Pa, sad bar znaš za jedan predmet koji ćeš slušati ove godine, jedan više od Rona i mene. Pitam se kad ćemo dobiti rezultate OČN-a?
- Uskoro, već je prošlo mesec dana - reče Ron.
- Čekaj - reče Hari prisativši se drugog dela razgovora s Dambldorom prethodne noći. - Mislim da je Dambldor rekao da će naši OČN rezultati stići danas!
- Danas? - vrisnu Hermiona. - Danas? Ali što nisi... o, bože... trebalo je da kažeš...

Ona skoči na noge.

- Idem da vidim da li je neka sova već stigla... Ali, kada je Hari sišao u prizemlje deset minuta kasnije, iotpuno obučan, noseći prazan poslužavnik od doručka, zatekao je Hermionu kako sedi za kuhinjskim stolom sva usplahirena, dok se gospođa Vesli trudila da joj smanji oteklinu od koje joj je lice ličilo na pandu.

- Neće da se povuče - zabrinuto je govorila gospođa Vesli stojeći iznad Hermione sa štapićem u ruci i primerkom Vidarevog iriručnika, otvorenog na „Modrice, posekotine i ogrebotine”. - Ovo mi je uvek uspevalo, ne mogu da shvatim zašto sad neće.

- Valjda Fred i Džordž tako zamišljaju smešnu šalu, udešavajući da budu sigurni da neće moći da splasne? -reče Džini.

- Ali mora da splasne! - ciknu Hermiona. - Ne mogu zauvek da idem naokolo ovakva!

- Nećeš, dušo, naći ćemo protivotrov, ne brini - reče gospođa Vesli umirujućim tonom.

- Bil mi je rekao da su Fred i Džordž veoma zabavni! - reče Fler vedro se smešeći.

- Da, evo, ne mogu da dođem do daha od smejanja! -obrecnu se Hermiona.

Ona skoči i poče da hoda ukrug po kuhinji, kršeći prste.

- Gospođu Vesli, jeste li sasvim, ama baš sasvim sigurni da nijedna sova nije stigla jutros?

- Da, dušo, već bih primetila - reče gospođa Vesli strpljivo. - Ali nema još ni devet, ima vremena...

- Znam da sam zabrljala drevne rune - mrmljala je Hermiona grozničavo. - Definitivno sam napravila bar jednu ozbiljnu grešku u prevodu. A ni praktični deo odbrane od mračnih veština uopšte nije valjao. Mislim da sam dobro uradila preobražavanje, ali kad se sad prisetim...

- Hermiona, hoćeš li da zavežeš, nisi samo ti nervozna! - zareža Ron. - A kad budeš dobila svojih jedanaest „natprosečnih” OČN-a...

- Ne, nemoj, nemoj! - povika Hermiona histerično mašući rukama. - Znam da sam sve uprskala!

- Šta se dešava ako padnemo? - upita Hari prisutne u sobi, ali mu ponovo odgovori Hermiona.

- Razmatramo koje su nam mogućnosti zajedno sa starešinom kuće. Ja sam na kraju prošlog polugođa razgovarala sa profesorkom Mek Gonagal.

Hari oseti kako mu nešto kuva u stomaku. Bilo mu je krivo što nije manje pojeo za doručak.

- U Bobatonsu - reče Fler samozadovoljno - drrrukčije smo radili te stfari. Mislim da je tak” boljs. Polašemo ispitate posle šes” godina školofanja, a ne pet, a onda...

Flerine reči izgubiše se u vrisku. Hermiona je pokazivala na kuhinjski prozor. Na nebu su se jasno videle tri crne mrlje, koje su se sve vreme povećavale.

- To su definitivno sove - reče Ron promuklo, poskočivši da se pridruži Hermioni kod prozora.

- I ima ih tri - reče Hari pridruživši im se sa druge hermionine strane.

- Po jedna za svakog od nas - reče Hermiona prestravljenim šapatom. - 0, ne... o, ne... o, ne...

Ona čvrsto steže Harija i Rona oko miške.

Sove su letele pravo ka Jazbini, tri divne zlatno-mrke ptice, od kojih je svaka, uskoro je to postalo jasnije, kad su se spustile niže iznad staze što vodi u kuću, nosila ogroman kvadratni koverat.

- 0, ne! - ciknu Hermiona.

Gospođa Vesli se progura pored njih i otvori kuhinjski prozor. Jedna sova, druga, treća, uleteše kroz njega i spustiše se na sto u istoj liniji. Sve tri podigoše desne nožice.

Hari se probi napred. Pismo adresirano na njega bilo je pričvršćeno za nožicu sove u sredini. Odveza ga drhtavim prstima. S njegove leve strane, Ron je pokušavao da odvoji svoje rezultate, a s desne, Hermioni su se ruke toliko tresle da joj se i sova tresla.

Niko u kuhinji nije progovarao. Najzad, Hari uspe da odvoji koverat. Brzo ga pocepa i odmota pergament koji je biounutra.....

REZŠTATI OBIČNIH ČAROBNAČKIH NIVOA

Prolazne ocene: Naširosečno (N) Iznad očekšanja (I) Prihvašljivo (P)

Neirolazne: Bedno (B) Očajno (O) Trol (T)

HARI DŽEJMS POTER DOBIO JE SLEDEĆE OCENE:

Asšronomija

Briga o magijskim sšvorenjima

Čini

Odbrana od mračnih veššina N

Predskazivanja

Herbologija

Isšorija magije

Naiici I

Preobražavanje

Hari je nekoliko puta pročitao pergament, i svaki put je sve lakše disao. Sve je u redu: oduvek je znao da će pasti iz predskazivanja, a nije ni imao šanse da položi istoriju magije budući da se obeznanio na pola ispita, ali je sve drugo položio! Prešao je prstom preko ocena... dobro je prošao iz preobražavanja i herbologije, čak je dobio „iznad očekivanja" iz napitaka! A najbolje od svega, dobio je „natprosečan" iz odbrane od mračnih veština!

Osvrnuo se. Hermiona je bila okrenuta leđima, pognute glave, ali je zato Ron bio oduševljen.

- Pao sam samo iz predskazivanja i istorije magije, a koga je uopšte i briga za to! - reče on veselo Hariju. -Evo... da se trampimo...

Hari pogleda u Ronove ocene: nije bilo nijedne „natprosečan"...

- Znao sam da ćeš biti najbolji u odbrani od mračnih veština - reče Ron, udarivši Harija po ramenu.

- Dobro smo prošli, zar ne?

- Hermiona? - upita Džini obazrivo, jer je Hermiona i dalje stajala okrenuta leđima. - Kako si prošla?

- Ja... nije loše - reče Hermiona tiho.

- Ma daj - reče Ron, priđe i ote joj rezultate iz ruku. - Eto... deset „natprosečnih" i jedna „iznad očekivanja" iz odbrane od mračnih veština. - Pogleda je, poluzabavljen, poluiznerviran. - Ti si sad pa razočarana, zar ne?

Hermiona odmahnu glavom, ali Hari se nasmeja.

- Pa, sad se spremamo za OIČT! - iskezi se Ron. - Mama, ima li još kobasica?

Hari ponovo pogleda u svoje rezultate. Bili su dobri onoliko koliko je mogao da očekuje. Osećao je samo malu grižu savesti... ovo je kraj njegove ambicije da postane Auror. Nije postigao potreban rezultat iz napitaka. Sve vreme znao je da neće, ali je ipak osetio probadanje u stomaku kad je ponovo pogledao na to malo crno „I".

Bilo mu je čudno, imajući u vidu da mu je upravo jedan Smrtožder pod maskom prvi rekao kako bi on, Hari, bio dobar Auror, ali ga je ta ideja toliko obuzela da nije mogao da zamisli šta bi drugo voleo da postane. Štaviše, još od trenutka kada je, pre mesec dana, čuo to proročanstvo, izgledalo mu je da je to pravi, sudbinski poziv za njega... dokjedan ne umre, drugi nećemoći da živi... zar ne bi ispunjavao proročanstvo, i time sebi pružio najveće šanse da preživi ukoliko bi se pridružio vrhunski izvežbanim čarobnjacima, čiji je posao da nađu i ubiju Voldemora?

6. Drakovo skretanje

Sledećih šest nedelja Hari nije kročio dalje od bašte Jazbine. Najveći deo dana provodio je u voćnjaku Veslijevih igrajući kvidič dva na dva (Hari i Hermiona protiv Rona i Džini. Hermiona je bila očajno loša a Džini dobra, pa su bili prilično dobro usklađeni), a uveče je jeo trostruke porcije svega što bi gospođa Vesli iznela pred njega.

Bio bi to srećan, miran raspust da nije bilo priča o nestancima, čucnim nesrećama, čak i o pogibijama, koje su se gotovo svakog dana pojavljivale u Proroku. Ponekad bi im Bil i gospodin Vesli saopštili novosti i pre nego što bi bile objavljene u Proroku. Na veliko nezadovoljstvo

gospođe Vesli, proslavu Harijevog šesnaestog rođendana pokvarile su jezive vesti koje je na rođendansku zabavu doneo Remus Lupin, koji je izgledao ispijeno i sumorno, smeđe kose prošarane sivim vlasima, u odeći pohabanijoj i zakrpljenijoj nego ikad.

- Bilo je još nekoliko napada dementora - objavi on kada mu gospođa Vesli pruži ogroman komad rođendanske torte. - A našli su i telo Igora Karkarova u nekoj stračari na severu. Iznad nje bio je postavljen Mračni znak... Iskreno, iznenađen sam što je uspeo da preživi čitavih godinu dana nakon što je napustio Smrtoždere. Sirijusovom bratu Regulusu je to pošlo za rukom svega nekoliko dana, koliko se sećam.

- Da, pa dobro - reče gospođa Vesli mršteći se - možda bismo mogli da pričamo o nečemu drugom...

- Da li ste čuli za Floreana Forteskju, Remuse? - upita Bil, kome je Fler stalno dolivala vino. - Čoveka koji je vodio...

- ...poslastičarnicu u Dijagon-aleji? - prekide ga Hari osećajući neprijatnu mučninu u dnu stomaka. - Davao mi je sladoled besplatno. Šta se desilo s njim?

- Odvukli su ga, sudeći po izgledu njegovog stana.

- Zašto? - upita Ron, dok je gospođa Vesli pogledom streljala Bila.

- Ko zna? Mora da ih je nekako uznemirio. Bio je dobar čovek, taj Florean.

- Kad već pričamo o Dijagon-aleji - reče gospođa Vesli - izgleda da je i Olivander nestao.

- Onaj što je pravio čarobne štapiće? - reče Džini, zaprepašćena.

- Baš taj. Radnja je prazna. Nema tragova borbe. Niko ne zna da li je svojevolumno otišao ili je otet.

- A štapići... kako će ljudi nabavljati čarobne štapiće?

- Moraće da se zadovolje drugim majstorima - reče Lupin. - Ali Olivander je bio najbolji, i ukoliko ga se druga strana dokopala, to ne valja za nas.

Dan posle ove prilično sumorne rođendanske čajanke, stigoše im pisma i spiskovi knjiga sa Hogvortsa. Harijevo je sadržalo i jedno iznenađenje: postao je kapiten kvidičkog tima.

- To ti daje status jednak asistentima! - srećno uskliknu Hermiona. - Sada možeš da koristiš naše zasebno kupatilo i sve drugo!

- Opa, sećam se kada je Čarli nosio ovakvu značku - reče Ron s ushićenjem proučavajući značku. - Hari, ovo je baš kul, ti si moj kapiten... ako me pustiš da se vratim u tim, tojest, ha, ha...

- Pa, pretpostavljam da sad, kad smo dobili ovo, ne možemo više da odlažemo put u Dijagon-aleju - uzdahnu gospođa Vesli, gledajući u Ronov spisak udžbenika. - Ići ćemo u subotu, ukoliko tvoj otac opet ne bude morao da ide na posao. Ne idem tamo bez njega.

- Mama, zar zaista misliš da se Znaš-već-ko krije među policama s knjigama kod Brašnjavka u Mrljavka -zakikota se Ron.

- A da nisu Forteskju i Olivander otišli na godišnji odmor, je li? - reče gospođa Vesli, odjednom planuvši. - Ako misliš da teraš šegu sa bezbednošću, možeš da ostaneš, a ja ću ti sama doneti neophodne stvari...

- Ne, "oču da pođem, hoću da vidim Fredovu i Džordžovu radnju! - brže-bolje reče Ron.

- Onda pazi kako se ponašaš, mladiću, pre nego što zaključim da si isuviše nezreo da pođeš s nama!

- reče gospođa Vesli ljutito, zgrabivši sat, na kome je svih devet kazaljki i dalje pokazivalo na smršnu opasnost, i smesti ga na gomilu tek opranih peškira. - A to važi i za povratak na Hogvorts!

Ron će s nevericom okrenu prema Hariju, a njegova majka uze korpu s vešom i rasklimatani sat u naručje, i kao vetar odjuri iz sobe.

- Bokca mu... ovde čovek više ne može ni da se našali...

Ali je Ron narednih nekoliko dana pazio da se ne šali na Voldemorov račun. Subota osvanu bez izliva besa gospođe Vesli, mada je za doručkom izgledala vrlo napeto. Bil, koji je hteo da ostane kod kuće sa Fler (na Hermionino i Džinino zadovoljstvo), dodade Hariju preko stola punu vrećicu novca.

- A meni? - omah zatraži Ron, razrogačivši oči.

- To je Harijevo, idiote - reče Bil. - Izvadio sam ga iz tvog sefa, Hari, jer je sada potrebno i po pet sati da se dobije zlato, pošto su goblini veoma pooštrili obezbeđenje. Pre dva dana su Barkiju Punišerpi nabili ispitivačku sondu u... veruj mi, ovako je lakše.

- Hvala, Bile - reče Hari smeštajući novac u džep.

- Ufek je ufifavan - zadržano je vrskala Fler gladeći Bila po nosu. Iza njenih leđa, Džini se pretvarala da povraća u činiju s pahuljicama. Hari se zagrcnu jer je upravo jeo kornfleks, a Ron ga potapša po leđima.

Bio je oblačan, mračan dan. Kad su izašli iz kuće navlačeći ogrtače, ispred, u dvorištu, čekao ih je specijalni automobil Ministarstva magije, u kojem se Hari jednom već vozio.

- Dobro je što tata ponovo može da nam obezbedi ova kola - reče Ron zahvalno, razbaškarivši se kad kola glatko krenuše iz Jazbine. Bil i Fler su im mahali sa kuhinjskog prozora. On, Hari, Hermiona i Džini smestiše se u prostranim i udobnim zadnjim sedištim.

- Nemoj da se navikavaš na njih, sve je to zbog Harija - reče gospodin Vesli preko ramena. On i gospođa Vesli bili su napred, sa šoferom Ministarstva. Suvozačevo sedišta bilo je rasklopljeno u dvosedi. - Dodeljen mu je najviši prioritet, kad je obezbeđenje u pitanju. U Probušenom kotlu pridružice nam se i dodatno obezbeđenje.

Hari ništa ne reče. Nije mu se sviđalo pomisao da će ići u kupovinu okružen bataljonom Aurora. Stavio je svoj nevidljivi ogrtač u ravnac, smatrajući da ukoliko je taj ogrtač mogao da zavara Dambldora, može da posluži i za Ministarstvo, mada, kad bolje razmisli, nije bio siguran da Ministarstvo zna za njegov ogrtač.

- Evo nas, dakle - reče vozač posle iznenađujuće kratkog vremena, po prvi put progovorivši kad su usporili kod Čering krosa i zaustavili se ispred Probušenog kotla. - Treba da vas sačekam, imate li pojma koliko ćete se zadržati?

- Nekoliko sati, čini mi se - reče gospodin Vesli. -0, dobro je, i on je tu!

Hari se ugleda na gospodina Veslija i proviri kroz prozor. Srce mu poskoči. Ispred krčme nisu čekali Aurori, već divovsko obličje Rubeusa Hagrida, hogvortskog čuvara, koji je nosio dug kaput od dabrove kože, iskezivši se kad ugleda Harijevo lice, slep za zapanjene poglede Normalaca koji su tuda prolazili.

- Hari! - grunu on, i uze Harija u kostolomni zagrljaj u trenutku kada je iskoračio iz auta. - Bakkik... ovaj, Uvelokrili... da, treba da gi vidiš, Hari, tak" je srećan što se vratijo na svež vazduh...

- Drago mi je što je zadovoljan - reče Hari cereći se i masirajući svoj grudni koš. - Nismo znali da si ti to „obezbeđenje“!

- Znam, baš k"o u erap"a vremena, je l"? Vi"š, Ministarstvo je "telo da ti pošalje bulumentu Aurora, al" je Dambldor rek"o da ću i ja da bidnem dovoljan - reče Hagrid ponosito, ispršivši se i zadenuvši palčeve u džepove. - "Ajde da pođemo, ondak... posle vas, Moli, Arture...

Probušeni košao je, prvi put otkad Hari pamti, bio potpuno prazan. Samo je Tom, gostioničar, smežuran i bezub, ostao od starog društva. S nadom ih je pogledao kad su ušli, ali pre nego što je stigao da progovori, Ha-grid važno reče: - Samo smo u prolazu, Tome, siguran sam da razumeš. Hogvortska posla, znadeš.

Tom turobno klimnu glavom i nastavi da briše čaše. Hari, Hermiona, Hagrid i Veslijevi prodoše kroz bar i izađoše u hladnjikavo dvorištance iza zgrade, gde su stajali kontejneri. Hagrid podiže svoj ružičasti kišobran i čvrknu jednu ciglu u zidu, koji se odmah otvori u obliku lučnog prolaza koji vodi u vijugavu, kaldrmisanu ulicu.

Prodoše kroz ulaz i zastadoše da pogledaju naokolo.

Dijagon-aleja se promenila. Raznobojni, svetleći izlozi sa knjigama čini, sastojcima napitaka i kotlovima nisu više bili vidljivi, već skriveni iza ogromnih plakata Ministarstva magije, koji su bili zalepljeni preko njih. Na većini ozbiljnih ljubičastih plakata bila su uveličana bezbednosna uputstva koja su tokom leta već poslata na sve strane, a na nekima su bile pokretne crno-bele fotografije Smrtoždera za koje se znalo da su slobodni. S prednje strane najbliže apoteke podrugljivo se smejala Belatriks Lestredž. Nekoliko izloga bilo je zamandaljeno, uključujući i one na sladoledžnici Floreana Forteskja. Međutim, na ulici je nikao čitav niz oro nulih tezgji. Na najbližoj, podignutoj ispred Brašnjavka u Mrljavka, ispod prugaste, umrljane nadstrešnice, bio je pričvršćen natpis na kartonu:

Amajlije - efikasne irošiv vukodlaka, demenšora u Inferijusa

Mali ofucani čarobnjak zveckao je u pravcu prolaznika pregrštima srebrnih simbola na lancima.

- Uzmite jednu za vašu devojčicu, madam? - dozivao je gospođu Vesli, smešeći se Džini. - Da zaštitite njen ljupki vratić?

- Da sam na dužnosti... - reče gospodin Vesli ljutito, netremice gledajući prodavca amajlija.

- Da, ali nemoj sada nikoga da hapsiš, dušo, žurimo - reče gospođa Vesli nervozno proveravajući spisak. - Mislim da bi bilo bolje da pođemo najpre do Madam Aljkavuše, Hermioni su potrebne nove odore, Ronu već vire gležnjevi u starim odorama, a tebi, Hari, sigurno trebaju nove. Baš si porastao... hajdemo, svi...

- Moli, nema smisla da svi idemo kod Madam Aljkavuše - reče gospodin Vesli. - Zašto njih troje ne ode sa Hagridom, a mi ćemo da skoknemo do Brašnjavka u Mrljavka, i uzmemo udžbenike za sve?

- Ne znam - reče gospođa Vesli brižno, očigledno rastrzana između želje da brzo završi kupovinu i želje da se ne odvajaju. - Hagride, misliš li...?

- Ne sekiraj se, "će da im bidne lepo sa mnom, Moli -reče Hagrid umirujuće se osmehnuvši, odmahujući svojom šakom velikom velikom kao poklopac kante. Gospođa Vesli nije bila potpuno ubedena, ali je dozvolila da se razdvoje, pojurivši prema Brašnjavku u Mrljavku s mužem i Džini, dok se Hari, Ron, Hermiona i Hagrid uputiše ka prodavnicu Madam Aljkavuše.

Hari je primetio da mnogi prolaznici imaju isti užurban, brižan izgled kao i gospođa Vesli, i da se niko više ne zaustavlja da bi razgovarao. Kupci su se držali zajedno u malim zbijenim grupama, i hitro obavljali svoje poslove. Izgleda da niko nije sam kupovao.

- Moglo bi da bidne malo gužvanjca tamo, sa svim" nama - reče Hagrid zaustavivši se ispred radnje Madam Aljkavuše i nagnu se da proviri kroz izlog. - "Će da ostanem napolju da čuvam stražu, važi? I tako Hari, Ron i Hermiona udoše zajedno u malu prodavnicu. Izgledala je, na prvi pogled, prazna, ali čim se iza njih zalupiše vrata, začuše poznat glas, koji je dopirao iza rafa sa blistavim zeleno-plavim odorama.

- ...nisam dete, ukoliko nisi primetila, majko. Savršeno sam sposoban da sam kupujem.

Začu se coktanje, i glas koji Hari prepozna kao glas Madam Aljkavuše reče: - Pa sad, dušo, tvoja majka je sasvim u pravu, niko od nas više ne bi smeo sam da lunja naokolo, to nema nikakve veze s tim da li si dete...

- Pazi malo še stavljaj tu zihernadlu, hoćeš li? Iza rafa pojavi se tinejdžer bledeg, špicastog lica i svetloplave kose, noseći vrlo lep komplet tamnozelenih odora koje su svetlucale od silnih pribadača oko poruba i ivica rukava. Krupnim koracima priđe ogledalu i stade da se gleda, nekoliko trenutaka pre nego što je primetio Harija, Rona i Hermionu iza svojih ramena u odrazu ogledala. On začkilji svojim sitnim svetlosivim očima.

- Ako se pitaš kakav je to smrad, majko, jedna Blatokrvna je upravo ušla - reče Drako Melfoj.

- Nema potrebe za takvim rečima! - reče Madam Aljkavuša dojurivši iza rafa s odećom, s krojačkim metrom i štapićem u ruci. - I ne želim da vidim isukane štapiće u mojoj radnji! - dodade žurno, jer je, kad je pogledala prema vratima, videla kako Hari i Ron stoje tamo, obojica uperivši štapiće u Draka.

Hermiona, koja je stajala malko iza njih, prošaputa: -Ne, nemojte, zaista, nije vredno toga...

- Da, kao da bi se usudio da koristiš magiju izvan škole - podrugnu se Melfoj. - Ko ti je nagrdio oko, Grendžerova? Hteo bih da mu pošaljem cveće.

- Dosta je bilo - oštro će Madam Aljkavuša osvrnuvši se preko ramena tražeći podršku. - Madam... molim vas...

Iza rafa s odećom pred njih izlete Narcisa Melfoj.

- Sklanjajte to - reče hladno Hariju i Ronu. - Ako ponovo napadnete mog sina, pobrinuću se da vam to bude poslednja stvar koju ćete ikad uraditi.

- Stvarno? - reče Hari iskoračivši napred i zureći u ravnodušno i arogantno lice koje je, uprkos bledilu, i dalje ličilo na lice svoje sestre. Sad je bio iste visine kao ona. - Hoćeš da dovedeš nekoliko smrtožderskih pajtaša da nas smaknu, je li?

Madam Aljkavuša ciknu i uhvati se za srce.

- Stvarno, ne biste smeli da optužujete... opasno je da se tako nešto kaže... sklanjajte štapiće, molim vas!

Ali Hari nije hteo da spusti svoj štapić. Narcisa Melfoj mu se neprijatno nasmeši.

- Vidim da ti to što si Dambldorov ljubimac daje osećaj lažne sigurnosti, Hari Poteru. Ali Dambldor neće uvek biti tu da te zaštiti.

Hari podsmešljivo pogleda naokolo.

- Au... zamisli samo... sad ga nema! Što onda ne probaš da to učiniš? Možda bi mogli da ti nađu ćeliju za dvoje u Askabanu, da budeš sa svojim mužem gubitnikom!

Melfoj ljutito polete na Harija, ali se saplete o svoju predugačku odoru. Ron se glasno nasmeja.

- Da se nisi usudio tako da razgovaraš s mojom majkom, Poteru! - preteće zareža Melfoj.

- Sve je u redu, Drako - reče Narcisa zadržavši ga tankim belim prstima za rame. - Očekujem da će se Poter ponovo sastati sa svojim dragim Sirijusom pre nego ja sa Lucijusom.

Hari još više podiže štapić.

- Hari, ne! - zaječa Hermiona vukući ga za ruku u pokušaju da je spusti. - Razmisli... ne smeš... bićeš u velikoj nevolji...

Madam Aljkavuša se za tren ukopa u mestu, toliko je bila uzrujana, a onda reši da se ponaša kao da se ništa ne dešava, u nadi da i neće. Nagnu se prema Melfoju, koji je i dalje gledao u Harija.

- Mislim da bi ovaj levi rukav mogao još malo da se potkrati, dušo, samo da...

- Jao! - vrisnu Melfoj odgurnuvši joj ruku - pazi gde stavljaš pribadače, ženo! Majko... mislim da više ne želim ovu...

On svuče odoru preko glave i baci je na pod ispred nogu Madam Aljkavuše.

- U pravu si, Drako - reče Narcisa gledajući Hermionu s prezirom. - Sad kad znam kakav šljam kupuje ovde... bolje da odemo do Postave u čipke. - Rekavši to, njih dvoje žurno izleteše iz radnje, a Melfoj se potrudi da iz sve snage udari Rona dok je izlazio.

- Pa, stvarno! - reče Madam Aljkavuša skupljajući popadale odore, uperivši u njih vrh svog štapića kao da je usisivač, da lakše pokupi prašinu.

Sve vreme, dok su probali Harijeve i Ronove nove odore, bila je rastresena, pokušala je da proda Hermioni čarobnjačku odoru, umesto veštičje, i najzad ih ispratila s osećanjem olakšanja što im vidi leđa.

- Uzeli sve š"o vam treba? - upita Hagrid živahno kad su se ponovo pojavili pred njim.

- Otprilike - reče Hari. - Jesi li video Melfojeve?

- Jes" - reče Hagrid nezainteresovano. - Al" ne bi se usudili da traže kavgu usred Dijagon-aleje, Hari, ne sekiraj se zbog nji".

Hari, Ron i Hermiona razmeniše poglede, ali pre nego što su stigli da Hagrida oslobode zablude, naiđoše gospodin i gospođa Vesli i Džini, tegleći teške pakete knjiga.

- Svi ste dobro? - upita gospođa Vesli. - Nabavili ste odore? U redu, možemo onda, na putu do Freda i Džordža usput da svratimo do apoteke i Ijlopa... a sad, držite se jedni uz druge...

Ni Hari ni Ron nisu ništa kupili u apoteci, pošto su znali da više neće imati napitke, ali obojica su kupila velike kutije oraha, za Hedvigu i Prasvidžeona, u Ijlopovoj trgovini sova. A onda, zajedno sa gospođom Vesli, koja je svaki čas proveravala koliko je sati, zaputiše se dalje ulicom, u potrazi za Veslijevskim čarobnjačkim ludorijama, radnjom koju su držali Fred i Džordž.

- Stvarno ne možemo da ostanemo dugo - reče gospođa Vesli. - Stoga ćemo samo nabrzaka da bacimo OKO, a zatim se vraćamo u auto. Mora da smo blizu, ovo je broj 92... 94...

- Oia - reče Ron od jednom zastavši.

U odnosu na bezlične, plakatima prekrivene radnje oko njih, izlozi Fredove i Džordžove radnje privlačili su pogled kao vatromet. Slučajni prolaznici su se preko ramena osvrtno gledajući u te izloge, a nekoliko prilično zaprepašćenih ljudi već je zastalo kao da su omađijani. Izlog s leve strane bio je zaslepljujuće pun robe koja se obrtala, pucketala, sevala, poskakivala i vriskala. Hariju pođe voda na usta čim ih je video. Preko desnog izloga bio je ogroman plakat, ljubičast kao i oni iz Ministarstva, ali ukrašen svetlećim žutim slovima:

Ne treba da vas brine Znate-već-ko? TREBALO bi da vas brine

ZATVOR-JE-TO Opstipacijska senzacija od koje pati cela nacija!

Hari počeo da se smeje. Čuo je slabašno jecanje pored sebe i zatekao gospođu Vesli kako zuri u plakat zanemela od čuda. Usne su joj se micale, tiho izgovarajući: „ZATVOR-JE-TO".

- Ubiće ih na spavanju! - prošaputa ona.

- Ne, neće! - reče Ron, koji se, kao i Hari, smejao. -Ovo je sjajno!

On i Hari prvi uđu u radnju. Bila je puna mušterija. Hari nije mogao da priđe policama. Zurio je naokolo, u kutije naslagane do tavanice: tu su bile zabušantske bombonjere, koje su blizanci usavršili tokom svoje poslednje, nezavršene godine na Hogvortsu. Hari je zapazio kako se krvavonosni nugat najbolje prodaje, jer je od njega preostala samo još jedna kutija na polici. Bilo je pregrada punih štapića za trikove, najjeftiniji od njih bi se uz zamah pretvorili u gumeno pile ili u ženske gaće. Najskuplji bi korisnika koji ništa ne sluti udarali po glavi i vratu. Bilo je tu i kutija sa perima, među njima i samopunećih, onih koja proveravaju pravopis i onih koja sama odgovaraju na kontrolne zadatke. Gužva se malo raščisti i Hari se probi do tezge, vde je bulumenta oduševljenih desetogodišnjaka posmatrala drvenog čovečuljka koji se lagano peo stepenicama prema pravim vešalima, oslonjenim na kutije s natpisom: „Vešala za višekratnu upotrebu - pogodi slova ili će da visi!”

- „Patentirane čini za sanjarenje”...

Hermiona se nekako probila do izloženih predmeta blizu tezge i počela da čita obaveštenje na poleđini kutije sa drečavo obojenom slikom zgodnog mladića i onesvećene devojkice na palubi gusarskog broda.

- Uz iomoć obične bajalice zaiašćeše u najkvalitešnije, izuzešno realistično iolučasovno sanjarenje, koje se lako može ukloiti u irosečne školske časove u irakšično je neirimešno (iroirešne iojave: izaziva ši izraz lica iošećanje iraznine u manje balavljenje). Ne irodaje se mlađima od šesnaesš godina.

Znaš - reče Hermiona pogledavši u Harija - to je zaista neverovatna čarolija!

- Zbog toga što si sad rekla, Hermiona - začu se glas iza njih - dobićeš jednu besplatno.

Pred njima je stajao nasmejani Fred, odeven u tamnoljubičastu odoru, koja je veličanstveno isticala njegovu plamenoriđu kosu.

- Kako si, Hari? - Rukovaše se. - Šta ti je s OKOM, Hermiona?

- Tvoj pesničavi teleskop - reče ona žalosno.

- O, boga mu, zaboravio sam na njih - reče Fred. -Evo...

On izvadi kutijicu iz džepa i dade joj. Ona je oprezno otvori i vide gustu žutu kremu.

- Samo je utapkaj na modricu i nestaće za manje od sata - reče Fred. - Morali smo da pronađemo neki pristojan odstranjivač modrica, većinu proizvoda testiramo na sebi.

Hermiona je delovala nervozno. - Ovo je bezbedno, zar ne?

- Naravno da jeste - reče Fred ohrabrujućim tonom. -Dođi, Hari, vodim te u obilazak.

Hari ostavi Hermionu da macka pastu po svom pomodrelom oku i pođe za Fredom prema zadnjem delu radnje, gde je bio štand sa kartama i trikovima s kanapom.

- Normalški mađioničarski trikovi! - reče Fred veselo, pokazujući na njih. - Za fijuke kao što je tata, znaš, koji vole Normalške stvari. Nije neka zarada, ali imamo stabilnu potražnju i to su super pokloni... o, evo i Džordža...

Fredov brat bliznac energično se rukova s Harijem.

- Vodiš ga u obilazak? Dođi ovamo, Hari, tu se obrće pravi novac... ej, ši, sšriaš li neššo u dže, ilašićeš krvlju, a ne galeonima! - dodade upozoravajući nekog mališana koji brže-bolje skloni ruku sa tubice s natpisom: „Jestivi mračni znaci - od njih svima pripada muka!” Džordž razgrnu zavesu iza normalških trikova i Hari vide mračniju, manje pretrpanu prostoriju. Na tim proizvodima ambalaža je bila mnogo prigušenije boje.

- Upravo smo proizveli ovu malo ozbiljniju liniju proizvoda - reče Fred. - Smešno je kako se to desilo...

- Ne bi verovao koliko ima ljudi, čak i onih što rade u Ministarstvu, koji nisu u stanju da izvedu pristojne zaštitne čini - reče Džordž. - Naravno, oni nisu imali tebe da ih podučavaš, Hari.

- Tako je... pa, mislili smo da su zaštitni šeširi dobra fora. Znaš, izazoveš nekog da te gađa činima dok to nosiš na glavi, i posmatraš mu lice kad ta čin samo odskoči. Ali je Ministarstvo kupilo pet stotina tih čini, za celokupno osoblje obezbeđenja! A i dalje primamo velike narudžbine!

- Stoga smo proširili asortiman zaštitnim ogrtačima, zaštitnim rukavicama...

- ...mada im ne bi previše pomogli protiv neoprostivih kletvi, već samo protiv onih manjih i

umereno jakih čini i kletvi.

- A onda smo mislili da bismo mogli da zađemo u područje odbrane od mračnih veština, jer se tu vrti velika lova - nastavi Džordž oduševljeno. - Ovo je baš kul. Gledaj, instant prašak za trenutni mrak, uvozimo ga iz Perua. Zgodno da brzo pobegneš odnekud.

- A police s našim lažnim detonatorima samo se prazne, vidi - reče Fred pokazujući na čudne crne predmete nalik automobilskim trubicama, koji su pokušavali da se sklone s vidika. - Samo krišom ispustiš neki od njih, a on će da odjuri i bučno iščezne, vršeci diverziju, ukoliko ti treba..

- Zgodno - reče Hari impresionirano.

- Evo ti - reče Džordž uhvativši nekoliko trubica i dobaci ih Hariju.

Mlada veštica sa kratkom plavom kosom pomoli glavu iza zavese. Hari vide da i ona nosi tamnoljubičastu odoru osoblja radnje.

- Neka mušterija traži šaljivi kotao, gospodine Vesli i gospodine Vesli - reče.

Hariju je bilo čudno što Freda i Džordža oslovljavaju sa „gospoda Vesli“, ali oni pohitaše krupnim koracima.

- Ostani tu gde si, Veriti, dolazim - spremno reče Džordž. - Hari, uzmi sve što želiš, važi? Besplatno.

- Ne mogu to da učinim! - reče Hari, koji je već izvadio vrećicu s novcem da plati za lažne detonatore.

- Ovde ne možeš da platiš - reče odlučno Fred, gurajući u stranu Harijevo zlato.

- Ali...

- Ti si nam dao početnu pozajmicu, nismo to zaboravili - reče strogo Džordž. - Uzmi sve što poželiš i nemoj da zaboraviš da i drugima kažeš tde si to nabavio, ako pitaju.

Džordž izlete kroza zavesu da pomogne oko drugih mušterija, a Fred povede Harija natrag u glavni deo radnje da pronađu Hermionu i Džini, koje su i dalje razgledale patentirane čini za sanjarenje.

- Zar vi, devojke, niste otkrile naše specijalne čudo-veštičje proizvode? - upita Fred. - Za mnom, dame...

Blizu prozora, oko niza drečavoružičastih proizvoda načičkale su se uzbuđene devojčice, koje su se oduševljeno kikitale. Hermiona i Džini su se, iz opreza, ustručavale.

- Evo vam - reče Fred ponosno. - Najbolji izbor ljubavnih napitaka koji ćete igde naći.

Džini skeptično podiže obrvu. - Da li deluju?

- Svakako, čitavih dvadeset četiri časa odjednom, u zavisnosti od težine dečaka o KOM se radi...

- ...i privlačnosti devojke - reče Džordž, iznenada iskrsnuvši pored njih. - Ali ne prodajemo ih našoj sestri - reče neočekivano se uozbiljivši - ne dok je oko nje petorica momaka, na osnovu onog što...

- Sve što ste čuli od Rona su obične laži - reče Džini smireno, saginjući se da uzme malo ružičasto lonče sa police. - Šta je to?

- Iskorenjivač bubuljica za deset sekundi zagarantovano - reče Fred. - Odličan za sve, od čireva do mitesera, ali ne menjaj temu. Zar sada ne izlaziš s MOMKOM no imenu Din Tomas?

- Da - reče Džini. - I poslednji put kad sam pogledala, on je bio samo jedan dečak, a ne petorica. Šta je ovo?

Ona pokaza na pufnaste loptice u nijansama ružičaste i ljubičaste, koje su se vrtele po dnu kaveza i ispuštale prodornu pisku.

- Pigejske pufne - reče Džordž. - Minijturni pufnokošci, ne možemo dovoljno brzo da ih nakotimo, koliko se prodaju. A šta je s Majklom Kornerom?

- Otkaçila sam ga, nije umeo da gubi - reče Džini, stavi prst na rešetke kaveza i zagleda se u pigejske pufne koje su se gurala po njemu. - Stvarno su cakane!

- Ljupke su, nego šta - složi se Fred. - Ali isuviše brzo menjaš momke, zar ne?

Džini se okrenu ka njemu, s rukama na kukovima. Lice joj je bilo toliko nalik majčinom da se Hari začudi što Fred nije ustuknuo.

- To se tebe ne tiče. A tebi bih bila zahvalna - ljutito dobaci Ronu, koji se upravo pojavio iza Džordžovog lakta, pretrpan robom sa polica - da ovoj dvojici ne pričaš takve priče o meni!

- To je tri galeona, devet sikla i knut - reče Fred prebrojavajući kutije u Ronovom naručju. - Pare na sunce.

- J a sam ti brat!
- A to što nosiš je naša roba. Tri galeona, devet sikla. Oprostiću ti knut.
- Ali, ja nemam tri galeona i devet sikla!
- Onda bolje to vrati na police, sve na svoje mesto. Ron ostavi nekoliko kutija, i pokaza Fredu rukom jedan ružan gest, ali to, na nesreću, primeti gospođa Vesli, koja je izabrala baš taj trenutak da se pojavi.
- Ako te ponovo vidim da to radiš, začaraću ti prste da ne mogu da se razdvoje - reče ona oštro.
- Mama, mogu li da dobijem pigmejsku pufnu? - odjednom upita Džini.
- Pig... šta? - oprezno upita gospođa Vesli.
- Vidi ih, baš su cakane...

Gospođa Vesli se pomeri u stranu da vidi te pigmejske pufne, a Hariju, Ronu i Hermioni smesta se ukaza nezaklonjen pogled kroz izlog. Drako Melfoj je sasvim sam jurio ulicom. Kada je prolazio pored Veslijevskih čarobnjačkih ludorija, pogledao je preko ramena. Nekoliko sekundi kasnije zamakao je van vidokruga izloga, te ga izgubiše iz vida.

- Pitam se tde mu je mamica - reče Hari mrgodno.
- Reklo bi se da joj je umakao - reče Ron.
- Zašto? - upita Hermiona.

Hari ne reče ništa, ali je napregnuto razmišljao. Narcisa Melfoj ne bi dobrovoljno ispustila iz vida svog dičnog sina. Mora da se Melfoj silno potrudio da se oslobodi njenog stiska. Poznajući Melfoja, i nimalo ga ne simpatišući, Hari je bio siguran da razlog ne može biti bezazlen.

Osvrnu se oko sebe. Gospodin Vesli i Džini naginjali su se ka pigmejskim pufnama. Gospodin Vesli je očarano ispitivao špil obeleženih normalskih karata. Fred i Džordž su pomagali mušterijama da se snađu. S druge strane stakla, Hagrid je stajao leđima okrenut njima, gledajući tamo-amo po ulici.

- Brzo ispod ovoga - reče Hari izvlačeći nevidljivi ogrtač iz torbe.
- O... ne znam, Hari - reče Hermiona gledajući u nedoumici prema gospođi Vesli.
- Dolazi!- podviknu joj Ron.

Na trenutak je oklevala, a onda se zavukla ispod ogrtača, zajedno sa Harijem i Ronom. Niko nije primetio da su nestali. Svi su bili isuviše zainteresovani za Fredove i Džordžove proizvode. Hari, Ron i Hermiona probiše se do vrata što su brže mogli, ali kada su stigli na ulicu, Melfoj je već nestao, podjednako uspešno kao i oni.

- Išao je u onom pravcu - promrmlja Hari što je moguće tiše, tako da ih Hagrid, koji je pevušio, ne čuje. -Hajd”mo.

Iskradoše se pored njega, izvirujući levo i desno, kroz izloge i vrata, dok Hermiona ne pokaza prstom napred.

- To je on, zar ne? - prošaputa ona. - Skreće nalevo?
- Veliko iznenađenje - došapnu Ron.

Jer, Melfoj je pogledao oko sebe, a onda skliznuo u Nokturn-aleju i iščezao s vidika.

- Brzo, ili ćemo ga izgubiti - reče Hari ubrzavši korak.
- Videće nam se stopala! - upozori ih Hermiona pošto joj ce ogrtač malo izdigao iznad članaka. Sada im je bilo mnogo teže da se skrivaju utroje ispod njega.
- Nije važno - reče Hari nestrpljivo - samo požuri! Ali Nokturn-aleja, sporedna ulica posvećena mračnim veštinama, bila je potpuno pusta. Virili su kroz izloge dok su prolazili, ali ni u Jvdnoj radnji kao da uopšte nije bilo mušterija. Hari je pretpostavljao da bi kupovina mračnih rekvizita u ovo opasno i sumnjičavo doba bila prilično riskantna - ili bi to pre bila činje-nica da vas vide kako te stvari kupujete. Hermiona ga snažno uštinu za ruku.

-Joj!

- Pst! Vidi! Tu je, unutra! - prodakta ona Hariju u uvo.

Bili su pred jedinom radnjom u Nokturn-aleji koju je Hari ikada posetio: kod Bordžina u Burksa, gde su se prodavali raznorazni čudni predmeti. Tamo je usred vitrina punih lobanja i starih boca stajao Drako Melfoj, okrenut leđima prema njima, jedva vidljiv iza istog onog velikog crnog ormana u kom se Hari jednom krio da bi izbegao Melfoja i njegovog oca. Sudeći po pokretima

Melfojevih ruku, vrlo je žustro govorio. Vlasnik radnje, gospodin Bordžin, pogrbljen čovek masne kose, stajao je licem okrenut Melfoju. Na licu je imao čudan izraz pomešane ozlojeđenosti i straha.

- Kad bismo samo mogli da čujemo šta pričaju! - reče Hermiona.

- Možemo! - reče Ron ushićeno. - Čekaj... prokleti... On ispusti nekoliko kutija koje je još vukao sa sobom, trapavo uzimajući najveću.

- Produžne uši, vidi!

- Fantastično! - reče Hermiona kad Ron odmotava dugačke niti boje mesa i počeo da ih provlači ispod vrata. - O, nadam se da vrata nisu učinjena neprobojnim...

- Nisu! - reče Ron razdragano. - Slušaj!

Skupili su glave jednu uz drugu i napregnuto slušali na kraju tih žica, kroz koje se Melfojev glas čuo jasno i glasno, kao da su uključili radio.

- ...znaš kako da je popraviš?

- Možda - reče Bordžin tonom koji je nagoveštavao da ne želi ništa da obeća. - Ipak, moram najpre da je vidim. Zašto je nisi doneo u radnju?

- Ne mogu - reče Melfoj. - Mora da stoji tamo. Treba samo da mi kažeš kako to da uradim.

Hari vide kako se Bordžin nervozno obilizuje.

- Pa, ako ne mogu da je vidim, kažem ti da će biti vrlo teško. Ne mogu ništa da garantujem.

- Ne? - reče Melfoj, a Hari je znao, po njegovom tonu, da se Melfoj podrugljivo smeška. - Možda će te ovo naterati da budeš malo sigurniji.

On se pomeri ka Bordžinu i sada nije mogao da se vidi od vitrina. Hari, Ron i Hermiona se odgegaše postrance ne bi li ga držali na oku, ali su mogli da vide samo Bordžina, koji je izgledao veoma preplašeno.

- Ako ikome kažeš - reče Melfoj - biće odmazde. Znaš Fenrira Surog? On je porodični prijatelj, navraćaće s vremena na vreme da bi bio siguran da posvećuješ punu pažnju ovom problemu.

- Nema potrebe za...

- Ja ću o tome da odlučim - reče Melfoj. - Pa, bolje da idem. I ne zaboravi da ovu čuvaš na sigurnom. Biće mi potrebna.

- Možda bi želeo sad da je uzmeš?

- Ne, naravno da ne bih, glupavi kepecu, kako bih je nosio niz ulicu? Samo nemoj da je prodaš.

- Nipošto... gospodine.

Bordžin mu se duboko nakloni kao onda kada ga je Hari video da se klanja Lucijusu Melfoju.

- Nikome ni reči, Bordžine, što znači ni mojoj majci, razumeš li?

- Naravno, naravno - promrmlja Bordžin ponovo se klanjajući.

Sledećeg trenutka zvono na vratima glasno zazvecka i Melfoj oholo izađe iz radnje, vrlo zadovoljan sobom. Prošao je tako blizu Harija, Rona i Hermione da su osetili kako im ogrtač ponovo leprša oko kolena. Bordžin ostade sleđen u radnji, a njegov usiljeni osmeh beše iščezao. Izgledao je zabrinuto.

- Šta to bi? - prošaputa Ron namotavajući produžne uši.

- Pojma nemam - reče Hari napregnuto razmišljajući. - Hoće da mu se nešto popravi... i hoće da rezerviše nešto odatle... jeste li videli šta je pokazivao kad je rekao „ovu“.

- Ne, bio je iza ove vitrine...

- Vas dvojica ostanite ovde - prošaputa Hermiona.

- Šta to...?

Ali Hermiona je već izronila ispod ogrtača. Proverila je frizuru ogledajući se u izlogu, a onda umarširala u prodavnicu, uz ponovnu zveku zvonca. Ron ponovo brže-bolje spusti produžne uši ispod vrata i dodade jednu žicu Hariju.

- Zdravo, kakvo užasno jutro, zar ne? - živahno reče Hermiona Bordžinu, koji ne odgovori, ali joj uputi sumnjičav pogled. Veselo pevušeći, Hermiona je se šetkala između gomile izloženih stvarčica.

- Je li ova ogrlica na prodaju - upita ona zastavši ispred jedne zastakljene vitrine.

- Ako imaš hiljadu i petsto galeona - reče Bordžin hladno.

- O... pa... ne, nemam baš toliko - reče Hermiona šetkajući po radnji. - A šta je sa ovom ljupkom... ovaj... lobanjom?

- Šesnaest galeona.

- Dakle, na prodaju je? Da je možda... ne čuvate za nekog?

Bordžin je pogleda ispod oka. Hari je imao opak osećaj da on tačno zna na šta Hermiona cilja. Očito je i Hermiona osetila da se odala, jer odjednom potpuno zaboravi na oprez.

- Stvar je... pa... dečko koji je upravo bio ovde, Drako Melfoj, on mi je drug, a hoću da mu kupim rođendanski poklon. Ali, ako je već nešto rezervisao, ja ne želim da mu kupim to isto, pa... ovaj...

Priča je, po Harijevom mišljenju, bila vrlo klimava, a očigledno da je i Bordžin isto mislio.

- Napolje - reče oštro. - Gubi se!

Hermiona nije čekala da joj ce dvaput kaže, već je pojurila ka vratima, dok joj je Bordžin bio za petama. Kad zvonce ponovo zvecnu, Bordžin zalupi vrata za njom i stavi znak „Zatvoreno“.

- Pa - reče Ron ponovo prebacujući ogrtač preko Hermione. - Vredelo je pokušati, mada si bila pomalo providna...

- Pa, sledeći put mi ti pokaži kako se to radi, majstoru misterija! - prasnu ona.

Ron i Hermiona prepirali su se sve dok nisu stigli u Veslijevske čarobnjačke ludorije, gde su morali da zastanu kako bi se neopaženo prošunjali pored vidno zabrinute gospođe Vesli i Hagrida, koji su očigledno primetili njihovo odsustvo. Kad su već bili u radnji, Hari smota nevidljivi ogrtač i sakri ga u torbu, a zatim se pridruži Ronu i Hermioni upravo u trenutku kada su, odgovarajući na optužbe gospođe Vesli, počeli da je ubeđuju da su sve vreme bili u sobi pozadi, ali da nije dovoljno dobro pogledala.

7. Klub pužića

Hari je veliki deo poslednje nedelje raspusta pokušavao da pronikne u značenje Melfojevog ponašanja u Nokturn-aleji. Najviše ga je uznemirio zadovoljan izgled na Melfojevom licu dok je napuštao radnju. Ono čemu se Melfoj raduje ne može biti dobra vest. Sekiralo ga je i to što ni Ron ni Hermiona nisu pokazivali zainteresovanost za Melfojeve aktivnosti kao on: ili se bar činilo da su im već posle nekoliko dana dosadile rasprave o tome.

- Da, već sam se složila da tu nisu čista posla - reče Hermiona pomalo nestrpljivo. Sedela je na prozorskoj dasci u Fredovoj i Džordžovoj sobi, podigavši noge na jednu kartonsku kutiju, nevoljno odvojivši pogled od novog primerka Višeg nivoa irevođenja runa. - Ali, zar se nismo složili da može da bude više objašnjenja?

- Možda je slomio svoju Ruku slave? - reče Ron neodređeno, pokušavajući da ispravi savijene grančice na metli. - Sećaš se one smežurane ruke koju je Melfoj imao?

- A šta ćemo s onim kad je rekao: „I ne zaboravi da ovu čuvaš na sigurnom“? - upita Hari po ko zna koji put.

- Zvučalo mi je kao da Bordžin ima još jedan takav slomljeni predmet, a Melfoj ih želi oba.

- Misliš? - reče Ron pokušavajući da sastruže prljavštinu sa drške metle.

- Da - reče Hari. Kad ni Ron ni Hermiona ne odgovoriše, on reče: - Melfojev otac je u Askabanu. Zar ne misliš da bi Melfoj voleo da se osveti?

Ron ga pogleda, trepćući.

- Melfoj da se sveti? Šta on tu može?

- Upravo to ti i govorim, ne znam! - reče Hari frustrirano. - Ali nešto smeru i mislim da to treba ozbiljno da shvatimo. Otac mu je Smrtožder i...

Hari prekide misao, upirući pogled na prozor iza Hermione, i zinu. Upravo mu se javila zapanjujuća pomisao.

- Hari? - reče Hermiona brižnim glasom - šta nije U redu?

- Nije valjda da te ponovo peče ožiljak? - nervozno upita Ron.

- On je Smrtožder - reče Hari lagano. - On je zamenio svog oca i sada je i sam Smrtožder!

Nastupi tajac, a onda Ron prasnu u smeh.

- Melfoj? Tek mu je šesnaest, Hari! Misliš da bi Znaš-već-ko dozvolio da mu se Melfoj pridruži?

- Ne deluje nimalo verovatno, Hari - reče Hermiona prigušenim glasom. - Na osnovu čega misliš...

- Kod Madam Aljkavuše... Nije ga ni dotakla, a on je vrisnuo i trgnuo ruku kao oparen kad je

krenula da mu zavrće rukav. I to levi rukav. Obeležen je Mračnim belegom.

Ron i Hermiona se pogledaše.

- Pa... - reče Ron ne baš ubeđen.

- Mislim da je samo hteo da se izvuče odande, Hari -reče Hermiona.

- Pokazao je Bordžinu nešto što ne smemo da vidimo - Hari ga tvrdoglavo pritisnu. - Nešto što je ozbiljno preplašilo Bordžina. Bio je to Znak, znam to... Pokazivao"je Bordžinu s kim ima posla, videli ste kako je Bordžin ozbiljno primao sve što čuje.

Ron i Hermiona se ponovo pogledaše.

- Nisam baš siguran, Hari...

- Da, i dalje ne mislim da bi Znaš-već-ko dozvolio da mu se Melfoj pridruži...

Ozlojeđen, ali i dalje apsolutno ubeđen da je u pravu, Hari zgrabi hrpu prljavih dresova za kvidič i izađe iz sobe. Gospođa Vesli je danima molila da ne ostavljaju pranje i pakovanje za poslednji trenutak. U hodniku na spratu nalete na Džini, koja se vraćala u svoju sobu noseći hrpu sveže oprane odeće.

- Ne bih sada išla u kuhinju - upozori ga ona. - Prepuna je Flegme.

- Paziću da ne postanem flegmatičan - nasmeja se Hari.

I zaista, kada je ušao u kuhinju, zatekao je Fler kako sedi za stolom raspredajući o venčanju s Bilom, dok ju je gospođa Vesli netremice posmatrala preko hrpe samoljuštećih prokelja, vidno loše volje.

- ...Bil i ja smo gotovo da imamo samo dve deferuše, Džini i Gabrrrijela baš slatko isgledaju zajedno. Mislim da ih obučem u bledozlatno - rose bi se ušasno slagalo s Džininom kosom...

- A, Hari! - oglasi se gospođa Vesli presekavši Flerin monolog. - Baš dobro, htela sam da ti objasnim nešto o bezbednosnim aranžmanima za sutrašnji put u Hogvorts. Ponovo ćemo dobiti kola od Ministarstva, a na stanici će nas sačekati Aurori...

- Hoće li i Tonks biti tamo? - upita Hari dajući joj svoju opremu za kvidič.

- Ne, ne bih rekla, ona je stacionirana negde drugde, po onome što mi je Artur rekao.

- Ta Tonks je paš prestala da fodi računa o sepi -razmišljala je glasno Fler, proučavajući sopstveni zadivljujući odraz na poledini kašike -felika greška, ako mene pitate...

- Da, hvala - reče gospođa Vesli zajedljivo, ponovo presekavši Fler. - Bolje počni da se spremaš, Hari, hoću da mi kovčezi budu spremni večeras, ako je moguće, da ne bismo sve radili navrat-nanos u zadnji čas.

U stvari, njihov odlazak sledećeg jutra protekao je mirnije nego inače. Kola iz Ministarstva dovezla su se do ulaza u Jazbinu i zatekla ih kako čekaju: zapakovani kovčezi, Hermionina mačka, Krukšenks, bezbedno zatvorena u svoju putnu korpu, i Hedviga, pa Ronova sova Prasvidžeon, i Džinina nova purpurna pigmejska pufna, Arnold, svi u kavezima.

-Ai revoire," Ari - reče Fler grleno, poljubivši ga za ristanak. Ron požuri napred, pun nade, ali mu Džini podmetnu nogu i on pade, pruživši se u prašinu pod Flerinim nogama. Besan, zajapuren i sav prašnjav, on pojuri u kola ne rekavši zbogom.

Na stanici Kings kros nije ih čekao razdragani Hagrid. Umesto njega, dva bradata, smrkuta Aurora u tamnim normalskim odelima pokrenuše se čim se auto zaustavio, i prišavši društvancetu sa strane, umarširaše s njima u stanicu bez reči.

- Brzo, brzo, kroz pregradu - reče gospođa Vesli, koja je bila pomalo usplahirena zbog ovako stroge efikasnosti. - Bolje da Hari ide prvi, sa...

Upitno pogleda u Aurora, koji joj kratko klimnu, zgrabi Harija za mišicu i pokuša da ga provuče kroz barijeru između perona devet i deset.

- Mogu sam da hodam, hvala - reče Hari srdito, otimajući ruku iz Aurorovog stiska. Pogura svoja kolica pravo u čvrstu pregradu, zanemarujući svog ćutljivog družbenika, i nađe se, sekundu kasnije, na peronu devet i tri četvrtine, gde je skerletni Hogvoršs eksires stajao izbacujući paru poviše gomile.

Hermiona i Veslijevi pridružiše mu se kroz nekoliko sekundi. Ne čekajući da se posavetuje sa svojim turobnim Aurorom, Hari pokaza Ronu i Hermioni da pođu za njim peronom da potraže neki prazan kupe.

- Ne možemo, Hari - reče Hermiona izvinjavajuće. -Ron i ja moramo najpre u vagon za asistente, a zatim ćemo malo da patroliramo hodnicima.

- O, da zaboravio sam - reče Hari.

- Bolje odmah uđite u voz, svi, imate još samo pet minuta - reče gospođa Vesli proveravajući koliko je sati. -Pa, lepo se provedi u ovom polugodištu, Rone...

- Gospodine Vesli, možemo li da porazgovaramo nakratko - reče Hari odlučivši da na licu mesta iskoristi priliku koja mu se ukazala.

- Naravno - reče gospodin Vesli, koji je izgledao pomalo iznenađen, ali pođe za Harijem u stranu da ih drugi ne bi čuli.

Hari je o svemu pažljivo promislio i zaključio da, ako već mora nekom to da ispriča, onda je gospodin Vesli prava osoba. Najpre zato što radi u Ministarstvu na je u najboljem položaju da preduzme dalju istragu, i drugo, zato što mu se činilo da nema rizika da gospodin Vesli eksplodira od besa.

Dok su se udaljavali, video je kako gospođa Vesli i turobni Auror sumnjičavo gledaju prema njima.

- Kada smo bili u Dijagon-aleji... - počeo Hari, ali ga gospodin Vesli predupredi smejući se:

- Hoćeš da mi otkriješ kuda ste ti, Ron i Hermiona nestali, umesto da budete u zadnjem delu Fredove i Džordžove radnje?

- Kako ste...?

- Hari, moliću lepo. Pričaš s osobom koja je vaspitala Freda i Džordža.

- Ovaj... da, u redu, nismo bili u zadnjoj prostoriji.

- Dobro, da čujemo ono najgore.

- Pa, sledili smo Draka Melfoja. Koristili smo moj nevidljivi ogrtač.

- Jeste li imali neki naročit razlog za to, ili je to bio čist ćef?

- Mislio sam da Melfoj nešto smeru - reče Hari ne obazirući se na Veslijevo osećanje razdražljivosti iz-mešane sa zabavljenošću. - Pobegao je od svoje majke te sam hteo da znam zašto.

- Naravno da jesi - reče gospodin Vesli pomalo re-zignirano. - Pa? Jesi li otkrio zašto?

- Otišao je kod Bordžina u Burksa - reče Hari - i počeo da kinji tog čoveka, Bordžina, da mu ovaj pomogne da nešto popravi. Rekao je kako želi da mu Bordžin sačuva još nešto. Izgledalo je kao da se radi o istoj stvari koju je Bordžin trebalo da mu popravi. Kao da su te dve stvari u paru. I...

Hari duboko udahnu.

- Ima još nešto. Videli smo kako je Melfoj skočio kao oparen kad je Madam Aljkavuša pokušala da ga uhvati za levu ruku. Mislim da je obeležen Mračnim znakom. Mislim da je zamenio svog oca u ulozi Smrtoždera.

Gospodin Vesli je bio zatečen. Posle jednog trenutka reče: - Hari, sumnjam da bi Znaš-već-ko dozvolio šesnaestogodišnjaku...

- Da li iko stvarno zna šta bi Znaš-već-ko hteo ili ne bi hteo? - upita Hari ljutito. - Gospodine Vesli, žao mi je, ali zar ne bi bilo dobro da se to istraži? Ako Melfoj želi da mu se nešto popravi, i ako mora da zapreti Bordžinu da mu ovaj to izvede, mora da je to nešto mračno ili opasno, zar ne?

- Da budem iskren, Hari, sumnjam u to - reče gospodin Vesli polako. - Znaš, kad je Lucijus Melfoj uhapšen, izvršili smo raciju u njegovoj kući. Odneli smo sve što bi moglo da bude opasno.

- Mislim da ste nešto propustili - reče Hari tvrdoglavo.

- Pa, moguće je - reče gospodin Vesli, ali Hari nije bio siguran da li mu gospodin Vesli samo povlađuje.

Iza njih se začu zvižduk. Gotovo svi su se već ukrcali u voz i vrata su se zatvarala.

- Bolje da požuriš - reče gospodin Vesli, dok gospođa Vesli doviknu: - Brzo, Hari!

Požurili su napred, a gospodin i gospođa Vesli pomogli su mu da ukrcu kovčeg u voz.

- Dušo, dolaziš kod nas za Božić, sve je sređeno s Dambldorom, vidimo se uskoro - reče gospođa Vesli kroz prozor kad Hari zalupi vrata vagona za sobom i voz krenu. - Vodi računa o sebi i...

Voz je polako ubrzavao.

- ...budi dobar i...

Sad je već trčala da bi ga videla. “

-...čuvaj se!

Hari je mahao sve dok voz nije skrenuo iza ugla, a gospodin i gospođa Vesli nestali s vidika, a zatim se osvrnuo da vidi cce su se ostali smestili. Pretpostavljao je da su se Ron i Hermiona pridružili onima u asistentskom vagonu, ali malo niže u hodniku stajala je Džini, i čas kala s nekim prijateljicama. On se probi do nje tegleći kovčeg.

Ljudi su besramno piljili u njega dok je prolazio. Čak su pritiskali lica uza staklenu pregradu svojih kupea da bi ga pogledali. Očekivao je da će ovog polugodišta biti više zurenja i buljenja, posle svih tih glasina o „Izabranom“, u Dnevnom iroroku, ali nije mu prijao osećaj da je stalno pod reflektorima. Potapšao je Džini po ramenu.

- Hoćeš da pronađemo kupe?

- Ne mogu, Hari. Dogovorila sam se da se nađem s Dinom - reče Džini živahno. - Vidimo se kasnije.

- Važi - odgovori Hari. Osećao je čudnu ljutnju dok je odlazila, lepršajući svojom dugom riđom kosom. Toliko se navikao na njeno prisustvo za vreme raspusta da je skroz zaboravio da Džini nikad nije bila s njim, Ronom i Hermionom kad su u školi. Onda trepnu, a zatim pogleda oko sebe: bio je okružen devojkama koje su ga gledale kao hipnotisane.

- Čao, Hari! - začu se poznat glas iza njega.

- Nevile! - s olakšanjem reče Hari, okrenuvši se prema dečaku okruglastog lica koji se probijao ka njemu.

- Zdravo, Hari - reče devojka duge kose i ogromnih, tajanstvenih očiju, koja je išla odmah iza Nevila.

- Luna, čao, kako si?

- Baš fino, hvala - reče Luna. Privijala je neki magazin uz grudi. Na naslovnoj strani je velikim slovima pisalo da se unutra nalazi jedan par besplatnih naočari za gledanje aveti.

- Ceidlake i dalje dobro ide, je l' da? - upita Hari, koji je osećao izvesne simpatije prema tom magazinu, jer mu je prethodne školske godine dao ekskluzivan intervju.

- O, da, tiraž je u usponu - reče Luna veselo.

- Da nađemo slobodna mesta - reče Hari, i njih troje krenuše po vozu kroz gomile đaka koji su ćutke buljili.

Najzad nađoše prazan kupe i Hari zahvalno pojuri unutra.

- Zure čak i u nas - reče Nevil pokazujući na sebe i Lunu - zato što smo s tobom!

- Zure u vas zato što ste i vi bili u Ministarstvu - reče Hari smeštajući svoj kovčeg u rešetku za prtljag. - Dnevni irorok je pisao o našoj maloj pustolovini, mora da ste to videli.

- Da, mislio sam da će baka biti ljuta zbog tolikog publiciteta - reče Nevil - ali bila je vrlo zadovoljna. Kaže da najzad počinjem da se ugledam na mog tatu. Kupila mi je nov štapić, vidi!

On ga izvuče i pokaza Hariju.

- Od trešnjevog drveta i jednorogove dlake - reče ponosno. - Mislimo da je to jedan od poslednjih koje je Olivander prodao, jer je već sledećeg dana nestao... Ej, vraćaj se, Trevore!

I on zaroni pod sedište da pronađe žapca, koji je po ko zna koji put pokušao da se dokopa slobode.

- Hoćemo li i ove godine nastaviti sa časovima Dambldorove armije, Hari? - upita Luna vadeći par psihodeličnih naočara iz Ceidlake.

- Nema svrhe sad kad smo se oslobodili Ambridžove, je li tako? - reče Hari sedajući. Nevil lupi glavom o sedište dok se izvlačio ispod njega. Bio je izuzetno razočaran.

- Baš sam voleo DA! Mnogo sam naučio s tobom!

- I ja sam uživala na tim časovima - reče Luna vedro. - Osećala sam se kao da imam prijatelje.

Ovo je bila jedna od neprijatnih stvari koje je Luna često govorila, i koje su u Hariju stvarale osećaj neuhvatljive mešavine sažaljenja i stida. Međutim, pre nego što je stigao da odgovori, ispred njihovog kupea začu se komešanje. Grupa devojčica sa četvrte godine šaputala je i kikota la ce s druge strane okna.

- Pitaj gati!

- Ne, ti!

- Ja ću!

I jedna od njih, smeon devojčurak s krupnim tamnim očima, isturene vilice i duge crne kose, probi

se kroz vrata.

- Čao, Hari. Ja sam Romilda, Romilda Vejn - reče glasno i samouvereno. - Zašto nam se ne pridružiš u našem kupeu? Ne moraš da sediš s njima - dodade lažnim šapatom, pokazujući na Nevilovu zadnjicu koja je ponovo izvirivala ispod sedišta dok je pipkao rukama tamo-amo tragajući za Trevorom, i na Lunu, koja je sada nosila svoje besplatne avetinjske naočare, koje su joj davale izgled sumanute, šarene sove.

- To su moji prijatelji - reče Hari hladno.

- O - reče devojčica vrlo iznenađena. - O, u redu. I ona se povuče, zatvorivši vrata za sobom.

- Ljudi očekuju da imaš prijatelje koji su više kul od nas - reče Luna, još jednom ispoljivši svoj talenat za zbnjujuću iskrenost.

- Vi ste sasvim kul - reče Hari kratko. - Niko od njih nije bio u Ministarstvu. Oni se nisu borili sa mnom.

- Baš lepo od tebe što to kažeš - zadovoljno se nasmeši Luna, još više nabi avetinjske naočare na nos i smesti se da čita Ceidlaku.

- Ipak, mi se nismo suočili s njim, ipak - reče Nevil iskobeljavši se ispod sedišta i uspravi se, pun prašine po kosi i s bezvoljnim Trevorom u ruci. - Ti si to učinio. Treba da čuješ kako moja baka priča o tebi. Taj Hari Pošer ima jaču kičmu nego čišavo Minissarsšvo magije! Sve bi dala da si joj ti unuk...

Hari se nelagodno nasmeja i promeni temu što je brže mogao, prešavši na rezultate OČN-a. Dok je Nevil recitovao svoje ocene i glasno se pitao da li bi mu dozvolili da za OIČT uzme i preobražavanja, gde je dobio ocenu „prihvatljivo“, Hari ga je posmatrao, ali ga zapravo nije slušao.

Voldemort je razorio Nevilovo detinjstvo, baš kao i Harijevo, ali Nevil nije imao pojma koliko je malo falilo da doživi Harijevu sudbinu. Proročanstvo se moglo odnositi na bilo koga od njih dvojice, ali, iz zagonetnih, samo njemu znanih razloga, Voldemort je izabrao da veruje da je Hari taj na koga se ono odnosi.

Da je Voldemort izabrao Nevila, Nevil bi sedeo preko puta Harija sa ožiljkom u obliku munje i teretom proročanstva na svojim plećima... ili ne bi? Da li bi Nevilova majka umrla da bi ga spasla, kao što je Lili umrla za Harija? Svakako da bi... ali šta ako ona ne bi bila u stanju da se postavi između svog sina i Voldemorta? Da li bi tada uopšte postojao „Izabrani“? Ili samo prazno mesto na kome Nevil sada sedi, i Hari bez ožiljka, koga bi na rastanku ljubila njegova rođena majka, a ne Ronova?

- Jesi li dobro, Hari? Čudno izgledaš - reče Nevil. Hari se prenu.

- Izvini... ja...

- Spopali su te propastanci? - upita Luna saosećajno, zviireći u Harija kroz svoje ogromne obojene naočari.

- Mene... ko?

- Propastanci... nevidljivi su, prolete ti kroz uši i pomute pamet - reče ona. - Mislim da sam osetila jednog kako je prozujao ovuda.

Ona mahnu rukama po vazduhu kao da odbija ogromne nevidljive noćne leptire. Hari i Nevil se krišom pogledaše i brže-bolje zapodenuše razgovor o kvidiču.

Kroz prozore voza izgledalo je da je vreme napolju vrlo promenljivo, kao što je bilo čitavog leta. Prošli su kroz područja čiste izmaglice, pa opet izronili na slabašnu, prozračnu sunčevu svetlost. I za vreme jednog od tih vedrih perioda, kada je sunce udaralo direktno odozgo, Ron i Hermiona najzad udoše u njihov kupe.

- Voleo bih da kolica s ručkom požure već jednom, umirem od gladi - reče Ron čežljivo, sručivši se u sedište pored Harija trljajući stomak. - Čao, Nevile, čao, Luna. Pogodi šta ima novo? - dodade on okrećući se prema Hariju. - Melfoj ne obavlja dužnost asistenta. Samo sedi u kupeu sa ostalim Sliterincima, videli smo ga dok smo prolazili.

Hari se uspravi u sedištu, zainteresovan. Nije ličilo na Melfoja da propusti priliku da demonstrira svoju moć asistenta, koju je tako spremno i veselo zloupotrebljavao tokom čitave prethodne godine.

- Šta je uradio kad te je video?

- Uobičajeno - reče Ron nemarno, izvodeći ružan gest rukom. - Ne liči na njega, zar ne? Mislim...

ovo liči... -on ponovo načini isti pokret - ali zašto nije tamo napolju da kinji prvake?

- Nemam pojma - reče Hari, ali mozak mu je grčevito radio. Zar to ne izgleda kao da Melfoj ima na umu mnogo važnije stvari nego da maltretira mlađe učenike?

- Možda je više voleo inkvizitorski odred - reče Hermiona. - Možda mu je posle toga zvanje asistenta pomalo dosadno.

- Ne bih rekao - reče Hari. - Mislim da je on... Ali pre nego što je stigao da izloži svoju teoriju, vrata kupea se naglo otvoriše i jedna trećakinja ulete kao bez daha.

- Moram da uručim ovo Nevilu Longbotomu i Hariju P-poteru - promuća ona zbunjeno kad sreće Harijev pogled, i pocrvene. Izvadila je dva svitka pergamenta uvezana ljubičastom vrpcom. Zbunjeni, Hari i Nevil uzeše svitke, adresirane na njih, a devojčica se brže-bolje istetura iz kupea.

- Šta je to? - upita Ron dok je Hari odmotavao svitak.

- Pozivnica - reče Hari.

Hari,

Bio bih očaran ako bi mi se pridružio na ručku u kupeu S.

SRDAČNO,

Profesor X. L F. Pužorog

- Ko je profesor Pužorog? - upita Nevil zbunjeno gledajući u svoju pozivnicu.

- Novi nastavnik - reče Hari. - Pa, pretpostavljam da treba da pođemo, zar ne?

- Ali, šta hoće od nas? - upita Nevil nervozno, kao da očekuje kaznenu nastavu.

- Nemam pojma - reče Hari, što nije bilo sasvim tačno, mada još nije imao dokaza da je njegovo nagađanje ispravno. - Slušaj - dodade, kada mu sinu ideja - hajde da odemo do tamo ispod nevidljivog ogrtača, da usput bolje osmotrimo Melfoja, i vidimo šta smeru.

Međutim, od te ideje nije bilo ništa: hodnici su bili pretrpani ljudima koji su iščekivali kolica s ručkom, te je bilo nemoguće da se između njih probiju noseći preko sebe nevidljivi ogrtač. Hari ga sa žaljenjem vrati u torbu, razmišljajući kako bi bilo lepo da može da ga stavi, makar da izbegne to silno piljenje u sebe, koje je izgleda bilo još učestalije nego kad je prošli put prolazio kroz voz. Svaki čas, učenici bi nahrupili iz svojih kupea da ga bolje osmotre. Izuzetak je bila Čo Čang, koja je uletela u svoj kupe čim je videla da Hari dolazi. Dok je Hari prolazio pored stakla njenog kupea, video ju je udubljen u razgovor sa svojom prijateljicom Marijetom, koja je imala debeo sloj šminke, ali joj ni to nije pomoglo da prikrije čudne grupice bubuljica, koje su joj ce i dalje prostirale po licu. Zlobno se smeškajući, Hari produži.

Kad su stigli u kupe S, videli su da nisu jedini koje je Pužorog pozvao, mada je, sudeći po oduševljenoj Pužorogovoj dobrodošlici, Hari najtoššje dočekan.

- Hari, momče! - reče Pužorog poskočivši kad ga je video, tako da njegov veliki plišani stomak zauze sav preostali prostor u kupeu. Njegova blistava ćelava masa i veliki srebrni brkovi jarko su se presijavali na suncu, baš kao i zlatna dugmad na njegovom prsluku. -Drago mi je što te vidim, baš mi je drago! A ti mora da si gospodin Longbotom!

Nevil klimnu glavom, delujući preplašeno. Pužorog im pokaza rukom i oni se smestiše na jedina dva preostala slobodna sedišta, koja su bila najbliža vratima. Hari osmotri ostale pozvane učenike. Prepoznao je Sliterinca s njihove godine, bila su tu i dva dečaka iz sedmog razreda koje Hari nije poznavao i, prignječena u čošku pored Pužoroga i delujući kao da ni sama ne zna kako je tu dospela, Džini.

- Da li poznajete sve prisutne? - upita Pužorog Ha-rija i Nevila. - Blejz Zabini je na vašoj godini, naravno...

Zabini ne pokaza nikakav znak da ih prepoznaje, niti ih pozdravi, kao što ni Hari i Nevil ne pozdraviše njega. Grifindorski i sliterinski đaci, u principu, nisu se podnosili iz principa.

- Ovo je Kormak Mek Lagen. Možda ste se već sreli... Ne?

Mek Lagen, visoki, čupavi mladić mahnu u znak pozdrava, a Hari i Nevil mu zauzvrat klimnuše glavom.

- ...a ovo Markus Belbi, ne znam da li...?

Belbi, koji je bio mršav i vidno nervozan, usiljeno se nasmeši.

- ...a ova šarmantna mlada dama kaže mi da vas poznaje! - dovrši Pužorog.

Džini se iskezi Hariju i Nevilu iza Pužorogovih leđa.

- Pa, dakle, ovo je nešto najljepše - reče Pužorog prijatnim glasom. - Prilika da vas upoznam malo bolje. Evo, uzmite salvetu. Spakovao sam sebi ručak, kolica su, koliko se sećam, puna štapića od likorike, a stomak jednog starca nije baš za takve stvari... malo fazanovine, Belbi? Belbi se trže i uze, kako se činilo, pola hladne fazanovine.

- Baš sam objašnjavao mladom Markusu da sam imao zadovoljstvo da predajem njegovom ujaku Damoklu - reče Pužorog Hariju i Nevilu, sada dodajući korpicu sa zemičkama. - Istaknuti čarobnjak, izvanredan, zaista je zaslužio Orden Merlina. Da li vifaš ujaka, Markuse?

Na nesreću, Belbi je upravo napunio usta fazanovinom, i u žurbi da odgovori Pužorogu, naglo ga je progutao, pomodreo u licu i počeo da se guši.

- Anapneo - reče Pužorog mirno uperivši štapić u Belbija, čiji disajni putevi odjednom postadoše prohodni.

- Ne... ne baš - reče Belbi suznih očiju.

- Pa, naravno, sigurno je zauzet - reče Pužorog ispitivački pogledavši u Belbija. - Sumnjam da bi pronašao vukotrovni napitak, da nije naporno radio!

- Pretpostavljam... - reče Belbi, koji se izgleda plašio da uzme drugi zalogaj fazanovine dok ne bude siguran da je Pužorog završio s njim. - Ovaj... on i moj tata nisu u dobrim odnosima, znate, pa ne znam mnogo o...

Glas mu utihnu kad mu se Pužorog hladno osmehnu i okrenu se od njega Mek Lagenu.

- A ti, Kormak - reče Pužorog - slučajno znam da često viđaš svog ujaka Tiberijusa, jer on ima sjajnu sliku na kojoj vas dvojica lovite nogorepe u Norfoku, ako se ne varam?

- O, da, to je bilo zabavno - reče Mek Lagen. - Išli smo sa Berti Higs i Rufusom Skrimdžerom... to je bilo pre nego što je postao ministar, naravno...

- O, poznaješ i Berti i Rufusa? - zadovoljno se smeškao Pužorog ponudivši im poslužavnik sa pitama. Ali je, nekako, preskočio Belbija. - Nego, kaži mi...

Bilo je kao što je Hari pretpostavljao da će se desiti. Svi su pozvani zato što su povezani s nekim poznatim i uticajnim... svi osim Džini. Zabini, koji je ispitivan posle Mek Lagena, ima majku, čuvenu lepoticu-vešticu (na osnovu onoga što je Hari uspeo da razazna, udavala se nekoliko puta, a svi muževi su joj umirali zagonetnom smrću i ostavljali joj hrpe zlata). Došao je red na Nevila: tih deset minuta bilo je vrlo neprijatno, jer su Nevilove roditelje, poznate Aurore, Belatriks Lestrejndž i par njenih smrtožderskih pajtaša mučili sve dok ovi nisu izgubili razum. Na kraju Pužorogovog razgovora s Nevilom, Hari je imao utisak da Pužorog još nije doneo sud o Nevilu, čekajući da vidi u kojoj meri je Nevil nasledio talente svojih roditelja.

- A sada - reče Pužorog premećući se po sedištu kao vođa koji treba da najavi zvezdu svog programa. - Hari Poter! Odakle da počnem? Osećam da sam jedva zagrebao po površini kad smo se letos sreli!

Na trenutak je proučavao Harija kao da je on neki naročito sočan komad fazanovine, a onda reče: - „Izabra-ni“, tako te sada zovu!

Hari ne reče ništa. Belbi, Mek Lagen i Zabini zurili su u njega.

- Svakako - reče Pužorog - godinama se već čuju glasine... Sećam se kada... pa... posle one užasne noći... Lili... Džejms... a ti si preživio... i govorilo se da sigurno poseduješ natprosečnu moć...

Zabini se malo nakašlja ne bi li nagovestio nevericu. Iza Pužoroga, začu se neki ljutit glas:

- Da, Zabini, zato što si si tako talentovan... u poziranju...

- O, bože! - zabavljeno se zakikota Pužorog osvrnuvši se ka Džini, koja je pogledom streljala Zabinija iza Pužorogovog velikog trbuha. - Budi oprezan, Bleze! Video sam tu mladu damu kako izvodi najčudesniju šišmišoslinavu kletvu dok sam prolazio pored njenog vagona! Ne bih joj ce zamerao!

Zabini je samo prezrivo pogleda.

- U svakom slučaju - reče Pužorog okrenuvši se ponovo prema Hariju. - Kakve sve glasine kolaju ovog leta. Naravno, čovek ne zna kome da veruje, Prorokje poznat po štampanju neistina, pogreškama... ali izgleda da nema mesta sumnji, s obzirom na broj svedoka, da je u Ministarstvu zaisša došlo do neke gužve i da si ti bio upetljan u sve to!

Hari, koji nije znao kako da se izvuče, sem da slaže a da i ne trepne, klimnu glavom, ali i dalje nije ništa odgovarao. Pužorog mu se zadovoljno nasmeši.

- Tako si skroman, tako skroman, nije čudo što te Dambldor toliko voli... bio si tamo, tada? Ali ostatak priče je baš senzacionalan, naravno, niko ne zna u šta da poveruje... to famozno proročanstvo, na primer...

- Nikad nismo čuli proročanstvo - reče Nevil porumenevši kao bulka čim je to izgovorio.

- Tako je - reče Džini nepokolebljivo. - I Nevil i ja bili smo tamo, i sve te gluposti o „Izabranom" samo su obično naduvavanje, svojstveno Proroku.

- I vas dvoje ste bili tamo, zaista? - reče Pužorog s velikim zanimanjem, gledajući čas Džini, čas Nevila, ali njih dvoje su sedeli ćutke, uprkos njegovom ohrabrujućem osmehu. - Da... pa... istina je da Prorok često preteruje... naravno... - nastavi Pužorog pomalo razočarano. - Sećam se da mi je Gvenog pričala... Gvenog Džouns, kapiten Svetoglavskih harpija...

On skrenu priču i, naširoko i nadugačko, upusti se u prisećanja, ali Hari je imao utisak da Pužorog još nije završio s njim, i da ga Nevil i Džini nisu ubedili.

Popodne se završilo pričanjem anešota o čuvenim čarobnjacima koje je Pužorog podučavao, a koji su svi redom bili očarani da se pridruže „Klubu pužića" na Hogvortsu. Hari je jedva čekao da ode, ali nije znao kako da to izvede na učtiv način. Najzad voz izroni iz još jednog maglovitog predela u jarkocrven zalazak sunca i Pužorog se osvrnu, žmirkajući na sumračnoj svetlosti.

- Bože milostivi, već se smrkava! Nisam primetio da su upalili lampe! Bolje da pođete i presvučete se u odore, svi. Mek Lagene, moraš da navратиš da ti pozajmim tu knjigu o nogorepima. Hari, Blejze... i vi svratite kad god ste u prolazu. Isto važi i za vas, gospođice - reče on Džini sav blistajući. - Pa, idite, idite!

Dok je prolazio pored Harija u mračnom hodniku, Zabini mu uputi prljav pogled, koji mu Hari uzvрати sa kamatom. On, Džini i Nevil pratili su Zabinija duž čitavog voza.

- Drago mi je što je gotovo - reče Hari prateći pogledom Zabinija. - Kako si ti završila tamo, Džini?

- Video me je kako sam začarala Zaharija Smita - reče Džini. - Sećaš se onog hafpafskog idiota koji je bio u DA? Stalno se raspitivao šta se desilo u Ministarstvu, i na kraju me je toliko iznervirao da sam ga proklela, baš kad je Pužorog naišao i, mada sam mislila da ću dobiti kaznenu nastavu, on je samo pomislio da je to stvarno dobra kletva i pozvao me na ručak! Baš je lud, a?

- I to je bolji razlog nego da nekog zoveš zato što mu je majka čuvena - reče Hari mrko gledajući Zabinijev potiljak - ili zato što mu je ujak...

Ali, ne završi rečenicu. Upravo mu je sinula ideja, nesmotrena, ali vrlo privlačna... za manje od minut Zabini će ponovo ući u kupe Sliterinaca-šestaka, biće tamo i Melfoj, i misliće da ga ne čuje niko osim drugara Sliterinaca... kad bi mogao da uđe u kupe, nevidljiv, da stane iza njega, šta bi sve video i čuo? Istina, nemaju još mnogo da putuju... do stanice Hogsmid preostalo je manje od pola sata, sudeći po divljem krajoliku koji je promicao kraj prozora... pošto niko nije spreman da ozbiljno shvati Harijeve sumnje, moraće sam da ih dokaže.

- Vidimo se kasnije - reče Hari kao bez daha, izvuče nevidljivi ogrtač i ogrnu se njime.

- Ali šta to...? - upita Nevil.

- Čao! - prošaputa Hari, ustremivši se za Zabinijem što je tiše moguće, mada je kloparanje voza činilo takav oprez gotovo besmislenim.

Hodnici su sada bili gotovo prazni. Svi su se vratili u kupee da se presvuku u školske uniforme i spakuju stvari. Mada je išao za Zabinijem na što je moguće bližem odstojanju, pazeći da ga ne dotakne, Hari nije bio dovoljno brz da sklizne u kupe kad Zabini otvori vrata. Zabini ih je već skoro zalupio kad Hari žurno zaglavi nogu da se ne bi zatvorila.

- Šta nije u redu s ovim? - naljuti se Zabini neprestano udarajući klizajućim vratima po Harijevoj nozi.

Hari uhvati vrata i snažno ih otvori. Zabini, i dalje držeći ručicu, pade Gregoriju Gojlu u krilo i, u nastaloj gužvi, Hari upade u kupe, uskoči u Zabinijevo privremeno prazno sedište i smesti se iznad njega, u rešetku za prtljag. Sreća da su Gojl i Zabini režali jedan na drugog, privukavši pažnju svih ostalih, jer bi sigurno primetili Harijeve gležnjeve i stopala, koji su se ukazali kada je ogrtač zalepršao oko njih. Zaista, u jednom užasnom trenutku mislio je da je video kako Melfojev pogled

prati njegove patike dok su nestajale s vidika. Ali onda Gojl zalupi vrata i zbací Zabinija sa sebe. Zabini se sruči u svoje sedište, sav izgužvan. Vinsent Kreb vrati se svom stripu, a Melfoj, kikoćući se, leže preko dva sedišta, spustivši glavu u krilo Pensi Perkinson. Hari je ležao neudobno povijen ispod ogrtača kako bi bio siguran da je svaki deo njegovog tela pokriven, i posmatrao Pensi kako gladi platinastoplavu kosu na Melfojevom čelu, smeškajući se pri tom, kao da bi svako voleo da bude na njenom mestu. Fenjeri koji su se klatili na plafonu kupea bacali su jarku svetlost na čitavu scenu. Hari je, nalazeći se direktno iznad Kreba, mogao da pročita svaku reč u njegovom stripu.

- Pa, Zabini - reče Melfoj - šta je Pužorog hteo?

- Samo je pokušavao da se dodvori osobama s jakim vezama - reče Zabini, koji je i dalje mrko gledao Gojla. - Nije da je uspeo da ih nađe mnogo.

Ta informacija, čini se, nije prijala Melfoju.

- Kora je još pozvao? - upita.

- Mek Lagena iz Grifindora - reče Zabini.

- O, da, njegov ujak je veliki budža u Ministarstvu - reče Melfoj.

- ...i nekog po imenu Belbi, iz Revenkla...

- Nije valjda njega, taj je pravi kreten! - reče Pensi.

- ..i Longbotoma, Potera i onu malu Veslijevu - dovrši Zabini.

Melfoj se naglo uspravi odgurnuvši Pensinu ruku.

- Pozvao je Longbošoma!

- Pa, pretpostavljam, jer je Longbotom bio tamo - reče Zabini nehajno.

- Što bi Longbotom zanimao Pužoroga? Zabini sleže ramenima.

- Poter, dragi Poter, naravno da je hteo da vidi tog Izabranog - podrugljivo se nasmeši Melfoj. - Ali ta mala Veslijeva! Šta je to tako naročito u vezi nje!

- Mnogim momcima se dopada - reče Pensi, posmatrajući Melfoja iz prikrajka da vidi kako će reagovati. - Čak i ti misliš da je zgodna, zar ne, Blejze, a svi znamo da je tebi teško ugoditi!

- Ne bih ni takao tu malu prljavu prokletu izdajicu, ma kako izgledala - hladno reče Zabini, a Pensi je izgledala zadovoljna. Melfoj ponovo utonu u njeno krilo i dozvoli joj da nastavi da ga mazi po kosi.

- Pa, Pužorogov ukus je za žaljenje. Možda postaje pomalo senilan. Šteta, moj otac je uvek govorio da je on bio dobar čarobnjak u svoje vreme. Moj otac mu je bio jedan od miljenika. Pužorog sigurno nije čuo da sam ja u vozu ili...

- Ne bih baš računao na poziv - reče Zabini. - Pitao me je za Notovog oca čim sam stigao. Nekad su bili dobri prijatelji, ali očito, kad je čuo da je ovaj uhvaćen u Ministarstvu, nije bio baš presrećan i Not nije dobio poziv, zar ne? Mislim da Pužoroga ne zanimaju Smrtožderi.

Melfoj je izgledao ljutito, ali se na silu nasmeja, kao da je to dobar vic.

- Pa, koga je briga ko je Pužorogu zanimljiv? Ko je uopšte on, kad već pričamo o tome? Samo običan glupavi nastavnik. - Melfoj razmetljivo zevnu. - Mislim, ja možda čak i ne budem na Hogvortsu dogodine, i šta me briga da li me neki debeli matori propalitet voli ili ne?

- Kako to misliš, možda nećeš biti na Hogvortsu dogodine? - ljubopitljivo reče Pensi odjednom prestavši da timari Melfoja.

- Pa, nikad se ne zna - reče Melfoj sa užasno zlobnim smeškom. - Možda ... ovaj... pređem na veće i bolje stvari.

Sklopčan u rešetki za prtljag ispod ogrtača, Hari oseti kako mu srce ubrzano bije. Šta bi Ron i Hermiona rekli na ovo? Kreb i Gojl blenuli su u Melfoja. Očigledno nisu imali pojma o njegovim planovima da pređe na veće i bolje stvari. Čak je i Zabini dozvolio da njegove ohole crte naruši izraz radoznalsti. Pensi je nastavila da lagano gladi Melfojevu kosu, izgledajući zatečeno.

- Misliš na... Njega! Melfoj slegnu ramenima.

- Majka želi da završim školovanje, ali lično, ne mislim da je to danas važno, mislim, razmislite i sami o tome... kada Mračni gospodar preuzme vlast, hoćeli ga biti briga koliko je OČN-a i OIČT-a neko dobio? Naravno, da neće... sve će se svesti na to kakvu vrstu usluga je dobio, i na nivo odanosti koja mu je ukazivana.

- I misliš da ćeš ši biti u stanju da učiniš nešto za njega? - upita Zabini podrugljivo. - Tek ti je

šesnaest godina a nisi, takoreći, ni u potpunosti kvalifikovan?

- Upravo sam ti rekao, zar ne? Možda mu nije stalo da li sam kvalifikovan. Možda za posao koji želi da mu obavljam nije potrebno da budem kvalifikovan - reče Melfoj tiho.

Kreb i Gojl su sedeli razjapljenih usta kao gargojli. Pensi je zurila u Melfoja kao da nikad nije čula nešto što uliva toliko strahopoštovanja.

- Već vidim Hogvorts - reče Melfoj, očigledno uživajući u utisku koji je izazvao, pokazujući kroz zacrnjen prozor. - Bolje da uzmemo odore.

Hari se toliko zagledao u Melfoja da nije primetio kako je Gojl posegao za svojim kovčegom. Kad ga je povukao, on udari Harija po glavi. Hari nehotično vrisnu od bola, a Melfoj pogleda u rešetku za prtljag mršteći se.

Hari se nije bojao Melfoja, ali mu se ipak nije dopadala ideja da grupa neprijateljski nastrojenih Sliterinaca otkrije da se on tu krije ispod nevidljivog ogrtača. Dok su mu oči suzile, a glava i dalje pucala od bola, on izvuče štapić, pazeći da ne pomeri ogrtač, i sačeka zadržavajući dah. Na njegovo olakšanje, Melfoj je, izgleda, zaključio kako je umislio da je čuo buku. Navukao je odoru kao i ostali, zaključao kovčeg i, kad je voz usporio, počevši da mili uz povremene trzaje, prikopčao je nov debeo putni ogrtač oko vrata.

Hari je video kako se hodnici ponovo pune i nadao se da će Hermiona i Ron izneti njegove stvari napolje, na peron, umesto njega. Biće ovde zaglavljn sve dok se kupe ne isprazni. Najzad, uz poslednji trzaj, voz se zaustavi. Gojl otvori vrata i probi se na mišiće kroz gužvu drugaka, gurajući ih u stranu. Kreb i Zabini pođuše za njim.

- Idi ti - reče Melfoj Pensi, koja ga je čekala ispružene ruke, kao da očekuje da će je on prihvatiti. - Moram još nešto da proverim.

Pensi izađe. Hari i Melfoj bili su sami u kupeu. Ljudi su prolazili i silazili na mračan peron. Melfoj se pomeri do vrata kupea i spusti zastore preko stakla da ljudi koji prolaze kroz hodnik ne bi piljili unutra. Onda se nagnu nad kovčeg i ponovo ga otvori.

Hari je virio preko ivice rešetke za prtljag, a srce mu je jače lupalo. Šta to Melfoj krije od Pensi? Hoće li videti tajanstveni slomljeni predmet koji je toliko važan da mora se popraviti?

- Petrifikus totalus!

Bez upozorenja, Melfoj uperi štapić u Harija, koji se smesta oduze. Kao u usporenom snimku, on se sruši sa rešetke za prtljag i pade, zatresavši pod snažnim udarcem, pravo pod Melfojeve noge, nevidljivi ogrtač beše zarobljen pod njim, celo telo bilo mu je sada otkriveno, a noge i dalje apsurdno uvijene u pogurenom klečećem položaju. Nije mogao da pomeri nijedan mišić. Samo je zurio u Melfoja, koji se nasmeja od uva do uva.

- Tako sam i mislio - reče ushićeno. - Čuo sam kad te je Gojlov kovčeg udario. I pomislio da sam video kako je nešto belo sevnulo kroz vazduh nakon što se Zabini vratio... - Pogled mu za trenutak pade na Harijeve patike. - Ti si blokirao vrata kad se Zabini vratio, pretpostavljam?

Na trenutak je proučavao Harija.

- Nisi čuo ništa do čega mi je stalo, Poteru. Ali pošto sam te uhvatio ovde...

I on snažno nagazi Harija posred lica. Hari oseti kako mu se nos lomi. Krv šiknu na sve strane.

- Ovo ti je od mog oca. A sad, da vidimo...

Melfoj izvuče ogrtač ispod Harijevog nepomičnog tela i baci ga preko Harija.

- Ne bih rekao da će te naći, sve dok se voz ne vrati u London - reče tiho. - Vidimo se, Poteru... ili ne.

I vodeći računa da nagazi Harijeve prste, Melfoj napusti kupe.

8. Snejgov trijumf

Hari nije mogao ni prstom da mrdne. Ležao je ispod nevidljivog ogrtača osećajući kako mu krv lipti iz nosa, topla i vlažna, preko lica. Osluškivao je glasove i korake u hodniku pored sebe. Prva pomisao bila mu je da će neko sigurno proveriti kupee pre nego što voz ponovo krene? Ali se odjednom sneveseli kad shvati da, čak ako neko i pogleda u kupe, neće ništa videti ni čuti. Jedina nada bila mu je da neko drugi prođe tuda i spotakne ce o njega.

Hari nikad nije više mrzeo Melfoja nego sada ležeći tu, kao neka apsurdna kornjača izvrnut na leđi, dok mu se krv odvratno slivala u otvorena usta. Baš se uvalio u glupu situaciju... a sada su i poslednji koraci zamirali. Svi su se već vukli po mračnom peronu, tamo napolju. Morao je da čuje struganje kovčega i glasno blebetanje.

Ron i Hermiona mogli bi da pomisle da je napustio voz bez njih. Kad budu stigli na Hogvorts i smestili se u Veliku salu, pogledaće nekoliko puta gore-dole duž grifindorskog stola, i kad najzad budu shvatili da nije tamo, on će, bez sumnje, već biti na pola puta prema Londonu.

Pokušao je da ispusti bilo kakav zvuk, ili čak hroptaj, ali to je bilo nemoguće. Onda se setio da neki čarobnjaci, kao Dambldor, mogu da izvode čini ne izgovarajući ih, pa je pokušao da prizove svoj štapić, koji mu je bio ispao iz ruke, govoreći Aćio ššaiiic stalno iznova u glavi, ali se ništa ne desi.

Pomislio je da je čuo šum drveća koje okružuje jezerce, i udaljenu huku sova, ali niko ga nije tražio, niti je bilo (naruga se sebi što se uopšte tome ponadao) uspaničenih glasova koji bi se pitali hde je nestao Hari Potter. Prože ga osećaj potpune bespomoćnosti dok je zamišljao konvoj kočija koje vuku testrali kako se kotrlja prema školi, i prigušene krike smeha iz kočije u kojoj se Melfoj vozi, gde verovatno svojim prijateljima Sliterincima prepričava kako je napao Harija.

Voz se zatetura, i Hari se otkotrlja u stranu. Sada je gledao u prašnjavi deo ispod sedišta, umesto u tavanicu. Eksires je upravo pošao, a niko ne zna da je on još u njemu...

Tada oseti kako se nevidljivi ogrtač skida sa njega i neki glas iznad njegove glave reče: - Š'a ima, Hari?

Blesnu crvena svetlost i Harijevo telo se odmrznu. Odrazio se i smestio u mnogo pristojniji sedeći položaj, žurno obrisao krv sa podlivenog lica gornjim delom ruke i podigao glavu, da bi ugledao Tonks, kako drži nevidljivi ogrtač koji je upravo strgla s njega.

- Bolje da brzo izađemo odavde - reče ona, jer su prozori voza počeli da se zamagljuju od pare, dok je voz izlazio iz stanice. - Hajde, iskočićemo.

Hari požuri za njom u hodnik. Tonks povuče vrata i skoči na peron, koji kao da im je klizio pod nogama što se voz više zahuktavao. Hari ju je sledio, malo se zaljuljao prilikom prizemljenja, a onda se uspravio, taman na vreme da vidi svetlucavu skerletnu parnu lokomotivu kako ubrzava, skreće iza ugla i nestaje s vidika.

Hladan noćni vazduh umirujuće je delovao na njegov izubijan nos. Tonks ga je gledala: bio je ljut i zbunjen zato što je zatečen u tako smešnom položaju. Ona mu ćutke vrati nevidljivi ogrtač.

- Ko je to učinio?

- Drako Melfoj - reče Hari ogorčeno. - Hvala za... ovaj...

- Nema problema - reče Tonks bez osmeha. Na osnovu onog što je Hari mogao da vidi u mraku, imala je mišjesivu kosu i izgledala jadno kao i kad ju je sreo u Jazbini.

- Mogu da ti sredim nos ako staneš mirno.

Hariju se nije mnogo svidela ta ideja. Nameravao je da oseti Madam Pomfri, u koju je imao malo više poverenja kada su u pitanju isceljujuće čini, ali mu se činilo nepristojnim da joj to kaže, pa se ukipio i sklopio oči.

- Eiiski - reče Tonks.

Hari oseti vrelinu u nosu, a onda hladnoću. Podiže ruku i oprezno ga ispipa. Izgleda da ga je sredila.

- Mnogo ti hvala!

- Bolje navuci taj ogrtač da možemo da uđemo u školu

- reče Tonks i dalje se ne smešeći. Kad je Hari ponovo navukao ogrtač, ona zamahnu štapićem. Ogromno srebrno četvoronožno stvorenje iskoči iz njega i jurnu u tminu.

- Je li to bio patronus? - upita Hari, koji je već video Dambldora kako šalje takve poruke.

- Da, šaljem poruku u zamak da sam te našla, da ne bi brinuli. Hajde, bolje da ne traćimo vreme.

Krenuše putem koji vodi prema školi.

- Kako si me našla?

- Primetila sam da nisi napustio voz, a znala sam da imaš nevidljivi ogrtač. Pomislila sam da se iz nekog razloga kriješ. Kad sam videla navučene zastore u tom kupeu, pomislila sam da treba da proverim.

- Ali, šta ti uopšte radiš ovde? - upita Hari.

- Sada sam stacionirana u Hogsmidu, kao dodatno obezbeđenje škole - reče Tonks.
- Jesi li samo ti tu smeštena, ili...
- Ne, tu su i Praudfut, Sevidž i Douliš.
- Douliš, Auror koga je Dambldor napao prošle godine?
- Tako je.

S mukom su gacali po mračnom, pustom putu, sledeći sveže tragove kočija. Ispod svog nevidljivog ogrtača Hari pogleda iskosa u Tonks. Prošle godine bila je ljubopitljiva (do te mere da je ponekad bila i dosadna), lako se smejala, šalila se. Sad je izgledala starija i mnogo ozbiljnija i usredsređenija. Da li je to posledica svega što se desilo u Ministarstvu? S nelagodom je pomislio kako bi mu Hermiona predložila da joj kaže nešto utešno u vezi sa Sirijusom, da uopšte nije bila njena krivica, ali nije mogao da natera sebe da to učini. Daleko od toga da je krivi za Sirijusovu smrt. Ona je za to bila kriva koliko i svi ostali (i daleko manje od njega), ali nije voleo da priča o Sirijusu, ukoliko je to ikako mogao da izbegne. I tako su ćutke i s naporom koračali kroz hladnu noć, dok se Tonksin dugi ogrtač vukao po zemlji i šušкао za njima.

Pošto je do tamo uvek putovao kočijom, Hari nikad nije mogao da oceni koliko je Hogvorts udaljen od stanice Hogsmid i osetio je veliko olakšanje kad je najzad ugledao visoke stubove s obe strane kapije, na kojima su bili krilati veprovi. Bilo mu je hladno, bio je gladan i jedva čekao da ostavi ovu novu, sumornu Tonks. Ali kada je ispružio ruku da otvori kapiju, otkrio je da je svezana lancem.

- Alohomora - reče on samouvereno, uperivši štapić u katanac, ali ništa se ne desi.
- Ne deluje na ovo - reče mu Tonks. - Dambldor ga je lično začarao.

Hari pogleda naokolo.

- Mogu da se popnem preko zida - predloži.
- Ne, ne možeš - reče Tonks odsečno. - Svuda su bačene antiuljez kletve. Ovog leta obezbeđenje je stostruko jače.
- Pa dobro, onda - reče Hari pomalo se nervirajući zbog nedostatka saradnje s njene strane - pretpostavljam da ću morati da prespavam ovde i da sačekam jutro.
- Neko dolazi po tebe - reče Tonks. - Gledaj.

U udaljenom podnožju zamka, brzo se klatio neki fenjer. Hari je bio toliko srećan što ga vidi da mu se či-nilo kako bi istrpeo čak i Filčovo šuškavo zakeranje na račun svog kašnjenja i njegovo gundanje o tome kako bi se dolaženje na vreme pospešilo redovnom primenom sprava za uvijanje palčeva. Tek kad im se žuto treperavo svetlo približilo na nekoliko metara, i kad je Hari skinuo nevidljivi ogrtač da bi bio vidljiv, prepoznao je, uz nalet gnušanja, osvetljen kukasti nos i dugu crnu kosu Severusa Snejpa.

- Vidi, vidi, vidi - podrugljivo se osmehnu Snejp vadeći štapić, i jednom dotaknu katanac, tako da se lanci izviše unazad i kapije se otvoriše sa škripom. - Lepo je što si svratio, Poteru, mada, očigledno, smatraš da nošenje školske odore kvari tvoj imidž.
- Nisam mogao da se presvučem, nisam imao... - počeo, ali ga Snejp preseče.
- Nema potrebe da čekaš, Nimfadora, Poter je sasvim... ha... bezbedan u mojim rukama.
- Poslala sam poruku Hagridu - reče Tonks mršteći se.
- Hagrid je zakasnio na gozbu u čast početka polugodišta, kao i Poter, pa sam je ja primio. A uzgred - reče Snejp uzmakavši unazad da bi Hari prošao - zainteresovao me je izgled tvog novog patronusa.

I zalupi joj kapiju u lice uz glasan zveket i ponovo dodirnu lance štapićem, tako da oni zvečeći skliznuše na mesto.

- Mislim da ti je stari bio bolji - reče Snejp s nepogrešivom zlobom u glasu. - Ovaj novi izgleda slabašan.

Kad Snejp podiže fenjer, Hari usput vide zaprepašćenje i ljutnju na Tonksinom licu. Zatim je ponovo prekri tama.

- Laku noć - dobaci joj Hari preko ramena, krenuvši prema školi sa Snejpom. - Hvala ti... za sve.
- Vidimo se, Hari.

Čitav minut Snejp nije progovarao. Hari je u sebi osećao nalete tako silne mržnje da mu je izgledalo neve-rovatno da Snejp ne oseća njegov vatren pogled. Već od prvog susreta je zamrzio Snejpa, koji

je, svojim stavom prema Sirijusu, potom i zauvek izgubio šansu da mu Hari oprost. Šta god Dambldor govorio, Hari je tokom leta imao vremena da razmisli o svemu i zaključio je da su Snejpove sarkastične primedbe upućene Sirijusu, o tome kako se ovaj bezbedno krije dok se ostali članovi Reda feniksa bore protiv Voldemora, bile moćan činilac koji je naterao Sirijusa da se stušiti u Ministarstvo one noći kada je poginuo. Hari nije hteo da zanemari to zapažanje, jer mu je ono omogućilo da okrivljuje Snejpa, što mu je davalo izgovor da ga krivi za to a i znao je da, ako ima nekog kome nije žao što je Sirijus mrtav, onda je to čovek koji sada korača kraj njega u tami.

- Pedeset poena manje za Grifindor zbog tvog zakašnjenja, rekao bih - dodade Snejpa. - I, da vidimo, još dvadeset zbog normalne odeće. Ne verujem da je ijedna kuća imala toliko negativnih poena na samom početku polugodišta... Nismo još ni počeli da jedemo puding. Biće da si postavio rekord, Poteru.

Bes i mržnja kipteli su u Hariju do tačke usijanja, i više bi voleo da se nepokretan vratio vozom u London nego da Snejpu kaže zašto je zakasnio.

- Pretpostavljam da si hteo da tvoj dolazak bude zapažen, zar ne? - nastavi Snejpa. - A pošto nisi imao na raspolaganju leteći automobil, rešio si da upadneš u Veliku salu usred gozbe da bi izazvao dramatičan efekat.

Hari je i dalje ćutao, mada se osećao kao da će mu grudi eksplodirati, znao je da je Snejpa došao upravo zbog toga, jedva dočekavši svojih pet minuta da bocka i kinji Harija dok niko drugi ne sluša. Stigoše do stepeništa zamka, i kad se velika vrata od hrastovine otvoriše, propuštajući ih u prostranu Ulaznu dvoranu, kroz otvorena vrata Velike sale dočeka ih graja, smeh i zveckanje tanjira i čaša. Hari se pitao da li da ponovo navuče nevidljivi ogrtač i tako skriven zauzme mesto za velikim grifindorskim stolom (koji je, na nesreću, bio najudaljeniji od Ulazne dvorane) a da to niko ne primeti.

Međutim, kao da je pročitao Harijeve misli, Snejpa reče: - Bez ogrtača. Moraš da udeš tako da te svi vide, što si i želeo, zar ne?

Hari se smesta okrenu i umaršira pravo kroz otvorena vrata: bio je spreman na sve, samo da se otarasi Snejpa. Velika sala sa svoja četiri dugačka stola za svaku kuću ponaosob, bila je po običaju ukrašena letećim svećama, od kojih su tanjiri ispod svetlucali i šljašteli. Od tog silnog sjaja Hariju se zamagli pred očima, jer je tako brzo koračao da je prošao pored haflpafskog stola pre nego što su ljudi zaista počeli da zure u njega, a kada su počeli da ustaju kako bi ga bolje osmotrili, već je primetio Rona i Hermionu, pojurio duž klupa prema njima i ceo između njih.

Gde si ti... bokca mu, šta ti je s licem? - reče Ron zureći u njega zajedno sa svima ostalima u blizini. Što, šta mu fali - reče Hari zgrabivši kašiku da bi se ogledao u njenom iskrivljenom odrazu.

- Sav si krvav! - reče Hermiona. - Dođi...

Ona podiže štapić: - Tergeo! - i obrisala mu svu preostalu krv.

- Hvala - reče Hari opipavajući svoje sada već čisto lice. - Kako mi izgleda nos?

- Normalno - reče Hermiona brižno. - Što i ne bi? Hari, šta se desilo, preplašili smo se!

- Reći ću ti kasnije - reče Hari odsečno. Postao je veoma svestan činjenice da Džini, Nevil, Din i Šejmus oslušuju. Čak je i Skoro-obezglavljeni Nik, grifindorski duh, dolebdeo duž klupica da bi prisluškiavao.

- Ali... reče Hermiona.

- Ne sada, Hermiona - reče Hari mračno značajnim tonom. Nadao se da će svi pretpostaviti da je bio upetljan u neki junački sukob, sa parom Smrtoždera ili dementorom. Naravno, Melfoj će širiti priču naokolo koliko god može, ali to ne mora do dopre do ušiju svih Grifindoraca.

Posegao je preko Rona za parom bataka i malo čipsa, ali pre nego što ih je dohvatio, oni nestadoše da bi ih zamenio puding.

- Propustio si razvrstavanje - reče Hermiona, dok se Ron istezao da dohvati oveći komad čokoladne torte.

- Da li je šešir rekao nešto zanimljivo? - upita Hari uzimajući komad pite od melase.

- Manje-više isto kao i uvek... savetovao nam je da se ujedinito pred neprijateljem, znaš već.

- Da li je Dambldor uopšte pominjao Voldemora?

- Ne još, ali on uvek pravi govor čuva za kraj gozbe, zar ne? A to će biti uskoro.

- Snejp mi reče da je Hagrid zakasnio na gozbu...
 - Video si Snejpa? Otkud to? - reče Ron između halapljivih zalogaja torte.
 - Naleteo sam na njega - reče Hari dvosmisleno.
 - Hagrid je samo nekoliko minuta zakasnio - reče Hermiona. - Vidi, Hari, upravo ti maše.
- Hari pogleda prema stolu osoblja i nasmeši se Hagridu, koji mu je zaista mahao. Hagrid nikad nije umeo da se uskladi sa dostojanstvom profesorke Mek Gonagal, glavešine grifindorske kuće, čiji je vrh šešira dopirao Hagridu do lakta i ramena, pošto su sedeli jedno pokraj drugog, i koja je s neodobravanjem posmatrala njegovo oduševljeno mahanje. Hari je bio iznenađen što vidi nastavicu predskazivanja, profesorku Trilejni, kako sedi s Hagridove druge strane. Retko je napuštala svoju sobu u kuli i nikad je ranije nije video na gozbi u čast početka ggolugodišta. Izgledala je čudno kao i uvek, svetlucajući od perli i dugih šalova. Pošto ju je uvek smatrao folirantkinjom, Hari je bio preneražen kad je krajem prošlog polugodišta otkrio da je ona izrekla proročanstvo koje je navelo Lorda Voldemora da ubije Harijeve roditelje i napadne Harija. Od toga saznanja još manje je žudeo za njenim društvom, ali na sreću, ove godine neće imati predskazivanja. Njene oči, velike kao farovi, okretale su se prema njemu. On žurno skrenu pogled ka sliterinskom stolu. Drako Melfoj je imitirao razbinje nosa, praćen bučnim smehom i aplauzom. Hari spusti pogled na svoj kolač od melase, i ponovo oseti kako iznutra gori. Šta sve ne bi dao da može da se bori s Melfojem jedan na jedan...
- Pa šta je profesor Pužorog hteo? - upita Hermiona.
 - Da sazna šta se stvarno desilo u Ministarstvu - reče Hari.
 - Kao i svi ostali ovde - frknu Hermiona. - U vozu su nas svi ispitivali o tome, zar ne, Rone?
 - Da - reče Ron. - Svi su hteli da znaju da li si stvarno Izabrani...
 - O tome se mnogo pričalo čak i među duhovima - prekide ih Skoro-obezglavljeni-Nik, naginjući svoju jedva spojenu glavu prema Hariju, te se ona opasno zaklati na okovratniku. - Smatraju me nekakvim poznavaoцем Potera. Poznato je da se družimo. Uveravao sam zajednicu duhova da ti neću dosađivati tražeći informacije. „Hari Potter zna da može da se osloni na mene s punim poverenjem", rekao sam im. „Pre bih umro nego što bih izneverio njegovo poverenje."
 - To ne znači mnogo, pošto si već mrtav - primeti Ron.
 - Opet si pokazao da si osećajan kao tupa sekira - reče Skoro-obezglavljeni-Nik uvređeno, vinu se u vazduh i odlebde ka udaljenom delu grifindorskog stola upravo u trenutku kad Dambldor ustade za stolom osoblja. Razgovor i smeh koji su odjekivali salom odmah utihnuše.
 - Dobro vam veče želim, svima - reče on široko se smešeći, raširenih ruku kao da hoće da obgrli čitavu prostoriju.
 - Šta mu se desilo s rukom? - prošaputa Hermiona. Nije bila jedina koja je to primetila. Dambldorova desna ruka bila je pocrnela i izgledala je obamrlo, kao što je bila i one noći kada je došao da uzme Harija od Darслиjevih. Prostoriju preplavi šapat. Dambldor, shvativši o čemu je reč, samo se nasmeši i navuče svoj purpurno-zlatni rukav preko povrede.
 - Nema razloga za brigu - reče bezbrižno. - Dakle... našim novim đacima, dobro došlicu od srca želim. Našim starim đacima, dobro došli nazad. Očekuje vas još jedna godina puna magijskog obrazovanja...
 - Ruka mu je takva bila i letos kad sam ga video - došapnu Hari Hermioni. - Mislio sam da ju je dosad izlečio... ili da je Madam Pomfri mogla to da učini.
 - Izgleda kao da je mrtva - reče Hermiona s izrazom mučnine. - Ali, postoje rane koje ne možeš da izlečiš... stare kletve... a ima i otrova bez protivotrova...
 - ...a gospodin Filč, naš domar, zamolio me je da vam prenesem da postoji zabrana korišćenja bilo kojih šaljivih predmeta iz radnje po imenu Veslijevske čarobnjačke ludorije.
 - Oni koji žele da igraju kvidič za svoju kuću treba, po običaju, da se prijave starešinama svojih kuća. Takođe nam je potreban nov komentator kvidiča, te se možete prijaviti i za taj položaj.
 - Drago nam je što ove godine možemo da poželimo dobrodošlicu novom članu nastavnčkog osoblja. Profesor Pužorog je... - Pužorog ustade. Njegova ćelava glava sijala je pod svetlošću sveća, a ogroman trbuh pod prslukom bacao je senku po stolu ispod njega - ...moj bivši kolega, koji se složio da preuzme svoje staro mesto majstora napitaka.

- Napitaka?

- Naiišaka?

Ta reč odzvanjala je salom, jer su se ljudi pitali da li su dobro čuli.

- Napitaka? - rekoše Ron i Hermiona u isti glas, zapiljivši se u Harija. - Ali rekao si...

- U međuvremenu, profesor Snejp - reče Dambldor povisivši ton da bi nadjačao žagor - preuzeće mesto nastavnika odbrane od mračnih veština.

- Ne! - reče Hari tako glasno da se mnoge glave okretoše u njegovom pravcu. Nije ga bilo briga. Zurio je u nastavnički sto, razjaren. Kako je moguće da, posle svega, Snejp dobije predmet odbrane od mračnih veština? Zar nije naširoko poznato, već godinama, da Dambldor nije imao poverenja da on to obavlja?

- Ali, Hari, rekao si da će Pužorog predavati odbranu od mračnih veština! - reče Hermiona.

- Mislio sam da hoće - reče Hari naprežući mozak da se seti kada mu je Dambldor to rekao, ali sad, kad je razmislio o tome, nije mogao da se seti da mu je Dambldor ikad rekao šta će Pužorog predavati.

Snejp, koji je sedeo desno od Dambldora, nije ustao na spominjanje svog imena, samo je lenjo podigao ruku u odgovor na aplauz sa sliterinskog stola. Ipak, Hari je bio siguran da je u njegovim crtama, koje su mu bile toliko antipatične, otkrio tragove trijumfa.

- Pa, ima tu jedna dobra stvar - reče on oštro. - Snejpa neće biti do kraja ove školske godine.

- Kako to misliš? - upita Ron.

- Taj noca je uklet. Niko nije izdržao duže od godinu dana... Kvirel je čak i umro na toj dužnosti, Lično ću držati palčeve da se desi još jedan smrtni slučaj...

- Hari! - reče Hermiona, preneražena i puna prekora.

- Možda će se samo vratiti da predaje napitke iduće godine - reče Ron razložno. - Taj Pužorog možda neće želeći da ostane na duge staze. Ni Čudljivko nije.

Dambldor pročisti grlo. Hari, Ron i Hermiona nisu bili jedini koji su razgovarali. Celom dvoranom brujaio je žagor, povodom vesti da je Snejp konačno ostvario životnu želju. Očigledno slep za senzacionalnu prirodu vesti koja je upravo saopštena, Dambldor ne reče ništa više o nastavničkim imenovanjima, već sačeka nekoliko trenutaka da ponovo zavлада tišina pre nego što nastavi.

- Dakle, kao što već svi u ovoj sali znaju, Lord Voldemor i njegovi sledbenici ponovo su na slobodi i jačaju.

Dok je Dambldor govorio, tišina postade krajnje napregnuta. Hari je gledao Melfoja. Melfoj nije gledao u Dambldora, već je dizao viljušku u vazduh pomoću štapića, kao da misli da reči direktora nisu vredne pažnje.

- Ne mogu dovoljno da vam iagalsim koliko je sadašnja situacija opasna i koliko svako od nas na Hogvortsu treba da posveti pažnje da bismo bili bezbedni. Magična utvrđenja zamka još više su pojačana preko leta, sada smo zaštićeni novim i daleko moćnijim sredstvima, ali i dalje moramo da pazimo da ne budemo nemarni, kako učenici, tako i nastavnici i osoblje. Stoga vas molim da se povinujete svakoj bezbednosnoj restrikciji koju vam nastavnici uvedu, ma koliko vam delovala besmisleno. Pogotovo, pravilima da ne smete izlaziti iz kreveta posle određenih sati. Preklinjem vas, ukoliko primetite bilo šta čudno ili sumnjivo, u zamku ili izvan njega, da o tome odmah izvestite nekog od osoblja. Verujem da ćete se uvek rukovoditi najvećom brigom o vlastitoj bezbednosti i bezbednosti svih ostalih.

Dambldorove plave oči predoše preko učenika pre nego što se ponovo nasmešio.

- Kreveti čekaju na vas, topli i udobni kako se samo poželeti može, a znam da vam je sada najpreče da se dobro odmorite pre sutrašnjih časova. I stoga, laku noć svima. Doviđenjce!

Uz uobičajeno škrinanje i graju, klupe se pomeriše i stotine đaka krenuše iz Velike sale u spavaonice. Hari, kome se uopšte nije žurilo da ode zajedno s TOM piljećom gomilom, niti da se približi Melfoju dovoljno blizu da bi ovaj mogao ponovo da prepričava priču o razbijenom nosu, zaostade pretvarajući se da vezuje pertle na patikama, pustivši većinu Grifindoraca da ga preteknu. Hermiona je pojurila napred da ispuni svoju asistentsku dužnost predvođenja irvaka, ali Ron ostade s njim.

- Šta se, u stvari, desilo s tvojim nosom? - upita kad su se našli na samom kraju gužve na izlazu iz

sale, izvan dometa ostalih.

Hari mu ispriča. To što se Ron nije nasmejao bio je odraz njihovog prijateljstva. - Video sam Melfoja kako imitira da radi nešto s nosom - reče on smrknuo.

- Da, pa to sad nije važno - reče Hari s gorčinom. -Slušaj šta je govorio pre nego što je otkrio da sam tamo...

Hari je očekivao da će Ron biti zapanjen zbog Melfojevog razmetanja. Ali Ron nije bio impresioniran, što Hari pripisa Ronovoj čistoj bandoglavosti.

- Ma daj, Hari, samo se pravio važan pred onom Perkinsonovom... kakvu bi mu misiju Znaš-već-ko poverio?

- Otkud znaš da Voldemoru ne treba neko na Hogvortsu? Ne bi bio prvi...

- Vol''o bi' da prestaneš da mu izgovaraš ime, Hari -reče glas koji im je prilazio iza leđa. Hari pogleda preko ramena i spazi Hagrida, koji je odmahivao glavom.

- Dambldor koristi to ime - reče Hari tvrdoglavo.

- Pa, njem' se može, je l' da? - reče Hagrid tajanstveno. - Pa, š'o si tol'ko zakasnijo, Hari? Zabrin'o sam se.

- Zadržao sam se u vozu - reče Hari. - A što si ši zakasnio?

- Bijo sam sa Gropom - reče Hagrid veselo. - Izgubijo sam pojam o vremenu. Sad ima novi dom u brdu, Dambldor mu je to sredijo... lepu vel'ku pećinu. Mnogo je veseliji nego u šumi. Baš smo se lepo ispričali.

- Stvarno? - reče Hari pazeći da ne pogleda u Rona. Poslednji put kada su sreli Hagridovog polubrata, opakog džina s talentom da čupa drveće iz korena, njegov rečnik sastojao se od pet reči, od kojih dve nije umeo pravilno da izgovori.

- O, da, stvarno je uznapredov'o - reče Hagrid ponosno. - Će se zaprepastite. "Oću da gi obučim da mi bidne pomoćnik.

Ron glasno zahropta, ali se napravi kao da je glasno kinuo. Upravo su došli do ulaznih vrata od hrastovine.

- Bilo kako bilo, će se vidimo sutra, prvi čas posle ručka. Ak' dođete ranije, moš'te da se pozdravite sa Bak... ovaj, Uvelokrilim!

Veselo podigavši ruku u znak pozdrava, on se zaputi kroz ulazna vrata u tamu.

Hari i Ron se pogledaše. Hari je bio uveren da se i Ron oseća tegobno kao i on.

- Nisi izabrao da pohadaš časove brige o magijskim stvorenjima, je l' da?

Ron odmahnu glavom.

- Ni ti, je li tako?

Hari takođe odmahnu glavom.

- A Hermiona - reče Ron - neće ni ona, zar ne? Hari ponovo odmahnu glavom. Nije smeo ni da pomisli šta će Hagrid reći kad shvati da su njegova tri omiljena učenika digla ruke od njegovog predmeta.

9. Polukrvni Princ

Idućeg jutra, pre doručka, Hari i Ron se sretoše sa Hermionom u dnevnom boravku. Nadajući se da će dobiti podršku za svoju teoriju, Hari nije gubio vreme, već je ispričao Hermioni sve što je saznao prisluškujući Melfoja u Hogvoršs eksiresu.

- Ali, on se očigledno pravio važan pred Perkinsonovom, zar ne? - brzo ih prekide Ron, pre nego što je Hermiona stigla išta da kaže.

- Pa - reče ona oklevajući - ne znam... ličilo bi na Melfoja da se pravi važan više nego što jeste... ali, bila bi baš velika laž reći da...

- Tačno tako - reče Hari, ali nije stigao da joj objasni poentu jer je isuviše osoba oko njih pokušavalo da prisluškuje njihov razgovor, a da i ne pominjemo zurenje u njega i rukom prikrivene šapate.

- Ružno je pokazivati prstom na nekoga - obrecnu se Ron na majušnog prvaka kad se pridružiše redu u kome su ostali čekali da se uspentraju kroz rupu u portretu. Dečak koji je svom drugu

mrmljao nešto o Hariju, držeći ruku preko usta, brzo pocrvene i stušiti se kroz rupu, sav uspaničen. Ron se podrugljivo nasmeja.

- Volim što sam šestak. Ove godine imaćemo slobodnog vremena. Mnogo vremena za sedenje i opuštanje.

- To vreme nam treba za učenje, Rone! - reče Hermiona kad se zaputiše hodnikom,

- Da, ali ne danas - reče Ron - danas će biti pravo kuliranje, rekao bih.

- Stani malo! - reče Hermiona ispruživši ruku, i uhvati četvrtaka u prolazu, koji je pokušavao da se progura pored nje s limun-zelenim diskom čvrsto zakačenim za njegovu ruku. - Zubati frizbiji su zabranjeni, daj to ovamo - reče mu ona oštro. Namrgođeni dečak dade joj pežeći frizbi, provuče se ispod Hermionine ruke i pojuri za svojim prijateljima. Ron sačeka da ovaj iščezne. A onda istrgnu frizbi iz Hermionine ruke.

- Sjajno, oduvek sam želeo da imam jedan ovakav. Hermionini irekori utopiše se u glasnom kikotanju Lavander Braun, koja je očigledno smatrala da je ova primedba vrlo zabavna. Nastavila je da se smeje dok je prolazila pored njih, gledajući u Rona preko ramena. Ron je izgledao veoma zadovoljan sobom.

Tavanica Velike sale bila je mirnoplava i prošarana nežnim paperjastim oblačićima, nalik na isečke neba koji su se videli kroz visoke prozore. Dok su jeli ovsene pahuljice, jaja i šunku, Hari i Ron ispričaju Hermioni svoj uznemirujući razgovor sa Hagridom prethodne večeri.

- Ali, ne misli valjda stvarno da ćemo nastaviti da pohađamo brigu o magijskim stvorenjima - reče ona pomalo rasejano. - Mislim, kad je iko od nas ispoljio... znaš... bilo kakvo interesovanje za taj predmet?

- To je to, zar ne? - reče Ron progutavši celo prženo jaje. - Mi smo ti koji smo se najviše trudili na predavanjima, zato što volimo Hagrida. Ali on misli da smo mi voleli taj glupi predmet. Misliš da će iko nastaviti to da sluša do OIČT-a?

Ni Hari ni Hermiona ne odgovoriše. Nije ni bilo potrebe. Znali su savršeno dobro da niko na njihovoj godini ne želi da i dalje pohađa brigu o magijskim stvorenjima. Izbegavali su Hagridov pogled i, teška srca, uzvratili mu njegovo razdraganano mahanje kad je deset minuta kasnije napustio nastavnički sto.

Pošto su jeli, ostadoše na mestima očekujući da profesorka Mek Gonagal siđe od stola za nastavnike. Ove godine, podela rasporeda časova bila je malo komplikovanija nego inače, jer je profesorka Mek Gonagal najpre morala da potvrdi da su svi postigli potrebne ocene na ispitima OČN-a da bi mogli da nastave sa odabranim predmetima za OIČT.

Hermioni je odobreno da nastavi sa činima, odbranom od mračnih veština, preobražavanjima, herbologijom, aritmantijom, drevnim runama i namicima, i ona odmah odjuri na svoj prvi čas drevnih runa. Trebalo je malo više da se Nevilu odobre časovi. Njegovo okruglo lice poprimi prilično zabrinut izraz kad profesorka Mek Gonagal pogleda njegovu molbu, a onda proveri njegove OČN rezultate.

- Herbologija, u redu - reče. - Profesorka Spraut će biti očarana da te ponovo vidi sa „natprosečnom“ ocenom koju si dobio na OČN-u. A kvalifikuješ se za odbranu od mračnih veština sa „iznad očekivanja“. Ali, problem su preobražavanja, žao mi je, Longbotome, ali „prihvatljivo“ nije dovoljno da nastaviš da ih slušaš za OIČT, ne mislim da ćeš biti u stanju da se nosiš sa materijom.

Nevil se pokunji. Profesorka Mek Gonagal ga pogleda preko svojih četvrtastih naočara.

- Zašto uopšte želiš da nastaviš sa preobražavanjima? Nikad nisam imala utisak da si naročito uživao u njima.

Nevil je žalosno pogleda i promrmlja nešto kao „moja baka želi“.

- Hm - frknu profesorka Mek Gonagal. - Krajnje je vreme da tvoja baka nauči da se ponosi svojim unukom onakvim kakav jeste, a ne onakvim kakvog ona zamišlja da treba da bude... pogotovo posle onoga što se desilo u Ministarstvu.

Nevil skroz pocrvene i poče zbunjeno da trepće. Profesorka Mek Gonagal mu nikad dosad nije uputila kompliment.

- Žao mi je, Longbotome, ali ne mogu da ti dozvolim da pohađaš moj kurs OIČT-a. Vidim da imaš

„iznad očekivanja" u činima, dakle... što ne probaš OIČT u činima?

- Moja baka kaže da su čini meka opcija - promrmlja Nevil.

- Uzmi čini - reče profesorka Mek Gonagal - a ja ću poslati pisamce Augusti podsećajući je da to što je ona pala iz čini na svom OČN-u ne znači da su čini nevažan predmet. - Ovlaš se nasmešivši kad primeti izraz očarane neverice na Nevilovom licu, profesorka Mek Gonagal dotače vrhom štapića neispisan raspored časova i predade ga Nevilu, sada s podacima o novim časovima.

Profesorka Mek Gonagal se potom okrenu ka Parvati Petil, čije je prvo pitanje bilo da li Firenzi, onaj zgodni kentaur, i dalje predaje predskazivanja.

- On i profesorka Trilejni međusobno su podelili časove ove godine - reče profesorka Mek Gonagal s prizvukom neodobravanja u glasu. Bilo je opštepoznato da ona prezire predmet predskazivanja. - Šestom razredu predavaće profesorka Trilejni.

Pet minuta kasnije Parvati se zaputi na čas predskazivanja, izgledajući pomalo potišteno.

Dakle, Poter, Poter... - reče profesorka Mek Gonagal, konsultujući svoje beleške pre nego što se okrenula prema Hariju. - Čini, odbrana od mračnih veština, herbologija, preobražavanja... sve je u redu, Moram da kažem da sam bila veoma zadovoljna tvojom ocenom iz preobražavanja, Poteru, vrlo zadovoljna. Pa zašto se onda nisi prijavio da nastaviš sa napicima? Mislila sam da imaš ambicije da postaneš Auror?

- Imao sam, ali rekli ste mi da moram da imam „natprosečan" na OČN-u, profesorka.

- Trebalo je dok je profesor Snejp predavao taj predmet. Profesor Pužorog, međutim, sa zadovoljstvom će prihvatiti učenike za OIČT i sa osvojenim „iznad očekivanja" na OČN-u. Želiš li da nastaviš sa napicima?

- Da - reče Hari - ali nisam kupio ni udžbenike, ni bilo kakve sastojke, ni...

- Sigurna sam da će profesor Pužorog moći da ti pozajmi nešto od toga - reče profesorka Mek Gonagal. - Vrlo dobro, Poteru. Evo ti raspored. 0, uzgred, dvadesetak učenika punih nade nrijavilo se za grifindorski kvidički tim. Predaću ti listu blagovremeno da možeš po svom izboru da odrediš vreme za prijemne treninge.

Nekoliko minuta kasnije, Ronu je odobrila iste predmete kao Hariju, i njih dvojica zajedno napustiše sto.

- Vidi - reče Ron oduševljen, gledajući raspored -imamo slobodan čas sada... i slobodan čas posle odmora... i posle ručka... sjajno!

Vratiše se u dnevni boravak, u kome nije bilo nikog izuzev nekoliko sedmaka, među njima i Keti Bel, jedinog preostalog člana prvobitnog kvidičkog tima kome se Hari pridružio na prvoj godini.

- I mislila sam da ćeš je dobiti - reče ona pokazujući kapitensku značku na Harijevim grudima. - Reci mi kad zakazuješ prijemne treninge?

- Ne budi glupa - reče Hari - ti ne moraš da ideš na prijemni, pet godina sam te gledao kako igraš...

- Ne smeš tako da počinješ - reče ona upozoravajućim tonom. - Otkud znaš da nema boljih od mene. Mnogi dobri timovi upropašćeni su zato što su kapiteni u igru puštali samo stara lica, ili prijatelje...

Ronu je bilo malo neprijatno i on počeo da se igra zubatim frizbijem koji je Hermiona zaplenila od mališana iz četvrtog razreda. Frizbi je leteo svuda no dnevnom boravku, režeći i pokušavajući da izgrize tapiserije. Krukšenksove žute oči pomno su ga pratile i mačak zašišta kad mu se ovaj isuviše približi.

Sat kasnije oni nsrado napustiše sunčani dnevni boravak i pođoše na čas odbrane od mračnih veština četiri sprata niže. Hermiona je već stajala u redu ispred učionice, noseći puno naručje teških knjiga i delujući preopterećeno.

- Imamo baš mnogo za domaći iz runa - reče ona zabrinuto kad joj ce Hari i Ron pridružiše. - Sastav od pola metra, dva prevoda, a treba da pročitam sve ovo do srede!

- Sramota - zevnu Ron.

- Čekaj samo - reče ona ozlojeđeno. - Kladam se da će nam i Snejp zadati još tonu. - Dok je to govorila, vrata učionice otvoriše se i Snejp izađe u hodnik, njegovo žućkasto lice bilo je, kao uvek, uokvireno dvema zavesama masne crne kose. Red se odmah učuta.

- Upazite - reče on.

Hari pogleda oko sebe dok su ulazili. Snejp je već ostavio svoj pečat u toj učionici. Bila je sumornija nego inače, jer su preko prozora bile navučene zavese, i bila je osvetljena svećama. Zidove su krasile nove slike, na mnogim su se videli ljudi koji pate, pokazujući jezive rane ili čudno izobličene delove tela. Niko nije progovorio dok su se smeštali, gledajući naokolo u grozne, osenčene slike.

- Nisam vas zamolio da izvadite knjige - reče Snejp zatvarajući vrata i prilazeći stolu, da bi se tu okrenuo licem prema razredu. Hermiona žurno spusti svoju kopiju Suprotstavljanja bezličnom u torbu i gurnu je pod stolicu. - Želim da vam se obratim i očekujem vašu najpotpuniju pažnju.

Njegove crne oči tumarale su preko iskrenutih lica, zadržavši se delić sekunde duže na Harijevom licu, nego na ostalim.

- Dosad ste imali pet nastavnika ovog predmeta, pretpostavljam.

- Prešiosšavljaš... kao da ih nisi gledao kako dolaze u odlaze, Snejig, nadajući se da ćeš bihi sledeći - pomisli Hari jetko.

- Naravno, mora da su svi ti nastavnici imali vlastite metode i prioritete. Zbog te zbrke iznenađen sam što su mnogi od vas uspeli da se provuku na OČN-u iz ovog predmeta. Biću još više iznenađen ako uspete da isto tako prođete i na OIČT-u, koji će biti daleko teži.

Snejp pođe ka čošku učionice govoreći tišim glasom. Svi istegnuše vratove da bi ga bolje videli.

- Mračne veštine - reče Snejp - jesu mnogostruke, raznorodne, stalno promenljive i večne. Boriti se protiv njih isto je kao boriti se protiv višeglavog čudovišta kome, svaki put kad mu posećete jednu glavu, izniknu dve još opakije i pametnije nego što su bile prethodne. Borite se sa nečim što je neodređeno, promenljivo, neuništivo.

Hari je zurio u Snejpa. Jedno je bilo poštovati mračne veštine kao opasnog neprijatelja, a drugo govoriti o njima, kao što Snejp sada čini, s miloštom u glasu?

- Vaša odbrana - reče Snejp malo glasnije - mora, stoga, da bude elastična i maštovita kao i veštine koje nameravate da osujetite. Ove slike - on pokaza na neke dok je prolazio pored njih - daju veran prikaz svega što se dešava onima koji pate, na primer, od bolne kletve (on zamahnu- rukom prema veštici koja je očito vrištala u agoniji)... ili koji oseće dementorov poljubac (čarobnjak je ležao šćućuren, staklastog pogleda, uza zid)... ili provociraju napad Inferijusa (krvava masa na tlu).

- Da li to znači da je neki Inferijus nedavno primećen - upita Parvati Petil piskavim glasom. - Je li to sigurno, da li ih on koristi?

- Mračni gospodar je u prošlosti koristio Inferijuse - reče Snejp - što znači da bi vam bilo dobro da pretpostavite kako bi ponovo mogao da ih koristi. A sad...

On ponovo krenu duž učionice prema svom stolu, i ponovo je ceo razred gledao u njega, dok mu se crna odora talasala za njim.

- ...vi ste, pretpostavljam, potpune novajlije u korišćenju neverbalnih čini. Kakva je prednost neverbalnih čini?

Hermionina ruka se ustremi uvis. Snejp je jedno kratko vreme gledao naokolo u sve druge, da bi bio siguran da nema izbora, pre nego što osorno reče: - Dobro onda... gospođice Grendžer?

- Vaš protivnik nije upozoren na to koju ćete vrstu magije izvesti - reče Hermiona - što vam daje delić sekunde prednosti.

- Odgovor je, maltene, od reči do reči preuzet iz Standardne knjige čini za šestirazred - reče Snejp odbojno (dole u čošku, Melfoj se podrugljivo zakikota) -ali je u suštini ispravan. Da, oni koji napreduju u korišćenju magije bez uzvikivanja inkantacija dobijaju izvestan elemenat iznenađenja u svom prizivanju čini. To, naravno, ne mogu svi čarobnjaci. Radi ce o koncentraciji i moći uma koja nekima - njegov pogled se, još jednom, zlurado zaustavi na Hariju - nedostaje.

Hari je znao da Snejp misli na njihove katastrofalne časove oklumencije prethodne godine. Odbio je da spusti pogled, već je drsko zurio u gledao Snejpa sve dok ovaj nije odvratio pogled.

- Sada ćete se podeliti - nastavi Snejp - u parove. Jedan u paru će pokušati da začara drugog bez reči. Onaj drugi pokušaće da isto tako u šišini odbije čin. Nastavite.

Mada to Snejp nije znao, Hari je u prethodnoj školskoj godini već naučio polovinu odeljenja (svakog ko je bio član DA) kako da izvedu zaštitnu čin. Međutim, niko od njih nikad nije tu čin bacio bez reči. Stoga je bilo mnogo varanja: mnogi su samo šaputali inkantacije umesto da ih glasno

izgovore. Po običaju, posle deset minuta vežbe, Hermiona je uspela da odbije Nevilov promrmljan urok gumenih nogu ne izgovorivši ni reč, što je bio podvig za koji bi sigurno dobila dvadeset poena za Grifindor od bilo kog razumnog nastavnika, ali Snejp je to ignorisao. Proleteo bi između njih dok su vežbali, izgledajući kao i obično nalik na preraslog šišmiša, zadržavši se da posmatra Harija i Rona kako se muče s ovim zadatkom.

Ron, koji je trebalo da začara Harija, bio je zajapuren, čvrsto stisnutih usana da ne bi došao u iskušenje da promrmlja inkantaciju. Hari je podigao štapić, čekajući sav napet da bi odbio kletvu koja je izgledala kao da nikada neće doći.

- Patetično, Vesli - reče Snejp posle nekog vremena.

- Evo... da ti pokažem...

On uperi štapić u Harija tako brzo da je Hari reagovao instinktivno. Zaboravivši svaku pomisao na neverbalnu kletvu, on vrisnu: - Protego!

Njegova zaštitna kletva bila je tako jaka da Snejp izgubi ravnotežu i udari o sto. Ceo razred se okrenu i vide Snejpa kako se uspravlja, sav namršten.

- Sećaš li se da sam rekao da vežbamo neverbalne čini, Poteru?

- Da - reče Hari kruto.

- Da, gosiodine.

- Nema potrebe da me zovete „gospodine“, profesore. Reči mu se oteše pre nego što je shvatio šta govori.

Nekoliko ljudi zinu od čuda, uključujući Hermionu. Iza Snejpovih leđa, međutim, Ron, Din i Šejmus oduševljeno su se cerili.

- Kaznena nastava, subota uveče, u mojoj kancelariji!

- reče Snejp. - Neću da trpim drskost ni od koga, Poteru... čak ni od Izabranog.

- To je bilo sjajno, Hari! - likovao je Ron kad su bili na sigurnom, izlazeći nešto kasnije na odmor.

- Stvarno nisi smeo to da kažeš - reče Hermiona mršteći se na Rona. - Šta ti bi?

- Pokušao je da me urekne, u slučaju da nisi primetila! - naljuti se Hari. - Dosta mi je bilo toga za vreme časova oklumencije! Što ne nađe neko drugo zamorče za promenu? Šta Dambldor smera kad mu dozvoljava da predaje odbranu?

- Jesi li ga čuo kako govori o mračnim veštinama? On ih obožava! Svu tu neodređenu, neunišššu materiju

- Pa - reče Hermiona - učinilo mi se da pomalo zvuči kao ti.

-Kao ja!

- Da, kada si nam govorio kako je izgledalo suočiti se s Voldemorom. Rekao si da se ne radi o tome da se upamti gomila čini, rekao si da se radi samo o pojedincu, njegovoj pameti, i tome da li ima petlju... pa, zar nije i Snejp govorio isto to? Da se sve svodi na to da budeš hrabar i brzomisleći?

Hari je bio zatečen time što i ona smatra da je njegove reči vredelo upamtiti isto kao i Sšandardnu knjigu čini, te se nije dalje raspravljao s njom.

-Hari?Hej,Hari?

Hari se osvrnu: Džek Sloper, jedan od Jurišnika u prošlogodišnjem grifindorskom kvidičkom timu, tr-čao je ka njemu držeći svitak pergamenta.

- Za tebe - dahtao je Sloper. - Čuj, saznao sam da si ti novi kapiten. Kad držiš prijemni trening?

- Nisam još odlučio - reče Hari razmišljajući kako bi Sloper imao sreće ako uopšte ponovo uđe u tim. - Javiću ti.

- U redu. Nadao sam se da će to biti ovog vikenda... Ali Hari ga nije slušao. Prepoznao je tanak, iskošen rukopis na pergamentu. Ostavljajući Slopera usred rečenice, on odjuri s Ronom i Hermionom, usput odmotavši pergament.

- Obožava šumeće bombone? - reče Ron, koji je preko Harijevog ramena pročitao poruku i izgledao zbunjeno.

- To je lozinka da mogu da prođem pored gargojla ispred njegove radne sobe - reče Hari sniženim tonom. -Ha! Snejp će biti besan... Neću moći da pohađam njegovu kaznenu nastavu!

On, Ron i Hermiona su tokom celog odmora razmatrali šta bi Dambldor mogao da poučava Harija. Ron je mislio da bi to najverovatnije mogle da budu spektakularne čini i čaranja za koje Smrtožderi

ne znaju. Hermiona je rekla da su takve stvari nezakonite i pomislila da je mnogo verovatnije da Dambldor želi da obuči Harija odbrambenim činima višeg nivoa. Posle odmora ona produži na aritmantiju, dok su se Hari i Ron vratili u dnevni boravak, gde su preko volje počeli da rade domaći zadatak koji im je Snejp zadao. Ispostavilo se da je on toliko složen da ga još nisu bili završili kad im se Hermiona pridružila tokom popodnevnog slobodnog časa (mada je ona znatno ubrzala pisanje tih zadataka). Tek su bili završili kad se oglasi zvono za popodnevni dupli čas napitaka i oni udariše poznatom stazom do učionice među podrumskim tamnicama, koja je pre toga dugo pripadala Snejpu.

Kada su stigli u hodnik, videli su da je samo nekoliko ljudi uspelo da se upiše na OIČT nivo. Kreb i Gojl očito nisu postigli očekivani OČN, ali je četvoro Sliterinaca prošlo, uključujući Melfoja. Bila su tu i četiri Revenklovca, i jedan iz Haflpafa, Erni Mekmilan, koga je Hari voleo uprkos Ernijevim prilično pompeznim manirima.

- Hari - reče Erni zloslutno, pružajući mu ruku dok je Hari prilazio - nisam stigao da popričam s tobom jutros na odbrani od mračnih veština. Dobra lekcija, pomislio sam, ali zaštitne čini su proste kao pasulj, za nas veterane iz DA... a kako si ti, Rone... i ti, Hermiona?

Pre nego što su stigli da mu odgovore išta više od običnog „dobro“, vrata tamnice se otvoriše i Pužorogov trbuh izade kroz vrata pre njega. Dok su ulazili u učionicu, njegovi ogromni morževski brkovi izviše se oko njegovih zadovoljno nasmešenih usana i on s naročitim zadovoljstvom pozdravi Harija i Zabinija.

Tamnica je, što je bilo najneobičnije, već bila puna isparenja i čudnih mirisa. Dok su prolazili pored ogromnih, ključalih kotlova, Hari, Ron i Hermiona su njuškali sa zanimanjem. Četiri Sliterinca sedoše za jedan sto zajedno, kao i četvoro Revenklovaca. Tako su Hari, Ron i Hermiona podelili sto s Ernijem. Izabrali su najbliži zlatno obojenom kotlu, koji je širio jedan od najzavodljivijih mirisa koji je Hari ikad udahnuo: nekako ga je istovremeno podsećao na pitu od melase, na miris drške od metle i na nešto cvetno što je možda nekad omirisao uJazbini. Otkrio je da diše veoma lagano i duboko, i da ga mirisi napitka ispunjavaju kao neko piće. Obuze ga veliko zadovoljstvo i on se naceri Ronu, koji je bio preko puta, a ovaj mu lenjo uzvрати kez.

- E sad, e sad, e sad - reče Pužorog, čiji je masivni obris treperio kroz mnoga svetlucava isparenja. - Izvadite svi vagice, i pribor za napitke, i ne zaboravite primerke Višeg nivoa siravljanja naiišaka...

- Gospodine - reče Hari podigavši ruku.

- Hari, dečache moj?

- Nemam ni knjigu, ni vage, niti bilo šta... ni Ron... nismo mislili da ćemo biti u stanju da pohađamo OIČT, znate...

- O, da, profesorka Mek Gonagal mi je spomenula... ne brini, dragi dečache, nemoj uopšte da brineš. Danas možeš da koristiš sastojke iz ormana sa zalihama, a siguran sam da možemo da ti pozajmimo neku vagicu. Imamo i gomilicu starih knjiga, poslužiće dok ne naručiš od Brašnjavka u Mrljavka...

Pužorog se stušiti do ormana u ćošku i posle kratkog preturanja izroni sa dva vrlo pohabana primerka Višeg nivoa siravljanja naiišaka od Ispičuture Gnjavaža, koje dade Hariju i Ronu zajedno sa dva para zarđalih vaga.

- E sad - reče Pužorog vrativši se u prednji deo učionice i naduvavajući svoje već ispupčene grudi, tako da je malo falilo da mu dugmad na prsluku popuca - pripremio sam vam nekoliko napitaka da možete da ih pogledate, iz čiste radoznalosti, znate već. To su stvari koje bi trebalo da znate da napravite kad budete kompletirali svoje OIČT-e. Mora da ste čuli za njih, čak i ako ih još niste spravljali. Može li iko da mi kaže šta je ovo?

On pokaza na kotao najbliži sliterinskom stolu. Hari se lako podiže na stolici i vide da u njemu vri nešto nalik običnoj vodi.

Hermionina dobro uvežbana ruka zapara vazduh, pre bilo koga drugog. Pužorog je prozva.

- To je veritaserum, bezbojan, bezmirisan napitak koji prisiljava onog ko ga popije da govori istinu - reče Hermiona.

- Vrlo dobro, vrlo dobro! - srećno uskliknu Pužorog, - A sad - nastavi, pokazujući na kotao najbliži revenklovskom stolu - ovaj je vrlo poznat... pominjan nedavno u novim lecima Ministarstva... ko može...

Hermionina ruka još jednom je bila najbrža.

- To je višesokovni napitak, gospodine - reče ona.

I Hari je preggoznao sporokipteću blatnjavu tečnost U drugom kotlu, ali nije hteo da kvari Hermioni užitak U osvajanju poena za tačan odgovor na ovo pitanje. Ona je, uostalom, bila ta koja je uspela da napravi taj napitak još u drugom razredu.

- Izvrsno, izvrsno! A ovo ovde... da, dušice? - reče Pužorog pomalo se snuždivši kad vide kako se Hermionina ruka ponovo probija kroz vazduh.

-To je amortencija!

- Zaista. Možda je malo smešno što to pitam - reče Pužorog, koji je izgledao prilično impresioniran - ali pretpostavljam da znaš kako deluje?

- To je najjači ljubavni napitak na svetu! - reče Hermiona.

- Tačno! Prepoznala si ga, pretpostavljam, po osobenom sedefnom sjaju?

- I po pari koja se diže u karakterističnim spiralama - reče Hermiona oduševljeno - i pretpostavlja se da miriše sasvim drukčije svakom od nas, već u skladu s tim šta koga privlači, tako da ja, recimo, mogu da namirišem sveže pokošeno seno i nov pergament i...

Ali ona odjednom pocrvene i ne dovrši rečenicu.

- Mogu li da čujem tvoje ime, dušo? - reče Pužorog ne obraćajući pažnju na Hermioninu zbunjenost.

- Hermiona Grendžer, gospodine.

- Grendžer? Grendžer? Da nisi možda u rodu sa Hektorom Dagvortom-Grendžerom, koji je osnovao „Najizvanrednije društvo spravljaca napitaka“?

- Ne, mislim da nisam, gospodine. Ja sam normalskog porekla, znate.

Hari vide kako se Melfoj približi Notu i šapnu mu nešto. Obojica se zatim podrugljivo nasmejaše, ali Pužorog nije bio zaprepašćen. Naprotiv, zadovoljno se nasmešio i skrenuo pogled sa Hermione na Harija, koji je sedeo odmah pored nje.

- Oho! Moja najbolja drugarica je normalskog porekla u najbolja je u našoj generaciji. Pretpostavljam da je ovo ta vrlo drugarica o kojoj si mi govorio, Hari?

- Da, gospodine - reče Hari.

- Pa, dajem ti dvadeset pošteno zarađenih poena za Grifindor, gospođice Grendžer - reče Pužorog srdačno.

Melfoj je izgledao kao onda kada ga je Hermiona udarila posred lica. Hermiona se okrenu Hariju blistavog izraza lica i prošaputa: - Da li si mu stvarno rekao da sam najbolja u generaciji? O, Hari!

- Pa, šta je tu toliko neobično? - dobaci joj šapatom Ron, koji je iz nekog razloga izgledao kao da se sekira. - Zaisša si najbolja na našoj godini... i ja bih mu isto rekao da je mene pitao!

Hermiona se nasmeši, ali ga odmah ućutka pokretom ruke da bi čuli šta Pužorog govori. Ron je delovao pomalo nezadovoljan.

- Amortencija ne može da izazove iravu ljubav, naravno. Nemoguće je napraviti ili imitirati ljubav. Ne, može samo da izazove moćnu zaljubljenost ili opsesiju. To je verovatno najopasniji i najmoćniji napitak u ovoj prostoriji... o, da - reče on ozbiljno klimnuvši glavom Melfoju i Notu, koji su se smeškali sa zluradom nevericom. - Kad budete proživeli onoliko koliko i ja, nećete potcenjivati moć opsesivne ljubavi...

- A sad - reče Pužorog - vreme je da počnemo da radimo.

- Gospodine, niste nam još rekli šta je u onom - reče Erni Mekmilan pokazujući mali crni kotao na Pužorogovom stolu. Napitak u njemu veselo se krčkao. Bio je boje livenog zlata, a velike kapi iz njega iskakale su kao zlatne ribice iznad površine, mada se ni kap nije prosula izvan kotla.

- O! - reče Pužorog ponovo. Hari je bio siguran da Pužorog uopšte nije zaboravio taj napitak, već je čekao da ga upitaju za njega, radi dramskog efekta. - Da. Taj. Pa, šaj napitak, dame i gospodo, jeste čudnovati mali napitak po imenu feliks felicis. Pretpostavljam - okrenu se on, smešeći se, ka Hermioni, koja ispusti glasan uzdah - da znate šta feliks felicis izaziva, gospođice Grendžer?

- To je tečna sreća - reče Hermiona ushićeno. - Čini vas srećnim!

Svi u razredu se malo ispraviše na stolicama. Sad je Hari mogao da vidi jedino Melfojevu zaglađenu, svetlo-plavu glavu, jer je ovaj najzad poklonio Pužorogu svoju punu i neometanu

pažnju.

- Tačno tako, još deset poena za Grifindor. - Da, to je zaista neobičan mali napitak - reče Pužorog. - Očajno je teško da se napravi, a pri tom može da bude poguban ako nešto pogrešite. Ipak, ako se skuva kako treba, kao ovaj, otkrićete da su se svi vaši napori isplatili... bar dok njegovo dejstvo ne prođe.

- Što ga onda ljudi ne piju sve vreme? - upita Teri But željno.

- Zato što, ako se preterano uzima, izaziva lakomislenost, nesmotrenost i opasnu samouverenost - reče Pužorog. - Ako uzimate previše nečega što je dobro, znate već... u velikim količinama je veoma otrovan. Ali, ako ga uzimate štedljivo, i vrlo retko...

- Da li ste ga vi ikada okusili, gospodine? - upita Majkl Korner radoznalo.

- Dvaput u životu - reče Pužorog. - Jednom kad sam imao dvadeset četiri godine, i jednom kada mi je bilo pedeset sedam. Po dve pune velike kašike uz doručak. Dva savršena dana.

Profesor se sanjivo zagleda u daljinu. Bez obzira na to da li se pretvara ili ne, pomisli Hari, efekat je dobar.

- I to je ono što ću vam ponuditi - reče Pužorog, očigledno se ponovo vrativši na zemlju - kao nagradu na ovom času.

Nastade tišina u kojoj se svako krčkanje i grgoljenje napitaka oko njih čulo višestruko jače.

- Jedna bočica feliks felicisa - reče Pužorog izvadiivši iz džepa minijaturnu bočicu sa pampurom i pokazujući je svima. - Dovoljno za dvanaest sati sreće. Od zore do sumraka imaćete sreće u svemu što pokušate.

- Ipak, moram vas upozoriti da je feliks felicis zabranjena supstanca u organizovanim takmičenjima... sportskim događajima, na primer, ispitima ili izborima. Zbog toga pobednik može da je iskoristi samo tokom svog običnog dana... i da posmatra kako taj običan dan postaje neobičan!

- Dakle - reče Pužorog iznenada živnuvši - kako ćete da osvojite ovu bajnu nagradu? Pa, okrenite stranu deset u Višem nivou siravljanja naiišaka. Ostalo nam je malo više od sat vremena, što bi vam bilo dovoljno da se oprobate u pravljenju pristojnog napitka rasšvor žive smrši. Znam da je složenije od svega što ste dosad pokušali da napravite i ne očekujem da iko od vas napravi savršen napitak. Ipak, onaj ko to uradi najbolje od vas, dobiće ovog malog feliksa. Počnite!

Odmah se začu komešanje, jer je svako privukao svoj kotao k sebi, i zvonko zvecknje, kad svi prisutni počеше da stavljaju tegove na vage, ali niko nije progovarao. Koncentracija u sobi bila je gotovo opipljiva. Hari je video kako Melfoj grozničavo prelistava svoj primerak Višeg nivoa siravljanja naiišaka. Nije moglo biti očitije da Melfoj zaista čezne da osvoji taj srećan dan. Hari se brzo nagnu nad raskupusanu knjigu koju mu je Pužorog pozajmio.

Zasmetalo mu je što vidi da je prethodni vlasnik žvrljao po svim stranicama, tako da su se margine crnele kao i štampani delovi. Sagnuvši se nad nju da bi dešifrovao sastojke (čak i tu je prethodni vlasnik pisao neke primedbe i neke stvari precrtao), Hari potom požuri do plakara sa sastojcima da nađe šta mu treba. Dok je hitao natrag do svog kotla, vide kako Melfoj secka korenje valerijane što brže može.

Svi su gledali naokolo da vide šta ostatak razreda radi. To što niste mogli svoj rad da radite nasamo, bila je jedna od prednosti i ujedno mana časova napitaka. Kroz deset minuta, cela učionica bila je puna plavičaste pare. Po svemu sudeći, Hermiona je, naravno, najbrže napredovala. Njen napitak je već ličio na onu mirnu, kao ribizla crnu tečnost spomenutu kao idealna boja za polugotov napitak.

Kad je završio sa seckanjem korenja, Hari se ponovo nagnuo iznad knjige. Silno ga je nerviralo što mora stalno iznova da dešifruje uputstva ispod tih glupih žvrljotina prethodnog vlasnika knjige, koji se iz nekog razloga nije složio s nalogom da isecka sopoforni pasulj i zapisao je alternativno uputstvo:

Izgnječiši ga tupom stranom srebrnog bodeža, bolje oslobađa sok nego seckanje.

- Gospodine, mislim da ste poznavali mog dedu, Abraksasa Melfoja?

Hari pogleda: Pužorog je upravo prolazio pored sliterinskog stola.

- Da - reče Pužorog ne gledajući u Melfoja. - Bilo mi je žao kad sam čuo da je umro, mada, naravno, nije bilo neočekivano, kad je zaradio zmajeve boginje pod stare dane...

I odšeta dalje. Hari se sagnu iznad svog kotla, zlobno se smeškajući. Video je da je Melfoj očekivao

da će se prema njemu nastavnik odnositi kao prema Hariju ili Zabiniju. Možda se čak nadao i da će imati povlašćen položaj na koji se navikao kod Snejsa. Ali, činilo se da Melfoj, u želji da se dokopa bočice feliksa felicisa, ne može da se osloni ni na šta drugo osim na talenat.

Ispostavilo se da je sopoforni pasulj veoma teško iseckati. Hari se obrati Hermioni:

- Mogu li da pozajmim tvoj srebrni nož?

Ona nestrpljivo klimnu glavom ne odvajajući oči od svog napitka, koji je i dalje bio tamnoljubičast, mada je prema knjizi dosad trebalo da poprimi nijansu boje jorgovana.

Hari izmrvi svoj pasulj tupom stranom bodeža. Na njegovu čuđenje, pasulj smesta ispusti toliko soka da je Hari bio zapanjen otkud toliko soka u tako smežuranom zrnelju. Žurno ga sasuvši u kotao, vide, na svoje iznenađenje, da je napitak istog trenutka dobio upravo onu nijansu koju je trebalo da ima prema tekstu u knjizi.

Istog trenutka iščeze i njegova ljutnja na prethodnog vlasnika. Hari je sada čkiljio u sledeće uputstvo. Prema knjizi, trebalo je da meša suprotno od kazaljke na satu dok se napitak ne izbistri kao voda. Prema onom što je prethodni vlasnik dopisao, naprotiv, trebalo je da, posle svakog sedmog mešanja suprotno od kazaljke na satu, jednom promeša u pravcu kazaljke na satu. Da li je stari vlasnik i drugi put u pravu?

Hari je mešao suprotno od kazaljke na satu, zadržavši dah, pa onda jednom u pravcu kazaljke na satu. Efekat se video istog trena. Napitak postade najbleđe roze boje.

- Kako ti to uspeva? - upita ga Hermiona, koja je bila sva crvena u licu a kosa joj ce sve više kovrdžala od pare iz njenog kotla. A ipak, njen napitak je i dalje bio nepromenljivo ljubičast.

- Dodaj jedno mešanje u pravcu kazaljke na satu...

- Ne, ne, u knjizi piše suprotno od kazaljke na satu! - obrecnu se ona.

Hari slegnu ramenima i nastavi onako kako je počeo. Sedam okretaja suprotno od kazaljke na satu, jedan u pravcu kazaljke na satu, pauza... sedam okretaja suprotno od kazaljke na satu, jedan u pravcu kazaljke na satu...

S druge strane stola, Ron je poluglasno psovao. Njegov napitak ličio je na tečni karamel. Hari se osvrnu. Koliko je video, niko nije uspeo da mu napitak bude tako bleđ kao njegov. Bio je ushićen, što mu se nikad ranije nije desilo u ovoj tamnici-učionici.

- I vreme je... isteklo! - ogłosi se Pužorog. - Prestanite da mešate, molim vas!

Pužorog je polako šetao između stolova zavirujući u kotliće. Nije komentarisao, ali bi povremeno promešao neki napitak, ili ga omirisao. Najzad stiže do stola gde su Hari, Ron, Hermiona i Erni sedeli. Žalosno se osmehnu kad vide katranastu smesu u Ronovom kotlu. Prođe pored Ernjevog marinskoplavog čorbuljaka. Pri pogledu na Hermionin napitak odobravajuće klimnu glavom. Onda ugleda Harijev i po licu mu se razli očaranje s nevericom.

- Dobitnik je jasan! - uskliknu on da ga cela tamnica čuje. - Izvrsno, izvrsno, Hari! Bože dragi, očito si nasledio majčin talenat, Lili je bila majstor za napitke, zaista! Evo, dakle, izvoli... bočica feliksa felicisa, kao što sam obećao, i mudro je iskoristi!

Hari ubaci majušnu flašicu zlatne tečnosti u unutrašnji džep, osećajući čudnu mešavinu zadovoljstva pred besnim pogledima na licima Sliterinaca, i krivice zbog razočaranja na Hermioninom licu. Ron je izgledao prosto zblanut.

- Kako si to izveo? - prošaputa on Hariju dok su napuštali tamnicu.

- Imao sam sreće, pretpostavljam - reče Hari jer je Melfoj mogao da ih čuje.

Međutim, kad su seli za grifindorski sto da večeraju, bilo je dovoljno bezbedno da mu sve ispriča. Hermionino lice bilo je sve skamenjenije pri svakoj njegovoj reči.

- Pretpostavljam da misliš kako sam varao? - završi on iznerviran njenim izrazom.

- Pa, nije baš bilo tvojih ruku delo, zar ne? - reče ona strogo.

- Samo je pratio uputstva koja su bila različita od naših - reče Ron. - Morao je da ispadne i prava katastrofa, zar ne? Ali, rizikovao je i isplatilo mu se. - On uzdahnu. - Pužorog je mogao meni da da tu knjigu, ali ne, ja sam dobio neku u kojoj niko nikada nije pisao. Samo je bljuvao io njoj, sudeći po strani pedeset dva, ali...

- Čekaj malo - začu se glas pored Harijevog levog uva, i on oseti iznenađan dašak onog cvetnog mirisa koji je osetio u Pužorogovoj tamnici. Osvrnu se i vide da im se Džini pridružila. - Jesam li ja

to dobro čula? Postupao si prema nalogima koje je neko napisao u nekoj knjizi, Hari?

Bila je uzrujana i ljuta. Hari je odmah znao šta joj ce mota po glavi.

- Nije to ništa - reče on razuveravajući je, snizivši ton. - To nije ništa nalik Ridlovom dnevniku. Samo stari udžbenik po kome je neko piskarao.

- Ali ti radiš onako kako tamo piše?

- Samo sam pratio nekoliko reči ispisanih perom po marginama. Časna reč. Džini, nema tu ničeg sumnjivog...

- Džini je u pravu - reče Hermiona, naglo živnuvši. - Treba da proverimo ima li nečeg sumnjivog. Mislim, sva ta neobična uputstva, ko će ga znati?

- Hej! - reče Hari prkosno kad mu ona naglo izvadi njegov primerak Višeg nivoa siravljanja naišaka iz torbe i podiže štapić.

- Specialis revelio! - reče ona žustro ga lupivši po prednjoj korici.

Ništa se ne desi. Knjiga je i dalje stajala tu gde je, stara, prljava i s uškicama.

- Jesi li završila? - reče Hari rasrdeno. - Ili čekaš da vidiš hoće li da ti izvede salto?

- Izgleda da je u redu - reče Hermiona, još uvek sumnjičavo zureći u knjigu. - Mislim, čini se da je zaista... samo običan udžbenik.

- Dobro, onda ću da je uzmem - reče Hari zgrabivši je sa stola, ali mu ona ispade iz ruku na pod i otvori se.

Niko drugi nije gledao. Hari se sagnu da je podigne, i dok je to radio, vide nešto ispisano pri dnu zadnje korice, istim sitnim, skućenim rukopisom kao i uputstva na osnovu kojih je dobio bočicu feliks felicisa, koju je sakrio na bezbedno mesto, u paru čarapa na dnu svog kovčega u spavaonici na spratu.

10. Kuća Ispijenih

Tokom svih časova napitaka te nedelje, Hari je nastavio da prati uputstva Polukrvnog Princa kad god su se razlikovala od uputstava Ispičature Gnjaveža, a posledica toga bila je da je već posle četvrtog časa Pužorog ushićeno buncao o Harijevim sposobnostima, govoreći kako je retko kad predavao nekome tako talentovanom. Ni Ron ni Hermiona nisu bili oduševljeni time. Mada im je Hari ponudio da koriste njegovu knjigu, Ronu je bilo teže da dešifruje taj rukopis nego Hariju, a nije mogao stalno da zapitkuje Harija da mu ga glasno pročita, jer bi delovalo sumnjivo. Hermiona je, u međuvremenu, odlučno prionula na ono što je zvala „zvaničnim“ uputstvima, ali je bila sve lošije volje jer su donosili slabije rezultate od Prinčevih.

Hari se poluzainteresovano pitao ko je Polukrvni Princ. Mada ga je brdo domaćih zadataka koje su im zadavali sprečavalo da pročita ceo primerak Višeg nivoa siravljanja naišaka, prelistao ga je letimično, dovoljno da vidi da gotovo i nema stranice na kojoj Princ nije dopisao svoje beleške, koje nisu uvek bile u vezi sa spravljanjem napitaka. Tu i tamo nalazila su se uputstva za nešto nalik na čini koje je Princ sam smislio.

- Ili smislila - reče Hermiona razdržljivo kad je čula kako Hari neke od tih uputstava izlaže Ronu u dnevnom boravku u subotu uveče. - Možda je devojčica. Mislim da rukopis više liči na ženski nego na muški.

- Polukrvni Princ, tako se zvao - reče Hari. - Znaš li neku devojčicu princa?

Hermiona izgleda nije znala da odgovori na to. Samo je popreko gledala i grčevito trgla svoj sastav o „Principima rematerijalizacije“ dalje od Rona, koji je pokušavao da ga pročita odnaopačke.

Hari pogleda na sat i žurno vrati stari primerak Višeg nivoa siravljanja naišaka u torbu.

- Već je pet do osam, bolje da krenem, zakasniću kod Dambldora.

- Auuu! - zaprepasti se Hermiona naglo podigavši pogled. - Srećno! Sačekaćemo te da čujemo čemu te on podučava!

- Nadam se da će sve proći u redu - reče Ron i njih dvoje ostadoše gledajući kako Hari odlazi kroz rupu u portretu.

Hari je produžio kroz opustele hodnike, mada je morao žurno da se sakrije iza jedne statue kada se profesorka Trilejni pojavila iza ćoška, mrmljajući u sebi dok je mešala špil prljavih karata čitajući ih

usput u hodu.

- Dvojka pik: sukob - mrmrljala je prolazeći pored mesta gde je Hari čučao, skriven iza stuba. - Sedmica pik: loš znak. Desetka pik, nasilje. Žandar pik: mlad tamnokos momak, možda u nevolji, neko ko ne voli onog koga ispituje...

Ona se ukopa u mestu, baš s druge strane statue iza koje se Hari krio.

- Pa to ne može biti tačno - reče, zbunjena, a Hari začu kako ona ponovo energično, meša špil, i odlazi, ostavljajući za sobom zadah šerija. Hari sačeka dok nije bio sasvim siguran da je otišla, a onda ponovo potrči, sve dok ne stiže do mesta u hodniku na sedmom spratu cce je ispred zida stajao jedan usamljen gargojl.

- Šumeće bombone - reče Hari. Gargojl poskoči u stranu, zid iza njega razdvoji se, pojaviše se pokretne spiralne stepenice, na koje Hari zakorači, i one ga u mirnim krugovima ponesoše uvis do vrata sa mesinganim zvekirom koja su vodila u Dambldorovu kancelariju.

Hari zakuca.

- Napred - začu se Dambldorov glas.

- Dobro večer, gospodine - reče Hari ulazeći u direktorovu kancelariju.

- O, dobro večer, Hari, sedi - reče Dambldor smejući se. - Nadam se da si uživao prve nedelje u školi?

- Jesam, hvala, gospodine - reče Hari.

- Mora da si bio zauzet, kad već imaš kaznenu nastavu!

- Ovaj... - poče Hari nespretno, ali Dambldor nije izgledao previše strogo.

- Sredio sam s profesorom Snejpom da odradiš kaznenu nastavu iduće subote umesto danas.

- U redu - reče Hari, kome su se po glavi vrzmale mnogo važnije stvari od Snejpove kaznene nastave, i sada krišom pogleda naokolo ne bi li naslutio šta Dambldor večeras planira s njim. Kružna kancelarija izgledala je kao uvek: delikatni srebrni instrumenti stajali su na stalcima s vretenastim nogama, ispuštajući oblačiće dima i zujanje, portreti prethodnih direktora i direktorki dremali su u svojim ramovima, a Dambldorov veličanstveni feniks, Fokes, stajao je na svom stalku iza vrata posmatrajući Harija s vidnim zanimanjem. Nije izgledalo da je Dambldor makar raščistio prostor za eventualne vežbe dvoboja.

- Pa, Hari - reče Dambldor poslovnim glasom - pitao si se, siguran sam, šta sam planirao da radimo za vreme ovih... u nedostatku bolje reči... časova?

- Da, gospodine.

- Pa, odlučio sam da je vreme da, sad kad znaš šta je nagnalo Lorda Voldemora da pokuša da te ubije pre petnaest godina, dobiješ izvesne informacije.

Nastupi pauza.

- Rekli ste, na kraju prošlog polugodišta, da ćete mi reći sve - reče Hari. Bilo mu je teško da iz glasa izbací prizvuk optužbe. - Gospodine - dodade.

- To sam i uradio - reče Dambldor tiho. - Rekao sam ti sve što znam. Odsad pa nadalje ostavićemo čvrste temelje činjenica i zajedno se otisnuti kroz tamne močvare sećanja u najdublja nagađanja. Odsad pa nadalje, Hari, možda se ispostavi da sam u zabludi kao Hamfri Podrigivač, koji je verovao da je došlo doba za kotlove od sira.

- Ali, mislite da ste u pravu? - upita Hari.

- Naravno, ali već sam ti dokazao da i ja grešim kao i svako drugi. U stvari, pošto sam... izvini za ovo... prilično pametniji od većine ljudi, i moje greške su, shodno tome, mnogo veće.

- Gospodine - reče Hari oprezno - da li to što ćete mi reći ima veze s proročanstvom? Hoće li mi pomoći... da preživim?

- Ima itekako veze s proročanstvom - reče Dambldor nonšalantno, kao da ga je Hari upitao kakvo će vreme biti sutradan - a svakako se nadam da će ti pomoći da preživiš.

Dambldor ustade i obiđe oko stola, pored Harija, koji se željno okrenu na stolici da bi posmatrao Dambldora, koji se naginjao preko plakara pored vrata. Kada se Dambldor uspravio, držao je poznatu plitku kamenu posudu s ugraviranim čudnim znacima duž ivice. On smesti sito-za-misli na sto ispred Harija.

- Izgledaš zabrinuto.

Hari je zaista odmeravao sito-za-misli s izvesnom zebnjom. Njegova prethodna iskustva sa ovom čudnom spravom koja je čuvala i ponovo otkrivala misli i sećanja, mada izuzetno poučna, takođe su bila neprijatna. Poslednji put kada je došao u dodir sa njegovim sadržajem, video je i više nego što je hteo. Ali Dambldor mu se smešio.

- Ovog puta, ući ćeš u sito-za-misli sa mnom... i što je još neobičnije, uz dozvolu.

- Kuda idemo, gospodine?

- Na putovanje kroz uspomene Boba Ogdena - reče Dambldor, izvukavši iz džepa kristalnu bočicu sa usko-vitlanom srebrnobelom materijom.

- Ko je Bob Ogden?

- Bio je zaposlen u Odseku za sprovođenje magijskih zakona - reče Dambldor. - Umro je pre izvesnog vremena, ali ne pre nego što sam uspeo da mu uđem u trag i ubedim ga da mi poveri ova svoja sećanja. Pratićemo ga dok ide u posetu koju je obavio u okviru svojih službenih dužnosti. Samo stani ovde, Hari...

Ali Dambldoru je bilo teško da izvuče zatvarač na kristalnoj boci: njegova povredena ruka bila je ukočena i bolna.

-Smem li... smem li ja, gospodine?

- Nema veze, Hari... - Dambldor uperi svoj štapić ka boci i pampur izlete.

- Gospodine... kako ste povredili ruku? - ponovo upita Hari gledajući u pocrnele prste sa mešavinom odvratnosti i sažaljenja.

- Nije trenutak za tu priču, Hari. Ne još. Imamo sastanak s Bobom Ogdenom.

Dambldor nasu srebrnasti sadržaj boce u sito-za-misli, gde se ovaj kovitlao i svetlucao, ni tečan ni gasovit.

- Posle tebe - reče Dambldor pokazujući prema činiji

Hari se nagnu napred, duboko udahnu i uroni lice u srebrnu materiju. Oseti kako mu se stopala odvajaju od poda kancelarije: padao je, padao, kroz uskomešanu tminu, a onda, sasvim iznenada, žmirkao je na zaslepljujućoj sunčevoj svetlosti. Pre nego što su mu se oči prilagodile, Dambldor se prizemlji pored njega.

Stajali su na seoskoj stazi oivičenoj visokom, gustom živicom, ispod letnjeg sunca jarkog i plavog poput nezaboravka. Tri metra ispred njih stajao je nizak, punačak čovek koji je nosio neobično debele naočari koje su mu smanjivale oči na tačkice nalik krtičjim očima. Čitao je drveni natpis koji je štrčao iz bambusa na levoj strani puta. Hari je znao da to mora da je Ogden. Bio je jedina osoba na vidiku, a takođe je nosio čudnu odeću koju su često nosili neiskusni čarobnjaci u pokušaju da izgledaju kao Normalci. U ovom slučaju, frak i kamapše preko prugastog jednodelnog muškog kupaćeg kostima. Međutim, pre nego što je Hari imao vremena da išta učini sem da registruje njegovu bizarnu pojavu, Ogden se živahnim hodom zaputi stazom naniže.

Dambldor i Hari pođoše za njim. Dok su prolazili pored drvenog znaka, Hari pogleda u njegova dva kraka. Na onom koji je pokazivao u pravcu iz kog su upravo stigli pisalo je: Veliki Henglton, 8 kilomešara. Na kraku koji je pokazivao prema Occenu pisalo je: Mali Henglton, 2 kilometra.

Neko vreme su hodali ne videći ništa osim živice, širokog plavog neba iznad njih i brzajuće figure čoveka u fraku ispred njih, a onda staza skrenu ulevo i nadole, strmo se spuštajući niz padinu, tako da im se odjednom, neočekivano, ukaza prizor čitave doline Koja ce pružala pred njima. Hari je video neko selo, nesumnjivo Mali Henglton, koji se ugnezdio između dva strma brežuljka, sa jasno vidljivom crkvom i grobljem. Preko udoline, na bregu sa suprotne strane, nalazila se ljupka veleposednička kuća okružena širokim prostranstvom plišano-zelenog travnjaka.

Ogden se nevoljno dao u kas niza strminu. Dambldor stade da grabi dužim koracima, a Hari je požurio da bi održao korak s njim. Smatrao je da je Mali Henglton verovatno njihovo krajnje odredište i pitao se, kao i u noći kada su našli Pužoroga, zašto moraju da mu prilaze sa takvog odstojanja. Uskoro je otkrio da je pogrešio misleći da idu u selo, Staza je skretala desno, a kad su skrenuli iza čoška, videli su kako kraj Ogdenovog fraka nestaje kroz procep u živoj ogradi.

Dambldor i Hari pratili su ga po uskom, prljavom puteljku oivičenom visokom i divljom živicom, mnogo više izđikljalom nego ona koju su ostavili za sobom. Staza je bila vijugava, stenovita i puna rupa, i strmo se spuštala naniže niz breg kao i prethodna, i izgledalo je da vodi do ioteza mračnog

drveća malo ispod njih. I zaista, uskoro se puteljak završi u čestaru, a Dambldor i Hari stadoše iza Ošena, koji se zaustavio i izvukao štapić.

Uprkos nebu bez oblaka, stara stabla bacala su ispred njih mračne, hladne senke i Hariju je trebalo nekoliko sekundi da razazna kuću, napola skrivenu među zamršenim deblima, Izgledalo mu je kao veoma čudna lokacija za kuću, ili, bar, čudnovata odluka da se ostavi okolno drveće koje potpuno zaklanja svetlost i vidik na dolinu pod sobom. Pitao se da li je naseljena. Zidovi su joj bili obrasli mahovinom, a mnogi crepovi spali su s krova, pa su se tu i tamo videle krovne grede. Svuda naokolo rasle su koprive, čiji su vrhovi dopirali do prozora, koji su bili mali i prekriveni debelim slojem prljavštine. U trenutku kad je već pomislio da nije moguće da iko tu stanuje, jedan prozor se naglo otvori s treskom, i iz njega poče da izlazi tanak mlaz pare ili dima, kao da neko nešto kuva. Ogden mirno prođe napred, a ipak, kako se Hariju učinilo, prilično oprezno. Kad se tamne senke krošnji sklopiše nad njim, ponovo zastade zureći u ulazna vrata, na koja je neko prikucao mrtvu zmiju.

Zatim se začu šuškanje i pucketanje i čovek u ritama pade s najbližeg drveta, dočekavši se na noge, pravo ispred Ogdena, koji poskoči unazad tako brzo da stade na kraj svog fraka i spotače se.

- Nisi dobrodošao.

Čovek ispred njega imao je gustu kosu tako skorelu od prljavštine da je mogla biti ma koje boje. Oči su mu bile sitne, tamne i razroke. Morao je da izgleda komično, ali nije. Njegova pojava delovala je zastrašujuće, a Hari nije mogao da krivi Ošena što je uzmakao još nekoliko koraka pre nego što je progovorio.

- Ovaj... dobro jutro. Ja sam iz Ministarstva magije...

- Nisi dobrodošao.

- Ovaj... žao mi je... ne razumem vas - reče Ošen nervozno.

Hari pomisli da Ošen mora da je sasvim tupav. Po Harijevom mišljenju, taj stranac je bio sasvim jasan, pogotovo kad je počeo da maše štapićem u jednoj ruci, a kratkim i prilično krvavim nožem u drugoj.

- Siguran sam da ga razumeš, Hari? - mirno reče Dam-bldor.

- Da, naravno - reče Hari pomalo zbunjeno. - Zar Ogden ne može...

Ali kad mu pogled ponovo pade na mrtvu zmiju na vratima, on odjednom shvati.

- On govori nemuštim jezikom?

- Dobro opažanje - reče Dambldor klimajući glavom i smešeći se.

Čovek u ritama sada se približavao Ogdenu, držeći nož u jednoj a štapić u drugoj ruci.

- Čuj, vidi - počeo Ogden, ali prekasno: začu se tresak i Ogden se nađe na zemlji, držeći se za nos, dok mu je žućkasta lepljiva tečnost štrcala između prstiju.

- Morfine! - začu se prodoran glas.

Stariji čovek žurno izađe iz kućice, tresnuvši vratima iza sebe tako da se mrtva zmija patetično zanjihla. Ovaj čovek bio je niži od prvog, čudnih proporcija: ramena su mu bila veoma široka a ruke predugačke, što mu je, zajedno sa prodornim smeđim očima, kratkom žbunastom kosom i naboranim licem davalo izgled moćnog, vremešnog majmuna. Stao je kod čoveka s nožem, koji se sada kikotao pred prizorom Ogdena na zemlji.

- Ministarstvo, je li? - reče stariji čovek pogledavši naniže u Ogdena.

- Tačno! - reče Ogden ljutito, dodirujući svoje lice. - A vi ste, pretpostavljam, gospodin Ispijeni?

- Jes' vala - reče Ispijeni. - Tresn'o te posred lica, je l' da?

- Da, i te kako! - obrecnu se Ogden.

- Trebalo da najaviš svoje prisustvo, znaš? - reče Ispijeni agresivno. - Ovo je privatni posed. Ne mo'š tek tako da ušetaš ovamo očekujući da moj sin neće da se brani.

- Da se brani od čega, čoveče? - reče Ogden, ponovo se uspravljujući na noge.

- Nametljivaca. Uljeza. Normalaca i hulja.

Ogden upre štapićem u svoj nos, koji je i dalje izbacivao ogromne količine nekakvog žutog gnoja, i curenje odmah prestade. Gospodin Ispijeni se iz ugla svojih usana obrati Morfinu.

- Ulazi u kuću. Ne rasiravljaj se.

Ovog puta, pošto je već bio spreman za to, Hari prepozna nemušti jezik. Ne samo da je raspoznavao

ono što se govori već je razlikovao i čudno siktanje, koje je Ogden čuo. Morfin kao da je hteo da mu se suprotstavi, ali kad mu je otac uputio preteći pogled, promenio je mišljenje, teškim, talasastim hodom odgegao se do kućice i zalupio ulazna vrata za sobom, tako da se zmija ponovo tužno zaljuljala.

- Došao sam da vidim Vašeg sina, gospodine Ispijeni - reče Ogden čisteći poslednje tragove gnoja sa svog ogrtača. - To je bio Morfin, zar ne?

- Jes", to je bio Morfin - reče starac nehajno. - Jesi li ti Čistokrvni? - upita, iznenada postavši agresivan.

- To je posve nevažno - reče Occen hladno, a Hari oseti kako njegovo poštovanje prema Ogdenu raste.

Ispijeni je, očigledno, drugačije mislio. Čkiljio je u Ogdenovo lice i mrmljao, jasno uvredljivim tonom: - Kad bolje razmislim, viđao sam njuške kao što je tvoja dole u selu.

- Ne sumnjam, pogotovo ako ste puštali svog sina na njih - reče Ošen. - Možda treba da nastavimo ovu raspravu unutra?

- Unutra?

- Da, gospodine Ispijeni. Već sam Vam rekao. Ovde sam zbog Morfina. Poslali smo sovu...

- Sove mi uopšte ne koriste - reče Ispijeni. - Ne otvaram pisma.

- Onda ne možete da se žalite da niste upozoreni na posetioce - reče Ogden zajedljivo. - Ovde sam zbog ozbiljnog narušavanja čarobnjačkog zakona koje se dogodilo upravo ovde, u ranim jutrošnjim časovima...

- U redu, u redu, u redu! - prodera se Ispijeni. - Uđi u tu prokletu kuću već jednom, neka ti bude!

Kuća je, činilo se, imala tri sobička. Dvoja vrata vodila su iz glavne prostorije, koja je služila i kao kuhinja i kao dnevna soba. Morfin je sedeo u prljavoj fotelji iza ognjišta, koje se pušilo, okrećući živu guju među svojim debelim prstima i meko joj pevušio na nemuštom jeziku:

Sikći, sikći, zmijče malo,

Sklizni na iod, bez inata

Slušaj svoga Morfina

Da še ne zakuca na vrata.

U uglu pored otvorenog prozora začu se komešanje, i Hari shvati da je još neko u sobi, devojka čija je siva haljina u ritama bila iste boje kao prljav kameni zid iza nje. Stajala je pored lonca koji se pušio na crnom garavom šporetu, i petljala oko police na kojoj su se nalazili neugledni grnčarski lonci i tiganji. Koca joj je bila tanka i bez sjaja, a imala je bledo, prilično ravno lice. Oči su joj, kao i oči njenog brata, zurile u oprečnim pravcima. Delovala je malo čistije od dvojice muškaraca, ali Hari pomisli da nikad nije video osobu koja izgleda tako poražavajuće.

- M"ja ćera, Meropa - reče Ispijeni mrzovoljno kad Ogden upitno pogleda u nju.

- Dobro jutro - javi se Ošen.

Ona ne odgovori, već prestrašeno pogleda u oca i okrenu im leđa, nastavljajući da petlja s loncima na polici pored sebe.

- Pa, gospodine Ispijeni - počeo Ogden - da pređem pravo na stvar, imamo razloga da verujemo da je kasno sinoć Vaš sin Morfin izveo magiju pred Normalcima.

Začu se zaglušujuće klang. Meropa je upravo ispustila lonac iz ruku.

- Podigni ga! - zaurla Ispijeni na nju. - Tako je, hrana po podu kao da si neka prljava Normalka, čemu služi štapić, ti beskorisna vrećo đubreta?

- Gospodine Ispijeni, molim vas - reče Ošen zaprepašćeno kad Meropa, koja je već pokupila zemljani lonac s poda, ponovo ispusti posudu iz ruke, tresući se izvadi štapić iz džepa, uperi ga prema loncu i promrmlja užurbanu, nečujnu čin, koja natera lonac da odleti s poda u pravcu suprotnom od nje, pogodi suprotni zid i puče na dva dela.

Morfin se ludački zakikota. Ispijeni vrisnu: - Popravi ga, ti beskorisna mešino, popravi ga!

Meropa se zatetura preko sobe, ali pre nego što je stigla da podigne štapić, Ogden podiže svoj i odlučno reče: - Reiaro! - Lonac se istog časa popravi.

Za trenutak je izgledalo kao da će se Ispijeni izderati na Occena, ali on izgleda smisli nešto bolje. Umesto toga, naruga se svojoj kćerki: - Sreća što je tu ovaj fini čovek iz Ministarstva, zar ne?

Možda će mi te skinuti s vrata, možda njemu ne smeta takva prljava Poruga kao što si ti...

Ne gledajući ni u koga, i ne zahvalivši Ogdenu, Meropa pokupi lonac i drhtavim rukama ga vrati na policu. Zatim ostade nepomična, oslonjena leđima na zid između prljavog prozora i šporeta, kao da ne želi ništa drugo nego da potone u kamen i nestane.

- Gospodine Ispijeni - ponovo poče Ogden - kao što rekoh, razlog zašto sam vas posetio...

- Čuo sam te i malopre! - obrecnu se Ispijeni. - Pa šta? Morfin je dao tom Normalcu ono što mu je sledovalo... pa šta s tim?

- Morfin je prekršio čarobnjački zakon - reče Ogden strogo.

- Morfin je irekršio čarobnjački zakon - Ispijeni je imitirao Ošenov glas trudeći se da zvuči pompezno i zapevajuće. Morfin se ponovo zakikota. - Očitao je lekciju tom prljavom Normalcu, je l' to sad nezakonito, šta li?

- Da - reče Ogden. - Bojim se da jeste.

On izvuče iz džepa mali svitak pergamenta i odmota ga.

- Šta je to, presuda? - reče Ispijeni ljutito povisivši ton.

- Poziv da dođe na saslušanje u Ministarstvo...

- Poziv? Poziv! Ko si, bre, ti da pozivaš mog sina bilo kuda?

- Ja sam šef Odreda za sprovođenje magijskih zakona - reče Ogden.

- I misliš da smo mi ološ, je l' da? - zaurla Ispijeni pošavši prema Ogdenu, i uperi mu prljavi žuti nokat u grudi. - Ološ koji će da odjuri čim ga Ministarstvo pozove? Znaš, bre, s kim razgovaraš, ti mali prljavi Blatokrvni, znaš li?

- Imao sam utisak da govorim s gospodinom Ispijenim - reče Ogden, izgledajući oprezno, ali i dalje ne odstupajući.

- Tako je! - zagrme Ispijeni. Za trenutak, Hari pomisli da Ispijeni pokazuje prostački gest, ali onda shvati da on samo pokazuje Ogdenu ružan prsten s crnim kamenom koji je nosio na srednjem prstu, mašući njime pred Ogdenovim očima: - Je l' vidiš ovo? Znaš li šta je to? Znaš li otkud potiče? Vekovima je već u našoj porodici, eto koliko dugo postojimo, i sve vreme smo Čistokrvni! Znaš li koliko mi nude za ovaj prsten, sa ugraviranim Peverelovim grbom na kamenu?

- Stvarno nemam pojma - reče Ogden žmirkajući kad mu ovaj poturi prsten pod nos - ali to je potpuno nevažno, gospodine Ispijeni. Vaš sin je počinio...

Sa urlikom besa, Ispijeni pojuri prema svojoj kćerki. I u deliću sekunde Hari pomisli da će je ovaj zadaviti kad pruži ruku prema njenom grlu. Ali već sledećeg trenutka, vukao ju je prema Ogdenu, ne ispuštajući zlatan lanac oko njenog vrata.

- Vidiš ovo? - povika Ispijeni tresući težak zlatan medaljon ka njemu, dok je Meropa nešto nevezano govorila i borila se da dođe do daha.

- Vidim, vidim! - brže-bolje reče Ošen.

- Slišerinovo! - vrisnu Ispijeni. - Pripadalo je Salazaru Sliterinu! Mi smo njegovi poslednji živi potomci, šta kažeš na to, a?

- Gospodine Ispijeni, vaša kći - reče Ogden uspaničeno, ali je Ispijeni već oslobodio Meropu. Ona se zatetura što je mogla dalje od njega, vrati se u čošak, trljajući vrat i pokušavajući da povрати vazduh.

- Tako! - trijumfalno će Ispijeni, kao da je upravo dokazao neku komplikovanu stavku koja je izvan svake diskusije. - Nemoj da nam se obraćaš kao da smo blato na tvojim cipelama! Generacije Čistokrvnih, sve čarobnjaci... čisto sumnjam da si možeš nešto slično da kažeš za sebe!

I on pljunu na pod ispred Ošenovih nogu. Morfin se ponovo zakikota. Meropa se skupi pored prozora, pognu glavu i sakri lice iza svoje retke kose, ne rekavši ništa.

- Gospodine Ispijeni - nastavi Ogden uporno - bojim se da ni moji ni vaši preci nemaju ništa sa ovim slučajem. Ovde sam zbog Morfina, zbog Morfina i Normalca kojeg je on sinoć napao. Prema našim informacijama -on pogleda u svoj svitak pergamenta - Morfin je izveo neku kletvu ili čin na rečenom Normalcu, tako da su ovome izbili užasno bolni plikovi. Morfin se zakikota.

- Tiše, dečaće - zareža Ispijeni na nemuštom jeziku, te Morfin ponovo začuta.

- Pa šta onda i da je to uradio? - prkosno reče Ispijeni. - Pretpostavljam da ste obrisali to prljavo normalsko lice i očistili ga, kao i njegovo sećanje...

- Uopšte nije stvar u tome, gospodine Ispijeni - reče Ogden. - U pitanju je bio ničim izazvan napad na jednog bespomoćnog...

- Dabome, znao sam da si ti ljubitelj Normalaca čim sam te video - podsmehnu se Ispijeni i ponovo pljunu na pod.

- Ova rasprava nikuda ne vodi - reče Ogden čvrsto. -Jasno je na osnovu ponašanja vašeg sina da se on ne kaje zbog počinjenog dela. - Ponovo se zagleda u svitak pergamenta. - Morfin treba da dođe na saslušanje 14. septembra da bi odgovorio na optužbe za korišćenje magije pred Normalcem, prouzrokujući štetu i povređujući istog Norm...

Ošen začuta. Kroz otvoren prozor, do njih dopre zveckanje, topot konja i glasan smeh. Očigledno da je vijugava staza za selo prolazila vrlo blizu čestara u kom se nalazila ova kuća. Ispijeni se ukipi, osluškujući širom otvorenih očiju. Morfin zasikta i okrenu lice u pravcu tih zvukova, s pohlepnim izrazom. Meropa podiže glavu. Lice joj je, primeti Hari, bilo belo kao kreč.

- Bože, kakvo ruglo! - dopre spolja glas neke devojke, jasno odjekujući kroz otvoren prozor, kao da ona stoji u sobi pored njih. - Zar tvoj otac nije mogao da raščisti taj ćumez, Tome?

- Nije naš - začu se glas nekog momka. - Nama pripada sve što je s druge strane doline, ali ova kućica pripada staroj skitnici po imenu Ispijeni i njegovoj deci. Sin mu je sasvim lud, samo da čuješ šta sve govore o njemu u selu...

Devojka se nasmeja. Zveckanje i kloparanje postajalo je sve glasnije. Morfin krenu da ustane iz fotelje.

- Sedi na svoje mesšo - upozori ga otac na nemuštom jeziku.

- Tome - ponovo se začu devojčin glas, sada tako blizu kao da su bili baš pored same kuće - možda grešim... ali, da li je to neko zakucuo zmiyu na vrata?

- Bože, draga, u pravu si! - reče muškarac. - To mora da je sin. Rekao sam ti da mu nisu sve na broju u glavi. Ne gledaj u to, Cecilija, draga.

Zveckanje i kloparanje opet se utiša.

- „Draga" - prošaputa Morfin na nemuštom, gledajući u sestru. - „Draga ", šako ju je nazvao. Znači da mu nije sšalo do tebe.

Meropa tako preblede da je Hari bio ubeđen da će se onesvestiti.

- Šta? - reče Ispijeni oštro, takođe na nemuštom jeziku, skrenuvši pogled sa sina na kćer. - Šta si to rekao, Morfine!

- Voli da gleda šog Normalca - reče Morfin sa zlobnim izrazom na licu gledajući u sestru, koja je sada delovala prestrašeno. - Uvekje u bašti kad on irolazi, viri kroz živicu da bi ga videla, zar ne? A sinoć...

Meropa naglo i preklinjuće odmahnu glavom, ali Morfin nemilosrdno nastavi: - Visi na irozoru da bi ga gledala kako jaše kući, zar ne?

- Visi na irozoru da bi gledala Normalca? - tiho ponovi Ispijeni.

Sve troje Ispijenih izgleda da su zaboravili na Ogdenu, koji je bio i zbunjen i rasrđen ovim ponovnim izlivom neshvatljivog siktanja i šuškanja.

- Je li šo iššina? - upita Ispijeni ubojitim glasom, pomerivši se korak-dva prema prestravljenoj devojci. -Moja kćerka... Čiššokrvni iošomak Salazara Slišerina... žudi za irljavim Normalcem nečisše krvi!

Meropa je mahnito odmahivala glavom pribijajući se uza zid, očito nesposobna da išta kaže.

- Ali sam ga ukebao, oče! - zakikota se Morfin. -Uhvatio sam ga kad je irolazio, u nije baš leio izgledao sav osut ilikovima, jel" da, Meroia?

- Ti odvršna mala Porugo, irljava izdajice svoje krvi! - grmeo je Ispijeni izgubivši kontrolu, i počeo da steže ruke oko devojčinog vrata.

Hari i Ogden u isti mah vrisnuše „Ne!" Ogden podiže štapić i vrisnu: - Relasio! - Ispijeni polete unazad, dalje od kćeri. Spotače ce o stolicu i pade na leđa pruživši se po zemlji. Uz besnu riku, Morfin skoči sa stolice i jurnu na Otdenu, mašući nasumice krvavim nožem i ispaljujući čini iz svog štapića.

Ogden pobeže da spase glavu. Dambldor mu pokaza da i oni treba da ga slede, i Hari ga poslušao, dok su mu u ušima odzvanjali Meropini krici.

Ogden je, s rukama preko glave, jurio puteljkom dok ne stiže na glavnu stazu, še se sudari sa sjajnim kestenjastim konjem, kojeg je jahao vrlo privlačan tamnokos mladić. I on i lepotica koja je jahala pored njega na sivom konju iskidaše se od smeha videvši Ošena, koji odskoči od konjskih slabina i nastavi dalje, dok mu je frak lepršao, od glave do pete prekriven prašinom, jureći kao bez glave stazom uzbrdo.

- Mislim da je bilo dosta, Hari - reče Dambldor. On uhvati Harija za lakat i povuče ga. Sledećeg trenutka obojica su bestežinski lebdela kroz tminu, sve dok se ne dočekaše na noge, ponovo se našavši u Dambldorovoj, sada sumračnoj kancelariji.

- Šta se desilo s devojkom u kućici - upita Hari odjednom, kad je Dambldor upalio dodatne lampe lakim udarcem štapića. - Meropom, ili kako se već zvala?

- O, preživela je - reče Dambldor ponovo sedajući za svoj sto i pokazujući Hariju da i on sedne. - Ogden se irebacio nazad u Ministarstvo i vratio se sa pojačanjem u roku od petnaest minuta. Morfin i njegov otac pokušali su da se bore, ali su nadjačani, odvedeni iz kućice, a potom ih je Vizengamot osudio. Morfin, koji je već imao dosije s napadima na Normalce, osuđen je na tri godine u Askabanu. Marvolo, koji je ranio nekoliko nameštenika Ministarstva, pored Ošena, dobio je šest meseci.

- Marvolo? - ponovi Hari začuđeno.

- Tako je - reče Dambldor odobravajuće se smeškajući. - Drago mi je što vidim da obraćaš pažnju.

- Taj staracje...

- Voldemorov deda, tako je - reče Dambldor. - Marvolo, njegov sin Morfin i kćerka Meropa bili su poslednji Ispijeni, vrlo drevna čarobnjačka porodica zaslužna za nestabilnost i nasilje koji su cvetali generacijama, zahvaljujući svojoj navici da se venčavaju sa vlastitim rođacima. Nedostatak razuma, zajedno sa žudnjom za veličinom, doveli su dotle da je porodično zlato proćerdano nekoliko generacija pre nego što se Marvolo rodio. Njemu su ostali jad i beda, a imao je i vrlo opaku narav, uz fantastičnu količinu osionosti i gordosti, nasledio je i nekoliko porodičnih sitnica, koje je cenio koliko i svog sina, ali mnogo više od svoje kćeri.

- Znači da je Meropa - reče Hari naslonivši se na stolicu i zureći u Dambldora - dakle, Meropa je... da li to znači da je ona bila... Voldemorova majka?

- Znači - reče Dambldor. - A slučajno smo na tren spazili i Voldemorovog oca. Pitam se da li si primetio?

- Onaj Normalac što ga je Morfin napao? Čovek na konju?

- Vrlo dobro, zaista - reče Dambldor zadovoljno se smeškajući. - Da, to je bio Tom Ridl Stariji, zgodan Normalac koji je obično jahao pored kućice Ispijenih i prema kome je Meropa Išijena potajno gajila vatrenu strast.

- A na kraju su se venčali? - reče Hari s nevericom, nesposoban da zamisli dvoje ljudi koji bi imali manje izgleda da se zaljube jedno u drugo.

- Mislim da zaboravljaš - reče Dambldor - da je Meropa bila veštica. Ne verujem da su njene magične moći dolazile do punog izražaja dok ju je otac malteretirao. Ali, kada su Marvolo i Morfin bili na bezbednom odstojanju u Askabanu, kad je ostala sama i slobodna, po prvi put u životu, siguran sam da je mogla u najvećoj meri da iskoristi svoje sposobnosti i smisli kako da se spase očajničkog života koji je vodila osamnaest godina.

- Možeš li da zamisliš na koji način je Meropa mogla da navede Toma Ridla da zaboravi svoju normalsku devojkicu i zaljubi se u nju, Meropu?

- Kontrolišuća kletva? - nagađao je Hari. - Ili ljubavni napitak?

- Vrlo dobro. Lično, pre smatram da je koristila ljubavni napitak. Siguran sam da joj je to izgledalo romantičnije i ne mislim da joj je bilo teško da ga jednog vrelog dana, kada je Ridl jahao sam, ubedi da popije malo vode. U svakom slučaju, nekoliko meseci nakon prizora čiji si svedok upravo bio, u selu Mali Henglton desio se ogroman skandal. Možeš da zamisliš kakvih je sve glasina bilo kada je plemićki sin pobegao sa skitnicinom kćerkom Meropom.

- Ali zaprepašćenje seljaka nije bilo ništa u poređenju sa Marvolovim. Vratio se iz Askabana očekujući da će zateći svoju kćerku kako savesno iščekuje njegov povratak sa vrelinom rukom na stolu. Umesto toga, našao je nekoliko centimetara debelu prašinu i njenu oproštajnu poruku, u kojoj

objašnjava šta je učinila.

- Na osnovu svega što sam uspeo da otkrijem, od tada pa nadalje nikad više nije spomenuo njeno ime, niti priznao njeno postojanje. Šok koji je izazvala njena izdaja možda je doprineo njegovoj preranoj smrti... ili, možda, nikad nije uspeo da nauči kako da sam sebe prehrani. Askaban je u velikoj meri oslabio Marvola i on nije doživeo da vidi Morfinov povratak kući.

- A Meropa? Ona... ona je umrla, zar ne? Zar Voldemor nije odrastao u sirotištu?

- Da, zaista - reče Dambldor. - Moramo ovde ubaciti izvesnu dozu nagađanja, mada ne mislim da je teško izvesti zaključak šta se desilo. Vidiš, samo nekoliko meseci od njihovog bekstva i venčanja, Tom Ridl se ponovo pojavio na imanju u Malom Hengltonu bez svoje žene. Po susedstvu su kolale glasine da je pričao nešto o tome kako je „prevaren“ i „zaveden“. Pod tim je, siguran sam, podrazumevao da je bio začaran i da se sada oslobodio čini, mada smem da primetim da se nije usuđivao da koristi prave izraze iz straha da ne pomisle kako je lud. Kada su čuli šta govori, seljani su nagađali da je Meropa lagala Ridla, pretvarajući se da nosi njegovo dete, i da se on zbog toga oženio njome.

- Ali ošjesše rodila njegovo dete.

- Da, ali tek godinu dana pošto su se venčali. Tom Ridl ju je ostavio dok je još bila trudna.

- Šta je pošlo naopako? - upita Hari. - Zašto je ljubavni napitak prestao da deluje?

- I to su nagađanja - reče Dambldor - ali verujem da Meropa, koja je bila veoma zaljubljena u svog muža, nije mogla da podnese da ga i dalje drži zarobljenog sredstvima magije. Verujem da je izabrala da prestane da mu daje napitak. Možda je, izgubivši glavu za njim, ubedila sebe da se do tada on sam zaljubio u nju. Možda je mislila da će ostati zbog bebe. Ako je tako, u oba slučaja je pogrešila. Ostavio ju je, nikad je više nije video, niti je ikad pokušao da otkrije šta se desilo s njegovim sinom.

Nebo je napolju bilo mastiljavoplavo a lampe u Dambldorovoj kancelariji blistale su još sjajnije.

- Mislim da je dosta za večeras, Hari - reče Dambldor kroz nekoliko trenutaka.

- Da, gospodine - reče Hari. Ustao je, ali nije odmah otišao.

- Gospodine... da li je važno da saznam sve to o Voldemorovoj prošlosti?

- Mislim da je vrlo važno - reče Dambldor.

- A to... to ima neke veze s proročanstvom?

- I te kako ima veze s proročanstvom.

- U redu - reče Hari pomalo zbunjen, ali ipak razuveren.

Okrenu se da pođe, a onda mu iskrsnu još jedno pitanje, i on se ponovo okrenu,

- Gospodine, smem li Ronu i Hermioni da ispričam sve što ste mi rekli?

Dambldor razmisli za trenutak, a onda reče: - Da, mislim da su se gospodin Vesli i gospođica Grendžer pokazali dostojnim poverenja. Ali, Hari, zamoliću te da im kažeš da nikom ništa ne pričaju o tome. Nije dobro da se naokolo priča koliko znam ili sumnjam o tajnama Lorda Voldemora.

- Ne, gospodine. Siguran sam da će ta priča ostati samo kod Rona i Hermione. Laku noć.

On se ponovo okrenu, i već je maltene bio na vratima kad ga spazi. Na jednom od stočića s vretenastim nogama na kome je bilo mnoštvo krhkih srebrnih instrumenata stajao je ružan stari prsten s velikim, crnim, napuklim kamenom.

- Gospodine - reče Hari zureći u prsten. - Taj prsten...

- Da? - reče Dambldor.

- Nosili ste ga one noći kada smo posetili profesora Pužoroga.

- Jesam - složi se Dambldor.

- Ali, zar to nije... gospodine, zar to nije isti prsten koji je Marvolo Ispijeni pokazivao Ogdenu?

Dambldor pognu glavu.

- Baš taj.

- Ali, otkud onda... Da li ste ga oduvek imali?

- Ne, nabavio sam ga sasvim nedavno - reče Dambldor. - Zapravo, nekoliko dana pre nego što sam došao da te odvedem od tetke i teče.

- Je li to bilo u vreme kada ste povredili ruku, gospodine?

- Da, Hari, tako nekako.
- Hari je oklevao. Dambldor se smešio.
- Gospodine, kako zapravo...
- Već je isuviše kasno, Hari! Moraćeš tu priču da odslušaš drugi put. Laku noć.
- Laku noć, gospodine.

11. Hermionina ispomoć

Kao što je Hermiona predvidela, slobodno vreme između predavanja za šestake nije im služilo za blaženo opuštanje kao što je Ron pretpostavljao, već kao vreme da se uhvati korak sa brdom domaćih zadataka koje su im zadavali. Ne samo da su učili kao da svaki dan polažu ispite nego su i lekcije bile zahtevnije nego ikad. Hari jedva da je razumeo polovinu od onoga što im je profesorka Mek Gonagal govorila tih dana. Čak je i Hermiona jednom ili dvaput morala da je zamoli da ponovi uputstva. Sasvim neverovatno, i na Hermioninu sve veću ozlojeđenost, Hariju su napici iznenada postali najomiljeniji predmet, zahvaljujući Polukrvnom Princu.

Sada su svi očekivali od njih da izvode neverbalne čini, ne samo na časovima odbrane od mračnih veština već i na činima i preobražavanjima. Hari je često gle-Dao svoje drugove iz razreda u dnevnom boravku, ili u vreme obroka, kako crvene u licu i naprežu se kao da su uzeli prevelike doze Zatvor-je-toga, ali znao je da svi oni zapravo uvežbavaju kako da izvedu čini ne izgovarajući bjanja. Osetio bi olakšanje kad bi izašao do staklene bašte. Tamo su sada izučavali mnogo opasnije biljke nego što su to ranije radili na herbologiji, ali im je ipak bilo dozvoljeno da glasno opsuju ukoliko bi ih Otrovnna pipkulja iznenada šćepala otopzadi.

Posledica njihove preopterećenosti zadacima i besomućnih sati uvežbavanja neizgovorenih čini bila je da Hari, Ron i Hermiona nisu dotle uspeli da odvoje vreme da posete Hagrida. On je prestao da obeduje za nastavničkim stolom, što je bio zloslutan znak, a u retkim prilikama kada bi ga videli u prolazu, u hodniku ili napolju, nekim čudom, uopšte nije primećivao ni njih ni njihove pozdrave.

- Moramo da odemo da mu objasnimo - reče Hermiona sledeće subote za doručkom, pogledavši u Hagridovu ogromnu praznu stolicu za nastavničkim stolom.

- Danas pre podne imamo probne treninge za kvidič -reče Ron. - Uz šo, treba da uvežbamo agvamenšićin za Flitvika! I šta, uopšte, da mu objasnimo? Kako da mu kažemo da smo mrzeli njegov glupi predmet?

- Nismo ga mrzeli! - reče Hermiona.

- Govori u svoje ime, ja nisam zaboravio skrute - reče Ron smrknuto. - A mogu da ti kažem da smo se izvukli. Zar ga nisi čula kako i dalje priča o svom tupavom bratu... da smo ostali kod njega, sada bismo učili Gropa da vezuje pertle.

- Bilo bi mi krivo da ne razgovaramo s Hagridom -reče Hermiona potišteno.

- Ići ćemo posle kvidiča - razuveri je Hari. I njemu je nedostajao Hagrid, mada je, kao i Ron, mislio da bi im bilo bolje da u životu nemaju blage veze s Gropom. - Ali prijem igrača može da potraje čitavo jutro, s obzirom na to koliko ih se prijavilo. - Bio je pomalo nervozan pred suočavanje sa svojim prvim iskušenjem u ulozi kapitena. - Ne znam zašto je tim odjednom postao tako popularan.

- Ma daj, Hari - reče Hermiona postavši odjednom nestrpljiva. - Nije kvidič popularan, nego ti! Iskreno govoreći, nikad nisi bio zanimljiviji, i nikad nisi bio zgodniji.

Ron se umalo ne zadavi usoljenom haringom. Hermiona ga omalovažavajuće pogleda, pre nego što se ponovo okrenu Hariju.

- Sad svi znaju da si govorio istinu, zar ne? Cela čarobnjačka zajednica morala je da prizna da si bio u pravu u vezi s Voldemorovim povratkom, da si se zaista dvaput borio s njim u poslednje dve godine, i oba puta uspeo da mu izmakneš. A sada te zovu „Izabrani"... daj, zar ne vidiš zbog čega su svi opčinjeni tobom?

Hariju se učini da u Velikoj sali iznenada postaje vruće, iako je plafon i dalje izgledao hladan i kišovit.

- A još si iride istrpeo proganjanje Ministarstva kad su pokušavali da pokažu kako si neuračunljiv i lažov. I dalje su ti vidljivi ožiljci, tamo še te je ona zlica terala da pišeš vlastitom krvlju, ali si i dalje

ostao pri svojim tvrdnjama...

- I meni se još poznaje mesto še su me oni mozgovi šćepali u Ministarstvu - reće Ron zavrćući rukave.

- A ne škodi ti ni to što si ovog leta porastao čitavih dvadesetak centimetara - završi Hermiona ne obraćajući pažnju na Rona.

- I j a sam visok - reće Ron kao uzgred. Pristigoše i sove-pismonoše, kidišući kroz prozore poprsrane kišom, sejući naokolo sićušne kapljice vode. Većina je primila više pošte nego obično. Brižni roditelji hteli su da čuju od dece šta je novo i da ih uvere da je kod kuće sve u redu. Hari nije primio nikakvu poštu još od početka polugodišta. Jedina osoba s kojom se redovno dopisivao nije više među živima, i mada se nadao da bi Lupin povremeno mogao da mu nešto napiše, dosad se razočarao u tim očekivanjima. Stoga se veoma iznenadio kad je video da snežnobela Hedviga kruži između sivih i smeđih sova. Sletela je ispred njega donoseći veliki četvrtasti paket. Trenutak kasnije, identičan paket spustio se ispred Rona, prignječivši pod sobom njegovu malecku i iscrpljenu sovu, Prasvidžeona.

- Ha! - reće Hari odmotavajući paket, u kome je bio nov novcat primerak Višeg nivoa siravljanja naiišaka, iz Brašnjavka u Mrljavka.

- Fino - reće Hermiona oduševljeno. - Sad možeš da vratiš onaj išarani primerak.

- Jesi li poludela? - reće Hari. - Zadržacu je! Vidi, sve sam smislio...

On izvadi iz torbe stari primerak Višeg nivoa siravljanja naiišaka i lupi štapićem po njegovim koricama mrmljajući: - Difindo! - Korica spade. Zatim isto uradi i sa potpuno novom knjigom (Hermiona je bila preneražena). Onda im zameni korice, svaku potapša štapićem i reče: - Reparo! - Sad je Prinčev primerak bio prurušen u novi udžbenik, a novi primerak iz Brašnjavka u Mrljavka izgledao je kao polovan.

- Vraticu Pužorogu novu knjigu. Neće moći da se požali, košta devet galeona.

Hermiona skupi usne s ljutitim neodbravanjem, ali je prekide treća sova, koja slete ispred nje donoseći joj najnovije izdanje Dnevnog iroroka. Ona ga žurno otvori i prelete preko sadržaja naslovne strane.

- Je l' neko koga poznajemo mrtav? - upita Ron posve nemarno. To isto pitanje postavljao je kad god bi Hermiona otvorila novine.

- Ne, ali bilo je još nekoliko napada dementora - reće Hermiona. - I jedno hapšenje.

- Odlično, čije? - upita Hari nadajući se da je u pitanju Belatriks Lestrejndž.

- Stena Stranputice - reće Hermiona.

- Šta? - zapanjeno upita Hari.

- Sšenli Sšraniušica, kondukšer ioiularnog čarobnjačkog vozila Noćni viteški autobus, uhaišen je iod sumnjom da se bavi smršožderskim akšivnosšima. Gosiodin Sšraniušica, sšar 21 godinu, uhaišen je kasno sinoć iosleracije na njegov dom u Kleiamu...

- Sten Stranputica, Smrtožder? - reće Hari setivši se bubuljičavog mladića koga je prvi put sreo pre tri godine. - Nema šanse!

- Možda je pod dejstvom kontrolišuće kletve - reće Ron razložno. - Nikad se ne zna.

- Ne liči mi na to - reće Hermiona čitajući dalje. -Ovde piše da je uhapšen nakon što su ga u nekoj krčmi čuli kako priča o tajnim planovima Smrtoždera. - Ona podiže pogled s uznemirenim izrazom lica. - Da je pod dejstvom kontrolišuće kletve, ne verujem da bi išao naokolo i širio glasine o njihovim planovima, zar ne?

- Zvuči mi kao da se pravio da o tome zna više nego što je u stvari znao - reće Ron. - Zar to nije onaj isti koji je tvrdio da će postati ministar magije, onomad kad je pokušavao da se udvara onoj Vili?

- Da, to je taj - reće Hari. - Ne znam koji im je đavo kad Stena uzimaju ozbiljno.

- Možda žele da ostave utisak kako nešto rade - re-će Hermiona mrgodno. - Ljudi su prestrašeni... znate da roditelji blizakinja Petil žele da ih odvedu kući? A Eloiza Midžen je već kod kuće. Otac ju je pokupio sinoć.

- Šta! - reće Ron izbečivši se na Hermionu. - Ali, Hogvorts je sigurno bezbedniji nego njihovi domovi! Imamo Aurore i sve te dodatne štiteće čini, a tu je i Dambldor!

- Ne mislim da je tu baš sve vreme - reče Hermiona sasvim tiho, pogledavši preko novina ka nastavničkom stolu. - Zar niste primetili? Njegovo mesto je prošle nedelje često bilo prazno, baš kao i Hagridovo.

Hari i Ron pogledaše u nastavnički sto. Direktorova stolica je zaista bila prazna. Sad i Hari zaključí da, kad bolje razmisli, nije video Dambldora od njegovog privatnog časa nedelju dana ranije.

- Moguće da je otišao iz škole da bi uradio nešto za Red - reče Hermiona tiho. - Mislim... stvari postaju sve ozbiljnije, zar ne?

Hari i Ron ništa ne odgovoriše, ali Hari je znao da sve troje misle na isto. Prethodnog dana desio se užasan incident, kada su Hanu Abot izveli sa časa herbologije i saopštili joj da joj je majka pronađena mrtva. Od tada nisu videli Hanu.

Kada su pet minuta kasnije napustili grifindorski sto i uputili se prema terenu za kvidič, prošli su pored Lavander Braun i Parvati Petil. Setivši se šta je Hermiona rekla o tome kako roditelji bliznakinja Petil žele da one napuste Hogvorts, Hari nije bio iznenađen kad je video kako ove dve najbolje drugarice nešto šapuću, delujući ožalošćeno. Iznenađilo ra je, međutim, što je, kad je Ron naišao pored njih, Parvati iznenada gurnula Lavander, koja se osvrnula naokolo i široko se osmehnula Ronu. Ron je zatrepao, a onda joj je nesigurno uzvratio smešak. Nastavio je da hoda pomalo se šepureći. Hari je odoleo iskušenju da se nasmeje, setivši se da se i Ron uzdržao od smeška nakon što je Melfoj Hariju razbio nos. Hermiona je, međutim, bila hladna i rezervisana celim putem do stadiona, kroz ledeno, magličasto rominjanje, i odvojila se od njih da nađe mesto na tribinama a da nije ni poželela sreću Ronu.

Kao što je Hari očekivao, probe su im oduzele najveći deo jutra. Činilo se da se tu okupila polovina grifindorske kuće, od prvaka, koji su nervozno vukli prastare školske metle, do sedmaka koji su nadvisivali ostale, delujući zastrašujuće hladno. Među njima je bio i ogroman dečak oštre kose, koga je Hari smesta prepoznao iz Hogvorš eksiresa.

- Sreli smo se u vozu, u kupeu starog Pužonje - reče ovaj samouvereno, iskoračivši iz gomile da bi se rukovao sa Harijem. - Kormak Mek Lagen, Čuvar.

- Nisi se prijavio prošle godine, zar ne? - upita Hari primetivši da je Mek Lagen izrazito široko građen, misleći kako bi ovaj mogao da blokira sva tri gol-obruča a da se i ne pomeri.

- Bio sam u bolničkom krilu dok su se održavali prijemni treninzi - reče Mek Lagen s izvesnim razmetanjem. - Za opkladu sam noj”o kilo kalašturičinih jaja.

- Dobro - reče Hari. - Pa... možeš li da pričekaš ovde...

Pokaza mu rukom prema ivici terena, blizu mesta še je Hermiona sedela. Učinilo mu se kao da je preko Mek Lagenovog lica preleteo titraj ljutnje, i on se zapita nije li Mek Lagen možda očekivao da će imati povlašćen položaj zato što su obojica miljenici „starog Pužonje”.

Hari je odlučio da počne s osnovnim testom, i zatim zamolio sve prijavljene da se podele u grupe od po deset i da jednom oblete oko terena. To je bila dobra odluka. Prvih deset kandidata bili su prvaci i bilo je jasno da ranije jedva da su uopšte leteli. Samo je jedan dečak uspeo da ostane u vazduhu više od nekoliko sekundi, i bio je i sam toliko iznenađen da se smesta srušio ucarivši u jednu od stativa.

Drugu grupu sačinjavalo je deset najsmešnijih devojčica koje je Hari ikad upoznao, koje su, kad je dunuo u pištaljku, samo počele da se kikoću i hvataju jedna drugu. Među njima je bila i Romilda Vejn. Kada im je rekao da napuste teren, uradile su to razdragano i posedale po tribinama da bi dobacivale ostalima.

Treća grupa sudarila se na pola puta oko terena i srušila na gomilu. Veći deo četvrte grupe pojavio se bez metli. U petoj grupi bili su Hafpafovci.

- Ako ima još nekog ko nije iz Grifindora - zagrme Hari, koji je počeo ozbiljno da se nervira - neka smesta napusti teren, molim vas!

Nastade pauza, a onda nekoliko malih Revenklovaca istrčaše s terena gušeći se od smeha.

Posle dva sata, mnogo žalbi i nekoliko izliva besa, prilikom čega je jedna Komeša 260 smrskana a nekoliko zuba polomljeno, Hari je otkrio da ima tri Goniča: Ketí Bel, koja se vratila u tim odlično se pokazavši na probnom treningu, novo otkriće po imenu Demelza Robins, koja je bila naročito dobra u izbegavanju Bladžerki, i Džini Vesli, koja je nadletela sve takmace i pride postigla

sedamnaest golova šutom. Zadovoljan izborom, Hari je takođe izgubio glas od nadvikivanja sa svima koji su se žalili, a sada se nosio i sa odbijenim Jurišnicima.

- To je moja konačna odluka, i ako ne oslobodite prostor Čuvarima, baciću uroke na vas - izdera se on.

Niko od odabranih Jurišnika nije posedovao briljantnost Freda i Džordža, ali je Hari ipak bio prijatno iznenađen: Džimi Piks, nizak ali plećat trećak koji je svirepim udarcem Bladžerkom uspeo da napravi čvorugu veličine jajeta na Harijevom potiljku, i Riči Kut, koji je izgledao nezgrapno, ali je dobro ciljao. Sada su se i oni pridružili Ketu, Demelzi i Džini na tribinama da bi posmatrali izbor poslednjeg člana tima.

Hari je namerno ostavio izbor Čuvara za kraj nadajući se da će stadion biti prazniji, a pritisak na kandidate manji. Na nesreću, svi odbijeni kandidati i izvestan broj posmatrača koji su se ovamo spustili posle doručka dosad su se pridružili gomili, tako da ih je bilo više nego na početku. Svaki put kad bi neki Čuvar odleteo do gol-obruča, gomila bi mu podjednako klicala i rugala se. Hari baci pogled na Rona, koji je oduvek imao slabe živce. Hari se nadao da je njihova pobeda u finalnom meču, u prethodnom polugodištu, možda izlečila tu tremu, ali očigledno nije: Ron je načisto pozeleneo.

Niko od prvih pet kandidata nije uspeo da odbrani više od dva gola. Na Harijevo veliko razočaranje, Kormak Mek Lagen je odbranio četiri penala, od pet. Ali, prilikom poslednjeg, zaletio se u potpuno suprotnom pravcu. Gomila se smejala i izviždala ga, i Mek Lagen se vratio na tle škrgućući zubima. Ron je izgledao kao da će da se onesvesti dok je uzjahivao svoju Čiššaćicu jedanaesš.

- Srećno! - dobaci glas s tribina. Hari se osvrnu očekujući da vidi Hermionu, ali to je bila Lavander Braun. Rado bi pokrio lice rukama, kao što je ona učinila nekoliko trenutaka kasnije, ali je pomislio da kao kapiten mora da pokaže malo čvršći karakter, i stoga se okrenu da posmatra Ronovu odbranu golova.

Međutim, nije morao da brine: Ron je odbranio jedan, dva, tri, četiri, pet penala zaredom. Oduševljen, i jedva se oduprevši želji da se pridruži klicanju gomile, Hari se okrenu prema Mek Lagenu da mu kaže kako ga je, na nesreću, Ron potukao, i utom spazi Mek Lagenovo skroz zajapureno lice na nekoliko desetina centimetara od svog lica. Brzo ustuknu.

- Njegova sestra nije ni pokušala da izvede penal -reče Mek Lagen preteće. Na slepoočnici mu je pulsirala vena ista kao ona kojoj se Hari često divio kod teče Vernona. - Omogućila mu je da ga lako odbrani.

- Gluposti - reče Hari hladno. - Malo je falilo da propusti tu loptu.

Mek Lagen priđe korak bliže Hariju, koji ovog puta ostade na mestu.

- Daj da još jednom pokušam.

- Ne - reče Hari. - Iskoristio si sve svoje pokušaje. Odbranio si četiri. Ron je odbranio pet. Ron je Čuvar, osvojio je to mesto pošteno i časno. Skloni mi ce s puta.

Na trenutak mu se učini da će ga Mek Lagen možda tresnuti pesnicom, ali ovaj se zadovolji samo ružnom grimasom i stušti se dalje mumlajući nešto što je ličilo na pretnje u prazno.

Hari se osvrnu i vide svoj novi tim kako mu se zadovoljno smeška.

- Odlično ste se pokazali - doviknu im Hari. - Baš ste dobro leteli...

- Ti si bio briljantan, Rone!

Ovog puta je Hermiona bila ta koja je jurnula ka njemu s tribina: Hari primeti kako Lavander odlazi s terena, ruku podruku sa Parvati, prilično razdražljivog izraza lica. Ron je bio krajnje zadovoljan sobom, i čak je izgledao viši nego obično dok se kezio članovima tima i Hermioni.

Nakon što su se dogovorili da održe prvi trening u sledeći četvrtak, Hari, Ron i Hermiona pozdraviše ce s ostatkom tima i uputiše se prema Hagridu. Sada se vodnjikavo sunce postepeno probijalo kroz oblake, a najzad je prestalo i da rominja. Hari je bio strapšo gladan. Nadao se da će kod Hagrida biti nečeg za jelo.

- Mislio sam da ću propustiti četvrti penal - veselo je objašnjavao Ron. - Bio je to Demelzin trik udarac, jeste li videli, malo ga je lobovala...

- Da, da, bio si veličanstven - reče Hermiona veselo.

- Bio sam bolji od Mek Lagena, u svakom slučaju - reče Ron vrlo zadovoljno. - Jesi li videla kako

je poleteo u pogrešnom pravcu braneći peti penal? Kao da je pod zbunjajućom kletvom...
Na Harijevo iznenađenje, Hermiona na te reči silno pocrvene. Ron nije ništa primetio. Bio je isuviše zauzet opisivanjem svakog svog penala do najsitnijih detalja.

Ispred Hagridove kolibe bio je privezan veliki sivi hipogrif, Bakbik. Škljocnuo je svojim oštrim kljunom kad su naišli i okrenuo ogromnu glavu ka njima.

- O, bože - reče Hermiona nervozno. - Još je pomalo zastrašujuć, zar ne?

- Ma daj, i ti si ga jahala, sećaš se?

Hari zakorači napred i duboko se pokloni hipogriфу, gledajući ga netremice i ne trepćući. Posle nekoliko sekundi i Bakbik se njemu pokloni.

- Kako si? - upita ga Hari tihim glasom, približivši mu se da bi ga pomilovao po pernatoj glavi. - Nedostaje ti on? Ali, ovde kod Hagrida ti je sasvim dobro, je li?

- Ej! - reče neko glasno.

Hagrid je krupnim koracima izronio iza ugla kolibe, opasan keceljom na cvetiće i noseći vreću krompira. Njegov ogromni lovački hrt Feng bio mu je za petama. Feng gromko zalaja i stušti se napred.

- Bež' od njeg'! Odgrišće vi prste... A, to ste vi. Feng je poskakivao oko Hermione i Rona pokušavajući da ih lizne za uši. Hagrid je delić sekunde stajao i gledao ih, a onda se okrenu i krupnim koracima odšeta u kabinu zalupivši vrata za sobom.

- O, bože! - reče Hermiona, vrlo pogsfena.

- Ne brini ništa - reče Hari snuždeno. On priđe vratima i snažno pokuca.

- Hagride! Otvori, hteli bismo da razgovaramo s tobom!

Iznutra nije dopirao nikakav zvuk.

- Ako ne otvoriš vrata, razvalićemo! - reče Hari izvadiivši štapić.

- Hari! - vrisnu Hermiona zaprepašćeno. - Nećeš valjda...

- Da, naravno da hoću - reče Hari. - Odmaknite se... Ali pre nego što je stigao da bilo šta kaže, vrata se ponovo otvoriše, kao što je i pretpostavljao da će se desiti, a na njima je stajao Hagrid, mrko ga gledajući i, uprkos cvetnoj kecelji, izgledao je krajnje preteći smrknuto.

- Ja sam nastavnik! - zagrme on na Harija. - Nastavnik, Poteru! Kak' se usuđuješ da gi pretiš kak' će' mi razvališ vrata!

- Žao mi je, gosiodine - reče Hari naglašavajući poslednju reč dok je uvlačio štapić pod odoru.

Hagrid je izgledao zaprepašćeno.

- Otkad me ši bre zivkaš „gospodin“?

- A otkad ti mene zoveš „Poteru“?

- O-ho-ho, baš pametno - progunđa Hagrid. - Zabavno, jašta? Nadmudrijo si me, je l' da? Ajde, de, ondak, ulaz'te unutar, vi nezahvalna mala...

Smrknuto mrmljajući, on se skloni unazad da ih propusti. Hermiona jurnu iza Harija, delujući prilično preplašeno.

- Pa? - reče Hagrid razdražljivo kad Hari, Ron i Hermiona sedošе oko njegovog ogromnog drvenog stola a Feng odmah položi glavu na Harijeva kolena i stade da balavi po njegovoj odori. - Š'a je? Je l' vam žao mene? Mislili ste da usamljen il' tak' neš'?

- Ne - reče Hari. - Hteli smo da te vidimo.

- Nedostajao si nam! - reče Hermiona drhtavim glasom.

- Nedostaj'o vam, a? - frknu Hagrid. - Nije nego.

I krenu da trupka naokolo, spremajući čaj u ogromnom bakarnom čajniku, sve vreme mrmljajući. Najzad tresnu na sto ispred njih tri kao kofе velike šolje, pune mahagonicrvenog čaja i tanjir pun mramornih kolača. Hari je bio dovoljno gladan da bi pojeo čak i ono što Hagrid sprema, i odmah uze jedan kolač.

- Hagride - reče Hermiona snebivajući se, kad im se on pridruži za stolom i počе da ljušti krompire sa takvom žestinom kao da mu je svaka krtola lično učinila nešto nažao - stvarno smo želeli da nastavimo brigu o magičnim stvorenjima, znaš.

Hagrid još jednom bučno frknu. Hariju se učini da je, među krompire sletelo nekoliko slinaca i u sebi je bio zahvalan što neće morati da ostanu na ručku.

- Jesmo, zaista! - reče Hermiona. - Ali niko od nas nije mogao da ga uskladi sa svojim rasporedom časova!

- Jes". Vala baš - uzvratila Hagrid.

Začu se čudno mljackanje i svi se osvrnuše naokolo. Hermiona ispusti kratak krik, a Ron skoči sa stolice i pojuri oko stola što dalje od ogromnog bureta koje je stajalo u ćošku a koje su tek sada приметили. Bilo je puno nečeg što je ličilo na ogromne larve veličine stopala, komešajuće, bele i ljigave.

- Šta je to, Hagrid? - upita Hari pokušavajući da zvuči više zainteresovano nego revoltirano, ali svejedno odloživši mramorni kolač.

- Ma samo džinovske ličinke - reče Hagrid.

- A one rastu u...? - upita Ron pomalo uplašeno.

- Ne rastu ni u š"a? - reče Hagrid. - Nabavijo sam i" da na"ranim Aragoga.

I neočekivano počeo da plače.

- Hagrid! - vrisnu Hermiona, skoči, žurno obide sto u širokom luku da bi izbegla bure s larvama, i stavi mu drhtavu ruku na rame. - O čemu se radi?

- Tla... ovaj... - grcao je Hagrid, lijući suze iz očiju crnih kao bubice, dok je keceljom brisao lice. - Aragog... on... mislim da će da odapne... celo leto je boles"an i nije mu ni malko bolje. Ne znam šta će da radim ako gi... tol"ko smo dugo skupa...

Hermiona pomilovala Hagrida po ramenu, ne znajući šta da kaže. Hari je znao kako se ona oseća. Hari je znao i onog Hagrida koji je umeo da opakoj bebi-zmajčecu pokloni plišanog mecu, viđao ga kako pevuši džinovskim škorpionima sa ogromnim žaokama i sisaljkaama, pokušavao da izađe na kraj s njegovim surovim džinovskim polubratom, ali ovo je bio najneishvatljiviji od svih njegovih čudovišnih hirova: džinovski pauk koji govori, Aragog, obitavao je duboko u Zabranjenoj šumi odakle su mu on i Ron jedva umakli pre četiri godine.

- Da li... Da li možemo išta da učinimo? - upita Hermiona, ignorišući Ronove očajničke grimase i odmahivanje glavom.

- Mis"im da ne mo"š, Hermiona - krkljao je Hagrid pokušavajući da zaustavi bujicu suza. - Vi"š, ostatak plemena... Aragogova porodica... malčice su se unezverili sa" kad je on boles"an... postaju malčice neposlušni...

- Da, mislim da smo donekle upoznali tu njihovu osobinu - reče Ron jedva čujno.

- ...Ne bi" rek"o da će da bidne sigurno za nikoga sem za men" da se smuca blizu nji"ove kolonije ovi" dana - dovrši Hagrid izduvavši nos u kecelju i podiže oči. - Ali ti se zahvaljujem š"o si se ponudila, Hermiona... tol"ko mi znači...

Posle toga, atmosfera se malo razvedrila, i mada ni Hari ni Ron nisu pokazivali ni najmanju želju da odu i nahrane smrtonosnog, gargantuovskog pauka džinovskim larvama, Hagrid je i ovog puta pretpostavio da bi oni to učinili i ponovo je postao onaj stari.

- Ma, uvek sam znao da će vam" bit" malkice teže da me ugurate između svoji" časovi - reče nabusito nalivajući im još čaja. - Čak i kad bi primen"li svoje vremenske okretače...

- Ne bismo mogli, nikako - reče Hermiona. - Smrskali smo sve zalihe Ministarstva kad smo bili tamo prošlog leta. Pisalo je u Dnevnom iroroku.

- A, pa š"a ćeš, ondak... - reče Hagrid. - Niste nikako mogli da vi to uskladite... žao mi je š"o sam bijo... znate... samo sam se zabrin"o za Aragoga... a i pit"o sam se, da l" biste možda, da vas podučava profesorka Truli-daska...

Na to sve troje počeo kategorično i neistinito da ga ubeđuju da je profesorka Truli-daska, koja je nekoliko meseci menjala Hagrida, užasan nastavnik, što nije bilo tačno, ali pred sumrak, kad je došlo vreme da im mahne na rastanku, već su uspeli da odobrovolje Hagrida.

- Umirem od gladi - reče Hari kad su se vrata za njima zatvorila i oni požurili preko mračnog i pustog zemljišta. Odustao je od mramornog kolača kad mu je nešto jako krcnulo ispod kutnjaka. - A imam i kaznenu nastavu sa Snejpom večeras. Nemam mnogo vremena da večeram...

Kad su ušli u zamak, приметили su Kormaka Mek Lagena kako ulazi u Veliku salu. Prošao je kroz vrata iz dva pokušaja. Odbio ce o ram prilikom prvog. Ron se samo zburado nasmejao naglas i pojurio unutra iza njega, ali Hari uhvati Hermionu za ruku i zadrža je.

- Šta je? - upita Hermiona braneći se.

- Ako mene pitaš - reče Hari mirno - Mek Lagen izgleda kao da je bio začaran zbunjujućom kletvom. A stajao je tačno ispred mesta gde si ti sedela.

Hermiona pocrvene.

- O... U redu, jesam, učinila sam to - prošaputa ona. - Ali, nisi čuo kakvim je tonom pričao o Ronu i Džini! U svakom slučaju, ima gadnu narav, videla sam kako je reagovao kad nije ušao... Ne bi želeo takvog u timu.

- Ne - reče Hari. - Valjda ne bih. Ali, zar to nije nečasno, Hermiona? Mislim, ti si asistent, zar ne?

- Ma, ćuti - prasnu ona dok joj ce on zlobno smeškao.

- Šta vas dvoje radite? - upita Ron sumnjičavo pojavivši se ponovo na vratima Velike sale.

- Ništa - rekoše Hari i Hermiona uglas i požuriše za Ronom. Hariju stomak zakrča od mirisa pečenja, ali jedva da su načinili tri koraka prema grifindorskom stolu kad se profesor Pužorog pojavi pred njima preprečivši im put.

- Hari, Hari, upravo onaj koga sam želeo da vidim! - zadovoljno se smešio dok je uvrtao vrh svog morževskog brka, isturivši svoj ogroman stomak. - Nadao sam se da ću te uhvatiti pre večere! Šta kažeš na to da večeras jedeš u mojim odajama? Imamo malu zabavu, samo za nekoliko zvezda u usponu. Dolaze Mek Lagen i Zabini, šarmanтна Melinda Bobin... ne znam da li je znaš? Njena familija poseduje veliki apotekarski lanac... i, naravno, voleo bih da mi i gospođica Grendžer učini zadovoljstvo i uveliča skup svojim prisustvom.

Pužorog se malo nakloni Hermioni dok je završavao govor. Rona pak nije takoreći ni pogledao, kao da ne postoji.

- Ne mogu da dođem, profesore - reče Hari smesta. - Imam kaznenu nastavu sa profesorom Snejpom.

- O, bože! - reče Pužorog, a lice mu se komično oneraspoloži. - Dušo, dušo, računao sam na tebe, Hari! E, pa, moraću da porazgovaram sa Severusom i objasnim mu situaciju. Siguran sam da ću ga ubediti da odloži kaznenu nastavu s tobom. Nadam se da ću vas oboje videti kasnije!

On užurbano odjuri iz sale.

- Nema šanse da ubedi Snejpa - reče Hari čim je Pužorog dovoljno odmakao da ne može da ih čuje.

- Ta kaznena nastava je već jednom bila odložena. Snejp je je to učinio zbog Dambldora, ali neće ni zbog koga drugog.

- O, volela bih da dođeš, ne bih da idem sama! - reče Hermiona zabrinuto. Hari je znao da misli na Mek Lagena.

- Sumnjam da ćeš biti sama. Mislim da će verovatno pozvati i Džini - upade Ron, kome nije prijalo što ga Pužorog ignoriše.

Posle večere su se vratili do grifindorske kule. Dnevni boravak bio je prepun, jer dotle je večera već bila skoro gotova, ali su ispeli da nađu slobodan sto i sednu. Ron, koji je bio neraspoložen još od susreta sa Pužorogom, skrsti ruke i namršti se gledajući u tavanicu. Hermiona izvuče primerak Večernjeg iroka koji je neko ostavio na stolici.

- Ima li šta novo? - upita Hari.

- Ne baš... - Hermiona je već bila otvorila novine i brzo preletala unutrašnje strane.

- O, vidi, piše o tvom tati, Rone... u redu je! - brzo dodade jer se Ron uspaničeno okrenuo. - Samo piše da je bio u poseti Melfojevoj kući. Ova druga irešraga Smrtožderovog boravišša nije donela nakakve rezultate. Aršur Vesli iz Kancelarije za oškriivanje u zailenu lažta odbrambenih čini u zašišnš iredmeša rekao je da je njegov šim delao na osnovu ioverljive dojave.

- Da, moje! - reče Hari. - Rekao sam mu na Kings krosu za Melfoja i za onu stvar koju je Bordžin trebalo da mu popravi! Pa, ako nije u kući, mora da ju je poneo na Hogvorts sa sobom...

- Ali, kako bi to uspeo da izvede, Hari? - upita Hermiona spuštajući novine s izrazom iznenađenja. - Sve su nas pretresli kad smo stigli, zar ne?

- Jesu li? - reče Hari, zatečen. - Mene nisu!

- O, ne, naravno da nisu, zaboravila sam da si zakasnio... pa, Filč nas je sve ispitao detektorima tajanstvenosti čim smo stigli u Ulaznu dvoranu. On bi našao svaki mračni predmet. Zapravo, znam da je Krebu zaplenio sasušenu ljudsku glavu. Kao što vidiš, Melfoj nije mogao da unese ništa

opasno!

Sateran u škripac, Hari je neko vreme posmatrao Džini Vesli kako se igra sa pigmejskom pufnom Arnoldom, pre nego što je našao načina da odgovori i na ovu primedbu.

- Dakle, neko mu ga je poslao sovom - reče - majka ili neko drugi.

- Sve sove se, takođe, proveravaju - reče Hermiona. - Filč nam je to rekao dok nas je bockao gde je stigao onim detektorima tajanstvenosti.

Ovog puta Hari zaista nije imao kud, te ništa ne reče. Izgleda da nije bilo načina da Melfoj unese u školu nešto opasno, niti bilo koji mračni predmet. Pun nade, pogleda u Rona, koji je sedeo skrštenih ruku, zureći u Lavander Braun.

- Možeš li da zamisliš bilo koji način da Melfoj...

- Ma, daj, Hari, mani se toga - reče Ron.

- Čuj, nije moja krivica što je Pužorog pozvao Hermionu i mene na tu glupu zabavu, niti bilo ko od nas želi da ide, znaš! - planu Hari.

- Pa, pošto nisam pozvan ni na kakvu zabavu - reče Ron ponovo ustavši - mislim da ću na spavanje.

On žustrim korakom krenu prema vratima muške spavaonice, dok su Hari i Hermiona piljili u njega.

- Hari? - reče novi Gonič, Demelza Robins, pojavivši se iznenada iza njegovih ramena. - Imam poruku za tebe.

- Od profesora Pužoroga? - upita Hari ustajući pun nade.

- Ne... od profesora Snejsa - reče Demelza. Hari se oneraspoloži. - Kaže da moraš da dođeš u njegovu kancelariju u pola devet večeras na kaznenu nastavu... ovaj... bez obzira na kakve te sve žurke pozivali. Poručuje da ćeš morati da razdvajaš trule magijske crve od onih dobrih, koji se koriste u namicima... i kaže da nema potrebe da poneseš zaštitne rukavice.

- Dobro - reče Hari tmurno. - Baš ti hvala, Demelza.

12. Srebro i opal

Gde je Damblodor bio sve vreme i šta je radio? Hari je sledeće dve nedelje samo dvaput video direktora. Retko se pojavljivao u trpezariji, i Hari je bio siguran da je Hermiona u pravu kad misli da on povremeno danima odsustvuje iz škole. Da li je Damblodor zaboravio na časove koje treba da daje Hariju? Damblodor je rekao da ti časovi treba da posluže nečemu što ima veze s proročanstvom. Hari je tada osećao da ima neku potporu, utehu, a sada se osetio pomalo napuštenim.

Polovinom oktobra bio je prvi termin za izlet u Hogsmid. Hari se pitao da li će im i dalje dozvoljavati da idu na te izlete, s obzirom na sve oštrije bezbednosne mere oko škole, i obradovao se kad je čuo da smeju da idu tamo. Uvek je prijatno napustiti okruženje zamka na nekoliko sati.

Na dan izleta Hari se probudio u rano jutro, koje je delovalo olujno, i prijatno proveo vreme do doručka, čitajući svoj primerak Višeg nivoa siravljanja nanišaka. Obično nije čitao udžbenike u krevetu, jer je ta vrsta ponašanja nedolična, kako je Ron ispravno primetio, za svakoga sem za Hermionu, koja je i inače bila uvrnuta kad je reč o učenju. Hari je, međutim, osećao da se Viši nivo siravljanja nanišaka koji je pripadao Polukrvnom Princu jedva može smatrati udžbenikom. Što je Hari pažljivije čitao knjigu, sve je više shvatao čega sve ima u njoj, ne samo korisnih naznaka i prečica za spravljanje napitaka, koje su mu stvorile tako blistavu reputaciju kod Pužoroga, već i maštovitih malih uroka i kletvi ispisanih po marginama, za koje je Hari bio siguran, suceći po precrtavanjima i prepravkama, da ih je Princ sam izmislio.

Hari je već pokušavao da izvede nekoliko Prinčevih samoniklih čini. Bio je tu i urok koji izaziva nagli prekomerni rast noktiju na nozi (isprobao ga je na Krebu, u hodniku, sa vrlo zabavnim rezultatima). Kletva koja bi prilepila nekom jezik za nepce (koju je dvaput izveo, uz opšte odobravanje, na Argusu Filču, koji nije ništa slutio) i, možda najkorisnija od svih, irigušujuća čin, KOJOM bi se uši svih koji se zateknu u blizini ispunile neidentifikovanim žamorenjem i zujanjem, tako da se na času moglo razgovarati do mile volje a da vas niko ne čuje. Jedino Hermioni te čini nisu izgledale previše zabavne, i sve vreme je izražavala otvoreno neslaganje, čak je zapretila da uopšte neće hteti da razgovara ukoliko Hari primeni irigušujuću čin na bilo koga u blizini.

Sedeći u krevetu, Hari je okrenuo knjigu popreko da bliže prouči ispisana uputstva za čin koja je izgleda zadavala muke Princ. Bilo je mnogo precrtavanja i izmena, ali je konačno, u uglu strane, nažvrljao:

Levikorpus (bz-r)

Dok su vetar i susnežica neumorno udarali u prozore, a Nevil glasno hrkao, Hari je zurio u slova u zgradama. Bz-r... to bi moralo da znači bezreči. Hari je donekle sumnjao da bi bio kadar da izvede tu naročitu čin. I dalje je imao teškoće sa neizgovorenim činima, što bi Snejp jedva dočekao da mu prigovori na svakom času OOMV. S druge strane, Princ se pokazao kao mnogo efikasniji nastavnik od Snejpa.

Uperivši štapić u neodređenom pravcu, on ga lako trgnu naviše i reče u sebi: Levikorius!

- Aaaaaah!

Odjednom blesnu svetlost i soba se ispuni glasovima. Svi se probudiše kad Ron vrisnu. Us paničivši se, Hari baci Viši nivo siravljanja nanižaka u stranu. Ron je visio u vazduhu, okrenut naopačke, kao da je za zglob okačen o neku nevidljivu kuku.

- Izvini! - zaurla Hari, a Din i Šejmus stadoše da se valjaju od smeha, dok je Nevil ustajao s poda, pošto je bio ispao iz kreveta. - Sačekaj... Spustiću te...

On pipajući pronađe knjigu napitaka i protrča kroz nju u panici, pokušavajući da pronađe stranicu koja mu treba. Najzad je nađe i dešifrova jednu reč dopisanu ispod te čini; moleći se da je to pravi kontraurok, Hari iz sve snage pomisli: Liberakorius!

Svetlost ponovo blesnu i Ron pade kao vreća na svoj dušek.

- Izvini - ponovi Hari slabim glasom, dok su se Din i Šejmus i dalje valjali od smeha.

- Bolje bi bilo - reče Ron prigušenim glasom - da sutra umesto ovoga prosto podesiš budilnik.

Dok su se obukli, tapaciravši ce s nekoliko ručno pletenih džempera gospođe Vesli, dok su obukli odore, šalove i rukavice, Ronov šok je splasnulo i on zaključio da je Harijeva nova čin izuzetno zabavna: toliko da je odmah hteo i Hermionu da razveseli tom pričom dok su silazili na doručak.

- ...a onda se pojavio još jedan blesak svetlosti i ponovo sam se spustio na krevet! - reče Ron posluživši se kobasicama.

Dok je prepričavao tu zgodu, Hermiona se nijednom nije nasmešila, a zatim se okrenula prema Hariju s izrazom ledenog nezadovoljstva.

- Da nije ta čin, kojim slučajem, još jedna iz one tvoje knjige napitaka?

Hari se namršti na nju.

- Uvek pomisliš na najgore, zar ne? ;

- Je l' jeste?

- Pa... da, jeste, pa šta?

- I ti si tek tako odlučio da isprobaš nepoznatu, rukom napisanu bajalicu da bi video šta će se desiti?

- Kakve ima veze što je rukom pisana? - reče Hari, radije izbegavši odgovor na drugi deo pitanja.

- Zato što Ministarstvo magije verovatno nije odobrilo ta uputstva - reče Hermiona. - A i zato - dodade, a Hari i Ron prevrnuše očima - što mi se sve više čini da taj Princ ima sumnjiv karakter.

Hari i Ron je odmah ućutkaše.

- Baš je dobra šala! - reče Ron istresajući bočicu kečapa preko kobasica. - Obična šala, Hermiona, i to je sve!

- Terati ljude da vise naopačke obešeni za zglob - reče Hermiona. - Ko još troši vreme i energiju da stvori takve čini?

- Fred i Džordž - reče Ron sležući ramenima - to baš liči na njih. I ovaj...

- Moj tata - reče Hari. Tek sad se setio.

- Šta? - rekoše Ron i Hermiona uglas.

- Moj tata je koristio tu čin - reče Hari. - Ja... ovaj... Lupin mi je rekao.

Ovo poslednje nije bilo istina. Zapravo, Hari je, prilikom svog prvog otiskivanja u sito-za-misli, video kako njegov otac koristi tu čin na Snejpu, ali nikada nije Ronu i Hermioni spomenuo taj incident. Sada mu je pak sinula jedna divna mogućnost. Da nije možda Polukrvni Princ...

- Moguće je da ju je i tvoj otac koristio, Hari - reče Hermiona - ali nije jedini. Videli smo gomilu ljudi kako je koriste, za slučaj da si zaboravio. Okače ljude u vazduh. Nateraju ih da plutaju,

uspavani, bespomoćni.

Hari se zapilji u nju. Sa izvesnom mučninom, i sam se seti ponašanja Smrtoždera na Svetskom prvenstvu u kvidiču. Ron mu priskoči u pomoć.

- To je bilo nešto drugo - reče on oštro. - Oni su je zloupotrebljavali. Hari i njegov otac samo su se šalili. Tebi se taj Princ ne sviđa, Hermiona - dodade strogo, upirući kobasicom ka njoj - zato što je bolji od tebe u napicima...

- To nema nikakve veze! - reče Hermiona, a obrazi joj pocrveneše. - Samo mislim da je vrlo neodgovorno da izvodiš čini ako ne znaš čemu služe i prestani da govoriš o Princuu kao da mu je to titula. Kladam se da je to samo neki glupi nadimak i uopšte mi ne liči na neku simpatičnu osobu!

- Ne znam odakle ti to? - reče Hari raspalivši se. - Da je u pitanju bio neki budući Smrtožder, ne bi se hvalisao da je „Polukrvni“, zar ne?

Čim je to rekao, Hari se setio da je njegov otac bio Čistokrvni, ali je tu pomisao odmah izгнаo iz svesti, kasnije će brinuti o tome...

- Ne mogu baš svi Smrtožderi biti Čistokrvni, mije preostalo mnogo Čistokrvnih čarobnjaka - reče Hermiona tvrdoglavo. - Očekujem da su većina Polukrvni, samo što se pretvaraju da su Čistokrvni. Pošto oni mrze samo one normalskog porekla, bili bi vrlo srećni da im se ti i Ron pridružite.

- Meni ne bi ni dozvolili da budem Smrtožder! - reče Ron prkosno, a komadić kobasice polete mu s viljuške kojom je mahao ka Hermioni i pogodi Ernija Mekmilana u glavu. - Svi u mojoj porodici su izdajnici krvi i roda svoga! Smrtožderi ih smatraju podjednako lošim kao i čarobnjake normalskog porekla!

- A mene bi baš voleli da pridobiju! - reče Hari sarkastično. - Bili bismo najbolji drugovi, samo da nisu pokušavali da me ubiju.

Na to se Ron nasmeja. Čak se i Hermiona preko volje nasmeši, a zatim stiže Džini da ih razgali.

- Hej, Hari, treba da ti dam ovo.

Bio je to svitak pergamenta na kome je poznatim uskim, kosim rukopisom bilo isiisano Harijevo ime.

- Hvala, Džini... poziv za sledeći čas kod Damblдора -reče Hari Ronu i Hermioni, izvuče pergament i brzo pročita šta piše. - Ponedeljak uveče! - Iznenada se oseti srećnim i rasterećenim. - Hoćeš li da pođeš s nama u Hogsmid, Džini? - upita je on.

- Idem s Dinom... možda se vidimo tamo - odgovori ona mahnuvši im dok je odlazila.

Filč je po običaju stajao ispred ulaznih vrata od hrastovine, proveravajući imena osoba koje su imale dozvolu da idu u Hogsmid. Taj postupak trajao je duže nego obično, jer je Filč svakog triput proveravao detektorima tajnovitosti.

- Šta mari ako krijumčarimo mračne predmete NAPOLJE? - upita Ron sa zebnjom uprevši oči u dugačak, tanak detektor tajnovitosti. - Valjda treba da proveravaš šta unosimo UNUTRA!

Njegova drskost donela mu je još nekoliko uboda detektorima, tako da se još trzao kad su iskoračili na vetar i susnežicu.

Šetnja do Hogsmida nije bila prijatna. Hari je obmotao šal oko donjeg dela lica. Otkriveni deo uskoro mu se smrznuo i utrnu. Put za selo bio je pun učenika koji su se saginjali pred žestokim vetrom. Hari se više puta upitao ne bi li se možda bolje proveli da su ostali u zagrejanom dnevnom boravku, a kada su najzad stigli u Hogsmid i videli da je Zonkova irodavnica šala zamandaljena, Hariju postade jasno da ovaj izlet nije predodređen da bude zabavan. Ron rukom u debeloj rukavici pokaza ka Mednom vojvodi, koji je srećom bio otvoren, a Hari i Hermiona se, idući njegovim tragom, doteturaše u pretrpanu prodavnicu.

- Hvala bogu - reče Ron stresavši se kad ih okruži topao vazduh sa zamamnim mirisom karamela. - Hajde da ostanemo ovde celo popodne.

- Hari, dečko moj! - začu se gromki glas iza njih.

- O, ne - promrmlja Hari. Sve troje se okrenuše i ugledaše profesora Pužoroga, koji je nosio ogroman krzneni šešir i kaput s istom takvom kraginom, tegleći ogromnu kesu ušećerenih ananasa i već zauzeo četvrtinu radnje.

- Hari, dosad si propustio tri moje večerinke! - reče Pužorog ljubazno ga gurkajući u grudi. - Neće moći, dečko moj, odlučio sam da te dobijem po svaku cenu! Gospođici Grendžer se sviđaju te

večere, zar ne?

- Da - reče Hermiona bespomoćno - stvarno su...

- Pa zašto nam se ne pridružiš, Hari? - upita Pužorog.

- Ovaj, imao sam trening kvidiča, profesore - reče Hari, koji je zaista zakazivao trening svaki put kad bi mu Pužorog poslao malu pozivnicu ukrašenu ljubičastom vrpcom. Ta strategija podrazumevala je da ni Ron nema slobodno veče, i obično bi se smejali, zajedno s Džini, zamišljajući Hermionu skućenu u istom prostoru s Mek Lagenom i Zabinijem.

- Pa, sad svakako očekujem da posle toliko truca pobedite u prvoj sledećoj utakmici! - reče Pužorog. - Ali malo opuštanja nikom nikad nije naškodilo. Pa, šta kažeš za ponedeljak uveče, nećeš valjda da treniraš po ovakvom vremenu...

- Ne mogu, profesore, imam... ovaj... sastanak sa profesorom Dambldorom te večeri.

- Ponovo nemam sreće! - dramatično uzviknu Pužorog. - Pa, dobro... ne možeš me zauvek izbegavati, Hari!

I kraljevski se šepureći, on izađe iz radnje ne primećujući Rona, kao da je on tek jedna od polica sa buba-švabonicama.

- Ne mogu da verujem da si se još jednom izmigoljio -reče Hermiona vrteći glavom. - Nisu tako loše, znaš... ponekad su i sasvim zabavne... - ali onda spazi Ronov izraz. - O, vidi... imaju deluks ušećerena pera... ona što mogu da traju satima!

Radostan što je Hermiona promenila temu, Hari se više nego inače zainteresovao za ta ogromna ušećerena pera, ali Ron je i dalje delovao neraspoloženo i samo je slegnuo ramenima kad su ga pitali kuda da krenu.

- Hajdemo u Tri mešle - reče Hari. - Tamo je toplo. Ponovo obmotaše šalove oko lica i napustiše prodavnicu slatkiša. Posle slatke topline Mednog vojvode, oštar vetar šibao ih je po licu kao nož. Ulica nije bila previše prometna, niko se nije zaustavljao da razgovara, samo je išao svojim poslom. Izuzetak su bila dvojica ljudi ispred njih, koja su stajala baš ispred Tri mešle. Jedan je bio vrlo visok i mršav: čkiljeći kroz kišom orošene naočari, Hari prepozna barmena koji je radio u drugoj hogsmidskoj gostionici, Veirova glava. Kad su im se Hari, Ron i Hermiona primakli, barmen čvršće navuče ogrtač oko vrata i ode, ostavljajući niskog čoveka da petlja sa nečim u rukama. Bili su na metar od njega kada Hari shvati ko je to.

-Mandanguse!

Zdepast, krivonog čovek razbarušene riđe kose ispusti stari kofer, koji se naglo otvori, otkrivajući sadržaj kao iz izloga neke prodavnice starudija.

- O, jes", "Ari - reče Mandangus Flečer najneubedljivije glumeći bezbrižnost. - Pa da vas ne zadržavam, vidimo se.

I poče da čeprka po tlu da bi sakupio sadržaj kofera, a izgledalo je kao da želi što pre da odmagli.

- Je l" ti to prodaješ ove stvari? - upita Hari posmatrajući kako Mandangus grabi raznorazne prljave predmete sa zemlje.

- Pa, od nečeg mora da se živi - reče Mandangus. - Daj to "vamo!

Ron se sagnu i podigže nešto srebrno.

- Čekaj - reče Ron lagano. - Ovo mi izgleda poznato...

- Hvala! - reče Mandangus uzimajući pehar iz Ronove ruke i strpa ga ponovo u kofer. - Pa, će se vidimo... JAO!

Hari pribi Mandangusa uza zid krčme, stegavši ga za grlo. Čvrsto ga je držao jednom rukom, dok je drugom izvadio štapić.

- Hari! - ciknu Hermiona.

- Uzeo si to iz Sirijusove kuće - reče Hari unoseći se Mandangusu u lice, odakle ga zapahnu neprijatan zadah starog duvana i alkohola. - Na njemu je porodični grb Blekovih.

- Ja... ne... šta? - promumla Mandangus, sve crveniji u licu.

- Šta si to uradio, vratio se u njegovu kuću iste noći kad je umro i opelješio je? - zareža Hari.

-Ja... ne...

- Daj mi ta! .

- Hari, ne smeš! - vrisnu Hermiona kad Mandangusovo lice poče da dobija modru nijansu.

Začu se tresak i Hari oseti kako mu se ruke odvajaju od Mandangusovog grla. Dahćući i krkljajući, Mandangus uhvati kofer koji mu je bio ispao a onda... KRC... on se irebaci i nestade.

Hari opsova na sav glas, okrećući se u mestu da vidi kuda je Mandangus otišao.

- VRAĆAJ SE, LOPUŽO JEDNA...

- Nema svrhe, Hari.

Tonks se stvori pred njima niotkuda, a mišja kosa bila joj je vlažna od susnežice.

- Mandangus je sad već u Londonu. Nema svrhe da urlaš.

- Maznuo je Sirijusove stvari! Maznuo!

- Da, ali ipak - reče Tonks, koju ovaj podatak nije ni najmanje uznemirio - treba da se skloniš od hladnoće.

Posmatrala ih je kad udoše u Tri mešle. Čim je ušao, Hari prasnu: - Maznuo je Sirijusove stvari!

- Znam, Hari, ali nemoj da vičeš, molim te, ljudi nas gledaju - prošaputa Hermiona. - Idi sedi, ja ću doneti piće.

Kad se Hermiona nekoliko minuta kasnije vratila za njihov sto držeći tri boce krem-piva, Hari se i dalje ljutio.

- Zar Red ne može da kontroliše Mandangusa? - besno došapnu Hari njima dvoma. - Zar ne mogu makar da ga spreče da krade sve što mu je nadohvat kad je u štabu?

- Pssst! - reče Hermiona očajnički, osvrćući se da proveri da li ih neko sluša. U blizini su sedela dva vešca i s velikim zanimanjem zurila u Harija, a Zabini je stajao naslonjen na obližnji stub. - Hari, i ja bih se sekirala, znam da je ukrao tvoje stvari...

Hari se zagrcnu krem-pivom. Na trenutak je zaboravio da poseduje kuću u ulici Grimold broj 12.

- Dabome, to su moje stvari! - reče. - Nije čudo što mu nije prijalo kad me je video! Pa, reći ću Dambldoru šta se dešava, on je jedini koga se Mandangus plaši.

- Dobra ideja - prošaputa Hermiona, očigledno odahnuvši što se Hari smiruje. - Rone, u šta to piljiš?

- Ni u šta - reče Ron žurno odvrćući pogled od šanka, ali je Hari znao da Ron pokušava da ulovi pogled privlačne konobarice raskošnih oblina, Madam Rozmerte, koja mu je odavno bila slaba tačka.

- Mislim da je „ništa" otišla u zadnju sobu po još vatroviskija - reče Hermiona jetko.

Ron pređe preko tog peckanja srćući piće u dostojanstvenoj tišini. Hari je razmišljao o Sirijusu, kako je ovaj ionako mrzeo te srebrne pehare. Hermiona je bubnjala prstima po stolu, sevajući pogledom između Rona i šanka.

U trenutku kada je Hari ispio i poslednju kap iz boce, ona reče: - Hoćemo li da se vratimo u školu?

Njih dvojica klimnuše glavom. Izlet nije bio previše zabavan, a što duže ostanu, vreme će biti sve gore. Ponovo prikopčase ogrtače, obmotaše šalove, navukoše rukavice, a onda pođoše iza Keti Bel i njene drugarice napolje i vratiše se u Visoku ulicu. Dok su gacali prema stanici, Hari pomisli na Džini. Nisu se sreli s njom, pomisli, zato što su ona i Din bili udobno šćućureni u čajdžinici Madam Padifut, stecištu srećnih parova. Mršteći se, Hari pognu glavu pred vejavicom i odgaca dalje.

Prošlo je malo vremena pre nego što je Hari postao svestan da su glasovi Keti Bel i njene prijateljice, koje mu je vetar donosio, sve prodorniji i glasnjiji. Hari začkilji prema njihovim nejasnim obrisima. Dve devojčice su se svađale oko nečega što je Keti držala u ruci.

- To nema nikakve veze s tobom, Leana! - govorila je Keti.

Njih dve skrenuše iza ugla na stazu, dok je susnežica postajala sve jača, zamagljujući Harijeve naočare. Baš kad je podigao ruku u rukavici da ih obriše, Leani nekako pođe za rukom da se domogne paketa koji je Keti držala. Keti ga povuče natrag i paket pade na tlo.

Istog časa Keti polete uvis, ali ne kao Ron tog jutra, smešno viseći okačen za članak, već ljupko, ispruženih ruku, kao da će da poleti. A ipak je to delovalo nekako naopako, jezivo... kosa je šibala oko nje pod naletima oštrog vetra, ali oči su joj bile sklopljene a lice posve bezizrazno. Hari, Ron, Hermiona i Leana zaustaviše se da vide šta je.

A onda, na dva metra iznad tla, Keti ispusti užasan krik. Oči joj ce otvoriše, ali što god je videla ili osećala, izazivalo je u njoj užasnu bol. Neprestano je vrištala. A onda i Leana poče da vrišti, i uhvati Keti za gležnjeve, pokušavajući da je privuče nazad na tlo. Hari, Ron i Hermiona stuštiše se ka njima da pomognu, ali kada povukoše Keti za noge, ona pade preko njih. Hari i Ron je nekako

uhvatiše, ali se ona toliko grčila da su je jedva držali. Umesto toga, pribiše je uz tlo vde se bacakala i vrištala, očito nesposobna da bilo koga prepozna.

Hari se osvrnu. Okolina je izgledala pusto.

- Ostanite tu! - povika ostalima kroz urlike vetra. -Idem da dovedem pomoć!

Počeo je da trči prema školi. Nikad nije video nikoga da se ponaša kao Ket i nije mogao da zamisli šta je uzrok tome... protutnjao je iza prevoja staze i sudario se s nečim što je ličilo na ogromnog medveda koji stoji na zadnjim nogama.

- Hagride! - povika kao bez daha ispetljavši se iz živice u koju je bio pao.

- Hari! - uzvрати mu Hagrid, kome se sneg zavukao u obrve i bradu, odeven u ogroman, pohaban kaput od dabrovine. - Samo sam iš'o da obiđem Gropa, tol'ko je uznapredov'o da ne po...

- Hagride, tamo iza je neko ko je ranjen, uklet ili nešto...

- Š'a? - upita Hagrid naginjući se da bi kroz pobesneli vetar čuo šta Hari govori.

- Neko je uklet!... viknu Hari.

- Uklet! Ko je uklet... nije valjda Ron? Hermiona?

- Ne, nisu oni, nego Ket i Bel... ovuda...

I oni zajedno odjuriše natrag stazom. Nije im dugo trebalo da stignu do grupice okupljene oko Ket i, koja se i dalje grčila i vrištala na tlu. Ron, Hermiona i Leana pokušavali su da je smire.

- Sklon'te se! - povika Hagrid. - Da gi vidim!

- Nešto joj se desilo! - jecala je Leana. - Ne znam šta...

Hagrid je za trenutak zurio u Ket i, a onda se bez reči sagnu, podiže je u naručje i odjuri s njom prema zamku. Kroz nekoliko sekundi Ketini prodorni krici zamreše tako da se sad čuo jedino huk vetra.

Hermiona požuri do Ketine uplakane prijateljice i zagrl i je.

- Ti si Leana, zar ne? Devojčica klimnu glavom.

- Da li se to samo tako dogodilo, iznenada, ili...

- Sve je počelo kad se paket pocepao... - jecala je Leana pokazujući sad već raskvašen paket u smeđem pak-papiru na snegu, koji se bio otvorio i iz njega je izbijalo neko zelenkasto svetlucanje. Ron se sagnu, ispruženih ruku, ali ga Hari uhvati za ruku i povuče unazad.

- Ne diraj to!

On čučnu. Iz pakpapira virila je ogrlica ukrašena opalima.

- Već sam je video - reče Hari zureći u ogrlicu. - Nekad davno bila je izložena kod Bordžina u Burksa. Etiketa na njoj je pokazivala da je ukleta. Mora da ju je Ket i dotakla. - On pogleda u Leanu, koja poče nekontrolisano da se trese. - Kako se Ket i domogla ovoga?

- Pa, oko toga smo se svađale. Vratila se iz kupatila u Tri metle držeći ga, rekla je da je to iznenađenje za nekoga na Hogvortsu i da mora da mu ga uruči. Izgledala je tako čudno kad je to rekla... o, ne, kladim se da je bila pod dejstvom kontrolišuće kletve, a ja nisam shvatila!

Leana ponovo zajeca i poče da se trese od plača. Hermiona je nežno pomilova po ramenu.

- Nije ti rekla ko joj je to dao, Leana?

- Ne... nije htela da mi kaže... a ja sam joj rekla da je glupa i da to ne nosi u školu, ali nije htela da me sluša... i zatim sam pokušala da joj to otmem... i... i - Leana očajnički zacvile.

- Bolje da pođemo u školu - reče Hermiona i dalje grleći Leanu - da vidimo kako joj je. Hajde...

Hari je na trenutak oklevao, a onda skinu šal i, ignorišući Ronovu preneraženost, pažljivo prekri ogrlicu njime i podiže ga.

- Moramo da pokažemo ovo Madam Pomfri - reče. Kad su krenuli putem za Hermionom i Leanom, Hari je grozničavo razmišljao. Upravo su stupili na zemljište oko zamka kad on progovori, ne mogavši više da zadrži svoje misli u sebi.

- Melfoj zna za tu ogrlicu. Bila je u vitrini kod Bordžina u Burksa, pre nekoliko godina, video sam ga kako je pomno posmatra dok sam se krio od njega i njegovog tate. To je on kupovao onog dana kada smo ga pratili! Setio se nje i vratio se da je uzme!

- Ne znam baš, Hari - reče Ron oklevajući. - Mnogo ljudi dolazi kod Bordžina u Burksa... a zar nije ova devojčica rekla da ju je Ket i dobila u ženskom toaletu?

- Rekla je da se vratila iz toaleta noseći to, nije morala da ga dobije baš u toaletu...

- Mek Gonagalova! - reče Ron upozoravajućim tonom. Hari pogleda. Doista, profesorka Mek Gonagal jurila im je u susret niz kamene stepenice, kroz kovitlac snega.

- Hagrid kaže da ste vas četvoro videli šta se desilo Ketu Bel... molim vas, smesta pođite gore, u moju kancelariju! Šta to nosiš, Poteru?

- To je stvar koju je ona dodirnula - reče Hari.

- O, bože - reče profesorka Mek Gonagal, delujući uzrujana kad uze ogrlicu od Harija. - Ne, Filče, oni su sa mnom! - reče ona naglo, videći Filča koji se vukao Ulaznom dvoranom pripremlivši svoje detektore tajnovitosti. - Smesta odnesi ovu ogrlicu profesoru Snejpu, ali pazi da je ne dotakneš, drži je umotanu u šal!

Hari i ostali pođoše za profesorkom Mek Gonagal uz stepenice u njenu kancelariju. Prozori mokri od snega kloparali su u svojim ramovima, a u sobi je bilo hladno iako je vatra pucketala u rešetki kamina. Profesorka Mek Gonagal zatvori vrata i obiđe oko stola da bi se smestila preko puta Harija, Rona, Hermione i Leane, koja je i dalje jecala.

- Pa - reče ona oštro. - Šta se desilo? Kolebajući se, uz mnoga zastajkivanja prilikom kojih je pokušavala da obuzda plač, Leana ispriča profesorki

Mek Gonagal kako je Ketu otišla do toaleta u Tri mešle i vratila se držeći neobebežen paket, kako joj je Ketu delovala pomalo čudno i kako su se svađale oko toga da li je preporučljivo da uručuje nepoznate predmete. Ta svađa je dostigla vrhunac u otimanju oko paketa, koji se pocepao i otvorio. U tom trenutku Leanom su toliko ovladala osećanja da iz nje više nije mogla da se izvuče ni reč.

- U redu - reče profesorka Mek Gonagal ne onako neljubazno kao inače - idi gore u bolničko krilo i neka ti Madam Pomfry napiše nešto protiv šoka.

Kada je Leana napustila sobu, profesorka Mek Gonagal ponovo se okrenu Hariju, Ronu i Hermioni.

- Šta se desilo kad je Ketu dodirnula ogrlicu?

- Poletela je uvis - reče Hari pre nego što su Ron ili Hermiona stigli da progovore. - A onda je počela da vrišti i srušila se. Profesorka, mogu li, molim vas, da vidim profesora Dambldora?

- Direktor je odsutan do ponedeljka, Poteru - reče profesorka Mek Gonagal delujući iznenađeno.

- Odsutan? - ljutito ponovi Hari.

- Da, Poteru, odsutan! - odsečno reče profesorka Mek Gonagal. - Ali, sigurna sam da sve što imaš da kažeš o ovoj užasnoj stvari, možeš i meni da poveriš!

Delić sekunde, Hari je oklevao. Profesorka Mek Gonagal nije delovala kao neko kome može da se poveri. Iako je Dambldor po mnogo čemu delovao baš zastrašujuće, bilo je mnogo manje šanse da s prezirom odbaci neku teoriju, ma koliko suludo zvučala. Međutim, pošto je ovo bilo pitanje života i smrti, nije bio trenutak da brine hoće li biti ismejan ili ne.

- Mislim da je Drako Melfoj dao Ketu tu ogrlicu, profesorka.

Odmah pokraj njega, Ron posramljeno protrlja nos, a s druge strane, Hermiona je lupkala nogom kao da bi drage volje htela da se malo distancira od Harija.

- To je vrlo ozbiljna optužba, Poteru - reče profesorka Mek Gonagal posle trenutnog zaprepašćenja. - Imaš li neki dokaz?

- Ne - reče Hari - ali... - i on joj ispriča kako je pratio Melfoja do Bordžina u Burksa i razgovor između njega i Bordžina, koji su prisluškivali.

Kad je završio priču, profesorka Mek Gonagal izgledala je pomalo zbunjeno.

- Melfoj je odneo nešto Bordžinu u Burksu na popravku?

- Ne, profesorka, samo je želeo da mu Bordžin kaže kako da to nešto popravi. Nije Hrvatio ca sobom taj predmet. Ali, nije u tome poenta, već je on tada kupio još nešto, a mislim da je to ova ogrlica...

- Video si Melfoja kako izlazi iz radnje sa sličnim paketom?

- Ne, profesorka, rekao je Bordžinu da to sačuva u radnji za njega...

- Ali, Hari - prekide ga Hermiona - Bordžin ga je pitao da li želi to da ponese, a Melfoj je rekao „ne!“...

- Pošto nije želeo da ga dodirne, očigledno! - dodade Hari ljutito.

- U stvari, rekao je: „Kako bih je nosio niz ulicu?“ - reče Hermiona.

- Pa, izgledao bi kao kreten ako bi nosio ogrlicu - upade Ron.

- O, Rone - reče Hermiona očajavajući - bila bi ionako umotana, pa je niko ne bi video! Mislim da je to što je on rezervisao kod Bordžina u Burksa bilo bučno ili glomazno. Nešto što bi svakako privuklo pažnju na njega ako bi ga nosio ulicom... u svakom slučaju - nastavi ona glasno pre nego što je Hari stigao da je prekine - pitala sam Bordžina za ogrlicu, zar se ne sećaš? Kad sam ušla da ispitam šta je Melfoj hteo da mu Bordžin sačuva, videla sam je tamo. I Bordžin mi je rekao cenu, nije rekao da je već prodata niti išta slično...

- Pa, bila si toliko providna, shvatio je za nekoliko sekundi na šta ciljaš, naravno da nije hteo da ti kaže... uostalom, Melfoj je u međuvremenu mogao da pošalje po nju...

- Dosta! - reče profesorka Mek Gonagal taman kad je Hermiona, besna, zaustila da mu uzvрати. - Poteru, cenim što mi ovo pričaš, ali ne možemo da optužimo gospodina Melfoja samo zato što je posetio prodavnicu gde se ta ogrlica možda prodavala. To je sigurno uradilo još stotinak ljudi...

- ...to sam mu i ja rekao - promrmlja Ron.

- ...u svakom slučaju, ove godine preduzeli smo stroge mere bezbednosti, ne verujem da bi ogrlica mogla da uđe u školu bez našeg znanja...

- ...ali...

- ...štaviše - reče profesorka Mek Gonagal s prizvukom bespogovornog završetka razgovora - gospodin Melfoj danas nije bio u Hogsmidu.

Hari zinu i splasnu.

- Otkud znate, profesorka?

- Zato što je imao kaznenu nastavu sa mnom. Dvapat zaredom nije završio domaći zadatak iz preobražavanja. Dakle, hvala ti što si mi poverio svoje sumnje, Poteru -reče ona prolazeći pored njega - ali moram da pođem gore u bolničko krilo da proverim kako je Keti Bel. Želim vam prijatan dan.

Ona otvori vrata kancelarije. Nisu imali kud nego da jedno po jedno prođu pored nje, bez reči.

Hari je bio ljut na Rona i Hermionu zato što su držali stranu profesorki Mek Gonagal. Ipak, nije mogao da se ne umeša kad su počeli da raspravljaju o onom što se dogodilo.

- Pa, šta misliš kome je Keti trebalo da preda ogrlicu? - upiti Ron dok su se peli uza stepenice u dnevni boravak.

- Bog će ga znati - reče Hermiona. - Ali ko god bio, jedva se izvukao. Niko ne bi mogao da otvori paket a da ne dodirne ogrlicu.

- Mogla je da bude namenjena velikom broju ljudi - reče Hari. - Dambldoru... Smrtožderi bi voleli da ga se reše, mora da im je on glavna meta. Ili Pužorog... Dambldor misli da ga je Voldemor želeo za sebe, i zato nisu oduševljeni što se svrstao uz Dambldora. Ili...

- Ili ti - reče Hermiona zabrinuto.

- Nemoguće - reče Hari. - Inače bi se Keti prosto vratila nazad putem i dala mi je, zar ne? Otkad smo izašli iz Tri mešle, bio sam sve vreme iza nje. Bilo bi logičnije da mi uruči paket izvan Hogvortsa, pošto Filč pretresa svakog ko ulazi i izlazi. Pitam se zašto joj je Melfoj rekao da ga ponese u zamak?

- Hari, Melfoj nije bio u Hogsmidu! - reče Hermiona iznervirano tresnuvši nogom.

- Onda mora da je imao saučesnika - reče Hari. - Kreba ili Gojla... ili, kad bolje razmislim, nekog drugog Smrtoždera, mora da ima mnogo bolje pajtaše nego što su Kreb i Gojl, sad kad se pridružio...

Ron i Hermiona razmeniše poglede koji su jasno govorili: „Nema svrhe da se ubeđujemo s njim.“

- Mirođija - reče odlučno Hermiona kad su stigli do Debele dame.

Portret se otvori da ih propusti u dnevni boravak. Bio je prepun i mirisao je na vlažnu odeću. Izgleda da su se mnogi vratili ranije iz Hogsmida zbog lošeg vremena. Međutim, nije bilo žagora ni prepričavanja. Očito, vest o Keti Bel još se nije pročula.

- To nije bio veoma prepređen napad, stvarno, kad bolje razmisliš - reče Ron, privremeno izbacivši prvaka iz jedne od boljih fotelja pokraj kamina da može da sedne. - Ta ukleta ogrlica nije ni stigla do zamka. Nije genijalan plan.

- U pravu si - reče Hermiona, izgura Rona iz fotelje i ponovo je ponudi prvaku. - Nije sve bilo baš detaljno razrađeno.

- Ali, otkad je to Melfoj čuven po razmišljanju? -upita Hari.

Ni Ron ni Hermiona mu ne odgovoriše.

13. Zagonetka Ridl

Idućeg dana, Ketu je prabačena u Sent Mungovu bolnicu za magijske bolesti i povrede, a dotle su se vesti da je bila pod kletvom proširile po školi, mada su detalji bili zbrkani i niko sem Harija, Rona, Hermione i Leane nije znao da sama Keti nije bila prava meta.

- O, i Melfoj zna, naravno - reče Hari Ronu i Hermioni, koji su i dalje istrajavali u novoj praksi da se prave gluvi kad god Hari pomene svoju „Melfoj je Smrtožder“ teoriju.

Hari se pitao da li se Dambldor, gde god bio, vratio na vreme za njihov noćni čas u ponedeljak, ali pošto nije dobio drukčiju poruku, pojavio se ispred Dambldorove kancelarije u osam sati, pokucao i dobio odgovor da uđe. Tamo je sedeo Dambldor, delujući neobično umorno. Ruka mu je po običaju bila crna i izgorela, ali se smešio kada je ponudio Hariju da sedne. Sito-za-misli je ponovo bilo nasadeno na sto, bacajući srebrnaste iskre svetlosti po tavanici.

- Imao si pune ruke posla dok sam bio odsutan - reče Dambldor. - Čujem da si prisustvovao Ketinoj nezgodi.

- Da, gospodine. Kako je ona?

- Još nije dobro, mada je donekle imala sreće. Izgleda da je okrznula ogrlicom tek najmanji delić površine kože, kroz rupicu u rukavici. Da ju je stavila, ili da ju je držala u ruci bez rukavice, možda bi umrla istog trenutka. Na sreću, profesor Snejp je preuzeo sve da spreči brzo širenje kletve...

- Zašto on? - brzo upita Hari. - Što ne Madam Pomfri?

- Drskost - začu se mek glas iz jednog od portreta na zidu, i Fineas Nigelus Blek, Sirijusov čukundeda, podiže glavu s ruku, na kojima je izgleda bio zaspao. - U moje vreme ne bih dozvolio učeniku da dovodi u pitanje kako se rade stvari na Hogvortsu.

- Da, hvala, Finease - reče Dambldor ućutkujući ga. - Profesor Snejp zna mnogo više o mračnim veštinama od Madam Pomfri, Hari. U svakom slučaju, osoblje Sent Munga mi na svakih sat šalje izveštaje i ima nade da će se Keti s vremenom potpuno oporaviti.

- Gde ste bili ovog vikenda, gospodine? - upita Hari uprkos snažnom osećanju da možda prelazi granicu, a isto osećanje je očigledno imao i Fineas Nigelus, koji samo tiho prosikta nešto.

- Ne bih sada o tome - reče Dambldor. - Ipak, reći ću ti blagovremeno.

- Hoćete? - reče Hari iznenađeno.

- Da, mislim da hoću - reče Dambldor izvlačeći smeđu bočicu srebrnastih sećanja iz svoje odore i otpuši je vrhom svog štapića.

- Gospodine - reče Hari oprezno - sreo sam Mandangusa u Hogsmidu.

- A, da, već sam svestan da Mandangus ugrožava tvoje nasleđe svojim lopovskim ponašanjem - reče Dambldor malo se namrštvivši. - On se krije još otkad si ga napao ispred Tri mešle, rekao bih da se boji da se suoči sa mnom. Ipak, budi uveren da neće više krasti stare Sirijusove stvari.

- Taj matori šugavi polutan krade zaostavštinu Blekovih? - reče Fineas Nigelus razjareno, i oholo iskorači iz rama, bez sumnje otišavši da poseti svoj portret u ulici Grimold broj 12.

- Profesore - reče Hari posle kraće pauze - da li vam je profesorka Mek Gonagal rekla šta sam joj ispričao nakon što se Keti povredila? O Draku Melfoju?

- Rekla mi je za tvoje sumnje, da - reče Dambldor.

- A da li vi...

- Preduzeću sve potrebne mere da proverim svakog ko može da ima veze sa Ketinom nezgodom - reče Dambldor. - Ali sada me, Hari, zanima naša lekcija.

Hari je bio malo ozlojeđen: ako su njihovi časovi toliko važni, zbog čega je bila tolika pauza između prvog i drugog časa? Ipak, ne reče ništa više o Draku Melfoju, već je posmatrao kako Dambldor sipa sveže uspomene u sito-za-misli, i još jednom uskovitla kameno korito premećući po njemu dugoprstim šakama.

- Setićeš se, siguran sam, da smo napustili priču o počecima Lorda Voldemora na mestu gde je privlačni Normalac, Tom Ridl, napustio svoju ženu vešticu, Meropu, i vratio se svom porodičnom

domu u Malom Hengltonu. Meropa je ostala sama u Londonu, očekujući dete koje će jednog dana postati Lord Voldemort.

- Kako znate da je bila u Londonu, gospodine?

- Na osnovu svedočenja osobe po imenu Karaktakus Burk - reče Dambldor - koji je, igrom slučaja, jedan od osnivača iste one radnje iz koje potiče ogrlica o kojoj smo upravo razgovarali.

On promeša sadržaj sita-za-misli onako kako ga je Hari i ranije video da čini, onako kako kopač zlata prosejava sito ispitujući da li u njemu ima zlata. U toku tog mućkanja iz srebrnaste mase pomoli se jedan mali starac, sporo se obrćući po situ-za-misli, srebrnast kao duh, ali mnogo opipljiviji, sa slamnatom kosom koja mu je sasvim pokrivala oči.

- Da, dobili smo medaljon pod čudnim okolnostima. Donela ga je mlada veštica, uoči Božića, pre mnogo, mnogo godina. Rekla je da joj je očajnički potreban novac, što je bilo, ovaj, očigledno. Bila je sva u ritama i u prilično poodmakloj... ovaj, videlo se da treba da rodi dete, znate. Rekla je da je medaljon pripadao Sliterinu. Efa, stalno slušamo te priče: „0, ovo je pripadalo Merlinu, to je bio njegov omiljeni čajnik“, ali kad sam ga pogledao, video sam da ima njegov žig, i nakon nekoliko prostih čini shvatio sam da govori istinu. Naravno, to znači da je bila neprocenjiva. Ona izgleda nije imala pojma koliko vredi. Bila je srećna da dobije deset galeona za to. Najbolji posao koji smo ikad napravili!

Dambldor još življe protrese sito-za-misli i Karaktakus Burk ponovo siđe u uskovitlanu masu sećanja iz koje je došao.

- Dao joj je samo deset galeona? - reče Hari ogorčeno.

- Karaktakus Burk nije bio čuven po velikodušnosti - reče Dambldor. - I tako znamo da je, pred kraj trudnoće, Meropa ostala sama u Londonu i da joj je očajnički bio potreban novac, toliko očajnički da je prodala jedinu dragocenost koju je imala, medaljon koji je bio deo Marvolovog nasleđstva.

- Ali mogla je da izvodi magiju! - reče Hari nestr-pljivo. - Mogla je da stvori hranu i sve ostalo pomoću magije, zar ne?

- Ah - reče Dambldor - možda je i mogla. Ali, pre bih rekao, ponovo nagađam, ali siguran sam da sam u pravu da je, kada ju je muž napustio, Meropa prestala da koristi magiju. Mislim da više nije želela da bude veštica. Naravno, moguće je i da su neuzvrćena ljubav i oskudica koja ju je pratila oslabili njene moći. I to se događa. U svakom slučaju, kao što ćeš videti, Meropa nije htela da se posluži štapićem, čak ni da bi spasla sopstveni život.

- Nije htela da živi ni radi svog sina?- Dambldor podiže obrve.

- Da li ti to osećaš sažaljenje prema Lordu Voldemortu?

- Ne - reče Hari brzo - ali imala je izbora, zar ne, ane kao moja majka...

- I tvoja majka je imala izbora - reče Dambldor nežno. - Da, Meropa Ridl je izabrala smrt uprkos tome što je bila potrebna sinu, ali ne sudi irestrogo o njoj, Hari. Bila je veoma oslabljena dugotrajnim džspaštanjem i nikad nije posedovala hrabrost tvoje majke. A sad, molim te, ustani...

- Kuda idemo? - upita Hari kad mu se Dambldor pridruži ispred stola.

- Ovog puta - reče Dambldor - idemo u moje sećanje. Mislim da će ti biti dovoljno bogato u detaljima i zadovoljavajuće precizno. Posle tebe, Hari...

Hari se nagnu iznad sita-za-misli. Licem probi hladnu površinu uspomene, a onda ponovo počeo da pada kroz tminu... Nekoliko sekundi kasnije noge mu dodirnuše čvrsto tlo, on otvori oči i otkri da on i Dambldor stoje u prometnoj starovremenoj londonskoj ulici.

- Eno me tamo - reče Dambldor veselo, pokazujući ispred njih na visoku figuru koja je prelazila ulicu ispred konjske zaprege za raznošenje mleka.

Koca i brada ovog mlađeg Albusa Dambldora bile su kestenjaste. Kad je prešao na njihovu stranu ulice, stušio se trotoarom, privlačeći mnoge radoznale poglede, zahvaljujući kitnjastom odelu od tamnoljubičastog somota.

- Lepo odelo, gospodine - reče Hari pre nego što je stigao da se obuzda, ali se Dambldor samo prigušeno nasmeja dok su pratili njegovu mlađe „ja“ na malom odstojanju, prolazeći kroz gvozdene kapije u prazno dvorište koje se nalazilo ispred prilično sumorne, kockaste zgrade okružene visokom ogradom. Popeo se nekoliko stepenika do ulaznih vrata i jednom pokucao. Nakon nekoliko

trenutaka vrata mu otvori neugledna devojka opasana kecljom.

- Dobar dan. Imam zakazan sastanak sa gospođom Kol, koja je, verujem, vaša nadzornica...

- 0 - reče zbunjena devojka odmeravajući Damblodorovu ekscentričnu spoljašnjost. - Ovaj... samo čas... GO-SPODO KOL! - povika preko ramena.

Hari začu udaljen glas kako nešto odgovora. Devojka se ponovo okrenu Damblodoru.

- Ud'ete, stiže.

Damblodor zakorači u hodnik s crno-belim pločicama. Mesto je bilo zapušteno, ali besprekorno čisto. Hari i stariji Damblodor pođoše za njim. Pre nego što su se ulazna vrata zatvorila za njima, u susret im dotrča mršava, uzmenirena žena. Lice oštih crta bilo je više brižno nego neljubazno, a žena je preko ramena razgovarala sa drugom služavkom idući prema Damblodoru.

- ...i ponesi jod gore Marti, Bili Stabz je čačkao kraste a Erik Veli se cedi po čaršavima... ima varičele - reče ona ne obraćajući se nikom posebno, a onda primeti Damblodora i ukipi se, delujući iznenađeno kao da joj je žirafa zakoračila preko praga.

- Dobar dan - reče Damblodor pružajući joj ruku. Gospođa Kol samo zinu.

- Zovem se Albus Damblodor. Poslao sam vam pismo tražeći sastanak i vi ste me ljubazno pozvali da dođem danas.

Gospođa Kol zatrepta. Očigledno shvativši da Damblodor nije nikakva halucinacija, ona nemoćno reče: - 0, da. Pa... pa onda... bolje uđite u moju sobu. Dabome.

Ona uvede Damblodora u sobicu koja je bila i dnevna soba i kancelarija. Bila je oronula kao i hodnik, a nameštaj je bio star i rasparen. Ponudila je Damblodora da sedne u klimavu stolicu, a sama se smestila iza pretrpanog stola, nervozno ga merkajući.

- Jeste li vi rođak? - upita gospođa Kol.

- Ne, ja sam nastavnik - reče Damblodor. - Došao sam da pozovem Toma da pohađa moju školu.

-Koja je to škola?

- Zove se Hogvorts - reče Damblodor.

- A kako ste se zainteresovali za Toma?

- Mislimo da ima sposobnosti koje su nama potrebne.

- Hoćete da kažete da je dobio stipendiju? Otkud? Nikad nije tražio nijednu stipendiju.

- Njegovo ime zapisano je u školi još od njegovog rođenja...

- Ko ra je registrovao? Njegovi roditelji?

Nema sumnje, gospođa Kol je bila nezgodno pronicljiva žena. Očigledno je i Damblodor to pomislio, jer Hari vide kako on vadi štapić iz džepa svog plišanog odela i u isto vreme uzima sasvim prazan list hartije sa stola gospođe Kol.

- Evo - reče Damblodor još jednom zamahnuvši štapićem dok joj je dodavao komad hartije. - Mislim da će ovo sve razjasniti.

Pogled gospođe Kol za trenutak se zamagli, dok je napeto gledala u prazan papir.

- Izgleda da je sve u savršenom redu - reče ona smireno vraćajući ga. Zatim joj oči padoše na flašu džina i dve čaše, koje svakako nisu bile tu nekoliko sekundi ranije.

- Ovaj... mogu li vas ponuditi čašom džina? - reče ona krajnje ugladenim glasom.

- Hvala vam najlepše - reče Damblodor smeškajući se.

Uskoro postade jasno da gospođa Kol nije početnik u ispijanju džina. Obilato im nalivši čaše, ona iskapi svoju do kraja. Cokćući usnama, po prvi put se nasmeši Damblodoru, koji nije oklevao da iskoristi svoje preimućstvo.

- Pitao sam se da li biste mi ispričali nešto o prošlosti Toma Ridla? Mislim da se rodio ovde, u sirotištu?

- Tako je - reče gospođa Kol, posluživši se ponovo džinom. - Svega se sećam do detalja, jer sam tek počela ovde da radim. Bilo je novogodišnje večer, oštra zima, padao je sneg, znate. Gadna noć. A ta devojka, ne mnogo starija od mene tada, popela se posrćući uz ulazne stepenice. Pa, nije bila ni prva ni poslednja. Uveli smo je, i za nepunih sat vremena se porodila. A sat kasnije je umrla.

Gospođa Kol je značajno klimnula glavom i uzela još jedan povelik gutljaj džina.

- Da li je nešto rekla pre nego što je umrla? - upita Damblodor. - Bilo šta o dečakovom ocu, na primer?

- Sećam se da mi je rekla: „Nadam se da liči na svog ćaću“, i neću da lažem, i trebalo je da se nada, jer nije bila neka lepotica... i još mi je rekla da ga nazovemo Tom, po ocu, i Marvolo, po njenom ocu... da, znam, smešno ime, zar ne? Pitali smo se da li je došla iz cirkusa... a ona je rekla da dečakovo prezime bude Ridl. I ubrzo posle toga je umrla, ne rekavši ni reč više.

- Nazvali smo ga tačno onako kako je rekla, jer je to sirotaj devojci bilo veoma važno, ali nikakav Tom, ni Marvolo, niti Ridl, nikad nije došao da ga potraži, niti bilo kakva rodbina, na je ostao u sirotištu i sve vreme je proveo ovde.

Gospođa Kol se ponovo posluži, skoro odsutno, još jednom popriličnom dozom džina. Na jagodicama joj ce pojavise dve ružičaste tufne. Zatim reče: - On je čudan dečak.

- Da - reče Dambldor. - I mislio sam da bi mogao biti.

- Bio je čudna beba. Gotovo da nije plakao, znate. A onda, kad je malo porastao, postao je... pravi čudak.

- Kako to mislite? - upita Dambldor ljubazno.

- Pa, on...

Ali gospođa Kol zastade, a u inkvizitorskom pogledu koji je Dambldoru uputila preko čaše džina nije bilo ničeg maglovitog ni neodređenog:

- On je definitivno dobio mesto u vašoj školi, kažete?

- Definitivno - reče Dambldor.

- I šta god da vam kažem neće uticati na to?

- Neće - reče Dambldor.

- U svakom slučaju ćete ga odvesti odavde?

- U svakom slučaju - ozbiljno reče Dambldor. Čkiljila je malčice u njega kao da se premišlja da li može da mu veruje. Očigledno je odlučila da može, jer iznenada žurno reče: - Druga deca ga se plaše.

- Mislite, on ih kinji? - upita Dambldor.

- Mora biti da ih kinji - reče gospođa Kol blago se namrštivši - ali je teško uhvatiti ga na delu. Bilo je nekih slučajeva... ispada...

Dambldor je nije pritiskao, mada se Hariju učinilo da ga je to veoma zanimalo. Ona uze još jedan gutljaj džina i njeni ružičasti obrazi još više pocrveneše.

- Zec Bilija Stabza... Mislim, Tom je poricao da je on to učinio i ne vidim kako je mogao, ali ipak, nije se zec sam obesio o gredu, zar ne?

- Ni ja ne bih to pomislio, nipošto - reče Dambldor tiho.

- Ali, da me ubijete, ne znam kako se popeo da to izvede. Samo znam da su se on i Bili posvađali dan ranije. A onda - gospođa Kol ponovo potegnu džin, ovog puta prosuvši malo pića po bradi - za vreme letnje ekskurzije... znate, vodimo ih, jednom godišnje, u prirodu ili na more... Emi Benson i Denis Bišop otad više nisu normalni i sve što smo ikad uspjeli da izvučemo od njih jeste da su otišli u neku pećinu s Tomom Ridlom. On se kleo da su samo malo istraživali, ali nešto se desilo unutra, sigurna sam. A bilo je još mnogo stvari, čudnih stvari...

Ponovo je pogledala u Dambldora, i mada su joj obrazi plamteli, pogled joj je bio bistar.

- Ne mislim da će mnogo njih žaliti što mu vide leđa.

- Shvatate, siguran sam, da ga mi nećemo stalno držati? - reče Dambldor. - Moraće da se vraća ovamo, bar svakog leta.

- Bolje išta nego ništa - reče gospođa Kol blago štucnuvši. Ustade. a Harija je zadivilo to što se ona i dalje čvrsto drži na nogama, mada je već iskapila dve trećine džina. - Pretpostavljam da biste voleli da ga vidite?

- Veoma bih voleo - reče Dambldor, takođe ustajući. Ona ga povede iz kancelarije uz kameno stepenište, usput deleći uputstva i prekore pomoćnom osoblju i deci. Siročići su, primeti Hari, bili odeveni u istovetne sivkaste tunike. Izgledalo je da imaju dobru negu, ali nije se moglo poreći da je samo mesto bilo sumorno za odrastanje.

- Stigli smo - reče gospođa Kol kad su skrenuli na drugi sprat i stali ispred prvih vrata u dugom hodniku. Ona dvaput pokuca i uđe.

- Tome? Imaš posetu. Ovo je gospodin Damberton -izvinite, Dandarsmor. Došao je da ti kaže... pa,

nek ti sam kaže.

Hari i dva Damblдора uđu u sobu, a gospođa Kol zatvori vrata za njima. Bila je to mala soba, golih zidova i ničega u njoj nije bilo osim starog ormana i gvođenog krevetskog rama. Dečak je sedeo povrh sive ćebadi, ispruženih nogu, držeći neku knjigu.

Lice Toma Ridla nije imalo sličnosti sa Ispijenima. Meropi se ispunila samrtna želja. Bio je minijaturno izdanje svog privlačnog oca, visok za jedanaestogodišnjaka, tamnokos i bled. Oči mu se malo suziše dok je odmeravao Dambldorovu ekscentričnu spoljašnost. Zavlada kratak tajac.

- Kako si, Tome? - reče Dambldor krenuvši ka njemu i pružajući mu ruku.

Dečak je oklevao, a onda je prihvati i oni se rukovaše. Dambldor privuče tvrdu drvenu stolicu i sede pored Ridla kao da su pacijent i posetilac u nekoj bolnici.

- J a sam profesor Dambldor.

- Profesor? - ponovi Ridl. Delovao je oprezno. - Je l' to kao „doktor“? Šta tražiš ovde? Je l' te ona dovela da me pregledaš?

On pokaza na vrata kroz koja je gospođa Kol upravo izašla.

- Ne, ne - reče Dambldor smešeći se.

- Ne verujem ti - reče Ridl. - Hoće da me pregledaš, zar ne? Reci mi istinu!

Poslednje tri reči izgovorio je tako zvonkim glasom da je to bilo gotovo šokantno. Bila je to zapovest, a zvučala je kao da ju je mnogo puta dotad izgovorio. Razrogači oči i upilji ih u Damblдора, koji ništa ne odgovori već samo nastavi da se ljubazno smeška. Posle nekoliko trenutaka Ridl prestade da zuri u njega, mada je, ako ništa drugo, delovao još opreznije.

- Ko si ti?

- Rekao sam ti. Ja sam profesor Dambldor i radim u školi po imenu Hogvorts. Došao sam da te pozovem da dođeš u moju školu... tvoju novu školu, bolje reći.

Ridlova reakcija bila je krajnje iznenađujuća. On skoči s kreveta i uzmaknu od Damblдора delujući besno.

- Ne možeš da me prevariš! Ti dolaziš iz ludnice, eto odakle, zar ne? „Profesor“, dabome, kako da ne... e, na ja neću da idem tamo, znaš? Ta stara kvočka treba da ide u ludnicu, nikad ništa nisam učinio maloj Emi Benson, ni Denisu Bišopu, slobodno ih pitaj, reći će ti!

- Ja ne dolazim iz ludnice - reče Dambldor strpljivo. - Ja sam nastavnik, i ako ponovo sedneš na mesto, ispričaću ti sve o Hogvortsu. Naravno, ako ne želiš da ideš u školu, niko te neće prisiljavati...

- Samo neka probaju - podrugljivo se nasmeja Ridl.

- Hogvorts - nastavi Dambldor kao da je prečuo poslednje Ridlove reči - jeste škola za ljude sa specijalnim sposobnostima...

- Nisam lud!

- Znam da nisi lud. Hogvorts nije škola za ludake. To je škola magije.

Nastade tajac. Ridl se sledi, lice mu postade bezizrazno, ali su mu oči sevale tamo-amo od jednog do drugog Dambldorovog oka, kao da pokušava da ga uhvati u laži.

- Magije? - ponovi šapatom.

- Tako je - reče Dambldor.

- To... to što mogu da uradim, to je magija?

- A šta ti to možeš da uradiš?

- Svašta - dahćući reče Ridl. Zarumeneo se od uzbuđenja, a rumenilo mu se penjalo preko vrata do upalih obraza. Delovao je grozničavo. - Mogu da pomeram stvari ne dotičući ih. Mogu da nateram životinje da rade ono što hoću, a da ih ne dresiram. Mogu da učinim nažao onima koji mi smetaju. Mogu da ih povredim ako želim.

Noge su mu drhtale. On se zatetura napred, a onda ponovo sede na krevet pognuvši glavu kao da se moli.

- Znao sam da sam drugačiji - prošaputa on kroz svoje drhtave prste. - Znao sam da sam poseban. Uvek sam znao da tu ima nečega.

- Pa, bio si sasvim u pravu - reče Dambldor, koji se više nije smešio, već je pomno posmatrao Ridla.

- Ti si čarobnjak.

Ridl podiže glavu. Lice mu se ireobrazi, preko njega prelete divlja radost, ali, iz nekog razloga, nije

zbog toga nimalo lepše izgledao, Naprotiv, njegove fino izvajane crte delovale su grublje, a izraz mu beše gotovo zverski.

- Jesi li i ti čarobnjak?

- Da, jesam.

- Dokaži - reče Ridl odjednom, istim zapovedničkim tonom kojim je izgovorio „Reci mi istinu“.

Damblodor začuđeno podiže veđe.

- Ukoliko, kao što pretpostavljam, prihvataš svoje mesto na Hogvortsu...

- Naravno da prihvatom!

- Onda ćeš morati da me oslovljavaš sa „profesore“, ili „gospodine“.

U deliću sekunde, Ridlov izraz otvrdnu, pre nego što reče, neprepoznatljivo učtivim glasom: - Žao mi je, gospodine. Ovaj... molim vas, profesore, možete li da mi pokažete...

Hari je bio siguran da će ga Damblodor odbiti, da će reći Ridlu da imaju dovoljno vremena na Hogvortsu za praktičnu nastavu. da se nalaze u zgradi punoj Normalaca i da stoga moraju biti oprezni. Međutim, na njegovo veliko iznenađenje, Damblodor izvuče štapić iz džepa sakoa, uperi ga u ofucani orman u uglu i lagano zamahnu štapićem.

Orman se zapali.

Ridl skoči. Hari nije mogao da mu zameri što je zaurlao od zaprepašćenja i besa. Mora da su unutra bile sve njegove dragocenosti, ali dok je Ridl krenuo ka Damblodoru, plamenovi nestadoše ostavljajući orman potpuno netaknutim.

Ridl je zurio čas u orman, čas u Damblodora, a onda s pohlepnim izrazom pokaza na štapić.

- Gde mogu da nabavim jedan ovakav?

- Sve u svoje vreme - reče Damblodor. - Mislim da nemio pokušava da izađe iz ormana.

I zaista, iz ormana se čulo slabo kloparanje. Po prvi put, Ridl je delovao prestrašeno.

- Otvori vrata - reče Damblodor.

Ridl je oklevao, a onda ode u drugi kraj sobe i otvori vrata ormana. Na gornjoj polici, iznad pregrade sa pohabanom odećom, mala kartonska kutija tresla se i zveckala kao da su u njoj zarobljeni besni miševi.

- Izvadi je! - reče Damblodor.

Ridl uze kutijicu koja je podrhtavala. Delovao je krajnje uznemireno.

- Da li je u toj kutiji nešto što ne bi trebalo da imaš? - upita Damblodor.

Ridl uputi Damblodoru dug, bistar i proračunat pogled.

- Da, pretpostavljam, gospodine - reče najzad bezizražajnim glasom.

- Otvori je - reče Damblodor.

Ridl skide pokopac i izruči sadržaj na krevet ne gledajući ga. Hari, koji je očekivao nešto uzbudljivije, vide gomilu sitnica: jo-jo, srebrni naprstak i potamnelu usnu harmoniku, pored ostalih. Čim su se oslobodili kutije, prestali su da podrhtavaju i mirno su ležali na tankoj ćebadi.

- Vратиćeš ih njihovim vlasnicima, uz izvinjenje -reče Damblodor mirno, vrativši štapić u sako. - Znaću da li si to uradio. I upozoravam te: na Hogvortsu krađe neće biti tolerisane.

Ridl nije delovao nimalo postišeno. I dalje je hladno i procenjivački zurio u Damblodora. Najzad.hladno reče: - Da, gospodine.

- Na Hogvortsu - nastavi Damblodor - učićemo te ne samo da koristiš magiju već i da je kontrolišeš. Ti si, sigurno, nehotice koristio svoje moći na način koji se ne uči, niti se toleriše u našoj školi. Nisi ni prvi ni poslednji koji je dozvolio da mu se magija otme iz ruku. Ali, treba da znaš da Hogvorts može i da isključi učenike, a Ministarstvo magije... da, postoji i Ministarstvo... kazniće prekršiioce zakona još surovije. Svi novi čarobnjaci moraju da prihvate da, kad ulaze u; naš svet, moraju da se povinuju našim zakonima.

- Da, gospodine - ponovi Ridl.

Bilo je nemoguće reći o čemu je razmišljao: lice mu je i dalje bilo sasvim bezizrazno dok je vraćao malu zalihu ukradenih stvarčica u kartonsku kutiju. Kada je završio, okrenuo se ka Damblodoru i jednostavno rekao: -Nemam novac.

- To se lako može srediti - reče Damblodor izvadiivši kožni novčanik iz džepa. - U Hogvortsu postoji fond za one kojima je potrebna novčana pomoć da bi kupili udžbenike i uniforme. Možda ćeš

morati da kupiš neke polovne knjige čini, ali...

- Gde se kupuju knjige čini? - prekide ga Ridl, koji je uzeo tešku vrećicu s novcem i ne zahvalivši Dambldoru i sada je proučavao masivan, zlatan galeon.

- U Dijagon-aleji - reče Dambldor. - Imam spisak knjiga i školske opreme. Mogu ti pomoći da pronađeš sve...

- Idete sa mnom? - upita Ridl podigavši pogled,

- Svakako, ako...

- Niste mi potrebni - reče Ridl. - Navikao sam da sve sam obavljam, uvek sam idem Londonom. Kako se dolazi u tu Dijagon-aleju... gospodine? - dodade pokušavajući da ulovi Dambldorov pogled.

Hari pomisli da će Dambldor insistirati da prati Ridla, ali se ponovo iznenadi. Dambldor dade Ridlu koverat sa spiskom opreme, i objasnivši mu kako tačno da stigne od sirotišta do Probušenog košla, reče: - Lako ćeš je uočiti, mada Normalci oko tebe... odnosno, ne-čarobnjački ljudi - neće moći. Potraži barmena Toma... lako ćeš se setiti, pošto imate isto ime...

Ridl se iznervirano trgnu, kao da pokušava da se reši dosadne mušice.

- Ne sviđa ti se ime „Tom“?

- Ima raznih Toma - promrmlja Ridl. A onda, kao da ne može da spreči to pitanje, kao da je ono samo izbilo na površinu, njemu uprkos, upita: - Da li je i moj otac bio čarobnjak? I on se zvao Tom Ridl, tako su mi rekli.

- Bojim se da ne znam - reče Dambldor nežno.

- Moja majka sigurno nije bila čarobnica, inače ne bi umrla - reče Ridl više sebi nego Dambldoru. - Mora da je on to bio. Pa... pošto nabavim sve što mi treba... kad treba da dođem na taj Hogvorts?

- Svi detalji su upisani na drugom komadiću pergamenta u tvojoj koverti - reče Dambldor. - Poći ćeš sa stanice Kings kros prvog septembra. Tu ti je i vozna karta.

Ridl klimnu glavom. Dambldor ustade i ponovo mu pruži ruku. Prihvatajući je, Ridl reče: - Mogu da razgovaram sa zmijama. To sam otkrio kad smo bili na ekskurziji u prirodi... one mi prilaze, šapuću mi. Je li to normalno za čarobnjaka?

Hari je imao utisak da je pominjanje ove najčudnije moći Ridl namerno sačuvao za taj trenutak da bi izazvao veći utisak.

- To je neobično - reče Dambldor posle trenutnog oklevanja - ali se dešava.

Zvučao je nezainteresovano, ali je radoznalo preleteo očima preko Ridlovog lica. Jedan trenutak su tako stajali, čovek i dečak, zureći jedan u drugog. Zatim se rukovanje prekide. Dambldor je bio na vratima.

- Do viđenja, Tome. Vidimo se na Hogvortsu.

- Mislim da je ovo sasvim dovoljno - reče sedokosi Dambldor pored Harija i nekoliko sekundi kasnije ponovo su bestežinski lebdeli kroz tamu, pre nego što su sleteli, pravo u njegovu sadašnju kancelariju.

- Sedi - reče Dambldor sletevši pored Harija. Hari ga poslušao, a glava mu je i dalje bila puna utisaka o onom što je upravo video.

- Mnogo brže je poverovao u to od mene... Mislim, kad ste mu saopštili da je čarobnjak - reče Hari.

- Ja isprva nisam mogao da poverujem Hagridu kad mi je to rekao.

- Da. Ridl je bio savršeno spreman da poveruje da je on... da upotrebim njegovu reč... „naročit“ - reče Dambldor.

- Da li ste još tada... znali? - upita Hari.

- Da li sam znao da sam sreo najopasnijeg Mračnog čarobnjaka svih vremena? - reče Dambldor. - Ne, nisam imao pojma da će izrasti u ono što jeste. Ipak, zaintrigirao me je. Vratio sam se na Hogvorts nameravajući da pripazim na njega, što bih i inače uradio budući da je bio usamljen i bez prijatelja, ali sam već tada znao da to treba da učinim i radi drugih, a ne samo zbog njega.

- Njegove moći, kao što si čuo, bile su iznenađujuće dobro razvijene za tako mladog čarobnjaka i, što je bilo najinteresantnije i najzlokobnije od svega, već je otkrio da do izvesne mere može da ih kontroliše i počeo je svesno da ih primenjuje. A kao što si video, to nisu bili nasumični eksperimenti tipični za mlade čarobnjake, nego je on već tada koristio magiju protiv drugih ljudi, da

ih zaplaši, kazni, da ih kontroliš. Pričice o zadavljenom zecu i dsčaku i devojčici koje je namamio u pećinu bile su najupečatljivije... Mogu da ih iovredim ako želim...

- A bio je i nemuš - upade mu Hari u reč.

- Da, zaista. Retka sposobnost, koja je, kako se pretpostavlja, povezana sa mračnim veštinama, mada, kao što znamo, ima i dobrih i velikih čarobnjaka koji govore nemuštim jezikom. Zapravo, njegova siosobnost da razgovara sa zmijama nije me onespokojila ni približno kao njegov očigledan nagon za surovošću, tajnovitošću i gospodarenjem.

- Vreme nas je ponovo zavaralo - reče Dambldor pokazujući na mračno nebo kroz prozore. - Ali, pre nego što se rastanemo, hteo bih da ti skrenem pažnju na neke detalje prizora kome si upravo prisustvovao, jer su tesno povezani sa stvarima koje ćemo razmatrati na sledećim sastancima.

- Najpre, nadam se da si primetio Ridlovu reakciju kada sam mu pomenuo da još neko nosi ime „Tom“?

Hari klimnu glavom.

- Tu je ispoljio prezir prema svemu što ga povezuje s drugim ljudima, s bilo čim što bi ga učinilo običnim. Čak i tad je želeo da bude drugačiji, različit, zloglasan. Odbacio je to ime, kao što znaš, nekoliko godina posle ovog razgovora i stvorio masku „Lorda Voldemora“ iza koje se dugo skrivao.

- Verujem da si, takođe, primetio i da je Tom Ridl u velikoj meri već bio samostalan, tajanstven i, očito, bez prijatelja? Nije želeo ni pomoć ni društvo prilikom odlaska u Dijagon-aleju. Više je voleo da dela sam. Odrasli Voldemor je isti takav. Čućeš mnoge njegove Smrtoždere kako tvrde da uživaju njegovo poverenje, da su lično bliski s njim, čak i da ga razumeju. U zabludi su. Lord Voldemor nikad nije imao prijatelje, a ne verujem da ih je ikada i želeo.

- I najzad... nadam se da nisi toliko pospan da ne obratiš pažnju na ovo, Hari... mladi Tom Ridl voleo je da skuplja trofeje. Video si kutiju ukradenih sitnica koje je sakrio u svojoj sobi. One su oduzete žrtvama njegovog zlostavljanja, to su suveniri, ako hoćeš, naročito neprijatnih magija. Imaj na umu tu njegovu svrakoliku težnju, jer će to kasnije postati veoma važno.

- A sad je stvarno vreme da pođeš na spavanje.

Hari ustade. Dok je išao preko sobe, pogled mu privuče mala tabla na kojoj je prošli put ležao prsten Marvola Ispijenog, ali sada ga na njoj više nije bilo.

- Da, Hari? - reče Dambldor jep je Hari zastao.

- Nema prstena - reče Hari osvrćući se. - Ali, pomislio sam da možda imate i onu usnu harmoniku ili tako nešto.

Dambldor mu se smeškao, gvireći preko svojih polu-mesečastih naočari.

- Vrlo pronicljivo, Hari, ali ona usna harmonika je oduvek bila usna harmonika.

I izgovorivši tu zagonetnu primedbu, mahnu Hariju, koji shvati da treba da ode.

14. Feliks felicis

Hari je idućeg jutra najpre imao herbologiju. Za vreme doručka nije mogao da ispriča Ronu i Hermioni kakav je čas imao s Dambldorom iz straha da ga neko ne prisluškuje, ali im je sve ispričao dok su išli ireko leje s povrćem prema staklenim baštama. Žestok vetar koji je duvao tokom vikenda konačno se smirio. Ponovo se spustila čudna izmaglica i trebalo im je malo više vremena da pronađu pravu staklenu baštu.

- Baš jeziva pomisao, dečak Znaš-već-ko - reče Ron tiho dok su se smeštali oko jedne od kvrgavih panjeva snargalufa koje je trebalo da rade tokom ovog polugodišta, i navlačili zaštitne rukavice. - Ali ipak ne shvatam zašto ti Dambldor sve to pokazuje. Mislim, to je zaista zanimljivo, ali čemu sve to služi?

- Pojma nemam - reče Hari ubacujući štitnik za desni. - Ali, on kaže da je sve to važno da bi mi pomoglo da preživim.

- Ja mislim da je to zadivljujuće - reče Hermiona iskreno. - Ima smisla da saznaš što je moguće više o Voldemoru. Kako ćeš inače da otkriješ njegove slabosti?

- Pa, kako je bilo na poslednjoj Pužorogovoj žurci - upita je Hari muklo kroz štitnik za desni.

- O, baš je bilo zabavno - reče Hermiona stavljajući zaštitne naočari. - Mislim, on stalno blebeće o

našim čuvenim bišim učenicima, i otvoreno se ulaguje Mek Lagenu zato što ovaj ima dobre veze, ali nam služi baš ukusna jela i upoznao nas je s Gvenog Džouns.

- Džouns? - reče Ron razrogačivši oči ispod svojih zaštitinih naočara. - Onom Gvenog Džouns? Kapitenom Svetoglavskih harpija?

- Baš tom - reče Hermiona. - Lično, mislim da se previše pravi važna, ali...

- Dosša je bilo ćaskanja tamo - reče profesorka Spraut živahno, dolazeći do njih, strogog pogleda. - Zaostajete, svi su već počeli, a Nevil je već izvadio prvu mahunu!

Osvrnuše se oko sebe. Zaista, tamo je sedeo Nevil, raskrvavljenih usana i s nekoliko opakih ogrebotina po licu, ali je čvrsto stezao neprijatno pulsirajući zeleni predmet veličine grejpfruta.

- U redu, profesorka, počinjemo! - reče Ron, dodajući mirno kad se ona ponovo okrenula: - Trebalo je da primenimo prigušujuću čin, Hari?

- Ne, nije trebalo! - smesta reče Hermiona, po običaju iznevirano gledajući na bilo kakav pomen Polukrvnog Princa i njegovih čini. - Hajde... bolje da počnemo...

Ona ih zabrinuto pogleda. Zatim sve troje duboko udahnuše, a onda zaroniše između divovskih kvrgavih patrljaka biljke koja se nalazila pred njima.

Ona istog časa ožive: na njenom vrhu odjednom izbiše dugačke, bockave lozice i vinuše se kroz vazduh. Jedna se zaplete u Hermioninu kosu, a Ron je odbi pomoću baštenskih makaza. Hari je uspeo da uhvati u zamku dve lozice i da ih uveže u čvor. U sredini, između grana nalik pipcima, otvori se ogromna rupa, i Hermiona hrabro zavuče ruku u nju, ali se rupa sklopi poput zamke oko njenog lakta. Hari i Ron iz sve snage stadoše da vuku granje loze, nateravši rupu da se ponovo otvori, a Hermiona iščupa ruku, čvrsto držeći između prstiju mahunu istu kao što je Nevilova. Odjednom, bockave lozice se ponovo sklopiše i čvornovati patrljak ostade da stoji kao neki bezazlen panj.

- Znaš, ne verujem da ću išta slično gajiti u svojoj bašti kad budem imao svoju kuću - reče Ron podigavši zaštitne naočare na čelo i brišući znoj s lica.

- Dodaj mi činiju - reče Hermiona držeći pulsirajuću mahunu na vrhovima prstiju ispružene ruke što dalje od sebe. Hari joj pruži činiju i ona spusti mahunu u nju s izrazom gađenja.

- Ne budi gadljiva, iscedi je, najbolje su kad su sveže - reče profesorka Spraut.

- U svakom slučaju - reče Hermiona, nastavljajući prekinuti razgovor kao da ih drveni patrljak nije maločas napao - Pužorog će praviti božićnu zabavu, Hari, i nema načina da se ovaj put izmigoljiš, jer me je već pitao da proverim kad si slobodan uveče da bi je zakazao za večer kada ćeš ti moći da dođeš.

Hari zastenja. U međuvremenu, Ron, koji je pokušavao da razbije mahunu u činiji tako što je stavio obe ruke na nju, a zatim ustao i gnječio je što je jače mogao, ljutito reče: - A to je još jedna zabava samo za Pužorogove ljubimce, zar ne?

- Samo za Klub pužića, da - reče Hermiona. Mahuna izlete ispod Ronovih prstiju i pogodi stakleni zid bašte, odskočivši do potiljka profesorke Spraut i zbacivši joj s glave stari zakrpljeni šešir. Hari pođe da ponovo uhvati mahunu. Kada se vratio, Hermiona je govorila: - Čuj, nisam ja izmislila ime „Klub pužića“...

- „Klub iužića“ - ponovi Ron s podsmehom dostojnim Melfoja. - To je baš patetično. Pa, nadam se da ćeš uživati na zabavi. Što se ne spandaš s Mek Lagenom, pa Pužorog može da vas proglasi za kralja i kraljicu pužića...

- Možemo da povedemo nekog sa sobom - reče Hermiona, koja je iz nekog razloga tako pocrvenela da joj je lice postalo svetloskerletno - a ja sam htela da zamolim tebe da pođeš sa mnom. Ali ako misliš da je to toliko glupo, neću da te gnjavim s tim!

Hari iznenada požele da je mahuna pala malo dalje da ne mora da sedi tu s njih dvoje. Neopažen, on uhvati činiju sa mahunom i poče da je otvara što je bučnije i silovitije mogao. Na nesreću, i dalje je čuo svaku reč njihovog razgovora.

- Htela si mene da pozoveš? - reče Ron sasvim drukčijim glasom.

- Da - reče Hermiona ljutito. - Ali ti bi, očigledno, više voleo da se siandam s Mek Lagenom...

Nastade pauza u kojoj Hari nastavi da lupa mistrijom po elastičnoj mahuni. - Ne, ne bih - reče Ron sasvim tiho.

Hari promaši mahunu, pogodi činiju i ona se slomi.

- Reparo! - brzo reče ubadajući krhotine štapićem, i činija se ponovo sastavi. Međutim, zahvaljujući zvuku lomljenja, Hermiona i Ron shvatiše da je Hari pored njih. Hermiona je delovala usplahireno i odmah je počela da se zamajava svojim primerkom Mesožderskog drveća sveša, ne bi li pronašla tačno uputstvo da iscedi mahune snargaluf. Ron je pak delovao snebivljivo, a opet prilično zadovoljan sobom.

- Daj to ovamo - žurno reče Hermiona - ovde piše da treba da ih izbušimo nečim oštrim...

Hari joj dodade mahunu u činiji, a on i Ron ponovo navukoše zaštitne naočare preko očiju i još jednom se baciše na patrljak.

Dok se rvao sa trnovitom lozom koja se nameračila da ga uguši Hari pomisli da nije bio baš mnogo iznenađen. Već je odavno nanjušio da će se ovako nešto dogoditi pre ili kasnije. Ali nije bio siguran kako se on sam odnosi prema tome... On i Čo su sada bili isuviše postišeni da bi se uopšte pogledali, a kamoli razgovarali. Šta ako Ron i Hermiona počnu da se zabavljaju, a onda raskinu? Hoće li njihovo prijateljstvo preživeti? Hari se sećao kako u trećem razredu nekoliko nedelja njih dvoje nisu razgovarali jedno s drugim, a on sam nije tada uživao u pokušaju da premosti tu udaljenost među njima. A šta ako ne raskinu? Šta ako postanu kao Bil i Fler, dok svima ne postane krajnje neprijatno u njihovom prisustvu, pa on ostane po strani zauvek?

- Dolijala si! - vrisnu Ron izvukavši drugu mahunu iz panja baš kad je Hermiona uspela da razbije prvu, tako da je činija bila puna krtola koje su se koprcale nalik bledozelenim crvima.

Ostatak časa prošao je bez daljeg pominjanja Pužorogove zabave. Mada je Hari pomnije pratio svojih dvoje prijatelja idućih nekoliko dana, Ron i Hermiona nisu izgledali drukčije nego inače, osim što su bili učtiviji jedno prema drugom. Hari je pretpostavljao da treba da sačeka i vidi šta će se desiti u Pužorogovoj mutno osvetljenoj kancelariji u noći u kojoj će se održati zabava. U međuvremenu je imao mnogo preče brige.

Keti Bel je i dalje bila u Sent Mungovoj bolnici, bez šanse da skoro izađe, što je značilo da obećavajućem grifindorskom timu, koji je Hari tako brižljivo trenirao od septembra, sada nedostaje Gonič. Stalno je odlagao da zameni Keti, u nadi da će se ona vratiti, ali već se primicala njihova utakmica protiv Sliterina i on je najzad morao da se pomiri s tim da se ona neće vratiti na vreme da zaigra u timu.

Hari nije mogao da zamisli da ponovo obavlja probe sa svim kandidatima iz kuće. Jednom posle časa preobražavanja, uz poražavajući osećaj koji nije imao mnogo Bese sa kvidićem, on satera Dina Tomasa u čošak. Najveći deo razreda već je bio otišao, mada je nekoliko cvrkutavih žutih ptičica i dalje kružilo učionicom, sve same Hermionine tvorevine; niko drugi nije uspeo da niotkuda prizove ni jedno jedino pero.

- Da li si još zainteresovan da igraš Goniča?

- Šta? Da, naravno... - reče Din ushićeno. Preko Dinovog ramena Hari primeti kako Šejmus Finigen zalupi knjige i baci ih u torbu, izgledajući kiselo. Jedan od razloga zbog kojih Hari nije hteo da pita Dina da igra bio je taj što je znao da se Šejmusu to neće svideti. A opet, morao je da uradi ono što je najbolje za tim, a Din je nadigrao Šejmusa kad su imali prijemni trening.

- Pa dobro, znači, ulaziš u tim - reče Hari. - Večeras je trening, u sedam.

- Važi se! - reče Din. - Fala, Hari! Bogami, jedva čekam da kažem Džini!

On izjuri iz učionice, ostavljajući Harija i Šejmusa same, a neprijatan trenutak dodatno oteža ptičji izmet koji pade Šejmusu na glavu baš u trenutku kad jedan od Hermioninih kanarinaca prozuja iznad njih.

Šejmus nije bio jedini nezadovoljan zamenom za Keti. U dnevnom boravku bilo je mnogo gundanja zbog činjenice da je Hari sad izabrao dvojicu svojih drugara iz razreda u tim. Pošto je Hari tokom školovanja trpeo i gora ogovaranja, nije se naročito brinuo, ali, svejedno, pritisak je bio isuviše velik i pretio je da ugrozi pobeđu u predstojećoj utakmici protiv Sliterina. Ako Girfindor pobeđi, Hari je znao da će cela kuća zaboraviti da su ga ikad kritikovali i kleti se da su oduvek znali kako je to sjajan tim. A ako izgube... pa, pomisli Hari zajedljivo, istrepeo je i mnogo gora ogovaranja...

Hari nije imao razloga da žali zbog svog izbora kad je te večeri video Dina kako leti. Lepo se uskladio sa Džini i Demelzom. Dva Jurišnika, Pik i Kut, svaki put bili su sve bolji. Jedini problem

bio je Ron.

Hari je sve vreme znao da je Ron nedosledan igrač koji gubi živce i nema samopouzdanja, a na nesreću, što se više približavao prvi meč ove sezone, to su više na videlo izlazile njegove stare nesigurnosti. Pošto je primio šest golova, od kojih je većinu postigla Džini, njegova tehnika postajala je sve žešća, dok najzad nije tresnuo Demelzu Robins posred usta.

- To je bilo slučajno, žao mi je, Demelza, zaista mi je žao! - povika Ron kad ona poče da krivuda uzmičući ka tlu dok joj je krv kapala na sve strane. - Samo sam se...

- Uspaničio - reče Džini ljutito, sletevši pored Demelze i zagledajući joj oteklu usnu. - Rone, budalo jedna, vidi šta si joj uradio!

- Ja ću to da sredim - reče Hari slećući pored dve devojke, a zatim uperi štapić u Demelzina usta i uskliknu: - Episki! - A ti, Džini, nemoj da nazivaš Rona budalom, nisi ti kapiten...

- Pa, ti si bio prezauzet da ga sam nazoveš budalom, a mislila sam da bi neko morao to da učini...

Hari se jedva uzdrža da se ne nasmeje.

- U vazduh, svi, hajdemo...

Sve u svemu, bio je to jedan od najgorih treninga u čitavom polugodištu, ali, Hari je ipak smatrao da iskrenost nije najbolja strategija, sad kad se utakmica već primakla.

- Dobri ste bili, svi, mislim da ćemo da slistimo Sliterin - reče bodreći ih, a Goniči i Jurišnici napustiše svlačionicu delujući zadovoljni sobom.

- Igrao sam kao vreća zmajeve balege - reče Ron šupljim glasom kad su se vrata zalupila za Džini.

- Ne, nisi - reče Hari strogo. - Ti si najbolji Čuvar s kojim sam igrao, Rone. Jedini problem su tvoji živci.

Nastavio je neumorno da ga ohrabruje celim putem do zamka, i dok su stigli do drugog sprata, Ron je izgledao neznatno veseliji. Ali, kada je Hari gurnuo tapiseriju da bi krenuli svojom uobičajenom prečicom do grifindorskog tornja, nađoše se iznenada oči u oči s Dinom i Džini, koji su bili čvrsto zagrljeni i ljubili se tako snažno kao da su prilepljeni superlepkom.

Hari oseti kako se nešto ogromno i prekriveno krljuštima budi u njegovom stomaku, zarivajući mu kandže iznutra. Krv mu udari u mozak tako da iz njega iščeze svaka druga misao, osim užasne potrebe da nekom kletvom pretvori Dina u žele. Boreći ce s tim iznenadnim suludim porivom, začu Ronov glas kao iz neke daljine.

-Ej!

Din i Džini se razdvojiše i okrenuše ka njima.

- Šta je? - upita Džini.

- Ne želim da zateknem rođenu sestru kako se javno ljubaka s drugima!

- Hodnik je bio prazan dok vi niste upali unutra! -reče Džini.

Din je delovao postišeno. Brzo se nacerio Hariju, koji mu nije uzvratio, a novorođeno čudovište u njemu urlikalo je da treba smesta da isključi Dina iz tima.

- Ovaj... "ajde, Džini - reče Din - idemo nazad u dnevni boravak...

- Idi ti! - reče Džini. - Hoću da porazgovaram sa mojim dragim bratom!

Din ode, ne delujući kao da mu je žao što napušuta taj prizor.

- Tako dakle - reče Džini zabacivši dugu riđu kosu s lica i besno gledajući u Rona - hajde da ovo raščistimo jednom zauvek. Tebe se ne tiče s kim izlazim ili šta radim s njima, Rone...

- Nego šta, nego me se tiče! - reče Ron, podjednako razljučen. - Misliš da volim da slušam kako mi drugi govore da je moja sestra...

- Šta? - povika Džini izvukavši štapić. - Šta to!

- Nije mislio ništa loše, Džini - reče Hari automatski, mada je ono čudovište odobravajuće rikalo čuvši šta Ron kaže.

- Naravno da je mislio! - reče ona planuvši na Harija. - Samo zato što se on u životu nikad ni s kim nije ljubakao, samo zato što je najlepší poljubac koji je on ikad dobio bio od naše tetke Mjuriel...

- Zaveži! - zaurla Ron, a crveno lice postade mu gotovo kestenjasto.

- Ne, neću! - vrisnu Džini, sada već van sebe. - Videla sam te s Flegmom, kako očekuješ da te poljubi u obraz svaki put kad je vidiš, što je baš patetično! Kad bi i sam malo izlazio i ljubakao se, ne bi ti toliko smetalo što svi drugi to rade!

Sada je i Ron izvukao štapić. Hari brzo stade između njih.

- Bulazniš! - zagrme Ron pokušavajući da nacilja Džini preko Harija, koji je sada stajao ispred nje raširenih ruku. - To što ja to ne radim javno, ne znači.

Džini poče podrugljivo da vrišti pokušavajući da odgurne Harija.

- Ljubio si se sa Prasvidžeonom, je li? Ili možda držiš sliku tetke Mjuriel skrivenu pod jastukom?

-Ti...

Ispod Harijeve leve ruke prolete zrak narandžaste svetlosti i za nekoliko centimetara promaši Džini.

Hari gurnu Rona uza zid.

- Ne budi glup...

- Hari se ljubakao sa Čo Čang - povika Džini, koja je sada bila na ivici suza. - A Hermiona sa Viktorom Krumom, samo se ti ponašaj kao da je to nešto odvratno, Rone, i to zato što si neiskusna kao neki dvanaestogodišnjak!

I rekavši to, odjuri kao vihor. Hari brzo pusti Rona, koji je na licu imao ubilački izraz. Obojica su stajali tu, teško dišući, sve dok se Gospođa Noris, Filčova mačka ne pojavi iza ćoška, i prekinu napetost.

- Ajmo - reče Hari kad začu prigušene Filčove korake.

Odjuriše uza stepenice, pa kroz hodnik na sedmom spratu. - Hej, sklanjaj se! - zareža Ron na devojčicu koja prestrašeno poskoči i ispusti teglicu punu punoglavaca.

Hari jedva da je primetio zvuk razbijenog stakla. Osećao se dezorijentisanim, ošamućenim, kao da ga je pogodila munja. To je zbog šoga što je ona Ronova sestra - reče u sebi. - Ne dopada ti se što se ljubi s Dinom zato što je ona Ronova sestra...

Ali mu duboko u svesti iskrsnu prizor istog tog pustog hodnika u kome se on ljubi sa Džini umesto... čudovište u njegovom stomaku poče da prede... a zatim spazi Rona kako iskače iza zavese tapiserije i izvlači štapić prema Hariju, uzvikujući nešto poput „izdaja poverenja"... „mislio sam da si mi drug"...

- Misliš da se Hermiona stvarno ljubakala sa Krumom? - iznenada ga upita Ron dok su se približavali Debeloj dami. Hari se trže, nečiste savesti, i prestade da mašta o hodniku u koji Ron ne bi upadao, u kome bi on i Džini bili potpuno sami...

- Šta? - reče on zbunjeno. - Oh... ovaj...

Pošten odgovor bio bi „da", ali on nije želeo da ga izgovori. Ipak, izgleda da je Ron na osnovu Harijevog pogleda shvatio sve najgore.

- Mirođija - reče on smrknuo Debeloj dami, i oni se kroz rupu u portretu uspentraše u dnevni boravak.

Nijedan od njih dvojice više nije spominjao ni Džini ni Hermionu. U stvari, jedva da su progovorili jedan s drugim te večeri i ćutke su otišli na spavanje, svako obuzet svojim mislima.

Hari je dugo ležao budan, gledajući u baldahin na stubovima kreveta i pokušavao da uveri sebe kako su njegova osećanja prema Džini krajnje bratska. Živeli su, zar ne, čitavo leto kao brat i sestra, igrali kvidič, zadirkivali Rona i ismejivali Bila i Flegmu? Poznaje Džini godinama... prirodno je da se oseća zaštitnički... prirodno je što želi da pazi na nju... što hoće da polomi Dinu sva rebra zato što je ljubi... ipak... moraće da kontroliše to svoje naročito bratsko osećanje...

Ron glasno zahrka.

Ona je Ronova sestra, prebaci Hari sebi oštro. Ronova sestra. Šoga je nedoslušna. Nije hteo da rizikuje svoje drugarstvo s Ronom, ni zbog čega. Udari jastuk da ga namesti u što udobniji položaj i pokuša da zaspi, ne dozvoljavajući sebi da misli na bilo šta u vezi sa Džini.

Idućeg jutra Hari se probudio pomalo ošamućen i zbunjen nizom snova u kojima ga je Ron ganjao jurišničkom palicom, ali je tokom dana drage volje poželeo da Rona iz njegovog sna zameni pravim Ronom, koji ne samo da bi ignorisao Dina i Džini već bi se i prema zbunjenoj i osetljivoj Hermioni ophodio ledeno i uz podrugljiv nehaj. Pogotovo što je izgledalo da je, preko noći, Ron postao preosetljiv i spreman da se okomi na svakog, kao kakav zadnjerasprskavajući skrut. Hari je proveo čitav dan pokušavajući da spreči sukob između Rona i Hermione, ali bez uspeha. Najzad se Hermiona odvoji od njih i ode na spavanje vrlo ljuta, a Ron oholo pođe u mušku spavaonicu ljutito psujući nekoliko preplašenih prvaka samo zato što su gledali u njega.

Na Harijevo zaprepašćenje, Ronova novostečena osionost nije splasnula ni sledećih dana. A što je još gore, podudarila se sa sve katastrofalnijim promašajima na mestu Čuvara, tako da za vreme poslednjeg treninga pred subotnju utakmicu nije uspeo da odbrani ni jedan jedini gol koji su mu Goniči dobacivali, ali se zato toliko izdirao na svakoga da je Demelzu Robins doveo do suza.

- Zaveži i ostavi je na miru - povika Piks, koji je bio za trećinu niži od Rona, ali je, doduše, nosio tešku palicu.

- DOSTA! - zaurla Hari, koji vide kako Džini mrko gleda u Ronovom pravcu i, setivši se da ona ume savršeno da izvodi šišmišoslinavu kletvu, odlete do nje da bi intervenisao pre nego što se stvari otmu kontroli. -Piks, idi i spakuj Bladžerke, Demelza, saberi se, stvarno si dobro igrala danas. Rone... - sačekao je dok se ostatak tima nije udaljio pre nego što je to izgovorio - ti si mi najbolji drug, ali ako nastaviš da postupaš s drugima ovako, izbaciću te iz tima.

Na trenutak je pomislio da će ga Ron udariti, ali se desi nešto gore: Ron klonu na svojoj metli. Iz njega iščeze svaka borbenost i on reče: - Odustajem, baš sam patetičan.

- Nisi patetičan i nećeš da odustaneš! - ražesti se Hari vukući Rona za odoru. - Možeš da obraniš sve što hoćeš kad si u formi, ali imaš nekih mentalnih smetnji!

- Je l' me to nazivaš mentolom?

- Da, može biti!

Za trenutak su se besno gledali, a onda Ron umorno pognu glavu.

- Znam da nemaš vremena da nađeš drugog Čuvara, pa ću igrati sutra, ali ako izgubimo, a hoćemo, odlazim iz tima.

Ništa što je Hari govorio nije pomagalo. Pokušao je da poveća Ronovo samopouzdanje za vreme večere, ali Ron je bio isuviše zaokupljen namćorastim i nabusitim čarkama sa Hermionom da bi išta primetio. Hari je nastavio da pokušava i uveče, u dnevnom boravku, a njegovo ubeđenje da će čitav tim biti žestoko oslabljen ako Ron ode podrivala je i činjenica da je ostatak tima sedeo šćućuren u udaljenom uglu, jasno gundajući zbog Rona, pri tom mu upućujući opake poglede. Najzad pokuša da ga ponovo razljuti, u nadi da će to izazvati u Ronu prkos i naterati ga da bolje brani golove, ali takva strategija, izgleda, nije uspevala nimalo bolje od bodrenja. Ron je i ovog puta otišao u krevet utučen i bez nade.

Hari je dugo ležao budan u tami. Nije želeo da izgubi predstojeću utakmicu. Ne samo da je to bila njegova prva utakmica u ulozi kapitena već je bio čvrsto rešio da potuče Draka Melfoja u kvidiču, kad već ne može da dokaže svoje sumnje u pogledu njega. Pa ipak, ako Ron bude igrao kao na poslednjih nekoliko treninga, njihove šanse da pobede prilično su slabe...

Kad bi mogao išta da učini da se Ron malo sabere... da ga netera da igra u najboljoj formi... da učini nešto što će obezbediti da Ron ima izuzetno dobar dan...

I odjednom, u naglom i veličanstvenom naletu inspiracije, ukaza mu se odgovor.

Sledećeg jutra, doručak je kao i obično bio uzbudljiv: Sliterinci su siktali i glasno zviždali kad god bi neki član grifindorskog tima ušao u Veliku salu. Hari pogleda u tavanicu i vide čisto, bledoplavo nebo. Dobar znak.

Grifindorski sto, koji se sastojao od čvrste, zbijene mase crvene i zlatne boje, razveseli se kad Hari i Ron priđuše stolu. Hari se nasmeja i mahnu im. Ron napravi nejasnu grimasu i odmahnu glavom.

- Razvedri se, Rone! - reče Lavander. - Znamo da ćeš biti briljantan!

Ron ju je ignorisao.

- Čaj? - upita ga Hari. - Kafa? Sok od bundeve?

- Bilo šta - reče Ron snuždeno, uzevši skroman zalogaj tosta.

Nekoliko minuta kasnije, Hermiona, kojoj je toliko dosadilo Ronovo neprijatno ponašanje da nije ni sišla na doručak s njima, zastade na putu do stola.

- Kako se vas dvojica osećate? - upita oprezno, uperivši pogled u Ronov potiljak.

- Fino - reče Hari, sav zaokupljen donošenjem soka od bundeve Ronu. - Evo ti, Rone. Popij to.

Taman je prineo čašu usnama kad mu Hermiona oštro dobaci:

- Nemoj da piješ to, Rone!

I Hari i Ron je pogledaše.

- Zašto ne? - upita Ron.

Hermiona je sada zurila u Harija kao da ne veruje svojim očima.

- Upravo si mu sipao nešto u sok.

- Molim? - upita Hari.

- Čuo si me. Videla sam te. Upravo si sipao nešto u Ronovu čašu. I imaš bočicu u ruci, baš sad!

- Ne znam o čemu govoriš - reče Hari, brže-bolje smestivši bočicu u džep.

- Rone, upozoravam te, nemoj to da piješ! - ponovo reče Hermiona, sva uzbuđena, ali Ron podiže čašu, iskapi je i reče: - Prestani da mi naređuješ, Hermiona.

Ona je izgledala zaprepašćeno. Nagnuvši se toliko nisko da je samo Hari mogao da je čuje, ona prosikta: -Zbog toga bi trebalo da te izbace iz škole. Nikad ne bih poverovala da se služiš tim stvarima, Hari!

- Ko mi kaže - uzvratila joj on. - Jesi li još nekog zbunila u poslednje vreme?

Ona odjuri pored stola, što dalje od njih. Hari ju je bez žaljenja posmatrao kako odlazi. Hermiona nikad nije shvatala koliko je kvidič ozbiljna stvar. Zatim pogleda Rona koji je oblizivao usne.

- Već je vreme - reče Hari bezbrižno.

Dok su koračali prema stadionu, ledena trava krckala im je pod nogama.

- Dobro je što je ovako lepo vreme, zar ne? - primeti Hari.

- Da - reče Ron koji je bio bled i izgledao kao da je bolestan.

Džini i Demelza već su obukle kvidičke dresove i čekale su ih u svlačionici.

- Uslovi su idealni - reče Džini ignorišući Rona. - Znaš šta je novo? Onaj sliterinski Gonič, Vejsi... juče ga je Bladžerka udarila u glavu za vreme treninga, i previše ga boli da bi igrao! I još bolje... Melfoj se takođe razboleo!

- Šta? - reče Hari, okrenu se i zagleda u nju. - Bolestan je? Šta mu fali?

- Nemam pojma, ali je to sjajno za nas - reče Džini žustro. - Umesto njega igra Harper. On je s moje godine i pravi je kreten..

Hari joj uzvratila neodređenim osmehom, ali dok je navlačio svoj skerletni dres, misli su mu odlutale daleko od kvidiča. Melfoj je jednom već bio izjavio da ne može da igra zato što je povređen, ali tom prilikom se postarao da se cela utakmica odloži kako bi se odigrala po onom vremenu koje više odgovara Sliterincima. Zašto je sada jedva dočekaao da tako olako prepusti svoje mesto zameni? Da li je stvarno bolestan, ili se pretvara?

- Nisu tu čista posla, zar ne - reče on poluglasno Ronu. - Melfoj da ne igra?

- Ja bih to nazvao srećom - reče Ron ne uzbuđujući se mnogo. - A i Vejsija nema, on je njihov najbolji golgeter, nisam mislio da... hej! - reče iznenada, ukočivši se dok je navlačio golmanske rukavice i upilji se u Harija.

- Šta?

- Ja... ti... - Ron spusti glas. Izgledao je istovremeno preplašeno i uzbuđeno. - Moj sok od bundeve...nisi valjda...?

Hari podiže obrve, ali ne reče ništa osim: - Pa, počinjemo kroz pet minuta, bolje da obuješ čizme.

Odšetaše do terena, gde je masa klicala i zviždala. Na jednom kraju stadiona talasala se čvrsta masa crvene i zlatne boje. Na drugom kraju bilo je more zelene i srebrne nijanse. Mnogi Haflpafovci i Revenklovci takođe su navijali. U tom silnom urlanju i pljeskanju Hari je jasno mogao da razabere riku famoznog lavljeg šešira Lune Lavgud.

Hari priđe Madam Bučkuriš, sudiji, koja je stajala spremna da oslobodi loptice iz sanduka.

- Kapiteni, rukujte se - reče ona, a nov kapiten Sliterina, Urkhart, gotovo zdrobi Harijevu ruku. - Uzjašite metle. Na zvižduk... tri... dva... jedan...

Začu se zvižduk, a Hari i ostali snažno se odraziše od smrznute zemlje i vinuše se uvis.

Hari je leteo po obodu terena tražeći Skrivalicu i držeći na oku Harpera, koji je leteo cik-cak, daleko ispod njega. Zatim neki glas koji je bio drastično drukčiji od uobičajenog komentatorskog tona počeo da prenosi.

- Pa evo ih, i mislim da smo svi iznenađeni što vidimo tim koji je Poter sastavio ove godine. Mnogi su mislili, imajući u vidu neujednačenu igru Ronalda Veslija na mestu Čuvara u prošloj sezoni, da će možda biti izbačen iz tima, ali, naravno, blisko prijateljstvo sa kapitenom pomaže...

Te reči sliterinski navijači pozdraviše rujanjem i aplauzom, Hari izvi vrat iznad metle i pogleda

prema podijumu komentatora. Tamo je stajao visok, mršav plav dečak prćastog nosa i govorio pravo u magični megafon, koji je nekad pripadao Liju Džordanu. Hari prepozna Zaharija Smita, hafpafskog igrača koji mu ce raje mnogo dopadao.

- A evo i prvog pokušaja Sliterinaca da postignu gol, Urkhart se ustremio ka golovima i...

Hariju se prevrnu stomak.

- ...Vesli ga je odbranio, dobro, valjda mora nekad i da mu se posreći...

- Tako je, Smite, zaista mu se posrećilo - promrmlja Hari, nacerivši se za sebe dok je uranjao među Goniče, pretražujući pogledom svuda naokolo ne bi li zapazio neki mig neuhvatljive Skrivalice.

Nakon pola sata igre, Grifindor je već vodio sa šezdeset prema nula, pošto je Ron izveo nekoliko spektakularnih odbrana, neke je odbranio samim vrhovima prstiju, dok je Džini postigla četiri od šest grifindorskih golova. To je uticalo da Zaharije prestane glasno da se pita da li su dvoje Veslijevih u timu samo zato što su Hariju simpatični i umesto toga se ustremio na Piksa i Kuta.

- Caravno, Piks nije ni približno građen za Jurišnika - reče Zaharije s neodobravanjem - obično su malo mišićaviji...

- Gađaj ga Bladžerkom! - dobaci Hari Kutu kad ovaj prolete pored njega, ali Kut, široko se kezeći, izabra da sledeću Bladžerku nacilja u Harpera, koji je upravo prolazio pored Harija iz suprotnog pravca. Hariju je bilo milo da čuje prigušeno šras, koje je značilo da je Bladžerka pogodila metu.

Izgledalo je da Grifindor ne može da pogreši. Stalno su postizali golove, a na drugom kraju, Ron je s očiglednom lakoćom stalno iznova uspevao da obrani svoj gol. Sada se već i smeškao, a kada mu je masa zakliktala posle jedne naročito dobro odbranjene lopte, zapevavši u horu omiljenu staru pesmicu Vesli je naš car, pretvarao se da im s visine diriguje,

- Misli da je danas nešto naročito, zar ne? - začu se neki sarkastičan glas, a Hari samo što ne pade s metle kad se Harper iz sve snage namerno sudari s njim. -Tvoj izrod od druga...

Madam Bučkuriš bila je okrenuta leđima i, mada su Grifindorci dole ljutito vrištali, u trenutku kad se okrenuo, Harper je već bio odmaglio. Osećajući bol u ramenu, Hari pojuri za njim, odlučivši da ga udari otpozadi...

- I mislim da je sliterinski igrač Harper video Skrivalicu! - reče Zaharije Smit u megafon. - Da, zaista je video nešto što Poter nije!

Smit je zaista idiot, pomisli Hari, zar nije primetio da su se sudarili? Ali, sledećeg trenutka, stomak mu se prevrnu... Smit je bio u pravu, a Hari je pogrešio.

Harper nije slučajno poleteo gore: primetio je nešto što Hari nije. Skrivalica je brzala visoko iznad njih, jarko svetlucajući na bistrom plavom nebu.

Hari ubrza. Vetar mu je toliko jakb zviždao u ušima da je zaglušio svaki zvuk Smitovog komentara i bu-ku gomile, ali Harper je i dalje bio ispred njega, a Grifindor je vodio sa samo sto poena razlike. Ako Harper uhvati tu lopticu, Grifindor je izgubio... a sad je Harper bio samo nekoliko desetina centimatara daleko od nje, ispružene ruke...

- Ej, Harperu! - zaurla Hari očajnički. - Koliko ti je Melfoj platio da dođeš umesto njega?

Nije znao zašto je to rekao, ali Harper je od iznenađenja usporio. Ispustio je Skrivalicu, pustio da mu isklizne između prstiju i bacio se, ali mimo nje. Hari se iz sve snage okomi na sićušnu, lepršavu lopticu i uhvati je.

- DA! - vrisnu Hari, okrenuvši se i pohita nazad na tlo držeći Skrivalicu visoko u ruci. Kad je gomila navijača shvatila šta se desilo, začu se takva galama da skoro zaguši zvuk pištaljke koja je označila kraj igre.

- Džini, gde si krenula? - povika Hari, koji se odjednom nađe zarobljen u vazduhu, u grupnom zagrljaju s ostatkom tima, ali Džini projuri pored njih i moćnim udarcem sudari se sa komentatorovim podijumom. Dok je gomila vrištala i smejala se, grifindorski tim se spusti pored polomljenih dasaka ispod kojih se Zaharije jedva micao. Hari je čuo Džini kako se bezbrižno obraća srditoj profesorki Mek Gonagal: - Zaboravila sam da prikočim, profesorka, žao mi je...

Smejući se, Hari se oslobodi ostatka tima i zagrlji Džini, ali je odmah pusti. Izbegavajući njen pogled, on umesto toga potapša razdraganog Rona po leđima, a grifindorski tim, zaboravivši na bilo kakvo neprijateljstvo, napusti teren ruku podruku, pobedonosno pesnicama udarajući po vazduhu i mašući navijačima. U svlačionici je vladala razdragana atmosfera.

- Žurka u dnevnom boravku, kaže Šejmus! - viknu veselo Din. - Ajdemo, Džini, Demelza!
Ron i Hari ostadoše poslednji u svlačionici. Baš su hteli da krenu kad uđe Hermiona. U rukama je obrtala grifindorski šal i izgledala potišteno ali odlučno.

- Hoću da porazgovaram s tobom, Hari. - Ona duboko udahnu. - Nisi smeo to da uradiš. Čuo si Pužoroga, to je nedozvoljeno.

- Šta ćeš da radiš, da nas prijaviš? - upita Ron.

- O čemu vas dvoje pričate? - reče Hari okrenuvši se da okači odoru da ga ne bi videli kako se ceri.

- Savršeno dobro znaš o čemu govorimo! - reče Hermiona piskavo. - Sipao si napitak sreće u Ronov sok jutros za doručkom! Feliks felicis!

- Ne, nisam - reče Hari okrenuvši se ka njima.

- Jesi, Hari, i zato je sve bilo kako treba, Sliterinci su promašivali, a Ron je branio bez greške!

- Nisam mu ništa sipao! - reče Hari sada se već veselo cerekajući. On izvuče ruku iz džepa i izvadi bočicu koju je Hermiona videla u njegovog ruci tog jutra. Bila je puna zlatnog napitka, a čep je i dalje bio čvrsto zapečaćen voskom. - Hteo sam da Ron misli da sam to uradio, pa sam se pretvarao da sipam kad si ti naišla. - On pogleda u Rona. - Sve si odbranio jer si se osećao srećnim. Sam si to uspeo!

On ponovo vrati napitak u džep.

- Stvarno nije bilo ničeg u soku od bundeve? - upita Ron, zapanjen. - Ali, vreme je bilo baš dobro... a Bejsi nije mogao da igra... časna reč, nisi mi sipao napitak sreće? :

Hari odmahnu glavom. Ron je zinuo u njega, a onda se okrenuo Hermioni imitirajući njen glas.

- Siiiao si feliks felicis u Ronov sok jušros, zašto je sve odbranio! Vidiš! Mogu da odbranim golove bez ičije pomoći, Hermiona!

- Nikad nisam rekla da ne možeš... Rone, u ši si mislio da ti ga je sipao!

Ali Ron je već prošao pored nje i izašao s metlom preko ramena.

- Pa - reče Hari prekidajući iznenadnu tišinu. Nije očekivao da će se njegov plan ovako loše završiti. - Hoćemo li... hoćemo li da pođemo gore na zabavu?

- Idi ti! - reče Hermiona trepćući da sakrije suze. - Trenutno mi je muka od Rona, ne znam više šta je trebalo da uradim...

I ona takođe izjuri iz svlačionice.

Hari je lagano koračao po travnjaku prema zamku kroz gomilu koja mu je izvikivala čestitke, ali se osećao pomalo izneverenim. Bio je siguran da će Ron, ako dobiju ovu utakmicu, odmah da se pomiri sa Hermionom. Nije znao kako da objasni Hermioni da je ona povredila Rona time što se ljubila sa Viktorom Krumom, pogotovo ne sad kad je toliko vremena prošlo od tog događaja-

Hari nije primetio Hermionu na grifindorskoj slavljeničkoj zabavi, koja je bila u punom jeku kad je stigao. Njegov dolazak pozdraviše poklicima i aplauzom i uskoro ga je okružila gomila ljudi koji su mu čestitali. Što pokušavajući da se otrese braće Krivej, koji su hteli da analiziraju utakmicu udarac po udarac, što zbog velike grupe devojčica koje su ga okružile, smešeći se čak i na njegove najbezveznije komentare i trepćući okicama, prošlo je neko vreme pre nego što je stigao da potraži Rona. Najzad se ispetljao od Romilde Vejn, koja mu je nezgrapno nagoveštavala da bi volela da pođe na Pužorogovu božićnu zabavu s njim. Dok se probijao prema stolu s pićem, naleteo je pravo na Džini, kojoj je pigmejska pufna Arnold sedeo na ramenu i na Krukšenksa koji joj je pun nade mjaukao za petama.

- Tražiš Rona? - upita ona zlobno se smeškajući. - Eno ga tamo, prljavi licemer.

Hari pogleda u ugao gde mu je pokazala. Tamo je, pred celom sobom, stajao Ron, tako tesno pripijen uz Lavander Braun da je bilo teško reći koje su čije ruke.

- Izgleda da će joj pojesti lice, zar ne? - reče Džini razočarano. - Ali, pretpostavljam da tek treba da usavrši tehniku. Dobro si igrao, Hari.

Ona ga potapša po ruci. Hari ponovo oseti da mu se nešto uzdiže u stomaku, ali ona odmah zatim krenu da uzme još malo krem-piva. Krukšenks je tapkao za njom, merkajući Arnolda žutim očima.

Hari se okrenu od Rona, koji nije imao nameru da skoro izroni na videlo, taman na vreme da vidi kako se rupa u portretu zatvara. S nelagodnim osećanjem, pomisli da je video grivu kovrdžave smeđe kose kako nestaje s vidika.

On polete napred, skrenu u stranu da bi izbegao Romildu Vejn i otvori portret Debele dame. Spoljašnji hodnik izgledao je pust.

-Hermiona?

Pronašao ju je u prvoj nezaključanoj učionici u koju je zavirio. Sedela je za katedrom, sama, ako se ne računa mali prsten cvrkutavih žutih ptica koje su joj kružile oko glave, koje je upravo prizvala ni iz čega. Hari nije mogao da se ne divi njenoj veštini izvođenja čini, čak i u ovakvom trenutku.

- O, zdravo, Hari - reče ona drhtavim glasom. - Samo sam vežbala.

- Da... one su... ovaj... stvarno su dobre... - reče Hari. Nije imao pojma šta da joj kaže. Samo se pitao da li ima i najmanje šanse da nije primetila Rona, da je samo napustila sobu zato što je na zabavi bilo previše gužve, kad ona reče, neprirodno piskavim glasom: - Izgleda da Ron uživa u proslavi.

- Ovaj... stvarno? - reče Hari.

- Ne pretvaraj se da ga nisi video - reče Hermiona. - Nije se baš krio, zar ne...

Vrata iza njih se naglo otvoriše. Na Harijev užas, pojavi se Ron, smejući se, vukući Lavander za ruku.

- O - reče, zastavši kad primeti Harija i Hermionu.

- Opa! - reče Lavander i umače iz sobe kikoćući se. Vrata za njom ce s treskom zatvoriše.

Nastade užasna, prodorna tišina. Hermiona je zurila u Rona, koji je odbijao da gleda u nju, već reče, sa čudnom mešavinom razmetljivosti i nelagodnosti: -Čao, Hari! Pitao sam se kuda si izašao!

Hermiona skliznu sa stola. Majušno jato zlatnih ptičica nastavi da kružeći cvrkuće oko njene glave, ta-ko da je ona sama izgledala kao neka čudna, perjana maketa sunčevog sistema.

- Ne bi trebalo da ostaviš Lavander da te čeka napolju - reče ona tiho. - Pitaće se kuda si nestao.

Ona polako odšeta uzdignute glave prema vratima. Hari pogleda u Rona, kome laknu što se ništa gore nije desilo.

- Opunjo! - razleže se krik sa dovratka.

Hari se obrnu i vide Hermionu kako upire štapić u Rona, s ludačkim izrazom: malo jato ptičica stušti se kao kiša Debelih zlatastih metaka pravo na Rona, koji ciknu i pokri lice rukama, ali ga ptice napadoše, kljuckajući ga i grabeći kandžama svaki komadić mesa koji su mogle da dosegnu.

- Skidaj-ih-sa-mene! - urlao je, ali, uz poslednji pogled osvetničkog besa, Hermiona grubo otvori vrata i nestade kroz njih. Hariju se učini da je čuo jecaj pre nego što su se zalupila.

15. Neraskidivi zavet

Sneg se ponovo kovitlao oko zaleđenih prozora. Približavao se Božić. Hagrid je već bez ičije pomoći doneo uobičajenih dvanaest božićnih jelki za Veliku salu. Venčići zelenike i šljokica visili su oko ograde stepenica, večnoplamteće sveće svetlucale su iz oklopa i vizira, a velike grane imele bile su raspoređene na pra-vilnom odstojanju duž hodnika. Velike grupe devojčica pokušavale su da se skupe ispod grančica imele kad god bi Hari prošao pored njih, što je dovodilo do povremene blokade hodnika. Srećom, Harijeva česta noćna lutanja omogućila su mu da izuzetno dobro upozna tajne prolaze u zamku te je između časova bez po muke mogao da se kreće putanjama vde nema imele.

Ron, koji bi možda ranije smatrao neophodnost tih zaobilaznica razlogom da bude ljubomoran, samo se gromko smejao na sve to. Mada se Hariju mnogo više dopadao ovaj nov, nasmejan i šaljiv Ron od ćudljivog, agresivnog tipa koga je trpeo poslednjih nekoliko nedelja, ovaj bolji Ron imao je svoju cenu. Najpre, Hari je morao da se nosi sa učestalim prisustvom Lavander Braun, koja je izgleda smatrala izgubljenim svaki trenutak u kom se ne ljubi s Ronom. I drugo, Hari je ponovo bio u ulozi najboljeg prijatelja dve osobe koje izgleda nisu imale nameru da ikad više progovore jedno s drugim.

Ron, čije su šake i podlaktice i dalje nosile ogrebotine i posekotine od napada Hermioninih ptica, govorio je ozlojeđeno, kao da se brani.

- Nema razloga da se buni - reče on Hariju. - I ona se ljubakala s Krumom. Sad je otkrila da neko hoće sa mnom da se ljubaka. Pa, ovo je slobodna zemlja. Nisam učinio ništa loše.

Hari mu ne odgovori, samo se pretvarao da je zaokupljen knjigom koju je trebalo da pročitaju do časa čini idućeg jutra (U iošrazi za biši). Rešen, kao i obično, da ostane prijatelj i sa Ronom i sa Hermionom, provodio je mnogo vremena držeći jezik za zubima.

- Nikad ništa nisam obećao Hermioni - mrmljao je Ron. - Mislim, u redu, išao bih na Pužorogovu božićnu zabavu s njom, ali nikad nije rekla... samo kao prijatelji... ja sam slobodan igrač...

Hari okrenu stranicu Biši, svestan da ga Ron posmatra. Ronov glas se utiša i pretvori se u mrmljanje, jedva čujno od glasnog pucketanja vatre, mada je Hari mislio da je ponovo razaznao reči „Krum!“ i „nema razloga da se buni“.

Hermionin raspored je bio tako gust da je Hari mogao s njom da razgovara tek uveče, kad je Ron ionako bio čvrsto priljubljen uz Lavander da nije ni primećivao šta Hari radi. Hermione je odbijala da sedi u dnevnom boravku kad je Ron tamo, pa bi joj ce Hari obično pridružio u biblioteci, što je značilo da su se njihovi razgovori odvijali šapatom.

- Ima pravo da se ljubi s kim god hoće - reče Hermiona, dok se bibliotekarka, Madam Pins, šunjala duž polica iza njih. - Nije me ni najmanje briga.

Podiže pero i tako besomučno dodade tačku na slovo „i“ da probi rupu u pergamentu. Hari ništa ne reče. Činilo mu se da će izgubiti glas od silnog ćutanja. Još više se zadubi u Viši nivo siravljanja naišaka i nastavi da prati beleške o večnotrajnim eliksirima, povremeno zastajući da dešifruje Prinčeve korisne dopune teksta Ispičuture Gnjavaža.

- Uzgred - reče Hermiona posle nekoliko trenutaka - moraš da budeš oprezan.

- Poslednji put ti kažem - progovori Hari pomalo promuklim šapatom posle četrdeset pet minuta ćutanja- neću da vratim tu knjigu, više sam naučio od Polukrvnog Princa nego od Snejpa i Pužoroga tokom...

- Ne govorim o tom tvom glupom, takozvanom Princu- reče Hermiona opako pogledavši njegov udžbenik, kao da joj je učinio nešto nažao. - Govorim o onome ranije. Bila sam u ženskom toaletu malo pre nego što sam došla ovamo i zatekla grupu devojaka, uključujući Romildu Vejn, koje su smišljale kako da ti podmetnu ljubavni napitak. Sve očekuju da će te ubediti da ih povedeš na Pužorogovu zabavu i izgleda da su pokupovale Fredov i Džordžov ljubavni napitak, koji, bojim se, najverovatnije deluje...

- Što im ga onda nisi zaplenila? - upita je Hari. Delovalo mu je čudno što je u tom ključnom trenutku Hermionu napustila njena manija za održavanjem reda.

- Nisu imale napitak kod sebe u toaletu - reče Hermiona prezrivo. - Samo su diskutovale o taktici. A pošto verujem da čak ni Polukrvni Princ - ona ponovo opako pogleda knjigu - nije mogao da smisli protivotrov za tuce različitih ljubavnih napitaka uzetih odjednom, moraćeš prosto da već sada pozoveš nekog da ide s tobom... to će zaustaviti sve druge koje misle da još imaju šanse. Zabava je sutra uveče. I one postaju očajne.

- Ne želim nijednu na pozovem - promrmlja Hari, koji je i dalje pokušavao da ne misli na Džini više nego što mora, uprkos činjenici da mu je upadala u snove na način zbog kog je bio duboko zahvalan što Ron ne ume da primenjuje legilimenciju.

- Pa, pazi šta piješ, pošto se Romilda Vejn izgleda svojski nameračila na tebe - reče Hermiona strogo.

Ona razvi dugačak svitak pergamenta na kome je pisala sastav iz aritmantije i nastavi da grebe perom. Hari ju je posmatrao, ali misli su mu lutale.

- Čekaj malo - reče lagano. - Mislio sam da je Filč zabranio da se unosi bilo šta iz Veslijevskih čarobnjačkih ludorija ?

- A ko je ikad obraćao pažnju na to što Filč zabranjuje? - upita ga Hermiona, i dalje usredsređena na svoj sastav.

- Ali, mislio sam da sve sove pretresaju? Pa kako su onda te devojke unele ljubavni napitak u školu?

- Fred i Džordž im ih šalju zamaskirane u parfeme i napitke protiv kašlja - reče Hermiona. - To je deo njihove redovne sovinke isporuke.

- Znaš mnogo o tome.

Hermiona ga pogleda onako opako kao što je upravo pogledala njegov primerak Višeg nivoa siravljanja napitaka. - Sve je pisalo na poledini bočica koje su pokazali Džini i meni letos - reče ona

hladno. - Ja ne idem naokolo stavljajući napitke ljudima u piće... niti se pretvaram da to činim, što je podjednako loše...

- Ma dobro, mani sad to - reče Hari brzo. - Suština je da su uspeli da prevare Filča, zar ne? Te devojke unose neke supstance u školu, upakovane u nešto drugo! Pa što onda i Melfoj ne bi uneo ogrlicu u školu...

- O, Hari... nemoj ponovo o tome...

- Što da ne? - bio je uporan Hari.

- Slušaj - uzdahnu Hermiona. - Detektori tajnovitosti otkrivaju čini, kletve i prikrivanja čini. Oni služe da otkrivaju mračne čarolije i mračne predmete. Mogli bi da otkriju moćnu kletvu, kao onu na toj ogrlici, za tili čas. Ali nešto što je samo stavljeno u pogrešnu flašicu ne bi registrovali... i, uostalom, ljubavni napici nisu ni mračni ni opasni...

- Lako je tebi da kažeš - promrmlja Hari misleći na Romildu Vejn.

- ...tako da bi od Filča zavisilo da prokljuvi da li je nešto napitak protiv kašlja, ili ne, a on i nije neki čarobnjak, sumnjam da može da razlikuje jedan napitak od...

Hermiona stade kao ukopana. I Hari je to isto čuo. Neko se kretao između mračnih policajaca za knjige iza njih. Sačekaše, i trenutak kasnije lešinarski lik Madam Pins pojavi se iza ugla, upalih obraza, kože kao pergament i dugog povijenog nosa neumoljivo osvetljenog svetiljkom koju je nosila.

- Biblioteka se zatvara - reče ona. - Molim vas da sve što ste pozajmili vratite u ispravnom... šša si uradio šoj knjizi, ti izopačeni dečake?

- To nije knjiga iz biblioteke, već moja - reče Hari naglo, zgrabivši svoj primerak Višeg nivoa siravljanja naišaka sa stola u trenutku kad se ona baci da mu je otme svojom grabljivom šakom.

- Upropašćena! - siktala je. - Obesvećena! Ukaljana!

- To je samo knjiga po kojoj je neko pisao! - reče Hari izvlačeći je iz njenog stiska.

Ona ga pogleda kao da će ga ščepati. Hermiona, koja je naglo spakovala svoje stvari, zgrabi Harija za ruku i izgura ga napolje ispred sebe.

- Zabraniće ti da koristiš biblioteku ako ne budeš pazio. Što si morao da nosiš tu glupu knjigu?

- Nisam ja kriv što se ona tako luckasto ponaša, Hermiona. Ili bi više volela da je čula kako ti omalovažavaš Filča? Uvek sam mislio da možda ima nečeg među njima...

- O, ha, ha...

Uživajući u tome što ponovo mogu da pričaju normalno, prodoše kroz puste, lampama osvetljene hodnike natrag u dnevni boravak, svađajući se oko toga da li su Filč i Madam Pins tajno u ljubavnoj vezi ili ne.

- Tričarije - reče Hari Debeloj dami, jer je to bila nova, praznična lozinka.

- I ja tebi - reče Debela dama cereći se nevaljalo, i pomeri se da ih pusti.

- Čao, Hari! - reče Romilda Vejn u trenutku kada se popeo kroz rupu u portretu. - Voliš li vodicu od karanfilića?

Hermiona ga pogleda preko ramena, u stilu „šta-sam-ti-rekla?"

- Ne, hvala - reče Hari brzo. - Ne volim je naročito.

- Pa, uzmi onda ovo - reče Romilda gurajući mu kutiju u ruke. - Čokoladni kovančići, imaju vatrovski unutra. Baka mi ih je poslala, ali mi se ne dopadaju.

- O... u redu... hvala - reče Hari, koji nije mogao da smisli šta drugo da kaže. - Ovaj... upravo sam pošao...

On požuri za Hermionom, a glas mu je postajao sve slabiji.

- Rekla sam ti - reče Hermiona kratko. - Što pre nekog pozoveš, pre će te ostaviti na miru i moći ćeš...

Lice joj iznenada postade bezizrazno. Upravo je primetila Rona i Lavander kako sede u istoj fotelji, isprepletani u zagrljaju.

- Pa, laku noć, Hari - reče Hermiona, mada je bilo tek sedam sati uveče, i ode u devojačku spavaonicu bez reči.

Hari pođe na spavanje tešeći se da treba da se izbori još samo s jednim danom časova, plus Pužorogovom zabavom, posle čega on i Ron mogu zajedno da otputuju u Jazbinu. Sada je izgledalo nemoguće da će se Ron i Hermiona pomiriti pre nego što počne raspust, ali bi im, možda, odvajanje

moglo dati vremena da se smire, da bolje razmisle o svom ponašanju...

Ali nije se mnogo nadao tome, a još manje posle časa preobražavanja sledećeg dana. Upravo su se upustili u izuzetno tešku oblast ljudskog preobražavanja. Radeći ispred ogledala, morali su da menjaju boju svojih obrva. Hermiona se neljubazno narugala Ronovom katastrofalnom prvom pokušaju, tokom kojeg je nekako uspeo da sebi napravi spektakularne duge povijene brkove. Ron joj ce osvetio, verno ali surovo imitirajući Hermionu kako skače gore-dole na stolici svaki put kad profesorka Mek Gonagal postavi pitanje, što je Lavander i Parvati bilo beskrajno zabavno, a od čega Hermiona ponovo samo što nije zaplakala. Istrčala je iz učidrice čim je zazvonilo, zaboravivši pola svojih stvari. Hari, koji je shvatio da je njoj sada teže nego Ronu, pojuri, zgrabi Hermionine preostale stvari i pođe za njom.

Najzad joj je ušao u trag kad se pojavila na izlazu iz ženskog toaleta na spratu niže. Pratila ju je Luna Lavgud, koja ju je odsutno tapšala po leđima.

- O, zdravo, Hari - reče Luna. - Znaš li da ti je jedna obrva svetložuta?

- Zdravo, Luna. Hermiona, zaboravila si stvari... On izvadi njene knjige.

- O, da - reče Hermiona kao da se guši, uze stvari i brzo se okrenu da prikrije činjenicu da je upravo brisala oči svojom pernicom. - Hvala, Hari... Pa, bolje da krenem...

I ona odjuri ne dajući vremena Hariju da joj kaže nešto utešno, mada, priznade on sebi, nije ni mogao da smisli šta.

- Malo je uznemirena - reče Luna. - Isprva sam pomislila da je u pitanju Jecajuća Mirta, ali se ispostavilo da je Hermiona. Pričala je nešto o Ronu Vesliju...

- Da, posvađali su se - reče Hari.

- On ponekad priča smešne stvari, zar ne? - reče Lu-na dok su zajedno išli hodnikom. - Ali ume da bude i pomalo neljubazan. Primetila sam to prošle godine.

- Valjda - reče Hari. Luna je ispoljavala svoj uobičajeni talenat da izgovara neprijatne istine. Nikad nije sreo nikog kao što je ona. - Dakle, lepo ti je prošlo ovo polugodište?

- Da, bilo je dobro - reče Luna. - Malo sam bila usamljena bez DA. Džini je, doduše, baš fina. Pre neki dan, na času preobražavanja, ućutkala je dvojicu dečaka koji su me zvali „Lujka“...

- Šta kažeš na to da pođeš na Pužorogovu zabavu sa mnom večeras?

Hariju te reči izleteše pre nego što je uspeo da ih zaustavi. Čuo je sebe kako ih govori, kao da ih izgovara neki neznamac.

Luna ga iznenađeno pogleda prodornim očima.

- Na Pužorogovu zabavu? S tobom?

- Da - reče Hari. - Treba da povedemo još po jednog gosta, pa sam mislio da bi ti možda... ovaj... - hteo je da joj jasno stavi do znanja da su njegove namere savršeno nevine. - Mislim, samo kao drugovi, znaš. Ali ako ne želiš...

Već se upola ponadao da neće želeti.

- O, ne. Baš bih volela da pođemo kao drugari - reče Luna sijajući od sreće, kakvu je nikad ranije nije video. -Niko me nikad nije pozvao na zabavu kao drugaricu! Jesi li zato obojio obrvu, radi te zabave? Treba li i ja da obojim moju?

- Ne - reče Hari odlučno. - To je bila greška. Hermiona će to morati da mi sredi. Dakle, vidimo se u Ulaznoj dvorani u osam.

- AHA! - dreknu neki glas iznad njih i oboje skočiše. Upravo su, ne opazivši ga, prošli ispod Pivsa, koji je naglavce visio sa jednog svećnjaka i zloćudno se cerio.

- Prošer zvao Lujku da idu na žurku! Prošer vole Lujku! Prošer vooooooooooooole Luuuuuuuuuujku!

I on brzo prozujaja dalje, gaćući i vrišteći: - Proter voli Lujku!

- Drago mi je što će sve ovo da ostane među nama - reče Hari. I zaista, za tili čas cela škola je saznala da Hari Potter vodi Lunu Lavgud na Pužorogovu zabavu.

- Morao si da povedeš bilo koju! - reče Ron s nevericom dok su večerali. - Bilo koju! A izabrao si Lujku Lavgud?

- Ne zovi je tako, Rone - obrecnu se Džini zastavši pored Harija dok je išla prema drugaricama. - Stvarno mi je milo što je vodiš, Hari, baš je uzbuđena.

I ona produži duž stola da sedne sa Dinom. Hari je pokušavao da bude zadovoljan jer je Džini milo

što on vodi Lunu na zabavu, ali mu to baš nije polazilo za rukom. Na drugom kraju stola, Hermiona je sedela sama, igrajući se paprikašem. Hari vide kako je Ron potajno posmatra.

- Morao bi da joj ce izviniš - otvoreno mu predloži Hari.

- Šta, pa da me napadne još jedno jato kanarinaca -promrmlja Ron.

- Što si morao da je imitiraš?

- Podsmevala se mojim brkovima!

- I ja sam, to je bilo nešto najgluplje što sam video. Ali Ron ga izgleda nije slušao. Lavander je upravo stigla s Parvati. Uguravši se između Harija i Rona, Lavander se obesi Ronu oko vrata.

- Čao, Hari - reče Parvati, koja se, kao i on. dosađivala i bila pomalo postidena ponašanjem ovo dvoje.

- Čao - reče Hari. - Kako si? Ostaješ na Hogvortsu, dakle? Čuo sam da su roditelji želeli da odeš.

- Uspela sam da ih odgovorim od toga, bar nakratko -reče Parvati. - Ta stvar s Ketii ih je stvarno prestravila, ali pošto se ništa nije desilo od... o, čao, Hermiona!

Parvati se nedvosmisleno nasmeši. Hariju se činilo da je grize savest zbog toga što se smejala Hermioni na preobražavanjima. Okrenuo se i video da se i Hermiona zadovoljno smeška, što je moguće srdačnije. Devojčice ponekad umeju da budu čudne.

- Čao, Parvati! - reče Hermiona potpuno ignorišući Rona i Lavander. - Ideš li na Pužorogovu zabavu večeras?

- Nisam pozvana - reče Parvati neveselo. - A baš bih volela, izgleda da će biti stvarno dobro... ti ideš, zar ne?

- Da, nalazim ce s Kormakom u osam, pa...

Začu se zvuk kao da je neko skinuo zapašać na lavabou i Ronovo lice izroni na površinu. Hermiona se ponašala kao da nije ništa videla ni čula.

- ...pa ćemo zajedno da idemo na zabavu.

- Kormak? - reče Parvati. - Misliš, Kormak Mek Lagen?

- Tako je - reče Hermiona slatkim glasom. - Onaj koji je umalo - ona naglasi tu reč - postao grifindorski Čuvar.

- Znači, vi se zabavljate? - upita Parvati razrogačivši oči.

- O... da... zar nisi znala? - reče Hermiona s najnehermionskijim kikitom.

- Nije valjda! - reče Parvati delujuć uzbuđeno što čuje ovaj trač. - Opa! Tebi se baš sviđaju igrači kvidiča, zar ne? Najpre Krum, sada Mek Lagen...

- Volim samo sšvarno dobre igrače kvidiča - ispravi je Hermiona i dalje se smešeći. - Pa, vidimo se... moram da idem da se spremim za zabavu...

Ona ode. Lavander i Parvati istog časa pribiše glave i počеше da raspravljaju o ovom novom obrtu, pretresajuć sve što su ikad čule o Mek Lagenu, i sve što su ikad pretpostavljale o Hermioni. Ron je delovao čudno bezizrazno i ništa ne reče. Hari nastavi da u tišini razmišlja o dubinama do kojih devojke mogu da potonu u želji da se osvete.

Kad je te večeri u osam stigao u Ulaznu dvoranu, zatekao je tamo neuobičajeno velik broj devojaka koje su vrebale i gledale ga ozlojeđeno dok je prilazio Luni. Obukla je komplet srebrnih odora sa šljokicama, što je izazvalo podsmešljiv kikit posmatrača, ali je inače izgledala sasvim lepo. Hariju je, u svakom slučaju, bilo drago što je skinula svoje minduše od rotkvica, ogrlicu od pampura za krem-pivo i avetinjske naočare.

- Čao - reče on. - Hoćemo li da krenemo?

- O, da - reče ona veselo - gde je ta zabava?

- U Pužorogovoj kancelariji - reče Hari vodeći je mermernim stepenicama što dalje od silnog domundavanja i zurenja. - Jesi li čula, treba da dođe i neki vampir?

- Rufus Skrimdžer? - upita Luna.

- Ovaj... šta? - reče Hari zbunjeno. - Misliš ministar magije?

- Da, on je vampir - veselo reče Luna misleći najozbiljnije. - Tata je napisao dugačak članak o tome kada je Skrimdžer preuzeo dužnost od Kornelijusa Fadža, ali ga je neko iz Ministarstva naterao da to ne objavljuje. Očito, nisu želeli da se sazna istina!

Hari, koji baš nije smatrao verovatnim da je Rufus Skrimdžer vampir, ali je navikao da Luna

ponavlja bizarne vesti svog oca kao da su činjenice, nije joj odgovorio. Već su bili nadomak Pužorogove kancelarije i smeh, muzika i glasan razgovor postajali su sa svakim korakom sve bučniji.

Da li zato što je tako sazidana, ili zato što je Pužorog upotrebio neki magični trik da je učini takvom, njegova kancelarija bila je mnogo prostranija nego običan nastavnički kabinet. Plafon i zidovi bili su ukrašeni smarašnim, krvavocrvenim i zlatnim zavesama, te je izgledalo kao da se nalaze u prostranom šatoru. Soba je bila krcata i sparna i kupala se u crvenoj svetlosti koju je bacala zlatom ukrašena lampa koja je visila sa sredine plafona, u kojoj su lepršale prave vilice, svaka u vidu blistave mrljice svetlosti. Iz udaljenog ugla dopiralo je glasno pevanje u pratnji nečeg nalik na mandoline. Iznad nekoliko starijih veštaca s lulama, zadubljenih u razgovor, dizala se izmaglica od duvanskog dima, a kućni vilenjaci su se skičeći probijali kroz šumu kolena, sakriveni ispod teških srebrnih poslužavnika sa hranom koje su nosili, tako da su ličili na pokretne stočice.

- Hari, dečko moj! - istopi se Pužorog čim su se Hari i Luna provukli kroz vrata i ušli. - Dođi, dođi, ima toliko sveta s kojim bih želeo da te upoznam!

Pužorog je nosio plišani šešir s kičankom, koji je bio u tonu s njegovim smokingom. Uhvativši Harija tako čvrsto za ruku da je mogao i da se irebaci s njim, Pužorog ga smišljeno povede na zabavu. Hari stisnu Luninu ruku i povuče je za sobom.

- Hari, voleo bih da upoznaš Eldreda Vorpla, mog nekadašnjeg učenika, autora Krvne braće: moj život s vampirima... i, naravno, njegovog prijatelja Sangvinija.

Vorpl, sićušan čovek s naočarima, zgrabi Harijevu šaku i oduševljeno se rukova s njim. Vampir Sangvini, koji je bio visok i izgledao još mršaviji zbog velikih podočnjaka ispod očiju, samo klimnu glavom. Izgledao je kao da se prilično dosađuje. Bučna grupica devojčica stajala je blizu njega, delujući radoznalo i ushićeno.

- Hari Poter, prosto sam oduševljen! - reče Vorpl kratkovido gvireći u Harijevo lice. - Baš pre neki dan rekoh Pužorogu: Gdeje ša biografija Harija Pošera na koju svi šoliko čekamo?

- Ovaj - reče Hari - stvarno?

- Skroman si, baš kao što te je Horacije opisao! -reče Vorpl. - Nego, ozbiljno... - ponašanje mu se naglo promeni i postade poslovno - bio bih oduševljen da je lično napišem... ljudi žude da saznaju više o tebi, naprosto žude! Ako si voljan da mi daš nekoliko intervjuja, od po, recimo, četiri ili pet sati, pa, mogli bismo za nekoliko meseci da završimo knjigu. A tebi to ne bi predstavljalo skoro nikakav napor. Uveravam te... pitaj Sangvinija ako ne veruješ... Sangvini, sšani ovde! - dodade Vorpl iznenada se uozbiljivši kad vide da se vampir približava obližnjoj grupi devojčica, s prilično pohlepnim pogledom. - Evo, uzmi malo paštete - reče Vorpl, zgrabi pašteticu od vilenjaka koji je prolazio tuda i strpa je Sangviniju u ruku pre nego što se ponovo posveti Hariju.

- Dragi moj dečače, nemaš pojma koliko bi zlata mogao da zgrneš...

- Definitivno nisam zainteresovan - reče Hari strogo - a baš sam primetio drugaricu, izvinite.

On povuče Lunu za sobom u gomilu. Zaista je upravo video dugu grivu smeđe kose kako nestaje između dveju dama, koje su ličile na članice Čudnih sesšara.

- Hermiona! Hermiona!

- Hari! Tu si, hvala bogu! Ćao, Luna!

- Šta ti je? - upita Hari, jer je Hermiona bila vidno razbarušena, kao da se upravo iskobeljala iz čestara đavolje zamke.

- O, upravo sam pobegla... ovaj, upravo sam ostavila Kormaka - reče ona. - Ispod imele - objasni ona, pošto je Hari i dalje ispitivački gledao u nju.

- Tako ti i treba kad si došla s njim - reče joj on oštro.

- Mislila sam da bi on najviše iznervirao Rona - reče tiho. - Jedno vreme sam se premišljala i da iovedem Zaharija Smita, ali mi se učinilo da bi, u globalu...

- Razmišljala cu o Smišu! - reče Hari, revoltiran.

- Da, i počinjem da žalim što nisam njega izabrala, u odnosu na Mek Lagena, i Grop liči na džentlmena. Hajdemo ovuda, moći ćemo da vidimo kad naiđe, toliko je visok...

Njih troje se probiše do druge strane prostorije, zgrabivši usput pehar medovine, prekasno shvativši da profesorka Trijelni tamo stoji sama.

- Zdravo - reče Luna učtivo profesorki Trilejni.

- Dobro večer, draga - reče profesorka Trilejni s teškoćom se usredsredivši na Lunu. Hari oseti kako profesorka ponovo bazdi na višnjevaču. - Nisam te odavno videla na mojim časovima...

- Ne, ove godine idem kod Firenzija - reče Luna.

- O, naravno - reče profesorka Trilejni s ljutitim, pijanim cerekanjem. - Kod Kljuseteta, kako volim da ga zovem. Čovek bi pomislio da bi, sad kad sam se vratila u školu, Dambldor mogao da se otarasi tog konja? Ali ne... delimo časove... to je uvreda, iskreno govoreći, uvreda. Da li znaš...

Profesorka Trilejni izgledala je isuviše pripita da prepozna Harija. Iskoristivši njeno besomučno otrcavanje Firenzija, Hari priđe bliže Hermioni i reče: -Da raščistimo nešto. Planiraš li da kažeš Ronu da si bila umešala prste u trening za izbor Čuvara?

Hermiona podiže obrve u čuđenju.

- Stvarno misliš da bih se spustila toliko nisko? i Hari je pogleda prekorno.

- Hermiona, ako možeš da pozovoš Mek Lagena da izađe s tobom...

- Postoji razlika - reče Hermiona gordo. - Nemam nikakve planove da kažem Ronu bilo šta što je moglo, ili nije, da se desi na probama za Čuvara.

- Dobro - reče Hari vatreno. - Zato što bi se ponovo raspao, pa ćemo izgubiti sledeću utakmicu...

- Kvidič! - reče Hermiona ljutito. - Je li to jedino za šta dečaci mare? Kormak me nijednom nije pitao o meni, ne, samo je blebetao o Sto veličanstvenih odbrana Kormaka Mek Lagena, non-stop, otkad... o, ne, evo dolazi!

Izgubila se tako brzo kao da se irebacila. U jednom trenutku bila je tu, u sledećem je skliznula između dve veštice koje su se grohotom smejele, i iščezla.

- Vide li Hermionu? - upita Mek Lagen probijajući se kroz gomilu nešto kasnije.

- Ne, žao mi je - reče Hari i brzo se okrenu da se pridruži Luninom razgovoru, zaboravivši na tren s kim ona razgovara.

- Hari Poter! - reče profesorka Trilejni dubokim, vibrantnim tonom, primetivši ga sad prvi put.

- O, zdravo - reče Hari nimalo oduševljeno.

- Dragi moj dečake! - reče ona izrazito zanosćim šapatom. - Glasine! Priče! Izabrani! Naravno, ja to odavno znam... znamenja nikad nisu bila dobra, Hari... ali, što nisi nastavio predskazivanja? Jer je tebi, više no ikome, predmet tih proročanstava od najvećeg značaja.

- Ah, Sibil, svi mi mislimo da je naš predmet najvažniji - začu se prodoran glas i Pužorog se pojavi s druge strane profesorke Trilejni, vrlo crven u licu, sa plišanim šeširom malo nakrivljenim, i čašom medovine u jednoj, i ogromnim kolačem od jabuka u drugoj ruci. - Ali mislim da nikad nisam sreo nekog ko je do te mere rođeni talenat za napitke! - reče Pužorog posmatrajući Harija nežnim ali zakrvavljenim pogledom. - Instinkivan, znaš... kao njegova majka. Samo sam još nekoliko osoba sreo s takvim sposobnostima, kad ti kažem, Sibil... pa, čak ni Severus...

I na Harijev užas, Pužorog ispruži ruku i, kao niotkuda, privuče Snejpa ka njima.

- Prestani da se kriješ, dođi i pridruži nam se, Severuse! - štucao je Pužorog veselo. - Baš sam pričao kako Hari izuzetno pravi napitke! Nešto od toga je i tvoja zasluga, naravno, pet godina si ga učio!

Uhvaćen u zamku, dok ga je Pužorog rukom držao za ramena, Snejp pogleda naniže niza svoj povijen nos u Harija, a crne oči mu se suziše.

- Čudno, nikad nisam imao utisak da sam uspeo da naučim Potera bilo čemu.

- Pa, dakle, reč je o urođenoj sposobnosti! - povika Pužorog. - Trebalo je da vidiš šta je napravio, na prvom času, rasšvor žive smrši - nikad ga još nijedan učenik nije bolje napravio u prvom pokušaju, mislim da čak niti, Severuse...

- Stvarno? - reče Snejp tiho, i dalje upirući pogled u Harija, koji se oseti pomalo uznemireno. Najmanje od svga želeo je da Snejp počne da istražuje uzrok njegovog novootkrivenog briljiranja u namicima.

- Podseti me, koje još predmete slušaš, Hari? - upita Pužorog.

- Odbranu od mračnih veština, čini, preobražavanja, herbologiju...

- Ukratko, sve predmeti koji se traže za Aurora - reče Snejp sa jedva primetnim podsmehom.

- Da, pa, to bih želeo da budem - reče Hari prkosno.

- I bićeš, i to veliki! - grunu Pužorog.

- Mislim da ne bi trebalo da postaneš Auror, Hari - reče Luna neočekivano. Svi pogledaše u nju. - Aurori su deo Truli-očnjak zavere, mislila sam da svi to znaju. Oni rovere iznutra da sruše Ministarstvo magije koristeći kombinaciju mračnih čarolija i bolesti desni.

Hari izbacila pola medovine kroz nos naglo se zacenivši od smeha. Stvarno, vredelo je dovesti Lunu, samo zbog ovoga. Izvukavši glavu iz pehara, kašljući, skroz mokar ali i dalje se cerekajući, on vide nešto što je je moglo još više da ga oraspoloži: Argus Filč vukao je za uvo Draka Melfoja idući prema njima.

- Profesore Pužorog - brektao je Filč, drhtavih vilica, a buljave oči su mu manijački sijale pred još jednim otkrićem nestašluka: - Pronašao sam ovog dečaka kako se skriva u hodniku na spratu. Tvrdi da je pozvan na zabavu, ali da je malo okasnio. Da li ste ga pozvali?

Melfoj se iščupa iz Filčovog stiska, izgledajući besno.

- U redu, nisam pozvan! - reče ljutito. - Pokušavao sam da se ušunjam, jesi li sad zadovoljan?

- Ne, nisam! - reče Filč, ali je ova tvrdnja potpuno odudarala od radosti na njegovom licu. - Ne piše ti se dobro, zaista! Zar direktor nije jasno rekao da zabranjuje noćno smucanje, sem ukoliko nemaš dozvolu, a?

- U redu je, Arguse, u redu je - reče Pužorog mahnuvši mu. - Božić je, i nije zločin što želi da dođe na zabavu. Ovog puta napravićemo izuzetak i zaboraviti na kaznu. Drako, možeš da ostaneš.

Filčov izraz jarnog razočaranja bio je sasvim predvidljiv. Ali, zašto, pitao se Hari posmatrajući ga, Melfoj izgleda podjednako nesrećno? I zašto Snejp gleda u Melfoja kao da je i ljut i... da li je moguće... pomalo zaplašen?

Ali pre nego što je Hari do kraja registrovao šta je sve video, Filč se okrenuo i odvuкао se dalje, mrmljajući sebi u bradu. Melfoj nabaci osmeh na lice i stade da zahvaljuje Pužorogu na njegovoj ljubaznosti, a Snejpov izraz ponovo postade zagonetno ravnodušan.

- Nije to ništa, neka - reče Pužorog odmahujući na Melfojevo zahvaljivanje. - Uostalom, poznao sam tvoga dedu...

- Uvek je govorio o vama s velikim poštovanjem, gospodine - reče Melfoj brzo. - Rekao je da ste najbolji majstor napitaka koga je ikad poznao...

Hari je zurio u Melfoja. Nije ga toliko interesovalo njegovo ulizivanje. Imao je prilike da ga gleda kako to radi Snejpu. Činjenica je da je Melfoj, ipak, izgledao pomalo bolestan. Posle dugo vremena prvi put je video Melfoja izbliza. I primetio je da Melfoj ima tamne podočnjake, a koža mu je vidno poprimila sivkastu nijansu.

- Hteo bih da porazgovaram s tobom, Drako - iznenada reče Snejp.

- Ma daj, Severuse - reče Pužorog ponovo štucnuvši - Božić je, ne budi prestrog...

- Ja sam glavešina njegove kuće i ja odlučujem hoću li i koliko biti strog - reče Snejp osorno. - Za mnom, Drako.

Oni odoše, Snejp napred, a Melfoj za njim, ozlojeđen. Hari je za trenutak neodlučno stajao, a onda reče: - Vraćam se brzo, Luna... ovaj... toalet.

- U redu - reče ona razdragano, a njemu se, dok je brzao kroz gužvu, učini da je čuo kako nastavlja raspravu o Truli-očnjak zavere sa profesorkom Trilejni, koja je delovala istinski zainteresovano.

Kad se izvukao sa zabave, bilo mu je lako da izvadi nevidljivi ogrtač iz džepa i prebaci ga preko sebe, jer je hodnik bio potpuno pust. Malo teže mu je bilo da pronađe Snejpa i Melfoja. Hari se stoga sjuri niz hodnik, a bat njegovih koraka prikivali su muzika i glasan razgovor, koji se i dalje razlegao iz Pužorogove kancelarije iza njega. Možda je Snejp odveo Melfoja u svoju kancelariju u tamnicama... ili ga sprovodi natrag u sliterinski dnevni boravak... Za svaki slučaj, Hari je prislanjao uvo uza svaka vrata u hodniku sve dok nije, trgnuvši se od uzbuđenja, povirio kroz ključaonicu poslednje učionice u hodniku i začuo glasove.

- ...ne smeš sebi da dozvoliš greške, Drako, jer ako te isključe...

- Nemam nikakve veze s tim, jasno?

- Nadam se da govoriš istinu, jer ono je bilo podjednako nespretno izvedeno i glupo. A već sumnjaju da si ti umešan.

- Ko me sumnjiči? - ljutito reče Melfoj. - Poslednji put kažem, nisam to uradio, u redu? Ta devojka,

Bel, mora da ima nekog neprijatelja, ko zna zbog čega... Ne gledajte me tako! Znam šta radite, nisam glup, ali neće upaliti... mogu da vas sprečim!

Posle kraćeg zastoja Snejp tiho reče: - A... tetka Belatriks te je učila oklumenciji, vidim. Kakve to misli pokušavaš da prikriješ od svog gospodara, Drako?

- Ništa ja ne pokušavam da prikrijem od njega, samo ne želim da se vi petljate u to!

Hari još više pritisnu uvo uz ključaonicu... Zbog čega Melfoj ovako razgovara sa Snejpom, Snejpom prema kome je uvek gajio poštovanje, čak i simpatije?

- Dakle, zbog toga me izbegavaš ovog polugodišta? Bojiš se da se ne umešam? Shvataš li, da je bilo ko drugi odbio da dođe u moju kancelariju posle mojih ponovljenih poziva, Drako...

- Pa bacite me onda na kaznenu nastavu! Prijavite me Dambldoru! - rugao se Melfoj.

Nastupi još jedna pauza. A onda Snejp reče: - Savršeno dobro znaš da ne želim da uradim nijednu od te dve stvari.

- Onda bi bilo bolje da prestanete da me zivkate u svoju kancelariju!

- Slušaj me - reče Snejp spustivši ton tako nisko da je Hari morao da gurne uvo skroz uz ključaonicu da bi čuo. - Pokušavam da ti pomognem. Zakleo sam se tvojoj majci da ću te štiti. Obavezao sam se neraskidivim zavetom, Drako...

- Onda ćete izgleda morati da ga prekršite, pošto mi ne treba vaša zaštita! To je moj zadatak, on mi ga je dao i ja ga izvršavam. Imam plan i on će uspeti, samo mi treba malo više vremena nego što sam mislio!

- Koji je tvoj plan? - Ne tiče vas se!

- Ako mi kažeš šta pokušavaš da učiniš, mogu da ti pomognem...

- Imam svu pomoć koja mi je potrebna, hvala, nisam sam!

- Večeras si sasvim izvesno bio sam, što je krajnje glupo, da lutaš hodnicima bez straže ili nečije potpore. To su elementarne greške...

- Poveo bih Kreba i Gojla da ih niste stavili na Kasne nu nastavu!

- Spusti ton! - procedi Snejp, jer je Melfoj povisio glas od uzbuđenja. - Ako tvoji prijatelji Kreb i Gojla nameravaju da polože odbranu od mračnih veština ovog puta, moraće da rade malo marljivije nego što...

- Zar je to uopšte važno? - reče Melfoj. - Odbrana od mračnih veština... sve je to kao šala, zapravo, gluma? Kao da je bilo kome od nas potrebno da se štiti od mračnih veština...

- Ta gluma je od presudnog značaja za uspeh, Drako! - reče Snejp. - Šta misliš, še bih bio svih ovih godina da nisam znao kako da glumim? A sad me dobro slušaj! Postaješ neoprezan, tumaraš naokolo noću, dozvoljavaš da te uhvate, pa još ako se oslanjaš na pomoćnike kao što su Kreb i Gojla...

- Nisu jedini, imam i druge ljude na svojoj strani, i to bolje!

- Pa zašto onda nemaš poverenja u mene, ja hoću...

- Znam ja šta vi hoćete! Hoćete da prisvojite moju slavu!

Nastupi još jedna pauza, a zatim Snejp hladno reče: - Govoriš kao dete. Sasvim razumem da te je očevo hapšenje i njegovo zatvaranje potreslo, ali...

Hari nije hteo da čeka ni sekunde više. Čuo je Melfojeve korake s druge strane vrata i hitro se sklonio s puta, baš kad su se ona naglo otvorila. Melfoj žurno ode niz hodnik, prođe pored otvorenih vrata Pužorogove kancelarije, skrenu iza udaljenog ćoška i izgubi se iz vida.

Jedva se usuđujući da diše, Hari ostade čučajući kad se Snejp lagano pomoli iz učionice. S nedokučivim izrazom, Snejp se vrati na zabavu. Hari ostade na podu, skriven ispod ogrtača, a mozak mu je grozničavo radio.

16. Veoma leden Božić

- Znači, Snejp se nudio da mu pomogne? Siguran si da se nudio da mu iomogne?

- Ako me još jednom to upitaš - reče Hari - nabiću ti ovu mladicu u...

- Samo proveravam! - reče Ron. Stajali su sami za kuhinjskom sudoperom u Jazbini, ljušteći brdo mladica za gospođu Vesli. Napolju, kroz prozor ispred njih polako je promicao sneg.

- Da, Sneji se nudio da mu iomogne! - reče Hari. - Rekao je da je obećao Melfojevoj majci da će ga zaštititi, da je načinio neraskidivu zakletvu ili tako nešto...
 - Neraskidivi zavet? - reče Ron delujuć ošamućeno. - Ma jok, ne bi on to... jesi li siguran?
 - Da, siguran sam - reče Hari. - Zašto, šta to zna-
 - Pa, neraskidivi zavet ne možeš raskinuti...
 - Toliko sam i sam prokljuvio, za divno ćudo. Pa, šta se dešava ako ga raskineš?
 - Umreš - kratko i jasno će Ron. - Fred i Džordž su pokušali da me nagovore da napravim jedan takav zavet kad sam imao oko pet godina. I samo što nisam, da znaš, držao sam se za Fredovu ruku, i sve to, kad nas je tata zatekao. Poludeo je - reče Ron, a oči mu zasvetluće od tog podsećanja. - To je bio jedini put da sam video tatu besnog kao što mama ume da bude. Fred kaže da mu levi guz odonda više nije isti.
 - Dobro, da se manemo sada Fredovog levog guza...
 - Molim? - začu se Fredov glas, i blizanci uđoše u kuhinju.
 - Ah, Džordže, pogledaj ovo. Koriste noževe i sve što uz to ide. Zar nisu slatki.
 - Za dva i po meseca napuniću sedamnaest godina - re-će Ron mrzovoljno - pa ću onda moći sve to da radim magijom!
 - Ali, u međuvremenu - reče Džordž sedajuć za kuhinjski sto i podigavši noge na njega - mi možemo da uživamo dok vi demonstrirate pravilnu upotrebu... - opa-la!
 - Ti si me naterao da to uradim! - reče Ron ljutito sisajuć posećen palac. - Ćekaj samo, kad napunim sedamnaest...
 - Siguran sam da ćeš nas sve zadiviti dotad neslućenim magijskim sposobnostima - zevnu Fred.
 - A kad smo već kod neslućenih sposobnosti, Ronalde - reče Džordž - šta smo to ćuli od Džini, o tebi i... ukoliko obaveštenja koja imamo nisu pogrešna... mladoj dami po imenu Lavander Braun? Ron malćice porumene, ali nije delovao ljutito dok se okretao nazad ka mladicama.
 - Gledaj svoja posla.
 - Kakav dovitljiv odgovor - reče Fred. - Stvarno ne znam kako ih smišljaš. Ne, hteli smo da znamo... kako se to dogodilo?
 - Kako to misliš?
 - , - Da li je imala neku nezgodu, ili nešto slično?
 - Šta?
 - Pa, kako je pretrpela tako veliko oštećenje mozga?
 - Hej, pažljivo!
- Gospođa Vesli uđe u kuhinju taman na vreme da spazi Rona kako nožem za mladice gađa Freda, koji ga jednim lenjim trzajem štapića pretvori u papirnati avionćić.
- Rone! - reče ona besno. - Nemoj da te ikada više vidim da se gađaš noževima!
 - Neću - reče Ron - da dopustim da me vidiš - dodade on sebi u bradu, i okrenu se nazad ka brdu mladica.
 - Frede, Džordže, žao mi je, dušice, ali Remus dolazi večeras, pa će Bil morati da se zgura kod vas dvojice!
 - Nema problema - reče Džordž.
 - A pošto Ćarli ne dolazi kući, znaći da će Hari i Ron biti na tavanu, a ako Fler bude delila sobu sa Džini...
 - ...Džini će to baš ulepšati Božić... - promrmlja Fred.
 - ...svi bi trebalo da budu udobno smešteni. Ili bar da svako ima svoj krevet - reče gospođa Vesli pomalo razdraženo.
 - Znaći, Persi neće pokazivati svoju ružnu njušku? - upita Fred.
- Gospođa Vesli im okrenu leđa pre nego što je odgovorila.
- Ne, pretpostavljam da je zauzet, tamo u Ministarstvu.
 - Ili je najveći som na svetu - reče Fred dok je gospođa Vesli napuštala kuhinju. - Biće da je jedno od ta dva. Pa, hajde da krenemo, Džordže.
 - Šta ste vas dvojica sada naumili? - upita Ron. -Zar ne možete da nam pomognete sa ovim mladicama? Mogli biste samo da mahnate štapićem, pa bismo i mi bili slobodni!

- Ne, ne verujem da bismo mogli - reče Fred ozbiljno. - To silno jača karakter, učiti kako se ljušte mladice bez magije, naterati te da ceniš koliko je teško Normalcima i Porugama...

- ...a ako želiš da ti neko pomogne, Rone - dodade Džordž bacivši papirnati aviončić ka njemu - ja ti ne bih preporučio da ga gađaš noževima. To ti je moj mali savet. Mi sada odosmo do sela, u njemu je jedna veoma lepa devojka koja radi u papirnici, a ona misli da su moji trikovi s kartama prosto fantastični... gotovo kao prava magija...

- Bilmezi - reče Ron smrknuto, posmatrajući Freda i Džordža kako idu preko snežnog dvorišta. - Trebalo bi im samo deset sekundi, a onda bismo i mi mogli da krenemo sa njima.

- Ja ne bih - reče Hari. - Obećao sam Dambldoru da neću lutati naokolo dok sam ovde.

- A, da - reče Ron. On oljušti još nekoliko mladica a zatim reče: - Hoćeš li ispričati Dambldoru to što si čuo kad su Snejp i Melfoj razgovarali?

- Aha - reče Hari. - Reći ću to svakome ko može to da zaustavi, a Dambldor je na samom vrhu spiska, možda ću ponovo porazgovarati i s tvojim ocem.

- Ipak, šteta što nisi čuo šta Melfoj zapravo radi.

- Nisam mogao, zar ne? U tome je poenta, odbijao je da kaže Snejpu.

Na trenutak nastade muk, a zatim Ron reče: - Naravno, znaš šta će svi reći? Tata i Dambldor i svi ostali? Reći će da Snejp ne pokušava stvarno da pomogne Melfoju, već da je samo pokušao da otkrije šta to Melfoj smeri.

- Oni ga nisu čuli - reče Hari ozbiljno. - Niko nije tako dobar glumac, čak ni Snejp.

- Aha... pa dobro, samo ti kažem - reče Ron. Hari se okrenu ka njemu, mršteći se.

- Ti misliš da sam u pravu, zar ne?

- Naravno! - brže-bolje će Ron. - Verujem ti, stvarno! Ali svi oni su ubeđeni da je Snejp član Reda, je l' da?

Hari ništa ne reče. Već mu je palo na pamet da će to biti najverovatniji prigovor njegovim novim dokazima; mogao je prosto da čuje Hermionu:

- Hari, očigledno je da se irešvarao da nudi iomoć kako bi mogao da irevari Melfoja ne bi li mu on rekao ššaradi...

To je, međutim, bila čista mašta, pošto nije ni imao prilike da kaže Hermioni šta je čuo. Već je nestala sa Pužorogove žurke pre nego što se on vratio na nju, što mu je saopštio iznervirani Mek Lagen, a dok je Hari stigao u dnevni boravak, ona je već otišla na spavanje. Pošto su on i Ron rano sledećeg jutra otišli za Jazbinu, jedva da je imao vremena da joj poželi srećan Božić i da joj kaže da treba da joj ispriča neke veoma važne vesti kada se vrate s raspusta. Ipak, nije bio sasvim siguran da ga je čula; Ron i Lavander su se u tom času pozdravljali odmah iza njega, i to potpuno bez pomoći reči.

Ipak, čak ni Hermiona ne bi bila u stanju da porekne jednu stvar: Melfoj je definitivno nešto naumio, a Snejp to zna, pa je Hari s punim pravom nameravao da joj kaže „Jesam li ti rekao?“, kao što je već nekoliko puta rekao Ronu.

Sve do Badnje večeri Hari nije ugrabio priliku da porazgovara sa gospodinom Veslijem, koji je do kasno radio u Ministarstvu. Veslijevi i njihovi gosti sedeli su u dnevnoj sobi, koju je Džini tako raskošno ukrasila da vam se činilo da sedite usred eksplozije lanaca od raznobojnog papira. Fred, Džordž, Hari i Ron bili su jedini koji su znali da je anđelak na vrhu jelke zapravo baštenski patuljak koji je ujeo Freda za članak dok je ovaj skupljao šargarepe za božićnu večeru. Skamenjen, obojen u zlatno, zbijen u minijaturnu baletsku suknju i sa malenim krilima zalepljenim na leđa, on ih je streljao pogledom odozgo, najružniji anđelak kojeg je Hari ikada video, s velikom ćelavom glavom nalik na krompir, i poprilično maljavim stopalima.

Svi su pokušavali da slušaju božićni koncert omiljene pevačice gospođe Vesli, Celestine Vorbek, čiji je glas treperio iz velikog drvenog radija. Fler, koja je izgleda Celestinu smatrala veoma dosadnom, toliko je glasno govorila u svom kutku sobe da je namrštena gospođa Vesli neprekidno upirala štapićem u dugme za regulisanje zvuka, te je Celestina postajala sve glasnija i glasnija. Uz pratnju džez numere po imenu „Kotlić pun jake, vrele ljubavi“, Fred i Džordž započеше partiju eksplodirajućih puckavaca sa Džini. Ron je neprekidno krišom bacao pogled u pravcu Bila i Fler, kao da se nada da će uspeti da pokupi pokoji caku. U međuvremenu, Remus Lupin, mršaviji i

ofucaniji no ikad, sedeo je kraj vatre, zureći u nju kao da ne čuje Celestinin glas.

0, dođi u iromešaj mi košlič, Učiniš li šo jako dobro Skuvaću Ši malo -jake, vrele ljubavi Da ši nočas bude šoilo.

- Igrali smo uz ovu pesmu kad smo imali osamnaest godina! - reče gospođa Vesli, brišući oči pletivom. -Sećaš li se, Arture?

- Aha? - uzvratu gospodin Vesli, kome je glava već bila klonula nad mandarinom koju je ljuštio. - 0, da... sjajna pesma...

Uz veliki napor, on se malo ispravi i pogleda u Harija, koji je sedeo kraj njega.

- Izvini zbog ovoga - reče on klimnuvši glavom ka radiju, kad Celestina poče da peva refren. - Uskoro će biti gotovo.

- Nema problema - reče Hari cerekajući se. - Da li je naporno u Ministarstvu?

- Veoma - reče gospodin Vesli. - Ne bi mi smetalo kada bismo pokazivali neki napredak, ali od troje uhapšenih, koliko smo imali za poslednjih nekoliko meseci, sumnjam da je ijedan bio pravi Smrtožder - ali nemoj to da širiš, Hari - dodade on brzo, iznenada delujući mnogo budnije.

- Nije valjda da još drže Stena Stranputicu? - upita Hari.

- Bojim se da je tako - reče gospodin Vesli. - Znam da je Dambldor pokušao da direktno apeluje na Skrimdžera u vezi sa Stenom... mislim, svako ko ga je do sada ispitao, slaže se da je on Smrtožder koliko i ova mandarina... ali oni odozgo žele da izgleda kao da su napravili neki napredak, a „tri hapšenja" zvuči mnogo bolje nego „tri pogrešna hapšenja i puštanja na slobodu"... naravno, ovo je sve strogo poverljivo...

- Neću nikome reći - reče Hari. Oklevao je na trenutak, pitajući se kako najbolje da načne ono što je želeo da kaže; dok je sabirao misli, Celestina Vorbek započe baladu pod nazivom „Očarao si srce moje".

- Gospodine Vesli, sećate li se šta sam vam rekao na stanici kada smo kretali u školu?

- Proverio sam, Hari - odmah će gospodin Vesli. -Otišao sam i pretresao Melfojevu kuću. Nije bilo ničeg, ni slomljenog ni celog, što ne bi trebalo da je tamo.

- Aha, znam, pročitao sam u Proroku da ste tražili... ali ovo je nešto drugo... pa, nešto malo više...

I on ispriča gospodinu Vesliju sve detalje Snejpovog i Melfojevog razgovora koji je čuo. Dok je Hari govorio, video je kako Lupin malčice okreće glavu ka njemu, upijajući svaku reč. Kada je završio, zavlada tajac, izuzev Celestininog zapevanja.

; 0, sirošo srce moje, gde lije nesšalo? Čini mi se, čini, da me je niausšilo...

- Hari, da li ti je možda palo na pamet - reče gospodin Vesli - da se Snejp prosto pretvarao...

- Pretvarao da nudi pomoć kako bi mogao da sazna šta to Melfoj smera? - brzo će Hari. - Da, pomislio sam da ćete to reći. Ali, otkud mi to možemo znati?

- Nije na nama da znamo - neočekivano će Lupin. Sada je okrenuo leđa vatri i gledao u Harija preko gospodina Veslija. - To su Dambldorova posla. Dambldor veruje Severusu, i to bi trebalo da je dovoljno za sve nas.

- Ali - reče Hari - recimo... recimo da Dambldor greši u vezi sa Snejpmom...

- Ljudi su to već mnogo puta potezali. Sve se svodi na to da li veruješ Dambldorovom sudu ili ne. Ja verujem; stoga, verujem i Severusu.

- Ali i Dambldor može da pogreši - istrajavao je Hari. - I sam to kaže. A vi...

On pogleda Lupina pravo u oči.

- ...da li zaista volite Snejpa?

- Niti volim Severusa, niti ga mrzim - reče Lupin. -Ne, Hari, govorim ti istinu - dodade on kada vide da je Hari nabacio skeptičan izraz lica. - Verovatno nikada nećemo biti prisni prijatelji; posle svega što se zbilo između Džejmsa, Sirijusa i Severusa, među nama ima previše ogorčenosti. Ali nisam zaboravio da je godinu dana, dok sam predavao na Hogvortsu, Severus pravio vukotrovni napitak svakog meseca, i tako ga je savršeno spravljao kako ne bih morao da patim kao što to obično biva kada je pun mesec.

- Ali se „slučajno" izlanuo da ste vukodlak, tako da ste morali da odete! - reče Hari ljutito.

Lupin slegnu ramenima.

- Ta vest bi ionako procurila. Obojica znamo da je hteo moj posao, ali je mogao da mi nanese

mного veću štetu samim petljanjem oko napitka. Pomagao mi je da ostanem zdrav. Moram da mu budem zahvalan zbog toga.

- Možda se nije usuđivao da petlja po napitku dok je pod Dambldorovim nadzorom! - reče Hari.

- Ti si rešen da ga mrziš, Hari - reče Lupin sa blagim osmehom. - I razumem te; Džejms ti je otac, Sirijus kum, te si nasledio staru predrasudu. Slobodno reci Dambldoru ono što si rekao Arturu i meni, ali ne očekuj da i on deli tvoje viđenje događaja; nemoj čak ni da očekuješ da ćeš ga iznenaditi time što ćeš mu reći. Možda je Severus ispitivao Draka po Dambldorovom naređenju.

A sad kada si ga rasšrgao,

Da li bi mi srce moje nazad dao?

Celestina završi pesmu sa veoma dugačkom i visokom notom, a ca radija se prolomi glasan aplauz, kome se radosno pridruži i gospođa Vesli.

- Je li gotovo? - reče Fler glasno. - Hfala nebesssima, kakfaušasna...

- Da popijemo po jednu čašicu pred spavanje - upita gospodin Vesli glasno, skočivši. - Ko je za punč s jajima?

- Čime se vi bavite u poslednje vreme? - upita Hari Lupina kada je gospodin Vesli odjurio po punč s jajima, a svi ostali se razbaškarili i počeli da ćaskaju.

- Ma, zavukao sam se u mišju rupu - reče Lupin. - Takoreći bukvalno. Zato nisam mogao da ti pišem, Hari. Da sam ti slao pisma, to bi me odalo.

- Kako to mislite?

- Živim među mojom sabraćom, među sebi ravnima -reče Lupin. - Vukodlacima - dodade on primetivši da ga Hari ne shvata. - Gotovo svi su na Voldemorovoj strani. Dambldor je hteo špijuna, i eto mene... već zgotovljenog.

Zvučao je pomalo ogorčeno, a možda je i sam to shvatao, jer se u nastavku toplo osmehnuo: - Ne žalim se, to je neophodan zadatak, a ko to može da obavi bolje od mene? Međutim, teško mi je da pridobijem njihovo poverenje. Vidiš, ja nosim nepogrešiva obeležja pokušaja da živim među čarobnjacima, dok su oni odbacili normalno društvo i žive na njegovim marginama, krađu, a ponekad i ubijaju, da bi se prehranili.

- Kako to da vole Voldemora?

- Misle da će pod njegovom vladavinom imati bolji život - reče Lupin. - A teško je raspravljati sa Surim...

- Ko je Suri?

- Nisi čuo za njega? - Lupinove šake se grčevito sklopiše u njegovom krilu. - Fenrir Suri je možda najopakiji živi vukodlak danas. On smatra da je njegova životna misija da ugrize i zarazi što više ljudi. Želi da stvori dovoljno vukodlaka da mogu da nadvladaju čarobnjake. Voldemor mu je obećao plen u zamenu za njegove usluge. Suri se specijalizovao za decu... Ugrizi ih dok su mladi, kaže on, i odgajaj ih daleko od njihovih roditelja, odgajaj ih da mrze normalne čarobnjake. Voldemor je pretio ljudima koji mu se suprotstavljaju da će ga nahuškati na njihove sinove i kćerke. To je pretnja koja obično daje dobre rezultate.

Lupin zastade, a zatim reče: - Suri je onaj koji je mene ujeo.

- Šta? - reče Hari, zapanjen. - Mislite, kad... kad ste bili dete?

- Da. Moj otac ga je uvredio. Dugo nisam znao identitet vukodlaka koji me je napao; čak sam ga i sažaljevaao misleći da nije imao kontrolu, jer sam već tada znao kako izgleda kad se preobražavaš. Ali Suri nije takav. Uoči punog meseca, on se namesti u blizini žrtava, obezbedivši da bude dovoljno blizu da bi ih napao. Sve planira unapred. A to je čovek koga Voldemor koristi da pridobije vukodlake. Ne mogu da se pretvaram da razumna argumentacija kakvu ja zastupam ima bolju prođu od insistiranja Surog da mi vukodlaci zaslužujemo krv, i da moramo da se osvetimo normalnim ljudima.

- Ali vi jeste normalni! - žustro će Hari. - Vi samo imate... problem...

Lupin prasnu u smeh.

- Ponekad me toliko podsećaš na Džejmsa. Kad bismo se zatekli u nekom širem društvačetu, on je to nazivao mojim „malim krznenim problemom". Mnogi ljudi su imali utisak da posedujem vrlo nevaspitanog zeca.

On prihvati čašu punča s jajima od gospodina Veslija i zahvali mu, delujući malo veselije. Hari pak oseti nalet uzbuđenja: ovo poslednje spominjanje njegovog oca podseti ga na ono što je jedva čekao da upita Lupina..

- Da li ste ikada čuli za nekoga po imenu Polukrvni Princ?

-Polukrvni šta?

- Princ - reče Hari pomno ga posmatrajući ne bi li spazio tragove prepoznavanja.

- Ne postoje čarobnjački prinčevi - reče Lupin nasmešivši se. - Da li je to titula koju nameravaš da prisvojiš? Mislio sam da će ti „Izabrani" biti sasvim dovoljna.

- To nema nikakve veze sa mnom! - reče Hari ogorčeno. - Polukrvni Princ je neko ko je išao na Hogvorts, imam njegov stari udžbenik iz napitaka. Skroz ga je ispisao činima, činima koje je sam izmislio. Jedna od njih je levikorius...

- O, ta je baš bila u modi tokom mog boravka na Hogvortsu - reče Lupin prisećajući se. - Čitavih nekoliko meseci u mom petom razredu nisi mogao da prošetáš, a da te neko ne podigne u vazduh za člagak.

- Moj tata ju je koristio - reče Hari. - Video sam ga u situ-za-misli, upotrebio ju je na Snejpu.

Pokušao je da zvuči bezbrižno, kao da je to tek usputan komentar bez ikakvog značaja, ali nije bio siguran da je postigao željeni efekat. Lupinov osmeh bio je isuviše pun razumevanja.

- Da - reče on - ali nije bio jedini. Kao što rekoh, bila je veoma popularna... znaš i sam kako te čini dođu i prođu...

- Ali zvuči kao da je izmišljena dok ste vi išli u školu! - uporan je bio Hari.

- Ne mora da znači - reče Lupin. - Uroci uđu u modu i izađu iz nje kao i sve ostalo. - On pogleda u Harijevo lice, a zatim tiho reče: - Džejms je bio Čistokrvni, Hari, i kunem ti se, nikada nije tražio od nas da ga zovemo „Princ".

Odustavši od okolišanja i pretvaranja, Hari reče: -A nije ni Sirujus? Ni vi?

- Nipošto.

- Oh. - Hari se zagleda u vatru. - Samo sam pomislio... Pa, mnogo mi je pomogao na časovima napitaka, taj Princ.

- Koliko je stara ta knjiga, Hari?

- Pojma nemam, nisam proveravao.

- Pa, možda će ti to dati neki nagoveštaj o tome kada je Princ bio na Hogvortsu - reče Lupin.

Nedugo zatim, Fler je odlučila da imitira Celestininu izvedbu „Kotlića punog jake, vrele ljubavi", što svi prisutni, kada spaziše izraz lica gospođe Vesli, shvatiše kao znak da je vreme da se pođe na spavanje. Hari i Ron se popeše do Ronove sobe na tavanu, u koju su ubacili i jedan poljski krevet za Harija.

Ron je zaspao gotovo istog trena, ali je Hari iskopao iz kovčega svoj primerak Višeg nivoa siravljanja naišaka pre nego što je legao. Zatim je okretao stranice, tragajući, sve dok najzad na samom početku knjige nije našao datum izdavanja. Knjiga je bila stara gotovo pedeset godina. Ni njegov otac, ni očevi prijatelji nisu bili na Hogvortsu pre pedeset godina. Razočaran, Hari baci knjigu natrag u svoj kovčeg, ugasi lampu i okrenu se u stranu razmišljajući o vukodlacima i Snejpu, Stenu Stranputici i Polukrvnom Princu, naposletku padajući u nelagodan san pun šunjajućih senki i urlika ujedene dece...

-Mora da se šali...

Hari se trže iza sna, i spazi krcatu čarapu na ivici svog kreveta. On stavi naočare i osvrnu se oko sebe. Sićušni prozor je bio gotovo potpuno zavejan snegom, a ispred njega Ron je sedeo u svom krevetu i razgledao nešto što je ličilo na debeo zlatan lanac.

- Šta je to? - upita Hari.

- Od Lavander - reče Ron, zgrožen. - Ne misli valjda ozbiljno da bih ja nosio...

Hari ga pogleda izbliza i glasno se nasmeja. Na lancu su se klatile reči „Moje srculence" ispisane velikim zlatnim slovima.

- Fino - reče on. - Baš otmeno. Definitivno bi trebalo da je nosiš pred Fredom i Džordžom.

- Ako im kažeš - reče Ron, gurnuvši ogrlicu pod jastuk, sklanjajući je s vidika - j-ja... j-ja ću da...

- Mucaš na mene? - dovrši Hari, cereći se. - Daj, zar bih ti ja to uradio?

- Ipak, otkud joj ideja da bi mi se tako nešto dopalo? - hteo je Ron da zna, delujući preneraženo.

- Pa, priseti se - reče Hari. - Da li ti se ikada pred njom omaklo da bi želeo da izađeš pred druge noseći oko vrata lanac s rečima „Moje srculence“?

- Pa... mi ne pričamo baš mnogo - reče Ron. - Uglavnom se...

- Ljubakate - reče Hari.

- Pa, da - reče Ron. Oklevao je na trenutak, a zatim reče: - Da li Hermiona stvarno izlazi sa Mek Lagenom?

- Pojma nemam - reče Hari. - Bili su zajedno na Pužorogovoj zabavi, ali ne verujem da je to baš dobro prošlo.

Ron je bio malčice veseliji kad je dublje zagrabilo u svoju čarapu s poklonima.

Među Harijevim poklonima bili su džemper sa velikom Zlatnom Skrivalicom izvezenom na grudima, koji je ručno ištrikala gospođa Vesli, velika kutija proizvoda iz Veslijevskih čarobnjačkih ludorija od blizanaca i pomalo vlažan paket buđavog mirisa, na čijoj je etiketi pisalo „Gospodaru od Kričera“.

Hari se zagleda u njega. - Misliš da je bezbedno da ga otvorim? - upita on.

- Ne može da bude ništa opasno, svu poštu nam i dalje proveravaju u Ministarstvu - odgovori Ron, iako je i on sumnjičavo odmeravao paket.

- Nisam se setio da bilo šta poklonim Kričeru! Da li ljudi inače daju svojim kućnim vilenjacima poklone za Božić? - upita Hari oprezno bocnuvši paket.

- Hermiona bi davala - reče Ron. - Ali sačekajmo da vidimo šta je unutra, pre nego što počneš da osećaš krivicu.

Trenutak kasnije, Hari glasno kriknu i skoči sa svog poljskog kreveta. U paketu se nalazilo mnoštvo crva i larvi.

- Sjajno - reče Ron valjajući se od smeha. - Baš lepo od njega.

- Bolje i ovo nego ta ogrlica - reče Hari, što odmah smiri Rona.

Kada su seli za božićni ručak, svi su nosili nove džempere, svi izuzev Fler (na koju, čini se, gospođa Vesli nije htela da trači džemper) i same gospođe Vesli, koja je nosila nov novcijat ponoćnoplavi veštičji šešir koji se presijavao sa sićušnim zvezdastim dijamantima, i spektakularnu zlatnu ogrlicu.

- Fred i Džordž su mi ih poklonili! Zar nisu predivni?

- Pa, mama, shvatili smo da te sve više i više cenimo otkako moramo sami da peremo svoje čarape - reče Džordž odmahnuvši rukom. - Paškanat, Remuse?

- Hari, imaš larvu u kosi - reče Džini veselo, nagnuvši se preko stola da je izvadi. Hari oseti žmarce u vratu, koji nisu imali nikakve veze sa larvom.

- Baš užasno - reče Fler, usiljeno se stresavši.

- Da, zar nije? - reče Ron. - Malo sosa, Fler?

U želji da joj pomogne, on obori činiju sa sosom. Bil mahnu svojim štapićem, a coc polete u vazduh i poslušno se vrati u činiju.

- Gorri si od one Tonks - reče Fler Ronu kada je završila sa ljubljenjem Bila u znak zahvalnosti. - I ona stalno obarrra...

- Pozvala sam dragu nam Tonks da dođe danas - reče gospođa Vesli spuštajući na sto šargarepe s nepotrebnom silinom, pogledom streljajući Fler. - Ali nije htela da dođe. Da li si skoro razgovarao s njom, Remuse?

- Ne, ni sa kim nisam bio u kontaktu - reče Lupin. -Ali Tonks ima porodicu s kojom će da proslavlja, zar ne?

- Hmm - reče gospođa Vesli. - Možda. Ja sam zapravo bila pod utiskom da namerava da provede Božić sama.

Ona uputi Lupinu prekoran pogled, kao da je on kriv što ona za snahu dobija Fler umesto Tonks, ali Hari, po gledavši preko stola Fler, koja je sada hranila Bila komadićima ćuretine sa svoje viljuške, pomisli da gospođa Vesli bje davno izgubljenu bitku. To ga, međutim, podseti na pitanje u vezi sa Tonks. A koga da pita ako ne Lupina, čoveka koji je znao sve o patronusima?

- Tonksin patronus je promenio oblik - reče mu on. -Ili je barem Snejp to rekao. Nisam znao da to može da se dogodi. Zašto bi se nečiji patronus promenio?

Lupin je dugo žvakao ćuretinu i progutao je pre no što je polako odgovorio: - Ponekad... veliki šok... emotivni preokret...

- Bio je ogroman, i imao je četiri noge - reče Hari, i iznenada mu nešto pade na pamet, i on spusti glas. - Hej... da nije možda...?

- Arture! - iznenada reče gospođa Vesli. Ustala je sa stolice, prislonila šaku na srce i zurila kroz kuhinjski prozor. - Arture... to je Persi!

- Šša?

Gospodin Vesli se okrenu. Svi hitro pogledaše prema prozoru. Džini ustade ne bi li bolje videla. Tamo je, doista, bio Persi Vesli. Koračao je preko snegom prekrivenog dvorišta, dok su mu se rožnate naočare presijavale na suncu. Međutim, nije bio sam.

- Arture, on je... on je sa ministrom!

I stvarno, čovek kojeg je Hari video u Dnevnom iroroku išao je za Persijem, polako hramajući, a griva posedele kose i crni ogrtač bili su mu prošarani snegom. Pre no što je iko od njih stigao da išta kaže, pre no što su gospodin i gospođa Vesli stigli da učine bilo šta sem da razmene zapanjene poglede, zadnja vrata se otvoriše i na njima se pojavi Persi.

Nastupi trenutak bolne tišine. A zatim Persi prilično usiljeno reče: - Srećan Božić, majko.

- O, Persi! - reče gospođa Vesli i baci mu se u naručje-

Rufus Skrimdžer je zastao na vratima, oslonivši se na svoj štap, sa osmehom promatrajući ovu dirljivu scenu.

- Morate nam oprostiti na ovakvom upadu - reče on kada se gospođa Vesli okrenula ka njemu, sijajući od zadovoljstva i brišući suze. - Persi i ja smo bili u blizini... radili, znate... i on nije mogao da odoli da ne svrati da vas sve obiđe.

Ali Persi nije pokazivao nikakve znake da želi da pozdravi ostatak porodice. Stajao je, krut kao žarač, kao da mu je neprijatno, i zurio svima ostalima iznad glava. Gospodin Vesli, Fred i Džordž odmeravali su ga kamenih izraza lica.

- Molim vas, uđite, sedite, ministre! - promrmlja rocnoga Vesli ispravljajući šešir. - Uzmite malo pudetine, ili ćuringa... hoću reći...

- Ne, ne, draga moja Moli - reče Skrimdžer. Hari je pretpostavljao da se ovaj raspitao za njeno ime kod Persija pre nego što su ušli u kuću. - Ne želim da se namećem, ne bih ni bio ovde da Persi nije toliko očajnički želeo da vas sve vidi...

- O, Persi! - reče gospođa Vesli kroza suze, izdižući se da bi ga poljubila.

- ...svratili smo samo na net minuta, te ću ja malko prošetati po dvorištu dok se vi ne ispričate sa Persijem. Ne, ne, uveravam vas da neću da vam se namećem! Sad, ako bi neko želeo da mi pokaže vašu šarmantnu baštu... ah, onaj mladić je završio s jelom, zašto on ne bi prošetao sa mnom?

Atmosfera za stolom se приметно promeni. Svi su gledali čas u Skrimdžera, čas u Harija. Čini se da niko nije smatrao ubedljivim Skrimdžersrovo pretvaranje da ne zna Harijevo ime, niti mu se činilo normalnim što je baš on izabran da provede ministra po bašti kad su i Džini, Fler i Džordž već ispraznili tanjire.

- U redu, važi - reče Hari prekidajući tišinu. Nije se dao prevariti. Bez obzira na sve Skrimdžerove priče da su samo bili u okolini, da je Persi želeo da poseti porodicu, mora da je pravi razlog što su došli taj da Skrimdžer nasamo porazgovara sa Harijem.

- U redu je - reče on tiho dok je prolazio kraj Lupina, koji je već napola ustao sa stolice. - Sve je u redu - dodade kad je gospodin Vesli zaustio da nešto kaže.

- Divno! - reče Skrimdžer odmakavši se da propusti Harija kroz vrata ispred sebe. - Mi ćemo samo obići krug kroz baštu, a zatim Persi i ja idemo. Slobodno nastavite!

Hari pođe kroz dvorište ka obrasloj, snegom prekrivenoj bašti Veslijevih, dok je Skrimdžer neznatno hramao pored njega. Hari je znao da je on bivši šef Sedišta Aurora. Bio je snažan i prepun ožiljaka iz borbi, potpuno različit od zdepastog Fadža i njegovog polucilindra.

- Šarmantno - reče Skrimdžer, zastavši kraj baštenske ograde, gledajući preko snežnog travnjaka i nerazaznatljivih biljaka. - Šarmantno.

Hari ništa ne reče. Morao je da oseti kako ga Skrimdžer posmatra.

- Već dugo želim da te upoznam - reče Skrimdžer nocne nekoliko trenutaka. - Da li si to znao?

- Ne - reče Hari iskreno.

- O, da, već veoma dugo. Ali Dambldor je veoma zaštitnički nastrojen prema tebi - reče Skrimdžer.
- Što je i prirodno, razume se, prirodno, posle svega što si pregurao... pogotovo posle onoga što se dogodilo u Ministarstvu...

Čekao je da Hari nešto kaže, ali mu Hari ne udovolji, te on nastavi. - Nadao sam se da ću ugrabiti priliku da popričam sa tobom još otkako sam dobio ovaj položaj, ali Dambldor je - krajnje razumljivo, kao što rekoh - to sprečavao.

Hari i dalje ništa ne progovori, već je čekao.

- Kakve su samo glasine letele naokolo! - reče Skrimdžer. - I, naravno, obojica znamo kako se ove priče mogu iskriviti... sva ta šaputanja o nekom proročanstvu... da si ti „Izabrani“...

Sve su bliže, pomisli Hari, razlogu zašto je Skrimdžer ovde.

- ...pretpostavljam da je Dambldor raspravljao o ovim stvarima s tobom?

Hari se premišljao, pitajući se da li da laže ili ne. Pogledao je u malene otiske stopa patuljaka svuda pored leja sa cvećem, i u razrovani deo koji je označavao mesto Še je Fred uhvatio patuljka koji sada nosi suknjicu na vrhu Božićne jelke. Najzad, odluči se za istinu... ili makar jedan njen deo.

- Da, raspravljali smo o tome.

- Jeste li, je li... - reče Skrimdžer. Hari je krajičkom oka mogao videti kako Skrimdžer čkilji ka njemu, te se stoga pretvarao da je veoma zainteresovan za baštenskog patuljka koji je upravo promolio glavu ispod zaleđenog rododendrona. - A šta ti je Dambldor rekao, Hari?

- Izvinite, ali to je između nas dvojice - reče Hari. Trudio se da mu glas bude što je moguće prijatniji, a i Skrimdžerov ton je bio lagan i prijateljski kad je progovorio: - O, naravno, ako je to poverljiva stvar, ne bih želeo da mi kažeš... ne, ne... a uostalom, zar je zaista važno da li si ti Izabrani ili ne?

Hari se malo premišljao oko toga pre nego što je odgovorio.

- Zaista ne znam na šta mislite, ministre.

- Pa, naravno, šebi će to biti od velike važnosti -reče Skrimdžer uz smeh. - Ali ostatku čarobnjačke zajednice... sve je to stvar opažanja, zar ne? Važno je ono u šta ljudi veruju.

Hari ništa ne reče. Učinilo mu se da nejasno nazire kuda sve ovo vodi, ali nije nameravao da pomogne Skrimdžeru da dođu do toga. Patuljak ispod rododendrona sada js kopao po njegovom korenju tražeći crve, te je Hari držao pogled prikovan za njega.

- Vidiš, ljudi veruju da ti jesi Izabrani - reče Skrimdžer. - Misle da si pravi heroj... što, naravno, i jesi, Hari, bio Izabrani ili ne! Koliko puta do sada si se suočio sa Onim-koji-se-ne-sme-imenovati? U svakom slučaju - nastavi on ne čekajući odgovor - poenta je u tome da si ti mnogima postao simbol nade, Hari. Pomisao da tamo necce postoji neko ko je u stanju, možda čak i iredodređen da uništi Onoga-koji-se-ne-sme-imenovati... pa, prirodno je da to ljudima pruža ohrabrenje. A ja ne mogu da se otrgnem pomisli da ćeš, kada to shvatiš, smatrati svojom, pa, maltene dužnošću da budeš uz Ministarstvo i da svima podigneš moral.

Patuljak je upravo uspeo da ščepa crva. Sada ga je vukao iz sve snage, pokušavajući da ga izvuče iz zaleđenog tla. Hari je tako dugo ćutao da Skrimdžer, skrenuvši pogled sa Harija na patuljka, reče: - Smešni čovečuljci, zar ne? Nego, šta kažeš, Hari?

- Ne razumem šta tačno želite - reče Hari polako. - „Da budem uz Ministarstvo“... šta to znači?

- O, pa ništa previše mukotrpno, uveravam te - reče Skrimdžer. - Kad bi te s vremena na vreme videli kako ulaziš i izlaziš iz Ministarstva, na primer, to bi ostavilo pravi utisak. A, naravno, dok si tamo, imao bi dovoljno prilike da popričaš sa Gevinom Robardsom, mojim naslednikom na mestu šefa Sedišta Aurora. Dolores Ambridž mi je rekla da gajiš ambicije da postaneš Auror. Pa, to bi se vrlo lako dalo srediti...

Hari oseti kako mu u dnu stomaka ključa gnev: - Znači, Dolores Ambridž je još u Ministarstvu, je li?

- Dakle, u osnovi - reče on kao da želi da razjasni nekoliko stvari - želeli biste da stvorite utisak kako ja radim za Ministarstvo?

- Svima bi pružilo podstrek kada bi mislili da se malo više zauzimaš, Hari - reče Skrimdžer, a u glasu mu se osećalo olakšanje što je Hari tako brzo skopčao. - „Izabrani“, znaš... moramo da

pružimo nadu ljudima, osećanje da se odvijaju uzbudljive stvari...

- Ali, ako budem stalno obilazio Ministarstvo - reče Hari, još uspevajući da održi glas u prijateljskim tonovima - zar se onda neće činiti da ja odobravam ono što Ministarstvo čini?

- Pa - reče Skrimdžer malčice se namrštivši - pa, da, to je deo razloga zašto bismo želeli da...

- Ne, ne bih rekao da će to moći - reče Hari ljubazno. - Vidite, meni se ne sviđaju neke stvari koje Ministarstvo radi. Zatvaranje Stena Ogranputice, na primer.

Skrimdžer je ćutao na trenutak, ali mu se izraz lica istog trena skameni.

- Nisam ni očekivao od tebe da razumeš - reče on ne uševajući da sakrije bes u glasu, za razliku od Harija. -Ovo su opasna vremena, te su stoga neophodne određene mere. Ti imaš tek šesnaest godina...

- Dambldor ima mnogo više od šesnaest godina, pa ni on ne misli da bi Sten trebalo da bude u Askabanu - reče Hari. - Pravite od Stena žrtveno jagnje, kao što od mene želite da napravite maskotu.

Odmeravali su se, dugo i napregnuto. Najzad, Skrimdžer reče, bez ikakvog pretvaranja ili topline: - Vidim. Radije bi, kao tvoj heroj, Dambldor, da se ogradiš od Ministarstva?

- Ne želim da me iskorišćavaju - reče Hari.

- Neki bi rekli da je tvoja dužnost da budeš od koristi Ministarstvu!

- Aha, a drugi bi možda rekli da je vaša dužnost da proverite da li su ljudi zaista Smrtožderi pre nego što ih strpate u zatvor - reče Hari, sada već gubeći strpljenje. - Radite ono što je radio i Barti Čučanj. Vi, ljudi, nikako da nešto uradite kako valja, zar ne? Ili imamo Fadža, koji se pretvara kako je sve bajno dok mu pod nosom ubijaju ljude, ili imamo vas, koji trpate pogrešne ljude u zatvor i pokušavate da se pretvarate kako Izabrani radi za vas!

- Znači ti nisi Izabrani? - reče Skrimdžer.

- Mislio sam da ste rekli kako to nije ni važno? - reče Hari, uz gorak osmeh. - Makar ne vama.

- Nije to trebalo da kažem - brzo će Skrimdžer. - To je bilo neumesno...

- Ne, bilo je iskreno - reče Hari. - Jedna od retkih iskrenih stvari koje ste mi rekli. Vas nije briga hoću li ostati živ ili umreti, ali vam je stalo da vam pomognem da ubedite sve ostale kako dobijate rat protiv Voldemora. Ministre, ja nisam zaboravio...

On podiže svoju desnu pesnicu. Tu, sijajući beličastim sjajem na nadlanici njegove hladne šake, behu ožiljci koje ga je Dolores Ambridž naterala da ureže u sopstveno meso: Neću više da lažem.

- Ne sećam se da ste pohrlili da me branite kada sam pokušavao svima da kažem da se Voldemor vratio. Prošle godine Ministarstvo nije bilo toliko voljno da budemo drugari.

Stajali su u tišini ledenoj kao i tlo pod njihovim nogama. Patuljak je najzad uspeo da iščupa crva i sada ga je veselo sisao, naslonivši se na donje grane rododendronovog grma.

- Šta to Dambldor smeri? - reče Skrimdžer osorno. -Kuda ide kad odsustvuje sa Hogvortska?

- Pojma nemam - reče Hari.

- A ne bi mi rekao ni da znaš - reče Skrimdžer - zar ne?

- Ne, ne bih - reče Hari.

- Pa, onda ću morati da vidim da li mogu to da otkrijem drugim sredstvima.

- Možete da pokušate - reče Hari ravnodušno. - Ali delujete mi pametniji od Fadža, pa sam mislio da ste nešto naučili iz njegovih grešaka. On je pokušao da ce nema u hogvortska posla. Možda ste primetili da on više nije ministar, ali da je Dambldor još direktor. Da sam na vašem mestu, ostavio bih Dambldora na miru.

Zavlada dug tajac.

- Pa, jasno mi je da je te vrlo dobro obučio - reče Skrimdžer, ledenih, stegnutih očiju iza svojih žičanih naočara. - Ti si Dambldorov čovek skroz-naskroz, je li, Poteru?

- Da, jesam - reče Hari. - Drago mi je da smo to raščistili.

I okrenuvši leđa ministru magije, on se krupnim koracima zaputi nazad prema kući.

17. Sećanje kao kod puža

Nekoliko dana posle Nove godine, kasno po podne, Hari, Ron i Džini poređase se ispred kuhinjskog

ognjišta, spremni za povratak na Hogvorts. Ministarstvo se postaralo za ovaj jednokratni priključak na flu-mrežu kako bi se učenici brzo i bezbedno vratili u školu. Samo je gospođa Vesli bila tu da se oprostila od njih, jer su gospodin Vesli, Fred, Džordž, Bil i Fler bili na poslu. Kad dođe trenutak rastanka, gospođa Vesli se rasplaka. Mada, istini za volju, u poslednje vreme joj je malo trebalo da se rasplače; plakala je u naletima još otkako je Persi izjurio iz kuće na Badnji dan, naočara umazanih pireom od paškanata (što su Fred, Džordž i Džini pokušavali da pripisu svako sebi u zaslugu).

- Ne plači, mama - reče Džini tapšući je po leđima dok je gospođa Vesli jecala na njenom ramenu. - Sve je u redu...

- Da, nemoj da se brineš za nas - reče Ron, dopustivši majci da mu spusti veoma vlažan poljubac na obraz ni za Persija. On je takav som da i nismo baš na velikom gubitku, zar ne?

Gospođa Vesli zajeca jače no ikada dok je Harija obavijala rukama.

- Obećaj mi da ćeš se čuvati... kloni se nevolje...

- Kao što uvek i činim, gospođo Vesli - reče Hari. - Znaš mene, volim tih i miran život.

Ona se zakikota kroz suze i odmače se.

- Budite dobri, svi vi...

Hari zakorači u smarašnu vatru i povika: - Hogvorts! - Bacio je poslednji pogled na kuhinju Veslijevih i na uplakano lice gospođe Vesli, pre nego što ga plamenovi obaviše. Obrćući se veoma brzo, on uhvati zamućene obrise drugih čarobnjačkih soba, koje bi mu nestale sa vidika pre nego što bi stigao da ih propisno osmotri. A zatim je usporavao, sve dok se najzad nije zaustavio pravo u kaminu kancelarije profesorke Mek Gonagal. Dok je on preskakao rešetku kamina, ona jedva podiže pogled sa svojih papira.

- "Bro veče, Poteru. Potrudi se da ne raznosiš pepeo po tepihu.

- Dobro, profesorka.

Hari ispravi naočare i izravna kosu kada se u kovitlacu pred njim pojavi Ron. Kada je i Džini stigla, sve troje izdefilovaše iz kancelarije profesorke Mek Go-nagal i zaputiše se pravo ka grifindorskom tornju. Dok su prolazili, Hari pogleda kroz prozore hodnika. Sunce je već tonulo iza zemljišta prekrivenog snegom dubljim od onog što je prekrivao baštu Jazbine. U daljini je spazio Hagrida kako hrani Bakbika ispred svoje kolibe.

- Tričarije - reče Ron samouvereno kada su došli do Debele dame, koja je delovala bleđe no inače, i trglala se na njegov glasan uzvik.

- Ne-reče ona.

- Kako"to misliš, „Ne“?

- Imamo novu lozinku - reče ona. - I molim te da ne vičeš.

- Ali nismo bili tu, kako da znamo...?

- Hari! Džini!

Hermiona je hitala ka njima, veoma rumena u licu, noseći ogrtač, šešir i rukavice.

- Došla sam pre nekoliko sati, baš sam bila dole da posetim Hagrida i Bak... hoću reći Uvelokrilog - reče ona kao bez daha. - Da li ste se lepo proveli za Božić?

- Aha - odmah će Ron - svašta se izdešavalo, Rufus Skrim...

- Imam nešto za tebe, Hari - reče Hermiona ne gledajući u Rona, niti dajući ikakvog znaka da ga je čula. - O, sačekaj... lozinka. Apstencija.

- Tačno tako - reče Debela dama slabim glasom, i otvori se ka njima, otkrivši rupu iza portreta.

- Šta je s njom? - upita Hari.

- Presisala je za Božić, očigledno - reče Hermiona prevrćući očima, predvodeći ih u krcat dnevni boravak. - Ona i njena prijateljica Violeta popile su sve vino na onoj slici sa pijanim monasima dole u hodniku kod učionice za čini. No...

Malo je petljala po svom džepu, a zatim izvuče svitak pergamenta sa Dambldorovim rukopisom.

- Sjajno - reče Hari, odmah ga odvijajući da bi otkrio kako je njegov sledeći čas kod Dambldora zakazan za naredno veče. - Imam svašta da mu kažem... a i tebi. Hajde da sednemo...

Ali u tom trenu začu se glasan cijuk: - Von-Vone! Lavander Braun dojuri niotkuda i baci se Ronu u naručje. Nekoliko posmatrača se zakikota; Hermiona se zajedljivo nasmeja i reče: - Tamo je

slobodan sto... dolaziš, Džini?

- Ne, hvala, rekla sam da ću se naći s Dinom - reče Džini, iako Hari nije mogao a da ne primeti da nije baš oduševljena. Ostavivši Rona i Lavander uhvaćene u koštac u nekoj vrsti vertikalnog rvačkog zahvata, Hari povede Hermionu do slobodnog stola.

- A kako si ti provela Božić?

- O, fino - slegnu ona ramenima. - Ništa posebno. Kako je bilo kod Von-Vona?

- Reći ću ti za koji tren - reče Hari. - Čuj, Hermiona, zar ne možeš...?

- Ne, ne mogu - reče ona odsečno. - Zato nemoj ni da pitaš.

- Mislio sam da si možda, znaš, tokom Božića...

- Debela dama je ta koja je popila bure petsto godina starog vina, Hari, a ne ja. I kakve su to važne vesti koje si želeo da mi kažeš?

Izgledala je odviše žustro da bi ce s njom raspravljao, te Hari odustade od razgovora o Ronu i prepriča joj sve što je saznao prisluškujući razgovor Melfoja i Snejpa.

Kada je završio, Hermiona je na trenutak zamišljeno sedela, a zatim reče: - Zar ne misliš...?

- ...da se pretvarao da nudi pomoć kako bi prevario Melfoja da mu kaže šta radi?

- Pa, da - reče Hermiona.

- Ronov tata i Lupin misle to isto - progundā Hari. - Ali to definitivno dokazuje da Melfoj nešto planira, to ne možeš da porekneš.

- Ne, ne mogu - odgovori ona polako.

- I da dela po Voldemorovim naređenjima, baš kao što sam i govorio!

- Hmm... da li je iko od njih dvojice zapravo pomenuo Voldemorovo ime?

Hari se namršti pokušavajući da se seti.

- Nisam siguran... Snejp je definitivno rekao „Tvoj gospodar“, a ko bi drugi to mogao da bude?

- Ne znam - reče Hermiona grizući se za usnu. - Možda njegov otac?

Ona se zagleda preko sobe, očevidno izgubljena u mislima, čak i ne primetivši Lavander, koja je golicala Rona. - Kako je Lupin?

- Nije baš najbolje - reče Hari, i ispriča joj sve o Lupinovoj misiji među vukodlacima i teškoćama s kojima se suočava. - Da li si čula za tog Fenrira Surog?

- Da, jesam! - reče Hermiona, preneražena. - A i ti si, Hari!

- Kada, na istoriji magije? I sama dobro znaš da nikada nisam slušao...

- Ne, ne, ne na istoriji magije... Melfoj je njime pripreteo Bordžinu! - reče Hermiona. - Tamo u Nokturn-aleji, zar se ne sećaš? Rekao je Bordžinu da je Suri stari porodični prijatelj i da će on proveravati Bordžinov napredak!

Hari zinu. - Zaboravio sam! Ali to dokazuje da je Melfoj Smrtožder, kako bi inače mogao da bude u kontaktu sa Surim i da mu naređuje šta da radi?

- To jeste prilično sumnjivo - uzdahnu Hermiona. - Sem ako...

- Ma daj - reče Hari u očajanju - ovo ne možeš da zaobideš!

- Pa... postoji mogućnost da je u pitanju prazna pretnja.

- Neverovatna si, stvarno jesi - reče Hari odmahuju-ći glavom. - Videćemo ko je u pravu... poješćeš ćeš svoje reči, Hermiona, baš kao i Ministarstvo. A, da, još sam se i posvađao sa Rufusom Skrimdžerom...

I ostatak večeri im je protekao u kuđenju ministra magije, jer je Hermiona, kao i Ron, mislila da je, posle svega što je Ministarstvo priredilo Hariju prošle godine, stvarno drsko od njih da sada traže pomoć od Harija-

Novo polugodište je narednog jutra počelo s prijatnim iznenađenjem za šestake: tokom noći, na oglasnu tablu dnevnog boravka bio je prikucan veliki natpis:

ČASOVI PREBACIVANJA

Ako imate sedamnaest godina, ili ćete navršiti sedamnaest 31. avgusta, ili pre toga datuma, kvalifikovani ste za dvanaestonedeljni kurs časova prebacivanja kod instruktora prebacivanja iz Ministarstva magije. Molimo vas da se prijavite ispod ukoliko želite da učestvujete.

Cena: 12 galeona.

Hari i Ron se pridružiše gomili ljudi koji su se gurali oko obaveštenja i na smenu upisivali imena

ispod njega. Ron je upravo izvadio pero da se prijavi ispod Hermione, kada se iza njega stvori Lavander, rukama mu prekri oči i uzbuđeno reče: - Pogodi ko je, Von-Vone? - Hari se okrenu i vide Hermionu kako se oholo udaljava; on je sustiže, nemajući nikavu želju da ostane sa Ronom i Lavander, ali na njegovo iznenađenje, Ron ih sustiže odmah iza rupe u portretu, jarkocrvenih ušiju, nezadovoljnog izraza lica. Bez reči, Hermiona ubrza korak ne bi li sustigla Nevila.

- Dakle... prebacivanje - reče Ron stavivši Hariju do znanja svojim tonom da ovaj ne treba da spominje ovo što se upravo odigralo. - Trebalo bi da bude zabavno, je li?

- Pojma nemam - reče Hari. - Možda je bolje kada sam to radiš, ja nisam baš mnogo uživao kada me je Dambldor poveo sa sobom.

- Zaboravio sam da si ti to već radio... bilo bi mi bolje da položim test iz prve - reče Ron delujući nervozno. - Fredu i Džordžu je to uspelo.

- Ipak, Čarli je prvi put pao, zar ne?

- Da, ali Čarli je veći od mene - Ron izvi ruke ispred tela, kao da je gorila - tako da Fred i Džordž nisu mnogo pričali o tome... makar ne njemu u lice...

- A kada možemo da polazemo sam ispit?

- Čim napunimo sedamnaest. Za mene je to već sada, u martu!

- Da, ali nećeš moći da se prebacuješ ovde, u zamku...

- Nije u tome stvar, zar ne? Svi će znati da bih mogao da se prebacujem kada bih hteo.

Ron nije bio jedini koji je bio uzbuđen pri pomisli na irebacivanje. Celog tog dana mnogo se pričalo o predstojećim časovima. Svi su mnogo polagali na to može li neko da nestaje i pojavljuje se po volji.

- Baš će biti kul kada budemo mogli da samo... - Šejmus pucnu prstima ne bi li dočarao nestajanje. - Moj pođak Fergus to stalno radi da bi me iznervirao, ček' samo kad i ja to budem mogao... neće više imati nijedan miran trenutak u životu...

Izgubljen u vizijama ove radosne mogućnosti, on mahnu svojim štapićem sa prevelikim oduševljenjem, te umesto da proizvede vodoskok čiste vode, što je toga dana bio predmet časova čini, on ispusti debeo mlaz, kao iz creva, koji se odbi o plafon i pogodi profesora Flitvika pravo po nosu.

- Hari se već irebacivao - reče Ron pomalo postidjenom Šejmusu, pošto se profesor Flitvik osušio jednim zamahom svog štapića i zadao Šejmusu da ispisuje rečenice (Ja sam čarobnjak, a ne babun koji višla ššaiom). - Dam... ovaj... neko ga je poveo sa sobom. Pridruženo irebacivanje, znaš.

- Opa! - prošaputa Šejmus, i on, Din i Nevil nagnuše glave malo bliže, ne bi li čuli kakav je osećaj irebacivaši se. Ostatak dana, Hari je bio pretrpan zahtevima ostalih šestaka da opiše osećaj irebacivanja. Ne samo da ih nije odvratio već su svi delovali očarano dok im je objašnjavao koliko je to neprijatno, i još je odgovarao na detaljna pitanja u deset do osam te večeri, kada je bio primoran da slaže i kaže da mora da vrati knjigu u biblioteku, ne bi li im pobegao da na vreme stigne na čas kod Dambldora.

Lampe u Dambldorovoj kancelariji behu upaljene, a portreti prethodnih direktora tiho su hrkali u svojim ramovima, dok je sito-za-misli ponovo spremno ležalo na stolu. Dambldorove šake ležale su pokraj njega, desna ugljenisana i ispečena kao i obično. Činilo se da uopšte nije zarasla, i Hari se zapita, možda već po stoti put, šta li je izazvalo tako neobičnu povredu, ali ne reče to glasno. Dambldor je rekao da će kad-tad saznati, a, u svakom slučaju, imao je drugu temu o kojoj je želeo da popriča. Ali pre nego što je Hari stigao da kaže bilo šta o Snejpu i Melfoju, Dambldor progovori.

- Čujem da si se tokom božićnih praznika sreo sa ministrom magije?

- Da - reče Hari. - Nije baš zadovoljan mnome.

- Ne - uzdahnu Dambldor. - A nije zadovoljan ni mnome. Moramo da se trudimo da ne pokleknemo pod našim mukama, Hari, već da nastavimo da se borimo dalje.

Hari se kiselo naceri.

- Hteo je da kažem čarobnjačkom društvu da Ministarstvo sjajno radi svoj posao.

Dambldor se nasmeši.

- To je prvobitno bila Fadžova ideja, znaš. Tokom poslednjih dana njegovog ministrovanja, dok se očajnički trudio da zadrži fotelju, zahtevao je sastanak s tobom, nadajući se da ćeš mu pružiti

podršku...

- Posle svega što je Fadž učinio prošle godine? - re-če Hari ljutito. - Posle Ambridžove?
- Rekao sam Kornelijusu da nema nikakve šanse, ali sama ideja nije nestala kada je on napustio kabinet. Nekoliko sati posle Skrimdžerovog imenovanja mi smo se susreli i on je zahtevao da organizujem sastanak s tobom...
- Znači, zato ste se svađali! - izlete Hariju. - Pisalo je u Dnevnom iroroku.
- Ponekad se i Proroku desi da objavi istinu - reče Dambldor - pa makar i slučajno. Da, zato smo se svađali. Pa, čini se da je Rufus najzad našao način da te satera u čošak.
- Optužio me je da sam „Dambldorov čovek, skroz-na-skroz“.
- Baš neučtivo od njega.
- Rekao sam mu da jesam.

Dambldor zausti da nešto kaže, ali zatim ponovo zatvori usta. Iza Harija, feniks Fokes ispusti dubok, nežno melodičan usklik. Hari se silno zbuni i postidi kada iznenada shvati da Dambldorove jarkoplave oči deluju prilično vlažno, te se žurno zagleda u svoja kolena. Međutim, kada je Dambldor progovorio, glas mu je bio posve smiren.

- Veoma sam dirnut, Hari.
- Skrimdžer je želeo da zna kuda idete kada niste na Hogvortsu - reče Hari i dalje netremice zureći u svoja kolena.
- Da, veoma je radoznao po tom pitanju - reče Dambldor, zvučeći veselo sada, i Hari pomisli da je bezbedno da ponovo podigne pogled. - Čak je pokušao da me uhodi. Krajnje zabavno, stvarno. Postavio je Douliša da me prati. To nije prošlo baš najsrećnije. Već sam jednom bio primoran da ureknem Douliša; učinio sam to ponovo uz veliko žaljenje.
- Znači, i dalje ne znaju kuda idete? - upita Hari nadajući se da će dobiti još neku informaciju o ovoj intrigantnoj temi, ali se Dambldor prosto nasmeši preko svojih polumesečastih naočara.
- Ne, ne znaju, a još uvek nije pravo vreme ni da ti saznaš. A sada, predlažem da se bacimo na posao, sem ukoliko nema još nešto...?
- Zapravo, ima, gospodine - reče Hari. - Radi ce o Melfoju i Snejpu.
- Profesoru Snejpu, Hari.
- Da, gospodine. Čuo sam ih kako pričaju tokom žurke profesora Pužoroga... pa, zapravo sam ih pratio...

Dambldor je saslušao Harijevu priču sa bezizražajnim licem. Kada je Hari završio, on je nekoliko trenutaka ćutao, a zatim reče: - Hvala ti što si mi to rekao, Hari, ali predlažem ti da ne misliš o tome. Ne verujem da je to od velikog značaja.

- Nije od velikog značaja? - ponovi Hari s nevericom. - Profesore, da li ste razumeli...?
- Da, Hari, budući da sam blagosloven izuzetnom mudročću, razumeo sam sve što si mi rekao - reče Dambldor pomalo oštro. - Mislim da bi možda mogao da razmotriš i mogućnost da sam razumeo više no ti. Ponavljam, drago mi je što si mi se poverio, ali dozvoli da te razuverim: nisi mi rekao ništa što bi me uznemirilo.

Hari je sedeo u besnoj tišini, streljajući Dambldora pogledom. Šta se zbiva? Da li to znači da je Dambldor zbilja naredio Snejpu da sazna šta to Melfoj radi, što bi značilo da je od Snejpa već čuo sve što mu je Hari upravo rekao? Ili ga je zapravo brinulo ono što je čuo, ali se pretvarao da nije tako?

- Dakle, gospodine - reče Hari glasom za koji se nadao da zvuči smireno i uljudno - vi definitivno i dalje verujete...?
- Do sada sam već jednom bio dovoljno tolerantan da ti odgovorim na to pitanje - reče Dambldor, ali više raje zvučao nimalo tolerantno. - Moj odgovor se nije promenio.
- Nego šta nego nije - začu se sarkastičan glas. Fineas Nigelus očigledno se samo pretvarao da spava. Dambldor nije obraćao pažnju na njega.
- A sada, Hari, moram da insistiram da nastavimo. Ima mnogo važnijih stvari o kojima moram s tobom da raspravljam večeras.

Hari je sedeo tu, osećajući se buntovno. Šta bi bilo da on odbije da se promeni tema, kada bi insistirao da zastupa slučaj protiv Melfoja? Kao da mu je pročitao misli, Dambldor zavrte glavom.

- Eh, Hari, kako se često ovo dešava, čak i među najboljim prijateljima! Svaki od nas veruje da je ono što on ima da kaže mnogo važnije od bilo čega što drugi ima da iznese!

- Ne mislim da je to što vi imate da kažete nevažno, gospodine - reče Hari kruto.

- Pa, potpuno si u pravu, pošto zbilja nije - reče Dambldor živahno. Večeras ću da ti pokažem dva sećanja, oba dobijena uz ogromne poteškoće, a drugo je, mislim, možda i najvažnije koje sam ikada dobio.

Hari na to ništa ne reče. I dalje se osećao besnim zbog načina na koji je primljeno ono što mu je poverio, ali nije znao šta bi dobio daljom raspravom.

- Dakle - reče Dambldor zvonkim glasom - sastali smo se večeras da nastavimo s pričom o Tomu Ridlu, koga smo poslednjeg časa ostavili na pragu godina koje su mu predstojale na Hogvortsu. Setićeš se koliko je bio uzbuđen kad je otkrio da je čarobnjak, kako je odbio moje društvo na putu do Dijagon-aleje, a da sam ga ja, za uzvrat, upozorio da ne nastavlja sa krađama kada stigne u školu.

- Pa, došao je i početak školske godine, a zajedno s njim i Tom Ridl, tihi dečak u polovnoj odori, koji se postrojio sa ostalim prvacima ne bi li bio razvrstan. Smešten je u kuću Sliterin gotovo istog trena kada mu je šešir za razvrstavanje dodirnuo glavu - nastavi Dambldor mašući pocrnalom rukom ka polici na kojoj je ležao šešir za razvrstavanje, drevan i nepomičan. - Koliko je Ridlu trebalo da sazna da je čuveni osnivač ove kuće mogao da razgovara sa zmijama, ne znam... možda je čuo te iste večeri. To saznanje moglo je samo da ga uzbudi i poveća njegovu sujetu.

- Međutim, ukoliko je i zastrašivao ili impresionirao svoje kolege Sliterince praktikovanjem nemuštog jezika u njihovom dnevnom boravku, ni reč o tome nije stigla do osoblja. Nije pokazivao nikakve vidljive znake osionosti ili nasilništva. Kao neuobičajeno talentovano i zgodno siročić, prirodno je što je zadobio pažnju i naklonost osoblja gotovo od trenutka svog dolaska. Činilo se da je učtiv, tih i željan znanja. Gotovo svi behu prijatno iznenađeni njime.

- Gospodine, zar im niste rekli kakav je bio kada ste ga sreli u sirotištu? - upita Hari.

- Ne, nisam. Iako nije pokazivao ni trunke kajanja, moguće je da mu je bilo žao zbog toga kako se ranije ponašao, i da je odlučio da okrene novi list. Odlučio sam da mu pružim tu priliku.

Dambldor zastade i ispitivački pogleda u Harija, koji je zaustio da nešto kaže. Opet ta Dambldorova sklonost da veruje ljudima uprkos neoborivim dokazima da to ne zaslužuju! Ali onda se Hari setio nečega...

- Ali niste mu stvarno poverovali, gospodine, zar ne? Rekao mi je... Rddl koji je izašao iz onog dnevnika rekao je: „Dambldor me nikada nije voleo, za razliku od ostalih nastavnika.“

- Recimo samo da nisam uzeo zdravo za gotovo da je on vredan poverenja - reče Dambldor. - Kao što sam već rekao, odlučio sam da ga pomno posmatram, što sam i činio. Ne mogu da se pretvaram da sam u početku mnogo toga saznao držeći ga na oku. Bio je veoma rezervisan u mom prisustvu. Osećao je, siguran sam u to, da mi je, u trenutku ushićenja zbog saznanja koji je njegov pravi identitet, rekao previše o sebi. Pazio je da nikada više ne otkrije toliko, ali nije mogao da povuče ono što mu se omaklo u uzbuđenju, niti ono što mi je poverila gospođa Kol. Međutim, bio je dovoljno razborit da i ne pokušava da me šarmira kao što je šarmirao mnoge moje kolege.

- Dok je završavao razrede u školi, okupio je oko sebe grupicu predanih prijatelja. Zovem ih tako, u nedostatku boljeg izraza, iako sam ti već rekao da Ridl, bez sumnje, nije osećao nikakvu prisnost ni sa jednim od njih. Ova grupica je stekla neku vrstu mračne slave unutar zamka. Bila je to šarolika grupica. Mešavina slabih, koji traže zaštitu, ambicioznih, koji traže da podele nečiju slavu, i siledžija, koji su težili ka vođi koji bi mogao da im pokaže prefinjenije oblike okrutnosti. Drugim rečima, bile su to preteče Smrtoždera, a neki od njih su zbilja i postali prvi Smrtožderi, nakon što su napustili Hogvorts.

- Pod strogom Ridlovom kontrolom, nikada nisu uhvaćeni u nedelu, iako je njihovih sedam godina na Hogvortsu obeleženo nizom neprijatnih incidenata s kojima nikada nisu uspeli da ih na pravi način povežu, od kojih je, naravno, najozbiljniji bio otvaranje Dvorane tajni, što je prouzrokovalo smrt jedne devojčice. Kao što znaš, Hagrid je pogrešno optužen za taj zločin.

- Nisam uspeo da pronađem mnogo sećanja na Ridla iz hogvortskih dana - reče Dambldor položivši svoju uvelu ruku na sito-za-misli. - Od svih koji su ga tada poznavali, retko ko je spreman da priča

o njemu. Isuviše su prestrašeni. Ono što znam, otkrio sam nakon što je on napustio Hogvorts, posle mnogo mukotrpnog truda, tek kada sam ušao u trag nekolicini kojima sam na prevaru izmamio pokojnu reč, i nakon što sam pretraživao stare spise i ispitivao normalske i čarobnjačke svedoke.

- Oni koje sam uspeo da ubedim da pričaju o njemu rekli su mi da je Ridl bio opsednut svojim roditeljima. To je, naravno, razumljivo. Odrastao je u sirotištu i prirodno je što je želeo da sazna kako je dospelo tamo. Čini se da je uzalud tragao za bilo kakvim pomenom Toma Ridla Starijeg na štitovima u sobi sa trofejima, na spiskovima asistenata u starim školskim arhivama, čak i u knjigama iz čarobnjačke istorije. Najzad je morao da prihvati da njegov otac nikada nije kročio na Hogvorts. Pretpostavljam da je tada zauvek odbacio svoje ime, preuzeo identitet Lorda Voldemora, i počeo da istražuje porodicu svoje dotada prezrene majke... žene za koju je, setićeš se, verovao da ne može biti veštica ako je poklekla toj sramotnoj ljudskoj slabosti zvanoj smrt.

- Jedino polazište beše mu „Marvolo“, što je, kako je saznao od uprave sirotišta, bilo ime oca njegove majke. Najzad, posle mukotrpnog istraživanja po starim knjigama čarobnjačkih porodica, otkrio je postojanje Sliterinovih preživelih naslednika. A u leto kad je napunio šesnaest godina, napustio je sirotište u koje se svake godine vraćao, i krenuo da potraži svoje rsfake Ispijene. A sada, Hari, molio bih te da ustaneš...

Dambldor se podiže, i Hari vide da on ponovo drži malenu kristalnu bočicu ispunjenu uskovitlanim, bisernim sećanjem.

- Bio sam veoma srećne ruke kada sam ovo uspeo da prikupim - reče on sipajući svetlucavu masu u sito-za-misli. - Kao što ćeš i sam shvatiti kada ga budeš iskusio. Hoćemo li?

Hari zakorači prema kamenom sudu i pokorno se sagnu sve dok mu lice ne utonu kroz površinu sećanja; iskusio je poznat osećaj padanja kroz ništavilo, a zatim se sručio na prljav kameni pod u gotovo potpunoj tmuni.

Bilo mu je potrebno nekoliko sekundi da prepozna mesto, a za to vreme Dambldor mu se pridružio. Kuća Ispijenih sada je bila neopisivo prljavija od ičega što je Hari ikada video. Tavanica je bila prekrivena gustom paučinom, pod naslagama šroke; buđava i trula hrana ležala je na stolu između mnoštva skorelih sudova. Jedina svetlost dopirala je iz pravca treperave sveće smeštene kraj nogu čoveka toliko zaraslog u kosu i bradu da Hari nije mogao da mu vidi ni oči ni usta. Ležao je srozan u fotelji kraj kamina, i Hari se na tren zapita da nije mrtav. Ali tada se začu glasna lupa na vratima i čovek se uz trzaj probudi, podigavši štapić u desnoj ruci, a kratak nož u levoj.

Vrata se uz škripu otvoriše. Tu na pragu, držeći staromodnu lampu, stajao je dečak koga je Hari odmah prepoznao: visok, bled, tamnokos i zgodan - tinejdžer Voldemor.

Voldemorov pogled polako pređe preko čumeza, a zatim spazi čoveka u fotelji. Nekoliko sekundi su se gledali, a zatim se čovek teturajući uspravi, začangrljavši mnogobrojnim praznim bocama koje su mu se nalazile pod nogama.

- TI! - zagrme on. - TI!

I pijano nagrnu na Ridla visoko podigavpš štapić i nož.

- Stani.

Ridl progovori nemuštim jezikom. Čovek zakoči, sudarivši se sa stolom, a buđavo posuđe uz tresak popada po podu. Zurio je u Ridla. Zavladao je dug tajac dok su odmeravali jedan drugog. Čovek ga najzad prekide.

- Ti govoriš njime?

- Da, ja govorim njime - reče Ridl. On krenu napred kroz sobu, pustivši da se vrata zalupe za njim. Hari nije mogao a da ne oseti samoprekorno divljenje prema Voldemorovom potpunom odsustvu straha. Njegovo lice je izražavalo samo gađenje i možda razočaranje.

- Gde je Marvolo? - upita on.

- Mrtav je - reče ovaj drugi. - Umro upe mnogo godina, zar ne?

Ridl se namršti. -A ko si onda ti?

- J a sam Morfin, je l' da?

- Marvolov sin? -Naravno dajesam, nego...

Morfin skloni kosu sa svog prljavog lica ne bi li bolje osmotrio Ridla, i Hari primeti da na desnoj ruci nosi Marvolov prsten sa crnim kamenom.

- Mislio sam da si onaj Normalac - prošaputa Morfin. - Sšrašno ličiš na onog Normalca.
- Kog Normalca? - oštro će Ridl.
- Onog Normalca za kogse moja sesšra zagrejala, onog ššo živi u velikoj kući ireko iuša - reče Morfin i neočekivano pljunu na pod između njih. - Baš ličiš na njega. Ridla. Ali on je sada mašoriji, je l' da? Sšariji je od šebe, kad bolje razmislim...
Morfin je delovao pomalo ošamućeno i neznatno se klatio, i dalje stežući ivicu stola radi potpore.
- On doš'o nazad, vidiš - reče on glupavo.
Voldemort je zurio u Morfina, kao da procenjuje svoje mogućnosti. Sada mu pride malo bliže i reče:
- Ridl se vrašio?
- Jes'', osšavio ju je, a šako joj u šreba kad se udala za đubre! - reče Morfin ponovo pljunuvši na pod. - Oiljačkala nas je, znaš, upe nego ššo je iobegla! Gde je medaljon, je li, gdeje Slišerinov medaljon?
Voldemort mu ne odgovori. Morfin je ponovo počeo da besni. Vitlao je nožem i vikao: - Obeščasšila nasje, jecme, Ša mala drolja! A ko si ši, ššo dolaziš "vamo u iiŠaš za sve Šo? Sveje šo gošovo, zar ne... gošovoje...
On skrenu pogled, malkice se zateturavši, a Voldemort krenu ka njemu. Istog časa se spusti neprirodna tama, ugasivši Voldemortovu lampu i Morfinovu sveću, ugasivši sve...
Dambldorovi prsti se čvrsto skupiše oko Harijeve ruke i odmah zatim već su jezdšš nazad ka sadašnjosti. Nežna zlatna svetlost u Dambldorovoj kancelariji kao da je zaslepela Harija posle one neprobojne tmine.
- Zar je to sve? - odmah će Hari. - Zašto se zamračilo, šta se dogodilo?
- Jer se Morfin nije sećao ničega od tog trenutka pa nadalje - reče Dambldor pokazavši Hariju da sedne na svoje mesto. - Kada se sledećeg jutra probudio, ležao je na podu, sasvim sam. Marvolov prsten je nestao.
- U međuvremenu, u seocetu po imenu Mali Henglton, služavka je jurcala duž glavne ulice vrišteći kako se u dnevnoj sobi velike kuće nalaze tri leša: Tom Ridl Stariji i njegovi otac i majka.
- Normalske vlasti su bile zbunjene. Koliko sam obavešten, ni do dana današnjeg ne znaju kako su Ridlovi umrli, jer kletva Avada kedavra obično ne ostavlja trag... čast izuzetku koji stoji preda mnom - dodade Dambldor klimnuvši glavom ka Harijevom ožiljku. - Ministarstvo je, s druge strane, odmah znalo da je ovo ubistvo čarobnjačko maslo. Takođe su znali da osuđivani mrzitelj Normalaca živi s druge strane doline, preko puta kuće Ridlovih, mrzitelj Normalaca koji je već jednom utamničen zbog napada na jednog od ubijenih ljudi.
- Stoga je Ministarstvo pozvalo Morfina. Nisu morali da ga ispituju, niti da koriste veritaserum ili legilimenciju. Na licu mesta je priznao ubistvo, odajući detalje koje je samo ubica mogao da zna. Ponosan je, rekao je, što je pobio Normalce, i dodao da je svih tih godina čekao da mu se ukaže prilika. Predao je svoj štapić, za koji je dokazano da je iskorišćen za ubistvo Ridlovih. I bez ikakvog opiranja dopustio je da ga odvedu u Askaban. Jedino što ga je uzrujalo bila je činjenica da je nestao prsten njegovog oca. „Ubiće me što sam ga izgubio", stalno iznova je ponavljao svojim hapsiocima. „Ubiće me što sam izgubio njegov prsten." I to je, očigledno, sve što je od tog trenutka progovarao. Ostatak života proveo je u Askabanu, žaleći za gubitkom poslednjeg preostalog predmeta Marvolovog nasleđstva, i sahranjen je pored zatvora zajedno sa drugim sirotim dušama koje su preminule unutar njegovih zidina.
- Znači Voldemort je ukrao Morfinov štapić i upotrebio ga? - reče Hari uspravivši se na stolici.
- Tako je - reče Dambldor. - Nemamo nikakva sećanja koja bi nam to pokazala, ali mislim da je sasvim izvesno šta se odigralo. Voldemort je okamenio svog strica, uzeo njegov štapić, i produžio preko doline do „velike kuće preko puta". Tu je ubio Normalca koji je napustio njegovu veštičju majku i, pride, svoje normalske babu i dedu, zatirući seme ostatku bezvredne loze Ridlovih, osvetivši se ocu koji ga nikada nije želeo. Zatim se vratio u udžericu Ispijenih, izveo složenu magijsku čin koja će usaditi lažna sećanja u um njegovog strica, položio Morfinov štap kraj njegovog onesvešćenog vlasnika, ukrao drevni prsten koji je ovaj nosio, i otišao.
- A Morfin nikada nije shvatio da on to nije učinio?
- Nikada - reče Dambldor. - Dao je, kao što rekoš, puno i hvalisavo priznanje.

- Ali sve vreme je imao ovo pravo sećanje na njega!
- Da, ali bila mi je potrebna sva moja veština legilimensa da ga izmamim iz njega - reče Dambldor.
- A i što bi iko hteo da dublje zađe u Morfinov um kada je ovaj već priznao zločin? Međutim, uspeo sam da posetim Morfina tokom poslednjih nedelja njegovog života, onda kada sam već pokušavao da otkrijem o Voldemorovoj prošlosti što više mogu. Izvukao sam ovo sećanje uz velike poteškoće. Kada sam video šta sadrži, pokušao sam da ga iskoristim ne bih li sredio da Morfina puste iz Askabana. Međutim, pre nego što je Ministarstvo donelo odluku, Morfin je umro.
- Ali kako Ministarstvo nije shvatilo da je Voldemor sve to podmetnuo Morfinu? - upita Hari ljutito.
- Tada je bio maloletan, zar ne? Mislio sam da mogu da otkriju maloletničku magiju!
- Sasvim si u pravu... mogu da otkriju magiju, ali ne i počinio: setićeš se da te je Ministarstvo okrivilo za lebdeću čin koju je, zapravo, izveo...
- Dobi - zareža Hari. Ta nepravda još ga je izjedala. - Znači, ako ste maloletni, a izvodite magiju u kući odrasle veštice ili čarobnjaka, Ministarstvo neće znati?
- Svakako neće biti u stanju da razluče ko je izveo magiju - reče Dambldor nasmešivši se kad vide izraz velike ogorčenosti na Harijevom licu. - Pouzdaju se u roditelje veštica i čarobnjaka da nateraju svoje potomke na poslušnost u svojoj kući.

- Pa to su gluposti - obrecnu se Hari. - Vidite šta se ovde dogodilo, vidite šta je bilo sa Morfinom!
- Slažem se - reče Dambldor. - Šta god Morfin bio, nije zaslužio da umre na taj način, okrivljen za ubistva koja nije počinio. Ali već je kasno, a želim da vidiš još jedno prisećanje pre no što se rastanemo...

Dambldor iz unutrašnjeg džepa izvadi još jednu kristalnu bočicu i Hari opet zaneme, setivši se da je Dambldor rekao da je ovo najvažnija koju je dosad prikupio. Hari primeti da sadržaj s teškoćom ulazi u sito-za-mi-sli, kao da se neznatno zgrušao. Da li su sećanja isparila?

- Ovo neće dugo potrajati - reče Dambldor kada je napokon ispraznio bočicu. - Vratićemo se za tili čas. A sad ponovo u sito-za-misli, onda...

I Hari ponovo propade kroz srebrnu iovršinu, ovaj put sletevši tačno ispred čoveka koga je odmah prepoznao.

Beše to mnogo mlađi Horacije Pužorog. Hari se toliko navikao da ga gleda ćelavog da mu je prizor Pužoroga sa gustom, sjajnom kosom boje slame bio prilično uznemirujuć. Izgledao je kao da je pokrio glavu slamom, iako je na temenu već imao ćelavo parče kože veličine galeona. Njegovi brkovi, manje masivni no što su to bili ovih dana, behu ričkastoplavi. Još nije bio zdepast kao Pužorog kojeg je Hari poznao, iako su mu zlatni dugmići na bogato izvezenom prsluku bili pod priličnim napom. Njegova mala stopala odmarala su se na somotskom jastučiću, a on se zavalio u udobnu fotelju sa naslonima za ruke, držeći u jednoj ruci čašicu vina, a drugom preturajući po kutiji ušećerenog ananasa.

Kad se Dambldor pojavi kraj njega, Hari se osvrnu i vide da stoje u Pužorogovoj kancelariji. Šest mladića sedelo je oko Pužoroga, svi na tvrđim ili nižim sedištima od njegovog, svi u dubokom pubertetu. Hari smesta prepozna Ridla. Njegovo lice bilo je najlepše, i bio je najopušteniji od svih dečaka. Desna ruka mu je nehajno ležala na naslonu stolice. Uz trzaj, Hari primeti da on nosi Marvolov zlatno-crni prsten. Već je bio ubio svog oca.

- Gospodine, da li je istina da profesorka Veselomisla ide u penziju? - upita Ridl.

- Tome, Tome, i kad bih znao, ne bih mogao da ti kažem - reče Pužorog, mašući prekorno prstom prekrivenim šećerom ka Ridlu, mada je neznatno pokvario utisak time što mu je namignuo. - Moram priznati da bih voleo da znam odakle dobijaš obaveštenja, momče. Mnogo više znaš od polovine osoblja, odista.

Ridl se nasmeši, a ostali dečaci prasnuše u smeh i zadivljeno ga pogledaše.

- Uz tvoju neverovatnu sposobnost da znaš stvari koje ne bi smeo, i uz tvoje pažljivo laskanje ljudima od važnosti... uzgred, hvala ti na ananasi, potpuno si u pravu, tomije omiljeni...

Dok su se dečaci kikotali, desi se nešto veoma čudno. Cela soba se ispuni gustom belom maglom, tako da Hari nije video ništa izuzev Dambldorovog lica, koji stajao je tik kraj njega. Zatim se kroz maglu prolomi Pužorogov glas, neprirodno glasan: -... loše ćeš završiši, momče, upamti moje reči.

Magla se naglo raščisti, kao što se i pojavila, a ipak, niko se nije obazirao na nju, niti je iko pokazivao da se nešto neobično dogodilo. Unezveren, Hari se osvrnu oko sebe kada mali zlatni sat koji je stajao na Pužorogovom stolu otkuca jedanaest sati.

- Bože blagi, zar je već toliko? - reče Pužorog. - Bolje da pođete, momci, inače ćemo svi biti u nevolji. Lestrejndž, hoću da završiš sastav do sutra, inače ti sledi kaznena nastava. Isto važi i za tebe, Ejvori.

Pužorog se iskobelja iz fotelje i ponese praznu čašu do stola, dok su dečaci izlazili jedan po jedan. Ridl je, međutim, ostao poslednji. Hari je primetio da namerno odugovlači, želeći da bude sam u sobi sa Pužorogom.

- Požuri, Tome - reče Pužorog okrenuvši se i shvativši da je ovaj još tu. - Ne želiš da te uhvate izvan kreveta u ovo doba, a još si i asistent...

- Gospodine, želeo sam nešto da vas upitam.

- Onda pitaj, momče, samo pitaj...

- Gospodine, pitao sam se šta znate o....o Horkruksima?

A onda se to ponovi: gusta magla ispuni prostoriju. tako da Hari uopšte nije mogao da vidi ni Pužoroga ni Ridla; samo Dambldora, koji se smireno smeškao kraj njega. A zatim Pužorogov glas ponovo odjeknu, kao i pre.

- Ne znam ništa o Horkruksima, aida znam, ne bih ti rekao! A sada da si se smesša izgubio odavde u nemoj da še ionovo čujem da ih iominješ!

- To je to - reče Dambldor smireno stojeći pokraj Harija. - Vreme je da pođemo.

I Harijeva stopala napustiše pod, da bi nekoliko trenutaka kasnije dotakla tepih ispred Dambldorovog stola.

- To je sve što ima? - reče Hari tupo.

Dambldor je rekao da je ovo najznačajnije sećanje od svih, ali Hari nije shvatao šta je to toliko značajno u njemu. Dobro, tu je bila ta magla, a i činjenica da je niko nije primetio beše čudna, ali, izuzev toga, izgledalo je da se ništa nije dogodilo, sem što je Ridl postavio pitanje, i nije dobio odgovor.

- Kao što si možda primetio - reče Dambldor ponovo sedajući za sto - to sećanje je izmenjeno.

- Izmenjeno? - ponovi Hari, i on sedajući.

- Svakako - reče Dambldor. - Profesor Pužorog je datljao po sopstvenim sećanjima.

- Ali zašto bi to učinio?

- Zato, rekao bih, što se stidi onoga čega ce seća - reče Dambldor. - Pokušao je da prepravi sećanje ne bi li sebe prikazao u što boljem svetlu, izbrisavši delove koje nije želeo da vidim. To je, kao što si sigurno primetio, vrlo grubo izvedeno, što je dobro, jer pokazuje da je pravo sećanje još tu, ispod izmena.

- I tako ću ti, po prvi put, zadati domaći zadatak, Hari. Tvoj posao biće da ubediš profesora Pužoroga da ti da pravo sećanje, koje će, bez sumnje, biti najvažniji podatak od svih.

Hari se zagledao u njega.

- Ali, gospodine - reče trudeći sa da mu glas odaje poštovanje - ja vam sigurno nisam potreban... mogli biste da upotrebite legilimenciju... ili veritaserum...

- Profesor Pužorog je izuzetno sposoban čarobnjak koji će očekivati i jedno i drugo - reče Dambldor. - Mnogo je bolji u oklumenciji od sirotog Morfina Ispijenog, a začudio bih se kada bih otkrio da sa sobom ne nosi protivotrov za veritaserum još otkako sam ga prisilio da mi da ovu travestiju od sećanja.

- Ne, mislim da bi bilo glupo pokušavati da silom izvučemo istinu od profesora Pužoroga, i to bi nanelo više štete nego koristi. Ne želim da on napusti Hogvorts. Međutim, i on ima slabosti, kao i svi mi, a ja verujem da si ti jedina osoba koja bi mogla da probije njegove odbrane. Od velike je važnosti da nabavimo pravo sećanje, Hari... koliko je to važno, znaćemo tek kada budemo videli pravu stvar. Stoga, srećno... i laku noć.

Pomalo zatečen ovim naglim otpuštanjem, Hari brzo skoči.

- Laku noć, gospodine.

Dok je zatvarao vrata za sobom, razgovetno je čuo Fineasa Nigelusa kako kaže: - Ne razumem

zašto bi dečak to mogao da izvede bolje od tebe, Dambldore.

- Ne bih ni očekivao da razumeš, Finease - odgovori Dambldor, a Fokes ispusti još jedan dubok, melodičan krik.

18. Rodendanska iznenađenja

Sledećeg dana Hari je Ronu i Hermioni ispričao kakav mu je zadatak Dambldor poverio, iako odvojeno, jep je Hermiona i dalje odbijala da ostane u Ronovom prisustvu duže nego što je potrebno da mu uputi prezriv pogled.

Ron je mislio da Hari neće imati nikakvih problema sa Pužorogom.

- On te obožava - reče on za vreme doručka, nonšalantno mašući viljuškom punom prženih jaja. - Neće ti ništa odbiti, je l' dd? Pogotovo ne svom malom Princu napitaka. Samo ga sačekaj posle časa danas po podne i pitaj ga.

Hermiona je, međutim, sumornije gledala na to.

- Mora da je rešen da sakrije šta se zaista dogodilo kad ni Dambldor nije uspeo da to izvuče iz njega - reče ona tihim glasom, dok su stajali u napuštenom, snežnom dvorištu za vreme odmora. - Horkruksi... Horkruksi... nisam ni čula za njih...

- Nisi?

Hari je bio razočaran; nadao se da će Hermiona moći da mu da neki nagoveštaj šta su to Horkruksi.

- Mora da je to neka izuzetno napredna mračna magija, jer zašto bi inače Voldemor želeo da zna o njima? Mislim da će ti biti teško da dobiješ tu informaciju, Hari, moraćeš da budeš veoma pažljiv kada budeš prišao Pužorogu, smisli neku strategiju...

- Ron misli da bi trebalo da ga sačekam posle časa napitaka danas po podne...

- A, pa ako Von-Von tako misli, bolje da tako i učiniš - reče ona odmah se razbesnevi. - Uostalom, kada je Von-Von pogrešio u proceni?

- Hermiona, zar ne možeš...

- Ne! - reče ona ljutito, i odjuri ostavivši Harija samog u snegu do članaka.

Časovi napitaka su ovih dana bili ionako dovoljno neprijatni, pošto su Hari, Ron i Hermiona morali da dele klupu. Danas je Hermiona okrenula svoj kotao na drugu stranu stola kako bi bila bliže Erniju, i ignorisala je i Harija i Rona.

- Šta si joj ši učinio? - promrmlja Ron Hariju, posmatrajući Hermionin nadmeni profil.

Ali pre nego što je Hari mogao da mu odgovori, Pužorog je iz prednjeg dela prostorije pozvao na tišinu.

- Smirite se, smirite se, moliću! Brzo, hajde, imamo dosta toga da pređemo danas po podne! Golpalotov Treći zakon... ko može da mi kaže...? Gospođica Grendžer može, naravno!

Hermiona punom brzinom odrecitova: - Golpalotov-Treći-zakon-ističe-da-će-protivotrov-za-mešavinu-otrova-bitijednak-ili-veći-zbiru-protivotrova-za-sva-ki-od-zasebnih-sastojaka.

- Tačno tako! - ozari se Pužorog. - Deset poena za Grifindor! A sada, ako uzmemo Golpalotov Treći zakon kao istinit...

Hari je rešio da se pouzda u Pužorogovu reč da je Golpalotov Treći zakon istinit, jer nije razumeo ništa od izrečenog. Čini se da niko osim Hermione nije uspeo da prati ono što je Pužorog sledeće rekao...

- ...što znači da, naravno, pod pretpostavkom da smo postigli pravilnu identifikaciju sastojaka napitka pomoću Skarpinove otkrivajuće čini, naš prvenstveni cilj nije relativno jednostavno odabiranje protivotrova za te sastojke same po sebi, već da pronađemo dodatnu komponentu koja će, gotovo alhemijskim procesom, pretvoriti ove različite elemente...

Ron je sedeo kraj Harija poluotvorenih usta, odsutno žvrljajući po svom novom primerku Višeg nivoa siravljanja naišaka. Ron je neprekidno zaboravljao da više ne može da se osloni na Hermioninu pomoć da se izvuče onda kada nije u stanju da shvati šta se zbiva.

- ...i stoga - završi Pužorog - hoću da svako od vas uzme po jednu od ovih bočica sa mog stola. Treba pre kraja časa da stvorite protivotrov za otrov koji se nalazi u njima. Srećno, i ne zaboravite na svoje zaštitne rukavice!

Hermiona napusti svoje mesto i već je bila na pola puta do Pužorogovog stola pre nego što je ostatak razreda shvatio da je vreme da se pokrenu, a kada su se Hari, Ron i Erni vratili za sto, već je sipala sadržaj bočice u kotlić i potpaljivala vatru pod njim.

- Baš šteta što Princ neće moći da ti pomogne oko ovoga, Hari - reče ona veselo dok se uspravljala.
- Ovaj put moraš da razumeš primenu principa. Nema prečica i varanja!

Ozlojeđen, Hari otčepi otrov koji je uzeo sa Pužorogovog stola, koji beše drečavoružičast, prosu ga u svoj kotlić i zapali vatru ispod njega. Nije imao pojma šta sledeće treba da radi. On se osvrnu ka Ronu, koji je sada stajao tu i izgledao prilično tupavo, pošto je kopirao sve što je Hari dosad uradio.

- Siguran si da Princ nema nikakve savete? - promrmlja Ron Hariju.

Hari izvuče svoj verni primerak Višeg nivoa siravljanja nanišaka i otvori poglavlje o protivotrovima. Tu je bio Golpalotov Treći zakon, naveden od reči do reči kao što ga je Hermiona izrecitovala, ali nije bilo nijedne prosvetljujuće beleške Prinčevim rukopisom koja bi objasnila šta to znači. Očigledno da Princ, baš kao Hermiona, nije imao nikakve probleme da ga razume.

- Ništa - reče Hari smrknuo.

Hermiona je sada radosno mahala štapićem iznad svog kazana. Nažalost, nisu mogli da imitiraju čin koju je izvodila jer se sada toliko izveštala u neizgovorenim činima da nije morala da izgovara reči naglas. Erni Mekmilan je, međutim, iznad svog kotlića, mrmljao reči – Specialis revelio!-koje su zvučale impresivno, te Hari i Ron brže-bolje krenuše da ga imitiraju.

Hariju je trebalo samo pet minuta da shvati kako mu se njegova reputacija najboljeg spravljача napitaka u razredu obrušava na glavu. Pužorog je pun nade provirio u njegov kotlić tokom prvog obilaska tamnice, spreman da usklikne od ushićenja kao što je to inače činio, a umesto toga se žurno povukao, kašljući, kada ga je zapahnuo miris pokvarenih jaja. Hermionin izraz lica nije mogao da bude samozadovoljniji; mrzela je što je bila u senci na svakom času napitaka. Sada je presipala misteriozno razdvojene sastojke u deset različitih kristalnih bočica. Više zato da ne bi morao da posmatra ovaj iritirajući prizor, Hari se nagnu nad knjigu Polukrvnog Princa i okrenu nekoliko stranica nepotrebnom silinom.

I beše tu, naškrabano tik preko dugog spiska protivotrova:

Samo im gurnite bezoar u grlo.

Hari se zagledao u ove reči na trenutak. Zar nije jednom, nekada davno, čuo za bezoare? Zar ih nije Snejp pomenuo tokom njegovog prvog časa napitaka? Kamen koji se vadi iz sšomaka kože u on vas ššiši od većine ošrova.

To nije bio odgovor na Golpalotov problem, i da je Snejp još njihov nastavnik, Hari se ne bi usudio da to uradi, ali ovo je bio trenutak koji je zahtevao očajničke mere. On požuri ka plakaru sa sastojcima i stade da kopa po njemu, odgurnuvši u stranu jednorogove rogove i zamršeno suvo bilje sve dok nije pronašao, na samom dnu, malenu kartonsku kutiju na kojoj beše naškrabana reč „Bezoari“.

On otvori kutiju baš kada je Pužorog viknuo: - Još samo dva minuta! - Unutra se nalazilo šest skvrčenih smeđih predmeta, koji su više ličili na sasušene bubrege nego na pravo kamenje. Hari zgrabi jedan, vrati kutiju u plakar i požuri nazad do svog kazana.

- Vreme je... ISTEKLO! - viknu Pužorog srdačno. -Pa, da vidimo šta ste uradili! Blejze... šta imaš za mene?

Pužorog se polako kretao duž prostorije ispitujući različite protivotrove. Niko nije završio zadatak, iako je Hermiona pokušavala da nabije još nekoliko sastojaka u svoju bočicu pre no što Pužorog stigne do nje. Ron je potpuno odustao, i samo se trudio da ne udiše pokvarena isparenja koja su dopirala iz njegovog kotlića. Hari je samo stajao i čekao, stežući bezoar u pomalo znojavoj šaci.

Pužorog je došao do njihovog stola na samom kraju. Omirisao je Ernijev napitak, i prešao na Ronov sa grimasom na licu. Nije se zadržao kod Ronovog kotlića, već se hitro udaljio suzbijajući nagon za povraćanjem.

- A ti, Hari - reče on. - Šta imaš da mi pokažeš? Hari ispruži ruku, sa bezoarom na dlanu.

Pužorog ga je posmatrao s visine čitavih deset sekundi. Hari se na trenutak zapitao da li će da više na njega. A zatim on zabaci glavu i grohotom se nasmeja.

- Imaš petlju, momče! - zagrme on uzimajući bezoar i podižući ga da ceo razred može da ga vidi. -

O, baš si kao tvoja majka... pa, ne mogu da te krivim... bezoar bi svakako delovao kao protivotrov za sve ove napitke!

Hermiona, znojava u licu i garavog nosa, delovala je mahnito. Njen poludovršeni protivotrov, koji se sastojao od pedeset i dva sastojka, uključujući i komad njene sopstvene kose, mirno se krčkao iza Pužoroga, koji je sada imao pred očima samo Harija.

- A ti si se sam cijeplio setio bezoara, je li, Hari? - upita ona kroz stisnute zube.

- To je individualni duh kakav pravi spravljač napitaka mora da poseduje! - reče Pužorog veselo, pre nego što je Hari stigao da odgovori. - Baš kao njegova majka, i ona je isto tako intuitivno shvatala napitke, bez sumnje je to nasledio od Lili... da, Hari, da, ako imaš bezoar pri ruci, naravno da će to poslužiti... Mada ni oni ne deluju protiv svega, i prilično su retki, ipak вреди znati kako mešati protivotrove...

Jedina osoba u prostoriji koja je delovala gnevnije od Hermione beše Melfoj, koji je, Hariju je bilo drago da primeti, po sebi prosuo nešto što je ličilo na mačju povraćku. Međutim, pre nego što su njih dvoje stigli da izraze bes što je Hari proglašen za najboljeg u razredu a da ništa nije uradio, ogласi se zvono.

- Vreme je da se spakujete! - reče Pužorog. - I dodatnih deset poena za Grifindor zbog čiste smelosti!

I dalje se kikoćući, on se odgega nazad do svog stola u prednjem delu tamnice.

Hari je odugovlačio, neverovatno dugo spremajući stvari u svoju torbu. Ni Ron ni Hermiona nisu mu poželeli sreću dok su odlazili; oboje su delovali razdraženo. Najzad su Hari i Pužorog ostali jedini u prostoriji.

- Hajde, de, Hari, zakasnićeš na sledeće predavanje - reče Pužorog prijazno, zatvarajući zlatne bravice na svom koferu od zmajeve kože.

- Gospodine - reče Hari neodoljivo ličeći sam sebi na Voldemora - želeo sam nešto da vas upitam.

- Onda pitaj, dragi moj dečače, samo pitaj...

- Gospodine, pitao sam se šta znate o... o Horkruksima?

Pužorog se sledi. Njegovo okruglo lice kao da je utonulo u sebe. On obliza usne i promuklo progovori: - Šta si to rekao?

- Pitao sam da li znate nešto o Horkruksima, gospodine. Vidite...

- Dambldor te je nagovorio na ovo - prošaputa Pužorog.

Glas mu se potpuno izmenio. Više nije bio srdačan, već šokiran, prestrašen. On stade da petlja po džepu svog prsluka i izvuče maramicu, kojom obrisa znojavo čelo.

- Dambldor ti je pokazao ono... ono sećanje - reče Pužorog. - Pa? Da li je?

- Da - reče Hari odlučivši smesta da je bolje da ne laže.

- Da, naravno - reče Pužorog tiho, još brišući svo je prebledelo lice. - Naravno... pa, ako si video to sećanje, Hari, shvatio si da ja ne znam ništa... ništa - on silovito ponovi - o Horkruksima.

On zgrabi svoj kofer od zmajeve kože, ugura maramicu nazad u džep i odmaršira ka vratima tamnice.

- Gospodine - reče Hari očajavajući - samo sam mislio da možda ima nečeg više od tog sećanja...

- Jesi li? - reče Pužorog. - Onda si pogrešio, zar ne? **POGREŠIO!**

On zaurla tu poslednju reč i, pre nego što je Hari sti-gao da bilo šta kaže, zalupi vrata tamnice za sobom.

Ni Ron ni Hermiona nisu pokazali saosećanje kada im je Hari ispričao za ovu katastrofu od razgovora. Hermiona je još kiptela od besa zbog načina na koji je Hari opet trijumfovao iako nije uradio zadatak prema propisima. Ron je bio ozlojeđen što Hari nije i njemu tutnuo jedan bezoar.

- Izgledalo bi glupo da smo obojica to uradili! - re-če Hari razdražljivo. - Čuj, morao sam da pokušam da ga omekšam kako bih mogao da ga pitam za Voldemora, zar ne? Ma daj, obuzdaj se već jednom! - dodade on iznervirano, kada se Ron trgao na pomen tog imena.

Besan zbog svog neuspeha i Ronovog i Hermioninog ponašanja, Hari je narednih nekoliko dana, dureći se, razmišljao šta da radi sa Pužorogom. Odlučio je da će, barem zasad, pustiti Pužoroga neka misli da je on, Hari, potpuno zaboravio na Horkrukse. Svakako je najbolje da ga uljuljka u lažni osećaj sigurnosti, pre nego što pono vo krene u napad.

Pošto Hari nije nastavio da zapitkuje Pužoroga, majstor napitaka se vratio svom uobičajenom prisnom postupanju s Harijem. Hari je iščekivao poziv na jednu od njegovih malih večernjih sedeljki, rešen da ovoga puta prihvati, pa makar morao da promeni raspored kvidičkih treninga. Nažalost, nikakav poziv nije stigao do njega. Hari je proverio kod Hermione i Džini: ni one ni su primile nikakav poziv, niti bilo ko drugi, koliko im je bilo poznato. Hari nije mogao a da se ne zapita da li to znači da Pužorog nije toliko zaboravan kao što se pravi, nego je prosto odlučio da Hariju ne pruži dodatnu priliku da ga ispituje.

U međuvremenu, Hogvortska biblioteka je po prvi put u životu izneverila Hermionu. Bila je toliko šokirana da je čak zaboravila da treba da bude ljuta na Harija zbog njegove prevare sa bezoarom.

- Nisam našla nijedno objašnjenje o tome šta to Horkruksi rade! - reče mu ona. - Ni jedno jedino! Gledala sam u zabranjenom odeljku i među najužasnijim knjigama, gde ti kažu kako da spravljaš najgrozomornije napitke... i ništa! Jedino što sam mogla da pronađem jeste ovo, u uvodu u Magije najzločesšije... slušaj... „o Horkruksu, najopakijem od svih čarobnjačkih izuma, nećemo pričati niti davati uputstva"... Mislim, zašto ga onda uopšte i pominju? - reče ona nestrpljivo, snažno zalupivši staru knjigu, koja ispusti avetinjski jecaj. - Ma, umukni - obrecnu se Hermiona na nju, uguravši je nazad u torbu.

Čim je stigao februar, sneg oko škole se otopio, i zamenila ga je hladna, turbobna vlaga. Ljubičastosivi oblaci lebdeli su nisko iznad zamka, a travnjak je bio klizav i blatnjav od ledene kiše koja je neprekidno padala. To je dovelo do toga da se prvi čas irebacivanja za šestake, koji je bio zakazan za subotu ujutru, kako ne bi propustili redovna predavanja, održi u Velikoj sali, umesto na travnjacima škole.

Kada su Hari i Hermiona stigli u salu (Ron je sišao sa Lavander), otkrili su da su stolovi nestali. Kiša je šibala po visokim prozorima, a začarana tavanica se mračno kovitlala iznad njih dok su se okupljali ispred profesora: Mek Gonagalove, Snejpa, Flitvika i Sprautove, glavešina kuća i malenog čarobnjaka za kog je Hari pretpostavljao da je instruktor irebacivanja iz Ministarstva. Bio je čudnovato bezbojan, sa providnim trepavicama, svetloplavim svilenkastim pramenovima kose i nestvarnim držanjem, kao da bi ga i najmanji nalet vetra mogao oduvati. Hari se pitao da li su stalna nestajanja i stvaranja nekako umanjila njegovu opipljivost, ili je njegova krhka građa bila idealna za nekoga ko želi da nestaje.

- Dobro jutro - reče čarobnjak iz Ministarstva kada su svi učenici stigli, a glavešine kuća naredile tišinu. - Moje ime je Vilki Dvoskok i ja ću biti vaš od Ministarstva odobren instruktor irebacivanja tokom narednih dvanaest nedelja. Nadam se da ću za to vreme uspeti da vas priprelim za ispit iz irebacivanja...

- Melfoju, umukni i obrati pažnju! - zakevta profesorka Mek Gonagal.

Svi se osvrnuše. Melfoj je postao prljavoružičast u licu; delovao je besno dok se udaljavao od Kreba, sa kojim se izgleda šapatom svađao. Hari brzo pogleda u Snejpa, koji je takođe delovao iznervirano, iako je Hari podozrevao da je to manje zbog Melfojevog nepristojnog ponašanja, a više zbog činjenice da je Mek Gonagalova ukorila učenika iz njegove kuće.

- ...a do tada će mnogi od vas već biti spremni da po-lože ispit - nastavi Dvoskok kao da nije bilo nikakvog prekida.

- Kao što možda znate, obično je nemoguće prebacivati se na Hogvorts ili sa njega. Direktor je skinuo ovu čin, na jedan sat, isključivo unutar Velike sale, kako biste mogli da vežbate. Moram da naglasim da nećete biti u stanju sa se irebaciše van zidova ove sale, i da vam ne bi bilo mudro da to pokušavate.

- Želeo bih da se sada razmaknete tako da svako od vas ima metar i po čistog prostora ispred sebe. Zavlada veliko komešanje i guranje dok su se učenici odvajali, međusobno sudarali, i naređivali jedni drugima da se sklone iz njihovog prostora. Glavešine kuća su se kretale među učenicima, dovodeći ih u prave pozicije i smirujući svađe.

- Hari, kuda si krenuo? - htela je da zna Hermiona.

Ali Hari joj ne odgovori. Brzo se kretao kroz gomilu, pored mesta gde je profesor Flitvik cijukom pokušavao da rasporedi nekoliko Revenklovaca, koji su svi želeli da budu napred, pored profesorke Spraut, koja je terala Haflpafovce da se postroje u vrstu, sve dok, obišavši oko Ernija Mekmilana,

nije uspeo da se smesti na samom začelju gomile, direktno iza Melfoja, koji je iskoristio priliku tokom opšte gungule da nastavi svađu sa Krebom, koji je stajao na metar i po od njega, delujući prkosno.

- Ne znam koliko će još trajati, u redu? - obrecnu se Melfoj na njega, ne primetivši Harija tik iza sebe. - Trebaće mi više vremena nego što sam mislio.

Kreb zinu da zausti nešto, ali Melfoj kao da je pogodio šta će ovaj reći.

- Slušaj, ne tiče te se šta ja tamo radim, Krebe, ti i Gojl samo radite šta vam se kaže i čuvajte stražu!

- Ja svojim prijateljima kažem šta smeram kada želim da mi drže stražu - reče Hari dovoljno glasno da bi ga Melfoj čuo.

Melfoj se okrenu u mestu, rukom se mašivši za svoj štapić, ali baš u taj čas četiri glavešine kuća viknuše: - Tišina! - i ponovo zavlada muk. Melfoj se polako okrenu napred.

- Hvala vam - reče Dvoskok. - A sada...

On mahnu štapićem. Istog trenu, ispred svakog učenika stvori se po jedan staromodni drveni obruč.

- Najvažnija stvar koju morate da upamtite kada se irebacujete jesu tri 0! - reče Dvoskok. - Odredište, Od-lučnost, Osmišljenost!

- Prvi korak: usredsredite misli u potpunosti na željeno odredište - reče Dvoskok. - U ovom slučaju, na unutrašnjost vašeg obruča. Molio bih vas da se sada koncentrišete na to odredište.

Svi krišom stadoše da se osvrću kako bi proverili da li i ostali zure u svoje obruče, a zatim brže-bolje učiniše kao što im je rečeno. Hari je piljio u okrugli deo prašnjavog poda oivičenog njegovim obručem i svojski se trudio da ne misli ni na šta drugo. To se pokazalo nemogućim, pošto nije mogao da obuzda pokušaje da odgonetne šta to Melfoj radi kad mu je potrebna straža.

- Drugi korak - reče Dvoskok - usredsredite svoju odlučnosť da zauzmete prostor koji ste sebi predstavili! Dopustite da vam čežnja da uđete u njega dopre iz uma u svaku česticu vašeg tela!

Hari se krišom osvrnu oko sebe. S njegove leve strane, Erni Mekmilan je toliko napregnuto promatrao svoj obruč da mu je lice pocrvenelo. Ičgledao je kao da se napinje da izleže jaje veliko kao Kvafl. Hari priguši smeh i žurno nastavi da pilji u svoj obruč.

- Treći korak - povika Dvoskok - izvešćete tek kada budem dao komandu... okrenite se u mestu zamišljajući kako se rasipate u ništavilo, osmišljeno se krećući! Na moj znak, jedan...

Hari se ponovo osvrnu oko sebe. Mnogi su bili skroz uznemireni što se od njih tako brzo traži da se irebace.

- ...dva...

Hari je ponovo pokušao da usmeri misli na svoj obruč; već je zaboravio šta označavaju tri 0.

- ...TRI!

Hari se okrenu u mestu, izgubi ravnotežu, i zamalo pade. Nije bio jedini. Cela sala je u jednom trenutku bila puna ljudi koji su se teturali. Nevil je ljostuo pravo na leđa. Erni Mekmilan je pak izveo neku vrstu skoka-pirujete u svoj obruč, i na trenutak je delovao zadovoljno, dok nije video Dina Tomasa kako mu se gromoglasno smeje.

- Nema veze, nema veze - suvoparno reče Dvoskok, koji kao da nije ni očekivao ništa bolje. - Podesite svoje obruče, moliću, i vratite se na prvobitne položaje...

Drugi pokušaj nije bio ništa bolji od prvog. Treći je bio podjednako loš. Tek posle četvrtog desilo se nešto uzbudljivo. Začuo se užasan bolan krik i svi se zapanjeno okrenuše i spaziše Suzan Bouns iz Haflpafa kako se klata u svom obruču, dok joj ce leva noga i dalje nalazila na metar i po od nje, na mestu odakle je krenula.

Glavešine kuća okupiše se oko nje; začu se glasan prasak praćen oblačićem ljubičastog dima, koji je, kada se razišao, otkrio uplakanu Suzan, koja je bila ponovo sjedinjena sa svojom nogom, ali je delovala krajnje užasnuto.

- Prikleštenje, iliti odvajanje pojedinih delova tela - reče Vilki Dvoskok bezizražajno - dešava se kada je um nedovoljno odlučan. Morate neprekidno biti usredsređeni na svoje odredište, i kretati se, bez žurbe, ali osmišljeno... ovako.

Dvoskok iskorači, graciozno se okrenu u mestu ispruženih ruku, i nestade u kovitlacu odore, stvorivši se u zadnjem delu sale.

- Upamtite tri 0 - reče on - i pokušajte ponovo... jedan... dva... tri...

Ali sat vremena kasnije, Suzanino prikleštenje je i dalje bila najzanimljivija stvar koja se dogodila. Dvoskok nije delovao obeshrabreno. Prikopčavši svoj ogrtač oko vrata, on samo reče: - Do viđenja do sledeće subote, i ne zaboravite: Odredšiš. Odlučnoš. Osmišljenoš.

On zamahnu štapićem, učinivši da obruči nestanu i izađe iz sale u pratnji profesorke Mek Gonagal. Ponovo se prolomi graja dok su svi kretali ka Ulaznoj dvorani.

- Kako si ti prošao? - upita Ron sjurivši se do Harija. - Ja mislim da sam osetio nešto poslednji put kada smo pokušali... neko peckanje u nogama.

- Verovatno su ti previše tesne patike, Von-Vone -začu se glas iza njih, i Hermiona ih mimoide sarkastično se cerekajući.

- Ja ništa nisam osetio - reče Hari ignorišući ovaj prekid. - Ali sada me i nije briga za to...

- Kako to misliš, nije te briga... zar ne želiš da naučiš da se irebacuješ? -upita Ron s nevericom.

- Nije mi baš naročito stalo, zaista. Više volim da letim - reče Hari osvrnuvši se preko ramena da vidi še je Melfoj, ubrzavši čim su ušli u Ulaznu dvoranu. - Čuj, hajde požuri malo, hteo bih nešto da obavim...

Zbunjen, Ron trkom pođe za Harijem nazad do grifindorskog tornja. Privremeno ih je zadržao Pivs, koji je zaglavio vrata na četvrtom spratu i odbijao da propusti bilo koga, sem ukoliko dotični ne zapali sopstvene pantalone, ali Hari i Ron se samo okrenuše i pođoše jednom od svojih oprobanih prečica. U roku od pet minuta uspinjali su se kroz rupu u portretu.

- Hoćeš li mi već jednom reći šta to radimo? - upita Ron pomalo zadihan.

- Tamo gore - reče Hari, i zaždi preko dnevnog boravka, zaputivši se kroz vrata koja su vodila do stepenica za muške spavaonice.

Njihova spavaonica je, kao što se Hari i nadao, bila prazna. On širom otvori svoj kovčeg i poče da kopa po njemu, dok ga je Ron nestrpljivo posmatrao.

- Hari...

- Melfoj koristi Kreba i Gojla kao stražare. Upravo se svađao sa Krebom. Želim da znam... aha!

Najzad ga pronade, ispresavijan list naizgled praznog pergamenta, koji odmah zatim ispravi i dotače vrhom svog štapića.

- Svečano se zaklinjem da smeram neki nesšašluk... ili barem Melfoj smeru.

Istog trena na površini pergamenta pojavi se Banditova mapa. Tu se nalazio detaljan plan svih spratova zamka, a no njemu su se kretale sićušne označene crne tačkice koje su obeležavale stanovnike zamka, sve do jednog.

- Pomozi mi da nađem Melfoja - reče Hari užurbano. On položi mapu na svoj krevet i on i Ron se nagoše nad nju, tragajući.

- Evo ga! - reče Ron, posle minuta traženja. - Nalazi se u sliterinskom dnevnom boravku, vidi... sa Perkinsonovom, i Zabinijem i Krebom i Gojlom...

Hari pogleda niz mapu, razočaran, ali se odmah pribra.

- E, pa od sada ću da ga držim na oku - reče on odlučno. - A čim ga budem video kako se nekud šunja, dok mu Kreb i Gojl drže stražu, odmah će da proradi stari nevidljivi ogrtač, pa ću da saznam šta to...

On začuta jer je Nevil upravo ušao u spavaonicu, donoseći sa sobom jak miris spaljene tkanine, i odmah krenuo da pretura po svom kovčegu tražeći nove pantalone.

Uprkos odlučnosti da uhvati Melfoja na delu, Hari tokom narednih nedelja nije imao sreće. Iako je konsultovao mapu što je češće mogao, ponekad čak nepotrebno odlazeći do toaleta između predavanja, ne bi li je pregledao, nijednom nije video Melfoja na nekom sumnjivom mestu. Istini za volju, spazio je Kreba i Gojla kako se sami motaju po zamku češće no inače, ponekad samo stojeći u napuštenim hodnicima, ali tada Melfoj ne samo da nije bio s njima već ga je bilo potpuno nemoguće pronaći na mapi. To je bilo krajnje misteriozno. Hari se poigravao s mogućnošću da Melfoj zapravo napušta školsko zemljiše, ali nije mogao da vidi kako bi ovaj to mogao da izvede, uzevši u obzir veoma visok nivo obezbeđenja unutar zamka. Morao je samo da pretpostavi da je prevideo Melfoja među stotinama sićušnih crnih tačaka na mapi. A što se tiče činjenice da su Melfoj, Kreb i Gojl naizgled išli različitim putevima, iako su obično nerazdvojni, te stvari se dešavaju kad ljudi postanu stariji... Ron i Hermiona su živi dokaz toga, priseti se Hari.

Februar je ustupio mesto martu bez ikakve promene u vremenu, osim što je pored kiše dunuo i vetar. Na opšte nezadovoljstvo, na svim oglasnim tablama dnevnih boravaka osvanuo je natpis da je sledeći izlet u Hogsmid otkazan. Ron je pobesneo.

- Trebalo je da bude na moj rođendan! - reče on. - Baš sam ga željno iščekivao!

- Mada, nije veliko iznenađenje, zar ne? - reče Hari. - Ne posle onoga što se desilo Keti.

Ona se još nije vratila iz Sent Munga. Štaviše, u Dnevnom iroroku je zabeleženo još nekoliko nestanaka, uključujući i nestanak nekoliko rođaka hogvortskih učenika.

- A sad jedino mogu da se radujem nekom glupom času irebacivanja! - progundā Ron. - Jakog li rođendanskog slavlja...

Posle tri časa, irebacivanje im se činilo težim no ikad, iako je još nekoliko ljudi uspelo da se priklešti. Vladala je velika nervoza, a postojala je i određena količina zlovolje prema Vilkiju Dvoskoku i njegovim trima 0, koja su inspirisala niz nadimaka za njega, od kojih su najpristojniji bili Ogavnodahi i Očajnoglavi.

- Srećan rođendan, Rone - reče Hari kada su ih prvog marta probudili Šejmus i Din bučno odlazeći na doručak. - Evo ti poklon.

On baci paket na Ronov krevet preko puta, še se ovaj pridruži maloj gomili poklona koje, pretpostavljao je Hari, mora da su dostavili kućni vilenjaci tokom noći.

- Hvala - dremljivo će Ron, i dok je cepao ukrasni papir, Hari ustade iz kreveta, otvori svoj kovčeg i stade da petlja po njemu tražeći Banditovu mapu, koju bi tu sakrio posle svake upotrebe. Izbacio je polovinu sadržaja kovčega pre no što ju je pronašao, sakrivenu iza savijenih čarapa u kojima je još čuvao bočicu napitka sreće, feliks felicisa.

- Dobro - promrmlja on, noseći je u krevet sa sobom, tiho je potapšavši i promrmljavši: - Svečano se zaklinjem da smeram neki nestašluk - kako ga Nevil, koji je upravo prolazio kraj njegovog kreveta, ne bi čuo.

- Sjajne su, Hari! - reče Ron oduševljeno, mašući novim parom kvidičkih čuvarskih rukavica koje mu je Hari poklonio.

- Nije to ništa - reče Hari rasejano, dok je pomno pretraživao sliterinsku spavaonicu u potrazi za Melfojem. - Hej... ne bih rekao da je u svom krevetu...

Ron mu ne odgovori; bio je isuviše zauzet otpakivanjem poklona, tu i tamo ispuštajući usklrike zadovoljstva.

- Zaista dobar ulov ove godine! - objavi on podigavši teški zlatni sat sa čudnovatim simbolima duž ivice i sićušnim pokretnim zvezdicama umesto kazaljki. - Vidi šta su mi mama i tata kupili? Bokca mu, mislim da ću i iduće godine ponovo da postanem punoletan...

- Kul - promrmlja Hari i ovlaš pogleda u sat, pre nego što je nastavio da pomno proučava mapu. Gde li je Melfoj? Čini se da nije ni za sliterinskim stolom u Velikoj sali na doručku... nije ni blizu Snejpa, koji je sedeo u svojoj kancelariji... nije bio ni u kupatilima, niti u bolničkom krilu...

- Hoćeš jedan? - promumla Ron pruživši mu kutiju čokoladnih kazančića.

- Ne, hvala - reče Hari podigavši pogled. - Melfoj je opet nestao!

- Nije mogao - reče Ron trpajući drugi kazančić u usta dok se izvlačio iz kreveta da se obuče. - Hajde, ako ne požuriš, moraćeš da se irebacuješ na prazan stomak... mada, možda će ti tako biti lakše...

Ron zamišljeno pogleda u kutiju čokoladnih kazančića, a zatim slegnu ramenima i posluži se i trećim slatkišem.

Hari taknu mapu svojim štapićem i promrmlja: - Nestašluk izveden - iako nije bio, i obuče se, napregavši vijuge. Mora da postoji neko objašnjenje za Melfojevo periodično nestajanje, ali on nikako nije mogao da ga se seti. Najbolji način da to otkrije bio bi da ga prati, ali čak i s nevidljivim ogrtačem, beše to nepraktična ideja. Imao je predavanja, trening kvidiča, domaće zadatke i irebacivanje; nije mogao po ceo dan da prati Melfoja po školi, a da se njegovo odsustvo ne primeti.

- Spreman? - reče on Ronu.

Već je bio na pola puta do vrata spavaonice kada je shvatio da se Ron nije ni pomerio, već da se naslonio na nogu svog kreveta, zagledavši se u kišom isprane prozore sa čudnovato rastrojenim izrazom lica.

- Rone? Doručak.

- Nisam gladan. Hari se zagleda u njega.

- Mislio sam da si upravo rekao...?

- Pa dobro, poći ću s tobom - uzdahnu Ron - ali neću da jedem.

Hari ga sumnjičavo osmotri.

- Upravo si pojeo pola kutije čokoladnih kazančića, zarne?

- Nije zbog toga - ponovo uzdahnu Ron. - Ti... ti to ne bi razumeo.

- Pošteno - reče Hari, pomalo zbunjeno, okrenuvši se da otvori vrata.

- Hari! - iznenada će Ron. -Štaje?

- Hari, ne mogu više da izdržim!

- Šta to ne možeš da izdržiš? - upita Hari, sada se već ozbiljno uznemirivši. Ron je ubledeo i izgledao je kao da će mu pozliti.

- Ne mogu da prestanem da mislim na nju! - reče Ron promuklo.

Hari zinu na njega. Ovo nije očekivao, niti je bio siguran da želi to da čuje. Koliki god da su prijatelji, ako Ron počne da Lavander zove „Lav-Lav“, Hari će morati da povuče crtu.

- Zašto te to sprečava da doručuješ? - upita Hari pokušavši da unese notu zdravog razuma u razgovor.

- Mislim da ona čak i ne zna da postojim - reče Ron uz očajnički gest.

- Svakako zna da postojiš - reče Hari sablažnjeno. -Neprekidno se ljubaka s tobom, zar ne?

Ron zbunjeno trepnu.

- O kome ti to pričaš?

- O kome ii to pričaš? - reče Hari, sa sve jačom slutnjom da ovaj razgovor postaje sasvim besmislen.

- O Romildi Vejn - reče Ron nežno, i celo lice mu zasja dok je to izgovarao, kao da ga je pogodio blistav sunčev zrak.

Zurili su jedan u drugoga gotovo čitav minut, pre nego što Hari reče: - Ovo je neka šala, je li? Šališ se.

- Mislim... Hari, mislim da je volim - reče Ron prigušenim glasom.

- Dobro - reče Hari prišavši Ronu da bolje osmotri njegove staklaste oči i prebledeo ten. - Dobro... hajde ponovi to još jednom a da se ne nasmeješ.

- Volim je - ponovi Ron bez daha. - Jesi li joj video kosu, sva je crna i svilenkasta... a njene oči? Njene krupne tamne oči? I njene....

- Ovo je baš smešno i zabavno - reče Hari nestrpljivo - ali šala je gotova, u redu? Batali to.

On se okrenu da izađe. Prešao je dva koraka ka vratima, kada ga jak udarac pogodi u desno uvo. Zateturavši se, on se osvrnu. Ronova pesnica je bila uzdignuta, a njegovo lice izobličeno od besa. Spremao se da ga ponovo udari.

Hari je instinktivno reagovao. Istrgao je svoj štapić iz džepa, a čarobne reči mu padoše na pamet bez razmišljanja: Levikorius!

Ron vrisnu kada ga ponovo nešto trgnu za petu. Bespomoćno je landarao naglavačke, dok mu je odora visila preko glave.

- Ovo je sumanuto! - reče Hari. - Šta ti bi...?

A zatim vide kutiju koja je stajala otvorena na Ronovom krevetu i istina ga pogodi silinom jurišajućeg trola.

- Odakle ti ovi čokoladni kazančići?

- To mi je rođendanski poklon! - povika Ron polako se okrećući u vazduhu dok se koprcalo da se oslobodi. - Ponudio sam ti jedan, zar ne?

- Sada si ih podigao s poda, jesi li?

- Pali su mi s kreveta, u redu? Pusti me!

- Nisu ti pali s kreveta, bilmezu jedan, zar ne razumeš? Moji su, istresao sam ih iz svog kovčega dok sam tražio mapu. To su čokoladni kazančići koje mi je Romilda poklonila pre Božića, i skroz su natopljeni ljubavnim napitkom!

Ali čini se da je Ron od svega toga registrovao samo jednu reč.

- Romilda? - ponovi on. - Da li si to rekao Romilda? Hari... da li js poznaješ? Možeš li da me upoznaš s njom?

Hari se zagleda u landarajućeg Rona, čije je lice sada bilo puno nade, i suzbi jaku želju da se nasmeje. Deo njega - deo najbliži njegovom pulsirajućem uvetu - bio je prilično voljan da spusti Rona i da ga posmatra kako jurca naokolo sve dok dejstvo ljubavnog napitka ne prođe... ali, s druge strane, oni su neki vajni prijatelji, Ron nije bio pri sebi kada ga je napao, a Hari pomisli da bi zaslužio još jedan udarac ako dopusti Ronu da izjavi svoju večnu ljubav Romildi Vejn.

- Da, upoznaću vas - reče Hari brzo razmislivši. - Sada ću te spustiti, važi?

On pusti Rona da svom silinom padne na pod (uvo ga je prilično bolelo), ali Ron odmah skoči kezeći se.

- Biće da je sada u Pužorogovoj kancelariji - reče Hari samouvereno, vodeći ga ka vratima.

- Zašto je tamo? - znatiželjno upita Ron žureći da uhvati korak s njim.

- Ma, ima dodatne časove napitaka kod njega - reče Hari izmišljajući na licu mesta.

- Možda bih mogao da pitam da i ja idem na te časove s njom? - čežljivo će Ron.

- Sjajna ideja - reče Hari.

Lavander je čekala kraj rupe u portretu, komplikacija koju Hari nije predvideo.

- Kasniš, Von-Vone! - durila se ona. - Donela sam ti rođendanski...

- Pusti me na miru - reče Ron nestrpljivo - Hari će me upoznati s Romildom Vejn.

I ne rekavši joj ništa drugo, on se progura kroz rupu iza portreta. Hari je pokušao da nabaci izvinjavajući izraz lica, ali možda je ispalo kao da ga sve to zabavlja, jer je ona delovala uvređenija nego ikad kad se Debela dama zatvorila za njima dvojicom.

Hari je bio pomalo zabrinut da je Pužorog možda na doručku, ali je ovaj otvorio vrata čim je Hari prvi put pokucao, odeven u zeleni somotski bademantil u kompletu s noćnom kapicom, krmeljivih očiju.

- Hari - promrmlja on. - Stvarno je rano za posete... subotom imam običaj da duže spavam...

- Profesore, stvarno mi je žao što vas uznemiravam - reče Hari što je tiše moguće, dok je Ron cupkao na vrhovima prstiju, pokušavajući da preko Pužoroga vidi unutrašnjost njegove sobe - ali moj prijatelj Ron je greškom progutao ljubavni napitak. Da li biste mogli da mu napravite protivotrov, molim vas? Odveo bih ga do Madam Pomfri, ali ne bismo smeli da imamo ništa iz Veslijevskih čarobnjačkih ludorija, znate... nezgodna pitanja...

- Zar nisi sam mogao da mu smučkaš lek, Hari, tako vešt spravljač napitaka kao što si ti? - upita Pužorog.

- Ovaj - reče Hari donekle rastrojen činjenicom da ga je Ron sada laktom udarao u rebra u pokušaju da silom uđe u sobu - pa, nikada nisam spravljao protivotrov za ljubavni napitak, gospodine, a dok ga ja spremim, Ron bi mogao da uradi nešto ozbiljno...

Na sreću, Ron je izabrao baš taj trenutak da zavapi: -Ne vidim je, Hari... da li je krije?

- Da li je ovaj napitak uzet u roku trajanja? - upita Pužorog, sada već odmeravajući Rona sa profesionalnim interesovanjem. - Mogu da postanu jači, znaš, što duže stoje.

- To bi mnogo štošta objasnilo - prodakta Hari sada se već rvući sa Ronom ne bi li ga sprečio da obori Pužoroga. - Danas mu je rođendan, profesore - dodade on molećivo.

- O, pa dobro, uđite onda, uđite - reče Pužorog popustljivo. - Imam sve što mi je neophodno ovde u mojoj torbici, to nije težak protivotrov...

Ron nahrupi kroz vrata u Pužorogovu pregrejanu, prenatrpanu kancelariju, saplete ce o tabure za noge sa kićankama, povrati ravnotežu zgrabivši Harija za vrat i promrmlja: - Ona ovo nije videla, zar ne?

- Još nije stigla - reče Hari posmatrajući Pužoroga kako otvara svoj komplet za spravljanje napitaka, ubacujući po prstohvat koječega u malenu kristalnu bočicu.

- Dobro je - žustro će Ron. - Kako izgledam?

- Veoma zgodno - reče Pužorog lukavo, dodajući Ronu čašu bistre tečnosti. - A sada popij ovo, to je tonik za živce, da te malo smiri kad ona bude naišla, znaš.

- Sjajno - reče Ron željno, i bučno sruči protivotrov sebi niz grlo.

Hari i Pužorog su ga posmatrali. Na trenutak, Ron im se iskezio. A onda, veoma polako, njegov

osmeh se iskrivi i nestade, da bi ga zamenio izraz potpunog užasa.

- Vratio si se u normalu, je li? - reče Hari cereći se. Pužorog se zakikota. - Mnogo vam hvala, profesore.

- Ma nema na čemu, nema na čemu - reče Pužorog kada se Ron sručio u obližnju fotelju, delujući skrhan. - Nešto za dizanje, to njemu treba - nastavi Pužorog odjurivši sada do stola krcatog pićem.

- Imam krem-pivo, imam vino, imam jednu jedinu flašu ove medovine sazrele u hrastovim burićima... hm... Nameravao sam da to poklonim Dambldoru za Božić... pa dobro... - on slegnu ramenima - ...ne može da mu nedostaje nešto što nikada nije ni imao! Zašto je ne bismo sada otvorili i proslavili rođendan gospodina Veslija? Nema ničeg boljeg od dobrog pićenceta da se odagna bol neostvarene ljubavi...

On se ponovo zakikota, a Hari mu se pridruži. Ovo mu je bio prvi put da se našao gotovo sam sa Pužorogom još od njegovog katastrofalnog prvog pokušaja da izvuče pravo sećanje iz njega. Možda, ako bi uspeo da održi Pužoroga u dobrom raspoloženju... možda kada bi popili dovoljno medovine dozrele u hrastovim burićima...

- Eto vam sad - reče Pužorog dodavši Hariju i Ronu po čašu medovine, pre no što je podigao svoju.

- Pa, želim ti veoma srećan rođendan, Ralfe...

- ...Rone...

Ali Ron, koji izgleda nije ni slušao zdravicu, već je bio nalio medovinu sebi u usta i progutao je.

U jednom trenu, ne dužem od otkućaja srca, Hari shvati da nešto strašno nije u redu, a Pužorog, čini se, to nije primetio.

- ...i dabogda doživeo još mnogo...

- Rone!

Ron ispusti čašu. Napola ustade sa stolice, a zatim se sručio, dok su mu se udovi nekontrolisano trzali. Iz usta mu je izbijala pena, a oči su mu se izbečile iz duplja.

- Profesore! - zagrme Hari. - Učinite nešto!

Ali Pužorog je izgleda bio paralizovan šokom. Ron se trzao i gušio: koža mu je poplavela.

- Šta... ali... - mucao je Pužorog.

Hari preskoči niski stočić i otrča ka Pužorogovom otvorenom kompletu za napitke, vadeći teglice i vreće, dok je užasan zvuk Ronovog klokotavog disanja ispunjavao sobu. A onda ga nađe - skvrčeni kamen nalik bubregu koji mu je Pužorog uzeo na času napitaka.

On odjuri nazad do Rona, širom mu razjapi vilicu i gurnu mu bezoar u usta. Ron se naglo cimnu, ispusti hropćući uzdah, a zatim mu se telo smiri i omlitavi.

19. Vilenjačke uhode

- Dakle, sve u svemu, nije baš bio jedan od Ronovih najboljih rođendana? - reče Fred.

Bilo je veče. Bolničko krilo beše tiho, zavese navučene na prozore, a lampe upaljene. Ronov krevet je jedini bio zauzet. Hari, Hermiona i Džini sedeli su oko njega. Proveli su ceo dan čekajući pred duplim vratima, pokušavajući da provire unutra svaki put kada bi neko ušao ili izašao. Tek u osam sati Madam Pomfri ih je pustila da uđu. Fred i Džordž stigli su deset minuta nakon toga.

- Nismo zamišljali da ćemo mu baš ovako predati poklon - reče Džordž sumorno, spustivši veliki upakovan paket na komodu kraj Ronovog kreveta, i sede pored Džini.

- Da, kada smo zamišljali ovu scenu, mislili smo da će Ron biti pri svesti - reče Fred.

- Bili smo u Hogsmidu, čekali smo da ga iznenadimo... - reče Džordž.

- Bili ste u Hogsmidu - upita Džini podigavši pogled.

- Mislili smo da kupimo Zonkovu radnju - reče Fred smrknuto. - Hogsmidski ogranak, znaš, ali neće nam baš biti od velike koristi ako vam više nije dozvoljeno da vikendom dolazite da kupujete naše stvari... ali nećemo sad o tome.

On privuče stolicu do Harija i pogleda u Ronovo blede lice.

- Kako se to dogodilo, Hari?

Hari im prepriča priču koju je do sada, činilo mu se, već stotinu puta ispričao Dambldoru, Mek Gonagalovoj, Madam Pomfri, Hermioni i Džini.

- ...a onda sam mu nabio bezoar u grlo i disanje mu se malo olakšalo, Pužorog je otrčao da dovede pomoć, pojavile su se Mek Gonagalova i Madam Pomfri, pa su dovele Rona ovamo. Kažu da će biti u redu. Madam Pomfri je rekla da će morati da ostane ovde nekih nedelju dana... moraće stalno da uzima esenciju rutvice...

- Majku mu, sreća da si se setio bezoara - reče Džordž tihim glasom.

- Sva sreća te je bio jedan u ssbi - reče Hari, koji bi se svaki put sledio na pomisao šta bi se dogodilo da nije bio u stanju da se dokopa tog kamenčića.

Hermiona gotovo nečujno zašmrkta. Ceo dan je bila izuzetno tiha. Otkako je dojurila do Harija ispred bolničkog krila, bela u licu, zahtevajući da zna šta se dogodilo, gotovo da nije učestvovala u Harijevom i Džininom opsesivnom razgovoru o tome kako je to Ron otrovan, već je samo stajala kraj njih, stisnutih zuba i prestrašenog izraza, sve dok im najzad nisu dopustili da ga vide.

- Da li mama i tata znaju? - upita Fred Džini.

- Već su ga videli, stigli su ovde pre sat vremena... sada su u Dambldorovoj kancelariji, ali će se uskoro vratiti...

Svi učutaše, posmatrajući neko vreme Rona kako nešto mumla u snu.

- Znači otrov je bio u piću? - reče Fred tiho.

- Da - odmah reče Hari. Nije mogao da misli ni na šta drugo, te mu je bilo drago što ima priliku da ponovo počne da priča o tome. - Pužorog ga je sipao...

- Da li je mogao da sipa nešto Ronu u čašu a da ti ne vidiš?

- Verovatno - reče Hari - ali zašto bi Pužorog želeo da otruje Rona?

- Pojma nemam - reče Fred mršteći se. - Ne misliš da je mogao greškom da pomeša čaše? Da je nameravao tebe da otruje?

- Zašto bi Pužorog hteo da otruje Harija? - upita Džini.

- Pojma nemam - reče Fred - ali sigurno postoji mnogo ljudi koji bi želeli da otruju Harija, zar ne? „Izabranog“, i tome slično?

- Znači, misliš da je Pužorog u stvari Smrtožder? - reče Džini.

- Sve je moguće - reče Fred mračno.

- Možda je pod kontrolišućom kletvom - reče Džordž.

- Ili je možda nevin - reče Džini. - Otrovan je mogao da bude u flaši, u kom slučaju je verovatno bio namenjen Pužorogu lično.

- Ko bi želeo da ubije Pužoroga?

- Dambldor misli da je Voldemor želeo da Pužorog bude na njegovoj strani - reče Hari. - Pužorog se godinu dana krio pre no što je došao na Hogvorts. A... - on ce cera sećanja koje Dambldor još nije uspeo da izvuče iz Pužoroga - ...a možda Voldemor želi da ga smakne, možda misli da bi Pužorog mogao da bude od koristi Dambldoru

- Ali rekao si da je Pužorog nameravao da tu flašu pokloni Dambldoru za Božić - podseti ga Džini. - Tako da je trovač vrlo verovatno nameravao da otruje Dambldora.

- Onda trovač nije dobro poznavao Pužoroga - reče Hermiona progovorivši prvi put posle nekoliko sati, zvučeći kao da je gadno nazebla. - Svako ko poznaje Pužoroga znao bi da postoji velika šansa da on nešto tako ukusno zadrži za sebe.

- Er-me-ona - neočekivano zagrakta Ron između njih. Svi začutaše pažljivo ga posmatrajući, ali pošto je nekoliko trenutaka nerazgovetno mrmljao, on samo zahrka.

Vrata spavaonice se širom otvoriše, na šta svi poskočiše: Hagrid je krupnim koracima hitao ka njima, kose mokre od kiše, dok je za njim lepršao njegov kaput od medveđe kože, sa samostrelom u ruci, ostavljajući svuda po podu niz blatnjavih otisaka veličine delfina.

- Celi dan sam bijo u šumi! - prodahla on. - Aragogu je sve gore, iš'o sam da mu čitam... nisam stig'o da večeram sve do sada, a ondak mi je profesorka Spraut kaz'la za Rona! Kako mu je?

- Nije loše - reče Hari. - Kažu da će biti dobro.

- Ne može više od šest posetilaca odjednom! - reče Madam Pomfri izjurivši iz svoje kancelarije.

- Sa Hagridom nas je tačno šest - naglasi joj Džordž.

- O... da... - reče Madam Pomfri, koja je izgleda računala Hagrida kao više osoba, zbog njegovog ogromnog rasta. Da bi prikrla zbunjenost, ona jurnu da svojim štapićem počisti blatnjave tragove

njegovih stopala.

- Ne mogu da gi poverujem - reče Hagrid promuklo, odmahujući velikom čupavom glavom dok je zurio dole u Rona. - Prosto ne mogu da gi poverujem... vidi ga kak' tu leži... ko bi hteo da gi povredi, a?

- Upravo smo raspravljali o tome - reče Hari. - Ne znamo.

- Možda nek' ko ima neš'o protiv grifindorskog kvidičkog tima, je li? - reče Hagrid zabrinuto. - Prvo Ketu, a sada i Ron...

- Ne mogu da zamislim da bi iko pokušao da likvidira ceo kvidički tim - reče Džordž.

- Drvce bi možda smakao Sliterince kada bi znao da može da se izvuče nekažnjeno - reče Fred iskreno.

- Pa, ja ne mislim da je u pitanju kvidič, ali mislim da postoji veza između napada - reče Hermiona tiho.

- Odakle ti sad pa to? - upita Fred.

- Pa, kao prvo, trebalo je da oba budu fatalna, a nisu bila, iako je tako ispalo zahvaljujući čistoj sreći. A kao drugo, čini se da ni otrov ni ogrlica nisu došli do osobe koju je trebalo da ubiju. Naravno - dodade ona smrknuto - to čini osobu koja stoji iza ovoga na neki način još opasnijom, jer izgleda da joj nije stalo koliko ljudi će da strada pre nego što zaista dođe do svoje žrtve.

Pre no što je iko mogao da odgovori na ovu zloslutnu izjavu, vrata spavaonice se opet otvoriše i gospodin i gospođa Vesli požuriše kroz bolničko odeljenje. Tokom svoje poslednje posete bolničkom krilu, samo su se zadovoljili vestima da će se Ron potpuno oporaviti: sada gospođa Vesli zgrabi Harija i privi ga u čvrst zagrljaj.

- Dambldor nam je rekao kako si ga spasao bezoarom - zajeca ona. - O, Hari, šta da ti kažemo? Spasao si Džini... spasao si Artura... sada si spasao Rona...

- Nemojte... nisam... - promrmlja Hari s nelagodom.

- Pa, kad malo bolje razmislim, zbilja mi se čini da polovina naše porodice tebi duguje svoje živote - reče gospodin Vesli stegnutim glasom. - Jedino što mogu da kažem jeste da je dan kada je Ron odlučio da sedne u tvoj kupe u Hogvorš eksiresu, zbilja bio srećan dan za Veslijeve, Hari.

Hari nije mogao da smisli bilo kakav odgovor na ovo i gotovo da mu je bilo drago kada ih je Madam Pomfri ponovo podsetila da je dozvoljeno samo šest posetilaca oko Ronovog kreveta; on i Hermiona odmah se digoše da izađu, a Hagrid odluči da pođe s njima, ostavivši Rona s njegovom porodicom.

- Užas živi - rečao je Hagrid sebi u bradu dok su njih troje išli nazad hodnikom prema mermernom stepeništu. - Sve to novo osiguranije, a mališani i dalje bivaju povređeni... Dambldor se živ noj'o od brige... ne kazuje mnogo, al' ja vidim...

- Da li ima neku ideju, Hagride? - očajnički upita Hermiona.

- Pretpostavljam da imade na stotine ideja, sas mozgom k'o š'o je njegov - reče Hagrid odano. - Al' ne znade ko je poslao onu ogrlicu ni ko je sip'o otrov u ono vino, il' bi gi već uhvatijo, je l' da? Mene brine - reče Hagrid utišavši glas i osvrnuvši se preko ramena (Hari pak proveri tavanicu za slučaj da je Pivs u blizini) - kol'ko dugo Hogvorts može da ostane otvoren ak' ovdje napadaju decu. Opet ista priča k'o sas Dvoranom tajni, je l' da? Biće panike, roditelji će da odvede decu iz škole, i dok trepneš, Upravni odbor...

Hagrid začuta dok je duh dugokose žene spokojno prolebdeo kraj njih, a zatim nastavi promuklim šapatom -...Upravni odbor škole će da vi priča o trajnom ukidanju.

- Neće valjda? - reče Hermiona, delujuć zabrinuto.

- Moraš to da glediš iz nji'ove perspektive - reče Hagrid utučeno. - Mislim oduvek je postoj'o rizik kad se dete slalo na Hogvorts, je l' da? Očekujete nezgode, zar ne, kad imate stotine maloletnih čarobnjaka skučenih na jednom mestu, al' pokušaj ubistva, to je već drugo. Nije ni čudo š'o je Dambldor ljut na Sn...

Hagrid u sekundi začuta, a na ono malo lica što je provirivalo iz njegove umršene crne brade pojavi se poznati izraz krivice.

- Šta? - brzo će Hari. - Dambldor je ljut na Snejpa?

- Nisam to rek'o - reče Hagrid, iako ga je u potpunosti odao uspaničen pogled. - Vid' kol'ko je

sati, maltene ponoć, moram da...

- Hagrid, zašto je Dambldor ljut na Snejpa? - glasno upita Hari.

- Psssst! - reče Hagrid delujući istovremeno i ner-vožno i ljutito. - Nemo" da vičeš tak"e stvari, Hari, je l" hoćeš da izgubim noc"o? Mada, nije da te je briga, je l" da, ne sad kad si dig"o ruke od brige o magij...

- Ne pokušavaj da mi nabijaš osećaj krivice, neće ti uspeti! - reče Hari žustro. - Šta je Snejp uradio?

- Pojma nemam, Hari, uopšte nije to ni trebalo da čujem! Ja... pa, vrać"o sam se iz šume jedne večeri i čuo ih kak" se razgovaraju... pa dobro, svađaju. Nisam hteo da privlačim pažnju na sebe, te sam se sakrijo i trudijo da ne slušam, al" beše to... pa, žestoka rasprava, te je nije bilo lako ignorisat".

- Dakle? - podsticao ga je Hari, dok je Hagrid nervozno cupkao na svojim ogromnim stopalima.

- Daklem... samo sam čuo Snejpa kak" kaže da Dambldor previše toga uzima zdravo za gotovo i da možda on... Snejp... neće više to da radi...

- Šta to?

- Pojma nemam, Hari, zvučalo je k"o da se Snejp osećao premoren od rada, niš" drugo... svejedno, Dambldor mu je odma" rek"o da se već složijo da će to da uradi, i da je to to. Bijo je veoma strog prema njemu. A ondak je bilo i neš"o o tome kako Snejp treba da sprovede istragu u svojoj kući, u Sliterinu. Pa, tu nema ničeg čudnog! - dodade Hagrid žurno kada se Hari i Hermiona značajno pogledaše. - Sve glavešine kuća zamoljene su da istraže celu rabotu oko one ogrlice...

- Da, ali se Dambldor nije svađao sa ostalim glavešinama, zar ne? - reče Hari.

- Čuj - Hagrid stade da nervozno uvija samostrel svojim ručerdama; začu se glasan zvuk krckanja drveta, i on puče na dva dela - znam š"a ti misliš o Snejpu, Hari, i ne želim da u ovome tražiš neš"o čeg" tu nema.

- Pazite - reče Hermiona hitro.

Oni se okrenuše taman na vreme da spaze senku Argusa Filča kako se pomalja na zidu iza njih, pre no što i on sam ne dođe iza ćoška, pogrbljen, drhtavih vilica.

- Oho! - prodahla on. - Tako kasno van kreveta, ima da vam sledi kazna!

- Ne, neće, Filče - reče Hagrid kratko i jasno. - Oni su sa mnom, je l" da?

- A kakve to veze ima? - upita Filč mrsko.

- Ja sam ti bre nastavnik, k"vragu, zar ne, ti šunjava Porugo! - reče Hagrid odmah se ražestivši.

Začu se gadno siktanje dok se Filč nadimao od besa. Stigla je i Gospođa Noris, neprimetno, i sada se vijugavo uvijala oko Filčovih koščatih članaka.

- Brišite - reče Hagrid krajičkom usana.

Hari nije čekao da mu se dvaput kaže. I on i Hermiona odjuriše kad Hagrid i Filč povisiše glasove, koji su odjekivali za njima dok su trčali. Blizu skretanja za grifindorski toranj prošli su kraj Pivsa, ali je on veselo hitao ka izvoru vike, kikoćući se i pevšeći:

Gde god da je muka u nevolja

Pozovite Pivsija, biće duilo bolja!

Debela dama je dremala i nije joj bilo po volji što je bude, ali se mrzovoljno otvorila i dopustila im da se uzveru u, na svu sreću, miran i prazan dnevni boravak. Činilo se da ljudi još nisu saznali za Rona. Hariju je laknulo, jer su ga tog dana već dovoljno ispitivali. Hermiona mu požele laku noć i zaputi se ka ženskim spavaonicama. Hari je, međutim, ostao posle nje, sedeći kraj kamina i posmatrajući umirući žar.

Znači, Dambldor se svađao sa Snejpom. Uprkos svemu što je rekao Hariju, uprkos svom insistiranju da u potpunosti veruje Snejpu, izgubio je živce s njim... nije mu se činilo da se Snejp dovoljno trudi da ispituje Sliterince... ili, možda, jednog jedinog Sliterinca: Melfoja?

Da li se Dambldor pretvarao da nema ničeg u Harijevim sumnjama zato što nije želeo da Hari uradi nešto nepromišljeno, da uzme stvari u svoje ruke? To mu se činilo verovatnim. Možda čak Dambldor nije želeo da bilo šta odvrća Hariju misli sa njihovih časova, ili od izvlačenja onog sećanja iz Pužoroga. Možda Dambldor misli da ne treba da poverava sumnje o svom osoblju šesnaestogodišnjacima...

- Tu li si, Poteru!

Hari od šoka skoči i izvadi štapić na gotovs. Bio je potpuno ubeđen da je dnevni boravak prazan; nije bio spreman za ogromnu priliku koja se, iznenada, pridigla sa udaljene stolice. Pogleda izbliza i vide da je to Kormak Mek Lagen.

- Čekao sam da se vratiš - reče Mek Lagen ne obazirući se na Harijev isukani štapić. - Mora da sam zaspao. Čuj, video sam danas kako odvođe Veslija u bolničko krilo. Nije izgledao kao da će biti sposoban za utakmicu iduće nedelje.

Hariju je trebalo nekoliko trenutaka da shvati o čemu Mek Lagen govori.

- A... da... kvidič - reče on vraćajući štapić pod Kamu farmerki i umorno provuče ruku kroz kosu. - Aha... možda neće moći da igra.

- Pa, onda ću ja igrati Čuvara, zar ne? - reče Mek Lagen.

- Aha - reče Hari. - Da, pretpostavljam...

Nije mogao da smisli nikakav argument protiv toga; uostalom, Mek Lagen je zaista bio drugi najbolji igrač na probnom treningu.

- Izvrsno - reče Mek Lagen zadovoljnim glasom. - Pa kada je onda trening?

- Šta? 0... biće jedan sutra uveče.

- Dobro je. Slušaj, Poteru, trebalo bi da pre toga porazgovaramo. Imam neke ideje o strategiji koje bi ti možda bile korisne.

- Dobro - reče Hari ne preterano oduševljeno. - Pa, reći ćeš mi sutra, onda. Sada sam prilično umoran... vidimo se...

Vesti da je Ron otrovan brzo su se proširile sledećeg dana, ali nisu izazvale takvu senzaciju kao što je to bio slučaj sa napadom na Ketu. Ljudi su mislili da je možda u pitanju nesrećan slučaj, budući da je u tom trenutku bio u odajama majstora napitaka, a pošto mu je odmah dat protivotrov, nije bilo neke veće štete. Zapravo, Grifindorce je inače mnogo više interesovala predstojeća utakmica protiv Hafpafa, jer su mnogi od njih želeli da vide kako Zaharije Smit, koji je igrao Goniča za hafpafski tim, dobija zasluženu kaznu za svoje komentarisanje tokom prvog meča protiv Sliterina.

Hari, međutim, nikada nije bio manje zainteresovan za kvidič. Sve je više postajao opsednut Drakom Melfojem. I dalje proveravajući Banditovu mapu kad god bi mu se za to ukazala prilika, ponekad bi skretao sa svog puta do mesta na kojima bi Melfoj u tom trenutku bio, ali ga nije uhvatio kako radi bilo šta neuobičajeno. A ipak je još bilo tih neobjašnjivih trenutaka kada bi Melfoj prosto nestao s mape...

Ali Hari nije imao mnogo vremena da razmotri problem, uz kvidičke treninge, domaće zadatke, i činjenicu da su ga sada Kormak Mek Lagen i Lavander Braun proganjali kuda god bi pošao.

Nije mogao da odluči ko je od njih dvoje dosadniji. Mek Lagen je stalno nagoveštavao kako bi bio bolji stalni Čuvar u timu od Rona, i da će Hari sada, kada ga bude video kako igra, to sigurno shvatiti. Takođe je bio vrlo voljan da kritikuje ostale igrače i da Hariju daje detaljne sheme treninga, tako da je Hari u više navrata morao da ga podseti ko je kapiten.

U međuvremenu, Lavander se neprekidno vrzmala oko Harija ne bi li pričala o Ronu, što je Hariju bilo gotovo napornije od Mek Lagenovih pridika o kvidiču. Lavander je prvo bila veoma ozlojeđena što joj niko nije rekao da je Ron u bolničkom krilu: - Mislim, ja sam mu devojka! - ali na kraju je odlučila da oprost Hariju taj zaboravni previd i bila je rada da detaljno ćaska s njim o Ronovim osećanjima, što je bilo krajnje neprijatno iskustvo, koje bi Hari najradije zaboravio.

- Čuj, zašto ne popričaš sa Ronom o svemu tome? - upita Hari nakon izuzetno iscrpnog Lavanderinog ispitivanja koje je obuhvatilo sve, od detaljnog ponavljanja šta je Ron rekao o njoj novoj odori, pa do toga da li Hari misli da Ron smatra svoju vezu sa Lavander „ozbiljnom“.

- Pa, ja bih, ali on uvek spava kad odem da ga posetim! - reče Lavander zabrinuto.

- A je li? - reče Hari iznenađen, jer bi on zatekao Rona posve budnog svaki put kada bi otišao do bolničkog krila, krajnje zainteresovanog za vesti o Dambldorovoj i Snejpovoj svađi i veoma spremnog da što više ogovara Mek Lagena.

- Da li ga Hermiona Grendžer još posećuje? - Lavander je iznenada htela da zna.

- Da, rekao bih. Pa, prijatelji su, zar ne? - reče Hari s nelagodom.

- Prijatelji, nemoj da me zasmehavaš - reče Lavander prekorno. - Nedeljama nije pričala s njim kada je počeo da se zabavlja sa mnom! Ali pretpostavljam da želi da se pomiri s njim, sad kad je postao

interesantan...

- Zar smatraš trovanje interesantnim? - upita Hari. - Svejedno... izvini, moram da idem... eno ga Mek Lagen, dolazi da popričamo o kvidiču - žurno će Hari, i postrance izjuri kroz vrata, priljubivši se uza zid, a zatim otrča prečicom do učionice za napitke, cce ni Lavander ni Mek Lagen neće moći da ga prate.

Na dan kvidičkog meča protiv Haflpafa, Hari ujutro skoknu do bolničkog krila pre no što će se zaputiti na teren. Ron je bio veoma uzrujan. Madam Pomfri mu nije dala da ide da gleda utakmicu misleći da će se previše uzбудiti.

- I, kako vam ide s Mek Lagenom? - upita on Harija nervozno, očigledno zaboravljajući da ga je već dvaput pitao to isto.

- Rekao sam ti - strpljivo mu uzvratila Hari. - Morao bi da bude igrač svetske klase, ali ja ne bih želeo da ga zadržim. Neprekidno svima pokušava da kaže šta da rade, misli da bi mogao da igra sve pozicije bolje od nas ostalih. Jedva čekam da ga se ratosiljam. A kad smo već kod ratosiljanja ljudi - dodade Hari pridižući se i uzimajući svoju Vašrenu sšrelu - hoćeš li prestati da se pretvaraš da spavaš kada ti Lavander dođe u posetu? Počela je mene da dovodi do ludila.

- O - reče Ron snebivljivo. - Dobro. Važi.

- Ako ne želiš više da izlaziš s njom, prosto joj to kaži - reče Hari.

- Da... pa... nije baš tako lako, zar ne? - reče Ron. On začuta. - Hoće li Hermiona svratiti pre utakmice? - upita on nehajno.

- Ne, već je sišla do terena sa Džini.

- O - reče Ron delujući poprilično smrknuo. - Dobro. Pa, srećno. Nadam se da ćeš razbucati Mek Lag... hoću reći Smita.

- Pokušaću - reče Hari prebacivši metlu preko ramena. - Vidimo se posle utakmice.

On požuri niz puste hodnike. Cela škola je bila napolju, ili načičkana po tribinama, ili na putu do stadiona. Dok je prolazio, gledao je kroz prozore, pokušavajući da proceni koliki će im biti otpor vetra, kada ga neki zvuk ispred njega natera da podigne pogled i on spazi Melfoja kako ide ka njemu, u pratnji dve devojčice, koje su izgledale nadureno i uvređeno.

Melfoj zastade kada je spazio Harija, a zatim se kratko nasmeja bez trunke humora, i nastavi da hoda.

- Kuda ideš? - hteo je Hari da zna.

- Da, pazi da ti ne kažem, kad te se toliko tiče, Poteru - kezio se Melfoj. - Bolje ti je da požuriš, biće da već čekaju Izabranog kapitena... Dečaka Koji Je Poentirao... kako god da te zovu ovih dana.

Jedna od devojčica se i nevoljno zakikotala. Hari se zagleda u nju i ona porumene. Melfoj se progura pored Harija, a devojčica i njena prijateljica otkaskaše za njim, skrenuše za ugao i nestadoše s vidika.

Hari je stajao u mestu kao ukopan i posmatrao ih kako nestaju. Ovo ga je razbesnelo; već samo što nije zakasnio na utakmicu, a eto Melfoja, šunja se nekud dok je ostatak škole odsutan: Harijeva dosad najbolja šansa da otkrije šta Melfoj smeri. Neme sekunde su proticale, a Hari je ukočen stajao tu gde je, zureći u mesto odakle je Melfoj nestao...

- Gde si bio? - bila je ljubopitljiva Džini kada je Hari utrčao u svlačionicu. Ceo tim je već bio presvučen i spreman. Kut i Piks, Jurišnici, nervozno su lupkali svojim palicama o noge.

- Sreo sam Melfoja - reče joj Hari tiho dok je oblačio skerletnu odoru preko glave.

- Pa?

- Pa sam želeo da znam zašto je on tamo u zamku sa nekoliko klinke, dok su svi ostali ovde...

- Zar je to sada važno?

- Pa, čini se da neću otkriti, zar ne? - reče Hari zgrabivši Vašrenu sšrelu i namestivši naočare. - Hajdemo, onda!

I ne rekavši ništa više, on odmaršira na teren, u susret zaglušujućim poklicima i zvižducima. Nije bilo mnogo vetra. Oblaci su bili mestimični, a tu i tamo bi se probio pokoji zaslepljujuć blesak jarkog sunca.

- Zeznuti uslovi! - reče Mek Lagen ostatku tima pripremajući ih. - Kut, Piks, moraćete da letite iz pravca sunca da vas ne vide kako im prilazite...

- Ja sam kapiten, Mek Lagene, prestani da im daješ uputstva - reče Hari Ljutito. - Samo idi do gol-korpi!

Kada je Mek Lagen otišao, Hari se okrenu Kutu i Piksu.

- I zaisša se potrudite da letite iz pravca sunca -reče im on i protiv svoje volje.

Rukovao se sa haflpafskim kapitenom, a onda, na zvižduk Madam Bučkuriš, odrazi se od tla i vinu se u vazduh, iznad ostatka tima, šarajući po terenu u potrazi za Skrivalicom. Kad bi uspeo ranije da je uhvati, možda bi imao prilike da se vrati u zamak, zgrabi Banditovu mapu, i otkrije šta to Melfoj radi...

- I to je Smit iz Haflpafa sa Kvaflom - odjekivao je sanjiv glas preko zemljišta. - Naravno, on je prošli put komentarisao, na je Džini Vesli naletela na njega, mislim da je to najverovatnije bilo namerno... tako je izgledalo. Smit je bio prilično grub prema Grifindoru, što je, verujem, zažalio sada kada igra protiv njih... o, vidi, izgubio je Kvafl, Džini mu je otela, ona mi se sviđa, veoma je prijatna...

Hari se zagleda u komentatorsku kabinu. Valjda niko pri zdravoj pameti ne bi pustio Lunu Lavgud da komentariše? Ali čak i gledajući odozgo, nije mogao a da ne prepozna tu dugu, prljavoplavu kosu, i ogrlicu od čepova krem-piva... Stojeći pokraj Lune, profesorka Mek Gonagal kao da se osećala pomalo nelagodno, kao da se predomišlja u pogledu odluke da Luna komentariše.

- ...ali sada joj je onaj veliki Haflpafovac uzeo Kvafl, ne mogu da mu se setim imena, nešto kao Bibl... ne, Bagins...

- Zove se Kadvoleder! - reče profesorka Mek Gonagal glasno sa sedišta pored Lune. Maca prasnu u smeh.

Hari se osvrtao oko sebe u potrazi za Skrivalicom. Nije joj bilo ni traga. Nekoliko trenutaka kasnije, Kadvoleder je postigao pogodak. Mek Lagen je urlao na Džini što je dopustila da izgubi Kvafl, pa nije ni primetio veliku crvenu loptu koja mu je prozujala pored desnog uva.

- Mek Lagen, hoćeš li da obratiš pažnju na ono što bi trebalo da radiš, i da sve ostale pustiš na miru!

- zagrme Hari, okrenuvši se da se suoči sa svojim Čuvarom.

- Ni ti ne daješ baš dobar primer! - doviknu mu Mek Lagen, crven u licu od besa.

- I Hari Potter se sada svađa sa svojim Čuvarom - reče Luna smireno, dok su i Haflpafovci i Sliterinci u masi vrištali i dobacivali. - Ne verujem da će mu to pomoći da pronađe Skrivalicu, ali možda je u pitanju neka lukava varka...

Ljutito psujući, Hari se okrenu i poče da pretražuje teren, osmatrajući nebo ne bi li spazio neki trag krilate zlatne loptice.

Džini i Demelza su dale po gol svaka, pruživši crveno-zlatnim pristalicama ispod njih razlog za radost. Zatim je Kadvoleder opet postigao pogodak, izjednačivši rezultat, ali Luna to izgleda nije primetila. Delovala je sasvim nezainteresovana za tako prizemne stvari kao što je rezultat, i neprekidno je pokušavala da gomili privuče pažnju na stvari kao što su oblaci zanimljivog oblika, i na mogućnost da Zaharije Smit, koji do sada nijednom nije uspeo da dođe u posed Kvafla na duže od minut, pati od nečega što se zove „gubitnički grip“.

- Sedamdeset-četdeset za Haflpaf! - zagrme profesorka Mek Gonagal u Lunin megafon.

- Zar već? - reče Luna izgubljeno. - 0, vidite! Grifindorski Čuvar se dokopao palice jednog od Jurišnika.

Hari se okrenu u vazduhu. Zaista, Mek Lagen je, iz razloga samo sebi znanih, oteo Piksu palicu i očigledno mu demonstrirao kako da udari Bladžerku ka nadolazećem Kadvolederu.

- Hoćeš li mu vrašiši icalicu u ošiči nazad do gol-korii! - zagrme Hari jurnuvši ka Mek Lagenu baš kad je ovaj divljački zamahnuo na Bladžerku i samo je potkačio.

Zaslepljujuć, mučan bol... blesak svetlosti... krici u daljini... i osećaj padanja niz dugačak tunel...

I sledeće čega je Hari bio svestan jeste da leži u izuzetno toplom i udobnom krevetu, gledajući nagore u lampu koja je bacala krug zlatne svetlosti na senovitu tavanicu. On nelagodno podiže glavu. S njegove leve strane nalazila se poznata, pegava riđokosa osoba.

- Baš lepo od tebe što si svratio - reče Ron kezeći se.

Hari zatrepta i osvrnu se oko sebe. Naravno, nalazio se u bolničkom krilu. Napolju, nebo je bilo modro, prošarano krvavocrvenim trakama. Utakmica mora da je već gotova pre više sati... baš kao i

svaka nada da će uspeti da otkrije Melfoja. Harijeva glava je bila čudnovato teška. On podiže ruku i napipa krut turban od zavoja.

- Šta se desilo?

- Naprsila lobanja - reče Madam Pomfri dojurivši i gurnuvši ga nazad među jastuke. - Nemaj brige, odmah sam je zalečila, ali ću te zadržati preko noći. Narednih nekoliko sati ne bi smeo previše da se naprežeš.

- Ne želim da prenoćim ovde - reče Hari ljutito, pridižući se i zbacivši čaršave - hoću da pronađem Mek Lagena i da ga ubijem.

- Bojim se da to potpada u kategoriju „prenaprežanja“ - reče Madam Pomfri snažno ga gurnuvši nazad u krevet i preteće podiže štapić. - Ostaćeš ovde dok te ja ne otpustim, Poteru, inače ću da zovem direktora.

Ona odjuri nazad u svoju kancelariju, a Hari utonu u jastuke ključajući od besa.

- Da li znaš sa koliko smo izgubili? - upita on Rona kroz stisnute zube.

- Ovaj, da, znam - reče Ron izvinjavajućim tonom. - Konačan rezultat je bio trista dvadeset prema šezdeset.

- Sjajno - reče Hari divljački. - Baš sjajno! Kad se samo dočepam Mek Lagena...

- Ne želiš da ga se dočepaš, velik je kao trol - reče Ron razložno. - Ja lično mislim da bi se mnogo više postiglo kada bi ga urekao onom Prinčevom čini za nokte na nogama. U svakom slučaju, možda će se ostatak tima postarati za njega pre nego što izađeš odavde, nisu baš srećni...

U Ronovom glasu osećao se ton loše prikrivene radosti. Hari vide da je ovaj prosto ushićen što je Mek Lagen tako gadno zabrljao. Ležao je, zagledan u trag svetlosti na plafonu, ne osećajući bol u svojoj tek zalečenoj lobanji, ali mu je ipak malo bridelo ispod zavoja.

- Odavde sam mogao da čujem komentar sa utakmice - reče Ron, a glas mu je podrhtavao od smeha. - Nadam se da će od sada pa nadalje Luna stalno komentarisati... Gubitnički grii...

Ali Hari je još bio previše ljut da bi situaciju sagledavao sa smešne strane, te posle određenog vremena Ronovo kikotanje utihnu.

- Džini je došla u posetu dok si bio u nesvesti - reče on, posle duge pauze, i Harijeva mašta dade gas do daske, hitro konstruišući scenu u kojoj Džini, plačući nad njegovim beživotnim telom, priznaje svoja osećanja duboke simpatije prema njemu, dok im Ron daje svoj blagoslov... -Kaže da samo što nisi zakasnio na utakmicu. Otkud to? Krenuo si odavde na vreme.

- 0... - reče Hari, i scena u njegovim mislima se uruši. - Da... pa, video sam Melfoja kako se šunja nekud s nekim devojkicama koje kao da nisu želele da budu s njim, a ovo je drugi put da se postarao da ne bude na terenu za kvidič sa ostatkom škole. Propustio je i prošlu utakmicu, sećaš se? - uzdahnu Hari. - Sada mi je žao što ga nisam pratio, utakmica je bila takav fijasko...

- Ne budi glup - reče mu Ron oštro. - Nisi mogao da propustiš utakmicu kvidiča samo da bi pratio Melfoja, ti si kapiten!

- Želim da znam šta je naumio - reče Hari. - I nemoj mi reći da sve to umišljam, ne posle onoga što sam čuo da priča sa Snejpom...

- Nikada nisam ni rekao da umišljaš - reče Ron naslonivši se na lakat i mršteći se na Harija - ali nema nikakvog pravila koje kaže da samo jedna osoba odjednom može da smera nešto opako na ovom mestu! Postaješ pomalo opsednut Melfojem, Hari. Mislim, spreman si da propustiš utakmicu samo da bi ga pratio...

- Želim da ga uhvatim na delu! - reče Hari iznervi-rano. - Mislim, kuda odlazi kada nestane s mape?

- Pojma nemam... u Hogsmid? - nagađao je Ron zevajući.

- Nikada ga nisam video da ide kroz one tajne prolaze na mapi. Uostalom, mislio sam da su svi prolazi sada pod nadzorom?

- Pa, onda pojma nemam - reče Ron.

Među njima zavlada tajac. Hari je zurio u krug svetlosti iz lampe iznad njega, razmišljajući...

Kad bi samo posedovao moć Rufusa Skrimdžera, mogao bi da naredi da uhode Melfoja, ali, nažalost, Hari nije imao na raspolaganju kancelariju punu Aurora... nakratko se poigravao mišlju da pokuša da nešto organizuje sa DA, ali je, opet, problem bio u tome što će ljudi izostajati sa časova. Većina je, ipak, i dalje imala pune rasporede...

Iz pravca Ronovog kreveta začu se duboko, potmulo hrkanje. Posle nekog vremena Madam Pomfri izađe iz kancelarije, ovaj put ogrnuta debelom kućnom haljinom. Bilo je najlakše da se pravi da spava. Hari se okrenu na bok i začu kako se sve zavese navlače čim je ona zamahnula štapićem. Lampe se prigušiše, i ona se vrati u svoju kancelariju. Čuo je vrata kako škljocaju za njom, i znao je da je otišla na spavanje.

Ovo je, prisećao se Hari u tmuni, treći put da su ga doveli u bolničko krilo zbog kvidičke povrede. Prošli put je pao s metle zbog dementora koji su motali po terenu, a pre toga mu je neizlečivo nesposobni profesor Lokhart izvadio sve kosti iz ruke... To je bila njegova daleko najbolnija povreda... sećao se agonije ponovnog izrastanja kostiju cele ruke tokom jedne noći, neprijatnosti koju nimalo nije olakšao dolazak neočekivanog posetioca usred...

Hari se naglo pridiže, dok mu je srce lupalo, a turban od zavoja se nakrivio. Najzad je došao do rešenja: postoji način da uhodi Melfoja... kako je mogao da zaboravi, zašto se toga ranije nije setio? Ali, pitanje je bilo kako ga pozvati? Šta treba uraditi?

Tiho, tek da proba, Hari progovori u tami.

- Kričeru?

Začu se veoma glasno krak i zvuci komešanja i cijuka ispuniše tihu sobu. Ron se uz jauk probudi.

- Šta se to...?

Hari hitro uperi svoj štapić ka vratima kancelarije Madam Pomfri i promrmlja: - Priguši! - kako ona ne bi dotrčala. Zatim se odvuče do podnožja svog kreveta, ne bi li bolje video šta se zbiva.

Dva kućna vilenjaka kotrljala su se po podu nasred spavaonice, jedan obučen u skupljeni kestenjasti džemper i nekoliko vunjenih šešira, a drugi u prljavu staru krpu koja mu je bila prebačena preko bedara umesto gaća. Zatim se začu još jedan glasan prasak, i Pivs, kućni duh, pojavi se u vazduhu iznad rvućih vilenjaka.

- Posmatrao sam to, Poteru! - reče on ogorčeno Hariju pokazujući na tuču ispod sebe, pre no što ispusti macan kikot. - Vidi maja stvojenja kako se prepiru, gric gric, bum tras...

- Kričer neće vređati Harija Potera pred Dobijem, ne, neće, inače će Dobi da začepi Kričeru usta! - vrištao je Dobi piskavim glasom.

- ...šut, greb! - veselo je vikao Pivs, sada gađajući vilenjake komadićima krede ne bi li ih još više razbesneo. - Štip, boc!

- Kričer može da priča šta hoće o svom gospodaru, o, da, a kakav li je to samo gospodar, prljavi prijatelj Blatokrvnih, oh, šta bi samo rekla sirota Kričerova gospodarica...?

Nisu otkrili šta bi tačno rekla Kričerova gospodarica, jer u tom trenutku Dobi nabi svoju kvrgavu malu pesnicu u Kričerova usta i izbi mu pola zuba. Hari i Ron iskočiše iz svojih kreveta i razdvojiše vilenjake, iako su ovi i dalje pokušavali da se šutiraju i udaraju, dok ih je Pivs podstrekivao, oblećući oko lampe i cičeći: -Gurni mu prste u nosić, nek mu pukne film, povuci ga za ušice...

Hari štapićem nacilja Pivsa i reče - Jeziključ! -Pivs se uhvati za grlo, proguta knedlu, a zatim izlete iz sobe praveći opscene gestove, ali nije mogao da progovori ni reč, pošto mu se jezik zalepio za gornje nepce.

- Dobar pogodak - reče Ron zahvalno, podigavši Dobija u vazduh kako njegovi landaravi udovi više ne bi dolazili u kontakt sa Kričerom. - To je bila još jedna Prinčeva čin, zar ne?

- Aha - reče Hari uvrćući Kričerovu smežuranu ruku iza leđa njenog vlasnika. - U redu... zabranjujem vam da se bijete! Pa, Kričeru, tebi je zabranjeno da se tučeš sa Dobijem. Dobi, znam da ne mogu da ti dajem naređenja...

- Dobi je slobodan kućni vilenjak i može da sluša koga god želi, i Dobi će uraditi sve što mu Hari Potter kaže da učini! - reče Dobi, dok su mu suze kapale niz namreškano malo lice na džemper.

- U redu, onda - reče Hari i on i Ron pustiše vilenjake, koji padoše na pod, ali ne nastaviše sa tučom.

- Gospodar me je zvao? - zagrakta Kričer utonuvši u naklon, iako je Harija streljao pogledom kojim mu je očigledno želeo bolnu smrt.

- Da, jesam - reče Hari bacivši pogled na vrata kancelarije Madam Pomfri da proveriti da li prigušujuća čin još deluje; nije bilo nikakvog znaka da je ona čula išta od komešanja i buke. - Imam posao za tebe.

- Kričer će učiniti sve što Gospodar želi - reče Kričer nagnuvši se tako nisko da su mu usne gotovo dodirivale njegove izobličene nožne prste - jer Kričer nema izbora, ali Kričer se stidi što ima takvog gospodara, da...

- Dobi će to učiniti, Hari Poteru! - cijuknu Dobi dok su mu se oči veličine teniskih loptica punile suzama. - Dobiju će biti čast da pomogne Hariju Poteru!

- Kad malo bolje razmislim, bilo bi dobro da vas uposlim obojicu - reče Hari. - U redu, onda... hoću da uhodite Draka Melfoja.

Ne mareći za izraz iznenađenja i razdraženosti u isti mah na Ronovom licu, Hari nastavi: - Hoću da znam kuda ide, s kim se sastaje i šta radi. Hoću da ga neprestano pratite.

- Da, Hari Poteru! - odmah reče Dobi, a ogromne oči sijale su mu od uzbuđenja. - A ako Dobi pogreši, Dobi će se baciti sa najvišeg tornja zamka, Hari Poteru!

- Neće biti potrebe za tim - brzo dodade Hari.

- Gospodar želi da uhodim najmlađeg od Melfojevih? - zagrakta Kričer. - Gospodar želi da špijuniram čistokrvnog pranećaka moje stare gospodarice?

- Baš tog - reče Hari predosećajući veliku opasnost, odlučan da je odmah spreči. - I zabranjeno ti je da ga upozoriš, Kričeru, ili da mu pokažeš šta smerаш, ili da uopšte pričaš s njim, ili da mu pišeš poruke, ili... ili da na bilo koji način kontaktiraš s njim. Razumeš?

Morao je da vidi Kričera kako se napinje da pronađe izlaz iz uputstava koje je upravo dobio, i sačeka. Posle nekoliko trenutaka, na Harijevo veliko zadovoljstvo.

Kričer se ponovo duboko nakloni i reče, s gorkom ozlojeđenošću: - Gospodar je mislio na sve, i Kričer mora da mu se povinuje, iako bi Kričer mnogo radije bio sluga tog Melfojevog dečka, o, da...

- Znači, to je rešeno - reče Hari. - Hoću redovne izveštaje, ali se postarajte da se pojavljujete onda kad nisam okružen drugima. Ron i Hermiona su u redu. I nemojte nikome da kažete šta radite. Samo se zalepite za Melfoja kao dva flastera za čireve.

20. Zahtev Lorda Voldemora

Hari i Ron su napustili bolničko krilo u ponedeljak, rano izjutra, potpuno zdravi, zahvaljujući brizi Madam Pomfri i sada su mogli da uživaju u povlasticama toga što su bili onesvešćeni i otrovani, od kojih je najbolja bila ta što se Hermiona pomirila sa Ronom. Hermiona ih je čak i otpratila na doručak, donoseći vest da se Džini posvađala sa Dinom. Uspavano stvorenje u Harijevim grudima iznenada pomoli glavu, njušeći vazduh puno nade.

- Oko čega su se svađali? - upita on trudeći se da zvuči opušteno, dok su skretali u hodnik na sedmom spratu, koji je bio potpuno napušten, izuzev jedne veoma male devojčice koja je proučavala tapiseriju sa trolovima u suknjicama. Uplašila se kada je spazila šestake kako joj ce približavaju i ispustila teške mesingane terazije koje je nosila.

- U redu je! - reče Hermiona nežno, požurivši napred da joj pomogne. - Evo... - Ona potapša polomljene terazije svojim štapićem i reče: - Reparo.

Devojčica joj ne zahvali, ali ostade ukopana na mestu dok su prolazili, i pogledom ih isprati. Ron se osvrnu ka njoj.

- Kunem se da svake godine postaju sve manji - reče on.

- Ma pusti sad nju - reče Hari pomalo nestrpljivo. - Oko čega su se Džini i Din posvađali, Hermiona?

- O, Din se smejaio kako te je Mek Lagen zveknuo onom Bladžerkom - reče Hermiona.

- Mora da je izgledalo smešno - reče Ron razumno.

- Uopšte nije bilo smešno! - ražesti se Hermiona. - Izgledalo je užasno, i da Kut i Piks nisu uhvatili Harija, mogao je gadno da se povredi!

- Da, pa, nije bilo potrebe da Džini i Din raskinu zbog toga - reče Hari i dalje pokušavajući da zvuči nezainteresovano. - Ili su i dalje zajedno?

- Da, jesu... ali zašto si ti toliko zainteresovan za to? - upita Hermiona uputivši Hariju prodoran pogled.

- Samo ne želim da se moj kvidički tim opet raspadne! - reče on brže-bolje, ali je Hermiona nastavila da ga sumnjičavo posmatra, te mu je veoma lagnulo kada neko iza njega viknu: - Hari! -

dajući mu izgovor da joj okrene leđa.

- O, zdravo, Luna.

- Otišla sam u bolničko krilo da te potražim - re-če Luna petljajući po svojoj torbi. - Ali su mi rekli da si otišao...

Ona tutnu u Ronove ruke nešto što je ličilo na zeleni luk, ogromnu tufnastu muharu i veliku količinu mačjeg peska, i najzad izvuče prilično ofucan svitak pergamenta koji predade Hariju.

- ...rečeno mi je da ti dam ovo.

Beše to malen svitak pergamenta, koji Hari odmah prepozna kao još jednu pozivnicu za čas kod Dambldora.

- Večeras - reče on Ronu i Hermioni kada ga je odvio.

- Sjajno si komentarisala prošli meč! - reče Ron Luni, dok je ona uzimala nazad zeleni luk, muharu i mačji pesak. Luna se neodređeno osmehnu.

- Ismevaš me, zar ne? - reče ona. - Svi kažu da sam bila užasna.

- Ne, ozbiljan sam! - iskreno će Ron. - Ne mogu da se setim da sam ikada više uživao u komentaranju! Uzgred, šta je ovo? - dodade on podigavši predmet nalik luku u visinu očiju.

- O, to je gurdikoren - reče ona nabijajući mačji pesak i muharu nazad u svoju torbu. - Možeš da ga zadržiš ako želiš, ja ih imam nekoliko. Stvarno su odlični za odbijanje gutajućih plimpija.

I ona ih napusti, ostavljajući Rona da se kikoće i dalje stežući gurdikoren.

- Da znaš, baš mi je prirasla za srce ta Luna - reče on kad su se ponovo zaputili u Veliku salu. - Znam da je luda, ali na dobar...

On veoma naglo prestade da priča. Lavander Braun je stajala u podnožju mermernog stepeništa, delujući ljutito.

- Zdravo - reče Ron nervozno.

- Hajdemo - promrmlja Hari Hermioni, i oni požuriše dalje, ali ne pre no što su čuli kako Lavander kaže: - Zašto mi nisi rekao da danas izlaziš? I zašto je ona s tobom?

Ron je izgledao i nadureno i smoreno kada se pola sata kasnije pojavio na doručku, i mada je sedeo uz Lavander, Hari nije video da su razmenili ijednu reč za sve vreme dok su bili zajedno. Hermiona se ponašala kao da ništa ne primećuje, ali jednom ili dvaput Hari primeti neobjašnjiv zloban smešak na njenom licu. Činilo se da je celog tog dana bila u izuzetno dobrom raspoloženju, a te večeri u dnevnom boravku je čak i pristala da pregleda (drugim rečima, da dovrši pisanje) Harijev sastav iz herbologije, što je, inače, sve do tog dana odlučno odbijala da uradi, jer je znala da će ga Hari odmah dati Ronu da prepíše.

- Baš ti hvala, Hermiona - reče Hari žurno je potapšavši po leđima gledajući na sat i vide da je gotovo osam sati. - Čuj, moram da požurim, inače ću zakasnuti kod Dambldora...

Ona mu ne odgovori, već samo umorno prekriži nekoliko njegovih bezveznijih rečenica. Smešeći se, Hari požuri kroz rupu iza portreta do direktorove kancelarije. Gargojl skoči u stranu na pomen karamel-eklera i Hari se pope uza spiralno stepenište preskačući po dva stepenika odjednom, pokucavši na vrata baš kada je časovnik unutra otkucao osam sati.

- Uđi - pozva Dambldor, ali kada je Hari ispružio ruku da gurne vrata, ona se uz nagli trzaj otvoriše iznutra. Na njima je stajala profesorka Trilejni.

- Aha! - povika ona dramatično upirući prstom u Harija i trepćući na njega kroza svoje uveličavajuće naočari. - Znači ovo je razlog zašto sam tako neformalno izbačena iz tvoje kancelarije, Dambldore!

- Draga moja Sibil - reče Dambldor pomalo ogorčeno - nemam nikakvu nameru da te bilo odakle neformalno izbacujem, ali Hari ima zakazan sastanak, a ja mislim da nema šta više da se kaže o...

- Dobro onda - reče profesorka Trilejni duboko povređenim glasom. - Ukoliko ne nameravaš da oteraš ono uzurpatorsko kljuse, neka ti bude... možda ću pronaći školu še će se moji talenti više ceniti...

Ona se progura pokraj Harija i nestade niza spiralno stepenište. Čuli su je kako se negde na pola puta zateturala, i Hari pretpostavi da se soplela na jedan od svojih landarajućih šalova.

- Molim te, zatvori vrata i sedi, Hari - reče Dambldor zvučeći prilično iznureno.

Hari ga poslušao, primetivši, dok je sedao na svoje stalno mesto ispred Dambldorovog stola, da sito-

za-misli opet leži između njih dvojice, kao i dve nove kristalne bočice pune komešajućih sećanja.

- Profesorka Trilejni i dalje nije zadovoljna što Firenzi drži predavanja? - upita Hari.

- Ne - reče Dambldor. - Predskazivanje je postalo daleko veći problem nego što sam mogao da naslutim, pošto nikada nisam učio taj predmet. Ne mogu da tražim od Firenzija da se vrati u šumu, gde ga sada smatraju otpadnikom, niti mogu da tražim od Sibil Trilejni da ode. Među nama, ona ne zna u kakvoj bi se opasnosti našla van zamka. Vidiš, ona ne zna, a mislim da ne bi bilo mudro da je prosvetlim da je ona ta koja je predskazala proročanstvo o tebi i Voldemoru.

Dambldor duboko uzdahnu, a zatim reče: - Ali dosta sada o mojim problemima sa osobljem. Imamo mnogo važnije stvari da raspravimo, Prvo... da li si uspeo da izvršiš zadatak koji sam ti poverio na kraju našeg prošlog časa?

- A - reče Hari, zatečen. Uz časove irebacivanja i kvidič, i Ronovo trovanje i njegovu naprsu lobanju, i njegovu odlučnost da otkrije šta to Drako Melfoj smeru, Hari je gotovo zaboravio na sećanje koje ga je Dambldor zamolio da izvuče iz profesora Pužoroga... - Pa, pitao sam profesora Pužoroga o tome na kraju napitaka, gospodine, ali, ovaj, nije hteo da mi ga da.

Zavlada kratak tajac.

- Tako dakle - najzad reče Dambldor gvineći u Harija preko svojih polumesečastih naočara, stvarajući kod Harija već uobičajen osećaj da ga rendgenski snima. - A ti smatraš da si se potrudio najviše što možeš oko ove stvari, zar ne? Da si primenio svu svoju pozamašnu visprenost? Da nisi izostavio nijedan neistražen delić svoje lukavosti u traganju za tim sećanjem?

- Pa - odugovlačio je Hari ne znajući šta još da kaže. Njegov jedini pokušaj da se dočepa sećanja sada mu se iznenada činio sramotno slabašnim. - Pa... onog dana kada je Ron greškom progutao ljubavni napitak odveo sam ga kod profesora Pužoroga. Mislio sam da, ako dovoljno odobrovoljim profesora Pužoroga, da...

- A da li je to uspelo? - upita Dambldor.

- Pa, ne, gospodine, jer se Ron otrovao...

- ...zbog čega si, prirodno, potpuno zaboravio na pokušaj da dobaviš sećanje. Ne bih ništa drugo ni očekivao kada ti se najbolji prijatelj nađe u opasnosti. Međutim, kada je postalo jasno da će se gospodin Vesli u potpunosti oporaviti, nadao sam se da ćeš se vratiti zadatku koji sam ti zadao. Mislio sam da sam bio jasan kad sam ti rekao od kolike je važnosti to sećanje. Doista, dao sam sve od sebe da ti naglasim da je to najpresudnije sećanje od svih i da ćemo bez njega samo traćiti vreme.

Vrelo peckanje stida proširi se od vrha Harijeve glave skroz niz njegovo telo. Dambldor nije povisio ton, nije čak ni zvučao ljutito, ali bi Hariju bilo draže da je vikao. Ovo hladno razočaranje bilo je gore od ičega.

- Gospodine - reče on pomalo očajno - nije da me je mrzelo, ili nešto slično, samo sam imao druge... druge stvari...

- Druge stvari na umu - dovrši Dambldor rečenicu umesto njega. - Tako dakle.

Među njima ponovo zavlada muk, najneprijatnija tišina koju je Hari ikada iskusio sa Dambldorom. Činilo se da joj nema kraja, uz povremene prekide, tu i tamo, malim hroptavim hrkanjem portreta Armanda Dipeta iznad Dambldorove glave. Hari se osećao čudnovato smanjenim, kao da se malčice skupio otkako je ušao u sobu.

Kada više nije mogao da izdrži, on reče: - Profesore Dambldore, stvarno mi je žao. Trebalo je više da se potrudim... trebalo je da shvatim da mi ne biste tražili da to uradim da nije zaista važno.

- Hvala ti na tome, Hari - reče Dambldor tiho. - Mogu li, onda, da se nadam da ćeš od sada ovu stvar smatrati većim prioritetom? Posle večerašnjeg časa neće biti mnogo smisla da se dalje sastajemo ukoliko ne budemo imali to sećanje.

- Učiniću to, gospodine, uzeću mu ga - reče Hari iskreno.

- Onda nećemo više govoriti o tome sada - reče Dambldor ljubaznije - već ćemo nastaviti s našom pričom tamo cce smo stali. Sećaš li ce gde je to bilo?

- Da, gospodine - brzo će Hari. - Voldemor je ubio svoga oca i svoje babu i dedu, udesivši da sve izgleda kao da je to učinio njegov stric Morfin. Zatim se vratio na Hogvorts i pitao... pitao profesora Pužoroga za Horkrukse - promumla on postideno.

- Vrlo dobro - reče Dambldor. - A sad, nadam se da ćeš se setiti da sam ti na samom početku ovih naših sastanaka rekao da ćemo ući u domen nagađanja i spekulacija?

- Da, gospodine.

- Nadam se da se slažeš da sam ti, do sada, prikazao prilično pouzdane izvore činjenica iz kojih sam izvodio zaključke o tome šta je Voldemor radio do svoje sedamnaeste godine?

Hari klimnu glavom.

- Ali sada, Hari - reče Dambldor - sada stvari postaju nejasnije i čudnovatije. Ako je bilo teško pronaći dokaze o dečaku Ridlu, onda je bilo gotovo nemoguće pronaći ikoga spremnog da se priseća odraslog Voldemora. Zapravo, sumnjam da postoji ijedna živa duša, izuzev njega, koja nam može dati potpun pregled njegovog života otkako je napustio Hogvorts. Međutim, imam još dva poslednja sećanja koja bih želeo da podelim s tobom. - Dambldor pokaza na dve kristalne bočice koje su se sijale pokraj sita-za-misli. - A zatim će mi biti drago da čujem tvoje mišljenje o tome da li smatraš da su zaključci koje sam izveo iz njih verovatni.

Pomisao da Dambldor toliko visoko ceni njegovo mišljenje natera Harija da se još više postidi što nije uspeo da dobavi sećanje o Horkruksima, i on se stade kao krivac vrpeljiti na stolici dok je Dambldor podigao prvu od dve bočice ka svetlu i ispitivao je.

- Nadam se da se nisi umorio od uranjanja u tuđe uspomene, jer ovo su dva čudnovata prisećanja - reče on. - Prvo nam dolazi od veoma starog kućnog vilenjaka po imenu Houki. Pre no što vidimo čemu je Houki prisustvovala, moram na brzinu da ti prepričam kako je Lord Voldemor napustio Hogvorts.

- Stigao je do sedme godine svog školovanja sa, kao što si možda i očekivao, najboljim ocenama na svim ispitima koje je polagao. Ostali đaci oko njega, listom su odlučivali kojim će se poslovima baviti kad napuste Hogvorts. Gotovo svi su očekivali spektakularne stvari od Toma Ridla, asistenta, glavešine dečaka, dobitnika „Specijalne nagrade za usluge školi“. Znam da mu je nekoliko nastavnika, među kojima i profesor Pužorog, predlagalo da se pridruži Ministarstvu magije, nudeći se da organizuju sastanke, da mu obezbede korisne kontakte. Odbio je sve ponude. Sledeće što je osoblje saznalo o njemu, bilo je da Voldemor radi kod Bordžina u Burksa.

- Kod Bordžina u Burksa! - ponovi Hari, zaprepašćen.

- Kod Bordžina u Burksa - ponovi Dambldor smireno. - Mislim da ćeš shvatiti kakvu je privlačnost to mesto imalo za njega kada budemo ušli u Houkino sećanje. Ali to nije bio posao koji je Voldemor najpre poželeo. Gotovo niko to tada nije znao... ja sam bio jedan od retkih kojima se tadašnji direktor poverio... ali Voldemor je prvo došao kod profesora Dipeta i pitao da li može da ostane na Hogvortsu kao profesor.

- Želeo je da ostane ovde? Zašto? - upita Hari, još više zaprepašćen.

- Verujem da je imao nekoliko razloga, iako nijedan od njih nije poverio profesoru Dipetu - reče Dambldor. -Prvo, što je veoma važno, Voldemor je, verujem, bio više vezan za ovu školu nego što je ikada bio za ijednu osobu. Hogvorts je mesto gde je bio najsrećniji, prvo i jedino mesto še se osećao kao u svom domu.

Hari se oseti pomalo nelagodno na ove reči, jer je i on isto tako osećao prema Hogvortsu.

- Drugo, zamak je uporište drevne magije. Voldemor je nesumnjivo prodro u mnogo više njenih tajni nego većina učenika koji prođu kroz ovo mesto, ali je možda smatrao da postoji još neotkrivenih misterija, skladišta magije koja se mogu poharati.

- I treće, kao nastavnik, imao bi veliku moć i uticaj nad mladim vešticama i čarobnjacima. Možda je ideju dobio od profesora Pužoroga, nastavnika sa kojim je bio u najboljim odnosima, koji mu je pokazao koliko uticajnu ulogu jedan učitelj može da igra. Ni na trenutak nisam pomislio da bi Voldemor želeo da provede ostatak života na Hogvortsu, ali mislim da je on to video kao plodan teren za regrutaciju, i kao mesto gde bi mogao da počne da prikuplja svoju vojsku.

- Ali nije dobio posao, gospodine?

- Ne, nije. Profesor Dipet mu je rekao da je sa osamnaest godina isuviše mlad, ali ga je pozvao da se ponovo prijavi kroz nekoliko godina, ukoliko i dalje bude želeo da predaje.

- Kako ste se vi osećali povodom toga, gospodine? -oklevajući upita Hari.

- Duboko uznemiren - reče Dambldor. - Savetovao sam Armanda da ne prihvati ponudu... Nisam

mu dao razloge koje sam tebi naveo, jer je profesoru Dipetu Voldemor bi veoma drag, te je bio uveren u njegovu poštenje... Ali nisam želeo da se Lord Voldemor vrati u ovu školu, a pogotovo ne na neki moćan položaj.

- A koji je posao on želeo, gospodine? Koji predmet je želeo da predaje?

Nekako, Hari je znao odgovor i pre no što mu ga je Damblodor pružio.

- Odbranu od mračnih veština. U to vreme je predmet predavala profesorka po imenu Galatea Veselomisla, koja je bila na Hogvortsu gotovo pedeset godina.

- Stoga je Voldemor otišao kod Bordžina u Burksa, a oni nastavnici koji su mu se divili govorili su da je to šteta, tako briljantan mladi čarobnjak da radi u jednoj radnji. Međutim, Voldemor nije bio tek običan pomoćnik. Uljudan, zgodan i pametan, uskoro je počeo da dobija određene poslove kakvi postoje samo na mestima kao što je Bordžin u Burks, radnji specijalizovanoj, kao što ti je vrlo dobro poznato, Hari, za predmete neuobičajenih i moćnih svojstava. Voldemora su slali da ubeđuje ljude da se rastanu od svojih dragocenosti kako bi ih partneri pustili u prodaju, i bio je, po svemu sudeći, neobično darovit u tom poslu.

- Kladam se da jeste - reče Hari ne mogavši da se suzdrži.

- Baš tako - reče Damblodor s jedva приметnim osmehom. - A sada je vreme da čujemo kućnog vilenjaka Houki, koja je radila za veoma staru i veoma bogatu vešticu po imenu Hepsiba Smit.

Damblodor potapša bočicu svojim štapićem, čep izlete, i on sasus kovitlavo sećanje u sito-za-misli, rekavši pri tom: - Posle tebe, Hari.

Hari ustade i ponovo se nagnu iznad talasastog srebrnog sadržaja kamene posude sve dok ga ne dodirnu licem. Survao se kroz mračno ništavilo i sleteo u dnevnu sobu, pravo pred neverovatno debelu staricu koja je nosila kitnjastu riđu periku i veličanstvenu ružičastu odoru, koja je bila nabrana svuda oko nje, dajući joj izgled istopljene torte. Gledala se u malenom ogledalu optočenom draguljima, stavljajući rumenilo na svoje već krvavocrvene obraze velikom pufnom iz pudrijere, dok je najsitniji i najstariji kućni vilenjak kojeg je Hari ikada video gurao njena mesnata stopala u tesne satenske papuče.

- Požuri, Houki! - zapovedi Hepsiba. - Rekao je da će doći u četiri, a dotle ima samo nekoliko minuta, znaš da on nikada dosad nije zakasnio!

Ona skloni svoju pudrijeru dok se kućni vilenjak dizao. Vrh vilenjakove glave jedva da je dopirao do sedišta Hepsibine stolice, a papirnata koža joj je visila sa kostura nalik čistom lanenom čaršavu kojim je bila obavijena kao togom.

- Kako izgledam? - upita Hepsiba okrećući glavu da bi se iz različitih uglova divila svom licu u ogledalu.

- Predivno, madam - cijuknu Houki.

Hari je mogao samo da pretpostavi da u Houkinom ugovoru piše da mora otvoreno da laže kada joj postave ovo pitanje, jer je, po njegovom mišljenju, Hepsiba Smit bila daleko od predivnog.

Začu se zvečeće zvonce te i gospodarica i vilenjak poskočiše.

- Brzo, brzo, ovde je, Houki! - povika Hepsiba i vilenjak izjuri iz sobe, koja je bila toliko natrpana predmetima da je bilo teško shvatiti kako bi bilo ko mogao da prođe kroz sobu a da ne obori barem desetak stvari: bile su tu vitrine pune lakiranih kutijica, police pune zlatom optočenih knjiga, plakari sa kuglama i zvezdanim globusima, kao i mnogobrojne bujne biljke u mesinganim saksijama. Zapravo, soba je ličila na mešavinu čarobne antikvarnice i staklene bašte.

Nakon nekoliko minuta kućni vilenjak se vrati u pratnji visokog mladića, u kome Hari bez teškoća prepozna Voldemora. Bio je odeven u obično crno odelo. Koca mu je bila malo duža nego što je bila u školi, a obrazi malčice upali, ali sve mu je to išlo u prilog: bio je zgodniji nego ikad. On se probi kroz prenatrpanu sobu na način koji je pokazivao da ju je posećivao već mnogo puta dosad, a onda se duboko pokloni iznad Hepsibine debele ručice, okrznuvši je usnama.

- Doneo sam vam cveće - reče on tiho, niotkuda izvukavši mnoštvo ruža.

- Ti nevaljalo momče, nije trebalo! - ciknu stara Hepsiba, iako je Hari primetio da je već imala spremnu praznu vazuu na najbližem stočiću. - Razmazićeš ovu staru damu, Tome... sedi, sedi... gde je Houki... ah...

Kućni vilenjak dotrča nazad u sobu noseći poslužavnik sa kolačićima, koji postavi pokraj lakta

svoje gospodarice.

- Posluži se, Tome - reče Hepsiba - znam koliko voliš moje kolače. A sad, kako si? Izgledaš bledo. Previše te teraju da radiš u toj radnji, rekla sam to već sto puta...

Voldemort se mehanički nasmeši, a Hepsiba se budalasto iskezi.

- Pa, koji izgovor za posetu imaš ovaj put? - upita ona lepršajući trepavicama.

- Gospodin Burk bi želeo da da bolju ponudu za oklop koji su načinili goblini - reče Voldemort. - Pet stotina galeona, on smatra da je to više nego poštena...

- De, de, ne tako brzo, inače ću pomisliti da si ovde samo zbog mojih tričarija! - durila se Hepsiba.

- Naređeno mi je da budem ovde zbog njih - reče Voldemort tiho. - Ja sam samo siromašan pomoćnik, madam, koji mora da radi šta mu se kaže. Gospodin Burk želi da se raspitam...

- O, gospodin Burk, fuj! - reče Hepsiba mašući ručicom. - Imam da ti pokažem nešto što nikada nisam pokazala gospodinu Burku! Umeš li da čuvaš tajnu, Tome? Hoćeš li obećati da nećeš reći gospodinu Burku da to imam? Ne bi mi dao mira kada bi znao da sam ti ga pokazala, a ne nameravam da ga prodam, ni Burku, niti bilo kome drugom! Ali ti, Tome, ti ćeš ga ceniti zbog njegove istorije, a ne zato što za njega možeš da dobiješ brdo galeona...

- Biće mi drago da vidim sve što mi gospođica Hepsiba pokaže - reče Voldemort tiho, a Hepsiba ispusti još jedan devojački kikut.

- Rekla sam Houki da mi ga iznese... Houki, gde si? Hoću da pokažem gospodinu Ridlu naše najveće blago... zapravo, donesi oba, kad si već tu...

- Evo, madam - proskviča kućni vilenjak, i Hari vide dve kožne kutije, jednu povrh druge, kako se kreću duž sobe, kao same od sebe, iako je znao da ih sićušni vilenjak drži iznad svoje glave probijajući se između stolova, jastučića i stoličica.

- A sada - reče Hepsiba veselo, uzimajući kutije od vilenjaka, stavljajući ih sebi u krilo i spremivši se da otvori gornju - mislim da će ti se ovo svideti, Tome... o, kad bi moja porodica znala da ti ovo pokazujem... jedva čekaju da se dokopaju ovoga!

Ona otvori poklopac. Hari se malo približi ne bi li bolje osmotrio nešto što je ličilo na malenu zlatnu šolju sa dve fino izvijene ručke.

- Pitam se da li znaš šta je ovo, Tome? Uzmi je, dobro osmotri! - prošaputa Hepsiba, a Voldemort ispruži dugoprstu šaku i podiže šolju iz njenog udobnog svilenog ležišta, držeći je za jednu ručku. Hariju se učini da je spazio crven odsjaj u njegovim tamnim očima. Isti pohlepan izraz bio je prisutan i na Hepsibinom licu, samo što su njene sitne oči bile usredređene na Voldemortove privlačne crte lica.

- Jazavac - promrmlja Voldemort, ispitujući gravire na šolji. - Znači da je ovo pripadalo...?

- Helgi Hafpaf, kao što si dobro primetio, pametno momče! - reče Hepsiba nagnuvši se napred uz glasnu škripu korseta i čak ga uštinuvši za upali obraz. - Zar ti nisam rekla da sam njen daleki potomak? Ovo se godinama prenosilo kroz moju porodicu s kolena na koleno. Predivno, zar ne? A trebalo bi da poseduje svakojake moći, pride, ali ih ja nisam podrobnije testirala, samo je držim ovde na bezbednom...

Ona skinu šolju sa Voldemortovog dugačkog kažiprsta i nežno je vrati u kutiju, isuviše usredsređena na to da je pažljivo vrati u pravi položaj da bi primetila senku koja je prešla preko Voldemortovog lica kada mu je šolja oduzeta.

- A sada - reče Hepsiba veselo - še je Houki? A, tu li si... odnesi sada ovo, Houki...

Vilenjak poslušno uze šolju u kutiji, a Hepsiba usmeri pažnju na mnogo pljosnatiju kutiju u svom krilu.

- Mislim da će ti se ova još više dopasti, Tome - prošaputa ona. - Nagni se malko, dragi momče, kako bi video... naravno, Burk zna da imam ovu, od njega sam je i kupila, mada ako smem da primetim, rado bi hteo da je dobije nazad kada mene više ne bude bilo...

Ona otvori finu, filigransku kopču i širom otvori kutiju. Tu, na glatkom grimiznom somotu, ležao je težak zlatni medaljon.

Voldemort ovaj put podiže ruku ne čekajući na poziv, i okrenu ga prema svetlosti, zagledavši se u njega.

- Sliterinov znak - reče on tiho, dok se svetlost poigravala sa kitnjastim, zmijolikim slovom S.

- Tako je! - reče Hepsiba, očigledno oduševljena prizorom Voldemora koji opčinjeno pilji u njen medaljon. -Platila sam ga đavo i po, ali nisam mogla da propustim priliku, ne kad je u pitanju pravo bogatstvo kao što je ovo, morala sam da ga imam u svojoj kolekciji. Burk ga je navodno otkupio od neke žene u ritama koja ga je izgleda ukrala, ali nije imala pojma kolika je njegova prava vrednost... Ovoga puta nije bilo mesta zabuni: na njene reči, Voldemorove oči blesnuše crvenim sjajem i Hari primeti kako mu zglobovi šake pobeleše na lancu od medaljona.

- ...čujem da ju je Burk bedno platio, ali tako to biva... lep je, zar ne? I naravno, pripisuju mu se svakojake moći, iako ga ja samo držim na bezbednom...

Ona posegnu da uzme medaljon nazad. Na trenutak Hari pomisli da Voldemor neće hteti da ga pusti, ali onda mu ovaj skliznu sa prstiju i vrati se na svoj crveni somotski jastučić.

- Eto, Tome, dragi, nadam se da si uživao u ovome! Ona ga pogleda pravo u lice, i po prvi put Hari primeti da joj se budalasti osmeh izgubio s lica.

- Da li ti je dobro, dušo?

- O, da - reče Voldemor tiho. - Da, sasvim sam dobro...

- Pomislila sam... biće da je igra svetlosti... - reče Hepsiba delujući nervozno, i Hari pogodi da je i ona videla trenutni crveni blesak u Voldemorovim očima. -Evo, Houki, odnesi ovo i ponovo ih zaključaj... stavi uobičajene čini...

- Vreme je da krenemo, Hari - reče Dambldor tiho, i dok se sićušni vilenjak udaljavao noseći kutije, Dam-bldor ponovo zgrabi Harija za nadlakticu, i oni se zajed-no podigoše kroz zaborav, nazad do Dambldorove kancelarije.

- Hepsiba Smit je umrla dva dana nakon ove male scene - reče Dambldor ponovo sedajući i pokazavši Hariju da i on učini isto. - Kućnog vilenjaka Houki Ministarstvo je osudilo zato što je slučajno otrovala večernji kakao svoje gospodarice.

- Nema šanse! - reče Hari ljutito.

- Vidim da se slažemo - reče Dambldor. - Svakako, postoje mnoge sličnosti između ove i smrti Ridlovih. U oba slučaja je neko drugi preuzeo krivicu, neko ko je imao jasno sećanje da je izazvao smrt...

- Houki je priznala?

- Sećala se da je stavila nešto u kakao svoje gospodarice, za šta se ispostavilo da nije šećer, već smrtonosan i malo poznat otrov - reče Dambldor. - Zaključeno je da nije nameravala da to učini, ali pošto je bila stara i zbunjena...

- Voldemor joj je izmenio sećanje, baš kao što je učinio i sa Morfinom!

- Da, to je i moj zaključak - reče Dambldor. - A kao i u slučaju Morfina, Ministarstvo je unapred bilo spremno da osumnjiči Houki...

- ...zato što je ona kućni vilenjak - reče Hari. Retko kada je više saosećao sa UBLjUV-om, društvom koje je Hermiona osnovala, nego sad.

- Tačno tako - reče Dambldor. - Bila je stara, priznala je da je petljala po piću i niko u Ministarstvu nije se potrudio da dalje istražuje. Kao i u Morfinovom slučaju, dok sam ja stigao do nje i uspeo da izvučem ovo sećanje, njen život je maltene bio gotov... ali njeno sećanje, naravno, ništa ne dokazuje, izuzev da je Voldemor znao za postojanje šolje i medaljona.

- Dok su osudili Houki, Hepsibina porodica je već shvatila da su njena dva najveća blaga nestala. Trebalo im je neko vreme da se uvere u to, jer je ona imala mnogo skrovišta, pošto je oduvek krajnje ljubomorno čuvala svoju zbirku. Ali pre nego što su se van svake sumnje uverili da su šolja i medaljon nestali, pomoćnik koji je radio kod Bordžina u Burksa, mladić koji je tako redovno posećivao Hepsibu, i tako je fino šarmirao, već je dao otkaz i nestao. Njegovi poslodavci nisu imali pojma kuda je otišao. Njegov nestanak ih je iznenadio kao i sve ostale. I to je, za duži period vremena, bilo poslednje što je iko čuo o Tomu Ridlu.

- A sada - reče Dambldor - ako nemaš ništa protiv, Hari, želeo bih da ponovo zastanemo da bih ti skrenuo pažnju na određene delove naše priče. Voldemor je počinio još jedno ubistvo. Da li je to bilo njegovo prvo ubistvo otkako je pobio Ridlove, ne znam, ali mislim da jeste. Ovaj put, kao što si video, nije ubio iz osвете, već iz koristoljublja. Želeo je dva veličanstvena trofeja koje mu je ta sirota, blesava žena pokazala. Baš kao što je nekada pljačkao drugu decu u svom sirotištu, baš kao

što je ukrao prsten svoga ujaka Morfina, tako je i sad pobjegao sa Hepsibinom šoljom i medaljonom.

- Ali - reče Hari mršteći se - čini se sumanutim... rizikuje sve, odbacuje svoj posao, samo zbog tih...

- Tebi se možda čini sumanutim, ali ne i Voldemoru - reče Dambldor. - Nadam se da ćeš s vremenom shvatiti šta su mu ti predmeti značili, Hari, ali priznaćeš da nije teško zamisliti da je smatrao kako mu makar medaljon zaslužen pripada.

- Možda medaljon - reče Hari - ali zašto je onda uzeo i šolju?

- Pripadala je drugom osnivaču Hogvortsa - reče Dambldor. - Mislim da je još osećao veliku simpatiju prema školi i da nije mogao da odoli predmetu koji toliko odiše hogvortskom istorijom. Mislim da je bilo i drugih razloga... nadam se da ću s vremenom moći da ti ih predočim.

- A sada poslednje prisećanje koje hoću da ti pokažem, bar dok ne uspeš da nam pribaviš sećanje profesora Pužoroga. Deset godina razdvaja Houkino sećanje i ovo, deset godina o kojima možemo samo da nagađamo šta je Lord Voldemor radio za to vreme...

Hari se ponovo podiže dok je Dambldor praznio poslednje sećanje u sito-za-misli.

- Čije je to sećanje? - upita on.

- Moje - reče Dambldor.

I Hari zaroni za Dambldorom kroz kovitlavu srebrnu masu, sletevši u istu kancelariju koju je upravo napustio. Tu beše Fokes, veselo dremajući na svojoj ljuljašci, a iza stola beše Dambldor, koji je izgledao veoma slično Dambldoru koji je stajao pokraj Harija, iako su mu obe ruke bile zdrave i čitave, a lice možda malo manje izbrazdano. Jedina razlika između današnje kancelarije i ove bila je ta što je u onoj prošloj padao sneg; plavičaste pahulje promicale su kraj prozora u mraku i gomilale se na spoljašnjoj ivici.

Mlađi Dambldor je izgleda nešto čekao, i stvarno, nekoliko trenutaka posle njihovog dolaska, začu se kucanje na vratima i on reče: - Uđite.

Hari ispusti i žurno priguši krik. U sobu je stupio Voldemor. Njegove crte nisu bile one koje je Hari video kako izlaze iz velikog kamenog kotla pre gotovo dve godine. Nisu bile toliko zmijolike, a ipak nije to više bio onaj zgodni Tom Ridl. Kao da su mu crte lica bile spaljene i zamućene. Behu voštane i čudnovato izobličene, a beonjače su mu sada imale trajno zakrvavljen izgled, iako mu zenice još nisu bile onako tanki procepi kao što je Hari znao da će postati. Nosio je dugačak crni ogrtač, a lice mu je bilo bledo kao sneg koji mu se presijavao na ramenima.

Dambldor, koji je sedeo iza stola, nije pokazao nikakav znak iznenađenja. Očigledno je ova poseta bila unapred zakazana.

- Dobro večer, Tome - reče Dambldor neusšBeno. - Zar nećeš sestiti?

- Hvala - reče Voldemor, i sede na mesto koje mu je Dambldor pokazao... ista ona stolica, kako se činilo, sa koje je Hari maločas ustao u sadašnjosti. - Čuo sam da si postao direktor - reče on, a glas mu je zazvučao malo piskavije i hladnije nego pre. - Dostojan izbor.

- Drago mi je što se slažeš s tim - reče Dambldor smepžajući se. - Mogu li te ponuditi pićem?

- To bi mi dobro došlo - reče Voldemor. - Prešao sam dug put.

Dambldor ustade i odjuri do plakara gde je u današnje vreme držao sito-za-misli, a koje je tada bilo puno flaša. Pošto je dodao Voldemoru pehar pun vina i nasuo sebi jedan, on se ponovo spusti u sedište iza svog stola.

- Dakle, Tome... čemu dugujem ovo zadovoljstvo? Voldemor nije odmah odgovorio, već je samo pijuckao vino.

- Više me ne zovu „Tom“ - reče on. - Ovih dana sam poznatiji kao...

- Znam kako te zovu - reče Dambldor prijatno se smeškajući. - Ali za mene ćeš, bojim se, zauvek biti Tom Ridl. Bojim se da je to jedna od iritantnih stvari kod starih nastavnika, što nikada ne zaborave mladalačke početke svojih učenika.

On podiže čašu kao da nazdravlja Voldemoru, čije lice ostade bezizražajno. Ipak, Hari je osetio kako se atmosfera u sobi nezatno promenila: Dambldorovo odbijanje da koristi Voldemorovo izabrano ime bilo je i način da Voldemoru stavi do znanja da neće moći da diktira uslove sastanka, a Hari primeti da je i Voldemor to tako shvatio.

- Iznenađen sam što si ostao ovde tako dugo - reče Voldemor posle kratke lauze. - Oduvek sam se pitao zašto čarobnjak kao što si ti nikada nije pozeleo da napusti školu.

- Pa - reče Dambldor i dalje se smeškajući - čarobnjaku kao što sam ja ništa ne može da bude važnije od prenošenja drevnih veština, pomaganja da se izbruse mladi umovi. Ako se dobro sećam, i tebe je nekad privlačilo da predaješ.

- I dalje me privlači - reče Voldemor. - Samo sam se pitao zašto ti, koga iz Ministarstva tako često pitaju za savet, i kome su dvaput, rekao bih, ponudili mesto ministra...

- Zapravo, po poslednjoj računici, triput - reče Dambldor. - Ali Ministarstvo mi nikada nije bilo privlačno za karijeru. Uostalom, to je još nešto što nam je zajedničko, rekao bih.

Voldemor klimnu glavom ne nasmešivši se, i otpi još gutljaj vina. Dambldor sada nije prekidao tišinu koja je vladala među njima, već je čekao, sa izrazom prijatnog iščekivanja, da Voldemor prvi progovori.

- Vratio sam se - reče on posle nekog vremena - kasnije, možda, nego što je to profesor Dipet očekivao... ali sam se svejedno vratio, da ponovo zahtevam ono za šta su mi ranije rekli da sam previše mlad da bih dobio. Došao sam da tražim od tebe da se vratim u ovaj zamak, da predajem. Mislim da sigurno znaš koliko sam toga video i učinio otkako sam napustio ovo mesto. Morao bih tvojim učenicima da pokažem i ispričam stvari koje ne bi mogli da saznaju ni od jednog drugog čarobnjaka.

Dambldor je neko vreme odmeravao Voldemora preko ivice svog pehara, pre nego što je progovorio.

- Da, svakako znam da si mnogo toga video i učinio otkako si nas napustio - reče on tiho. - Glasine o tvojim delima stigle su i do tvoje stare škole, Tome. Bilo bi mi žao kada bil poverovao i u polovinu od njih.

Voldemorov izraz je ostao bezosećajan dok je govorio: - Veličina izaziva zavist, zavist proizvodi zlobu, zloba rađa laži. To sigurno znaš, Dambldore.

- Ti to zoveš „veličinom“, to što si radio, je li? - oprezno upita Dambldor.

- Svakako - reče Voldemor, a oči kao da mu buknuše crvenilom. - Eksperimentisao sam, pomerio sam granice magije dalje nego što ih je ikad iko pomerio...

- Nekih vrsta magije - tiho ga ispravi Dambldor. - Nekih. Drugih si pak... oprostićeš mi... žalosno nesvestan.

Po prvi put, Voldemor se nasmeši. Bilo je to nategnuto cerenje, opako, više preteća nego gnevna grimasa.

- Stara rasprava - reče on nežno. - Ali ništa što sam na svetu video ne ide u prilog tvojoj čuvenoj izjavi da je ljubav moćnija od moje vrste magije, Dambldore.

- Možda si tražio na pogrešnim mestima - odgovori mu Dambldor.

- Pa, ima li, onda, boljeg mesta da iznova započnem da tražim, od Hogvortsa? - reče Voldemor. - Hoćeš li mi dopustiti da se vratim? Hoćeš li mi dati da podelim svoje znanje sa tvojim đacima? Stavljam sebe i svoje talente tebi na raspolaganje. Tvoj sam da mi zapovedaš.

Dambldor podiže obrve.

- A šta će biti sa onima kojima si zapovedaš? Šta će biti sa onima koji sebe zovu, bar tako glasine kažu, Smrtožderima?

Hari je primetio kako Voldemor nije očekivao da Dambldor zna njihovo ime. Video je kako Voldemorove oči opet blešte crvenim sjajem, dok mu se nozdrve nalik prorezima raširiše.

- Moji prijatelji - reče on posle kratke pauze - nastaviće bez mene, siguran sam u to.

- Drago mi je što čujem da ih smatraš prijateljima - reče Dambldor. - Bio sam pod utiskom da su više u kategoriji slugu.

- Grešiš - reče Voldemor.

- Dakle, ako bih večeras otišao u Veirovu glavu, ne bih zatekao grupicu njih... Nota, Rosijera, Malsibera, Dolohova... kako iščekuju tvoj povratak? Zbilja požrtvovani prijatelji kada su ovoliko daleko doputovali sa tobom ove snežne večeri, samo da ti požele sreću u pokušaju da dobiješ nastavnički posao.

Nije bilo sumnje da je Dambldorovo detaljno saznanje o tome s kim je Voldemor putovao još više uzrujalo Voldemora. Međutim, on se gotovo odmah pribra.

- Sveznajuć si kao i obično, Dambldore.

- 0, ne, samo sam u dobrim odnosima sa lokalnim barmenom - reče Damblodor neusiljeno. - Nego, Tome...

Damblodor spusti svoju praznu čašu i podiže se sa stolice, spojivši vrhove prstiju u karakterističan gest.

- ...govorimo otvoreno. Zašto si došao večeras ovamo, okružen svojim podređenima, da zahtevaš posao za koji obojica znamo da ga ne želiš?

Voldemort ga pogleda sa izrazom hladnog iznenađenja.

- Posao koji ne želim? Nipošto, Damblodore, veoma mi je stalo do njega.

- 0, ti želiš da se vratiš na Hogvorts, ali ne želiš da predaješ ništa više nego što si to želeo kada ti je bilo osamnaest godina. Šta je to što želiš, Tome? Zašto jednom ne probaš da to iskreno zatražiš?

Voldemort se iskezi.

- Ako ne želiš da mi daš posao...

- Naravno da ne želim - reče Damblodor. - I ni na trenutak nisam poverovao da si to očekivao od mene. Uprkos tome, došao si ovamo, pitao si, mora da si imao neku nameru.

Voldemort ustade. Nikada manje nije ličio na Toma Ridla, lica izobličienog od besa.

- To je tvoja poslednja reč?

- Jeste - reče Damblodor takođe ustavši.

- Onda nemamo više ništa da kažemo jedan drugome.

- Ne, ništa - reče Damblodor, a lice mu je odražavalo veliku tugu. - Davno je prošlo vreme kada sam mogao da te zastrašim zapaljenim ormanom i da te nateram da se iskupiš za svoje zločine. Ali voleo bih da mogu, Tome... voleo bih da mogu...

Na trenutak, Hari samo što mu nije doviknuo besmisleno upozorenje. Bio je siguran da je Voldemortova ruka krenula ka njegovom džepu i štapiću. Ali je taj trenutak prošao, Voldemort se okrenuo, vrata su se zatvorila i više ga nije bilo.

Hari ponovo oseti kako se Damblodorova šaka sklapa oko njegove ruke, i nekoliko trenutaka kasnije, stajali su na gotovo istom mestu, ali na prozorskom simsu nije bilo snega koji se gomila, a Damblodorova ruka je ponovo bila ugljenisana i mrtva.

- Zašto? - odmah upita Hari pogledavši Damblodora u lice. - Zašto se vratio? Da li ste ikada otkrili?

- Imam nekoliko ideja - reče Damblodor - ali ništa više od toga.

- Kakvih ideja, gospodine?

- Reći ću ti, Hari, kada budeš dobio ono sećanje od profesora Pužoroga - reče Damblodor. - Kada budeš imao taj poslednji delić slagalice, sve će, nadam se, biti jasno... obojici.

Hari je i dalje izgarao od znatiželje, i mada je Damblodor otišao do vrata i držao mu ih otvorena, Hari nije odmah krenuo.

- Da li je ponovo želeo posao profesora odbrane od mračnih veština? Nije rekao...

- 0, svakako je želeo da predaje odbranu od mračnih veština - reče Damblodor. - Posledice našeg malog sastanka to su dokazale. Vidiš, otkako sam odbio da dam to mesto Lordu Voldemortu, nijednog profesora odbrane od mračnih veština nismo uspeli da zadržimo duže od godinu dana.

21. Nepojmljiva soba

Hari je cele naredne nedelje naprezao mozak ne bi li smislio kako da ubedi Pužoroga da mu da pravo sećanje, ali nije doživeo nikakvo prosvetljenje, te se vratio onome što je tih dana sve češće radio kada ne bi znao šta će sa sobom: listao je svoj udžbenik napitaka nadajući se da je Princ možda naškrabao nešto korisno po marginama, kao što je to mnogo puta ranije činio.

- Tu nećeš ništa naći - reče Hermiona strogo, kasno uveče u nedelju.

- Ne počinji, Hermiona - reče Hari. - Da nije bilo Princa, Ron sada ne bi sedeo ovde sa nama.

- Sedeo bi da si slušao Snejpa još u prvoj godini -reče Hermiona odsečno.

Hari nije obraćao pažnju na nju. Upravo je pronašao čin (Sektumsempra!) naškrabanu na margini iznad intrigantnih reči „Za neprijatelje“, i jedva je čekao da je isproba, ali je mislio da nije baš pametno da to učini pred Hermionom. Umesto toga, on krišom presavi čošak stranice.

Sedeli su kraj vatre u dnevnom boravku. Tu su još samo šestaci bili budni. Malo ranije došlo je do izvesnog uzbuđenja, kada su se vratili s večere i zatekli nov natpis na oglasnoj tabli, na kome je objavljen datum njihovog ispita iz irebacivanja. Oni koji budu napunili sedamnaest godina pre prvog zakazanog ispitnog termina, dvadeset i prvog aprila, imali su mogućnost da se prijave na dodatne časove vežbanja, koji će se odvijati (uz strog nadzor) u Hogsmidu.

Ron se uspaničio pošto je pročitao ovo obaveštenje. Još mu nije uspelo da se irebaci, i bojao se da neće biti spreman za test. Hermiona, koja se do sada dvaput irebacila, bila je malo samouverenija, a Hari, kome je do sedamnaestog rođendana predstojalo još četiri meseca, nije mogao da polaže test bio spreman ili ne.

- Ipak, bar umeš da se irebacuješ! - reče Ron nervo-zno. - Nećeš imati problema u julu!

- Samo sam jednom uspeo - podseti ga Hari. Najzad mu je, za vreme prethodnog časa, pošlo za rukom da nestane i da se materijalizuje unutar svog obruča.

Pošto je potrošio mnogo vremena na glasne jadikovke zbog irebacivanja, Ron je sad pokušavao da se izbori sa opako teškim sastavom za Snejpa, koji su Hari i Hermiona već završili. Hari je nedvosmisleno očekivao da dobije lošu ocenu iz tog sastava, jer se nije slagao sa Snejpom oko najboljeg načina za borbu s dementorima, ali ga nije bilo briga: sada mu je najvažnija stvar na svetu bila Pužorogovo sećanje.

- Kažem ti, glupi Princ neće moći da ti pomogne oko ovoga, Hari! - reče Hermiona malo glasnije. - Postoji samo jedan način da prisiliš nekoga da učini ono što želiš, a to je kontrolišuća kletva, koja je protivzakonita...

- Da, to znam, hvala lepo - reče Hari ne podižući pogled sa knjige. - Zato tražim nešto drugo. Dambldor kaže da ni veritaserum neće uspeti, ali možda ima nešto drugo, napitak ili čin...

- Pogrešno prilaziš celoj stvari - reče Hermiona. - Samo ti možeš da dobiješ sećanje, kaže Dambldor. To sigurno znači da ti možeš da ubediš Pužoroga na način na koji drugi ljudi ne mogu. Nije stvar u tome da mu podmetneš neki napitak, to bi svako mogao da uradi...

- Kako se piše „ratoboran“? - upita Ron iz sve snage tresući svoje pero dok je zurio u pergament, - Sigurno nije R-O-B-0...

- Ne, nije - reče Hermiona, privukavši Ronov sastav k sebi. - A „predskazanje“ ne počinje sa S-R-E-P. Kakvo to pero koristiš?

- To je jedno od Fredovih i Džordžovih pravopisnih pera... ali mislim da je prošlo dejstvo...

- Da, biće da je tako - reče Hermiona pokazujući na naslov njegovog sastava - jer se od nas traži da napišemo kako bismo se obračunali sa dementorima, a ne sa „desklopivima“, a i nešto se ne sećam da si promenio ime u „Runil Vezlib“.

- O, ne! - reče Ron užasnuto zureći u pergament. - Nemoj mi reći da ću morati da napišem ceo rad iz početka!

- U redu je, možemo da popravimo - reče Hermiona privukavši sastav k sebi i izvuče štapić.

- Znaš koliko te volim, Hermiona - reče Ron utonuvši u stolicu i iznureno protrlja oči.

Hermiona poprimi bledu nijansu ružičaste boje, ali reče samo: - Nemoj da te Lavander čuje da si to rekao.

- Neće - reče Ron sebi u ruku. - A možda je i pustim... onda će da me šutne...

- A zašto ti nju ne šutneš ako već želiš da raskrstiš s njom? - upita Hari.

- Ti nikada nisi nikoga šutnuo, zar ne? - reče Ron. - Ti i Čo ste se samo...

- Prosto smo se udaljili, da - reče Hari.

- Voleo bih da se to desi sa mnom i Lavander - reče Ron smrknuto, posmatrajući Hermionu kako vrhom svog štapića ćutke dodiruje svaku od njegovih pogrešno napisanih reči kako bi se ispravile na pergamentu. - Ali što više nagoveštavam da želim da sve okončamo, to se ona čvršće kači. To ti je kao da se zabavljaš sa džinovskom sipom.

- Eto - reče Hermiona nekih dvadesetak minuta kasnije, vraćajući Ronu njegov sastav.

- Mnogo ti hvala - reče Ron. - Mogu li da pozajmim tvoje pero za zaključak?

Hari, koji do sada nije pronašao ništa korisno u beleškama Polukrvnog Princa, osvrnu se oko sebe. Njih troje sada behu jedini u dnevnom boravku, pošto je Šejmus upravo otišao u krevet, proklinjući Snejpa i njegov sastav. Čulo se samo pucketanje vatre i Ronovo piskaranje poslednjeg pasusa o

dementorima Hermioninim perom. Hari je upravo zatvorio knjigu Polukrvnog Princa, zevajući, kad ono...

Krc.

Hermiona ispusti tih krik. Ron prosu mastilo svuda po sastavu, a Hari reče: - Kričeru!

Kućni vilenjak se duboko nakloni i progovori u svoje deformisane nožne prste.

- Gospodar je rekao da želi redovne izveštaje o ono me što dečak Melfoj radi, te je Kričer došao da podnese...

Krc.

Dobi se pojavi kraj Kričera, sa nakrivljenim šeširićem od presvlake za čajnik.

- I Dobi je pomagao, Hari Poteru! - ciknu on odbojno pogledavši u Kričera. - A Kričer bi trebalo da kaže Dobiju kada pođe da vidi Harija Potera, kako bi mogli zajedno da podnesu izveštaj!

- Šta je ovo? - upita Hermiona i dalje šokirana ovim naglim pojavljivanjima. - Šta se događa, Hari?

Hari je oklevao pre no što joj je odgovorio, jer nije rekao Hermioni da je nahuškao Kričera i Dobija da uhode Melfoja. Kućni vilenjaci su za nju oduvek bili osetljiva tema.

- Pa... pratili su Melfoja za mene - reče on.

- Danonoćno - zagrakta Kričer.

- Dobi nedelju dana nije spavao, Hari Poteru! - reče Dobi ponosno, klateći se u mestu.

Hermiona je delovala ogorčeno.

- Nisi spavao, Dobi? Ali, Hari, nisi mu valjda rekao da...

- Ne, naravno da nisam - brže-bolje će Hari. - Dobi, smeš da spavaš, u redu? Nego, da li je iko od vas dvojice otkrio nešto? - požuri on da pita pre nego što je Hermiona stigla da opet interveniše.

- Gospodar Melfoj se kreće plemenito, kako i priliči njegovoj čistoj krvi - odmah zagrakta Kričer. - Njegova građa me podseća na kosti moje gospodarice, a maniri su mu kao u...

- Drako Melfoj je zao dečak! - cijuknu Dobi ljutito. - Zao dečak koji... koji...

On se strese od vrha svoje kićanke do prstiju u čarapama, a zatim potrča ka ognjištu, kao da će se baciti u njega. Hari, kome sve to nije bilo sasvim neočekivano, uhvati ga oko struka i čvrsto ga stegnu. Dobi se nekoliko sekundi opirao, a onda omlitavi.

- Hvala ti, Hari Poteru - prodakta on. - Dobiju je još teško da govori loše o svojim starim gospodarima...

Hari ga pusti. Dobi ispravi svoju navlaku za čajnik i prkosno reče Kričeru: - Ali Kričer bi trebalo da zna da Drako Melfoj nije dobar gospodar kućnim vilenjacima!

- Da, ne treba nam da slušamo da si se zaljubio u Melfoja - reče Hari Kričeru. - Premotajte priču na deo koji govori kuda on to zapravo ide.

Kričer se ponovo pokloni, delujući besno, a zatim reče: - Gospodar Melfoj jede u Velikoj sali, spava u spavaonici u tamnicama, pohađa razna predavanja...

- Dobi, kaži mi ti - reče Hari presekavši Kričera.

- Da li je išao nekud kuda nije trebalo?

- Gos'n Hari Poteru - zacijuka Dobi, a velike kuglaste oči zacakliše mu se pri svetlosti vatre - dečak Melfoj ne krši nikakva pravila koja Dobi zna, ali je i dalje veoma nameračen da ne dozvoli da ga otkriju. Redovno posećuje sedmi sprat sa raznoraznim drugim učenicima, koji mu drže stražu dok on ulazi u...

- Sobu po potrebi! - reče Hari lupivši se po čelu primerkom Višeg nivoa siravljanja naiišaka.

Hermiona i Ron se zagledaše u njega. - Tamo se iskradao! Tamo radi... šta god radio! A kladim se da ga zato i nema na mapi... kad malo bolje razmislim, nikada nisam video Sobu po potrebi na njoj!

- Možda banditi nisu ni znali da Soba postoji - reče Ron.

- Mislim da je to deo magije te sobe - reče Hermiona.

- Ako ti je potrebno da soba bude nevidljiva, ona će to i biti.

- Dobi. da li si uspeo da uđeš i vidiš šta to Melfoj radi? - upita Hari željno.

- Ne, Hari Poteru, to je nemoguće - reče Dobi.

- Ne, nije - odmah će Hari. - Melfoj je prošle godine upao tamo u naše sedište, tako da bi trebalo da i ja mogu da uđem da špijuniram njega, bez problema.

- Mislim da nećeš moći, Hari - reče Hermiona polako. - Melfoj je tačno znao za šta koristimo Sobu,

zar ne, jer mu je ona glupava Marijeta sve istrtiljala. I on je hteo da Soba postane sedište DA, na je i postala. Ali ti ne znaš šta Soba postaje kada Melfoj ulazi u nju, tako da nećeš znati da joj kažeš u šta treba da se pretvori.

- Otkriću kako to da zaobiđem - reče Hari olako. -Sjajno si obavio posao, Dobi.

- I Kričer je bio dobar - reče Hermiona nežno. Ali, daleko od toga da joj bude zahvalan, Kričer prevrnu svojim ogromnim, zakrvavljenim očima i pogleda u plafon: -Blatokrvna se obraća Kričeru, Kričer će se pretvarati dajenečuje...

- Mani se toga - obrecnu se Hari na njega, a Kričer se po poslednji put duboko nakloni i irebaci se. - Bolje idi da se i ti malo naspavaš, Dobi.

- Hvala vam, gos'n Hari Poteru! - ciknu veselo Dobi, pa i on nestade.

- Zna li koliko je ovo sjajno? - reče Hari pun entuzijazma, okrenuvši se Ronu i Hermioni čim su vilenjaci napustili prostoriju. - Znamo kuda Melfoj ide! Sada smo ga saterali u ćošak!

- Aha, baš je super - reče Ron smrknuto, pokušavajući da obriše gnjecavu baru mastila koja je doskora bila gotovo završen sastav. Hermiona ga privuče k sebi i stade da isisava mastilo štapićem.

- Ali kakve su to priče da odlazi tamo gore sa „raznoraznim drugim učenicima“? - upita Hermiona. - Koliko ljudi je umešano u to? Ne bih pomislila da ima poverenja da toliko njih sazna šta on to radi...

- Da, to je zaista čudno - reče Hari mršteći se. - Čuo sam ga kako govori Krebu da ga se ne tiče šta on to radi... šta li onda govori svim ovim... svim ovim...

Harijev glas utihnu. Zurio je u vatru.

- Gospode, kako sam bio glup - reče on tiho. - Očigledno je, zar ne? Veliki kazan dole u tamnici bio je pun... mogao je da drpi malo bilo kada za vreme časa...

- Šta da drpi? - upita Ron.

- Višesokovni napitak. Ukrao je malo višesokovnog napitka koji nam je Pužorog pokazao tokom prvog časa napitaka... ne radi ce o velikom broju učenika koji čuvaju stražu Melfoju... to su samo Kreb i Gojl, kao i uvek... da, sve se poklapa! - reče Hari skočivši, i poče da šetka tamo-amo ispred ognjišta. - Dovoljno su glupi da rade šta im se kaže, čak i ako neće da im kaže šta smeru... ali ne želi da ih vide kako se šunjaju ispred Sobe po potrebi, pa ih tera da piju višesokovni napitak kako bi izgledali kao drugi ljudi... one dve devojčice koje sam video sa njim kada je izostao sa kvidiča... Ha! Kreb i Gojl!

- Hoćeš li da kažeš - reče Hermiona prigušenim glasom - da je ona devojčica kojoj sam popravila vagu...?

- Aha, naravno! - reče Hari glasno, zureći u nju. - Naravno! Melfoj mora da je u to vreme bio u sobi, na je ona... šta ja to govorim? ...on je bacio vagu kako bi upozorio Melfoja da ne izlazi jer je neko napolju! A tu je i ona devojčica koja je prosula punoglavce! Sve vreme smo prolazili pored njega, a da to nismo ni znali!

- Naterao je Kreba i Gojla da se preobražavaju u devojčice? - grohotom se smeja Ron. - Bokca mu... nije ni čudo što ne izgledaju previše srećno ovih dana... čudi me da mu nisu rekli da se goni...

- Pa, ne bi smeli, zar ne, ako im je pokazao svoj Mračni beleg - reče Hari.

- Hmm... Mračni beleg za koji ne znamo ni da li postoji - reče Hermiona skeptično, uvijajući Ronov osušen sastav pre nego što mu se ne desi još neka nezgoda, a zatim mu ga dade u ruke.

- Videćemo - reče Hari samouvereno.

- Da, hoćemo - reče Hermiona ustajući i protežući se. - Ali, Hari, pre nego što se zagreješ za to, i dalje ne verujem da ćeš moći da uđeš u Sobu po potrebi ako ne znaš šta je tamo. A mislim da ne bi trebalo da zaboraviš - ona prebaci torbu preko ramena i ozbiljno ga pogleda - da bi morao da se usredsrediš na pribavljanje onog sećanja od Pužoroga. Laku noć.

Hari ju je posmatrao kako odlazi, osećajući se pomalo nezadovoljno. Kada su se vrata ženske spavaonice zatvorila za njom, on se okrenu ka Ronu.

- Šta ti misliš?

- Voleo bih da mogu da se irebacujem kao kućni vilenjaci - reče Ron zureći u mesto sa kojeg je Dobi nestao. -Položio bih onaj prebacivački ispit iz prve.

Hari te noći nije baš najbolje spavao. Ležao je budan satima, kako mu se činilo, pitajući se kako

Melfoj koristi Sobu po potrebi i šta bi on, Hari, video kada bi sutra ušao u nju, jer šta god Hermiona govorila. Hari je bio siguran da, ako je Melfoj bio u stanju da vidi sedište DA, i on će moći da vidi Melfojevo... šta bi moglo da bude? Sastajalište? Skrovište? Skladište? Radionica? Harijev um je grozničavo radio, a snovi su mu, kada je najzad zaspao, bili isprekidani i uznemireni slikama Melfoja, koji se pretvorio u Pužoroga, koji se pretvorio u Snejpa...

Hari je sledećeg jutra bio u stanju velikog iščekivanja. Imao je slobodan čas pre odbrane od mračnih veština i bio je rešen da ga provede pokušavajući da uđe u Sobu po potrebi. Hermiona mu je prilično nametljivo stavljala do znanja da je ne interesuju njegovi planovi za provaljivanje u Sobu, o kojima joj je šaputao, a to je nerviralo Harija, jer je mislio da bi mogla da mu bude od velike pomoći kada bi htela.

- Pazi - reče on tiho, nagnuvši se napred i spustivši ruku na Dnevni irorok, koji je ona upravo uzela od poštanske sove, ne bi li je sprečio da ga otvori i nestane iza njega. - Nisam zaboravio na Pužoroga, ali nemam pojma kako da mu uzmem ono sećanje, a dok me ne strefi neka pametna ideja, zašto da ne otkrijem šta to Melfoj radi?

- Već sam ti rekla, moraš da ubediš Pužoroga - reče Hermiona. - To nije pitanje prevare ili opčinjavanja, inače bi Dambldor to mogao da uradi za tili čas. Umesto da zvrjiš ispred Sobe po potrebi - ona istrže Prorok ispod Harijeve ruke i rasklopi ga ne bi li pogledala naslovnu stranicu - bolje idi nađi Pužoroga i počni da ga hvataš na njegovu dobroćudnost.

- Da li je neko koga znamo...? - upita Ron dok je Hermiona preletala preko naslova.

- Da! - reče Hermiona nateravši Harija i Rona da se zagrcnu doručkom - ali u redu je, nije mrtav... u pitanju je Mandangus, uhapšen je i poslat u Askaban! Nešto o tome kako se pretvarao da je Inferijus tokom pokušaja pljačke... a nestao je neko po imenu Oktavije Biberko... o, baš užasno, devetogodišnji dečak je uhapšen zbog pokušaja ubistva svojih babe i dede, misle da je bio pod dejstvom kontrolišuće kletve...

Završili su doručak u tišini. Hermiona se odmah zaputila na čas drevnih runa, Ron u dnevni boravak, jer je još morao da dovrši zaključak sastava o dementorima za Snejpa, a Hari ka hodniku na sedmom spratu i praznom zidu naspram tapiserije na kojoj je Barnabas Blesavi učio trollove da igraju balet.

Hari navuče nevidljivi ogrtač čim je naišao na prazan hodnik, ali nije bilo potrebe za tim. Kada je stigao do odredišta, video je da je пусто. Hari nije bio siguran da li su mu izgledi da uđe u Sobu bolji ako je Melfoj unutra, ili ispred nje, ali makar njegov prvi pokušaj neće dodatno komplikovati prisustvo Kreba ili Gojla, koji se pretvaraju da su jedanaestogodišnje devojčice.

On sklopi oči dok je prilazio mestu še se nalaze skrivena vrata Sobe po potrebi. Znao je šta treba da radi, dobro se izveštio u tome prošle godine. Koncentrisavši se iz petnih žila, on pomisli: Moram da vidim šša Melfoj radi ovde... Moram da vidim šša Melfoj radi ovde... Moram da vidim šša Melfojradi ovde...

Tri puta je prošao pored vrata, a onda, dok mu je srce lupalo od uzbuđenja, on otvori oči i okrenu se... ali je ipak i dalje gledao u običan prazan zid.

On mu priđe i gurnu ga da proba. Kamen ostade čvrst i nepomičan.

- U redu - reče Hari naglas. - U redu... pomislio sam pogrešnu stvar...

Razmislio je na trenutak, a zatim ponovo pokušao, sklopljenih očiju, koncentrisavši se što je više mogao.

Moram da vidim mesto gde Melfoj kršiom dolazi... Moram da vidim mesšo gde Melfoj krišom dolazi...

Posle tri obilaska, on iščekivajuće otvori oči.

Vrata nije bilo.

- Ma daj - reče on zidu iznervirano. - To je bilo potpuno jasno uputstvo... dobro...

Nekoliko minuta napregnuto je razmišljao pre no što je opet počeo da korača.

Moraš da iosšaneš mesto koje iosšaješ za Draka Melfoja...

Kada je završio sa prolaženjem, nije odmah otvorio oči. Napregnuto je osluškiavao, kao da će možda čuti kako se otvaraju vrata. Međutim, ništa nije čuo, izuzev udaljenog cvrkuta ptica negde napolju. On otvori oči.

Vrata još nije bilo.

Hari opsova. Neko vrisnu. On se osvrnu i vide grupicu prvaka kako trkom beže iza ćoška, očigledno pod utiskom da su upravo susreli izuzetno bezobraznog duha.

Hari je čitav sat pokušao sa svakom varijacijom teme „Moram da vidim šta Drako Melfoj radi u tebi“ koje je mogao da se seti, ali je na kraju ipak bio primoran da prizna kako je Hermiona možda u pravu: Soba prosto raje želela da se otvori za njega. Besan i nervozan, on se zaputi na odbranu od mračnih veština, skinuvši nevidljivi ogrtač i naguravši ga u torbu u hodu.

- Ponovo kasniš, Poteru - reče Snejp ledeno kada je Hari žurno ušao u svećama osvetljenu učionicu.
- Deset poena manje za Grifindor.

Hari je mrko gledao Snejpa kad se sručio na stolicu kraj Rona. Pola razreda i dalje je stajalo vadeći knjige i razmeštajući svoje stvari. Nije zakasnio mnogo više od nekih drugih.

- Pre no što počnemo, da vidim vaše sastave o dementorima - reče Snejp olako mahnuvši svojim štapićem, i odmah dvadeset i pet svitaka pergamenta polete u vazduh i slete u urednu gomilu na njegovom stolu. - A za vaše dobro, nadam se da su bolji od budalaština koje sam morao da istrpim dok sam čitao sastave o opiranju kontrolišućoj ketvi. A sada, da li biste svi otvorili knjige na stranici... šta je bilo, gospodine Finigene?

- Gospodine - reče Šejmus - pitao sam se kako razlikovati Inferijuse od duhova? Jer, u Proroku je bilo nemio o Inferijusu...

- Ne, nije bilo - reče Snejp smorenim glasom.

- Ali, gospodine, čuo sam ljude kako pričaju...

- Da ste se potrudili da pročitate dotični članak, gospodine Finigene, znali biste da takozvani Inferijus nije niko drugi do smrdljiva lopuža po imenu Mandangus Flečer.

- Mislio sam da su Snejp i Mandangus na istoj strani?

- promrmlja Hari Ronu i Hermioni. - Zar ne bi trebalo da bude uznemiren što su Mandangusa uhaps...?

- Ali Poter izgleda ima mnogo štošta da kaže na tu temu - reče Snejp iznenada upirući prstom ka zadnjem delu učionice i streljajući Harija crnim očima. - Hajde da upitamo Potera kako bi razlikovao Inferijusa i duha.

Ceo razred se okrenu ka Hariju, koji je brže-bolje pokušao da se priseti šta mu je Dambldor rekao one noći kada su išli da posete Pužoroga.

- Ovaj... pa... duhovi su providni... - reče on.

- O, vrlo dobro - prekinu ga Snejp iskrivivši usne.

- Da, lako se vidi da niste prbtračili šest godina magijskog obrazovanja, Poteru. Duhovi su irovidni.

Pensi Perkinson se piskavo zakikota. Nekolicina drugih se kezila. Hari duboko udahnu i nastavi smireno, iako mu je utroba ključala od besa: - Jeste, duhovi su providni, ali Inferijusi su mrtva tela, zar ne? Stoga su opipljivi...

- I petogodišnjak bi umeo to da nam kaže - iskezi se Snejp. - Inferijus je leš reanimiran činima mračnog čarobnjaka. On nije živ, već samo služi kako lutka koja izvršava čarobnjakova naređenja. Duh je, kao što sam siguran da ste do sada svi već svesni, otisak koji je preminula duša ostavila na zemlji... i naravno, kao što nam Poter tako mudro kaže, providan.

- Pa, ono što je Hari rekao jeste najkorisnije ako želimo da ih razlikujemo! - reče Ron. - Kada se budemo suočili s njima u nekoj mračnoj uličici, ima da gledamo da li je opipljiv, je l' da, nećemo da ga pitamo: „Izvinite, da li ste vi otisak preminule duše?“

Začu se podsmešljiv žamor, ali ga istog časa priguši pogled koji je Snejp uputio ostatku razreda.

- Još deset poena manje za Grifindor - reče Snejp. - Nisam ni očekivao ništa prefinjenije od tebe, Ronalda Veslija, dečaka toliko opipljivog da ne može da se irebaci pet centimetara od sebe.

- Ne! - prošaputa Hermiona zgrabivši Harija za ruku kada je ovaj gnevno zaustio. - Nema svrhe, samo ćeš ponovo završiti na kaznenoj nastavi, okani se toga!

- A sada otvorite knjige na strani dve stotine trinaest - reče Snejp smejući se - i pročitajte prva dva pasusa o bolnoj kletvi...

Ron je bio veoma miran tokom celog časa. Kada se zvono oglasilo na kraju predavanja, Lavander sustiže Rona i Harija (Hermiona je misteriozno isparila čim im je ova prišla) i stade žustro

opanjkatati Snejpa zbog opaske o Ronovom irebacivanju, ali činilo se da je ovo samo još više iznerviralo Rona, jer je se otarasio tako što je skrenuo ka muškom ve-ceu sa Harijem.

- Ipak, Snejp je u pravu, zar ne? - reče Ron nakon što se nekoliko minuta ogledao u naprslom ogledalu. - Ne znam da li вреди da polažem test. Prosto ne mogu da ovladam irebacivanjem.

- Morao bi da se prijaviš za dodatne časove u Hogsmidu, da vidiš dokle ćeš dogurati - reče Hari razumno. - To će barem biti zanimljivije nego da pokušavaš da uđeš u glupavi обруč. A onda, ako još nisi... znaš... dobar kao što bi želeo da budeš, možeš da odložiš ispit, i da ga polažeš sa mnom, preko leta... Mirta, ovo je muški ve-ce!

Duh devojčice izađe iz šolje u separeu iza njih i sada je lebdeo u vazduhu, zureći u njih kroz debele bele okrugle naočari...

- 0 - reče ona sumorno. - To ste vas dvojica.

- A koga si očekivala? - upita Ron gledajući njen odraz u ogledalu.

- Nikoga - reče Mirta ćudljivo čačkajući bubuljicu na svojoj bradi. - Rekao je da će doći da me poseti, ali i ši si rekao da ćeš svraćati da me posećuješ... - ona uputi prekoran pogled Hariju - ...a nisam te videla mesecima i mesecima. Naučila sam da ne očekujem mnogo od dečaka.

- Mislio sam da ti živiš u onom ženskom ve-ceu? - reče Hari, koji se već nekoliko godina trudio da zaobilazi to mesto.

- Živim - reče ona nadureno slegnuvši ramenima - ali to ne znači da ne mogu da iosećujem druga mesta. Jednom sam došla da te vidim dok si se kupao, sećaš se?

- I te kako - reče Hari.

- Ali mislila sam da mu se sviđam - reče ona žalosno. - Možda kada biste vas dvojica otišli, on bi se vratio... imamo mnogo toga zajedničkog... sigurna sam da je i on to osetio...

I ona puna nade pogleda u vrata.

- Kada kažeš da imate mnogo toga zajedničkog - reče Ron, sada zvučeći prilično razgaljeno - da li to znači da i on živi u kanalizacionoj cevi?

- Ne - reče Mirta prkosno, a glas joj je odjekivao po starom popločanom toaletu. - To znači da je osetljiv, i njega ljudi maltretiraju, oseća se usamljeno i nema s kim da popriča, i ne boji se da pokaže svoja osećanja i da zaplače!

- Neki dečak je ovde plakao? - upita Hari radoznalo. - Mali dečak?

- Šta te briga! - reče Mirta usmerivši svoje sitne, suzne oči ka Ronu, koji se sada već nepogrešivo kezio. - Obećala sam da nikome neću reći, i poneću njegovu tajnu sa sobom u...

- ...sigurno ne u grob? - reče Ron kroz smeh. - Možda u kanalizaciju...

Mirta ispusti gnevan urlik i zaroni nazad u klozetsku šolju, tako da se voda prelila preko ivice i prosula po podu. Provociranje Mirte izgleda je oraspoložilo Rona.

- U pravu si - reče on prebacujući školsku torbu preko ramena - otići ću na vežbanja u Hogsmidu pre nego što odlučim da li ću izaći na ispit.

I tako se narednog vikenda Ron pridružio Hermioni i ostalim šestacima koji će napuniti sedamnaest godina pre ispita, koji je trebalo da bude kroz dve nedelje. Hari se osećao prilično ljubomornim dok ih je posmatrao kako se svi spremaju da idu u selo. Nedostajale su mu posete Hogsmidu, a bio je izuzetno lep prolećni dan, jedan od prvih posle mnogo vremena kad ste mogli da vidite vedro nebo. Međutim, odlučio je da vreme iskoristi za još jedan pokušaj napada na Sobu po potrebi.

- Bolje bi ti bilo - reče Hermiona kada je poverio svoj plan Ronu i njoj u Ulaznoj dvorani - da odeš pravo kod Pužoroga u kancelariju i da mu uzmeš ono sećanje.

- Pokušavao sam! - reče Hari iznervirano, što je bilo potpuna istina. Ostajao je posle svakog časa napitaka u pokušaju da uhvati Pužoroga, ali bi majstor napitaka uvek napustio tamnicu tako brzo da Hari nije bio u stanju da ga uhvati. Hari je dvaput odlazio do njegove kancelarije i kucao, ali mu niko nije odgovarao, iako je drugi put bio siguran da čuje brzo prigušene zvuke starog gramofona.

- Ne želi da razgovara sa mnom, Hermiona! Primetio je da pokušavam da ostanem nasamo s njim, i neće dozvoliti da se to dogodi!

- Pa, onda ćeš prosto morati da istraješ u tome, zar ne?

Kratak red ljudi koji su čekali da prođu pored Filča, koji je izvodio svoju uobičajenu tačku bockanja detektorom tajnovitosti, pomeri se nekoliko koraka unapred i Hari ništa ne odgovori da ga domar

slučajno ne bi čuo. Požele Ronu i Hermioni sreću, a zatim se okrenu i pope se uz mermerne stepenice, rešen da posveti sat-dva Sobi po potrebi, šta god Hermiona rekla.

Kada je nestao iz vidokruga Ulazne dvorane, Hari izvuče iz torbe Banditovu mapu i nevidljivi ogrtač. Pošto se sakrio od svih, on potapša mapu, promrmlja: -Svečano se zaklinjem da smeram neki nestašluk - i pažljivo je pretraži.

Pošto je bila nedelja ujutru, gotovo svi učenici bili su u dnevnim boravcima, Grifindorci u jednom tornju, Revenklovci u drugom, Sliterinci u tammici, a Haflpafovci u podrumu pored kuhinja. Tu i tamo, poneka zalutala osoba tumarala je po biblioteci ili nekom hodniku... nekolicina ljudi bila je na zemljištu... a tamo, sam u hodniku na sedmom spratu, stajao je Gregori Gojl. Nije bilo ni traga od Sobe po potrebi, ali Harija to nije brinulo. Ako Gojl čuva stažu ispred nje, Soba je otvorena, bila mapa svesna toga ili ne. Stoga potrča uza stepenice, usporivši tek kada je došao do ćoška iza kog se nalazio taj hodnik, a zatim poče da se šunja, veoma polako, ka istoj onoj maloj devojčici koja je grčevito držala svoje teške mesingane terazije, koje joj je Hermiona tako usrdno popravila pre dve nedelje. Čekao je sve dok nije došao tik iza nje, a zatim se nagnuo i prošaputao: - Zdravo... baš si lepa, je l' znaš?

Gojl ispusti piskav krik užasa, baci terazije u vazduh i otrča, nestavši sa vidika daleko pre no što je zvuk lomljenja terazija odjeknuo duž hodnika. Smejući se, Hari se okrenu da osmotri prazan zid iza kojeg je, u to je bio siguran, Drako Melfoj sada ukočeno stajao, svestan da je napolju neko ko nije dobrodošao, ali se nije usuđivao da se pojavi. To je Hariju ulilo krajnje prijatan osećaj moći dok je pokušavao da se priseti koje još formulacije reči nije probao.

A ipak, ovo razdragano raspoloženje puno nade nije dugo trajalo. Pola sata kasnije, pošto je pokušao još mnoge varijacije svog zahteva da vidi šta to Melfoj smeru, na zidu i dalje nije bilo nikakvih vrata. Hari je bio neopisivo iznerviran. Melfoj je možda udaljen tek nekoliko koraka od njega, a on nema ni najmanju trunku dokaza šta on to radi unutra. Potpuno izgubivši strpljenje, Hari potrča ka zidu i šutnu ga.

-JAO!

Pomislio je da je možda slomio nožni palac. Dok ga je stezao i cupkao na jednoj nozi, nevidljivi ogrtač skliznu sa njega.

- Hari?

On se hitro okrenu na jednoj nozi, i sruši se na pod. Tu, na njegovo veliko iznenađenje, beše Tonks, koja je išla ka njemu kao da se često šetka ovim hodnikom.

- Šta radiš ovde? - upita on ustajući. Zašto uvek mora da ga zatekne kako leži na podu?

- Došla sam da vidim Damblдора - reče Tonks. Hari pomisli kako užasno izgleda: mršavija nego inače, opuštene i neočešljane smeđe kose.

- Njegova kancelarija nije ovde - reče Hari - nalazi se na drugoj strani zamka, iza gargojla...

- Znam - reče Tonks. - Nije tamo. Očigledno je opet izašao.

- Zar jeste? - upita Hari pažljivo spuštajući povređenu nogu na pod. - Hej... pretpostavljam da ni ti ne znaš kuda on to ide, je li?

- Ne - reče Tonks.

- Zašto si htela da ga vidiš?

- Nšpta posebno - reče Tonks očigledno nesvesno čupkajući rukav svoje odore. - Samo sam mislila da on možda zna šta se događa... čula sam glasine... ljudi su povređeni...

- A, znam, bilo je u novinama - reče Hari. - Onaj klinac koji je pokušao da ubije svoje...

- Prorok često kaska za vestima - reče Tonks, koja kao da ga nije ni slušala. - Nisi skoro dobio pismo od nekoga iz Reda?

- Niko iz Reda mi više ne piše - reče Hari - ne otkako je Sirijus...

Video je da su joj ce oči napunile suzama.

- Žao mi je - promrmlja on s nelagodom. - Mislim... i meni strašno nedostaje...

- Šta? - reče Tonks tupo, kao da ga nije čula. - Pa... videćemo se, Hari...

I ona se naglo okrenu i pođe niz hodnik, ostavivši Harija da zuri u nju. Posle minut-dva, on ponovo stavi nevidljivi ogrtač i nastavi s pokušajima da uđe u Sobu po potrebi, ali mu nije bilo do toga. Najzad ga osećaj praznine u stomaku i saznanje da će Ron i Hermiona uskoro doći na ručak natera

da obustavi pokušaje i prepusti hodnik Melfoju, koji, nadao se on, neće smeti da izađe još narednih nekoliko sati.

U Velikoj sali zatekao je Rona i Hermionu, koji su poranili na ručak.

- Uspeo sam... pa, donekle! - reče Ron Hariju pun oduševljenja, čim ga je spazio. - Trebalo je da se irebacim na mesto ispred čajdžinice Madam Padifut, ali sam ga malko preterao, završio sam kod Skrivenšafta, ali sam se makar pomerio!

- Odlično - reče Hari. - A kakva si ti bila, Hermiona?

- O, ona je bila savršena, naravno - reče Ron pre no što je Hermiona stigla da odgovori. - Savršena odlučnost, obnevidelost i očajanje, ili kako već ide... posle smo svi otišli na pićence u Tri mešle, i trebalo je da čuješ Dvoskoka kako priča o njoj... iznenadiću se ako je uskoro ne zaprosi...

- A ti? - upita Hermiona ne slušajući Rona. - Da li si sve vreme bio kod Sobe po potrebi?

- Aha - reče Hari. - I pogodi na koga sam tamo naleteo? Tonks!

- Tonks? - ponoviše Ron i Hermiona uglas, delujući iznenađeno.

- Jeste, kaže da je došla da poseti Dambldora...

- Ako mene pitaš - reče Ron nakon što je Hari završio sa prepričavanjem svog razgovora sa Tonks - ona je malčice prolupala. Izgubila je živce nakon onoga što se desilo u Ministarstvu.

- Jeste malo čudno - reče Hermiona, koja je iz nekog razloga delovala veoma zabrinuto. - Trebalo bi da čuva školu, zašto je iznenada napustila svoje mesto da bi došla da vidi Dambldora, kad on uopšte nije ovde?

- Nešto mi je palo na pamet - reče Hari polako. Osećao se čudno govoreći o tome; ovo je više bila Hermionina teritorija nego njegova. - Da ne mislite da je bila... znate... zaljubljena u Sirijusa?

Hermiona se zagleda u njega.

- Odakle ti to, za ime sveta?

- Pojma nemam - reče Hari slegnuvši ramenima - ali gotovo se rasplakala kada sam pomenuo njegovo ime... a njen patronus je sada velika životinja na četiri noge... pitao sam se da nije postao... znate... on.

- Zanimljiva pomisao - reče Hermiona polako. - Ali i dalje ne znam zašto bi jurila u zamak da vidi Dambldora, ako je to uopšte pravi razlog što je bila tu...

- Sve se svodi na ono što sam ja rekao, zar ne? - reče Ron, koji je sada trpao krompir-pire u usta. - Malčice je pošandrčala. Izgubila živce. Žene - reče on mudro Hariju. - Lako se uzrujavaju.

- A ipak - reče Hermiona prenuvši se iz razmišljanja - ne verujem da bi pronašao žensko koje bi se pola sata durilo jer se Madam Rozmerta nije nasmejala vicu koji je ispričala o baba-veštici, vidaru i Mimbulus mimbltoniji.

Ron se namršti.

22. Posle sahrane

Komadići jarkoplavog neba počinjali su da se pojavljuju iznad kula zamka, ali ovi znaci dolazećeg leta nisu popravili Harijevo raspoloženje. Bio je osujećen, kako u svojim pokušajima da otkrije šta Melfoj radi, tako i u pokušajima da sa Pužorogom zapodene razgovor koji bi, nekako, mogao dovesti do toga da mu ovaj preda sećanje koje je očigledno decenijama potiskivao.

- Poslednji put ti kažem, prosto zaboravi na Melfoja - reče strogo Hermiona Hariju.

Sedeli su posle ručka sa Ronom u sunčanom ćošku dvorišta. Hermiona i Ron su oboje držali pamflet Ministarstva magije: ČesŠe greške irilikom prebacivanja u kako ih izbeći, jer je baš tog popodneva trebalo da polažu ispit, ali im pamfleti nisu nimalo umanjili nervozu. Ron se trže i pokuša da se sakrije iza Hermione kada neka devojka naiđe iza igla.

- Nije Lavander - reče Hermiona izmoreno.

- O, dobro je - reče Ron opustivši se.

- Hari Potter? - reče devojka. - Zamoljena sam da ti dam ovo.

- Hvala...

Harija izdade odlučnost dok je uzimao mali svitak pergamenta. Kada se devojka udaljila dovoljno da ih ne može čuti, on reče: - Dambldor je rekao da nećemo imati više časova dok ne dobijem ono

sećanje!

- Možda hoće da proveri kako ti ide? - nagađala je Hermiona dok je Hari odvijao pergament; ali umesto da otkrije Dambldorov izdužen, uski, iskošen rukopis, on vide aljkav švrakopis, veoma težak za čitanje zbog prisustva velikih fleka na pergamentu cce je mastilo kapalo.

Drogi Hari, Rone i Hermiona,

flporor je sinoć utro. Hari i Rone, vi ste ga upoznali, i znate koliko je bio poseban. Herlpiona, znat da bi ti se dopao. PPnogo bi ti znočilo kada 6i skoknupi dope na sahranu kasnije večeras. Planirat da ga sahranit oko sutraka, TO my je bipo otilJvno doba dana. Znat da ne stete da izlazite tako kasno, ali tožete do upotrebite ogrtač. Ne 6i” vat tražio, al” ne togu sat da se suočit sa tite.

Hagrid

- Pogledaj ovo - reče Hari dodajući pismo Hermioni.

- O, za ime božje - reče ona brzo pregledavši pismo i dodajući ga Ronu, koji ga pročita sa izrazom sve veće neverice na licu.

- On je lud! - reče Ron besno. - To čudo je reklo svojim drugarima da pojedu Harija i mene! Reklo im je da se slobodno posluže! A sada Hagrid očekuje da odemo tamo i da plačemo nad njegovim užasnim dlakavim telom!

- Ne samo to - reče Hermiona. - Traži od nas da napustimo zamak noću, a zna da je obezbeđenje milion puta pojačano i u kolikoj bismo nevolji bili kada bi nas uhvatili.

- I pre smo odlazili kod njega noću - reče Hari.

- Da, ali ne zbog nečega kao što je ovo! - reče Hermi-ona. - Mnogo puta smo rizikovali da bismo pomogli Hagridu, ali najzad... Aragog je mrtav. Da treba da ga spasemo...

- ...ja bih još manje želeo da idem - reče Ron odlučno.

- Ti ga nisi upoznala, Hermiona. Veruj mi, to što je mrtav za njega je značajno poboljšanje.

Hari uze nazad poruku i zagleda se u mastiljave fleke svuda po njoj. Očigledno je da su suze kapale po pergamentu.

- Hari, ne misliš valjda da ideš - reče Hermiona. -Tako je beznačajno i nije vredno da zbog toga dobiješ kaznenu nastavu.

Hari uzdahnu.

- Jeste, znam - reče on. - Izgleda da će Hagrid morati da sahrani Aragoga bez nas.

- Da, hoće - reče Hermiona, kojoj je vidno laknulo. -Čuj, na času napitaka danas po podne biće gotovo prazna učionica, pošto ćemo svi polagati ispit... pokušaj tada da malo smekšaš Pužoroga!

- Pedeset treća sreća, je li? - reče Hari ogorčeno.

- Sreća - reče Ron iznenada. - Hari, to je to... posreći se!

- Kako to misliš?

- Upotrebi svoj srećni napitak!

- Rone, to je... to je to! - reče Hermiona zvučeći zabezeknuto. - Naravno! Zašto se ja toga nisam setila?

Hari se zagleda u oboje. - Feliks felicis? - reče on.

- Pojma nemam... ja sam hteo da ga sačuvam...

- Za šta? - zahtevao je Ron da zna, sa nevericom.

- Šta bi, za ime sveta, moglo biti važnije od ovog sećanja, Hari? - upita Hermiona.

Hari joj ne odgovori. Pomisao na tu malenu zlatnu flašicu već mu je neko vreme titrala po obodima mašte.

Nejasni i neuobličeni planovi koji su uključivali Džinin raskid s Dinom, i Rona, koji će nekako biti srećan da je vidi s novim dečkom, sazrevali su mu u dubinama uma, neprimetni, izuzev u snovima u praskozorje, između snevanja i buđenja...

- Hari? Da li si još s nama? - upita Hermiona.

- Št...? Aha, naravno - reče on pribavši se. - Pa... dobro. Ako ne uspem danas po podne da popričam sa Pužorogom, uzeću malo feliksa i ponovo pokušati večeras.

- Odlučeno je, onda - reče Hermiona živahno, ustade i izvede gracioznu piruetu. - Odredište... odlučnost... osmišljenost... - mrmljala je.

- Ma, prekini s tim - preklinjao ju je on - već mi je dovoljno muka i bez toga... brzo, sakrij me!

- Nije Lavander! - reče Hermiona nestrpljivo kada se još nekoliko devojaka pojavi u dvorištu, a Ron skoči iza nje.

- Super - reče Ron vireći preko Hermioninog ramena da bi se uverio. - Majku mu, ne izgledaju baš veselo, je li da?

- To su sestre Montgomeri, i naravno da ne izgledaju veselo, zar nisi čuo šta se desilo njihovom mlađem bratu? - reče Hermiona.

- Pravo da ti kažem, malo sam izašao iz forme praćenja šta čiji rođaci rade - reče Ron.

- Pa, njihovog brata je napao vukodlak. Priča se da je njihova majka odbila da pomogne Smrtožderima. No, bilo kako bilo, dečak je imao tek pet godina i umro je u Sent Mungu, nisu mogli da ga spasu.

- Umro je? - ponovi Hari, preneražen. - Ali vukodlaci ne ubijaju, zar ne, samo te pretvore u jednog od njih?

- Ponekad i ubijaju - reče Ron, koji je sada delovao neuobičajeno smrknuto. - Čuo sam da se to dešava kada se vukodlak zanese.

- Kako se zvao taj vukodlak? - brzo upita Hari.

- Pa, kruže glasine da je to bio onaj Fenrir Suri - reče Hermiona.

- Znao sam... onaj manijak koji voli da napada decu, onaj o kome mi je Lupin pričao! - reče Hari ljutito.

Hermiona ga turobno pogleda.

- Hari, moraš da uzmeš to sećanje - reče ona. - Sada je najvažnije zaustaviti Voldemora, zar ne? Sve se ove užasne stvari događaju zbog njega...

Gore u zamku oglasi se zvono, a Ron i Hermiona prestrašeno skočiše.

- Ma dobro ćete uraditi - reče im Hari oboma kad su se zaputili ka Ulaznoj dvorani da se sastanu sa ostalima koji polažu ispit iz irebacivanja. - Srećno.

- I tebi! - reče Hermiona značajno pogledavši Harija kada je krenuo ka tamnicama.

Tog popodneva ih je bilo samo troje na času napitaka: Hari, Erni i Drako Melfoj.

- Svi ste premladi da biste mogli da se irebacujete! - reče Pužorog srdačno. - Još niste napunili sedamnaest?

Oni odmahnuše glavama.

- Pa, dobro - reče Pužorog veselo - pošto nas je tako malo, radićemo nešto zabavno. Hoću da mi sva trojica smučkate nešto zabavno!

- To zvuči sjajno, gospodine - reče Erni ulizički, trljajući ruke. Melfoj se pak nije ni nasmešio.

- Kako to mislite, nešto „zabavno“? - reče on iznervirano.

- O, iznenadite me - reče Pužorog nonšalantno. Melfoj s nadurenim izrazom lica otvori svoj primerak Višeg nivoa siravljanja nanišaka. Nije moglo biti očiglednije da smatra kako je ovaj čas traćenje vremena. Melfoj je, bez sumnje, žalio za vremenom koje bi inače mogao da provede u Sobi po potrebi, pomisli Hari posmatrajući ga preko ivice svoje knjige.

Da li je to bila njegova uobrazilja, ili je Melfoj, kao i Tonks, delovao mršavije? Svakako je bio bleđi u licu. Koža mu je i dalje imala tu sivkastu nijansu, verovatno zato što je ovih dana tako retko izlazio na sunčevu svetlost. Ali nije bilo nadmenosti, uzbuđenja, niti superiornosti. Nestalo je šepurenje koje je imao u Hogvoršs eksiresu, kada se otvoreno hvalisao misijom koju mu je Voldemor poverio... Po Harijevom mišljenju, postojao je samo jedan zaključak: misija, šta god bila, ne ide kako treba.

Razveseljen ovom pomišlju, Hari prelista svoj primerak Višeg nivoa siravljanja nanišaka i pronađe uputstvo za spravljanje eliksira za izazivanje euforije, žestoko prepravljeno od strane Polukrvnog Princa, koji ne samo da je bio u skladu s Pužorogovim instrukcijama već bi (i Harijevo srce zaigra na tu pomisao) mogao da odobrovolji Pužoroga toliko da ovaj postane spreman da da Hariju to sećanje, ukoliko ga Hari ubedi da ga okusi...

- Pa, sad, ovo izgleda potpuno predivno - reče Pužorog pljeskajući rukama sat i po kasnije, dok je zurio u kao sunce žut sadržaj Harijevog kotlića. - Euforija, ako se ne varam? Šta sam to namirisao? Mmmm... samo si još dodao grančicu pepermint, je li? Neuobičajeno, ali kakav nalet inspiracije, Hari. Naravno, to bi bila savršena protivteža povremenim propratnim pojavama kao što su preterano

pevanje i uvrtnje nosa... zaista ne znam odakle ti sve te ideje, mladiću... sem ako...

Hari nogom gurnu udžbenik Polukrvnog Princa dublje utorbu.

- ...to nisu geni tvoje majke!

- O... da, možda - reče Hari s olakšanjem.

Erni je delovao prilično mrzovoljno. Rešen da barem jednom zaseni Harija, on je brzopleto izumeo sopstveni napitak, koji se zgrušao i napravio nekakvu ljubičastu knedlicu na dnu kotlića. Melfoj se već pakovao, kiselog lica. Pužorog je njegov štucajući rastvor proglasio tek „prihvatljivim“.

Zvono se oglasi, te Erni i Melfoj odmah izleteše napolje.

- Gospodine - počeo Hari, ali Pužorog istog trenu pogleda preko ramena. Kada je video da u sobi nema nikoga izuzev njega i Harija, on odjuri što je brže mogao.

- Professore... profesore, zar ne želite da probate moj napi...? - očajno povika Hari.

Ali Pužorog je otišao. Razočaran, Hari isprazni kotlić, spakova stvari, napusti tamnicu i polako otpešači do dnevnog boravka.

Ron i Hermiona se vratiše kasno po podne.

- Hari! - vrisnu Hermiona dok se penjala kroz rupu iza portreta. - Hari, položila sam!

- Bravo! - reče on. - A Ron?

- On... on je za dlaku pao - prošaputa Hermiona u trenutku kad Ron pogrbljen uđe u sobu delujući krajnje utučeno. - Stvarno nije imao sreće, sitnica, ispitivač je upravo primetio da je ostavio pola obrve za sobom... kako je prošlo sa Pužorogom?

- Čemerno - reče Hari kad im se Ron pridruži. - Nemaš sreće, družo, ali položićeš sledeći put... možemo zajedno da polažemo.

- Aha, valjda je tako - reče Ron namćorasto. - Ali pola obrve! Kao da je to važno!

- Znam - reče Hermiona umirujuće - zaista se čini previše strogim...

Veći deo večere proveli su isključivo u ogovaranju ispitivača irebacivanja, i Ron je delovao malčice veselije kada je došlo vreme da se zapute nazad u dnevni boravak, razgovarajući sada o aktuelnom problemu Pužoroga i njegovog sećanja.

- Pa, Hari... hoćeš li da upotrebiš feliks felicis, ili šta? - hteo je Ron da zna.

- Da, pretpostavljam da bih morao - reče Hari. - Ne verujem da će mi biti potreban ceo, ne svih dvanaest sati, nemoguće je da će potrajati cele noći... uzeću samo gutljaj. Dva-tri sata trebalo bi da bude dovoljno.

- Sjajan je osećaj kada ga uzmeš - reče Ron prisećajući se. - Kao da ne možeš ni u čemu da pogrešiš...

- O čemu ti to pričaš? - reče Hermiona smejući se. - Ti ga nikada nisi popio!

- Jeste, ali sam mislio da jesam, zar ne? - reče Ron, kao da objašnjava očigledno. - Isto ti se hvata, zbilja...

Pošto su upravo videli Pužoroga kako ulazi u Veliku salu, i znali da on voli da natenane obeduje, neko vreme su ostali u dnevnom boravku, jer je plai bio da Hari ode kod Pužoroga u kancelariju ostavivši ovome prethodno dovoljno vremena da se vrati u nju. Kada je sunce utonulo u vrhove drveća u Zabranjenoj šumi, oni odlučiše da je kucnuo čas i, pošto su se se uverili da su i Nevil i Din i Šejmus u dnevnom boravku, odšunjaše se do muške spavaonice.

Hari izvuče smotane čarape sa dna svog kovčega i izvadi sićušnu, svetlucavu bočicu.

- Pa, da probamo - reče Hari, podiže bočicu i otpi pažljivo odmeren gutljaj.

- Kakav je osećaj? - prošaputa Hermiona.

Hari joj nije odmah odgovorio. A onda, polako ali sigurno, ispuni ga ushićujuć osećaj neograničenih mogućnosti. Osećao se kao da bi mogao da učini bilo šta, šta god zamisli... a pribavljanje sećanja od Pužoroga iznenada mu se činilo ne samo mogućim već posve lakim...

On ustade, smeškajući se, kipteći od samopouzdanja.

- Sjajan - reče on. - Stvarno sjajan. U redu... idem ja dole kod Hagrida.

- Šta? - rekoše Ron i Hermiona uglas, sablažnjeni.

- Ne, Hari... moraš da vidiš Pužoroga, sećaš se? - reče Hermiona.

- Ne - reče Hari samouvereno. - Idem kod Hagrida, imam dobar osećaj u vezi sa odlaskom kod Hagrida.

- Imaš dobar osećaj u vezi sa sahranjivanjem džinovskog pauka? - upita Ron zaprepašćeno.
- Aha - reče Hari izvlačeći nevidljivi ogrtač iz kovčega. - Osećam da je to mesto gde večeras treba da budem, znate na šta mislim?
- Ne - rekoše Ron i Hermiona uglasi, oboje sada već prilično uznemireni.
- Ovo jesše feliks felicis, zar ne? - upita Hermiona zabrinuto, podižući bočicu ka svetlosti. - Da nemaš još jednu bočicu punu... ne znam...
- Esencije ludila? - predloži Ron kad Hari prebaci ogrtač preko ramena.
Hari se nasmeja, a Ron i Hermiona se još više uzbuniše.
- Verujte mi - reče on. - Znam šta radim... ili makar - on se samouvereno prošeta do vrata - feliks zna.

On prebaci nevidljivi ogrtač preko glave i zaputi se niza stepenice, a Ron i Hermiona požuriše za njim. U podnožju stepenica, Hari klisnu kroz otvorena vrata.

- Šta si radio tamo gore sa njom? - vrisnu Lavander Braun zureći kroz Harija pravo u Rona i Hermionu, koji su zajedno izlazili iz muških spavaonica. Hari začu kako Ron muca iza njega, dok je on hitao kroz dnevni boravak, što dalje od njih.

Prolazak kroz rupu iza portreta bio je jednostavan. Dok joj je prilazio, Džini i Din prodoše kroz nju i Hariju pođe za rukom da promakne između njih. Dok je to činio, slučajno se očeša o Džini.

- Nemoj da me guraš, Dine, molim te - reče ona zvučeći iznervirano. - Stalno to radiš, savršeno sam sposobna da sama prođem...

Portret se zatvori tik iza Harija, ali ne pre no što je čuo Dina kako joj ljutito uzvraća... Dok mu je osećaj samopouzdanja rastao, Hari krupnim koracima prođe kroz zamak. Nije morao da se šunja jer nikoga nije sreo na svom putu, ali ga to ni najmanje nije iznenadilo. Večeras je on najsrećnija osoba na Hogvortsu.

Pojma nije imao kako zna da je odlazak kod Hagrida prava stvar. Kao da mu je napitak osvetljavao nekoliko koraka staze odjednom: nije mogao da vidi konačno odredište, nije mogao da vidi kako će Pužorog da se uklopi u sve to, ali je znao da je na pravom putu da dobije to sećanje. Kada je stigao do Ulazne dvorane, video je da je Filč zaboravio da zaključa ulazna vrata. Sav ozaren, Hari ih širom otvori i na trenutak udahnu miris čistog vazduha i trave, pre nego što je sišao niza stepenice i kročio u sumrak.

Kada je došao do najnižeg stepenika, palo mu je na pamet kako bi bilo veoma prijatno proći kraj leje sa povrćem na putu do Hagrida. Nije mu bilo baš usput, ali je Hariju bilo jasno treba da poslušaj taj nagon, te je odmah usmerio stopala ka leji sa povrćem, gde je radostan, ali ne previše iznenađen, zatekao profesora Pužoroga u razgovoru sa profesorkom Spraut. Hari je čučao iza niskog kamenog zida, osećajući se sjedinjenim sa svetom, slušajući njihov razgovor.

- ...zahvalan sam ti što si odvojila vreme, Pomona -govorio je Pužorog ljubazno. - Većina stručnjaka se slaže da su najefikasnije kada"se uberu u sumrak.

- O, potpuno se slažem - reče profesorka Spraut toplo. - Da li vam je ovo dovoljno?

- I više nego dovoljno - reče Pužorog, koji je, Hari primeti, nosio pune ruke lisnatih biljaka. - Ovo će omogućiti po nekoliko listića za svakog od mojih trećaka, a i nešto rezervi, za slučaj da ih neko prekuva... pa, laku noć i još jednom, mnogo ti hvala!

Profesorka Spraut izgubi se u sve većoj pomrčini u pravcu njenih staklenika, a Pužorog usmeri korake ka mestu gde je Hari, nevidljiv, stajao.

Obuzet iznenadnom željom da se otkrije, Hari pompezno strže ogrtač.

- Dobro veče, profesore.

- Merlinove mu brade, Hari, presekao si me - reče Pužorog ukočivši se u mestu, delujući oprezno. - Kako si izašao iz zamka?

- Mora da je Filč zaboravio da zaključa vrata - reče Hari veselo, i obradova se kada vide da se Pužorog namrštio.

- Moram da prijavim tog čoveka, ako mene pitaš, više se brine za papiriće bačene po podu nego za propisno obezbeđenje... ali zašto si ovde, Hari?

- Pa, gospodine, u pitanju je Hagrid - reče Hari, koji je znao da je sada najbolje da kaže istinu. - Prilično je uzrujan... ali nećete ovo nikome reći, profesore? Ne želim da upadne u nevolju...

Očigledno je podstakao Pužorogovu radoznalost.

- Pa, to ti ne mogu obećati - reče on nabusito. - Ali znam da Dambldor u potpunosti veruje Hagridu, te sam uveren da nije u pitanju ništa strašno...

- Pa, u pitanju je taj džinovski pauk, imao ga je godinama... živeo je u šumi... umeo je da priča i sve...

- Čuo sam glasine da u šumi ima akromantula - reče Pužorog tiho, gledajući ka masi crnog drveća. - Istina je, znači?

- Da - reče Hari. - Ali ovaj, Aragog, prvi koga je Hagrid ikada dobio, umro je sinoć. On je očajan. Želi društvo dok ga sahranjuje, a ja sam rekao da ću doći.

- Dirljivo, dirljivo - reče Pužorog odsutno, fiksiravši svojim velikim pospanim očima udaljena svetla Hagridove kolibe. - Ali otrov akromantule je veoma vredan... ako je zver tek nedavno umrla, možda se još nije osušio... naravno, ne bih želeo da uradim ništa bezosećajno, ako je Hagrid uznemiren... ali ako bi iostojao neki način da se nabavi mali... mislim, gotovo je nemoguće dobiti otrov akromantule dok je živa...

Pužorog je sada izgleda više pričao sam sa sobom nego sa Harijem.

- ...bilo bi šteta da se baci... može da se dobije i do sto galeona za pola litra... da budem iskren, moja plata nije baš velika...

I Hari sada jasno vide šta treba da učini.

- Pa - reče on sa veoma ubedljivim oklevanjem - pa, ako biste želeli da pođete, profesore, Hagridu bi verovatno bilo veoma drago... da Aragogu upriliči bolji ispraćaj, znate...

- Da, naravno - reče Pužorog, a oči su mu sada sijale od oduševljenja. - Znaš šta, Hari, pridruziću vam se tamo dole uz flašu-dve... popićemo sirotoj zveri... pa... ne u zdravlje... ali ćemo je bar ispratiti sa stilom, kad je budu sahranjivali. I promeniću kravatu, ova je malo prevesela za tu priliku...

On odjuri nazad u zamak, a Hari pohita do Hagrida, prezadovoljan sobom.

- Doš'o si - zagrakta Hagrid kada je otvorio vrata i video Harija kako izranja ispod nevidljivog ogrtača.

- Da... Ron i Hermiona nisu mogli, doduše - reče Hari. - Stvarno im je žao.

- Nema... nema veze... znaš, dirnulo bi ga da znade da si ovdi, Hari...

Hagrid silovito zajeca. Napravio je sebi crni povez oko ruke od, kako se činilo, krpe umočene u imalin, a oči mu behu staklaste, crvene i naduvene. Hari ga utešno potapša po laktu, što je bio najviši deo Hagrida koji je relativno lako mogao da dohvati.

- Gde ga sahranjujemo? - upita on. - U šumi?

- Bokca mu, ne - reče Hagrid brišući uplakane oči skutom košulje. - Sad kad više nema Aragoga, drugi pauci mi ne daju da priđem ni blizu njihovih mreža. Kažu da me nesu pojeli samo zbog njegovih naređenja! Mo'š li da poveruješ u to, Hari?

Iskren odgovor bio bi „da“; Hari se sa bolnom lakoćom prisetio scene kada su se on i Ron našli licem u lice sa akromantulama: bili su tada nedvosmisleno jasni da je Aragog jedino što ih sprečava da pojedu Hagrida.

- Nika' dosad nije bilo dela šume u koj' nisam smeo da zađem! - reče Hagrid vrteći glavom. - Nije bilo lako izvuć' Aragogovo telo odande, da ti kažem... vi'iš, oni obično jedu svoje mrtve... al' sam ja "teo da mu priredim pravu sa"ranu... pravi ispraćaj...

On ponovo zajeca, a Hari nastavi da ga tapše po laktu, govoreći (jer mu je napitak stavio do znanja da to treba da učini): - Sreo sam profesora Pužoroga na putu ovamo, Hagride.

- Nisi u nevolji, je li? - reče Hagrid zabrinuto podigavši pogled. - Znam, ne bi treb'o da izlaziš iz zamka uvečer, ja sam kriv...

- Ne, ne, kad je čuo šta radim rekao je da bi i on voleo da dođe i da iskaže poštovanje prema Aragogu - reče Hari. - Mislim da je otišao da se presvuče u nešto prikladnije... a rekao je i da će doneti nekoliko flaša kako bismo mogli da popijemo za uspomenu na Aragoga...

- Je l' da? - reče Hagrid delujuć i iznenađeno i dirnuto. - T-to je baš lepo od njega, vala baš, i š'o te pride nije ni prijavio. Nikad ranije nisam im'o posla sas Horacijem Pužorogom... dolazi da isprati starog Aragoga, je li? Pa... Aragogu bi se to sigurno svidelo...

Hari u sebi pomisli kako bi se Aragogu kod Pužoroga najviše svidela obilna količina jestivog mesa koju bi ovaj predstavljao, ali se samo pomeri ka zadnjem prozoru Hagridove kolibe, kroz koji vide prilično užasan prizor ogromnog mrtvog pauka koji je napolju ležao na leđima, izvijenih i isprepletanih nogu.

- Hoćemo li ga sahraniti ovde, u tvojoj bašti, Hagride?

- Ja sam mislijo odma” tu iza leje sa bundevama - reče Hagrid prigušenim glasom. - Već sam iskop”o... znaš već... grob. Al” sam mislijo da prvo reknemo nekol”ko dobrih stvari o njemu... lepih uspomena, znaš...

Glas mu zadrhta i puče. Začu se kucanje na vratima i on se okrenu da ih otvori, pri tom izduvavši nos u ogromnu tufnastu maramicu. Pužorog požuri preko praga, sa nekoliko flaša u rukama, noseći formalnu crnu kravatu.

- Hagride - reče on dubokim, sumornim glasom. - Tako mi je žao zbog tvog gubitka.

- To vi je baš lepo od vas - reče Hagrid. - Puno vam fala. I fala š”o niste kaznili Harija...

- Ne bih ni sanjao da tako nešto učinim - reče Pužo-rog. - Tužna noć, tužna noć... a cce je siroto stvorenje?

- Ondi vani - reče Hagrid drhtavim glasom. - “Oćemo... “oćemo li ondak da uradimo to?

Njih trojica iskoračiše u baštu iza kolibe. Mesec je blede sijao kroz drveće, i njegovi zraci su se mešali sa svetlom koje je dopiralo kroz Hagridove prozore, osvetljavajući Aragogovo telo koje je ležalo na ivici ogromne jame, pored četiri metra visoke gomile sveže iskopane zemlje.

- Veličanstveno - reče Pužorog prilazeći paukovoju glavi, na kojoj je osam mlečnih očiju tupo zurilo u nebo, a ogromne, zakrivljene ralje nalik kleštima nepomično su sijale na mesečini. Hariju se učini da je čuo zveckanje flaša kada se Pužorog nagnuo iznad ralja, očigledno ispitujući ogromnu kosmatu glavu.

- Ne ume svak” da ceni kol”ko su lepi - obrati se Hagrid Pužorogovim leđima, dok su mu suze tekle iz uglova poluzatvorenih očiju. - Pojma nisam im”o da te interesuju stvorenja k”o š”o je Aragog, Horacije.

- Interesuju? Dragi moj Hagride, ja živim za njih -reče Pužorog, udaljivši se od tela. Hari spazi blesak flaše koja nestaje ispod njegovog ogrtača, dok Hagrid, brišući oči, ništa nije primetio. - A sad... hoćemo li da nastavim sa ukopom?

Hagrid klimnu i kroči napred. Podigao je džinovskog pauka rukama i, uz gromoglasan hroptaj, skotrljao ga u mračnu jamu. On udari o dno uz prilično užasan, tup, hrskavi zvuk. Hagrid ponovo poče da plače.

- Naravno, tebi je teško, jer si ga najbolje poznavao -reče Pužorog koji, kao i Hari, nije mogao da dosegne ništa više od Hagridovog laktata, ali ga svejedno potapša. - Zašto ja ne bih rekao nekoliko reči?

Hari pomisli kako ovaj mora da je dobio mnogo kvalitetnog otrova iz Aragoga, jer je Pužorog imao zadovoljan kez kada je prišao ivici jame i rekao, sporim i impresivnim glasom: - Zbogom, Aragogu kralju arahnida, oni koji su te poznavali neće zaboraviti tvoje dugotrajno i verno prijateljstvo! Iako će se tvoje telo raspasti, tvoj duh i dalje živi u tihim, paučinastim mestima tvog šumskog doma. Neka tvoji mnogooki potomci doveka požive, a tvoji ljudski prijatelji pronađu utehu za gubitak koji su pretrpeli.

- To vi je bilo... to vi je bilo... predivno! - stade Hagrid da zavija, srušivši se na brdo iskopane zemlje, plačući jače no ikada.

- De, de - reče Pužorog mahnuvši štapićem, te velika gomila zemlje polete, a zatim uz prigušen zvuk pade na mrtvog pauka, oblikujući oblu raku. - Hajdemo unutra da popijemo piće. Priđi mi s druge strane, Hari... tako je... diži se, Hagride... vrlo dobro...

Oni položiše Hagrida u stolicu za stolom. Feng, koji se tokom sahrane skrivao u svojoj korpi, sada lakim korakom dođe do njih i, po običaju, spusti svoju tešku glavu u Harijevo krilo. Pužorog otvori jednu od flaša vina koje je doneo.

- Sve sam ih testirao na otrove - uveravao je Harija sipajući veći deo prve flaše u jednu od Hagridovih krigli veličine kofe, pružajući je Hagridu. - Dao sam jednom kućnom vilenjaku da okusi iz svake boce, posle onoga što se desilo tvom sirotom prijatelju Rupertu.

Hari u mislima vide Hermionin izraz lica u slučaju da ikad sazna za ovu zloupotrebu kućnih vilenjaka, i odluči da joj to nikada ne spomene.

- Jedna za Harija... - reče Pužorog podelivši drugu flašu na dve krigle - ...i jedna za mene. Pa - on visoko podiže svoju čašu - za Aragoga.

- Za Aragoga - rekoše Hari i Hagrid uglas.

I Pužorog i Hagrid otpiše velike gutljaje. Hari je, međutim, pošto mu je feliks felicis osvetljavao put, znao da ne sme da pije, već se samo pretvarao da je uzeo gutljaj, a zatim stavio kriglu nazad na sto pred sobom.

- Im'no sam ga otkad je bijo jaje, znaš - reče Hagrid žalosno. - Al' je bijo malen kad se izleg'o. K'o pikinezer.

- Slatkiš - reče Pužorog.

- Dr'žo sam gi u plakaru u školi, sve dok... pa... Hagridovo lice se smrači, a Hari je znao i zašto: Tom Ridl se namerio da izbace Hagrida iz škole, jer je okrivljen za otvaranje Dvorane tajni. Pužorog ga, međutim, izgleda nije slušao. Gledao je u tavanicu, s koje je visio velik broj limenih lonaca, zajedno s dugačkim, svilenim pramenom jarkobeke kose.

- Nije valjda to jednorogova dlaka, Hagride?

- A, da - reče Hagrid nezainteresovano. - Iščupa im se iz repovi kad se pričvrle za grane i slično u šumi, znate...

- Ali, dragi moj prijatelju, zar ne znaš koliko je to vredno?

- Ja i' rabim za vezivanje zavoja i koječega kad previjam povređene životinje - reče Hagrid sležući rameni-ma. - Baš je korisna... izdržljiva, znaš.

Pužorog otpi još jedan veliki gutljaj iz svoje krigle, sada pažljivo prelazeći pogledom po kolibi, tražeći još blaga koje bi mogao da pretvori u obilnu zalihu medovine dozrele u hrastovim burićima, ušećerani ananas i somotske smoking sakoe, Hariju je to bilo jasno. On dopuni svoju i Hagridovu kriglu, i stade da ga ispituje o stvorenjima koja ovih dana žive u šumi, i kako se to Hagrid brine o svima njima. Hagrid, podstaknut dejstvom pića i Pužorogovim laskavim interesovanjem, prestade da briše oči i veselo se upusti u naširoko objašnjavanje uzgajanja drvobrižnika.

U tom trenu feliks felicis malčice podstaknu Harija, i onlrimeti da zalihe pića koje je Pužorog doneo brzo nestaju. Hari još nije uspeo da usavrši dopunjujuću čin da bi je izvodio ne izgovarajući naglas čarobne reči, ali pomisao da večeras neće moći da je izvede bila je smešna: i zaista, Hari se smeškao sebi dok je, neprimećen od Hagrida i Pužoroga (koji su sada razmenjivali priče o crnom tržištu zmajevih jaja), uperio svoj štapić ispod stola u sve praznije flaše, i one istog časa počеше da se dopunjuju.

Nakon nekih sat vremena, Hagrid i Pužorog počеше da drže ekstravagantne zdravice: za Hogvorts, za Dambldora, za vilenjačko vino i za...

- Za Harija Potera! - grmeo je Hagrid prosipajući malo vina sebi niz bradu dok je ispijao četrnaestu kofu.

- Da, zaista - povika Pužorog malo zatupljen. - Za Parija Hotera, Izabranog dečaka koji je... pa... uradio ovo ili ono - promumla on i takođe iskapljuje svoju kriglu.

Nedugo posle ovoga, Hagrid se ponovo rasplaka i gurnu ceo jednorogov rep na grudi Pužorogu, koji ga strpa u džep uz povike: - Za prijateljstvo! Za velikodušnost! Za deset galeona po dlaci!

I neko vreme posle toga, Hagrid i Pužorog sedeli su jedan kraj drugog, zagrljeni, pevajući laganu tužnu pesmu o umirućem čarobnjaku po imenu Odo.

- Aaaah, dobri umiru mladi - promrmlja Hagrid presamitivši se preko stola, pomalo razroko, dok je Pužorog nastavio da ćurlija refren. - I moj tatko je bijo mlad da umre... baš k'o i tvoji mama i tata, Hari...

Iz uglova Hagridovih naboranih očiju ponovo potekoše krupne suze. On zgrabi Harija za ruku i protrese je.

- ...najbolji čarobnjak i veš'ca koj' sam ikad upozn'o... užasna stvar... užasna stvar...

Pužorog je tužno pevao:

A Odoa heroja odneše nazad doma,
Umesšo gde je živeo kao mlad čova

Pokoiaše ga s šeširoom izvrnušim naoiačke

I, šuge li, čarobnim ššaiicem iolomljenim na dva.

- ...užasno - zahropta Hagrid, a njegova velika kosmata glava se otkotrlja pored njegovih ruku za stolom i on zaspao, duboko hrčući.

- Izvinite - reče Pužorog štucajući. - Ne umem da pevam ni za živu glavu.

- Hagrid nije govorio o vašem pevanju - reče Hari tiho. - Govorio je o smrti mojih roditelja.

- O - reče Pužorog savladujući poriv da glasno podrigne. - O, bože. Da, to je bilo... zbilja bilo užasno. Užasno... užasno...

Činilo se da ne zna šta da kaže, te se lati da im obojici dopuni krigele.

- Da li se... da li se možda kojim slučajem sećaš toga, Hari? - upita on nelagodno.

- Ne... pa, imao sam samo godinu dana kada su umrli - reče Hari, pogleda prikovanog za plamen sveće koji je treperio od Hagridovog teškog hrkanja. - Ali sam odonda otkrio gotovo sve što se tada dogodilo. Moj tata je prvi umro. Da li ste to znali?

- Ja... ne, nisam - reče Pužorog prigušenim glasom.

- Da... Voldemor ga je ubio a zatim prešao preko njegovog tela ka mojoj majci - reče Hari.

Pužorog se silovito strese, ali kao da nije mogao da odvoji svoj užasnut pogled od Harijevog lica.

- Rekao joj je da mu se skloni s puta - reče Hari nemilosrdno. - Rekao mi je da nije morala da umre.

Želeo je samo mene. Ona je mogla da pobegne.

- O, bože - prodahta Pužorog. - Mogla je... nije morala... to je užasno...

- Jeste, zar ne? - reče Hari, glasom tek nešto glasnijim od šapata. - Ali nije se ni pomerila. Tata je već bio mrtav, ali ona nije htela da i mene izgubi. Pokušala je da moli Voldemora... ali on se samo nasmejao...

- Dosta je! - reče Pužorog naglo podigavši drhtavu ruku. - Stvarno, moje drago momče, dosta... ja sam star čovek... ne treba mi da čujem... ne želim da znam...

- Zaboravio sam - sлага Hari ponet delovanjem feliks felicisa. - Vi ste je voleli, zar ne?

- Voleo? - reče Pužorog, a oči mu se ponovo napuniše suzama. - Ne mogu da zamislim da je iko ko ju je upoznao nije zavoleo... veoma hrabra... veoma duhovita... to je najužasnija stvar...

- Ali ipak nećete da pomognete njenom sinu - reče Hari. - Ona mi je dala svoj život, a vi nećete da mi date jedno sećanje.

Hagridovo gromko hrkanje ispuni kolibu. Hari se mirno zagleda u Pužorogove suzne oči. Majstor napitaka kao da nije mogao da skrene pogled.

- Ne govori to - prošaputa on. - Nije stvar da ja... ako bi ti to pomoglo, naravno... ali ne bi poslužilo nikakvoj svrsi...

- Poslužiće - reče Hari jasno. - Dambldoru su potrebne informacije. Meni su potrebne informacije.

Znao je da je bezbedan: feliks mu je govorio da se Pužorog ujutru ničega neće sećati. Pogledavši Pužoroga pravo u oči, Hari se malčice nagnu ka njemu.

- Ja sam Izabrani. Moram da ga ubijem. Potrebno mi je to sećanje.

Pužorog preblede više no ikada. Njegovo ćelavo čelo presijavalo se od znoja.

- Ti jesi Izabrani?

- Naravno da jesam - reče Hari smireno.

- Ali onda... moje drago momče... tražiš isuviše... tražiš od mene da ti, zapravo, pomognem u pokušaju da uništiš...

- Zar ne želite da se otarasite čarobnjaka koji je ubio Lili Evans?

- Hari, Hari, naravno da želim, ali...

- Bojite se da će saznati da ste mi pomogli? Pužorog ništa ne odgovori. Delovao je prestrašeno.

- Budite hrabri poput moje majke, profesore... Pužorog podiže svoju zdepastu ruku i pritisnu drhtave prste na usta. Na trenutak je ličio na ogromnu bebicu.

- Ne ponosim se... - prošaputa on kroz prste. - Stidim se onoga... onoga što to sećanje pokazuje... mislim da sam tog dana naneo veliku štetu...

- Poništićete sve što ste tada učinili time što ćete mi dati sećanje - reče Hari. Bilo bi to stvarno hrabro i plemenito od vas.

Hagrid se trže u snu i nastavi da hrče. Pužorog i Hari gledali su se preko treperave sveće. Zavlada

prilično dug tajac, ali feliks felicis reče Hariju da ga ne prekida, da čeka.

A onda, veoma polako, Pužorog spusti ruku u džep i izvuče štapić. Drugu ruku spusti u svoj ogrtač i izvadi praznu bočicu. I dalje gledajući Harija pravo u oči, Pužorog dodirnu vrhom štapića svoju slepoočnicu i povuče ga, tako da za njim izađe i duga, srebrna nit sećanja, držeći se za vrh štapića. Pužorog je spusti u bočicu ce se ova uvijala, a zatim se proširi, vijoreći se poput gasa. On začepi bocu drhtavom rukom i preko stola je dodade Hariju.

- Mnogo vam hvala, profesore.

- Ti si dobar dečak - reče profesor Pužorog, dok su mu suze tekle niz debele obraze pravo u njegove morževske brkove. - I imaš njene oči... samo nemoj da misliš loše o meni pošto ga budeš video...

A onda i on spusti glavu na ruke, duboko uzdahnu, i pade u san.

23. Horkruksi

Dok se Hari šunjao natrag ka zamku, mogao je da oseti kako dejstvo feliks felicisa popušta. Ulazna vrata ostala su otključana za njega, ali je na trećem spratu naleteo na Pivsa i za dlaku izbegao da ga otkrije, tako što je skrenuo u jednu od svojih bočnih prečica. Kada je došao do portreta Debele dame i skinuo nevidljivi ogrtač, nije bio iznenađen što ju je zatekao u prilično mrzovoljnom raspoloženju.

- Zar se u ovo doba dolazi?

- Stvarno mi je žao... morao sam da izađem da obavim nešto veoma važno...

- Pa, lozinka je promenjena u ponoć, te ćeš prosto morati da spavaš u hodniku, zar ne?

- Šalite se! - reče Hari. - Zašto je morala da se promeni baš u ponoć?

- Eto zato - reče Debela dama. - Ako si ljut, a ti idi i žali se direktoru, on je taj koji je pooštrio mere bezbednosti.

- Sjajno - reče Hari ogorčeno, gledajući u tvrdi pod. - Baš sjajno. Da, otišao bih da se žalim Dambldoru Kana bi on bio ovde, jer je on taj koji je želeo da...

- Ovde je - reče glas iza Harija. - Profesor Dambldor se vratio u školu pre sat vremena.

Skoro-obezglavljeni-Nik lebdeo je ka Hariju, dok mu se glava po običaju klatila na kragni.

- Čuo sam to od Krvavog barona, koji ga je video kako dolazi - reče Nik. - Činilo se, po baronovoj priči, da je u dobrom raspoloženju, mada, naravno, malčice umoran.

- Gde je on? - reče Hari, a srce mu poskoči.

- Pa, hropće i čangrlja gore u astronomskom tornju, to mu je omiljena razbibriga...

- Ne Krvavi baron, Dambldor!

- A... u svojoj kancelariji - reče Nik. - Po onome što mi je baron rekao, mislim da ima da dovrši još neke poslove pre nego što ode na spavanje...

- Da, ima - reče Hari, a grudi mu se ispuniše uzbuđenjem na pomisao da će reći Dambldoru kako je dobio to sećanje. On se okrenu i ponovo odjuri ignorišući Debelu damu, koja je vikala za njim.

- Vрати se! U redu, lagala sam! Bila sam ljuta što si me probudio! Lozinka je i dalje „pantljičara“!

Ali Hari je već jurio nazad niz hodnik i, u roku od nekoliko minuta, već je govorio „karamel-ekler“ Dambldorovom gargojlu, koji skoči u stranu dozvolivši Hariju da uđe na spiralno stepenište.

- Uđite - reče Dambldor kada je Hari pokucao. Zvučao je premoreno.

Hari gurnu vrata. Pred njim se ukaza Dambldorova kancelarija, ista kao i uvek, ali sa crnim, zvezdanim nebom s druge strane prozora.

- Bože blagi, Hari - reče Dambldor iznenađeno. - Čemu dugujem ovo veoma kasno zadovoljstvo?

- Gospodine... imam ga. Nabavio sam sećanje od Pužoroga.

Hari izvuče sićušnu staklenu bočicu i pokaza je Dambldoru. Direktor je na trenutak izgledao zaprepašćeno. A onda mu se lice ozari širokim osmehom.

- Hari, to su spektakularne vesti! Vrlo, vrlo dobro, zaista! Znao sam da možeš to da učiniš!

Očigledno zaboravivši na to koliko je kasno, on oprčea oko svog stola, uze bočicu sa Pužorogovim sećanjem u svoju nepovređenu ruku i odjuri do plakara vde je držao sito-za-misli.

- A sada - reče Dambldor, stavljajući kamenu sud na svoj sto, ispraznivši sadržaj bočice u njega - sada ćemo, najzad, videti. Brzo, Hari...

Hari se pokorno nagnu nad sito-za-misli i oseti kako mu stopala napuštaju pod kancelarije... Ponovo

je padao kroz crnilo i sleteo u Pužorogovu kancelariju od pre mnogo godina.

Tu beše i mnogo mlađi Horacije Pužorog, sa svojom gustom, sjajnom kosom boje slame i ričkastoplavim brkovima, ponovo zavaljen u udobnu fotelju sa naslonima za ruke, nogu naslonjenih na somotski jastučić, sa malom čašom vina u jednoj ruci, dok je drugom kopao po kutiji ušećerenog ananasa. A oko njega je šest dečaka pubertetlija, među kojima je bio i Tom Ridl, na čijem se prstu sijao Marvolov zlatno-crni prsten.

Dambldor slete pored Harija baš kada je Ridl upitao: - Gospodine, da li je istina da profesorka Veselomisla ide u penziju?

- Tome, Tome, i kad bih znao, ne bih mogao da ti kažem - reče Pužorog mašući prekorno prstom ka Ridlu, iako mu je istovremeno i namignuo. - Moram priznati da bih voleo da znam odakle dobijaš obaveštenja, momče. Mnogo više znaš od polovine osoblja, odista.

Ridl se nasmeši. Ostali dečaci prasnuše u smeh i zadržano ga pogledaše.

- Uz tvoju neverovatnu sposobnost da znaš stvari koje ne bi smeo, i uz tvoje pažljivo laskanje ljudima od važnosti... uzgred, hvala ti na ananasu, potpuno si u pravu, tomije omiljeni...

Nekoliko dečaka se ponovo zakikotaše.

- ...u potpunosti očekujem da se uzdigneš na mesto ministra maglje u roku od dvadeset godina. Petnaest, ako nastaviš da mi šalješ ananas. Imam odlične veze u Ministarstvu.

Tom Ridl se tek ovlaš nasmešio dok ostali dečaci ponovo prasnuše u smeh. Hari primeti da on nije najstariji u ovoj grupici dečaka, ali da svi gledaju na njega kao na svog vođu.

- Ne znam da li bi mi politika odgovarala, gospodine - reče on kada je smeh zamro. - Kao prvo, nemam odgovarajuće poreklo.

Nekoliko dečaka oko njega iskeziše se jedni drugima. Hari je bio siguran da uživaju u internoj šali: bez sumnje su znali, ili sumnjali da vođa njihove male bande ima čuvenog pretka.

- Gluposti - reče Pužorog odsečno - sa sposobnostima kao što su tvoje, ne može biti jasnije da potičeš od sasvim pristojne čarobnjačke sorte. Ne, daleko ćeš ti dogurati, Tome, još nijednom nisam pogrešio u vezi sa svojim učenicima.

Mali zlatan sat koji je stajao na Pužorogovom stolu iza njega odzvoni jedanaest sati i on se osvrnu.

- Bože blagi, zar je već toliko? Bolje da počete, momci, inače ćemo svi biti u nevolji. Lestredž, hoću da završiš sastav do sutra, inače ti sledi kaznena nastava. Isto važi i za tebe, Ejvori.

Jedan po jedan, dečaci izadoše iz sobe. Pužorog se iskobelja iz fotelje i prenese praznu čašu do stola. Kretanje iza njega natera ga da se okrene. Tamo je stajao Ridl.

- Požuri, Tome, ne želiš da te uhvate izvan kreveta u ovo doba, a još si i asistent...

- Gospodine, želeo sam nešto da vas upitam.

- Onda pitaj, momče, samo pitaj...

- Gospodine, pitao sam se šta znate o... o Horkruksima?

Pužorog se zagleda u njega, odsutno gladeći prstima dršku svoje vinske čaše.

-To ti je za projekat iz odbrane od mračnih veština, jeli?

Ali Hari je mogao da vidi kako Pužorog savršeno dobro zna da to nema nimalo veze sa školskim zadacima.

- Ne baš, gospodine - reče Ridl. - Naišao sam na termin prilikom čitanja, i nisam ga u potpunosti razumeo.

- Ne... pa... teško da bi na Hogvortsu mogao da nađeš knjigu koja će ti dati detalje o Horkruksima, Tome. To su vrlo mračne stvari, vrlo vrlo mračne - reče Pužorog.

- Ali vi očigledno znate sve o njima, gospodine? Mislim, čarobnjak kao što ste vi... izvinite, mislim, ako ne možete da mi kažete, naravno... samo sam znao da, ako iko može da mi kaže nešto o njima, to biste bili vi... te rekoh da vas upitam...

Bilo je to veoma dobro izvedeno, pomisli Hari, oklevanje, blag ton, pažljivo laskanje, ništa od toga nije bilo preterano. On, Hari, imao je isuviše iskustva u pokušajima izvlačenja informacija iz kolebljivih ljudi, te je mogao da prepozna majstora na delu. Morao je da vidi da Ridl veoma, veoma mnogo želi tu informaciju. Možda se čak i nedeljama pripremao za ovaj trenutak.

- Pa - reče Pužorog ne gledajući u Ridla, već čeprkajući mašnu na poklopcu kutije ušećerenog ananasa - pa, ne može da škodi da ti dam okviran pregled, naravno. Tek toliko da razumeš termin.

Horkruks je reč koja se koristi za predmet u koji je osoba sakrila deo svoje duše.

- Ne razumem kako to funkcioniše, gospodine - reče Ridl.

Glas mu je bio pažljivo kontrolisan, ali je Hari mogao da primeti njegovo uzbuđenje.

- Pa, vidiš, поделиš svoju dušu - reče Pužorog - i sakriješ jedan njen deo u predmet van svog tela. A onda, ukoliko je telo te osobe napadnuto ili uništeno, ona ne može da umre, jer deo duše ostaje na zemlji, neoštećen. Ali, naravno, postojanje u takvom obliku...

Pužorogovo lice se zgrči, a Hari uhvati sebe kako se priseća reči koje je čuo pre gotovo dve godine.

- Otrgnut sam od svog tela, bio sam manje od ušvare, manje od najoiakijeg duha... ali i iak, bio sam živ.

- ...retko ko bi ga poželeo, Tome, retko ko. Pre bi odabrali smrt.

Ali Ridlova glad je sada bila očigledna. Pohlepnog izraza lica, više nije mogao da sakrije svoju čežnju.

- Kako podeliti svoju dušu?

- Pa - reče Pužorog nelagodno - moraš razumeti da je duša stvorena da ostane nedirnuta i cela. Podela je čin sknavljenja, nešto protivprirodno.

- Ali kako se to čini?

- Činom zla... vrhovnim činom zla. Ubistvom. Ubijanje cepa dušu. Čarobnjak koji namerava da načini Horkruks iskoristio bi ovo oštećenje u svoju korist: pohranio bi otkinuti deo...

- Pohranio? Ali kako...?

- Postoji jedna čin, ali me ne pitaj, jer je ne znam! -reče Pužorog odmahujući glavom poput starog slona kome dosađuju komarci. - Da li ti izgledam kao da sam to pokušao... da li ti ličim na ubicu?

- Ne, gospodine, naravno da ne - brzo će Ridl. - Žao mi je... nisam mislio da vas uvredim...

- Nipošto, nipošto nisam uvređen - reče Pužorog otresito. - Prirodno je osećati izvesnu znatiželju u vezi s tim stvarima... čarobnjake izvesnog kalibra oduvek je privlačio taj vid magije...

- Da, gospodine - reče Ridl. - Ipak, ono što ne razumem... čisto iz radoznalosti... mislim, da li bi jedan Horkruks bio od velike koristi? Možete li dušu podeliti samo jedanput? Zar ne bi bilo bolje, zar ne biste bili jači, ako biste podelili dušu na više delova? Mislim, na primer, zar nije sedam najmoćniji magijski broj, zar ne bi sedam...?

- Merlinove mu brade, Tome." - jauknu Pužorog. - Sedam! Zar nije dovoljno loše misliga o ubistvu jedne osobe? A u svakom slučaju... dovoljno je loše podeliti dušu na dva dela... ali pokidati je na sedam komada...

Pužorog je sada delovao duboko zabrinut. Zurio je u Ridla kao da ga nikada do sada nije sasvim jasno video, i Hari je shvatio kako on žali što je uopšte i prihvatio ovaj razgovor.

- Naravno - promrmlja on - ovo o čemu raspravljamo posve je hipotetički, zar ne? Potpuno akademski...

- Da, gospodine, naravno - brzo će Ridl.

- Ali ipak, Tome... ne pričaj nikome o ovome što sam ti rekao, to jest, o čemu smo uopšte raspravljali. Ne bismo želeli da ljudi pomisle kako smo ćaskali o Horkruksima. To je zabranjena tema na Hogvortsu, znaš... Damblodor je pogotovo strog po tom pitanju...

- Neću reći ni reč, gospodine - reče Ridl, i napusti ga, ali ne pre nego što mu je Hari osmotrio lice, koje je sada bilo puno one iste divlje sreće kao onda kada je tek otkrio da je čarobnjak, one iste koja nije isticala njegove zgodne crte lica, već ih je, nekako, činila neljudskim...

- Hvala ti, Hari - reče Damblodor tiho. - Hajdemo...

Kada je Hari sleteo na pod kancelarije, Damblodor je već sedeo za svojim stolom. Hari taksfe sede, i sačeka da Damblodor progovori.

- Već dugo se nadam ovom dokazu - najzad reče Damblodor. - Potvrđuje teoriju na kojoj sam radio, govori mi da sam u pravu, i takođe koliko još mnogo, mnogo toga ima da se uradi...

Hari iznenada primeti da su svi stari direktori i direktorke potpuno budni i da prislušuju njihov razgovor. Korpulentni čarobnjak sa crvenim nosom čak je izvukao i trubicu za sluh.

- Pa, Hari - reče Damblodor - siguran sam da razumeš značaj ovoga što smo upravo čuli. Kada je bio istog uzrasta kao ti sada, koji mesec manje-više, Tom Ridl je svesrdno šžušavao da otkrije kako da sebe učini besmrtnim.

- Mislite da je uspeo u tome, gospodine? - upita Hari. - Napravio je Horkruks? I zato nije umro kada me je napao? Imao je nehde sakriveš Horkruks? Delić njegove duše bio je na bezbednom?

- Delić... šš malo više - reče Dambldor. - Čuo si Voldemora: ono što ga je losebno zanimalo da sazna od Horacija jeste njegovo mišljenje o tome šta bi bilo sa čarobnjakom koji bi stvorio više od jednog Horkruksa, šta bi se dogodilo sa čarobnjakom koji je toliko odlučan da izbegne smrt da bi bio spreman da ubije mnogo puta, da iznova i iznova cepa svoju dušu, kako bi je pohranio u mnogo zasebno sakrivenih Horkruksa. Nijedna knjiga nije mogla da mu pruži taj podatak. Koliko ja znam... koliko je, siguran sam, i Voldemor znao... nijedan čarobnjak nikada nije pocepao svoju dušu na više od dva dela.

Dambldor zastade na trenutak sabirajući misli, a zatim reče - Pre četiri godine, dobio sam, po mom mišljenju, siguran dokaz da je Voldemor podelio svoju dušu.

- Odakle? - upita Hari. - Kako?

- Ti si mi ga pružio, Hari - reče Dambldor. - Dnevnik, Ridlov dnevnik, onaj koji je pružao uputstva kako da se ponovo otvori Dvorana tajni.

- Ne razumem, gospodine - reče Hari.

- Pa, iako ja nisam lično video Ridla koji je izašao iz dnevnika, ono što si mi ti opisao bio je fenomen kakvom nikada nisam prisustvovao. Puko sećanje koje počinje da dela i misli samo za sebe? Puko sećanje, koje crpi životnu snagu iz devojčice u čuje je ruke dospelo? Ne, u toj knjizi je živelo nešto mnogo zlokobnije... delić duše, bio sam gotovo siguran u to. Dnevnik je bio Horkruks. Ali sve to je više postavljalo pitanja nego što je odgovaralo na njih. Najviše me je zaintrigiralo i uzbunilo to što je dnevnik zamišljen i kao oružje i kao spremište.

- Još ne razumem - reče Hari.

- Pa, radio je onako kao što bi Horkruksi i trebalo da rade... drugim rečima, delić duše koji je bio sakriven unutra čuvan je na bezbednom i bez sumnje je igrao svoju ulogu u sprečavanju smrti svoga vlasnika. Ali više nema sumnje da je Ridl zaista želeo da taj dnevnik bude pročitao, želeo je da delić njegove duše zaposedne ili općini nekog drugog, kako bi Sliterinovo čudovište ponovo bilo oslobođeno.

- Pa, nije želeo da njegov silan trud bude uzaludan -reče Hari. - Želeo je da ljudi znaju da je on Sliterinov naslednik, jer u to doba nije mogao da sam preuzme zaslugu.

- Potpuno tačno - reče Dambldor klimajući glavom. - Ali zar ne vidiš, Hari, da ako je nameravao da dnevnik bude prenesen, ili podmetnut, nekom budućem učenu Hogvortsu, onda je bio začuđujuće nemaran prema tom dragocenom deliću svoje duše koji je bio pohranjen unutra. Svrha Horkruksa je, kao što je profesor Pužorog lepo objasnio, da delić duše čuva sakriven i na bezbednom, a ne da se on nekome baci na put uz rizik da se može uništiti, kao što se zbilja i dogodilo: taj delić duše više ne postoji; ti si se za to postarao.

- Nemaran način na koji se Voldemor odnosio prema ovom Horkruksu delovao mi je krajnje zloslutno. Sve je ukazivalo na to da mora da je napravio, ili planirao da napravi još Horkruksa da gubitak tog prvog ne bio bio tako poguban. Nisam želeo da poverujem u to, ali ništa drugo nije imalo smisla.

A onda si mi ti, dve godine kasnije, rekao da je one noći kada se Voldemor vratio u svoje telo, svojim Smrtožderima dao krajnje prosvetljujuću i uznemirujuću izjavu: Ja, koji sam ošišao dalje no iko drugi sšazom KOJU vodi ka besmršnosši. To si mi rekao da je izjavio. Dalje no iko drugi. A pomislio sam da znam na šta misli, iako to Smrtožderi nisu znali. Govorio je o svojim Horkruksima, Horkruksima u množini, Hari, što mislim da nijedan drugi čarobnjak nije učinio. A ipak se uklapalo: činilo se da Lord Voldemor sa svakom minulom godinom postaje sve manje čovekolik, a preobražaj koji je pretrpeo činio mi se objašnjivim samo ako mu je duša unakažena iznad granice onoga što možemo nazvati uobičajenim zlom...

- Znači time što je ubijao druge ljude, onemogućio je da on bude ubijen? - reče Hari. - Zašto nije mogao da napravi Kamen mudrosti, ili da ga ukrade, ako ga je već toliko zanimala besmrtnost?

- Pa, znamo da je upravo to i pokušao da učini, pre pet godina - reče Dambldor. - Ali postoji nekoliko razloga zašto bi, po mom mišljenju, Kamen mudrosti Lordu Voldemoru bio manje privlačan od Horkruksa.

- Mada eliksir života zaista produžava život, mora se redovno piti, čitavu večnost, ukoliko onaj koji ga pije želi da ostane besmrtn. Stoga bi Voldemor u potpunostio zavisio od eliksira, a ako bi mu ga ponestalo, ili se pokvario, ili Kamen bio ukraden, onda bi umro baš kao i svaki drugi čovek. Seti se, Voldemor voli da dela sam. Verujem da bi mu pomisao da će zavisiti od eliksira ličila na nešto nedopustivo. Naravno da je bio spreman da ga popije ako bi ga to spasilo užasnog poluživota na koji je bio osuđen nakon što te je napao, ali samo da bi došao do tela. Stoga sam ubeđen da je nameravao da nakon toga nastavi da se oslanja samo na svoje Horkrukse. Ne bi mu ništa drugo trebalo, kad bi uspeo da povрати svoje ljudsko obličje. Vidiš, on je već bio besmrtn... ili najbliži besmrtnosti od ijednog drugog čoveka.

- Ali sada, Hari, naoružani ovim podacima, ključnim sećanjem koje si uspeo da nam dobaviš, bliži smo tajni svrgavanja Lorda Voldemora nego što je ikad iko bio. Čuo si ga, Hari: „Zar ne bi bilo bolje, zar ne biste bili jači ako biste podelili dušu na više delova... zar nije sedam najmoćniji magijski broj...“ Zar nije sedam najmoćniji magijski broj. Da, mislim da bi pomisao na sedmodelnu dušu bila veoma primamljiva Lordu Volde-moru.

- Napravio je sedam Horkruksa? - reče Hari, užasnut, dok je nekoliko portreta na zidovima ispuštalo slične uzvike šoka i sablažnjavanja. - Ali oni bi mogli da budu bilo gde na svetu... sakriveni... zakopani ili nevidljivi...

- Drago mi je da uviđaš ogromne razmere ovog problema - reče Dambldor smireno. - Ali prvo, ne, Hari, ne sedam Horkruksa: šest. Sedmi deo njegove duše, koliko god unakažen, počiva unutar njegovog obnovljenog tela. To je deo njega koji je živeo životom utvare godinama, tokom njegovog izgnanstva; bez toga, on nema nikakvo svoje biće. Taj sedmi deo duše biće poslednji koji neko ko želi da uništi Voldemora mora da napadne... delić koji živi u njegovom telu.

- Ali, tih šest Horkruksa - reče Hari pomalo očajno - kako da ih nađemo?

- Zaboravljaš... ti si već uništio jedan od njih. A ja sam uništio drugi.

- Jeste li? - upita Hari željno.

- Doista - reče Dambldor, i podiže svoju pocrnelu, izgorelu ruku. - Prsten, Hari. Marvolov prsten. A na njega je bila bačena užasna kletva. Da nije bilo, oprost mi na nedostatku prikladne skromnosti, mojih neverovatnih veština, i blagovremenog delanja profesora Snejpa kad sam se vratio na Hogvorts strašno povređen, možda ne bih preživeo da pričam o tome. Međutim, uvela ruka mi se ne čini kao nerazumna trampa za sedminu Voldemorove duše. Prsten više nije Horkruks.

- Ali kako ste ga pronašli?

- Pa, kao što znaš, godinama sam se trudio da otkrijem što je više moguće o Voldemorovom prošlom životu. Posvuda sam putovao, posećujući ona mesta koja je on nekada obišao. Nabasao sam na prsten sakriven u ruševinama kuće Ispijenih. Čini se da Voldemor, kad je uspeo da u njemu zarobi deo svoje duše, nije više želeo da ga nosi. Sakrio ga je, zaštićenog mnogim moćnim činima, u kolibu gde su njegovi preci nekada živeli (pošto su Morfina otpremili za Askaban, naravno), nikada ne pomislivši da bih ja jednoga dana mogao da se pomučim da posetim ruinu, ili da ću možda paziti da nađem na tragove magijskog prikriivanja.

- Međutim, ne bi trebalo da previše čestitamo sebi. Ti si uništio dnevnik, a ja prsten, ali ako smo u pravu u našoj teoriji o sedmodelnoj duši, ostaju nam još četiri Horkruksa.

- A mogli bi biti bilo šta? - reče Hari. - Mogli bi biti stare konzerve, ili, pojma nemam, prazne bočice od napitaka...?

- Misliš na teleportacione ključeve, Hari, koji moraju biti obični predmeti, koje je lako prevideti. Ali da Lord Voldemor koristi limene konzerve ili stare bočice napitaka da sačuvaju njegovu dragocenu dušu? Zaboravljaš ono što sam ti pokazao. Lord Voldemor je voleo da sakuplja trofeje, a najviše je voleo predmete sa moćnom magijskom istorijom. Njegov ponos, njegova ubeđenost u sopstvenu superiornost, njegova odlučnost da sebi ureže zapanjujuće mesto u magijskoj istoriji, sve to nagoveštava mi da bi Voldemor ipak malo pažljivije birao svoje Horkrukse, dajući prednost predmetima dostojnim te časti.

- Dnevnik nije bio nešto posebno.

- Dnevnik je, kao što si i sam rekao, bio dokaz da je on Sliterinov naslednik. Siguran sam da bi Voldemor smatrao da je od presudnog značaja.

- Znači, ostali Horkruksi? - reče Hari. - Mislite li da znate šta su, gospodine?
- Mogu samo da nagađam - reče Dambldor. - Iz razloga koje sam ti već ponudio, verujem da bi Lord Voldemor dao prednost predmetima koji, sami po sebi, imaju izvesnu grandioznost. Stoga sam tražio po Voldemorovoj prošlosti ne bih li pronašao dokaze da li su takvi predmeti nestajali oko njega.

- Medaljon! - reče Hari glasno. - Haflpaficina šolja!

- Da - reče Dambldor smešeci se. - Bio bih spreman da se kladim u... pa, možda ne baš u moju drugu ruku... ali barem u nekoliko prstiju, da su oni postali treći i četvrti Horkruks. Preostala dva, opet pod pretpostavkom da je napravio ukupno šest, jesu veći problem, ali mogu da se upustim u nagađanje da je, nakon što je nabavio predmete koji su pripadali Haflpafici i Sliterinu, krenuo da pronađe predmete koji su bili u vlasništvu Grifindora ili Revenklo. Četiri predmeta koji potiču od četiri osnivača, siguran sam, značajno bi privukli Voldemorovu maštu. Ne mogu da odgovorim na to da li je ikada uspeo da pronađe nešto što je pripadalo Revenklo. Međutim, siguran sam u to da je jedina znana Grifindorova relikvija i dalje bezbedna.

Dambldor pokaza svojim ugljenisanim prstima ka zidu iza njega, gde je u staklenoj vitrini počivao mač optočen rubinima.

- Mislite da je zato želeo da se vrati na Hogvorts, gospodine? - reče Hari. - Da pokuša da pronađe nešto što je pripadalo jednom od preostalih osnivača?

- Baš sam to mislio - reče Dambldor. - Ali nažalost, to nas ne odvodi mnogo dalje, jer je odbijen, ili barem tako mislim, bez prilike da pretraži školu. Prisiljen sam da zaključim da nikada nije ispunio svoju ambiciju da sakupi četiri predmeta koji su pripadali osnivačima. Zsigurno je imao dva... možda je pronašao i treći... to je najviše što zasad možemo da nagađamo.

- Čak i ako je našao nešto od Revenklo ili Grifindora, i dalje nam ostaje šesti Horkruks - reče Hari brojeći na prste. - Sem ukoliko nije našao po nešto od oba?

- Ne bih rekao - reče Dambldor. - Mislim da znam šta je šesti Horkruks. Pitam se šta ćeš reći kada ti priznam da me već dugo kopka ponašanje zmije, Nagini?

- Zmija? - reče Hari, preneražen. - Mogu se koristiti životinje kao Horkruksi?

- Pa, nije preporučljivo da se to čini - reče Dambldor - jer, poveriti deo svoje duše nečemu što može nezavisno da misli i kreće se, očigledno je veoma riskantna rabota. Međutim, ako su moji proračuni tačni, Voldemoru je i dalje falio jedan Horkruks od zadanih šest kada je ušao u kuću tvojih roditelja s namerom da te ubije.

- Čini se da je rezervisao proces pravljenja Horkruksa za posebno značajne smrti. Ti bi sigurno bio to. Verovao je da će, ubivši te, uništiti i opasnost koju je proročanstvo navelo. Verovao je da će time sebe učiniti nepobedivim. Siguran sam da je nameravao da načini svoj poslednji Horkruks uz pomoć tvoje smrti.

- Kao što znamo, nije uspeo u tome. Posle intervala od nekoliko godina pak, iskoristio je Nagini da ubije jednog starog Normalca, i možda mu je tada palo na pamet da je pretvori u svoj poslednji Horkruks. Ona naglašava vezu sa Sliterinom, što pojačava Voldemorovu tajanstvenost... Mislim da mu je ona draža od bilo čega. Svakako voli da je drži kraj sebe i čini se da poseduje neverovatno veliku kontrolu nad njom, čak i za nekoga ko je nemuš.

- Dakle - reče Hari - dnevnika nema, prstena nema. Šolja, medaljon i zmija i dalje su netaknuti, a vi mislite da postoji još i Horkruks koji je nekada pripadao Revenklo ili Grifindoru?

- Zadržavajući sažet i tačan rezime, da - reče Dambldor pognuvši glavu.

- Pa... da li ih i dalje tražite, gospodine? Da li ste zato nestajali kad god ste napuštali školu?

- Tako je - reče Dambldor. - Tražim već veoma dugo. Mislim da sam... možda... blizu da pronađem još jedan. Određeni znaci ulivaju mi nadu.

- A ako ga pronađete - brzo uskoči Hari - mogu li ja da pođem sa vama da vam pomognem da ga se otarasite?

Dambldor se veoma napregnuto zagleda u Harija pre nego što reče: - Da, mislim da možeš.

- Mogu? - reče Hari, u potpunosti zatečen.

- - 0, da - reče Dambldor blago se nasmešivši. - Mi-slim da si zaslužio to pravo.

Hari oseti kako mu srce zaigra. Bilo je lepo bar jedanput ne slušati brižne, zaštitničke reči. Direktori

i direktorke duž zidova delovali su manje zadovoljni Dambldorovom odlukom. Hari vide kako nekoliko njih vrti glavom, a Fineas Nigelus čak besno frknu.

- Da li Voldemor zna kada je Horkruks uništen, gospodine? Može li da ga oseti? - upita Hari, ignorišu-ći portrete.

- Veoma zanimljivo pitanje, Hari. Verujem da ne može. Verujem da je Voldemor sada toliko uronio u zlo, a da je toliko dugo bio razdvojen od tih ključnih delova sebe da ne oseća stvari kao što mi osećamo. Možda će, u trenutku smrti, biti svestan svog gubitka... ali, na primer, nije bio svestan kad je dnevnik bio uništen dok nije silom izvukao istinu iz Lucijusa Melfoja. Kada je Voldemor otkrio da je dnevnik unakažen i lišen moći, rečeno mi je da je njegov gnev bio silan.

- Ali mislio sam da je on želeo da ga Lucijus Melfoj prokrijumčari na Hogvorts.

- Da, želeo je, pre mnogo godina, kada je bio siguran da će biti u stanju da načini još Horkruksa, ali je Lucijus ipak trebalo da sačeka Voldemorovo odobrenje, koje nikada nije dobio jer je Voldemor nestao ubrzo nakon što mu je dao dnevnik. Bez sumnje, mislio je da se Lucijus neće usuditi da bilo šta učini sa Horkruksom, sem da ga pažljivo čuva, ali je previše računao na Lucijusov strah od gospodara koga godinama nije bilo, i za kog je Lucijus verovao da je mrtav. Naravno, Lucijus nije znao šta je dnevnik zapravo. Koliko sam shvatio, Voldemor mu je rekao da će dnevnik izazvati ponovno otvaranje Dvorane tajni, jer je bio veoma dobro omađijan. Da je Lucijus znao da u posedu ima delić duše svoga gospodara, bez sumnje bi se prema njemu odnosio s više poštovanja - ali umesto toga, krenuo je da sprovede stari plan u svoju korist: podmetnuvši dnevnik ćerki Artura Veslija, nadao se da će diskreditovati Artura, mene izbaciti sa Hogvortsu i otarasiti se veoma inkriminišućeg predmeta jednim udarcem. Ah, siroti Lucijus... Uz Voldemorov gnev zbog činjenice da je ovaj bacio Horkruks radi sopstvene dobiti, i prošlogodišnji fijasko u Ministarstvu, ne bi me začudilo da je Lucijusu potajno drago što je trenutno na bezbednom u Askabanu.

Hari je zamišljeno sedeo nekoliko trenutaka, a onda upita: - Znači, kada bi svi Horkruksi bili uništeni, Voldemor bi mogao da bude ubijen?

- Da, rekao bih - reče Dambldor. - Bez svojih Horkruksa, Voldemor će biti smrtnik sa unakaženom i umanjenom dušom. Ipak, nikada nemoj zaboraviti da, iako mu je duša potpuno upropašćena, njegov um i magijske moći ostaju nedirnuti. Biće potrebno nesvakidašnje umeće i moć da se ubije čarobnjak kao što je Voldemor, čak i bez njegovih Horkruksa.

- Ali ja nemam nesvakidašnje umeće i moć - reče Hari pre no što je uspeo da se zaustavi.

- Da, imaš - reče Dambldor odlučno. - Imaš moć koju Voldemor nikada nije imao. Ti možeš...

- Znam! - reče Hari nestrpljivo. - Mogu da volim! -S velikim naporom zaustavio se da ne doda: „Pa šta?”

- Da, Hari, ti možeš da voliš - reče Dambldor, koji kao da je savršeno znao šta se Hari upravo suzdržao da ne kaže. - Što, uzevši sve što ti se dogodilo, jeste velika i divna stvar. Ti si još previše mlad da razumeš koliko si neobičan, Hari.

- Znači, kada proročanstvo kaže da ću imati moć za koju Mračni gosiodar ne zna, to samo znači... ljubav? -upita Hari osećajući se pomalo razočarano.

- Da... samo ljubav - reče Dambldor. - Ali, Hari, nikada ne zaboravi da je ono što proročanstvo kaže važno samo zato što ga je Voldemor učinio važnim. Rekao sam ti to na kraju prošle godine. Voldemor te je izdvojio kao osobu koja bi bila najopasnija po njega... i učinivši to, načinio je od tebe osobu koja će biti najopasnija po njega!

- Ali izlazi na isto...

- Ne, ne izlazi - reče Dambldor, sada zvučeći nestrpljivo. Upirući u Harija svojom crnom, sasušenom rukom, on reče - Previše polažeš na proročanstvo!

- Ali - promuća Hari - ali rekli ste da proročanstvo znači...

- Da Voldemor nikada nije čuo za proročanstvo, da li bi ono bilo ispunjeno? Da li bi išta značilo? Naravno da ne! Zar misliš da su sva proročanstva u Dvorani proročanstava bila ispunjena?

- Ali - reče Hari, unezveren - ali prošle godine, rekli ste da će jedan od nas morati da ubije drugog...

- Hari, Hari, samo zato što je Voldemor napravio užasnu grešku, i delao na osnovu reči profesorke Trilejni! Da Voldemor nije ubio tvoga oca, da li bi u tebi izazvao žestoku želju za osvetom? Naravno da ne bi! Da nije prisilio tvoju majku da umre umesto tebe, da li bi ti ona dala magijsku

zaštitu koju on ne bi mogao da probije? Naravno da ne, Hari! Zar ne vidiš? Voldemor je sam stvorio svog najgoreg neprijatelja, baš kao što to tirani uvek čine! Imaš li ikakvu ideju koliko se tirani boje ljudi koje ugnjetavaju? Svi oni shvataju da će, jednoga dana, među njihovim žrtvama biti bar jedan koji će ustati protiv njih i uzvratiti udarac! Voldemor nije izuzetak! Stalno je bio na oprezu da pronađe onog koji će ga izazvati. Čuo je proročanstvo, i pohrlio u akciju, čija je posledica bila to što ne samo da je lično odabrao čoveka koji će ga najverovatnije dokrajčiti već mu je sam pružio jedinstvena smrtonosna oružja!

- Ali...

- Od ključne je važnosti da ovo shvatiš! - reče Dambldor ustavši i koračajući duž sobe, dok se svetluca odora vijorila za njim. Hari ga nikada nije video toliko uzrujanog. - Pokušavši da te ubije, Voldemor je izdvojio izvanrednu osobu koja sedi ovde preda mnom, i dao joj oruđe za taj posao! Voldemorova je krivica što si mogao da mu prodreš u misli, ambicije, što čak i razumeš zmijoliki jezik koji izdaje naređenja, a ipak, Hari. uprkos tvom privilegovanom uvidu u Voldemorov svet (što je, inače, dar za koji bi svaki Smrtožder ubio da ga poseduje), nikada te nisu zavele mračne veštine, nikada nisi, čak ni na tren, pokazao ni najmanju želju da postaneš jedan od Voldemorovih sledbenika!

- Naravno da nisam! - reče Hari prkosno. - Ubio mi je mamu i tatu!

- Ukratko, zaštićen si svojom mogućnošću da voliš! - reče Dambldor glasno. - Jedinom zaštitom koja može da deluje protiv zavodljivih čari moći kao što je Voldemorova! Uprkos svim iskušenjima kojima si odoleo, uprkos patnji, ostao si čistog srca, baš kao što si bio i sa jedanaest godina, kada si se zagledao u ogledalo koje je oslikavalo najveću želju tvog srca, a ono ti je pokazalo način da poraziš Lorda Voldemora, a ne besmrtnost ili bogatstvo. Hari, imaš li ikakvu ideju koliko su retki čarobnjaci koji bi videli ono što si ti video u tom ogledalu? Voldemor je još tada trebalo da zna sa čime ima posla, ali nije shvatio!

- Ali sada to zna. Ušao si u um Lorda Voldemora bez ikakve štete po sebe, ali on ne može tebe da zaposedne a da ne proživi smrtnu agoniju, kao što je otkrio u Ministarstvu. Mislim da ne shvata zašto, Hari, ali budući da je toliko žurio da unakazi sopstvenu dušu, nikada nije zastao da pojmi neuporedivu moć duše koja je neukaljano i cela.

- Ali, gospodine - reče Hari svojski se trudeći da ne zvuči svadljivo - sve se svodi na istu stvar, zar ne? Moram da ga pronađem i ubijem, ili...

- Moraš? - reče Dambldor. - Naravno da moraš! Ali ne zbog proročanstva! Već zato što ti, sam, nikada nećeš imati mira dok to ne pokušaš! Obojica to znamo! Zamisli, molim te, samo na trenutak, da nikada nisi čuo to proročanstvo! Kako bi se sada osećao po pitanju Voldemora? Razmisli!

Hari je posmatrao Dambldora kako korača tamo-amo pred njim, i stade da razmišlja. Pomislio je na svoju majku, svog oca i na Sirijusa. Pomislio je na Sedrika Digorija. Pomislio je na sva zlodela koja je znao da je Lord Voldemor počinio. Grudi mu se ispuniše plamom, koji kao da mu je pekao grlo.

- Želeo bih da on skonča - reče Hari. - I želeo bih da ja to učinim.

- Naravno da bi! - viknu Dambldor. - Vidiš, proročanstvo ne znači da moraš nešto da učiniš! Ali proročanstvo je nateralo Lorda Voldemora da te označi kao sebiravnog... drugim rečima, slobodan si da sam izabereš svoj put, potpuno slobodan da okreneš leđa proročanstvu! Ali Voldemor nastavlja da se uzda u proročanstvo. On će nastaviti da te proganja... čime je, zbilja, sigurno da...

- Da će jedan od nas na kraju ubiti drugoga - reče Hari. - Da.

Ali je najzad razumeo šta Dambldor pokušava da mu kaže. Radi se, pomisli on, o razlici između toga da vas odvedu u arenu da se suočite sa borbom na život i smrt, i toga da sami uđete u arenu visoko uzdignute glave. Neki ljudi bi, možda, rekli da nema velike razlike između ta dva puta, ali Dambldor je znao, a znam i ja, pomisli Hari uz nalet prkosnog ponosa, baš kao što su znali i moji roditelji... da je ta razlika važnija od svega na svetu.

24. Sektumsempra

Iscrpljen, ali zadovoljan svojim sinoćnim dostignućem, Hari je narednog jutra, za vreme časa čini, ispričao Ronu i Hermioni sve što se dogodilo (pošto je prvo bacio prigušujuću čin na one koji su im

bili najbliži). Oboje su bili poprilično zadivljeni načinom na koji je izvukao sećanje od Pužoroga, a potpuno zapanjeni kada im je rekao za Voldemorove Horkrukse i Dambldorovo obećanje da će povesti Harija sa sobom ukoliko bude pronašao još jedan.

- Au - reče Ron kada je Hari najzad završio sa svojom pričom; Ron je odsutno mahao svojim štapićem u pravcu tavanice, uopšte ne obraćajući pažnju na ono što radi. - Au. Zaista ćeš ići sa Dambldorom... da pokušaš da uništiš... au.

- Rone, praviš sneg - reče Hermiona strpljivo, hvatajući ga za zglob, preusmerivši njegov štapić što dalje od tavanice, s koje su, zaista, padale krupne bele pahulje. Hari primeti kako Lavander Braun sa obližnjeg stola strelja Hermionu svojim veoma crvenim očima i Hermiona istog trena pusti Ronovu ruku.

- Vidi stvarno - reče Ron gledajući u svoja ramena sa blagim iznenađenjem. - Izvini... sada svi izgledamo kao da se užasno perutamo.

On otrese nešto lažnog snega sa svog ramena. Lavander briznu u plač. Ron je izgledao kao krivac, te joj okrenu leđa.

- Raskinuli smo - reče on Hariju krajičkom usana. - Sinoć. Kada me je videla kako izlazim iz spavaonice sa Hermionom. Naravno, tebe nije mogla da vidi, na je pomislila kako smo bili samo nas dvoje.

- A - reče Hari. - Pa... ne smeta ti što je gotovo, zar ne?

- Ne - priznade Ron. - Bilo je prilično loše kada je počela da urla, ali makar nisam ja morao to da okončam.

- Kukavice - reče Hermiona, iako je delovala kao da se zabavlja. - Pa, čini se da je sinoć uopšte bila loša noć za romanse. I Džini i Din su raskinuli, Hari.

Hari pomisli kako joj iz očiju izbija prilično znalački pogled dok mu je to govorila, ali ona nipošto nije mogla znati da mu je utroba počela da pleše. Trudeći se da mu lice ostane nepomično, a glas nezainteresovan, on upita: - Otkud to?

- Ma, zbog nečega stvarno glupog... ona kaže kako je on oduvek pokušavao da joj pomogne da prođe kroz rupu u portretu, kao da ne može sama da se popne... ali veza im je već neko vreme klimava.

Hari se osvrnu ka Dinu na drugom kraju učionice. Svakako je izgledao nesrećno.

- Naravno, ovo te donekle dovodi u dilemu, zar ne? -reče Hermiona.

- Kako to misliš? - brzo reče Hari.

- Pa kvidički tim - reče Hermiona. - Ako Džini i Din ne govore...

- A... a, da - reče Hari.

- Flitvik - upozori ih Ron. Sićušni nastavnik čini hitao je ka njima, a Hermiona je bila jedina koja je uspela da pretvori sirće u vino. Njena staklena bočica bila je puna tamnogrimizne tečnosti, dok su sadržaji Harijeve i Ronove bočice i dalje bili mutnosmeđi.

- Hajde, de, momci - ciknu profesor Flitvik prekorno. - Malo manje priče, malo više truda... Dajte da vidim kako pokušavate...

Oni zajedno podigoše štapiće, svim silama se koncentrišući, i uperiše ih u svoje bočice. Harijevo sirće se pretvori u led. Ronova bočica eksplodira.

- Da... za domaći... - reče profesor Flitvik dižući se ispod stola, izvlačeći krhotine stakla iz svoje čarobnjačke kape - vežbajte.

Posle čini imali su jednu od svojih retkih zajedničkih pauza, te zajedno prošetase nazad do dnevnog boravka. Ron je, činilo se, bio savršeno srećan zbog raskida sa Lavander, a i Hermiona je delovala veselo, mada, kada su je upitali zašto se kezi, prosto odgovori: - Baš je lep dan. - Niko nije primetio žustru bitku koja se vodila u Harijevom umu:

Ona je Ronova sesšra.

Ali šutnula je Dina!

I dalje je ona Ronova sesšra.

Ja sam mu najbolji drug!

To će sšvari učiniš još gorim.

Kada bih prvo popričao s njim...

Udario biše.

A šta ako me nije briga?

On ši je najbolji drug!

Hari jedva da je primetio da se penju kroz rupu iza portreta u osunčan dnevni boravak, i tek je ovlaš registrovao malu grupu sedmaka koja je tu bila okupljena, sve dok Hermiona ne povika: - Ketii! Vratila si se! Da li si dobro?

Hari se zagleda: to je zaista bila Ketii Bel, potpuno zdrava i okružena svojim presrećnim prijateljima.

- Potpuno mi je dobro! - reče ona radosno. - U ponedeljak su me pustili iz Sent Munga, provela sam nekoliko dana kod kuće sa mamom i tatom, i baš sam se jutros vratila. Lin mi je upravo pričala o Mek Lagenu i prošloj utakmici, Hari...

- Aha - reče Hari - pa, sada kada si se vratila, a i Ron se oporavio, imaćemo pristojne šanse da razbucamo Revenklo, što znači da još možemo da se nadamo osvajanju kupa. Slušaj, Ketii...

Morao je odmah da je pita. Radoznalost je čak uspela da privremeno potisne Džini iz njegovih misli. Utišao je glas dok su Ketiiine drugarice skupljale svoje stvari. Očigledno su kasnile na preobražavanje.

- ...ona ogrlica... možeš li sada da se setiš ko ti ju je dao?

- Ne - reče Ketii žalosno odmahujući glavom. - Svi me to pitaju, ali ja pojma nemam. Poslednje čega se sećam jeste da sam ušla u ženski ve-ce u Tri mešle.

- Znači, zasigurno si ušla u tolaet? - reče Hermiona.

- Pa, znam da sam gurnula vrata - reče Ketii - te pretpostavljam da je, ko god da me je konšrolisao, stajao odmah iza njih. Posle toga, ne sećam se ničega više, sve do pre dve nedelje u Sent Mungu. Slušaj, bolje da krenem, ne bi me iznenadilo da me ona Mek Gonagalova kazni, iako mi je ovo prvi dan nakon povratka...

Ona zgrabi torbu i knjige i požuri za svojim prijateljima, ostavljajući Harija, Rona i Hermionu da sede za stolom kraj prozora, razmišljajući o onome što im je upravo rekla.

- Znači, mora da je neka žena ili devojka dala Ketii ogrlicu - reče Hermiona - onda kad je već bila u ženskom ve-ceu.

- Ili neko ko je izgledao kao žena ili devojka - reče Hari. - Ne zaboravi, na Hogvortsu se nalazio pun kotlić višesokovnog napitka. Znamo da je izvesna količina ukradena...

U mislima, Hari je posmatrao paradu Krebova i Gojlova kako se šepure preobraženi u devojčice.

- Mislim da ću uzeti još jedan gutljaj feliksa - reče Hari - da ponovo probam da uđem u Sobu po potrebi.

- To bi bilo potpuno traćenje napitka - reče Hermiona odsečno, spuštajući svoj primerak Sielmanovog bukvara, koji je upravo izvukla iz torbe. - Sreća te može dovesti tek do određene granice, Hari. Situacija sa Pužorogom bila je drugačija. Ti si oduvek posedovao mogućnost da ga ubediš, samo si morao da malko poboljšaš okolnosti. Puka sreća ipak nije dovoljna da se probiješ kroz moćnu magijsku čin. Nemoj da tračiš ostatak tog napitka! Trebaće ti sva sreća koju možeš da dobiješ ako te Dambldor povede sa sobom... - ona utiša glas do šapata.

- Zar ne bismo mogli da napravimo još malo? - upita Ron Harija, ignorišući Hermionu. - Bilo bi sjajno imati zalihe toga... pogledaj u knjizi...

- Hari izvuče svoj primerak Všiega nivoa siravljanja naiišaka iz torbe i potraži u njemu feliks felicis.

- Boga mu, baš je zakomplikovan - reče on prelazeći pogledom niza spisak sastojaka. - I priprema se šest meseci... moraš da ga pustiš da se krčka...

- Tipično - reče Ron.

Hari se upravo spremao da okrene stranicu kada primeti presavijen čošak jedne strane; okrenuvši je, on vide čin Sekšumsemira, sa natpisom „Za neprijatelje“, koju je obeležio pre nekoliko nedelja. Još nije otkrio kako deluje, uglavnom zato što nije želeo da je testira u Hermioninom prisustvu, ali je razmišljao da je proba na Mek Lagenu sledeći put kada bude prošao pored njega.

Jedina osoba kojoj nije bilo preterano drago što ponovo vidi Ketii Bel u školi bio je Din Tomas, jer više neće moći da je zamenjuje kao Gonič. Stoički je podneo udarac kada mu je Hari to saopštio, naprosto zastenjajući i slegnuvši ramenima, ali je Hari, dok se udaljavao, imao izrazit osećaj da Din i

Šejmus buntovnički gundaju njemu iza leđa.

U naredne dve nedelje imali su najbolje kvidičke treninge otkad je Hari kapiten. Njegovi saigrači bili su toliko veseli što su se rešili Mek Lagena, toliko srećni što im se Ketii najzad vratila, da su mnogo dobro leteli.

Činilo se da Džini nije nimalo potresena zbog raskida sa Dinom, štaviše, bila je duša ekipe. Sve ih je zabavljalo dok imitira Rona kako nervozno leti gore-dole ispred gol-korpi, a Kvafl ide ka njemu, ili Harija koji urla dajući naređenja Mek Lagenu, pre nego što će se onesvestiti od udarca. Hariju, koji se smejao zajedno sa ostalima, bilo je drago što ima nevin izgovor da gleda u Džini; tokom treninga zadobio je nekoliko povreda od Bladžerki zato što nije pogledom tražio Skrivalicu.

U Harijevom umu i dalje je besnela bitka: Džini ili Ron? Ponekad mu se činilo da Ronu, posle Lavander, možda ne bi toliko smetalo kada bi on pitao Džini da izađu, ali se onda setio Ronovog izraza kada ju je video kako se ljubi sa Dinom, i bio je siguran da bi Ron smatrao potpunom izdajom kada bi je Hari makar i držao za ruku...

A ipak, Hari nije mogao da se suzdrži od razgovora sa Džini, smejanja s njom, vraćanja sa treninga zajedno s njom. Međutim, koliko god ga savest gadno pekla, uhvatio je sebe kako se pita kako da se najlakše nađe nasamo s njom. Bilo bi idealno kada bi Pužorog priredio još jednu od svojih žurki, jer Ron onda ne bi bio u blizini... ali, nažalost, Pužorog je izgleda digao ruke od njih. Hari je čak jednom ili dvaput pomislio da traži pomoć od Hermione, ali mu se činilo da ne bi mogao da podnese njen samozadovoljan izraz lica. Ponekad mu se činilo da ga vidi na njenom licu kada bi ga Hermiona uhvatila kako zuri u Džini, ili se smeje njenim šalama. A da stvari budu još gore, imao je taj zloslutan osećaj da će, ako on to ne učini, neko drugi sigurno pozvati Džini da izađu. On i Ron su se slagali makar u jednom: da je ona isuviše popularna da bi nešto dobro proizašlo iz toga.

Sve u svemu, iskušenje da popije još jedan gutljaj feliksa felicisa svakog dana bilo je sve jače, jer ovo je sigurno bio slučaj, kako bi Hermiona rekla, koji iziskuje „malecno poboljšavanje okolnosti". Vedri dani nežno su promicali kroz maj, a činilo se da je Ron bio uz Harija svaki put kad bi ovaj video Džini. Hari je čeznuo za nekim naletom sreće koji bi naterao Rona da shvati kako ga ništa ne bi više usrećilo no da se njegov najbolji prijatelj i njegova sestra zaljube jedno u drugo, te da reši da ih ostavi nasamo duže od nekoliko sekundi. Dok se približavala poslednja kvidička utakmica te sezone, činilo se da od toga nema vajde. Ron je stalno želeo da sa Harijem raspravlja o taktici, i gotovo da ga se ništa drugo nije ticalo.

Ron nije bio jedini. U čitavoj školi vladalo je veliko interesovanje za utakmicu Grifindor-Revenklo, pošto će meč biti odlučujuć za šampionat, čiji je ishod još bio otvoren. Ako bi Grifindor pobedio Revenklo sa razlikom od preko tri stotine poena (veliki zalogaj, ali Hari nikada nije video svoj tim da leti bolje nego sad), onda će osvojiti šampionat. Ako bi pobedili sa manje od tri stotine poena, bili bi drugi iza Revenkla. Ako bi izgubili sa razlikom od sto poena, bili bi treći iza Haflpafa, a ako bi izgubili sa razlikom većom od sto, bili bi četvrti i niko, pomisli Hari, nikada mu, ama baš nikada, ne bi dao da zaboravi da je bio kapiten onda kada je Grifindor pretrpeo prvi takav poraz u poslednja dva veka plasiravši se poslednji.

Pred ovaj meč, dolazilo je do uobičajenih čarki: pripadnici suparničkih kuća pokušavali su da zastraše članove protivničkih timova po hodnicima. Neprijatne pesmice o pojedinim igračima vežbale su se naglas dok bi ovi prolazili. Članovi tima su ili šetkali naokolo, uživajući u pažnji, ili bi između predavanja jurcali u kupatila, gde bi povraćali od treme. U Harijevoj svesti utakmica je, nekako, postala neraskidivo vezana sa uspehom ili propašću njegovih planova sa Džini. Nije mogao da ne oseća da bi, ako bi pobedili sa preko tri stotine poena, euforija i velika bučna žurka posle utakmice bili podjednako dobri kao pošteni gutljaj feliksa felicisa.

Usred svih ovih briga, Hari nije zaboraviona drugu ambiciju: da otkrije šta to Melfoj radi u Sobi po potrebi. I dalje je redovno proveravao Banditovu mapu i, pošto često nije mogao da pronađe Melfoja na njoj, shvatio je da Melfoj i dalje provodi mnogo vremena u Sobi. Iako je Hari gubio nadu da će ikada uspeti da uđe u Sobu, pokušavao bi to svaki put kada bi se zatekao u blizini, ali bez obzira na to kako bi formulisao svoj zahtev, zid je i dalje ostajao bez vrata.

Nekoliko dana pred utakmicu sa Revenklom, Hari je sam krenuo iz dnevnog boravka na večeru, pošto je Ron otrčao u obližnje kupatilo da povraća, a Hermiona odjurila da vidi profesora Vektora

zbog greške koju je možda napravila u svom posljednjem sastavu iz aritmantije. Više po navici nego što je to zaista želeo, Hari krenu uobičajenim obilaznim putem kroz hodnik na sedmom spratu, proveravajući usput Banditovu mapu. Na trenutak niše nije mogao da spazi Melfoja, te je pretpostavljao da je ovaj sigurno opet u Sobi po potrebi, ali onda spazi Melfojevu sličnu, obeleženu tačkicu u muškom ve-ceu na spratu ispod njega, u društvu ne Kreba i Gojla, već Jecajuće Mirte.

Hari nije prestajao da zuri u ovaj neverovatan par sve dok se nije sudario sa jednim od oklopa duž zidova. Glasan tresak povrati ga iz sanjarenja. Žurno napustivši hodnik, za slučaj da se Filč pojavi, on se sjuri niz mermerne stepenice i krenu jednim od donjih prolaza. Ispred kupatila, prisloni uvo na vrata. Ništa nije mogao da čuje. Vrlo tiho, otvori vrata.

Drako Melfoj stajao je leđima okrenut vratima, stegnutih pesnica, naslonjen na lavabo, pognuvši svoju plavokosu glavu.

- Nemoj - zavijao je glas Jecajuće Mirte iz jednog od separea. - Nemoj... reci mi šta nije u redu... mogu da ti pomognem...

- Niko mi ne može pomoći - reče Melfoj. Celo telo mu se treslo. - Ne mogu to da učinim... ne mogu... neće da proradi... a ukoliko to ne učinim uskoro... on kaže da će me ubiti...

I Hari shvati, toliko šokiran da se ukopao u mestu, da Melfoj plače... zaista plače... i da mu suze teku niz blede lice u štokavi lavabo. Melfoj je jecao i šmrktao, a onda, uz veliki trzaj, podiže pogled ka razbijenom ogledalu i vide Harija kako gleda u njega preko ramena.

Melfoj se okrenu izvukavši štapić. Instinktivno, Hari izvuče svoj. Melfojeva čin promaši Harija za nekoliko centimetara, razbivši lampu na zidu kraj njega; Hari se baci u stranu, pomisli Levikorius! i zamahnu štapićem, ali Melfoj blokira kletvu i podiže svoj štapić da baci još jednu...

- Ne! Ne! Prekinite! - cičala je Jecajuća Mirta, a glas joj je bučno odjekivao po popločanom kupatilu. - Stanite! STANITE!

Začu se glasan tresak i korpa iza Harija eksplodira. Hari je probao saplićuću kletvu, koja se odbila o zid iza Melfoja i razbila vodokotlić iza Mirte, koja glasno vrisnu. Voda pokulja na sve strane, i Hari se okliznu, dok je Melfoj, izobličeno lice, vikao Kruci...

- SEKTUMSEMPRA! - zagrme Hari s poda divljački mahnuvši štapićem.

Iz Melfojevog lica i grudi pokulja krv, kao da je rasečen nevidljivim mačem. On se zatetura unazad i sruči se na preplavljeni pod uz veliki pljusak, a štapić mu ispade iz mlitave desnice.

- Ne... - dahćući reče Hari.

Klizajući se i teturajući, Hari se podiže i pohrli ka Melfoju, čije je lice sada bilo skerletno, dok se be-lim šakama držao za krvlju natopljene grudi.

- Ne... nisam... - Hari nije znao šta govori; pao je na kolena kraj Melfoja, koji se nekontrolisano tresao u lokvi sopstvene krvi. Jecajuća Mirta ispusti zaglušujuć vrisak.

- UBISTVO! UBISTVO U KUPATILU! UBISTVO!

Vrata se uz tresak otvoriše iza Harija i on podiže pogled, užasnut: Snejp je uleteo u prostoriju, lica iskrivljenog od gneva. Grubo odgurnuvši Harija u stranu, on kleknu iznad Melfoja, izvuče svoj štapić i njime pređe preko dubokih rana koje je načinila Harijeva kletva, mrmljajući čin koja je zvučala gotovo poput pesme. Činilo se da krv manje lipti. Snejp obrisa ostatak krvi sa Melfojevog lica i ponovi svoju čin. Sada se činilo da se rane same ušivaju.

Hari je i dalje samo posmatrao, užasnut onim što je učinio, jedva svestan da je i on natopljen krvlju i vodom. Jecajuća Mirta još je jecala i zavijala iznad njihovih glava. Kada je Snejp po treći put izveo svoju kontrakletvu, on podiže Melfoja u stojeći položaj.

- Moraš u bolničko krilo. Možda ostanu izvesni ožiljci, ali ako odmah uzmeš jasenak, možda ćemo i to izbeći... pođi...

On pridrža Melfoja dok su izlazili iz kupatila, okrenuvši se na vratima da bi glasom ledenog gneva rekao: - A ti, Poteru... ti me sačekaj ovde.

Hariju ni na trenutak nije palo na pamet da ga ne poslušaju. Polako je ustao, tresući se, i pogledao dole na mokri pod. Po njegovoj površini krvave mrlje plutale su nalik crvenom cveću. Nije čak smogao snage ni da kaže Jecajućoj Mirti da učuti, dok je ona nastavljala da jeca i plače uz očigledno sve veće uživanje.

Snejp se vratio deset minuta kasnije. Zakoračio je u kupatilo i zatvorio vrata za sobom.

- Idi - reče on Mirti, i ona se odmah sjuri niz ve-ce šolju, ostavljajući odzvanjajuću tišinu za sobom.
- Nisam nameravao da se to dogodi - odmah reče Hari. Glas mu je odjekivao kroz hladan, mokar prostor. - Nisam znao šta ta čin radi.

Ali Snejp je to ignorisao.

- Očigledno sam te potcenio, Poteru - reče on tiho. - Ko bi pomislio da znaš tako moćnu mračnu magiju? Ko te je naučio toj čini?

- Ja... pročitao sam je negde. -Gde?

- Bila je to... knjiga iz biblioteke - Hari stade da izmišlja. - Ne sećam se kako se zval...

- Lažove - reče Snejp. Hariju se osuši grlo. Znao je šta će Snejp sada da učini, a on nikada nije bio u stanju to da spreči...

Kupatilo kao da poče da svetluca pred njegovim očima. On pokuša da blokira sve svoje misli, ali koliko god da se trudio, udžbenik Višeg nivoa siravljanja naišaka Polukrvnog Princa maglovito mu se pojavljivao u mislima...

A zatim je ponovo gledao u Snejpa, usred ovog razrušenog, poplavljenog kupatila. Zurio je u Snejpove crne oči, nadajući se uprkos svemu, da Snejp nije video ono čega se pribojavao, ali...

- Donesi mi svoju školsku torbu - reče Snejp nežno - i sve svoje udžbenike. Cee do jednog. Donesi mi ih ovamo. Odmah!

Nije bilo svrhe raspravljati se. Hari se odmah okrenu i izgaca iz kupatila. Kada se našao u hodniku, on potrča ka grifindorskom tornju. Većina ljudi išla je u suprotnom pravcu. Zurili su u njega, mokrog do gole kože i krvavog, ali on nije odgovorao ni na jedno pitanje koje su mu upućivali dok je jurio kraj njih.

Osećao se ošamućeno. Kao da je imao voljenog ljubimca koji je iznenada pobesneo. Šta li je Princ mislio kada je iskopirao takvu čin u svoj udžbenik? A šta će se desiti kada ga Snejp bude video? Da li će reći Pužorogu -Hariju se prevrnu stomak - na koji način je Hari tokom cele godine postizao odlične rezultate na napicima? Hoće li oduzeti ili uništiti knjigu koja je Harija toliko naučila... knjigu koja mu je postala neka vrsta vodiča i prijatelja? Hari to nije mogao da dopusti... nije smeo...

- Gde si b...? Zašto si mokar do gole...? Da li je to krv?

Ron je stajao na vrhu stepenica unezvereno zureći u Harija.

- Treba mi tvoja knjiga - prodahta Hari. Tvoja knjiga iz napitaka. Brzo... daj mi je...

- Ali šta je sa Polukrvnim...?

- Objasniću ti kasnije!

Ron izvuče svoj primerak Višeg nivoa siravljanja napitaka iz torbe i predade mu ga. Hari odjuri kraj njega, nazad u dnevni boravak. Tu on zgrabi svoju torbu ne obazirući se na zapanjene poglede nekoliko ljudi koji su već završili večeru, baci se kroz rupu iza portreta, i odjuri hodnikom na sedmom spratu.

Zakočio je ispred tapiserije sa razigranim trolovima, sklopio oči, i počeo da hoda.

Treba mi mesšo da sakrijem knjigu... šreba mi mesšo da sakrijem knjigu... šreba mi mesšo da sakrijem knjigu...

Tripud je prošao tamo-amo ispred praznog zida. Kada je otvorio oči, najzad su bila tu: vrata Sobe po potrebi. Hari ih silovito otvori, sjuri se unutra, i zalupi ih za sobom.

Ostao je bez daha. Uprkos svojoj žurbi, panici, strahu od onog što ga čeka u kupatilu, nije mogao a da ne bude zadivljen onim što je video. Stajao je u sobi veličine poveće katedrale, čiji su visoki prozori bacali snopove svetlosti na nešto što je ličilo na grad sa džinovskim zidinama, sazidan od onoga što je Hari znao da mora da su predmeti koje su tu sakrile generacije hogvortskih žitelja. Tu su bile uličice i putevi ograničeni nakrivljenim gomilama slomljenog i oštećenog nameštaja, odloženog, možda, da bi se sakrili dokazi loše bačenih magija, ili su ih tu možda sakrili kućni vilenjaci ponosni na izgled zamka. Behu tu i hiljade i hiljade knjiga, koje su bez sumnje bile ili zabranjene, ispisane, ili ukradene. Bilo je tu krilatih katapulta i zubatih frizbija, od kojih su neki još imali dovoljno snage da umorno lete iznad planina zaboravljenih predmeta. Bilo je još i polomljenih bočica sa zgrušanim napicima, šešira, dragulja, ogrtača. Bilo je i nečeg nalik ljuskama od zmajevih jaja, začepljenih flaša koje su se i dalje zlobno sijale, nekoliko zarđalih mačeva i jedna teška sekira,

sva od skorele krvi.

Hari požuri napred niz jednu od mnogobrojnih uličica između ovog skrivenog blaga. Skrenuo je desno pored ogromnog punjenog trola, nakratko potrčao, skrenuo levo kraj nestajuće vitrine u kojoj je Montegju nestao prethodne godine, i najzad zastao pokraj velikog plakara po kome je izgleda bila prosuta kiselina, na je sav nabubrio. Otvorio je jedna od njegovih škriptavih vratašca: neko je već koristio taj plakar kao skrovište za neko biće u kavezu koje je odavno umrlo; njegov kostur je imao pet nogu. On nagura knjigu Polukrvnog Princa iza kaveza i zalupi vrata. Na trenutak je zastao, dok mu je srce užasno lupalo, osvrnuvši se po kršu oko sebe... hoće li moći da ponovo pronađe ovo mesto, usred sveg ovog đubreta? Zgrabivši okrnjenu bistu ružnog starog vešca sa obližnjeg sanduka, on je postavi na plakar u kome se sada nalazila sakrivena knjiga, stavivši prašnjavu staru periku i potamnelu tijaru na glavu statue ne bi li je učinio prepoznatljivijom, a zatim odjuri nazad kroz ulice skrivenog đubreta, što je brže mogao, nazad do vrata, nazad u hodnik, gde zalupi vrata za sobom, i ona se ponovo pretvoriše u kameni zid.

Hari potrča iz sve snage ka kupatilu na spratu ispod, strpavši usput Ronov primerak Višeg nivoa siravljanja naišaka u svoju torbu. Minut kasnije, već je bio ponovo ispred Snejpa, koji bez reči ispruži ruku tražeći Harijevu torbu. Hari mu je predade dahćući, dok ga je nešto probadalo u grudima, i sačeka.

Snejp je vadio Harijeve udžbenike, jedan po jedan, ispitujući ih. Najzad, jedina knjiga koja mu je preostala beše udžbenik iz napitaka, koji je pažljivo osmotrio pre no što je progovorio.

- Ovo je tvoj primerak Višeg nivoa siravljanja naišaka, je li, Poteru?

- Da - reče Hari teško dišući.

- Potpuno si siguran u to, Poteru?

- Da - reče Hari s dozom prkosa.

- Ovo je primerak Višeg nivoa siravljanja naišaka koji si kupio kod Brašnjavka u Mrljavka!

- Da - reče Hari odlučno.

- A zašto onda - upita Snejp - na unutrašnjoj strani korica piše ime „Runil Vazlib“?

Harijevo srce preskoči jedan otkucaj.

- To mi je nadimak - reče on.

- Tvoj nadimak - ponovi Snejp.

- Aha... tako me prijatelji zovu - reče Hari.

- Znam šta je nadimak - reče Snejp. Ledene crne oči ponovo su pogledom probijale Harijeve oči. Trudio se da ne gleda u njih. Zašvori um... zašvori um... ali nikada nije naučio da to propisno radi...

- Znaš li šta ja mislim, Poteru? - reče Snejp veoma tiho. - Mislim da si lažov i varalica, i da zaslužuješ kaznenu nastavu kod mene svake subote, sve do kraja godine. Šta ti misliš, Poteru?

- Ja... ne slažem se, gospodine - reče Hari i dalje odbijajući da pogleda Snejpa u oči.

- Pa, videćemo šta ćeš misliti posle svojih kaznenih nastava - reče Snejp. - Subota u deset ujutru, Poteru. U mojoj kancelariji.

- Ali, gospodine... - reče Hari očajnički podigavši pogled. - Kvidič... poslednja utakmica se...

- Deset sati - prošaputa Snejp, uz osmeh kojim je pokazao svoje žute zube. - Siroti Grifindor... bojim se da će ove godine biti na četvrtom mestu...

I zatim napusti kupatilo bez ijedne reči, ostavivši Harija da zuri u naprslo ogledalo, osećajući veću mučninu no što je Ron ikada osetio u životu, u to je bio siguran.

- Neću da ti kažem „jesam li ti rekla“ - reče Hermiona sat vremena kasnije u dnevnom boravku.

- Mani ga se, Hermiona - reče Ron ljutito.

Hari uopšte nije stigao da večera. Uopšte nije imao apetit. Upravo je ispričao Ronu, Hermioni i Džini šta se dogodilo, iako nije bilo mnogo potrebe za tim. Vesti su se vrlo brzo širile: izgleda da je Jecajuća Mirta uzela na sebe da skokne do svakog kupatila u zamku i da prenese priču dalje. Melfoja je već u bolničkom krilu posetila Pensi Perkšson, koja nije gubila vreme u otcavanju Harija na sva zvona, a Snejp je rekao osoblju tačno šta se dogodilo: Hari je već bio pozvan da napusti dnevni boravak ne bi li istrpeo petnaest krajnje neprijatnih minuta u prisustvu profesorke Mek Gonagal, koja mu je rekla da ima sreće što nije izbačen iz škole, i da u potpunosti podržava Snejpovu kaznu svake subote sve do kraja godine.

- Rekla sam ti da nešto nije u redu s tim Princem, šta god da je - reče Hermiona očigledno ne mogavši da se obuzda. - I bila sam u pravu, zar ne?

- Ne, mislim da nisi - reče Hari tvrdoglavo.

Već mu je bilo dovoljno loše i bez Hermioninih pridika. Izrazi lica grifindorskog kvidičkog tima kada im je rekao da neće moći da igra u subotu bili su najveća moguća kazna. Sada je mogao da oseti Džinin pogled na sebi, ali je ne pogleda. Nije želeo da u njenim očima vidi razočaranje ili bes. Upravo joj je rekao da će igrati Tragača u subotu, a da će se Din pridružiti ekipi kao Gonič umesto nje. Možda će se, ako budu pobedili, Džini i Din pomiriti tokom euforije posle utakmice... ta pomisao prođe kroz Harija poput ledenog noža...

- Hari - reče Hermiona - kako i dalje možeš da braniš tu knjigu, kada je ta čin...

- Hoćeš li prestati da trtljaš o toj knjizi! - obrecnu se Hari. - Princ ju je samo prepisao! Nije da je savetovao bilo kome da je upotrebi! Koliko znamo, možda je zabeležio nešto što je korišćeno protiv njega!

- Ne mogu da poverujem - reče Hermiona. - Ti čak opravdavaš...

- Ne opravdavam ono što sam uradio! - brzo će Hari. - Voleo bih da to nisam učinio, i ne samo zato što sam dobio barem desetak kaznenih nastava. Znaš da ne bih upotrebio takvu čin, čak ni na Melfoju, ali ne možeš da kriviš Princa, on nije napisao „Probajte ovo, baš je dobro"... on je samo pravio beleške za sebe, zar ne, a ne za bilo koga drugog...

- Da li to znači - reče Hermiona - da ćeš se vratiti...?

- Po knjigu? Da, hoću - reče Hari silovito. - Slušaj, bez Princa nikada ne bih osvojio feliks felicis. Nikada ne bih znao kako da spasem Rona od trovanja, nikada ne bih...

- ...stekao reputaciju za umeće u nagicima koju ne zaslužuješ - zlobno reče Hermiona.

- O'ladi već jednom, Hermiona! - reče Džini, a Hari je bio toliko zapanjen, toliko zahvalan da podiže pogled. - Koliko sam ja čula, Melfoj se spremao da upotrebi jednu od neoprostivih kletvi, trebalo bi da ti bude drago što je Hari imao keca u rukavu!

- Pa, naravno da mi je drago što Hari nije primio kletvu! - reče Hermiona, očigledno povređena - ali ne možeš reći da je ta Sektumsempra čin dobra, Džini, vidi dokle ga je dovela! A mislila sam da ćeš, videvši kako je to uticalo na vaše šanse da dobijete utakmicu, da...

- Ma nemoj se sada praviti kao da razumeš kvidič - obrecnu se Džini - samo ćeš se obrukati.

Hari i Ron se zagledaše: Hermiona i Džini, koje su se oduvek veoma dobro slagale, sada su sedele prekrštenih ruku, mršteći se jedna na drugu. Ron je nervozno gledao u Harija, a zatim nasumično odabrao knjigu i sakrio se iza nje. Hari se pak, iako je znao da to nimalo ne zaslužuje, iznenada osećao neverovatno veselo, iako niko više ni reč nije progovorio do kraja večeri.

Njegovo veselje bilo je kratkog veka. Sledećeg dana je morao da istrpi rujanje Sliterinaca, a da ne spominjemo silni bes njegovih kolega Grifindoraca, koji su bili krajnje nezadovoljni time što je njihov kapiten diskvalifikovan sa poslednje utakmice sezone. Do subote ujutru, bez obzira na to šta je rekao Hermioni, Hari bi rado dao sav feliks felicis na svetu u zamenu za odlazak na teren za kvidič sa Ronom, Džini i ostalima. Bilo je gotovo nepodnošljivo okrenuti leđa gomili učenika koji su jurili napolje na sunce, svi noseći rozete i šešire, mašuci natpisima i šalovima, i sići kamenim stepenicama u tamnice, hodajući sve dok udaljeni zvuci gomile nisu postali potpuno prigušeni, znajući da neće moći da čuje ni reč komentaranja, niti usklrike i zvižduke.

- Ah, Poteru - reče Snejp kada je Hari pokucao na njegova vrata i ušao u neprijatno poznatu kancelariju koju je Snejp, uprkos tome što je sada predavao mnogo spratova iznad, ipak zadržao. Bila je loše osvetljena, kao i obično, i isti mrtvi sluzavi predmeti plutali su po obojenim nagicima duž zidova. Na stolu gde je Hari trebalo da sedne zloslutno su stajale mnogobrojne paučinom prekrivene kutije. Zračile su aurom zamornog, teškog i besmislenog posla.

- Gospodin Filč je tražio nekoga ko će raspoređivati ove stare dosijee - reče Snejp nežno. - To su beleške o ostalim hogvortskim mangušša i njihovim kaznama. Tamo gde je mastilo izbledelo, ili su kartice pretrpele štetu od miševa, voleli bismo da ti iznova ispišeš zločine i kazne i, vodeći računa da su složene po azbučnom redu, da ih vratiš nazad u kutije. Ne smeš koristiti magiju.

- U redu, profesore - reče Hari, izgovorivši poslednja četiri sloga sa što je većim prezirom mogao.

- Mislio sam da bi mogao da počneš - reče Snejp, sa zlobnim osmehom na usnama - sa kutijama od

hiljadu i dvanaest, do hiljadu i pedeset šest. Tu ćeš zateći neka poznata imena, koja bi trebalo da ti zadatak učine zanimljivijim. Evo, pogledaj...

On pompeznim gestom izvuče kartončić iz jedne od kutija sa vrha, i pročita - Džejms Pošer u Sirijus Blek. Uhvaćeni iri korišćenju ilegalne klešve na Beršramu Obriju. Obrijeva glava dvaiuš veća od normalne veličine. Duila kaznena naššava. - Snejp se iskezi. - Mora da ti veliku utehu pruža činjenica da, iako ih više nema, postoje zapisi koji beleže njihova velika dostignuća...

Hari oseti poznato ključanje besa u dubini stomaka. Grizući se za jezik ne bi li se obuzdao da mu ne uzvрати, on sede pred kutije i privuče jednu ka sebi.

Bio je to, kao što je Hari i očekivao, bespotreban, dosadan posao, tu i tamo prošaran (kao što je Snejp očigledno i planirao) trzajem u stomaku koji bi značio da je upravo pročitao imena Sirijusa. ili svog oca, obično praćenih raznim sitnim prekršajima, tu i tamo zajedno sa imenima Remusa Lupina i Pitera Petigrua. I dok je prepisivao njihove raznorazne prestupe i kazne, pitao se šta se dešava napolju, gde je meč već počeo... Džini igra Tragača protiv Čo...

Hari se stalno iznova osvrtao ka velikom satu koji je otkucavao na zidu. Činilo se da se kreće duplo sporije nego običan sat. Možda ga je Snejp začarao da ide izuzetno polako? Nemoguće da je ovde tek pola sata... sat vremena... sat i po...

Harijev stomak je počeo da krči kada je sat pokazao pola jedan. Snejp, koji nije progovorio otkako je zadao Hariju šta da radi, najzad podiže pogled u jedan i deset.

- Mislim da će to biti dovoljno. - Obeleži cce si stao. Nastavićeš iduće subote u deset.

- Da, gospodine.

Hari nasumično ugura presavijen kartončić u kutiju i izjuri kroz vrata pre no što bi Snejp stigao da se predomisli, trčeći nazad uz kamene stepenice, naprežući uši kako bi čuo neki zvuk sa terena, ali sve je bilo tiho... znači, gotovo je...

Oklevao je ispred prenatrpane Velike sale, a zatim potrčao uz mermerno stepenište. Bilo da Grifindor pobeđi ili izgubi, ekipa bi obično proslavljala ili zajednički tugovala u sopstvenom dnevnom boravku.

- Quid agis?- upita on polako Debelu damu, pitajući se šta će zateći unutra.

Njen izraz je bio nedokučiv kada mu je odgovorila: -

Videćeš.

I otvori se ka njemu.

Iz rupe iza nje zagrme graja proslave. Hari zinu kada ljuci počese da vrište ugledavši ga. Nekoliko ruku ga uvuče u prstoriju.

- Pobodili smo! - povika Ron doletevši pred njega, mašući srebrnim peharom ka Hariju. - Pobodili smo! Četrsto pedeset prema sto četrdeset! Pobodili smo!

Hari se osvrnu. Tu je bila Džini, koja je trčala ka njemu; imala je žustar, vatren izraz lica kada mu se bacila oko vrata. I ne razmišljajući, ne planirajući, ne brinući o tome što ih pedesetak ljudi posmatra, Hari je poljubi.

Posle nekoliko dugih trenutaka - ili je možda u pitanju bilo pola sata... ili nekoliko osunčanih dana - oni se razdvojiše. Cela sobe se utišala. A zatim nekoliko ljudi poče da zviždi i začu se prasak nervoznog kikota. Hari pogleda preko Džinine glave i vide Dina Tomasa kako u ruci drži razbijenu čašu, i Romildu Vejn, koja je izgledala kao da će ih gađati nečim. Hermiona je sijala od zadovoljstva, ali Hari je pogledom tražio Rona. Najzad ga je našao, kako i dalje drži pehar, sa izrazom lica kao da ga je neko tresnuo po glavi. Delić sekunde su se gledali, a zatim Ron neprimetno klimnu glavom, što Hari shvati kao: „Pa, ako baš moraš."

Dok je ono stvorenje u njegovim grudima trijumfalno urlalo, Hari se nasmeši Džini i bez reči pokaza ka rupi iza portreta. Činilo se da im predstoji duga šetnja po travnjaku tokom koje će - ako budu imali vremena - možda čak stići i da popričaju o utakmici.

* Quid agis - šta se zbiva, lat. - prim. prev.

25. Prisluškivanje vidovnjaka

Činjenica da se Hari Potter zabavlja sa Džini Vesli zanimala je velik broj ljudi, od kojih su većina bile devojčice, a ipak, Hariju tračarenje nije smetalo tokom narednih nekoliko nedelja. Najzad, predstavljalo je prijatnu promenu da ce o njemu priča zbog nečega što ga čini srećnijim nego što je dugo vremena bio, a ne zato što je upleten u užasavajuće prizore mračne magije.

- Pomislio bi da ljudi imaju pametnije stvari da tračare - reče Džini sedeći na podu dnevnog boravka naslonjena na Harijeve noge, čitajući Dnevni irorok. - Tri napada dementora za nedelju dana, a Romilda Vejn me zapitkuje da li je istina da imaš hipogrifa istetoviranog na grudima.

Ron i Hermiona grhotom se nasmejaše. Hari ih je ignorisao.

- Šta si joj rekla?

- Rekla sam joj da je u pitanju mađarski šiljorepi zmaj - reče Džini nezainteresovano okrećući stranicu novina. - To je mnogo više mačo.

- Hvala - reče Hari kežeći se. - A šta si joj rekla da je Ron istetovirao?

- Pigmejsku pufnicu, ali joj nisam rekla gde.

Ron se mrštio dok se Hermiona valjala po podu od smeha.

- Pazite se - reče on preteće uprevši prstom u Harija i Džini. - To što sam vam dao dozvolu ne znači da ne mogu dajepovučem...

- Tvoju dozvolu - podrugljivo će Džini. - Od kada mi to treba tvoja dozvola da nešto radim? Uostalom, i sam si rekao da bi više voleo da je u pitanju Hari nego Majkl ili Din.

- Da, jesam - progunđa Ron. - I dok god ne počnete da se ljubakate na javnim mestima...

- Ti prljavi licemeru! A šta je bilo s tobom i Lavander kada ste se bacakali svuda naokolo kao par jegulja? - navaljivala je Džini.

Ali pošto je već počeo jun, nisu bili u prilici da mnogo testiraju Ronovu toleranciju, jer je vreme koje je Hari provodio sa Džini postajalo sve ograničenije. Džinini OČN su se približavali, te je stoga bila primorana da do duboko u noć obnavlja lekcije. Jedne takve večeri, kada se Džini povukla u biblioteku, a Hari sedeo kraj prozora dnevnog boravka navodno završavajući svoj domaći iz herbologije, ali zapravo prisećajući se jednog posebno lepog sata koji je proveo sa Džini kraj jezera u vreme ručka, Hermiona se sruči na mesto između njega i Rona s neprijatno odlučnim izrazom lica.

- Hari, hoću da popričam s tobom.

- O čemu? - podozrivo reče Hari. Hermiona ga je prethodnog dana izgrdila što Džini odvrća pažnju kada bi ona trebalo da uči za ispite.

- O takozvanom Polukrvnom Princ.

- O, ne opet - zahropta on. - Hoćeš li se manuti toga, molim te?

Nije se usudio da se vrati u Sobu po potrebi da uzme svoju knjigu, te je shodno tome njegov učinak na nopicima trpeo (iako je Pužorog, kome je Džini bila draga, to u šali pripisivao tome što je Hari zaljubljen). Ali Hari je bio siguran da se Snejp još nada da će se dočepati Prinčeve knjige, te je rešio da je ostavi tamo gde jeste dok god Snejp vreba.

- Neću da se manem toga - reče Hermiona odlučno - sve dok me ne saslušáš. E, pa, pokušavala sam da saznam nešto o tome kome bi izmišljanje mračnih čini mogao da bude hobi...

- Nije mu to bio hobi...

- On, on... ko kaže da je u pitanju on?

- Već smo pričali o tome - reče Hari iznervirano. - Princ, Hermiona, Princ!

- Aha! - reče Hermiona, sa rumenim flekama po obrazima dok je izvlačila veoma star novinski članak iz džepa, lupivši njime o sto ispred Harija. - Pogledaj to! Pogledaj tu sliku!

Hari uze raspadnuto parče papira i zagleda se u pokretnu fotografiju, požutelu od vremena; Ron se nagnu da i on vidi. Slika je prikazivala mršavu devojčicu od nekih petnaest godina. Nije bila lepa. Izgledala je istovremeno ljuto i mrzovoljno, sa gustim obrvama i izduženim, bledim licem. Ispod fotografije je bio natpis: Ajlin Princ, kaaššen hogvorške ekiie u gobkamenju.

- Pa? - reče Hari pregledavši kratak članak koji je stajao uz sliku; bila je to prilično dosadna priča o

međuškolskim takmičenjima.

- Zvala se Ajlin Princ. Princ, Hari.

Oni se pogledaše i Hari shvati šta to Hermiona pokušava da kaže. On prasnu u smeh.

-Nemašanse.

-Šta?

- Misliš da je ona bila Polukrvni...? Ma daj.

- A, zašto da ne? Hari, u čarobnjačkom svetu nema pravih prinčeva! To je ili nadimak, izmišljena titula koju je neko sam sebi nadenuo, ili bi mogao da bude njihovo prezime, zar ne? Ne, saslušaj me! Ako je, recimo, njen otac bio čarobnjak čije je prezime bilo „Princ“, a majka Normalka, onda bi ona bila „Polukrvni Princ“!

- Aha, baš genijalno, Hermiona...

- Ali je tako! Možda se ponosila što je upola Princ!

- Slušaj, Hermiona, znam da nije u pitanju devojčica. Prosto znam.

- Istina je da ti ne veruješ da bi devojčica bila dovoljno pametna - reče Hermiona ljutito.

- Kako bih mogao da provedem pet godina s tobom, a da ne mislim da su devojčice pametne? - reče Hari pogođen time. - Stvar je u načinu na koji piše. Prosto znam da je Princ muško, mogu da prepoznam. Ova devojčica nema nikakve veze s tim. Uostalom, odakle ti ovo?

- Iz biblioteke - reče Hermiona, predviljivo. - Tamo ima cela zbirka starih Proroka. E, na ja ću da saznam što više mogu o Ajlin Princ.

- Lepo se provedi - reče Hari razdražljivo.

- I hoću - uzvratila Hermiona. - A prvo mesto vde ću da pogledam - viknu mu ona dok je prilazila rupi iza portreta - jesu spisi o starim nagradama za napitke!

Hari se na trenutak mrštio za njom, a zatim nastavi da osmatra sve mračnije nebo.

- Nikada nije prebolela to što si bio bolji od nje u napicima - reče Ron vraćajući se svom primerku Hiljadu magičnih biljaka u gljiva.

- Ti ne misliš da sam lud što želim tu knjigu nazad, zar ne?

- Naravno da ne - reče Ron robusno. - Bio je genije, taj Princ. Uostalom... bez njegovog saveta o bezoarima... - on značajno pređe prstom sebi preko grla - ja ne bih ni bio ovde da pričam o tome, zar ne? Mislim, ne kažem da je ona čin koju si bacio na Melfoja dobra...

- Ni ja - brzo će Hari.

- Ali je brzo ozdravio, je li tako? Za tili čas je opet bio na nogama.

- Aha - reče Hari; ovo je bilo potpuno tačno, iako ga je savest svejedno pekla. - Zahvaljujući Snejpu...

- Ti još imaš kaznenu nastavu kod Snejpa sad u subotu? - nastavi Ron.

- Da, i naredne subote, i one tamo - uzdahnu Hari. - A sada je počeo da nagoveštava da, ako ne završim sa svim kutijama do kraja ovog polugodišta, možemo da nastavimo i iduće godine.

Te kaznene nastave su ga pogotovu nervirale jer su se poklapale sa već ograničenim vremenom koje je mogao da provodi sa Cini. I zaista, često se pitao da li Snejp to možda zna, jer bi svaki put zadržao Harija sve duže i duže, usput dobacujući zlobne komentare kako će Hari morati da propusti lepo vreme i raznorazne mogućnosti koje ono pruža.

Harija iz ovog gorkog prisećanja prenu dolazak Džimija Piksa, koji se stvorio kraj njega, držeći svitak pergamenta.

- Hvala, Džimi... hej, od Damblдора je! - reče Hari uzbuđeno, odvijajući pergament i čitajući ga. - Hoće da dođem kod njega u kancelariju što je brže moguće!

Oni razmeniše poglede.

- Bokca mu - prošaputa Ron. - Ne misliš da je... nije valja pronašao...?

- Bolje da odem i proverim, zar ne? - reče Hari skočivši.

Izjurio je iz dnevnog boravka i krenuo duž hodnika na sedmom spratu što je brže mogao. ne susrevši nikoga izuzev Pivsa, koji je proleteo u suprotnom pravcu, rutinski gađajući Harija komadićima krede, glasno se kikoćući kad je izbegao Harijev odbrambeni urok. Kada je Pivs nestao, u hodnicima zavlada tišina. Pošto je ostalo samo petnaest minuta do zabrane izlaska, većina ljudi se već bila vratila u svoje dnevne boravke.

A zatim Hari začu vrisak i tresak. Stao je u mestu osluškujući,

- Kako... se... usuđuješ... aaaaaaa!

Buka je dolazila iz obližnjeg hodnika. Hari potrča ka njenom izvoru, sa štapićem na gotovs, skrenu u drugi hodnik i spazi profesorku Trilejni ispruženu po podu, glave obavijene jednim od njenih mnogobrojnih šalova, a pokraj nje ležalo je nekoliko boca šerija, od kojih je jedna bila razbijena.

- Profesorka...

Hari požuri napred da pomogne profesorki Trilejni da ustane. Nekoliko svetlucavih perli upetljalo joj ce u naočari. Ona glasno štucnu, pogladi kosu i pridiže se uz Harijevu pomoć.

- Šta se dogodilo, profesorka?

- Dobro pitanje! - reče ona prodornim glasom. - Idem ti ja, razmišljajući o izvesnim mračnim znamenjima koje sam primetila...

Ali Hari nije mnogo obraćao pažnju na nju. Upravo je primetio še stoje: tu sa desne strane nalazila se tapiserija sa plešućim trolovima, a s leve, onaj glatki, nepro bojni kameni zid koji je prikrijavao...

- Profesorka, da li ste vi to pokušavali da uđete u Sobu po potrebi?

- ...zlim predskazanjima koje sam bila sigurna da...šta?

Ona se iznenada unervozi.

- Soba po potrebi - ponovi Hari. - Da li ste pokušavali da uđete u nju?

- Ja... pa... nisam znala da učenici znaju za...

- Ne znaju svi - reče Hari. - Ali šta se dogodilo? Vrištali ste... zvučalo je kao da ste povređeni...

- Ja... pa - reče profesorka Trilejni odbrambeno obavijajući svoje šalove oko sebe, zureći u njega neizmerno uveličanim očima. - Želela sam da... ovaj... odložim izvesne... pa... lične predmete u Sobu... - I ona promrmlja nešto o „zlobnim optužbama“.

- Tako dakle - reče Hari spustivši pogled na bočice šerija. - Ali niste mogli da uđete da ih sakrijete? To mu je bilo veoma čudno. Najzad, Soba se njemu otvorila kada je poželeo da sakrije knjigu Polukrvnog Princa.

- O, ušla sam ja, i te kako - reče profesorka Trilejni, preko pogledavši u zid. - Ali je neko drugi već bio unutra.

- Neko je bio u...? Ko? - zahtevao je Hari da zna. - Ko je bio unutra?

- Pojma nemam - reče profesorka Trilejni, pomalo zatečena požurivanjem u Harijevom glasu. - Ušla sam u Sobu i začula glas, što mi se nikada nije desilo tokom svih ovih godina sakrivanja... hoću reći, korišćenja Sobe.

- Glas? Šta je govorio?

- Ne znam da li je bilo šta govorio - reče profesorka Trilejni. - Samo je... vikao „jupi“.

-JuiiČ

- Veselo - dodade ona klimajući glavom. Hari se zagleda u nju

- Da li je glas bio muški ili ženski?

- Kada bih morala da pogađam, rekla bih da je muški - reče profesorka Trilejni.

- I zvučao je srećno?

- Veoma srećno - reče profesorka Trilejni či.

- Kao da je nešto proslavljao?

- Zasigurno.

- Aonda...?

- A onda sam ja viknula: „Ko je to tamo?“

- Niste mogli da saznate ko je ne pitajući? - upita je Hari pomalo iznervirano.

- Unutrašnje oko - reče profesorka Trilejni dostojanstveno, ispravljajući svoje šalove i mnogobrojne niske svetlucavih perli - bilo je usredsređeno na stvari izvan svakodnevicnje glasova koji viču „jupi“.

- U redu - žurno će Hari. Već je isuviše puta do sada slušao o Unutrašnjem oku profesorke Trilejni.

- A da li je glas rekao ko je?

- Ne, nije - reče ona. - Sve je postalo crno, i sledeće što znam jeste da sam naglavačke bila izbačena iz Sobe!

- A to niste mogli da predvidite? - reče Hari ne mogavši da se obuzda.

- Ne, nisam, kao što rekoh, bio je mrkli... - ona zastade i sumnjičavo ga osmotri.
- Mislim da bi najbolje bilo da to sve saopštite profesoru Dambldoru - reče Hari. - On bi trebalo da zna da Melfoj slavi... hoću reći, da vas je neko izbacio iz Sobe.

Na njegovo iznenađenje, profesorka Trilejni se na taj predlog odmah pribra, delujući oholo.

- Direktor mi je predočio kako bi želeo da me što ređe viđa - reče ona hladno. - Ja nisam od onih koji nameću svoje prisustvo onima koji ga ne cene. Ako je Dambldor izabrao da se ne obazire na upozorenja koja nam karte pokazuju...

Njena koščata ruka se iznenada sklopi oko Harijevog zgloba.

- Iznova i iznova, bez obzira na to kako ih rasporedim...

I ona dramatično izvuče kartu ispod svojih šalova.

- ...gromom pogsfen toranj - prošaputa ona. - Nesreća. Propast. Sve je bliže...

- U redu - ponovo će Hari. - Pa... i dalje mislim da bi trebalo da kažete Dambldoru za ovaj glas i to kako je Harao pao mrak, pa su vas izbacili iz Sobe...

- Misliš? - činilo se da profesorka Trilejni razmatra to na trenutak, ali je Hari video da joj ce sviđa pomisao da ponovno prepričava svoju malu avanturu.

- Ja sam upravo krenuo kod njega - reče Hari. - Imam sastanak s njim. Mogli bismo da odemo zajedno.

- A, na u tom slučaju... - reče profesorka Trilejni s osmehom. Ona se sagnu, pokupi svoje flašice od šerija i bez pompe ih baci u veliku plavo-belu vazu koja je stajala u obližnjoj niši,

- Nedostaješ mi na mojim časovima, Hari - reče ona setno dok su kretali zajedno. - Nikada nisi bio dobar vidovnjak... ali si bio divan predmet predviđanja...

Hari joj ne odgovori. Mrzeo je da bude predmet stalnih predskazanja nesreće profesorke Trilejni.

- Bojim se - nastavi ona - da ona raga... izvin'ite, onaj kentaur... ne zna ništa o kartomantiji. Pitala sam ga... kao vidovnjak vidovnjaka... da li je i on osetio daleke vibracije nadolazeće katastrofe? Ali činilo se da sam mu ja gotovo komična. Da, komična!

Njen glas postade histerično prodoran i Hari omirisa jak zadah šerija, iako su flašice ostale iza njih.

- Možda je taj konj čuo kako ljudi pričaju da ja nisam nasledila dar moje čukun-čukunbabe. Te glasine zlobnici šire već godinama. Znaš li šta ja kažem tim ljudima, Hari? Da li bi mi Dambldor dozvolio da predajem u ovoj velikoj školi, pružio mi toliko poverenja, da se nisam dokazala?

Hari nešto nerazgovetno promrmlja.

- Dobro se sećam svog prvog razgovora sa Dambldorom - nastavi profesorka Trilejni grlenim tonom. - Bio je veoma impresioniran, naravno, veoma impresioniran... bila sam odsela u Veprovoj glavi, što ti inače ne bih preporučila... stenice, dragi moj mladiću... ali pare su bile na izmaku. Dambldor me je učtivo posetio u mojoj sobi u krčmi. Ispitivao me je... moram priznati da mi se isprva činilo kako nije preterano prijateljski raspoložen prema predskazivanju... i sećam se da sam počela da se osećam pomalo čudno, pošto toga dana nisam baš mnogo jela... ali onda...

I sada je Hari po prvi put potpuno obratio pažnju, jer je znao šta se tada zbilo: profesorka Trilejni izrekla je proročanstvo koje je promenilo čitav tok njegovog života, proročanstvo o njemu i Voldemoru.

- ...ali nas je onda neučtivo prekinuo Severus Snejp! -Šta?

- Da, čula se neka gungula ispred vrata, i ona se otvoriše, a na njima je stajao onaj prostački krčmar zajedno sa Snejpom, koji je blebetao nešto o tome kako je krenuo pogrešnim stepenicama, iako moram priznati da se meni činilo da je uhvaćen kako prisluškuje moj razgovor sa Dambldorom... vidiš, i on je tada isto tražio posao, i bez sumnje se nadao da će čuti nešto što bi mu pomoglo! Pa, znaš, nakon toga, Dambldor je bio mnogo spremniji da mi da posao, Hari, a meni se činilo da je to bilo zbog izrazitog kontrasta između mojih sopstvenih nenametljivih manira i tihog talenta, nasuprot nabusitom, nepristojnom mladiću koji je bio spreman da viri kroz ključaonice... Hari, dušo?

Ona se osvrnu preko ramena, pošto je tek sada shvatila da Hari više nije s njom. Zaustavio se, i sada se nalazio nekih pet metara iza nje.

- Hari? - ponovi ona nesigurno.

Možda mu je lice prebledelo, na je zvučala tako zabrinuto i uplašeno. Hari je stajao potpuno

ukočen, dok su ga talasi šoka stizali jedan za drugim, odnoseći sa sobom sve izuzev informacije koja je toliko dugo skrivana od njega...

Snejp je bio taj koji je prisluškivao proročanstvo. Snejp je bio taj koji je Voldemoru preneo vesti o proročanstvu. Snejp i Piter Petigru zajedno su poslali Voldemora u lov na Lili i Džejsma i njihovog sina...

Hariju sada ništa drugo više nije bilo važno.

- Hari? - ponovi profesorka Trilejni. - Hari... mislila sam da smo zajedno krenuli kod direktora?

- Ostanite ovde - reče Hari kroz utrnule usne.

- Ali, dušo... treba da mu kažem da sam napadnuta u Sobi po...

- Ostanite ovde! - ponovi on ljutito.

Delovala je uzrujano kada je protrčao kraj nje, skrenuvši iza ćoška u Dambldorov hodnik, gde je usamljeni gargojl čuvao stražu. Hari povika lozinku gargojlu i potrča uz pokretne spiralne stepenice, preskačući po tri stepenika odjednom. Nije pokucao na Dambldorova vrata, već stao da lupa iz sve snage. A smiren glas reče „Uđite“, tek pošto je Hari već uleteo u sobu.

Feniks Fokes se osvrnu, a u njegovim bistrim crnim očima bleskao je zlatan odraz zalaska sunca. Dambldor je stajao pored prozora posmatrajući okolinu zamka, držeći dugačak, crni putni ogrtač u rukama.

- Pa, Hari, obećao sam ti da ćeš moći da pođeš sa mnom.

Na trenutak, Hari ga nije razumeo. Razgovor sa Trilejnjijevom izbacio mu je iz glave sve ostalo, a um mu je polako kaskao.

- Da pođem... s vama...?

- Samo ako to želiš, naravno.

-Ako ja...

A zatim se Hari seti zašto je isprva bio toliko željan da dođe do Dambldorove kancelarije.

- Pronašli ste jedan? Pronašli ste Horkruks?

- Verujem da jesam.

Bes i ogorčenje borili su se sa šokom i uzbuđenjem: nekoliko trenutaka Hari nije mogao da progovori.

- Prirodno je da se bojiš - reče Dambldor.

- Ne bojim se! - odmah reče Hari, i to je bilo potpuno tačno. Strah je bio ono što sada nimalo nije osećao. -Koji je to Horkruks? Gde se nalazi?

- Nisam siguran koji je u pitanju... mada mislim da možemo da isključimo zmiju... ali verujem da je sakriven u pećini na obali, mnogo milja odavde, pećini koju već veoma dugo pokušavam da lociram: pećini u kojoj je Tom Ridl nekada terorisao dvoje dece iz svog sirotišta tokom njihove ekskurzije. Sećaš se?

- Da - reče Hari. - Kako je pećina zaštićena?

- Ne znam: imam pretpostavke koje mogu biti potpuno pogrešne. - Dambldor je oklevao, a zatim reče: - Hari, obećao sam ti da možeš da pođeš sa mnom, i ostajem pri tom obećanju, ali bilo bi vrlo loše od mene kada te ne bih upozorio da će ovo biti izrazito opasno.

- Idem s vama - reče Hari gotovo pre no što je Dambldor završio rečenicu. Ključajući od besa prema Snejpu, u njemu se tokom poslednjih nekoliko minuta udesetostučila želja da učini nešto očajničko i rizično. Izgleda da se to videlo na Harijevom licu, jer se Dambldor sklonio od prozora, i pomnije pogledao u Harija, nezatno nabravši srebrne obrve.

- Šta ti se dogodilo?

- Ništa - odmah slaga Hari.

- Šta te je uznemirilo?

- Nisam uznemiren.

- Hari, nikada nisi bio dobar oklumens...

Ta reč beše varnica koja je potpalila Harijev bes.

- Snejp! - reče on veoma glasno, a Fokes nežno kriknu iza njega. - Snejp mi se dogodio! On je rekao Voldemoru za proročanstvo, bio je to on, on je prisluškivao pred vratima, Trilejnjijeva mi je rekla!

Damblodorov izraz lica nije se promenio, ali Hari pomisli da mu je lice malo prebledelo pod crvenim sjajem koji je bacalo zalazeće sunce. Jedan dug trenutak Damblodor nije progovarao.

- Kada si to saznao? - najzad upita on.

- Baš sada! - reče Hari, koji se sa velikim poteškoćama uzdržavao da ne zaurla. A zatim, iznenada, više nije mogao da se obuzda. - A VI STE MU DALI DA PREDAJE OVDE NAKON ŠTO JE PEKAO VOLDEMORU DA NAPADNE MOJE MAMU I TATU!

Ubrzano dišući kao da se bori s nečim, Hari se okrenu od Damblodora, koji još nije ni mrdnuo, i stade da korača tamo-amo po kancelariji, trljajući zglobove rukom, iz petnih žila pokušavajući da se obuzda da ne počne da lomi sve oko sebe. Želeo je da viče i besni na Damblodora, ali je takođe želeo i da pođe s njim da uništi Horkruks. Hteo je da mu kaže da je matora budala kad je poverovao Snejpu, ali je bio uplašen da ga Damblodor neće povesti sa sobom sem ako ne ovlada svojim gnevom...

- Hari - reče Damblodor tiho. - Molim te da me saslušaj.

Bilo mu je podjednako teško da prestane da šparta po sobi, baš kao i da se uzdrži od vike. Hari zastade, grizući se za usnu, i pogleda u Damblodorovo lice puno bora.

- Profesor Snejp je napravio užasnu...

- Nemojte mi reći da je u pitanju greška, gospodine, prislušivao je pred vratima!

- Molim te da me pustiš da završim. - Damblodor je sačekao dok Hari nije osorno klimnuo glavom, a zatim produži. - Profesor Snejp je napravio užasnu grešku. Te noći kada je čuo prvu polovinu proročanstva profesorke Trilejni, još je bio u službi Lorda Voldemora. Prirodno, požurio je da ono što je čuo kaže svom gospodaru, koga se to veoma ticalo. Ali nije znao... nije nikako mogao da zna... kojeg će dečaka Voldemor od tog trenutka početi da lovi, niti da će njegovi roditelji, koje će ovaj uništiti u svom ubilačkom pohodu, biti ljudi koje je profesor Snejp poznavao, da su u pitanju tvoji otac i majka...

Hari ispusti krik smeha bez radosti.

- Mrzeo je mog oca kao što je mrzeo i Sirijusa! Zar niste primetili kako ljudi koje Snejp mrzi stalno završe mrtvi, profesore?

- Ne znaš koliko se profesor Snejp kajao kada je shvatio kako je Lord Voldemor protumačio proročanstvo, Hari. Verujem da je to nešto za čime najviše žali u životu, i da je to razlog zašto se vratio...

- Ali on je veoma dobar oklumens, zar ne, gospodine? - reče Hari, kome je glas drhtao od napora da održi normalan ton. - A zar nije Voldemor čak i sada ubeđen da je Snejp na njegovoj strani? Professore... kako možete biti sigurni da je on na našoj strani?

Damblodor nekoliko trenutaka nije govorio. Izgledao je kao da pokušava da nešto odluči. Najzad reče: - Siguran sam. U potpunosti verujem Severusu Snejpu.

Hari duboko udahnu nekoliko puta, u pokušaju da se smiri. Nije mu uspelo.

- E, na ja mu ne verujem! - reče on glasnije no pre. - Nešto muti sa Drakom Melfojem baš sada, nama pred nosom, a vi i dalje...

- Već smo pričali o ovome, Hari - reče Damblodor, i sada je ponovo zvučao strogo. - Rekao sam ti svoje stavove.

- Noćas napuštate školu, a kladim se da niste čak ni pomislili da bi Snejp i Drako mspai da odluče da...

- Da šta? - upita Damblodor podinutih obrva. - Za šta ih ti, tačno, sumnjičiš?

- Ja... nešto smeraju! - reče Hari, a ruke mu se skupiše u pesnice dok je to govorio. - Profesorka Trilejni upravo je bila u Sobi po potrebi pokušavajući da sakrije svoje boce šerija, i čula je Melfoja kako viče „Jupi“, kako slavi! On pokušava da popravi nešto opasno tamo unutra, a ako mene pitate, najzad mu je uspelo, a vi se spremate da izađete iz škole bez...

- Dosta - reče Damblodor. Rekao je to potpuno smireno, a ipak Hari odmah začuta. Znao je da je najzad prešao neku nevidljivu granicu. - Zar misliš da sam ijedanput ostavio školu nezaštićenu za vreme svojih odsustvovanja ove godine? Nisam. Večeras, kada budem otišao, na snagu će stupiti dodatne zaštitne mere. Molim te da ne aludiraš na to kako olako shvatam bezbednost svojih učenika, Hari.

- Nisam... - promrmlja Hari pomalo postideno, ali ga Dambldor prekide.

- Ne želim više da pričam o tome.

Hari prećuta odgovor, uplašivši se da je preterao, da je upropastio svoju priliku da pođe sa Dambldorom, ali Dambldor nastavi: - Da li želiš da večeras pođeš sa mnom?

- Da - reče Hari istog časa.

- Vrlo dobro, onda me pažljivo saslušaj. Dambldor se uspravi u svoj svojoj visini.

- Povešću te sa sobom pod jednim uslovom: da se odmah povinuješ svakoj komandi koju ti dam, i to bespogovorno.

- Naravno.

- Molim te da me dobro saslušаш, Hari. Mislim da ćeš morati da pratiš naređenja kao što su „beži“, „sakrij se“ ili „vрати se“. Imam li tvoju reč?

- Ja... da, naravno.

- Ako ti kažem da se sakriješ, učinićeš to?

-Da.

- Ako ti kažem da bežiš, povinovaćeš se?

-Da.

- Ako ti kažem da me ostaviš, i spasavaš sebe, učinićeš kao što sam ti rekao?

-Ja...

-Hari?

Na trenutak su se gledali.

- Da, gospodine.

- Vrlo dobro. Onda želim da odeš po svoj nevidljivi ogrtač, naći ćemo se u Ulaznoj dvorani kroz pet minuta.

Dambldor se okrenu da pogleda kroz prozor ka vatrenom nebu. Sunce je sada bacalo rubin-crveni sjaj duž horizonta. Hari brzo izađe iz kancelarije i spusti se niza spiralno stepenište,

Ron i Hermiona sedeli su zajedno u dnevnom boravku kada se on vratio. - Šta Dambldor želi? - odmah upita Hermiona. - Hari, da li si dobro? - dodade ona zabrinuto.

- Dobro sam - reče Hari kratko, jureći pored njih. Potrčao je uza stepenice i uleteo u spavaonicu, gde je širom otvorio kovčeg i izvukao Banditovu mapu i par umotanih čarapa. Zatim je pojurio nazad niza stepenice i ušao u dnevni boravak, zakočivši pred Ronom i Hermionom, koji su i dalje sedeli, delujući zatečeno.

- Nemam mnogo vremena - prodahta Hari. - Dambldor misli da sam otišao po nevidljivi ogrtač. Slušajte...

On im brzo ispriča kuda ide, i zašto. Nije zastao ni zbog Hermioninih zabrinutih uzdaha ni Ronovih brzih pitanja. Kasnije će sami moći da dokuče finije detalje.

- ...dakle, znate li šta to znači? - završi munjevito Hari. - Dambldor noćas neće biti tu, pa će Melfoj imati dobru priliku da izvede ono što je planirao, šta god to bilo. Ne, saslušajše me! - prosikta on ljutito kada su i Ron i Hermiona pokazali znake da će da ga prekinu. -Znam da je Melfoj slavio u Sobi po potrebi. Evo... - on gurnu Banditovu mapu Hermioni u ruke. - Morate da ga posmatrate, i njega i Snejpa. Uposlite i sve koje možete da okupite iz DA. Hermiona, oni kontakt-galeoni i dalje rade, zar ne? Dambldor kaže da je stavio dodatnu zaštitu na školu, ali ako je Snejpa uključen, on će znati šta je Dambldorova zaštita, i kako je izbeći... ali neće očekivati da vi budete na oprezu, zar ne?

- Hari... - poče Hermiona, očiju razrogačenih od straha.

- Nemam vremena da se svađam - reče Hari odsečno, -Uzmite i ovo... - on gurnu čarape Ronu u ruke.

- Hvala - reče Ron. - Ovaj... a zašto mi trebaju čarape?

- Trebaće ti ono što je umotano u njih, tu je feliks felicis. Podelite ga među sobom i s Džini, takođe. Recite joj zbogom u moje ime. Bolje da krenem, Dambldor me čeka...

- Ne! - reče Hermiona, dok je Ron odmotavao malenu bočicu zlatnog napitka, delujući zadivljeno. - Ne želimo ga, uzmi ga ti, ko zna sa čim ćeš se tamo suočiti?

- Biću dobro, biću sa Dambldorom - reče Hari. - Hoću da znam da ste vi ovde dobro... Ne gledaj me tako, Hermiona, videćemo se kasnije...

I on odjuri, požurivši nazad kroz rupu u portretu ka Ulaznoj dvorani.

Damblodor ga je čekao kraj ulaznih vrata od hrastovine. Okrenuo se kada je Hari dojurio na najviši stepenik, teško dišući, dok ga je bok gadno probadao.

- Molio bih te da obučeš ogrtač - reče Damblodor i sačeka da ga Hari ogrne pre nego što je nastavio:
- Vrlo dobro. Hoćemo li poći?

Damblodor odmah krenu niz kamene stepenice, a njegov putni ogrtač jedva da je lepršao na mirnom letnjem vazduhu. Hari požuri za njim ispod nevidljivog ogrtača, još dahćući i obilno se znojeći.

- Ali, profesore, šta će ljudi pomisliti kada vas vide kako odlazite? - upita Hari misleći na Melfoja i Snejpa.

- Da sam krenuo u Hogsmid na pićence - reče Damblodor veselo. - Ponekad sam mušterija kod Madam Rozmerte, ili posetim Veirovu glavu... ili se makar tako čini. I to je dobar način da se sakrije nečije pravo odredište.

Pod okriljem sumraka oni se spustiše niz drum. Vazduh je bio pun mirisa tople trave, jezerske vode i dima sa ognjišta iz Hagridove kolibe. Bilo je teško poverovati da su se zaputili u nešto opasno ili zastrašujuće.

- Profesore - reče Hari tiho, dok su se kapije u dnu puta nazirale pred njima - hoćemo li se irebacivaši!

- Da - reče Damblodor. - Verujem da sada umeš sam da se irebacuješ!

- Da - reče Hari - ali nemam dozvolu.

Mislio je da je najbolje da bude iskren. Šta ako bi sve pokvario time što bi se pojavio na stotine milja daleko od mesta gde bi trebalo da bude?

- Nema veze - reče Damblodor. - Ponovo ću ti pomoći. Oni izadoše kroz kapije na sumrakom osvetljenu pustu stazu koja je vodila do Hogsmida. Mrak je brzo padao dok su hodali, i kad su stigli do Visoke ulice, već je bila noć. Svetla su sijala sa prozora iznad radnji, a kada su se približili Trima mešlama, začuše raskalašnu viku.

- ...i ostani napolju! - povika madam Rozmerta na silu izbacujući jednog ofucanog čarobnjaka. - O, zdravo, Albuse... baš si kasno napolju...

- Dobro večer, Rozmerta, dobro večer... oprost mi, ali idem do Veirove glave... bez uvrede, ali večeras bi mi više prijala malo mirnija atmosfera...

Minut kaenije skrenuli su za ćošak u bočnu ulicu še je znak za Veirovu glavu malčice škripao, iako nije bilo vetra. Kao sušta suprotnost Trima mešlama, krčma se činila potpuno praznom.

- Nema potrebe da ulazimo - promrmlja Damblodor osvrćući se oko sebe. - Dok god nas niko ne vidi kako nestajemo... sada me uhvati za ruku, Hari. Nema potrebe da me previše čvrsto stežeš, samo ću te navoditi. Na tri: jedan... dva... tri...

Hari se okrenu. Istog časa obuže ga užasan osećaj da ga neko gura kroz debelo gumeno crevo. Nije mogao da diše, svaki delić njegovog bića je bio stegnut do granice neizdrživosti a onda, baš kada je mislio da će se sigurno ugušiti, nevidljivi okovi kao da se raspukoše, i on je stajao u prohladnoj tmini, udišući punim plućima svež vazduh pun soli.

26. Pećina

Hari je osećao miris soli i slušao nalet talasa. Haran, prohladan povetarac mrsio mu je kosu dok je gledao mesečinom osvetljeno more i zvezdano nebo. Stajao je na visokoj steni od tamnog kamena, dok se pod njim voda penila i komešala. On se osvrnu preko ramena. Iza njega je bila veoma visoka litica, bezdan, crn i bezličan. Nekoliko velikih gromada kamena, kao ona na kojoj su stajali Hari i Damblodor, izgledale su kao da su se u nekom davnom trenutku odlomile sa litice. Bio je to sumoran, okrutan vidik, more i stene, vidik koji nije ublažavalo nijedne drvo, nijedna travnata ili peščana površina.

- Šta misliš? - upita Damblodor. Zvučao je kao da pita Harija da li je to dobro mesto za piknik.

- Ovde su dovodili decu iz sirotišta? - upita Hari, koji nije mogao da zamisli neprijatnije mesto za jednodnevni izlet.

- Ne baš ovde - reče Damblodor. - Na pola puta duž litica iza nas nalazi se selo. Verujem da su tu dovodili siročad da se nadišu morskog vazduha i posmatraju talase. Mislim da su samo Tom Ridl i

njegove mlađane žrtve posetili ovo mesto. Nijedan Normalac nije mogao da dopre do ovih stena sem ako nije posebno dobar planinar, a čamci ne mogu da priđu liticama. Vode oko njih previše su opasne. Smatram da se Ridl spustio niza stene. Više uz pomoć magije nego konopaca. A ca sobom je poveo dvoje dece. Verovatno da bi se naslađivao mučeći ih. Mislim da je i samo putovanje do dole bilo dovoljno za to, a ti? Hari ponovo pogleda liticu i oseti žmarce.

- Ali njegovo krajnje odredište... i naše... leži malo dalje. Hodi.

Dambldor pozva Harija do same ivice stene, še se nalazio niz nazubljenih udubljenja, koja su predstavljala oslonac za noge što vodi do stena, napola potopljenih u vodu, bliže litici. Bio je to opasan spust, i Dambldor se, donekle sputan svojom sasušenom rukom, kretao polako. Niže stene bile su klizave od morske vode. Hari je osećao kako ga kapljice hladne slane vode udaraju no licu.

- Lumos - reče Dambldor kada je stigao do stene najbliže samoj litici. Hiljade tačkica zlatne svetlosti zasja po tamnoj površini vode, nekoliko stopa ispod mesta cce je on čučao. Crni zid od kamena iza njega takođe je bio osvetljen.

- Vidiš? - reče Dambldor tiho, podigavši svoj štapić malo više. Hari vide procep u litici u kome se komešala mračna voda.

- Neće ti smetati da se malko pokvasiš?

- Ne - reče Hari.

- Onda skinij nevidljivi ogrtač... nema više potrebe da ga nosiš... pa da zaronimo.

I sa iznenadnom spretnošću svojstvenom mnogo mlađem čoveku, Dambldor skliznu niza stenu, sleti u more i poče da pliva, savršenim prsnim stilom, ka tamnom procepu u steni, držeći svetleći štapić u zubima. Hari strgnu ogrtač, ugura ga u džep i krenu za njim.

Voda je bila ledena. Harijeva natopljena odeća talasala se oko njega vukući ga nadole. Duboko dušući vazduh koji mu je ispunjavao nozdrve oštrim mirisom soli i morske trave, zapliva ka blistavoj, udaljenoj svetlosti koja je sada zalazila dublje u liticu.

Procep se uskoro otvori u mračan tunel, za koji je Hari znao da će se napuniti vodom kada dođe plima. Ljigavi zidovi bili su široki jedva pola metra, i sijali su kao mokar katran pod promičućim zracima svetlosti Dambldorovog štapića. Malo dalje, Hari vide da prolaz skreće ulevo i da se proteže duboko u liticu. Nastavi da pliva za Dambldorom, dodirujući grube, mokre stene vrhovima utrnulih prstiju.

Zatim vide Dambldora kako se uzdiže iz vode ispred njega, dok su mu se srebrna kosa i tamna odora presijavali na svetlu. Kada je Hari stigao do tog mesta, naišao je na stepenice koje vode u veliku pećinu. On se uzvera uz njih, dok mu je voda curila sa natopljene odeće, i izađe na ustajao, leden vazduh, nekontrolisano se tresući.

Dambldor je stajao nasred pećine, visoko podignutog štapića, i polako se okretao u mestu, ispitujući zidove i svod.

- Da, ovo je to mesto - reče Dambldor.

- Otkud znate? - prošaputa Hari.

- Iskusilo je magiju - reče Dambldor prosto.

Hari nije mogao da oceni da li drhti od hladnoće do kostiju, ili podjednako neprijatne svesti o bačenim činima. Posmatrao je kako Dambldor nastavlja da se okreće u mestu, očigledno usredsređen na stvari koje Hari nije mogao da vidi.

- Ovo je tek pretkomora, ulazna dvorana - reče Dambldor nakon nekoliko trenutaka. - Moramo da se probijemo u unutrašnjost... sada nam na putu stoje prepreke Lorda Volemora, a ne one koje je načinila priroda...

Dambldor je prišao zidu pećine i stao da ga gladi vrhovima pocrnelih prstiju, mrmljajući reči na čudnom jeziku koji Hari nije razumeo. Dvapat je Dambldor obišao pećinu, dodirujući crne stene što je više mogao, tu i tamo zastavši, prelazeći prstima tamo-amo preko neke određene tačke, sve dok najzad nije zastao, pritisnuvši šaku skroz uza zid.

- Ovde - reče on. - Proći ćemo ovuda. Ulaz je sakriven.

Hari nije pitao otkud Dambldor to zna. Nikada dosad nije video čarobnjaka da ovako procenjuje stvari, prostim pogledom i dodirom; ali Hari je odavno naučio da su eksplozije i dim češće oznaka neukosti nego stručnosti.

Damblodor se odmaknu od zida pećine i uperi štapić u stenu. Na trenutak se tu pojavi oivičen lučni prolaz, sijajući belim sjajem, kao da se iza pukotine nalazi jako svetlo.

- U-u-uspeli ste! - procedi Hari kroz cvokotave zube, ali pre nego što je to izustio, obrisi prolaza su nestali, ostavljajući stenu голу i čvrstu kao i pre. Damblodor se osvrnu.

- Hari, tako mi je žao, potpuno sam zaboravio - reče. Uperi štapić u Harija i istog trenutka Harijeva odeća postade topla i suva kao da se sušila kraj rasplamsalog ognjišta.

- Hvala vam - reče Hari zahvalno, ali Damblodor je već ponovo usmerio svoju pažnju na čvrst kameni zid pećine. Nije više pokušavao magijom već je prosto stajao i napeto zurio u njega, kao da je na njemu napisano nešto krajnje zanimljivo. Hari je stajao nepomično. Nije želeo da naruši Damblodorovu koncentraciju.

A onda, nakon dobra dva minuta, Damblodor tiho reče: - 0, nije valjda. Tako sirovo.

- Šta to, profesore?

- Sve mi se čini - reče Damblodor gurnuvši nepovređenu ruku u odoru, iz koje izvuče kratak srebrn nož kakvim je Hari imao običaj da secka sastojke za napitke - da moramo da platimo da bismo prošli.

- Platimo? - reče Hari. - Moramo nešto da damo vratima?

- Da - reče Damblodor. - Krv, ukoliko se grdno ne varam.

-Krv?

- Rekoh da je sirovo - reče Damblodor, koji je zvučao prezrivo, čak i razočarano, kao da je Voldemor ispod standarda koje je Damblodor očekivao. - Ideja je, kao što si, siguran sam, i sam shvatio, da tvoj neprijatelj, koga god pola bio, mora da sam sebe učini slabijim ne bi li ušao. Lord Voldemor ponovo nije u stanju da shvati da postoje mnogo gore stvari od fizičkih povreda.

- Da, ali ipak, ako ih možete izbeći... - reče Hari, koji je u životu već iskusio dovoljno bola da bi poželeo da ga ponovo oseti.

- Međutim, ponekad je to neizbežno - reče Damblodor zasukavši rukav odore i otkrivši nadlakticu svoje povređene ruke.

- Profesore! - protestovao je Hari sjurivši se ka Damblodoru kad ovaj podiže nož. - Ja ću to da uradim, ja sam...

Nije znao šta da kaže... mlađi, zdraviji? Ali Damblodor se samo nasmeja. Video se srebrn blesak, a zatim crven mlaz. Površina stene beše poprskana tamnim, svetlucavim kapljicama.

- Veoma si ljubazan, Hari - reče Damblodor prešavši zatim vrhom svog štapića preko duboke posekotine koju je načinio na sopstvenoj ruci, te ova istog časa zaraste, baš kao što je Snejp zalećio Melfojeve rane. - Ali tvoja krv вреди mnogo više od moje. Ah, čini se da je upalilo, zar ne?

Plamteći srebrni obrisi luka ponovo se pojavise na zidu, i ovaj put ne izbledeše: krvlju poprskana stena unutar tih obrisa prosto nestade, otvarajući prolaz u, kako se činilo, potpunu tminu.

- Pođi za mnom - reče Damblodor i prođe kroz lučni prolaz, a Hari odmah za njim, osvetljavajući put štapićem dok je hodao.

Susreše se sa jezivim prizorom: stajali su na ivici velikog crnog jezera, toliko nepreglednog da Hari nije mogao da vidi suprotnu obalu, u pećini koja je bila toliko visoka da se i svod gubio u nedogled. Maglovito zelenkasto svetlo sijalo je daleko, na sredini jezera, kako se činilo. Njegov odraz bio je vidljiv u potpuno mirnoj vodi. Zelenkasti sjaj i svetlost iz dva štapića behu jedine stvari koje su probijale inače somotsko crnilo, mada njihovi zraci nisu prodirali onoliko daleko koliko je Hari to očekivao. Tmina je iz nekog razloga bila gušća od normalnog mraka.

- Hajde, pođimo - reče Damblodor tiho. - Budi veoma pažljiv da ne zakoračiš u vodu. Budi uz mene. On pođe ivicom jezera, a Hari ga je pratio na kratkom odstojanju. Njihovi koraci stvarali su ječeće, šljapkave zvuke po uskom kamenom obodu koji je okruživao vodu. Išli su napred, ali se vidik nije menjao: s jedne strane grub kameni zid, s druge, neograničeno prostranstvo glatkog, staklastog crnila, usred koga se nalazio taj misteriozni zelenkasti sjaj. Hariju je celo mesto, i tišina u njemu, bilo mučno, nelagodno.

- Profesore? - reče on najzad. - Mislite li da je Horkruks ovde?

- 0, da - reče Damblodor. - Da, siguran sam da jeste. Pitanje je kako da dođemo do njega?

- Zar ne bismo... zar ne bismo mogli da prosto probamo sa prizivajućom čini? - reče Hari, siguran

da je u pitanju glup predlog, ali mnogo orniji da napusti to mesto što je pre moguće nego što je bio spreman da prizna.

- Svakako da možemo - reče Dambldor zastavši tako naglo da je Hari gotovo naleteo na njega. - Zašto ti to ne učiniš?

- Ja? Pa... U redu...

Hari to nije očekivao, ali pročisti grlo i glasno reče, isukanog štapića - Aćio Horkruks!

Uz zvuk nalik eksploziji, nešto veoma veliko i bledo izroni iz crne vode nekih desetak metara od njih. Pre nego što je Hari stigao da vidi šta je u gatanju, ono ponovo nestade uz veliki pljusak koji načini krupne, duboke talase na površini glatkoj kao ogledalo. Hari od šoka poskoči unazad i udari u zid. Kad se okrenuo ka Dambldoru, srce mu je i dalje bubnjalo.

- Šta to bi?

- Mislim da je u pitanju nešto što je spremno da uzvratu ukoliko pokušamo da prosto zgrabimo Horkruks.

Hari još jednom pogleda u vodu. Površina jezera ponovo je bila nalik sjajnom crnom staklu: talasi su nestali neobično brzo. Harijevo srce je, međutim, još bubnjalo.

- Da li ste zali da će se to dogoditi, gospodine?

- Mislio sam da će se nešto dogoditi ukoliko budemo načinili očigledan pokušaj da se dočepamo Horkruksa. To je bila veoma dobra ideja, Hari: najjednostavniji način da otkrijemo sa čim se suočavamo.

- Ali mi ne znamo šta je ta stvar bila

- reče Hari pogledavši u zloslutno mirnu vodu.

- Hoćeš reći, šta su te sšvari bile - reče Dambldor. - Sumnjam da je u pitanju samo jedna. Hoćemo li da produžimo?

- Professore? -Da,Hari?

- Mislite li da ćemo morati da uđemo u jezero?

- U njega? Samo ako zbilja ne budemo imali sreće.

- Ne mislite da je Horkruks na dnu?

- O, ne... mislim da je Horkruks u sredini. Dambldor pokaza na maglovito zeleno svetlo u sredini jezera.

- Znači da ćemo morati da pređemo preko jezera da bismo došli do njega?

- Da, rekao bih.

Hari ništa ne uzvratu. Misli su mu bile zaokupljene vodenim čudovištima, džinovskim zmijama, demonima, kelpijima i đavolcima...

- Aha - reče Dambldor, i ponovo zastade. Ovaj put Hari zaista nalete na njega. Na trenutak je balansirao na ivici mračne vode, a onda se Dambldorova nepovređena ruka čvrsto sklopi oko njegove nadlaktice, povukavši ga nazad. - Izvini, Hari, trebalo je da te upozorim. Molim te, primakni se uza zid mislim da sam pronašao mesto.

Hari nije imao pojma na šta Dambldor misli. Koliko je mogao da vidi, ovaj deo mračnog crnila bio je potpuno nalik svim ostalim delovima, ali se činilo da je Dambldor osetio da ovde ima nečeg posebnog. Ovaj put nije prelazio rukom preko kamenog zida, već kroz vazduh, kao da očekuje da pronađe i uhvati nešto nevidljivo.

- Oho - veselo reče Dambldor nekoliko trenutaka kasnije. Njegova šaka sklopi se oko nečega u vazduhu što Hari nije mogao da vidi. Dambldor priđe bliže vodi. Hari je nervozno posmatrao kako vrhovi Dambldorovih cipela sa kopčom staju na samu ivicu kamenog oboda. Držeći ruku stegnutu u vazduhu, Dambldor drugom rukom podiže štapić, i njegovim vrhom dodirnu svoju pesnicu.

Istog časa se niotkuda pojavi debeo bakarnozeleni lanac, protežući se iz vodene dubine do Dambldorove stegnute šake. Dambldor štapićem dodirnu lanac, koji poče da mu klizi kroz šaku kao zmija, uvijajući se po tlu uza zveket koji je bučno odjekivao među kamenim zidovima, izvlačeći nešto iz dubine crne vode. Hariju zastade dah kada avetinjski pramac sićušnog čamca probi površinu vode, sijajući zeleno kao i lanac, i stade da, maltene bez ikakvog talasanja, pluta prema mestu na obali cce su stajali Hari i Dambldor.

- Kako ste znali da je tu? - upita Hari zapanjeno.

- Magija uvek ostavlja tragove - reče Dambldor, kada čamac uz nežan ucarac dospe do obale - ponekad veoma prepoznatljive. Ja sam učio Toma Ridla. Poznajem njegov stil.

- Da li... da li je ovaj čamac bezbedan?

- O, da, mislim da jeste. Voldemor je morao da stvori sredstvo kojim će preći preko jezera a da ne razgnevi stvorenja koja je smestio unutra, za slučaj da ikada poželi da poseti ili uzme svoj Horkruks.

- Znači one stvari u vodi neće nam ništa ako pređemo u Voldemorovom čamcu?

- Moramo da se pomirimo s pretpostavkom da će, u nekom trenutku, oni shvatiti da mi nismo Lord Voldemor. Do sada nam je, međutim, dobro išlo. Dozvolili su nam da podignemo čamac.

- Ali zašto su nam dozvolili? - upita Hari, koji nije mogao da se otrese prizora pipaka koji će se izdizati iz mračne vode, čim se budu otisnuli od obale.

- Voldemor je verovatno bio prilično uveren da niko ne bi mogao da pronađe čamac, izuzev veoma moćnog čarobnjaka - reče Dambldor. - Mislim da je bio spreman da rizikuje ono što, kako se njemu čini, nije nimalo verovatno - da će ga iko drugi pronaći, znajući da je napred postavio druge prepreke koje samo on ume da probije. Videćemo da li je u pravu.

Hari pogleda dole u čamac. Zbilja je bio veoma mali.

- Ne izgleda kao da je napravljen za dvoje ljudi. Hoće li uspeti da nas obojicu ponese? Hoćemo li biti preteški zajedno?

Dambldor se zakikota.

- Voldemora ne bi brinula težina, već količina magijske moći koja bi prešla preko jezera. Mislim da je na ovaj čamac bačena čin tako da samo jedan čarobnjak može da plovi u njemu.

- Ali onda...?

- Ne verujem da se ti računaš, Hari. Maloletan si i nekvalifikovan. Voldemor nikada ne bi očekivao da jedan šesnaestogodišnjak dođe ovamo: mislim da je malo verovatno da će se tvoje moći registrovati pored tolikih mojih.

Ove reči nisu nimalo podigle Harijev moral. Možda je Dambldor to znao, jer dodade: - Voldemorova greška, Hari, Voldemorova greška... starost je budalasta i zaboravna kad potcenjuje mladost... e, ovog puta ti pođi prvi i pazi da ne dodirneš vodu.

Dambldor se pomeri u stranu, a Hari se polako uzvera u čamac. I Dambldor uđe, namota lanac i spusti ga na pod. Zgurali su se jedan uz drugog. Hari nije mogao da sedne udobno, već je čučao, a kolena su mu štrčala preko ivice čamca, koji odmah počeo da se pomera. Nije se čulo ništa izuzev svilenog šuškanja pramca koji je sekao vodu. Čamac je išao bez njihove pomoći, kao da ga neki nevidljiv konopac vuče ka svetlu u središtu jezera. Uskoro više nisu mogli da vide zidove pećine: kao da se nalaze na otvorenom moru, samo što nije bilo talasa.

Hari spusti pogled i vide zlatni odraz svog štapića kako svetluca i blešti po površini crne vode dok su prolazili. Čamac je rezbario duboke brazde po staklastoj površini, neravnine po mračnom ogledalu...

A onda je Hari vide, belu kao mermer, kako pluta nekoliko centimetara ispod površine vode.

- Professore! - reče on, a njegov uplašen glas snažno odjeknu preko tihih voda.

- Hari?

- Mislim da sam video šaku u vodi... ljudsku šaku!

- Da, siguran sam da jesi - reče Dambldor smireno. Hari se zagleda u vodu, pogledom tražeći nestalu šaku, dok je u grlu osećao blagu mučninu.

- Znači, ona stvar koja je iskočila iz vode...?

Ali Hari je dobio odgovor pre nego što je Dambldor stigao da mu uzvрати. Svetlost štapića pređe preko novog dela vode, pokazujući mu, ovaj put, mrtvog čoveka koji je ležao licem nagore, par centimetara od površine: njegove otvorene oči bile su zamagljene, kao da su prekrivene paučinom, dok su mu kosa i odora kovitlali oko njega poput dima.

- Ovde ima leševa! - reče Hari, a glas mu je zvučao mnogo piskavije no inače, kao da nije njegov.

- Da - reče Dambldor mirno - ali još ne treba da brinemo o njima.

- Još ne? - ponovi Hari skrenuvši naglo pogled sa vode da bi pogledao u Dambldora.

- Dok god samo mirno plutaju ispod nas - reče Dambldor. - Nema razloga da se plašimo mrtvog

tela, Hari, ništa više nego što se plašimo mraka. Lord Voldemort, koji se, naravno, potajno plaši i jednog i drugog, ne bi se sa mnom složio. Ali tu on ponovo pokazuje kako mu nedostaje mudrosti. Kad pogledamo u smrt i tminu, plašimo se nepoznatog, ničeg više.

Hari ništa ne uzvrat. Nije želeo da se raspravlja, ali ga je užasavala i sama pomisao da oko njih i ispod njih plutaju leševi, za koje, štaviše, nije verovao da su bezopasni.

- Ali jedno od njih je skočilo - reče on trudeći se da mu glas bude tih i smiren poput Dambldorovog.

- Kada sam pokušao da prizovem Horkruks, leš je iskočio iz jezera.

- Da - reče Dambldor. - Kada budemo uzeli Horkruks, siguran sam da neće biti toliko miroljubivi. Međutim, kao i mnoga druga stvorenja koja borave u hladnoći i tmini, oni se boje svetlosti i topline, koje ćemo prizvati sebi u pomoć ukoliko bude potrebno. Vatra, Hari - dodade Dambldor sa smeškom, kao odgovor na Harijev zbunjen izraz lica.

- A... u redu... - brzo reče Hari. Okrenu glavu da bi pogledao u zelenkasti sjaj prema kojem je čamac i dalje neumoljivo plovio. Sada više nije mogao da se pretvara da se ne plaši. Veliko crno jezero, prepuno mrtvaca... izgledalo mu je kao da je pre mnogo, mnogo sati susreo profesorku Trilejni i dao Ronu i Hermioni feliks felicis... iznenada zažali što se nije lepše pozdravio sa svima njima... a Džini uopšte nije video...

- Samo što nismo stigli - reče Dambldor veselo.

I zaista, zelenkasti sjaj postajao je sve veći i veći, i u roku od nekoliko minuta, čamac stade, nežno udarivši u nešto što Hari isprva nije mogao da vidi, ali kada je podigao svoj osvetljeni štapić, vide da su stigli do ostrvca od glatke stene na samom središtu jezera.

- Pazi da ne dodirneš vodu - reče ponovo Dambldor dok je Hari izlazio iz čamca.

Ostrvo nije bilo veće od Dambldorove kancelarije. Na površini pljosnatog tamnog kamena nije bilo ničega osim izvora one zelenkaste svetlosti, koji je izbliza sijao mnogo jarkije. Hari zažmuri ka njemu. Isprva je pomislio da je u pitanju neka lampa, ali zatim vide da svetlost dolazi iz kamenog suda prilično nalik situ-za-misli, koji je bio postavljen povrhu postolja.

Dambldor priđe sudu, a Hari krenu za njim. Stojeći jedan kraj drugog, pogledaše u njega. Posuda je bila puna smaragdne tečnosti koja je ispuštala fosforescentan sjaj.

- Šta je to? - upita Hari tiho.

- Nisam siguran - reče Dambldor. - Ali, ipak, nešto što me više brine od krvi i leševa.

Dambldor zavrnu rukav odore na svojoj pocrneloj ruci, i ispruži vrhove izgorelih prstiju ka površini napitka.

- Gospodine, ne, ne dodirujte...!

- Ne mogu da ga dodirnem - reče Dambldor uz ovlaštan smešak. - Vidiš? Ne mogu da mu priđem bliže od ovoga. Probaj ti.

Zagledan, Hari gurnu ruku u sud i pokuša da dodirne napitak. Dočekala ga je nevidljiva barijera, koja ga je sprečavala da se približi površini na manje od tri centimetra. Ma koliko jako gurao, prstima je dodirivao samo čvrst, nepomičan vazduh.

- Skloni mi ce s puta, Hari, molim te - reče Dambldor.

On podiže štapić i poče da izvodi komplikovane pokrete iznad površine napitka, poluglasno mrmljajući. Ništa se ne dogodi, sem što napitak možda malo jače zasja. Hari je ćutao dok je Dambldor to radio, ali posle izvesnog vremena, Dambldor skloni štapić i Hari oseti da može slobodno da govori.

- Mislite da je Horkruks unutra, gospodine?

- O, da. - Dambldor se pomnije zagleda u sud. Hari vide naopaki odraz njegovog lica na glatkoj površini zelenog napitka. - Ali kako doći do njega? Ovaj napitak se ne može dotaći rukom, ne da se razdvojiti, ukloniti ili iscrpsti, niti reaguje na čini iščezavanja, preobražavanja, opčinjavanja, niti mu se na bilo koji način može promeniti priroda.

Gotovo odsutno, Dambldor još jednom podiže štapić, zavrte njime po vazduhu, a zatim uhvati kristalni pehar koji se niotkuda stvorio.

- Mogu samo da zaključim da ovaj napitak treba da se ispije.

- Šta? - reče Hari. - Ne!

- Da, rekao bih da je tako: samo ako ga popijem mogu da ispraznim sud i da vidim šta leži u njemu.

- Ali šta ako... šta ako vas ubije?

- O, sumnjam da je predviđeno da to učini - reče Dambldor olako. - Lord Voldemor ne bi želeo da ubije osobu koja stigne do ovog ostrva.

Hari nije mogao da poveruje u to. Da li je to opet ona ista Dambldorova sumanuta odlučnost da u svima vidi samo dobro?

- Gospodine - reče Hari trudeći se da mu glas bude u granicama normalnog - gospodine, ipak pričamo o Voldemoru...

- Izvini, Hari; trebalo je da kažem da ne bi želeo da odmah ubije osobu koja stigne do ovog ostrva - ispravi se Dambldor. - Želeo bi da je ostavi u životu dovoljno dugo da otkrije kako je uspela da probije sve njegove odbrambene mere i, najvažnije od svega, zašto se toliko namerila da isprazni sud. Ne zaboravi da Lord Voldemor misli da samo on zna za svoje Horkrukse.

Hari ponovo zausti da nešto kaže, ali ovaj put Dambldor podiže ruku, zahtevajući tišinu, neznatno se mršteći ka smarašnoj tečnosti, očigledno napregnuto razmišljajući.

- Bez sumnje - najzad on progovori - ovaj napitak deluje na način koji će me sprečiti da uzmem Horkruks. Možda će me paralizovati, naterati da zaboravim zbog čega sam došao ovamo, izazvati tako jak bol da mi odvрати pažnju, ili da me imobilise na neki drugi način. Ukoliko je to slučaj, Hari, tvoj posao biće da se postaraš da nastavim da pijem, makar morao da mi sipaš napitak u usta koja se opiru. Razumeš?

Pogledi im se susretoše preko kamenog suda; oba bleđa lica behu osvetljena tom čudnom, zelenom svetlošću. Hari nije progovorio. Da li je zato pozvan da pođe, da bi na silu mogao da napoji Dambldora napitkom koji može da mu nanese neizdrživ bol?

- Sećaš se - reče Dambldor - uslova pod kojima sam te poveo sa sobom?

Hari je oklevao, gledajući u plave oči koje su postale zelene pri odsjaju svetlosti iz posude.

- Ali šta ako...?

- Zakleo si se, zar ne, da ćeš poslušati svako naređenje koje ti budem dao?

- Da, ali...

- Upozorio sam te da može biti opasnosti, zar nisam?

- Da - reče Hari - ali...

- Pa, onda - reče Dambldor, ponovo zasukavši rukave i podigavši prazan pehar - imaš moje naređenje.

- Zašto da ja ne popijem napitak umesto vas? - upita Hari očajno.

- Zato što sam ja mnogo stariji, mnogo pametniji, i mnogo manje vredan - reče Dambldor. - Jednom za svagda, Hari, da li mi daješ reč da ćeš učiniti sve što je u tvojoj moći da me nateram da nastavim da pijem?

- Zar ne bi mog....?

- Da li mi je daješ? - Ali...

- Tvoju reč, Hari.

- Ja... pa dobro, ali...

Pre no što je Hari stigao da nastavi da se buni, Dambldor spusti kristalni pehar u napitak. Na delić sekunde Hari se ponadao da peharom neće moći da dodirne napitak, ali kristal, za razliku od svega dosad, utonu u tečnost kao od šale. Kad se čaša ispušla do vrha, Dambldor je prinese ustima.

- U tvoje dobro zdravlje, Hari.

I iskapi pehar. Hari je užasnut posmatrao, držeći se za rub kamenog suca tolikom silinom da mu vrhovi prstiju utruše.

- Profesore? - reče on zabrinuto kad Dambldor spusti prazan pehar. - Kako se osećate?

Dambldor odmahnu glavom, sklopivši oči. Hari se pitao da li oseća bol. Dambldor naslepo gurnu čašu nazad u sud, napuni je, i ponovo iskapi.

Dambldor je u tišini popio tri pehara puna napitka. A onda, dok je ispijao četvrti, zatetura se i pade napred na kameni sud. Oči su mu i dalje bile sklopljene, a teško je disao.

- Profesore Dambldore? - reče Hari s nervozom u glasu. - Da li me čujete?

Dambldor mu ne odgovori. Lice mu se trzalo kao da je duboko usnuo, ali pri tom sanja užasan san. Stisak njegove ruke oko pehara popusti. Napitak samo što se nije prosuo iz njega. Hari posegnu

napred i zgrabi kristalnu čašu, pridržavši je.

- Professore, da li me čujete? - ponovi on glasno, a glas mu je odjekivao pećinom.

Damblodor stade da dahće, a zatim progovori glasom koji Hari nije prepoznao, jer nikada nije čuo Damblдора ovoliko uplašenog.

- Ne želim... ne teraj me...

Hari se zagleda u prebledelo lice koje je tako dobro poznao, u kukasti nos i polumesečaste naočari, ne znajući šta da radi.

- ...ne prija... hoću da prestanem... - jecao je Damblodor.

- Vi... ne možete da prestanete, profesore - reče Hari. - Morate da nastavite da pijete, sećate se? Rekli ste mi da morate da nastavite da pijete. Evo...

Mrzeći sebe, zgrožen onim što čini, Hari silom prinese pehar nazad ka Dambldorovim ustima i nagnu ga, tako da Damblodor ispi ostatak napitka u njemu.

- Ne... - hroptao je on kada Hari ponovo spusti pehar u sud i dopuni ga. - Ne želim... neću... pusti me...

- U redu je, profesore - reče Hari, a ruka mu je drhtala. - Sve je u redu, ja sam tu...

- Nateraj ga da prestane, učini da prestane - jaukao je Damblodor.

- Da... da, od ovoga će da prestane - slaga Hari. On sasu sadržaj pehara u Dambldorova otvorena usta.

Damblodor vrisnu. Zvuk je odjekivao po nepreglednoj dvorani, preko mrtve crne vode.

- Ne, ne, ne... ne... ne mogu... ne mogu, ne teraj me, neću da...

- Sve je u redu, profesore, sve je u redu! - reče Hari glasno, a ruke su mu se toliko tresle da je jedva uspeo da zahvati šesti pehar napitka. Sud je sada bio poluprazan. - Ništa vam se ne događa, bezbedni ste, to nije stvarno, kunem se da nije stvarno... uzmite ovo, sada, popijte...

I pokorno, Damblodor iopi, kao da mu je Hari ponudio protivotrov, ali nakon što je iskapio pehar, on pade na kolena nekontrolisano se tresući.

- Za sve sam ja kriv, ja sam kriv - jecao je on - molim te učini da prestane, znam da sam pogrešio, o, molim te, daj da prestane i više nikada, nikada neću...

- Ovo će učiniti da prestane, profesore - reče Hari, dok mu je glas pucao kada je sipao sedmu čašu napitka u Dambldorova usta.

Damblodor se skupio kao da je okružen nevidljivim mučiteljima. Njegova mlatarajuća ruka umalo nije oborila dopunjeni pehar iz Harijevih drhtavih ruku dok je plakao: - Nemojte da ih povredite, nemojte da ih povredite, molim vas, molim vas, ja sam kriv, povredite mene umesto njih...

- Evo, popijte ovo, popijte ovo, i biće vam dobro - reče Hari očajno, i Damblodor ga ponovo poslušao, otvorivši usta iako je oči i dalje držao čvrsto sklopljene, tresući se od glave do pete.

I pade ničice, ponovo vrišteći, lupajući pesnicama o tlo, dok je Hari punio deveti pehar.

- Molim te, molim te, molim te, nemoj... ne to, ne to, učiniću sve...

- Samo pijte, profesore, samo pijte...

Damblodor je pio kao dete koje umire od žeđi, ali kada je završio, opet stade da viče kao da mu utroba gori.

- Ne više, molim te, ne više...

Hari zahvati deseti pehar pun napitka i oseti kako kristal grebe po dnu kamenog suda.

- Samo što nismo završili, profesore, popijte ovo, popijte...

On pridržava Damblдора za ramena i Damblodor ponovo ispi čašu; Hari je ponovo bio na nogama, dopunjavajući pehar, kada Damblodor počne da vrišti, pateći više no ikada: - Hoću da umrem! Hoću da umrem! Učini da prestane, učini da prestane, hoću da umrem!

- Popijte ovo, profesore, popijte ovo... Damblodor popi, i tek što je zaršio, povika: - UBIJ ME!

- Ova... ova će vas ubiti! - dahtao je Hari. - Samo popijte ovo... biće gotovo... sve će biti gotovo!

Damblodor počne da pije iz pehara, iskapi i poslednju kap, a onda, uz glasan hroptaj, prevrnu se na lice.

- Ne! - povika Hari, koji je ustao da ponovo dopuni pehar; umesto toga on baci pehar u sud, polete ka Dambldorom i podiže ga na svoja leđa; Dambldorove naočari bile su nakrivljene, usta razjapljena, oči sklopljene. - Ne - reče Hari tresući Damblдора - ne, niste mrtvi, i sami ste rekli da nije otrov,

probudite se, probudite se... Renervate! - povika on uperivši svoj štapić u Dambldorove grudi; štapić blesnu crvenim sjajem, ali se ništa ne dogodi. - Renervate... gospodine... molim vas...

Dambldorovi kapci zatreptaše. Hariju srce zaigra.

- Gospodine, da li ste... ?

- Vode - zakrešta Dambldor.

- Vode - dahtao je Hari - ...da...

On skoči i zgrabi pehar koji je maločas spuštao u kameni sud. Gotovo da nije primetio zlatan medaljon koji je ležao ispod njega.

- Agvamenti! - povika on udarivši pehar svojim štapićem.

Pehar se ispuni bistrom vodom. Hari kleknu kraj Dambldora, pridiže mu glavu i prinese čašu njegovim usnama... ali je ona bila prazna. Dambldor zahropta i poče da dahće.

- Ali imao sam... čekajte... Agvamenti! - reče Hari ponovo, upirući štapićem u pehar. Ponovo, na tren, bistra voda zasja u njemu, ali kada ju je prineo Dambldorovim usnama, voda ponovo nestade.

- Gospodine, pokušavam, pokušavam! - reče Hari očajno, ali nije ni mislio da Dambldor može da ga čuje, jer se već izvrnuo na stranu i duboko hroptavo udisao, kao da je u agoniji. - Agvamenti... agvamenti... AGVAMENTI!

Pehar se ponovo punio i praznio. A Dambldor je sve više gubio dah. Uspaničenog uma, Hari je instinktivno znao koji je jedini način da dođe do vode, jer je Voldemor to tako isplanirao...

On se baci preko ivice kamena i uroni pehar u jezero, napunivši ga do vrha ledenom vodom koja nije nestajala.

- Gospodine... evo! - povika Hari i nagruvši napred on trapavo proli vodu po Dambldorovom licu.

Bilo je to najbolje što je mogao da učini, jer ledena jeza koju oseti po ruci koja nije držala pehar nije poticala od dodira vode. Ljigava bela šaka zgrabila ga je za zglob, a stvorenje kome je ona pripadala polako ga je vuklo nazad preko stene. Površina jezera više nije bila glatka kao ogledalo. Uzburkala se, i kud god da pogleda, iz mračne vode izranjale su bele glave i šake, muškarci, žene i deca sa upalim, obnevidelim očima kretali su se ka steni: iz crne vode izdizala se vojska mrtvih.

- Petrifikus totalus! - povika Hari pokušavajući da se zadrži na glatkoj, mokroj površini ostrvceta dok je upirao štapić u Inferijusa koji ga je zgrabio za ruku: ovaj ga pusti, padajući unazad u vodu uz pljusak. Hari se podiže... Ali mnogi drugi Inferijusi već su se pentrali na stenu, grabeći njenu klizavu površinu koščatim šakama, gledajući ga praznim, sleđenim očima, vukući za sobom natopljene rite, kezeći mu se svojim upalim licima.

- Petrifikus totalus! - ponovo zagrme Hari uzmičući dok je mahao svojim štapićem kroz vazduh. Šest ili sedam mrtvacu se sruši, ali ih je mnogo više i dalje išlo ka njemu. - Ošamuti! Zarobi!

Nekoliko njih se spotace, jedan ili dva behu obmotani konopcima, ali oni koji su se pentrali na stenu iza njih prosto predoše preko palih leševa. I dalje vitlajući po vazduhu štapićem, Hari povika: - Sektumsempra! Sektumsempra!

Ali, mada su se po njihovim mokrim prnjama i ledenoj koži pravili useci, oni nisu imali krv koju bi prolili: nastavili su da hodaju, bezosećajni, pružajući skupljene šake ka njemu, i dok je on uzmicao dalje, oseti kako ga s leđa obuhvataju mršave ruke bez mesa, hladne kao smrt, i stopala mu napustiše tlo kada su ga podigli i počeli po lako, ali sigurno data nose nazad u vodu, me je znao da nema kud da pobegne, da će se udaviti, i postati još jedan mrtvi čuvar delića Voldemorove rasparčane duše...

Ali onda, kroz tminu, buknu plamen: krvavocrven i zlatan, vatreni prsten koji okruži stenu tako da se Inferijusi, koji su tako čvrsto držali Harija, zateturaše i padoše. Nisu se usuđivali da prođu kroz plamen da bi došli do vode. Oni ispustiše Harija. Udario je o zemlju, okliznuo ce o kamen i pao, odravši ruke, ali se zatim ponovo pridiže, podigavši štapić i gledajući oko sebe.

Dambldor je ponovo bio na nogama, bled kao i Inferijusi koji su ih okruživali, ali viši od svih njih, sa plamenom koji mu je igrao u očima. Štapić je uzdigao kao baklju, iz čijeg vrha je kuljao plamen, nalik ogromnom lasu, okružujući ih sve toplinom.

Inferijusi su se međusobno sudarali, slepo pokušavajući da pobegnu vatri kojom su bili zarobljeni...

Dambldor izvadi medaljon sa dna kamenog suda i spremi ga u odoru. Bez reči, pokaza Hariju da dođe pokraj njega. Rastrojeni plamenom, Inferijusi, izgleda, nisu bili svesni da njihov plen beži,

dok je Dambldor vodio Harija nazad do čamca, a vateni prsten se pomerao s njim, oko njih, dok su ih unezvereni Inferijusi pratili do ivice jezera, gde zahvalno skliznuše nazad u svoje crne vode.

Hari, koji je drhtao od glave do pete, na trenutak pomisli da Dambldor neće biti u stanju da uđe u čamac. Malčice se zateturao dok je to pokušavao. Činilo se da je sav njegov trud usredsređen na održavanje zaštitnog prstena vatre oko njih. Hari ga zgrabi i pomože mu da sedne. Kada su se obojica bezbedno ugurali unutra, čamac stade da se kreće nazad preko crne vode, udaljavajući se od stene, i dalje okružen tim vatrenim krugom, zbog kog se Inferijusi, koji su se komešali ispod njih, nisu usućivali da izađu na površinu.

- Gospodine - dahćući reče Hari - gospodine, zaboravio sam... na vatru... išli su na mene, a ja sam se uspani-

čio...

- Potpuno razumljivo - promrmlja Dambldor. Hari se zabrinuo kada je čuo koliko mu je glas slabšan.

Stigli su do obale uz tup udarac, i Hari iskoči, a zatim se brzo okrenu ka Dambldoru, Čim je Dambldor stigao do obale, pustio je da mu ruka sa štapićem padne. Vatre prsten iestade, ali Inferijusi ne izroniše ponovo iz vode. Maleni čamac je ponovo potonuo u vodu. Zveckajući i čangrljajući, i njegov lanac skliznu nazad u jezero. Dambldor duboko uzdahnu i nasloni se na zid pećine.

- Slab sam... - reče on.

- Ne brinite, gospodine - brže-bolje reče Hari, zabrinut zbog Dambldorovog izuzetnog bledila i premorenog držanja. - Ne brinite, ja ću nas vratiti... naslonite se na mene, gospodine...

I obavijajući Dambldorovu nepovređenu ruku oko svojih ramena, Hari povede direktora nazad oko jezera, podnoseći najveći teret njegove težine.

- Zaštita je... ipak... bila dobro osmišljena - reče Dambldor slabašno. - Pojedinaac ne bi mogao sam da uspe... bio si veoma, veoma dobar, Hari...

- Ne govorite sada - reče Hari uplašen Dambldorovim sve nerazgovetnijim glasom, i stopalima koja su mu se vukla po zemlji - sačuvajte snagu, gospodine... uskoro ćemo izaći odavde...

- Prolaz se sigurno ponovo zatvorio... moj nož...

- Nema potrebe, posekao sam se na stenu - reče Hari odlučno - samo mi recite gde...

- Ovde...

Hari obrisa svoju odranu podlakticu o kamen. Pošto je primio danak u krvi, lučni prolaz se istog časa ponovo otvori. Oni prođuše kroz spoljašnju pećinu i Hari pomože Dambldoru da uđe nazad u ledenu morsku vodu koja je ispunila procep u litici.

- Sve će biti u redu, gospodine - stalno je iznova ponavljao, više zabrinut zbog Dambldorovog ćutanja nego zbog njegovog slabašnog glasa. - Samo što nismo izašli... ja ću nas irebaciši obojicu nazad... ne brinite se...

- Ne brinem se, Hari - reče Dambldor malčice snažnijim glasom, uprkos ledenoj vodi. - S tobom sam.

27. Gromom pogoden toranj

Kada su se ponovo našli pod zvezdanim nebom, Hari podiže Dambldora na najbližu stenu, a zatim mu pomože da ustane. Sav natopljen i tresući se, i dalje noseći Dambldora, Hari se više nego ikada usredsredi na svoje odredište: Hogsmid. Sklopivši oči, stežući Dambldorovu ruku što je jače mogao, on zakorači napred u taj osećaj užasne stešnjenosti.

Znao je da mu je uspelo i pre nego što je otvorio oči: miris soli i morski povetarac nestali su. On i Dambldor tresli su se i cedili se usred mračne Visoke ulice u Hogsmidu. Na jedan užasan trenutak Harijeva mašta dočara Inferijuse koji puze ka njemu pored radnji, ali on trepnu i vide da je sve nepomično. Sve je bilo mirno, a tmina potpuna, izuzev nekoliko uličnih svetiljki i osvetljenih prozora na spratovima.

- Uspeli smo, profesore! - prošaputa Hari s velikim poteškoćama. Upravo je shvatio da ga grudi

strašno probadaju. - Uspeli smo! Uzeli smo Horkruks!

Damblodor se zatetura i udari o njega. Na trenutak Hari pomisli da je njegovo neiskustvo u irebacivanju poremetilo Damblodorovu ravnotežu. A zatim vide njegovo lice pod dalekim svetlom ulične lampe, bleđe i vlažnije no ikada.

- Gospodine, da li ste dobro?

- Bio sam i bolje - reče Damblodor slabašno, iako su mu se uglovi usana trzali u neznatan osmeh. - Taj napitak... nije bio baš dobar po zdravlje...

I na Harijev užas, Damblodor pade na zemlju.

- Gospodine... sve je u redu, gospodine, biće vam dobro, ne brinite se...

Očajnički se osvrnu oko sebe tražeći pomoć, ali nije bilo nikog na vidiku, a nije mogao da smisli ništa sem da mora odmah da odvede Damblodora u bolničko krilo.

- Moramo da vas odvedemo do škole, gospodine... Madam Pomfri...

- Ne - reče Damblodor. - Profesor Snejp... on mi treba... ali mislim... da ne mogu još daleko da pešačim...

- U redu... slušajte, gospodine... idem da pokucam na vrata, da nađem neko mesto gde možete da ostanete... a onda mogu da otrčim i dovedem Madam...

- Severusa - reče Damblodor jasno. - Treba mi Severus...

- U redu, onda Snejpa... ali ću morati sada da vas ostavim na trenutak kako bih mogao da...

Međutim, pre nego što je Hari stigao da se pomeri, začuo je trčeće korake. Srce mu poskoči: neko ih je video, neko je znao da im treba pomoć... i osvrnuvši se, on spazi Madam Rozmertu kako trči niz mračnu ulicu ka njima, u pufnastim papučama sa visokim potpeticama, odevena u svilenu kućnu haljinu sa izvezenim zmajevima.

- Videla sam vas kako se irebacujete dok sam navlačila zavese u spavaćoj sobi! Hvala nebesima, hvala nebesima, nisam znala šta da... ali šta nije u redu sa Albusom?

Ona stade, dahćući, i razrogačenih očiju pogleda dole u Damblodora.

- Povređen je - reče Hari. - Madam Rozmerta, može li da uđe u Tri mešle dok ja odem do škole da mu dovedem pomoć?

- Ne možeš sam da ideš do tamo! Zar ne shvataš... zar nisi video...?

- Ako mi pomognete da ga pridržim - reče Hari ne slušajući je - mislim da možemo da ga unesemo unutra...

- Šta se dogodilo? - upita Damblodor. - Rozmerta, šta nije u redu?

- Mračni... Mračni znak, Albuse.

I ona pokaza ka nebu, u pravcu Hogvortsa. Jeza preplavi Harija na pomen tih reči... on se okrenu i pogleda.

Bio je tu, viseći na nebu iznad škole: plamteća zelena lobanja sa zmijskim jezikom, beleg koji bi Smrtožderi ostavili za sobom kad god bi ušli u neku zgradu... kad god bi nekog ubili...

- Kada se pojavio? - upita Damblodor bolno stegnuvši Harijevo rame dok je pokušavao da ustane.

- Mora da je bilo tek pre nekoliko minuta, nije bio tu kada sam izbacila mačku iz kuće, ali kad sam se popela...

- Moramo odmah da se vratimo u zamak - reče Damblodor. - Rozmerta - i mada se malčice teturao, činilo se da u potpunosti drži situaciju pod kontrolom - treba nam prevoz... metle...

- Imam nekoliko komada iza šanka - reče ona delujući veoma uplašeno. - Da li da ih donesem...?

- Ne, može i Hari.

Hari odmah podiže štapić.

- Aćio, Rozmeritne metle.

Sekundu kasnije oni začuše glasan tresak kada se vrata krčme otvoriše. Dve metle izleteše na ulicu i dojuriše pored Harija, gde se ukočiše, neznatno se lelujujući u visini struka.

- Rozmerta, molim te pošalji poruku u Ministarstvo - reče Damblodor dok je opkoračivao metlu najbližu njemu. - Može biti da niko unutar Hogvortsa još nije primetio da nešto nije u redu... Hari, navuci nevidljivi ogrtač.

Hari izvuče ogrtač iz džepa i prebaci ga preko sebe pre no što je uzjahao metlu. Madam Rozmerta se već oteturala nazad u svoju krčmu kad se Hari i Damblodor otisnuše od zemlje i poleteše. Dok su

hitili ka zamku, Hari iskosa pogleda u Dambldora, spreman da ga zgrabi ako slučajno padne, ali, izgleda da je prizor Mračnog znaka delovao kao stimulans na Dambldora: nagnuo se nisko nad metlu, očiju uperenih u Mračni znak, dok su mu se duga srebrna brada i kosa vijorili za njim kroz noćni vazduh. I Hari pogleda ispred sebe u lobanju, i strah ga ispuni kao kakav otrovni mehur, stežući mu pluća, izbacivši mu sve druge brige iz glave...

Koliko dugo ih nije bilo? Da li je Ronova, Hermionina i Džinina sreća već istekla? Da li je neko od njih razlog za pojavu Mračnog znaka iznad škole, ili možda Nevil, Luna ili neki drugi član DA? A ako jeste... on je bio taj koji im je rekao da patroliraju hodnicima, on je zahtevao da napuste bezbednost svojih kreveta... hoće li opet biti odgovoran za smrt prijatelja?

Dok su leteli nad mračnom, vijugavom stazom kojom su ranije prošli, Hari začu Dambldora kako opet mrmlja nešto na nekom čudnom jeziku, nadjačavajući zvižduk noćnog vetra u Harijevim ušima. Shvatio je i zašto, kada je osetio kako mu metla na trenutak zadrhta kada je preleteo preko graničnog zida školskog zemljišta: Dambldor je skidao čini koje je sam bacio oko zamka, kako bi mogli da prolete u punoj brzini. Mračni znak je sijao direktno iznad astronomskog tornja, najvišeg na zamku. Da li to znači da je tamo neko ubijen?

Dambldor je već prešao stepenaste bedeme i silazio sa metle. Hari slete kraj njega nekoliko sekundi kasnije i osvrnu se oko sebe.

Bedemi su bili pusti. Vrata prema spiralnom stepeništu koje je vodilo u zamak behu zatvorena. Nije bilo nikakvog znaka komešanja, borbe na smrt, niti tela.

- Šta to znači? - upita Hari Dambldora, podigavši pogled ka zelenoj lobanji sa zmijskim jezikom, koja je zlokobno svetlucala iznad njih. - Da li je to pravi Znak? Da li je neko zaista... profesore?

Pri bledezelenom sjaju Znaka, Hari vide Dambldora kako se hvata za grudi pocnelom šakom.

- Idi i probudi Severusa - reče Dambldor tiho, ali jasno. - Reci mu šta se dogodilo i dovedi ga do mene. Nemoj da radiš ništa drugo, nemoj ni sa kim drugim da pričaš i nemoj da skidaš ogrtač. Ja ću te sačekati ovde.

-Ali...

- Zakleo si se da ćeš me slušati, Hari... idi! Hari požuri ka vratima koja su vodila do spiralnog stepeništa, ali samo što mu ruka uhvati gvozdenu alku na vratima, s druge strane začu trčeće korake. On se osvrnu ka Dambldoru, koji mu je gestikulirao da se povuče. Hari uzmaknu, isukavši usput štapić.

Vrata se širom otvoriše i kroz njih neko iskoči i povika: - Ekspeliarmus!

Harijevo telo istog časa postade nepomično i ukočeno, te oseti kako pada unazad uza zid Tornja, naslonjen kao nestabilna skulptura, ne mogavši ni da se pomeri ni da progovori. Nije mogo da shvati kako se to dogodilo... Ekspelirmus nije bila čin za skamenjivanje...

A onda, pri svetlosti Znaka, on vide kako Dambldorov štapić leti u luku preko ivice bedema i shvati... Dambldor je bez reči imobilisao Harija, a ta sekunda, koliko mu je trebalo da izvede tu čin, koštala ga je prilike da se odbrani.

Stojeći naslonjen na bedeme, veoma bled u licu, Dambldor nije pokazivao nikakve znake panike ili uznemirenosti. Samo je pogledao u onoga koji ga je razoružao, i rekao: - Dobro večer, Drako.

Melfoj zakorači ka njemu, brzo se osvrćući da bi se uverio da su Dambldor i on sami. Njegov pogled pade na drugu metlu.

- Ko je još ovde?

- Pitanje koje bih i ja tebi mogao da postavim. Ili možda delaš sam?

Pri zelenkastom sjaju Znaka, Hari vide kako se Melfojeve vodnjikave oči pomeraju nazad ka Dambldoru.

- Ne - reče on. - Imam podršku. Večeras je tvoja škola puna Smrtoždera.

- Vidi, vidi - reče Dambldor, kao da mu Melfoj pokazuje ambiciozno urađen domaći zadatak. - Zbilja veoma dobro. Pronašao si način da ih uvedeš u školu, jesi li?

- Aha - reče Melfoj, koji je dahtao. - Tebi ispred nosa, a da nisi ni shvatio!

- Genijalno - reče Dambldor. - A ipak... oprost mi... gde su oni sada? Čini se kao da su te ostavili samog.

- Susreli su se sa nekima iz tvoje straže. Bore se ta mo dole. Neće dugo trajati... Ja sam krenuo u

izvidnicu. Ja... imam posao koji moram da obavim.

- Pa, onda moraš da ga obaviš, dragi moj momče - reče Dambldor nežno.

Zavlada tajac. Hari je stajao zarobljen u sopstvenom, nevidljivom paralizovanom telu, zureći u njih dvojicu, napregnuvši uši ne bi li čuo zvuke daleke borbe Smrtoždera, a ispred njega, Drako Melfoj nije radio ništa, osim što je zurio u Albusa Dambldora, koji se, neverovatno, smeškao.

- Drako, Drako, ti nisi ubica.

- Otkud znaš? - odmah će Melfoj.

Činilo se da je shvatio koliko detinjasto te reči zvuče. Hari ga vide kako crveni pod zelenom svetlošću Mračnog znaka.

- Ne znaš za šta sam sposoban - reče Melfoj silovitije - ti ne znaš šta sam sve učinio!

- O, i te kako znam - reče Dambldor blago. - Umalo nisi ubio Ketu Bel i Ronalda Veslija. Cele godine si, sve više očajavajući, pokušavao da me ubiješ. Oprosti mi, Drako, ali bili su to bedni pokušaji... toliko bedni. da budem iskren, da sam se zapitao da li si zaista bio svim srcem iza njih...

- Bio sam svim srcem iza njih! - reče Melfoj ratoborno. - Radio sam na tome cele godine, i noćas...

Negde u dubini zamka ispod njih, Hari začu prigušen krik. Melfoj se ukruti i pogleda preko ramena.

- Neko dobrano pruža otpor - reče Dambldor razgovorljivo. - Ali, prekinuo sam te, pričao si o... da, kako si uspeo da uvedeš Smrtoždere u moju školu što sam, priznajem, smatrao nemogućim... kako si to uradio?

Ali Melfoj ništa ne reče: i dalje je slušao zvuke onoga što se zbivalo dole, i delovao paralizovan, gotovo kao Hari.

- Možda bi bilo bolje da sam nastaviš sa svojim poslom - predloži mu Dambldor. - Šta ako je moja straža osujetila tvoju podršku? Kao što si možda već shvatio, večeras se ovde nalaze i članovi Reda feniksa. A uostalom, nije da ti je potrebna pomoć... ja trenutno nemam štapić... ne mogu da se odbranim. Melfoj je samo zurio u njega.

- Tako dakle - reče Dambldor nežno kada se Melfoj nije ni pomerio niti progovorio. - Bojiš se da delaš sve dok ti se ne pridruže.

- Ne bojim se! - zareža Melfoj, iako i dalje nije ni prstom mrdnuo da povredi Dambldora. - Ti si taj koji bi trebalo da se plaši!

- Ali zašto? Ne verujem da ćeš me ubiti, Drako. Ubistvo nije tako lako kao što nevini misle da jeste... stoga, reci mi, dok čekamo na tvoje prijatelje... kako si ih prokrijumčario ovde? Čini se da ti je bilo potrebno mnogo vremena da razradiš kako da to izvedeš.

Melfoj je izgledao kao da suzbija želju da vikne, ili da povrati. Progutao je knedlu i nekoliko puta duboko udahnuo, pogledom streljajući Dambldora, uperivši mu štapić direktno u srce. A onda, kao da nije mogao da se uzdrži, reče: - Morao sam da popravim onu polomljenu nestajuću vitrinu koju niko već godinama nije koristio. Onu u kojoj je Montegju nestao prošle godine.

- Aaaah.

Dambldorov uzdah je napla bio hroptaj. On sklopi oči na trenutak.

- To je bilo pametno... postoje dve, zar ne?

- Druga je kod Bordžina u Burksa - reče Melfoj - i njih dve formiraju svojevrsan prolaz između njih. Montegju mi je rekao da je, dok je bio zarobljen u hogvortskoj vitrini, bio zarobljen u limbu, ali da je povremeno mogao da čuje šta se događa u školi, a ponekad šta se događa u radnji, kao da je vitrina putovala između njih, ali niko nije mogao da ga čuje... sve dok na kraju nije uspeo da se irebaci napolje, iako još nije bio položio test. Umalo nije umro tom prilikom. Svi su mislili da je u pitanju strašno dobra priča, ali ja sam bio jedini koji je shvatio šta to znači... čak ni Bordžin nije znao... ja sam taj koji je shvatio da se može ući na Hogvorts kroz vitrine, ako bih uspeo da popravim onu koja je polomljena.

- Vrlo dobro - promrmlja Dambldor. - I tako su Smrtožderi mogli da prođu iz Bordžina u Burksa u školu da ti pomognu... lukav plan, veoma lukav plan... i to, baš kao što si rekao, meni ispred nosa...

- Jeste - reče Melfoj, koji je na neki bizaran način uspeo da skupi hrabrost i utehu iz Dambldorove hvale. - Jeste, baš tako!

- Ali bilo je prilika - nastavi Dambldor - zar ne, kada nisi bio siguran hoćeš li uspeli u popravljaju vitrine? Te si pribegavao grubim i loše promišljenim merama, kao, na primer, slanje ogrlice sa

kletvom namenjene meni, koja bi svakako završila u pogrešnim rukama... trujući medovinu za koju je postojala tek neznatna šansa da ću je popiti...

- Da, pa ipak nisi shvatio ko stoji iza svega, zar ne? -kezio se Melfoj, dok je Damblodor malčice skliznuo niz bedeme, očigledno gubeći snagu u nogama, a Hari se bezuspešno borio, nemo, protiv čini koja ga je vezivala.

- Zapravo, jesam - reče Damblodor. - Bio sam siguran da si ti u pitanju.

- Zašto me onda nisi zaustavio? - hteo je Melfoj da zna.

- Pokušao sam, Drako. Profesor Snejp držao te je na oku po mojim naređenjima...

- On nije slušao švoja naređenja, obećao je mojoj majci...

- Naravno da je to ono što bi tebi rekao, Drako, ali...

- On je dvostruki agent, ti glupi starče, on ne radi za tebe, ti samo misliš da je tako!

- Onda se moramo složiti da se ne slažemo po tom pitanju, Drako. Činjenica je da ja verujem profesoru Snejpu...

- Pa, onda si pošandrcio! - iskezi se Melfoj. - Nudio mi je silnu pomoć... hteo je svu slavu za sebe... hteo je da i on učestvuje u svemu... „Šta to radiš? Da li si ti poslao ogrlicu, to je bilo glupo, mogao si sve da upropastiš..." Ali ja mu nisam rekao šta sam radio u Sobi po potrebi, sutra će se probuditi, i sve ima da bude gotovo, a on neće više biti miljenik Mračnog gospodara, neće biti ništa u poređenju sa mnom, ništa!

- Baš zadovoljavajuće - reče Damblodor blago. - Naravno, svi volimo da nam priznaju naš mukorpan trud... ali, svejedno, mora da si imao nekog saučesnika... nekoga u Hogsmidu, nekoga ko je mogao da Ketu da... da... aaaah...

Damblodor ponovo sklopi oči i klimnu glavom, kao da će zaspati.

- ...naravno... Rozmerta. Koliko je dugo već pod kontrolišućom kletvom?

- Najzad si to ukapirao, je li? - rugao se Melfoj. Začu se još jedan krik ispod njih, glasniji nego prethodni. Melfoj se opet nervozno osvrnu preko ramena, a zatim ponovo pogleda u Damblodora, koji nastavi: - Dakle sirota Rozmerta je bila irimorana da čuči u sonstvenom toaletu i da tu ogrlicu prvom hogvortskom učeniku koji uđe u prostoriju bez pratnje? A otrovana medovina... pa, naravno, Rozmerta je mogla da je otruje umesto tebe pre nego što je poslala bocu Pužorogu, verujući da je u pitanju moj božićni poklon... da, vrlo zgodno... vrlo zgodno... siroti gospodin Filč ne bi, naravno, ni pomislio da proveri Rozmertinu flašu... reci mi, kako si komunicirao sa Rozmertom? Mislio sam da smo motrili na sve metode komunikacije u školi.

- Začarani novčići - reče Melfoj kao da je primoran da nastavi da govori, iako mu se ruka sa štapićem gadno tresla. - Ja sam imao jedan, a ona drugi, pa sam mogao da joj šaljem poruke...

- Zar to nije tajni metod komunikacije grupe koja je sebe zvala Damblodorova armija, prošle godine? - upita Damblodor. Glas mu je bio normalno pričljiv, ali Hari vide da je on skliznuo još nekoliko centimetara niza zid dok je to govorio.

- Da, ideju sam dobio od njih - reče Melfoj sa izopačenim osmehom. - A ideju da otrujem medovinu dobio sam od Blatokrvne Grendžerove, takođe, čuo sam je kako u biblioteci priča o tome da Filč ne prepoznaje napatke...

- Molim te da ne koristiš tu uvredljivu reč preda mnom - reče Damblodor.

Melfoj se okrutno nasmeja.

- Smeta ti što kažem „Blatokrvna", a spremam se da te ubijem?

- Da, smeta mi - reče Damblodor. I Hari vide kako mu stopala malčice klize po podu dok se trudio da ostane uspravan. - Ali što se tiče toga da ćeš me ubiti, Drako, do sada si imao već nekoliko dugih minuta. Potpuno smo sami. Ja sam nemoćniji nego što si ikad mogao i da sanjaš da ćeš me zateći, a i dalje ništa ne preduzimaš...

Melfojeva usta nevoljno se iskriviše, kao da je okusio nešto veoma gorko.

- A sada, što se tiče ove noći - nastavi Damblodor -malčice sam zbunjen oko toga kako se sve dogodilo... znao si da sam napustio školu? Pa, naravno - on odgovori na sopstveno pitanje - Rozmerta me je videla kako odlazim, obavestila te je koristeći tvoje genijalne novčiće, siguran sam...

- Tako je - reče Melfoj. - Ali je rekla da si samo otišao na piće, da ćeš se vratiti...

- Pa, svakako sam popio piće... i vratio sam se... na neki način - promrmlja Dambldor. - Pa si odlučio da mi postaviš zamku?

- Odlučili smo da stavimo Mračni znak iznad tornja da bismo te naterali da požuriš ovamo da vidiš ko je ubijen - reče Melfoj. - I uspelo je!

- Pa... i da i ne... - reče Dambldor. - Ali da li onda treba da razumem kako niko nije ubijen?

- Neko je mrtav - reče Melfoj, a glas mu se povisi za čitavu oktavu dok je to govorio. - Jedan od tvojih ljudi... ne znam ko, bilo je mračno... prešao sam preko tela... trebalo je da te sačekam ovde gore kad se budeš vratio, ali isprečili su nam se tvoji feniksaši...

- Da, umeju oni to ponekad - reče Dambldor. Začuše se glasan tresak i povici ispod njih, glasnije no ikad: zvučalo je kao da se ljudi bore na samom spiralnom stepeništu koje je vodilo do mesta gde su stajali Dambldor, Melfoj i Hari, a Harijevo srce je nečujno bubnjalo u njegovim nevidljivim grudima... neko je mrtav... Melfoj je prešao preko tela... ali ko je to?

- U svakom slučaju, preostalo nam je malo vremena - reče Dambldor. - Stoga hajde da popričamo o tvojim opcijama, Drako.

- Mojim opcijama! - reče Melfoj glasno. - Stojim ovde sa štapićem... spremam se da te ubijem...

- Dragi moj momče, hajde da se ne pretvaramo više oko toga. Da si nameravao da me ubiješ, učinio bi to još kada si me razoružao, a ne bi najpre započinjao ovaj prijatan razgovor o tome kako je šta učinjeno.

- Ja nemam nikakve opcije! - reče Melfoj, i iznenada je bio bleđ kao i Dambldor. - Moram to da uradim! Ubiće me! Pobiće mi celu porodicu!

- Razumem težinu tvog položaja - reče Dambldor. - Šta misliš, zašto te nisam suočio s tim ranije? Zato što sam znao da bi bio ubijen kada bi Lord Voldemor shvatio da sumnjam na tebe.

Melfoj se trže na pomen imena.

- Nisam se usudio da razgovaram s tobom o misiji za koju sam znao da ti je poverena, za slučaj da upotrebi legilimenciju na tebi - nastavi Dambldor. - Ali sad najzad možemo da razgovaramo otvoreno... nije napravljena nikakva šteta, nikoga nisi povredio, iako si imao veliku sreću što su tvoje nehotične žrtve preživele... ja ti mogu pomoći, Drako.

- Ne, ne možeš - reče Melfoj, dok mu se ruka sa štapićem gadno tresla. - Niko ne može. Rekao mi je da to uradim, ili će me ubiti. Nemam izbora.

- Ne može te ubiti ako si već mrtav. Pređi na pravu stranu, Drako, i moći ćemo da te sakrijemo potpunije no što možeš i da zamisliš. Štaviše, mogu da pošaljem članove Reda večeras kod tvoje majke, da i nju sakrijemo. Niko ne bi bio iznenađen da čuje kako si poginuo u pokušaju da me ubiješ... Oprosti mi, ali Lord Voldemor to verovatno i očekuje. Niti bi Smrtožderi bili iznenađeni da smo zarobili i ubili tvoju majku... najzad, to bi i oni sami učinili. Tvoj otac je trenutno na sigurnom u Askabanu... Kada dođe vreme, moći ćemo i njega da zaštitimo... pređi na pravu stranu, Drako... ti nisi ubica...

Melfoj se zagleda u Dambldora.

- Ali već sam dovede došao, zar ne? - reče on polako. - Mislili su da ću poginuti u pokušaju, ali evo me... a ti si u mojoj moći... ja sam onaj sa štapićem... ti si u mojoj milosti.

- Ne, Drako - reče Dambldor tiho. - Sada je moja milost bitna, a ne tvoja.

Melfoj ne progovori. Usta su mu bila otvorena, a ruka sa štapićem još se tresla. Hariju se učini da ju je malčice spustio...

Ali iznenada se začuše gromoviti koraci uza stepenice, i trenutak kasnije Melfoj bi odgurnut u stranu kada četvoro ljudi u crnim odorama ulete kroz vrata koja su vodila do bedema. I dalje paralizovan, netremice zureći, Hari sa užasom vide četvoro stranaca: činilo se da su Smrtožderi dobili bitku dole.

Zdepast čovek s čudnim nakrivljenim kežom astmatič-no se zakikota.

- Dambldor sateran u čošak! - reče on okrenuvši se krupnoj ženici koja je izgledala kao da mu je sestra, a koja se veselo smeškala. - Dambldor bez štapića, Dambldor sam! Odlično izvedeno, Drako, odlično izvedeno!

- Dobro večer, Amikuse - reče Dambldor smireno, kao da čoveku želi dobrodošlicu na čajanku. - A doveo si i Alektu... očaravajuće...

Žena se ljutito zakikota.

- Misliš da će ti tvoje male šale pomoći na samrti, je li? - podsmeivala se ona.

- Šale? Ne, ne, ovo su maniri - uzvratila Dambldor.

- Učini to - reče stranac koji je stajao najbliže Hariju, krupan, krakat čovek sa zamršenom sivom kosom i brkovima. Čija je crna smrtožderska odora delovala neprijatno tesna. Govorio je na način kakav Hari nikad dosad nije čuo: hrapavim lavežom od glasa. Hari je mogao da omiriše moćnu mešavinu prašine, znoja i nepogrešivog zadaha krvi, koja je dopirala iz pravca tog tipa. Njegove prljave šake imale su dugačke žućkaste nokte.

- Jesi li to ti, Fenrire? - upita Dambldor.

- Tako je - prograkta ovaj. - Da li ti je drago što me vidiš, Dambldore?

- Ne, ne mogu reći da jeste...

Fenrir Suri iskezi se pokazavši šiljate zube. Krv mu je tekla niz bradu, i on polako, opsceno obliza usne.

- Ali znaš koliko ja volim decu, Dambldore.

- Da li treba da shvatim kako sada napadaš čak i kad nije pun mesec? To je krajnje neuobičajeno... razvio si takvu žudnju za ljudskim mesom da se ne može zadovoljiti jednom mesečno?

- Tako je - reče Suri. - To te preneražava, je li, Dambldore? Plaši te?

- Pa, ne mogu da se pretvaram da mi nije pomalo odvratno - reče Dambldor. - I da, pomalo sam šokiran što je Drako pozvao baš tebe, od svih ostalih, i to u školu gde borave njegovi prijatelji...

- Nisam - dahtao je Melfoj. Nije gledao u Surog, činilo se da ne želi čak ni da ga osmotri. - Nisam znao da će i on doći...

- Nizašta ne bih propustio put u Hogvorts, Dambldore - promuklo je govorio Suri. - Ne dok god ima grla koja se mogu iščupati... ukusno, ukusno...

I on podiže žuti nokat, kojim stade da čačka prednje zube, kežeći se Dambldoru.

- Morao bih tebe da uzmem kao desert, Dambldore...

- Ne - reče četvrti Smrtožder oštro. Imao je teško lice brutalnog izgleda. - Dobili smo naređenja. Drako mora to da učini. Sada, Drako, i to brzo.

Melfoj je pokazivao manje odlučnosti nego ikad dosad. Delovao je užasnuto dok je zurio u Dambldorovo lice, koje je bilo čak bleđe i niže nego inače, jer je još više skliznuo niza zid bedema.

- Ako mene pitate, taj ionako neće još dugo - reče čovek sa iskrivljenim licem, praćen dahtavim kikotom svoje sestre. - Vidite ga... Šta ti se dogodilo, Dambi?

- O, slabija otpornost, sporiji refleksi, Amikuse -reče Dambldor. - Ukratko, starost... jednog dana će se to možda desiti i tebi... ako budeš imao sreće...

- Šta to znači, šta to znači? - povika Smrtožder, iznenada postavši agresivan. - Uvek isti, je l' da, Dambi, pričaš i ništa ne radiš, ništa! Ne znam čak ni zašto se Mračni gospodar trudi da te ubije! Hajde, Drako, učini to!

Ali u taj čas se začuše novi zvuci komešanja ispod njih, i neko povika: - Blokirali su steienice... Redukto! REDUKTO!

Harijevo srce zaigra: znači ovih četvoro nisu u potpunosti eliminisali one koji su im se suprotstavljali, već su se samo probili kroz bitku do vrha tornja i, po onome što je čuo, stvorili barijeru za sobom...

- Sada, Drako, brzo! - reče ljutito čovek sa brutalnim licem.

Ali Melfojeva ruka je tako gadno drhtala da jedva da je mogao nišanići.

- Ja ću - zareža Suri krenuvši ka Dambldoru ispruženih ruku i iskeženih zuba.

- Rekao sam ne! - povika čovek sa brutalnim izrazom lica. Zatim usledi blesak svetlosti i vukodlak beše odbačen s puta. Udario je u bedeme i zateturao se, delujući mahnito. Harijevo srce je tako jako bubnjalo da mu se činilo nemogućim da niko ne može da ga čuje kako tu stoji, zarobljen Dambldorovom čini... Kada bi samo mogao da se pomeri, mogao bi da nanišani kletvu ispod ogrtača...

- Drako, učini to, ili se pomeri u stranu da jedan od nas... - zakrešta žena, ali baš u tom trenu vrata bedema se ponovo otvoriše i na njima stajaše Snejp, stežući štapić u ruci dok je osmatrao scenu crnim očima, od Dambldora naslonjenog na zid, do četiri Smrtoždera, uključujući i razgnevljenog

vukodlaka, i Melfoja.

- Imamo problem, Snejpe - reče dežmekasti Amikus, čiji su pogled i štapić bili fiksirani na Dambldora - čini se da dečak nije u stanju...

Ali neko drugi takođe izgovori Snejppovo ime, posve nežno.

- Severuse...

Taj zvuk uplaši Harija više od bilo čega što je iskusio tokom cele te večeri. Po prvi put, Dambldor je preklinjao.

Snejp ništa ne reče, već kroči napred i grubo odgurnu Melfoja s puta. Troje Smrtoždera povukoše se unazad bez reči. Čak je i vukodlak delovao zaplašeno.

Snejp je na trenutak zurio u Dambldora, a na strogim crtama njegovog lica pojavio se odbojnost i mržnja.

- Severuse... molim te...

Snejp podiže štapić i uperi ga direktno u Dambldora.

- Avada kedavra!

Mlaz zelene svetlosti pokulja iz vrha Snejppovog štapića i pogodi Dambldora pravo u grudi. Harijev urlik užasa ne napusti grlo. Tih i nepomičan, bio je prisiljen da gleda kako Dambldor biva odbačen u vazduh: na delić sekunde činilo se da visi ispod svetleće lobanje, a zatim polako pade naniže, poput velike krpene lutke, preko bedema i van vidika.

28. Prinčev beg

Hari oseti kao da je i on bačen kroz prostor: što se nije dogodilo... nije moglo da se dogodi...

- Izlazite odavde, brzo - reče Snejpe.

On zgrabi Melfoja za kragnu i prisili ga da izađe kroz vrata pre svih. Suri i debeli brat i sestra krenuše za njima, uzbuđeno dahćući. Kada su nestali kroz vrata, Hari shvati da može ponovo da se kreće. Ono što ra je sada držalo paralizovanog uza zid nije bila magija, već užas i šok. On zbacila nevidljivi ogrtač u stranu dok je Smrtožder brutalnog lica, poslednji koji je napustio vrh tornja, nestajao kroz vrata.

- Petrifikus totalus!

Smrtožder se presamiti kao da je pogođen nečim teškim u leđa, i pade na tlo, krut kao voštana figura, ali jedva da je ucario o pod, a Hari ga već preskoči i potrča niza zamračeno stepenište.

Užas je kidao Harijevo srce... morao je da dođe do Dambldora i morao je da uhvati Snejpa... te dve stvari bile su nekako povezane... mogao bi da izmeni ono što se dogodilo ako ih zadrži obojicu na istom mestu... Nemoguće da je Dambldor umro...

On preskoči poslednjih deset stepenika spiralnog stepeništa i stade tamo cce je sleteo, uzdignutog štapića: jedva osvetljen hodnik bio je prepun prašine. Pola tavanice se urušilo a pred njim je besnela bitka, ali čak i dok je pokušavao da razazna ko ce s kim bori, čuo je taj mrski glas kako viče: - Gošovo je, vreme je da idemo! - i video Snejpa kako nestaje iza ugla na udaljenom kraju hodnika. Izgleda da su se on i Melfoj probili kroz bitku nepovređeni. Kada je Hari jurnuo za njima, jedan od boraca izdvoji se iz bitke i polete na njega: beše to vukodlak, Suri. Bio je na Hariju pre nego što je Hari stigao da podigne štapić: on pade na leđa, prljave umršene kose preko lica, i dok mu je miris znoja i krvi ispunjavao nozdrve i usta, osećao je vreo pohlepan dah na svome grlu...

- Petrifikus totalus!

Hari oseti kako Suri pada na njega. Uz neizmeran trud on odgurnu vukodlaka sa sebe na pod, baš kada zrak zelene svetlosti polete ka njemu. On se sagnu i potrča glavom napred u borbu. Njegova stopala ugaziše u nešto gnjecavo i klizavo na podu i on se zatetura. Dva tela ležala su licem nadole u barici krvi, ali nije imao vremena da to pobliže ispita. Hari je sada video crvenu kosu kako poput plamena leti ispred njega: Džini se borila sa zdepastim Smrtožderom, Amikusom, koji je bacao kletvu za kletvom ka njoj, a ona ih je izbegavala. Amikus se kikotao uživajući u tome: - Krucio... Krucio... ne možeš doveka ilesaši, leioši...

- Ošamuti! - povika Hari.

Njegova kletva pogodi Amikusa u grudi: ovaj bolno zaskviča kao svinja, polete i udari u suprotni zid, zatim skliznu niz njega i nestade sa vidika iza Rona, profesorke Mek Gonagal i Lupina, koji su

se svako ponaosob borili sa po jednim Smrtožderom: iza njih, Hari vide Tonks kako se bori sa ogromnim plavokosim čarobnjakom, čije su kletve letele u svim pravcima, da bi se rikošetirale o zidove oko njih, lomeći kamenje, razbijajući obližnje prozore...

- Hari, odakle si ti došao? - viknu Džini, ali nije imao vremena da joj odgovori. On spusti glavu i potrča napred, za dlaku izbegavši eksploziju koja je prasnula iznad njegove glave, sve ih zasipajući komadićima zida: Snejp ne sme da pobegne, mora da sustigne Snejpa...

- Evo ti na! - povika profesorka Mek Gonagal, i Hari spazi Smrtožderku, Alektu, kako beži niz hodnik sa rukama iznad glave, dok joj je brat bio za petama. Hari pojuri ka njima, ali spotaće ce o nešto i sledećeg časa je ležao preko nečijih nogu: osvrnuvši se, vide Nevilovo blede, okruglo lice prislonjeno uz pod.

-Nevile, da li si...?

- Dobr sam - promrmlja Nevil držeći se za stomak. -Hari... Snejp i Melfoj... protrčal ov da...

- Znam, za njima sam! - reče Hari naciljavši s poda kletvu u pravcu ogromnog plavokosog Smrtoždera koji je izazivao najveći kaos: čovek zaurla od bola kada ga čin pogodi u lice. On se okrenu, zatetura, a zatim pojuri za bratom i sestrom Smrtožderima.

Hari se pridiže s poda i stade da trči niz hodnik, ne mareći za eksplozije koje su dopirale iza njega, krike drugih da se vrati, i nemi zov silueta na tlu, čiju sudbinu još nije znao...

On skrenu za ćošak, patika klizavih od krvi. Snejp je imao ogromnu prednost... da li je moguće da je već ušao kroz vitrinu u Sobi po potrebi, ili je Red preduzeo mere da je obezbedi, sprečivši Smrtožderima odstupnicu u tom pravcu? Nije mogao da čuje ništa izuzev sopstvenog lupanja stopala i bubnjanja srca dok je hitao niz sledeći prazan hodnik, ali zatim spazi krvav otisak stopala koji je pokazivao da je barem jedan od odbeglih Smrtoždera krenuo ka ulaznim vratima... možda je Soba po potrebi zaista blokirana...

On zađe iza još jednog ćoška i kraj njega prolete kletva; on skoči iza oklopa koji eksplodira; video je brata i sestru Smrtoždere kako trče niz mermerne stepenice ispred i nišane uroke ka njemu, ali su samo pogodili nekoliko veštica sa perikama u portretu na međuspratu, koje vrišteći otrčaše u susedne slike. Dok je preskakao olupinu oklopa, Hari začu još više povika i vriske. Činilo se da su se probudili i ostali stanovnici zamka...

On pohita ka prečici, nadajući se da će preteći brata i sestru i približiti se Snejpu i Melfoju, koji su do sada sigurno već stigli do zemljišta zamka. Setivši se da preskoči nestajući stepenik na pola puta niza skrivene stepenice, on izlete iza tapiserije na dnu i potrča niz hodnik u kojem se nalazila grupica uezverenih Haflpafovaca u pidžamama.

- Hari! Čuli smo buku, a neko je rekao nešto o Mračnom znaku... - poče Erni Mekmilan.

- Sklanjaj mi ce s puta! - povika Hari oborivši dva dečaka u stranu dok je žurio ka međuspratu i ostatku mermernog stepeništa. Ulazna hrastova vrata bila su širom razvaljena; na kamenim pločama bilo je krvavih mrlja, a nekoliko uplašanih učenika stajalo je uza zid, jedno ili dvoje i dalje skrupčani s rukama preko lica. Džinovski grifindorski peščanik pogodila je kletva, i rubini su još padali iz njega, uz glasan zveket, po kamenim pločama hodnika...

Hari prelete preko Ulazne dvorane i istrča na mračno zemljište. Jedva je razaznao tri siluete kako trče preko travnjaka, zaputivši se ka kapijama, iza kojih će moći da se prebace... behu to, kako mu se učinilo, ogromni plavokosi smrtožder i, malko ispred njega, Snejp i Melfoj...

Hladan noćni vazduh napao je Harijeva pluća dok je mahnito trčao za njima. Video je blesak svetlosti u daljini, koji je na trenutak osvetlio one koje je lovio. Nije znao šta je to bilo, ali je nastavio da trči, još predaleko da bi ih dobro nanišanio kletvom...

Još jedan blesak, povici, povratna paljba zrakova svetlosti i Hari shvati: Hagrid je izašao iz kolibe i pokušava da zaustavi Smrtoždere da ne pobegnu, i mada je svakim udisajem kidao sebi pluća, a u grudima ga probadalo, peklo kao vatra, Hari potrča još brže kada mu neželjen glasić u glavi reče: ne Hagrida... ne u Hagrida...

Nešto silovito pogodi Harija pri dnu leđa i on pade napred, licem udarivši u zemlju, a krv mu pokulja iz obe nozdrve: znao je, još dok se okretao, sa štapićem na gotovs, da ga sustižu brat i sestra koje je pretekao svojom prečicom...

- Imiedimenta! - povika on dok se okretao, čučnuvši uz mračno tle, i nekim čudom njegova kletva

pogodi jedno od njih, koje se zatetura i pade, spotičući ono drugo. Hari skoči i nastavi da trči za Snejpom...

A sada najzad vide ogromni obris Hagrida, osvetljen svetlošću mladog meseca, koji se iznenada pomolio iza oblaka. Plavokosi Smrtožder je nišanio kletvu za kletvom na čuvara lovišta, ali Hagridova neizmerna snaga, i očvrsnula koža koju je nasledio od svoje džinovske majke izgleda da su ga štitili. Snejp i Melfoj pak i dalje su trčali. Uskoro će biti iza kapije, i moći će da se irebace...

Hari prolete kraj Hagrida i njegovog protivnika, nanišani Snejpova leđa i povika - Ošamuti!

Promašio je. Zrak crvene svetlosti prozujua pored Snejpove glave; Snejp povika: - Beži, Drako! - I okrenu se. Sa udaljenosti od dvadesetak metara, on i Hari osmotriše jedan drugog pre nego što istovremeno podigoše štapiće.

-Kruc...

Ali Snejp je parirao čin, odbacivši Harija unazad pre no što je mogao da je završi. Hari se prevrnu i ponovo podiže na noge kada ogromni Smrtožder iza njega povika: - Insendio! - Hari začu eksploziju i razigrana narandžasta svetlost ih sve preplavi: Hagridova kuća je gorela.

- Feng je unutra, ti zli...! - zagrmje Hagrid.

- Kruc... - povika Hari po drugi put nišaneći siluetu pred sobom, osvetljenu razigranim plamenovima, ali Snejp opet blokira čin. Hari ga vide kako se zlobno kezi.

- Nema vajde da bacaš neoprostive kletve, Poteru! -povika on preko zvuka komešanja plamena, Hagridovih urlika i divljačkog kevtanja zarobljenog Fenga. - Nemaš ni petlje, ni sposobnosti...

- Zarob... - zagrmje Hari, ali Snejp odbi čin gotovo lenjim trzajem ruke.

- Uzvрати mi! - zaurla Hari na njega. - Uzvрати, ti kukavički...

- Kukavicom si me nazvao, je li, Poteru? - povika Snejp. - Tvoj otac me nikada ne bi napao sem ukoliko nije bilo četvorica na jednog, kako bi njega zvao, pitam se?

- Ošamu...

- Opet si osujećen, i bićeš, iznova i iznova, sve dok ne naučiš da držiš jezik za zubima, a um zatvoren, Poteru! - kezio se Snejp, ponovo odbivši kletvu. - Hajde, sada! - povika on ogromnom Smrtožderu iza Harija. - Vreme je da nestanemo, pre nego što se pojavi Ministarstvo...

-Imiedi...

Ali pre no što je uspeo da dovrši ovaj urok, Harija pogodi neizdrživ bol: on se presamiti u travi, začu nekog kako vrišti, sigurno će umreti od ove agonije, Snejp će ga mučiti do smrti ili ludila...

- Ne! - zagrmje Snejp i bol prestade naglo kao što je i otpočeo. Hari je ležao sklupčan na tamnoj travi, stežući štapić i dahćući. Negde iznad njega Snejp je vikao: - Jeste li zaboravili na naša naređenja? Poter pripada Mračnom gospodaru... ostavićemo ga! Idite! Idite!

I Hari oseti kako zemlja podrhtava pod njegovim licem kada se brat i sestra i ogromni Smrtožder povinovaše tom nalogu, potrčavši ka kapiji. Hari ispusti neartikulisan krik besa: u tom trenutku, nije ga bilo briga da li će živeti ili umreti; odgurnuvši se nazad na noge, on stade da slepo tumara ka Snejpu, čoveku koga je sada mrzeo koliko i samog Voldemora...

- Sektum...

Snejp zamahnu štapićem i kletva je po ko zna koji put bila odbijena. Ali Hari je sada bio na tek nekoliko stopa od njega i najzad je jasno mogao da vidi Snejpov izraz lica. Više se nije zlobno cerio ili kezio: razbuktnali plamenovi sada su pokazivali lice puno besa. Sabravši svu svoju moć koncentracije, Hari pomisli: - Levi...

- Ne, Poteru! - zavrišta Snejp. Začu se glasno TRAS i Hari polete unazad, ponovo iz sve snage tresnuvši o tlo, a ovaj put mu štapić izlete iz ruke. Morao je da čuje Hagrida kako viče i Fenga kako zavija dok mu se Snejp približavao i gledao naniže, me je on ležao, razoružan i bespomoćan kao što je i Damblodor bio. Snejpovo blede lice, osvetljeno razbuktalom kolibom, beše ispunjeno mržnjom baš kao što je bilo i pre nego što je prokleo Damblodora.

- Usuđuješ se da koristiš moje sopstvene čini protiv mene? Ja sam taj koji ih je izmislio... ja, Polukrvni Princ! A ti bi da okreneš moje tvorevine protiv mene, kao i tvoj prljavi otac, je li? Ne bih rekao... ne!

Hari skoči prema svom štapiću. Snejp ga pogodi urokom i on odlete nekoliko metara dalje u mrak, izvan vidika.

- Ubij me, onda - prodahta Hari, koji uopšte nije osećao strah, već samo bes i prezir. - Ubij me kao što si i njega ubio, ti kukavice...

- NEMOJ... - vrisnu Snejp, a lice mu iznenada postade mahnito, neljudsko, kao da je u bolovima, kao i pas koji je kevtao i zavijao, zarobljen u gorućoj kući iza njih -...DA ME ZOVEŠ KUKAVICOM!

I on štapićem zapara vazduh: Hari oseti kako ga nešto belo i usijano, nalik biču, udara po licu, te polete unazad na zemlju. Svetlaci mu nagrnuše na oči i na trenutak mu sav dah iščile iz tela, a zatim začu lepet krila iznad sebe i nešto ogromno zakloni zvezde: Bakbik je poleteo na Snejpa, koji se zatetura unazad dok su gadkandže oštre kao brijač rasecale. Dok se Hari podizao u sedeći položaj, glave još potresene od poslednjeg sudara sa zemljom, on vide Snejpa kako trči što je brže mogao, dok je ogromna zver letela za njim, krešteći kao što je Hari nikada nije čuo da krešti...

Hari se uz napor pridiže, ošamućeno se osvrćući u potrazi za štapićem, nadajući se da će opet moći da pojuri za njima, ali dok je prstima petljao po travi, bacajući grančice u stranu, znao je da će biti prekasno, i naravno, dok je pronašao svoj štapić i okrenuo se, video je samo hipogrifa kako kruži oko kapije. Snejp je uspeo da se irebaci odmah iza granica škole.

- Hagrid - promrmlja Hari, i dalje van sebe, osvrćući se naokolo. - HAGRIDE?

On se zatetura ka zapaljenoj kući dok je iz plamena izranjala ogromna silueta noseći Fenga na leđima. Ispustivši zahvalan usklik, Hari pade na kolena. Svaki delić tela mu je drhtao, sve ga je bolelo, dok bi ga svaki udisaj bolno probadao.

- Jesi li dobro, Hari? Je li sve u redu? Pričaj sa mnom, Hari...

Hagridovo ogromno, čupavo lice leluvalo se pred Harijem zaklanjajući zvezde. Hari je mogao da namiriše spaljeno drvo i pseću dlaku; on pruži ruku i oseti Fengovo umirujuće toplo i živo telo kako drhti kraj njega.

- Dobro sam - prodahta Hari. - A ti?

- Neg' šta, neg' sam dobro... treba još od toga da se mene dokrajči.

Hagrid stavi šake Hariju ispod pazuha i podiže ga takvom silinom da Harijeva stopala za tren napustiše tlo, pre no što ga Hagrid ponovo postavi uspravno. Morao je da vidi kako krv teče niz Hagridov obraz, iz duboke rasekotine ispod njegovog oka, koje se sve brže nadimalo.

- Trebalo bi da ugasimo tvoju kuću - reče Hari - čin je Agvamenti...

- Znao sam da ide još tak'o - promumla Hagrid, podiže oprljen, ružičast kišobran na cvetiće, i reče: -Agvamenti!

Mlaz vode polete iz vrha kišobrana. Hari podiže ruku sa štapićem, koja je bila teška kao olovo, pa i on promrmlja: - Agvamenti! - On i Hagrid nastaviše zajedno da polivaju kuću vodom sve dok nisu ugasili i poslednji plamen.

- Nije toliko loše - reče Hagrid pun nade nekoliko minuta kasnije, gledajući u zadimljenu ruševinu.

-Niš'a š'o Dambldor neće moć da popravi...

Hari oseti kidajući bol u stomaku na pomen tog imena. U tišini i mirnoći, obuze ga užas.

- Hagride...

- Baš sam veziv'o nožice nekol'cini drvobrižnika, ka' sam ih čuo kak' dolaze - reče Hagrid tužno, još zureći u svoju uništenu kolibu. - Biće da su skroz-naskroz sagoreli, sirotani maleni...

- Hagride...

- Ali š'a je sve to bilo, Hari? Samo sam vid'o onije Smrtoždere kak' trče iz pravca zamka, al' š'a je kog vraga Snejp tražijo sas njima? Gde je sad pa on nest'o... je li ih i on jurio?

- On... - Hari pročisti grlo; bilo je suvo od panike i dima. - Hagride, on je ubio....

- Ubijo? - reče Hagrid glasno, zureći odozgo u Harija. - Snejp ubijo? O čemu ti to, Hari?

- Dambldora - reče Hari. - Snejp je ubio... Dambldora.

Hagrid ga samo pogleda, a ono malo lica što mu je bilo vidljivo beše tupo, ne shvatajući.

- Š'a sa Dambldorom, Hari?

- Mrtav je. Snejp ga je ubio...

- Ne govori to - reče Hagrid grubo. - Snejp da ubije Dambldora... ne budi glup, Hari. Š'a ti bi da tak' govoriš?

- Video sam kako se to dogodilo.

- Nisi mog'o.

- Video sam, Hagrida.

Hagrid odmahnu glavom. Na licu mu se ogledala neverica, ali pomešana sa saosećanjem, i Hari je znao da Hagrid misli kako je Hari pretrpeo udarac u glavu, da je zbunjen, možda zbog posledica neke kletve...

- Ono š'o se sigurno zbilo jeste da je Dambldor naredijo Snejpu da pođe sas ti Smrtožderi - reče Hagrid samouvereno. - Valjda mora da održi svoju varku. Čuj, ajd' da te vratimo u školu. Idemo, Hari...

Hari nije pokušavao da se raspravlja ili da objašnjava. I dalje se nekontrolisano tresao. Hagrid će ionako uskoro i sam saznati... Kada su usmerili korake nazad ka zamku, Hari vide da je mnogo prozora sada osvetljeno: mogao je jasno da zamisli prizor unutra, dok ljudi idu iz sobe u sobu, govoreći jedni drugima da su Smrtožderi ušli, kako je Znak zasjao nad Hogvortsom, kako mora da je neko ubijen...

Ulazna hrastova vrata pred njima stajala su otvorena, bacajući svetlost na put i travnjak. Polako, nesigurno, ljudi u kućnim haljinama silazili su niza stepenice, nervozno se osvrćući u potrazi za nekim znakom Smrtoždera koji su pobjegli u noć. Harijev pogled je, međutim, bio fiksiran na tlo u podnožju najvišeg tornja. Zamišljao je kako vidi crno, sklupčano obličje što leži dole u travi, iako je zaista bio predaleko da bi išta slično mogao da vidi. Međutim, dok je bez reči zurio u mesto gde je mislio da leži Dambldorovo telo, vide nekoliko ljudi kako polako kreću tamo.

- Š'a to svi glede? - reče Hagrid dok su on i Hari prilazili ulazu u zamak, sa Fengom koji im se pribio što je mogao bliže uz noge. - Š'a to leži na travi? - dodade Hagrid oštro, zaputivši se smesta ka astronomskom tornju, gde se okupila grupica ljudi. - Vi'iš to, Hari? Odma' u podnožju tornja? Baš ispod Znaka... bokca mu... ne misliš da je neko bačen...?

Hagrid začuta, jer je ta misao očigledno bila isuviše užasna da bi je naglas izgovorio. Hari je išao uz njega, osećajući bolove u licu i nogama, tamo gde su ga raznorazne čini pogađale u toku poslednjih pola sata, iako je bio čudnovato izmešten iz svega toga, kao da se to desilo nekom drugom. Ono što je bilo stvarno i neizbežno bio je taj užasan osećaj stezanja u njegovim grudima...

On i Hagrid kretali su se kao u snu kroz žamoreću gomilu sve do samog pročelja, vde su zapanjeni učenici i nastavnici ostavili prazan prostor.

Hari začu Hagridov jecaj bola i šoka, ali ovaj nije prestao da hoda. Išao je polako napred sve dok nije došao do mesta me je Dambldor ležao, i čučnuo kraj njega. Hari je znao da nema nade, još od trenutka kada je telosvezujuća kletva kojom ga je Dambldor držao popustila, znajući da je to moglo da se desi samo ako je onaj koji ju je bacio bio mrtav. Ali ipak, ničim nije bio pripremljen na ovaj ovde prizor njega, raširenih udova, slomljenog: najvećeg čarobnjaka od svih koje je Hari ikada sreo, ili će sresti.

Dambldorove oči bile su zatvorene. Da nije bilo čudnog ugla pod kojim su mu ležale ruke i noge, izgledao bi kao da spava. Hari pruži ruku, ispravi polumesečaste naočari na nakrivljenom nosu i svojim rukavom obrisu kap krvi koja mu se slivala niz usta. Zatim se zagleda u mudro staro lice i pokuša da pojmi ogromnu i nespoznatljivu istinu: da Dambldor više nikada neće progovoriti s njim, da više nikada neće moći da mu pomogne...

Maca iza Harija je žamorila. Nakon dugog, dugog vremena, postade svestan da kleči na nečem tvrdom, te spusti pogled.

Medaljon koji su uspeli da ukradu nekoliko sati ranije ispao je iz Dambldorovog džepa. Otvorio se, možda usled sile kojom je udario o tlo. I mada više nije mogao da oseti veći šok, užas ili tugu no što ih je već osećao, Hari je znao, dok ga je uzimao, da nešto nije u redu...

On stade da okreće medaljon u rukama. Ovaj nije bio ni izbliza velik kao medaljon kojeg se sećao da je video u situ-za-misli, niti je na njemu bilo ikakvih oznaka, ni traga kitnjastom slovu S koje je trebalo da predstavlja Sliterinov znak. Štaviše, u njemu se nije nalazilo ništa osim parčeta ispresavijanog pergamenta koje je bilo stišnjeno na mesto me je trebalo da se nalazi portret.

Automatski, ne razmišljajući o tome šta radi, Hari izvuče komadić pergamenta, otvori ga, i pročita pod svetlošću mnogobrojnih štapića koji su sada bili upaljeni iza njega:

Mračnom gosiodaru Znam da ću biti mrtav mnogo pre nego što ovo

pročitaš,

ali želim da znaš da sam ja taj koji je otkrio tvoju tajnu. Ukrao sam pravi Horkruks u nameravam da Za unšitim što pre budem mogao.

Suočavam se sa smrću u nadi da ćeš, kada sretneš sebi ravnog, biti ponovo smrtan.

R.A.B.

Hari nije znao šta ta poruka znači, niti ga se ticalo. Samo je jedno bilo važno: ovo nije Horkruks. Dambldor je oslabio sebe ispijajući onaj užasni napitak ni zbog čega. Hari zgužva pergament u ruci, a oči stadoše da ga peku od suza, a iza njega Feng je počeo da zavija.

29. Feniksova tužbalica

-Dođ' vamo, Hari... -Ne.

- Ne mo'š da ostaneš ovdje, Hari... hajd', sad... -Ne.

Nije želeo da napusti Dambldora, nije želeo da se bilo gde pomeri. Hagridova ruka na njegovom ramenu je drhtala. A zatim drugi glas reče: - Hajde, Hari.

Mnogo manja i toplija šaka uhvati ga za ruku i povuče ga nagore. On se povinova njenom stisku bez razmišljanja. Tek kada je slepo krenuo kroz gomilu, shvatio je, po tragu cvetnog mirisa, da ga Džini odvodi u zamak. Okruživali su ga nerazaznatljivi glasovi, jecaji i povici koji su parali noć, ali Hari i Džini su išli dalje, uza stepenice do Ulazne dvorane: lica su se leljala po ivici Harijevog vidokruga, ljudi su piljili u njega, šaputali, pitali ce, a kada su se zaputili ka mermernom stepeništu, grifindorski rubini zasijaše na podu kao kapi krvi.

- Idemo u bolničko krilo - reče Džini.

- Nisam povređen - reče Hari.

- Naređenja Mek Gonagalove - reče Džini. - Svi su tamo, Ron i Hermiona, i Lupin i svi...

U Harijevim grudima ponovo se probudi strah: zaboravio je na nepomična tela koja je ostavio za sobom.

- Džini, ko je još mrtav?

- Ne brini, niko od nas.

- Ali Mračni znak... Melfoj je rekao da je zakoračio preko tela...

- Zakoračio je preko Bila, ali sve je u redu, živ je. Međutim, po tonu njenog glasa, Hari je znao da nešto nije u redu.

- Da li si sigurna?

- Naravno da sam sigurna... on je... malko je razbucan, ništa više. Suri ga je napao. Madam Pomfri kaže da više... više neće izgledati kao pre... - Džinin glas je malko zadrhtao. - Ne znamo zaista kakve će sve biti posledice... mislim, pošto je Suri vukodlak, ali nije u tom trenutku bio preobražen.

- Ali ostali... bilo je još tela na zemlji...

- Nevil je u bolničkom krilu, ali Madam Pomfri misli da će se potpuno oporaviti, a profesor Flitvik je bio onesvećen, ali je u redu, samo je malko potresen. Insistirao je da ode gore da se postara za Revenklovce. I jedan Smrtožder je mrtav, pogodila ga je ubilačka kletva koju je onaj ogromni plavokosi ispaljivao na sve strane... Hari, da nismo imali tvoj feliks napitak, mislim da bismo svi bili pobijeni, ali čini se da nas je sve za dlaku promašivalo...

Oni dođoše do bolničkog krila: gurnuvši vrata, Hari vide Nevila kako leži, očigledno usnuo, u krevetu kraj vrata. Ron, Hermiona, Luna, Tonks i Lupin skupili su se oko drugog kreveta, na suprotnom kraju bolničkog odeljenja. Kada su začuli da se vrata otvaraju, svi podigoše pogled. Hermiona potrča ka Hariju i zagrlila ga. I Lupin krenu ka njemu, delujući zabrinuto.

- Hari, jesi li dobro?

- Dobro sam... kako je Bil?

Niko mu ne odgovori. Hari pogleda preko Hermioninog ramena i vide neprepoznatljivo lice kako leži na Bilovom jastuku, toliko gadno pokidano i rasečeno da je delovalo groteskno. Madam Pomfri mu je natapala rane nekom zelenom mašću oštrog mirisa. Hari se setio kako je Snejp s lakoćom zacelio Melfojeve rane od Sektumsempre svojim štapićem.

- Zar ih ne možete popraviti nekom čini, ili tako nešto? - upita on bolničarku.
- Nijedna čin neće delovati na ove rane - reče Madam Pomfri. - Pokušala sam sve što znam, ali nema leka za ujed vukodlaka.

- Ali nije ugrizen tokom punog meseca - reče Ron, koji je zurio u bratovljevo lice kao da bi nekako mogao da ga isceli pogledom. - Suri se nije preobrazio, pa Bil sigurno neće biti... pravi...?

On neeigurno pogleda u Lupina.

- Ne, ne verujem da će Bil biti pravi vukodlak - reče Lupin - ali to ne znači da neće biti određene kontaminacije. To su uklete rane. Mala je verovatnoća da će ikada u potpunosti zarasti, a... a Bil bi u budućnosti mogao da poprimi neke vučje osobine.

- Ipak, Dambldor će možda znati nešto što bi upalilo - reče Ron. - Gde je on? Bil se borio sa tim manijacima po Dambldorovom naređenju, Dambldor mu duguje, ne može da ga ostavi u ovakvom stanju...

- Rone... Dambldor je mrtav - reče Džini.

- Ne! - Lupin je mahnito gledao čas u Džini, čas u Harija, kao da se nada da će joj Hari možda protivurečiti, ali kada to Hari ne učini, Lupin se sruči u stolicu kraj Bilovog kreveta, rukama prekrivši lice. Hari nikada nije video da je Lupin izgubio kontrolu. Osećao se kao da je neželjeni posmatrač nečeg ličnog, nepristojnog. Okrenuo se i umesto njega pogledao u Rona, razmenivši nemi pogled kojim je potvrdio ono što je Džini rekla.

- Kako je umro? - prošaputa Tonks. - Kako se to dogodilo?

- Snejp ga je ubio - reče Hari. - Ja sam bio prisutan, sve sam video. Stigli smo nazad do astronomskog tornja, jer se tamo nalazio Znak... Dambldoru nije bilo dobro, bio je slab, ali mislim da je shvatio da je u pitanju zamka kada je čuo nečije korake kako trče uza stepenice. Učinio me je nepokretnim, nisam ništa mogao da uradim, bio sam pod nevidljivim ogrtačem... a onda je Melfoj došao kroz vrata i razoružao ga kletvom...

Hermiona šakama poklopi usta, a Ron zahropta. Lunine usne zadrhtaše.

- ...došli su još neki Smrtožderi... a onda Snejp... i Snejp je to uradio. Avadu kedavru. - Hari nije mogao da nastavi.

Madam Pomfri briznu u plač. Niko nije obratio pažnju na nju izuzev Džini, koja prošaputa: - Psst! Slušajte!

Gutajući suze, Madam Pomfri prisloni prste na usta. širom razrogačenih očiju. Negde napolju u tmimi, feniks je zapevao, na način kakav Hari nikada nije čuo, potresnu tužbalicu zastrašujuće lepote. I Hari oseti, kao što je i pre osećao kada je u pitanju pesma feniksa, da se muzika nalazi unutar njega, a ne izvan: kao da je njegova sopstvena tuga magijom pretvorena u pesmu koja je odjekivala preko zemljišta i kroz prozore zamka.

Nije znao koliko su svi zajedno stajali tu, slušajući zvuke sopstvenog bola, ali se činilo kao da su se tek mnogo, mnogo kasnije vrata bolničkog krila ponovo otvorila, i profesorka Mek Gonagal ušla u odeljenje. Kao i svi ostali, nosilaje tragove skorašnje borbe: na licu je imala ogrebotine, a odora joj je bila poderana.

- Moli i Artur su na putu - reče ona, a magija muzike kao da se prekinu. Svi se prenuše kao da se bude iz transa, ponovo se okrećući da pogledaju u Bila, ili da protrljaju oči, zavrte glavom. - Hari, šta se dogodilo? Po Hagridovoj priči, ti si bio sa profesorom Dambldorom kada je... kada se to dogodilo. On kaže da je profesor Snejp bio umešan u neku...

- Snejp je ubio Dambldora - reče Hari.

Ona je zurila u njega na trenutak, a zatim stade zabrinjavajuće da se zanosi. Madam Pomfri, koja se izgleda malo pribrala, pritrča, niotkuda stvorivši stolicu, koju zatim gurnu pod Mek Gonagalovu.

- Snejp - ponovi Mek Gonagalova padajući na stolicu. - Svi smo se pitali... ali on mu je verovao... uvek... Snejp... ne mogu da poverujem...

- Snejp je bio veoma vešt oklumens - reče Lupin netipično oštrim glasom. - Oduvek smo to znali.

- Ali Dambldor se kleo da je on na našoj strani! - prošaputa Tonks. - Oduvek sam mislila da Dambldor zna nešto o Snejpu što mi ne znamo...

- Oduvek je nagoveštavao da ima neoboriv dokaz sauno veruje Snejpu - promrmlja profesorka Mek Gonagal brišući uglove svojih suznih očiju maramicom obrubljenom tartanom. - Mislim... sa

Snejpovom prošlošću... naravno da su se ljudi pitali... ali bi im Dambldor eksplicitno rekao da je Snejpovo pokajanje potpuno iskreno... nije želeo da čuje ni reč protiv njega!

- Voleo bih da znam šta mu je Snejp rekao da bi ga ubedio - reče Tonks.

- Ja znam - reče Hari, i svi se okrenuše da ga pogledaju. - Snejp je Voldemoru preneo informacije zbog kojih je Voldemor krenuo na moje mamu i tatu. A onda je Snejp rekao Dambldoru kako tada nije shvatio šta radi, da mu je stvarno žao što je to učinio, da mu je žao što su mrtvi.

- A Dambldor je poverovao u to? - reče Lupin s nevericom. - Dambldor je poverovao Snejpu da mu je žao što je Džejms mrtav? Snejp je mrzeo Džejmsa...

- A nije mislio ni da je moja majka išta vrednija - reče Hari - zato što je bila iz normalne porodice... „Blatokrvna“, tako ju je zvao...

Niko nije upitao Harija odakle sve ovo zna. Činilo se da su svi izgubljeni od užasnog šoka, dok pokušavaju da svare čudovišnu istinu onoga što se zbilo.

- Ja sam kriva za sve - iznenada reče profesorka Mek Gonagal. Delovala je dezorijentisano, uvrćući svoju mokru maramicu u rukama. - Moja krivica. Ja sam poslala Filijusa da večeras ode po Snejpa, ja sam ga pozvala da dođe i da nam pomogne! Da nisam upozorila Snejpa šta se događa, on nikada ne bi udružio snage sa Smrtožderima. Ne verujem da je znao da su oni tu pre nego što mu je Filijus rekao, mislim da nije znao da dolaze.

- Nisi ti kriva, Minerva - reče Lupin odlučno. - Svi smo želeli pojačanje, bilo nam je drago što smo mislili da je Snejp na putu da nam se pridruži...

- Znači, kada se priključio borbi, pridružio se Smrtožderima? - upita Hari, koji je želeo da sazna svaki detalj Snejpove dvoličnosti i sramote, grozničavo prikupljajući još dokaza da ga mrzi, da se zakune na osvetu.

- Ne znam kako se sve tačno dogodilo - reče profesorka Mek Gonagal rastrojeno. - Sve je tako zbujujuće... Dambldor nam je rekao da će napustiti školu na nekoliko sati i da bi trebalo da patroliramo hodnicima, za svaki slučaj... Remus, Bil i Nimfadora trebalo je da nam se pridruže... i tako smo patrolirali. Sve je izgledalo mirno. Svaki tajni prolaz koji je vodio iz škole bio je pokriven. Znali smo da niko ne može da doleti, na svakom ulazu u zamak stajale su moćne čini. I dalje ne znam kako su Smrtožderi mogli da uđu...

- Ja znam - reče Hari, i ukratko objasni sve o paru nestajućih vitrina i magijskom prolazu koji formiraju. - Ušli su kroz Sobu po potrebi.

On gotovo protiv svoje volje pogleda Rona, a zatim Hermionu, koji su izgledali očajno.

- Zabrljao sam, Hari - reče Ron sumorno. - Uradili smo kao što si nam i rekao: proverili smo Banditovu mapu i nismo mogli da nađemo Melfoja na njoj, pa smo pomislili kako mora da je u Sobi po potrebi, te smo Džini, Nevil i ja sišli da motrimo na nju... ali je Melfoj uspeo da prođe pored nas.

- Izašao je iz Sobe nekih sat vremena nakon što smo počeli da držimo stražu - reče Džini. - Bio je sam, stežući onu užasnu sasušenu ruku i...

- Njegovu Ruku slave - reče Ron. - Pruža svetlost samo onome ko je drži, sećaš se?

- U svakom slučaju - nastavi Džini - mora da je proveravao da li je bezbedno da pusti Smrtoždere napolje, jer čim nas je video, bacio je nešto u vazduh, i sve je postalo potpuno crno...

- Peruvijanski instant prašak za trenutni mrak - reče Ron ogorčeno. - Fredov i Džordžov. Moram da popričam s njima o tome kome sve dopuštaju da kupuje njihove proizvode.

- Sve smo pokušali... Lumos, Incendio - reče Džini. - Ništa nije moglo da probije tamu. Mogli smo samo da napipamo put iz hodnika, a u međuvremenu smo čuli ljude kako jurcaju kraj nas. Melfoj je očigledno mogao da vidi zbog te svoje Ruke, te ih je vodio, ali se mi nismo usuđivali da bacamo kletve ili nešto slično da ne bismo po-godili jedni druge, a kada smo najzad došli do hodnika u kome je bilo svetla, oni su već nestali.

- Na svu sreću - reče Lupin promuklo - Ron, Džini i Nevil naleteli su na nas gotovo odmah nakon toga, i rekli nam šta se dogodilo. Pronašli smo Smrtoždere nekoliko minuta kasnije, kad su se zaputili u pravcu astronomskog tornja. Melfoj očigledno nije očekivao da više ljudi bude na oprezu, ili se makar čini da je potrošio svoju zalihu mraka u prahu. Došlo je do borbe, oni su se raštrkali, a mi pojurili za njima. Jedan od njih, Gibon, odvojio se i pošao uza stepenice tornja...

- Da postavi Znak? - upita Hari.

- Biće da je tako, da, mora da su to već unapred dogovorili pre nego što su napustili Sobu po potrebi - reče Lupin. - Ali mislim da se Gibonu nije svidela ideja da tamo sam čeka Dambladora, jer je strčao niza stepenice da se priključi borbi, pa ga je pogodila ubilačka kletva koja je upravo promašila mene.

- Znači, ako je Ron posmatrao Sobu po potrebi sa Džini i Nevilom - reče Hari okrenuvši se ka Hermioni -da li si ti bila...?

- Ispred Snejpove kancelarije, da - prošaputa Hermiona, očiju svetlucavih od suza - sa Lunom. Veoma dugo smo stajale ispred i ništa se nije dogodilo... nismo znale šta se zbiva tamo gore, Ron je poneo sa sobom Banditovu mapu... bila je skoro ponoć kada je profesor Flitvik dotrčao u tamnicu. Vikao je nešto o Smrtožderima u zamku, mislim da čak nije ni primetio da smo Luna i ja tu, samo je uleteo kod Snejpa u kancelariju i čule smo ga kako kaže da Snejp mora da pođe s njim, da pomogne, a onda smo začuli glasan udarac i Snejp je istrčao iz svoje sobe, video nas i... i...

- Šta? - nestrpljivo reče Hari.

- Bila sam tako glupa, Hari! - reče Hermiona piskavim šapatom. - Rekao je da se profesor Flitvik onesvestio i da bi trebalo da uđemo i da se postaramo za njega dok on... dok on ode da pomogne u borbi sa Smrtožderima...

Ona pokri lice od stida i nastavi da govori kroz prste, na joj je glas bio prigušen.

- Ušle smo u njegovu kancelariju da vidimo da li možemo da pomognemo profesoru Flitviku i zatekle smo ga onesvešćenog na podu... i, oh, sada je sve toliko očigledno, Snejp mora da je ošamutio Flitvika, ali mi to nismo shvatile, Hari, nismo shvatile, samo smo pustile Snejpa da ode!

- Niste vi krive - reče Lupin odlučno. - Hermiona, da nisi poslušala Snejpa i sklonila mu ce s puta, verovatno bi ubio i tebe i Lunu.

- A onda je otišao gore - reče Hari, koji je u glavi zamišljao Snejpa kako trči uz mermerno stepenište, dok se njegova crna odora vijori za njim kao i obično, i izvlači štapić ispod ogrtača dok se penje - i pronašao mesto gde ste se svi vi borili...

- Bili smo u nevolji, gubili smo - reče Tonks tihim glasom. - Gibon je bio mrtav, ali ostali Smrtožderi su bili spremni da se bore do smrti. Nevil je bio povređen, Suri je rascepao Bila... sve je bilo mračno... kletve su letele na sve strane... mali Melfoj je nestao, mora da je skliznuo kraj nas, uza stepenice ka tornju... a onda je još njih potrčalo za njim, ali je jedan od njih blokirao stepenice nekom kletvom... Nevil je potrčao ka njima i bio odbačen u vazduh...

- Niko od nas nije mogao da se probije - reče Ron - a onaj ogromni Smrtožder i dalje je ispaljivao kletve na sve strane, odbijale su ce o zidove i za dlaku nas promašivale...

- A onda se Snejp obreo tu - reče Tonks - a zatim je nestao...

- Videla sam ga kako trči ka nama, ali me je onda zamalo promašila kletva tog ogromnog Smrtoždera i ja sam se sagnula i izgubila konce cele priče - reče Džini.

- Ja sam ga video kako trči pravo kroz tu prokletu barijeru kao da je nema - reče Lupin. - Pokušao sam da ga pratim, ali sam bio odbačen unazad, baš kao i Nevil...

- Mora da je znao neku čin koju mi nismo - prošaputa Mek Gonagalova. - Uostalom... on je bio nastavnik odbrane od mračnih veština... samo sam pretpostavila da je bio u žurbi da stigne Smrtoždere koji su pobegli u toranj...

- I jeste - reče Hari divljački - ali da im pomogne, a ne da ih zaustavi... i kladim se da biste morali da imate Mračni beleg, da biste mogli da prođete kroz tu barijeru... a šta se desilo kada je sišao nazad?

- Pa, veliki Smrtožder je ispalio kletvu od koje se pola tavanice urušilo, ali je time takođe i prekinuo kletvu koja je blokirala stepenice - reče Lupin. - Svi smo potrčali napred... ili makar oni koji su još bili na nogama... a onda su Snejp i dečak izronili iz prašine... naravno, niko ih nije napao...

- Samo smo ih pustili da prođu - reče Tonks šupljim glasom - mislili smo da ih Smrtožderi jure... a sledećeg trena, ostali Smrtožderi i Suri vratili su se i ponovo smo se borili... učinilo mi se da sam čula Snejpa kako nešto više, ali ne znam šta...

- Povikao je: „Gotovo je!“ - reče Hari. - Obavio je ono što je nameravao.

Svi začutaše. Fokesova tužbalica i dalje je odjekivala napolju po mračnom zemljištu. Dok je muzika treperila u vazduhu, nepozvane, neželjene misli ugnezdiše se u Harijevom umu... da li su već

sklonili Damblodorovo telo iz podnožja tornja? Šta će sada biti s njim? Gde će ga položiti? On čvrsto stegnu pesnice u džepovima. Morao je da oseti maleni hladni oblik lažnog Horkruksa na zglobovima svoje desne šake.

Vrata bolničkog krila se otvoriše, od čega svi poskočiše: gospodin i gospođa Vesli išli su kroz odeljenje, a Fler tik iza njih, sa užasnutim izrazom na prelepom licu.

- Moli... Arture... - reče profesorka Mek Gonagal skočivši i požurivši da ih pozdravi. - Tako mi je žao...

- Bile - prošaputa gospođa Vesli projurivši kraj profesorke Mek Gonagal kada je videla Bilovo unakaženo lice. - O, Bile!

Lupin i Tonks žurno ustadoše i povukoše se kako bi gospodin i gospođa Vesli mogli da priđu bliže krevetu. Gospođa Vesli nagnu se nad svojim sinom i pritisnu usne na njegovo krvavo čelo.

- Rekoste da ga je Suri napao? - rasejano upita gospodin Vesli profesorku Mek Gonagal. - Ali nije se preobrazio? Šta to onda znači? Šta će biti sa Bilom?

- Još ne znamo - reče profesorka Mek Gonagal, bespomoćno gledajući u Lupina.

- Verovatno će doći do izvesne zatrovanosti, Arture - reče Lupin. - Ovo je čudan slučaj, možda čak i jedinstven... ne znamo kakvo bi njegovo ponašanje moglo da bude kada se probudi...

Gospođa Vesli uze pomadu užasnog mirisa od Madam Pomfri i stade da vida Bilove rane.

- A Damblodor... - reče gospodin Vesli. - Minerva, da li je istina... da li je stvarno...?

Kada je profesorka Mek Gonagal klimnula glavom, Hari oseti kako se Džini pomera pokraj njega i pogleda je. Njene blago sužene oči bile su fiksirane na Fler, koja je zurila nadole u Bila sa sleđenim izrazom lica.

- Damblodora više nema - prošaputa gospodin Vesli, ali gospođa Vesli videla je i čula samo svog najstarijeg sina. Ona poče da jeca, a suze su joj kapale na Bilovo unakaženo lice.

- Naravno, nije važno kako izgleda... st-stvarno nije važno... ali bio je veoma zgodan m-momak... uvek veoma zgodan... i t-trebalo je da se venča!

- A šta bi to trebalo da znači? - iznenada glasno reče Fler. - Kako to mislite, trebalo je da se venča?

Gospođa Vesli podiže svoje uplakano lice, delujući preneraženo.

- Pa... samo to da...

- Fi mislite da Bil neće fiše hteti da me ošeni? - htela je da zna Fler. - Mislite da, zbog ofih ujeda, on me fiše neće foleti?

- Ne, nisam to...

- Jer "oće! - reče Fler uspravljajući se u punoj visini, zabacivši dugu grivu srebrne kose. - Biće potrrrebno mnogo fiše od jednog fukodlaka da Bil prrrestane da me foli!

- Pa, da, sigurna sam - reče gospođa Vesli - ali sam mislila da možda... pošto je... kako je on...

- Mislili ste da ja fiše neću "teti da se udam sa njega? II" ste se mošta tome nadali? - reče Fler, besno raširivši nozdrve. - Šta mene briga kako on isgleda? J a sam dofoljno sгодna za nas oboje, cap ne! Ofi ošiljci samo pokazuju koliko je moj muš hrabar! I ja ću to da rradim! - dodade ona žustro, gurnuvši gospođu Vesli u stranu, otimajući joj pomadu.

Gospođa Vesli pade unazad na svog muža i i kako Fler vida Bilove rane sa krajnje čudnt licu. Niko ništa ne reče. Hari se nije usudio da se pomeri. Kao i svi ostali, očekivao je eksploziju.

- Naša pratetka Mjurijel - reče gospođa Vesli nakon duge pauze - ima veoma lepu tijaru... goblinske izrade... i sigurno bih mogla da je ubedim da ti je pozajmi da nosiš tokom venčanja. Ona mnogo voli Bila, znaš, a tijara bi ti se divno slagala s kosom.

- Hfala fam - reče Fler kruto. - Sigurrna sam da će to biti difno.

A onda, u tren oka, dok Hari nije ni stigao da vidi kako se to dogodilo, obe žene su odjednom plakale i grlile jedna drugu. Potpuno zbunjen, pitajući se da li je ceo svet pošandrcao, on se okrenu: Ron je izgledao preneraženo kao i Hari, a Džini i Hermiona su razmenjivale iznenađene poglede.

- Vidiš! - reče jedan napregnut glas. Tonks je streljala Lupina pogledom. - Ona i dalje želi da se uda za njega, iako je ujeden! Nije je briga!

- To je drugačije - reče Lupin gotovo ne pomerajući usne, iznenada delujući veoma napeto. - Bil neće biti pravi vukodlak. Slučajevi su potpuno...

- Ali ni mene nije briga, nije me briga! - reče Tonks, zgrabivši prednji deo Lupinove odore, tresući ga. - Rekla sam ti milion puta...

I značenje Tonksinog patronusa i mišje boje kose, kao i razlog zašto je potrčala da pronade Dambldora kada je čula glasine da je Suri nekoga napao, sve iznenada postade savršeno jasno Hariju. Ipak nije Sirijus taj u koga se Tonks zaljubila...

- A ja sam šebi rekao milion puta - reče Lupin odbijajući da je pogleda, zureći u pod - da sam isuviše star za tebe, isuviše siromašan... isuviše opasan...

- Od početka ti govorim da zaista ideš u idiotsku krajnost s tim, Remuse - reče gospođa Vesli preko Flerinog ramena, dok ju je tapšala po leđima.

- Ne ponašam se idiotski - reče Lupin smireno. - Tonks zaslužuje nekog mladog i čitavog.

- Ali ona želi tebe - reče gospodin Vesli s blagim smeškom. - A, uostalom, Remuse, ni mladi i čitavi ljudi ne ostaju takvi zauvek. - On tužno pokaza na svog sina koji je ležao između njih.

- Ovo... nije trenutak da o tome raspravljamo - reče Lupin izbegavajući svačije poglede dok se uznemireno osvrtao oko sebe. - Dambldor je mrtav...

- Dambldor bi bio srećniji od bilo koga kada bi znao da će na svetu biti malčice više ljubavi - reče profesorka Mek Gonagal odsečno, baš kada se bolnička vrata ponovo otvoriše, i Hagrid uđe u sobu. Ono malo lica što mu nije bilo zaklonjeno kosom i bradom beše mokro i naduveno. Drhtao je od plača, sa ogromnom tufnastom maramicom u ruci.

- U-učinio sam to, profesorka - grcao je on. - P-premestio sam ga. Profesorka Spraut je poslala decu nazad u krevete. Profesor Flitvik je privilegao, ali kaže da će se za tili čas oporaviti, profesor Pužorog kaže da je Ministarstvo obavješeno.

- Hvala ti, Hagride - reče profesorka Mek Gonagal odmah ustavši i okrenuvši se ka grupici oko Bilovog kreveta. - Moraću da se vidim sa Ministarstvom kada budu došli ovamo. Hagride, molim te reci glavešinama kuća... Pužorog može da predstavlja Sliterin... da želim odmah da ih vidim u mojoj kancelariji. Volela bih da nam se i ti pridružiš.

Kada je Hagrid klimnuo glavom, okrenuo se i odgegao iz sobe, ona spusti pogled na Harija.

- Pre nego što se sastanem s njima, želela bih da nakratko porazgovaram s tobom, Hari. Ako bi bio ljubazan da pođeš za mnom...

Hari ustade, promrmlja: - Vidimo se uskoro - Ronu, Hermioni i Džini, i pođe za profesorkom Mek Gonagal niz bolničko odeljenje. Hodnici su bili pusti, i jedini zvuk koji se čuo beše udaljena feniksova pesma. Prošlo je nekoliko minuta pre nego što je Hari postao svestan da se nisu zaputili u kancelariju profesorka Mek Gonagal, već u Dambldorovu, a još nekoliko sekundi pre nego što je shvatio da je, naravno, ona zamenik direktora... očigledno je sada postala direktor... znači da je soba iza gargojla sada njena...

U tišini su se penjali uz pokretno spiralno stepenište i ušli u kružnu kancelariju. Nije znao šta je očekivao: da će soba možda biti u crnini, ili da će možda čak Dambldorovo telo ležati ovde. Zapravo, kancelarija je izgledala gotovo identično kao što je bila kada su je on i Dambldor napustili pre samo nekoliko sati: srebrni instrumenti uvijali su se i dimili na svojim stočićima vretenastih nožica, Grifindorov mač sijao je pod mesečinom u svojoj staklenoj vitrini, šešir za razvrstavanje bio je na polici iza stola. Ali Fokesovo postolje bilo je prazno. On je i dalje zapevao svoju tužbalicu iznad zemljišta. A jedan nov portret pridružio se redo vima mrtvih direktora i direktorki Hogvorts... Dambldor je dremao u zlatnom ramu iznad stola, sa svojim polumesečastim naočarima nataknutim na zakrivljeni nos, delujući mirno i bezbrižno.

Pošto je ovlaš pogledala u taj portret, profesorka Mek Gonagal načini čudan pokret, kao da se čeliči, a zatim obiđe oko stola da bi pogledala u Harija, lica napregnutog i izboranog.

- Hari - reče ona - želela bih da znam šta ste ti i profesor Dambldor radili večeras kada ste napustili školu.

- Ne mogu to da vam kažem, profesorka - reče Hari. Očekivao je ovo pitanje, i već je imao spreman odgovor. Baš mu je ovde, u ovoj prostoriji Dambldor rekao da ne poverava sadržaje njihovih časova nikome izuzev Ronu i Hermioni.

- Hari, moglo bi da bude od važnosti - reče profesorka Mek Gonagal.

- I jeste - reče Hari - od velike važnosti, ali on nije želeo da bilo kome kažem.

Profesorka Mek Gonagal prostreli ga pogledom.

- Poteru - (Hari primeti naglo korišćenje njegovog prezimena) - budući da je profesor Dambldor mrtav, mislim da moraš da shvatiš kako se situacija donekle promenila...

- Ne bih rekao - reče Hari sležući ramenima. - Profesor Dambldor mi nikada nije rekao da prestanem da poštujem njegova naređenja ako on umre.

- Ali...

- Ipak, postoji jedna stvar koju bi trebalo da znate pre nego što Ministarstvo dođe ovamo. Madam Rozmerta je pod kontrolišućom kletvom, ona je pomagala Melfoju i Smrtožderima, tako su se ogrlica i otrovana medovina...

- Rozmerta - reče profesorka Mek Gonagal s nevericom, ali pre nego što je mogla da nastavi, začu se kucanje na vratima i profesori Spraut, Flitvik i Pužorog udoše u prostoriju praćeni Hagridom, koji je još neutešno plakao, dok se njegovo ogromno telo treslo od žalosti.

- Snejp! - izlete Pužorogu, koji je delovao najviše potresen, bled i oznojan. - Snejp! Ja sam ga učio! Mislio sam da ga poznajem!

Ali pre nego što je iko od njih mogao da odgovori na ovo, oštar glas progovori visoko sa zida: čarobnjak žućkastog lika sa kratkom crnom kragmom upravo je ušetao u svoje prazno platno.

- Minerva, ministar će biti ovde za nekoliko trenutaka, upravo se irebacio iz Ministarstva.

- Hvala ti, Everarde - reče profesorka Mek Gonagal, i brzo se okrenu ka svojim nastavnicima.

- Hoću da porazgovaram s vama o tome šta će biti sa Hogvortsom pre nego što on dođe ovamo - reče ona užurbano. - Lično, nisam ubeđena da škola treba da bude otvorena iduće godine. Smrt direktora od ruke našeg kolege užasna je mrlja na istoriji Hogvorts. To je užasavajuće.

- Sigurna sam da bi Dambldor želeo da škola ostane otvorena - reče profesorka Spraut. - Ja smatram da, ako makar ijedan učenik želi da se vrati, škola trebada ostane otvorena zbog njega.

- Ali, hoćemo li imati ijednog učenika posle ovoga? - reče Pužorog brišući znojavo čelo svilenom maramicom. - Roditelji će hteti da zadrže decu kod kuće, i ne mogu reći da ih krivim. Lično, ne verujem da smo u većoj opasnosti na Hogvortsu nego negde drugde, ali ne možete očekivati od majki da tako misle. Neće dati da im se porodice razdvajaju, to im je u prirodi.

- Slažem se - reče profesorka Mek Gonagal. - A u svakom slučaju, nije istina da Dambldor nije zamislio situaciju u kojoj bi škola mogla da bude zatvorena. Kada je Dvorana tajni ponovo otvorena, on je razmatrao mogućnost zatvaranja škole... a moram priznati da je meni ubistvo profesora Dambldora mnogo potresnije nego pomisao da Sliterinovo čudovište živi neotkriveno u podnožju zamka...

- Moramo da konsultujemo upravni odbor - reče profesor Flitvik piskavim glasićem. Imao je veliku modricu na čelu, ali je inače delovao nepovređen uprkos kolapsu u Snejpovoj kancelariji. - Moramo da sledimo ustanovljene procedure. Ne treba donositi odluku na brzinu.

- Hagride, ti nisi ništa rekao - reče profesorka Mek Gonagal. - Kakvi su tvoji stavovi, treba li Hogvorts da ostane otvoren?

Hagrid, koji je tokom celog ovog razgovora nečujno plakao u svoju veliku tufnastu maramicu, podiže naduvene crvene oči i zagrakta: - Pojma nemam, profesorka... to bi treb'lo da odluče glav'šine kuća i direktorka...

- Profesor Dambldor je oduvek cenio tvoje mišljenje - reče profesorka Mek Gonagal nežno - baš kao i ja.

- Pa, ja ostajem - reče Hagrid, dok su mu krupne suze i dalje tekle iz uglova očiju u zamršenu bradu.

- Ovdi mi je dom, živim ovdi još otkako sam im'o trinaes' godina. A ak' ima dece koj' bi "teli da ih podučavam, ima to da radim Al"... ne znadem... Hogvorts bez Dambldora...

On proguta knedlu i ponovo nestade iza svoje maramice, te zavlada tajac.

- Dobro onda - reče profesorka Mek Gonagal bacajući pogled kroz prozor ka zemljištu, proveravajući da li se Ministar približava - onda moram da se složim sa Filijusom da je najbolje da konsultujemo upravni odbor, koji će doneti konačnu odluku.

- A sada, što se tiče vraćanja učenika kućama... Postoje razlozi zašto bi to trebalo da obavimo pre, a ne kasnije. Mogli bismo da sredimo da Hogvoršs eksires dođe već sutra, ako je neophodno...

- A šta je sa Dambldorovom sahranom? - najzad progovori Hari.

- Pa... - reče profesorka Mek Gonagal izgubivši malo oštine kad joj glas zadrhta. - Ja... ja znam da je Dambldorova želja bila da bude ostavljen da počiva ovde, na Hogvortsu...

- Onda će tako i biti, zar ne? - reče Hari žustro.

- Ako Ministarstvo bude to smatralo prikladnim -reče profesorka Mek Gonagal. - Nijedan drugi direktor ni direktorka nisu...

- Nijedan drugi direktor ili direktorka nisu dali više za ovu školu - zareža Hagrid.

- Hogvorts bi trebalo da bude Dambldorovo poslednje konačište - reče profesor Flitvik.

- Apsolutno - reče profesorka Spraut.

- A u tom slučaju - reče Hari - ne bi trebalo da šaljete učenike kućama sve dok sahrana ne bude gotova. Želeće da se oprostite i da mu kažu...

Poslednja reč zastade mu u grlu, ali profesorka Spraut dovrši rečenicu umesto njega.

- Zbogom.

- Dobro rečeno - ciknu profesor Flitvik. - Zbilja dobro rečeno! Naši učenici bi trebalo da mu odaju poštu, to je jedino prikladno. Možemo da organizujemo transport kućama nakon toga.

- Slažem se - zakevta profesorka Spraut.

- Pretpostavljam da... slažem se... - reče Pužorog, prilično uzrujanim glasom, dok Hagrid ispusti prigušen jecaj slaganja.

- Dolazi - reče profesorka Mek Gonagal iznenada, gledajući dole na zemljište. - Ministar... a no svemu sudeći, doveo je sa sobom čitavu delegaciju...

- Mogu li da odem, profesorka? - odmah reče Hari. Nije imao nikakvu želju da večeras vidi Rufusa Skrimdžera, niti da ga ovaj ispituje.

- Možeš - reče profesorka Mek Gonagal - i to brzo. Ona odjuri do vrata i otvori mu ih. On se sjuri niza spiralno stepenište i odjuri kroz pust hodnik. Ostavio je nevidljivi ogrtač na vrhu astronomskog tornja, ali to mu nije bilo važno. U hodnicima nije bilo nikog ko bi ga video da prolazi, čak ni Filča, Gospođe Noris, niti Pivsa. Nije sreo ni žive duše sve dok nije skrenuo u hodnik koji vodi do grifindorskog dnevnog boravka.

- Da li je istina? - prošaputa Dabela dama dok joj je prilazio. - Da li je stvarno istina? Dambldor... mrtav?

- Da - reče Hari.

Ona stade da jeca i, ne sačekavši lozinku, otvori se da ga propusti.

Kao što je Hari i očekivao, dnevni boravak je bio krcat. Čim se popeo kroz rupu iza portreta, soba se utiša. Video je Dina i Šejmusa kako sede u obližnjoj grupici: to je značilo da spavaonica mora da je prazna, ili barem gotovo prazna. Ne progovorivši ni sa kim, nikoga ne pogledavši, Hari prođe pravo duž sobe i kroz vrata ka muškim spavaonicama.

Kao što se i nadao, Ron ga je čekao, i dalje potpuno obučen, sedeći na krevetu. Hari sede na svoj krevet sa baldahinom i, na trenutak, njih dvojica su se samo gledali.

- Pričaju o zatvaranju škole - reče Hari.

- Lupin je i rekao da hoće - reče Ron. Zavlada tišina.

- Dakle? - reče Ron veoma tihim glasom, kao da misli da bi i nameštaj mogao da ih prisluškuje. - Da li si ga našao? Da li si ga uzeo? Horkruks?

Hari odmahnu glavom. Sve što se zbilo oko tog crnog jezera sada mu se činilo kao stari košmar. Da li se to stvarno zbilo pre samo nekoliko sati?

- Nisi ga uzeo? - reče Ron delujuć pokunjeno. - Nije bio tamo?

- Ne - reče Hari. - Neko ga je već uzeo i ostavio lažni na njegovo mesto.

-Već ga je uzeo...?

Bez reči, Hari izvuče lažni medaljon iz svog džepa, otvori ga i dodade Ronu. Cela priča bi mogla i da sačeka... noćas to nije važno... ništa nije bilo važno, izuzev kraja, kraja njihove besmislene avanture, kraja Dambldorovog života...

- R. A. B. - prošaputa Ron - ali ko je to?

- Pojma nemam - reče Hari ležući na svoj krevet potpuno obučen, tupo zureći uvis. Nije osećao nikakvu radoznalost pvodom R. A. B.-a: sumnjao je da će ikada više osećati znatiželju. Dok je tu ležao, iznenada je postao svestan da na zemljištu oko škole vlada tišina. Fokes je prestao da peva.

I znao je, ne znajući odakle zna, da je feniks nestao, da je napustio Hogvorts zauvek, baš kao što je Dambldor napustio školu, napustio ovaj svet... napustio Harija.

30. Bela grobnica

Sva predavanja su obustavljena, sva ispitivanja odložena. Neke učenike su roditelji žurno izvukli sa Hogvortsa u toku narednih nekoliko dana... bliznakinje Petil su otišle pre doručka, ujutro posle Dambldorove smrti, a Zaharija Smita je iz zamka ispratio njegov nadmeni otac. Šejmus Finigen je pak odbio da pođe sa svojom majkom kući. Nadvikivali su se i svađali u Ulaznoj dvorani, sve dok se njegova majka nije složila da sme da ostane na sahrani. Šejmus je rekao Hariju i Ronu da je imala poteškoće da pronađe krevet u Hogsmidu, jer su mnogi čarobnjaci i veštice nagrnuli u selo, spremajući se da se poslednji put oproste sa Dambldorom.

Puder-plava kočija veličine kuće, koju je vuklo dvanaest džinovskih krilatih palomino konja, sletela je sa neba kasno po podne uoči sahrane na ivicu šume, izazvavši uzbuđenje među mladim učenicima koji je nikada dosad nisu videli. Hari je posmatrao kroz prozor kako je džinovska i zgodna žena maslinaste kože i crne kose sišla niz stepenice kočije i bacila se u Hagridovo naručje, koje ju je spremno čekalo. U međuvremenu je u zamku boravila delegacija zvaničnika Ministarstva, uključujući i ministra magije lično. Hari je pažljivo izbegavao kontakt s njima. Bio je siguran da će ga, pre ili kasnije, ponovo pitati da objasni Dambldorov poslednji izlet izvan Hogvortsa.

Hari, Ron, Hermiona i Džini neprestano su bili zajedno. Predivno vreme kao da im se rugalo. Hari je mogao da zamisli kako bi bilo da Dambldor nije umro, te da mogu sve ovo vreme da provedu zajedno na samom kraju školske godine, kad Džini završi sa ispitima, a pritisak domaćih zadataka nestane... i sat za satom odlagao je da kaže ono što je znao da će morati da kaže, znajući da je ispravno da tako postupi, jer mu je bilo isuviše teško da se odrekne svog najvećeg izvora utehe.

Posećivali su bolničko krilo dvaput dnevno: Nevila su već otpustili, ali je Bil ostao pod brižnom negom Madam Pomfri. Njegovi ožiljci bili su grozni, kao i ranije. Zapravo, sada je donekle ličio na Ludookog Čudljivka, mada, hvala nebesima, sa obe noge i ruke, ali mu se ličnost nimalo nije promenila. Činilo se da je samo razvio veliku sklonost ka veoma živim šniclama.

- ...tako da je sfa srrreća da se šeni sa mnom - reče Fler veselo, nameštajući Bilove jastuke - jer Brrrritanci ufek prrrepeku sfoje meso, to sam odufek goforrhila.

- Pretpostavljam da ću morati da se pomirim s tim da će se stvarno oženiti njome - uzdahnu Džini kasnije te večeri, kada su ona, Hari, Ron i Hermiona seli kraj otvorenog prozora grifindorskog dnevnog boravka, gledajući napolje preko zemljišta na koje je pao sumrak.

- Nije ona toliko loša - reče Hari. - Ali je zato ružna - dodade on brže-bolje kada Džini sumnjičavo podiže obrve, te se ona nevoljno zakikota.

- Pa, pretpostavljam da, ako mama može da je podnese, mogu ija.

- Da li je umro još neko koga poznajemo? - upita Ron Hermionu, koja je listala Večernji irorok.

Hermiona se trže osetivši usiljenu okrutnost u nje-govom glasu.

- Ne - reče prekorno, presavijajući novine. - Još traže Snejpa, ali nema mu ni traga...

- Naravno da nema - reče Hari, koji bi se razbesneo svaki put kada se dotaknu ove teme. - Neće pronaći Snejpa sve dok ne pronađu Voldemora, a pošto to nisu uspeli da urade za sve ovo vreme...

- Idem u krevet - zevnu Džini. - Nisam se dobro naspavala još otkako... pa... dobro bi mi došlo malo sna.

Ona poljubi Harija (Ron zajedljivo okrenu glavu u stranu), mahnu drugim dvoma i zaputi se ka ženskoj spavaonici. Čim su se vrata zatvorila za njom, Hermiona se nagnu ka Hariju sa krajnje hermionskim izrazom lica.

- Hari, pronašla sam nešto jutros, u biblioteci...

- R. A. B.? - reče Hari uspravivši se u sedištu. Nije se osećao kao što se ranije često osećao, uzbuđen, radoznao, željan da razotkrije neku misteriju. Prosto je znao da mora da dovrši zadatak otkrivanja istine o pravom Horkruksu pre nego što nastavi dalje mračnim i vijugavim putem koji ga čeka, putem kojim su se on i Dambldor zaputili zajedno, a kojim će sada morati da prođe sam. Tamo negde postoje možda čak i četiri Horkrukusa. i svaki će morati da bude nađen i eliminisan da

bi se stvorila mogućnost da Voldemor bude ubijen. Neprekidno je recitovao reči u sebi, kao da će time uspeti da ih približi k sebi: medaljon... šolja... zmija... nešto od Grifindora ili Revenklo... medaljon... šolja... zmija... nešto od Grifindora ili Revenklo...

Ova mantra je pulsirala kroz Harijev um kada bi noću zaspao, te su mu snovi bili prepuni šolja, medaljona i misterioznih predmeta koje nije uspevao da dohvati, iako se Dambldor ponudio da pomogne Hariju, pruživši mu merdevine od konopca koje su se pretvorile u zmije istog časa kada je krenuo da se penje...

Jutro posle Dambldorove smrti pokazao je Hermioni poruku u medaljonu i mada nije odmah prepoznala inicijale koji možda pripadaju nekom opskurnom čarobnjaku o kome je čitala, od tada je jurcala u biblioteku malo češće no što je bilo neophodno za nekoga ko nije imao nikakve domaće zadatke.

- Ne - reče ona - trudim se, Hari, ali ništa nisam pronašla... Postoji nekoliko umereno poznatih čarobnjaka s tim inicijalima - Rozalinda Antigona Bangz... Rupert „Astalosekač" Brukstenton... ali se oni ni no čemu ne uklapaju. Sudeći po toj poruci, osoba koja je ukrala Horkruks poznavala je Voldemora, a ja ne mogu da pronađem ni najmanji dokaz da su Bangz ili Astalosekač imali išta da rade s njim... ne, zapravo, u pitanju je... pa, Snejp.

Delovala je nervozno pri samom pomenu tog imena.

- Šta s njim? - upita Hari sumorno, ponovo se pogrbivši u stolici.

- Pa, ispalo je da sam donekle bila u pravu za celu tu stvar oko Polukrvnog Princa - reče ona obazrivo.

- Moraš li da mi to nabijaš na nos, Hermiona? Šta misliš, kako se sada osećam zbog toga?

- Ne... ne... Hari, nisam tako mislila! - reče ona užurbano, osvrćući se da proveri da ih niko ne čuje.

- Samo se ispostavilo da sam bila u pravu da je Ajlin Princ nekada bila vlasnica knjige. Vidiš... ona je bila Snejpova majka!

- Pa i videlo se da je bila ružna - reče Ron. Hermiona ne obrati pažnju na njega.

- Prebivala sam po starim Prorocima i tamo je bilo slično obaveštenje da se Ajlin Princ udaje za čoveka po imenu Tobija Snejp, a kasnije, obaveštenje da je rodila...

- ...ubicu - procedi Hari.

- Pa... da - reče Hermiona. - Tako... tako da sam donekle bila u pravu. Snejp mora da se ponosio što je bio „polu Princ", vidiš? Tobija Snejp je bio Normalac, po onome što je pisalo u Proroku.

- Aha, to se uklapa - reče Hari. - Naglasio je svoju čistokrvnu stranu kako bi mogao da se druži sa Lucijusom Melfojem i ostalima... Bio je baš kao Voldemor. Čistokrvna majka, normalski otac... stideo se svojih roditelja, pokušavao da pomoću mračnih veština natera ljude da ga se plaše, dao je sebi impresivno novo ime... Lord Voldemor... Polukrvni Princ... kako je Dambldor mogao da pre-vidi..?

On začuta, gledajući kroz prozor. Nije mogao da prestane da razmišlja o Dambldorovom neoprostivom poverenju u Snejpa... Ali, kao što ga je Hermiona sada nenamerno podsetila, i on, Hari, bio je podjednako zavaran... uprkos sve većoj opakosti tih naškrabanih čini, on je odbijao da poveruje išta loše o dečaku koji je bio tako pametan, koji mu je toliko pomogao...

Pomogao... to je sada bila gotovo neizdrživa pomisao...

- Još ne kapiram zašto te nije prijavio što si koristio tu knjigu - reče Ron. - Mora da je znao odakle sve to izvlačiš.

- Znao je - reče Hari ogorčeno. - Znao je kada sam upotrebio Sektumsempru. Nije mu uopšte trebala legilimencija... možda je znao čak i pre toga, pošto je Pužorog svima pričao koliko sam sjajan u napicima... nije trebalo da ostavi svoj stari udžbenik na dnu onog plakara, zar ne?

- Ali zašto te nije prijavio?

- Mislim da nije želeo da sebe dovede u vezu sa knjigom - reče Hermiona. - Ne verujem da bi se Dambldoru mnogo dopalo da je saznao. A čak i da se Snejp pretvarao da nije njegova, Pužorog bi odmah prepoznao njegov rukopis. Uostalom, knjiga je ostavljena u Snejpovoj staroj učionici, a kladim se da je Dambldor znao da se njegova majka prezivala „Princ".

- Trebalo je da pokažem knjigu Dambldoru - reče Hari. - Sve vreme mi je pokazivao kako je Voldemor bio zao još dok je bio u školi, a ja sam imao dokaz da je i Snejp takođe bio...

- „Zao“ je previše jaka reč - reče Hermiona tiho.

- Ti si ta koja mi je sve vreme govorila kako je knjiga opasna!

- Pokušavam da kažem, Hari, kako previše svaljuješ krivicu na sebe. Ja sam mislila da Princ ima gadan smisao za humor, ali nikada ne bih pogodila da je on potencijalni ubica...

- Niko od nas ne bi pogodio da će Snejp... znaš već -reče Ron.

Zavlada tajac, svako od njih bio je izgubljen u sopstvenim mislima, ali je Hari bio siguran da i oni, kao on, misle o sledećem jutru, kada će Dambldorovo telo biti položeno da počiva. Hari nikada nije prisustvovao sahrani. Kada je Sirijus umro, nije bilo tela koje bi sahranili. Nije znao šta da očekuje i malčice se brinuo šta će videti, kako će se osećati. Pitao se da li će mu se Dambldorova smrt činiti stvarnijom kada se sahrana završi. Iako je bilo trenutaka kada je ta užasavajuća istina pretila da ga preplavi, postojali su periodi prazne otuđenosti kada mu je, uprkos činjenici da niko u celom zamku nije pričao ni o čemu drugom, i dalje bilo teško da poveruje da je Dambldor zauvek otišao. Istini za volju, nije, kao što je bio slučaj sa Sirijusom, očajnički tragao za nekim izlazom, nekim načinom da se Dambldor vrati... On u džepu potraži hladni lanac lažnog Horkruksa, koji je sada nosio svuda sa sobom, ne kao talisman, već kao podsetnik koliko ga je koštao i šta mu je još ostalo da učini.

Hari je sledećeg jutra ustao rano da bi se spakovao; Hogvoršs eksires krenuće sat vremena nakon sahrane. Kada je sišao, zatekao je uzdržano raspoloženje u Velikoj sali. Svi su obukli svoje najbolje odore i niko nije delovao mnogo gladan. Profesorka Mek Gonagal ostavila je stolicu nalik prestolu usred stola za osoblje praznom. I Hagridova stolica je bila pusta: Hari je pomislio kako ovaj nije u stanju da se suoči sa doručkom. Ali Snejpovo mesto bez pompe je zauzeo Rufus Skrimdžer. Hari je izbegavao pogled njegovih žučkastih očiju dok su ove pregledale dvoranu. Hari je imao neprijatan osećaj da Skrimdžer traži baš njega. U Skrimdžerovoj sviti Hari spazi crvenu kosu i naočari sa rožnatim ramom Persija Veslija. Ron ničim ne pokaza da je svestan Persijevog prisustva, izuzev što je viljuškom ubadao komadiće usoljene ribe sa neuobičajenom žestinom.

Tamo za stolom Sliterinaca, Kreb i Gojl su zajedno nešto mrmljali. Tako ogromni momci, izgledali su čudnovato usamljeno bez visoke, blede figure Melfoja između njih, koji bi ih muštrao. Hari nije mnogo razmišljao o Melfoju. Njegova mržnja bila je rezervisana za Snejpa, ali nije zaboravio strah u Melfojevom glasu, tamo na vrhu tornja, niti činjenicu da je spustio štapić pre nego što su ostali Smrtožderi stigli. Hari nije verovao da bi Melfoj ubio Dambldora. I dalje je prezirao Melfoja zbog njegove opčinjenosti mračnim veštinama, ali se sada sa njegovom nenaklonošću izmešala sićušna kap sažaljenja. Gde je Melfoj sada, pitao se Hari, i šta li ga Voldemor tera da radi pod pretnjom da će ubiti njega i njegove roditelje?

Harijeve misli prekinu Džini, koja ga munu u rebra. Profesorka Mek Gonagal je ustala i sumorni žamor u sali odmah zamre.

- Uskoro će biti vreme - reče ona. - Molim vas da pođete za svojim starešinama kuća napolje na zemljište. Grifindorci, pođite sa mnom.

Oni izađoše iza svojih klupa u gotovo potpunoj tišini. Hari spazi Pužoroga na čelu reda Sliterinaca, kako nosi veličanstvenu smaragdnozelenu odoru izvezenu srebrom. Nikada nije video profesorku Spraut, glavešinu Hafpafovaca, da izgleda tako čisto. Na njenom šeširu nije bilo nijednog busena, a kada su stigli do Ulazne dvorane, tu zatekoše Madam Pins kako stoji kraj Filča, ona prekrivena debelim crnim velom koji joj je padao do kolena, a on u prastarom crnom odelu sa kravatom, koje je zaudaralo na naftalin.

Zaputili su se, primeti Hari kada je zakoračio na kamene stepenice ispred ulaznih vrata, ka jezeru. Toplina sunca milovala mu je lice dok je u tišini išao za profesorkom Mek Gonagal ka mestu gde je stotine stolica bilo poređano u redovima. U sredini između njih nalazio se prolaz: napred je stajao mermerni sto, prema kome su bile okrenute sve stolice. Bio je to najlepši dan ovog leta.

Neobična skupina raznih ljudi već se smestila na polovini stolica: ofucani i doterani, stari i mladi. Hari većinu nije prepoznao, ali je bilo nekoliko koje je uspeo da prepozna, uključujući i članove Reda feniksa: Kingzlija Okovgroma, Ludookog Čudljivka, Tonks, čija se kosa nekim čudom vratila u jarkoružičastu boju, Remusa Lupina, sa kojim se držala za ruke, gospodina i gospođu Vesli, Bila, kojeg je pridržavala Fler, u pratnji Freda i Džordža, koji su nosili sakoe od crne zmajeve kože. Tu je zatim bila Madam Maksim, koja je sama zauzimala dve i po stolice, Tom, krčmar iz Probušenog

kotla, Arabela Fig, Harijeva komšinica Poruga, kosmati basista iz čarobnjačkog benda Čudne sesšre, Erni Sudarski, vozač Noćnog višesčkog aušobusa, Madam Aljkavuša, iz prodavnice odora u Dijagon-aleji, i neki ljudi koje je Hari znao samo iz viđenja, kao što je bio barmen iz Veprove glave i veštica koja je gurala kolica u Hogvorts eksiresu. I duhovi iz zamka bili su tu, jedva vidljivi pri jarkom suncu, razaznatljivi samo kada bi se pomerali, nematerijalno trepereći na svetlucavom vazduhu.

Hari, Ron, Hermiona i Džini poređase se na stolicama pri samom kraju reda pored jezera. Ljudi su šaputali. Sve je zvučalo kao lahor u travi, ali je ptičja pesma bila neuporedivo glasnija. Maca ljudi je rasla. Uz strašan nalet naklonosti prema oboma, Hari vide Lunu kako pomaže Nevilu da sedne. Od cele DA, samo su se oni odazvali Hermioninom pozivu one noći kada je Dambldor umro, a Hari je znao i zašto: oni su ti kojima je DA najviše nedostajala... verovatno jedini koji su redovno proveravali svoje novčiće u nadi da će biti još neki sastanak...

Kornelijus Fadž prođe pokraj njih ka prvim redovima, očajnog uzraza lica, po običaju vrteći nervozno u rukama zeleni polucilindar. Hari zatim prepozna Ritu Skiter koja je, razbesneo se kada je video, držala svesku u ruci sa crvenim kandžama; a zatim, uz još gori trzaj besa, spazi Dolores Ambridž. sa neubedljivim izrazom žalosti na žabolikom licu, sa crnom somotskom mašnom navrh svojih kovrdža boje gvožđa. Ona se trže na prizor kentaura Firenzija, koji je kao čuvar stajao pored vode, i zatim žurno odjuri na sedište što dalje od njega.

I osoblje je najzad selo. Hari je primetio da Skrimdžer deluje smrknuto i dostojanstveno, u prednjem redu sa profesorkom Mek Gonagal. Pitao se da li je Skrimdžeru ili bilo kome od ovih važnih ljudi zaista žao što je Dambldor mrtav. Ali zatim začu muziku, čudnu, nezemaljsku muziku, i potpuno zaboravi na svoju zlovolju prema Ministarstvu, osvrćući se oko sebe u potrazi za njenim izvorom. Nije bio jedini: mnoge glave su se okretale, pomalo zabrinuto tražeći otkud dopire.

- Onamo - šapnu Džini Hariju na uvo.

I on ih vide, u bistroj, zelenoj, suncem osvetljnoj vodi, nekoliko centimetara od površine, užasno ga podsećajući na Inferijuse. Bio je to hor siren-ljudi, koji su pevali na čucnom jeziku koji nije razumeo, dok su im se bleđa lica talasala, a ljubičasta kosa vijorila svuda oko njih. Od te muzike Hariju se naježi kosa na vratu, a ipak nije bila neprijatna. Veoma jasno je govorila o gubitku i očajanju. Dok je gledao dole u divlja lica pevača, on oseti da je makar njima žao zbog Dambldorove smrti. A zatim ga Džini opet munu i on se osvrnu.

Hagrid je polako išao duž prolaza između stolica. Tiho je plakao, lica sjajnog od suza, a u njegovim rukama, Hari je to znao, obmotano ljubičastim somotom ukrašenim zlatnim zvezdama, nalazilo se Dambldorovo telo. Na ovaj prizor, oštar bol prođe kroz Harijevo grlo: na trenutak mu se činilo da ta čudna muzika i spoznaja da je Dambldorovo telo tako blizu oduzimaju svu toplotu tom danu. Ron je delovao prebledeo i šokiran. Krupne suze brzo su padale u Džinino i Hermionino krilo.

Nisu mogli jasno da vide šta se dešava napred. Hagrid je izgleda pažljivo položio telo na mermernu ploču. Sada se povukao između redova, duvajući nos uz glasne zvuke, nalik trubi, i oni privukoše skandalizovane poglede nekih prisutnih, uključujući, primeti Hari, Dolores Ambridž... ali Hari je znao da Dambldoru ne bi smetalo. Pokušao je da uputi Hagridu prijateljski gest dok je ovaj prolazio pored njega, ali su Hagridove oči bile toliko naduvene da je bilo čudo što uopšte vidi kuda ide.

Hari se osvrnu ka zadnjem redu, kuda se Hagrid zaputio, i shvati šta ga tamo vodi, jer se tamo, odeven u sako i pantalone veličine manje nadstrešnice, nalazio džin Grop, pognuvši svoju veliku ružnu glavu veličine stene, smiren, gotovo čovekolik. Hagrid sede kraj svog polubrata, a Grop snažno potapša Hagrida po glavi, te mu noge od stolice utonuše u zemlju. Harija spopade fantastičan, trenutni poriv da se nasmeje. Ali zatim muzika prestade i on se opet okrenu licem napred.

Sićušan čupav čovek u običnoj crnoj odori ustao je i sada je stajao ispred Dambldorovog tela. Hari nije mogao da čuje šta ovaj govori. Preko stotina i stotina glava do njih su doletale čudne reči. „Plemenitost duha“... „intelektualni doprinos“... „veličina srca“... ništa od toga nije mnogo značilo. To je imalo vrlo malo veze sa Dambldorom kakvog je Hari poznavao. Iznenada se setio nekoliko Dambldorovih reči koje je voleo da uputi skupinama: „glupak“, „blebetalo“, „čudo“ i „bockanje“, i ponovo je morao da suzbije osmeh... šta nije u redu s njim?

Začu se nežan zvuk talasa i on vide da su se i siren-ljudi probili na površinu da bi slušali. Setio se kako je Dambldor čučao na ivici jezera pre dve godine, veoma blizu mesta gde je Hari sada sedeo, pričajući na sirenskom sa poglavicom siren-ljudi. Bilo je toliko toga što ga nikada nije upitao, toliko toga što je trebalo da mu kaže...

A onda, bez upozorenja, savlada ga ta strašna istina, potpunija i neporecijava nego što je bila dosad. Dambldor je mrtav, otišao... On stegnu hladni medaljon u ruci tako jako da ga je zabolelo, ali nije mogao da spreči vrele suze da mu ne poteku iz očiju: on odvrti pogled od Džini i ostalih, i zagleda se u jezero, ka šumi, dok je čovečuljak u crnom nastavljao da truća... Među drvećem zavlada komešanje. I kentauri su došli da iskažu poštovanje. Nisu izašli na otvoreno, ali ih Hari vide kako stoje potpuno mirno, napola skriveni u senkama, posmatrajući čarobnjake, sa lukovima obešenim na bokovima. I Hari se seti svog prvog košmarnog puta u šumu, kada se prvi put susreo s nečim što je tada bio Voldemor, i kako se suočio s njim, i kako su on i Dambldor nedugo potom raspravljali o vođenju borbe koja se gubi. Važno je, rekao je Dambldor, boriti se iznova i iznova, i nastaviti s borbom, jer samo se tako može odagnati zlo, iako se nikada ne može potpuno uništiti...

I Hari jasno shvati, dok je sedeo tu, pod vrelim suncem, kako su ljudi kojima je bilo stalo do njega celog života stajali ispred njega, jedan po jedan, njegova majka, njegov otac, njegov kum, i najzad Dambldor, svi odlučni da ga zaštite. Ali sada je svršeno s tim. Nije mogao da dopusti da bilo ko drugi stane između njega i Voldemora. Moraće zauvek da napusti iluziju koju je trebalo da izgubi još kada je imao godinu dana: da zaklon roditeljskog naručja znači da ga ništa ne može povrediti. Iz ovog košmara nema buđenja, nikakvog utešnog šapata koji će mu u mraku reći da je bezbedan, da je sve to samo plod njegove mašte. Poslednji i najveći od svih njegovih zaštitnika umro je i sada je sam, više nego što je ikada bio.

Čovečuljak u crnom najzad je prestao da priča i vratio se na mesto. Hari je čekao da neko drugi ustane; očekivao je govore, verovatno od Ministra, ali niko se ne pomeri.

A zatim nekoliko ljudi vrisnu. Jarki, beli plamenovi buknuše oko Dambldorovog tela i ploče na kojoj je ležalo: dizali su se sve više i više, zaklonivši telo. Beli dim se spiralno kovitlao kroz vazduh. praveći čudne oblike. Hari na jedan srceparajući trenutak pomisli da je video feniksa kako veselo leti ka plavetnilu neba, ali sledećeg trenutka vatra nestade. Umesto nje nalazila se bela mermerna grobnica, unutar koje je bilo Dambldorovo telo i ploča na kojoj je prethodno počivao.

Začu se još nekoliko uzvika zaprepašćenja kad pljusak strele polete kroz vazduh, ali one padoše malo dalje od mase ljudi. Bila je to, znao je Hari, kentauriska počast: on ih vide kako se okreću i nestaju među hladnim drvećem. Isto tako, siren-ljudi polako potonuše nazad u zelenu vodu i nestadoše s vidika.

Hari pogleda u Džini, Rona i Hermionu: Ronovo lice bilo je stegnuto, kao da ga sunčeva svetlost zaslepljuje. Hermionino lice bilo je mokro od suza, ali Džini nije više plakala. Ona uzvrti Hariju pogled sa istom žustrinom koju je video kada ga je zagrlila nakon osvajanja prvenstva u kvidiču za vreme njegovog odsustva, i u tom trenutku je znao da se savršeno razumeju, i da, kada joj bude rekao ono što namerava, ona neće reći: „Budi pažljiv“, niti: „Ne čini to“, već će prihvatiti njegovu od-luku, jer ništa manje ne bi očekivala od njega. I tako se on ohrabri da kaže ono što je znao da joj mora reći još otkako je Dambldor umro.

- Džini, slušaj - reče on veoma tiho, dok je žagor oko njih postajao sve glasniji, a ljudi počeli da ustaju. - Ne mogu više da budem s tobom. Moramo da prestanemo da se vidamo. Ne možemo da budemo zajedno.

Ona reče, uz čudnovato iskrivljen osmeh: - To je iz nekog glupog, plemenitog razloga, zar ne?

- Ovih poslednjih nekoliko nedelja s tobom bilo je... kao nešto iz nečijeg tuđeg života - reče Hari. - Ali ja ne mogu... mi ne možemo... sada mi predstoje stvari koje moram sam da uradim.

Ona nije plakala, samo je gledala u njega.

- Voldemor koristi ljude koji su bliski njegovim neprijateljima. Već te je jednom iskoristio kako mamac, a to je bilo samo zato što si sestra mog najboljeg prijatelja. Zamisli u kolikoj bi opasnosti bila ako bismo nastavili sa ovim. On će znati, otkriće. Pokušaće da preko tebe dođe do mene.

- Šta ako mene nije briga? - reče Džini žustro.

- Mene je briga - reče Hari. - Šta misliš, kako bih se osećao da je ovo tvoja sahrana... i da sam ja

kriv za sve...

Ona skrenu pogled sa njega i zagleda se u jezero.

- Nikada nisam stvarno digla ruke od tebe - reče ona. - Ne zaista. Uvek sam se nadala... Hermiona mi je rekla da nastavim sa životom, da možda prvo izađem sa nekoliko drugih ljudi, da se malčice opustim pored tebe, jer ranije nikada nisam bila u stanju da pričam ako si ti u sobi, sećaš ce? A ona je mislila da bi me možda više primećivao kada bih bila malo više... ja.

- Pametna devojka, ta Hermiona - reče Hari pokušavši da se nasmeje. - Samo mi je žao što te nisam ranije pitao. Mogli smo da dobijemo više vremena... mesece... možda i godine...

- Ali ti si bio previše zauzet spasavanjem čarobnjačkog sveta - reče Džini napola se smejući. - Pa... ne mogu reći da sam iznenađena. Znala sam da će se ovo desiti na kraju. Znala sam da nećeš moći da budeš srećan sem ako ne odeš da uloviš Voldemora. Možda si mi se zato toliko i dopao.

Hari nije mogao da podnese da sluša ove stvari, niti je mislio da će istrajati u svojoj odlučnosti ukoliko nastavi da sedi kraj nje. Ron je sad, primeti on, držao Hermionu i gladio je po kosi, dok mu je ona jecala na ramenu, a i njemu su suze tekle sa vrha njegovog dugačkog nosa. Uz gest očajanja, Hari ustade, okrenu leđa Džini i Dambldorovoj grobnici i pođe oko jezera. Kretanje mu je bilo mnogo podnošljivije od sedenja: baš kao što će mu što je moguće skoriji polazak da pronade Horkrukse i ubije Voldemora više prijati od odugovlačenja da to učini...

-Hari!

- On se okrenu. Rufus Skrimdžer hitro je hramao ka njemu obalom, oslonjen na štap za hodanje.

- Nadao sam se da ćemo moći da popričamo... da li ti smeta ako malko pođem sa tobom?

- Ne - reče Hari nezainteresovano, i ponovo krenu.

- Hari, ovo je užasna tragedija - reče Skrimdžer tiho

- ne mogu ti reći koliko sam bio zgrožen kada sam čuo za to. Dambldor je bio veoma veliki čarobnjak. Imali smo mi svoje razmirice, kao što i sam znaš, ali niko ne zna bolje od mene...

- Šta želite? - upita Hari odsečno.

Skrimdžer je delovao iznervirano, ali, kao i pre, brže-bolje nabaci izraz žalosnog razumevanja.

- Ti si, naravno, skrhan - reče on. - Znam da si bio veoma blizak s Dambldorom. Mislim da si mu možda bio i najdraži učenik kojeg je ikada imao. Veza između vas dvojice...

- Šta želite? - ponovi Hari, zastavši.

I Skrimdžer stade, nasloni se na štap i zagleda se u Harija, sada prepredenog izraza lica.

- Priča se da si bio s njim kada je napustio školu one noći kada je umro.

- Ko to priča? - upita Hari.

- Neko je ošamutio jednog Smrtoždera na vrhu tornja nakon što je Dambldor umro. Tamo su takođe bile dve metle. Ministarstvo ume da sabere dva i dva, Hari.

- Drago mi je što to čujem - reče Hari. - Pa, kuda sam ja išao sa Dambldorom i šta smo radili to je moja stvar. On nije želeo da iko zna za to.

- Takva lojalnost je vredna divljenja, naravno - reče Skrimdžer, koji je izgleda sa velikim poteškoćama obuzdavao srdžbu - ali Dambldora više nema, Hari. Nema ga.

- On će napustiti ovu školu zauvek tek kada ovde ne bude više onih koji su mu odani - reče Hari smeškajući se uprkos samom sebi.

- Moj dragi dečače... čak ni Dambldor ne može da se vrati iz...

- Ne kažem da može. Vi to ne biste razumeli. Ali ja nemam šta da vam kažem.

Skrimdžer je oklevao, a zatim reče tonom koji je očigledno teballo da bude delikatan: - Ministarstvo može da ti ponudi sve vrste zaštite, znaš, Hari. Bilo bi mi drago da stavim nekoliko Aurora u tvoju službu...

Hari se nasmeja.

- Voldemor želi da me lično on ubije, i Aurori ga u tome neće sprečiti. Zato sam vam zahvalan na ponudi, ali ne, hvala.

- Dakle - reče Skrimdžer, sada ledenim glasom - zahtev koji sam ti uputio za Božić...

- Kakav zahtev? A, da... onaj gde ja treba da kažem celom svetu kako obavljate divan posao, u zamenu za...

- ...za dizanje kolektivnog morala! - obrecnu se Skrimdžer.

Hari ga je na trenutak odmeravao.

- Da li ste već pustili Stena Stranputicu na slobodu?

Skrimdžer poprimi gadnu nijansu ljubičaste, veoma nalik teči Vernonu.

- Vidim da si...

- Dambldorov čovek skroz-naskroz - reče Hari. - Tako je.

Skrimdžer ga je streljao pogledom još koji trenutak, a zatim se okrenu i othrama bez ijedne reči.

Hari je mogao da vidi Persija i ostatak delegacije Ministarstva kako ga čekaju, nevozno bacajući poglede na jecajućeg Hagrida i Gropa, koji su još bili na svojim stolicama. Ron i Hermiona brzali su prema Hariju, mimoišavši se sa Skrimdžerom. Hari se okrenu i polako produži dalje, čekajući da ga sustignu, što oni najzad i učiniše pod senkom bukovog drveta, pod kojom su sedeli u neka srećnija vremena.

- Šta je Skrimdžer želeo? - prošaputa Hermiona.

- Isto što je hteo i za Božić - slegnu Hari ramenima. - Želeo je da mu dam poverljive informacije o Dambldoru i da budem nova maskota Ministarstva.

Ron se na trenutak borio sa sobom, a zatim glasno reče Hermioni: - Čuj, pusti me da se vratim i mlatnem Persija!

- Ne - reče ona odlučno, zgrabivši ga za ruku.

- Osećaću se bolje!

Hari se nasmeja. Čak se i Hermiona malčice iskezila, iako joj je osmeh izbledeo čim je pogledala ka zamku.

- Ne mogu da podnesem pomisao da se možda nikada nećemo vratiti - reče ona nežno. - Kako mogu da zatvore Hogvorts?

- Možda i neće - reče Ron. - Ovde nismo u većoj opasnosti nego kod kuće, zar ne? Sada je svuda isto. Čak bih rekao da je na Hogvortsu bezbednije, unutra ima više čarobnjaka da ga brane. - Šta ti misliš, Hari?

- Ja se ne vraćam, čak i ako bude i dalje otvoren - reče Hari.

Ron zinu, ali Hermiona tužno reče: - Znala sam da ćeš to reći. Ali šta ćeš onda da radiš?

- Vratiću se kod Darslijevih, još samo jednom, jer bi Dambldor želeo da to učinim - reče Hari. - Ali biće to kratka poseta, a onda zauvek odlazim.

- Ali kuda ćeš ići ako se ne vratiš u školu?

- Mislio sam da odem nazad u Godrikovu dolinu - promrmlja Hari. Ta ideja mu se vrzmala po glavi još od noći Dambldorove smrti. - Za mene je sve počelo tamo, cela ta priča. Prosto imam osećaj da moram da se vratim tamo. A mogu i da posetim grob svojih roditelja, to bih voleo.

- A šta onda? - upita Ron.

- Onda moram da pronađem ostale Horkrukse, zar ne? - reče Hari gledajući u odraz Dambldorove bele grobnice na vodi, s druge strane jezera. - To je ono što je on želeo da učinim, zato mi je i ispričao sve o njima. Ako je Dambldor bio u pravu... a siguran sam da jeste... ima ih još četiri, tamo nevede. Moram da ih pronađem i sve ih uništim, a zatim moram da odem po sedmi deo Voldemorove duše, onaj deo koji je još u njegovom telu, a ja sam taj koji će ga ubiti. A ako usput sretnem Severusa Snejpa - dodade on - tim bolje po mene, tim gore po njega.

Zavlada dug tajac. Maca ljudi se gotovo razišla, dok bi pokoji zaostali ljudi u širokom krugu zaobilazili monumentalnu figuru Gropa, koji je mazio Hagrida, čiji su žalosni jauci i dalje odjekivali preko vode.

- Mi ćemo biti uz tebe, Hari - reče Ron.

- Šta?

- U kući tvojih tetke i teče - reče Ron. - A zatim idemo s tobom, kuda god pošao.

- Ne... - reče Hari brzo. Nije računao s ovim, mislio je da shvataju kako se sam upušta u ovo veoma opasano putovanje.

- Već si nam jednom rekao - progovori Hermiona tiho - da je vreme da odustanemo ako to želimo. Imali smo vremena za to, zar ne?

- Bićemo s tobom, šta god da se dogodi - reče Ron. - Ali, druže, moraćeš da dođeš u kuću mojih mame i tate pre nego što bilo šta uradimo, čak i pre odlaska u Godrikovu dolinu.

-Zašto?

- Bilovo i Flerino venčanje, sećaš se?

Hari ga pogleda, preneražen. Pomisao da nešto tako normalno kao što je venčanje još postoji delovala mu je neverovatno, a ipak divno.

- Aha, ne bismo smeli to da propustimo - reče on najzad.

Njegova šaka automatski stegnu lažni Horkruks, ali uprkos svemu, uprkos mračnom i vijugavom putu koji mu je predstojao, uprkos svom konačnom susretu sa Voldemorom, za koji je znao da će morati da se desi, bilo za mesec dana, godinu, ili deset, on oseti kako mu je srce zaigralo na pomisao da mu je preostao još jedan poslednji, zlatni dan mira u kome će uživati sa Ronom i Hermionom.

Sadržaj

1. Njihov „premijer“
2. Preljin sokak
3. Testament i nećkanje
4. Horacije Pužorog
5. Preterana Flegma
6. Drakovo skretanje
7. Klub pužića
8. Snejpov trijumf
9. Polukrvni Princ
10. Kuća Ispijenih
11. Hermionina ispomoć
12. Srebro i opal
13. Zagonetka Ridl
14. Feliks felicis
15. Neraskidivi zavet
16. Veoma leden Božić
17. Sećanje kao kod puža
18. Rođendanska iznenađenja
19. Vilenjačke uhode
20. Zahtev Lorda Voldemora
21. Nepojmljiva soba
22. Posle sahrane
23. Horkruksi
24. Sektumsempra
25. Prisluskivanje vidovnjaka
26. Pećina
27. Gromom pogođen toranj
28. Prinčev beg
29. Feniksova tužbalica
30. Bela grobnica

HARRY POTTER I DAROVI SMRTI

Glava Prva

Jačanje Gospodara tame

U uskoj, mjesečinom obasjanoj ulici, na udaljenosti od samo nekoliko koraka, odjednom iskrснуše dva muškarca. Na trenutak su nepomično stajali, uperivši jedan drugome štapić u prsa, no čim su se prepoznali, spremiše oružje pod plašt te žustrim korakom krenuše u istom smjeru.

"Imaš vijesti?" upita viši od dvojice.

"I to kakve", odvrati Severus Snape.

Brzali su uličicom čiju je lijevu stranu omeđivalo zapušteno, nisko grmlje kupine, dok je desni rub opasivala visoka i uredno podrezana živica. Dugi plaštevi lepetali su im oko nogu. "Već sam mislio da ću zakasniti", nastavi Yaxley. Grane drveća nadvijenog nad uličicu mjestimice su zaklanjale mjesec, tako da je Yaxleyjevo grubo lice svako malo nestajalo i onda se opet pojavljivalo u igri svjetla i sjene. "Ispalo je malo teže nego što sam očekivao. Ipak, nadam se da će biti zadovoljan. A ti si siguran u svoj dobar prijem?"

Snape kimne, ne upuštajući se ni u kakva objašnjenja. Skrenuli su lijevo iz uličice, na široki kolni prilaz prema kojemu je zavijala i visoka živica, protežući se u daljinu onkraj impresivnih vratnica od kovana željeza koje su se muškarcima ispriječile na putu. Nisu ni usporili, nego su samo obojica podigli lijevu ruku na svojevrstan pozdrav, prolazeći kroz tamni metal kao da je sačinjen od dima.

Živa ograda od tise prigušivala je zvuk njihovih koraka. Nešto je zašuštalo desno od njih: Yaxley je opet izvukao štapić i uperio ga iznad glave svog kompanjona, no ispostavilo se da je krivac snježnobijeli paun u važnom šepirenju navrh živice.

"Lucius si je uvijek volio ugađati. Paunovi..." puhne Yaxley i gurne štapić natrag pod plašt.

Iz tmine na kraju ravnog prilaza izronila je lijepa vlastelinska kuća. U njezinim prozorskim oknima, olovnom mrežom razdijeljenimé na rombove, treperila je svjetlost, dok je negdje iz mračnog vrta's druge strane živice dopirao žubor vodoskoka. Škripanje šljunka pod Snapeovim i Yaxleyjevim nogama pojačalo se kad su pohitali prema ulazu. Vrata su se pred njima raskrilila kao da ih je otvorila nevidljiva ruka.

Našli su se u prostranom, raskošno uređenom predvorju čiji je kameni pod bio prekriven luksuznim sagom. Snape i Yaxley prošli su kroz polumračno predvorje pomno praćeni pogledima bljedolikih portreta na zidovima, zaustavljajući se tek pred drvenim vratima što su vodila u sljedeću prostoriju. Dvojica muškaraca malo su oklijevala a onda je Snape pritisnuo brončanu kvaku.

Primaća je soba bila ispunjena ljudima koji su šutke sjedili oko dugačkog, izrezbarenog stola. Stalni namještaj sobe bio je nemarno naguran uza zidove. Jedino svjetlo dopiralo je od živahne vatre u otmjenom mramornom kaminu na čijem je okviru stajalo pozlaćeno ogledalo. Snape i Yaxley zastaše na pragu. Kad su im se oči privikle na slabo svjetlo, pogled im je privukao najneobičniji detalj cijele scene: nad stolom je, odražena u njegovoj praznoj, ulaštenoj površini i ogledalu iznad kamina, naglavce visjela onesviještena ljudska prilika, polako se vrteći na nevidljivu užetu. Nitko od ljudi za stolom nije gledao u taj bizarni prizor, osim bljedunjavog mladića posjednutog gotovo točno ispod obješene prilike - on je svako malo pogledavao gore, kao da si ne može pomoći.

"Yaxley. Snape", začu se visok, zvonak glas's čela stola. "Malo je nedostajalo da zakasnite."

Govornik je sjedio pred kaminom, pa pridošlice isprva nisu razabrale ništa osim njegova obrisa. Kad su mu se, međutim, primakli, u polumraku je zabjelasalo bezdlako, zmijoliko lice,'s prorezima na mjestu nosnica te sjajnim crvenim očima okomitih zjenica. Krajnje blijeda koža kao da je imala sedefast sjaj.

"Severuse, ovamo", reče Voldemort, pokazujući sjedalo desno od sebe. "Yaxley - pokraj Dolohova."

Dva muškarca zauzeše dodijeljena im mjesta. Gotovo sve oči za stolom pratile su Snapea, kojemu se i Voldemort prvom obratio.

"Dakle?"

II

"Gospodaru, Red feniksa kani preseliti Harryja Pottera iz njegova trenutnog skloništa sljedeće subote, čim se smrači." Zanimanje ostalih za stolom osjetno se pojačalo. Neki su se ukočili, drugi uzvrpoljili, ali svi su zurili u Snapea i Voldemorta.

"U subotu... čim se smrači", ponovi Voldemort. Crvene oči unijele su se u Snapeove crne takvom silinom da je nekoliko promatrača pogledalo u stranu, valjda od straha da i njih ne osine taj gorući pogled. Snape je pak savršeno spokojno uzvraćao pogled Voldemortu, čija su se usta bez usana uskoro izvila u grimasu blisku osmijehu.

"Dobro. Jako dobro. A tu si informaciju dobio..." "... od izvora o kojemu smo već razgovarali", odvratila Snape. "Gospodaru."

Yaxley se nagnuo nad dugi stol da pogleda Voldemorta i Snapea. Sva se lica okrenuše prema njemu.

"Gospodaru, ja sam čuo drugačiju priču."

Tu je Yaxley zastao, no kad Voldemort nije ništa rekao, nastavio je: "Auroru Davvlisu je izletjelo da Pottera neće seliti sve do tridesetog, noć uoči njegova sedamnaestog rođendana."

Snape se smješкао.

"Čuo sam od svog izvora da planiraju podmetnuti lažni trag; to je sigurno to. Uopće ne sumnjam da su Davvlis začarali čarolijom zbunjivanja. Ne bi mu bilo prvi put; svi znaju koliko joj je podložan."

"Gospodaru, vjerujte mi da je Davvlis izgledao kao da je uvjeren u to", reče Yaxley.

"Pa naravno da je tako izgledao ako su ga začarali", reče Snape. "Vjeruj i ti meni, Yaxley, da Aurorski ured više ne igra nikakvu ulogu u čuvanju Harryja Pottera. Red smatra da smo se već infiltrirali u Ministarstvo."

"Ajde da je i Red nešto točno pogodio", dobaci zdepasti muškarac koji je sjedio nedaleko od Yaxleyja.

Sipljivo se zahihotao, a smijeh je odjeknuo još ponegdje za stolom.

Voldemort im se nije pridružio. Pogled mu je odlutao prema tijelu koje se polako vrtjelo iznad njih. Izgledao je zamišljeno.

"Gospodaru," nastavi Yaxley, "Davvlis vjeruje da će za dječakov premještaj zadužiti cijeli jedan odred aurora..."

Yaxley je zašutio čim je Voldemort podigao krupnu bijelu ruku, 's ogorčenjem gledajući kako se opet obraća Snapeu.

"A gdje će sakriti maloga?"

"U domu jednog od članova Reda", odgovori Snape. "Ako je vjerovati mome izvoru, to je mjesto zaštićeno svim sredstvima kojima Red i Ministarstvo raspoložu. Mislim da su nam šanse da ga tamo ugrabimo neznatne, gospodaru, osim, naravno, ako Ministarstvo ne padne prije sljedeće subote, jer bismo onda imali vremena otkriti i ukloniti dovoljno čarolija da nam preostale ne bi bile prepreka."

"Pa, Yaxley?" dovikne Voldemort niza stol. U crvenim očima sijevnuše plamenovi iz kamina. "Hoće li Ministarstvo pasti do sljedeće subote?"

Opet su se sve glave okrenule prema Yaxleyju. Sjeo je usprav-nije.

"Gospodaru, što se toga tiče, imam dobre vijesti. Uspio sam - iako teškom mukom i nakon velikog napora - Piusa Thicknessea prokleti Imperiusom."

Mnogi koji su sjedili oko Yaxleyja izgledali su impresionirano. Prvi do njega, muškarac duguljasta, iskrivljena lica zvan Dolohov, potapšao ga je po leđima.

"I to je nešto", dopusti Voldemort. "Ali Thicknesse je samo jedan čovjek. Scrimgeour mora biti okružen našim ljudima prije nego što krenem u akciju. Neuspjeli atentat na ministra znatno bi me usporio."

"Da... gospodaru, to je istina... ali znate, Thicknesse kao voditelj Odjela magijskog pravosuđa nije samo u stalnom kontaktu s ministrom, nego i s voditeljima ostalih odjela u Ministarstvu. Mislim da će nam sad kad kontroliramo tako visokog dužnosnika biti lakše podjarmiti i ostale, a zatim svi oni zajedno mogu raditi na svrgavanju Scrimgeoura."

"Pod uvjetom da našeg prijatelja Thicknessea ne otkriju prije nego što preobrati ostale", reče Voldemort. "No u svakom slučaju, i dalje je malo vjerojatno da će Ministarstvo pasti u moje ruke prije sljedeće subote. Ako malome ne možemo ništa na njegovu odredištu, moramo ga napasti dok je na putu."

"Tu smo mi u prednosti, gospodaru", reče Yaxley, očito i dalje željan pohvale. "Trenutno imamo sedmero ljudi u Odjelu za magijski promet. Znat ćemo čim se Potter aparatira ili upotrijebi letimrežu."

"Neće učiniti ni jedno ni drugo", reče Snape. "Red izbjegava sve oblike prijevoza koje nadzire ili regulira Ministarstvo; sumnjivo im je sve što's Ministarstvom ima ikakve veze."

"To bolje", reče Voldemort. "Morat će se kretati na otvorenom. To će nam uvelike olakšati otmicu."

Voldemort je opet podigao pogled prema tijelu koje se polako vrtjelo i nastavio: "Ja ću se pobrinuti za maloga. Previše se pogrešaka nanizalo oko Harryja Pottera. Neke sam počinio ja. Potter je još na životu zbog mojih propusta, a ne zbog vlastitih pobjeda."

Okupljeni oko stola zabrinuto su motrili Voldemorta, a sudeći po izrazima njihovih lica, činilo se da se svi pribojavaju optužbe da su baš oni krivi za to što Harry Potter još živi. No Voldemort kao da je razgovarao sam sa sobom ili's besvjesnim tijelom pred sobom.

"Bio sam nemaran, pa su me osujetile sreća i slučajnost, koje kvare sve osim najpomnije skovanih planova. Ali sad sam pažljiviji. Razumijem ono što prije nisam razumio. Harryja Pottera moram ubiti baš ja, a tako će i biti."

Poslije tih riječi, možda i kao odgovor na njih, iznenada se prolomio juk - jeziv, razvučen vapaj, pun očajne boli. Mnogi su zatečeno spustili pogled, jer se činilo da je taj zvuk dopro odozdo, ispod njihovih nogu.

"Crvorepe," reče Voldemort nepromijenjeno tihim, zamišljenim tonom, ne odvajajući pogled od rotirajućeg tijela u zraku, "nisam li ti već rekao da ne želim čuti našeg zatočenika?"

"Da, g-gospodaru", protisne čovječuljak koji je sjedio oko sredine stola, tako se nisko spustivši na stolcu da se na prvi pogled činilo da tamo nema nikoga. Sad se izvukao iz sjedala i otrčao iz sobe, praćen neobičnim srebrnastim odsjevom.

"Kao što rekoh," nastavio je Voldemort, ponovno pogledavši napeta lica svojih sljedbenika, "sad mi je sve jasnije. Na primjer, prije nego što krenem ubiti Pottera, morat ću posuditi štapić od jednoga od vas."

Sva lica oko njega odavala su šok. Jednako je tako mogao objaviti da želi posuditi nečiju ruku.

"Nema dobrovoljaca?" upita Voldemort. "Da vidimo... Luciuse više stvarno ne znam što će tebi štapić."

Lucius Malfoy podigne pogled. Koža mu je pod svjetlošću vatre iz kamina djelovala žučkasto i voštano, a oko upalih očiju imao je tamne kolutove. Progovorio je promuklim glasom.

"Gospodaru?"

"Tvoj štapić, Luciuse. Treba mi tvoj štapić."

"Ja..."

Malfoy je krajičkom oka pogledao suprugu. Ona je gledala ravno pred sebe, jednako blijeda kao i on, duge plave kose koja joj je padala niz leđa, ali ispod stola mu je vitkim prstima nakratko stegnula zapešće.

Osjetivši ženin dodir, Malfoy je zavukao ruku u pelerinu izvukao štapić i po drugima ga poslao Voldemortu, koji ga je podigao pred crvene oči i pomno promotrio.

"Od čega je?"

"Od brestovine, gospodaru", šapne Malfoy.

"A jezgra?"

"Zmajsko... zmajsko srčano vlakno."

"Dobro", reče Voldemort. Izvukao je vlastiti štapić da usporedi duljine, a Lucius Malfoy nehotice se pomaknuo; djelić sekunde učinilo se da zauzvrat očekuje Voldemortov štapić. Kretnja nije promakla Voldemortu, koji je pakosno raširio oči.

"Da ti dam svoj štapić, Luciuse? Svoj štapić?"

Začu se nešto posprdnog smijuljenja.

"Dao sam ti slobodu, Luciuse, zar ti to nije dovoljno? Primijetio sam, doduše, da ni ti ni tvoja obitelj u posljednje vrijeme ne izgledate pretjerano sretno... Zar ti tako smeta što boravim u tvom domu, Luciuse?"

"Ne... ne, gospodaru!"

"Kakav si ti lažljivac, Luciuse..."

Tihi glas kao daje nastavio siktati i nakon što su se okrutna usta umirila. Jedan ili dva čarobnjaka jedva su uspjeli zatomiti drhtaj kad se siktanje pojačalo; jasno se čulo da po podu ispod stola gmiže neko teško tijelo. Pojavila se golema zmija i počela se polako penjati uz Voldemortov stolac. Uspon je potrajao naizgled beskrajno dugo, no naposljetku se

ipak umirila na Voldemortovim ramenima: vrat joj je bio širok poput bedra odraslog muškarca, dok su oči okomitih zjenica netremice zurile pred sebe. Voldemort odsutnim pokretom dugih tankih prstiju pogladi stvorenje, ne skidajući pogled's Luciusa Malfoya.

"Zašto Malfojevi izgledaju tako nezadovoljni svojom sudbinom? Nije li moj povratak, moj uspon na vlast, upravo ono što su navodno priželjkivali svih ovih dugih godina?"

"Naravno, gospodaru", reče Lucius Malfoy. Drhtavom je rukom obrisao znoj's gornje usne. "Doista smo to priželjkivali... još to priželjkujemo." ..

Lijevo od Malfoya, njegova je supruga kimnula usiljenim, čudnim pokretom, odvrćući pogled od Voldemorta i zmije. Desno od njega, njegov sin. Dračo, netremice zagledan u obamrlo tijelo iznad njih, pogledao je Voldemorta ispod oka i smjesta okrenuo glavu, kao da strepi od susreta's njegovim pogledom. "Gospodaru", javi se tamnokosa žena koja je također sjedila oko sredine stola. Glas joj je podrhtavao od siline osjećaja. "Počašćena sam što ste ovdje, u našoj obiteljskoj kući. Veću sreću ne mogu ni zamisliti." Sjedila je pokraj sestre, kojoj nije sličila ni izgledom, onako tamnokosa i teških kapaka, ni držanjem i ponašanjem; dok je Narcissa sjedila ukočeno i nepomično, Bellatrix se naginjala prema Voldemortu kao da puke riječi ne mogu dočarati njezinu žudnju da mu bude što bliže.

"Veću sreću ne mogu ni zamisliti", odvratila Voldemort, motreći Bellatrix nakrivljene glave. "Od tebe mi to mnogo znači, Bellatrix."

Lice joj se obli rumenilo; u očima se pojavile suze radosnice.

"Moj gospodar zna da govorim istinu!"

"Veću sreću ne mogu ni zamisliti... zar ni u usporedbi's radosnim događajem koji se, kako čujem, ovog tjedna zbija u vašoj obitelji?"

Zagledala se u njega rastvorenih usta, očito zbunjena.

"Ne znam na što ciljate, gospodaru."

"Govorim o tvojoj nećakinji, Bellatrix. I vašoj, Lucius i Narcissa. Upravo se udala za onog vukodlaka, Remusa Lupina. Sigurno pucate od ponosa."

Oko stola se prolomio podrugljiv smijeh. Mnogi su se nagnuli da razmijene poglede pune likovanja; nekolicina je šakama udarala po

stolu. Velika zmija, uznemirena metežom, razjapila je usta i bijesno siknula, no smrtonoše je u svom oduševljenju zbog poniženja Bellatrix i Malfojevih nisu čuli. Bellatrixino lice, do maloprije rumeno od sreće, sad se osulo ružnim crvenim mrljama.

"Nije nam ona nećakinja, gospodaru", viknula je da nadglasa provalu smijeha. "Mi... Narcissa i ja... nismo vidjele sestru otkako se udala za onog mutnjaka. To derište nema nikakve veze's nama a zvijer za koju se udala još i manje."

"A što ti kažeš Dračo?" upita Voldemort. Iako mu je glas bio tih, jasno se razabirao kroz dobacivanja i poruge. "Hoćeš li čuvati vučice kad im zatreba dadilja?"

Ostali su se nasmijali još jačim grohotom. Dračo Malfoy prestravljeno je pogledao oca, koji je zurio u svoje krilo, a zatim i majku čiji je pogled uspio uhvatiti. Ona je gotovo neprimjetno odmahнула glavom i nastavila bezizražajno gledati u suprotni zid.

"Dosta", reče Voldemort, gladeći razdraženu zmiju. "Dosta."

Smijeh je smjesta zamro.

"Mnoga među našim najstarijim obiteljskim stablima's vremenom su počela pobolijevati", obratio se Bellatrix, koja je molećivo, suspregnuta daha, zurila u njega. "Ti svoje trebaš malo obrezati, zar ne, da ga održiš zdravim? Odreži one dijelove koji ugrožavaju ostatak."

"Da, gospodaru moj", šapne Bellatrix. Oči joj se opet ispunile suzama zahvalnosti. "Čim mi se pruži prilika!"

"Pružiti će se", reče Voldemort. "A kako u tvojoj obitelji, tako u svijetu... suzbijati ćemo tu bolest koja nas sve izjeda, dok ne preostanu samo oni čija je krv čista..."

Voldemort podigne štapić Luciusa Malfoya, uperi ga ravno u priliku koja se polako vrtjela u zraku nad stolom i lagano tržne, Prilika je došla k svijesti uz jecanje i smjesta se počela otimati nevidljivim sponama. "Prepoznaješ li našu gošću, Severuse?" upita Voldemort.

Snape je podigao pogled prema izvrnutom licu. Sad su je gledali i ostali smrtonoše, kao da napokon imaju dopuštenje da pokažu radoznalost. Kad se u vrtnji licem okrenula prema svjetlosti vatre, žena je promuklim i prestravljenim glasom rekla: "Severuse! Pomozi mi!"

"Ah, da", reče Snape kad se zarobljenica nastavila polako vrtjeti.

"A ti, Dračo?" upita Voldemort, milujući zmijinu gubicu slobodnom rukom. Dračo je grčevito odmahnuo glavom. Sad kad se žena osvijestila, činilo se da više nije kadar pogledati u nju.

"Ma da, ti ne bi ni išao na njezine satove", reče Voldemort. "Za one među vama koji to ne znaju, danas nam je u goste navratila Charity Burbage, koja je donedavno predavala u Školi vještičarenja i čarobnjaštva u Hogwartsu."

Oko stola se začuše tihi usklici onih koji su shvatili o kome je riječ. Široka, pogrbljena žena šiljastih zubi graktavo se nasmijala.

"Da... profesorica Burbage učila je djecu vještica i čarobnjaka o bezjacima... da se oni zapravo i ne razlikuju previše od nas..."

Jedan smrtonoša pljunuo je na pod. Charity Burbage opet je licem bila okrenuta prema Snapeu.

"Severuse... molim te... molim te..."

"Tišina", reče Voldemort, trznuvši opet Malfojevim štapićem. Charity je umuknula kao da joj je začepio usta. "Profesorici Burbage nije bilo dosta što truže i zagađuje umove čarobnjačke djece, nego je prošlog tjedna u Dnevnom proroku objavila gorljiv tekst u obranu mutnjaka. Čarobnjaci, kaže ona, moraju prigrliti te kradljivce njihova znanja i magije. Opadanje broja čistokrvnih čarobnjaka, kaže profesorica Burbage, poželjna je pojava... Ona bi htjela da se svi parimo's bezjacima... ili, uopće ne dvojim o tome, s vukodlacima..."

Ovaj put nitko se nije nasmijao: nije im promaknuo bijes i prezir u Voldemortovu glasu. Charity Burbage se u vrtnji treći put našla licem u lice sa Snapeom. Suze su joj se iz očiju slijevale u kosu. Dok se opet polako okretala od njega, Snape joj je uzvraćao pogled posve bezizražajna lica.

"Avada kedavra."

Zeleni bljesak obasjao je sve kutke u prostoriji. Charity je tresnula o stol, koji je zaškripao i zaljuljao se od siline udara. Nekoliko smrtonoša skočilo je na noge. Dračo je pao na pod.

"Večera, Nagini", tiho reče Voldemort. Golema se zmija zanjihala i's njegovih ramena spuznula na ulašteno drvo.

GLAVA DRUGA

In memoriam

Harry je krvario. Pridržavajući desnu ruku lijevom i psujući ispod glasa, ramenom pritisne kvaku i otvori vrata. Čim je iskoračio, začulo se krckanje zdrobljenog porculana: nagazio je na šalicu's hladnim čajem koju je netko ostavio na podu pred vratima njegove sobe.

"Ma koji je to...?"

Pogledao je oko sebe; odmorište u Kalininu prilazu broj četiri bilo je пусто. Tko zna, možda si Dudley tako zamišlja lukavu klopku. I dalje držeći ruku u povišenom položaju, pokupio je krhotine i bacio ih u već pretrpani koš za smeće u svojoj sobi, smješten odmah do vrata. Potom je odmarširao u kupaonicu da ranjeni prst gurne pod mlaz vode iz slavine.

Još četiri duga dana do isteka glupe, besmislene i preko svake mjere iritantne zabrane korištenja magije... doduše, morao je priznati da nije znao što bi učinio's nepravilnom posjekotinom na prstu sve i da se smio poslužiti čarolijom. Liječenje rana magijom bilo mu je potpuna nepoznanica, čineći, sad kad je malo razmislio o tome, prilično veliku rupu u njegovu magijskom obrazovanju, osobito's obzirom na planove za blisku budućnost. Zamolit će Hermionu da mu pokaže kako se to radi, odlučio je dok je debelim smotuljkom toaletnog papira pokušavao obrisati proliveni čaj. Zatim se vratio u sobu, tresnuvši vratima za sobom. Harry je cijelo jutro proveo u prvom temeljitom čišćenju svog školskog kovčega otkako ga je prije šest godina prvi put spakirao. Otada bi samo prije početka svake školske godine iz gornjih slojeva povadio nepotrebne ili potrošene stvari i nadomjestio ih novima, pa se na dnu's vremenom nataložilo svega i svačega,

od starih pera i osušenih očiju kukaca do rasparenih i premaleni čarapa. Kad je prije nekoliko minuta zavukao ruku u te nakupine smeća, osjetio je oštru bol u prstenjaku desne ruke i, izvukavši je, ustvrdio da j oblivena krvlju.

Opet se prihvatio posla, sad nešto opreznije nego prije. Kleknuo je pokraj kovčega i počeo opipavati dno. Oštricu koja ga je ozlijedila pronašao je tek nakon što je izvadio staru značku na kojoj su se bezvoljno izmjenjivale treperave poruke NAVIJAJTE ZA CEDRICa DIGGORYJA i POTTER SMRDI, napukli i dotrajali cinkoskop te zlatni medaljon sa skrivenom porukom koju je ostavio R.A.B. Ispostavilo se da je u pitanju pet centimetara duga krhotina začaranog ogledala koje mu je poklonio njegov pokojni kum Sirius. Harry ju je stavio na stranu i oprezno potražio ostatak ogledala, no od kumova posljednjeg dara više nije ostalo ništa osim sitno zdrobljenog stakla, koje se uhvatilo za najdonji sloj otpadaka poput svjetlucavog pijeska.

Harry se uspravio u sjedeći položaj i zagledao u nepravilni komadić ogledala na koji je porezao prst. U odrazu se vidjelo samo njegovo izrazito zeleno oko. Krhotinu je odložio na jutrošnje izdanje Dnevno proroka koji je nepročitan ležao na krevetu, a naglu provalu gorkih uspomena, tuge i čežnje izazvanu otkrićem razbijenog ogledala po kušao je obuzdati tako što se's obnovljenim žarom bacio na preostale otpatke u kovčegu.

U sljedećih sat vremena posve ga je ispraznio. Beskorisne je predmete pobacao, dok je ostale podijelio na dvije hrpe, jednu's stvarima koje mu više nisu trebale, a drugu's onima koje je kanio ponijeti sa sobom. Pelerine za školu i metloboj, kotlić, pergamente pera i većinu udžbenika naslagao je u kut sobe. Pita se što će tetka tetak učiniti's njima; vjerojatno će ih spaliti u gluho doba noći, kao da uništavaju dokaz nekoga strašnog zločina. Svoju bezjačku odjeću Plašt nevidljivosti, pribor za pripravu čarobnih napitaka, nekoliko knjiga, album's fotografijama koji mu je svojevremeno poklonio Hagrid, snop pisama i čarobni štapić spremio je u stari ruksak U prednji džep ruksaka metnuo je mapu za hranje i medaljon's porukom koju je potpisao R.A.B. Medaljonu je počasno mjesto pripalo ne zbog njegove vrijednosti - u svakom uobičajenom smislu bio je bezvrijedan - nego zbog cijene koju su platili da ga dobiju.

Preostao mu je još jedino podebeo svežanj novina na radnom stolu, pokraj snježne sove, Hedvige: po jedne za svaki dan koji je Harry tog ljeta već proboravio u Kalininu prilazu.

Ustao je's poda, protegnuo se i prišao radnom stolu. Kad je počeo prelistavati novine, bacajući jedne po jedne na hrpu za smeće, Hedviga se nije ni pomaknula. Ili je spavala ili se pretvarala da spava; još Harryju nije oprostila gotovo potpunu zabranu izlaska iz krletke.

Kad je došao do novina u donjem dijelu hrpe, Harry je usporio. Tražio je izdanje koje je stiglo nedugo nakon što se tog ljeta vratio u Kalinin prilaz, a na čijoj se naslovnici, toga se jasno sjećao, spominjala ostavka Charity Burbage, učiteljice Bezjačkih studija u Hogwartsu. Našavši ih, otvorio je deset stranicu, spustio se na radni stolac i ponovo pročitao članak za kojim je tragao.

SJEĆANJE NA ALBUSA DUMBLEDOREA

napisao Elphias Doge

Albus Dumbledorea upoznao sam kad nam je bilo jedanaest godina, odmah nakon dolaska u Hogvvarst. Nedvojbeno nas je jedno drugome privuklo to što smo se obojica osjećali kao autsajderi. Ja sam neposredno prije dolaska u školu dobio zmajске kozice, a iako više nisam bio zarazan, moje kozičavo lice i zelenkasti ten nisu u ljudima budili želju za druženjem. Što se tiče Albusa, on je u Hogwarts stigao praćen neželjeno zlim glasom. Nepunih godinu dana prije, njegov otac Percival završio je u zatvoru, uzvitlavši veliku prašinu zbog divljačkog napada na tri mlada bezjaka.

Albus nikad nije ni pokušao poreći da je njegov otac (koji će u Azkabanu i umrijeti) počinio taj zločin; naprotiv, kad sam prikupio hrabrost da ga upitam, odmah mi je potvrdio očevu krivnju. Inače je Dumbledore odbijao govoriti o tom žalosnom slučaju, iako su ga mnogi pokušavali navesti na pripovijedanje. Neki su, štoviše, bili skloni veličati čin njegova oca, pretpostavljajući da i sam Albus mrzi bezjake. Prevarili su se: kao što svatko tko je poznao Albusa može posvjedočiti, nikad nije pokazao ni tračak antipatije prema bezjacima. Naprotiv, zbog neumorne borbe za bezjačka prava, u kasnijim je godinama stekao mnogo neprijatelja.

Za samo nekoliko mjeseci, međutim, Albusova slava potpuno je zasjenila lošu reputaciju njegova oca. Na kraju njegove prve školske godine nitko ga više nije poznao kao sina progonitelja bezjaka, nego

jednostavno kao najbriljant-nijeg učenika koji se ikad pojavio u školi. Oni među nama koji su imali tu čast da mu budu prijatelji mnogo su naučili iz njegova primjera, da i ne govorimo o Albusovoj pomoći i ohrabrenju, 's kojima je uvijek bio široke ruke. Poslije mi je priznao da je već tada znao da ga ništa tako ne veseli kao prenošenje znanja drugima.

Osim što je osvojio sve važnije nagrade koje su se u školi dodjeljivale, ubrzo se počeo redovito dopisivati's nekima od najistaknutijih imena magije tog doba, uključujući proslavljenog alkemičara Nicolasa Flamela, poznatu povjesničarku Bathildu Bagshot te teoretičara magije Adalberta VVafflinga. Nekoliko njegovih radova bilo je objavljeno u učenim publikacijama kao što su Preobrazba danas, Izazovi čaranja te Napici u praksi. Sve je ukazivalo na to da Dumbledorea po svoj prilici očekuje meteorski uspon, pa je jedino pitanje bilo ne hoće li postati ministrom magije, nego kad će se to dogoditi, lako se u kasnijim godinama često predviđalo da će uskoro zauzeti to mjesto, on sam nikad nije imao političkih ambicija.

Tri godine nakon početka našeg školovanja u Hogwartsu, u školu je došao i Albusov brat Aberforth. Nisu bili slični; Aberfortha knjige nisu osobito zanimale, a za razliku od Albusa, razmirice je radije rješavao dvobojima negoli racionalnim razgovorom. No ipak, bilo bi pogrešno tvrditi, kao što su to neki činili, da braća nisu bila prijatelji. Imali su onoliko prisan odnos koliko je to bilo moguće za dvojicu tako različitih dječaka. Treba biti pošten prema Aberforthu te priznati da život u Albusovoj sjeni vjerojatno nije bio osobito ugodno iskustvo. Na to su se morali naviknuti i svi njegovi prijatelji, a sumnjam da se njegovu bratu's tom činjenicom bilo lakše pomiriti.

Albus i ja smo nakon završetka školovanja u Hogwartsu planirali otići na tada tradicionalno putovanje oko svijeta, kako bismo prije započinjanja vlastitih karijera posjetili i upoznali strane čarobnjake. No ispriječila se tragedija. Baš uoči našeg putovanja, Albusova majka Kendra je umrla, a Albus je postao glava i jedini hranitelj svoje obitelji. Odgodio sam polazak na put da Kendri odam počast na pokopu, a zatim sam se otisnuo na samotno putovanje. S obzirom na to da se morao skrbiti za mlađeg brata i sestru te da im je preostalo vrlo malo zlata, više nije bilo govora da Albus pođe sa mnom.

U tom razdoblju života najmanje smo bili u vezi. Slao sam Albusu pisma u kojima sam, možda netaktično, opisivao čudesa koja sam doživio na svojim putešestvijama, od one zgođe kad sam jedva izvukao živu glavu od himera u Grčkoj do eksperimenata egipatskih alkemičara. On je u svojim pismima rijetko spominjao svakodnevicu, koja je, tako sam bar nagađao, morala biti beskrajno dosadna briljantnom čarobnjaku poput njega. Zaokupljen vlastitim doživljajima, 's užasom sam potkraj jednogodišnjeg putovanja saznao da je Dumbledoreove zadesila nova tragedija: smrt sestre Ariane.

Iako je Ariana pobolijevala već dulje vrijeme, taj je udarac, koji ih je pogodio tako brzo nakon gubitka majke, duboko obilježio oba Arianina brata. Svi oni najbliži Albusu - a među te sretnike ubrajam i sebe - slažu se da su Arianina smrt te Albusov osjećaj da je za to osobno odgovoran (iako je, dakako, u cijeloj toj priči bio posve nedužan) na njemu ostavili neizbrisiv trag.

Na povratku kući zatekao sam mladića koji je proživio patnje kakve neki ne propate cijeli život. Albus je bio zatvoreniji nego prije, a i sumorniji. Da sve bude gore, gubitak Ariane nije doveo do većeg zbližavanja Albusa i Aberfortha, nego naprotiv, do razilaženja. (To će se s vremenom promijeniti - posljednjih godina ponovo su uspostavili, ako ne blizak, onda svakako srdačan odnos.) No otada je rijetko govorio o roditeljima ili o Ariani, a njegovi prijatelji naučili su da ih ne smiju spominjati.

Trijumfima koji su uslijedili neka se pozabave druga pera. Dumbledoreovi bezbrojni doprinosi riznici čarobnjačkog znanja, uključujući otkriće dvanaest primjena zmajske krvi, ostaju u zalog naraštajima koji dolaze, a isto vrijedi i za pokazanu mudrost u brojnim presudama koje je donio kao vrhovni vještac Čarosudnog zbora. Kažu da se nijedan čarobnjački dvoboj ne može mjeriti's onim koji se 1945. godine vodio između Dumbledorea i Grindelvalda. Zapisi očevidaca spominju stravu i udivljenje's kojima su gledali

bitku te dvojice izvanrednih čarobnjaka. Dumbledoreova pobjeda, kao i njezine posljedice za čarobnjački svijet, smatraju se jednom od velikih prekretnica u povijesti magije, ravnoj uvođenju Međunarodnog statuta o tajnosti magije ili svrgavanju Onoga-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti.

Albus Dumbledore nikad nije patio od ponosa ili taštine; u svakome je čovjeku znao pronaći nešto vrijedno, ma koliko se na prvi pogled činio nevažnim ili odbojnim. Vjerujem da su ga gubici koje je pretrpio kao mladić ispunili velikom humanošću i suosjećanjem. Nema riječi kojima mogu izraziti koliko će mi

nedostajati njegovo prijateljstvo, ali moj gubitak nije ništa naspram gubitka za čarobnjački svijet. Neupitno je da je bio najinspirativniji i najomiljeniji od svih ravnatelja Hogvvartsa. Umro je kako je i živio: neumorno radeći za opće dobro, do posljednjeg trenutka jednako spreman pružiti ruku dječaćiću sa zmajskim kozicama kao i prvog dana kad smo se susreli.

Pročitavši tekst, Harry je nastavio zuriti u sliku uz osmrtnici Dumbledorea se smješкао svojim poznatim, dobrostivim osmijehom gledajući preko ruba polukružnih naočala, ali Harryju se činilo da čak ni novinski papir ne može umanjiti intenzitet tog pogleda ko je u nutrinu prodirao poput rendgenskih zraka. Osjećao je tugu, a i poniženje.

Dosad je vjerovao da dosta dobro pozna Dumbledorea, no ova ga je osmrtnica primorala da shvati u kojoj je mjeri njegovo znanje uistinu oskudno. Harry nikad u životu nije pokušao zamisliti Dumbledoreovo djetinjstvo ili mladost, kao da je Dumbledore na svijet došao u obličju dostojanstvenog starca srebrnastosijede kose u kojem ga je Harry i upoznao. Pomisao na Dumbledorea u tinejdžerskoj dobi bila mu je otprilike jednako bizarna kao pokušaj da zamisli Hermionu bez mozga ili praskavog repa bez ubilačkog nagona.

Nikad mu nije palo na pamet da Dumbledorea upita nešto o njegovoj prošlosti. Bio je siguran da bi se pritom osjećao čudno, ako ne i bezobrazno, ali u najmanju ruku mogao je pokazati zanimanje za onaj legendarni dvoboj's Grindelwaldom za koji su svi znali i] za neko drugo od njegovih podjednako slavni dostignuća. Ali ne uvijek se razgovaralo o Harryju, o Harryjevoj prošlosti, Harryjevoj budućnosti, Harryjevim planovima... i premda je Harryja sad doista

iščekivala opasna i neizvjesna budućnost, činilo mu se da je propustio nenadoknadivu priliku da od Dumbledorea sazna nešto o njegovu životu. S druge strane, imao je osjećaj da je jedini neiskren odgovor od svog ravnatelja dobio upravo na jedino osobno pitanje koje mu je ikad postavio:

"A što vi vidite kad pogledate u ovo zrcalo?"

"Ja? Ja vidim sebe kako u ruci držim par debelih, vunениh čarapa."

Nakon još nekoliko minuta sličnih promišljanja, Harry je istrgnuo osmrtnicu iz Proroka, pažljivo je presavinuo i spremio u prvi svezak Praktične obrambene magije i njezine primjene protiv mračnih sila. Ostatak novina bacio je na hrpu namijenjenu smeću te se okrenuo da pogleda sobu. Bila je vidljivo urednija nego prije. Svoje mjesto nije dobio jedino današnji Dnevni prorok, koji je još ležao na krevetu zajedno's krhotinom razbijenog ogleдала.

Harry je prišao krevetu, nagnuo novine da krhotina sklizne na posteljinu i razmotao ih. Kad je tog jutra primio savijene novine od dostavne sove, letimice je pogledao najveći naslov, vidio da ne spominje Voldemorta i bacio ih na krevet. Harry je bio uvjeren da Prorok zataškava vijesti o Voldemortu zbog pritiska iz Ministarstva. Tako je tek sad primijetio ono što mu je ranije promaklo.

Na donjoj polovici naslovnice nalazio se manji naslov, ispisan preko slike kroz koju je hodao uznemireni Dumbledore:

DUMBLEDORE - NAPOKON ISTINA?

Sljedećeg tjedna očekuje se izlazak šokantne pripovijesti o problematičnom geniju kojega mnogi smatraju najvećim čarobnjakom njegove generacije. Rita Skeeter otkriva nam da se iza raširene predodžbe o spokojnom mudracu sre-brnaste brade kriju teško djetinjstvo, razuzdana mladost, doživotne zavade i sramotne tajne. ZAŠTO se čovjek kojeg su svi vidjeli na mjestu ministra magije zadovoljio poslom običnog školskog ravnatelja? ŠTO je bila prava svrha tajne organizacije poznate kao Red feniksa? KAKO je Dumbledore zaista poginuo?

Ta i mnoga druga pitanja, kao i odgovori na njih, mogu se pronaći u šokantnoj novoj biografiji autorice Rite Skeeter

pod naslovom Život i laži Albusa Dumbledorea. Ekskluzivni razgovor koji je's njom vodila Betty Braithvvaite potražite na stranici 13.

Harry je grubo rastvorio novine i pronašao trinaestu strani Iz fotografije iznad teksta gledalo ga je još jedno poznato lice: žena's naočalama optočenim draguljima i pažljivo uvijenom plavom kosom Pokazujući sve zube u tobože umiljatom osmijehu, koketno je mahala prstima. Ignorirajući taj mrski prizor najbolje što je mogao Harry je nastavio čitati.

Rita Skeeter uživo je mnogo toplija i blaža osoba nego što bi se dalo zaključiti iz ubojitih portreta perom kojima se proslavila. Dočekavši me u predvorju svog toplog doma, odmah me povela u kuhinju na šalicu čaja, krišku biskvitnog kolača te na, to ne treba posebno naglašavati, kipuću porciju najnovijih tračeva. "Jasno, Dumbledore je san svakog biografa", kaže Skee-terova. "Kakav dug, bogat život. Uvjerena sam da će moja knjiga biti tek prva od mnogih."

Nema sumnje da je Skeeterova reagirala munjevito. Knjigu od devetsto stranica dovršila je samo četiri tjedna nakon Dumbledoreove zagonetne pogibije u lipnju. Upitala sam je kako je uspjela ostvariti taj pothvat u tako nevjerojatno kratkom roku.

"Ma nakon toliko godina u novinarstvu, rokovi su mi u krvi. Zнала sam da čarobnjački svijet željno čeka potpunu priču i htjela sam biti prva koja će toj želji udovoljiti." Podsjećam je na često citiranu izjavu Elphiasa Dogea, posebnog savjetnika Čarosudnog zbora i dugogodišnjeg prijatelja Albusa Dumbledorea, da "prosječna sličica iz čokoladne žabe sadrži više točnih činjenica od Skeeteričine knjige."

Skeeterova na to samo zabacuje glavu i smije se. "Dragi Dodgy! Sjećam se da mi je prije nekoliko godina dao intervju o pravima vodenljudi, jadničak. Totalno je seni-

Rita Skeeter koristi sličnost između Dogeova prezimena i riječi dodgy, koja u ko kvijalnom britanskom engleskom znači "prepreden, nepouzdan, sumnjiv", da se nan Dogeu. Moglo bi se reći da ga naziva "dragi Muljator".

lan, mislio je da sjedimo na dnu jezera Windermere, stalno mi je govorio da se pripazim pastrva."

No Elphias Doge nije jedina osoba koja je optužuje za netočnost, naprotiv. Vjeruje li Skeeterova doista da su četiri kratka tjedna dovoljna za stvaranje potpune slike o Dumbledoreovu dugom i iznimnom životu?

"Čuj, zlato," smiješi se Skeeterova, nježno me tapšući po prstima, "znaš i sama kako se lako dolazi do informacija kad galeone dijeliš šakom i kapom, nikad ne prihvaćaš 'ne' kao odgovor i još k tome barataš preciznim i oštrim brzocitatnim perom! I da znaš, mnogi su jedva dočekali da ga dobro otračaju. Nisu svi mislili da je divan - stao je on na žulj raznim krupnim zvjerkama. A što se tiče Dodgyja Dogea, ne mora se zgražati nad točnošću mojih podataka: dobila sam ih od izvora zbog kojega bi se većina novinara odrekla svog čarobnog štapića, od osobe koja nikad prije nije javno progovorila o Dumbledoreu, a bila mu je bliska u najburnijoj i najproblematičnijoj fazi njegove mladosti."

Ako je suditi prema prvim najavama Skeeteričine biografije, one koji vjeruju kako je Dumbledore vodio besprijekoran život čekaju stanovita iznenađenja. Pitam je što je nju najviše zateklo.

"Ma daj, Betty, neću ti valjda otkrivati najsočnije detalje prije nego što itko kupi knjigu!" smije se Skeeterova. "Ali mogu ti zajamčiti da svakoga tko još vjeruje da je Dumbledore bio čist kao suza čeka dosta grub povratak na zemlju! Reći ću samo da nitko tko ga je čuo kako bijesni protiv Znaš-već-koga ne bi ni sanjao da je i sam u mladosti koketirao's mračnim vještinama! A za čarobnjaka koji je u poznijim godinama neumorno zagovarao toleranciju, ne može se reći da je u mlađim danima imao osobito široke vidike! Da, Albus Dumbledore ima vrlo mračnu prošlost i još sumnjiviju obitelj, čije je postojanje nastojao zabašuriti kad god bi mu se pružila prilika."

Pitam Ritu Skeeter aludira li time na Dumbledoreova brata Aberfortha, koji je izazvao omanji skandal kad je prije petnaest godina pred Čarosudnim zborom bio osuđen zbog zloporabe magije.

"O, Aberforth je samo jedna karika u jako gadnom lancu", smije se Skeeterova. "Ne, ne, govorim o mnogo gorim stvarima od brata sklonog kozama ili, uostalom, oca sklonogsakaćenju bezjaka- njih Dumbledore nije ni mogao zataškati, obojica su završila pred Čarosudnim zborom. Ne, mene su zaintrigirale majka i sestra, a čim sam malo počela kopati, razotkrila sam pravo leglo laži - no, kao što uvijek kažem, morat ćete se strpjati i detalje potražiti u poglavljima od devetog do dvanaestog kad izađe knjiga. Zasad ću samo napomenuti da nije nikakvo čudo što Dumbledore nikad nije objasnio kako je zaradio slomljeni nos."

Ostavimo li po strani obiteljske tajne, zar Skeeterova osporava genijalnost koja je Dumbledorea dovela do mnogih magičnih otkrića?

"Imao je mozga," priznaje ona, "iako danas mnogi dovode u pitanje je li zaista trebao preuzeti sve zasluge za svoja navodna dostignuća. U šesnaestom poglavlju pobliže se bavim tvrdnjom Ivora Dillonsbyja da je on već otkrio osam primjena zmajske krvi u vrijeme kad je Dumbledore 'posudio' njegove bilješke."

Ipak, ne može se poreći važnost nekih Dumbledoreovih dostignuća, primjećujem ja. Što je s njegovom znamenitom pobjedom nad Grindelwaldom?

"E, baš mi je drago što si spomenula Grindelvalda", odgovara Skeeterova uz zagonetan osmijeh. "Bojim se da će se oni koji se sanjarski zagledaju u daljinu na sam spomen Dumbledoreove spektakularne pobjede morati pripremiti za bombu - ili bar smrdobombicu. Riječ je o vrlo prljavom slučaju. Reći ću ti samo jedno, nemoj biti tako sigurna da se spektakularni dvoboj iz legende uopće dogodio. Nakon što pročitaju moju knjigu, ljudi bi lako mogli zaključiti da je Grindelvald jednostavno ispalio bijeli rupčić iz vrha svog štapića i mirno se predao!"

Skeeterova je odbila pobliže pojasniti svoje viđenje te in-trigantne teme, pa smo razgovor nastavile usredotočivši se na odnos koji njezine čitatelje nedvojbeno najviše fascinira.

"Da, da", veli Skeeterova, žustro kimajući glavom. "Cijelo jedno poglavlje posvetila sam odnosu između Pottera i Dumbledorea. Nazivali su ga nezdravim, pa čak i mračnim.

Opet ponavljam, žele li saznati cijelu priču, vaši će čitatelji morati kupiti moju knjigu, no ne može se poreći da je Dum-ble-dore od samog početka pokazivao neprirodno zanimanje za Pottera. Je li to doista bilo u mladićevu interesu - pa, vidjet ćemo. Javna je tajna da je Potter imao vrlo buran pubertet."

Pitam Skeeterovu je li i dalje u kontaktu's Harryjem Potterom,'s kojim je prošle godine objavila slavni intervju. U tom je prijelomnom tekstu Potter govorio isključivo o svom uvjerenju da se Znate-već-tko vratio iz mrtvih.

"O da, jako smo se zbližili", kaže Skeeterova. "Jadni Potter ima malo pravih prijatelja, a mi smo se upoznali u jednom od najtežih trenutaka njegova života - na Tromagijskom turniru. Ja sam vjerojatno jedna od rijetkih koja može reći da pozna pravog Harryja Pottera."

To nas dovodi do brojnih glasina koje kruže o Dumbledo-reovim posljednjim satima. Vjeruje li Skeeterova da je Potter bio prisutan kad je Dumbledore umro?

"Pa, ne bih htjela previše toga otkrivati - sve je u knjizi - ali očevici u dvorcu Hogvvarts vidjeli su da Potter bježi's mjesta nesreće koju sekundu nakon što je Dumbledore pao, skočio ili bio gurnut. Poslije je svjedočio protiv Severusa Snapea, kojeg, to svi znaju, Potter ne trpi. Je li sve onakvo kakvim se čini? Prepuštam drugim čarobnjacima da sami donesu odluku - nakon što pročitaju moju knjigu."

Nakon te zagonetne primjedbe, oprostile smo se. Nema nikakve sumnje da će Skeeteričino djelo postati bestseler, te da brojni Dumbledoreovi obožavatelji u ovom trenutku možda opravdano strepe od onoga što bi se uskoro moglo saznati o njihovu junaku.

Iako je došao do kraja teksta, Harry je nastavio tupo zuriti u stranicu. Želudac mu se grčio od gađenja i bijesa. Zgužvao je novine u klupko i svom ih snagom zavitlao u zid, gdje su se pridružile ostalim otpacima nagomilanima oko prepunog koša za smeće.

Slijepo je koračao sobom, otvarajući prazne ladice i podižući knjige koje je odmah vraćao na mjesto, jedva svjestan što čini, jer su mu u glavi odjekivale nasumične fraze iz članka o Riti: Cijelo jedno poglavlje posvetila sam odnosu između Pottera i Dumbledorea...

Nazivali su ga nezdravim, pa čak i mračnim... U mladosti je koketirao's mračnim vještinama... Podatke sam dobila od izvora zbog kojeg bi se većina novinara odrekla svog čarobnog štapića...

"Laži!" zaurla Harry. Kroz prozor je primijetio da njegov prvi susjed, koji je bio zastao da ponovo uključi kosilicu, nervozno pogledava uvis.

Bacio se na krevet. Slomljeni komad ogledala odskočio je od madraca. Harry ga je podigao i prevrnuo među prstima, misleći na Dumbledorea i laži kojima ga je Rita Skeeter ocrnila...

Nešto je bljesnulo intenzivno plavom bojom. Harry se ukipio porezanim prstom opet zapinjući za neravni rub ogledala. Pričinilo mu se, to je sve. Pogledao je preko ramena u zid odbojne breskvaste boje koju je odabrala teta Petunija, posve lišen plavih detalja koji bi se mogli odraziti u ogledalu. Opet je virnuo u krhotinu, no sad je u njoj vidio samo vlastito sjajno zeleno oko.

Pričinilo mu se, nema drugog objašnjenja. Pričinilo mu se, jer je upravo razmišljao o svom mrtvom ravnatelju. Pričinilo mu se jer iako mnogo toga nije znao, u jedno je bio siguran: nikad se više neće susresti's prodornim pogledom intenzivno plavih očiju Albusa Dumbledorea.

GLAVA TREĆA

Dursleyjevi kreću na put

Stubištem je odjeknuo tresak ulaznih vrata. Glas je viknuo: "Ej! Ti!"

Harry, koji se posljednjih šesnaest godina naslušao takvih dozi-vanja, vrlo je dobro znao kome se tetak obraća. Ipak, nije se odmah odazvao. Još je zurio u krhotinu ogledala u kojoj mu se na trenutak pričinilo Dumbledoreovo oko. Ustao je i zaputio se prema vratima tek kad je tetak zaurlao: "MALI!", zastavši da komad razbijenog ogledala spremi u ruksak koji je planirao ponijeti sa sobom.

"Dobro, gdje si ti dosad?" zagrmio je Vernon Dursley kad se Harry pojavio na vrhu stubišta. "Silazi ovamo, moramo razgovarati!"

Zavukavši ruke duboko u džepove traperica, Harry se bez žurbe spustio u prizemlje. U dnevnoj je sobi zatekao sve troje Dursleyjevih. Bili su odjeveni za put: tetak Vernon nosio je žučkastosmeđu vjetrov-ku, teta Petunija uredni kaput boje lososova mesa, dok je Harryjev krupni, plavokosi, mišićavi bratić Dudley navukao kožnu jaknu.

"Da?" reče Harry.

"Sjedi!" reče tetak Vernon. Harry podigne obrve. "Molim te!" dometne tetak Vernon, lecajući se kao da mu te riječi režu grlo.

Harry je sjeo. Nagađao je što slijedi. Tetak se ushodao sobom, a teta Petunija i Dudley nervozno su ga pratili pogledom. Kad se naposljetku zaustavio pred Harryjem da mu se obrati, njegovo krupno, zajapureno lice bilo je iskrivljeno od napora koncentracije.

"Predomislio sam se", reče on.

"Šokiran sam", odvrati Harry.

"Ne obraćaj mu se tim tonom..." počela je teta Petunija prodornim glasom, ali Vernon Dursley ušutkao ju je zamahom ruke.

"Sve su to najobičnije laži", nastavi Vernon, sijevajući na Harryja svinjskim očicama. "Ništa ja tebi ne vjerujem. Ne idemo nikamo ostajemo kod kuće."

Harry je podigao pogled prema tetku, ne znajući bi li zakolutao očima ili se nasmijao. Vernon Dursley se u posljednja četiri tjedna predomišljao bar jedanput dnevno, a svaku promjenu misije pratilo je novo utovarivanje prtljage u automobil i istovarivanje njega. Harryjev omiljeni trenutak zbilo se kad je tetak Vernon, znajući da je Dudley nakon posljednjeg raspakiravanja u svoj kovčeg dodao utege za vježbanje, pokušao isti taj kovčeg podići u prtljazi i strovalio se na zemlju uz urlike bola i bujicu psovki.

"Ti tvrdiš", rekao je sad Vernon Dursley, ponovo se ushodao sobom, "da smo mi... Petunija, Dudley i ja... u opasnosti. Zbog zbog..."

"Nekih ljudi među 'mojima', točno", potvrdi Harry.

"E pa, ja u to ne vjerujem", ponovio je tetak Vernon, zaustavljajući se pred Harryjem. "Polu sam noći razmišljao o tome i sad sam siguran da je to urota da se domogneš kuće."

"Kuće?" ponovi Harry. "Koje kuće?"

"Ove kuće!" zakriješti tetak Vernon. Opet mu je iskočila žila na čelu. "Naše kuće! Cijene nekretnina u susjedstvu trenutno astronomski visoke! Želiš nas maknuti's puta, a onda ćeš izvesti nekakav hokus-pokus i dok se još ne budemo ni snašli, svi će paj glasiti na tebe i..."

"Jesi li ti poludio?" Ijutito upita Harry. "Urota da se domognem ove kuće? Zar si zbilja tako glup kao što izgledaš?"

"Da se nisi usudio...!" zacviljela je teta Petunija, no Vernon je opet mahnuo: uvrede na račun njegova izgleda bile su mačji kašalj u usporedbi's upravo otkrivenom prijetnjom.

"Za slučaj da si zaboravio," reče mu Harry, "ja kuću već imam onu koju mi je ostavio kum. Što će mi ova? Zbog svih sretnih uspomena?"

Zavladao je muk. Harryju se činilo da je tim argumentom ostavio dosta jak dojam na tetka.

"Tvrdiš", nastavio je tetak Vernon, opet se ushodavši, "da taj 1(Kakosevečzove..."

"... Voldemort," nestrpljivo reče Harry, "i to smo isto pretresli već stotinu puta. To nije tvrdnja, nego činjenica, Dumbledore vam je to rekao prošle godine, a Kingsley i gospodin Weasley..."

Vernon Dursley se ljutito pogrbi, kao da se pokušava obraniti, nagađao je Harry, od sjećanja na nenajavljeni posjet dvojice posve odraslih čarobnjaka nekoliko dana nakon početka Harryjevih ljetnih praznika.

Dursleyjevi su se vrlo neugodno iznenadili kad su im na pragu iskrsnuli Kingsley Shackbolt i Arthur Weasley. U slučaju potonjeg, Harry im to čak nije ni zamjerio: bilo bi čudno očekivati da će se tetak Vernon obradovati dolasku čarobnjaka koji mu je svojevremeno razorio pola dnevne sobe.

"... Kingsley i gospodin Weasley sve su vam lijepo objasnili", nastavio je Harry nemilosrdno. "Kad navršim sedamnaest godina, čarolija koja me štiti prestaje djelovati, što neće vidljivim učiniti samo mene, nego i vas. U Redu su uvjereni da će se Voldemort okomiti na vas, ili zato da mučenjem iz vas izvuče informaciju o mojoj lokaciji, ili zato što misli da ću vas poletjeti spasiti ako vas uzme za taoce."

Pogled tetka Vernona susreo se s Harryjevim. Harry je bio sasvim siguran da si u tom trenutku obojica postavljaju isto pitanje. Zatim je tetak Vernon nastavio hodati, a Harry objašnjavati: "Morate se sakriti, a Red vam želi pomoći. Nude vam zbilja prvorazrednu zaštitu, nema bolje."

Tetak Vernon šutke je hodao gore-dolje. Vani se sunce polako spuštalo iznad živica od kaline. Kosilica prvog susjeda opet je zakazala.

"A mislio sam da vi imate i neko Ministarstvo magije?" iznenada upita Vernon Dursley.

"Imamo", zatečeno odvrati Harry.

"Dobro, zašto nas onda oni ne zaštite? Valjda bismo kao nedužne žrtve koje nisu ništa skrivile osim što su pružile utočište obilježenom čovjeku trebali računati na zaštitu vlade!"

Harry si nije mogao pomoći: prasnuo je u smijeh. Tipično za njegova tetka da se uzda u vlasti, čak i u tom svijetu koji je mrzio i od kojeg je zazirao.

"Čuo si što su rekli gospodin Weasley i Kingsley", odgovori Harry. "Vjerujemo da već imaju svoje ljude u Ministarstvu."

Tetak Vernon je otišao do kamina i natrag. Veliki crni brk podrhtavao je od teških udisaja, a lice mu je poljubičastilo od napregnutog razmišljanja.

"Dobro", reče on, opet se zaustavljajući pred Harryjem. "Dobro recimo, rasprave radi, da prihvaćamo tu zaštitu. I dalje mi nije jasno zašto ne možemo dobiti onog Kingsleyja."

Harry je nekako, teškom mukom, uspio ne preokrenuti očima i to se pitanje dosad potezalo već pet-šest puta.

"Kao što sam ti već rekao," procijedi on kroza zube, "Kingsley čuva bezj... mislim, vašeg premijera."

"Pa o tome i govorim - on je najbolji!" reče tetak Vernon, pokazujući prema praznom televizijskom ekranu.

Dursleyjevi su Kingsleyja spazili na vijestima dok je diskretno hodao iza bezjačkog premijera prilikom posjeta nekoj bolnici. Zbog toga, kao i zbog činjenice da je Kingsley savršeno savladao vještinu bezjačkog odijevanja, da ne govorimo o onom nedokučivo umirujućem tonu u njegovu odmjerenom dubokom glasu, Dursleyjevi su prema Kingsleyju gajili simpatije kakve dotad nisu osjetili ni prema jednom čarobnjaku.

Tome je vjerojatno pripomoglo i to što ga nikad nisu vidjeli's naušnicom u uhu.

"E pa, on je zauzet", reče Harry. "Ali Hestia Jones i Dedalv Diggle su i više nego dorasli zadatku..."

"Mogli su nam bar predočiti svoje biografije..." počeo je tetak Vernon, ali Harry je izgubio strpljenje. Ustao je i krenuo prema tetku, sad i sam pokazujući na televizor.

"One nesreće nisu nesreće - sudari, eksplozije, iskakanje vlakova i tračnica i sve što se događalo otkako smo zadnji put gledali vijesti Ljudi nestaju i umiru, a iza toga stoji on - Voldemort. Ponovio sam vam to već ne znam koliko puta, on bezjake ubija za zabavu. Čak i magle nisu bezazlene - uzrokuju ih dementori, a ako ste zaboravili što su oni, zamolite sina da vas podsjeti!"

Dudley je prepadnuto pokrio usta rukama. Vidjevši da roditelji i Harry zure u njega, spustio ih je natrag u krilo i upitao: "Njih ima... još?"

"Još?" nasmije se Harry. "Misliš, više od one dvojice koji su napali nas? Naravno, ima ih na stotine, sad već možda i na tisuće, s obzirom na to da se hrane strahom i očajem..."

"Dobro, dobro", glasno će Vernon Dursley. "Shvatili smo..."

"Nadam se da jeste," reče Harry, "jer čim navršim sedamnaest godina, svi oni - smrtonoše, dementori, možda čak i inferusi - to su vam mrtva tijela koja slijede zapovijedi crnog maga - moći će vas napasti, a budite sigurni da će to i učiniti. S obzirom na to što vam se dogodilo kad ste posljednji put htjeli pobjeći od čarobnjaka, vjerujem da ćete se složiti da vam je potrebna pomoć."

U kratkoj tišini koja je uslijedila činilo se da sobom odjekuje lomljava onih drvenih vrata koja je Hagrid srušio da dođe do Harryja, kao da otada nisu prošle već mnoge godine. Teta Petunija gledala je tetka Vernona; Dudley je zurio u Harryja. Tetku Vernonu je naposljetku izletjelo: "Ali što će biti's mojim poslom? I's Dudleyje-vom školom? Znam da vama čarobnjačkim besposličarima to nije važno..."

"Kako ne razumiješ?" zaurla Harry. "Mučit će vas i ubiti kao moje roditelje!"

"Tata," glasno progovori Dudley, "tata -ja idem's ljudima iz tog Reda."

"Dudley," reče Harry, "to ti je prvo pametno što si u životu izrekao."

Znao je da je bitka dobivena. Ako se Dudley dovoljno bojao da prihvati pomoć Reda, isto će učiniti i njegovi roditelji: razdvojenost od Didlića bila je nezamisliva. Harry pogleda na sat koji je stajao na okviru kamina.

"Dolaze za otprilike pet minuta", reče on. Ne dobivši odgovor od Dursleyjevih, napustio je sobu. Skori oproštaj - i to vjerojatno zauvijek - od tete, tetka i bratića inače ga je dosta radovao, no u zraku se ipak osjećala stanovitna nelagoda. Što su uopće mogli reći jedni drugima nakon šesnaest godina ustrajne netrpeljivosti?

Vrativši se u svoju sobu, Harry je neko vrijeme nepotrebno petljao oko ruksaka te ugurao nekoliko oraščića među rešetke Hedvigine krletke. Pali su na dno's muklim udarom a da ih se Hedviga nije udostojila pogledom.

"Samo što nismo krenuli, časna riječ", obeća joj Harry. "A onda ćeš opet moći letjeti."

Začulo se zvono na vratima. Harry se malo premišljao, no na kraju se ipak zaputio natrag u prizemlje. Ne bi bilo korektno Dursleyjeve samo tako uvaliti Hestiji i Dedalusu.

"Harry Potter!" zapiskutao je uzbuđeni glas čim je Harry otvorio vrata; omaleni čovjek u sivoljubičastom cilindru duboko mu se naklonio. "Čast mi je, kao i uvijek!"

"Hvala, Dedaluse", reče Harry, posramljeno se smješkajući tamnokosoj Hestiji. "Stvarno je lijepo od vas što ovo činite... Moji teta, tetak i bratić su tamo..."

"Dobar vam dan, rodbino Harryja Pottera!" razdragano im se obratio Dedalus, ulazeći u dnevnu sobu.

Dursleyjevi nisu izgledali oduševljeni takvim oslovljavanjem, pa se Harry pobojavao da će se opet predomisliti. Dudley se, čim je ugledao vješticu i čarobnjaka priljubio uz majku.

"Vidim da ste se spakirali i da ste spremni. Ma sjajno! Kao što vam je Harry već objasnio, plan je jednostavan", reče Dedalus, gledajući na ogroman džepni sat koji je izvukao iz prsluka. "Mi krećemo prije Harryja. S obzirom na opasnosti korištenja magije u vašoj kući - Harry je još maloljetan pa bi to u Ministarstvu mogli iskoristiti kao izliku da ga uhite - odvest ćemo se petnaestak kilometara od kuće i tek se onda dezaparatiirati na sigurnu lokaciju koju smo vam dodijelili. Pretpostavljam da znate voziti?" uljudno se obratio tetku Vernonu.

"Da znam...? Naravno da znam voziti!" smjesta se zapjenio tetak Vernon.

"Stvarno ste vješti, gospodine, jako vješti, ja se uopće ne bih mogao snaći među svim onim tipkama i ručicama", reče Dedalus očito uvjeren da laska Vernonu Dursleyju, koji je pak nakon svake Dedalusove riječi sve vidljivije gubio vjeru u plan.

"Ne zna ni voziti", mrmljao je ispod glasa. Brk mu je ogorčeno podrhtavao, no srećom, činilo se da ga ni Dedalus ni Hestia nisu čuli.

"A vi ćete, Harry," nastavio je Dedalus, "svoje čuvare pričekati ovdje. Malo smo promijenili plan..."

"Kako to mislite?" odmah upita Harry. "Mislio sam da će me Divljooki odvesti dvojnomoj aparacijom?"

"Nemoguće", odsječno će Hestia. "Divljooki će vam objasniti zašto."

Dursleyjevi, koji su sve to slušali's izrazima potpunog nerazumijevanja na licima, poskočili su kad je jedan glas svom snage

zakriještao: "Brže malo!" Harry je zbunjeno gledao po sobi dok nije shvatio da se glas prolomio iz Dedalusova džepnog sata.

"Tako je, moramo se držati rasporeda", reče Dedalus, kimajući satu i spremajući ga natrag u prsluk. "Harry, pokušavamo uskladiti vaš odlazak iz kuće's dezaparacijom vaše obitelji; željeli bismo da se čarolija raspline točno u trenutku kad svi krenete na sigurno." Okrenuo se Dursleyjevima. "Dobro, jesmo li spremni za polazak?"

Nijedno mu nije odgovorilo. Tetak Vernon još je zgroženo zurio u izbočinu u džepu Dedalusova prsluka.

"Možda bismo trebali pričekati u predvorju, Dedaluse", promrm-ljala je Hestia. Valjda je mislila da bi bilo netaktično ostati u istoj prostoriji dok se Harry i Dursleyjevi nježno opraštaju, možda čak grcajući od suza.

"Nema potrebe", promrm-lja Harry, ali tetak Vernon sva je daljnja objašnjavanja učinio suvišnima kad je glasno rekao:

"Pa, mali, vrijeme je za rastanak."

Zamahnuo je desnom rukom uvis da se rukuje's Harryjem, no u posljednji čas ipak ga je izdala hrabrost pa je stisnuo ruku u šaku i zanjihao je naprijed-natrag kao metronom.

"Idemo, Diddy?" upita teta Petunija, nešto petljajući oko kopče na torbici da ne mora pogledati Harryja. Dudley nije odgovorio, nego je stajao blago rastvorenih usta. Pomalo je podsjećao Harryja na diva Grawpa. "No, idemo", reče tetak Vernon.

Već je bio na vratima dnevne sobe kad je Dudley zamumljao: "Ne razumijem."

"Što ne razumiješ, micice?" upita teta Petunija, podižući pogled prema sinu.

Dudley podigne krupnu ruku sličnu šunki i uperi je u Harryja. "Zašto on ne ide's nama?"

Tetak Vernon i teta Petunija ukipili su se na mjestu, zureći u Dudleyja kao da je upravo izjavio da želi postati balerina.

"Molim?" glasno upita tetak Vernon.

"Zašto i on ne ide's nama?" ponovi Dudley.

"Pa, zato što... zato što ne želi", reče tetak Vernon, obraćajući se Harryju's opasnim sjajem u očima: "Ne želiš, zar ne?" "Ni najmanje", potvrdi Harry. "Eto vidiš", reče tetak Vernon Dudleyju. "Dođi, krećemo."

Odmarširao je iz sobe. Čuli su otvaranje ulaznih vrata, no Dudley se i dalje nije micao pa je nakon nekoliko nesigurnih koraka zastala i teta Petunija.

"Dobro, štoje sad?" zagraktao je tetak Vernon, opet se pojavljujući na pragu.

Činilo se da se Dudley hrve's idejama koje nije sposoban pretočiti u riječi. Nakon nekoliko trenutaka očito bolne unutarnje borbe, rekao je: "Ali kamo onda ide on?"

Teta Petunija i tetak Vernon se pogledaše. Vidjelo se da ih Dudleyjevo ponašanje plaši. Šutnju je prekinula Hestia Jones.

"Ali... pa sigurno znate kamo vam ide nećak?" upitala je, djelujući zbunjeno.

"Jasno da znamo", reče Vernon Dursley. "Ide nekamo s vašima, zar ne? Dobro, Dudley, idemo u auto, čuo si čovjeka, žuri nam se."

Vernon Dursley ponovo je odmarširao sve do ulaznih vrata, ali Dudley ni sad nije krenuo za njim.

"Ide nekamo's našima?"

Hestia je izgledala zgranuto. Harryju to nije bilo ništa novo: vještice i čarobnjaci uvijek bi se zaprepastili kad bi shvatili koliko su njegovi najbliži rođaci ravnodušni prema slavnom Harryju Potteru.

"Nema veze", umirivao ju je Harry. "Stvarno nije bitno, ozbiljno."

"Nije bitno?" ponovi Hestia, zlokobno povišena glasa. "Zar ti ljudi ne shvaćaju što ste vi sve proživjeli?"

Kakva vam opasnost prijeti? Koliko ste važni svima koji pružaju otpor Voldemortu?"

"Ovaj... ne, ne razumiju", reče Harry. "Njima sam ja nitko i ništa, ah navikao sam na..."

"Ja ne mislim da si ti nitko i ništa."

Da Harry nije na svoje oči vidio kako se Dudleyjeve usne pomiču, ne bi vjerovao što je upravo čuo. Nekoliko je sekundi bijelo gledao u Dudleyja, tek potom prihvaćajući daje to mogao izreći samo njegov bratić - što je potvrdilo i Dudleyjevo pocrvenjelo lice. I Harryja je obuzela nelagoda, o zaprepaštenju da se i ne govori.

"Pa... ovaj... hvala, Dudley."

Činilo se da se Dudley opet bori's mislima koje nije mogao uobličiti u riječi, da bi na kraju promumljao samo: "Spasio si mi život."

"Ne baš..." reče Harry. "Dementori su htjeli tvoju dušu..."

Radoznalo je pogledao bratića. Ni ovog ni prošlog ljeta nisu razmijenili gotovo nijednu riječ, jer se Harry u Kalinin prilaz vratio tek nakratko i uglavnom se držao svoje sobe. No sad je Harryju sinulo da ona šalica s hladnim čajem na koju je jutros nagazio možda uopće nije bila klopka. Iako je bio dosta dirnut, ipak mu je laknulo što je Dudley dosad sigurno već iscrpio svoju sposobnost da izrazi osjećaje. A Dudley je još jedanput ili dvaput otvorio usta i potom utonuo u tišinu, grimizna lica.

Teta Petunija briznula je u plač. Hestia Jones pogledala ju je's odobravanjem koje se promijenilo u zgražanje kad je teta Petunija potrčala da u zagrljaj privuče ne Harryja, nego Dudleyja.

"Baš si zlatan, Dudders..." ridala je, zabivši lice u njegova masivna prsa. "Baš si krasan dečko... zahvalio si..."

"Ali uopće nije zahvalio!" indignirano reče Hestia. "Samo je rekao da ne misli daje Harry nitko i ništa!"

"Da, ali iz Dudleyjevih usta to je isto kao da mi je izrazio ljubav", objasni Harry, lomeći se između razdraženosti i želje da se nasmije, jer je teta Petunija i dalje grlila Dudleyja kao da je upravo izvukao Harryja iz zapaljene zgrade.

"Dobro, idemo li mi ili ne?" zagrmio je tetak Vernon, opet se pojavivši na vratima dnevne sobe. "Mislio sam da nam se žuri!"

"Da, da... i žuri nam se", reče Dedalus Diggle, koji je dotad smeteno pratio razgovor, a sad kao da je došao k sebi. "Stvarno moramo krenuti. Harry..."

Poletio je prema njemu i obuhvatio Harryjevu ruku svojimima.

"... sretno. Nadam se da ćemo se opet sresti. Prate vas nade cijelog čarobnjačkog svijeta."

"Mda", reče Harry. "Hvala vam."

"Zbogom, Harry", reče Hestia, također mu stižući ruku. "Mislit ćemo na vas."

"Nadam se da će sve biti u redu", reče Harry, svrnuvši pogled prema teti Petuniji i Dudleyju.

Ma, siguran sam da ćemo se odlično slagati", vedro će Diggle mašući cilindrom na odlasku iz sobe. Hestia ga je slijedila.

Dudley se pažljivo izvukao iz majčina zagrljaja i pošao prerema Harryju, koji je jedva zatomio poriv da mu ne priprijeti magijon A onda je Dudley ispružio svoju veliku, ružičastu ruku.

"Čovječe, Dudley," reče Harry kroz nove jecaje tete Petuniji "zar su ti dementori tako promijenili ćud?"

"Ne znam", promrmlja Dudley. "Vidimo se, Harry."

"Aha..." odvrati Harry, prihvaćajući Dudleyjevu ruku i rukujući se. "Možda. Čuvaj se, Veliki De."

Dudleyju se zamalo oteo osmijeh. Teškim je korakom napustio sobu. Harry je začuo škripu šljunka pod njegovim nogama i zatim lupu automobilskih vrata.

Taj je zvuk prenuo i tetu Petuniju, koja je dotad plakala u sve rupčice. Očito nije očekivala da će se naći nasamo's Harryjem. Užui bano spremajući mokri rupčić u džep, rekla je: "No... zbogom", pohitala prema vratima bez osvrtnja.

"Zbogom", odvrati Harry.

Zastala je da ga još jedanput pogleda. Harryja je načas uhvatio čudan osjećaj da mu nešto želi reći: uputila mu je neobičan, nesigura: pogled i činilo se da se sprema progovoriti, ali onda kao da se trgnula Istrčala je iz sobe da sustigne muža i sina.

GLAVA ČETVRTA

Sedam Pottera

Harry je jurnuo natrag u svoju sobu, stigavši do prozora upravo u trenutku kad je automobil Dursleyjevih zaokrenuo iz kolnog prilaza i počeo se udaljavati niz ulicu. Između tete Petunije i Dudleyja na stražnjem sjedalu stršio je Dedalusov cilindar. Na samom kraju Kalinina prilaza automobil je skrenuo desno. Prozori su mu nakratko bili okupani grimiznim odsjajem zalazećeg sunca, a onda je nestao's vidika.

Harry podigne Hedviginu krletku, Vatrenu munju i ruksak. Posljednji je put pogledom obuhvatio svoju nenormalno urednu sobu i nespretno se spustio u predvorje, gdje je prtljagu odložio podno stuba. Danje svjetlo ubrzano je nestajalo i predvorje se ispunilo sjenama sutona. Doista je bilo neobično stajati tu u tišini, znajući da kuću napušta po posljednji put. U davnim vremenima, kad bi Dursleyjevi nekamo otišli ostavljajući ga samog u kući, ti su sati samoće za njega bili rijetka razdoblja sreće: prvo bi iz frižidera ukrao neko fino jelo, a onda bi pohitao na kat da se igra na Dudleyjevu kompjuteru ili jednostavno upali televizor i mijenja programe do mile volje. Sad se tih trenutaka prisjećao's čudnom prazninom u srcu, kao da priziva uspomene na mlađeg brata kojeg više nema.

"Zar ne želiš baciti posljednji pogled na kuću?" obratio se Hedvigi, koja se još durila glave skrivene pod krilom. "Više se nikad nećemo vratiti. Zar ne želiš još jedanput proživjeti sve te divne trenutke? Mislim, pogledaj samo ovaj otirač za noge. Ah, kakve uspomene... tu se Dudley izrigao nakon što sam ga spasio od dementora... Zamisli, ispostavilo se da mi je ipak bio zahvalan... A prošlog ljeta, Dumbledore je ovuda ušao u kuću..."

Tu je Harry nakratko izgubio nit, ali pribрати se morao bez Hedvigrine pomoći, jer ona je i dalje skrivala glavu ispod krila. Okrenu se od ulaznih vrata.

"A tu, Hedviga," Harry je otvorio vrata pod stubama, "tu sam nekoć spavao! Ti i ja se još nismo poznavali... čovječe, kako je tijesno već sam zaboravio..."

Harry je pogledao oko sebe, u naslagane cipele i kišobrani prisjećajući se kako se svakog jutra budio's pogledom na donju stranu stubišta, nerijetko ukrašenu paukovima. U tim danima nije znao ništa o svom pravom identitetu; nije još otkrio kako su mu umrli roditelji ni zašto su se oko njega tako često događale

čudnovate stvari. N još se sjećao snova koji su ga već tada proganjali: nejasnih košmara ispunjenih bljeskanjem zelene svjetlosti u kojima se jednom prilikom - kad im je Harry to ispričao, tetak Vernon zamalo je automobilom izletio's ceste - pojavio i leteći motocikl...

Negdje u blizini najednom se prolomila zaglušujuća buka. Harry se naglo uspravio i udario glavom o niski dovrtak. Izgovorivši nekoliko biranih psovki iz repertoara tetka Vernona, oteturao je do prozora u kuhinji i držeći se za glavu pogledao u vrt iza kuće.

Tmina je treperila, zrak podrhtavao. Jedna za drugom počele su se pojavljivati prilike dotad skrivene čarolijama iluzije. Najupadljiviji bijaše Hagrid, u kacigi i avijatičarskim naočalama, ustobočen na golemom motociklu za koji je postrance bila zakvačena crna prikolica Ostale pridošlice oko njega silazile su's metli, te u dva slučaja,'s crnih krilatih konja koji su bili sama kost i koža.

Harry je širom otvorio vrata i pohrlio k njima. Sa svih strana odjeknuše pozdravi. Hermiona ga je zagrlila, Ron lupio po leđima a Hagrid je rekao: "Kako je, Harry? Jesi spreman za polazak?"

"Apsolutno", odvrati Harry, svima im se razdragano smiješeći "Ali nisam vas očekivao u tolikom broju!"

"Promjena plana", grakne Divljooki, koji je u rukama držao dvije goleme, prepune vreće. Njegovo čarobno oko vrtoglavo se okretalo budno motreći prostor između sumračnog neba, kuće i vrta. "Idemo unutra da ti sve objasnimo."

Harry ih je poveo u kuhinju. Nasmijani gosti čavrljajući su zaposjeli stolce, baš kao i blistavo čiste radne plohe tete Petunije, neki se čak naslanjajući na njezine besprijeckorno održavane kućanske uređaje visoki i krakati Ron; Hermiona, koja je kuštravu kosu svezala u pletenicu; Fred i George,'s identičnim vragolastim osmijesima; dugokosi Bili, izbrazdana lica; dobroćudni i proćelavi gospodin Weasley, naherenih naočala; prekaljeni Divljooki, drvene noge i jasnoplavog magičnog oka koje se nije prestajalo vrtjeti u duplji; Tonks, čija je kosa opet poprimila njezinu omiljenu ružičastu nijansu; Lupin,'s više sijedih i izboraniji nego prije; prelijepa, tanahna Fleur, duge, srebr-nastoplave kose; crnputi Kingsley, izbrijane glave i širokih ramena; Hagrid, neukrotive kose i brade, pogrbljen da ne bi udario glavom o strop; te na kraju omaleni, prljavi, prepredeni Mundungus Fletcher, psećeg pogleda ispod zamršene kose. Gledajući ih tako, Harryju se činilo da mu srce raste i plamti toplinom. U tom ih je trenutku sve beskrajno volio, čak i Mundungusa, kojega je u prethodnom susretu inače pokušao zadaviti.

"Kingsley, mislio sam da čuvaš bezjačkog premijera?" dovikne on kroz kuhinju.

"Izdržat će jednu noć bez mene", odvrati Kingsley. "Ti si važniji."

"Harry, a pazi ovo", reče Tonks, koja se ugnijezdila navrh perilice rublja. Zamahnula je prstima lijeve ruke; zasvjetlucao je prsten.

"Vjenčali ste se?" uzvikne Harry, pogledavajući i nju i Lupina.

"Žao mi je što nisi mogao i ti doći, Harry, bilo je vrlo diskretno."

"To je super vijest, čest..."

"Dobro, dobro, brbljati stignemo i kasnije!" zagrmi Moody kroz žamor. U kuhinji je zavladao tišina. Moody je spustio vreće podno svojih nogu i obratio se Harryju. "Dedalus ti je sigurno već rekao da smo morali odustati od prvotnog plana. Pius Thicknesse sad radi za njih, što nam stvara velike probleme. Proglasio je povezivanje ove kuće's letimrežom kažnjivim djelom, a zabranio je i stavljanje putoključa u nju, kao i aparatiranje. Sve tobože da te zaštiti, da Znaš-već-tko ne može doći do tebe, što je totalna glupost jer se za to već brine čarolija tvoje mame. A zapravo te pokušava spriječiti da neometano odeš odavde.

"Drugi problem: maloljetan si, što znači da još na sebi nosiš Trag."

"Neraz..."

"Trag, Trag!" nestrpljivo će Divljooki. "To je čarolija koja otkriva magijsku aktivnost u blizini osoba mlađih od sedamnaest godina, tako

Ministarstvo doznaje kad neki maloljetnik koristi magiju! Ako ti, ili bilo tko oko tebe pokuša odavde otići uz pomoć čarolije, Thicknesse će to saznati, a's njime i smrtonoše."

"Ne možemo čekati da Trag prestane djelovati, jer u trenutku kad navršiš sedamnaest godina, gubiš svu zaštitu koju ti je dala majka Ukratko: Pius Thicknesse misli da te stjerao u škripac."

Harry se potihlo složio's nepoznatim mu Thicknesseom.

"Pa što da onda radimo?"

"Poslužit ćemo se jedinim prometlima koja su nam preostala, jedinima koja Trag ne može otkriti jer za njih ne trebamo čarolije: metlama, testralima i Hagridovim motociklom."

Harry je smjesta uočio rupe u tom planu, no suzdržao se od komentara da čuje što će o njima reći Divljooki.

"Dakle, čarolija tvoje mame prestaje samo pod dva uvjeta: kad postaneš punoljetan ili" - Divljooki je rukom pokazao na superčistu kuhinju - "ili kad ovo više ne budeš zvao domom. Ti, tvoja teta i tetak večeras se razilazite, potpuno suglasni da više nikad nećete živjeti zajedno, je li tako?"

Harry kimne.

"Dakle, kad ovaj put odeš, više neće biti povratka, a čarolija će se raspliniti čim izađeš izvan njezina dosega. Mi smo je odlučili prekinuti ranije, jer nam u protivnom ne bi preostalo ništa osim čekati da Znaš-već-tko dođe ovamo i ugrabi te čim navršiš sedamnaest godina.

Jedino što nam ide u prilog jest to što Znaš-već-tko ne zna da te selimo večeras. U Ministarstvo smo plasirali lažnu informaciju: oni misle da odlaziš tek tridesetog. No's obzirom na to da imamo posla sa Znaš-već-kim, ne možemo se osloniti samo na to da ima pogrešan datum. Sigurno je postavio nekoliko smrtonoša da za svaki slučaj krstare okolnim nebom. Zato smo svim raspoloživim čarolijama zaštitili dvanaest različitih kuća. Sve bi bile dobre kao potencijalna skrovišta, jer su sve na neki način povezane's Redom: moja kuća, Kingsleyjev stan, kuća Mollyne tete Muriel... jasno ti je."

"Aha", potvrdi Harry, ne baš sasvim iskreno, budući da mu je oči i dalje bola zjapeća rupa u planu.

"Ti ideš k Tonksinim roditeljima. Čim zadeš u zaštićeni prostor oko njihove kuće, moći ćeš se putoključem prebaciti u Jazbinu. Ima li pitanja?"

"Ovaj... da", reče Harry. "Možda oni isprva i neće znati u koju od dvanaest sigurnih kuća idem, ali neće li to postati prilično očigledno kad" - tu je brzo izbrojio prisutne - "k Tonksinim roditeljima odleti četrnaestero ljudi?"

"Ah," reče Moody, "zaboravio sam spomenuti ključnu stvar. Ne ide k Tonksinim roditeljima četrnaestero ljudi. Noćas će nebom letjeti sedam Harryja Pottera, a svaki će imati pratitelja, i svaki će par otići u drugu sigurnu kuću."

Moody je iz plašta izvukao čaturicu's nekom tekućinom nalik na blato. Nije više morao ništa dodati: Harry je odmah pogodio ostatak plana.

"Ne!" rekao je tako glasno da je kuhinja odzvanjala. "Ne dolazi u obzir!"

"Rekla sam im da ćeš tako reagirati", pomalo samozadovoljno zamijeti Hermiona.

"Ako mislite da ću dopustiti da šestero ljudi riskira život...!"

"... a to bi nam, kao, bilo prvi put", reče Ron. n

"Ovo je drugačije, sad biste glumili mene..."

"Čuj, Harry, nitko od nas ti se tome baš ne veseli", obrati mu se Fred usrdnim tonom. "Zamisli da nešto pođe po zlu pa zauvijek ostanemo žgoljavi klipani's naočalama."

Harry se nije ni osmjehnuo.

"Ne možete bez mog pristanka, moram vam dati svoju kosu."

"Uuu, propade nam plan", reče George. "Očito nema načina da se dotične kose dočepamo bez tvog pristanka."

"Da, nas trinaest protiv tipa koji ne smije koristiti magiju; nadrljali smo", dometne Fred.

"Jako smiješno," reče Harry, "da pukneš."

"Ako se budemo morali poslužiti silom, poslužit ćemo se silom", zareži Moody. Dok je ljutito zurio u Harryja, magično oko mu je podrhtavalo u duplji. "Ovdje su svi punoljetni, Potteru, i svi su spremni preuzeti taj rizik."

Mundungus je slegnuo ramenima i napravio grimasu; magično se oko smjesta okrenulo i iskosa mu uputilo ubojit pogled.

"Dosta prepirke. Vrijeme ide. Mladiću, smjesta mi daj nekoliko vlasi kose."

"Ali ovo je suludo, nema potrebe..."

"Nema potrebe!" sikne Moody. "Dok je Znaš-već-tko na slobodi, a pola Ministarstva radi za njega? Potteru, ako nas služi sreća, progutao je udicu i planira te zaskočiti tridesetog, ali bio bi lud da nije kojeg smrtonošu poslao da te već sad drži na oku, ja sigurno bih da sam na njegovu mjestu. Možda ne mogu doći do tebe ili ove kuće dok čarolija tvoje mame još djeluje, ali ona će se uskoro raspliniti, a oni već sad znaju kvart u

kojem se kuća nalazi. Mamci su nam jedina šansa. Čak se ni Znaš-već-tko ne može rascijepiti na sedam dijelova."

Harry je susreo Hermionin pogled i smjesta okrenuo glavu u stranu.

"Dakle, Potteru... tvoju kosu, molim lijepo."

Harry je krajičkom oka pogledao Rona, koji mu je uzvratio "daj-već-jednom" grimasom.

"Odmah!" grakne Moody.

Praćen svim pogledima, Harry je podigao ruku do tjemena, zgrabio pramen kose i povukao.

"Dobro", reče Moody, šepajući prema njemu i istovremeno od-čepljujući bočicu's napitkom. "Ubaci ih unutra, molim."

Harry je ispustio vlasi u blatastu tekućinu. Čim su dotakle površinu napitka, on se zapjenušao i proključao, najednom se pretvarajući u bistru tekućinu izrazito zlatne boje. "O, Harry, djeluješ puno ukusnije od Crabbea i Goylea", reče Hermiona. Kad je primijetila Ronove podignute obrve, malo je porcvenjela i dodala: "Ma znate što hoću reći - Goyleov napitak je podsjećao na šmrklje."

"Dobro, molim lažne Pottere da se postroje na ovoj strani", reče Moody.

Ron, Hermiona, Fred, George i Fleur poredali su se pred zasljep-ljujuće čistim sudoperom tete Petunije.

"Jedan fali", pripomene Lupin.

"Tu je", zagunđa Hagrid i podigne Mundungusa za ovratnik, spuštajući ga pokraj Fleur koja je gadljivo nabrala nos i premjestila se između Freda i Georgea.

"Ljepo sam ti reko, radije bi bio tjelohranitelj", promrsi Mundungus.

"Umukni", zareži Moody. "Već sam ti objasnio, crve jedan kukavički, da će svi smrtonoše na koje naletimo Pottera htjeti zarobiti, ne ubiti. Dumbledore je uvijek govorio da će Znate-već-tko Pottera htjeti osobno dokrajčiti. Tjelohranitelji imaju puno više razloga za brigu, oni će smrtonošama sigurno biti na meti."

Mundungus nije izgledao osobito utješeno, ali Moody je već iz plašta vadio šest čašica sličnih posudicama za jaja. Podijelio ih je ostalima i u svaku ulio malo višesokovnog napitka.

"Ajmo svi zajedno..."

Ron, Hermiona, Fred, George, Fleur i Mundungus ispili su napitak. Osjetivši okus, svi su naglo udahnuli i napravili grimase gađenja. Koža im se smjesta počela izdizati u mjehurima, mijenjajući oblik poput vrućeg voska. Hermiona i Mundungus istegnuli su se uvis; Ron, Fred i George su se smanjivali; kosa im je potamnijela, dok se Hermionina i Fleur ina žurno uvlačila u vlasište.

Moody je za to vrijeme mirno odvezivao konopce na velikim vrećama koje je donio. Kad se uspravio, pred njim je dah hvatalo šest Harryja Pottera.

Fred i George okrenuli su se jedan drugome i zajedno rekli: "Čovječe - identični smo!"

"Ne znam baš, meni se čini da sam i u ovom izdanju ljepši od tebe", ipak je nadodao Fred, proučavajući svoj odraz u čajniku.

"Fuj," izjavila je Fleur, ogledavajući se u vratima mikrovalne pećnice, "Bili, ne gledaj me - odvratna sam."

"Za sve kojima je odjeća sad malo prevelika, ovdje imam manje brojeve", reče Moody, pokazujući prvu vreću, "i obrnuto. Ne zaboravite naočale, u džepu sa strane nalazi se šest pari. A kad se odjenete, u drugoj vreći imate prtljagu."

Pravi Harry je mislio da je ovo možda najčudnija stvar koju je ikad vidio, a dosad se već nagledao svakojakih bizarnosti. Gledao je kako njegovih šest dvojnika kopa po vrećama, izvlači odjeću, stavlja naočale na nos i sprema vlastite stvari. Kad su se svi počeli bezbrižno

svlačiti, došao je u napast da zatraži malo više poštovanja prema svojoj privatnosti, jer je čisto sumnjao da bi vlastita tijela pokazivali jednako spremno kao sad njegovo.

"Znao sam da je Ginny lagala o onoj tetovaži", ustvrdio je Ron, mjerkajući svoja gola prsa.

"Harry, pa ti ništa ne vidiš", rekla je Hermiona kad je stavila naočale.

Kad su se odjenuli, lažni Harryji su iz druge vreće uzeli ruksake i krletke u kojima su se nalazile punjene snježne sove.

"Dobro", reče Moody, kad se prema njemu napokon okrenulo sedam odjevenih Harryja's naočalama i prtljagom. "Ići ćete u sljedećim parovima: Mundungus putuje sa mnom, na metli..."

"Zašto moram's tobom?" zagunda onaj Harry koji se motao oko sporednog izlaza iz kuće.

"Zato što tebe uvijek treba držati na oku," zareži Moody, čije magično oko doista nije skretalo pogled's Mundungusa, i nastavi: "ArthuriFred..."

"Ja sam George", prekine ga blizanac u kojeg je Moody uperio prst. "Zar nas ne možeš razlikovati ni kad smo Harryji?"

"Oprosti, George..."

"Samo te vučem za štapić, ja sam stvarno Fred..."

"Dosta glupiranja!" sikne Moody. "Drugi... bio ti George ili Fred... ide's Remusom. Gospođice Delacour..."

"Ja idem's Fleur na testralu", reče Bili. "Nije baš luda za metlama."

Fleur mu je prišla, gledajući ga zanesenim, ropskim pogledom za koji se Harry svim srcem nadao da ga nikad više neće vidjeti na svom licu.

"Gospođica Granger ide's Kingsleyjem, i ona na testralu..."

Hermiona je Kingsleyju uzvratila osmijeh's vidnim olakšanjem; Harry je znao da se ni Hermiona ne osjeća sigurnom na metli.

"Još smo ostali samo ti i ja, Rone!" reče Tonks vedro. Mahnula mu je, usput prevrćući stalak sa šalicama. Nije se moglo reći da Ron odiše istim zadovoljstvom kao Hermiona.

"A ti si sa mnom, Harry. Je 1' to u redu?" upita Hagrid, djelujući pomalo nervozno. "Mi idemo na motoru, razumiješ, metle i testrali ne bi podnijeli moju težinu. Al neće bit puno mjesta na sjedalu iza mene, pa ćeš ti sjedit u prikolici."

"Super", ponešto neiskreno odvrati Harry.

"Mislimo da će smrtonoše očekivati da te vide na metli", reče Moody, koji kao da je Harryju pročitao misli.

"Snape je imao dosta vremena da im ispriča sve o tebi što nikad prije nije spominjao, pa računamo da će eventualne smrtonoše na koje naletimo odabrati jednog od Pottera koji izgledaju kao da su se rodili na metli. Dobro," nastavio je, vežući vreću's odjećom lažnih Pottera i krećući prema vratima, "rekao bih da imamo tri minute do polaska. Nema smisla zaključavati vrata, to smrtonošama neće biti prepreka kad dođu... Idemo..."

Harry je pohitao u predvorje po ruksak, Vatrenu munju i Hedvigin kavez, a onda se pridružio ostalima u mračnom vrtu iza kuće. Posvuda oko njega metle su uskakivale u ruke svojih vlasnika; Hermiona se uz Kingsleyjevu pomoć već popela na prvog velikog crnog testrala, a Fleur uz Billovu na drugoga. Hagrid ga je čekao pokraj motocikla,'s navučenim zaštitnim naočalama.

"To je on? To je Siriusov motor?"

"Jest", reče Hagrid, razdragano gledajući Harryja. "A kad sam te zadnji put vozio na njemu, Harry, mogo sam te držat na dlanu jedne ruke!"

Harry je u prikolicu sjeo osjećajući se pomalo poniženo. I u doslovnom je smislu bio metar niže od ostalih: Ron se zasmijuljio vidjevši ga u pozi djeteta u autiću iz lunaparka. Ruksak i metlu nagurao je pokraj nogu, a Hedvigin kavez uglavio je između koljena. Neudobniji položaj nije mogao ni zamisliti.

"Arthur ga je malo friziro", reče Hagrid, očito ne primjećujući Harryjevu nelagodu. Zajahao je motocikl, koji je blago zaškripao i utonuo nekoliko centimetara u zemlju. "Sad ima nekoliko štosova u upravljaču. Ovo je bila moja ideja."

Širokim je prstom pokazao purpurnu tipku pokraj brzinomjera.

"Hagride, molim te da pripaziš", upozori ga gospodin Weasley, stojeći pokraj njih's metlom u rukama. "I dalje nisam siguran da

nam je to bilo pametno, a u svakom slučaju joj treba pribjeći samo u krajnjoj nuždi."

"Dobro", reče Moody. "Molim da se svi pripremite; želim da poletimo u isto vrijeme ili cijela ova diverzija neće imati nikakvog smisla."

Svi su se popeli na metle.

"Čvrsto me primi. Rone", reče Tonks. Harry je primijetio da Ron stavlja ruke oko struka uz kradomičan, pokajnički pogled prema Lupinu. Hagrid je trzajem noge upalio motocikl, koji je zagrmio 1 zmaj. Prikolica je odmah počela vibrirati.

"Ljudi, sretno", vikne Moody. "Vidimo se u Jazbini za otprilike sat vremena. Krećemo na tri. Jedan... dva... TRI."

Motocikl je strahovito zagrmio, a Harry je osjetio da se prikol žestoko tresu: uspinjali su se munjevitom brzinom. Oči su mu zasuzile kosa je fijukala oko lica. Oko njega su se u zrak podizale i metle. u blizini je

šibnuo dugi, crni rep testrala. Harryju su noge, zaglavljene u prikolici između Hedvigine krletke i ruksaka, već utrnule i počele ga boljeti. Zbog neudobnosti je zamalo zaboravio posljednji pogledati Kalinin prolaz broj četiri, a kad se napokon sjetio i nagnuo preko ruba prikolice, nije više mogao razaznati ulicu. I dalje su uspinjali...

Odjednom su se, bez upozorenja, bez najave, našli u obruču. U zraku je lebdjelo bar trideset zakukuljenih prilika, tvoreći gol krug usred kojeg su se članovi Reda podigli i ne sluteći kakva opasnost čeka...

Vrištanje, mlazovi zelene svjetlosti iz svih smjerova: Hagrid je zaurlao, a motocikl se prevrnuo. Harry je potpuno izgubio osjećaj za prostor: ulične svjetiljke bile su iznad njega, sve je odjekivalo povika, a on se grčevito držao za prikolicu. Hedvigin kavez. Vatrena munja i ruksak iskliznuli su mu ispod nogu...

"Ne... HEDVIGA!"

Metla je odletjela u smjeru tla, no uspio je u posljednji čas zgrabiti remen ruksaka i ručku na vrhu kaveza.

Motocikl se ispravio, donoseći trenutak olakšanja, no uto je opet sijevnulo zeleno svjetlo. Sova je zakriještala i pala na dno kaveza.

"Ne... NE!"

Motocikl je grabio naprijed; kad je Hagrid probio obruč, Harry je vidio da se zakukuljeni smrtonoše raspršuju na sve strane.

"Hedviga... Hedviga..."

No sova je nepomično ležala na dnu kaveza, nemoćna poput igračke. Nije sad smio misliti o tome, njegov strah za ostale bio je važniji od svega. Pogledao je preko ramena i vidio mnoštvo ljudi u pokretu, zelene bljeskove, dva para na metlama nestala su u daljini, ali nije uspio razabrati tko...

"Hagride, moramo se vratiti, moramo se vratiti!" vikao je kroz grmljavinu motora, izvlačeći štapić, gurajući Hedviginu krletku natrag na dno prikolice jer je odbijao povjerovati da je mrtva. "Hagride, VRATI SE!"

"Meni je poso da te odvedem na sigurno, Harry!" povikao je Hagrid i dao gas.

"Stani... STANI!" urlao je Harry, ali kad se osvrnuo iza sebe, pokraj lijevog uha su mu prozujala dva mlaza zelene svjetlosti: iz obruča su se izdvojila četvorica smrtonoša i dala se u potjeru za njima, gađajući široka Hagridova leđa. Hagrid je naglo skrenuo, ali smrtonoše su držale korak's motociklom. Sustigle su ih nove kletve pa se Harry morao sagnuti u prikolici da ih izbjegne. Nekako se uspio okrenuti na podu i viknuti:

"Omami!" Iz štapića mu je izletio mlaz crvene svjetlosti koji je povećao razmak između četvorice njihovih progonitelja jer su se morali raštrkati da ga izbjegnu.

"Drž se, Harry, ovo će ih sredit!" zagrmi Hagrid. Harry je podigao pogled i vidio da se Hagridov krupni prst zabija u zelenu tipku pokraj kazaljke goriva.

Iz ispušne cijevi izletio je pravi pravcati zid od opeke. Harry se iskrivio da pogleda iza sebe, promatrajući kako se zid širi i ostaje lebdjeti u zraku. Trojica smrtonoša skrenula su na vrijeme i uspjela ga izbjeći, ali četvrti nije bio te sreće: nestao je iza zida i potom pao kao kamen, zajedno sa slomljenom metlom. Jedan njegov kompanjon usporio je da ga uhvati, ali ubrzo je i njih i leteći zid progutao mrak jer se Hagrid sagnuo iznad upravljača i opet dao gas.

Mimo Harryjeve glave prozujale su nove ubojite kletve iz štapića preostale dvojice smrtonoša. I dalje su gađali Hagrida. Harry im je uzvraćao čarolijama omamljivanja. Crveno i zeleno svjetlo sudaralo se u zraku u mnoštvu raznobojnih iskri. Harry je mahnito pomislio

na vatromete, na to da bezjaci ispod njih nemaju pojma što se zapravo događa...

"Idemo opet, Harry, drž se!" viknuo je Hagrid, pritiskajući dri tipku. Sad je iz ispušne cijevi motocikla izletjela zelena mreža, smrtonoše su ovaj put bili spremni. Svi su je uspješno izbjegli, tome opet dočekali onog kompanjona koji je bio usporio da spasi onesviještenog prijatelja. Odjednom je izletio iz tame i sad su i trojica proganjala motocikl, zasipajući ga kletvama.

"Ovo će riješit stvar, Harry, čvrsto se drž!" zaurlao je Hagrid. Harry je vidio da šakom udara purpurnu tipku pokraj brzinomjera.

Iz ispušne cijevi je uz prepoznatljiv gromoglasni urlik prosukljala zmajska vatra, usijana i plavičasta.

Motocikl je poletio u noć kao metak, praćen zvukom trganja metala. Harry je vidio da smrtonoše nestaju's vidika u bijegu pred smrtonosnim plamenom i istovremeno osjetio zlokobno drmusanje prikolice: metalne spojke koje su je držale za motocikl pucale su zbog sile ubrzanja.

"Sve je u redu, Harry!" urlao je Hagrid, zbog naglog ubrzanja polegnut na sjedalo. Motociklom više nitko nije upravljao, a prikolica se počela divlje tresti na struji zraka od motora.

"Već rješavam stvar, Harry, ništa se ti ne brini!" viknuo je Hagrid i iz džepa u jakni izvukao svoj cvjetasti, ružičasti kišobran.

"Hagride! Ne! Pusti mene!"

"REPARO!"

Odjeknuo je zaglušujući prasak i prikolica se posve otkinula Harry je poletio naprijed, nošen silom gibanja letećeg motocikla onda je prikolica počela gubiti visinu...

Očajni Harry uperio je štapić u prikolicu i viknuo: "Wingardū leviosa!"

Prikolica se podigla kao pluteni čep na vodi. Nije njome mogao upravljati, ali bar je ostala u zraku.

Olakšanje, međutim, nije potrajalo jer su uto pokraj njega proletjele nove kletve. Trojica smrtonoša ubrzano su im se primicala.

"Evo me, Harry!" zurlao je Hagrid iz tame, ali Harry je osjetio da prikolica opet gubi visinu: čučnuvši što je mogao niže, uperio štapić među nadolazeće prilike i viknuo: "Impedimenta!"

Urok je srednjeg smrtonošu pogodio u prsa: čovjek se na trenutak ukipio u zraku, komično raširenih ruku i nogu, kao da se upravo sudario's nevidljivom preprekom. Jedan kolega zamalo se zabio u njega...

Prikolica je sad već bila u slobodnom padu. Preostali smrtonoša ispalio je kletvu iz takve blizine prema Harryju da je Harry morao zaroniti iza ruba prikolice, pri čemu je udario u sjedalo i izbio si zub...

"Evo me, Harry, evo me!"

Golema ruka zgrabila je stražnji dio Harryjeve pelerine i podigla ga iz otkinute prikolice. Ne ispuštajući ruksak iz stiska, Harry se uspenrao na sjedalo motocikla i naslonio se leđima na Hagrida. Počeli su se penjati uvis, udaljavajući se od dvojice preostalih smrtonoša. Harry je ispljunuo krv iz usta, uperio štapić u prikolicu koja se obrušavala prema tlu i uzviknuo: "Confringo!"

Kad je prikolica eksplodirala, presjekla ga je strašna, oštra bol zbog Hedvige. Najbliži smrtonoša se od udara srušio's metle i pao u dubinu. Njegov kompanjon je prikočio, nestajući's vidika.

"Harry, oprost, oprost," jaukao je Hagrid, "nisam trebao sam popravljat... nemaš mjesta..."

"Nema veze, samo leti dalje!" doviknuo mu je Harry, jer su iz tame izronila dvojica novih smrtonoša, primičući se sve bliže.

Kad su prema njima opet poletjele kletve, Hagrid je počeo naglo skretati i voziti cik-cak. Harry je znao da se Hagrid zbog njegova nestabilnog položaja ne usuđuje ponovo pritisnuti tipku za zmajsku vatru. Neumorno je ispaljivao čarolije omamljivanja na svoje progonitelje, ali jedva je uspijevaao održavati razmak. Uputio je još jedan urok štita u njihovu smjeru: najbližem smrtonoši, koji je skrenuo da izbjegne zid, spala je kukuljica. Pod crvenim bljeskom netom ispaljene čarolije omamljivanja, Harry je ugledao potpuno bezizražajno lice Stanleyja Shunpikea... Stana..."

"Expelliarmus!" viknuo je.

"To je on, to je on, to je pravi!"

Harry je čak i kroz grmljavinu motocikla čuo povik zakukuljenog smrtonoše: u sljedećem trenutku oba progonitelja prekinula su potjeru i nestala's vidika.

"Harry, što se dogodilo?" vikne Hagrid. "Kamo su nestali?"

"Ne znam!"

No osjetio je nalet straha: zakukuljeni smrtonoša viknuo je: "To je pravi!" Kako je znao? Ogledavao se po prividno pustoj tmimi bolno svjestan opasnosti koja im prijete. Gdje su?

Nekako se uspio okrenuti na sjedalu tako da je sad gledao naprijed. Uhvatio se za leđa Hagridove jakne.

"Hagride, napravi opet ono sa zmajskom vatrom, bježmo odavde.

"Čvrsto se primi, Harry!"

Opet se začuo zaglušujući, prodorni urlik i iz ispušne cijevi suknuo je bijeloplavi plamen. Harry je osjetio da klizi natraške's ono in sjedala pod sobom. Hagrid, kojeg je ubrzanje također odbacio unatrag, jedva je uspio zadržati stisak na upravljaču.

"Mislim da smo ih se otresli, Harry, mislim da smo uspjeli viknuo je Hagrid.

Harry nije bio tako siguran u to: osjetio je naviranje straha dok se okretao lijevo i desno, tražeći progonitelje za koje je bio siguran da će doći... Zašto su odustali od potjere? Jedan je još imao štapić... 7 on... to je pravi... Viknuli su to čim je pokušao razoružati Stana.

"Još malo i stigli smo, Harry, još samo malo!" dovikne Hagrid.

Harry je osjetio da se motocikl spušta, iako su svjetla na zemlji još izgledala udaljeno poput zvijezda iznad njih.

Njegov ožiljak na čelu odjednom je gorio; lijevo i desno od motocikla iskrsla su dvojica smrtonoša, a Harryja su za nekoliko milimetara promašile dvije ubojite kletve, poslone straga...

I onda ga je Harry ugledao. Voldemort je letio kao dim nošen vjetrom, bez pomoći metle ili testrala. Njegovo zmijoliko lice bjelasalo se u tmuni, blijedi prsti već su ponovo podizali štapić...

Hagrid je prestravljeno uzviknuo i motocikl okrenuo naglo obrušavajući se prema tlu. Grčevito se držeći za njega, Harry je nasumce ispaljivao čarolije omamljivanja u noćni kovitlac. Po ti koje je proletjelo mimo njih znao je da je jednog pogodio, no tada je začuo prasak i vidio da iznad motora frcaju iskre. Motocikl se zakotrljao kroz zrak, potpuno se otimajući kontroli...

Pokraj njih su opet proletjeli zeleni mlazovi svjetlosti. Harry nije znao što je gore a što dolje. Ožiljak mu je i dalje gorio, znao je da

slijedi smrt. Zakukuljena prilika na metli bila je koji metar udaljena od njega, vidio je da podiže ruku...

"NE!"

Urlajući od bijesa, Hagrid se's motocikla bacio na smrtonošu. Harry je, na svoj užas, vidio da i Hagrid i smrtonoša nestaju u tmuni, jer su zajedno bili preteški za jednu metlu...

Grčevito koljenima stežući motocikl koji se obrušavao prema tlu, Harry je začuo Voldemortovo vrištanje:

"Moj si!"

Gotovo je. Nije uopće mogao procijeniti gdje je Voldemort. Opazio je da se jedan smrtonoša sklanja's puta i začuo: "Avada..."

Harry je zažmirio od boli u ožiljku, ali njegov se štapić sam pokrenuo. Osjetio je da mu ruka leti unatrag kao da je vuče snažni magnet, napola zatvorenim očima vidio je da iz vrška štapića izlijeće mlaz zlačane vatre, začuo je prasak i bijesni vrisak. Preostali smrtonoša nešto je viknuo. Voldemort je zavrištao: "Ne!" Harry je za to vrijeme otkrio da mu se nos nalazi nepuna tri centimetra od tipke za zmajsku vatru. Udario je tipku slobodnom rukom i motocikl je opet ispalio plamenove u zrak, jureći ravno prema tlu.

"Hagride!" vikao je Harry, čvrsto se držeći za motocikl. "Hagri-de... Accio Hagrid!"

Motocikl je ubrzao. Činilo se da ga tlo usisava prema sebi. Lica priljubljena uz upravljač, Harry nije vidio ništa osim da se ona udaljena svjetla sve brže primiču. Tresnut će o tlo, tu se ništa više ne može. Iza njega se začuo novi vrisak: "Štapić, Selwyne, daj mi svoj štapić!"

Osjetio je Voldemorta prije nego što ga je ugledao. Pogledao je u stranu, ravno u crvene oči, uvjeren da je to posljednji prizor koji će ikad ugledati: Voldemort se pripremao izgovoriti novu kletvu...

A onda je iščezao. Harry je pogledao ispod sebe i na tlu ugledao ispruženog Hagrida, raširenih ruku i nogu.

Žestoko je povukao upravljač da izbjegne sudar's njim, potražio je kočnicu, ali prekasno: uz zaglušujući udar od kojeg se zatresla zemlja, zabio se u lokvu punu blata.

GLAVA PETA

Pali ratnik

"Hagride?"

Harry se's naporom izvlačio iz hrpe metalnih i kožnih dijelova raspadnutog motocikla. Pokušao je ustati, ali ruke su mu utonule u nekoliko centimetara duboku blatnu vodu. Nije mu bilo jasno gdje je nestao Voldemort; svakog trena očekivao je njegov novi napad iz mraka. S čela mu je na bradu kapalo nešto vruće i vlažno. Ispuzao je iz lokve i posrćući prišao krupnom, tamnom Hagridovu tijelu.

"Hagride? Hagride, reci nešto..."

Tamni obris nije se micao.

"Tko je tamo? Je li to Potter? Jeste li vi Harry Potter?"

Harry nije prepoznao muškarčev glas. Neka je žena viknula: "Tede, srušili su se! Srušili su se u vrt!"

Harryju se zavrtjelo u glavi.

"Hagride", tupo je ponovio. Koljena su mu otkazala.

K svijesti je došao polegnut na jastuke, osjećajući žarenje u rebrima i desnoj ruci. Izbijeni zub mu je opet izrastao. Pulsirajuća bol u ožiljku nije nimalo oslabjela.

"Hagrid?"

Otvorivši oči, otkrio je da leži na sofi u nepoznatoj dnevnoj sobi osvjetljenoj jednom svjetiljkom. Nešto dalje na podu ležao je njegov ruksak, mokar i blatan. Izrazito trbušast muškarac plave kose zabrinuto je motrio Harryja.

"Hagrid je dobro, sinko," reče muškarac, "moja žena mu upravo pruža pomoć. Kako ste? Jeste li slomili još nešto? Rebra, zub i ruku sam vam izliječio. Usput, ja sam Ted, Ted Tonks - Dorin tata."

Harry se prebrzo uspravio u sjedeći položaj: zaskrilo mu je pred očima. Opet su ga obuzele mučnina i vrtoglavica.

"Voldemort..."

"Lakše malo", reče Ted Tonks. Položio je ruku na Harryjevo rame i pogurnuo ga natrag na jastuke. "Upravo ste se gadno razbili. Što se uopće dogodilo? Kvar na motoru? Je li Arthur Weasley opet precijenio svoje sposobnosti prepravljajući bezjačkih naprava?"

"Ne", reče Harry. U ožiljku mu je bubnjalo kao u otvorenoj rani "Smrtonoše, gomila smrtonoša... lovili su nas..."

"Smrtonoše?" oštro će Ted. "Kako to mislite, smrtonoše? Mislio sam da ne znaju da vas selimo noćas, mislio sam..."

"Znali su", reče Harry.

Ted Tonks podigao je pogled prema stropu kao da kroz njega može vidjeti nebo.

"Pa, sad bar znamo da naše zaštitne čarolije djeluju. Kuća 1 trebala biti nedostupna u krugu od devedeset metara."

Harry je shvatio zašto je Voldemort onako nestao. Zaustavila ga je čarobna barijera Reda, koju je motocikl glatko prošao. Harry se žarko nadao da će čarolije izdržati. Točno je mogao zamisliti kako Voldemort stotinjak metara iznad njih pokušava smisliti način da probije zaštitu, koju si je Harry predočio kao neku vrstu velikog prozirnog balona.

Spustio je obje noge's kauča. Da je Hagrid živ povjerovat će kad se sam uvjeri u to. No tek što je ustao, vrata su se otvorila i kroz preuski dovratnik u sobu se ugurao Hagrid, lica prekrivena blatom krvlju, malo šepav, ali blaženo živ.

"Harry!"

Hagrid je u dva koraka prešao prostor između njih, rušeći usput dva krhka stolca i biljku aspidistru, te privukao Harryja u zagrljaj kojim mu je umalo opet slomio netom izliječena rebra. "Ajme, Harry kako ti je ono uspjelo? Mislio sam da ćemo obojica poginuti."

"Da, i ja. Ne mogu vjerovati..."

Harry je ušutio. Tek je sad primijetio ženu koja je u prostoriju ušla iza Hagrida.

"Vi!" viknuo je i zavukao ruku u džep, otkrivajući da je prazan.

"Štapić vam je ovdje, sinko", reče Ted, kucnuvši njime Harryja po ruci. "Ležao je pokraj vas, pa sam ga pokupio. A osoba na koju vičete je inače moja supruga."

"Oh, opr... oprostite."

Kad mu je prišla bliže, vidio je da gospoda Tonks nije baš onako upadljivo slična svojoj sestri Bellatrix kako mu se u prvi čas učinilo. Kosa joj je bila svijetlosmeđe boje, a oči šire i dobroćudnije. Ipak, nakon Harryjeva ispada držala se nešto oholije nego prije.

"Što se dogodilo našoj kćeri?" upita ona. "Hagrid je rekao da ste upali u zasjedu; gdje je Nymphadora?"

"Ne znam", reče Harry. "Ne znamo kako su ostali prošli."

Ona i Ted se pogledaše. Vidjevši im izraze lica, Harry je osjetio nalet krivnje i straha. Ako je netko poginuo, on je odgovoran. Pristao je na plan, svojevrijedno im dao kosu...

"Putoključ", sinulo mu je. "Moramo se vratiti u Jazbinu da saznamo... onda ćemo vam moći javiti ili... ili će vam se javiti Tonks, čim se..."

"Ne brini se za Doru, 'Dromeda'", reče Tonks. "Ona je vrsna aurorica, već je mnogo puta bila u opasnim situacijama. Putoključ je tamo", dometnuo je Harryju. "Kreće za tri minute, ako ga želite upotrijebiti."

"Da, želimo", reče Harry. Zgrabio je ruksak i stavio ga na leđa.

"Ja..."

Pogledao je gospođu Tonks, želeći joj se ispričati što njegovom krivnjom ostaje u strahu, ali sve riječi koje su mu padale na pamet zvučale su prazno i neiskreno.

"Reći ću Tonks... Dori... da vam se javi, kad... Hvala vam što ste nam previli rane, hvala vam na svemu. Ja..."

ž
Laknulo mu je kad je napustio sobu. Ted Tonks ga je kratkim hodnikom poveo u spavaću sobu. Za njima je došao i Hagrid, sagnuvši se da ne udari glavom o okvir vrata.

"Eto, sinko. Putoključ je tu."

Gospodin Tonks pokazivao je malu četku za kosu sa srebrnim drškom na toaletnom stoliću.

"Hvala", rekao je Harry i ispružio ruku da položi prst na nju. Bio je spreman za polazak. „j

"Čekaj malo", reče Hagrid, osvrćući se. "Harry, gdje je Hedviga?"

"Ona je... ona je stradala", odvratila Harry.

Tek ga je sad punom silinom pogodila spoznaja o njezinoj smrti: oči su ga zapekle od suza, preplavio ga je sram. Ta mu je sova bila jedini prijatelj i veza's magičnim svijetom u razdobljima kad je morao boraviti kod Dursleyjevih.

Hagridova krupna ruka bolno mu je potapšala rame.

"Nema veze", tješio je Harryja promuklim glasom. "Nema veze. Imala je dobar život..."

"Hagrid!" upozorio gaje Ted Tonks kad je četka zasjala izrazito plavom bojom. Hagrid ju je u posljednji čas dotaknuo kažiprstom.

Harry osjeti trzaj iza pupka, kao da ga nevidljiva udica vuče prema naprijed. Poletio je u ništavilo, nekontrolirano se vrteći oko svoje osi. Prst mu je ostao zalijepljen za putoključ dok se's Hagridom munjevito udaljivao od gospodina Tonksa. Nekoliko sekundi kasnije Harryjeve noge udarile su o tvrdo tlo. Srušio se na sve četiri u dvonlie, Jazbine. Začuo je uzvike. Bacivši ugašenu četku u stranu, Harry je ustao i malo se zanjihao. Vidio je da su se niz stube koje vode u vrt iza kuće sjurile gospođa Weasley i Ginny. Hagrid, kojeg je slijetanje također oborilo na tlo, upravo se's mukom podizao na noge.

"Harry? Jesi li ti pravi Harry? Što se dogodilo? Gdje su ostali?" vikala je gospođa Weasley.

"Kako to mislite? Zar se nitko drugi nije vratio?" protisne zadihani Harry.

Blijedo lice gospođe Weasley bilo mu je dovoljan odgovor.

"Smrtonoše su nas čekali", objasni joj Harry. "Opkolili su nas čim smo poletjeli... znali su da krećemo noćas... ne znam što se dogodilo ostalima, nas su progonila četvorica, jedva smo im pobjegli, a onda nas je sustigao Voldemort..."

Znao je da zvuči kao da se opravdava, kao da moli za njezino razumijevanje zbog toga što ne zna kako su joj sinovi, ali...

"Hvala bogu da si dobro", rekla je ona, privlačeći ga u zagrljaj koji Harry, po svom mišljenju, uopće nije zasluživao.

"Molly, je r imaš možda kakvu rakijicu?" upitao je Hagrid prilično potresenim glasom. "Onako u terapijske svrhe?"

Umjesto da je prizove magijom, pohitala je prema naherenoj kući. Harry je znao da želi nakratko od svih sakriti lice. Okrenuo se prema Ginny, koja je smjesta odgovorila na njegov neizgovoreni zahtjev za informacijama.

"Ron i Tonks su se trebali prvi vratiti, ali zakasnili su na svoj putoključ, pa se on vratio bez njih", rekla je, pokazujući zahrđalu limenku ulja u blizini. "A ovaj je bio", pokazala je prastaru tenisicu, "za tatu i Freda, oni su trebali stići drugi. Ti i Hagrid ste treći, a", pogledala je na sat, "ako su uspjeli uhvatiti svoj putoključ, George i Lupin trebali bi stići za otprilike minutu."

Gospođa Weasley vratila se's bocom rakije, koju je dodala Ha-gridu. Izvadio je čep i bocu iskapio u jednom gutljaju.

"Mama!" vikne Ginny, pokazujući točku metar dalje od njih.

U tami je zasjala plava svjetlost, postupno se pojačavajući. Ugledali su Lupina i Georgea, čija je vrtnja završila rušenjem na tlo. Harry je odmah shvatio da nešto nije u redu. Lupin je pridržavao onesvi-ještenog Georgea, kojemu se lice nije vidjelo od krvi.

Harry je potrčao k njima i uhvatio Georgea za noge. Zajedno's Lupinom unio je Georgea u kuću. Prošli su kroz kuhinju i plegli ga na sofu u dnevnoj sobi. Kad je svjetlost iz svjetiljke pala na Georgeovu glavu, Ginny je zgroženo udahnula, a Harry je osjetio mučninu. George više nije imao uho. Jedna strana glave i vrata bila je oblivena svježom, šokantno crvenom krvlju.

Čim se gospođa Weasley nagnula nad sina, Lupin je zgrabio Harryja za nadlakticu i odvuкао ga, ne baš pretjerano nježno, natrag u kuhinju, gdje je Hagrid još pokušavao protisnuti svoje masivno tijelo kroz vrata. ? "Ej!" indignirano će Hagrid. "Puštaj ga! Puštaj Harryja!"

Lupin se nije obazirao na njega.

"Koje je biće sjedilo u kutu kad je Harry Potter prvi put došao u moj kabinet u Hogwartu?" rekao je i prodrmao Harryja. "Odgovori mi!"

"Gruvalica... u akvariju, ne?"

Lupin je pustio Harryja i naslonio se na kuhinjski kredenac.

"Šta to izvodiš?" zagrmi je Hagrid. '

"Oprosti, Harry, ali morao sam provjeriti", otresito će Lupin. "Netko nas je izdao. Voldemort je znao da te selimo noćas, a to su mu mogli reći samo ljudi koji su bili izravno uključeni u plan. Nisam znao jesi li varalica ili ne."

"Šta onda ne provjeriš i mene?" soptao je Hagrid, koji se i dalje pokušavao provući kroz vrata.

"Ti si poludiv", reče Lupin, podižući pogled prema Hagridu. "Višesokovni napitak djeluje samo na ljude."

"Nitko iz Reda ne bi Voldemortu rekao da se večeras selimo", reče Harry. Već ga je i sama pomisao na to ispunjavala užasom, odbijao je povjerovati da bi itko od njih bio sposoban za takvu izdaju. "Voldemort me sustigao tek pred kraj, nije od početka znao da sam to ja. Daje bio upoznat's planom, odmah bi znao da ja letim's Hagridom."

"Voldemort te sustigao?" oštro upita Lupin. "Što se dogodilo? Kako ste mu umakli?"

Harry je bez ulaženja u detalje objasnio da su smrtonoše koji su ih progonili nekako shvatili da je on pravi Harry, nakon čega su prekinuli potjeru i sigurno pozvali Voldemorta, koji se pojavio kad su Hagrid i Harry već bili nadomak zaklonu kod Tonksinih roditelja.

"Prepoznali su te? Ali kako? Što si učinio?"

"Ja..." Harry se pokušao sjetiti; cijela je vožnja protekla u panici i pomutnji. "Ugledao sam Stana Shunpikea... Znaš, onog tipa koji je radio kao konduker u Moćnom autobusu? Zato sam ga pokušao razoružati, a ne... mislim, on ne zna što radi, zar ne? Sigurno je pod Imperiusom!"

Lupin je izgledao zgranuto.

"Harry, ovo nije vrijeme za čarolije razoružavanja! Ti te ljudi pokušavaju uhvatiti i ubiti! Ako ih već nisi spreman usmrтити, bar ih omami!"

"Bili smo na visini od nekoliko stotina metara! Stan nije bio pri sebi, i da sam ga omamio, pao bi i umro kao da sam upotrijebio ra<i kedavru! Expelliarmus me prije dvije godine spasio od Voldemorta", prkosno dometne Harry. Lupin ga je odjednom podsjetio na onog posprdnog Hufflepuffa Zachariasa Smitha, koji se rugao Harryju kad je pripadnike Dumbledoreove armije učio kako se razoružava protivnik.

"Da, Harry," odvrati Lupin, djelujući kao da se teškom mukom suspreže da ne plane, "čemu su tada posvjedočili brojne smrtonoše!"

Oprosti, ali to je i u onom trenutku bio bizaran potez,'s obzirom na to da ti je prijetila sigurna smrt. A istu stvar ponoviti noćas pred smrtonošama koji su sigurno vidjeli ili čuli priče o tvom posljednjem susretu's Voldemortom, e pa, to je bilo ravno samoubojstvu!"

"Znači, ti misliš da sam trebao ubiti Stana Shunpikea?" Ijutito upita Harry.

"Naravno da ne," reče Lupin, "ali smrtonose bi - iskreno govoreći, većina ljudi - očekivali da ćeš krenuti u protunapad! Harry, Expe-lliarmus je korisna čarolija, ali čini se da smrtonoše sad već vjeruju da ti je to zaštitni znak. Molim te, nemoj to dopustiti!"

Harry se zbog Lupinovih riječi sad osjećao kao idiot, no prkos ga ipak nije posve napustio.

"Neću ubijati ljude samo zato što su mi se našli na putu", reče on. "To je Voldemortov posao."

Nije čuo Lupinov odgovor. Hagrid, koji se napokon uspio protisnuti kroz vrata, doteturao je do stolca i sjeo. Stolac se istog trena raspao. Ignorirajući Hagridove isprike i psovke, Harry se opet obrati Lupinu.

"Hoće li se George oporaviti?"

Lupinova razdraženost zbog Harryjeva postupka nestala je kao rukom odnesena.

"Mislim da hoće, iako nema načina da mu nadomjestimo uho,'s obzirom na to da je uklonjeno kletvom..." Izvana se začuo neki šum. Lupin je poletio prema stražnjim vratima, a u dvorište je jurnuo i Harry, u trku preskačući Hagridove noge.

U dvorištu su se pojavile dvije nove prilike. Trčeći prema njima, Harry je razabrao Hermionu, koja se upravo vraćala u svoje normalno obličje, te Kingsleyja. Oboje su čvrsto držali iskrivljenu vješalicu za odjeću.

Hermiona se bacila Harryju u zagrljaj, no Kingsley ničim nije pokazao da mu je drago što ih vidi. Harry je preko Hermionina ramena vidio da podiže štapić i cilja u Lupinova prsa.

"Posljednje riječi koje nam je uputio Albus Dumbledore?"

"Harry je naša najveća nada. Imajte povjerenja u njega", mirno odvrati Lupin.

Kingsley je štapić okrenuo prema Harryju, no Lupin ga je preduhitrio: "On je, provjerio sam!"

"Dobro, dobro!" reče Kingsley, spremajući štapić pod plašt. "A netko nas je izdao! Znali su, znali su da krećemo noćas!"

"Čini se da je tako," prihvati Lupin, "ali rekao bih da nisu Harryja očekivali u sedam izdanja."

"Slaba je to utjeha!" odreže Kingsley. "Tko se još vratio?"

"Samo Harry, Hagrid, George i ja."

Hermiona je rukom pritisnula usta, prigušujući jauk.

"Što se vama dogodilo?" upita Lupin Kingsleyja.

"Pratilo nas je petero, ranili smo dvoje, jednoga možda ubili odrecitirao je Kingsley, "a vidjeli smo i Znateveć-koga, pridruži se potjeri na pola puta, ali prilično je brzo nestao. Remuse, o umije..."

"Letjeti", dovrši Harry. "I ja sam ga vidio, napao je Hagrida i mene."

"Znači, zato je otišao, za vama!" reče Kingsley. "Nije mi bilo jasm zašto je nestao. Ali kako to da je promijenio metu?"

"Harry je bio malo preblag prema Stanu Shunpikeu", reče Lupin

"Stanu?" ponovi Hermiona. "Ali mislila sam da je on u Azka banu?"

Kingsleyjev smijeh bio je krajnje neveseo.

"Hermiona, Ministarstvo je očito zataškalo masovni bijeg. Tra versu je spala kukuljica kad sam bacio kletvu na njega, a on bi isto trebao biti u zatvoru. Ali što se dogodilo's vama, Remuse? Gdje je George?"

"Ostao je bez uha", reče Lupin.

"Ostao je bez...?" ponovi Hermiona prodornim glasom.

"Snapeovo maslo", reče Lupin.

"Snape?" vikne Harry. "Nisi rekao..."

"Ostao je bez kukuljice tijekom potjere. Sectumsempra mu je uvijek bila specijalnost. Volio bih reći da sam mu vratio milo za drago, ali morao sam dati sve od sebe da Georgea zadržim na metli nakon što je zadobio ozljedu, užasno je krvario."

Zavladala je tišina jer su se sve četvero zagledali u nebo. Nigdje se ništa nije micalo; zvijezde su im uzvraćale pogled netremično, ravnodušno. Nijednu nisu zaklanjali prijatelji na metlama. Gdje je Ron? Gdje su Fred i gospodin Weasley? Gdje su Bili, Fleur, Tonks, Divljooki i Mundungus?

"Harry, pomagaj!" pozvao gaje Hagrid's vrata promuklim glasom, jer se opet zaglavio u dovratku. Sretan što može bar nešto učiniti, Harry ga je izvukao, produživši kroz praznu kuhinju u dnevnu sobu, gdje su gospođa Weasley i Ginny još uvijek pružale pomoć Georgeu. Gospođa Weasley uspjela je zaustaviti krvarenje, pa je Harry pod svjetlom svjetiljke ugledao čistu, zjapeću rupu na mjestu gdje se nekoć nalazilo Georgeovo uho.

"Kako je?"

Gospođa Weasley okrenula se i rekla: "Ne mogu postići da mu izraste novo, jer je staro uklonjeno mračnom čarolijom. Ali moglo je biti puno gore... Živ je."

"Da", reče Harry. "Hvala bogu." h

"Jesam li dobro čula da se još netko vratio?" upita Ginny.

"Hermiona i Kingsley", reče Harry.

"Hvala nebesima", šapne Ginny. Pogledali su se. Harry ju je želio zagrliti, priviti se uz nju; nije mu čak osobito smetalo što je's njima i gospođa Weasley, ali prije nego što je stigao ostvariti svoju namjeru, u kuhinji se začuo glasan tresak.

"Kingsley, dokazat ću ti tko sam kad vidim sina, a dotad mi se miči's puta ako želiš ostati živ!"

Harry nikad prije nije čuo da gospodin Weasley tako viče. Kad je uletio u dnevnu sobu, naočale su mu se ljuljale na nosu, a ćelavo tjeme se presijavalo od znoja. Za njim je odmah došao i Fred. Obojica su bila blijeda, ali neozlijeđena.

"Arthure!" zajeca gospođa Weasley. "O, hvala nebesima!"

"Kako je?"

Gospodin Weasley kleknuo je pokraj Georgea. Prvi put otkako gaje Harry upoznao, Fredu je ponestalo riječi. Stojeći iznad naslona kauča, zurio je u blizančevu ranu kao da ne vjeruje očima.

George se promeškoltio, možda probuđen bukom koju su svojim dolaskom podigli Fred i njegov otac. ,i

"Kako se osjećaš, George?" šapne gospođa Weasley.

George opipa ranjenu stranu glave.

"Ko plemić", promrmlja on.

"Što mu je?" muklo reče Fred, izgledajući prestravljeno. "Nije valjda izgubio razum?"

"Ko plemić", ponovi George, otvarajući oči da pogleda brata. "Razumiješ... odsad me morate oslovljavati sa 'Sir'. S rupama, kužiš, Frede?"

Gospođa Weasley je napokon briznula u plač. U Fredovo blijedo lice vratila se boja.

"Žalosno", reče on Georgeu. "Zbilja žalosno! Od toliko mogućih štosova na račun ušiju, ti si se odlučio za rupe?"

"A što ćeš", reče George, smješkajući se uplakanoj majci. "Sad ćeš nas konačno moći razlikovati, mama." Obazreo se oko sebe.

"Bok, Harry... ti si Harry, točno?"

"Aha, jesam", potvrdi Harry, prilazeći sofi.

"Ajde, bar smo te sretno doveli na cilj", ustvrdi George. "A zašto se Ron i Bili ne nadvijaju nad moju bolesničku postelju?"

"Nisu se još vratili, George", reče gospođa Weasley. Georgeov osmijeh smjesta je nestao. Harry je pogledao Ginny i nijemo je pozvao van. Dok su hodali kroz kuhinju, rekla je prigušenim glasom:

"Ron i Tonks su se već trebali vratiti. Nisu imali dug put; teta Muriel živi nedaleko oдавде."

Harry nije ništa rekao. Pokušavao je zatomiti strah otkako su došli u Jazbinu, ali sad je osjetio da ga preplavljuje, gmiže mu po koži, tuče u prsima, steže mu grlo. Dok su se niza stube spuštali u dvorište iza kuće, Ginny ga je uhvatila za ruku.

Kingsley je hodao amo-tamo, pri svakom okretu podižući pogled prema nebu. Harryju se činilo da se tetkovo slično hodanje kroz dnevnu sobu dogodilo ne danas, nego prije milijun godina. Hagrid, Hermiona i Lupin stajali su rame uz rame, šutke gledajući uvis. Nijedno nije skrenulo pogled kad su se Harry i Ginny priključili njihovoj tihoj straži.

Minute su prolazile kao godine. Trzali su se na svaki dašak vjetra, okretali se prema svakom grmu ili stablu koje bi zašuštalo, kao da

se nadaju da će neki od odsutnih članova Reda neozlijeđen iskočiti iz njegovih listova...

Odjednom se iznad njihovih glava materijalizirala jedna metla i obrušila prema tlu...

"Oni su!" vrisne Hermiona.

Tonks je sletjela uz žestoko kočenje te obilno frcanje zemlje i šljunka.

"Remuse!" viknula je, teturajući's metle ravno u Lupinov zagrljaj. Njemu je lice bilo ukočeno i blijedo: činilo se da je izgubio dar govora. Ron se ošamućeno zaputio prema Harryju i Hermioni.

"Dobro ste", promumljao je, a onda je Hermiona poletjela prema njemu i čvrsto ga zagrlila.

"Mislila sam... mislila sam..."

"Dobro sam", reče Ron, tapšući je po leđima. "Dobro sam."

"Ron je bio odličan", toplo reče Tonks, puštajući Lupina. "Genijalan. Omamio je jednog smrtonošu hicem u glavu, a naciljati pokretnu metu's metle u letu stvarno nije..."

"Ozbiljno?" reče Hermiona, podižući pogled prema Ronu. Još mu je držala ruke oko vrata.

"Uvijek taj iznenađeni ton", zagundao je on, izvlačeći se iz zagrljaja. "Jesmo li mi zadnji?"

"Ne," reče Ginny, "još čekamo Billa, Fleur, Divljookog i Mun-dungusa. Idem reći mami i tati da si ti dobro. Rone..."

Otrčala je natrag u kuću.

"Zašto ste se zadržali? Što se dogodilo?" Lupin je zvučao gotovo kao da je bijesan na Tonks.

"Bellatrix", odvrati Tonks. "Želi me srediti skoro jednako koliko i Harryja, Remuse, dala je sve od sebe da me ubije. Da sam je bar pogodila, odavno joj već dugujem. Ali definitivno smo ranili Rodolphusa... onda smo došli k Ronovoj teti Muriel i zakasnili na putoključ, a ona se ustrčala oko nas..."

Lupinu su mišići vilice samo poskakivali. Kimnuo je, no činilo se da opet nije u stanju progovoriti.

"A kako ste vi prošli?" upita Tonks, obraćajući se Harryju, Hermioni i Kingsleyju.

Ispričali su joj kako su putovali, ali odsutnost Billa, Fleur, Div-Ijookog i Mundungusa cijelo ih je vrijeme tištala kao studen čiji je ledeni stisak sve teže ignorirati.

"Moram natrag u Downing Street, trebao sam se vratiti prije sat vremena", naposljetku je rekao Kingsley, nakon tko zna kojeg napetog pogleda u nebo. "Javite mi čim se vratite."

Lupin je kimnuo. Kingsley je mahnuo ostalima i zaputio se prema dvorišnim vratima koja su bila u mraku.

Harryju se učinilo daje čuo jedva čujan plop kad se Kingsley aparatirao iza ograde Jazbine.

Gospodin i gospođa Weasley sjurili su se niza stube, a iza njih je dotrčala i Ginny. Prvo su oboje zagrlili Rona, a potom su se obratili Lupinu i Tonks.

"Hvala vam", reče gospođa Weasley, "za naše sinove."

"Ma ne budi smiješna, Molly", smjesta joj odvrati Tonks.

"Kako je George?" upita Lupin.

"A što mu je?" oglasi se Ron piskutavijim tonom nego inače.

"Ostao je..."

Kraj rečenice gospođe Weasley izgubio se u općoj galami: u blizini je upravo sletio testral. Bili i Fleur sjahali su, raščupani od vjetra, ali neozlijeđeni.

"Bili! Hvala bogu, hvala bogu..."

Gospođa Weasley im je potrčala u susret, no Bili ju je samo ovlaš zagrlio i gledajući ravno u oca rekao:

"Divljooki je mrtav."

Nitko nije progovorio niti se pomaknuo. Harry je imao osjećaj da nešto u njemu propada u zemlju, zauvijek ga napuštajući.

"Vidjeli smo trenutak smrti", reče Bili. Fleur je kimnula. Obrazi su joj se presijavali od suza pod svjetlošću iz kuhinjskog prozora. "Poginuo je odmah nakon što smo se probili iz obruča: Divljooki i Dung bili su blizu nas, također su letjeli na sjever. Voldemort... koji, usput, umije letjeti... krenuo je ravno na njih. Dung se uspaničio, čuo sam da viče, pa ga je Divljooki pokušao zaustaviti, ali on se dezaparatirao. Voldemortova kletva pogodila je Divljookog ravno u lice, natraške je pao's metle i... nismo ništa mogli učiniti, ništa, šestorica su nam bila za petama..."

Billov glas je pukao.

"Naravno da niste ništa mogli učiniti", reče Lupin.

Stajali su na okupu, gledajući se. Harryju je pomisao da je Divljo-oki mrtav bila neshvatljiva, nemoguća...

Divljooki, tako žilav, tako smion, majstor preživljavanja...

Iako to nitko nije rekao naglas, u nekom je trenutku svima sinulo da više nemaju koga čekati u dvorištu.

Šutke su krenuli u Jazbinu za gospodinom i gospođom Weasley. U dnevnoj sobi dočekala su ih nasmijana lica Freda i Georgea.

"Što se dogodilo?" upita Fred, zagledavši se pomno u članove Reda. "Što je bilo? Tko je...?"

"Divljooki", odgovori gospodin Weasley. "Mrtav je."

Osmijesi blizanaca pretvorili su se u šokirane grimase. Nitko nije znao što bi sa sobom. Tonks je tiho plakala u maramicu: Harry je znao da je bila bliska's Divljookim, njegova miljenica i šticećenica u Ministarstvu magije. Hagrid, koji je sjeo na pod u najpraznijem kutu, brisao je oči rupčićem velikim poput stolnjaka.

Bili je prišao vitrini i izvadio bocu plamenviskija te nekoliko čaša.

"Izvolite", rekao je i zamahom štapića poslao dvanaest punih čaša svima u sobi, sam podižući trinaestu. "Za Divljookog."

"Za Divljookog", svi su rekli i otpili.

"Za Divljookog", zakasnijelo se oglasio Hagrid, štucnuvši.

Harry je osjetio da mu plamenviski pali grlo. Žestina pića kao da ga je trgnula iz obamrlosti, vratila ga u stvarnost, svojom mu vrućinom u kosti utjeravši nešto slično hrabrosti.

"A Mundungus je, kažeš, odmaglio?" upita Lupin, koji je svoju čašu ispraznio u jednom gutljaju.

Atmosfera u sobi smjesta se promijenila. Svi su napeto motrili Lupina. Harryju se činilo da istovremeno žele da nastavi, ali i da se pribojavaju što bi mogli čuti.

"Znam što misliš," reče Bili, "a i ja sam razmišljao o tome dok smo se vraćali. Činilo se da su nas očekivali, zar ne? Ali nemoguće je da nas je Mundungus izdao. Nisu znali da će ugledati sedam Harryja, to ih je smelo čim smo se pojavili, a ako ste zaboravili, upravo je Mundungus predložio taj trik. Zašto im onda nije odao i najhitniju stvar u planu? Mislim da se Dung jednostavno uspaničio, ništa gore od toga. Ionako nije htio ići's nama, ali Divljooki ga je natjerao, a Voldemort se odmah ustremio na njih. Svakoga bi uhvatila panika."

"Voldemort se ponio točno onako kako je Divljooki predvidio", šmrčne Tonks. "Divljooki je rekao da će on očekivati da pravi Harry bude's najopasnijim i najvještijim aurorima. Prvo je progonio Divljo-okog, a kad ih je Mundungus odao, prebacio se na Kingsleyja..."

"Da, da, sve je to krrasno," plane Fleur, "ali to i dalje ne objašnjava kako su znali da večerras selimo 'Arryja, zar ne? Netko nije pazio. Netko se izlanuo pred nekim tko nije iz našeg krruga. Zato su znali datum, ali ne i cijeli plan."

Sve ih je ošinula pogledom. Na lijepom licu koje ih je šutke pozivalo da pokušaju osporiti njezine riječi još su se vidjeli tragovi suza. Nitko nije imao protuargument. Tišinu je narušavalo samo Hagridovo štućanje iza rupčića. Harry je svrnuo pogled na Hagrida, koji je upravo stavio vlastiti život na kocku da spasi Harryjev - na Hagrida, kojeg je volio, kojem je vjerovao, i koji je jednom Voldemortu na prevaru odao ključni podatak u zamjenu za zmajevo jaje..."

"Ne", glasno će Harry. Ostali su ga iznenađeno pogledali: plamen-viski kao da mu je pojačao glas. "Hoću reći... ako je netko pogriješio", nastavi Harry, "i izlanuo se, znam da to nije namjerno učinio. Nije kriv", ponovio je, opet nešto glasnije od svog uobičajenog tona. "Moramo imati povjerenja jedni u druge. Svima vam vjerujem i ne mislim da bi me itko u ovoj prostoriji ikad prodao Voldemortu."

Nakon njegovih riječi opet je uslijedila tišina. Svi su zurili u njega. Harry je osjetio da mu se obrazi žare pa je otpio još malo plamenviskija da se nečim zabavi. Dok je pio, mislio je na Divljookog. Divljooki je uvijek prezirao Dumbledoreovu spremnost da vjeruje ljudima.

"Dobro si to rekao", neočekivano progovori Fred.

"Tako je, to mi neće samo na jedno uho ući, a na drugo izaći", reče George, krajičkom oka pogledavajući Preda, kojem su se usne malo trznule.

Lupin je Harryja gledao vrlo čudna izraza lica, gotovo kao da ga sažalijeva.

"Misliš da sam glup?" Ijutito će Harry.

"Ne, mislim da si kao James", reče Lupin, "koji je nepovjerenje prema prijateljima smatrao najgorom sramotom."

Harry je znao na što Lupin cilja: na to da je Harryjeva oca izdao prijatelj, Peter Pettigrew. Obuzela ga je neka bezglava ljutnja. Htio je nastaviti svađu, ali Lupin mu je okrenuo leđa, odložio čašu na stolić i obratio se Billu. "Moram nešto obaviti. Zamolit ću Kingsleyja da..."

"Ne," smjesta ga prekine Bili, "ja ću ići's tobom."

"Kamo?" progovoriše Tonks i Fleur u isti glas.

"Po tijelo Divljookog", reče Lupin. "Moramo ga naći."

"Zar to ne može...?" poče gospođa Weasley, molećivo gledajući Billa.

"Pričekati?" dovrši Bili. "Jedino ako nemaš ništa protiv toga da ga pokupe smrtonoše."

Na to nitko nije imao odgovor. Lupin i Bili su ih pozdravili i otišli.

Ostali su posjedali, svi osim Harryja, koji je ostao stajati. S njima se u sobi zadržala i gotovo opipljiva stvarnost iznenađne i konačne smrti.

"I ja moram ići", reče Harry.

Pogledalo ga je deset pari iznenađenih očiju.

"Ne budi smiješan, Harry", reče gospođa Weasley. "O čemu ti to govoriš?"

"Ne mogu ostati ovdje."

Protrljao je čelo; opet ga je peklo, onom vrstom boli koju nije osjetio već dobrih godinu dana.

"Dok sam ovdje, svi ste u opasnosti. Ne želim..."

"Ma stvarno, ne budi smiješan!" reče gospoda Weasley. "Cijela poanta večerašnje akcije bila je da te dovedemo na sigurno, i hvala bogu da je upalilo. A Fleur je pristala udati se ovdje umjesto u Francuskoj, sve smo tako organizirali da možemo ostati na okupu i paziti na tebe..."

Vidio je da ga ne razumije; postigla je upravo suprotan učinak od popravljivanja njegova raspoloženja. ,

"Ako Voldemort dozna da sam ovdje..."

"Ali zašto bi to doznao?" upita gospoda Weasley.

"Dosad si možda otišao na bilo koju od desetak različitih lokacija, Harry", umiješa se gospodin Weasley. "On ne može znati u kojoj se od sigurnih kuća nalaziš."

"Ne brinem se ja za sebe!" reče Harry.

"Znam," tiho odvrati gospodin Weasley, "ali da sada odeš, to bi zaista poništilo sve naše noćasne napore."

"Nigdje ti ne ideš", zareži Hagrid. "Pobogu, Harry, nakon svega što smo prošli da te ovamo dovedemo?"

"Tako je, pomisli na moje krvavo uho", reče George, nalaktivši se na jastučice.

"Ma znam..."

"Divljooki ne bi htio..."

"ZNAM!" zaurla Harry.

Osjećao se ucijenjeno, stjerano u kut: zar oni misle da ne zna što su učinili za njega, zar ne razumiju da upravo zato želi smjesta otići, prije nego što zbog njega propate još više? Zavladala je duga i neugodna tišina u kojoj je i dalje osjećao žarenje i bol u ožiljku. Tišinu je prekinula gospoda Weasley.

"Harry, a gdje je Hedviga?" upitala je, mijenjajući taktiku. "Mogli bismo je odnijeti kod Praskavka i dati joj nešto za jelo."

Utroba mu se zgrčila od mučnine. Nije joj bio u stanju priznati istinu. Da izbjegne odgovor, posvetio se ispijanju posljednjih kapi plamenviskija.

"Čekaj samo da se pročuje da si opet uspio, Harry", reče Hagrid. "Pobjego si mu, obranio si se kad te već drže u šaci!"

"Ne ja", odsiječe Harry. "Moj štapić. Moj štapić se sam aktivirao."

Nakon nekoliko trenutaka, Hermiona je blago rekla: "Ali, Harry, to je nemoguće. Zapravo hoćeš reći da nisi svjesno izveo čaroliju; postupio si instinktivno."

"Ne", reče Harry. "Motor je padao, nisam imao blage veze gdje je Voldemort, ali moj se štapić sam okrenuo u ruci, naciljao i bacio meni potpuno nepoznatu čaroliju. Nikada prije nisam ispalio ništa sa zlatnim plamenovima."

Sada je progovorio gospodin Weasley. "Često se dogodi da osoba koja se nade u škripcu izvede čaroliju o kojoj dotad nije ni sanjala. Mala djeca nerijetko već prije početka školovanja otkriju da..."

"Nije bilo tako", procijedi Harry kroza zube. Ožiljak mu je gorio. Osjećao je ljutnju i frustraciju; strahovito mu je smetalo što si svi umišljaju da se on po moći može mjeriti's Voldemortom.

Ostali su šutjeli. Znao je da mu ne vjeruju. Morao je priznati da ni on nikad prije nije čuo da štapić sam od sebe izvodi čaroliju.

Osjetio je bolno probadanje u ožiljku; malo je nedostajalo da glasno zajaukne. Promrmljao je nekakvu izliku o svježem zraku, odložio čašu i otišao iz sobe.

Dok je hodao mračnim dvorištem, veliki, koštunjavi testrai podigao je glavu, zašuštao golemim, šišmišjim krilima i nastavio pasti travu. Harry se zaustavio pokraj vrata koja su vodila u vrt i zagledao se u njegovu bujnu raskoš. Trljajući bolno čelo, pomislio je na Dumbledorea.

Znao je da bi mu Dumbledore povjerovao. Dumbledore bi znao zašto se Harryjev štapić sam aktivirao, jer Dumbledore je uvijek znao odgovore. Razumio je kako štapići rade, objasnio je Harryju čudnu srodnost između njegova i Voldemortova štapića... No Dumbledorea više nije bilo, kao što nije bilo ni Divljookog, Siriusa, njegovih roditelja i zlosretne sove, svi su otišli tamo gdje Harry više nikad neće moći razgovarati s njima. Zapeklo ga je grlo, ovaj put ne zbog ispijenog plamenviskija...

Bol u ožiljku nenadano je dosegla vrhunac. Uхватиo se za čelo i zatvorio oči. U glavi mu je vrištao glas.

"Rekao si mi da će se problem sam riješiti ako upotrijebim tuđi štapić!"

U mislima mu je iznikla slika ispijenog starca u dronjcima koji je ležao na kamenom podu, ispuštajući jezive, razvučene krikove, kao da trpi nepodnošljivu bol...

"Ne! Ne! Molim vas, molim vas..." "Lagao si lordu Voldemortu, Ollivandere!" "Nisam... kunem se da nisam..."

"Htio si pomoći Potteru, htio si mu pomoći da mi umakne!" "Kunem se da nisam... vjerovao sam da bi drugi štapić mogao pomoći..."

"Onda objasni što se dogodilo. Luciusov štapić je uništen!"

"Ne razumijem... Veza... postoji samo... između vaša dva štapića..."

"Lažeš!"

"Molim vas... preklinjem vas..."

Harry je vidio da bijela ruka podiže štapić i osjetio provalu otrovnog bijesa u Voldemortu, vidio je kako se nejak starac na podu izvija u agoniji...

"Harry?"

Sve je nestalo jednako iznenadno kao što se pojavilo: Harry je stajao u tami, drhteći, grčevito se držeći za vrata koja su vodila u vrt. Srce mu je tuklo kao ludo, a ožiljak je još bridio. Tek je nakon nekoliko sekundi shvatio da uz njega stoje Ron i Hermiona.

"Harry, vrati se u kuću", šapne Hermiona. "Ne pomišljaš valjda još uvijek na odlazak?"

"Da, prijatelju, moraš ostati", reče Ron, lupnuvši Harryja po leđima.

"Jesi li dobro?" upita Hermiona, sad dovoljno blizu da se Harryju zagleda u lice. "Izgledaš grozno!"

"Pa," odvrati Harry potresenim glasom, "vjerojatno izgledam bolje od Ollivandera..."

Kad im je ispričao što je upravo vidio, Ron je izgledao zgranuto, dok je Hermiona bila istinski prestravljena.

"Ali mislila sam da je to gotovo! Tvoj ožiljak... ne bi se više trebao tako ponašati! Ne smiješ dopustiti da se ta veza opet otvori - Dumbledore je htio da mu zapriječiš pristup u svoj um!"

Kad joj nije odgovorio, zgrabila ga je za ruku.

"Harry, on polako stječe kontrolu nad Ministarstvom, novinama i dobrim dijelom čarobnjačkog svijeta! Ne daj mu da zaposjedne i tvoj um!"

GLAVA ŠESTA

Gul u pidžami

šok zbog pogibije Divljookog još se danima zadržao u kući. Harry je stalno očekivao da će došepesati u kuhinju iza nekog od ostalih članova Reda, koji su sad neprestano pristizali s novostima. Osjećao je da ništa osim konkretne akcije ne može smanjiti grižnju savjesti i tugu koje su ga tištale, kao i da bi što prije trebao krenuti u misiju nalaženja i uništavanja horkruksa.

"Pa, ionako ne možeš poduzeti ništa u vezi's..." - tu je Ron ustima nijemo oblikovao riječ horkruksima - "dok ne navršiš sedamnaest godina. Još si označen Tragom. A planirati možemo i ovdje, zar ne? Nije valjda", stišao je glas do šapta, "da si već shvatio gdje su znaš-već-što skriveni?"

"Nisam", priznao je Harry.

"Mislim da je Hermiona nešto sama istraživala", nastavio je Ron. "Rekla je da će nam sve ispričati kad i ti dođeš u Jazbinu."

Sjedili su za stolom i doručkovali. Gospodin Weasley i Bili upravo su otišli na posao. Gospođa Weasley popela se na kat probuditi Hermionu i Ginny, a Fleur je odlepršala na kupanje.

"Trag nestaje trideset prvoga", reče Harry. "To znači da ovdje moram ostati samo četiri dana. A onda ću moći..."

"Pet dana", ispravi ga Ron odlučno. "Moramo ostati na vjenčanju. Jer će nas one inače ubiti."

One su, znao je Harry, bile Fleur i gospođa Weasley.

"To je samo jedan dan dulje", dometne Ron ugledavši Harryjev buntovni izraz.

"Zar njima nije jasno koliko je važno...?"

"Naravno da im nije jasno", reče Ron. "Pojma nemaju. I kad smo već kod toga, na nešto te moram upozoriti."

Ron je pogledao vrata za hodnik da provjeri vraća li se gospođa Weasley, a onda se nagnuo prema Harryju.

"Mama neprestano pokušava iz Hermione i mene izvući što smjeramo. Pripremi se, ti si joj sljedeća meta.

Pitali su nas i tata i Lupin, ali kad smo im rekli da ne smiješ reći nikome osim nama jer ti je tako zapovjedio Dumbledore, prestali su. Ali ne i mama. Ona se ne predaje."

Ronovo predviđanje obistinilo se već nakon nekoliko sati. Nešto prije ručka, gospoda Weasley je Harryja odvojila od ostalih's molbom da dođe pogledati mušku čarapu koja je možda ispala iz njegova ruksaka. Zarobivši ga u skućenoj praonici pokraj kuhinje, smjesta je krenula u napad.

"Ron i Hermiona žive u uvjerenju da vas troje napuštate Hog-warts", počela je bezbrižnim, ležernim tonom. "O", reče Harry. "Pa, da. U pravu su."

Tijesak za rublje u kutu okrenuo se sam od sebe, izažimajući nešto što je sličilo prsluku gospodina Weasleyja.

"A smijem li upitati zašto prekidate svoje školovanje?" nastavila je gospođa Weasley.

"Pa, Dumbledore mi je nešto... ostavio u zadatak", promumljao je Harry. "Ron i Hermiona znaju o čemu je riječ i žele ići sa mnom." "Što je to 'nešto'?" "Žao mi je, ne mogu..."

"Iskreno govoreći, mislim da Arthur i ja imamo pravo znati, a sigurna sam da bi se gospodin i gospođa Granger složili's nama!" prekine ga gospođa Weasley. Upravo se tog manevra zabrinute roditeljice Harry najviše i pribojavao. Prisilio se da joj pogleda ravno u oči, što mu je samo dodatno otežalo razgovor jer je odjednom shvatio da imaju istu smeđu nijansu kao i Ginnyne.

"Gospođu Weasley, Dumbledore nije htio da itko drugi išta zna o tome. Žao mi je. Ron i Hermiona nisu dužni ići sa mnom, to je njihov izbor..."

"Nije mi jasno ni zašto si ti dužan nekamo ići!" plane ona. Očito je zaključila da je došlo vrijeme za skidanje rukavica. "Praktički ste još

maloljetni! I, uostalom, kakve su to budalaštine, ako je Dumbledore htio da se obavi neki zadatak, imao je na raspolaganju cijeli Red! Harry, sigurno si ga krivo shvatio. Vjerojatno ti je rekao da bi želio da se nešto obavi, a ti si to shvatio kao da on želi da to baš ti..."

"Nisam ništa krivo shvatio", presiječe je Harry. "To moram učiniti ja."

Vratio joj je rasparenu čarapu ukrašenu uzorkom zlatnog šaša koju je tobože trebao prepoznati kao svoju.

"A ovo nije moje, ja ne navijam za Puddlemere United."

"Pa da, jasno", reče gospoda Weasley, čiji je glas zastrašujućom brzinom poprimio onaj prijašnji ležerni ton.

"Kako se toga nisam sjetila? No dobro, Harry, mogu li dok si ovdje računati na tvoju pomoć oko priprema za Billovo i Fleurino vjenčanje? Čeka nas još jako puno posla."

"Da... ma... naravno da možete", reče Harry, smeten tako naglom promjenom teme.

"Baš si srce", odvrtila je i's osmijehom napustila praonicu.

Od tog je trenutka gospođa Weasley zatrpavala Harryja, Rona i Hermionu tolikim zaduženjima oko pripreme za svadbu da nisu imali vremena misliti, a kamoli činiti išta drugo. Vrlo dobronamjerna osoba možda bi rekla da im gospođa Weasley pokušava skrenuti misli's Divljookog i ostalih strahota proživljenih tijekom nedavnog bijega, no Harry je nakon dva dana provedena u neprestanom čišćenju pribora za jelo, kolorističkom usklađivanju konfeta, vrpce i cvijeća te pripravi golemih količina kanapea pod paskom gospođe Weasley sve više sumnjao u čistoću njezinih motiva. Sve njegove, Ronove i Hermionine obaveze nekim su ih slučajem uvijek vodile u različite dijelove kuće. Nije dobio priliku razgovarati's njima nasamo još od prve večeri, kad im je otkrio da Voldemort muči Ollivandera.

"Mislim da mama vjeruje kako će odgoditi vaš odlazak ako osujeti sve pokušaje da se sastanete i napravite plan", Ginny je potihlo rekla Harryju dok su postavljali stol za večeru trećeg dana njegova boravka u Jazbini.

"I što misli da će time dobiti?" progundao je Harry. "Zar vjeruje da će netko drugi ubiti Voldemorta dok mi pravimo tortice od lisnatog tijesta pod njezinim budnim okom?"

Shvatio je što mu je izletjelo tek kad je vidio da je Ginny probli-jedjela.

"Dakle, istina je?" upita ona. "To planirate?"

"Ma... ne... samo sam se zezao", izmotavao se Harry.

Netremice su se gledali. Ginnyno lice otkrivalo je nešto više od šoka. Harryju je sinulo da su sami prvi put od onih ukradenih sati u pustim zakucima hogwartskog perivoja. Znao je da i ona misli isto. Oboje su se trgnuli kad su se otvorila vrata, a u kuću su ušli gospodin Weasley, Kingsley i Bili.

Sad su im na večeru često navraćali razni članovi Reda, jer su sjedište's Grimmauldova trga prebacili u Jazbinu. Gospoda Weasley objasnila je da je nakon Dumbledoreove smrti, koji je bio čuvar tajne Reda, svaka osoba kojoj je Dumbledore povjerio lokaciju Grimmauldova trga automatski postala novi čuvar tajne.

"A budući da nas je takvih dvadesetak, to znatno oslabljuje čaroliju Fidelius. Smrtonoše imaju dvadeset puta veće izgleda da iz nekoga izvuku tajnu. Ne možemo računati na to da će se još dugo održati."

"Ali Snape je dosad sigurno već otkrio adresu smrtonošama", primijetio je Harry.

"Pa, Divljooki je Snapeu podmetnuo dvije kletve za slučaj da se vrati u kuću. Nadamo se da će biti dovoljno jake da spriječe njegov ulazak i svežu mu jezik pokuša li nešto reći o kući, ali ne možemo se pouzdati u to. Bilo bi suludo ostaviti sjedište na lokaciji's tako oslabljenom zaštitom."

Te je večeri kuhinja bila do te mjere krcata da su svi imali poteškoća u baratanju vilicama i noževima. Harry je bio stisnut uz Ginny, a's obzirom na sve što je maloprije neizrečeno prostrujalo između njih, bilo bi mu draže da ga je od nje dijelilo bar nekoliko ljudi. Od silnog truda da izbjegne i najmanji dodir's njezinom rukom, jedva je uspijevaao rezati piletinu na svom tanjuru.

"Nema novosti o Divljookom?" obratio se Billu.

"Ništa", odvrati Bili.

Nisu uspjeli prirediti pokop za Divljookog, jer Bili i Lupin nisu pronašli njegovo truplo. S obzirom na to da se sve dogodilo u mraku, u općoj pomutnji zbog bitke, bilo je nemoguće odrediti gdje je pao.

"t Dnevnom proroku nema ni riječi o tome da je poginuo ili da su mu pronašli tijelo", nastavio je Bili. "Ali to ne znači puno. U zadnje vrijeme štošta prešućuju."

"I još nisu sazvali saslušanje zbog toga što sam se poslužio magijom da pobjegnem smrtonošama iako sam maloljetan?" doviknuo je Harry gospodinu Weasleyju na drugom kraju stola, a on je odmahnuo glavom.

"Zato što znaju da nisam imao izbora ili zato što ne žele objaviti da me Voldemort napao?"

"Ovo drugo, rekao bih. Scrimgeour ne želi priznati da je Znaš-već-tko tako moćan, niti da je došlo do masovnog bijega iz Azka-bana."

"Pa da, zašto bi javnost znala istinu?" reče Harry. Stegnuo je nož tako jako da su mu na nadlanici desne ruke iskočili jedva vidljivi, bjelkasti ožiljci: Ne smijem lagati.

"Dobro, zar mu se nitko u Ministarstvu nije spreman suprotstaviti?" ljutito upita Ron.

"Naravno da jest, Rone, ali ljudi se užasno boje," odvrati gospodin Weasley, "užasno se boje da bi i oni mogli nestati, da će se njihova djeca sljedeća naći na udaru! Kruže neke vrlo ružne glasine: osobno ne vjerujem da je učiteljica Bezjačkih studija u Hogvvarstu dala ostavku. Nitko je nije vidio već tjednima. A Scrimgeour u međuvremenu cijele dane provodi zatvoren u svom kabinetu: samo se nadam da radi na nekakvom planu."

U stanci koja je uslijedila, gospoda Weasley je zamahnula štapićem. Prazni tanjuri odletjeli su na kuhinjski pult, a zamijenila ih je pita od jabuka.

"Arry, morramo se dogovoriti kako ćeš se prerrušiti", rekla je Fleur nakon deserta. "Za svadbu", dodala je, vidjevši njegov zbunjeni pogled. "Jasno, nismo pozvali smrtonše, ali ne možemo jamčiti da netko od naših gostiju neće nešto izbrbljati ako popije prrviše šampanjca."

Harry je znao da ona još uvijek sumnjiči Hagrida.

"Da, pametno", javila se gospođa Weasley's čela stola. Nataknuvši naočale navrh nosa, proučavala je beskrajni popis zaduženja ispisan na iznimno dugom listu pergamenta. "Dobro, Rone, jesi li već pospremio svoju sobu?"

"Zašto?" uzvikne Ron, treskajući žlicom o stol. Ljutito se zagledao u majku. "Zašto je treba pospremati?"

Harryju i meni je dobra i ovako!"

"Mladiću, za nekoliko dana ovdje će se održati svadba tvog brata..."

"A vjenčat će se u mojoj sobi?" bijesno upita Ron. "Ne! Zašto onda, tako mi Merlinova obješenog lijevog..."

"Ne obraćaj se mami tim tonom", odlučno reče gospodin Weasley. "I učini što ti je rekla."

Namrgođeno gledajući oboje roditelja, Ron je opet podigao žlicu i obračunao se's posljednjih nekoliko zalogaja pite od jabuka.

"Pomoći ću ti, ja sam podjednako kriv za nered", reče Harry Ronu, ali gospođa Weasley odmah ga je presjekla.

"Ne, Harry, dušo, ja bih radije da ti pomogneš Arthuru očistiti kokošinjac, a tebi bih, Hermiona, bila beskrajno zahvalna da prostreš krevet za monsieur'a i madame Delacour. Kao što znaš, dolaze sutra ujutro u jedanaest."

Ispostavilo se, međutim, da kokošima ne treba Harryjeva pomoć.

"Ovaj, ne moraš to reći Molly," tumačio je gospodin Weasley Harryju, prepriječivši mu ulaz u kokošinjac, "ali, ovaj, Ted Tonks mi je poslao ostatke Siriusova motocikla, pa sam ga, ovaj, sakrio... točnije, spremio... ovamo. Genijalan je: ima ispušno mrtvilo, mislim da se to tako zove, i stvarno veličanstvenu bateriju, a osim toga, ovo mi je jedinstvena prilika da shvatim kako funkcioniraju kočnice. Pokušat ću ga opet sastaviti kad Molly ne bude... hoću reći, kad uhvatim malo vremena."

Kad su se vratili u kuću, gospođe Weasley nije bilo na vidiku pa se Harry odšuljao u Ronovu sobu u potkrovlju.

"Pospremam, pospremam...! O, to si ti", reče Ron, očito odah-nuvši kad je u sobu ušao Harry. Opet se izvalio na krevet, s kojeg je sekundu prije uspaničeno skočio na noge. U sobi je vladao isti nered kao i cijelog tjedna; jedina novost u njoj bila je Hermiona, koja se smjestila u najdaljem kutu sa svojim pahuljastim, riđim mačkom Krivonjom pokraj nogu. Raspoređivala je knjige, uključujući nekoliko Harryjevih, na dvije goleme hrpe. a

"Bok, Harry", rekla je kad je sjeo na svoj pomoćni ležaj.

"A kako si se ti uspjela izvući?"

"Pa, Ronova mama je zaboravila da je još jučer poslala Ginny i mene da promijenimo posteljinu", reče Hermiona. Bacila je Nume-rologiju i gramatiku na jednu hrpu, a Uspon i pad mračnih vještina na drugu.

"Baš smo razgovarali o Divljookom", objasni Ron Harryju. "Mislim da je možda preživio."

"Ali Bili je vidio da ga pogađa ubojita kletva", napomene Harry.

"Da, ali i Bili se u tom trenutku branio od napada", reče Ron. "Otkud može biti siguran što je točno vidio?"

"Čak i ako ga je ubojita kletva promašila, Divljooki je ipak pao's visine od tristo metara", reče Hermiona, važeći svezak Metlobojskih ekipa Britanije i Irske u ruci.

"Možda je upotrijebio čaroliju štita..."

"Fleur kaže da mu je štapić izletio iz ruke", reče Harry.

"Da, da, dobro, nek vam bude, kad vam se već tako sviđa što je mrtav", mrzovoljno će Ron, lupajući po jastuku kako bi se udobnije smjestio.

"Naravno da nam se ne sviđa što je mrtav!" šokirano odvrati Hermiona. "Grozno je što je mrtav! Samo smo realni!"

Harry je prvi put zamislio truplo Divljookog, slomljeno poput Dumbledoreova, ali's onim okom koje se i dalje okreće u duplji. Obuzelo ga je gađenje, ali i bizarna potreba za smijehom.

"Smrtonoše su vjerojatno sve počistili za sobom, zato ga nitko nije pronašao", mudro nastavi Ron.

"Da", prihvati Harry. "Kao Bartyja Croucha, njega su pretvorili u kost i zakopali u Hagridovu vrtu. Moodyja su vjerojatno preobrazili i strpali ga u..."

"Prestanite!" zacvili Hermiona. Zatečeni Harry pogledao je prema njoj upravo u trenutku kad je briznula u plač nad svojim primjerkom Slovkanova silabarija.

"Oh, ne", reče Harry, pokušavajući se podići sa starog pomoćnog ležaja. "Hermiona, nisam te htio uzrujati..."

No istovremeno je's kreveta uz glasnu škripu zahrđalih opruga madraca skočio Ron, prestižući Harryja.

Jednom rukom obgrlivši Hermionu, drugom je kopao po džepu traperica dok nije izvukao maramicu krajnje odbojna izgleda kojom je ranije čistio pećnicu. Brzo je posegnuo za štapićem, uperio ga u ofucanu krpetinu i rekao: "Tergeo".

Štapić je usisao veći dio masnoće, a Ron je rupčić koji se još dimio predao Hermioni's dosta samodopadnim izrazom lica.

"Joj... hvala. Rone... oprostite..." Ispuhnula je nos i štucnula. "Ali zar to nije užasno? I još tako brzo poslije Dumbledorea... jednostavno mi nikad nije palo na pamet da bi Divljooki mogao umrijeti, uvijek mi je izgledao tako neuništiv!"

"Da, znam", reče Ron, stisnuvši joj rame. "Ali znaš što bi nam on rekao da je ovdje?"

"U-uviijek budite na oprezu", reče Hermiona, brišući oči.

"Tako je", kimne Ron. "I još bi nam rekao da učimo iz toga što se njemu dogodilo. A ja sam naučio da ne treba vjerovati onom kukavičkom malom crvu Mundungusu."

Hermiona se drhtavo nasmijala i nagnula naprijed da podigne još dvije knjige. Sekundu kasnije, Ron je munjevito povukao ruku's njezinih ramena; Hermioni je iz ruku ispala Čudovišna knjiga o čudovištima,

ravno na njegovu nogu. Knjiga se istrгла iz remenja kojim je bila sputana i divljački zarila zube u Ronov gležanj.

"Oprosti, oprosti!" vikala je Hermiona. Harry je za to vrijeme odvuкао knjigu od Ronove noge i opet je čvrsto svezao.

"Što to uopće izvodiš sa svim tim knjigama?" upita Ron, šepajući natrag prema krevetu.

"Ma samo pokušavam odlučiti koje ću ponijeti's nama", odvrati Hermiona, "kad krenemo u potragu za horkruksima."

"Pa da, jasno", lupne se Ron po čelu. "Već sam smetnuo's uma da ćemo Voldemorta naganjati u pokretnoj knjižnici."

"Ha, ha", reče Hermiona, zureći u Slovkanovalilabarij. "Pitam se... hoćemo U morati prevoditi rune? Moguće je... mislim da je bolje da za svaki slučaj poneseimo i njega."

Stavila je silabarij na veću od dviju hrpa i podigla Povijest Hog-wartsa.

"Slušajte", poče Harry.

Sjeo je uspravnije. Ron i Hermiona pogledali su ga's istim izrazom lica, istovremeno rezigniranim i prkosnim.

"Znam da ste nakon Dumbledoreova pogreba rekli da želite ići sa mnom", nastavi Harry.

"Evo, počinje", obrati se Ron Hermioni, kolutajući očima.

"Kao što smo i očekivali", uzdahne ona i opet se posveti knjigama. "Znate što, mislim da ću ponijeti i Povijest Hogwartsa. Čak i ako se tamo ne vratimo, mislim da se ne bih dobro osjećala da ga nemam uz..."

"Slušajte!" opet je pokušao Harry.

"Ne, Harry, ti slušaj", reče Hermiona. "Idemo's tobom. Znamo to već mjesecima - zapravo, znamo to već godinama."

"Ali..."

"Zaveži", posavjetovao ga je Ron.

"... jeste li sigurni da ste o svemu dobro razmislili?" nije odustajao Harry.

"Da vidimo", odgovori Hermiona, bacajući A'a/jm/m s trolovima na hrpu nepotrebnih knjiga's dosta jarosnim izrazom lica. "Pakiram se već danima da možemo krenuti čim se ukaže potreba, što je, tebi za informaciju, zahtijevalo prilično teške čarolije, da ne spominjem kako smo cjelokupnu zalihu višesokovnog napitka koji je pripadao Divljo-okom u kuću morali prokrijumčariti pod nosom Ronove mame.

Uz to sam promijenila pamćenje svojim roditeljima, koji su sad uvjereni da se zovu Wendell i Monica Wilkins te da su oduvijek sanjali o preseljenju u Australiju, što su upravo i učinili. A sve zato da ih Voldemort ne može pronaći i ispitati o meni - ili tebi, jer sam im te, nažalost, vrlo često spominjala.

Ako uspijem preživjeti našu potragu za horkruksima, naći ću mamu i tatu i skinuti čaroliju. Ako ne preživim - pa, mislim da sam ih dovoljno dobro začarala da ostanu zaštićeni i sretni. Vidiš, Wendell i Monica Wilkins ne znaju da imaju kćer."

Hermionine oči ponovo su se ispunile suzama. Ron je ustao's kreveta, opet joj prebacio ruku preko ramena i narogušeno pogledao Harryja, očito zgranut njegovim nedostatkom takta. Harry nije znao što bi rekao, osobito zato što je bilo krajnje netipično da Ron ikome drži lekcije o diplomatskom ponašanju.

"Ja... Hermiona. oprosti... nisam..."

"Nisi shvatio da Ron i ja savršeno dobro znamo što bi se moglo dogoditi pođemo li's tobom? E pa, znamo. Rone, pokaži Harryju što si ti smislio."

"Ma ne, tek je doručkovao", reče Ron.

"Pokaži mu, mora to vidjeti!"

"Joj, dobro. Harry, dođi ovamo."

Ron je drugi put povukao ruku's Hermioninih ramena i otišao prema vratima.

"Ajde."

"Zašto?" upita Harry, slijedeći Rona iz sobe na skučeno odmo-rište.

"Descendo", promrmljao je Ron, uperivši štapić u niski strop. Iznad njih su se u stropu otvorila vratašca, a pred noge su im se spustile ljestve. Iz četvrtastog otvora dopro je grozan zvuk, nešto između usisavanja i jecanja, praćen smradom kao iz otvorene kanalizacije.

"To je vaš gul, zar ne?" upita Harry, koji još nije imao prilike upoznati stvora čiji su krikovi katkad narušavali noćnu tišinu u kući.

"Aha", reče Ron, penjući se ljestvama. "Dođi ga pogledati."

Harry ga je slijedio uz kratke ljestve što su vodile u majušni prostor u potkrovlju. Tek kad je glavom i ramenima već ušao u polumračnu prostoriju, vidio je stvora koji je čvrsto spavao metar od njih, sklupčan i široko razjapljenih usta.

"Ali... izgleda kao... je li uobičajeno da gulovi spavaju u pidžami?"

"Ne", reče Ron. "Niti je uobičajeno da imaju crvenu kosu i toliko bubuljica."

Ponešto zgađeni Harry pažljivije je promotrio gula. Oblikom i veličinom podsjećao je na ljudsko biće, a na sebi je očito imao, primijetio je Harry sad kad su mu se oči privikle na tamu, staru Ronovu pidžamu. Osim toga, bio je prilično siguran da su gulovi obično sluzavi i ćelavi, te da nemaju upadljivu kosu i obilje jarkocrvenih čireva po licu i tijelu.

"On je ja, kužiš?" reče Ron.

"Ne," odvrati Harry, "ne kužim."

"Objasnit ću ti kad se vratimo u sobu, zlo mi je od ovog smrada", reče Ron. Spustili su se niz ljestve, koje je Ron vratio na strop, i ponovo se pridružili Hermioni, još zabavljenoj razvrstavanjem knjiga.

"Kad odemo, gul će sići i živjeti u mojoj sobi", reče Ron. "Mislim da jedva čeka - iako ne mogu biti sasvim siguran u to, jer on jedino zna zavijati i sliniti - ali zdušno kima glavom kad god mu to spomenem. Bilo kako bilo, on će glumiti mene's kozičavom grujavicom. Dobar štos, ha?"

Harry je i dalje izgledao zbunjeno.

"Odgovor je 'da!'" reče Ron, očito ogorčen što Harry ne može pojmiti genijalnost njegova plana. "Gle, kad se nijedno od nas ne pojavi u Hogwartsu, svi će misliti da smo Hermiona i ja sto posto's tobom, zar ne? Drugim riječima, smrtonoše će se smjesta obušiti na naše obitelji da vide mogu li iz njih izvući informacije o tome gdje smo mi."

"Ali ovako se nadamo da će steći dojam da sam ja nekamo nestala's mamom i tatom: trenutno mnogi ljudi bezjačkog porijekla govore o odlasku u ilegalu", reče Hermiona.

"Ne možemo sakriti cijelu moju obitelj, to bi pobudilo previše sumnji, a osim toga, ne mogu svi dati otkaz", nadoveže se Ron. "Zato ćemo svuda rastrubiti da patim od teškog oblika kozičave grujavice, pa se zato ne smijem vratiti u školu. Ako itko dođe istražiti stvar, mama ili tata pokazat će im gula u mom krevetu, prekrivenog prištevima. Kozičava grujavica je zarazna, pa mu se neće ni htjeti približavati. A to što gul ne umije govoriti ovdje je samo dodatna pogodnost, jer ne mogu ni oboljeli od grujavice nakon što im gljivica zahvati resicu u grlu."

"A tvoji mama i tata znaju za taj plan?" upita Harry.

"Tata zna. Pomogao je Fredu i Georgeu da preobrazu gula. Mama... no, vidio si kakva je. Neće prihvatiti naš odlazak dok stvarno ne odemo."

U sobi je zavladao muk, koji su narušavali samo potmulu udari knjiga koje je Hermiona i dalje bacala na ovu ili onu hrpu. Ron je sjedio i gledao je, a Harry je pogledavao malo nju, malo Rona, ne znajući što bi rekao. Mjere koje su poduzeli da zaštite svoje obitelji napokon su ga prisilile da shvati, kao ništa dotad, da oni doista idu

s njim i da točno znaju kakva ih opasnost čeka. Želio im je nekako reći koliko mu to znači, ali jednostavno nije pronalazio riječi koje bi imale dovoljnu težinu.

Kroz tišinu su se probili prigušeni zvuči vike gospode Weasley četiri kata niže.

"Ginny je vjerojatno ostavila trun prašine na nekom vražjem prstenu za salvete", primijeti Ron. "Nije mi jasno zašto Delacourovi moraju doći dva dana prije vjenčanja."

"Fleurina sestra je djeveruša, mora ovdje biti zbog probe, a premlada je da dođe sama", reče Hermiona, koja je neodlučno listala Plesove s vilom narikačom.

"Mama će biti još živčanija kad dođu gosti", ustvrdi Ron.

"Najvažnija odluka koju moramo donijeti", reče Hermiona, beš-ćutno hitajući Teoriju obrambene magije u koš za smeće i podižući Najbolje čarobnjačke škole Europe, "jest kamo poći kad odemo odavde. Znam da si rekao da prvo želiš otići u Godricov Dol, Harry, i razumijem zašto, ali... no... ne bi li nam na prvom mjestu ipak trebali biti horkruksi?"

"Čuj, da znamo gdje se ijedan od njih nalazi, složio bih se's tobom", reče Harry, koji je sumnjao da Hermione doista razumije njegovu potrebu da se vrati u Godricov Dol. Nisu ga privlačili samo grobovi njegovih roditelja: imao je neki snažan, ali i neobjašnjiv osjećaj da ga tamo čekaju odgovori. Možda jednostavno zato što je tamo preživio Voldemortovu ubojitu kletvu; sad kad je nekako morao naći način da ponovi taj pothvat, Harryja je privlačilo mjesto njihova prvog susreta, jer se nadao da će tako lakše shvatiti što se zapravo dogodilo.

"A ne misliš da Voldemort možda motri na Godricov Dol?" upita Hermione. "Da možda očekuje da ćeš otići na grob roditeljima čim budeš imao slobodu kretanja?"

Harryju to uopće nije palo na pamet. Dok se upinjao da smisli neki protuargument, oglasio se Ron, kojeg su misli očito odvukle u sasvim drugom smjeru.

"Onaj lik, R.A.B.", reče on. "Znate, kradljivac pravog medaljona?"

Hermiona kimne.

"Napisao je u svojoj poruci da će ga uništiti, zar ne?"

Harry je privukao ruksak i izvadio lažni horkruks u kojemu je još bila savijena poruka R.A.B.-a.

"Pravi je horkruks kod mene i namjeravam ga uništiti čim mi se pruži prilika", pročita Harry naglas.

"Pa, što ako ga je zbilja uništio?" upita Ron.

"Ili uništila", dometne Hermione.

"Svejedno", reče Ron. "To bi značilo da moramo tražiti jedan manje!"

"Da, ali svejedno moramo pokušati ući u trag pravom medaljonu, zar ne?" reče Hermione. "Da potvrdimo je li uništen ili nije."

"Dobro, a kad se dočepamo nekog horkruksa, kako ćemo ga točno uništiti?" upita Ron.

"Pa," reče Hermione, "uspjela sam ponešto saznati o tome."

"Kako?" upita Harry. "Nisam znao da je u knjižnici bilo knjiga o horkruksima?"

"I nije", odvrati Hermione, crvena u licu. "Dumbledore ih je sve uklonio, ali... nije ih uništio."

Ron je sjeo uspravnije, raširivši oči.

"Merlinovih mu hlača, kako si se uspjela domoći knjiga o horkruksima?"

"Nisam... nisam ih ukrala!" izletjelo je Hermioni dok je zdvojno gledala Harryja i Rona. "I dalje se vode kao knjige iz knjižnice, iako ih je Dumbledore maknuo's polica. Uostalom, da je stvarno htio da ih nitko ne nađe, sigurna sam da bi mnogo više otežao..."

"Daj već jednom prijeđi na stvar!" reče Ron.

"Pa... nije bilo teško", objasni Hermione slabašnim glasom. "Jednostavno sam izvela čaroliju prizivanja. Znate već - Accio. A one su... one su izletjele kroz prozor Dumbledoreova kabineta i doletjele ravno u žensku spavaonicu."

"Ali kad si to uspjela učiniti?" upita zadivljeni Harry, s nevjericom gledajući Hermionu.

"Odmah nakon njegova... Dumbledoreova... pogreba", odgovori Hermione još slabašnijim glasom. "Čim smo se dogovorili da ćemo napustiti školu i krenuti u potragu za horkruksima. Kad sam otišla gore po svoje stvari, naprosto... naprosto sam pomislila da bi bilo

pokušala... i upalilo je. Uletjele su kroz otvoren prozor, a ja sam ih... spakirala."

Progutala je knedlu i nastavila molećivim tonom: "Ne mogu vjerovati da bi Dumbledore bio ljut, pa nećemo te podatke iskoristiti da napravimo horkrukse, zar ne?"

"A zar ti mi zvučimo kao da te osuđujemo?" priupita Ron. "Nego, gdje su te knjige?"

Hermiona je malo kopala po jednoj hrpi i izvukla veliki svezak, uvezan u izlisanu crnu kožu. Zgađeno ga je podigla, kao da drži svježu strvinu.

"Ovo je jedina koja navodi eksplicitne upute za izradu horkruksa. Tajne najmračnijih vještina - užasna knjiga, stvarno odvratna, puna je izopačenih čarolija. Da mi je znati kad ju je Dumbledore maknuo iz knjižnice... ako je to učinio tek kad je postao ravnatelj, kladam se da je Voldemort sve potrebne podatke našao baš u njoj."

"Zašto bi pitao Slughorna kako se izrađuje horkruks ako je to već negdje pročitao?" upita Ron.

"Slughornu je otišao jer ga je zanimalo što bi se dogodilo da dušu podijeli na sedam dijelova", reče Harry.

"Dumbledore je bio uvjeren da je u vrijeme kad se obratio Slughornu već znao kako se izrađuje horkruks. Hermione, mislim da si u pravu, ovo je vrlo vjerojatno knjiga iz koje je to naučio."

"A što više čitam o njima," nastavi Hermiona, "to mi se čine užasnijima, i sve mi je nevjerovatnije da ih je on izradio čak šest. U knjizi upozoravaju da otkidanje jednog djelića duše čini nestabilnim i njezin ostatak, a oni govore isključivo o izradi jednog horkruksa!"

Harry se prisjetio Dumbledoreovih riječi da je Voldemort otišao "onkraj granice onoga što bismo mogli nazvati običnim zlom".

"Zar ne postoji nikakav način da dušu opet učiniš potpunom?" upita Ron.

"Da," neveselo se nasmiješi Hermiona, "ali to bi bilo nepodnošljivo bolno."

"Zašto? Kako se to radi?" upita Harry.

"Kajanjem", odvrati Hermiona. "Moraš doista osjetiti svoja zlodjela. U jednoj fusnoti piše da te takva bol može uništiti. Nekako ne mogu zamisliti da bi Voldemort pokušao takvo što, a ti?"

Ron je preduhitrio Harryjev odgovor. "Ne. A piše li u toj knjizi kako se uništavaju horkruksi?"

"Da", reče Hermiona, koja je sad listala lomljive stranice držeći se kao da gleda u raspadajuću utrobu, "jer upozorava crne magove da ih moraju zaštititi vrlo snažnim čarolijama. Po svemu što sam pročitala, ono što je Harry učinio Riddleovu dnevniku jedan je od rijetkih pouzdanih načina da se uništi horkruks."

"Misliš, to što sam ga probo zubom baziliska?" upita Harry.

"Joj, sva sreća da baziliskovih zubi imamo na bacanje", reče Ron. "A ja sam se pitao što ćemo's njima."

"Zub baziliska nije jedini način", strpljivo će Hermiona. "Mora biti nešto tako razorno da se horkruks ne može oporaviti. Postoji samo jedan protuotrov za otrov baziliska, a on je nevjerovatno rijedak..."

"Feniksove suze", reče Harry, kimajući.

"Točno", reče Hermiona. "Naš problem je u tome što na svijetu postoji vrlo malo tvari koje su tako razorne kao baziliskov otrov, a sve su opasne pri prenošenju. I to je problem koji moramo riješiti, jer trganjem, razbijanjem ili smrskavanjem horkruksa nećemo postići ništa. Moramo ga tako oštetiti da ga nikakva magija više ne može popraviti."

"Ali čak i ako uništimo predmet u kojem živi," reče Ron, "tko kaže da se taj komadić duše jednostavno neće iz njega preseliti u nešto drugo?"

"To je nemoguće, jer je horkruks potpuna suprotnost ljudskom biću."

Uočavajući Harryjev i Ronov zbunjeno izraz lica, Hermiona je žurno nastavila: "Gle, Rone, da sad uzmem mač i probodem te njime, ne bih time ni najmanje oštetila tvoju dušu."

"Baš si me utješila", odvrati Ron. Harry se nasmije.

"Pa, zapravo bi ti to i trebala biti utjeha! Poanta je u tome da bez obzira na to što se dogodi tvom tijelu, tvoja duša opstaje, nedirnut", tumačila je Hermiona. "S horkruksom je obrnuto. Krhotina duše u njemu živi zahvaljujući svom spremniku, svom začaranom tijelu. Bez njega ne, može postojati

"Kad sam ga probo, dnevnik je zbilja na neki način umro", reče Harry, prisjećajući se tinte koja je iz probodenih stranica tekla poput krvi te vrištanja otkinutog djelića Voldemortove duše dok je umirao.

"A kad si razorio dnevnik, fragment duše zarobljen u njemu nije više mogao opstati. Ginny se pokušala riješiti dnevnika prije tebe, bacivši ga u zahod, ali znamo da se vratio bez ogrebotine."

"Čekaj malo", reče Ron, mršteći se. "Onaj djelić duše u dnevniku bio je opsjeo Ginny, zar ne? Kako to?"

"Dok je magični spremnik netaknut, djelić duše u njemu može ulaziti u osobu i izlaziti iz osobe koja se previše približi predmetu. Ne mislim time na to da ga predugo drži u rukama, nije stvar u fizičkom kontaktu", dometnula je da preduhitri Rona. "Mislim na emocionalnu bliskost. Ginny je tom dnevniku otvorila srce, učinila se nevjerovatno ranjivom. Ako se previše vežeš za horkruks ili postaneš ovisan o njemu, to vodi u nevolje."

"Kako li je samo Dumbledore uništio onaj prsten?" zapitao se Harry. "Zašto ga nisam pitao? Nikad nisam zaozbiljno..."

Ušutio je, razmišljajući o svim pitanjima koja je trebao postaviti Dumbledoreu, i o tome kako mu se sve od ravnateljve smrti činilo da je za Dumbledoreova života potratio previše vremena, umjesto da nauči više... da sazna sve...

Tišinu je prekinulo naglo otvaranje vrata, praćeno treskom od kojeg su zidovi zadrhtali. Hermiona je vrisnula i ispustila Tajne najmračnijih vještina iz ruku; Krivonja je šmugnuo pod krevet, Ijutito sikćući; Ron je skočio's kreveta, poskliznuo se na odbačeni omotić čokoladnih žaba i udario glavom o suprotni zid, a Harry

se automatski bacio prema svom štapiću i tek tada shvatio da gleda u raščupanu gospođu Weasley, kojoj je lice bilo iskrivljeno od bijesa.

"Strašno mi je žao što prekidam vaše zasjedanje", rekla je drhtavim glasom. "Ne sumnjam da vam je svima potreban odmor... ali moja je soba puna vjenčanih poklona koji čekaju razvrstavanje, a ranije sam stekla dojam da ste mi svi obećali svoju pomoć."

"Pa da", reče Hermiona, prestravljeno skaćući na noge. Knjige su se razletjele na sve strane. "Jesmo... oprostite..."

Uputivši Harryju i Ronu zdvojan pogled, Hermiona je pojurila za gospođom Weasley.

"Kao da smo kućni vilenjaci", jadao se Ron ispod glasa, trljajući glavu dok je's Harryjem izlazio iz sobe.

"Osim što mi ne uživamo u poslu. Što ta svadba prije završi, to ću ja biti sretniji."

"Ma da," reče Harry, "onda nam samo još ostaju horkruksi... ko da idemo na praznike, zar ne?"

Ron je prasnuo u smijeh, ali njegova razdraganost nije dugo potrajala: umukao je čim je ugledao hrpetinu vjenčanih poklona koji su ih čekali u sobi gospođe Weasley.

Delacourovi su stigli sljedećeg jutra u jedanaest sati. Dotad su Harry, Ron, Hermiona i Ginny već razvili znatnu antipatiju prema obitelji Delacour, pa Ron nije krio da se na kat po dvije iste čarape vraća pod prisilom, dok je Harry podjednako nevoljko pokušavao zagladiti neposlušnu kosu. Napokon su prošli test dotjeranosti i dobili dopuštenje da izađu na osunčano dvorište kako bi zaželjeli dobrodošlicu gostima.

Harry nikad prije nije vidio tako urednu Jazbinu. Stube što su vodile u stražnji dio dvorišta nisu više bile zatrpane zahrđalim kotlićima i starim gumenim čizmama, nego su's obje strane bile ukrašene dvjema velikim posudama's grmovima lepršavca. Premda nije bilo ni daška vjetra, lišće obje biljke lagano je podrhtavalo, stvarajući dojam neprestanog i ljupkog treperenja. Kokoši su sjedile u kokošinju, dvorište je bilo pometeno, a vrt podrezan, podšišan i općenito pospremljen, iako se Harryju, koji je volio njegovu bujnost, činilo da djeluje dosta pusto bez uobičajene horde neposlušnih gnomova.

Harry nije bio u stanju pratiti's koliko čarolija Red i Ministarstvo štite Jazbinu; znao je samo to da se u dvorište kuće ne može pristići magijom. Gospodin Weasley je stoga otišao dočekati Delacourove na vrhu obližnjeg brdašca, kamo je vodio njihov putoključ. Prvi znak da su gosti stigli bio je neobično prodoran smijeh, za koji se ispostavilo da pripada gospodinu Weasleyju. Koju sekundu kasnije, pojavio se na dvorišnim vratima tegleći prtljagu i pokazujući put prekrasnoj plavuši u dugoj pelerini boje zelenog lišća, očito Fleurinoj majci.

"Maman!" uzviknula je Fleur, trčeći joj u zagrljaj. "Papa!"

Monsieur Delacour nije bio ni približno privlačan kao njegova supruga; bio je za glavu niži i izrazito punašan, a lice mu je krasila kratka, usiljena crna bradica. Ostavljao je, međutim, dojam dobroćudnog čovjeka. Lagano se ljuljajući u čizmama visokih potpetica.

krenuo je u susret gospođi Weasley i dvaput je poljubio u svaki obraz, što je nju posve smelo.

"Koliko samo truda", rekao je dubokim glasom. "Fleur nam kaže da ste se narradili."

"Ma nije to ništa, ništa!" zacvrkutala je gospođa Weasley. "Uopće nam nije bilo teško!"

Ron si je dao oduška šutanjem gnoma koji je provirivao iza jednog od novih lepršavaca.

"Drraga gospođo!" razdragano je rekao monsieur Delacour, ne puštajući ruku gospođe Weasley iz svojih punašnih šaka. "Duboko smo počašćeni prredstojećim savezom naši' dviju obitelji! Dopustite da vam prredstavim svoju suprrugu, Apolline."

Madame Delacour graciozno je došetala do njih i sagnula se da poljubi gospodu Weasley.

"Enchantee", rekla je. "Vas suprrug nam je prričao jako du'ovite prriče!"

Gospodin Weasley se nasmijao kao manijak. Kad ga je gospoda Weasley ošinula pogledom, smjesta je umuknuo i namjestio na licu izraz kao da stoji uz bolesničku postelju bliskog prijatelja.

"A narravno, moju kćerrkicu Gabrrielle već poznate!" nastavio je monsieur Delacour. Jedanaestogodišnja Gabrielle izgledala je kao minijturna Fleur, uključujući srebnastoplavu kosu do struka. Uputila je gospođi Weasley zasljepljujući osmijeh i zagrlila je, a onda se široko nasmiješila Harryju i koketno zatreptala. Ginny se glasno nakašljala.

"Uđite, molim vas!" srdačno je rekla gospođa Weasley. Uvela je Delacourove u kuću uz brojne uzvike: "Ne, molim vas!", "Poslije vas!" i "Nema na čemu!"

Ubrzo se pokazalo da su Delacourovi susretljivi i ugodni gosti. Sve im se sviđalo i's velikim su se žarom uključili u pripreme za svadbu. Monsieur Delacour je sve, od plana sjedenja do cipela za djeveruše komentirao na isti način: "Charmant!" Madame Delacour, majstorica kućanskih čarolija, za tili je čas temeljito očistila pećnicu. Gabrielle je stariju sestru slijedila u stopu, priskačući u pomoć gdje god je mogla, uz neprestano klepetanje na francuskom.

Nevolja je bila u tome što Jazbina nije bila namijenjena tolikom broju ljudi. Gospodin i gospođa Weasley sad su spavali u dnevnoj

sobi, teškom mukom nadglasavši prosvjede monsieura i madame Delacour, koji isprva nisu htjeli ni čuti da dobiju njihovu spavaću sobu. Gabrielle je's Fleur spavala u staroj Percyjevoj sobi, dok je Bili svoju sobu trebao dijeliti's Charliejem, svojim kumom, koji još nije stigao iz Rumunjske. Sad su prilike za kovanje planova bile još rjeđe nego prije, pa su se Harry, Ron i Hermiona iz očaja dobrovoljno prijavili za hranjenje kokoši, da bar nakratko pobjegnu iz krcate kuće.

"A ona nam se / dalje ne skida's vrata!" siknuo je Ron kad je njihov drugi pokušaj vijećanja na dvorištu osujetila pojava gospođe Weasley's velikom košarom opranog rublja u rukama.

"Joj odlično, već ste nahranili kokoši", uzviknula je čim im se približila. "Trebalo ih opet zatvoriti prije nego što sutra stignu radnici... da podignu šator za vjenčanje", objasnila je, zastavši da se nasloni na kokošinjac. Izgledala je iscrpljeno. "Millamantovi magični šatori... jako su dobri, Billy će ih dovesti... Harry, bilo bi najbolje da ne izlaziš iz kuće dok su oni ovdje. Moram reći da sve te silne zaštitne čarolije oko kuće stvarno kompliciraju organizaciju vjenčanja."

"Žao mi je", skrušeno je rekao Harry.

"Ma ne budi smiješan, dušo!" smjesta se usprotivila gospođa Weasley. "Nisam time htjela reći... mislim, tvoja je sigurnost mnogo važnija! Usput, htjela sam te pitati kako bi htio proslaviti svoj rođendan, Harry. Sedamnaest godina, to je važan dan..."

"Ne bih htio da se oko toga diže neka velika frka", brzo reče Harry, odmah pomišljajući kako bi to bio samo dodatni pritisak za sve. "Ozbiljno, gospođo Weasley, najnormalnija večera će biti sasvim u redu... Ipak je to dan uoči svadbe..."

"Pa dobro, dušo, ako si siguran. Pozvat ću Remusa i Tonks, može? I Hagrida?"

"To bi bilo super", reče Harry. "Ali, molim vas, nemojte se mučiti."

"Ma ne... ne... zbilja mi to nije mučenje..."

Uputivši mu dug, upitan pogled i pomalo sjetan osmijeh, uspravila se i udaljila. Harry je gledao kako maše štapićem pokraj konopca za rublje i kako se vlažna odjeća sama podiže u zrak i razgrće, iznenada osjetivši užasnu grižnju savjesti zbog svih neprilika i boli koje je donio u njezin život.

GLAVA SEDMA

Oporuka Albusa Dumbledorea

Koračao je planinskom cestom koja se kupala u hladnoj, plavičastoj svjetlosti zore. U nizini, duboko ispod njega, kroz izmaglicu se nazirao obris nekog mjestašca. Hoće li ga tamo pronaći, čovjeka koji mu je opsjedao misli, za kojega je bio siguran da zna odgovor, rješenje njegova problema...?

"Ej, probudi se."

Harry je otvorio oči. Opet je ležao na pomoćnom ležaju u Ronovoj trošnoj sobi u potkrovlju. Unatoč svitanju, soba je vrvjela sjenama. Praskavko je spavao glave zavučene pod majušno krilo. Ožiljak na Harryjevu čelu bridio je od boli.

"Nešto si gundao u snu."

"Je li?"

"Aha. 'Gregorovič'. Stalno si ponavljao 'Gregorovič'."

Harry, koji još nije stavio naočale na nos, od Ronova je lica vidio samo nejasne obrise.

"Tko je Gregorovič?"

"Otkud znam? Ti si ga spominjao, ne ja."

Harry je zamišljeno protrljao čelo. Imao je neki čudan osjećaj da je to ime već negdje čuo, ali nije se mogao sjetiti gdje.

"Mislim da Voldemort traga za njim."

"Jadan čovjek", suosjećajno odvrati Ron.

Harry je sjeo, sada sasvim razbuđen. Još je trljao ožiljak. Pokušao se sjetiti što je točno vidio u snu, ali zapamtio je samo planinski horizont i obris seoca smještenog u dubokoj kotlini.

"Mislim da je negdje u inozemstvu."

"Tko, Gregorovič?"

"Voldemort. Mislim da je negdje u inozemstvu i da traži Gregoroviča. Taj mi krajolik uopće nije izgledao britanski."

"Misliš da si mu opet vidio misli?"

Ron je zvučao zabrinuto.

"Učini mi uslugu i nemoj ništa reći Hermioni", zamoli ga Harry. "Iako ne znam zašto ona očekuje da mogu kontrolirati ono što vidim u snovima..."

Podigao je pogled prema krletki malog Praskavka, razmišljajući... Zašto mu je ime "Gregorovič" tako poznato?

"Mislim", rekao je polako, "da je on na neki način povezan's metlobojem. U to sam siguran, ali ne mogu... ne mogu se sjetiti kako."

"Metloboj?" upita Ron. "Jesi li siguran da ne misliš na Gorgoviča?"

"Koga?"

"Dragomir Gorgovič, lovac, prije dvije godine je prešao u Topnike iz Chudleyja za rekordnu svotu. Drži i rekord u broju izgubljenih lopti u sezoni."

"Ne", reče Harry. "Definitivno ne mislim na Gorgoviča."

"I ja dajem sve od sebe da ne mislim na njega", prizna Ron. "Pa, bilo kako bilo, sretan ti rođendan."

"Čovječe - pa da, zaboravio sam! Sedamnaest godina!"

Harry je dohvatio štapić pokraj pomoćnog ležaja, uperio ga u pretrpani radni stol na kojem je ostavio naočale i rekao: "Accio naočale!" Iako su mu bile nadohvat ruke, s velikim je zadovoljstvom gledao kako jure prema njemu, sve dok ga nisu ubole u oko.

"Baš vješto", nasmije se Ron.

Nestanak Traga Harry je proslavio začaravši Ronove stvari da lete po čitavoj sobi, čemu se ubrzo pridružilo i lepršanje netom probuđenog Praskavka po krletki. Pokušaj da magijom sveže vezice na tenisicama završio je kao čvor za čije mu je ručno otpetljavanje trebalo nekoliko minuta, ali šećer je sačuvao za sam završetak slavlja: sve narančaste pelerine na Ronovim posterima Topnika iz Chudleyja obojio je u modro.

"Preporučio bih ti da šlic ipak zatvoriš rukom", posavjetovao ga je Ron, cerekajući se na Harryjevo munjevito provjeravanje hlača. "Evo ti poklon. Otvori ga ovdje, nije za oči moje mame."

"Knjiga?" upita Harry, prihvaćajući četvrtasti paket. "Malo si odstupio od tradicije, je li?"

"Nije to bilo kakva knjiga", reče Ron. "Ova je zlata vrijedna: Dvanaest nepogrešivih načina da očarate vještice. U njoj piše sve što trebaš znati o curama. Da sam je bar imao prošle godine, točno bih znao kako otpiliti Lavender i spojiti se's... U svakom slučaju, dobio sam je od Freda i Georgea, i stvarno sam svašta naučio. I što je najbolje, uopće nije sve u štapiću!"

Kad su sišli u kuhinju, na stolu su ugledali hrpu poklona. Bili i monsieur Delacour upravo su završavali doručak, čavrljajući's gospođom Weasley koja je nešto pekla u tavi.

"Harry, Arthur mi je rekao da ti zaželim sretan sedamnaesti", nasmiješeno mu se obratila gospođa Weasley.

"Morao je ranije otići na posao, ali vratit će se za večeru. Naš poklon je na vrhu."

Harry je sjeo, uzeo kockasti paketić koji je pokazala i odmotao ga. Ugledao je sat vrlo sličan onome koji su gospodin i gospođa Weasley poklonili Ronu za njegov sedamnaesti rođendan. Zlatnim su brojčanicom umjesto kazaljki kružile zvjezdice.

"Običaj je da se čarobnjacima za punoljetnost pokloni sat", objasni gospođa Weasley, zabrinuto ga promatrajući's druge strane štednjaka. "Ovaj nažalost nije nov kao Ronov, nego je prije pripadao mom bratu Fabianu koji nije baš pazio na svoje stvari, odatle uleknuće na poledini, ali..."

Nisu čuli ostatak njezina govora jer je Harry ustao i zagrljio je. Pokušao je u taj zagrljaj unijeti sve što joj dotad nikada nije rekao. Sudeći po nježnosti's kojom je nespretno pogladila njegov obraz te prilično nasumičnom zamahu štapićem zbog kojeg se pola slanine iz tave izvrnulo po podu, gospođa Weasley razumjela je poruku.

"Harry, sretan ti rođendan!" rekla je Hermiona, žurnim korakom ulazeći u kuhinju i stavljajući svoj poklon na vrh hrpe. "Nije nešto posebno, ali nadam se da će ti se svidjeti. Što si mu ti poklonio?" obratila se Ronu, koji je, pretvarajući se da je ne čuje, rekao: "Daj otvori Hermionin!"

Kupila mu je novi cinkoskop. Drugi su paketi sadržavali začaranu britvu od Billa i Fleur ("A da, ona brrije savršeno," uvjeravao ga je monsieur Delacour, "ali morraš joj točno reći što 'oćeš... inače bi mogao ostati i bez kose..." bonbonijeru od Delacourovih te

golemu kutiju's najnovijim proizvodima iz Weasleyjevih čarozeza od Freda i Georgea.

Harry, Ron i Hermiona nisu se predugo zadržali za stolom, jer je dolaskom madame Delacour, Fleur i Gabrielle u kuhinji zavlada neugodna gužva.

"To ću ja spakirati", veselo je rekla Hermiona, uzimajući Harryju poklone iz naručja kad su sve troje pošli na kat. "Već sam pri kraju's pakiranjem, samo još čekam da se operu tvoje preostale gaće, Rone..."

Ronovo šokirano mucanje prekinulo je otvaranje vrata na od-morištu prvog kata.

"Harry, možeš li malo doći ovamo?"

Bila je to Ginny. Ron se naglo zaustavio, ali Hermiona ga je uhvatila za lakat i odvukla uza stube. Harry je nervozno slijedio Ginny u sobu.

Bio mu je to prvi ulazak u malenu, ali vedru prostoriju. Na jednom zidu visio je veliki poster čarobnjačke rac/c-grupe Čudnovate sestre, a na drugom slika Gvvenog Jones, kapetanice ženske metlobojske ekipe Harpije iz Holyheada. Radni stol stajao je pod otvorenim prozorom koji je gledao na voćnjak gdje su Ginny i on svojevremeno igrali metloboj u paru's Ronom i Hermionom, a u kojem je sad bio veliki šator sedefastobijele boje. Zlatna zastava na vrhu šatora vijorila je u visini Ginnyna prozora.

Ginny je Harryja pogledala u oči, duboko udahnula i rekla: "Sretan ti sedamnaesti rođendan."

"Da... hvala."

Gledala ga je postojanim pogledom, dok je njegov bio sve, samo ne miran. Činilo mu se da gleda u neku zasljepljujuću svjetlost.

"Lijep pogled", rekao je nemoćnim glasom, pokazujući prema prozoru.

Nije joj mogao zamjeriti što nije odgovorila.

"Nisam znala što da ti poklonim", reče ona.

"Nisi morala ništa."

I to je ignorirala.

"Nisam znala što bi ti bilo od koristi. Ništa preveliko, jer to ionako ne bi mogao ponijeti."

Odvažio se da je pogleda. Ni traga suzama; u njezine brojne divne osobine ubrajalo se i to što je rijetko plakala. Ponekad je mislio da ju je vjerojatno očeličilo odrastanje sa šestoricom braće.

Prišla mu je korak bliže.

"A onda sam pomislila, voljela bih ti dati nešto što će te podsjećati na mene, znaš, ako sretnoš kakvu Veelu dok budeš radio to što već namjeravaš raditi."

"Da budem iskren, sumnjam da će mi se pružati mnogo prilika za ljubavne avanture."

"U svakom zlu definitivno ima nešto dobro", šapne ona i poljubi ga kao nikad prije. Harry joj je uzvraćao u blaženom zanosu, snažnijem od bilo kojeg plamenviskija. Nije u tom trenutku znao ni za kakvu drugu stvarnost osim one koju su činile Ginny i njezina blizina, njegove ruke na njezinim leđima i u dugoj kosi opojna mirisa...

Vrata se's treskom otvoriše i njih dvoje odskočiše jedno od drugoga.

"Ajoj", reče Ron znakovitim tonom. "Pardon."

"Rone!" Iza njega se pojavila pomalo zadihana Hermiona. Zavlada je napeta tišina, a onda je Ginny bezbojnim, tihim glasom rekla:

"Pa, Harry, sretan ti rođendan."

Ronove uši bile su grimizne; Hermiona je izgledala nervozno. Harry bi im najradije zalupio vratima pred nosom, no ionako je bilo prekasno jer kroz sobu kao da je već zapuhao neki mrzli vjetar, a njegov blistavi trenutak sreće rasprsnuo se poput balona od sapunice. S Ronom su u sobu ušli i svi razlozi zbog kojih je prekinuo vezu's Ginny i zbog kojih se trebao držati podalje od nje, a onaj blaženi zanos nestao je bez traga.

Pogledao je Ginny u želji da joj nešto kaže, iako nije znao što, ali ona mu je već okrenula leđa. Činilo mu se da je možda ipak, za promjenu, pustila da joj poteku suze. A on joj pred Ronom nije smio pružiti nikakvu utjehu.

"Vidimo se kasnije", rekao je i slijedio ostalo dvoje iz sobe.

Ron je odmarširao u prizemlje, prolazeći kroz još krcatu kuhinju, i produžio na dvorište. Harry je održavao korak's njim, dok je prestrašena Hermiona malo zaostajala

Kad je došao do svježe pokošenog travnjaka gdje su mogli računati na privatnost, Ron se okomio na Harryja.

"Dao si joj nogu. Zašto je sad vučeš za nos?"

"Ne vučem je za nos", rekao je Harry baš kad ih je sustigla Her-miona.

"Rone..."

Ron je podigao ruku da je ušutka.

"Bila je stvarno u komi kad si prekinuo's njom..."

"I ja isto. Znaš zašto sam prekinuo's njom i znaš da to nije bilo zato što sam tako htio."

"Da, ali ako se sad počnete ljubiti, opet će se ponadati..."

"Nije glupa, zna da je to nemoguće, ona ne očekuje da ćemo se mi... vjenčati ili..."

Čim je to izgovorio, u Harryjevim mislima iznikla je vrlo uvjerljiva vizija: Ginny u bijeloj haljini udaje se za visokog, bezličnog neznanca odbojna izgleda. U tom mu se vrtoglavom trenutku sve razjasnilo: njezina budućnost je sigurna i neopterećena, dok njegova... on pred sobom nije vidio ništa osim Voldemorta.

"Ako je budeš natezao kad god ti se pruži prilika..."

"Neće se ponoviti", grubo odvrati Harry. Nebo je odisalo kristalnom vedrinom, ali njemu se ipak činilo da je sunce iščeznulo. "U redu?"

Ron je izgledao napola ljutito, napola posramljeno; malo se zanji-hao na petama i potom rekao: "Onda dobro, neka, to je... da."

U nastavku dana Ginny više nije pokušavala opet ostati nasamo's Harryjem, niti je ijednim pogledom ili gestom odala da se u njezinoj sobi događalo išta osim uljudnog razgovora. Harryju je ipak laknulo kad se pojavio Charlie i skrenuo mu misli u drugom smjeru - osobito dok je gledao kako gospoda Weasley sina tjera da sjedne, prijeteći podiže štapić i najavljuje mu da je došlo vrijeme da se ošiša, kako i dolikuje pristojnom mladiću.

Budući da bi Harryjeva rođendanska večera dupkom napunila kuhinju Jazbine i bez dolaska Charlieja, Lupina, Tonks i Hagrida, preostalo im je jedino da goste smjeste uz nekoliko stolova spojenih u vrtu. Fred i George dočarali su niz purpurnih lampiona, na kojima se isticao veliki broj 17, ostavivši ih da vise u zraku iznad gostiju.

Zahvaljujući njezi gospođe Weasley, Georgeova rana bila je uredna i čista, ali Harry se, unatoč brojnim vicevima blizanaca na tu temu, još nije navikao na tamni otvor u njegovoj glavi.

Hermiona je iz štapića ispalila purpurne i zlatne vrpce koje su se skladno porazmjestile po stablima i grmlju.

"Baš lijepo", rekao je Ron kad je Hermiona posljednjim zamahom štapića lišće divlje jabuke obojila zlatnom bojom. "Stvarno imaš oko za te stvari."

"Hvala, Rone!" odvratila je polaskana, ali i ponešto zbunjena Hermiona. Harry se okrenuo od njih, smješkajući se sebi u bradu. Iako još nije uhvatio vremena da prelista Ronov poklon, nešto mu je govorilo da će u Dvanaest nepogrešivih načina da očarate vještice pronaći i poglavlje posvećeno komplimentima. Susreo je Ginnyn pogled i nasmiješio joj se, a onda se sjetio obećanja Ronu i užurbano zapodjenuo razgovor's monsieuroum Delacourom.

"Mjesta, mjesta!" pjevuckala je gospođa Weasley, prolazeći kroz vrata što su vodila u vrt dok je ispred nje lebdjelo nešto nalik na zlatnu zvrčku, ali veličinom sličnije lopti za plažu. Koju sekundu kasnije, Harry je shvatio da je to njegova rođendanska torta. Gospođa Weasley održavala ju je u zraku uz pomoć čarobnog štapića, na taj način izbjegavajući opasnosti spoticanja na neravnom tlu. Kad je torta naposljetku sletjela na sredinu stola, Harry je rekao:

"Gospođo Weasley, izgleda genijalno."

"Nije to ništa, zlato", uzvratila je ona raznježeno. Ron je iza njezina ramena podigao palac uvis i ustima oblikovao riječi: Bravo, majstore.

Do sedam sati su u krug kuće pristigli i svi gosti, koje su Fred i George uveli nakon dočekivanja u dnu uličice. Hagrid je u čast proslave odjenuo svoje najbolje i najjezivije čupavo smeđe odijelo. Lupin je, unatoč osmijehu koji mu je uputio dok su se rukovali, Harryju djelovao nesretno, a da sve bude čudnije, Tonks, koja je stajala tik do njega, blistala je od sreće.

"Sretan rođendan, Harry", rekla je i čvrsto ga zagrlila.

"Sedamnaesti, eh!" rekao je Hagrid, prihvaćajući od Freda čašu Vina veliku poput vjedra. "Šest godina otkako smo se upoznali, Harry, j'l se sjećaš?"

"Maglovito", nasmijao se Harry, podižući pogled prema njemu. "Jesi li možda nogom razvalio vrata, Dudleyja obdario svinjskim repom i otkrio mi da sam čarobnjak?"

"Ne sjećam se više svih detalja", zahohotao je Hagrid. "Rone i Hermiona, jeste dobro?"

"Jesmo", reče Hermiona. "Kako si ti?"

"Ajd, nije loše. Zaposleno, jedan jednorog ima mladunčad, pokazat ću vam ih kad se vratite..." Harry je izbjegavao Ronov i Hermionin pogled dok je Hagrid kopao po džepu. "Izvoli, Harry... nisam mogo smislit što bi ti poklonio, a onda sam se sjetio ovoga." Izvukao je malu, pomalo krznastu torbicu koja se stezala vrpcom i očito bila namijenjena nošenju oko vrata. "Koža mokija. Kad nešto sakriješ u njoj, to možeš izvadit samo ti i niko drugi. Prava je rijetkost."

"Hagride, hvala ti!"

"Nema na čemu", reče Hagrid, odmahnuvši rukom velikom poput poklopca kante za smeće. "A eno i Charlieja! Uvijek mi je bio simpatičan... hej! Charlie!"

Charlie im je prišao, žalosno prolazeći rukom kroz novu, okrutno kratku frizuru. Rastom je bio niži od Rona, jake građe, a mišićave ruke bile su mu prekrivene brojnim opeklinama i otrebotinama.

"Bok, Hagride, kako si?"

"Već ti se dugo spremam pisat. Kako je Norbert?"

"Norbert?" nasmije se Charlie. "Onaj norveški kukudrilo? Sad je zovemo Norberta."

"Šta... Norbert je cura?"

"O da", potvrdi Charlie.

"Kako znaš?" upita Hermiona.

"Znatno su opakije", odvrati Charlie. Pogledao je preko ramena i spustio glas. "Volio bih da se već jednom pojavi i tata. Mama postaje napeta."

Svi su pogledali gospođu Weasley, koja je pokušavala razgovarati's madame Delacour, ne skidajući pogled's dvorišnih vrata.

"Mislim da bismo trebali početi bez Arthura", uskoro je doviknula okupljenima u vrtu. "Sigurno su ga zadržali u... oh!"

Svi su ugledali isti prizor: kroz dvorište je sijevnuo mlaz svjetlosti i zaustavio se na stolu, pretvarajući se u jarkosrebrnu lasicu koja se pro-pela na stražnje noge i progovorila glasom gospodina Weasleyja.

"Dolazi i ministar magije."

Patronus se rasplinio u zraku. Fleurina obitelj još je zaprepašteno zurila u mjesto gdje je nestao.

"Ne smije nas ovdje zateći", smjesta reče Lupin. "Harry... oprostite... objasnit ću ti drugom prilikom..."

Uhvatio je Tonks za zapešće i odvuкао je. Uzverali su se preko ograde i nestali's vidika. Gospođa Weasley izgledala je zbunjeno.

"Ministar... ali zašto...? Ne razumijem..."

Nije, međutim, bilo vremena za raspravu; u sljedećem trenutku na dvorišnim vratima iskrasnio je gospodin Weasley u pratnji Rufusa Scrimgeoura, izdaleka prepoznatljivog po grivi prosijede kose.

Pridošlice su hodali kroz dvorište prema vrtu i stolu osvjetljenom lampionima, praćeni pogledima utihlih gostiju. Kad je svjetlo lampiona zahvatilo i Scrimgeoura, Harry je primijetio da je vidno ostario od njihova posljednjeg susreta. Izgledao je koštunjavo i smrkuto.

"Oprostite što ovako upadam", rekao je Scrimgeour kad se šepajući zaustavio pred stolom. "Osobito zato što vidim da nepozvano remetim slavlje."

Pogled mu je na trenutak zapeo za divovsku tortu u obliku zvrčke.

"Sve najbolje."

"Hvala", reče Harry.

"Moram nasamo razgovarati s vama", nastavio je Scrimgeour. "Kao i s gospodinom Ronaldom Weasleyjem i gospođicom Hermionom Granger."

"S nama?" iznenađeno upita Ron. "Zašto s nama?"

"Reći ću vam kad budemo imali malo više privatnosti", odvrati Scrimgeour. "Možete li nam to osigurati?" zatražio je od gospodina Weasleyja.

"Da, naravno", reče gospodin Weasley, djelujući nervozno. "Ovaj, dnevna soba, poslužite se njome."

"Vi ćete nam pokazati put", reče Scrimgeour Ronu. "Arthure, ne trebate nas pratiti."

Dok su on, Ron i Hermiona ustajali, Harry je primijetio da se gospodin Weasley zabrinuto pogledava s gospođom Weasley. Šutke su se zaputili prema kući. Harry je znao da i njegovi prijatelji misle što i on: Scrimgeour je sigurno nekako saznao da se nijedno od njih troje ne namjerava vratiti u Hogwarts.

Scrimgeour nije ništa rekao ni tijekom prolaska kroz neurednu kuhinju, ni na ulazu u dnevnu sobu Jazbine.

Iako se vrt još kupao u blagoj zlatastoj svjetlosti sutona, tu je već vladao mrak: Harry je pri ulasku zamahnuo štapićem prema uljanim svjetiljkama, koje su smjesta obasjale neuglednu, ali udobnu prostoriju. Scrimgeour se smjestio u iznošeni naslonjač u kojem je obično sjedio gospodin Weasley, pa su se Harry, Ron i Hermiona morali stisnuti na kauču. Tek je tada progovorio.

"Imam nekoliko pitanja za sve troje, a mislim da bi bilo najbolje da na njih odgovarate odvojeno. Molio bih vas dvoje" - pokazao je Harryja i Hermionu - "da pričekate na katu. Počet ću s Ronaldom."

"Ne idemo mi nikamo", reče Harry, dok je Hermiona energično kimala glavom. "Možete razgovarati sa svima ili ni sa kim."

Scrimgeour je Harryju uputio hladan, procjenjivački pogled. Harry je imao dojam da ministar razmatra bi li mu se isplatilo već sad krenuti u otvoreni napad.

"Dobro onda, svi zajedno", slegnuo je ramenima. Nakašljao se. "Došao sam, kao što sigurno već znate, zbog oporuke Albusa Dumbledorea."

Harry, Ron i Hermiona razmijeniše poglede.

"Vidim da ste iznenađeni! Niste znali da vam je Dumbledore nešto ostavio?"

"S svima nama?" upita Ron. "I meni i Hermioni?"

"Da, svima..."

Harry ga prekine.

"Dumbledore je umro prije više od mjesec dana. Zašto nam to javljate tek sad?"

"Nije li to očito?" umiješa se Hermiona prije negoli je Scrimgeour dospio odgovoriti. "Htjeli su pregledati predmete koji su nam ostavljeni. Niste na to imali pravo!" reče ona glasom koji je malo zadrhtao

"Naravno da sam imao pravo", nehajno odvrati Scrimgeour. "Dekret o opravdanoj pljenidbi Ministarstvu daje pravo da zaplijeni predmet oporuke..."

"Taj zakon donesen je da se spriječi raspačavanje mračnih ar-tefakata putem nasljedstva," reče Hermiona, "a Ministarstvo prije oduzimanja imovine pokojnika mora imati jake dokaze da je imovina ilegalna! Nemojte mi reći da ste stvarno povjerovali da nam je Dumbledore pokušao ostaviti uklete predmete."

"Gospođice Granger, zar se vi pripremate za karijeru u magijskom pravu?" upita Scrimgeour.

"Ne", odbrusi Hermiona. "Ja za svijet želim učiniti nešto pozitivno!"

Ron se nasmije. Scrimgeourov pogled nakratko je odletio do njega, ali samo dok nije progovorio Harry.

"Pa, kako to da ste se odlučili ipak nam predati našu ostavštinu? Niste mogli smisliti opravdanje da je zadržite?"

"Ne, nego je isteklo razdoblje od trideset jednog dana", smjesta odgovori Hermiona. "Dulje smiju zadržati samo one predmete koji su dokazano opasni. Zar ne?"

"Ronalde, biste li rekli da ste vi i Dumbledore bili bliski?" upita Scrimgeour, ignorirajući Hermionu. Ron je izgledao zatečeno.

"Ja? Ne... ne stvarno... Uvijek je Harry..."

Ron se bio okrenuo prema Harryju i Hermioni te po Hermioninu licu shvatio da smjesta mora ušutjeti, ali šteta je već bila počinjena: Scrimgeour je izgledao kao da je čuo točno ono što je očekivao i želio čuti.

Obrušio se na Ronov odgovor kao ptica grabljivica.

"Ako niste bili bliski, kako objašnjavate činjenicu da vas se sjetio u oporuci? Rijetke su privatne osobe kojima je išta ostavio. Većina njegove imovine - njegova privatna knjižnica, magijski instrumenti i ostale osobne stvari - pripala je Hogwartsu. Što mislite, zašto je baš vas izdvojio?"

"Ja... ne znam", reče Ron. "Ja... kad kažem da nismo bili bliski... mislim, čini mi se da sam mu bio simpatičan..."

"Preskroman si. Rone", reče Hermiona. "Dumbledoreu si bio kao i Harry "

2

Rastegnula je istinu do krajnjih granica; koliko je Harryju bilo poznato, Ron i Dumbledore nikad nisu razgovarali u četiri oka, a i u javnosti su im kontakti bili krajnje ograničeni. No činilo se da ih Scrimgeour ionako ne sluša. Zavukao je ruku u plašt i izvukao torbicu sličnu onoj koju je Hagrid poklonio Harryju, ali znatno veću. Iz nje je izvadio svitak pergamenta koji je odmotao i pročitao naglas.

"Posljednja volja i oporuka Albusa Percivala Wulfrica Briana Dum-bledorea...aha, tu smo... Ronaldu Biliusu Weasleyju ostavljam svoj deluminator, u nadi da će me se sjetiti kad ga bude koristio."

Scrimgeour je iz vrećice izvukao Harryju već otprije poznat predmet: pomalo je podsjećao na srebrni upaljač za cigarete, ali Harry je znao da ima moć da isisa svjetlost iz nekog prostora i jednim je pritiskom prsta vrati. Scrimgeour se nagnuo prema njima, predajući deluminator Ronu, koji ga je prihvatio i u čudu okrenuo među prstima.

"To je dragocjen predmet", reče Scrimgeour, motreći Rona. "Možda čak jedinstven. Znamo da ga je izumio upravo Dumbledore. Zašto bi takvu rijetkost ostavio baš vama?"

Ron je odmahnuo glavom, djelujući zbunjeno.

"Dumbledore je sigurno predavao tisućama učenika", ustrajao je Scrimgeour. "Ali u oporuci se sjetio samo vas troje. Zašto? Zašto je mislio da će vama trebati deluminator, gospodine Weasley?"

"Valjda za gašenje svjetla", promumlja Ron. "Čemu bi još mogao poslužiti?"

Ni Scrimgeour očito nije imao drugih ideja. Još je neko vrijeme piljio u Rona, a onda se opet posvetio Dumbledoreovoj oporuci.

"Gospođici Hermioni Jean Granger ostavljam svoj primjerak Kazivanja barda Beedlea, u nadi da će joj biti i zabavan i poučan."

Sad je Scrimgeour iz torbice izvukao knjižicu koja je izgledala jednako prastaro kao Tajne najmračnijih vještina na tavanu. Hermiona ju je od Scrimgeoura prihvatila bez riječi. Stavila je knjigu u krilo i zagledala se u nju. Harry je vidio da je naslov ispisan runama, koje on nikad nije naučio čitati. Na jedan je ugravirani simbol kapnula suza.

"Što mislite, gospođice Granger, zašto vam je Dumbledore ostavio tu knjižicu?" upita Scrimgeour

"On... znao je da volim knjige", odvrati Hermiona promuklim glasom, brišući oči rukavom. "Ali zašto baš tu knjigu?" "Ne znam. Valjda je mislio da će mi se svidjeti."

"Jeste li's Dumbledoreom ikad razgovarali o kodovima ili drugim metodama prenošenja tajnih poruka?"

"Ne, nisam", reče Hermiona, koja je još brisala oči rukavom. "A ako Ministarstvu punih mjesec dana nije pošlo za rukom pronaći tajne kodove u toj knjizi, sumnjam da ću ja biti išta uspješnija."

Zatomila je jecaj. Ron se morao malo pomučiti, ali čak je i u skućenim uvjetima na kauču uspio prebaciti ruku preko Hermioninih ramena. Scrimgeour se vratio oporuci.

"Harryju Jamesu Potteru", pročitao je, a Harryjev želudac zgrčio se od iznenadnog uzbuđenja, "ostavljam zvrčku koju je uhvatio na svojoj prvoj metlobojskoj utakmici u Hogwartsu, kao podsjetnik da ustrajnost i vještina uvijek bivaju nagrađeni."

Scrimgeour je izvukao zlatnu lopticu veličine oraha koja je nemoćno lepetala krilima. Harry nije mogao suspregnuti osjećaj razočaranja.

"Zašto vam je Dumbledore ostavio ovu zvrčku?" upita Scrimgeour.

"Nemam pojma", odvrati Harry. "Valjda iz razloga koje ste upravo pročitali... da me podsjeti što se sve može ostvariti ako ste ustrajni i tako dalje."

"Vi, dakle, mislite da ima samo simboličnu vrijednost?"

"Valjda", reče Harry. "Nego što drugo?"

"Pitanja prepustite meni", reče Scrimgeour, privlačeći naslonjač malo bliže kauču. Vani se sad doista spuštala noć; šator's onu stranu prozora sablasno se bjelasao iznad živice.

"Primijetio sam da vaša rođendanska torta ima oblik zvrčke", obrati se Scrimgeour Harryju. "Kako to?" Hermiona se podrugljivo nasmije.

"Joj, sigurno ne zato što je Harry vrhunski tragač, to bi bilo Preočito", reče ona. "Zacijelo se u glazuri krije poruka od Dumbledorea.- "

"Ne vjerujem da se išta krije u glazuri," odvrati Scrimgeour, "ali zvrčka bi doista mogla poslužiti kao odlično skrovište za neki mali predmet. Sigurno znate zašto?"

Harry slegne ramenima. Hermiona je, međutim, znala odgovor: Harry je pretpostavljao da joj je točno odgovaranje na pitanja sad već toliko u krvi da se jednostavno ne može suzdržati.

"Jer zvrčke pamte dodir", reče ona.

"Molim?" rekoše Harry i Ron u isti glas; inače su obojica Hermionu smatrali žalosno neupućenom u metloboj.

"Točno", potvrdi Scrimgeour. "Zvrčku prije puštanja u zrak ne smije dodirnuti gola koža, čak ni koža njezina tvorca, koji uvijek nosi rukavice. Začarana je čarolijom uz pomoć koje može identificirati prvo ljudsko biće koje je položilo ruke na nju, radi lakšeg razrješenja sporova na utakmicama. Ova zvrčka" - podigao je sličnu zlatnu kuglicu - "pamti vaš dodir, Potteru. Pada mi na pamet da je Dumbledore, koji je unatoč svojim nedostacima bio izvanredan čarobnjak, možda tako začarao ovu zvrčku da se ona može otvoriti samo vama." Harryju je srce brže zakucalo. Nije sumnjao da je Scrimgeour u pravu. Ali kako da pred ministrom izbjegne uzimanje zvrčke golim rukama?

"Vidim da ste utihnuli", reče Scrimgeour. "Možda već znate što se krije u zvrčki?"

"Ne znam", reče Harry, još se pitajući kako bi mogao odglumiti da je dodirnuo zvrčku a da to ipak ne učini. Da se bar razumije u legilimenciju, da joj je bar zaista vičan, mogao bi pročitati Hermionine misli; praktički je čuo kako joj se kotačići okreću u glavi.

"Uzmite je", tiho reče Scrimgeour.

Harry je pogledao u ministre žućkaste oči i znao da mu ne preostaje ništa osim poslušati ga. Ispružio je ruku. Scrimgeour se opet nagnuo prema njima te polako i pažljivo položio zvrčku na Harryjev dlan. Nije se dogodilo ništa. Harryjevi prsti sklopili su se oko zvrčke, a njezina umorna krila zatrepila su i naposljetku zamrla. Scrimgeour, Ron i Hermiona nastavili su gladno zuriti u sad djelomično skrivenu lopticu, kao da se i dalje nadaju da će se nekako preobraziti.

"Ovo je stvarno bilo dramatično", hladnokrvno reče Harry. Ron i Hermiona se nasmijaše.

"Jesmo li sad gotovi?" upita Hermiona, kao da se sprema podići se sa sofe.

"Ne baš", odvrati vidno ozlojeđeni Scrimgeour. "Dumbledore vam je ostavio još nešto, Potteru."

"Što?" upita Harry, osjećajući nov nalet uzbuđenja.

Scrimgeour se ovaj put nije ni trudio čitati iz oporuke.

"Mač Godrica Gryffindora", reče on.

Hermiona i Ron su se ukočili. Harry se osvrnuo po sobi, tražeći balčak optočen rubinima, ali Scrimgeour nije posegnuo za svojom torbicom, koja je ionako izgledala premalena za mač.

"A gdje je?" sumnjičavo upita Harry.

"Nažalost," reče Scrimgeour, "Dumbledore nema pravo nikome darovati taj mač. Mač Godrica Gryffindora predmet je od velike povijesne važnosti i kao takav pripada..."

"Pripada Harryju!" ražesti se Hermiona. "Mač ga je sam odabrao, nakon što ga je Harry pronašao, pritekao mu je u pomoć iz Razredbenog klobuka..."

"Pouzdaniji povijesni izvori tvrde da se mač može ukazati svakom zaslužnom Gryffindoru", reče Scrimgeour.

"To ga ne čini privatnom imovinom gospodina Pottera, ma što Dumbledore mislio o tome." Scrimgeour počeo neuredno izbrijan obraz, pomno motreći Harryja. "Što mislite...?"

"... zašto mi je Dumbledore htio dati mač?" reče Harry, s naporom susprežući bijes. "Možda je mislio da bi zgodno izgledao na mom zidu."

"Ovo nije vic, Potteru!" zareži Scrimgeour. "Je li zato što je Dumbledore smatrao da samo mač Godrica Gryffindora može poraziti nasljednika Slytherina? Je li želio da mač pripadne vama, Potteru, zato što je vjerovao, kao i mnogi drugi, da ste predodređeni da uništite Onoga-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti?"

"Zanimljiva teorija", odvrati Harry. "Je li itko ikad pokušao probosti Voldemorta tim mačem? Možda bi Ministarstvo nekoliko ljudi trebalo zadužiti za to, umjesto što gube vrijeme na proučavanje deluminatora ili

zataškavanje bijega iz Azkabana. Znači, to ste radili, ministre, zatvoreni u svoj kabinet? Pokušavali provaliti u zvrčku? Ljudi umiru - i ja sam zamalo bio jedan od njih - Voldemort me natjeravao preko tri grofovije, ubio je Divljookog Moodyja, ali o tome Ministarstvo ne želi ni pisnuti, zar ne? A ipak očekujete da surađujemo's vama!"

"Sad ste prekardašili!" zaurla Scrimgeour, naglo ustajući. Harry je također skočio na noge. U nekoliko šepavih koraka ministar se našao tik do Harryja, svom silinom zarivši vrh svog štapića u njegova prsa. Na Harryjevoj majici ostala je progorena rupa, kao od cigarete.

"Ej!" vikne Ron, skačući na noge i podižući vlastiti štapić. No Harry je rekao:

"Ne! Ne želiš mu valjda pružiti izliku da nas uhapsi!"

"Sjetili ste se da niste u školi, je li?" sikne Scrimgeour, unoseći se Harryju u lice. "Sjetili ste se da ja nisam Dumbledore, koji vam je opraštao bezobrazluk i neposlušnost? Možete taj svoj ožiljak nositi kao krunu, Potteru, ali neće meni sedamnaestogodišnjak govoriti kako da radim svoj posao! Vrijeme je da se naučite pokazivati poštovanje!"

"Vrijeme je da ga vi zaslužite", odbrusi Harry.

Pod se zatresao: začuo se zvuk koraka u trku, a onda su se vrata dnevne sobe širom otvorila i u nju su utrčali gospodin i gospođa Weasley.

"Mi... učinilo nam se da smo čuli..." poče gospodin Weasley, izgledajući krajnje uzburvano što vidi da ministar i Harry stoje praktički prsa o prsa.

"... povišene glasove", zasoptala je gospođa Weasley.

Scrimgeour je zakoračio unatrag, zureći u rupu koju je progorio u Harryjevoj majici. Činilo se da već žali što je izgubio živce.

"Nije... nije to bilo ništa", zarežao je. "Žao mi je... što ste zauzeli takav stav", dodao je, opet gledajući ravno u Harryja. "Vi kao da mislite da Ministarstvo nema isti cilj kao vi i Dumbledore. Trebali bismo surađivati."

"Ne sviđaju mi se vaše metode, ministre", reče Harry. "Sjećate li se?"

Drugi je put u životu podigao desnu šaku da Scrimgeouru pokaže ožiljke koji su se još bijeljeli na nadlancima, ispisujući riječi Ne smijem lagati. Scrimgeourovo lice otvrdne. Okrenuo se bez ijedne riječi i šepajući napustio sobu. Gospođa Weasley pohitala je za njim; Harry

je čuo da se zaustavlja na vratima. Nakon otprilike jedne minute, doviknula je: "Otišao je!"

"Što je htio?" upitao je gospodin Weasley, okrećući se prema Harryju, Ronu i Hermioni. Gospođa Weasley je također hitala prema njima.

"Dati nam ono što nam je Dumbledore ostavio", reče Harry. "Tek su sad objavili sadržaj njegove oporuke."

Za stolovima u vrtu, tri su predmeta koja im je Scrimgeour predao prelazila iz ruke u ruku. Svi su se čudili deluminatoru i Kazivanjima barda Beedlea, te žalili zbog Scrimgeourova odbijanja da Harryju prepusti mač, ali nikome nije bilo jasno zašto bi Dumbledore Harryju ostavio staru zvrčku. Dok je gospodin Weasley već treći ili četvrti put proučavao deluminator, gospođa Weasley bojažljivo je rekla: "Harry, dušo, svi su jako gladni, nismo htjeli početi bez tebe... Mogu li poslužiti večeru?"

Užurbano su večerali, na brzinu otpjevali "Sretan rođendan", s apetitom slistili tortu i time svečanost priveli kraju. Hagrid je sljedećeg dana ionako trebao doći i na svadbu, no zbog njegovih dimenzija nije ga bilo moguće smjestiti u već krcatoj Jazbini, pa se otišao ulogoriti na susjednom polju.

"Nađemo se gore", došapnuo je Harry Hermioni dok su pomagali gospođi Weasley da vrati vrt u prvotno stanje. "Kad svi odu u krevet."

U tavanskoj sobi Ron se posvetio proučavanju svog deluminatora. Harry je za to vrijeme Hagridovu torbicu od kože mokija napunio ne zlatom, već onim predmetima koji su mu bili najdragocjeniji, iako su neki od njih naizgled bili posve bezvrijedni: mapa za hranje, krhotina Siriusova začaranog ogledala te R. A.B.-ov medaljon. Čvrsto stegnuvši uzicu, objesio je vrećicu oko vrata i uzeo zlatnu zvrčku. Dok je sjedio zagledan u slabašno treperenje njezinih krila, na vrata je napokon pokucala i Hermiona, ušuljavši se u sobu na vršcima prstiju.

"Bešumato", šapnula je, mahnuvši štapićem u smjeru stuba.

"Mislilo sam da si protiv te čarolije?" bočne je Ron.

"Vremena se mijenjaju", odvrati Hermiona. "Daj pokaži deluminator."

Ron je smjesta udovoljio njezinoj želji. Ispružio ga je pred sebe i pritisnuo. Jedina upaljena svjetiljka odmah se ugasila.

"Jedini je problem u tome", šapne Hermiona u tami, "što smo isto mogli postići peruanskim praškom za instant-mrak."

Začuo se novi klik i kugla svjetlosti iz svjetiljke opet je odletjela na strop i osvijetlila ih.

"Ali moraš priznati da je fora", kao da se branio Ron. "I još kažu da je Dumbledoreov izum!"

"Znam, ali valjda te ne bi posebno istaknuo u svojoj oporuci samo zato da nam pomogneš gasiti svjetla!"

"Mislite da je znao da će Ministarstvo zaplijeniti njegovu oporuku i pregledati sve što nam je ostavio?"

"Sto posto", reče Hermiona. "Nije nam u oporuci mogao otvoreno napisati zašto nam ostavlja te stvari, ali to i dalje ne objašnjava..."

"... zašto nam nije mogao dati neku naznaku dok je bio živ?" upita Ron.

"Da, upravo tako", složi se Hermiona, listajući Kazivanja barda Beedlea. "Ako su ove stvari tako važne da nam ih je ostavio naočigled Ministarstvu, bilo bi logično da nam kaže i zašto... osim ako nije mislio da je to samo po sebi očito?"

"Pa, tu se prevario, zar ne?" reče Ron. "Uvijek sam govorio da je luđak. Brilljantan i sve to, ali udaren.

Harryju je ostavio staru zvrčku - koji mu to vrag znači?"

"Nemam pojma", prizna Hermiona. "Harry, kad te Scrimgeour natjerao da je uzmeš u ruku, bila sam uvjerena da će se nešto dogoditi!"

"Ha, čuj", reče Harry, osjetivši kako mu se bilo ubrzava dok je podizao zvrčku. "Nisi valjda očekivala da ću se pred njim pretrgnuti od truda?"

"Kako to misliš?" upita Hermiona.

"Zvrčka koju sam uhvatio na svojoj prvoj metlobojskoj utakmici?" uzvratil Harry. "Zar se ne sjećaš?"

Hermiona je jednostavno izgledala zbunjeno. Ron je, naprotiv, osupnuto udahnuo i uzrujano pokazivao čas Harryja, čas zvrčku, dok mu se napokon nije vratio dar govora.

"To je bila ona koju si zamalo progutao!"

"Točno tako", reče Harry. Osjećajući da će mu srce iskočiti iz prsa naslonio je usta na zvrčku.

Nije se otvorila. Preplavila ga je frustracija i gorko razočaranje: no kad je spustio ruku sa zlatnom kuglicom, Hermiona je uzviknula.

"Slova! Nešto piše na njoj, brzo, pogledaj!"

Zvrčka mu je od iznenađenja i uzbuđenja zamalo ispala iz ruku. Hermiona je bila u pravu. Na glatkoj zlatnoj površini, gdje sekundu ranije nije bilo ničega, sada su se razabirale četiri ugravirane riječi, ispisane tankim, nakošenim rukopisom koji je, znao je Harry, pripadao Dumbledoreu:

Otvaram se na kraju.

Jedva ih je dospio pročitati kad su opet nestale.

"Otvaram se na kraju...' Što bi to trebalo značiti?"

Hermiona i Ron zbunjeno su odmahnuli glavama.

"Otvaram se na kraju... na kraju... otvaram se na kraju..."

No ma koliko da su ponavljali te riječi, različito ih intonirajući, nisu iz njih uspjeli iscijediti nikakvo novo značenje.

"A mač", naposljetku je rekao Ron kad su digli ruke od pokušaja da odgonetnu natpis na zvrčki. "Zašto je htio da Harry dobije mač?"

"I zašto mi to jednostavno nije rekao?" tiho reče Harry. "Mač je bio tamo, visio je na zidu njegova kabineta tijekom svih naših razgovora prošle godine! Ako je htio da ga dobijem, zašto mi ga naprosto nije tada dao?" Imao je osjećaj da sjedi na ispitu, izmučen pitanjem na koje bi trebao znati odgovor, samo kad bi njegov prespori mozak htio surađivati. što je sve propustio tijekom dugih razgovora koje je prošle godine vodio's Dumbledoreom? Je li trebao već shvatiti što sve to znači? Je li Dumbledore očekivao da sve shvati?

"A što se tiče ove knjige", nastavila je Hermiona, "Kazivanja barda Beedlea... ja za nju nikad nisam čula!"

"Nisi nikad čula za Kazivanja barda Beedlea?" zaprepašteno će Ron. "Ma ti se zezaš."

"Ne, ne zezam se!" iznenađeno odvrati Hermiona "A ti znaš za njih?"

"Pa naravno da znam!"

Harry je zainteresirano podigao pogled. Bilo je nečuveno da je Ron pročitao knjigu koja je Hermioni bila posve nepoznata. Ron je pak izgledao kao da ne razumije čemu se oni iščuđavaju.

'-

"Ma dajte! Pa sve stare bajke za djecu navodno su potekle od Beedlea, zar ne? 'Fontana famozne Fortune'?... 'Čarobnjak i ska-kutavi čajnik'... 'Mekana Zekana i njezin Nestašni panj'..."

"Molim?" reče Hermiona, smijuljeći se. "Što si to zadnje rekao?"

"Ma daj prestani!" reče Ron, s nevjericom pogledavajući i Harryja i Hermionu. "Pa sigurno ste čuli za Mekanu Zekanu..."

"Rone, vrlo dobro znaš da su Harryja i mene odgajali bezjaci!" prekori ga Hermiona. "Mi nismo slušali takve priče kad smo bili mali, nego 'Snjeguljicu i sedam patuljaka', 'Pepeljugu'..."

"Što ti je to, neka boleština?" priupita Ron.

"Znači, to su priče za djecu?" upita Hermiona, opet se saginjući nad naslov ispisan runama.

"Aha", nesigurno će Ron. "Mislim, uvijek svi kažu, znaš, da sve te stare priče dolaze od Beedlea. Ne znam kakve su u izvornim verzijama."

"Ali pitam se zašto je Dumbledore mislio da bih ih ja trebala pročitati?"

Iz nekoga od donjih katova začulo se škripanje.

"Vjerojatno Charlie, sad kad je mama zaspala, iskrada se van da opet pusti kosu", nervozno reče Ron.

"Ipak bismo trebali na spavanje", šapne Hermiona. "Ne bi bilo pametno da sutra prespavamo budilicu."

"Ne", složi se Ron. "Brutalno trostruko ubojstvo počinjeno od ruke mladoženjine majke zbilja bi pokvarilo svadbu. Svjetlo prepusti meni."

Još jedanput pritisnuvši deluminator, ispratio je Hermionu iz sobe.

GLAVA OSMA

Svadba

Sljedećeg dana u tri sata poslije podne Harry, Ron, Fred i George stajali su pred velikim bijelim šatorom u voćnjaku, iščekujući dolazak svatova. Harry je u međuvremenu popio veliku dozu višesokovnog napitka, preuzevši izgled jednog crvenokosog bezjačkog dječaka iz obližnjeg sela, Ottery St. Catchpolea, kojemu je Fred ukrao vlasi kose uz pomoć čarolije prizivanja. Plan je bio Harryja predstaviti kao "bratića Barnyja", uzdajući se u to da će nepregledne mase pripadnika obitelji Weasley funkcionirati kao dostatna kamuflaža. Sva četvorica u rukama su stezala planove sjedenja kako bi gostima pomogli pronaći odgovarajuća mjesta. Sat prije stigla je i sva sila u bijelo odjevenih konobara, kao i glazbenici u zlatnim jaknama, svi se konačno smjestivši pod obližnjim drvetom; Harry je vidio da se iznad tog mjesta podiže plavičasti oblak duhanskog dima iz njihovih lula.

Iza Harryja, ulaz u šator otkrivao je brojne redove elegantnih zlatnih stolaca, postavljenih's obje strane dugog, purpurnog tepiha. Potporni stupovi šatora bili su obavljani bijelim i zlatnim cvijećem, a Fred i George su iznad samog mjesta na kojem su Bili i Fleur nešto kasnije trebali postati muž i žena, pričvrstili golem grozd zlatnih balona. Vani su leptiri i pčele dokono lebdjeli iznad trave i živice. Harry se, međutim, nije osjećao nimalo lagodno. Bezjački dječak čije je obličje preuzeo bio je nešto deblji od njega, pa mu je pretijesna i pregrijana svečana pelerina bitno otežavala stajanje pod jakim ljetnim suncem.

"Kad se ja budem ženio," reče Fred, razvlačeći ovratnik svoje pelerine, "neću vas ovako mrcvariti. Svi ćete smjeti obući što god budete htjeli, a na mamu ću baciti Petrificus totalus dok sve ne bude gotovo."

"Kad se sve zbroji, jutros i nije bila tako loša", napomene George. "Malo je plakala jer nema Percyja, ali kome on treba? Ajoj, ljudi, priprema, pozor - eno ih dolaze."

Kod najdalje ograde dvorišta počele su jedna za drugom iskrsavati živopisne prilike. U roku od nekoliko minuta stvorila se povorka, vijugajući kroz vrt na putu prema šatoru. Na šeširima vještica lepršale su začarane ptice i egzotično cvijeće, a na širokim kravatama mnogih čarobnjaka presijavalo se drago kamenje; uzbuđeni žamor sve se više pojačavao, posve zaglušujući zujanje pčela kad se mnoštvo primaklo šatoru.

"Odlično, čini mi se da vidim nekoliko sestrični's veelinske strane obitelji", reče George, istežući vrat.

"Netko ih treba poučiti našim engleskim običajima, prepustite to meni..."

"Ne tako brzo, vaša rupičastosti", umiješa se Fred. Prošišao je mimo jata sredovječnih vještica na čelu povorke i rekao: "Molim - dopustitez moi da vous assistez", dvjema zgodnim mladim Francuskinjama, koje su zahihotale i dopustile da ih otprati u šator. Georgea su zapale sredovječne vještice, Ron je preuzeo brigu

za starog kolegu gospodina Weasleyja iz Ministarstva, Perkinsa, dok je Harry zaglavio's jednim nagluhim starim parom.

"Ej", začuo je poznati glas kad se vratio iz šatora, zatječući na čelu reda Tonks i Lupina. Tonks se za ovu prigodu pretvorila u plavušu. "Arthur nam je rekao da imaš kovrčavu kosu. Oprosti za sinoć", dometnula je šaptom dok ih je Harry vodio niz prolaz među sjedalima. "Ministarstvo trenutno nije nimalo naklonjeno vukodlacima, pa smo mislili da bi ti naša prisutnost mogla naškoditi."

"U redu je, razumijem", reče Harry, obraćajući se više Lupinu nego Tonks. Lupin mu se nasmiješio, no kad su se okrenuli od Harryja, vidio je da Lupinovo lice opet izgleda nesretno. Nikako mu nije bilo jasno što se događa, ali nije imao vremena za dublja promišljanja: u međuvremenu je došao Hagrid i izazvao omanji nered. Pogrešno je shvatio Fredove upute pa nije sjeo na čarolijom uvećanu i pojačanu sjedalicu koju su za njega postavili u zadnjem redu, nego na pet stolaca koji su sad nalikovali na povelik snop zlatnih žigica. Dok je gospodin Weasley popravljao štetu, a Hagrid se iz sveg glasa ispričavao svima koji su ga htjeli slušati, Harry je pohitao natrag na ulaz i tamo zatekao Rona's čarobnjakom krajnje ekscentrična izgleda. Pomalo razrok, bijele kose do ramena nalik na šećernu vunu, na tjeme je nataknuo kapicu čija mu se kićanka njihala pred nosom. Njegova pelerina žutjela se poput žumanjka, tjerajući promatračima suze na oči, a oko vrata je objesio zlatni lanac sa svjetlucavim, neobičnim privjeskom u obliku trokutastog oka.

"Xenophilius Lovegood," predstavio se, pružajući ruku Harryju, "moja kći i ja živimo iza prvog brda, lijepo je od dobrih Weasleyja što su nas pozvali. Ali mislim da vi već poznate moju Lunu?" obratio se Ronu.

"Da", reče Ron. "A ona nije došla's vama?"

"Zadržala se u onom dražesnom malom vrtu da pozdravi gnome. Krasne li kolonije! Rijetki su čarobnjaci koji shvaćaju koliko možemo naučiti od tih malih mudraca - ili, da ih nazovemo njihovim pravim imenom, od vrste Gernumbli gardensi."

"Naši zbilja znaju puno genijalnih psovki," prizna Ron, "ali mislim da su većinu naučili od Freda i Georgea." Odveo je skupinu vještaca u šator, a Luna je dojurila k Harryju.

"Bok, Harry!" pozdravila je.

"Ovaj... zovem se Barny", reče smeteni Harry.

"O, i ime si promijenio?" upita ona vedrim tonom.

"Kako si znala...?"

"Ma, po tvom izrazu lica", pojasnila je.

Luna je, kao i njezin otac, odjenula jarkožutu pelerinu, upotpu-nivši je krupnim suncokretom u kosi. Kad se oko jednom priviklo na kričave nijanse, opći je dojam bio zapravo dražestan. Bar joj na ušima nisu visjele rotkvice.

Xenophilius je, zadubljen u razgovor's nekim poznanikom, propustio razgovor između Lune i Harryja. Oprostivši se od sugovornika, okrenuo se kćeri, koja je pak podigla jedan prst i rekla: "Tatice, vidi -jedan me gnom čak ugrizao!"

"Odlično! Gnomska slina ima nevjerojatno blagotvorno djelovanje!" izjavi gospodin Lovegood, zgrabivši Lunin ispruženi prst da pobliže prouči krvave tragove zubi. "Luna, voljeno moje dijete, ako danas osjetiš da u tebi bukti neki novi dar - neki neočekivani nagon za, primjerice, pjevanjem opere ili deklamiranjem na vodenjeziku - ne zatomluj ga! Možda si ga dobila od Gernumblija!"

Ron, koji se upravo mimoilazio's njima, glasno se nasmijao.

"Neka se Ron samo smije," Luna je spokojno rekla Harryju dok ih je oboje vodio do njihovih mjesta, "ali moj tata je dosta opsežno proučavao magiju Gernumblijar

"Ma da?" odvratio je Harry, koji je davno digao ruke od rasprava o čudnovatim stajalištima Lune ili njezina oca. "Jesi li sigurna da na taj ugriz ne želiš ništa staviti?"

"Ništa se ti ne brini", rekla je Luna, sanjivo cuclajući prst. Odmjerila je Harryja od glave do pete. "Izgledaš elegantno. Upozorila sam tatu da će većina ljudi vjerojatno obući svečane pelerine, ali on vjeruje da na vjenčanja treba doći u bojama sunca, znaš, za sreću."

Luna je odlelujala za ocem, a Ron se vratio's postarijom vješticom koja ga je čvrsto držala za nadlakticu.

Zbog kljunastog nosa, crvenih nateklih očiju i ružičastog šešira's perjem podsjećala je na ozlojeđenog plamenca.

"... i, Ronalde, kosa ti je stvarno preduga, u prvi mah sam mislila da si Ginevra. Merlinove mi brade, što je to Xenophilus Lovegood stavio na sebe? Izgleda kao omlet. A tko si ti?" graknula je na Harryja.

"Joj da, teta Muriel, ovo je naš bratić Barny."

"Opet neki Weasley? Pa vi se množite kao gnomi. A Harryja Pottera nema? Nadala sam se da ću ga upoznati. Mislila sam da ti je prijatelj, Ronalde, nisi se valjda samo hvalisao?"

"Ne... nije mogao doći..."

"Hmm. Uspio se nekako izvući, je li? Znači, nije onako tupav kako izgleda u novinama. Upravo sam mladenki objasnila kako treba nositi moju dijademu", glasno je izvijestila Harryja. "Goblinske izrade, znaš, u mojoj je obitelji već stoljećima. Zgodna je to cura, ali ipak- Francuskinja. No, no, Ronalde, nađi mi dobro sjedalo, već mi je sto sedam godina, ne bih smjela predugo stajati."

Ron je u prolazu znakovito pogledao Harryja. Nije se dosta dugo vratio. Kad su se opet susreli na ulazu, Harry je već rasporedio bar desetak ljudi na njihova mjesta. Šator je sad bio gotovo popunjen, a pred ulazom se prvi put nije protezao red.

"Muriel je ubitačna", reče Ron, brišući čelo rukavom. "Prije je imala običaj vraćati svakog Božića, a onda se, hvala bogu, uvrijedila jer su joj na jednoj večeri Fred i George detonirali smrdobombicu pod stolcem.

Tata uvijek kaže da ih je sigurno izbacila iz oporuke

* fućka se njima, kako su krenuli, uskoro će biti najbogatiji u obitelji... Čovječe", dometnuo je, ubrzano trepući, kad im je žustro prišla Hermiona. "Super izgledaš!"

"Uvijek taj iznenađeni ton", odvrati Hermiona, iako's osmijehom. Odjenula je lepršavu haljinu boje jorgovana's odgovarajućim cipelama visokih potpetica; kosa joj je bila glatka i sjajna. "Tvoja prateta Muriel se ne slaže, sreća sam je gore dok je predavala dijademu Fleur. Rekla je: 'Ajoj, je li to ono bezjačko čedo?' i još je dodala: 'Drži se pogrbljeno i ima premršave gležnjeve'."

"Nemoj to osobno shvaćati, ona vrijeđa sve koje sreće", reče Ron.

"Pričate o Muriel?" upita George, izlazeći iz šatora's Freedom. "Mda, meni je upravo rekla da su mi uši nahero. Stara koza. Ali volio bih da je tetak Bilius još živ; on je na svadbama bio urnebesan."

"Je li to onaj koji je vidio Grozu i umro dvadeset četiri sata poslije?" upita Hermiona.

"Dobro, pred kraj je već bio malo munjen", prizna George.

"Ali prije nego što je pošemerio, bio je duša svake zabave", reče Fred. "Iskapio bi cijelu bocu plamenviskija i odjurio na plesni podij, zadigao pelerinu i počeo izvlačiti bukete cvijeća iz..."

"Da, vidim da je bio premija", reče Hermiona, dok se Harry previjao od smijeha.

"Iz nekog razloga nikad se nije oženio", pripomene Ron.

"Šokirana sam", reče Hermiona.

Toliko su se smijali da su novog uzvanika, tamnokosog mladića velika povijena nosa i gustih crnih obrva, primijetili tek kad je pružio pozivnicu Ronu i, ne skidajući pogled's Hermione, rekao: "Izgledaš predivno."

"Viktore!" zakriještala je ona. Iz ruke joj je ispala mala, perlama ukrašena torbica, udarivši o pod sa začuđujućim treskom za tako sitan predmet. Porumenjevši, Hermiona ju je žurno podigla i rekla: "Nisam znala da ćeš... bože... lijepo te vidjeti... kako si?"

Ronove su uši opet poprimile jarkocrvenu boju. Nakon što je pogledao Krumovu pozivnicu kao da ne vjeruje ni jednoj riječi na njoj, upitao je, znatno glasnije nego što je bilo potrebno: "Otkud ti ovdje?"

"Fleur me pozvala", odvrati Krum, podignutih obrva.

Harry, koji zaista nije imao ništa protiv Kruma, rukovao se's njim. Odveo ga je na njegovo mjesto, smatrajući da bi ga bilo uputno što prije maknuti iz Ronove blizine.

"Tvom prijatelju nije bilo drago što me vidi", reče Krum kad su ušli u već krcati šator. "Ili ti je rođak?" dometnuo je, pogledavši Harryjevu crvenu, kovrčavu kosu.

"Rođak", promumlja Harry. Krum ga, doduše, nije osobito pažljivo slušao. Njegova pojava izazvala je komešanje u mnoštvu, osobito među Veelama: ne viđa se slavni igrač metloboja svaki dan. Dok su ljudi još istezali vratove da ga pogledaju, prolazom su se žurno spustili Ron, Hermiona, Fred i George.

"Ako uskoro ne sjednemo," objasni Fred Harryju, "mladenka će nas pregaziti."

Harry, Ron i Hermiona zauzeli su mjesta u drugom redu, iza Freda i Georgea. Hermiona je još izgledala prilično rumeno, a Ronove uši bile su grimizne. Nakon nekoliko minuta promumljao je Harryju: "Jesi li vidio kakvu si je glupu bradicu pustio?"

Harry je samo neodređeno zagundao.

Topli šator ispunio se treperavim iščekivanjem. Žamor bi tu i tamo presijecale provale uzbuđenog smijeha. Sad su se niz prolaz spuštali gospodin i gospođa Weasley, smiješeći se i domahujući rodbini; gospođa Weasley nosila je novu novcatu ljubičastu pelerinu's odgovarajućim šeširom.

U sljedećem trenutku na ulazu u šator pojavili su se Bili i Charlie, obojica u svečanim pelerinama ukrašenima krupnom bijelom ružom. Fred je zadivljeno zazviždao, a među Veelama je izbilo hihotanje. Kad se mnoštvo utišalo, iz zlatnih balona prolomila se glazba.

"Uuuuu!" rekla je Hermiona, okrećući se na sjedalu da i ona pogleda ulaz.

Okupljene vještice i čarobnjaci jednoglasno su uzdahnuli kad su na prolaz stupili monsieur Delacour i Fleur. Fleur je klizila tlom, dok bi se za monsieura Delacoura moglo reći da je ozareno poskakivao. Odjevena u vrlo jednostavnu bijelu haljinu, Fleur danas začudo nije svojim intenzivnim srebrnastim sjajem sve oko sebe bacala u sjenu - upravo suprotno, njezino je blistanje uljepšalo svako lice's kojom se susrela. Ginny i Gabrielle. obije u zlatnim haljinama, izgledale su još ljepše nego inače. Kad je Fleur napokon došla do mladoženje, na Billovu licu nije bilo ni naznake da je ikad sreo Fenrira Greybacka.

"Dame i gospodo", počeo je jedan pjevuckav glas, nakon čega je Harry's nemalim iznenađenjem pred Billom i Fleur prepoznao onog malog čarobnjaka čuperaste kose koji je vodio Dumbledoreov pogreb. "Okupili smo se danas ovdje da proslavimo sjedinjenje dviju vjernih duša..."

"Da, moja dijadema stvarno je sve krasno zaokružila", začuo se prilično glasan šapat tete Muriel. "Ali moram reći da Ginevrina haljina ipak ima malo predubok dekolte."

Ginny se osvrnula, nestašno se smješkajući, namignula Harryju i brzo opet pogledala pred sebe. Harryjeve misli odlutale su daleko od šatora, vraćajući se u ona poslijepodneva koja je's Ginny provodio u zabačenim dijelovima školskog perivoja. Imao je osjećaj da je otada prošla cijela vječnost; čak je i tada mislio da nešto tako dobro ne može potrajati, da krade sate sreće iz života neke normalne osobe, nekoga tko nije obilježen munjom na čelu...

"Williame Arthure, uzimaš li Fleur Isabelle...?"

U prvom redu, gospođa Weasley i madame Delacour složno su jecale u čipkaste maramice. Po glasnom trubljenju u stražnjem dijelu šatora svi su znali da je i Hagrid posegnuo za jednim iz svoje kolekcije rupčića velikih poput stolnjaka. Hermiona se's osmijehom okrenula prema Harryju; i njoj su oči bile pune suza.

"... tada objavljujem da ste sklopili doživotni savez."

Čuperasti čarobnjak zamahnuo je štapićem visoko iznad Billove i Fleurine glave. Njihove zagrljene prilike okružila je kiša srebrnih zvjezdica. Prvi su zapljeskali Fred i George. Zlatni su se baloni pod svodom rasprsnuli, a iz njih su izletjele rajске ptice i sićušni zlatni zvončići, lebdeći u zraku. Sada se kroz graju u šatoru provlačio i njihov cvrkut i zvonjava.

"Dame i gospodo!" vikne čuperasti čarobnjak. "Molio bih vas da ustanete!"

Svi su ga poslušali, teta Muriel uz glasne prigovore. On ponovno zamahne štapićem. Stolci na kojima su dotad sjedili graciozno su se podigli u zrak, a platneni zidovi šatora nestadoše. Odjednom su stajali pod svodom razapetim preko zlatnih stupova. Na sve strane

pružao se prekrasan pogled na osunčani voćnjak i okolni krajolik. U središtu šatora pojavilo se jezerce od rastaljenog zlata i pretvorilo se u svjetlucavi plesni podij. Lebdeći stolci okružili su male stolove presvučene bijelom tkaninom i meko se spustili na tlo. Prema podiju su već hodali glazbenici u zlatnim jaknama.

"Elegantno", zadovoljno je prokomentirao Ron. K uzvanicima su sa svih strana pohrlili konobari, neki noseći srebrne pladnjeve sa sokom od bundeve, pivoslacem i plamenviskijem, a drugi visoko naslagane pite i sendviče.

"Trebali bismo im otići čestitati!" reče Hermiona, propinjući se na prste da pogleda mjesto gdje su Bili i Fleur nestali u moru čestitara.

"Poslije ćemo", slegnuo je Ron ramenima. Zgrabio je tri pivoslaca's najbližeg pladnja i jedan pružio Harryju.

"Hermiona, uhvati se za mene, ajmo naći stol... Ne tamo! Ni blizu Muriel..."

Ron ih je poveo preko praznog plesnog podija, pogledavajući lijevo i desno: Harry je bio siguran da provjerava gdje je Krum. Dok su hodali na drugi kraj šatora, većina se stolova popunila. Najprazniji je bio jedan za kojim je sjedila samo Luna.

"Smijemo li ti se pridružiti?" obratio joj se Ron.

"O, da", reče ona spokojnim tonom. "Tata je baš otišao predati naš poklon Billu i Fleur."

"Što, doživotnu zalihu gurdikorijena?" upita Ron.

Hermiona je zamahnula nogom da ga tresne ispod stola, ali umjesto njega je pogodila Harryja, koji je zamalo proplakao od boli. Sljedećih nekoliko sekundi nije bio u stanju pratiti razgovor.

Zasvirala je glazba. Bili i Fleur prvi su otišli na plesni podij, praćeni burnim pljeskom. Uskoro je gospodin Weasley na ples poveo madame Delacour, a za njima su došli gospođa Weasley i Fleurin otac.

"Sviđa mi se ta pjesma", izjavila je Luna, njišući se u ritmu glazbe koja je podsjećala na valcer. Nekoliko sekundi kasnije, ustala je i odlelujala na plesni podij, gdje se počela vrtjeti oko svoje osi, zatvorenih očiju i razmahanih ruku.

""Ma ne, stvarno je genijalna", zadržano zamijeti Ron. "S njom nema dosade."

Ubrzo se prestao smiješiti: na Lunino ispražnjeno mjesto sjeo je Viktor Krum. Hermiona je djelovala usplahireno, ali zadovoljno, no činilo se da Krum ovaj put nije došao radi laskanja. Namrgođeno je upitao: "Tko je onaj čovjek u žutom?"

"To je Kenophilus Lovegood, tata jedne naše prijateljice", odvratio je Ron. Njegov ratoborni ton jasno je upozoravao da je smijanje Xenophilusu strogo zabranjeno unatoč očitoj provokaciji. "Ajmo plesati", naglo se obratio Hermioni.

Ustala je, očito ugodno iznenađena. Nestali su u sve većem krkljancu na plesnom podiju.

"Ah, oni su sad skupa?" upita Krum, nakratko pogledavši prema njima.

"Ovaj... moglo bi se tako reći", reče Harry.

"A tko si ti?" upita Krum.

"Barny Weasley."

Rukovali su se.

"Čuj, Barny... poznaš li dobro tog Lovegooda?"

"Ne, tek sam ga danas upoznao. Zašto?"

Krum je mrko gledao u Xenophilusa preko ruba svoje čaše dok je Xenophilus čavrljao's nekoliko vještaca na drugoj strani plesnog podija.

"Evo zašto: da nije Fleurin gost," reče Krum, "iz ovih stopa bih ga pozvao na dvoboj jer se drznuo na prsa staviti taj gadni znak."

"Znak?" upita Harry, također se zagledavši u Xenophilusa. Na prsima mu se presijavalo ono čudno trokutasto oko. "Zašto? Što's njim nije u redu?"

"Grindelwald. To je Grindelvaldov znak."

"Grindelwald... to je onaj crni mag kojeg je Dumbledore pobijedio u dvoboju?"

"Baš taj."

Mišići u Krumovoj čeljusti poskakivali su kao da nešto žvače. Nastavio je: "Grindelwald je pobio puno ljudi. Mog djeda, na primjer. Naravno, u ovoj zemlji nikad nije bio moćan, kažu da se bojao Dumbledorea -'s pravom, kad pogledaš kako je završio. Ali ono" ~ upro je prstom u Xenophilusa - "ono je njegov simbol, odmah sam ga prepoznao: Grindelwald ga je urezao u zid u Durmstrangu dok se tamo školovao. U moje vrijeme, neki idioti su ga prepisivali na svoje knjige i odjeću, valjda da šokiraju druge, da se naprave važni - dok ih mi kojima su obitelji stradale zbog Grindelvalda nismo naučili pameti." Krum je prijeteći zapucketao zglobovima prstiju i prostrijelio Xenophilusa pogledom. Harry je bio zbunjen. Bilo mu je teško povjerovati da je Lunin tata ljubitelj mračnih vještina, a osim toga, činilo se da nitko drugi u šatoru ne prepoznaje trokutasti oblik koji je podsjećao na rune.

"Jesi li... ovaj... sasvim siguran daje to Grindelwaldov...?"

"Ne varam se", hladno odvrati Krum. "Nekoliko godina sam prolazio pokraj tog znaka, dobro ga poznajem."

"Pa, postoji mogućnost", reče Harry, "da Xenophilus i ne zna što taj simbol zapravo znači. Lovegoodovi su ti malo... čudni. Možda ga je negdje našao i pomislio da je to presjek glave gužveljave rogatice ili nešto slično."

"Presjek čega?"

"Čuj, meni su rogatice potpuna nepoznanica, ali znam da on i njegova kći praznike provode u potrazi za njima..."

Harry je imao osjećaj da ne uspijeva Krumu dostojno dočarati Lunu i njezina oca.

"To je ona", pokazao je Lunu, koja je još plesala sama, mašući rukama oko glave kao da se brani od mušica.

"Zašto to radi?" upita Krum.

"Vjerojatno da otjera umolažu", odgovori Harry, prepoznavajući simptome.

Krum je sad već očito mislio da ga Harry zadirkuje. Izvukao je štapić iz pelerine i prijeteći zabubnjao po svom bedru; iz vrška su frcnule iskre.

"Gregorovič!" vikne Harry. Krum se trgnuo, ali ushićenom Harryju bilo je svejedno. Pogled na Krumov štapić osvježio mu je pamćenje: sjetio se kako ga je Ollivander pomno pregledavao prije početka Tromagijskog turnira.

"Što's njim?" sumnjičavo upita Krum. "On je majstor štapića!" "Znam", reče Krum.

Izradio je tvoj štapić! Zato sam i mislio... metloboj..." Krum je izgledao sve sumnjičavije. *

"Kako znaš da je moj štapić izradio Gregorovič?"

"Ma... mislim da sam to negdje pročitao", reče Harry. "U... u nekom navijačkom časopisu", uspaničeno je improvizirao. Uspio je umiriti Kruma.

"Valjda sam zaboravio, nemam običaj pred navijačima govoriti o svom štapiću", reče on.

"Pa... ovaj... a gdje je Gregorovič sad?"

Krum je djelovao zbunjeno.

"Otišao je u mirovinu prije nekoliko godina. Ja sam kupio jedan od posljednjih Gregorovičevih štapića.

Najbolji su... iako, naravno, znam da vi Britanci jako cijenite Ollivandera."

Harry mu nije odgovorio. Pretvarao se da gleda plesače, kao Krum, ali zapravo je napregnuto razmišljao.

Dakle, Voldemort traga za slavnim majstorom čarobnih štapića. Nije bilo nimalo teško pogoditi razlog: sigurno ga muči zašto je Harryjev štapić onako postupio one noći kad je Harryja progonio nebom. Štapić od božikovine's feniksovim perom nadjačao je posuđeni štapić, što Ollivander nije ni predvidio, a kamoli razumio. Hoće li Gregorovič razumjeti? Je li doista vještiji od Ollivandera, zna li možda neke tajne štapića koje su Ollivanderu skrivene?

"Ona cura je jako zgodna", vratio je Krum Harryja natrag u šator. Krum je pokazivao Ginny, koja se upravo pridružila Luni. "Ona ti je isto rođakinja?"

"Aha," reče Harry, odjednom razdražen, "i već ima dečka. Ljubomorani tip. Ko od stijene odvaljen. Ne bi ga bilo pametno naljutiti."

Krum zagunda.

"A koja mi je korist", zapita se on, iskapivši čašu i opet ustajući, od toga što sam međunarodni metlobojac ako su sve zgodne cure već zauzete?"

Udaljio se dugim korakom. Harry je uzeo jedan sendvič's pladnja konobara koji je upravo prošao pokraj njega i krenuo u obilazak krcatog plesnog podija. Htio je pronaći Rona da mu ispriča što je saznao o Gregoroviču, ali odustao je vidjevši da pleše's Hermionom

nasred podija. Naslonio se na zlatni stup i zagledao se u Ginny, koja je sad plesala's Fredovim i Georgeovim prijateljem Leejem Jordanom, nastojeći suspregnuti ljutnju zbog obećanja koje je dao Ronu.

Ovo mu je bila prva svadba u životu pa nije znao po čemu se sve čarobnjačko slavlje razlikuje od bezjačkog, iako je bio prilično siguran da na potonjemu ne bi vidio vjenčanu tortu ukrašenu dvjema figurama feniksa koje pri rezanju prhnu u zrak, a kamoli boce šampanjca koje same lebde kroz mnoštvo. Mračilo se, pod svodom osvjetljenim lebdećim zlatastim lampionima sjatili su se noćni leptiri, a zabava je postajala sve pustopašnija. Fred i George odavno su nestali u mraku's dvije Fleurine sestrične; Charlie, Hagrid i zdepasti čarobnjak sa sploštenim ljubičastim šeširićem na glavi pjevali su "Junaka Odu" u jednom kutu.

Tumarajući kroz gomilu u pokušaju da izbjegne pijanog Ronova strica koji je uporno pokušavao ustanoviti je li Harry njegov sin, Harry je za jednim stolom zamijetio osamljenog starog čarobnjaka. Zbog oblaka sijede kose usred kojega se ugnijezdio fes izjeden moljcima, starac je podsjećao na prezreli maslačak. Odnekud mu je bio poznat: napregnuvši vijuge, Harry je iznenada shvatio da je to Elphas Doge, član Reda feniksa i autor Dumbledoreove osmrtnice.

Harry mu priđe.

"Smijem li sjesti?"

"Jasno, jasno", reče Doge. Imao je prilično visok, sipljiv glas.

Harry se nagnuo bliže.

"Gospodine Doge, ja sam Harry Potter."

Doge je iznenađeno udahnuo.

"Dragi mladiću! Arthur mije rekao da ste ovdje, ali prerušeni... jako mije drago, počašćen sam!"

Uzbuđeni Doge je Harryju natočio čašu šampanjca.

"Pomišljao sam da vam napišem pismo", šapnuo je, "nakon Dumbledoreove... kakav šok... i za vas, siguran sam..."

Dogeove sitne oči nenadano se ispuniše suzama.

"Pročitao sam osmrtnicu koju ste napisali za Dnevni prorok", reče Harry. "Nisam znao da ste tako dobro poznavali profesora Dumbledorea."

"Bolje od ikoga", potvrdi Doge, brišući oči ubrusom. "U svakom slučaju sam ga poznao najdulje, ne računamo li Aberforth - a ljudi iz nekog razloga nikad ne računaju Aberforth."

"Kad smo već kod Dnevnog proroka... Ne znam jeste li to pročitali, gospodine Doge...?"

"Dragi moj mladiću, zovite me Elphias."

"Elphias, ne znam jeste li vidjeli onaj intervju o Dumbledoreu koji im je dala Rita Skeeter?"

Doge je pocrvenio od ljutnje.

"O da, Harry, pročitao sam ga. Ta žena, ili da budem precizniji, ta strvinarka, naprosto me izludila zahtjevima za razgovorom. Sramim se što moram priznati da sam u jednom trenutku izgubio živce i nazvao je pastrvom koja svuda zabada svoj nos, što je, kao što ste vjerojatno primijetili, završilo objedama na račun mog mentalnog zdravlja."

"Pa, u tom intervjuu", nastavi Harry, "Rita Skeeter je dala naslutiti da se profesor Dumbledore u mladosti bavio mračnim vještinama."

"Ne vjerujte joj ni riječi!" smjesta odvrati Doge. "Ni riječi, Harry! Ne dopustite da vam išta okalja uspomenu na Albusa Dumbledore!"

Gledajući Dogeovo gorljivo, bolećivo lice, Harry nije osjetio smirenje nego, naprotiv, još veću frustraciju. Zar Doge stvarno misli da je to tako lako, da Harry jednostavno može odabrati u čiju će verziju događaja povjerovati? Zar on ne shvaća da Harry mora biti potpuno siguran, da mora znati sve?

Činilo se da je Doge ipak možda naslutio ponešto od Harryjevih osjećaja, jer je zabrinuta izraza lica brzo rekao: "Harry, Rita Skeeter je jedna grozna..."

' li

Prekinuo ga je prodoran, graktav glas.

"Rita Skeeter? Joj, obožavam je, čitam sve što napiše!"

Harry i Doge podigli su pogled i pred sobom ugledali tetu Muriel's čašom šampanjca u ruci. Perje na njezinu šeširu živahno je treperilo. "Znate, napisala je knjigu o Dumbledoreu!"

"Zdravo, Muriel", reče joj Doge. "Da, baš smo razgovarali o..."

"Hej, ti! Daj mi svoj stolac, imam sto sedam godina!"

Jedan crvenokosi pripadnik obitelji Weasley uzbunjeno je skočio na noge. Teta Muriel je's iznenađujućom lakoćom podigla stolac, postavila ga između Dogea i Harryja i udobno se smjestila.

"Zdravo još jedanput, Barry, ili kako se već zoveš", obrati se ona Harryju. "No da, što si ono govorio o Riti Skeeter, Elphias? Znaš da je napisala Dumbledoreovu biografiju? Jedva čekam da je pročitam, ne smijem zaboraviti poslati narudžbu u Krasopis i bugaćicu!"

Doge se ukočio i uozbiljio, ali teta Muriel je mirno ispila šampanjac i pucketanjem koščatih prstiju od najbližeg konobara zatražila da joj natoči još. Otpila je dug gutljaj, podrignula se i rekla: "Stvarno ne razumijem zašto se držite kao dvije punjene žabe! Prije nego što se preobrazio u poštovanog, uzornog člana društva i ostale koještarije, o Albusu se svašta pričalo!"

"To su podmetanja neobaviještenih", reče Doge, zacrvenjevši se poput rajčice.

"Od tebe drugo ne bih ni očekivala, Elphias," kreštavo se nasmije Muriel, "primijetila sam da si dosta brzo prešao preko nekih sumnjivih detalja u onoj svojoj osmrtnici!"

"Žao mi je što tako misliš", reče Doge, još hladnije nego prije. "Uvjeravam te da sam pisao od srca."

"Ma svi znamo da si obožavao Dumbledorea; ti bi mislio daje on svetac sve i da se dokaže da je ubio onu svoju sestru hrkanicu!"

"Muriel!" uzvikne Doge.

Harryjevim prsima proširila se studen za koju posve sigurno nije bio odgovoran ledeni šampanjac.

"Kako to mislite?" obrati se on Muriel. "Tko kaže da mu je sestra bila hrkanica? Mislio sam da je imala neku kroničnu bolest?"

"E, tu si se prevario, Barry!" reče teta Muriel, očito uživajući u učinku svojih riječi. "I uostalom, zašto bi ti išta znao o tome? Dušo draga, to se dogodilo davno, kad na tebe još nitko nije ni pomišljao, a činjenica je da ni mi koji smo u to vrijeme već bili živi nikad nismo doznali što se doista dogodilo. Zato jedva čekam da pročitam što je otkrila Skeeterica! Dumbledore je dugo tajio tu svoju sestru."

"Laž!" sipljivo reče Doge. "Bezočna laž!"

"Nikad mi nije rekao da mu je sestra bila hrkanica", neoprezno reče Harry, i dalje osjećajući studen u kostima.

"A zašto bi, pobogu, on to tebi rekao?" zakriješti Muriel, malo se zanjihavši na stolcu u pokušaju da bolje pogleda Harryja.

"Rekao bih da je i više nego očito", poče Elphias, glasom prožetim emocijama, "zašto Albus nikad nije spominjao Arianu. Njezina ga je smrt tako pogodila..."

"Zašto je nikad nitko nije vidio, Elphiase?" grakne Muriel. "Zašto većina nas nije znala za njezino postojanje dok iz one kuće nisu iznijeli lijes da je pokopaju? Gdje je bio sveti Albus dok je Ariana čamila u zaključanom podrumu? Glumio je genija u Hogwartsu, baš mu se fućkalo što mu se događa u kući!"

"Kako to mislite, u zaključanom podrumu?" upita Harry. "Što to govorite?"

Doge je izgledao zdvojno. Teta Muriel se opet kreštavo nasmijala i odgovorila Harryju.

"Dumbledoreova majka bila je zastrašujuća žena, jednostavno zastrašujuća. Bezjačkog porijekla, iako sam čula da je to tajila..."

"Nikad to nije tajila! Kendra je bila krasna žena", šapnuo je Doge ojađeno, no teta Muriel se nije obazirala na njega.

"... ponosna, prava tiranka, sigurno je bila zgrožena što je rodila hrkanicu..."

"Ariana nije bila hrkanica!" prošti Doge.

"To ti kažeš, Elphiase, ali objasni mi onda zašto nikad nije pohađala Hogvarts!" odbrusi teta Muriel. Opet se obratila Harryju. "U naše vrijeme, hrkane se često prešućivalo, iako su Dumbledoreovi zbilja pretjerali ako su malu djevojčicu zatočili u kući i pravili se da ne postoji..."

"Opet ti ponavljam, nije se to dogodilo!" reče Doge, ali teta Muriel bila je nezadrživa. Nastavila je objašnjavati Harryju.

"Hrkane se obično šalje u bezjačke škole i potiče da se uključe u bezjačku zajednicu... što je mnogo obzirnije nego da im se pokušava pronaći mjesto u čarobnjačkom svijetu, gdje su uvijek građani drugog reda; ali naravno, Kendra Dumbledore ne bi svoju kćer ni u ludilu pustila u bezjačku školu..."

"Ariana je bila osjetljiva!" očajno će Doge. "Bila je preslabog zdravlja da bi..."

"... smjela izaći iz kuće?" nasmije se Muriel. "A ipak je nikad nisu odveli u Sveti Mungo niti su pozvali vidara da je pregleda!"

"Ma stvarno, Muriel, otkud ti možeš znati..."

"Za tvoju informaciju, Elphiase, moj bratić Lancelot je u to vrijeme bio vidar u Svetome Mungu, i u najvećem je povjerenju mojima rekao da Ariana tamo nikad nije bila. Lancelot je smatrao da je to jako sumnjivo!"

Doge je izgledao kao da će svaki čas briznuti u plač. Teta Muriel, koja se očito odlično zabavljala, zapucketala je prstima tražeći još šampanjca. Harry je tupo mislio kako su i njega Dursleyjevi svojevremeno ušutkavali, skrivali, držali pod ključem kao da je zločinac, sve zato što je čarobnjak. Je li Dumbledoreova sestra istu sudbinu doživjela iz suprotnog razloga: zatočena zato što nije posjedovala dar magije? I je li ju Dumbledore doista prepustio njezinoj sudbini i otišao u Hogvarts da se tamo razmeće svojom darovitošću i ge-nijalnošću?

"E sad, da Kendra nije umrla prva," nastavila je Muriel, "rekla bih da je sama dokrajčila Arianu..."

"Kako možeš, Muriel?" zavapi Doge. "Majka da ubije vlastitu kćer? Razmisli što govoriš!"

"Ako je ta majka bila sposobna kćer godinama držati zaključanu, zašto ne?" slegne teta Muriel ramenima.

"Ali, kao što rekoh, ne uklapa se, jer je Kendra umrla prije Ariane... iako nitko nikad nije saznao od čega..."

"Ma nema sumnje da ju je ubila Ariana", prezirno će Doge, hrabro mijenjajući taktiku. "Zašto ne?"

"Da, Ariana je možda u očaju pokušala pobjeći i pritom u borbi ubila Kendru", zamišljeno prihvati teta Muriel. "Samo ti vrti glavom, Elphiase! Bio si na Arianinu sprovodu, zar ne?"

"Da, jesam", potvrdi Doge. Usne su mu podrhtavale. "I ne sjećam se tužnije prigode. Albusu je srce bilo slomljeno..."

"Ne samo srce. Nije li Aberforth usred ceremonije Albusu razbio nos?"

Ako je Doge dotad izgledao zgroženo, sad se činilo da mu je Muriel zabila nož u leđa. Ona se pak glasno nasmijala i otpila nov gutljaj šampanjca, polijevajući se po bradi.

"Otkud...?" protisne Doge.

"Mama mi je bila dobra sa starom Bathildom Bagshot", sretno odvratila teta Muriel. "Prisluškivala sam na vratima dok je Bathilda sve opisivala mami. Tučnjava pokraj lijesa! Bathilda je rekla da je Aberforth vikao kako je Albus kriv za Arianinu smrt i onda ga je odalamio. Prema Bathildi, Albus se uopće nije branio, što je već samo po sebi čudno, jer je Albus mogao uništiti Aberforthu u dvoboju i ruku vezanih na leđima."

Muriel je nastavila pijuckati šampanjac. Koliko je prepričavanje starih skandala nju ushitilo, toliko je Doge bio zgrožen. Harry nije znao što da misli, u što da povjeruje: želio je čuti istinu, ali Doge je samo sjedio i neuvjerljivo blejao o Arianinoj boležljivosti. Harryju je bilo teško povjerovati da se Dumbledore ne bi usprotivio takvoj okrutnosti u vlastitoj kući, ali nešto je u cijeloj toj priči nedvojbeno bilo vrlo čudno.

"I reći ću vam još nešto", reče Muriel, spuštajući čašu uz blago štućanje. "Mislim da je Bathilda sve izbrbljala Riti Skeeter. Sve one aluzije u Skeeteričinu intervjuu o važnom izvoru bliskom Dumbledoreu - pa ona je tamo bila cijelog Arianina života, sve se uklapa!"

"Bathilda nikad ne bi razgovarala's Ritom Skeeter!" šapne Doge.

"Bathilda Bagshot?" upita Harry. "Autorica Povijesti magije?"

Harryju je to ime bilo poznato's korica jednog njegova, morao je priznati, rijetko otvaranog udžbenika.

"Da", uhvatio se Doge za Harryjevo pitanje kao utopljenik za slamku. "Iznimno nadarena povjesničarka magije i Albusova stara prijateljica."

"Čujem da je totalno posenilila", raspoloženo dometne teta Muriel.

"Ako je to istina, još je sramotnije što ju je Skeeterica tako iskoristila," reče Doge, "a osim toga, onda se doista ne možemo pouzdati u išta od onoga što joj je Bathilda možda rekla!"

"O, postoje načini da se dobiju točna sjećanja, a sigurna sam da ih Rita Skeeter sve zna", odvratila teta Muriel.

"Ali čak i ako je Bathilda potpuno pobevala, sigurno još ima stare fotografije, možda čak i pisma.

Poznavala je Dumbledoreove godinama... Rekla bih da bi zbog toga vrijedilo otići u Godricov Dol."

Harry se zagrcnuo upravo otpijenim gutljajem pivoslaca. Dok ga je Doge lupao po leđima, Harry je kašljao i suznim očima gledao tetu Muriel. Čim je opet mogao kontrolirati glas, upitao je: "Bathilda Bagshot živi u Godricovu Dolu?"

"O da, već cijelu vječnost! Dumbledoreovi su se doselili nakon Percivalova odlaska u zatvor, a ona im je bila susjeda."

"Dumbledoreovi su živjeli u Godricovu Dolu?"

"Da, Barry, kao što upravo rekoh", odvratila teta Muriel zajedljivo.

Harry se osjećao iscrpljeno, prazno. Dumbledore nijednom u posljednjih šest godina nije Harryju spomenuo da su svojevremeno obojica živjeli u Godricovu Dolu, niti da su tamo izgubili svoje bližnje. Zašto? Jesu li Lily i James pokopani blizu Dumbledoreove majke i sestre? Je li Dumbledore posjećivao njihove grobove, možda usput prolazeći pokraj groba Lily i Jamesa? I nikad to nije spomenuo Harryju... nikad mu se nije udostojio reći...

Harry nikome, pa ni samom sebi, ne bi bio u stanju objasniti zašto mu je to tako važno, no za njega je Dumbledoreovo prešućivanje sličnih iskustava i zajedničkog mjesta prebivališta bilo ravno laži. Tupo je zurio pred sebe, gotovo i ne primjećujući što se događa, shvativši da se Hermiona vratila iz rasplesane gomile tek kad je privukla stolac da sjedne pokraj njega.

"Jednostavno više ne mogu plesati", rekla je zadihano, izuvajući cipelu i masirajući taban. "Ron je otišao po još pivoslaca. Čudno, primijetila sam da Viktor Ijutito odlazi od Lunina tate, kao da su se svađali..." Spustila je glas, zureći u njega. "Harry, jesi li dobro?"

Harry nije znao odakle da počne. U sljedećem trenutku to više nije ni bilo važno, jer je kroz šatorski svod iznad plesnog podija propalo veliko stvorenje srebrnaste boje. Graciozni, blistavi ris's lakoćom se dočekaao na noge u moru zaprepaštenih plesača. Glave su se okretale, najbliži plesači komično su se ukočili. A patronusova usta širom su se otvorila i dubokim, odmjerenim glasom Kingsleyja Shacklebolta razgovijetno rekla:

"Ministarstvo je palo. Scrimgeour je mrtav. Dolaze."

GLAVA DEVETA

Skrovište

Sve se rasplinulo, naglo usporilo. Isukavši štapiće, Harry i Hermiona skočili su na noge. Mnogima je tek sad počelo svitati da se dogodilo nešto neobično; pojedine glave još su se okretale prema srebrnoj mački koja je već nestajala. Oko mjesta gdje je doskočio patronus u ledenim se valovima širila tišina. A onda se prolomio vrisak.

Harry i Hermiona poletješe u uspaničenu gomilu. Svatovi su bježali na sve strane, mnogi se dezaparatiirajući na licu mjesta. Jazbina više nije imala čarobnu zaštitu.

"Rone!" vikala je Hermiona. "Rone, gdje si?"

Dok su se probijali kroz gomilu na plesnom podiju, Harry je vidio da se u mnoštvu pomaljavu zakukuljene, maskirane prilike. Spazio je Lupina i Tonks's podignutim štapićima, čuo da oboje viču: "Protega!" Posvuda je odjekivao isti uzvik...

"Rone! Rone!" vikala je Hermiona, gotovo u suzama zbog prestravljene mase koja je Harryja i nju nosila amo-tamo: Harry ju je uhvatio za ruku da se ne razdvoje, a u istom trenutku iznad glava im je prohujao mlaz svjetlosti, zaštitna čarolija ili nešto zlokobnije, to nije znao...

Najednom se pokraj njih stvori Ron, uhvativši Hermionu za drugu ruku. Harry osjeti da se Hermiona okreće na peti; vid i sluh otkazali su pod pritiskom tmine; jedino čega je bio svjestan bila je Hermionina ruka koja ih je kroz sabijeni prostor i vrijeme odvlačila od Jazbine, od nadolazećih smrtonoša, možda čak od samog Voldemorta...

"Gdje smo?" začu se Ronov glas.

Harry otvori oči. U prvi je mah pomislio da uopće nisu pobjegli sa svadbe: i dalje su bili okruženi ljudima. "Tottenham Court Road", zadihano odvrati Hermiona. "Hodajte, samo hodajte, moramo negdje naći zaklon da se presvučete."

Harry ju je poslušao. Napola su hodali, napola trčali širokom, mračnom ulicom, s obje strane opasanom zatvorenim trgovinama. Iznad njih treperile su zvijezde, pokraj njih promicali noćni šetači. U blizini je protutnjao dvokatni autobus, a grupica veselih gostiju jednog puba iskolacila je oči ugledavši Harryja i Rona u svećanim pelerinama.

"Hermiona, nemamo se u što presvući", potužio joj se Ron kad mu se jedna mlada žena počela glasno smijati.

"Zašto se nisam sjetio ponijeti Plašt nevidljivosti?" reče Harry, u sebi proklinjući vlastitu glupost. "Prošle godine sam ga uvijek nosio sa sobom i..."

"Ne brinite se, ponijela sam i Plašt i odjeću za obojicu", prekine ga Hermiona. "Samo se pokušajte prirodno ponašati dok... ovo će poslužiti."

Povela ih je u sporednu uličicu i potom u zaklon jednog sjenovitog odvojka.

"Kad kažeš da si ponijela Plašt i odjeću..." počeo Harry, zbunjeno se mršteći, jer Hermiona nije kod sebe imala ništa osim torbice ukrašene perlama po kojoj je u tom trenutku kopala.

"Da, evo ih", reče Hermiona i naočigled potpuno zaprepaštenih Harryja i Rona, iz torbice izvuče traperice, majicu, smeđe čarape i, naposljetku. Plašt nevidljivosti.

"Kako si, dovraga..."

"Neopaziva čarolija proširivanja", reče Hermiona. "Komplicirana je, ali mislim da sam je dosta dobro izvela; u svakom slučaju, uspjela sam u nju utrpati sve što nam treba." Kad ju je protresla, krhka je torbica zaklepetala kao brodski kontejner kojim se kotrlja povelik broj stvari. "Kvragu, to su sigurno knjige", rekla je, zavirujući unutra. "A baš sam ih bila lijepo rasporedila po temama... no, što se tu može... Harry, uzmi Plašt nevidljivosti. Rone, brzo se presvući..."

"Kad si sve to stigla?" upitao ju je Harry dok je Ron skidao pelerinu.

Poznata ulica u centru Londona.

"Rekla sam ti u Jazbini, najvažnije stvari sam spakirala prije nekoliko dana, znaš već, za slučaj da moramo brzo pobjeći. Tvoj sam ruksak spakirala jutros, Harry, nakon što si se presvukao, i isto ga spremila unutra... imala sam neki predosjećaj..."

"Ti si čudo prirode, časna riječ", reče Ron, pružajući joj smotanu pelerinu.

"Hvala", odvrati Hermiona's malim smiješkom na usnama. Ugurala je pelerinu u torbicu. "Harry, molim te, navuci već jednom taj Plašt!"

Harry se ogrnuo plaštem i prebacio ga preko glave, smjesta postajući nevidljiv. Tek je sad počeo uvidati što se doista dogodilo.

"Ostali... ljudi na svadbi..."

"Ne možemo se sad gristi zbog toga", šapne Hermiona. "Harry, tebe traže, a ako se vratimo, samo ćemo ostale dovesti u još veću opasnost."

"Ima pravo", ubaci se Ron, koji kao da je pogodio da se Harry sprema na prepirku iako mu nije vidio lice.

"Većina članova Reda je tamo, oni će čuvati ostale."

Harry je kimnuo, sjetio se da je nevidljiv i dodao: "Da." No čim je pomislio na Ginny, osjetio je da mu strah izjeda želudac poput kiseline.

"Idemo, mislim da nam je bolje da se nigdje ne zadržavamo", reče Hermiona.

Vratili su se u sporednu uličicu, a onda opet izbili na glavnu cestu. Na drugoj strani ulice pločnikom je krivudalo nekoliko raspjevanih muškaraca.

"Čisto znatiželje radi, zašto baš Tottenham Court Road?" upita Ron Hermionu.

"Pojma nemam, jednostavno mi se pojavila u glavi, ali uvjerena sam da smo sigurniji u svijetu bezjaka, ne bi očekivali da pobjegnemo ovamo."

"Istina," složi se Ron, osvrćući se, "ali zar se ne osjećaš nekako... izloženo, na udaru?"

"A kamo bi ti otišao?" upita Hermiona. Lecnula se začuvši zvižduke muškaraca preko puta. "Ne možemo baš unajmiti sobe u Šupljem kotliću, zar ne? Grimmauldov trg također otpada, zbog Snapea..."

pretpostavljam da bismo mogli otići u kuću mojih roditelja, iako se ne bih začudila da i nju provjere... Joj, da bar već jednom umuknu!"

"Kako si, srce?" vikao je najpijaniji muškarac na drugoj strani ulice. "Jesi za piće? Nogiraj crvenka i dođi na pivo's nama!"

"Ajmo negdje sjesti", brzo je rekla Hermiona jer je Ron već otvarao usta da mu uzvrat. "Evo, ovo je dobro, ulazite!"

Našli su se u malom i zapuštenom kafiću koji je radio cijelu noć. Stolovi od pleksiglasa svi do jednoga bijahu prekriveni tankim slojem masnoće, ali bar su bili jedini gosti u lokal. Harry se prvi zavukao u separe. Ron je sjeo pokraj njega i sučelice Hermioni, koja je krajnje nevoljko okrenula leđa ulazu, svako malo pogledavajući preko ramena kao da je muči tik. Harryju se nikako nije sviđalo što su stali; kretanje je bar stvaralo iluziju da imaju neki cilj. Skriven pod Plaštem, osjetio je da prestaje djelovanje višesokovnog napitka i da mu ruke poprimaju normalnu dužinu i oblik. Izvadio je naočale iz džepa i stavio ih na nos.

Nešto kasnije Ron je rekao: "Znate što, uopće nismo daleko od Supljeg kotlića, pa to je u Charing Crossu..."

"Rone, ne smijemo!" smjesta ga prekine Hermiona. "Ne zbog noćenja, nego da saznamo što se događa!"

"Znamo što se događa! Voldemort je preuzeo vlast nad Ministarstvom, što još trebamo znati?" "Dobro, dobro, samo kažem!"

Zavladala je napeta tišina. Do stola se bezvoljno došetala konobarica koja nije prestajala prevrtati žvakaću gumu u ustima: Hermiona je naručila samo dva cappuccina, a nevidljivi Harry ostao je bez pića kako ne bi privukli neželjenu pozornost. U kafić su ušla dva mišićava radnika i zavukla se u susjedni separe. Hermiona je spustila glas do šapta.

"Predlažem da nađemo mirno mjesto za aparaciju i odemo negdje izvan grada. Kad se smjestimo, poslat ćemo poruku Redu."

"Znači li to da i ti možeš javljati poruke putem patronusa?" upita Ron.

"Vježbala sam, mislim da ću moći", reče Hermiona. "Dobro, pod uvjetom da ih to ne uvali u probleme, iako su ih dosad možda ionako već sve pohapsili. Bože, ovo je odvratno".

požalio se Ron nakon prvog gutljaja zapjenjene, sivkaste tekućine. Čula ga je i konobarica, ošinuвши ga otrovnim pogledom na putu prema novim gostima. Krupniji radnik, plavokos i, sad kad ga je Harry bolje pogledao, doista gorostasani tip, mahnuo joj je da ode. Uvrijeđena konobarica zablenu se u njega.

"Ma ajmo. Ne želim piti ove splačine", reče Ron. "Hermiona, imaš li bezjački novac za plaćanje računa?"

"Da, podigla sam sav novac sa svoje stambene štednje prije dolaska u Jazbinu. Kladam se da je sav sitniš pao na dno", uzdahne Hermiona, posežući za torbicom ukrašenom perlama.

Dvojica radnika napravila su identičnu kretnju, koju je nesvjesno ponovio i Harry: sva su trojica isukala čarobne štapiće. Ron, koji je shvatio što se događa's nekoliko sekundi zakašnjenja, bacio se preko stola i gurnuo Hermionu u stranu, obarajući je na klupu. Čarolije smrtonoša raznijele su zid od keramičkih pločica pred kojima je još trenutak prije bila Ronova glava. Nevidljivi Harry je zaurlao: "Omami!"

Mlaz crvene svjetlosti krupnog je plavokosog smrtonošu pogodio u lice. Izvrnuo se na bok, onesviješten. Ne znajući odakle je došla ta čarolija, njegov je kompanjon opet zapucao na Rona: iz vrška štapića izletjeli su sjajni crni konopci, stežući Rona od glave do pete. Konobarica je vrisnula i potrčala prema vratima. Harry ispali novu čaroliju na smrtonošu iskrivljena lica koji je sputao Rona. Promašila ga je i odbila se od prozora, pogađajući konobaricu i rušeći je na pod nadomak vratima.

"Expulso!" zaurla smrtonoša. Stol pred Harryjem je eksplodirao: silina udara odbacila gaje na zid, izbijajući mu štapić iz ruke. Osjetio je da mu Plašt spada.

"Petrificus totalus!" vrisnula je skrivena Hermiona. Smrtonoša je poput kipa tresnuo u lokvu kave na podu, drobeći tijelom krhotine razbijenih šalica i stola. Hermiona se izvukla ispod klupe. Drhteći od glave do pete, počela je otresati komadiće staklene pepeljare iz kose.

"D-diffindo", promucala je, uperivši štapić u Rona. Zaurlao je od boli kad mu je zarežala traperice na koljenu, ostavljajući duboku posjekotinu. "Joj, Rone, oprost, ruka mi se trese! Diffindo!"

Prerezani konopci pali su na pod. Ron se osovio na noge, mašući rukama da pokrene cirkulaciju. Harry je podigao štapić i kroz nastali krš probio se do klupe na koju se prevalio krupni plavokosi smrtonoša.

"Trebao sam ga prepoznati, bio je prisutan kad je poginuo Dumble-dore", reče on. Tamnokosog je smrtonošu nogom preokrenuo na leđa; muškarčev pogled letio je između Harryja, Rona i Hermione.

"To je Dolohov", reče Ron. "Sjećam ga se sa starih tjeratica. Mislim da se ovaj veliki zove Thorfinn Rowle."

"Ma pusti njihova imena!" reče Hermiona's natruhom hysterije u glas. "Kako su nas našli? Što ćemo sad?"

Njezina panika Harryju je, paradoksalno, pomogla da razbistri misli.

"Zaključaj vrata", reče joj. "Rone, ti ugasi svjetla."

Spustio je pogled na paraliziranog Dolohova, napeto razmišljajući. Brava je škljocnula, a kafić je uz pomoć Ronova deluminatora utonuo u mrak. Harry je čuo kako ljudi koji su ranije prostački dobacivali Hermioni sad nešto dovikuju nekoj drugoj djevojci.

"Što ćemo's njima?" šapne Ron Harryju kroz mrak. Još tišim glasom dometne: "Da ih ubijemo? Oni se ne bi dvoumili. I sad su dali sve od sebe."

Hermiona je zadrhtala i ustuknula. Harry je odmahnuo glavom.

"Samo im moramo izbrisati sjećanja", reče on. "To je bolje, skrenut će ih's traga. Da ih ubijemo, bilo bi očito da smo prošli ovuda."

"Ti si šef", reče Ron, zvučeći kao da mu je pao kamen sa srca. "Ali nikad prije nisam bacao čaroliju za brisanje pamćenja."

"Ni ja," reče Hermiona, "ali teoriju znam."

Duboko je udahnula da se smiri i potom štapić uperila u Dolo-hovljevo čelo: "Obliviate."

Dolohovljeve oči smjesta su izgubile oštrinu i postale pospane.

"Genijalno!" reče Harry, tapšući je po leđima. "Sredi drugoga i konobaricu dok Ron i ja pospremamo."

"Pospremamo?" upita Ron, ogleđavajući se po djelomično uništenom kafiću. "Zašto?"

"Ne misliš da bi se mogli zapitati što se dogodilo ako se probude i nadu u lokalnu koji izgleda kao da ga je netko dignuo u zrak?"

"Joj da..."

Ron je teškom mukom izvukao čarobni štapić iz džepa. "Hermiona, nije ni čudo da ga ne mogu dohvatiti kad si mi spakirala stare traperice, pretijesne su."

"Najdublje se ispričavam", sikne Hermiona. Dok je vukla konobaricu izvan vidokruga prozora, Harry je čuo kako gundđa gdje si Ron može zabiti svoj štapić.

Kad su kafić vratili u prvotno stanje, podigli su smrtonoše natrag u njihov separe i podbočili ih da sjede sučelice jedan drugome.

"Ali kako su nas pronašli?" upita Hermiona, gledajući nepomične muškarce. "Kako su znali gdje smo?" Okrenula se Harryju.

"Što... što ako još imaš Trag na sebi, Harry?"

"Nemoguće", reče Ron. "Trag nestaje čim postaneš punoljetan, to je čarobnjački zakon, odraslu je osobu nemoguće obilježiti."

"Koliko je tebi poznato", napomene Hermiona. "Što ako su smrtonoše našli način da obilježe sedamnaestogodišnjaka?"

"Ali Harry u posljednja dvadeset četiri sata nije bio ni blizu nekog smrtonoše. Tko je mogao opet baciti Trag na njega?"

Hermiona nije odgovorila. Harry se osjećao zaraženo, okaljano: zar su ih smrtonoše doista tako pronašli?

"Ako se ja ne smijem služiti magijom, a vi se ne smijete služiti magijom u mojoj blizini a da pritom ne odate naš položaj..." počeo on.

"Nećemo se razdvajati!" odlučno ga prekine Hermiona.

"Moramo pronaći sigurno skrovište", reče Ron. "Da stignemo o svemu dobro razmisliti."

"Grimmauldov trg", reče Harry.

Oboje je zinulo.

"Ne budi smiješan, Harry, Snape može ući u kuću!"

"Ronov tata kaže da su postavili uroke protiv njega - a čak i da zakažu," nastavio je kad se Hermiona opet usprotivila, "što onda? Vjeruj mi, ništa mi ne bi bilo draže nego da naletim na Snapea!"

'Ali...'

"Hermiona, što nam drugo preostaje? To nam je najbolje rješenje. Snape je samo jedan smrtonoša. Ako sam i dalje obilježen Tragom, ionako će nas proganjati horde smrtonoša kamo god da pođemo."

Na to nije imala odgovor, iako je izgledala kao da bi silno voljela pronaći neki protuargument. Dok je ona otključavala vrata kafića, Ron je pritisnuo deluminator da opet upali svjetlo. Kad je Harry nabrojio do tri, skinuli su čarolije sa sve tri žrtve, ali tek što su se konobarica i smrtonoše stali sneno meškoljiti, Harry, Ron i Hermiona okrenuli su se na peti i još jedanput nestali u tmini koja je stezala poput škripa.

Nekoliko sekundi kasnije, Harryjeva su se pluća zahvalno ispunila zrakom. Otvorio je oči. Stajali su nasred poznatog malog i neuglednog trga. Nad njih su se sa svih strana nadvijale visoke, trošne kuće. Budući da su točnu adresu dobili od Dumbledorea dok je bio čuvar tajne, jasno su vidjeli i kuću na broju dvanaest. Pohitali su prema njoj, svakih nekoliko metara provjeravajući da ih netko ne slijedi ili promatra. Uz kamene stube popeli su se trčecim korakom. Harry je štapićem kucnuo po ulaznim vratima. Nakon niza metalnih škljocaja i štropotanja lanca, vrata su se škripavo otvorila, a oni su žurno prešli prag.

Čim je Harry zatvorio vrata, predvorje su treperavom svjetlošću obasjale starinske svjetiljke na plin. Sve je bilo onako kako se Harry sjećao: sablasno, puno paučine i čudnih sjena koje su bacale odrubljene glave kućnih vilenjaka na zidu stubišta. Dugi, tamni zastori skrivali su portret Siriusove majke. Red je remetio samo prevrnuti stalak za kišobrane u obliku trolove noge, kao da ga je Tonks ponovo srušila.

"Mislim da je ovdje netko bio", šapne Hermiona, pokazujući stalak.

"Mogao se prevrnuti i dok se Red iseljavao", promrmlja Ron.

"A gdje su ti uroci koje su postavili protiv Snapea?" upita Harry.

"Možda se aktiviraju samo u slučaju njegovog dolaska", reče Ron.

Ipak su sve troje ostali stajati na otiraču za cipele, leđima okrenuti vratima, strepeći od pravog ulaska u kuću.

"Pa, ne možemo tu zauvijek ostati", zaključio Harry i zakoračio naprijed.

"Severus Snape?"

Kroz tamu se pronio šapat Divljookog Moodyja. Sve su troje skočili unatrag od straha. "Nismo Snape!" protisne Harry, no nešto ga je već okrnulo poput hladnog propuha. Odjednom nije mogao progovoriti jer mu se jezik smotao, ali prije nego što ga je stigao opipati, opet se odmotao.

Isto su doživjeli i ostali. Ron je grcao kao da će povratiti; Hermiona je zamucala: "To je's-sigurno b-bila kletva za v-vezanje jezika koju je Divljooki podmetnuo Snapeu!"

Harry je oprezno napravio novi korak naprijed. U sjenama na kraju predvorja nešto se pomaknulo, i prije nego što su se snašli, iz tepiha se izdigla prilika od prašine, visoka i strašna: Hermiona je zavrištala, a's njom i gospođa Black, čiji su se zastori odmah širom rastvorili. Siva je prilika klizila prema njima sve brže i brže. Duga kosa i brada vijorile su iza nje, lice joj bijaše ispijeno, bez mesa, praznih očnih duplji. Jezivo poznata, stravično promijenjena, podigla je uništenu ruku i uperila je u Harryja.

"Ne!" vikne Harry. Uzalud je podigao štapić, ne znajući kojom bi se čarolijom obranio. "Ne! Nismo mi! Nismo vas mi ubili..."

Na riječ ubili, prilika je eksplodirala, pretvarajući se u oblak prašine. Harry je zakašljao, u očima mu je zasuzilo, a kad se okrenuo, vidio je da Hermiona kleči na podu pokraj vrata, pokrivajući glavu rukama. Ron, koji se tresao cijelim tijelom, nespretno ju je tapšao po ramenu, govoreći: "D-dobro je... o-otišao je..." Prašina se uskovitlala oko Harryja kao izmaglica, hvatajući pla-vičasto plinsko svjetlo, a gospođa Black nastavila je vrištati.

"Mutnjaci, smeće, šljame nečasni, sramotna ljago na kući mojih otaca..."

"UMUKNI!" zaurla Harry i uperi štapić u nju. Nakon praska i kiše crvenih iskrica, zastori su se zatvorili, ušutkavši je.

"To... to je bio..." zacvili Hermiona, kojoj je Ron pomagao da ustane.

"Da," reče Harry, "ali zapravo to nije bio on. Samo bauk za zastrašivanje Snapea."

A je li ga zastrašio, upitao se Harry, ili je Snape već otjerao tu zastrašujuću sablast's jednakom nonšalancijom's kojom je ubio pravog Dumbledorea? Hodao je predvorjem ispred Rona i Hermione, još napet kao struna, stalno očekujući da će ih zaskočiti neki novi užas. No čulo se jedino trčkanje miša iza podne letvice u dnu zida.

"Prije nego što nastavimo, mislim da nešto moramo provjeriti", šapne Hermiona. Podigla je štapić i rekla: "Homenum revelio."

Sve je ostalo isto.

"Pa, upravo si doživjela veliki šok", reče Ron da je utješi. "A što si očekivala da će se dogoditi?"

"Ono što se i dogodilo!" odvrati Hermiona iznervirano. "To je čarolija za otkrivanje ljudske prisutnosti, što znači da ovdje nema nikoga osim nas!"

"I dobrog starog Prašnjavka", ispravi je Ron, pogledavajući onaj kraj tepiha iz kojeg se podiglo sablasno truplo.

"Ajmo gore", reče Hermiona, prestrašeno pogledavši u istom smjeru. Povala ih je škripavim stubama u dnevnu sobu na prvom katu.

Najprije je zamahom štapića upalila stare plinske svjetiljke, a onda se, drhtureći zbog propuha u sobi, sklupčala na sofi, stegnuvši samu sebe u čvrst zagrljaj. Ron je prišao prozoru i malo razmaknuo teški baršunasti zastor.

"Ne vidim nikoga", izvijesti ih on. "A bilo bi logično da su nas slijedili ovamo ako Harry još nosi Trag. Znam da ne mogu ući u kuću, ali... Harry, što ti je?"

Harry je zajaukao od boli: ožiljak mu je opet gorio, a u mislima je sijevnulo nešto nalik na odbljesak vodene površine. Ugledao je veliku sjenu i osjetio da mu tijelom bubnja tuđi bijes, kratkotrajan i žestok kao strujni udar.

"Što si vidio?" upita Ron, prilazeći Harryju. "Nije valjda u mojoj kući?"

"Ne, samo sam osjetio bijes... užasno je ljut..."

"To ne znači da nije u Jazbini", reče Ron povišenim tonom. "Što još? Zar nisi ništa vidio? Je li bacao kletvu na nekoga?"

"Ne, osjetio sam samo ljutnju... ne mogu procijeniti..."

Harry se osjećao napadnuto, smučeno, a Hermiona je dodatno pogoršala stvar prestrašeno rekavši: "Opet tvoj ožiljak? Ali zašto se to događa? Mislila sam da je ta veza između vas dvojice prekinuta!"

"I bila je, neko vrijeme", promrmlja Harry. Uporna bol u ožiljku ometala mu je tok misli. "Mislim... mislim da se sad opet otvara kad god on izgubi kontrolu, tako je bilo prije..."

"Ali onda moraš zatvoriti um!" reče Hermiona prodornim glasom. "Harry, Dumbledore nije htio da koristiš tu vezu, htio je da to pre-kineš, zato si se i trebao služiti oklumencijom! Inače bi ti Voldemort mogao podmetati lažne slike u misli, zar se ne sjećaš..."

"Da, sjećam se, hvala", procijedi Harry kroz zube. Nije mu trebala Hermiona da ga podsjeti kako je Voldemort njihovu povezanost već jednom iskoristio da ga namami u klopku, niti da je sve to dovelo do Siriusove smrti. Sad mu je bilo žao što im je ista rekao, a opasnost od Voldemorta činila mu se još neposrednijom nego prije, kao da vreba na njih priljubljen uz sobni prozor. Za to je vrijeme bol u njegovu ožiljku nastavila rasti. Nastojao joj se oduprijeti, kao što bi se odupirao potrebi za povraćanjem. Okrenuo je leđa Ronu i Hermioni, pretvarajući se da je zaokupljen starom tapiserijom na zidu: buljio je u obiteljsko stablo Blackovih. Odjednom Hermiona vrisne. Harry se istog trena okrenuo na peti, s isukanim štapićem. Kroz prozor dnevne sobe na pod pred njima doskočio je patronus, poprimajući oblik lasice i progovarajući glasom Ronova oca.

"Obitelj je na sigurnom, ne odgovarajte, nadziru nas."

Patronus se rasplinuo. Ronu se oteo zvuk koji je podjednako podsjećao na jecaj i stenjanje. Srušio se na sofu. Hermiona je sjela do njega i primila ga za ruku.

"Dobro su, dobro su!" šapnula je, a Ron je ispustio nešto nalik na smijeh i zagrlio je.

"Harry," pogledao ga je preko Hermionina ramena, "ja..."

"Nema problema", reče Harry, izmučen glavoboljom. "To je tvoja obitelj, normalno je da se brineš. Ja bih se isto tako osjećao." Pomislio je na Ginny. "Zapravo, i osjećam se posve isto."

Bol u ožiljku bližila se vrhuncu, goreći jednakom silinom kao u vrtu Jazbine. Iz daljine je čuo kako Hermiona govori: "Ne želim

biti sama. Možemo li izvaditi vreće za spavanje koje sam ponijela i noćas se svi ulogoriti u ovoj sobi?"

Čuo je da Ron pristaje. Bol je postala nepodnošljiva. Morao joj se prepustiti.

"Kupaonica", promrsio je, napuštajući sobu što je brže mogao a da pritom ne potrči.

Zamalo je zakasnio: drhtavim je rukama zakračunao vrata, uhvatio se za bolnu glavu i srušio na pod. U agoniji je osjetio kako mu tuđi bijes obuzima dušu i ugledao izduženu sobu, osvjetljenu samo vatrom iz kamina, te plavokosog gorostasa na podu, koji je vrištao i koprcio se. Iznad njega je s ispruženim štapićem stajala sitnija prilika. Harry je progovorio visokim, ledenim, nemilosrdnim glasom.

"Želiš li još, Rowle, ili da ovo privedemo kraju i serviramo te Nagini? Lord Voldemort nije siguran da ti može opet oprostiti... Zato si me pozvao natrag, da mi kažeš da je Harry Potter opet pobjegao? Dračo, još jedanput pokaži Rowleu koliko smo nezadovoljni... Odmah, ili ćeš i ti osjetiti moj gnjev!"

U vatru je pala cjepanica: plamenovi su suknulli uvis, a njihov odsjev otkrio je prestravljeno, blijedo lice oštrih crta. Osjećajući se kao da je upravo izronio iz vodenih dubina, Harry je halapljivo udahnuo i otvorio oči.

Ležao je raširenih ruku i nogu na podu od hladnog crnog mramora. Nos mu je bio tek nekoliko centimetara udaljen od repova srebrnih zmija koje su podupirale veliku kadu. Sjeo je. Imao je osjećaj da mu se Malfoyevo ispijeno, skamenjeno lice urezalo u mrežnice. Bilo mu je mučno od toga što je vidio, od načina na koji Voldemort sada koristi Drača.

Na vratima se začulo oštro kucanje. Harry se trgnuo na zvuk Hermionina glasa.

"Harry, treba li ti četkica za zube? Kod mene je." "Da, super, hvala", odvratio je, ustajući i s mukom se prisiljavajući na bezbrižnu boju glasa.

GLAVA DESETA

Kreacherova pripovijest

Sljedećeg jutra Harry se rano probudio. Zora ga je zatekla na podu dnevne sobe, umotanog u vreću za spavanje. Prorez između teških zastora otkrivao je komadić neba ledenoplave, bistre boje razrijeđene tinte. Tiho razmeđe dana i noći narušavalo je tek polagano, duboko disanje Rona i Hermione. Harry se zagledao u njihove tamne obrise na podu pokraj sebe. Ron je u napadu kavalirštine inzistirao da Hermiona spava na jastučićima sa sofe, pa je njezina vreća ležala poviše njegove. Jednu je svijenu šaku naslonila na pod; prsti su joj bili tek koji centimetar udaljeni od Ronovih. Harry se zapitao jesu li zaspali držeći se za ruke, odjednom obuzet čudnim osjećajem osamljenosti.

Pogledao je uvis u sjenoviti strop i luster pun paučine. Prije nepuna dvadeset četiri sata, stajao je na suncu pred ulazom u šator, čekajući da uzvanike uvede na vjenčanje. Činilo mu se da je otada prošao cijeli jedan život. A što sad? Ležao je na podu i razmišljao o horkruksima, o toj zastrašujućoj, teškoj misiji koju mu je Dumbledore ostavio... Dumbledore...

Tuga koja ga je opsjedala od Dumbledoreove smrti sad je nekako promijenila ton. Murieline optužbe na svadbi ugnijezdile su mu se u mislima poput bolesti, nagrizajući sjećanja na čarobnjaka koji mu je uvijek bio idol. Zar bi Dumbledore dopustio takve stvari? Nije valjda bio poput Dudleyja, spreman mirno prihvaćati tuđe zanemarivanje i zlostavljanje sve dok njega nitko ne dira? Je li moguće da je okrenuo leđa zatočenoj i zatajivanoj sestri?

Harry je pomislio na Godricov Dol, na grobove koje mu Dumbledore nikad nije spomenuo; pomislio je na zagonetne predmete koje im je Dumbledore ostavio u naslijeđe bez ikakva objašnjenja, u tami osjetivši kako u njemu buja ogorčenje. Zašto mu Dumbledore

nije više rekao? Zašto nije objasnio? Je li Dumbledoreu uopće bilo stalo do Harryja? Ili ga je vidio isključivo kao instrument koji treba dotjerati i izbrusiti do savršenstva, ali koji ne zavređuje istinsko povjerenje?

Nije više mogao podnijeti ležanje u tom oblaku gorčine. U očajničkoj potrebi da se nečim zabavi, da skrene misli's Dumbledorea, izvukao se iz vreće za spavanje, podigao štapić i iskrao se iz sobe. Na odmorištu je šapnuo "Lumos!" i počeo se penjati stubama osvijetljenima štapićem.

Na drugom katu Harryjev je pogled privukla spavaća soba u kojoj su Ron i on spavali kad su prošli put bili tu. Vrata njezina garderobnog ormara bila su širom otvorena, a sva posteljina strgnuta's kreveta. Harry pomisli na prevrnutu trolovu nogu u prizemlju. Netko je pretražio kuću od odlaska Reda. Snape? Ili možda Mundungus, koji se nakrao po kući i prije i poslije Siriusove smrti? Harryjev je pogled odlutao do portreta u kojem je ponekad obitavao Phineas Nigellus Black, Siriusov prapradjed, no platno muljevite boje bilo je prazno. Phineas Nigellus očito je noćio u ravnateljevu kabinetu u Hogwartsu.

Harry se nastavio penjati stubama dok nije došao do najgornjeg kata, gdje su se nalazila samo dvojna vrata. Na bližima je pisalo SIRIUS. Nikad dotad nije ušao u kumovu sobu. Otvorio je vrata, visoko podigavši štapić da što bolje osvijetli prostranu i nekoć vjerojatno vrlo lijepu sobu. Ugledao je veliki krevet's izrezbarenim drvenim uzglavljem, visoki prozor zastrt dugim, baršunastim zastorima, višekraki luster prekriven debelim slojem prašine. U čaškama luster'a još su stajale dogorene svijeće; napola iscureni vosak visio je na rubovima poput siga. Slike na zidovima te uzglavlje bijahu prekriveni tankim slojem prašine, između luster'a i vrha velikog garderobnog ormara protezala se paukova mreža, a čim je zakoračio u sobu, dojam je upotpunilo i sitno trčkanje uznemirenih miševa.

Sirius je u tinejdžerskoj dobi oblijepio zidove's toliko postera i slika da se malo gdje nazirala njihova prvotna srebrnastosiva svila. Harry je nagađao da Siriusovi roditelji nisu mogli ukloniti čaroliju vječnog ljepila koja ih je pričvrstila za zidove, iako nije sumnjao da su pokušali, s obzirom na ukus starijeg sina. Sirius se doista silno potrudio da roditeljima zagorči ulazak u sobu. Nekoliko je velikih zastava Gryffindora u već izbljedjelim nijansama grimizne i zlatne

boje naglašavalo njegovu različitost od slytherinske obitelji. Bilo je tu i brojnih slika bezjačkih motocikala, kao i (Harry se nije mogao nadiviti Siriusovoj petlji) nekoliko postera bezjačkih djevojaka u bikiniju. Harry je znao da su bezjakinje po tome što su ostajale nepomične, ispranih osmijeha i staklastih pogleda zamrznutih na papiru. Među njima se to više isticala jedina čarobnjačka fotografija na zidu: četiri učenika iz Hogvvartsa stajala su ruku pod ruku, nasmijano gledajući u kameru.

Harryju je poskočilo srce kad je prepoznao oca: njegova neposlušna crna kosa stršila je na tjemenu kao Harryjeva i također je nosio naočale. Odmah do njega stajao je Sirius; pomalo arogantno lice nehajne ljepote bilo je mlađe i sretnije nego što ga je Harry ikad vidio dok je bio živ. Zdesna Siriusu stajao je Pettigrev, više nego za glavu niži, punašan i vodenasta pogleda, blistajući od sreće što pripada klapi najvećih frajera na školi, rame uz rame's omiljenim buntovnicima Jamesom i Siriusom. Lijevo od Jamesa stajao je Lupin, koji je već onda izgledao pomalo otrcano, odišući začuđenim zadovoljstvom što je voljen i prihvaćen... a možda je Harry sve to učitavao u sliku jer je sad znao više o njima nego prije? Pokušao ju je skinuti sa zida; uostalom, bila je njegovo vlasništvo, Sirius mu je sve ostavio. No slika se nije ni pomakla. Sirius očito ništa nije prepustio slučaju u naporu da osujeti sve pokušaje preuređenja svoje sobe.

Harry se zagledao u pod. Vani se polako razdanjivalo: zraka sunca pala je na papire, knjige i drangulije rasute po tepihu. Ni Siriusova soba nije izbjegla pretresanje, iako se činilo da su mnoge, ako ne i sve stvari u njoj bile ocijenjene kao bezvrijedne. Nekoliko se knjiga zbog grubog drmusanja odvojilo od korica; mnoge su stranice poispadale na pod.

Harry se sagnuo i podigao nekoliko listova papira da ih prouči. Jedan je ispao iz starog izdanja Povijesti magije Bathilde Bagshot, a drugi je pripadao priručniku za održavanje motocikla. Treći je bio ispisan rukom i zgužvan. Izravnao ga je.

Dragi Tihotape,

hvala ti, hvala, na Harrievu rođendanskom poklonu! Taj mu je definitivno najdraži. Tek mu je godina dana, a već zuji uokolo na svojoj maloj metli. Pucao je od ponosa, šaljem ti i sliku da ga vidiš. Kao što znaš, metla se ne može uspeti na više od pola

metra, ali ipak mu je malo nedostajalo da nam ubije mačku, a uspio je razbiti onu stravičnu vazu koju mije Petunija poslala za Božić (ne mogu reći da me to pogodilo). Naravno, Jamesuje to bilo jako smiješno, odmah je ustvrdio da će Harry postati veliki igrač metloboja, ali ipak smo posakrivali sve ukrasne predmete i ne puštamo ga's vidika kad se popne na metlu.

Rođendan je prošao vrlo mirno, popili smo čaj sa starom Bahtildom, koja je uvijek bila divna prema nama i koja obožava Harryja. Bilo nam je užasno žao što nisi mogao doći, ali Red je ipak na prvom mjestu, a Harryje ionako premalen da shvati značenje rođendana! Jamesu ovo skrivanje dosta teško pada, pazi da to ne pokaže preda mnom, ali ipak vidim... Plašt nevidljivosti je još kod Dumbledorea, pa se ne može ni skrivečke iskrasti van. Jako bi ga razveselilo da nam ti malo navратиš. Crvkoje došao prošlog vikenda, izgledao mi je utučeno, valjda zbog vijesti o McKinnonima. Plakala sam cijelu večer kad sam čula.

Bathilda navraća skoro svaki dan, stara je fascinantna, i priča nevjerovatne priče o Dumbledoreu, nisam sigurna da bi bio baš oduševljen da sazna za to! U stvari, nisam sigurna ni koliko joj vjerujem, jer mi se čini nevjerovatnim da bi Dumbledore ikad

Harryju su se oduzele i ruke i noge. Nepomično je stajao, ne puštajući taj čudesni papir iz obamrlih prstiju, osjećajući u nutrini neku nečujnu eksploziju koja mu je kroz žile u jednakoj mjeri potjerala radost i tugu.

Oteturao je do kreveta i sjeo.

Pročitao je pismo još jedanput, no njegov um nije u tom trenutku bio sposoban usvojiti nove informacije, pa se na kraju jednostavno usredotočio na rukopis. Pisala je 'g' kao on: sve ih je provjerio, a svaka nova potvrda srodnosti među njima činila mu se poput prijateljskog mahanja kroz veo. U rukama je držao neprocjenjivo blago, dokaz da je Lily Potter živjela, doista živjela, da je njezina topla ruka nekoć dodirivala taj pergament, tintom upisujući ova slova, riječi o njemu, Harryju, svom sinu.

Nestrpljivo brišući mokre oči, opet je pročitao pismo, ovaj put se usredotočivši na značenje. Činilo mu se da sluša kazivanje nekog slabo upamćenog glasa.

Imali su mačku... je li možda, poput njegovih roditelja, skončala u Godricovu Dolu... ili je pobjegla kad je više nije imao tko hraniti... prvu je metlu dobio od Siriusa... Njegovi su roditelji poznavali

Bathildu Bagshot; preko Dumbledorea ili drugačije? Plašt nevidljivosti je još kod Dumbledorea... To je čudno...

Harry je zastao da razmisli o maminim riječima. Zašto je Dum-bledore uzeo Jamesov Plašt nevidljivosti?

Harry se jasno sjećao da mu je ravnatelj prije mnogo godina rekao: "Meni ne treba plašt da budem nevidljiv." Možda je zatrebao nekom manje nadarenom članu Reda, kojem su ga poslali po Dumbledoreu? Harry je nastavio...

Crvko je došao... ma nemoj, ona izdajica Pettigrew izgledao je "utučeno"? Je li slutio da je to posljednji put da Jamesa i Lily vidi žive?

I na kraju opet Bathilda, koja je pričala nevjerovatne priče o Dumbledoreu. "Čini mi se nevjerovatnim da bi Dumbledore ikad..."

Da bi Dumbledore što? Mogao je zamisliti sijaset nevjerovatnih činjenica o Dumbledoreu: da je dobio nedovoljan iz testa na Preobrazbi, da se ugledao na Aberfortha i posvetio sumnjivim eksperimentima na kozama...

Harry je ustao i pažljivo pogledom pretražio pod. Možda je ostatak pisma tu negdje. Grabio je papire, zbog nestrpljivosti postupajući's njima jednako bezobzirno kao i prvi tragač; otvarao je ladice, tresao knjige, popeo se na stolac da rukom opipa vrh ormara, zavljučio se pod krevet i naslonjač.

Napokon je ispod komode ugledao otrgnuti komad papira polegnut licem prema dolje. Kad ga je izvukao, shvatio je da gleda u fotografiju koju je Lily opisala u pismu. Kroz sliku je neprestance prelijetao crnokosi dječčić na majušnoj metli, smijući se na sav glas. Za njim je trčao par nogu, vjerojatno Jamesovih. Harry je spremio fotografiju u džep zajedno's Lilynim pismom i nastavio potragu za nestalom stranicom.

Nakon još petnaest minuta traganja bio je prisiljen zaključiti da se ostatku majčina pisma zametnuo trag. Je li se jednostavno izgubio tijekom proteklih šesnaest godina ili ga je odnijela prva osoba koja je pretražila sobu? Harry je opet pročitao prvu stranicu, ovaj put pokušavajući utvrditi što bi to moglo biti tako vrijedno na drugoj stranici... sumnjao je da bi smrtonoše zanimala njegova mala metla... Jedina potencijalno korisna stvar koju je tu vidio bila je moguća informacija o Dumbledoreu. Čini mi se nevjerojatnim da bi Dumbledore ikad... što?

"Harry! Harry! Harry!"

"Tu sam!" zovne on. "Što se dogodilo?"

Pred vratima se začuo topot koraka i u sobu je upala Hermiona.

"Probudili smo se i nismo znali gdje si!" reče zadihano. Okrenula se i viknula preko ramena. "Rone! Našla sam ga!"

Ronov iznervirani glas prolomio se katovima između njih.

"Odlično! Poruči mu da je majmun!"

"Harry, molim te, nemoj više tako iščezavati, umrli smo od straha! Zašto si uopće došao ovamo?" Osvrnula se po isprevrtoj sobi. "Što si to radio?"

"Gle što sam upravo našao."

Pružio joj je mamino pismo. Hermiona ga je prihvatila i pročitala pred Harryjem. Kad je došla do kraja stranice, podigla je pogled prema njemu.

"O, Harry..."

"A tu je i ovo."

Dodao joj je rastrganu fotografiju, a Hermiona se nasmiješila kad je ugledala bebu na majušnoj metli koja je svako malo izlijetala iz fotografije.

"Pokušao sam naći ostatak pisma," reče Harry, "ali nigdje ga nema."

Hermiona pogleda oko sebe.

"Jesi li ti napravio ovakav nered ili si sobu već zatekao u prevrnutom stanju?"

"Netko ju je pretražio prije mene", reče Harry.

"To sam i mislila. Svaka soba u koju sam pogledala na putu do tebe bila je isprevrtna. Što misliš, što su tražili?"

"Informacije o Redu, ako iza toga stoji Snape."

"Nije li logičnije zaključiti da on već zna sve što mu treba - mislim, bio je član Reda, zar ne?"

"Dobro onda," dopusti Harry, kojega je ionako najviše zanimalo razgovor o njegovoj teoriji, "a što ako je tražio informacije o Dumble-doreu? Na primjer, na drugoj stranici pisma. Znaš tko je ta Bathilda koju spominje moja mama?"

"Tko?"

"Bathilda Bagshot, autorica..."

"Povijesti magije", završi Hermiona, očito zainteresirana. "Znači, tvoji su je roditelji poznavali? Bila je sjajna povjesničarka magije."

"Još je živa," reče Harry, "i živi u Godricovu Dolu, Ronova teta Muriel ju je spomenula na svadbi. Poznavala je i Dumbledoreovu obitelj. S njom bi sigurno bilo zanimljivo porazgovarati, zar ne?"

Harry nije bio baš siguran da mu se sviđa Hermionin osmijeh prepun razumijevanja. Uzeo joj je pismo i fotografiju i spremio ih u torbicu koja mu je visjela oko vrata, izbjegavajući njezin pogled da se ne oda.

"Jasno mi je da bi volio razgovarati's njom o mami i tati, a i o Dumbledoreu", poče Hermiona. "Ali koliko bi nam to pomoglo u potrazi za horkruksima?" Kad joj Harry nije odgovorio, žurno je nastavila: "Harry, znam da strašno želiš otići u Godricov Dol, ali ja se bojim. Bojim se lakoće's kojom su nas oni smrtonoše jučer

pronašli. Sad mi se još više čini da bismo trebali izbjegavati mjesto gdje su ti pokopani roditelji, uvjereni sam da očekuju tvoj dolazak."

"Nije to jedini razlog", reče Harry, i dalje izbjegavajući njezin pogled. "Muriel je na svadbi rekla neke stvari o Dumbledoreu. Želim doznati istinu..."

Ispričao je Hermioni što je sve čuo od Muriel. Kad je završio, Hermiona je rekla: "Harry, naravno, jasno mi je zašto te to uzrujalo..."

"Nisam uzrujan," slaže on, "samo bih volio znati je li to istina ili nije..."

"Harry, zar ti stvarno misliš da ćeš čuti istinu od pakosne starice kao što je Muriel ili od Rite Skeeter? Kako im možeš vjerovati? Poznao si Dumbledorea!"

"To sam i ja mislio", promrmljao je.

"Znaš i sam kakve je neistine Rita napisala o tebi! Doge je u pravu, zašto dopuštaš tim ljudima da truju tvoja sjećanja na Dumbledorea?"

Skrenuo je pogled, nastojeći sakriti svoju ogorčenost. Opet ista pjesma: biraj kome ćeš vjerovati. A on samo želi istinu. Zašto mu je svi tako silno žele uskratiti?

"A da se spustimo u kuhinju?" predloži Hermiona nakon kraće stanke. "I nađemo nešto za doručak?"

Pristao je i teška srca krenuo za njom. Prolazeći pokraj drugih vrata na katu, na njima je ugledao duboke ogrebotine ispod malog natpisa koji ranije, dok je još bio mrak, nije primijetio. Zastao je na vrhu stubišta da ga pročita. Pompozna mala poruka, ispisana urednim rukopisom, podsjećala je na nešto što bi Percy Weasley stavio na vrata svoje spavaće sobe:

Ulaz zabranjen, osim uz izričito dopuštenje

Regulusa Arcturusa Blacka

Iako nije odmah shvatio zašto, Harry je osjetio nalet uzbuđenja. Opet je pročitao natpis. Hermiona je već bila kat niže.

"Hermiona", rekao je, začuđen mirnoćom svoga glasa. "Vrati se gore."

"Što se dogodilo?"

"R.A.B. Mislim da sam ga našao."

Začuo se nagli udah, a zatim je Hermiona potrčala uza stube.

"U pismu tvoje mame? Ali nisam vidjela..."

Harry je odmahnuo glavom, pokazujući Regulusov natpis. Pročitala ga je i tako čvrsto zgrabila Harryja za ruku da se lecnuo od boli.

"Siriusov brat?" šapne ona.

"Bio je smrtonoša," reče Harry, "Sirius mi je pričao o njemu, priključio im se kad je bio jako mlad, ali onda se prestrašio i pokušao ih napustiti... a oni su ga ubili."

"Uklapa se!" dahne Hermiona. "Ako je bio smrtonoša, imao je pristup Voldemortu, a ako se razočarao u njemu, želio bi mu zadati udarac!"

Pustila je Harryja iz stiska, nagnula se preko ograde stubišta i zaurkala: "Rone! RONE! Brzo dođi gore!" Zapuhani Ron pojavio se za manje od minute, s izvučenim štapićem u ruci.

"Što se događa? Ako ste opet negdje našli divovske paukove, zahtijevam doručak prije nego što..."

Namršteno se zagledao u natpis na Regulusovim vratima, koji je Hermiona šutke pokazivala prstom.

"Što? To je bio Siriusov brat, zar ne? Regulus Arcturus... Regu-lus... R.A.B.! Medaljon... mislite da...?"

"Ajmo provjeriti", reče Harry. Pokušao je otvoriti vrata. Bila su zaključana. Hermiona je uperila štapić u kvaku: "Alohomora." Začu se škljocaj i vrata se otvoriše.

Prag su prešli zajedno, netremice gledajući oko sebe. Regulusova je soba bila malo manja od Siriusove, iako je i ona zadržala nešto od nekadašnje elegancije. Koliko god se Sirius potrudio da naglasi svoje nepripadanje ostatku obitelji, toliko je Regulus dao sve od sebe da pokaže upravo suprotno. Prostorijom su dominirale slytherinske boje smaragda i srebra, na krevetu, zidovima i prozorima. Iznad uzglavlja kočio se brižljivo naslikan obiteljski grb Blackovih, zajedno s motom TOJOURSPUR. Ispod se vidio iskrzani kolaž sastavljen od požutjelih izrezaka iz novina. Hermiona im se približila da ih prouči.

"Svi su o Voldemortu", reče ona. "Izgleda da mu se Regulus prije pristupanja smrtonošama godinama divio iz daljine..."

Kad je sjela da pročita izreske, iznad pokrivača na krevetu podigao se mali oblak prašine. Harry je pak spazio novu fotografiju: u okviru se smiješio i mahaio metlobojski tim iz Hogwartisa. Prišao je bliže i vidio da su im na prsima izvezene zmije: Slytherini. Odmah je prepoznao Regulusa u mladiću koji je sjedio usred prvog reda. Imao je istu tamnu kosu i pomalo arogantan izraz lica kao i njegov brat, iako je bio manji, mršaviji i neugledniji od Siriusa.

"Bio je tragač", ustvrđi Harry.

"Molim?" reče Hermiona odsutno. Još je bila zadubljena u izreske o Voldemortu.

"Sjedi usred prvog reda, to je tragačevo mjesto... nema veze", odustane Harry, shvativši da ga nijedno od njih ne sluša: Ron je na sve četiri istraživao prostor ispod garderobnog ormara. Harry se ogledao po sobi u potrazi za mogućim skrovištima i prišao radnom stolu. I tu ih je netko preduhitrio. Ladice su bile prekopane, a sudeći po mnjestimično uklonjenoj prašini, to se dogodilo nedavno. Nisu sadržavale nikakve vrijednosti: samo stara pera, zastarjele udžbenike

s vidljivim tragovima nemara, razbijenu bočicu tinte čiji se ljepljivi talog na predmetima u ladici još nije stigao osušiti.

"Postoji i lakši način", reče Hermiona dok je Harry brisao tintom umrljane prste o traperice. Podigla je štapić i rekla: "Accio medaljon!"

Željeni rezultat je izostao. Ron, koji je baš bio pregledavao nabore izlizanih zavjesa, izgledao je razočarano.

"Znači, to je to? Nema ga?"

"Ma, mogao bi biti tu, ali zaštićen protučarolijama", reče Hermiona. "Znaš, čarolijama koje ne dopuštaju da ga se prizove magijom."

"To je lord Voldemort upotrijebio na onoj kamenoj zdjeli u spilji", reče Harry, prisjećajući se da nije mogao prizvati lažni medaljon.

"A kako ćemo ga onda pronaći?" upita Ron.

"Tražit ćemo ručno", izvijesti ga Hermiona.

"Joj, super da si se toga sjetila", reče Ron, zakoluta očima i nastavi opipavati zastore.

U sljedećih sat vremena pročešljali su svaki centimetar sobe, ali naposljetku su bili prisiljeni zaključiti da medaljon jednostavno nije u njoj.

Granulo je sunce; čak ni prljavi prozori na odmorištu nisu uspijevali ublažiti njegovu zasljepljujuću svjetlost.

"Možda je negdje drugdje u kući", hrabrila ih je Hermiona dok su se spuštali u prizemlje. Harryjeva i Ronova malodušnost nju je samo učinila još odlučnijom. "Bez obzira na to je li ga uspio uništiti ili nije, htio bi ga sakriti od Voldemorta, zar ne? Sjećate li se svih onih grozota koje smo morali bacati kad smo zadnji put bili ovdje? Ona stajaća ura koja je ispaljivala strijele na sve živo, pa stare pelerine koje su pokušale ugušiti Rona; možda je Regulus sve to postavio da zaštiti medaljon, samo što mi to nismo... nismo..."

Harry i Ron je pogledaše. Ukipila se's jednom nogom u zraku, a na licu joj se pojavio osupnut izraz karakterističan za ljude netom obrisanog pamćenja; čak joj je i pogled postao odsutan.

"... na vrijeme shvatili", završila je šaptom.

"Što te muči?" upita Ron.

"Tamo je bio i medaljon."

"Molim?" rekoše Harry i Ron u isti glas.

"U vitrini u dnevnoj sobi. Nitko ga nije mogao otvoriti. I mi smo.. mi smo..."

Harry je imao osjećaj da mu se želudac puni kamenjem. Sjetio se: i on ga je držao, jer je prelazio iz ruke u ruku dok su ga pokušavali otvoriti. Na kraju su ga hitnuli u vreću za smeće, zajedno's burmuti-com, koja je sadržavala bradavičavi prašak, i glazbenom škrinjicom od koje se svima počelo spavati...

"Kreacher nam je uspio svašta zdipiti", reče Harry. To im je bila jedina šansa, jedina kukavna nada koja im je još preostala, ali on se namjeravao držati za nju kao utopljenik za slamku sve dok ne bude primoran priznati poraz. "Imao je cijelu riznicu u onom svom kredencu u kuhinji. Idemo."

Strčao se niza stube, preskačući po dvije odjednom, dok su Ron i Hermiona tutnjili iza njega. Podigli su takvu buku da su probudili portret Siriusove mame u prolazu kroz predvorje.

"Smeće! Mutnjaci! Gamad!" vrištala je ona za njima dok su trčali u podrumsku kuhinju, treskajući vratima.

Harry je u trku prešao cijelu prostoriju, doklizavši do vrata Krea-cherova kredenca. Širom ga je otvorio i ugledao gnijezdo svijeno od prljavih starih pokrivača među kojima je nekoć spavao kućni vilenjak. Nigdje,

međutim, više nije bilo onih svjetlucavih drangulija koje je Kreacher spasio iz smeća. Preostalo je još samo staro izdanje knjige Prirodno plemstvo: Čarobnjačka genealogija. Odbijajući povjerovati svojim očima, Harry je dograbio pokrivače i pretresao ih. Na pod je ispao mrtvi miš, neveselo se otkotrljavši niz kuhinjski pod. Ron je zastenjao i bacio se na kuhinjski stolac. Hermiona je zatvorila oči.

"Nije još sve gotovo", reče Harry. Podigao je glas i pozvao: "Kreacheru!"

Nakon glasnog praska, pred praznim i hladnim kaminom iskrasnio je kućni vilenjak kojeg je Harry protiv svoje volje naslijedio od Siriusa. Bio je majušan, dvostruko manji od prosječnog muškarca. Opuštena bijela koža visjela mu je u naborima, dok su iz ušiju sličnih šismišnjima stršili gusti pramenovi sijede kose. I dalje je bio odjeven u istu onu prljavu krpu u kojoj su ga i upoznali, a prezirni pogled kojim je ošinio Harryja odmah im je otkrio da nije promijenio ni stav prema novom vlasniku.

"Gospodaru", zagraktao je Kreacher glasom žabe rikače i nisko se poklonio, mrmljajući si u koljena: "Evo ga opet u gospodaričinoj kući's onim izrodom Weasleyjem i mutnjakušom..."

"Zabranjujem ti da ikoga nazivaš 'izrodom' ili 'mutnjakušom'", zareži Harry. Kreacher bi mu sa svojim rilom umjesto nosa i zakrvavljenim očima bio izrazito odbojan stvor sve i da nije Siriusa izdao Voldemortu.

"Moram te nešto pitati", nastavio je, osjetivši da mu srce brže kuca pri pogledu na vilenjaka, "i naređujem ti da mi iskreno odgovoriš. Jasno?"

"Da, gospodaru", reče Kreacher, opet se poklonivši do poda: Harry je vidio da mu se usne nijemo miču, nedvojbeno oblikujući uvrede koje više nije smio izgovoriti.

"Prije dvije godine", rekao je Harry, kojemu je srce htjelo iskočiti iz prsa, "u dnevnoj sobi na katu bio je jedan krupni zlatni medaljon. Bacili smo ga. Jesi li ga ti ukrao iz smeća?"

Nastala je kratka tišina, tijekom koje se Kreacher uspravio i Harryja pogledao ravno u oči. Odgovorio je: "Da."

"Gdje je sad?" slavodobitno upita Harry. Ron i Hermiona izgledali su ushićeno.

Kreacher je zatvorio oči kao da ne želi vidjeti njihovu reakciju na odgovor.

"Nema ga."

"Nema ga?" ponovio je Harry, osjećajući da ga oduševljenje napušta. "Kako to misliš, nema ga?" Vilenjak je zadrhtao i zanjihao se. "Kreacheru," razjareno počeo Harry, "naređujem ti da..."

"Mundungus Fletcher", protisnuo je vilenjak, i dalje žmireći. "Mundungus Fletcher sve je ukrao: slike gospođice Belle i gospođice Cissy, rukavice moje gospodarice, Merlinov velered prvog razreda, pehare's obiteljskim grbom i... i..."

Kreacher je ostao bez zraka: njegova upala prsa ubrzano su se podizala i spuštala. Odjednom je iskolačio oči i ispustio urlik od kojeg se ledila krv.

"... i medaljon, medaljon gospodara Regulusa, Kreacher je pogriješio, Kreacher je iznevjerio svoje obećanje!" Harry je reagirao instinktivno: čim je Kreacher poletio prema žaraču u rešetki kamina, bacio se na vilenjaka i oborio ga na pod. Hermionin se vrisak stopio's Kreacherovim, ali Harry ih je oboje nadglasao: "Kreacheru, naređujem ti da se ne mičeš!"

Kad je osjetio da se vilenjak ukočio, uspravio se. Kreacher je ostao ležati priljubljen za hladni kameni pod, dok su mu iz smežuranih kutova očiju tekle suze.

"Harry, pusti ga da se uspravi!" šapne Hermiona.

"Pa da se pretuče žaračem?" frkne Harry, klečeći pokraj vilenjaka. "Neće ići. Dobro, Kreacheru, da čujem istinu: kako znaš da je Mundungus Fletcher ukrao medaljon?"

"Kreacher ga je vidio!" šapnuo je Kreacher. Suze su mu curile niz rilo, ravno u usta puna posivjelih zuba.

"Kreacher je vidio da izlazi iz njegova kredenca ruku punih Kreacherova blaga. Kreacher je podmuklom lopovu rekao da stane, ali Mundungus Fletcher se samo nasmijao i p-pobjegao..."

"Rekao si da je medaljon pripadao gospodaru Regulusu", reče Harry. "Zašto? Odakle mu? Kakve je veze Regulus imao's njim? Kreacheru, sjedni i reci mi sve što znaš o medaljonu i o Regulusovoj vezi's njim!" Vilenjak se uspravio u sjedeći položaj, sklupčao se, utisnuo uplakano lice među koljena i počeo se njihati naprijed-natrag. Kad je progovorio, glas mu je bio prigušen, ali ipak je jasno odjekivao u prostranoj, praznoj kuhinji.

"Gospodar Sirius je pobjegao, i neka, jer je bio zločesti dečko koji je mojoj gospodarici slomio srce svojim nepodopštinama. Ali gospodar Regulus držao je do svog ponosa: znao je što dolikuje imenu Blackovih i

dostojanstvu čiste krvi. Godinama je pričao o Gospodaru tame, koji će čarobnjake izvesti na vidjelo da zavladaju bezjacima i čarobnjacima bezjačkog porijekla... i kad mu je bilo šesnaest godina, gospodar Regulus pridružio se Gospodaru tame. Bio je tako ponosan, tako ponosan, tako sretan što mu služi...

A jednog dana, godinu dana nakon što mu je pristupio, gospodar Regulus sišao je u kuhinju da razgovara's Kreacherom. Gospodar Regulus uvijek je volio Kreachera. I gospodar Regulus je rekao... rekao je..." Stari se vilenjak njihao sve brže.

"... rekao je da Gospodaru tame treba jedan vilenjak."

"Voldemortu je trebao vilenjak?" ponovi Harry, okrenuvši se da pogleda Rona i Hermionu, koji su izgledali jednako zbunjeno kao i on.

"O, da", jauknuo je Kreacher. "I gospodar Regulus ponudio je Kreachera. To je čast, rekao je gospodar Regulus, čast i za njega i za Kreachera, koji svakako mora učiniti sve što mu Gospodar tame zapovjedi... i onda se v-vratiti kući."

Kreacherovo njihanje još se ubrzalo. Svaki njegov udah zvučao je kao jecaj.

"I tako je Kreacher otišao Gospodaru tame. Gospodar tame nije Kreacheru rekao što trebaju činiti, ali poveo je Kreachera u spilju iza mora. A iza spilje, bila je jedna još veća spilja, a u toj spilji bilo je jedno veliko crno jezero..."

Harry je osjetio da ga podilaze srsi. Činilo mu se da se Kreacherov hrapavi glas razliježe iznad te tamne vode. Vidio je što se dogodilo jednako jasno kao da je i sam tome svjedočio.

"... ijedan čamac..."

Naravno da je tamo bio čamac; Harry ga je poznavao, sablasno zelenog i majušnog, začaranog da na otok u središtu jezera ponese jednog čarobnjaka i njegovu žrtvu. Tako je, dakle, Voldemort iskušao obrambeni mehanizam za zaštitu svog horkruksa: posudio je stvorenje čiji je život smatrao bezvrijednim, kućnog vilenjaka...

"Na otoku je bila jedna z-zdjela ispunjena napitkom. G-gospodar tame natjerao je Kreachera da pije iz nje..." Vilenjak se tresao cijelim tijelom.

"Kreacher je pio, a dok je pio, prividale su mu se užasne stvari... Kreacherova je utroba gorjela... Kreacher je kumio gospodara Regulusa da ga spasi, preklinjao je gospodaricu Black, ali Gospodar tame samo se smijao... natjerao je Kreachera da ispije sav napitak... u praznu je zdjelu spustio medaljon... ispunio ga je novim napitkom.

I onda je Gospodar tame otplovio, a Kreachera je ostavio na otoku..."

Harryje to točno mogao zamisliti. Gledao je kako Voldemortovo blijedo, zmijoliko lice nestaje u tmuni, beščutnim crvenim očima zureći u vilenjaka u agoniji, minutama udaljenog od smrti koja će nastupiti kad poklekne pred jezivom žedi koju je taj gorući napitak izazivao u žrtvi... no na tom je mjestu Harryjeva mašta naišla na prepreku, jer nikako nije mogao zamisliti kako je Kreacheru pošlo za rukom da pobjegne's otoka.

"Kreacheru je trebala voda, dopuzao je do ruba otoka i otpio iz crnog jezera... i iz vode su izašle ruke, mrtve ruke i Kreachera odvuikle pod površinu..."

"Kako si pobjegao?" upitao je Harry, nimalo začuđen što šapuće.

Kreacher je podigao ružnu glavu i pogledao Harryja krupnim, zakrvavljenim očima.

"Gospodar Regulus rekao je Kreacheru da se vrati", odvrati on.

"Znam... ali kako si pobjegao inferiusima?"

Činilo se da ga Kreacher ne razumije.

"Gospodar Regulus rekao je Kreacheru da se vrati", ponovi on.

"Znam, aU..."

"Pa to je bar očito, Harry", reče Ron. "Dezaparatirao se!"

"Ali... iz te se spilje nije moguće dezaparatirati," reče Harry, "inače bi Dumbledore..."

"Vilinska magija nije kao čarobnjačka magija", reče Ron. "Mislim, oni se mogu aparatirati u Hogwarts i iz njega, a mi ne možemo."

Usljedita je tišina u kojoj je Harry pokušavao shvatiti što je upravo čuo. Kako je Voldemort mogao tako pogriješiti? Dok je on razmišljao, Hermiona je progovorila ledenim glasom.

"Naravno, Voldemortu bi bilo ispod časti nešto naučiti o običajima kućnih vilenjaka, kao i svim čistokrvnima koji ih tretiraju kao životinje... Ne bi mu nikad palo na pamet da vilenjaci možda raspoložu magijom koja je njemu nedostupna."

"Za kućnog vilenjaka, zapovijed njegova gospodara je vrhunski zakon", gotovo je zapjevušio Kreacher.

"Kreacheru su rekli da dođe kući, i Kreacher je došao kući..."

"Pa, u tom slučaju si učinio kako su ti zapovjedili, zar ne?" reče Hermiona blago. "Nisi nikoga iznevjerio!"

Kreacher je odmahnuo glavom, zanjihavši se jednako brzo kao maloprije.

"I što se dogodilo kad si se vratio?" upita Harry. "Što je rekao Regulus kad si mu ispričao što se dogodilo?"

"Gospodar Regulus se jako zabrinuo, jako", odvrati Kreacher promuklim glasom. "Gospodar Regulus je Kreacheru rekao da se sakrije i da ne napušta kuću. I onda... već je prošlo neko vrijeme... gospodar Regulus je jedne noći došao vidjeti Kreachera u njegovu kredencu i gospodar Regulus bio je čudan, ne kao inače, njegov je um bio pomućen, Kreacher je to vidio... i zamolio je Kreachera da ga odvede u tu spilju, u spilju u koju je Kreacher otišao's Gospodarom tame..."

I tako su oni krenuli na put. Harry si ih je jasno mogao predočiti: prestrašenog starog vilenjaka i mršavog, tamnokosog tragača koji je tako sličio Siriusu... Kreacher je znao kako se otvara skriveni ulaz u podzemnu spilju, znao je kako izvući majušni čamac iz vode. No ovaj put je's njim na otok sa zdjelom otrovnog napitka plovio njegov voljeni Regulus...

"I prisilio te da popiješ napitak?" upitao je zgađeni Harry.

Ali Kreacher je odmahnuo glavom i zaplakao. Hermiona je rukama pokrila usta, kao da je upravo shvatila što slijedi.

"G-gospodar Regulus izvadio je iz džepa medaljon kao onaj koji je imao Gospodar tame", rekao je Kreacher, kojem su suze tekle's obje strane nosa sličnog rilu. "I rekao je Kreacheru da ga uzme i da zamijeni medaljone kad se zdjela isprazni..."

Kreacher je promuknuo od jecanja; Harry se morao strahovito napregnuti da razabere njegove sljedeće riječi.

"I zapovjedio je... Kreacheru da ode... bez njega. I rekao je Kreacheru... da ode kući... i da nikad ne kaže gospodarici... stoje učinio... nego da uništi... prvi medaljon. I ispio je... sav napitak... i Kreacher je zamijenio medaljone... i gledao... kako gospodara Regulusa... odvlače pod vodu... i..."

"O, Kreacheru!" zajaukala je uplakana Hermiona. Kleknula je do vilenjaka i pokušala ga zagrliti. On je skočio na noge kao oparen, zgroženo uzmičući pred njom.

"Mutnjakuša je taknula Kreachera, on to ne dopušta, što bi rekla njegova gospodarica?"

"Rekao sam ti da je ne zoveš 'mutnjakuša!'" zareži Harry, ali vilenjak si je već sam odredio kaznu. Pao je na koljena i čelom udario o pod.

"Zaustavi ga... zaustavi ga!" plakala je Hermiona. "Zar ne vidiš kako je bolesno što moraju poslušati svaku zapovijed?"

"Kreacheru - prestani, prestani!" vikne Harry.

Vilenjak je ležao na podu, daščući i drhteći. Njegovo se rilo presijavalo od zelenkaste sluzi, na blijedom čelu već je izbijala modrica na mjestu udarca, oči su mu bile natečene, podlivene krvlju i suzama. Harry u životu nije vidio žalobniji prizor.

"Dakle, donio si medaljon kući", nemilosrdno je nastavio, jer je čvrsto naumio čuti cijelu priču. "I pokušao si ga uništiti?"

"Ništa što je Kreacher učinio nije ostavilo nikakvog traga na medaljonu", zavapio je vilenjak. "Kreacher je sve pokušao, sve što je znao, ali ništa, ništa nije uspijevalo... Izvana je bio zaštićen moćnim čarolijama, Kreacher je bio siguran da ga neće moći uništiti dok ga ne otvori, ali on se nikako nije otvarao... Kreacher bi se kaznio, pa pokušao opet, kaznio bi se i pokušao opet. Kreacher nije izvršio zapovijed, Kreacher nije mogao uništiti taj medaljon! A njegova je gospodarica poludjela od tuge jer se gospodar Regulus nije vraćao, jer je gospodar Regulus nestao, a Kreacher joj nije smio reći što se dogodilo, ne, jer mu je gospodar Regulus z-z-zabranio da ikome iz o-o-obitelji kaže što se dogodilo u's-spilji..."

Na tom mjestu Kreacher više nije mogao govoriti od plača. Hermioni su tekle suze niz obraze dok je gledala Kreachera, ali nije ga se usudila ponovo dotaknuti. Čak je i Ron, kojem Kreacher nije bio nimalo mio, izgledao potreseno. Harry je sjeo na pete i zavrtio glavom, pokušavajući razbistriti misli.

"Ne razumijem te, Kreacheru", naposljetku je progovorio. "Vol-demort te pokušao ubiti, Regulus je umro u pokušaju da uništi Voldemorta, ali ti si mu ipak drage volje izdao Siriusa? Drage volje si otišao Narcissi i Bellatrix i preko njih prosljedio informaciju Voldemortu..."

"Harry, Kreacher ne razmišlja na taj način", reče Hermiona, brišući suze nadlanicom. "On je rob; kućni vilenjaci naviknuti su na loše, čak i brutalno postupanje; to što je Voldemort učinio Kreacheru ne odudara previše od uobičajenog pristupa. Što vilenjaku poput Kreachera znače čarobnjački ratovi? On je odan ljudima koji su dobri prema njemu, a gospođa Black je to morala biti, dok je Regulus to pouzdano bio, pa ih je spremno služio i kao papiga ponavljao njihova uvjerenja. Znam što ćeš reći," nastavila je kad se Harry počeo buniti, "Regulus je promijenio mišljenje... ali čini se da nije to objasnio Kreacheru, zar ne? A mislim da znam i zašto. Kreacher i Regulusova obitelj bili bi u manjoj opasnosti ostanu li na toj čistokrvnoj liniji. Regulus ih je sve pokušao zaštititi."

"Sirius..."

"Sirius je prema Kreacheru bio užasan, Harry, i ne gledaj me tako, znaš da je to istina. Tko zna koliko je dugo Kreacher već bio sam kad se Sirius vratio u kuću i koliko mu je trebalo malo nježnosti. Sigurna sam da su 'gospođica Cissy' i 'gospođica Bella' bile med i mlijeko prema Kreacheru kad im se javio, pa im je učinio uslugu i rekao im sve što zna. Cijelo vam vrijeme ponavljam da će čarobnjaci platiti za to kako postupaju's kućnim vilenjacima. Pa, Voldemort je platio... a i Sirius."

Harry joj na to nije imao čime uzvratiti. Dok je gledao kako Kreacher rida na podu, sjetio se što mu je rekao Dumbledore nekoliko sati nakon Siriusove smrti: Mislim da Sirius nikad Kreachera nije vidio kao biće čiji su osjećaji jednako duboki kao ljudski...

"Kreacheru," rekao je nakon nekog vremena, "kad se malo pri-bereš, ovaj... molio bih te da sjedneš."

Prošlo je još nekoliko minuta, a Kreacher je zatim štucnuo i ušutio. Podigao se u sjedeći položaj, trljajući rukama oči kao malo dijete.

"Kreacheru, zamolit ću te da nešto učiniš", reče Harry. Pogledom je zatražio Hermioninu pomoć. Želio mu je sljedeću zapovijed izdati na što obzirniji način, no ipak se nije mogao pretvarati da to nije zapovijed. Činilo se, međutim, da je već i promjenom tona pridobio njezino odobravanje; ohrabrujuće mu se nasmiješila.

"Kreacheru, molio bih te da odeš pronaći Mundungusa Fletchera. Moramo saznati gdje je taj medaljon... gdje je medaljon gospodara Regulusa. To je užasno važno. Želimo završiti ono što je gospodar Regulus započeo, želimo se... ovaj... pobrinuti da njegova žrtva ne bude uzaludna."

Kreacher je spustio šačice i podigao pogled prema Harryju.

"Da nađem Mundungusa Fletchera?" graknuo je.

"I dovedeš ga ovamo, na Grimmauldov trg", reče Harry. "Bi li mogao to učiniti za nas?"

Kad je Kreacher kimnuo i osovio se na noge, Harry je osjetio nalet inspiracije. Izvukao je Hagridovu vrećicu i iz nje izvadio lažni horkruks, zamjenski medaljon u kojemu je Regulus ostavio poruku za Voldemorta.

"Kreacheru, ovaj, volio bih da ovo uzmeš", rekao je, utisnuvši vilenjaku medaljon u ruku. "Pripadao je Regulusu, a siguran sam da bi on volio da ga zadržiš u znak zahvalnosti za..."

"E, sad si pretjerao, prijatelju", reče Ron, jer je vilenjak već nakon prvog pogleda na medaljon ispustio vapaj šoka i tuge te se opet jecajući bacio na pod.

Trebalo im je gotovo pola sata da umire Kreachera, kojega je dar iz ostavštine obitelji Black toliko potresao da se nije mogao držati na nogama. Kad je napokon bio u stanju napraviti nekoliko nesigurnih koraka, svi su ga otpratili do njegova kredenca, gledali kako sprema medaljon u prljave pokrivače i zarekli mu se da im ništa neće biti važnije od čuvanja blaga dok je on na putu. Kreacher se duboko naklonio Harryju i Ronu, čak se čudnovato trznuvši u Hermioninu smjeru, valjda u pokušaju pristojnog pozdrava. U sljedećem se trenutku dezaparatirao, praćen poslovično glasnim praskom.

GLAVA JEDANAESTA

Iznuđeni medaljon

Harry je bio uvjeren da će vilenjaku koji je uspio pobjeći iz jezera punog inferiusa hvatanje Mundungusa oduzeti najviše nekoliko sati, pa je cijelo jutro lutao kućom u grozničavom iščekivanju njegova povratka. Kreacher se, međutim, nije vratio ni tog jutra ni tijekom popodneva. Harry je dočekao noć u malodušnom i tjeskobnom raspoloženju, koje večera, sastavljena uglavnom od pljesnivog kruha na kojem je Hermiona isprobala niz neuspješnih preobrazbi, nije nimalo popravila.

Kreacher se nije vratio ni sljedećeg dana, kao ni dan poslije. No zato su se na trgu pred brojem dvanaest pojavila dvojica muškaraca u plaštevima, zadržavši se pred vratima do duboko u noć, zagledani u mjesto gdje je stajala njima nevidljiva kuća.

"Smrtonoše, sto posto", zaključio je Ron dok ih je's Harryjem i Hermionom motrio's prozora dnevne sobe.

"Mislite da znaju da smo tu?"

"Sumnjam", reče Hermiona, iako je djelovala prestrašeno, "ili bi već poslali Snapea po nas, zar ne?"

"Možda je već došao, ali mu je Moodyjeva kletva svezala jezik?" pripomene Ron.

"Da," složi se Hermiona, "inače bi ovima vani rekao kako da uđu. Ali vjerojatnije je da nadziru trg za svaki slučaj. Na kraju krajeva, znaju da je Harry vlasnik kuće."

"Kako...?" počeo Harry.

"Sve čarobnjačke oporuke prolaze provjeru Ministarstva, sjećaš se? Sigurno znaju da ti je Sirius ostavio kuću."

Prisutnost smrtonoša na trgu dodatno je pojačala sumorno ozračje na broju dvanaest. Posljednje novosti o ljudima izvan Grimmauldova

trga čuli su od patronusa gospodina Weasleyja, pa je u kući sad već vladala opipljiva napetost zbog nedostatka vijesti. Nemirni i razdražljivi Ron razvio je iritantnu naviku igranja deluminatorom u džepu: to je osobito izluđivalo Hermionu, koja je vrijeme do Kreacherova povratka kratila čitanjem Kazivanja barda Beedlea, pa joj nikako nije odgovaralo što se svjetla stalno pale i gase.

"Ma daj već jednom prestani!" viknula je treće večeri nakon Kreacherova odlaska, kad se u dnevnu sobu opet nenadano spustio mrak.

"Oprosti, oprosti!" rekao je Ron, pritisnuvši deluminator i vraćajući prostoriji svjetlost. "Nisam namjerno!"

"Pa zar si ne možeš vrijeme ispuniti nekom korisnijom aktivnošću?"

"t "Misliš, kao što je čitanje priča za djecu?" j "Rone, Dumbledore mi je ostavio ovu knjigu..."

"... a meni je ostavio deluminator, valjda zato da ga koristim!"

Harry, koji više nije mogao podnositi njihove čarke, neopaženo je šmugnuo iz sobe. Zaputio se u prizemlje, točnije, u kuhinju koju je neprestano obilazio uvjeren da će se Kreacher najvjerojatnije opet pojaviti baš tamo. Na pola puta niza stube koje su vodile u predvorje, začuo je, međutim, kucanje na vratima, a zatim i metalno škljocanje te zveket lanca.

Odjednom su mu svi živci u tijelu bili napeti kao struna. Izvukao je štapić, sakrio se u sjenu odrubljenih vilinskih glava i pričekao. Vrata su se otvorila: na trenutak je ugledao djelić trga obasjanog uličnim svjetiljkama, te priliku u plaštu koja se uvukla u predvorje i zatvorila vrata za sobom. Uljez je zakoračio naprijed, a Moodyjev je glas zapitao: "Severus Snape?" U dnu predvorja izdigla se figura od prašine i jurnula prema pridošlici podižući mrtvu ruku.

"Nisam te ja ubio, Albuse", začu se tihi glas.

Urok se rasplinuo: figura od prašine opet je eksplodirala, a gusti sivi oblak koji se pritom podigao posve je sakrio pridošlicu.

Harry je uperio štapić u sredinu oblaka.

"Ni makac!"

Opet je smetnuo's uma portret gospođe Black: čim je uzviknuo, zastori koji su je skrivali razletjeli su se u stranu i ona je zaurkala: "Mutnjaci i gamad kaljaju čast moje kuće..."

Niza stube su se iza Harryja sjurili Ron i Hermiona, kao i on uperivši štapiće u neznanca koji je stajao u predvorju podignutih ruku.

"Ne pucajte, to sam ja, Remus!"

"O, hvala bogu", reče Hermiona slabašnim glasom i okrene štapić prema gospodi Black. Odjeknuo je prasak i zastori su se opet navukli, donoseći tišinu. Ron je također spustio štapić, za razliku od Harryja.

"Pokaži se!" viknuo je.

Lupin je stao pod svjetlost svjetiljke. I dalje je ruke držao u zraku, kao da se predaje.

"Ja sam Remus John Lupin, vukodlak, nekima znan kao Lunac, jedan od četvorice tvoraca mape za haranje, oženjen Nymphadorom, poznatijom kao Tonks, a tebe sam, Harry, naučio kako se priziva patronus, koji u tvom slučaju ima obličje jelena."

"O, onda dobro," reče Harry, spuštajući štapić, "ali morao sam provjeriti, zar ne?"

"Govoreći kao tvoj bivši učitelj Obrane od mračnih sila, potpuno se slažem's tobom. Ron i Hermiona, trebali biste biti oprezniji."

Spustili su se niza stube, hrleći mu u susret. Bio je umotan u debeli crni plašt, očigledno iscrpljen, ali sretan što ih vidi.

"Severus se nije pojavio, je li?" upita on. "Ne", reče Harry. "Što ima novo? Jesu li svi dobro?" "Da," potvrdi Lupin, "ali sve nas drže pod nadzorom. Na trgu su dvojica smrtonoša..."

"Znamo..."

"Morao sam se vrlo precizno aparatirati na najgornju stubu pred ulaznim vratima kako me ne bi spazili. Mislim da ne znaju da ste ovdje, jer sam siguran da bi inače doveli još ljudi; postavili su stračare na sve lokacije koje imaju ikakve veze's tobom, Harry. Idemo u kuhinju, moram vam štošta ispričati, a želim čuti i što se vama događalo otkako ste otišli iz Jazbine."

Spustili su se u kuhinju, gdje je Hermiona uperila štapić u kamin. Smjesta je zapucketala vatra, poklonivši privid topline golim kamenim zidovima. Njezin odsjev zaplesao je po dugom drvenom stolu oko kojeg su posjedali, dok je Lupin iz plašta izvukao nekoliko boca pivoslaca. "Došao bih prije tri dana, ali morao sam se otresti smrtonoše koji me prati", reče Lupin. "Znači, došli ste ovamo odmah nakon svadbe?"

"Ne," reče Harry, "nego smo prvo na Tottenham Court Roadu naletjeli na dvojicu smrtonoša."

Lupin se isprolijevao pivoslacem.

"Molim?"

Objasnili su mu što se dogodilo; kad su završili, Lupin je izgledao Igroženo.

"Ali kako su vas tako brzo pronašli? Nemoguće je pratiti osobu koja se aparatira osim ako se ne uhvatiš za nju dok još nije nestala!"

"A malo je vjerojatno da su se baš u tom trenutku šetkarali Tottenham Court Roadom, zar ne?"

"Pitali smo se," počeo Hermiona nesigurno, "što ako Harry još nosi Trag?"

"Nemoguće", reče Lupin. Ronu se na licu pojavio samozadovoljan izraz, a Harryju je pao kamen sa srca.

"Čak i ako ostavimo po strani ostale razloge, da Harry još nosi Trag, oni bi pouzdano znali da je tu, zar ne?"

Ali nije mi jasno kako su vas mogli slijediti u Tottenham Court Road, to me brine, to me stvarno brine."

Izgledao je uznemireno, ali što se Harryja ticalo, to je pitanje moglo pričekati.

"Reci nam što se dogodilo nakon što smo otišli, nismo ništa čuli otkako nam je Ronov tata javio da je obitelj na sigurnom."

"Pa, Kingsley nas je spasio", reče Lupin. "Zahvaljujući njegovu upozorenju, većina se uzvanika uspjela aparatirati prije njihova dolaska."

"Jesu li oni bili smrtonoše ili ljudi iz Ministarstva?" ubaci se Hermiona.

"Bilo je i jednih i drugih; no u praksi je sad ionako svejedno", reče Lupin. "Bilo ih je desetak, ali nisu znali da si ti tamo, Harry. Arthur je

načuo da su pokušali mučenjem izvući tvoju lokaciju iz Scrimgeoura prije nego što su ga ubili; ako je to istina, nije te odao."

Harry pogleda Rona i Hermionu; njihova lica zrcalila su šok i zahvalnost koje je i sam osjećao. Scrimgeour mu nikad nije bio osobito simpatičan, ali ako je Lupin rekao istinu, umro je pokušavajući zaštititi Harryja.

"Smrtonoše su pretresli/jazbinu od podruma do krova", nastavio je Lupin. "Našli su gula - iako mu se nisu baš približavali - a onda su nas koji smo ostali satima ispitivali. Pokušavali su saznati gdje si ti, Harry, ali naravno, nitko osim ljudi iz Reda nije znao da si uopće bio na svadbi.

U isto vrijeme dok su jedni rastjerivali svatove, drugi su smrtonoše upali u sve kuće u zemlji povezane's Redom. Nitko nije poginuo," dometnuo je, preduhitivši sljedeće pitanje, "ali nisu birali sredstva. Dedalusu Diggleu su spalili kuću, no kao što znaš, on je trenutno negdje drugdje, a na Tonksine su roditelje bacili Cruciatus. Pokušavali su doznati kamo si otišao od njih. Sad su dobro - potreseni, razumljivo, ali inače dobro."

"Smrtonoše su se probili kroz onolike zaštitne čarolije?" upita Harry, prisjećajući se kako su bile djelotvorne one noći kad se srušio u vrt Tonksinih roditelja.

"Harry, moraš shvatiti da smrtonoše iza sebe sad imaju svu moć Ministarstva", reče Lupin. "Sad mogu izvoditi okrutne čarolije bez straha da će ih prepoznati ili uhititi. Uspjeli su probiti sve obrambene čarolije koje smo bili postavili da im spriječimo ulaz, a poslije toga uopće nisu tajili razlog svog dolaska."

"A jesu li se udostojili smisliti neku izliku za to što muče ljude kako bi saznali gdje je Harry?" oštro upita Hermiona.

"Pa", počeo Lupin. Nakon kraćeg oklijevanja, izvukao je svijeni primjerak Dnevnog proroka.

"Evo," reče on, gurajući ga preko stola Harryju, "saznat ćeš prije ili poslije. To im je opravdanje za potragu." Harry je izravnao novine. Cijelu je naslovnicu zauzela ogromna fotografija njegova lica. Pročitao je naslov iznad slike:

TRAŽI SE ZBOG UMIJEŠANOSTI U SMRT ALBUSA DUMBLEDOREA

Ron i Hermiona zauralali su od bijesa, ali Harry je šutio. Odgurnuo je novine; nije više želio pročitati ni riječ. Znao je što piše. Nitko osim onih koji su bili na kuli kad je Dumbledore umro nisu znali tko ga je doista ubio, a Rita Skeeter je već prije rastrubila čarobnjačkoj javnosti da su Harryja vidjeli kako bježi's mjesta zločina nekoliko sekundi nakon Dumbledoreova pada.

"Žao mi je, Harry", reče Lupin.

"Znači, smrtonoše su preuzeli i kontrolu nad Dnevnim prorokom?" gnjevno upita Hermiona.

Lupin kimne.

"Ali valjda ljudi shvaćaju što se događa?" w "Prevrat su izveli vrlo glatko i praktički u tišini", reče Lupin.

"Službeno objašnjenje Scrimgeourova ubojstva je da je dao ostavku; zamijenio ga je Pius Thicknesse, koji je pod kletvom Imperius."

"Zašto Voldemort nije sebe proglasio ministrom magije?" upita Ron.

Lupin se nasmije.

"Zato što ne mora, Rone. U praktičnom smislu on ijest ministar, ali zašto bi sjedio za nekakvim stolom u Ministarstvu? Svakodnevne poslove obavlja njegova marioneta Thicknesse, što Voldemortu ostavlja slobodne ruke da jača svoju moć izvan Ministarstva.

Naravno, mnogi ljudi sami su dokučili što se dogodilo: u posljednjih nekoliko dana došlo je do tako dramatične promjene u politici Ministarstva da mnogi šapuću kako iza toga stoji Voldemort. No, u tome je kvaka: oni šapuću. Ne usuđuju se povjeriti jedni drugima, jer ne znaju kome mogu vjerovati; boje se išta otvoreno reći, jer ako su im sumnje opravdane, nastradat će njihove obitelji. Da, Voldemort je to pametno odigrao. Da se javno deklarirao, mogao je izazvati otvorenu pobunu: to što ostaje iza kulisa stvara zbunjenost, nesigurnost i strah."

"A ta dramatična promjena politike Ministarstva", reče Harry, "uključuje i to da čarobnjački svijet moraju zastrašivati mojim imenom, a ne Voldemortovim?"

"Između ostalog, svakako," reče Lupin, "i to im je majstorski potez. Sad kad je Dumbledore mrtav, tebi - Dječaku koji je preživio - bila je zajamčena uloga simbola i točke okupljanja bilo kakvog otpora Voldemortu. Ali tom insinuacijom da si umiješan u smrt starog heroja, Voldemort nije samo ucijenio tvoju glavu, nego je posijao sumnju i strah među mnogima koji bi inače stali u tvoju obranu.

U međuvremenu je Ministarstvo već donijelo prve mjere protiv čarobnjaka bezjačkog porijekla."

Lupin pokaže Dnevni prorok. "Otvori drugu stranicu."

Hermiona je listala novine's istim izrazom gađenja kao da u rukama drži Tajne najmračnije vještine.

"Registar čarobnjaka i vještica bezjačkog porijekla", pročitala je naglas. "Ministarstvo magije pokreće projekt popisivanja takozvanih 'čarobnjaka i vještica bezjačkog porijekla', kako bi se razjasnilo kako su ti ljudi došli do tajni magije.

Nedavnim istraživanjima koja je provodio Odjel tajni ustanovljeno je da se magija može prenositi's osobe na osobu samo reprodukcijom čarobnjaka i vještica. Drugim riječima, tamo gdje se ne može dokazati krvno srodstvo's osobama čarobnjačkog porijekla, osobe takozvanog bezjačkog porijekla vjerojatno su magičnu moć stekle kradom ili silom.

Ministarstvo je odlučno u namjeri da iskorijeni te uzurpatore magične moći i zbog toga poziva sve čarobnjake i vještice bezjačkog porijekla da dođu na razgovor's novoosnovanom Komisijom za popisivanje čarobnjaka i vještica bezjačkog porijekla."

"Ljudi neće dopustiti da se tako nešto dogodi", reče Ron.

"Rone, to se već događa", odvrati Lupin. "Već privode ljude bezjačkog porijekla."

"Ali kako bi to oni trebali 'krasti' magiju?" upita Ron. "Pa to je suludo, da se magija može ukrasti, hrkani ne bi postojali, zar ne?"

"Znam", reče Lupin. "Ipak, ako ne možeš dokazati da imaš bar jednog bliskog srodnika čarobnjačkog porijekla, sad će se smatrati da si magični dar stekao na nezakonit način i bit ćeš za to kažnjen."

Ron pogleda Hermionu i reče: "Što ako čistokrvni čarobnjaci i oni koji su mješovitog porijekla zakletvom prime u obitelj nekoga tko je bezjačkog porijekla? Svima ću razglasiti da mi je Hermiona rođakinja..."

Hermiona je Ronovu ruku pokrila svojom i stisnula je.

"Hvala ti. Rone, ali ne mogu dopustiti da..."

"Nećeš imati izbora", reče Ron gnjevno, uzvraćajući joj stisak. "Naučit ću te pojedinosti mog obiteljskog stabla da možeš odgovarati na sva pitanja o njemu."

Hermiona se drhtavo nasmije.

"Ron,'s obzirom na to da smo u bijegu's Harryjem Potterom, najtraženijom osobom u zemlji, mislim da to baš i ne igra neku ulogu. Da se vraćam u školu, to bi bila druga priča. Što Voldemort planira's Hogwartsom?"

"Sad je pohađanje obavezno za svaku maloljetnu vješticu i čarobnjaka", odvrati on. "Objavili su jučer. To je novost, jer pohađanje prije nije bilo obavezno. Naravno, gotovo sve vještice i čarobnjaci u Britaniji školovali su se u Hogvvarstu, ali njihovi roditelji imali su ih pravo podučavati kod kuće ili ih poslati u inozemstvo ako su tako htjeli. Ovako će Voldemort cijelu čarobnjačku populaciju imati na oku od rane dobi. A to je i još jedan način da se iskorijene oni koji su bezjačkog porijekla, jer svi učenici moraju imati odgovarajući krvni status - što znači da su Ministarstvu dokazali da su čarobnjačkog porijekla - prije nego što im se dopusti upis."

Harry je osjećao mučninu i bijes: mnogi uzbuđeni jedanaestogo-dišnjaci koji su u tom trenutku listali hrpe netom kupljenih zbirki čarolija, nisu ni slutili da nikad neće vidjeti Hogwarts, a možda ni vlastite obitelji.

"To je... to je..." zamucao je,'s mukom tražeći riječi koje bi mogle dostojno izraziti užas koji mu je prožimao misli, ali Lupin je jednostavno rekao:

"Znam."

Lupin je sad oklijevao.

"Shvatit ću ako mi to ne možeš potvrditi, Harry, ali u Redu imamo dojam da ti je Dumbledore ostavio neki zadatak."

"Tako je," odvrati Harry, "a Ron i Hermiona znaju za njega i idu sa mnom."

"Možeš li mi povjeriti prirodu tog zadatka?"

Harry je pogledao u prerano ostarjelo lice, uokvireno gustom, ali već prosijedom kosom, i poželio da mu može drugačije odgovoriti.

"Ne mogu, Remuse, žao mi je. Ako ti nije rekao Dumbledore, ne smijem ti reći ni ja."

"I očekivao sam takav odgovor", odvrati Lupin, djelujući razočarano. "Ali možda bih ti ipak mogao biti od neke koristi. Znaš što sam i za što sam sposoban. Mogao bih poći's vama da vas zaštitim. Ne biste mi morali reći detalje svog plana."

Harry se kolebao. Bila je to vrlo primamljiva ponuda, iako mu zaista nije bilo jasno kako bi sakrili prirodu zadatka od Lupina da im se on pridruži.

No Hermiona je djelovala zbunjeno.

"A Tonks?" upita ona.

"Što's njom?"

"Pa", reče Hermiona, mršteći se, "u braku ste! Što ona misli o tvom odlasku's nama?"

"Tonks će biti na sigurnom", reče Lupin. "Bit će kod svojih roditelja."

Lupinov ton bio je čudan; gotovo hladan. A čudna je bila i ideja da bi se Tonks krila u kući svojih roditelja; na kraju krajeva, bila je članica Reda, i koliko ju je Harry poznavao, vjerojatno je željela ostati u žarištu borbe.

"Remuse," poče Hermiona bojažljivo, "je li sve u redu... znaš... između tebe i..."

"Sve je u najboljem redu, hvala na pitanju", oštro odvrati Lupin.

Hermiona je pocrvenjela. Nakon kraće i krajnje nelagodne stanke, Lupin je rekao, držeći se kao da im je prisiljen prenijeti neugodnu vijest: "Tonks čeka bebu."

"Pa to je divno!" zacičala je Hermiona.

"Super!" oduševljeno je dodao Ron.

"Čestitam", rekao je Harry.

Lupin se usiljeno nasmiješio, više kao da radi grimasu, i rekao: "Pa... prihvaćaš li moju ponudu? Hoće li trojka postati četvorka? Ne vjerujem da bi se Dumbledore bunio, na kraju krajeva, svojevremeno me imenovao vašim učiteljem Obrane od mračnih sila. A moram reći da vjerujem kako se suočavamo's magijom's kakvom se još nikad prije nismo susreli, čak ni zamišljali."

Ron i Hermiona pogledaše Harryja.

"Samo... samo da nešto razjasnimo", reče on. "Želiš ostaviti Tonks kod njenih roditelja i ići's nama?"

"Tamo će biti savršeno sigurna, oni će se brinuti za nju", reče Lupin. Izrekao je to kao konačan odgovor, tonom koji je graničio's ravnodušnošću. "Harry, siguran sam da bi James htio da budem's tobom."

"Pa," polako odvrati Harry, "ja nisam. Zapravo, prilično sam siguran da bi mog tatu zanimalo zašto ne želiš ostati's vlastitim djetetom."

Lupinu je nestala sva krv iz lica. Temperatura u kuhinji pala je za deset stupnjeva. Ron se počeo ogledavati po prostoriji kao da je dobio zapovijed da upamti svaki detalj u njoj, dok je Hermionin pogled nervozno letio od Harryja do Lupina i natrag.

"Ne razumiješ", reče Lupin naposljetku.

"A ti mi objasni", odvrati Harry.

Lupin je teško progutao.

"Ozbiljno sam... ozbiljno sam pogriješio kad sam se oženio Tonks. Učinio sam to preko volje i odonda žalim zbog te odluke."

"Aha, kužim," reče Harry, "pa ćeš zato napustiti nju i dijete i otperjati's nama."

Lupin je skočio na noge: stolac se srušio na pod. Pogledao ih je tako bijesnim pogledom da je Harry prvi put otkad ga je upoznao na njegovu ljudskom licu ugledao sjenu vuka.

"Zar ne razumiješ što sam učinio svojoj ženi i nerođenom djetetu? Nismo se nikad trebali vjenčati, zbog mene je izopćena!"

Lupin nogom udari srušeni stolac.

"Ti si me uvijek susretao među članovima Reda ili pod Dum-bledoreovom zaštitom u Hogvvarstu! Ne znaš kako većina u svijetu čarobnjaka gleda na stvorove kao što sam ja! Čim saznaju za moju bolest, radije bi da uopće ne moraju razgovarati sa mnom! Zar ne vidiš što sam učinio? Čak je i njena obitelj zgrožena našim brakom, pa kakvi bi roditelji svojoj kćeri poželjeli vukodlaka za muža? A dijete... dijete..."

Lupin si je praktički iščupao šaku kose; izgledao je unezvije-reno.

"Moja vrsta nema običaj razmnožavati se! Bit će kao ja, uvjeren sam u to... kako da si oprostim kad znam da sam svjesno riskirao prenošenje bolesti na nedužno dijete? A ako nekim čudom ne bude kao ja, bolje će mu biti, stotinu puta bolje, bez oca kojega se uvijek mora sramiti!"

"Remuse!" šapne Hermiona sa suzama u očima. "Ne govori to... kako bi se tebe ijedno dijete moglo sramiti?"

"Čuj, ne znam, Hermiona", reče Harry. "Ja bih ga se sramio."

Harry nije znao odakle je prokuljao bijes u njemu, ali i njega je podigao na noge. Lupin je izgledao kao da ga je Harry udario.

"Ako novi režim misli da su oni bezjačkog porijekla loši," reče Harry, "što li će tek učiniti poluvukodlaku čiji je otac član Reda? Moj tata je umro da zaštiti mamu i mene, a ti vjeruješ da bi ti preporučio da napustiš svoje dijete radi odlaska u avanturu?"

"Kako... kako se usuđuješ?" upita Lupin. "Ne tražim ja... opasnost ili slavu... kako se usuđuješ uopće reći takvo što..."

"Meni se čini da si se ti zaželio pustolovine", reče Harry. "Htio bi malo stati na Siriusovo mjesto..."

"Harry, nemoj!" molila gaje Hermiona, ali on je nastavio bijesno zuriti u Lupinovo blijedo lice.

"Nikad to ne bih pomislio", nastavi Harry. "Čovjek koji me naučio kako da se borim protiv dementora je - kukavica."

Lupin je izvukao štapić takvom brzinom da Harry za svojim nije stigao ni posegnuti. Začuo je glasan prasak i osjetio da leti unatrag kao da je udaren; kad je tresnuo o kuhinjski zid i skliznuo na pod, vidio je da na vratima nestaje rub Lupinova plašta.

"Remuse, Remuse, vrati se!" vikala je Hermiona, no Lupin se nije odazvao. Trenutak kasnije čuli su da su se vrata zalupila.

"Harry!" zavapi Hermiona. "Kako si mogao?"

"Lako", reče Harry. Ustao je; osjetio je da mu izbija kvrga na mjestu gdje je glavom udario o zid. Još se tresao od bijesa.

"Ne gledaj me tako!" planuo je na Hermionu.

"Pusti je na miru!" zarežao je Ron.

"Ne... ne... ne smijemo se svađati!" reče Hermiona, poletjevši između njih dvojice.

"Nisi mu to trebao reći", predbaci Ron Harryju.

"Dobio je što je tražio", odbrusi Harry. Kroz misli su mu letjele razlomljene slike, sustižući jedna drugu: Sirius pada kroz Veo;

Dumbledore, slomljen, zaustavljen u zraku; zeleni bljesak i glas njegove mame, koji moli za milost...

"Roditelji", reče Harry, "ne bi smjeli napuštati svoju djecu osim ako... osim ako nemaju izbora."

"Harry..." počeo je Hermiona, pružajući ruku da ga utješi, no on ju je otrsao i udaljio se, ne skidajući pogled's vatre koju je ranije dočarala. Jednom je razgovarao's Lupinom kroz taj kamin, tražeći utjehu zbog Jamesa, i Lupin ga je doista uspio umiriti. Sad mu se činilo da Lupinovo izmučeno blijedo lice leluja u zraku ispred njega. Osjetio je mučnu navalu kajanja. Ni Ron ni Hermiona nisu ništa rekli, ali Harry je bio siguran da se gledaju iza njegovih leđa, razgovarajući bez riječi.

Okrenuo se i uhvatio ih kako se žurno okreću jedno od drugog.

"Znam da ga nisam smio nazvati kukavicom."

"Ne, nisi", smjesta se složio Ron.

"Ali tako se ponaša..."

"Ipak..." reče Hermiona.

"Znam", reče Harry. "Ali ako se zbog toga vrati Tonks, vrijedilo je, zar ne?"

Nije mogao suspregnuti molećivi ton u glasu. Hermiona je djelovala kao da suosjeća's njim, Ron kao da još nije odlučio što misli. Harry je pogledao u svoje noge i pomislio na oca. Bi li James podupro Harryja u tome što je rekao Lupinu ili bi zamjerio sinu što se tako ponio prema njegovu starom prijatelju?

Tiha kuhinja kao da je vibrirala od maloprijašnje scene, kao i Ronovih i Hermioninih neizrečenih prijekora. Na stolu je još ležao Dnevni prorok koji je Lupin donio. Harryjevo lice na naslovnici zurilo je u strop. Prišao je stolu i sjeo, nasumce otvarajući novine, tobože zainteresiran za čitanje. Nije uopće registrirao riječi; misli su mu još bile zaokupljene susretom's Lupinom. Znao je da Ron i Hermiona nastavljaju svoj nijemi razgovor's one strane Proroka. Bučno je okrenuo novu stranicu, a's nje ga je zaskočilo Dumbledore-ovo ime. Nije otprve shvatio značenje fotografije koja je prikazivala okupljenu obitelj. Ispod fotografije je pisalo: Obitelj Dumbledore, slijeva nadesno: Albus, Percival, s novorođenom Arianom na rukama, Kendra i Aberforth.

Sada doista zainteresiran, Harry je pažljivije pogledao fotografiju. Dumbledoreov otac Percival bio je pristao muškarac čije su oči čak i na izlizanoj staroj fotografiji imale vragolast izraz. Beba, Ariana, bila je tek nešto duža od štruce kruha i ništa pamtljivijeg izgleda. Majka, Kendra, imala je kosu crnu poput gavranova krila podignutu u visoku punđu. Lice joj je bilo kao isklesano. Harryja je njezino staloženo lice iznad visokog ovratnika svilene haljine, uz tamne oči, visoke jagodice i ravan nos, podsjetilo na fotografije američkih Indijanaca. Albus i Aberforth bili su odjeveni u jednake jakne's čipkastim ovratnikom. Obojica su imala istu frizuru i kosu do ramena. Albus je očito bio nekoliko godina stariji, ali inače su dječaci izrazito nalikovali jedan na drugoga, jer je slika potjecala iz razdoblja prije nego što je Albus slomio nos i počeo nositi naočale. Obitelj koja se vedro smješkala iz novina izgledala je savršeno normalno i sretno. Ruka male Ariane virila je iz povoja, neodređeno mašući. Harry je iznad slike ugledao naslov:

EKSKLUZIVNI ULOMAK IZ PREDSTOJEĆE BIOGRAFIJE ALBUSA DUMBLEDOREA

napisala Rita Skeeter

Zaključivši da ionako ništa ne može pogoršati njegovo trenutno raspoloženje, Harry je nastavio čitati.

Nakon što su se novine raspisale o uhićenju i zatvaranju njezina supruga Percivala u Azkaban, ponosna i ohoia Kendra Dumbledore nije mogla podnijeti ostanak u selu Mould-on-the-Wold. Stoga je odlučila obitelj

preseliti u Codricov Dol, selo koje će se kasnije proslaviti kao mjesto gdje je Harry Potter na neobjašnjiv način preživio susret sa Znate-već-kim.

Codricov Dol je, kao i Mould-on-the-Wold, bio dom povećem broju čarobnjačkih obitelji, no kako Kendra nikoga od njih nije poznavala, nije morala trpjeti zapitkivanja o zločinu svog muža's kojima se neprestano susretala u starom selu. Oglušivši se na sve prijateljske geste novih čarobnjačkih susjeda, ubrzo je svojoj obitelji osigurala potpunu izolaciju.

"Kad sam joj došla zaželjeti dobrodošlicu domaćim kolačima, zalupila mi je vratima pred nosom", prisjeća se Bathilda Bagshot. "Prve godine boravka u selu, viđala sam samo dvojicu dječaka. Ne bih ni znala da je imala kćer da prve zime nakon što su se doselili nisam jedne noći brala piangentine pod mjesecinom i vidjela da Kendra izvodi Arianu u šetnju po vrtu iza kuće. Dopustila joj je da jednom obiđe tratinu, ne puštajući je iz čvrstog stiska, i odmah je odvela natrag u kuću. Nisam znala što da mislim."

Čini se da je Kendra selidbu u Codricov Dol smatrala idealnom prilikom da Ariani izbriše svaki trag, o čemu je vjerojatno godinama sanjala. Način na koji je tempirala selidbu je znakovit. Ariani je bilo nepunih sedam godina kad je nestala iz javnosti, a ako osoba posjeduje dar za magiju, slaže se većina stručnjaka, on će se manifestirati do sedme godine života. Nitko živ ne sjeća se da je Ariana ikad pokazala ikakvu naznaku magijskog talenta. Očigledno je, dakle, da je Kendri bilo draže prikriti postojanje kćeri nego se javno osramotiti priznanjem da je rodila hrkanicu. Naravno, odlazak od prijatelja i susjeda koji su Arianu poznavali bitno je olakšao njezino zatočeništvo. Rijetki koji su od tog trenutka znali za Arianino postojanje, čuvali su tajnu, uključujući njezina dva brata, koji su na neugodna pitanja odvrćali odgovorom naučenim od majke: "Moja sestra je preboležljiva za školu."

Sljedećeg tjedna: Albus Dumbledore u Hogwartisu - hvalospjevi i himbe.

Harry se prevario: sad se osjećao još gore nego prije. Pogledao je opet fotografiju naizgled sretne obitelji. Je li to istina? I kako da to otkrije? Želio je otići u Godricov Dol iako nije znao hoće li Bathilda biti u stanju razgovarati's njim; želio je posjetiti mjesto gdje su i on i Dumbledore izgubili voljene ljude. Taman je počeo spuštati novine da Rona i Hermionu zapita za mišljenje, kad se kuhinjom prolomio zaglušujući prasak. Prvi put u tri dana Harry se uopće nije sjetio Kreachera. Pomislio je da je u prostoriju opet uletio Lupin, pa u prvi mah nije ni primijetio isprepletene ruke i noge koje su se pojavile u zraku pokraj njegova stolca. Žurno je ustao kad se Kreacher izvukao iz klupka i uz dubok naklon Harryju zagrakao: "Gospodaru, Kreacher je doveo lopova Mundungusa Fletchera."

Mundungus se hitro podigao na noge i izvukao štapić, no Hermiona je bila prebrza za njega.

"ExpelUarmus!"

Mundungusov je štapić odletio u zrak i ravno u Hermioninu ruku. Mundungus je's panikom u očima otrčao prema stubama, ali Ron se bacio za njim kao ragbijaš za loptom i oborio ga na kameni pod, o koji je udario uz zvuk prigušenog krckanja.

"Ma šta je ovo?" zaurkao je Mundungus, koprcajući se u pokušaju da se izvuče iz Ronova stiska. "Šta sam napravio? Nahuškali ste na mene vrazjeg vilenjaka, šta to izvodite, šta sam napravio, pusti me, pusti me..."

"Nisi baš u položaju da nam prijetiš", zamijeti Harry. Bacio je novine u stranu, u nekoliko koraka prešao cijelu kuhinju i kleknuo pokraj Mundungusa, koji se smjesta prestao otimati. Na licu mu se pojavio prestravljen izraz. Zadihani Ron je ustao, gledajući kako Harry hladnokrvno stavlja štapić Mundungusu pod nos. Mundungus je bazdio na ustajali znoj i duhanski dim. Neoprana mu je kosa bila zamršena, a pelerina prljava.

"Kreacher se ispričava što vam lopova dovodi tek sad, gospodaru", grakne vilenjak. "Fletcher zna kako izbjeći hvatanje, ima brojna skrovišta i kolege. Ipak, Kreacher je na kraju lopova stjerao u škripac."

"Odlično si to obavio, Kreacheru", reče Harry. Vilenjak se duboko nakloni.

"Dobro, imamo za tebe par pitanja", obrati se Harry Mundungusu, koji je smjesta počeo vikati:

"Uspaničio sam se, u redu? Nisam nikad ni htio ić, ono, bez uvrede, prijatelju, al ja nikad nisam reko da ću ginut za tebe, i onda vidim da na mene leti vrazji Znaš-već-tko, svako bi zbrisao, cijelo vrijeme sam ponavljao da ne želim ić..."

"Za tvoju informaciju, nitko od nas nije se dezaparatiro", reče Hermiona.

"Dobro, vi ste svi vrazji heroji, je li, ali ja se nikad nisam pretvarao da sam spreman na samoubilačke..."

"Ne zanima nas zašto si napustio Divljookog", reče Harry, primičući štapić još malo bliže Mundungusovim podbuhlim, zakrvavljenim očima. "Da si prevrtljivi gad znali smo i ranije."

"Ma nemoj, a zašto me onda naganjaju kućni vilenjaci? Je li ovo opet zbog pehara? Nije mi nijedan ostao, inače bi ti ih vratio..."

"Ni pehari me ne zanimaju, ali sad si na pravom tragu", reče Harry. "Umukni i slušaj."

Bilo je divno što konačno nešto može poduzeti, što od nekoga može zatražiti bar djelić istine. Harryjev štapić sad se toliko približio hrptu Mundungusova nosa da je Mundungus, koji je dotični štapić pod svaku cijenu htio zadržati na oku, počeo gledati ukriž.

"Kad si iz ove kuće pokrao sve što je u njoj imalo vrijedilo", počeo Harry, ali Mundungus ga opet prekine.

"Ko da se Siriusu fućkalo za to smeće..."

Začuo se zvuk sitnih nožica u trku, nešto je sijevnulo bakrenim sjajem, prolomio se tresak i za njim bolan krik: Kreacher se zaletio na Mundungusa i odalamio ga loncem po glavi.

"Reci mu da prestane, reci mu da prestane, trebalo bi ga zatvoriti!" zavrišti Mundungus, šćućurivši se kad je Kreacher opet zamahnuo teškim loncem.

"Kreacheru, ne!"

Kreacherove mršave ruke podrhtavale su od težine lonca, ali ipak ga nije spustio.

"Može samo još jedanput, gospodaru Harry, za sreću?"

Ron je prasnuo u smijeh.

"Trebamo nam pri svijesti, Kreacheru, ali budemo li ga morali nagovarati na iskrenost, ta će čast pripasti tebi", obeća Harry.

"Puno vam hvala, gospodaru", nakloni mu se Kreacher. Malo se povukao, ali krupne, svijetle oči i dalje su's prezirom motrile Mundungusa.

"Kad si iz ove kuće iznio sve dragocjenosti do kojih si mogao doći," počeo je Harry opet, "pokupio si i razne stvari iz kredenca u kuhinji. Među njima je bio i jedan medaljon." Harryjeva usta naglo su se osušila. Osjećao je Ronovu i Hermioninu napetost i uzbuđenje. "Što si's njime učinio?"

"Zašto?" upita Mundungus. "Nešto vrijedi?"

"Još ga imaš!" uzvikne Hermiona.

"Nema, nema", pronicavo će Ron. "Samo se pita je li trebao za njega zatražiti više novca."

"Više?" reče Mundungus. "Opet ne bi ništa zaradio... jerbo sam vražju stvar morao dat gratis, kužite? Nisam imao izbora."

"Kako to misliš?"

"Prodavao sam u Zakutnoj ulici kad mi je prišla ta ženska i pitala me je li imam dozvolu za prodaju magičnih artefakata. Vražja špija. Htjela me oglobit, ali svidio joj se taj medaljon pa mi je rekla da će ga uzet i taj put me pustit, i još je dodala da imam sreće."

"Tko je bila ta žena?" upita Harry.

"Ne znam, neka vještica iz Ministarstva."

Mundungusovo čelo naboralo se od razmišljanja.

"Omalena. Mašna navrh glave."

Namrštio se i dometnuo: "Ličila je na žabu krastaču."

Harryju je štapić ispao iz ruke ravno na Mundungusov nos. Frcnule su crvene iskre i pogodile kradljivčeve obrve, smjesta ih zapalivši.

'Aguamenti!' vrisnula je Hermiona. Iz štapića joj je suknuo mlaz vode, zalijevajući Mundungusa koji je kašljao i gušio se.

Harry je podigao pogled i na licima Rona i Hermione ugledao isti šok koji je i sam osjećao. Ožiljci na desnoj nadlanici zapekli su ga kao u dobra stara vremena.

GLAVA DVANAESTA

Moć je u magiji

Kako je kolovoz odmicao, zapušteni mali travnjak nasred Grim-mauldova trga sve je više sahnulo, dok na kraju nije posve potamnio i postao lomljiv poput slame. Stanari okolnih kuća nisu ni slutili da na broju dvanaest netko živi, niti su, uostalom, znali da ta adresa uopće postoji. Bezjaci's Grimmauldova trga odavno

su se navikli na smiješan birokratski propust zbog kojeg je kuća na broju jedanaest stajala tik do broja trinaest.

Ipak, trg je sad redovito privlačio šačicu posjetilaca koje je spomenuta anomalija silno zanimala. Ne bi prošao ni dan a da se na Grimmauldovu trgu ne pojavi bar jedan čovjek koji bi se naslonio na ogradu nasuprot brojevima jedanaest i trinaest, zagledavši se u spoj između tih dviju kuća kao da mu je to jedina zanimacija u životu. Nijedan od tih promatrača nije se na trg vraćao dva dana zaredom, ali svima im je bila zajednička nesklonost normalnoj odjeći. Većini Londonaca koji su tuda prolazili ekscentrično odijevanje nije bilo nikakva novost, no čak su se i poneki među njima osvrtnali da još jedanput pogledaju čudake koji su po tako nesnosnoj žezi hodali u dugim plaštevima.

Ne bi se reklo da je promatračima njihova straža pružala osobito zadovoljstvo. Ponekad bi jedan od njih ushićeno zakoračio naprijed, kao da je napokon ugledao nešto vrijedno pažnje, no to je uvijek završavalo razočaranim povratkom na prijašnje mjesto.

Prvog dana rujna, na trgu je vrebao rekordan broj promatrača. Šestorica muškaraca u dugim plaštevima šutke su stajali te, kao i obično, netremice motrili kuće na broju jedanaest i trinaest. Nije se, međutim, činilo da su išta bliže svom cilju negoli prije. Spustila se večer, donoseći neočekivani, hladni pljusak, prvi nakon nekoliko tjedana suše. Opet se dogodio jedan od onih neobjašnjivih trenutaka kad se činilo da su promatrači napokon uočili neku zanimljivost. Muškarac iskrivljena lica nešto je pokazao rukom, njegov najbliži kolega, punašan i blijed, zakoračio je prema kući, no već u sljedećem trenutku opet su se vratili u stanje mirovanja, izgledajući frustrirano i razočarano.

Harry je za to vrijeme već ušao u predvorje kuće na broju dvanaest. Kad se aparatirao na najgornju stubu pred ulaznim vratima, na trenutak je izgubio ravnotežu, zbog čega mu se učinilo da su smrtonoše možda spazili njegov nakratko otkriveni lakat. Oprezno zatvarajući vrata za sobom, skinuo je Plašt nevidljivosti, prebacio ga preko ruke i kroz polumračno predvorje pohitao prema vratima što su vodila u podrum. U ruci je nosio ukradeni primjerak Dnevnog proroka.

Začuo je da ga pozdravlja isti tihi šapat: "Severus Snape?", zapuhao je hladan vjetar, a jezik mu se na trenutak zalijepio za nepce.

"Nisam vas ja ubio", rekao je čim mu se jezik odmotao i suspreg-nuta daha pričekao da se ureknuta sablast raspline. Strpljivo je šutio dok nije prešao pola stubišta koje je vodilo u kuhinju, ali čim je bio izvan dometa sluha gospođe Black i dosega onog dimnog oblaka, viknuo je: "Imam vijesti koje vam se neće nimalo svidjeti."

Ušao je u gotovo neprepoznatljivu kuhinju. Sve su površine blistale: savršeno ulašteni lonci i tave od bakra rumeno su se presijavali; drveni stol sjajio se od čistoće; pehari i tanjuri odražavali su svjetlost živahne vatre na kojoj je krčkao kotlić. Ništa u prostoriji, međutim, nije tako dramatično odudaralo od prijašnjeg stanja kao kućni vilenjak koji je hitao u susret Harryju. Bio je umotan u snježnobijelu kuhinjsku krpu, kosa u ušima bila je čista i pahuljasta poput pamučne vate, a na mršavim mu je prsima poskakivao Regulusov medaljon.

"Gospodaru Harry, molim vas da prije večere izujete cipele i operete ruke", graknuo je Kreacher, preuzimajući njegov Plašt nevidljivosti. Pogrbivši se, odnio ga je do vješalice na zidu, gdje je već visio niz staromodnih, svježe opranih pelerina.

"Što se dogodilo?" zabrinuto upita Ron. On i Hermiona dotad su pažljivo proučavali hrpu papira's nažvrljanim bilješkama te rukom nacrtane mape koje su prekrivale jedan kraj dugog kuhinjskog stola, no sad su se oboje zagledali u Harryja. Prišao je stolu, prebacivši novine preko njihovih rasutih pergamenata.

Ugledali su veliku fotografiju dobro poznatog crnokosog muškarca povijena nosa, te iznad nje naslov:

**POTVRĐENO IMENOVANJE SEVERUSA SNAPEA
ZA RAVNATELJA HOGWARTSA**

"Ne!" glasno rekoše Ron i Hermiona.

Hermiona je bila najbrža; ščepala je novine i naglas pročitala popratni tekst.

"Severus Snape, dugogodišnji učitelj Čarobnih napitaka u Školi vješticearenja i čarobnjaštva Hogwarts danas je imenovan za njezina ravnatelja. To je najvažnija, ali ne i jedina, kadrovska promjena u toj drevnoj školi. Nakon ostavke prijašnje učiteljice Bezjačkih studija, njezino će mjesto preuzeti Alekta Carrow, dok će njezin brat, Amicus, predavati Obranu od mračnih sila.

Radujem se što ću imati priliku pridonijeti održavanju naših najvažnijih čarobnjačkih tradicija i vrijednosti... Aha, kao što su, na primjer, ubijanje i odsijecanje ušiju! Snape, ravnatelj! Snape u Dumbledoreovu kabinetu... Merlinovih mu hlača!" zakriještala je, tako prepavši Harryja i Rona da su se obojica trgnula. Skočila je na noge i odjurila iz prostorije, u trku im dovikujući: "Odmah se vraćam!" "Merlinovih mu hlača?" ponovi Ron sa smiješkom. "Bit će da se jako uzrujala." Privukao je novine da pogleda članak o Snapeu.

"Ostali učitelji neće pristati na to. McGonagallica, Flitwick i Spro-utica znaju istinu, znaju kako je Dumbledore umro. Neće prihvatiti Snapea kao ravnatelja. I tko su uopće ti Carrowi?"

"Smrtonoše", reče Harry. "Unutra su i njihove slike. Bili su na kuli kad je Snape ubio Dumbledorea, sve su ti to stari prijatelji. I usput," nastavi Harry gorko, privlačeći stolac, "koliko ja vidim, ostali učitelji nemaju izbora. Ako Ministarstvo i Voldemort stoje iza Snapea, oni mogu birati između toga da ostanu i nastave podučavati djecu ili da odleže par godina u Azkabanu - budu li imali sreće. Mislim da će svi ostati kako bi pokušali zaštititi učenike."

Kreacher je žustro prišao stolu, noseći u rukama veliku zdjelu's juhom i svima im napunio besprijeckorno čiste tanjure, usput zviž-dučući kroza zube.

"Hvala, Kreacheru", reče Harry, okrećući Prorok na drugu stranu da ne mora gledati Snapeovo lice. "Eto, sad bar znamo gdje je Snape."

Počeo je jesti juhu. Otkako je postao vlasnik Regulusova medaljona, kvaliteta Kreacherova kuhanja drastično se poboljšala: francuska juha od luka koju im je upravo servirao bila je najbolja koju je Harry ikad okusio.

"Vani vreba gomila smrtonoša," rekao je Ronu između zalogaja, "znatno ih je više nego inače. Valjda se još nadaju da ćemo izaći sa školskim kovčezima i otići na Hogwarts-ekspres."

Ron pogleda na sat.

"Cijeli dan mislim na to. Vlak je otišao prije gotovo šest sati. Čudno je što nismo u njemu, zar ne?"

Harry je u mislima vidio crvenu parnu lokomotivu onako kako su je on i Ron svojevremeno gledali iz zraka: treperavo je krivudala između polja i planina, slična grimiznoj gusjenici. Znao je da Ginny, Neville i Luna u tom trenutku sjede zajedno, možda razgovarajući o tome gdje su on, Ron i Hermiona ili raspravljajući o najboljim načinima da potkopaju Snapeovu strahovladu.

"Skoro su me primijetili dok sam se vraćao", napomene Harry. "Loše sam se dočekao na najgornju stubu pa mi je Plašt malo spuznuo."

"Meni je uvijek tako. Aha, evo je", doda Ron, okrećući se na stolcu kad se Hermiona vratila u kuhinju. "Što te to spopalo, tako mi Merlinovih najrazvučenijih gaća?"

"Sjetila sam se ovoga", odvrati zapuhana Hermiona.

Nosila je veliko uokvireno platno, koje je sad spustila na pod da uzme perlama ukrašenu torbicu's kuhinjske komode. Otvorila ju je i počela silom gurati platno unutra. Unatoč tome što je na prvi pogled bilo preveliko da stane u tako majušnu torbicu, platno je u roku od nekoliko sekundi doživjelo istu sudbinu kao i brojni predmeti prije njega, nestajući u njezinim nepreglednim dubinama.

"Phineas Nigellus", pojasni Hermiona, nehajno bacajući torbicu na stol. Njezino je slijetanje, kao i obično, popratio gromoglasan tresak.

"Molim?" upitao je Ron, ali Harry je već shvatio. Naslikani lik Phineasa Nigellusa Blacka imao je slobodu kretanja između svog

portreta na Grimmauldovu trgu i onoga koji je visio u okruglom kabinetu ravnatelja Hogwarta na vrhu kule. Snape se nedvojbeno već smjestio u njemu, slavodobitno prisvajajući Dumbledoreovu zbirku delikatnih, srebrnih magičnih instrumenata, kameno sito sjećanja, Razredbeni klobuk i, ako ga nisu nekamo premjestili, Gryffindorov mač.

"Snape bi mogao poslati Phineasa Nigellusa da provjeri što se zbiva u kući", objasni Hermiona Ronu dok je sjedala na svoje mjesto. "Neka sad pokuša - od Phineasa Nigellusa moći će saznati samo što nosim u torbici."

"Pametno!" zadržano će Ron.

"Hvala", nasmiješi se Hermiona, privlačeći tanjur's juhom. "Dobro, Harry, ima li još kakvih novosti?"

"Ne", odvrati Harry. "Sedam sati motrio sam ulaz u Ministarstvo. Nije se pojavila. Ali, Rone, vidio sam tvog tatu. Izgledao je dobro."

Ron mu zahvalno kimne. Svi su se složili da bi bilo preopasno pokušati stupiti u kontakt's gospodinom Weasleyjem koji je na dolasku u Ministarstvo i odlasku iz njega uvijek bio okružen drugim službenicima. Zato im je mnogo značila već i sama činjenica što ga povremeno mogu vidjeti, iako se nije moglo poreći da izgleda vrlo napeto i zabrinuto.

"Tata nam je uvijek pričao da većina ljudi iz Ministarstva na posao dolazi letimrežom", reče Ron. "Zato nismo vidjeli Umbridgeicu, ta sigurno ne ide pješice, to bi joj bilo ispod časti."

"A ona smiješna stara vještica i mali čarobnjak u tamnoplavoj pelerini?"

"Joj da, tip iz Odjela za magično održavanje", reče Ron.

"Kako znaš da radi za Magično održavanje?" upita Hermiona, zastavši sa žlicom u zraku.

"Tata je rekao da svi iz Magičnog održavanja nose tamnoplave pelerine."

"Ali to nam nikad prije nisi rekao!"

Hermiona je spustila žlicu i privukla snop bilješki i mapa koje je bila proučavala's Ronom kad je Harry ušao u kuhinju.

"Ovdje nema ništa o tamnoplavim pelerinama, ništa!" reče ona, grozničavo listajući.

"Pa, zar je to važno?"

"Rone, sve je važno! Ako želimo neprimijećeni ući u Ministarstvo - a znamo da će oni sigurno biti na oprezu zbog mogućih uljeza - važno je svako, pa i najmanje odstupanje od plana! Rekla sam ti to veći bezbroj puta, mislim, koja je korist od svih tih silnih izviđanja ako se ti uopće ne trudiš reći nam..."

"Joj, Hermiona, zaboravim jednu sitnicu..."

"Je li ti jasno da za nas trenutno nema opasnijeg mjesta na svijetu od Ministarstva..."

"Mislim da bismo sutra trebali krenuti u akciju", umiješa se Harry.

Hermiona je ušutjela i zablenu se u njega. Ron se zagrcnuo juhom.

"Sutra?" ponovi Hermiona. "Ti to ozbiljno, Harry?"

"Da", potvrdi Harry. "Mislim da se bolje ne možemo pripremiti, sve i da visimo pred ulazom u Ministarstvo sljedećih mjesec dana. Što dulje odgađamo stvar, to je veća vjerojatnost da ćemo ostati bez medaljona.

Izgledi da ga je Umbridgeica bacila ionako su već dosta veliki: znate da se ne da otvoriti."

"Osim", reče Ron, "ako nije našla način da ga otvori, pa ju je Voldemortova duša opsjela."

"Kao da bi se to na njoj primijetilo, ionako je pokvarena do srži", slegne Harry ramenima.

Hermiona je zamišljeno grizla usnicu.

"Sve što je važno već znamo", nastavi Harry, obraćajući se Hermi-oni. "Znamo da su zabranili aparatiranje u Ministarstvu. Znamo da samo visokorangirani djelatnici Ministarstva smiju domove priključiti na letimrežu, Ron je slušao pritužbe one dvojice neizrecivaca o tome. I otprilike znamo gdje je Umbridgeičin ured, jer si ti čula onog bradonju kad je svom frendu rekao..."

"Idem na razinu jedan, Dolores me pozvala u ured", smjesta je izrecitirala Hermiona.

"Točno tako", reče Harry. "I znamo da za ulazak moramo imati one čudne kovanice, žetone, što god, jer sam vidio kad ih je jedna vještica morala posuditi od prijateljice..."

"I koje još uopće nismo nabavili!"

"Ako plan upali, hoćemo", mirno odvrati Harry.

"Ne znam, Harry, ne znam... Jako bi puno stvari moglo poći po zlu, toliko toga ovisi o sreći..."

"To se ne bi promijenilo ni da se pripremamo još tri mjeseca", reče Harry. "Vrijeme je za akciju."

Vidio je strah na Ronovu i Hermioninu licu, a ni sam se nije osjećao mnogo hrabrije. Bio je, međutim, uvjeren da je došlo vrijeme da prijeđu's izrade planova na njihovo ostvarivanje.

Posljednja četiri tjedna naizmjenice su pod Plaštem nevidljivosti stražarili pred službenim ulazom u Ministarstvo, za čije je postojanje Ron, zahvaljujući gospodinu Weasleyju, znao od djetinjstva. Pratili su djelatnike Ministarstva do ulaza u zgradu, prisluškivali njihove razgovore i pomnim promatranjem utvrdili koji među njima uvijek dolaze u isto doba dana. Ponekad bi čak uspjeli ukrasti najnoviji Dnevni prorok iz nečije aktovke. Malo-pomalo, izradili su nepotpune mape i prikupili bilješke koje su sad ležale pred Hermionom.

"Dobro," polako poče Ron, "recimo da krećemo sutra... mislim da bismo trebali ići samo ja i Harry."

"Joj, ne počinji opet!" uzdahne Hermiona. "Mislila sam da smo to riješili."

"Hermiona, motati se oko ulaza skrivena pod Plaštem je jedno, a ovo je nešto sasvim drugo." Ron lupi prstom po deset dana starom izdanju Dnevnog proroka. "Stavili su te na popis čarobnjaka i vještica bezjačkog porijekla koji se nisu odazvali pozivu na saslušanje!"

"A ti navodno umireš od kozičave grujavice u Jazbini! Ako netko ne bi smio ići, onda je to Harry, njemu su ucijenili glavu na deset tisuća galeona..."

"Dobro, ja ostajem doma", reče Harry. "Svakako mi javite ako ikad porazite Voldemorta, može?"

Dok su se Ron i Hermiona smijali, u Harryjevu je ožiljku sijevnula bol. Ruka mu je automatski poletjela na čelo. Primijetio je da je Hermiona odmah suzila oči i maknuo kosu's lica u nadi da će tako prikriti pravi razlog za svoju reakciju.

"Dobro, ako idemo sve troje, morat ćemo se zasebno aparatirati", govorio je Ron. "Plašt više ne može sakriti sve troje."

J. K. Rowling

Bol u Harryjevu ožiljku se pojačavala. Ustao je. Kreacher je smjesta pohitao k njemu.

"Gospodar nije pojeo juhu do kraja, bi li gospodar radije jeo fini gulaš ili možda onu pitu's preljevom od karamela koju gospodar tako voli?"

"Hvala, Kreacheru, ali brzo ću se vratiti... ovaj... idem na zahod."

Osjećajući na sebi Hermionin sumnjičavi pogled, Harry se brzo popeo stubama što su vodile u predvorje i produžio na prvi kat, gdje je odjurio u kupaonicu i opet zakracunao vrata. Stenjuci od boli, naslonio se nad crni umivaonik čije su slavine imale oblik zmija razjapljenih čeljusti i zažmirio...

Klizio je sumračnom ulicom. S obje strane uzdizale su se kuće visokih drvenih zabata; izgledale su kao da su od medenjaka.

Prišao je jednoj od njih, gledajući u bjelinu vlastite ruke dugih prstiju dok ju je podizao prema vratima.

Pokucao je. Osjetio je da ga preplavljuje uzbuđenje...

Vrata su se otvorila. Pred njim se pojavila nasmijana žena. Čim je ugledala Harryjevo lice, uozbiljila se, a vedrinu na njezinu licu zamijenila je strava...

"Gregorovič?" upitao je visoki, hladni glas.

Odmahnula je glavom i pokušala zatvoriti vrata. Bijela ruka čvrsto ih je držala, ne dopuštajući joj da ih pomakne...

"Trebam Gregoroviča."

"Er wohnt hier nicht mehr!" uzviknula je, odmahujući glavom. "Ne živi tu! Ne živi tu! Ne poznam ga!"

Odustajući od pokušaja da zatvori vrata, počela je uzmicati niz mračni hodnik. Harry ju je slijedio, klizeći prema njoj. Dugi prsti izvukli su štapić.

"Gdje je?"

"Das weifi ich nicht! Preselio se! Ne znam, ne znam!"

Podigao je štapić. Vrisnula je. U hodnik je utrčalo dvoje male djece, koje je pokušala zakloniti rukama.

Bljesak zelene svjetlosti...

"Harry! HARRV!"

Otvorio je oči; u međuvremenu je klonuo na pod. Hermiona je opet lupala na vrata.

"Harry, otvori nam!"

Sigurno je opet vikao. Ustao je i otkračunao vrata. Hermiona, koja je doslovno upala u kupaonicu, uspravila se i sumnjičavo osvrnula oko sebe. Iza nje je odmah ušao i Ron, uznemireno upirući štapić u kutove hladne prostorije.

"Što si to radio?" strogo upita Hermiona.

"A što ti misliš da sam radio?" odvrati Harry neuvjerljivo raz-metljivim tonom.

"Urlao si kao lud!" reče Ron.

"Ma... valjda sam malo zadrijemao ili..."

"Harry, molim te da se ne ponašaš kao da smo budale", prekine ga Hermiona, kojoj su se prsa ubrzano podizala i spuštala. "Znamo da te u kuhinji zabolio ožiljak, a osim toga, blijed si kao krpa."

Harry je sjeo na rub kade.

"Dobro. Upravo sam vidio kako Voldemort ubija neku ženu. Dosad je vjerojatno pobio cijelu njenu obitelj. I to sasvim nepotrebno, kao sa Cedricom, samo zato što su mu se našli na putu..."

"Harry, ne bi više smio dopuštati da ti se to događa!" uzviknula je Hermiona. Kupaonica je odzvanjala od njezina glasa. "Dumbledore je želio da koristiš oklumenciju! Vjerovao je da je ta veza između vas opasna... Harry, Voldemort to može iskoristiti! Što dobivaš time da gledaš kako ubija i muči ljude, kako ti to može pomoći?"

"Doznajem što radi", odvrati Harry.

"Znači, nećeš ga čak ni pokušati blokirati?"

"Hermiona, ne mogu. Znaš da mi oklumencija uopće ne ide, nikad je nisam savladao."

"Nisi nikad ni pokušao!" razjareno će ona. "Ne razumijem, Harry... zar ti uživaš u toj vašoj posebnoj povezanosti ili odnosu ili što god to... štogod..."

Posustala je pred pogledom koji joj je uputio dok je ustajao.

"Uživam li?" upita on tiho. "Bi li ti uživala?"

"Ja... ne... oprostite, Harry, nisam mislila..."

"Mrzim to, mrzim činjenicu da mi se može uvući u misli, da ga moram gledati kad je u svom najopasnijem izdanju. Ali ipak ću to iskoristiti."

"Dumbledore..."

"Pusti Dumbledorea. Ovo je moj izbor, moj i ničiji više. Želim znati zašto traži Gregoroviča."

"Koga?"

"To je jedan strani majstor čarobnih štapića", reče Harry. "Napravio je Krumov štapić, a Krum kaže da je genijalan."

"Ali rekao si nam", umiješa se Ron, "da Voldemort negdje drži OUIvandera. Ako već ima majstora čarobnih štapića, što će mu još jedan?"

"Možda se i on slaže s Krumom, možda misli da je Gregorovič bolji... ili da će Gregorovič, za razliku od OUIvandera, moći objasniti zašto je moj štapić onako postupio kad me napao."

Harry je bacio pogled na napuklo, prašno ogledalo i vidio da se Ron i Hermiona skeptično pogledavaju iza njegovih leđa.

"Harry, stalno ponavljaš da je za to zaslužan tvoj štapić," reče Hermiona, "ali zapravo si zaslužan ti! Zašto tako uporno odbijaš preuzeti odgovornost za vlastitu moć?"

"Zato što znam da nisam ja zaslužan! A zna i Voldemort, Hermiona! Obojica znamo što se doista dogodilo!" Ljutito su se gledali: Harry je znao da nije uvjerio Hermionu i da ona već smišlja nove argumente, kako protiv njegove teorije o štapiću, tako i protiv činjenice što ne preza od zavirivanja u Voldemortov um. Na njegovo olakšanje, umiješao se Ron.

"Pusti ga", posavjetovao je Hermionu. "Neka sam odluči. Usput, ako sutra zbilja krećemo u Ministarstvo, ne misliš li da bismo trebali još jedanput proći cijeli plan?"

Obojici je bilo očito da Hermiona teška srca odustaje od daljnje rasprave. Harry je, doduše, bio siguran da će ga opet zaskočiti čim joj se pruži prilika. U međuvremenu su se vratili u podrumsku kuhinju, gdje im je Kreacher poslužio gulaš i pitu's preljevom od karamela.

Te su noći na spavanje otišli vrlo kasno, jer su satima ponavljali plan, sve dok ga jedno drugome nisu mogli odrecitirati od riječi do riječi. Harry, koji je sad spavao u Siriusovoj sobi, još je deset minuta ležao u krevetu i gundao si plan u bradu, dok je svjetlost iz njegova štapića osvjetljavala staru fotografiju na kojoj su stajali njegov tata, Sirius, Lupin i Pettigrev. No kad je ugasio štapić, nije mislio ni na višesokovni napitak, ni na bljuvalice, ni na tamnoplavu pelerinu djelatnika iz Magičnog održavanja, nego na Gregoroviča, pitajući se koliko će još dugo majstor štapića izmicati očito neumornom Voldemortu. Svitanje je slijedilo ponoć gotovo nepristojnom brzinom.

"Izgledaš užasno", pozdravio ga je Ron kad ga je došao probuditi.

"Ne zadugo", odvratio je Harry, zijevajući.

Hermionu su zatekli u kuhinji. Kreacher joj je upravo donosio kavu i vruće pecivo. Imala je onaj blago manični izraz lica koji bi Harry vidao kad god se pripremala za ispitu.

"Pelerine", govorila je ispod glasa, pozdravivši ih nervoznim kima-njem nakon kojeg je nastavila kopati po torbici ukrašenoj perlama. "Višesokovni napitak... Plašt nevidljivosti... eksplozivne vabilice... trebali biste obojica ponijeti po dvije, za svaki slučaj... bljuvalice... nosokrvni nugat, produžne uši..."

Na brzinu doručkovavši, zaputili su se u predvorje. Kreacher ih je ispratio uz naklone, obećavajući da će ih na povratku dočekati slana pita's mljevenim mesom.

"Zlato naše", raznježeno je rekao Ron. "Kad samo pomislim da sam nekoć maštao o tome da mu odrubim glavu i objesim je na zid."

Na najgornju stubu iskoračili su krajnje oprezno: vidjeli su da's druge strane maglovitog trga kuću promatraju dvojica smrtonoša podbuhlih očiju.

Hermiona se prvo aparatirala's Ronom, a onda se vratila po Harryja.

Nakon uobičajenog kratkog leta kroz tamu koja je istiskivala zrak iz pluća, Harry se obreo u majušnoj uličici u kojoj su trebali provesti prvu fazu plana. Izuzmu li se dvije velike kante za smeće, bila je posve prazna.

Prvi djelatnici Ministarstva obično su dolazili tek u osam.

"Dobro", reče Hermiona, pogledavajući na sat. "Trebala bi doći za pet minuta. Kad je omamim..."

"Hermiona, znamo", strogo je prekine Ron. "I nismo li ona vrata trebali otvoriti prije njena dolaska?" , , . , .

Hermiona zaciči.

"Skoro sam zaboravila! Odmaknite se..."

Uperila je štapić u lokotom zaključana požarna vrata prepuna grafita. Otvorila su se's treskom. Iz prijašnjih pomnih izviđanja znali su da mračni hodnik iza vrata vodi u pusto kazalište. Hermiona je vrata pritvorila da se ne primijeti kako su sad otključana.

"A sad", reče ona, okrećući se prema Harryju i Ronu, "opet navlačimo Plašt..."

"... i čekamo", dovršio je Ron i prebacio Plašt preko Hermionine glave kao pokrivač preko ptičje krletke, kolutajući očima prema Harryju.

Minutu kasnije, začuo se tihi plop i metar ispred njih aparatirala se sitna vještica neposlušne sijede kose, djelatnica Ministarstva. Zatreptala je zbog iznenadnog svjetla; iza oblaka se upravo pomolilo sunce. Nije, nažalost, imala priliku dulje uživati u neočekivanoj toplini, jer ju je u tom trenutku pogodila Hermionina neverbalna čarolija omamljivanja. Srušila se na tlo.

"Vrlo lijepo, Hermiona", pohvali je Ron, izlazeći iz zaklona kante za smeće pokraj kazališnih vrata. Harry je za to vrijeme skinuo Plašt nevidljivosti. Zajedničkim su snagama unijeli sitnu vješticu u mračni prolaz koji je vodio u prostor iza pozornice. Hermiona je vješticu iščupala nekoliko vlasi kose i ubacila ih u bočicu's blatastom višesokovnim napitkom koju je izvukla iz večernje torbice. Ron je prekopavao po torbici male vještice.

"Zove se Mafalda Hopkirk", reče on, čitajući posjetnicu koja je njihovu žrtvu opisivala kao asistenticu u Uredu za neovlaštenu uporabu magije. "Hermiona, uzmi to, a evo ti i žetoni."

Dodao joj je nekoliko malih zlatnih kovanica's ugraviranim slovima M.M. koje je našao u vještici'noj torbi.

Hermiona je ispila višesokovni napitak, koji je u međuvremenu poprimio ugodnu boju suncokreta i u roku od nekoliko sekundi pred njima je stajala dvojnica Mafalde Hopkirk. Uzela je Mafaldi naočale i stavila ih na svoj nos, a Harry je pogledao na sat.

"Kasnimo, gospodin Magično održavanje samo što nije došao."

Žurno su zatvorili vrata iza prave Mafalde; Harry i Ron su se zaogruli Plaštem nevidljivosti, ali Hermiona je ostala čekati na otvorenom. Nekoliko sekundi kasnije začuo se novi plop i pred nju se pojavio omalen čarobnjak čije je lice podsjećalo na njuškicu tvora.

"O, zdravo, Mafalda."

"Zdravo!" progovorila je Hermiona starački drhtavim glasom. "Kako si?"

"Zapravo, ne baš dobro", odvratili mali čarobnjak, koji je doista izgledao krajnje potišteno.

Hermiona i čarobnjak zaputili su se prema glavnoj cesti, dok su se Harry i Ron šuljali iza njih.

"Žao mi je što to čujem", reče Hermiona, odlučno prekidajući malog čarobnjaka koji je upravo pokušao objasniti što ga muči; nikako mu nije smjela dopustiti da izbije na glavnu ulicu. "Izvoli bombon."

"Ha? O, ne hvala..."

"Inzistiram!" agresivno će Hermiona, tresući mu vrećicu's pas-tilama pred nosom. Izgledajući dosta uzbunjeno, mali je čarobnjak uzeo jednu pastilu.

Učinak je bio trenutačan. Čim mu je pastila dotaknula jezik, mali čarobnjak počeo je povraćati takvom žestinom da nije ni primijetio da mu je Hermiona iščupala šaku kose's tjemena.

"Ajoj!" rekla je dok je on zasipao pločnik bljuvotinom. "Mislim da bi trebao uzeti slobodan dan!"

"Ne... ne!" Gušio se, sad povraćajući nasuho, pokušavajući produžiti usprkos tome što nije bio u stanju normalno hodati. "Danas... moram... moram doći..."

"Ali to je glupo!" uznemireno odvrati Hermiona. "Ne možeš ići raditi u takvom stanju... mislim da bi trebao potražiti pomoć u Svetom Mungu!"

Čarobnjak se srušio na sve četiri, rigajući bez prestanka, ali i dalje je pokušavao otpuzati prema glavnoj ulici. "Pa ne možeš takav na posao!" uzvikne Hermiona.

Činilo se da se napokon pomirio's njezinim riječima. Uhvativši se za zgađenu Hermionu, teškom se mukom podigao na noge i okrenuo na peti, nestajući's vidika. Iza njega je ostala samo torba koju mu je Ron oteo iz ruke kad se prvi put srušio na tlo, te nekoliko kaplji bljuvotine u zraku.

"Fuj", reče Hermiona, podižući rub pelerine dok je zaobilazila lokve bljuvotine. "Bilo bi puno urednije da smo i njega omamili."

"Da, da," reče Ron, pojavljujući se ispod Plašta nevidljivosti's čarobnjakovom torbom u rukama, "ali ja i dalje mislim da bi hrpa onesvijestjenih tijela privukla više pozornosti. Ali taj tip stvarno voli svoj posao, zar ne? Dobaci mi kosu i napitak."

Dvije minute kasnije pred njima je stajao Ron u obličju oboljelog malog čarobnjaka sličnog tvorcu, odjeven u tamnoplavu pelerinu koju je našao u čarobnjakovoj torbi.

"Nije li čudno što ju nije već obukao,'s obzirom na to da je pod svaku cijenu htio na posao? No, bilo kako bilo, ako je vjerovati natpisu na mojim leđima, zovem se Reg Cattermole."

"Pričekaj nas tu," obratila se Hermiona Harryju, još uvijek skrivenom pod Plaštem nevidljivosti, "a mi ćemo se vratiti's kosom za tebe."

Morao ih je čekati samo deset minuta, ali čučajući osamljeno u uličici prepunoj bljuvotine, nedaleko od vrata koja su skrivala omamljenu Mafaldu, Harryju se činilo da vrijeme stoji. Ron i Hermiona napokon su se vratili.

"Ne znamo tko je," rekla je Hermiona, dodajući Harryju nekoliko crnih kovrča, "ali upravo je otišao kući zbog groznog krvarenja iz nosa! Čekaj, dosta je visok, trebat će ti veća pelerina..."

Izvukla je jednu staru pelerinu koju im je Kreacher pripremio, a Harry se povukao da popije napitak i da se presvuče.

Kad je bolna preobrazba završila, bio je viši od metar osamdeset pet i, sudeći po mišićavim rukama, vrlo snažne građe. Na licu mu je izrasla brada. Spremajući Plašt nevidljivosti i naočale u novu pelerinu, pridružio se ostalima.

"Čovječe, stravičan si", reče Ron, podižući pogled prema Harryju, koji ga je sad osjetno nadvisivao.

"Uzmi jedan Mafaldin žeton", reče Hermiona Harryju, "i krenimo, već je skoro devet."

Zajedno su izašli iz uličice. Četrdeset pet metara dalje, na krcatom se pločniku vidjela crna šiljasta ograda i dva niza stuba koja su vodila pod zemlju. Iznad jednih je pisalo GOSPODA, a iznad drugih DAME.

"Vidimo se začas", nervozno je rekla Hermiona i otklimatala niza stuba za DAME. Harry i Ron pridružili su se brojnim bizarno odjevenim muškarcima koji su se spuštali u naizgled običan podzemni javni zahod, prekriven prljavim crnim i bijelim pločicama.

"Jutro, Reg!" doviknuo je još jedan čarobnjak u tamnoplavoj pelerini dok je ubacivao zlatni žeton u prorez na vratima i ulazio u kabinu. "Oni vragovi nam stvarno piju krv, je l' da? Zamisli na koji način moramo dolaziti na posao! Koga oni to očekuju, Harryja Pottera?"

Čarobnjak se grohotom nasmijao vlastitoj dosjetki. Ron je rasteg-nuo usne u usiljen osmijeh.

"Ma da," reče on, "stvarno su budale."

Harry i on ušli su u susjedne kabine.

Harry je lijevo i desno od sebe začuo zvuk puštanja vode. Čučnuo je i zavirio kroz otvor u dnu kabine, ugledavši par nogu u čizmama koji se upravo uspinjao na zahod u desnoj kabini. Kad je pogledao lijevo, vidio je da Ron zbunjeno trepće u njegovu smjeru.

"Moramo ući kroz zahod?" šapne on.

"Izgleda", šapnuo je i Harry, dubokim i hrapavim glasom.

Obojica su ustala. Osjećajući se kao zadnji idiot, Harry se uspen-trao na zahod.

Smjesta je shvatio da je ispravno postupio. Iako se činilo da stoji u vodi, njegove cipele, noge i pelerina ostali su sasvim suhi. Podigao je ruku, povukao lanac i jurnuo niz kratki tunel, izlijećući iz kamina ravno u Ministarstvo magije.

Ustao je dosta nespretno; nije se još navikao na kretanje u tijelu znatno većem od svojega. Veliki atrij bio je mračniji nego što se Harry sjećao. U njegovu središtu prije je stajala zlatna fontana koja je bacala treperave odbljeske po ulaštenom drvenom podu i zidovima, ali sad je prostorom dominirao divovski kip od crnog kamena. Golema skulptura vještice i čarobnjaka koji su sjedili na pomno izrezbarenim prijestoljima, visoka je gledala na djelatnike Ministarstva koji su ispadali iz kamina podno njih. U postolje kipa slovima je visokim tridesetak centimetara bio ugraviran natpis MOĆ JE u MAGIJI.

Harry je najednom osjetio udarac u listove. Jedan je čarobnjak upravo izletio iz kamina točno iza njega. ...

"Miči mi se's puta, zar ne... o, Runcorne, oprost!"

Proćelavi čarobnjak žurno se udaljio, očigledno prestrašen. Harry se, dakle, u ovom obličju zvao Runcorn, i, po svemu sudeći, drugima ulijevao strah u kosti.

"Psst!" začuo je glas i okrenuo se. Vidio je da mu mašu sitna mala vještica i čarobnjak iz Magičnog održavanja sličan tvorcu, pozivajući ga da im se pridruži pokraj kipa. Harry im je brzo prišao.

"Jesi sretno stigao?" šapne Hermiona Harryju.

"Ne, još stoji u zahodu", reče Ron.

"Joj što si duhovit... odvratno, zar ne?" obrati se ona Harryju, koji je zurio u kip. "Jesi li primijetio na čemu sjede?"

Harry se pažljivije zagledao i shvatio da ukrasne rezbarije prijestolja zapravo predstavljaju mase ljudskih bića: stotine i stotine golih tjelesa, muškaraca, žena i djece, glupavih, ružnih lica, isprepletenih, iskrivljenih pod težinom elegantnih i dotjeranih čarobnjaka.

"Bezjaci", šapne Hermiona. "U jedinom položaju koji zavređuju. Idemo, moramo dalje."

Pridružili su se rijeci vještica i čarobnjaka koja se kretala prema zlatnim vratnicama na kraju atrija, zvjerajući oko sebe, no nigdje nije bilo ni traga prepoznatljivom liku Dolores Umbridge. Vratnice su ih odvele u manje predvorje, gdje su se stvarali redovi ispred dvadeset zlatnih rešetaka i jednako toliko dizala. Tek što su stali u najbliži red, jedan je glas rekao: "Cattermole!"

Okrenuli su se. Harryju se želudac prevrnuo od muke. Prema njima je koračao jedan od smrtonoša koji su svjedočili Dumbledoreovoj smrti. Najbliži djelatnici Ministarstva utihnuli su, oborenih pogleda; Harry je osjećao vibriranje straha oko Rona, Hermione i sebe. Muškarčevo namršteno lice dosta grubih crta bilo je u raskoraku's otmjenom pelerinom prošivenom zlatnom niti koja se u hodu nadizala iza njega. Netko u mnoštvu pred dizalima udvorno je uzviknuo: "Jutro, Yaxley!" Yaxley gaje ignorirao.

"Zatražio sam nekoga iz Magičnog održavanja da mi sredi ured, Cattermole. Unutra još pada kiša."

Ron se ogledao oko sebe kao da se nada da će se netko javiti umjesto njega, ali svi su šutjeli.

"U uredu vam... pada kiša? To... to nije dobro, zar ne?"

Ron se nervozno nasmije. Yaxleyjeve oči iznenađeno se raširiše.

"Tebi je to smiješno, Cattermole?"

Dvije vještice izašle su iz reda za to dizalo i žurno se udaljile.

"Ne," reče Ron, "naravno da nije..."

"Tebi je jasno da se ja upravo spremam preslušati tvoju suprugu, Cattermole? Zapravo sam iskreno začuđen što joj ne praviš društvo dok čeka. Već si je otpisao, ha? To ti je vjerojatno pametan potez. Sljedeći put si izaberi čistokrvnu ženu."

Hermiona je užasnuto ciknula. Yaxley je pogledao u nju. Nemoćno se nakašljala i skrenula pogled. "Ja... ja..." zamucio je Ron.

"Ali da su moju ženu optužili da je mutnjakuša," nastavi Yaxley, "iako se ja nikad ne bih ni oženio takvim smećem - i da šef Odjela magijskog pravosuđa zatraži moju pomoć, ja bih dao sve od sebe da mu udovoljim, Cattermole. Jesi li me razumio?"

"Da", šapne Ron.

"Onda se primi posla, Cattermole, a ako moj ured u sljedećih sat vremena ne bude posve suh, krvni status tvoje žene bit će još upitniji nego što je sad."

Zlatna rešetka pred njima zakloparala je i otvorila se. Yaxley je kimnuo Harryju, uz neugodan osmijeh koji je sugerirao da su obojica na istoj valnoj duljini kad je u pitanju Cattermole, otpativši se zatim prema drugom dizalu. Harry, Ron i Hermiona u svoje su dizalo ušli sami, jer im se nitko drugi nije htio pridružiti, kao da su gubavci. Rešetkasta vrata zatvorila su se uz zveket i dizalo je pošlo uvis.

"Sto da radim?" smjesta ih upita Ron. Izgledao je potreseno. "Ako se ne pojavim, moja žena... to jest, Cattermoleova žena..."

"Idemo's tobom, ne bismo se smjeli razdvajati..." reče Harry, ali Ron je grozničavo odmahnuo glavom.

"Ovo je suludo, nemamo puno vremena. Vas dvoje nađite Umbrid-geicu, ja ću srediti Yaxleyjev ured - ali kako da zaustavim kišu?"

"Pokušaj sa Finite incantatem," odmah mu reče Hermiona, "to bi je trebalo prekinuti ako je izazvana urokom ili kletvom; ako je ne zaustavi, nešto nije u redu's klimatskom čarolijom, nju ćeš teže popraviti, pa u tom slučaju upotrijebi Impervius kao privremenu nijeru da mu zaštititi stvari..."

"A sad mi sve to ponovi, ali sporije..." reče Ron, očajnički tražeći pero po džepovima, no u tom trenutku dizalo se zatreslo i zaustavilo. Bestjelesni ženski glas objavio je: "Razina četiri, Odjel za regulaciju i kontrolu magičnih stvorenja, uključujući direkcije za zvijeri, bića i duhove te Ured za vezu s goblinima i Savjetodavni ured za štetočine", a rešetkasta vrata opet su se otvorila, propuštajući dvoje čarobnjaka i nekoliko blijedoljubičastih papirnatih aviončića koji su se uzlepršali oko stropne svjetiljke u dizalu.

"Jutro, Alberte", reče muškarac kuštravih zalizaka, nasmiješivši se Harryju. Iskosa je pogledao Rona i Hermionu kad je dizalo zakloparalo uvis; Hermiona je mahnitom brzinom Ronu šaputala upute. Čarobnjak se nagnuo bliže Harryju i promrmljao: "Dirk Cresswell, je li? Iz Ureda za goblina? Svaka čast, Alberte. Prilično sam siguran da ću sjesti na njegovo mjesto!"

Namignuo mu je. Harry je uzvratio osmijehom, nadajući se da će to biti dovoljno. Dizalo se zaustavilo.

Rešetke su se opet razdvojile.

"Razina dva. Odjel magijskog pravosuđa, uključujući Ured za neovlaštenu uporabu magije, sjedište aurora i administrativnu službu Čarosudnog zbora", rekao je isti onaj bestjelesni glas.

Harry vidje da je Hermiona malo pogurnula Rona, koji je pohitao iz dizala zajedno's ostalim čarobnjacima.

Harry i Hermiona ostah su sami. Čim su se zlatna vrata zatvorila, Hermiona je ispalila kao iz topa: "Znaš što, Harry, mislim da bi bilo bolje da odem za njim, mislim da nema pojma što da radi i ako ga uhvate, sve će..."

"Razina jedan, ministar magije i prateće osoblje."

Zlatne su se rešetke opet razdvojile, a Hermiona je preneraženo udahnula. Pred njima je stajalo četvero ljudi, od toga dvoje udubljeno u razgovor: dugokosi čarobnjak u luksuznoj pelerini crne i zlatne boje, te zdepasta vještica nalik na krastaču's baršunastom mašnom u kratkoj kosi, koja je na prsa čvrsto privinula mapu sa spisima.

<K-J.'

GLAVA TRINAESTA

Komisija za popisivanje čarobnjaka i vještica bezjačkog porijekla

"Ah, Mafalda!" reče Umbridgeova ugledavši Hermionu. "Je li te Travers poslao?"

"D-da", piskutavo odvrati Hermiona.

"Odlično, i ti ćeš poslužiti." Umbridgeova se okrene čarobnjaku u crnoj i zlatnoj odjeći. "Eto, ministre, riješili smo i to - ako možemo posuditi Mafaldu da nam vodi zapisnik, počinjemo iz ovih stopa." Provjerila je mapu. "Danas ih imamo desetero, jedna je, zamislite, udana za djelatnika Ministarstva! C-c-c... čak su se i ovamo zavukli, u samo srce Ministarstva!" Ušla je u dizalo i stala pokraj Hermione, a isto su učinila i dvojica čarobnjaka koja su dotad šutke pratili razgovor između Umbridgeove i ministra. "Mafalda, idemo odmah dolje, u sudnici ćeš naći sve što ti treba. Dobro jutro, Alberte, zar ti nećeš izaći?"

"Ma da, naravno", reče Harry Runcornovim dubokim glasom.

Izašao je iz dizala. Zlatne rešetke iza njega zatvorile su se's treskom. Pogledao je preko ramena: Hermionino zabrinuto lice, stiješnjeno između dva visoka čarobnjaka i sprijeda zagrađeno baršunastom mašnom u kosi Umbridgeove, već je nestajalo's vidika.

"Otkud vi ovdje, Runcorne?" upita novi ministar magije. Njegova duga kosa i brada bile su prošarane sjedinama, a blistave oči djelomice zaklonjene visokim, ispučenim čelom, podsjećajući Harryja na raka koji proviruje ispod kamena.

"Moram hitno razgovarati" - tu je Harry na časak zastao - "s Arthurom Weasleyjem. Rekli su mi da je otišao na razinu jedan."

"Ah", reče Pius Thicknesse. "Da ga nisu možda uhvatili u kontaktu's nekim Nepoželjnikom?"

"Ne", odvrati Harry, osjetivši da mu se usta suše od nervoze. "Ne, ništa takvo."

"No da. Prije ili poslije će dolijati", zaključio Thicknesse. "Ako mene pitate, izrodi nisu ništa bolji od mutnjaka. Ugodan dan vam želim, Runcorne."

"I ja vama, ministre."

Harry je gledao kako Thicknesse odmiče niz hodnik pokriven dubokim tepihom. Čim je nestao's vidika, Harry je iz teške crne pelerine izvukao Plašt nevidljivosti, zaogrnuo se njime i otputio u suprotnom smjeru. Plašt je bio prekratak za Runcornovu visinu, pa je morao hodati pognut da ne otkrije svoja velika stopala. Želudac mu se grčio od panike. Hodajući mimo dugog niza ulaštenih drvenih vrata obilježenih malim pločicama's vlasnikovim imenom i funkcijom, osjećao je da ga sa svih strana pritišću golema moć, kompleksnost i neprobojnost Ministarstva, a plan koji je tako pomno razrađivao's Ronom i Hermionom protekla četiri tjedna sad mu se činio komično djetinjastim. Sve su svoje napore uložili u planiranje nezamijećenog ulaska u Ministarstvo; nijedno se nije sjetilo da bi trebalo nešto smisliti i za slučaj da se moraju razdvojiti. I tako su sad Hermionu odvucli da sudjeluje u nekom sudskom postupku koji će nedvojbeno potrajati satima, Ron se mučio's čarolijama koje, znao je Harry, nadilaze njegove sposobnosti i čija bi neuspješna primjena jednu ženu mogla stajati slobode, dok je Harry skitao po najgornjem katu, iako je upravo na svoje oči vidio da dizalo njegovu metu odnosi negdje drugdje.

Zaustavio se i naslonio na zid da pokuša smisliti svoj sljedeći potez. Tišina gaje gušila: na ovom katu nije bilo zvukova hitnje, razgovora ili užurbanih koraka. U hodnicima prekrivenim purpurnim tepisima vladao je muk kao da su začarani čarolijom Bešumato.

Ured joj je sigurno tu negdje, pomisli Harry.

Nije vjerovao da Umbridgeova nakit drži u uredu, no znao je da ipak ne bi bilo pametno propustiti priliku da ga pretraži. Produžio je niz hodnik. Putem je naišao na samo jednog namrgođenog čarobnjaka

Ifoji je mrmljao upute lebdećem peru dok ih je ono škripavo zapisivalo na dugi pergament.

Harry, koji je sad pažljivo čitao natpise na vratima, skrenuo je iza ugla. Prošavši pola sljedećeg hodnika odjednom se našao u širokom, otvorenom prostoru u kojem je desetak vještica i čarobnjaka sjedilo za malim, uredno poredanim stolovima koji su dosta podsjećali na školske klupe, izuzme li se to što su bili neišarani i ulašteni do visokog sjaja. Harry se nakratko zaustavio da promotri njihov rad. Prizor je doista bio hipnotičan. Svi su složno mahali i vrtjeli štapićima, dok su oko njih lepršali četvrtasti komadići obojenog papira poput malih ružičastih zmajeva na vjetru. Harry je nakon nekoliko sekundi shvatio da cijeli proces ima svoj ritam i da svi papiri slijede isti obrazac; ubrzo nakon toga sinulo mu je da gleda nastanak pamfleta i da su četvrtasti listovi stranice koje se nakon slaganja, presavijanja i magičnog uvezivanja u knjižice spuštaju u uredne snopove pokraj svoje vještice ili čarobnjaka.

Harry im se primakao na vršcima prstiju, iako je sumnjao da bi radnici čuli i teže korake, toliko su bili zaokupljeni svojim poslom. Ukrao je jedan dovršeni pamflet sa snopa pokraj mlade vještice i pročitao ga pod zaklonom Plašta nevidljivosti. Na ružičastoj naslovnici zlatnim je slovima bio ispisan sljedeći naslov:

MUTNJACI

i opasnost koju predstavljaju za miroljubivu zajednicu čistokrvnih čarobnjaka

Ispod naslova vidjela se slika crvene ruže iz čijih latica izvireuje sladunjavo lice, u ubojitom stisku namrštenog korova iskešenih očnjaka. Iako Harry nigdje na pamfletu nije uočio ime autora, ipak je ponovo osjetio peckanje u ožiljcima na desnoj ruci. Njegove sumnje potvrdila je mlada vještica do njega, koja je u tom trenutku, ne prestajući mahati i vrtjeti štapićem, upitala ostale: "Ljudi, hoće li stara krava ispitivati mutnjake cijeli dan?"

"Pazi što govoriš", upozori je čarobnjak pokraj nje, nervozno se Ogledavajući. Jedna mu je stranica ispala na pod.

"Zašto - nije valjda da si je uz magično oko sad nabavila i magične uši?"

Letimice je pogledala sjajna vrata od mahagonija, okrenuta prema prostoru punom pamfletista. Kad je i sam pogledao u tom smjeru, Harry je osjetio da ga obuzima ubojit bijes. Na mjestu gdje bi na bezjačkim vratima

možda bila špijunka, ovdje je u drvo bilo utaknuto jedno krupno, okruglo oko jasnoplave šarenice - oko šokantno poznato svakome tko je ikad vidio Alastora Moodyja.

Harry je na djelić sekunde zaboravio gdje je i zašto je tu došao: zaboravio je čak i to da mora ostati nevidljiv. Udaljenost do vrata prešao je u nekoliko koraka, zagledavši se u oko koje je slijepo zurilo uvis, kao da je zamrznuto. Na pločici ispod oka pisalo je:

Dolores Umbridge VIŠA PODTAJNICA MINISTRA

Ispod toga je na nešto sjajnijoj, novoj pločici pisalo:

Voditeljica Komisije za popisivanje čarobnjaka i vještica bezjačkog porijekla

Harry se osvrnuo na desetak pamfletista: ma koliko da su bili usredotočeni na posao, sumnjao je da bi im promaklo otvaranje vrata praznog ureda. Stoga je iz unutarnjeg džepa izvadio neobičan predmet - malu okruglastu trubu od gume's treperavim nogama. Čučajući ispod Plašta, stavio je vabilicu na pod.

Vabilica je projurila kroz noge vještica i čarobnjaka pred Harryjem. Harry je za to vrijeme čekao's rukom na kvaki: već u sljedećem trenutku začuo se glasan prasak, a u jednom kutu podigao se povelik oblak oporog crnog dima. Mlada vještica u prvom redu je zavrištala: i ona i kolege skočili su na noge u vrtlogu ružičastih listova, osvrćući se za uzrokom meteža. Harry je stisnuo kvaku, zakoračio u ured Umbridgeove i zatvorio vrata za sobom.

Činilo mu se da se vratio u prošlost. Soba je bila identična njezinu kabinetu u Hogwartsu: sve slobodne površine bile su ispunjene čipkastim tableticima, pokrivalima za čajnike i suhim cvijećem. Zidove su krasili isti dekorativni tanjuri, u kojima su se i dalje kotrljali i igrali isti dozlaboga sladunjavi mačići kričavih boja's mašnama oko vrata. Radni stol bio je pokriven stolnjakom cvjetnog uzorka's volanima. Na oko Divljookog's unutarnje je strane bio prikvačen svojevrstan

rastezljivi teleskop koji je Umbridgeovoj omogućavao da uhodi djelatnike u prostoru ispred vrata. Kad je Harry pogledao kroza nj, vidio je da su svi još okupljeni oko vabilice. Iščupao je teleskop iz vrata i iz otvora izvukao čarobnu očnu jabučicu, spremajući je u džep. Opet se okrenuvši prema sobi, promrmljao je: 'Accio medaljon'.

Izostanak rezultata nimalo ga nije začudio: Umbridgeova se sigurno dobro razumjela u zaštitne čarolije i uroke. Brzo je prišao njezinu radnom stolu i počeo otvarati ladice. Našao je pera, bilježnice, spelotejp; začarane spjalice koje su pokušale izvijugati iz svoje ladice poput zmije pa ih je morao prisiliti da se vrate unutra; kičastu kutijicu ukrašenu čipkom koja je bila puna rezervnih mašni i kopči za kosu. Medaljonu, međutim, nije bilo ni traga.

Sad se prihvatio pretraživanja ormarića za spise odmah iza radnog stola. Baš poput Filchovih ormarića u Hogwartsu, i ovaj je bio prepun fascikala, a svaki je fascikl glasio na drugo ime. Harry je nakratko obustavio potragu tek kad je došao do najdonje ladice, gdje je ugledao dosje gospodina Weasleyja.

Izvadio ga je i otvorio.

ARTHUR WEASLEY

KRVNI STATUS: Čistokrvno porijeklo, ali uz neprihvatljivu sklonost prema bezjacima. Potvrđeni član Reda feniksa.

OBITELJ: Supruga (čistokrvna), sedmero djece, dvoje najmlađih pohađa Hogvarts. Napomena: Najmlađi sin trenutno je kod kuće, teško bolestan, točnost informacije potvrdili inspektori Ministarstva.

SIGURNOSNI STATUS: POD NADZOROM. Stalno praćenje.

Velika vjerojatnost da bi Nepoželj-nik broj jedan mogao stupiti u kontakt's njim (i prije je boravio kod obitelji Weasley).

"Nepoželjnik broj jedan", promrmlja Harry ispod glasa, vraćajući dosje gospodina Weasleyja na mjesto i zatvarajući ladicu. Već je

nagađao tko bi to mogao biti, i doista, čim se uspravio i ogledao za drugim mogućim skrovištima u uredu, na zidu je spazio vlastiti poster. Preko prsa su mu bile ispisane riječi NEPOŽELJNIK BR. 1. Za sliku je bila zalijepljena mala ružičasta ceduljica's ilustracijom mačića u jednom kutu. Prišavši bliže, Harry vidje da je Umbridgeova na njoj napisala: Treba ga kazniti.

Još razjareniji nego prije, počeo je opipavati dno vaza i košara sa suhim cvijećem, ali kao što je i očekivao, medaljona nije bilo. Odustajući, posljednji je put pogledom obuhvatio ured - a srce mu je na trenutak prestalo

kucati. Na polici's knjigama pokraj stola stajalo je malo četvrtasto ogledalo u kojem je na Harryja motrio Dumbledore.

Harry je trkom prešao prostoriju i zgrabio ga, no čim ga je dodirnuo, shvatio je da to uopće nije ogledalo nego knjiga sjajnih korica, s čije se naslovnice sjetno osmjehuje Dumbledore. Harry je tek sad primijetio da su mu šešir zakrila cifrasta zelena slova, tvoreći naslov Život i laži Albusa Dumbledorea - te da mu na prsima nešto manjim slovima piše: napisala Rita Skeeter, autorica bestselera Armando Dippet: Učitelj ili umobolnik?

Nasumce otvorivši knjigu, Harry je ugledao fotografiju koja je zauzimala cijelu stranicu: dva mladića tinejdžerske dobi jedan su drugome prebacili ruku preko ramena, smijući se od uha do uha. Dumbledoreu je kosa sezala do laktova, a imao je i kratku, pahuljastu bradicu, sličnu onoj Krumovoj koja je Ronu silno digla tlak. Lice mladića koji se nijemo smijao pokraj njega imalo je u izrazu nešto obijesne i divlje. Zlatnoplava kovrčava kosa padala mu je na ramena. Harry se zapitao je li to mladi Doge, no nije dospio pročitati tekst uz sliku jer su se u tom trenutku otvorila vrata ureda.

Da Thicknesse u trenutku ulaska u prostoriju nije gledao preko ramena, Harry ne bi stigao navući Plašt nevidljivosti. I ovako mu se učinilo da je Thicknesse možda primijetio neku kretnju, jer je još sekundu ili dvije nepomično stajao, radoznalo zureći u točku gdje se Harry pretvorio u zrak. Izgleda da je Thicknesse naposljetku ipak zaključio da ga je smela naslovnica's Dumbledoreom, koji si je baš češkao nos, jer je potom prišao stolu i uperio štapić u pero koje je spremno čekalo u tintarnici. Pero je iskočilo van i počelo žvrljati poruku Umbridgeovoj. Vrlo polako, susprežući dah, Harry se iskrao iz ureda u otvoreni prostor's one strane vrata.

Pamfletisti su još bili okupljeni oko ostataka vabilice, koja nije prestajala tiho trubiti ni dok se iz nje pušilo. Hitajući natrag u hodnik, Harry opet začu onu mladu vješticu: "Kladim se da se došuljala iz Eksperimentalnih čarolija, oni nikad ne paze, sjećate se one otrovne patke?"

Dok je žurno hodao prema dizalima, Harry je razmatrao svoje opcije. Vjerojatnost daje medaljon u Ministarstvu bila je neznatna, a izgledi da bi informaciju o njegovoj lokaciji mogli čarolijom izvući iz Umbridgeove usred krcate sudnice nikakvi. Sad je najvažnije bilo iskrasti se iz Ministarstva dok ih još nisu razotkrili. Novim pokušajem da dođu do medaljona pozabavit će se neki drugi dan. Prvo će pronaći Rona, a onda će zajedno smisliti način da Hermionu izvuku iz sudnice.

Dizalo je došlo prazno. Harry je uskočio unutra i skinuo Plašt nevidljivosti čim se počelo spuštati. Nije mogao vjerovati koji je srećković kad je u dizalo koje se klepećući zaustavilo na razini dva ušao Ron, izbezumljena pogleda i moka do kože.

"J-jutro", promućao je Harryju kad se dizalo opet pokrenulo.

"Rone, to sam ja, Harry!"

"Harry! Čovječe, već sam zaboravio kako izgledaš... zašto Hermiona nije's tobom?"

"Morala je otići u sudnicu's Umbridgeicom, nije ju mogla odbiti i..."

No Harry nije dospio dovršiti rečenicu jer se dizalo opet zaustavilo. Vrata su se otvorila i u kabinu je ušao gospodin Weasley, razgovarajući's postarijom plavokosom vješticom tako natapirane frizure da se činilo da na glavi nosi mravinjak.

"... jasno mi je o čemu govoriš, Wakanda, ali bojim se da ne mogu sudjelovati u..."

Gospodin Weasley tada spazi Harryja i naglo zašuti. Bilo je krajnje bizarno zaraditi tako zgađen pogled od Ronova tate. Dizalo se zatvorilo i uz glasno kloparanje sve četvero ponijelo na sljedeću razinu.

"O, Reg, zdravo", reče gospodin Weasley, privučen zvukom ustrajnog kapanja iz Ronove pelerine. "Zar ti nisu danas ženu pozvali na Saslušanje? Ovaj... što ti se dogodilo? Zašto si tako moka?"

"U Yaxleyjevu uredu pada kiša", reče Ron. Obraćao se ramenu gospodina Weasleyja, a Harry je znao i zašto: bojao se da bi ga otac mogao prepoznati pogleda li ga u oči. "Nisam je uspio zaustaviti, pa su me poslali po Bernieja... Pillswortha, mislim da se tako zove..."

"Mda, u posljednje vrijeme dosta ureda u Ministarstvu ima problema s oborinama", zamijeti gospodin Weasley. "Jesi li pokušao inkantaciju Meteourok recanto? Kod Bletchleyja je upalila."

"Meteourok recanto?" šapne Ron. "Ne, nisam. Hvala, ta... to jest, Arthure."

Vrata dizala se otvoriše. Stara vještica's mravinjakom na glavi izašla je van, praćena Ronom koji ju je odmah prestigao i ubrzo nestao's vidika. Harry mu se nije uspio pridružiti jer mu je put prepriječio Percy Weasley, koji je u dizalo ušao ne dižući nos iz dokumenata u rukama.

Percy je shvatio da se našao u istom dizalu's ocem tek kad je začuo zveket zatvaranja vrata. Podigao je pogled, spazio gospodina Weasleyja, pocrvenio kao rak i pobjegao van čim su se vrata opet otvorila. Harryjev drugi pokušaj izlaska osujetila je ruka gospodina Weasleyja.

"Trenutak, Runcorne."

Vrata dizala su se zatvorila. Otkloparali su prema sljedećem katu. Gospodin Weasley reče: "Čujem da si prokazao Dirka Cres-swella."

Harry je imao dojam da je susret's Percyjem još više razjario ionako ljutitog gospodina Weasleyja. Zato je odlučio da bi bilo najbolje praviti se blesav.

"Molim?" odvratio je.

"Ne glumataj, Runcorne", bijesno će gospodin Weasley. "Našao si čarobnjaka koji mu je izradio lažno obiteljsko stablo, zar ne?"

"Pa... pa što ako jesam?" odgovori Harry.

"Pa, Dirk Cresssvell je deset puta bolji čarobnjak od tebe", tiho mu reče gospodin Weasley dok se dizalo spuštalo sve niže. "I ako preživi Azkaban, odgovarat ćeš ne samo njemu, nego i njegovoj ženi, sinovima i prijateljima..."

"Arthure," prekine ga Harry, "ti znaš da te prate, zar ne?"

"Je li to prijetnja, Runcorne?" upita gospodin Weasley, podižući glas.

"Ne," reče Harry, "govorim ti istinu! Motre svaki tvoj pokret..." Vrata dizala se otvoriše. Stigli su u atrij.

Gospodin Weasley ošinio ga je prezirnim pogledom i otišao, ostavivši potresenog Harryja samog u dizalu. Da je bar preuzeo izgled nekog drugog čarobnjaka, a ne Runcorna... Vrata se zveketavo zatvoriše.

Harry opet navuče Plašt nevidljivosti. Pokušat će Hermionu izvući sam dok se Ron obračunava's kišom u onom uredu. Kad su se vrata ponovo otvorila, zakoračio je u kameni prolaz obasjan bakljama, osjetno drugačiji od hodnika's tepisima i drvenim zidnim oblogama na gornjim katovima. Dizalo je otkloparalo dalje, a Harry se zagledao u crna vrata koja su označavala ulaz u Odjel tajni, osjećajući da ga podilaze srsi.

Krenuo je dalje, ali ne prema crnim vratima, nego ulijevo, prisjećajući se da se tuda izlazi na stubište koje vodi u prostorije suda. Dok se tiho spuštao stubama, napeto je razmatrao svoje opcije: imao je još dvije eksplozivne vabilice, no možda bi ipak bilo bolje da jednostavno pokuca na vrata sudnice i kao Runcorn zamoli da Mafalda nakratko izađe? Nije, doduše, znao je li Runcorn dovoljno krupna riba da si dopusti takvo ponašanje, ali čak i ako uspije, Hermionino predugo izbjivanje iz sudnice moglo bi pokrenuti potragu prije nego što stignu pobjeći iz Ministarstva...

Zakupljen mislima, nije odmah primijetio da ga obuzima neprirodna hladnoća. Činilo mu se da se spušta u maglu, svakim je korakom zalazio u sve jaču studen, koja mu se uvlačila u grlo i trgala mu pluća. Potom je osjetio da u njemu buja onaj podmukli osjećaj očaja i beznađa...

Dementori, pomisli.

Dospjevši u dno stubišta, skrenuo je desno i tamo zatekao stravičan prizor. Tamni prolaz ispred sudnica vrvio je visokim prilikama kojima su lica bila posve skrivena crnim kukuljicama. Nije se čulo ništa osim njihova isprekidanog disanja. Na tvrdim drvenim klupama pogureno su sjedili prestravljeni i uzdrhtali čarobnjaci i vještrice bezjačkog porijekla, čekajući saslušanje. Većina je lice sakrila rukama, možda u instinktivnom pokušaju da se zaštiti od pohlepnih usta dementora. Neki su došli u pratnji svojih obitelji, drugi su sjedili sami. Dementori

su neumorno klizili gore-dolje pred njima. Hladnoća, beznađe i očaj u toj prostoriji Harryja pogodiše poput kletve...

Odupri se, rekao si je, vrlo dobro znajući da bi se odao čim bi dočarao svog patronusa. Stoga je nastavio hodati, trudeći se da bude što tiši. Osjećajući da mu um iz koraka u korak sve više obamire, prisilio se da misli na Hermionu i Rona, kojima je trebala njegova pomoć.

Hodanje među izduženim crnim prilikama bilo je doista zastrašujuće: zakukuljena lica bez očiju u prolazu su se okretala prema njemu i Harry je bio siguran da ga osjećaju, da slute prisutnost osobe koja nije još sasvim izgubila nadu, koja im se još može oduprijeti...

Ledenu tišinu poremetilo je naglo i šokantno otvaranje tamničkih vrata na lijevoj strani hodnika. Iz sudnice se prolomiše krikovi.

"Ne, ne, mješanac sam, kažem vam da sam mješanac! Tata mi je bio čarobnjak, stvarno, i u knjigama ga spominju, Arkie Alderton, poznati dizajner metli, pogledajte u knjigama, kad vam kažem... skidajte ruke's mene, skidajte ruke..."

"Posljednji put vas upozoravam", začu se umilni, magijom pojačani glas Umbridgeove, nadglasavši očajne krikove muškarca. "Budete li se otimali, slijedi vam dementorski poljubac."

Vrištanje je prestalo, ali hodnikom su još odjekivali suhi jecaji.

"Vodite ga", reče Umbridgeova.

Na vratima sudnice pojaviše se dva dementora. Svojim su gnjilim, krastavim rukama čvrsto stezali nadlaktice čarobnjaka koji je djelovao kao da će svaki čas pasti u nesvijest. Otklizili su niz hodnik's njim. Ubrzo je nestao u tami koja je pratila svaki korak dementora.

"Sljedeća - Mary Cattermole", pozove Umbridgeova.

Jedna je sitna ženica ustala, drhteći od glave do pete. Bila je odjevena u dugu, jednostavnu pelerinu, a tamnu kosu je zagladila i podigla u pundu. U licu joj nije bilo ni kapi krvi. Harry je vidio kako se stresla prolazeći pokraj dementora.

Postupio je instinktivno, bez svjesne namjere, jednostavno zbog toga što mu se gadila pomisao da Mary Cattermole u tu prostoriju sličnu tamnici mora ući sama. Kad su se vrata počela zatvarati, skliznuo je u sudnicu.

To nije bila ista prostorija u kojoj su ga svojevremeno preslušavali zbog nedopuštene uporabe magije. No i ova je, iako mnogo manja, imala jednako visok strop, što je izazivalo klaustrofobičan osjećaj zarobljenosti na dnu dubokog bunara.

Dementori su i tu obilježili prostor svojom ledenom aumom; bili su raspoređeni po kutovima sudnice, daleko od visokog, izdignutog podija. Na podiju je, odmah iza balustrade, sjedila Umbridgeova, a tik do nje's jedne strane Yaxley i's druge Hermiona, jednako blijeda kao gospođa Cattermole. Podnožje podija bez prestanka je obilazila sjajna srebrna mačka duge dlake, a Harryju je sinulo da je ona zadužena da zaštiti tužitelje od beznađa koje je izbijalo iz dementora: očaj je bio namijenjen optuženima, ne i onima koji optužuju.

"Sjednite", reče Umbridgeova umilnim, svilenastim glasom. Gospođa Cattermole nesigurno je prišla stolcu u sredini prostorije, postavljenom pred podijem. Čim je sjela, iz naslona za ruke ispuzali su lanci i omotali se oko nje.

"Vi ste Mary Elizabeth Cattermole?" upita Umbridgeova.

Gospođa Cattermole drhtavo kimne.

"Udana za Reginalda Cattermolea iz Odjela za magično održavanje?"

Gospođa Cattermole brižne u plač.

"Ne znam gdje je nestao, trebao je doći ovamo!"

Umbridgeova je ignorirala njezine riječi.

"Majka Maisie, EUie i Alfreda Cattermolea?"

Gospođa Cattermole zaplakala je još jače nego prije.

"Prestrašeni su, boje se da se možda neću vratiti kući..."

"Poštedite nas", sikne Yaxley. "Nećete pobuditi našu sućut pričama o mutnjačkoj deriščadi."

Jecaji gospođe Cattermole prigušivali su Harryjeve korake dok se pažljivo prikradao stubama što su vodile na povišeni podij. Čim je prešao granicu kojom je patrolirao mačji patronus, osjetio je promjenu temperature. Gore je bilo udobno i toplo. Nije ni sumnjao da patronus pripada Umbridgeovoj, niti da tako blista zbog vlasnice koja je napokon bila u svom elementu, provodeći izopačene zakone koje je pomogla napisati. Polako i vrlo oprezno prikrao se na podij iza Unibridgeove, Yaxleyja i Hermione, sjedajući u red iza njih. Pomalo se pribojavao Hermionine reakcije. Pomišljao je da baci čaroliju Bešumato na Umbridgeovu i Yaxleyja, no Hermionu bi lako mogla uzbuniti već i jedna promrmljana riječ. Umbridgeova je podigla glas da se obrati gospođi Cattermole, što je Harry odmah iskoristio.

"Iza tebe sam", šapnuo je Hermioni na uho.

Kao što je i očekivao, Hermiona je tako poskočila da je zamalo prevrnula bočicu's tintom kojom je zapisivala razgovor. Umbridgeova i Yaxley srećom su bili usredotočeni na gospođu Cattermole pa nisu ništa primijetili.

"Gospođo Cattermole, kad ste danas došli u Ministarstvo, oduzeli su vam čarobni štapić", govorila je Umbridgeova. "Dvadeset dva centimetra, trešnja, jezgra od dlake jednoroga. Prepoznajete li taj opis?" Gospođa Cattermole kimne, brišući oči rukavom.

"Možete li nam, molim vas, reći kojoj ste vještici ili čarobnjaku uzeli taj štapić?"

"U-uzela?" zajeca gospođa Cattermole. "Nisam ga nikome u-uzela. K-kupila sam ga kad mi je bilo jedanaest godina. On... on... on... je odabrao mene."

Sad je doista briznula u plač.

Umbridgeova se nasmije tihim, djevojačkim smijehom koji je u Harryju budio želju da je udari. Nagnula se preko ograde da bolje pogleda svoju žrtvu. Pritom se preko ograde zanjihao i neki zlatni predmet, viseći u zraku: medaljon.

I Hermiona ga je uočila. Tiho je ciknula, ali Umbridgeova i Yaxley, još zabavljeni svojim plijenom, uopće nisu primjećivali što se zbiva oko njih.

"Ne," reče Umbridgeova, "ne, ne bih rekla, gospođo Cattermole. Štapići mogu odabrati jedino vješticu ili čarobnjaka. Ponijela sam i vaše odgovore na upitnik koji smo vam poslali... Mafalda, dodaj mi ih."

Umbridgeova ispruži sitnu ruku: u tom je trenutku tako nalikovala na žabu da se Harry iskreno začudio što nema plivače kožice između zdepastih prstiju. Hermionine ruke drhtale su od šoka. Nespretno je kopala po hrpi dokumenata naslaganih na stolcu pokraj sebe, napokon izvlačeći snop pergamenata's imenom gospođe Cattermole.

"Vrlo je... vrlo je lijep, Dolores", reče Hermiona, pokazujući privjesak koji se presijavao u volanima i naborima sugovorničine bluze.

"Molim?" oštro odvratila Umbridgeova, spuštajući pogled. "Ah da.. obiteljska ostavština", dometne, gladeći medaljon na bujnom poprsju. "'5' znači Selwyn... naime, u rodu sam sa Selwynima... zapravo, rijetke su čistokrvne obitelji's kojima nisam u rodu... Šteta", nastavila je glasnije, listajući upitnik gospođe Cattermole, "što se isto ne može reći i za vas. Profesija roditelja: trgovci voćem i povrćem."

Yaxley se podrugljivo nasmije. Pahuljasta srebrna mačka neumorno je obilazila podij. Dementori su strpljivo stajali u kutovima, čekajući svoj red.

Začuvši njezinu laž, Harry je osjetio da mu u glavu navire krv, potpuno brišući njegov osjećaj za oprez - veličala je svoj čistokrvni status medaljonom koji je iznudila od sitnog kriminalca. Uopće se nije trudio sakriti štapić ispod Plašta nevidljivosti. Samo ga je podigao i rekao: "Omami!"

Bljesnulo je crveno svjetlo. Umbridgeova se onesvijestila, čelom udarivši o rub ograde. Dosje o gospođi Cattermole iz njezina je krila skliznuo na pod, a srebrna mačka koja je držala stražu pod podijem rasplinula se. Ledenohladni zrak strujio je prema njima poput vjetra. Zbunjeni Yaxley ogledao se da vidi u čemu je problem i shvatio da Harryjeva bestjelesna ruka cilja u njega štapićem. Posegnuo je za vlastitim oružjem, ali već je bilo prekasno: "Omami!"

Yaxley se složio u uredno klupko na podu.

"Harry!"

"Hermiona, ako misliš da sam trebao mirno sjediti i pustiti je da se prenavlja..."

"Harry, gospođa Cattermole!"

Harry se munjevito okrene, zbacujući Plašt nevidljivosti. Dementori su napustili svoja mjesta u dnu prostorije, klizeći prema ženi lancima privezanej za stolac. Očito su se oteli kontroli, bilo zbog nestanka patronusa, bilo zato što su osjetili da su im gospodari izbačeni iz stroja. Kad ju je sluzava, krastava ruka uhvatila za bradu i podigla joj lice uvis, gospođa Cattermole ispustila je jeziv, prestravljen vrisak.

"EKPECTO PATRONUM!"

Iz vrška štapića izletio je srebrni jelen i skočio prema dementorima, a oni su uzmaknuli, opet se stapajućih's tamnim sjenama. Tamnicu je obasjala svjetlost jelena koji je bez prestanka trčao ukруг, pružajući moćniju, topliju zaštitu od mačjeg patronusa.

"Uzmi horkruks", reče Harry Hermioni.

Potrčao je niza stube, spremajući Plašt nevidljivosti natrag u torbicu. Prišao je gospođi Cattermole.

"Vi?" šapnula je, gledajući mu lice. "Ali... ali Reg je rekao da ste me vi prijavili!"

"Ma nemojte?" promrmlja Harry, potežući lance koji su joj sputavali ruke. "Pa, predomislio sam se. Diffindo!" Nije postigao željeni rezultat. "Hermiona, kako da se riješim lanaca?"

"Čekaj, nešto pokušavam..."

"Hermiona, okruženi smo dementorima!"

"Harry, znam, ali ako se probudi i shvati da više nema medaljon - moram ga kopirati - Geminio! Eto... to bi je trebalo zavarati..."

Hermiona dotrči k njima.

"Da vidimo... Relashio!"

Lanci su zazveketal i povukli se natrag u naslone za ruke. Gospođa Cattermole nije izgledala ništa manje prestrašeno nego prije.

"Ne razumijem", šapnula je.

"Idete's nama", reče Harry, podižući je na noge. "Idite kući, uzmite djecu i bježite, ako treba i iz zemlje. Prurušite se i bježite. Vidjeli ste što se ovdje događa, od njih pravdu nećete dobiti."

"Harry," oglasila se Hermiona, "kako ćemo otići odavde pokraj onolikih dementora pred vratima?"

"Uz pomoć patronusa", odgovori Harry, uperivši štapić u vlastitog zaštitnika. Jelen je usporio i polako krenuo prema vratima, svijetleći jednakim intenzitetom kao i prije. "Što više patronusa, to bolje; Hermiona, daj prizovi svoga."

"Expec... Expectopatronum", reče Hermiona. Ništa se nije dogodilo.

"To je jedina čarolija's kojom ima poteškoća", povjeri Harry potpuno smetenoj gospođi Cattermole. "Što zna biti dosta nezgodno... Hermiona, daj..."

"Expecto patronum!"

Iz vrška Hermionina štapića izletjela je srebrna vidra i graciozno zaplivala zrakom prema jelenu.

"Idemo", reče Harry te povede Hermionu i gospođu Cattermole prema vratima.

Kad su iz podrumске sudnice izašli patronusi, ljudima koji su vani čekali oteli su se šokirani povici. Harry je pogledao oko sebe: dementori su uzimali i lijevo i desno, nestajući u tami, raspršujući se pred srebrnim stvorenjima.

"Upravo smo donijeli odluku da svi trebate otići kući i pobjeći's obiteljima", obratio se Harry čarobnjacima bezjačkog porijekla u čekaonici, prestrašenima i ošamućenima od svjetlosti patronusa. "Ako možete, bježite u inozemstvo. U svakom slučaju, maknite se što dalje od Ministarstva. To je... ovaj... naše novo službeno stajalište. A sada vas molim da krenete za patronusima. Izaći ćete kroz atrij."

Uspjeli su se popeti kamenim stubama bez ometanja, no kad su već bili nadomak dizalu, Harry se našao u nedoumici. Ako se u atriju pojave sa srebrnim jelenu kojemu uz bok lebdi ista takva vidra, dok ih slijedi dvadesetak ljudi od kojih je bar polovica optužena da su bezjačkog porijekla, neće moći izbjeći neželjenu pozornost. U istom trenutku kad je došao do tog zabrinjavajućeg zaključka, pred njima se uz zveket zaustavilo dizalo.

"Reg!" vrisnula je gospođa Cattermole, bacajući se Ronu u zagrljaj. "Runcorn me oslobodio, napao je Umbridgeovu i Yaxleyja, i svima nam je savjetovao da pobjegnemo iz zemlje. Reg, mislim da bismo ga trebali poslušati, ozbiljno, požurimo se kući po djecu i... zašto si tako mokar?"

"Od vode", promrmlja Ron, izvlačeći joj se iz zagrljaja. "Harry, znaju da su u Ministarstvo ušli uljezi, skužili su nas zbog nekakve rupe u vratima Umbridgeičina ureda, mislim da imamo pet minuta za bijeg, ako i toliko..."

Hermiona okrene užasnuto lice prema Harryju. Njezin patronus nestao je uz Uhiplop.

"Harry, ako ne uspijemo izaći...!"

"Ako se požurimo, uspjeh ćemo", reče Harry. Obratio se utihlim ljudima iza sebe, koji su svi do jednog zijevali u njega.

"Tko ima štapić?"

Otprilike polovica je podigla ruku.

"Dobro, oni koji nemaju štapić neka idu's nekim tko ga ima. Morat ćemo biti brzi da nas ne zaustave. Idemo." Uspjeli su se nagurati u dva dizala. Harryjev patronus ostao je držati stražu dok su se rešetkasta vrata zatvarala a dizala kretala uvis.

"Razina osam", začu se spokojan ženski glas. "Atrij."

Harry je odmah znao da im se loše piše. Atrij je bio pun ljudi koji su išli od kamina do kamina, pečateći ih.

"Harry!" cikne Hermiona. "Što da radimo..."

"stanite!" zagrmi Harry, Snažni Runcornov glas prolomio se atrijem. Čarobnjaci koji su pečatili kamine ukipili su se na mjestu. "Za mnom", šapnuo je prestravljenim čarobnjacima bezjačkog porijekla, zbijenima u grupu pod vodstvom Rona i Hermione.

"Stoje, Alberte?" upita isti onaj proćelavi čarobnjak koji je ranije tog jutra izletio iz kamina odmah iza Harryja. Doimao se nervozno.

"Ovi ljudi moraju otići prije blokiranja izlaza", reče Harry najstrožim glasom koji je mogao proizvesti. Skupina čarobnjaka pred njim se pogleda.

"Rečeno nam je da blokiramo sve izlaze i da ne puštamo niko-ga..."

"Ma tko si ti da mi proturječiš?" zapjeni se Harry. "Hoćeš da i tvoje obiteljsko stablo pregledamo na isti način kao Cresswellovo?"

"Oprosti!" dahne proćelavi čarobnjak, uzmičući. "Nemoj zamjeriti, Alberte, samo sam mislio... mislio sam da su došli na saslušanje..."

"Njihova je krv čista", reče Harry. Njegov duboki glas impresivno je odjeknuo dvoranom. "Čišća nego vaša, rekao bih. Krenite već jednom", zaurlao je na čarobnjake bezjačkog porijekla, koji su potrčali u kamine i počeli nestajali u parovima. Čarobnjaci Ministarstva povukli su se, neki djelujući zbunjeno, drugi prestrašeno i ogorčeno. A onda je netko viknuo:

"Mary!"

Gospođa Cattermole pogledala je preko ramena. Iz dizala je upravo izjurio pravi Cattermole. Nije više povraćao, ali još je izgledao blijedo i izmučeno.

"R-Reg?"

Prešla je pogledom's muža na Rona, koji je glasno opsovao.

Proćelavi se čarobnjak zablenuo u njih. Glava mu se komično okretala čas prema jednom, čas prema drugom Regu Cattermoleu.

"Hej... što se to događa? Što je ovo?"

"Blokiraj izlaz! BLOKIRAJ GA!"

Iz drugog dizala izletio je Yaxley, trčeći prema skupini pokraj kamina, u kojima su dosad nestali svi ljudi bezjačkog porijekla osim gospode Cattermole. Kad je proćelavi čarobnjak podigao štapić, Harry je zamahnuo golemom šakom i odalamio ga tako jako da je čovjek odletio u zrak.

"Yaxley, ovaj je bezjacima pomagao da pobjegnu!" vikne Harry.

Kolege proćelavog čarobnjaka odmah su se glasno pobunili, što je Ron iskoristio da zgrabi gospođu Cattermole, gurne je u još otvoreni kamin i nestane skupa's njom. Zbunjeni Yaxley naizmjenice je pogledavao Harryja i nokautiranog čarobnjaka, a pravi je Reg Cattermole počeo vrištati: "Moja žena! Tko je ono otišao's mojom ženom? Što se to događa?"

Harry vidje da Yaxley okreće glavu prema njemu i da na grubom licu sviće odgovor.

"Idemo!" doviknuo je Hermioni, grabeći je za ruku. Zajedno su skočili u kamin. Harry je osjetio da mu iznad glave zuji Yaxleyjeva kletva. Nakon nekoliko sekundi vrtnje izletjeli su iz zahoda u kabinu. Harry je širom otvorio vrata; pokraj umivaonika je stajao Ron i hrvao se's gospođom Cattermole.

"Reg, ne razumijem..."

"Pustite me, nisam vam ja muž, morate odmah kući!"

U kabini iza njih začula se buka. Harry se okrene; Yaxley je bio iza njih.

"Idemo!" zaurlao je Harry. Zgrabivši Hermionu za ruku, a Ron za nadlakticu, okrenuo se na peti.

Okružila ih je tama i onaj osjećaj pritiska sa svih strana, ali nešto nije bilo kao inače... Činilo mu se da mu Hermionina ruka klizi iz stiska...

Gušio se; nije mogao disati, niti je išta vidio. Jedina opipljiva stvar na svijetu bila je Ronova nadlaktica i Hermionini prsti, koji su mu polako izmicali...

Ugledao je vrata Grimmauldova trga broj dvanaest i zvekir u obliku zmije, no prije nego što je stigao udahnuti, začuo se vrisak praćen purpurnim bljeskom. Hermionina ruka najednom je njegovu uhvatila u čelični stisak i sve se opet zamračilo.

GLAVA ČETRNAESTA

Kradljivac

Zlatnozeleno svjetlo naglo je zaslijepilo Harryjeve oči. Nije imao pojma što se dogodilo, još manje zašto leži na pokrovu od grančica i lišća. S naporom je uvukao zrak u prignječena pluća, zatreptao i shvatio da gleda u lisnati svod te da ona napadna svjetlost dolazi od sunčevih zraka što su se probijale kroz lišće. Nešto mu se pomaklo blizu lica. Podigao se na sve četiri, spreman na obračun's nekom divljom zvjerčicom, no ugledao je samo Ronovu nogu. Osvrnuvši se oko sebe, Harry je vidio da sve troje leže na šumskom tlu. Činilo se da su sami.

U prvi mah je pomislio da su u Zabranjenoj šumi. Znao je da bi dolazak na tlo Hogwarta bio i nepromišljen i opasan, ali nije mogao suspregnuti veselje pri pomisli kako se kroz drveće šuljaju prema Hagridovoj kolibi. No u sljedećem trenutku Ron je zastenjao, a Harry je, puzajući prema njemu, shvatio da mu je ova šuma nepoznata. Bila je mlada i rjeđa, a tlo u njoj čistije.

Kod Ronove glave sastao se's Hermionom, koja je do Rona također dopuzala na sve četiri. Čim je bolje pogledao prijatelja, Harry je zaboravio druge brige. Lijeva strana Ronova tijela bila je promočena krvlju, lice mu je bilo sivkastobijele boje, sablasno se ocrtavajući naspram lišćem pokrivenog tla. Djelovanje višesokovnog napitka polako je slabjelo: Ron je izgledom bio na pola puta između Cattermolea i vlastitog lika. Kosa mu je postajala sve crvenija, no zato mu je's lica nestala i posljednja naznaka boje.

"Sto mu se dogodilo?"

"Raspolio se", reče Hermiona. Već je prstima prelazila Ronov rukav, gdje je krv bila najobilnija i najtamnija. Užasnuti Harry gledao je kako Hermiona trga Ronovu košulju. Dosad su mu ozljede od aparatiranja bile komične, ali ovo... osjetio je mučno stezanje u želucu kad je Hermiona ogolila Ronovu nadlakticu, odakle je nešto glatko odrezalo povelik komad mesa.

"Harry, brzo, u mojoj torbici ima bočica na kojoj piše Esencija jelenske trave..."

"Torbica... da..."

Harry je odjurio na mjesto gdje je sletjela Hermiona, dohvatio torbicu ukrašenu perlama i zavukao ruku u nju. Pod prstima mu se izredao čitav niz predmeta: osjećao je kožnate hrptove knjiga, vunene rukave džempera, potpetice cipela..."

"Požuri se!"

Zgrabio je svoj štapić's tla i uperio ga u dubine čarobne torbice.

"Accio jelenska trava!"

Iz torbice je izletjela smeđa bočica. Uhvativši je, pohitao je natrag do Hermione i Rona, kojemu su oči sad bile napola otvorene, ali mu se između kapaka nazirale samo bjeloočnice.

"Onesvijestio se", reče Hermiona, i sama blijeda kao krpa. Više nije nimalo sličila Mafaldi, osim što joj je u kosi ostalo nešto sijedih. "Ti je odčepi, Harry, meni se ruke previše tresu."

Harry je strgnuo čep's bočice, dodajući je Hermioni, koja je izlila tri kapi tinkture na krvavu ranu. Iz rane je prosukljao zelenkast dim, a kad se raščistio, Harry je vidio da je krvarenje prestalo. Rana je izgledala kao da je stara nekoliko dana; na mjestu maloprijašnjeg živog mesa nastajala je nova koža.

"Čovječe", reče Harry.

"To je jedino u što sam sigurna", objasni Hermiona potresenim glasom. "Ima čarolija koje bi ga posve ozdravile, ali ne usuđujem se riskirati's njima, da ne pogriješim i napravim još veću štetu... Već je izgubio jako puno krvi..."

"Kako se ozlijedio? Mislim" - Harry je zavrtio glavom u pokušaju da je razbistri, ali i zato da shvati što se upravo dogodilo - "zašto smo tu? Mislio sam da se vraćamo na Grimmauldov trg?"

Hermiona duboko udahne. Izgledala je kao da će svaki čas zaplakati.

"Harry, mislim da se tamo više ne smijemo vratiti."

"Kako to...?"

"Dok smo se aparatirali, Yaxley me zgrabio i nisam ga se mogla otresti, bio je prejak, nije me puštao sve dok nismo stigli na Grimmauldov trg, a onda... pretpostavljam da je ugledavši vrata mislio da ćemo se tamo i zaustaviti, pa je popustio stisak, a ja sam mu se istrgnula i dovela nas ovamo!"

"Ali gdje je onda on? Čekaj malo... Ne želiš valjda reći da je on na Grimmauldovu trgu? Nije valjda da može ući u kuću?"

Kad je kimnula, u očima su joj zasjale neprolivene suze.

"Harry, mislim da može. Ja... prisilila sam ga da me pusti urokom odbijanja, ali već sam ga bila uvela u krug zaštićen Fideliusom. Od Dumbledoreove smrti i mi smo čuvari tajne, što znači da sam sad tajnu odala i njemu, zar ne?"

Nije se mogao zavaravati; Harry je znao da je Hermiona u pravu. Pretrpjeli su ozbiljan udarac. Ako Yaxley može ući u kuću, ona je za njih izgubljena. Možda je već u tom trenutku u nju aparacijom dovodio i druge smrtonoše. Unatoč sumornom i tjeskobnom ozračju, ta im je kuća bila jedino sigurno utočište, potkraj čak i svojevrsan dom, i to prvenstveno zaslugom sretnijeg i ljubaznijeg Kreachera. Osjećajući žaljenje koje nije imalo nikakve veze s hranom, Harry je zamislio kako Kreacher revno priprema pitu od mljevenog mesa koju Harry, Ron i Hermiona nikad neće okusiti.

"Harry, oprost, užasno mi je žao!"

"Ne budi smiješna, pa nisi ti kriva! Ako je itko kriv, ja sam..."

Harry izvuče iz džepa Moodyjevo oko. Hermiona je ustuknula, izgledajući zgroženo.

"Umbridgeica gaje stavila na vrata svog ureda, da može špijunirati ljude. Nisam ga mogao tamo ostaviti... ali po tome su znali da je netko upao u Ministarstvo."

Nije čuo Hermionin odgovor, jer je u tom trenutku Ron zajauknuo i otvorio oči. Lice mu je još bilo sivkasto i obliveno znojem.

"Kako se osjećaš?" šapne Hermiona.

"Sugavo", protisne Ron, lecajući se dok je opipavao ozlijeđenu ruku. "Gdje smo?"

"U šumi u kojoj se održavalo Svjetsko prvenstvo u metloboju", odgovori Hermiona. "Htjela sam neko zaštićeno, skriveno mjesto i ovo je bilo..."

"... prvo čega si se sjetila", završi Harry umjesto nje, osvrćući se po pustom proplanku. Nije mogao ne pomisliti na prethodnu aparaciju na prvo mjesto kojeg se Hermiona sjetila - gdje su ih smrtonoše pronašli u roku od nekoliko minuta. Sto ako koriste legilimenciju? Jesu li Voldemort ili njegovi razbijači već saznali i za ovo Hermionino odredište?

"Misliš da bismo trebali krenuti dalje?" upita Ron Harryja, koji je po Ronovu licu pogodio da i njega muče iste misli.

"Ne znam."

Ron je još bio blijed i moker od znoja. Nije se ni pokušao podići u sjedeći položaj, za što ionako ne bi imao snage. Pomisao da putuju dok je on u takvom stanju činila se suludom.

"Ajmo zasad ostati ovdje", predloži Harry.

Izgledajući kao da joj je laknulo, Hermiona skoči na noge.

"Kamo ideš?" upita Ron.

"Ako ostajemo ovdje, moramo se zaštititi čarolijama", odgovori ona. Podigavši štapić, počela je obilaziti Harryja i Rona u širokom krugu, usput mrmljavući inkantacije. Harry je vidio da se u zraku oko njih stvaraju mali vrtlozi: činilo se da Hermiona zastire njihov proplanak vrućom sumaglicom.

"Salvio hexia... Protego totalum... Repello bezjatium... Bešumato... Harry, ti izvadi šator..."

"Šator?"

"Iz torbice!"

"Iz... pa jasno", reče Harry.

Ovaj put nije ni pokušao torbicu pretražiti ručno, nego se odmah poslužio čarolijom prizivanja. Pojavila se isprepletana masa platna, užadi i stupova čiji je smrad po mačkama Harryju smjesta potvrdio da je to isti onaj šator u kojem su spavali nakon održavanja finala Svjetskog prvenstva u metloboju.

"Mislio sam daje to šator onog Perkinsa iz Ministarstva?" zamijetio je, otpetljavajući šatorske kolčiće.

"On više ne kampira, previše ga muči lumbago," objasni Hermiona, istovremeno štapićem ocrtavajući komplicirane osmice u zraku, "a Ronov tata je rekao da ga smijem posuditi." Uperila je štapić u izobličeno šatorsko platno i rekla: "Erecto!", a ono se elegantno podiglo u zrak i na tlo pred Harryjem opet spustilo u obliku posve složenog šatora. Iznenadenom Harryju iz ruke je izletio jedini preostali kolčić, zabivši se u petlju na kraju posljednjeg nezategnutog konopa uz mukli udar.

"Cave inimicum", završila je Hermiona zamahnuvši prema nebu. "Više od ovoga ne mogu učiniti. U najgorem slučaju znat ćemo da dolaze, no ne garantiram da će nas ovo zaštititi i od Vold..."

"Ne izgovaraj mu ime!" oštro je prekine Ron.

Harry i Hermiona se pogledaše.

"Oprostite", reče Ron. Podigao se na laktove, stenjući. "Ali imam osjećaj da nam to donosi... nesreću, kako god hoćete. Zar ga ne bismo mogli zvati Znate-već-tko... molim vas?"

"Dumbledore je rekao da strah od imena..." počeo Harry.

"Priatelju, možda nisi primijetio, ali to što je Znaš-već-koga zvao imenom, Dumbledoreu na kraju nije bilo od velike koristi", odbrusi Ron. "Samo... samo pokažite Znate-već-kome malo poštovanja, može?"

"Poštovanja?" ponovi Harry. Smjesta je od Hermione zaradio prijeteći pogled; očito je bilo zabranjeno prepirati se s Ronom dok je u tako lošem stanju.

Harry i Hermiona Rona su napola odnijeli, napola odvukli u šator. Unutra su zatekli stančić's kupaonicom i majušnom kuhinjom kojeg se Harry još živo sjećao otprije. Odgurnuo je u stranu stari naslonjač i Rona pažljivo položio na donji od dva ležaja na kat. Ron je tijekom tog vrlo kratkog putovanja još više probljedio. Kad su ga smjestili na madrac, zatvorio je oči i neko se vrijeme uopće nije oglasio.

"Idem pripremiti čaj", zadihano je rekla Hermiona. Izvukavši iz torbice čajnik i šalice, zaputila se u kuhinju. Vrući je napitak na Harryja imao jednako blagotvoran učinak kao plamenviski one noći kad je poginuo Divljooki; svojom toplinom kao da je otjerao dio straha koji mu je stezao prsni koš. Nakon nekoliko minuta, Ron je prekinuo tišinu.

"Sto mislite, što se dogodilo Cattermoleovima?" '<

"Ako ih je sreća poslužila, uspjeli su pobjeći", odvrati Hermiona, stišćući vruću šalicu kao za utjehu. "Ako je gospodin Cattermole uspio ostati pribran, prebacio je gospođu Cattermole kući dvojnomo aparacijom i sad već bježe iz zemlje's djecom. To joj je Harry preporučio."

"Joj, nadam se da su zbilja pobjegli", reče Ron, zavaljujući se natrag na jastuke. Činilo se da mu je čaj pomogao; u obraze mu se vratilo nešto boje. "Nisam baš stekao dojam da je Reg Cattermole tako brz i domišljat,'s obzirom na to kako su mi se ostali obraćali dok sam mu bio u koži. Bože, nadam se da su uspjeli... Ako zbog nas završe u Azkabanu..."

Harry se okrenuo Hermioni da je upita bi li to što gospođa Cattermole nije imala štapić spriječilo dvojnomo aparaciju's mužem, no kad ju je vidio, pitanje mu je zapelo u grlu. Hermionaje Ronovo strahovanje zbog sudbine Cattermoleovih promatrala's takvom nježnošću da je Harry imao osjećaj da ih je zatekao usred poljupeca.

"Pa, je li kod tebe?" ipak joj se obratio, djelomice i zato da je podsjeti na vlastitu prisutnost.

"Je li... je li što kod mene?" odvrati ona, prenuvši se.

"A zašto smo upravo prošli cijelu onu paradu? Medaljon! Gdje je medaljon?"

"Našli ste ga?" vikne Ron, malo se podižući's jastuka. "Nitko mi ništa ne govori! Mislim, ljudi, to ste stvarno mogli spomenuti!"

"Čuj, ipak smo do maloprije spašavali živu glavu od smrtonoša, zar ne?" odvrati Hermiona. "Evo ga."

Izvadila je medaljon iz džepa pelerine i dodala ga Ronu.

Bio je velik kao kokoške jaje. Kićeno slovo S, optočeno nizom sitnih zelenih kamenčića mutno se presijavalo pod blagom svjetlošću što se probijala kroz platneni krov šatora.

"I nema šanse da gaje poslije Kreachera netko uspio uništiti?" upita Ron's nadom. "Hoću reći, jesmo li sigurni da je to još horkruks?"

"Rekla bih da jest", odvrati Hermiona, uzimajući ga od Rona i pomno ga pregledavajući. "Da je uništen magijom, vidjela bi se neka oštećenja."

Dodala ga je Harryju, koji ga je počeo prevrtati među prstima. Izgledao je savršeno, netaknuto. Sjetio se potrganog dnevnika i

napuklog kamena u prstenu-horkruksu nakon što se Dumbledore razračunao's njim.

"Mislim da je Kreacher u pravu", reče Harry. "Nećemo ga moći uništiti dok ne skužimo kako se otvara."

Dok je to izgovarao, Harry je prvi put postao potpuno svjestan što drži u rukama, što živi iza tih malih zlatnih vratašaca. Unatoč svim mukama koje su proživjeli da ga pronađu, u tom ga je trenutku jedino želio baciti što dalje od sebe. Obuzdao se i pokušao ga rasklopiti, prvo prstima, a zatim čarolijom kojom je Hermiona otvorila Regulusovu spavaću sobu. Nijedna metoda nije upalila. Prosljedio je medaljon Ronu i Hermioni, koji su oboje dali sve od sebe da ga otvore, iako's ništa većim uspjehom od njega.

"Ali osjeća se da je unutra, zar ne?" tiho reče Ron, stišćući medaljon u šaci.

"Kako to misliš?"

Ron vrati horkruks Harryju. Nakon nekoliko sekundi Harryju je bilo jasnije na što Ron cilja. Je li to čuo kolanje krvi u svojim venama ili je u medaljonu doista kucalo nešto poput malog metalnog srca?

"Što ćemo učiniti's njim?" upita Hermiona.

"Držati ga na sigurnom dok ne smislimo kako ga uništiti", odgovori Harry. Krajnje nevoljko, objesio je lanac oko vrata i medaljon spremio pod pelerinu, prislonivši ga na prsa tik do Hagridove torbice.

"Mislim da bismo ti i ja trebali na smjene stražariti pred šatorom", obratio se Hermioni, ustajući i protežući se. "A moramo razmisliti i gdje ćemo nabaviti hranu. Ti ne ideš nikamo", strogo je dometnuo Ronu nakon što je Ron pokušao sjesti i odmah pozelenio u licu.

Nakon što su na stol u šatoru pažljivo namjestili cinkoskop koji je dobio za rođendan od Hermione, Harry i Hermiona ostatak su se dana izmjenjivali na mjestu stražara. Cinkoskop je, međutim, ostao nepomičan i nijem, a šumski predio u kojem su se ulogorili pust,'s iznimkom pokoje ptice ili vjeverice. Nisu mogli procijeniti duguju li taj mir Hermioninim zaštitnim čarolijama i urocima za tjeranje bezjaka, ili tome što ljudi i inače rijetko prolaze tim putom. Ni uvečer se ništa nije promijenilo; zamijenivši u deset Hermionu, Harry je upalio vrh štapića i zagledao se u pustoš pred sobom. Visoko iznad njega, na jedinom komadiću zvjezdanog neba vidljivog's njihova zaklonjenog proplanka ocrtavali su se šišmiši u letu.

Sad je već bio ozbiljno gladan, a mučila ga je i blaga vrtoglavica. Hermiona nije spakirala nikakvu hranu u svoju čarobnu torbicu jer je očekivala da će uvečer svi opet biti na Grimmauldovu trgu, pa im se večera sastojala od nekoliko divljih gljiva koje je Hermiona pronašla među obližnjim drvećem i propirjala u praznoj limenci. Ron je tanjur odgurnuo već nakon nekoliko zalogaja, djelujući ošamućeno; Harry je svoju porciju pojeo do kraja isključivo zato da ne povrijedi Hermionine osjećaje.

Tišinu na proplanku povremeno je narušavalo šuštanje i pucketanje grančica. Harryju se činilo da te zvukove stvaraju životinje, a ne ljudi, no ipak je držao štapić u stanju pripravnosti. Njegov želudac, koji je već bridio zbog onih gumastih gljiva upitne jestivosti, zgrčio se od nelagode.

Mislio je da će biti izvan sebe od sreće uspiju li preoteti horkruks, ali prevario se; dok je sjedio i zurio u tminu pred kojom je svjetlo iz njegova štapića bilo gotovo posve nemoćno, osjećao je jedino strepnju zbog sljedećeg koraka. Činilo mu se da je prema ovoj točki srljao tjednima, mjesecima, možda čak i godinama, da bi sad morao stati kao ukopan jer se cesta naglo prekidala.

Negdje se kriju i ostali horkruksi - ali gdje, to je Harryju bila potpuna nepoznanica. Za neke još nije znao ni što su. Da sve bude gore, nije imao blage veze kako da uništi jedini horkruks koji su dosad uspjeli pronaći. Medaljon je trenutno počivao na njegovim prsima, no, začudo, nije poprimio ništa od topline Harryjeva tijela, nego mu je, naprotiv, hladio kožu kao da je netom izvađen iz ledene vode. Povremeno mu se čak činilo - ili možda pričinjalo - da njegov srčani ritam prate i otkucaji nekoga drugog srca, iako tiši i nepravilniji. Sjedeći tako u tami, osjećao je da ga polako obuzimaju bezimene, zle slutnje. Pokušao im se oduprijeti, otjerati ih, ali one su uporno navirale: Obojica istovremeno živjeti ne mogu. Ron i Hermiona, koji su tiho razgovarali u šatoru, mogu otići kad god požele: ali on si to ne može dopustiti. A dok je pokušavao obuzdati vlastiti strah i iscrpljenost, Harryju se činilo da horkruks na njegovim prsima odbrojava to malo vremena što mu je preostalo... Ma gluposti, rekao si je, nemoj tako razmišljati...

Opet je osjetio peckanje u ožiljku. Pobojavši se da je sam izazvao takvu reakciju svojim mračnim mislima, pokušao se usredotočiti na nešto drugo. Pomislio je na jadnog Kreachera, koji je očekivao njih, a zauzvrat dobio Yaxleyja. Hoće li vilenjak šutjeti ili će smrtonoši ispričati sve što zna? Harry je želio vjerovati da je Kreacher u posljednjih mjesec dana korjenito promijenio stav prema njemu, i da mu je sad istinski odan, ali tko zna što bi se moglo dogoditi? Što ako ga smrtonoše budu mučili? U Harryjevoj glavi smjesta se stadoše rojiti mučni prizori. I njih je pokušao odagnati, znajući da Kreacheru više ne može pomoći. U ranijem razgovoru's Hermionom, oboje su zaključili da ga ne smiju pozvati k sebi; što ako's njim pristigne i netko iz Ministarstva? Nisu mogli računati da i vilenjačka aparacija nema istu manu koja je Yaxleyja na rubu Hermionina rukava dovela na Grimmauldov trg.

Harryjev je ožiljak sad gorio. Toliko toga nisu znali, razmišljao je on. Lupin je's pravom rekao da je na djelu magija's kojom se nikad dotad nisu susreli, niti je čak mogli zamisliti. Zašto mu Dumbledore nije više toga objasnio? Je li mislio da ima dovoljno vremena, da će poživjeti još godinama, možda stoljećima, kao njegov

prijatelj Nicolas Flamel? Ako je to vjerovao, grdno se prevario... Snape se pobrinuo za to... Snape, pritajena guja, koja ga je ujela na vrhu one kule...

I Dumbledore je pao... pao...

"Gregoroviču, daj mi ga."

Harryjev glas bio je visok, zvonak i hladan, ruka u kojoj je držao štapić bijela i dugih prstiju. Štapić bijaše uperen u čovjeka koji je naglavce visio u zraku, bez ikakvih konopa koji bi ga pridržavali. Njihao se tako, sputan sablasnim, nevidljivim sponama, ruku stisnutih uz tijelo, prestravljena lica na visini Harryjevih očiju, zajapurenoga od krvi koja mu je navrla u glavu. Imao je sasvim bijelu kosu i gustu, čupavu bradu: Djed Božićnjak, svezan kao pečenka.

"Nemam ga, više ga nemam! Odavno su mi ga ukrali!"

"Ne laži lordu Voldemortu, Gregoroviču. On zna... on uvijek zna."

Zjenice obješenog muškarca bile su poput kolutova, raširene od straha, a ipak se činilo da i dalje rastu, da postaju sve veće, dok crnilo u njima nije progutalo Harryja...

Harry je sad hitao niz mračni hodnik iza zdepastog malog Gre-goroviča, koji je nosio fenjer u visoko podignutoj ruci: Gregorovič je uletio u sobu na kraju hodnika, obasjavši fenjerom prostoriju koja je ocito služila kao radionica; pokretno svjetlo zaplesalo je po drvenim strugotinama i zlatu, zahvativši i zlatokosog mladića koji je sjedio na prozorskoj dasci poput divovske ptice. Svjetlo koje je načas palo na pristalo lice otkrilo je obijestan osmijeh. U sljedećem trenutku uljez je ispalio čaroliju omamljivanja i's lakoćom skočio natraške's prozora, glasno se smijući.

Harry se hitro povukao iz širokih zjenica sličnih tunelima, ponovo ugledavši Gregorovičevo užasuto lice.

"Kako se taj lopov zove, Gregoroviču?" upita visoki, hladni glas.

"Ne znam, nikad nisam saznao, neki mladić... ne... molim vas... MOLIM VAS!"

Razvučeni vrisak, bljesak zelenog svjetla... "Harry!"

Otvorio je oči, gutajući zrak. Čelo mu je pulsiralo od boli. Ležao je na leđima, očito zato što se onesvijestio i skliznuo niz šatorsko krilo. Iznad sebe je ugledao Hermionu, čija je kuštrava kosa zaklonila onaj mali komad neba koji se nazirao kroz visoke, tamne grane.

"Loše sam sanjao", reče on, žurno se podižući u sjedeći položaj. Pogledao je ljutitu Hermionu što je nedužnije mogao. "Valjda sam zadrijemao, oprosti."

"Znam da je to od tvog ožiljka! Vidim ti po licu! Gledao si u Vol..."

"Ne izgovaraj mu ime!" začu se ljutiti Ronov glas iz šatora.

"Dobro", odbrusi Hermiona. "U misli Znaš-već-koga, u redu!"

"Nisam namjerno!" reče Harry. "Došle su mi u snu! Možeš li ti kontrolirati svoje snove, Hermiona?"

"Kad bi konačno naučio oklumenciju..." No Harryja nisu zanimale njezine prodike, nego rasprava o tome što je upravo vidio.

"Hermiona, našao je Gregoroviča i mislim da ga je ubio, ali prije toga je pročitao Gregorovičeve misli, a u njima sam vidio..."

"Mislim da bi bilo najbolje da ja preuzmem stražu ako si ti tako umoran da spavaš na nogama", hladno ga prekine Hermiona.

"Savršeno sam sposoban završiti svoju smjenu!"

"Ne, očito si iscrpljen. Idi u krevet."

Sjela je pokraj ulaza u šator's tvrdoglavim izrazom lica. Razlju-ćenom Harryju ipak nije bilo do svađe, pa se samo sagnuo i ušao u šator.

Iz donjeg ležaja izvirilo je Ronovo blijedo lice. Harry se popne na gornji ležaj i legne, zagledavši se u mračni svod od platna. Nekoliko sekundi kasnije Ron je tiho progovorio, pazeći da ga ne čuje Hermiona koja je čučala na ulazu.

"A što je Znaš-već-tko radio?"

Harry zažmiri, upinjući se da se prisjeti svih detalja. Šapnuo je kroz mrak:

"Našao je Gregorovica. Svezao ga je i mučio."

"A kako bi mu to Gregorovič trebao napraviti novi štapić ako je svezan?"

"Ne znam... čudno, zar ne?"

Harry zatvori oči, razmišljajući o svemu što je vidio i čuo. Što se jasnije prisjećao detalja scene, to ju je manje razumio... Voldemort nije ni jednom riječju spomenuo Harryjev štapić ili njihove dvojne jezgre, niti je od Gregorovica zatražio da mu izradi novi i moćniji štapić za pobjedu nad Harryjevim...

"Htio je da mu Gregorovič nešto da", reče Harry, i dalje čvrsto zatvorenih očiju. "Zahtijevao je da mu to preda, a Gregorovič je rekao da je ukradeno... i onda... onda..."

Sjetio se kako je kao Voldemort upao u Gregorovičeve oči, u njegova sjećanja...

"Pročitao je Gregorovičeve misli, a u njima sam vidio nekog mladića koji je čučao na prozorskoj dasci. Tip je ispalio kletvu u Gregorovica i iskočio van. Ukrao je taj predmet za kojim Znaš-već-tko traga. I mislim... mislim da sam ga već negdje vidio..."

Harry je poželio da može još jedanput pogledati lice nasmijanog mladića. Ako je vjerovati Gregoroviču, ta se krađa zbila prije mnogo godina. Zašto mu onda mladi kradljivac izgleda tako poznato?

Satorsko krilo prigušivalo je šuštanje šume oko njih; čulo se samo Ronovo disanje. Ron je nakon nekog vremena zapitao: "Zar nisi mogao vidjeti što lopov drži u rukama?"

"Ne... sigurno je u pitanju nešto sitno."

"Harry?"

Drvene letvice Ronova ležaja zaškripale su dok je mijenjao položaj.

"Harry, što ako Znaš-već-tko traga za još nečim što bi mogao pretvoriti u horkruks?"

"Ne znam", polako odvrati Harry. "Moguće je. Ali nije li izrada novih horkruksa sad već preopasna? Nije li Hermiona rekla da je već rastegnulo dušu preko svake mjere?"

"Da, ali možda on toga nije svjestan."

"Da... možda", dopusti Harry.

Dotad je bio uvjeren da Voldemort pokušava pronaći rješenje za problem identičnih jezgri i da je baš zbog toga tragao za starim majstorom štapića... kojeg je sad ubio a da ga nije upitao ama baš ništa vezano za znanost o čarobnim štapićima.

Za čime to traga Voldemort? Ministarstvo magije i cijeli čarob-njački svijet leže mu pod nogama, a on je otputovao tko zna gdje, opsjednut potragom za nekim predmetom koji je svojevremeno pripadao Gregoroviču i potom završio kod nepoznatog lopova. Zašto?

Harry je još pred očima vidio lice plavokosog mladića, koje je bilo radosno, divlje; nešto ga je u mladićevu izrazu podsjećalo na Fredovo i Georgeovo sepirenje nakon uspješno izvedene psine. Vinuo se's prozorske daske kao ptica, a Harry je bio siguran da ga je već negdje vidio, no nije se mogao sjetiti gdje...

Gregorovič je mrtav: sad je opasnost prijetila lopovu nasmijanog lica, koji je Harryju lebdio u mislima i nakon što je Ronov ležaj već odavno brujao od hrkanja, sve do trenutka kad je i sam Harry utonuo u san.

GLAVA PETNAESTA

Goblinova osveta

u osvit sljedećeg dana, dok su Ron i Hermiona još spavali, Harry je izašao iz šatora i u šumi potražio najstarije, najkvrgavije i najžilavije drvo koje je mogao naći. Zakopao je oko Divljookog Moodyja u njegovoj sjeni, označivši mjesto križićem koje je u deblo urezao uz pomoć štapića. Bilo je to skromno počivalište, ali Harry je čvrsto vjerovao da bi Divljookom bilo draže od špijunke u vratima Dolores Umbridge. Zatim se vratio u šator i pričekao da se ostalih dvoje probude kako bi se mogli dogovoriti o sljedećem potezu.

Harry i Hermiona smatrali su da bi bilo najpametnije nigdje se ne zadržavati predugo, a's njima se složio i Ron, uz jedan uvjet: zahtijevao je da ih sljedeća aparacija dovede u doseg sendviča sa šunkom. Hermiona je uklonila čarolije oko proplanka, dok su Harry i Ron brisali sve tragove i udubljenja u tlu iz kojih bi se moglo vidjeti da je tu netko kampirao. Aparatirali su se nadomak malom trgovištu.

Čim su podigli šator u zaklonu obližnjeg šumarka, okruživši ga novim obrambenim čarolijama, Harry je pod Plaštem nevidljivosti krenuo u potragu za hranom. Plan mu se, nažalost, vrlo brzo izjalovio. Tek što je zakoračio u gradić, spustile su se neprirodna hladnoća i izmaglica, nebo se naglo smračilo, a Harry je posve obamro.

"Ali ti bar imaš vrhunskog patronusa!" pobunio se Ron kad se Harry u šator vratio praznih ruku, zadihan, nijemo oblikujući riječ dementori.

"Nisam ga mogao... dozvati", zasoptao je, presamitivši se zbog probadanja pod rebrima. "Nije... htio doći."

Harry je posramljeno uočio njihova zgranuta i razočarana lica. Maločas je proživio pravi košmar: najprije su se iz daleke sumaglice pomolili dementori, a već je u sljedećem trenutku shvatio da se neće moći zaštititi, ostavši paraliziran hladnoćom koja mu je gnječila pluća i odjecima udaljenog vrištanja u ušima. Bila mu je potrebna sva snaga volje samo da se pomakne's mjesta i potrči. Dementori bez očiju ostali su kliziti među bezjacima koji ih nisu vidjeli, iako su nedvojbeno osjećali očaj kojim su dementori odisali kuda god da su prošli.

"Znači, i dalje nemamo hrane."

"Rone, umukni", plane Hermiona. "Harry, što se dogodilo? Kako to da nisi mogao dozvati svog patronusa? Pa jučer nisi imao nikakvih problema!"

"Ne znam."

Utonuo je u jedan od Perkinsovih starih naslonjača, osjećajući kako ga obuzima poniženje. Strahovao je da je nešto u njemu slomljeno. Jučerašnji dan sad mu se činio vrlo dalekim: danas mu je opet bilo trinaest godina i bio je jedina osoba na Hogwarts-ekspresu koja je zbog dementora pala u nesvijest.

Ron šutne nogu stolca.

"Što?" siknuo je na Hermionu. "Umirem od gladi! Sve što sam pojeo otkako sam skoro nasmrt iskrvario su dvije gljive ludare!"

"Onda se ti idi boriti's dementorima", odbrusi mu podbodeni Harry.

"Išao bih, ali, ako nisi primijetio, ruka mi je u povezu!"

"Zgodna isprika."

"A što bi to trebalo značiti...?"

"Pa da!" uzvikne Hermiona, lupajući se po čelu. Obojica su iznenađeno zašutjela. "Harry, daj mi medaljon! No," nestrpljivo mu je zapucketala prstima pred nosom kad nije odmah reagirao, "daj mi horkruks, Harry, još ti visi oko vrata!"

Ispružila je ruke. Harry je povukao zlatni lanac preko glave. Čim mu se medaljon odvojio od kože, Harry je osjetio slobodu i neku neobičnu lakoću. Nije ni znao da se sav preznojio ni da mu je želudac bio pun kamenja dok se oba osjećaja nisu povukla.

"Je li ti bolje?" upita Hermiona.

"Da, i to puno!"

"Harry," poče ona, čučnuvši pred njega i obrativši mu se tonom glasa kao da je teško bolestan, "je li moguće da si bio opsjednut?"

"Molim? Ne!" odvrati on obrambenim tonom. "Sjećam se svega što smo radili dok sam ga nosio. Da sam bio opsjednut, ne bih to znao, zar ne? Ginny mi je ispričala da je ona imala razdoblja kojih se uopće nije mogla sjetiti."

"Hmm", reče Hermiona, mjerkajući teški zlatni medaljon. "Znate, možda ga ne bismo smjeli nositi oko vrata. Mogli bismo ga jednostavno trebali čuvati u šatoru."

"Ne dolazi u obzir da nam se horkruks samo tako povlači po prtljazi", odlučno odbije Harry. "Ako ga izgubimo, ako nam ga ukradu..."

"Joj, u redu, u redu", reče Hermiona i objesi ga oko vlastitog vrata, skrivajući ga u košulji. "U tom slučaju ćemo ga naizmjenice nositi sve troje, da ni kod koga ne ostane predugo."

"Ma odlično," razdraženo se umiješa Ron, "a sad kad smo to riješili, možemo li, na koljenima vas molim, negdje nabaviti nekakvu hranu?"

"Dobro, ali prvo idemo odavde", pristane Hermiona, pogledavajući Harryja ispod oka. "Nema smisla zadržavati se na mjestu koje vrvi dementorima."

Na kraju su za noćenje odabrali zabačeno polje jedne farme na osami, na kojoj su nabavili jaja i kruh.

"Ne može se reći da je to krađa, zar ne?" zabrinuto je zapitkivala Hermiona dok su tamanili kajganu's prepečencem. "Ne ako sam u kokošinjcu ostavila novac?"

Ron je zakolutao očima i punih usta rekao: "Er-mna, prvše brneš. Opsti se mio!"

Doista se bilo lakše opustiti sad kad su se konačno najeli: ranija prepirka zbog dementora bila je zaboravljena u pošalicama i smijehu, pa je Harry na prvu od svoje tri straže te noći krenuo u vedrom, štoviše optimističnom raspoloženju.

Bio je to njihov prvi susret's činjenicom da pun želudac znači vedriju atmosferu, dok glad izaziva svade i turbobno raspoloženje. Harryja ta spoznaja nije osobito iznenadila, jer je živeći kod Durs-leyjevih često trpio razdoblja izgladnjivanja. Hermione je također prilično dobro podnosila one večeri kad nisu mogli računati ni na sto osim pronađenih bobica ili ustajalih kekosa, iako bi u takvim trenucima lakše planula nego inače ili bi pak utonula u kiselu tišinu.

No Ron, kojega su mama i kućni vilenjaci iz Hogwartisa navikli na tri redovita dnevna obroka, zbog gladi je postajao nerazuman i svadljiv, a kad god bi se nestašica hrane poklopila's razdobljem u kojem je nosio horkruks, potpuno bi se povampirio.

"Kamo sad idemo?" ponavljao je bez prestanka. Premda sam nije imao ideja, očekivao je od Harryja i Hermione da kuju planove dok on sjedi i tuguje zbog oskudnih zaliha hrane. A Harry i Hermione uzalud su trošili sate i sate u pokušajima da dokuče gdje bi mogli pronaći ostale horkrukse i kako bi uništili onaj kojeg su se uspjeli domoći. Zbog nedostatka novih informacija, razgovori su im se sve češće vrtjeli u krug. Budući da je Dumbledore rekao Harryju da je Voldemort horkrukse sigurno sakrio na mjestima koja su mu bila važna, unedogled su ponavljali neveselu litaniju lokacija za koje su znali da je Voldemort u njima živio ili ih bar posjetio. Sirotište u kojem se rodio i odrastao; Hogvvars, gdje se školovao; Borgin i Burkes, gdje je radio nakon završetka školovanja i, na kraju, Albanija, u kojoj je proveo godine izgnanstva. Ta su mjesta bila polazna točka svih njihovih spekulacija.

"Ma da, ajmo u Albaniju. Što je to pretražiti cijelu zemlju, jedno popodne uvrh glave", sarkastično je komentirao Ron.

"Tamo sigurno ništa nema. Pet horkruksa je napravio prije egzila, a Dumbledore je bio uvjeren daje zmija šesti", odvrtila je Hermiona. "A znamo da zmija nije u Albaniji, obično je's Vol..."

"Nisam li te lijepo zamolio da prestaneš izgovarati to ime?"

"Dobro! Zmija je obično sa Znaš-već-kim - jesi sad sretan?"

"Ne baš."

"Ne vjerujem da je išta sakrio u Borginu i Burkesu", ponovio je Harry već tko zna koji put, tom prilikom, doduše, samo zato da prekine neugodnu tišinu. "Borgin i Burkes su stručnjaci za mračne artefakte, odmah bi prepoznali horkruks."

Ron je naglašeno zijevnuo. Susprežući intenzivnu želju da mu nešto zavitla u glavu, Harry je tvrdoglavo nastavio: "I dalje mislim da je nešto možda sakrio u Hogwartisu."

Hermiona uzdahne.

"Ali Dumbledore bi to pronašao, Harry!"

Tu je Harry naveo argument kojim je uvijek branio svoju teoriju.

"Dumbledore mi je jednom prilikom rekao da si nikad nije umišljao da zna sve tajne Hogwartisa. Kažem vam, ako uopće postoji mjesto koje je Vol..."

"Ej!"

"ZNAŠ-VEĆ-TKO, u redu!" zaurla Harry, izgubivši živce. "Ako postoji mjesto koje je Znaš-već-kome bilo zbilja važno, onda je to Hogvvars!"

"Ma daj", podsmjehne se Ron. "Pa to mu je bila škola!"

"Da, to mu je bila škola! A ujedno i prvi pravi dom, mjesto gdje je dobio potvrdu da je poseban; i koje mu je predstavljalo sve na svijetu, čak i nakon što je otišao..."

"Čekaj, je 1' mi to pričamo o Znaš-već-kome? Ili o tebi?" priupita Ron. Navlačio je lanac horkruksa koji mu je visio oko vrata: Harryju je došlo da mu ga otme iz ruku i zadavi ga njime.

"Rekao si nam daje Znaš-već-tko zamolio Dumbledorea za posao nakon završetka školovanja", reče Hermiona.

"Tako je", potvrdi Harry.

"A Dumbledore je smatrao da se htio vratiti u školu samo zato da pokuša nešto pronaći, vjerojatno još neki predmet koji je pripadao osnivačima, kako bi i njega pretvorio u horkruks?"

"Aha", reče Harry

"Ali nije dobio posao, zar ne?" nastavi Hermiona. "Znači, nikad nije ni dobio priliku pronaći nešto što je pripadalo nekom od osnivača i to sakriti u školi!"

"Dobro, nek ti bude", predao se Harry. "Zaboravimo Hogvvars."

U nedostatku drugih tragova, otputovali su u London i skriveni Plaštem nevidljivosti krenuli u potragu za sirotištem u kojem je Voldemort odrastao. Hermiona se neopazice uvukla u jednu knjižnicu 1 u njihovoj arhivi otkrila da je odavno srušeno. Ipak su se otputili na nađenu adresu i tamo zatekli blok poslovnih zgrada. "Da pokušamo kopati u temeljima?" bezvoljno je predložila Hermiona.

"Ne bi on ovdje sakrio horkruks", rekao je Harry. Oduvijek je to znao: Voldemort je iz sirotišta želio pobjeći pod svaku cijenu;

nikad ne bi na tom mjestu pohranio dio svoje duše. Dumbledore je Harryja naučio daje Voldemort za skrovišta uvijek birao velebna ili tajnovita mjesta, dok je ovaj turbni, sivi kutak Londona bio potpuna suprotnost Hogwartsu, Ministarstvu, pa čak i čarobnjačkoj banci Gringotts, čija se zgrada odlikovala zlatnim vratima i mramornim podovima.

Iako su odavno ostali bez ideja, nastavili su putovanje, izbjegavajući gradove, radi veće sigurnosti svake noći podižući šator na drugom mjestu. Ujutro su pažljivo uklanjali sve tragove svog boravka i kretali u potragu za novim zabačenim i izoliranim skrovištem. Aparacija ih je iz šuma nosila u sjenovite gudure, iz ljubičastih vriština na planinske obronke zarasle u borovicu - jednom su se prilikom čak obreli u zaštićenoj, šljunkovitoj morskoj uvali. Svakih dvanaest sati trenutni nositelj horkruksa predavao ga je sljedećoj osobi u nizu, kao u nekoj perverznoj, usporenoj verziji igre "šalji dalje", 's tom razlikom što su svi igrači strepjeli od dobivanja paketa, jer on nije donosio nagradu, nego kaznu u obliku dvanaest sati pojačanog straha i tjeskobe.

Harry je i dalje osjećao peckanje u ožiljku, primijetivši je da se češće javlja kad nosi horkruks. Nije uvijek uspijevaio sakriti bolnu reakciju.

"Što? Što si vidio?" zapitkivao bi Ron kad god bi primijetio da se Harry leca.

"Lice", uvijek bi promrmljao Harry. "Isto lice. Onog Gregorovičeva kradljivca."

A Ron bi mu na tom mjestu uvijek okrenuo leđa, ne trudeći se prikriti svoje razočaranje. Harry je znao da Ron priželjkuje vijesti o svojoj obitelji ili ostalim članovima Reda feniksa, ali on mu tu zaista nije mogao pomoći - nije, na kraju krajeva, televizijska antena pa da hvata sve informacije kako mu se prohtije. Jedino u što je imao uvid bile su Voldemortove misli, koje su se uglavnom vrtjele oko nepoznatog mladića obijesnog lica, čiji su mu identitet i trenutno prebivalište bili jednako nepoznati, u to je Harry bio siguran, kao i samom Harryju. Harryjev ožiljak bolno bi ga zapekao kad god bi mu kroz sjećanje sijevnula izluđujuća vizija nasmijanog, plavokosog mladića, no Harry je's vremenom naučio prikriti znakove nelagode i boli, znajući koliko je ostalih dvoje nestrpljivo puhalo kad god bi se usudio spomenuti lopova. Nije im to previše zamjerao - znao je

da oboje očajnički žele saznati nešto novo o horkruksima, kako bi se već jednom pomakli's mrtve točke.

Kako su dani prerastali u tjedne, tako je Harry sve više imao dojam da Ron i Hermiona razgovaraju o njemu iza njegovih leđa. U nekoliko navrata naglo su ušutjeli kad se Harry vratio u šator, a izvan šatora je dvaput slučajno naletio na njih dok su stajali nešto dalje približenih glava, užurbano raspravljajući o nečemu te oba puta utihnuvši čim su vidjeli da im se približava: očito je njegov dolazak djelovao kao upozorenje da se smjesta late prikupljanja drva ili donošenja vode.

Harry nije mogao a da se ne zapita jesu li na ovo besmisleno i besciljno putovanje pristali poći samo zato što su vjerovali da on ima nekakav tajni plan koji će im's vremenom otkriti. Ron nije ni pokušavao prikriti zlovolju, a Harry se sve više pribojavao da je i Hermiona razočarana njegovim nevjestim vodstvom. U očaju je razbijao glavu pokušajima da se domisli još nekim mogućim skrovištima horkruksa, no jedino što mu je padalo na pamet bio je Hogvarts, a kako ostali nisu vjerovali da je to realna mogućnost, pred njima ga više nije ni spominjao.

Dok su putovali raznolikim krajolicima, 's njima je putovala i jesen: sad su šator podizali na stelji od otpalog lišća. Nisu ih više mučile samo dementorske nego i prirodne sumaglice, a kišovito, vjetrovito vrijeme dodatno im je otežavalo život. Hermiona se, doduše, jako izvještala u pronalaženju jestivih gljiva, no to nije moglo nadoknaditi njihovu stalnu izolaciju, nedostatak društva drugih ljudi i potpunu nestašicu informacija o tome što se zbiva u ratu protiv Voldemorta.

"Moja mama", izjavio je Ron jedne noći dok su sjedili u šatoru, ulogoreni na riječnoj obali u Walesu, "može napraviti dobru klopou iz ničega."

Mrzovoljno je gurkao komadiće pregorene sivkaste ribe po svom tanjuru. Harry je automatski pogledao Ronov vrat, nimalo začuđen što se na njemu presijava zlatni lanac horkruksa. Uspio je suspregnuti poriv da podvikne na Rona, znajući da će se ipak malo upristojiti cim opet skine medaljon.

"Tvoja mama ne može napraviti hranu ni iz čega", odvrati Hermiona. "Nitko to ne može. Hrana je prva od pet glavnih iznimki od Gampova zakona preobrazbe elemenata..."

"Joj, daj govori engleski", reče Ron, čupajući riblju kost iz zubi.

"Nemoguće je napraviti finu hranu ni iz čega! Možeš je prizvati, ako znaš gdje je, i možeš je preobraziti, možeš povećati količinu ako već imaš nešto..."

"Nemoj se truditi da ovome povećáš količinu, odvratno je", reče Ron.

"Harry je ulovio ribu, a ja sam's njom napravila najbolje što sam znala! Primijetila sam da kuhanje nekim slučajem uvijek zapadne mene, valjda zato što sam cura, je li?"

"Ne, nego zato što si ti navodno najbolja u magiji!" odbrusi Ron.

Hermiona je skočila na noge. Komadići pečene štuke's njezina su limenog tanjura odletjeli na pod.

"Sutra se ti pobrini za kuhanje. Rone, ako si u stanju pronaći sastojke i začarati ih u nešto što se da pojesti, a ja ću cijelo vrijeme sjediti, kreveljiti se i kukati, pa da vidimo kako ćeš onda..."

"Ušuti!" reče Harry, skačući na noge i podižući obje ruke. "Odmah ušuti!"

Hermiona je bila ogorčena.

"Kako ga možeš braniti, on praktički nikad ne kuha..."

"Hermiona, tiho, čujem nekoga!"

Napregnuto je osluškivao, podignutim rukama utišavajući Rona i Hermionu. A onda je kroz šum i žuborenje mračne rijeke pokraj njih opet začuo glasove. Pogledao je cinkoskop, koji se nije micao.

"Upotrijebila si Bešumato, zar ne?" šapne on Hermioni.

"Upotrijebila sam sve što sam znala", uzvratila ona šapatom. "Bešumato, onu za odbijanje bezjaka, čarolije iluzija, sve. Ne bi nas smjeli ni čuti ni vidjeti, ma tko bili."

Glasno struganje i grebanje, uz zvuk kotrljanja kamenja i pucanja grančica, otkrilo im je da se strmom, šumovitom padinom što je vodila prema uskoj riječnoj obali na kojoj su podigli šator spušta nekoliko ljudi. Isukali su štapiće i čekali. Čarolije kojima su se poslužili trebale bi biti dovoljne da ih u toj gotovo potpunoj tami zaštite od očiju bezjaka i normalnih vještica i čarobnjaka. A ako im se primiču smrtonoše, ovo je bila prva prilika da iskušaju koliko su njihove obrambene čarolije otporne na mračnu magiju.

Glasovi su se pojačali, no nisu postali ništa razgovjetniji ni kad je skupina muškaraca došla do obale. Prema Harryjevoj procjeni, vlasnici glasova nalazili su se otprilike šest metara od njih, no zbog žubora rijeke nije mogao biti sasvim siguran u to. Hermiona je zgrabila večernju torbicu i neko vrijeme kopala po njoj. Uskoro je izvukla tri para produžnih ušiju, dobacujući dva Harryju i Ronu, koji su jedan kraj uzice boje mesa gurnuli u uši, a drugi pod izlaz iz šatora.

Nekoliko sekundi kasnije, Harry začu umoran muški glas.

"Trebalo bi biti lososa, ili je možda prerano za njih? Accio losos!"

Jasno se začulo pljuskanje vode te zvuk udarca ribe o tijelo. Netko je zadovoljno zagundao. Harry si je još malo dublje zataknuo produžno uho u vlastito. Kroz mrmor rijeke razaznao je i glasove koji nisu govorili engleski ili neki drugi prepoznatljivi ljudski jezik. Govor im je bio opor, nemelodičan, sastavljen od niza štektavih i guturalnih zvukova. Činilo se da se tim jezikom služe dva govornika, od kojih je jedan imao nešto dublji i sporiji glas.

S onu stranu šatorskog krila rasplamsala se vatra; prostorom između šatora i vatre prolazile su krupne sjene. Do njih je dolelujavao zamaman, divan miris pečenog lososa. Začulo se zveckanje pribora za jelo na tanjurima, a onda je opet progovorio prvi muškarac.

"Griphook, Gornuk, izvolite."

Hermiona se okrene Harryju, nečujno oblikujući: Goblini! Kim-nuo je.

"Hvala", goblini jednoglasno zahvališe na engleskom.

"Pa, koliko ste dugo vas trojica u bijegu?" upita novi glas, tih i ugodan; Harryju je bio nekako poznat. Pred očima mu se pojavila slika trbušastog muškarca vedrog lica.

"Šest tjedana... sedam... već i zaboravljam", odvrati onaj umorni muškarac. "Griphooka sam sreo prvi ili drugi dan, a nedugo nakon toga udružili smo snage's Gornukom. U društvu je ipak ljepše." Uslijedila je tišina

ispunjena zvukovima struganja noževa po tanjurima te podizanja i odlaganja limenih šalica na tlo. "Što je tebe natjeralo u bijeg, Tede?" nastavio je isti muškarac.

"Znao sam da dolaze po mene", odvrati vlasnik blagog glasa. Harry je odjednom znao tko je to: Tonksin tata. "Prošli tjedan sam cuo da su smrtonoše u blizini i zaključio da je vrijeme za bijeg.

Iz principa se ne želim prijaviti u onaj bezjacki registar, pa sam znao da je to pitanje vremena, znao sam da ću na kraju morati otići. Žena mi ne bi smjela biti u opasnosti, čistokrvna je. A onda sam sreo Deana - kad ono, sinko, prije nekoliko dana?"

"Aha", reče novi glas. Harry, Ron i Hermiona pogledaše se, nijemi, ali izvan sebe od uzbuđenja, prepoznajući glas Deana Thomasa, kolege iz Gryffindorskog doma.

"Bezjačko dijete, je li?" upita prvi muškarac.

"Nisam siguran", reče Dean. "Tata je ostavio mamu dok sam još bio mali. Ali nemam nikakav dokaz da je bio čarobnjak."

Zavladala je nova tišina, narušena samo zvukovima žvakanja. Ted je opet progovorio.

"Dirk, moram reći da sam iznenađen što sam naletio na tebe. Mislim, drago mi je, ali ipak sam iznenađen. Pričalo se da su te uhvatili."

"I jesu", reče Dirk. "Već sam bio na putu u Azkaban kad sam odlučio pokušati pobjeći, omamio sam Davvlissha i zdirpio mu metlu. Bilo je lakše nego što sam očekivao; mislim da on trenutno nije baš pri sebi. Možda je pod čarolijom zbunjivanja. Ako jest, rado bih stisnuo ruku vještici ili čarobnjaku koji je za to zaslužan, jer mi je vjerojatno spasio život."

Nastala je nova stanka. Čulo se samo pucketanje vatre i šum rijeke. Ted je zatim nastavio: "A što se vama dogodilo? Imao sam, ahem, dojam da su goblini manje-više pristaše Znate-već-koga."

"Prevarili ste se", reče goblin višeg glasa. "Mi se nikome ne priklanjamo. Ovo je rat između čarobnjaka."

"A zašto se onda skrivate?"

"Zato što sam to smatrao uputnim", javi se goblin dubljeg glasa. "Nakon što sam odbio zahtjev koji sam smatrao drskim, znao sam da mi je ugrožena osobna sigurnost."

"A što su tražili od vas?" upita Ted.

"Usluge koje ne priliče mojoj vrsti", odvrati goblin, progovorivši grubljim, manje ljudskim glasom. "Nisam ja kućni vilenjak." . "A vi, Griphooče?"

"Iz sličnih razloga", odvrati goblin višeg glasa. "Gringotts više nije pod potpunom kontrolom mog roda. A čarobnjake niti priznajem, niti prepoznajem kao svoje gospodare."

Dometnuo je nešto ispod glasa na globogoblinskom, na što se Gornuk nasmijao.

"Što je to tako smiješno?" upita Dean.

"Rekao je", odvrati Dirk, "da neke stvari ne prepoznaju ni čarobnjaci."

Nastala je kraća stanka.

"Ne kužim", reče Dean.

"Prije odlaska sam se malo osvetio", objasni Griphook na engleskom.

"Bravo, čovječe... pardon, goblino", brzo se ispravi Ted. "Recite mi da ste zaključali nekog smrtonosu u jednom od onih starih, strogo čuvanih trezora!"

"Da jesam, mač koji bi tamo našao ne bi mu bio od velike pomoći pri bijegu", odvrati Griphook. Gornuk se opet nasmije. Ovaj put se začuo i Dirkov suhi smijeh.

"Mislim da Deanu i meni poanta još izmiče", reče Ted.

"Izmiče i Severusu Snapeu, iako to ne zna", odvrati Griphook. Oba su goblina prasnula u pakostan smijeh. U šatoru je Harryju od uzbuđenja ponestajalo daha: on i Hermiona netremice su se gledali, napregnuto slušajući.

"Zar nisi čuo za to, Tede?" upita Dirk. "Za klinge koji su pokušali ukrasti Gryffindorov mač iz Snapeova kabineta u Hogwartu?"

Harryju se činilo da ga trese struja. Stajao je kao prikovan, ali svaki mu je živac podrhtavao.

"Ni riječi", reče Ted. "U Proroku nije bilo ništa o tome, je li?" "Teško", nasmije se Dirk. "Meni je ispričao Griphook, a on je čuo od Billa Weasleyja koji radi za banku. Među klicima koji su pokušali ukrasti mač bila je i Billova mlađa sestra."

Harry pogleda Hermionu i Rona. Oboje su stezali produžne uši kao da im život ovisi o njima.

"Ona i još dvoje prijatelja upali su u Snapeov kabinet i razbili staklenu vitrinu u kojoj je čuvao mač. Snape ih je uhvatio dok su se kuljali's mačem niza stubište."

"Ah, bog ih poživio", reče Ted. "Što su namjeravali s njim, probosti Znote-već-koga? Ili samog Snapea?"

"Pa, što god da su namjeravali, Snape je zaključio da mač nije siguran u školi", reče Dirk. "Dva dana kasnije, valjda nakon što je dobio dopuštenje Znote-već-koga, poslao ga je u London da ga pohrane u Gringotts." Goblini opet prasnuše u smijeh.

"Ja još ne vidim što je tu smiješno", požali se Ted.

"Krivotvoren je", protisne Griphook kroz smijeh.

"Gryffindorov mač!"

"O da. Kopija - vrhunska kopija, istina - ali čarobnjačke izrade. Original su prije mnogo stoljeća iskovali goblini i on ima određena svojstva koja ima samo oružje goblinske izrade. Ne znam gdje je pravi Gryffindorov mač, ali sasvim sigurno nije u trezoru banke Gringotts."

"Aha", reče Ted. "Pretpostavljam da tu sitnicu smrtonošama niste povjerali?"

"Nisam ih želio opterećivati tom informacijom", odvrati Griphook samozadovoljno. Ted i Dean napokon su se nasmijali's Gornukom i Dirkom.

Harry je u šatoru zatvorio oči, moleći nekoga da pita ono što ga je najviše zanimalo. Minutu kasnije - činilo se kao da ih je prošlo deset - Dean mu je uslišio želju; a Harry se naglo prisjetio da je i on svojevremeno hodao's Ginny.

"Što se dogodilo's Ginny i ostalima? S klincima koji su ga pokušali ukrasti?"

"Oh, kaznili su ih, i to okrutno", ravnodušno odgovori Griphook. "Ali inače su dobro?" brzo upita Ted.

"Mislim, Weasleyjevima u ovom trenutku doista ne treba još ozlijeđene djece, zar ne?"

"Koliko mi je poznato, nisu pretrpjeli teže ozljede", reče Griphook.

"Onda su imali sreće", reče Ted. "S obzirom na Snapeova dosadašnja dostignuća, trebali bismo biti zahvalni što su živi."

"Tede, ti znači vjeruješ u tu priču?" upita Dirk. "Vjeruješ da je Snape ubio Dumbledorea?" .i...

"Naravno", reče Ted. "Nećeš mi valjda reći da si nasjeo na priče 0 Potterovoj upletenosti?"

"Ovih dana je teško znati u što vjerovati", promrmlja Dirk.

"Ja poznam Harryja Pottera", reče Dean. "I mislim daje on onaj pravi - da je Izabrani ili kako god ga već želite zvati."

"Da, sinko, mnogi bi htjeli vjerovati u to, uključujući mene", reče Dirk. "Ali gdje je? Izgleda da je dao petama vjetra. Ako on zna nešto što mi ne znamo ili ako ima neki poseban dar, bilo bi logično očekivati da će se boriti, da će okupljati ostale protivnike režima, umjesto što se krije. I znaš. Prorok je razvio dosta uvjerljivu teoriju njemu..."

"Prorok?" podsmjehne se Ted. "Ako još čitaš to smeće, Dirk, zaslužuješ svaku laž koju ti serviraju. Želiš li saznati činjenice, čitaj Odgonetač."

Prekinuli su ga zvukovi gušenja i grcanja, za kojima su odmah uslijedili nekakvi mukli udari: činilo se da je Dirk progutao riblju kost. Naposljedku je uspio protisnuti: "Odgonetač? Ono ludo glasilo Xene Lovegooda?"

"Više i nije tako ludo", reče Ted. "Svakako ga pogledaj. Xeno objavljuje sve što Prorok ignorira, u najnovijem broju gužveljave rogatice ne spominje ni jednom jedinom riječju. Samo, ne znam koliko će mu još dugo tolerirati takve tekstove. Pazi, Xeno na naslovnici svakog broja piše da svi čarobnjaci koji se protive Znaš-već-kome na prvo mjesto trebaju staviti pomaganje Harryju Potteru."

"Nije lako pomagati mladiću koji je nestao's lica zemlje", zamijeti Dirk.

"Gle, to što ga još nisu uhvatili je vraški uspjeh," reče Tonks, "rado bih ga priupitao za savjet. Pa i mi pokušavamo isto što i on, zar ne - ostati na slobodi?"

"Da, tu si u pravu", ozbiljno odvrati Dirk. "S obzirom na to da ga traži cijelo Ministarstvo i svi njihovi doušnici, bilo bi logično da im je već pao u šake. S druge strane, otkud znamo da ga nisu uhvatili ubili bez velike pompe?"

"Joj, Dirk, nemoj tako", promrmlja Ted.

Tišinu koja je uslijedila opet je ispunilo zveckanje noževa i vilica. Kad su ponovo progovorili, rasprava se zavrtjela oko toga bi li bilo bolje spavati na obali ili se vratiti na šumoviti obronak. Odlučivši se za zaklon drveća, ugasili su vatru i opet se uzverali strminom. Glasovi su se izgubili u noći.

Harry, Ron i Hermione uvukli su produžne uši. Harry, kojemu je šutnja bila sve mučnija što su dulje prislušivali, najednom nije bio u stanju izustiti ništa osim: "Ginny... mač..."

"Znam!" reče Hermione.

Bacila se na majušnu torbicu's perlama, zavukavši ruku u nju sve do pazuha.

"Evo... tu... je..." procijedila je kroza zube, izvlačeći nešto što je očito palo na samo dno torbice. Polako se pojavio rub kitnjastog okvira za slike. Harry je pojurio da joj pomogne. Dok su iz Hermi-onine torbice zajednički izvlačili prazni portret Phineasa Nigellusa, Hermione je slobodnom rukom držala sliku na nišanu štapića, da je može odmah začarati ukaže li se potreba.

"Ako je netko zamijenio pravi mač krivotvorinom dok je još bio u Dumbledoreovu kabinetu," soptala je dok su naslanjali sliku na krilo šatora, "Phineas Nigellus bi to vidio, on visi pokraj vitrine!"

"Osim ako nije spavao", reče Harry, ali ipak je suspregnuta daha gledao kako se Hermione spušta na koljena pred praznim platnom, ciljajući štapićem u središte slike. Nakašljala se i rekla:

"Ovaj... Phineas? Phineas Nigellus?"

Ništa se nije dogodilo.

"Phineas Nigellus?" ponovi Hermione. "Profesore Black? Možemo li, molim vas, razgovarati's vama? Molim vas?"

"Pristojna molba uvijek pomaže", javi se hladni, prepredeni glas. Phineas Nigellus je ušetao u svoj portret, a Hermione je smjesta viknula:

"Obscuro!"

Na pametnim, tamnim očima Phineasa Nigellusa pojavio se crni povež, zbog kojeg se sudario's okvirom i zajauknuo od boli.

"Što... kako se usuđujete... što to...?"

"Užasno mi je žao, profesore Black," reče Hermione, "ali to je nužna mjera opreza!"

"Smjesta mi uklonite tu gnusnu stvar's očiju! Čujete li, uklonite je! Sknavite veliko umjetničko djelo! Gdje sam? Sto se događa?"

"Nije bitno gdje smo", reče Harry. Phineas Nigellus se ukipi, odustajući od pokušaja da si skinje naslikani povež za oči.

"Ma je li to glas neuhvatljivog gospodina Pottera?"

"Možda", reče Harry, znajući da će tako zadržati zanimanje Phineasa Nigellusa. "Moramo vas pitati nekoliko stvari - o Gryf-findorovu maču."

"Ah", reče Phineas Nigellus, vrteći glavom amo-tamo u pokušaju da ispod poveza virne u Harryja. "Da. Ona je budalasta djevojka postupila krajnje nerazborito..."

"Ne vrijeđaj mi sestru", grubo reče Ron. Phineas Nigellus oholo podigne obrve.

"Tko je još tamo?" upita on, okrećući glavu lijevo-desno. "Ne sviđa mi se vaš ton! Djevojka i njezini prijatelji bili su krajnje lakomisleni. Krasti od ravnatelja!"

"Nisu krali", reče Harry. "Mač ne pripada Snapeu."

"Pripada školi profesora Snapea", odvrati Phineas Nigellus. "Kojim gaje pravom mala Weasley pokušala uzeti? Zaslužila je kaznu, i ona i onaj idiot Longbottom i čudakinja Lovegood!"

"Neville nije idiot, a Luna nije čudakinja!" reče Hermione.

"Gdje sam?" ponovi Phineas Nigellus, opet pokušavajući strgnuti povež. "Kamo ste me to doveli? Zašto ste me odnijeli iz kuće mojih otaca?"

"Ma pustite to! Kako je Snape kaznio Ginny, Nevillea i Lunu?" napeto upita Harry.

"Profesor Snape poslao ih je u Zabranjenu šumu da nešto obave za onog volinu Hagriđa."

"Hagrid nije volina!" zakriješti Hermione.

"Možda je Snape mislio da je to kazna," reče Harry, "ali Ginny, Neville i Luna vjerojatno su se slatko nasmijali's Hagridom. Zabranjena šuma... suočavali su se oni's daleko gorim stvarima od Zabranjene šume, jaka stvar!"

Laknulo mu je; on je bio zamišljao užase, u najmanju ruku kletvu Cruciatu.

"Profesore Black, nas zapravo najviše zanima je li netko drugi, ovaj, Vadio mač? Možda su ga nosili na čišćenje ili... ili nešto slično?"

Phineas Nigellus na trenutak je prekinuo bitku za slobodu svojih očiju i zasmijuljio se.

"Bezjačka djeca", reče on. "Ne treba oružju goblinske izrade čišćenje, ženska glavo. Goblinsko srebro odbija običnu prljavštinu upijajući samo ono što ga može ojačati."

"Ne zovite Hermionu ženskom glavom", reče Harry.

"Zamara me to vaše stalno prigovaranje", izjavi Phineas Nigellus. "Možda je vrijeme da se vratim u ravnateljjev kabinet?"

Iako usporen povezom na očima, počeo je opipavati stranu okvira, pokušavajući pronaći put iz te slike u onu u Hogwartsu. Harry je osjetio nalet nadahnuća.

"Dumbledore! Možete li nam dovesti Dumbledorea?"

"Molim?" upita Phineas Nigellus.

"Portret profesora Dumbledorea - biste li ga mogli dovesti ovamo, u svoj portret?"

Phineas Nigellus okrene lice u smjeru Harryjeva glasa.

"Očito je da nisu samo bezjačka djeca neznalice, Potteru. Portreti Hogvvartsa mogu međusobno komunicirati, ali ne mogu putovati izvan dvorca, osim kad idu u posjet nekom svom portretu na drugoj lokaciji. Ne mogu vam dovesti Dumbledorea, a nakon ovakvog tretmana, uvjeravam vas da se ni ja neću vratiti!"

Ponešto pokunjani Harry gledao je kako Phineas pojačava svoje napore da ode iz okvira.

"Profesore Black," reče Hermiona, "zar nam ne možete reći, molim vas, kad je mač posljednji put izvađen iz vitrine? Mislim, prije Ginny?"

Phineas nestrpljivo puhne.

"Vjerujem da sam posljednji put vidio da Gryffindorov mač napušta svoju vitrinu kad ga je profesor Dumbledore upotrijebio da razbije jedan prsten."

Hermiona se munjevito okrenula prema Harryju. Nijedno se nije usudilo ništa više reći pred Phineasom Nigellusom, koji je napokon uspio pronaći izlaz.

"E pa, želim vam laku noć", rekao im je pomalo zajedljivim tonom, nestajući. Još mu se vidio samo rub oboda šešira kad je Harry iznenada viknuo.

"Čekajte! Jeste li to rekli Snapeu?"

U portret se nakratko vratila glava Phineasa Nigellusa's crnim povezom preko očiju.

"Profesor Snape ima važnijih poslova od bavljenja brojnim mušicama Albusa Dumbledorea. Zbogom, Potteru!"

Nakon tih riječi je nestao, ostavljajući za sobom samo sumornu pozadinu slike.

"Harry!" vikne Hermiona.

"Znam!" vikne Harry. Više se nije mogao suzdržavati; slavodobitno je zamahnuo šakom. Ni u snu nije očekivao tako dobre vijesti. Ushodao se po šatoru, osjećajući da bi mogao pomicati planine; nije više bio ni gladan. Hermiona je trpala portret Phineasa Nigellusa natrag u torbicu's perlama. Pritisnula je kopču, torbicu bacila u stranu i podigla ozareno lice prema Harryju.

"Mač može uništavati horkrukse! Oštrice goblinske izrade upijaju samo ono što ih čini jačima - Harry, taj je mač natopljen baziliskovim otrovom!"

"A Dumbledore mi ga nije dao jer mu je još trebao, htio ga je upotrijebiti na medaljonu..."

"... i sigurno je shvatio da ti neće dopustiti da ga zadržiš ako ti ga ostavi u oporuci..."

"... pa je izradio kopiju..."

"... i krivotvorinu stavio u staklenu vitrinu..."

"... a pravi je spremio... gdje?"

Netremice su se gledali. Harry je imao osjećaj da odgovor visi u zraku iznad njih, nevidljiv, nadohvat ruke, nepodnošljivo blizu. Zašto mu Dumbledore nije ništa rekao? Ili mu je ipak rekao, ali Harry ga nije shvatio?

"Misli!" šapne Hermiona. "MisU! Gdje gaje mogao sakriti?"

"Ne u Hogwartsu", ustvrdi Harry i nastavi koračati.

"Negdje u Hogsmeadeu?" predloži Hermiona.

"U Vrištavoj daščari?" zapita se Harry. "Tamo nikad nitko ne ulazi."

"Ali Snape zna kako se u nju ulazi, ne bi li to bilo malo riskantno?"

"Dumbledore je vjerovao Snapeu", podsjeti je Harry.

"Ne toliko da mu kaže da je zamijenio mačeve", istakne Hermiona.

"Da, imaš pravo!" reče Harry, još veseliji zbog dokaza da je Dumbledorovo povjerenje u Snapea ipak imalo granicu. "Dakle, bi li mač sakrio daleko od Hogsmeadea? Rone, što ti misliš? Rone?"

Harry se osvrne. Prvo je zbunjeno pomislio da je Ron otišao iz šatora, a onda je shvatio da leži u sjeni donjeg ležaja's ledenim izrazom lica.

"Ah, sjetili ste se da i ja postojim, je li?" reče on.

"Molim?"

Ron puhne i zagleda se u dno gornjeg ležaja.

"Samo vi nastavite. Ne bih vam htio pokvariti zabavu."

Harry je zbunjeno pogledao Hermionu, koja je odmahнула glavom, očito jednako smetena kao i on.

"U čemu je problem?" upita Harry.

"Problem? Nema problema", odvrati Ron, koji i dalje nije htio pogledati Harryja. "Bar ako je tebi vjerovati."

Po platnu iznad njihovih glava nešto je zabubnjalo. Počelo je kišiti.

"Pa, tebe očito muči neki problem", zamijeti Harry. "Reci što je."

Ron prebaci duge noge preko ruba ležaja i sjedne. Izgledao je pakosno, nimalo nalik na sebe.

"Dobro, reći ću ti. Nemoj misliti da ću skakati od sreće po šatoru jer se pojavila još jedna prokleta stvar koju moramo pronaći. Samo to pridodaj popisu stvari o kojima nemaš pojma."

"Nemam pojma?" ponovi Harry. "Ja nemam pojma?" Tap, tap, tap. Kiša je padala sve jače, sve gušće; bubnjala je po lišćem pokrivenoj obali oko njih i rijeci koja je žuborila u tmini. Harryjevo veselje povuklo se pred strepnjom: strah mu se obistinio, Ron je govorio sve ono što je Harry naslućivao da misli.

"Čuj, nije da se ja ovdje ne zabavljam ko nikad u životu," nastavi Ron, "ono, osakaćene ruke, gladan, dok mi se dupe smrzava svake noći. Ali znaš, ipak sam se nadao da ćemo nakon višetjednog potu-canja po zabiti nekog vruga i postići."

"Rone", reče Hermiona, ali tako tihim glasom da se Ron mogao oretvarati da je ne čuje zbog glasnog pljuska koji je šibao šator.

"Mislio sam da znaš u što se upuštaš", reče Harry.

"Da, i ja sam to mislio."

"Pa, što te najviše razočaralo?" upita Harry, sad nošen vlastitim bijesom. "Jesi li mislio da ćemo odsjedati u hotelima's pet zvjezdica? Da ćemo svaka dva dana pronaći novi horkruks? Mislio si da ćeš se do Božića vratiti mamici?"

"Mislili smo da znaš što radiš!" zaurla Ron, ustajući. Harryja su njegove riječi pogodile kao užareni noževi.

"Mislili smo da ti je Dumbledore rekao što trebaš raditi, mislili smo da imaš pravi plan!"

"Rone!" ponovila je Hermiona. Ovaj put glas joj se jasno razabirao kroz kišu koja je udarala po krovu šatora, ali on ju je i dalje ignorirao.

"Pa, žao mi je što sam vas razočarao", reče Harry, poprilično pribranim glasom's obzirom na to koliko se u tom trenutku osjećao prazno i nesposobno. "Od početka sam bio iskren prema vama, rekao sam vam sve što je Dumbledore rekao meni. I za slučaj da nisi primijetio, jedan smo horkruks našli..."

"Aha, a izgledi da ga uništimo su jednaki kao izgledi da pronađemo ostale - drugim riječima, nikakvi!"

"Rone, skini medaljon", reče Hermiona neobično visokim glasom. "Molim te, skini ga. Ne bi tako govorio da ga nisi nosio cijeli dan."

"Bi, govorio bi", odsiječe Harry, koji nije želio čuti nikakva opravdanja za Ronovo ponašanje. "Misliš da nisam primijetio da mi vas dvoje šapućete iza leđa? Misliš da nisam pogodio što mislite?"

"Harry, nismo..."

"Ne laži!" okomi se Ron na nju. "I ti si to rekla, rekla si da si razočarana, rekla si da si mislila da ima više informacija nego..."

"Nisam to tako rekla... Harry, nisam!" vikne ona.

Kiša je šibala šator, suze su se slijevale niz Hermionino lice, 3 ushit od prije nekoliko minuta nestao je kao da ga nikad nije ni "lio, kao kratkotrajni vatromet koji se ispucao i zamro, ostavljajući za sobom mrak, vlagu i hladnoću. Gryffindorov mač skriven je tko

zna gdje, a oni su samo troje tinejdžera u šatoru čiji je najveći uspjeh to što su još uopće živi.

"Zašto si onda još tu?" upita Harry Rona.

"Pojma nemam", odvrati Ron.

"U tom slučaju, idi kući", reče Harry.

"Možda i hoću!" vikne Ron, zakoračivši prema Harryju, koji nije ustuknuo. "Zar nisi čuo što su rekli o mojoj sestri? Ali fućka se tebi, zar ne, to je samo Zabranjena šuma, Harry 'Vidio-sam-gore-stvari' Potter ne mari što joj se tamo moglo dogoditi - ali vidiš, ja marim, tamo ima divovskih paukova i raznih nenormalnih stvari..."

"Samo sam rekao - nije bila sama, Hagrid je pazio na njih..."

"Da, kužim, nije te briga! A što je's ostatkom moje obitelji, 'Weas-leyjevima ne treba još jedno ozlijeđeno dijete', jesi li to čuo?"

,5 "Da, ja..."

"Ne zanima te što to znači, je li?"

"Rone!" reče Hermiona, gurajući se između njih. "Ne vjerujem da se to odnosilo na nešto novo, nešto za što ne znamo. Razmisli, Rone, Bili je već izranjavan, dosad je sigurno puno ljudi vidjelo da je George ostao bez uha, a ti si na samrti zbog grujavice, sigurna sam da je na to ciljao..."

"Ma nemoj, sigurna si? Onda dobro, neću se nervirati zbog njih. Lako je vama, kad su vam roditelji na sigurnom..."

"Moji su roditelji mrtvi!" zaurla Harry. "To bi se lako moglo dogoditi i mojima!" vikne Ron. "Onda idi!" zagrmi Harry. "Vrati im se, odglumi da si prebolio grujavicu, pusti da te mamica dobro utovi i..."

Ron se naglo pokrenuo: Harry je odmah reagirao, ali prije nego što je ijedan štapić napustio vlasnikov džep, Hermiona je podigla svoj.

"Protego!" viknula je. Između nje i Harryja na jednoj strani, te Rona na drugoj podigao se nevidljiv štit; sve troje bilo je prisiljeno uzmaknuti zbog siline čarolije, a Harry i Ron sijevali su jedan na drugoga kroz prozirnu barijeru kao da se prvi put jasno vide. Harry je u tom trenutku Rona mrzio iz dna duše. Nešto je između njih puklo.

"Vrati horkruks", reče Harry.

Ron povuče lančić preko glave i baci medaljon u najbliži naslonjač. Okrenuo se Hermioni.

"A ti?"

"Kako to misliš?"

"Ostaješ li ili ne?"

"Ja..." Izgledala je očajno. "Da... da, ostajem. Rone, rekli sono da idemo's Harryjem, rekli smo da ćemo mu pomoći..." "Kužim. On ti je bitniji." "Rone, ne... molim te... vrati se, vrati se!"

Na putu joj se isprijecila vlastita čarolija štita; dok ju je uklanjala, on je već bijesno izjurio u noć. Harry je stajao nepomično i nijemo, slušajući kako Hermiona jeca i doziva Rona među drvećem.

Nakon nekoliko minuta vratila se u šator. Pokisla kosa zalijepila joj se za lice.

"O-otišao je! Aparatirao se!"

Bacila se u naslonjač, sklupčala i briznula u plač.

Harryju se vrtjelo u glavi. Sagnuo se, podigao horkruks i objesio ga oko vrata. Uzeo je pokrivače's Ronova ležaja i prebacio ih preko Hermione. Potom se popeo na vlastiti ležaj i, zagledavši se u tamni platneni krov, pustio da ga preplavi zvuk bubnjanja kiše.

CLAVA ŠESNAESTA

Godricov Dol

u onih nekoliko trenutaka prije nego što se doista rasanio, Harryja je sljedećeg jutra obuzela djetinjasta nada da je jučerašnje događaje samo sanjao, da je Ron još tu, da nije otišao. No bilo je dovoljno fšasvim malo okrenuti glavu na jastuku da utvrdi kako je Ronov ležaj prazan. Hermiona, koja se već bila primila posla u kuhinji, nije Harryju poželjela dobro jutro, nego je samo brzo okrenula lice kad je prošao pokraj nje.

Nema ga, mislio je Harry. Nema ga. Dok se umivao i oblačio, neprestano je ponavljao tu misao, kao da će njome ublažiti šok zbog Ronova odlaska. Nema ga i neće se vratiti. I to je bila neporeciva istina, znao je Harry, jer čim odu odavde, Ronu će zbog zaštitnih čarolija postati nevidljivi.

Doručkovali su u tišini. Hermionine oči bile su podbuhle i crvene; očito je provela besanu noć. Kad su se počeli spremati za odlazak, dala je sve od sebe da otegne pakiranje. Harry je vrlo dobro znao zašto joj se ne ide's riječne obale; nekoliko je puta primijetio da željno podiže pogled, kao da se zavarava da čuje korake kroz pljusak, no iz drveća se nije pomaljalo nikakva crvenokosa prilika. Harry bi svaki put slijedio njezin

primjer, ogledavajući se oko sebe (nije mogao zatomiti vlastitu nadu), no čim bi vidio da pred njima nema ničega osim šume zastrte kišom, osjetio bi kako u njemu iznova buktu bijes. U ušima bi mu odjeknulo Ronovo: "Mislili smo da znaš što radiš!", nakon čega bi se's grčem u želucu opet bacio na pakiranje. Blatna rijeka ubrzano se podizala, prijeteci skorim izlivanjem na njihovu obalu. Zadržali su se na pospremljenom logorištu dobrih sat bremena dulje nego obično. Hermioni je nakon trećeg prepakiranja torbice's perlama ponestalo izlika za daljnji ostanak: uhvatila je Harryja za ruku i aparatirala se's njim na vjetroviti obronak obrastao vrijeskom.

Čim su stigli, Hermiona se odmaknula od Harryja i potražila samotno mjesto na udaljenom, krupnom kamenu. Položila je lice na koljena, a Harry je znao da joj se ramena tresu od jecaja. Zagledao se u nju, pretpostavljajući da bi joj trebao prići i utješiti je, ali nešto ga je držalo prikovanog za tlo. Sve je u njemu bilo hladno i napeto: opet mu se ukazao onaj prezrivi izraz na Ronovu licu. Zaputio se u obilazak vrištine, praveći širok krug oko uzrujanje Hermione u njegovu središtu dok je podizao čarobni štiti za koji je obično bila zadužena ona.

Sljedećih nekoliko dana nisu razgovarali o Ronu. Harry je čvrsto odlučio da više nikad neće spomenuti njegovo ime, a Hermiona kao da je znala da nema smisla forsirati tu temu, iako se noću, kad je mislila da Harry spava, ponekad prepuštala suzama. On je pak svako malo izvlačio mapu za hranje, proučavajući je pod svjetlošću svog štapića. Iščekivao je trenutak kad će se Ronova točkica opet pojaviti u hodnicima Hogwarta, označujući njegov povratak u udobni dvorac gdje gaje čistokrvno porijeklo štiti od opasnosti. Ronu, međutim, nije bilo ni traga, pa se Harry uskoro mape prihvaćao isključivo radi upornog zurenja u Ginnyno ime u ženskoj spavaonici, pitajući se bi li joj se intenzitetom svog pogleda nekako mogao uvući u snove i javiti joj da misli na nju i da se nada da je dobro.

Danju su sve svoje napore posvećivali pokušajima da utvrde moguće lokacije Gryffindorova mača, ali što su više razgovarali o mjestima gdje gaje Dumbledore mogao sakriti, to su njihove spekulacije postajale očajnije i nategnutije. Ma koliko da sije razbijao glavu, Harry se nije mogao sjetiti da mu je Dumbledore ikad spomenuo mjesto pogodno za skrivanje nekog predmeta. Bilo je trenutaka kad nije znao je li ljući na Rona ili Dumbledorea. Mislili smo da znaš što radiš... Mislili smo da ti je Dumbledore rekao što trebaš raditi.. Mislili smo da imaš pravi plan!

Čemu se pretvarati: Ron je bio u pravu. Dumbledore mu nije ostavio praktički ništa. Našli su samo jedan horkruks, koji nisu imali čime uništiti. Ostali su bili jednako nedostižni kao i prije. Imao je osjećaj da će ga vlastito beznađe proždrijeti. Sad mu je bilo nevjerovatno da je imao drskosti prihvatiti ponudu svojih prijatelja i povesti ih na ovo besciljno i besmisleno putovanje. Poražen vlastitim neznanjem, potpuno lišen ideja, prestano je i bolno iščekivao kad će mu i Hermiona priopćiti da joj je svega dosta i da želi otići.

Budući da su mnoge večeri sad provodili u gotovo potpunoj tišini, Hermiona je sve češće iz torbice izvlačila portret Phineasa Nigellusa, naslanjajući ga na stolac kao da će tako ispuniti dio praznine izazvane Ronovim odlaskom. Unatoč prvotnoj prijatnji da im nikad više neće doći u posjet, činilo se da Phineas Nigellus ne može odoljeti a da ne pokuša doznati više o Harryjevim planovima, pa je pristao pojaviti se svakih nekoliko dana's povezom na očima. Harry mu se čak prilično veselio, jer je ipak unosio živost, prošaranu, doduše, brojnim posprdnim i drskim komentarima. Harry i Hermiona bili su gladni vijesti iz Hogwarta, makar i iz usta Phineasa Nigellusa, koji je bio daleko od idealnog doušnika. Snapea, prvog slytherinskog ravnatelja od Nigellusova stolovanja školom, uzdizao je u nebesa, pa su morali paziti što govore, jer je Phineas na prvi znak kritičnosti ili bezobrazluka na Snapeov račun demonstrativno napuštao portret.

Ponešto im je ipak dao naslutiti. Činilo se da se Snape svakodnevno susreće's pritajenim, ali ustrajnim otporom iz redova najborbenijih učenika. Ginny je dobila zabranu odlaska u Hogsmeade. Snape je također opet uveo stari dekret Umbridgeove kojim se zabranjuju okupljanja troje ili više učenika kao i sva neslužbena učenička društva.

Harry je iz navedenoga zaključio da Ginny, vjerojatno u savezu's Nevilleom i Lunom, daje sve od sebe da nastavi rad Dumbledoreove armije. Nakon tih oskudnih vijesti, Harryjeva čežnja da je vidi pretvorila se u gotovo fizičku bol; istovremeno je stalno mislio na Rona, Dumbledorea i sam Hogwarts, koji mu je nedostajao u gotovo jednakoj mjeri kao i njegova bivša djevojka. Dok je jednom prilikom slušao izvještaj Phineasa Nigellusa o Snapeovim mjerama u školi, Harryja je čak nakratko uhvatilo takvo ludilo da je poželio

iz istih stopa vratiti se u dvorac kako bi se i on uključio u napore da se sruši Snapeova vlast: činilo mu se u tom trenu da na svijetu nema ljepše stvari od redovitih obroka, udobne postelje i odluka koje u tvoje ime donosi netko drugi. No već u sljedećem trenutku prisjetio se da uživa status Nepoželjnika broj jedan, da mu je glava ucijenjena na deset tisuća galeona te da bi ulazak u Hogwarts za njega bio jednako opasan kao ulazak u Ministarstvo magije. Na tu sa je činjenicu nehotice podsjećao i sam Phineas, koji je iz Harryja Hermione često pokušavao diskretno izvući informacije o njihovoj lokaciji, na što bi ga Hermiona bez pardona strpala u torbicu's perlama. Phineas Nigellus se nakon tih grubih oproštaja obično danima odbijao vratiti u portret.

Vrijeme je postajalo sve hladnije. Budući da se nisu usuđivali igdje predugo zadržavati, nije im se činilo mudrim ostati u južnoj Engleskoj, gdje bi im smrznuto tlo bilo najveća briga, nego su nastavili putovati uzduž i poprijeko cijele zemlje. Tako su, među ostalim iskusili logorovanje na planinskom obronku gdje im je šator išibala snježna vijavica, u širokoj ravnoj močvari, gdje ih je poplavila ledena voda, te na majušnom otočiću nasred jednog škotskog jezera, gdje ih je tijekom noći djelomice zatrpao snijeg.

Već su u prozorima dnevnih soba pokraj kojih su prolazili počeli zamjećivati treperenje prvih božićnih drvaca kad se Harry jedne večeri odvažio ponovo predložiti otiskivanje jedinim putem koji još nisu istražili. Upravo su pojeli netipično ukusnu večeru; Hermiona je pod Plaštem nevidljivosti otišla u supermarket (na odlasku savjesno ostavivši odgovarajući iznos u otvorenoj blagajni), pa se Harry nadao da bi nakon obilne porcije špageta bolonjeze i kompota od krušaka mogla biti otvorenija za sugestije nego inače. Uz to je nekoliko sati ranije lukavo predložio da se oboje malo odmire od nošenja horkrukusa, koji je u tom trenutku visio na rubu najbližeg ležaja.

"Hermiona?"

"Hmm?" Sjedila je sklopčana u ofucanoj fotelji čitajući Kazivanja barda Beedlea. Harryju nije bilo jasno što je još očekivala da će iščeprkati iz tako kratke knjige, ali sudeći po otvorenom Slovkanovu silabariju na naslonu za ruke, ona je očito i dalje pokušavala dešifrirati nešto u njoj.

Harry se nakašlje. Posljednji put se tako osjećao kad je prije nekoliko godina došao zamoliti profesoricu McGonnagal da ga pusti u Hogsmeade, unatoč tome što nije uspio nagovoriti Dursleyjeve da mu potpišu dopuštenje.

"Hermiona, razmišljao sam i..."

"Harry, možeš li mi malo pomoći?"

Očito ga uopće nije slušala. Nagnula se i ispružila Kazivanja barda Beedlea prema njemu. "Pogledaj ovaj simbol", rekla je, pokazujući vrh stranice. Iznad naslova priče (tako se bar činilo Harryju, koji je umio čitati rune) stajala je slika nekakvog trokutastog oka kroz čiju se zjenicu protezala okomita crta.

"Hermiona, nikad nisam slušao Stare rune."

"Ali to nije runa, a nema ga ni u silabariju. Dosad sam vjerovala da prikazuje oko, ali više tako ne mislim! Gle, ispisan je tintom, netko ga je tu nacrtao, nije dio knjige. Razmisli, jesi li to već negdje vidio?"

"Ne... Ne, čekaj malo." Harry pažljivije pogleda znak. "Nije li to isti onaj simbol koji je Lunin tata nosio oko vrata na svadbi?"

"Pa da, to sam i ja pomislila!"

"U tom slučaju, gledaš u Grindelwaldov znamen."

Zinula je u njega.

"Molim?"

"Krum mi je rekao..."

Ispričao joj je što mu je Viktor Krum rekao na svadbi. Hermiona je izgledala zaprepašteno.

"Grindelwaldov znamen?"

Malo je gledala Harryja, malo neobični simbol. "Nikad nisam čula da je Grindelwald imao znamen. To se ne spominje ni u jednom od tekstova koje sam čitala o njemu."

"Pa, kao što rekoh, Krum smatra da ga je Grindelwald urezao na zid u Durmstrangu."

Zavalila se u stari naslonjač, zamišljeno se mršteći.

"To je jako čudno. Što simbol mračne magije traži u knjizi's pričama za djecu?"

"Da, bizarno", složi se Harry. "I zašto ga onda Scrimgeour nije prepoznao? Ministar bi trebao biti stručnjak za mračnu magiju."

"Znam... možda je mislio da je oko, kao i ja. Sve ostale priče iznad naslova imaju male ilustracije."

Ušutjela je i nastavila proučavati čudni znamen. Harry je pokušao opet.

"Hermiona?"

"Hmm?"

"Razmišljao sam. Ja... želim ići u Godricov Dol."

Iako je podigla glavu prema njemu, pogled joj je bio odsutan, zbog čega je bio siguran da još razmišlja o zagonetnom znaku u knjizi.

"Da", reče ona. "Da, i ja sam o tome razmišljala. Mislim da nam nema druge."

"Jesi li ti čula što sam upravo rekao?" upita on.

"Naravno da jesam. Želiš ići u Godricov Dol. Slažem se's tobom. Mislim, stvarno ne znam gdje bi drugdje mogao biti. Bit će opasno, ali što više razmišljam o tome, sve je vjerojatnije da je tamo."

"Ovaj... da je što tamo?" upita Harry.

Po licu joj je vidio da je sad zbunjena koliko i on.

"Pa mač, Harry! Dumbledore je sigurno znao da ćeš se htjeti tamo vratiti, a osim toga, Godricov Dol je rodno mjesto Godrica Gryffindora..."

"Nemoj zezat? Gryffindor potječe iz Godricova Dola?"

"Harry, jesi li ti ikad u životu otvorio Povijest magije?"

"Ovaj", počeo je, 's prvim pravim osmijehom u posljednjih nekoliko mjeseci - praktički je osjećao zatezanje u dotad zamrlim mišićima lica. "Možda, dok sam je kupovao... prvi i zadnji put..."

"Mogao si se toga i sam sjetiti, 's obzirom na to da se selo zove po njemu", pripomene Hermiona, zvučeći kao ona stara Hermiona, a ne blijeda sjena's kojom se družio proteklih tjedana. Još je samo nedostajalo da objavi odlazak u knjižnicu, pa da dojam bude potpun. "U Povijesti magije ima i jedan pasus o selu, čekaj malo..."

Otvorila je torbicu's perlama i počela prekopavati, napokon izva-divši svoj primjerak starog školskog udžbenika Povijest magije, autorice Bathilde Bagshot. Listala ju je dok nije našla željenu stranicu.

"Nakon potpisivanja Međunarodnog statuta o tajnosti magije 1689. godine, čarobnjaci su se zauvijek povukli u izolaciju. Ne čudi što su se unutar tako nastalog entiteta ubrzo počele formirati uže zajednice. Mnoga mala sela i zaseoci privukli su i po nekoliko različitih čarob-njačkih obitelji, koje su se držale na okupu radi međusobne potpore i zaštite. Selo Tinworth u Cornwallu, Upper Flagley u Vorkshireu te Ottery St. Catchpole na južnoj obali Engleske poznati su domovi brojnih čarobnjačkih obitelji koje su tamo živjele rame uz rame's tolerantnim, ili pak začaranim, bezjacima. Među tim polumagičnim mjestima možda je najpoznatiji Godricov Dol, selo u jugozapadnoj Engleskoj, u kojem

je rođen veliki čarobnjak Godric Gryffindor i u kojem je čarobnjak-kovač Bowman Wright iskovaio prvu zlatnu zvrčku. Tamošnje groblje obiluje imenima drevnih magijskih obitelji, što nedvojbeno objašnjava i zašto crkvicu na lokalnom groblju već stoljećima prate brojne priče da je ukleta."

"Tvoji se roditelji ne spominju", pojasni Hermiona, zatvarajući knjigu, "zato što je profesorica Bagshot pisala samo o razdoblju do kraja devetnaestog stoljeća. Ali razumiješ li sad? Godricov Dol, Godric Gryffindor, Gryffindorov mač; zar ne misliš da bi Dumbledore očekivao da sve to pokopčaš?"

"Pada..."

Harry joj nije želio priznati da mu mač nije bio ni u primisli kad joj je predložio da odu u Godricov Dol. Njega su u to selo vukli grobovi njegovih roditelja, kuća u kojoj je za dlaku izbjegao smrt te Bathilda Bagshot.

"Sjećaš se što je rekla Muriel?" upita on naposljetku.

"Tko?"

"Ma znaš", zastao je, ne želeći izgovoriti Ronovo ime. "Ginnyna prateta. Na svadbi. Ona koja je rekla da imaš mršave gležnjeve."

"Oh", reče Hermiona. Bio je to nezgodan trenutak; Harry je znao da je osjetila nagovještaj Ronova imena. Brzo je produžio:

"Rekla je da Bathilda Bagshot još živi u Godricovu Dolu."

"Bathilda Bagshot", mrmljala je Hermiona, kažiprstom prelazeći preko Bathildina imena, utisnutog na naslovnicu Povijesti magije. "Pa, prepostavljam da..."

Tako je dramatično udahnula da je Harry pretrnuo od straha. Isukao je štapić i zagledao se u ulaz šatora, napola očekujući da će vidjeti kako se unutra uvlači nečija ruka, ali sve je bilo nepromijenjeno.

"Što?" upitao je, u podjednako mjeri osjećajući olakšanje i ljutnju. Zašto si to učinila? Mislio sam da si u najmanju ruku vidjela da smrtonoša otvara šatorsko krilo..."

"Harry, što ako je mač kod Bathilde? Što ako ga je Dumbledore njoj povjerio na čuvanje?"

Harry je razmotrio tu mogućnost. Bathilda bi sad već trebala biti iznimno stara žena, k tome i totalno senilna, ako je Muriel rekla

istinu. Koliko je vjerojatno da bi Dumbledore sakrio Gryffindorov mač kod nje? Harryja bi jako začudilo da se Dumbledore u toj mjeri uzdao u slučaj i sreću, s obzirom na to da ga nikad nije upozorio da je pravi mač zamijenio lažnim niti je ijednom riječju spomenuo prijateljstvo's Bathildom. No nije namjeravao kritizirati Hermioninu teoriju dok je bila tako neočekivano spremna udovoljiti Harryjevoj najvećoj želji.

"Da, možda je zbilja tamo! Dakle, idemo li u Godricov Dol ili ne?"

"Idemo, ali morat ćemo o svemu pažljivo razmisliti, Harry." Uspravila se u fotelji. Harry je vidio da ju je nastajanje konkretnog plana oraspoložilo koliko i njega. "Za početak ćemo morati uvježbati zajedničko aparatiranje pod Plaštem nevidljivosti, a možda bi bilo pametno upotrijebiti i čarolije iluzije. Ili da možda idemo do kraja i upotrijebimo višesokovni napitak? U tom slučaju moramo nekome ukrasti vlasi kose. Znaš što, Harry, mislim da točno to trebamo učiniti, najbolje je da totalno promijenimo izgled..."

Harry ju je pustio da govori, u stankama kimajući i prihvaćajući sve njezine prijedloge, ali mislima je već bio daleko do njihova razgovora. Prvi put otkako je otkrio daje mač u Gringottsu krivotvoren, osjećao je pravo uzbuđenje.

Ide kući, vraća se u mjesto gdje je nekoć imao vlastitu obitelj. Da nije bilo Voldemorta, upravo bi u Godricovu Dolu odrastao i provodio školske praznike. Tamo bi pozivao prijatelje u goste... Možda bi čak imao braću i sestre... Tortu za sedamnaesti rođendan napravila bi mu njegova mama. Nikad mu se taj propušteni život nije činio stvarnijim nego u tom trenutku kad je znao da će uskoro vidjeti svoj nasilno oduzeti dom. Kad je Hermiona te večeri otišla na spavanje, Harry je tiho izvadio ruksak iz Hermionine torbice i u njemu pronašao album's fotografijama koji mu je Hagrid davno poklonio. Prvi put u posljednjih nekoliko mjeseci zadubio se u stare slike svojih roditelja, gledajući kako mu mašu i smiješe se. Ti su prizori bili sve što mu je od njih preostalo.

Harry bi se drage volje u Godricov Dol zaputio već sljedećeg dana, ali Hermiona je imala drugačije planove. Uvjeren da Voldemort očekuje Harryjev povratak na mjesto gdje su mu poginuli roditelji, nije željela krenuti dok ne postanu neprepoznatljivi. Stoga je prošlo punih tjedan dana - tijekom kojih su kradomice uzeli vlasi kose

nedužnim bezjacima u božičnoj kupnji i uvježbavali zajedničko aparatiranje i dezaparatiranje pod Plaštem nevidljivosti - prije nego što je dala zeleno svjetlo za polazak.

Isplanirali su da se u selo aparatiraju pod krinkom tame, pa su višesokovni napitak popili pred zalazak sunca. Harry se preobrazio u proćelavog, sredovječnog bezjaka, a Hermiona u njegovu malenu i neuglednu suprugu. Perlama ukrašena torbica sa svim njihovim stvarima (osim horkrukusa, koji je Harry objesio oko vrata) bila je skrivena u unutarnjem džepu Hermionina zakopčanog kaputa. Harry ih je oboje pokrio Plaštem nevidljivosti, a onda su se zavrtjeli u tminu koja ih je pritiskala sa svih strana.

Osjećajući da će mu srce iskočiti iz prsa, Harry je otvorio oči. Stajali su ruku pod ruku u snijegom pokrivenoj uličici pod tamnoplavim nebom na kojem su već blago treperile prve zvijezde. Usku uličicu's obje su strane opasivale seoske kuće, čiji su prozori svjetlucali od božičnih ukrasa. Nešto dalje, zlatasti sjaj uličnih svjetiljki označavao je središte sela.

"Vidi koliko snijega!" šapne Hermiona pod Plaštem. "Zašto se nismo sjetili snijega? Toliko mjera opreza, a ipak ćemo ostaviti tragove! Ništa, morat ćemo ih uklanjati u hodu... ti idi prvi, ja ću..."

Harry nije želio ući u selo kao konj iz pantomime, pokušavajući ih oboje sakriti dok magijom brišu svoje stope.

"Ajmo skinuti Plašt", predloži on. Vidjevši njezin prestrašeni izraz, dometne: "Ma daj, ne sličimo sebi i sami smo na cesti."

Spremio je Plašt pod jaknu pa su nesmetano nastavili put, osjećajući kako im ledeni zrak pecka lica dok su prolazili mimo brojnih kuća: u nekoj od njih možda su nekoć živjeli James i Lily, a Bathilda je tu bila i sad.

Harry je gutao pogledom ulazna vrata, krovove prekrivene snijegom, verande, pokušavajući dokučiti je li mu išta na njima poznato, znajući u dubini duše da je to nemoguće, da je ovo mjesto zauvijek napustio kad mu je bilo tek nešto više od godine dana. Nije bio siguran čak ni može li uopće vidjeti svoju kuću; nije znao što se događa kad osobe zahvaćene čarolijom Fidelius umru. Uličica kojom su hodali zaokrenula je ulijevo, dovodeći ih na mali trg u samom srcu sela.

Na sredini trga obasjanog raznobojnim svjetlima stajalo je nešto nalik na ratni spomenik, djelomično zakriven božičnim drvцем koje

je vjetar dosta razbarušio. Ugledali su i nekoliko trgovina, poštu, gostionicu i crkvicu, čiji su oslikani prozori blistali poput dragulja, vidljivi čak i's njihova udaljenog položaja na drugoj strani trga.

Snijeg je ovdje bio tvrdi, sklizak i utaban koracima brojnih ljudi koji su tuda prolazili cijeli dan. Ispred njih su šetali mještani, na mahove osvjetljeni svjetlom uličnih svjetiljki. Dok su se vrata gostionice otvarala i zatvarala, do njih je dopro zvuk smijeha i zabavne glazbe. U crkvici je upravo počinjao božični koncert.

"Harry, mislim daje danas Badnjak!"

"Da?"

Više uopće nije imao osjećaj za vrijeme; tjednima nisu vidjeli novine.

"Sigurna sam", ustvrdi Hermiona, promatrajući crkvu. "Oni... oni su tamo, zar ne? Tvoji mama i tata? Iza crkve se vidi groblje."

Harry je osjetio nešto jače od uzbuđenja, možda sličnije strahu. Sad kad je bio nadomak grobu, pitao se želi li ga uopće vidjeti. Možda naslućujući kako se osjeća, Hermiona je preuzela vodstvo i uhvatila ga za ruku, vukući ga za sobom. No na pola puta preko trga ukipila se na mjestu.

"Harry, vidi!"

Uperila je prst u ratni spomenik, koji se preobrazio čim su prošli mimo njega. Umjesto obeliska's imenima, pred njima je sad stajala skulptura koja je prikazivala troje ljudi: muškarca neposlušne kose's naočalama na nosu, dugokosu ženu lijepa, plemenita lica te dječaćića u njezinu krilu. Glave im je poput pahuljastih bijelih kapa prekrpio snijeg.

Harry je prišao bliže, upijajući lica roditelja. Nije nikad ni pomišljao da bi mogao naići na njihov spomenik... Bilo je bizarno vidjeti vlastiti lik u kamenu, i to u obličju vesele bebe bez ožiljka na čelu...

"Idemo", rekao je Harry kad se konačno nagledao tog prizora. Produžili su prema crkvici. Dok su prelazili cestu, pogledao je preko ramena; kip se opet pretvorio u ratni spomenik.

Pjevanje se pojačavalo što su se više bližili crkvi. Harry je osjetio stezanje u grlu, jer ga je pjesma snažno podsjetila na Hogwarts, na Peevesove prostačke verzije božičnih pjesama koje su u ovo doba godine odjekivale iz viteških oklopa, dvanaest božičnih drvaca u

Velikoj dvorani, Dumbledorea's kapicom koju je našao u božičnom praskavcu, Rona u ručno ispletenoj vesti...

Ulaz u groblje zagrabila su vrata na pero kroz koja su mogli ući samo jedno po jedno. Hermiona ih je otvorila što je tiše mogla i oni su se uvukli unutra. S obje strane skliskog puta što je vodio u crkvu ležao je visok, netaknut snijeg. Hodali su kroz nanose, ostavljajući duboke brazde dok su obilazili crkveno zdanje, držeći se sjena ispod jarko osvjetljenih prozora.

Iza crkve su iz snijega provirivali brojni redovi nadgrobnih spomenika, podižući se iz blijedoplavog snježnog prekrivača prošaranog snažnim nijansama crvene, zlatne i zelene boje gdje god su odrazi iz vitraja na crkvenim prozorima padali na snijeg. Čvrsto stegnuvši štapič u džepu jakne, Harry priđe najbližem grobu.

"Vidi ovo, Abbot, možda je to neki davno izgubljeni Hannin rođak!"

"Tiše", zamoli ga Hermiona.

Zašli su dublje u groblje, ostavljajući duboke tragove u snijegu iza sebe, saginjući se da pogledaju natpise na starim nadgrobnim spomenicima, povremeno škiljeći u mrak koji ih je okruživao da se uvjere kako ih nitko ne prati.

"Harry, dođi!"

Hermiona je ostala dva reda iza njega; morao se opet probijati kroz snijeg do nje. Činilo mu se da će mu srce stati.

"Je li to...?"

"Ne, ali pogledaj!"

Pokazala je tamni kamen. Harry se sagnuo i na smrznutom granitu pokrivenom lišajem ugledao riječi KENDRA DUMBLEDORE i, nešto niže, ispod datuma njezina rođenja i smrti, I NJEZINA KĆI ARIANA te citat:

Gdje blago tvoje leži, tu bit će ti i srce.

Dakle, Rita Skeeter i Muriel ipak su baratale i stanovitim činjenicama. Obitelj Dumbledore doista je živjela ovdje, a neke su njezine članice tu i umrle.

Sad kad je grob vidio na svoje oči, osjećao se još gore nego kad je samo slušao o njemu. Harry je čvrsto vjerovao da mu je Dumbledore trebao reći da obojica imaju duboke korijene na ovom groblju, iako je bilo očito da to njemu nikad nije palo na pamet. Mogli su ga nekom prilikom i zajedno posjetiti; Harry je načas zamislio kako dolazi ovamo's Dumbledoreom i koliko bi mu značilo da se između njih mogla stvoriti i ta spona. No činilo se da je za Dumbledorea činjenica što njihove obitelji počivaju na istom groblju bila nebitna slučajnost, valjda irelevantna za zadatak koji je povjerio Harryju.

Harry je osjećao Hermionin pogled, zahvalan što mu je lice skriveno u sjeni. Opet je pročitao riječi na nadgrobnom spomeniku. Gdje blago tvoje leži, tu bit će ti i srce. Nije razumio što to znači. Pretpostavljao je da ih je odabrao Dumbledore, kao najstariji predstavnik obitelji nakon smrti svoje majke.

"Jesi li siguran da nikad nije spominjao...?" poče Hermiona.

"Da", odsječno će Harry. Dodao je: "Idemo dalje", i okrenuo se, žaleći što je uopće vidio taj grob. Nije želio svoje uzbuđenje i bojazan okaljati gorkim mislima.

"Tu je!" vikne Hermiona iz tame nekoliko sekundi kasnije. "Joj ne, oprosti! Mislila sam da piše Potter."

Trljala je mahovinasti kamen koji joj se trusio pod prstima, gledajući ga blago namrštena izraza. "Harry, daj se malo vrati."

Nije htio opet skretati's puta pa se kroz snježni nanos koji ih je dijelio jedno od drugoga probio u prilično mrzovoljnom raspoloženju.

"Što je?"

"Vidi ovo!"

Na iznimno starom i od vremenskih nepogoda izlizanom spomeniku jedva se naziralo ime. Hermiona je pokazivala simbol ispod imena.

"Harry, to je onaj znak iz knjige!"

Zagledao se u mjesto koje mu je pokazala: kamen je bio tako dotrajao da su se ugravirana slova jedva razabirala, no učinilo mu se da se ispod gotovo nečitljiva imena nalazi trokutasti znamen.

"Da... može biti..."

Hermiona upali štapić i uperi ga u ime na kamenu.

"Piše Ig... Ignotus, mislim..."

"Odoh tražiti mamu i tatu, u redu?" prekine je Harry ponešto oštrim tonom. Produžio je dalje, ostavivši je da čuči pokraj starog groba.

Svako malo bi prepoznao neko prezime's kojim se, poput Abbotta, susretao u Hogwartu. U nekim je grobovima bilo zastupljeno i po nekoliko generacija iste čarobnjačke obitelji: Harry je po datumima nagađao da su ili izumrle ili njihovi današnji članovi više ne žive u Godricovu Dolu. Što je dublje zalazio među grobove, to je's većim osjećajem straha i iščekivanja prilazio novim spomenicima.

Tišina i tama oko njega odjednom su se produbile. Harry se zabrinuto osvrnuo, pomišljajući na dementore, a onda je shvatio da je božićni koncert gotov, te da se žamor i zvukovi užurbanih koraka ljudi iz crkve gube u daljini, nestajući u smjeru trga. U crkvi su se upravo ugasila svjetla.

Iz tmine je i treći put dopro Hermionin glas, oštar i razgovijetan, 's udaljenosti od nekoliko metara.

"Harry, tu su... baš tu."

Po njezinu je tonu znao da je ovaj put zaista našla njegovu mamu i tatu: zaputio se prema njoj, osjećajući težak pritisak u prsima, identičan onome što ga je doživio nakon Dumbledoreove smrti, kad ga je tugovanje pogodilo kao fizički teret, prignječivši mu srce i pluća.

Njihov nadgrobni spomenik bio je samo dva reda udaljen od Kendre i Ariane. Izrađen od bijelog mramora kao Dumbledoreov grob, činilo se da svijetli u mraku, što je olakšavalo čitanje natpisa. Harry nije morao kleknuti, čak mu se nije morao ni previše približiti da razabere uklesana slova.

JAMES POTTER 27. OŽUJKA 1960. - 31. LISTOPADA 1981.

LILY POTTER 30. SIJEČNJA 1960. - 31. LISTOPADA 1981.

Smrt je samo posljednji neprijatelj kojeg ćemo pobijediti...

Harry je natpis pročitao polako, kao da neće imati drugu priliku da dokuči njegovu značenje, a zadnje je riječi pročitao naglas.

"Smrt je samo posljednji neprijatelj kojeg ćemo pobijediti." Pogodila ga je zastrašujuća misao, a's njome i svojevrsna panika. "Zar to nije cilj smrtonoša? Otkud to tu?"

"Ne odnosi se to na onakvu pobjedu nad smrću o kakvoj govore smrtonoše", nježno mu odvrati Hermiona.

"Znači... znaš... život s onu stranu smrti. Život poslije smrti."

Ali oni ne žive, pomisli Harry; njih više nema. Prazne riječi nisu mogle sakriti činjenicu da pod snijegom i kamenom leže raspadnuta tijela njegovih roditelja, ravnodušna i nesvjesna. Suze su navrle prije nego što ih je stigao zaustaviti, zakipjevši i smjesta se zamrznuvši na njegovu licu, ali zašto da ih obriše, zašto da se pretvara? Pustio je da teku, čvrsto stisnuvši usnice, gledajući u debeH snježni pokrov koji mu je skrivao mjesto's posljednjim ostacima Lily i Jamesa, sada pretvorenima u kosti, u prah. Oni niti su znali niti su marili za to što njihov sin stoji tako blizu, što mu srce još kuca, što živi na njihovoj žrtvi, iako mu u tom trenutku možda ništa ne bi bilo draže nego se zavući pod snijeg da počiva's njima.

Hermiona ga je opet uhvatila za ruku, čvrsto je stisnuvši. Nije bio u stanju pogledati je, ali uzvratilo joj je stiskom, duboko udišući oštri noćni zrak u pokušaju da se umiri i pribere. Trebao im je nešto donijeti, uopće se toga nije sjetio, a sve biljke na groblju bile su ogoljene i smrznute. No Hermiona je uto podigla štapić, napravila krug u zraku i pred njima se rascvao vijenac od kukurijeka. Harry ga je uhvatio i položio na grob svojih roditelja.

Čim se uspravio, poželio je otići. Znao je da ne može na tom mjestu ostati ni sekundu dulje. Rukom je objmio Hermionina ramena, a ona je svoju stavila oko njegova struka. Šutke su se okrenuli i udaljili, vraćajući se putem što je mimo Dumbledoreove majke i sestre vodio prema tamnoj crkvi i ogradi groblja, još obavljenoj tamom.

GLAVA SEDAMNAESTA

Bathildina tajna

"Harry, stani malo." "Stoje?" Več su došli nadomak grobu nepoznatog Abbotta.

"Tamo netko stoji. Netko nas gleda. Sigurna sam. Tamo pokraj grmlja."

"Jesi li sigurna?"

"Vidjela sam da se nešto miče, časna riječ..."

Odvojila se od njega da oslobodi ruku za štapić. "Izgledamo kao bezjaci", podsjeti je Harry.

"Bezjaci koji su upravo položili cvijeće na grob tvojih roditelja! Harry, sigurna sam da tamo netko stoji!"

Harry se sjetio tvrdnje u Povijesti magije da groblje vrvi duhovima. Sto ako...? Uto je začuo šuštanje i vidio da's grma koji je pokazala Hermiona prsi snijeg. Duhovi ne mogu pomicati snijeg, dakle, oni otpadaju.

"Mačka", ustvrdi Harry nakon nekoliko sekundi, "ili ptica. Daje smrtonoša, već bismo bili mrtvi. Ali bilo bi najbolje da navučemo Plašt nevidljivosti čim izađemo odavde."

Preostali put do ograde prešli su uz neprestano osvrtnje. Harry, koji je odglumio hladnokrvnost da umiri Hermionu, jedva je dočekao da napuste groblje. Čim su se našli na skliskom pločniku, zaogrnuh su se Plaštem. Gostionica je sad bila dupkom puna: iz nje se orila ista ona božićna pjesma koju su čuli kad su prvi put prišli crkvi. Baš kad je Harry pomislio da bi se mogli malo skloniti u nju, Hermiona je promrmljala: "Idemo ovuda" i odvukla ga u mračnu ulicu koja je vodila iz sela, ali u suprotnom smjeru od onog iz kojeg su došli.

U daljini se nazirala točka gdje kuće prestaju, a cesta skreće u pustopoljinu. Dopustili su si žustriji korak nego prije, promičući mimo novog niza prozora ukrašenih raznobojnim svjetlima i zastrtih zavjesama kroz koje su se ocrtavali tamni obrisi božićnih drvaca.

"Kako ćemo pronaći Bathildinu kuću?" upita Hermiona, drhtureći i neprestano pogledavajući preko ramena.

"Harry? Što ti misliš? Harry?"

Koliko god da ga je potezala za rukav, Harry se nije obazirao. Posve ga je zaokupio tamni obris koji se uzdizao na samom kraju kućnog niza. Odjednom je pojurio u tom smjeru, povukavši sa sobom i Hermionu, koja se zato poskliznula na ledu.

"Harry..."

"Pogledaj... Pogledaj, Hermiona."

"Nevid...oh!"

Čarolija Fidelius očito je umrla zajedno s Jamesom i Lily: Harry je jasno vidio svoj nekadašnji dom. U šesnaest godina otkako ga je Hagrid odnio iz razvalina rasutih po visokoj, nepokošenoj travi, živica oko posjeda razrasla se preko svake mjere. Veći dio kuće još je bio čitav, premda posve prekriven tamnim bršljanom i snijegom. Doduše, desna strana najgornjeg kata bila je potpuno razorena: Harry je znao da se upravo na tom mjestu ubojita kletva okrenula protiv svog tvorca. Stajao je s Hermionom pokraj dvorišnih vrata, zureći u ruševine kuće koja nekoć zasigurno ničim nije odudarala od ostalih kuća u susjedstvu.

"Kako to da je nikad nitko nije renovirao?" šapne Hermiona.

"Možda se ne može renovirati?" odvrati Harry. "Možda je to kao s ozljedama od mračne magije, šteta koja se više ne da popraviti?"

Ispružio je ruku izvan Plašta i dotaknuo zahrđala, snijegom pokrivena vrata u ogradi, ne zato da ih otvori, nego jednostavno zato da pod prstima osjeti bar djelić bivšeg doma.

"Ne ideš valjda unutra? Izgleda opasno, možda... oh, Harry, vidi!"

Jedan jedini dodir bio je dovoljan da pokrene čaroliju. Iz tla pred njima iznikao je znak, podižući se kroz busene koprive i korova poput kakvog bizarnog, brzorastućeg cvijeta. Na drvenoj je ploči zlatnim slovima pisalo:

U noći 31. listopada 1981. godine, na ovom su mjestu izgubili život Lily i James Potter.

Njihov sin, Harry Potter, jedini je čarobnjak koji je ikad preživio ubojitu kletvu.

Ova kuća, bezjacima nevidljiva, ostavljena je u razrušenom stanju u spomen Potterovima te kao podsjetnik na nasilje koje je razorilo njihovu obitelj.

Svuda oko tog uredno ispisanog teksta vidjele su se škrabotine vještica i čarobnjaka koji su pohodili mjesto na kome je Dječak koji je preživio izbjegao smrt. Neki su se jednostavno potpisali vječnom tintom, drugi su urezali inicijale u drvo, dok su treći ostavili poruke. U tom šesnaest godina starom spletu grafita svojim su se sjajem ponajviše isticali najnoviji komentari, svi govoreći isto:

Harry, neka te sreća prati gdje god da si.

Harry, ako ovo čitaš, znaj da smo na tvojoj strani!

Živio Harry Potter.

Hermiona je bila zgranuta. "Nisu smjeli šarati po natpisu!"

Harry je ozareno pogleda.

"Meni je to super. Drago mi je da su šarali. Ja..."

Ušutio je. Uličicom je prema njima šepesala prilika zamotana u debele slojeve odjeće, vidljiva samo kao obris naspram jarkih svjetala's udaljenog trga. Harry je nagađao da je riječ o ženi, iako nije bio posve siguran u to. Kretala se polako, možda od straha da se ne posklizne na snijegu. Onako pogrbljena, široka, teških koraka, ostavljala je dojam duboke starosti. Harry i Hermiona šutke su gledali kako im se primiče. Harryja je živo zanimalo hoće li skrenuti u neku od kuća na putu, iako je instinktivno već znao odgovor. Zaustavila se nekoliko metara od njih i jednostavno ostala stajati nasred zaleđene ceste, licem okrenuta prema njima.

Hermiona mu je, sasvim nepotrebno, zarila prste u ruku. Izgledi daje ta žena bezjakinja bili su gotovo ravni nuli. Nitko osim vještice ne bi tako zurio u kuću koja je većini ljudi nevidljiva. Doduše, čak i ako uzmu zdravo za gotovo da je riječ o vještici, to i dalje nije

objašnjavalo zašto je izabrala tako hladnu noć da dođe pogledati staru ruševinu. Da sve bude kompliciranije, unatoč tome što su Hermiona i Harry po svim pravilima magije trebali ostati skriveni njezinu pogledu, Harry je imao čudan osjećaj da ih ona ne samo vidi, nego i prepoznaje. A u istom trenutku kad je on došao do tog zabrinjavajućeg zaključka, ona je podigla ruku u rukavici i šutke ih pozvala k sebi.

Hermiona se pod Plaštem primakla tik do njega, tako da su im se ramena sad doticala.

"Kako zna?"

Odmahnuo je glavom. Žena ih opet pozove rukom, odlučnije nego prije. Dok su stajali usred te puste ulice, gledajući se, Harryju je kroz misli prošao cijeli niz razloga zbog kojih bi bilo mudrije oglušiti se na njezin poziv, no istovremeno je u njemu jačalo uvjerenje da zna tko je ona.

Je li moguće da je svih ovih dugih mjeseci iščekivala njihov dolazak? Je li joj Dumbledore rekao da ustraje jer će Harry prije ili poslije sigurno doći? Nije li najlogičnije da se upravo ona krila u sjenama na groblju te

da ih je slijedila do ovog mjesta? Čak je i to što je osjećala njihovu prisutnost svjedočilo o nekoj dumbledoreovskoj moći's kojom se nikad prije nije susreo.

Progovorio je, prepavši Hermionu koja je naglo udahnula i poskočila.

"Jeste li vi Bathilda?"

Zamumuljena prilika kimne i ponovo ih pozove rukom.

Harry i Hermiona pogledaše se ispod Plašta. Harry podigne obrve; Hermiona neznatno kimne glavom, iako je očito bila nervozna.

Čim su napravili prvi korak prema ženi, ona se okrenula i od-šepesala istim putem kojim su svi došli.

Prošavši nekoliko kuća, naposljetku je skrenula u jedno dvorište. Staza ih je vodila kroz vrt gotovo jednako zapušten kao onaj koji su upravo napustili. Bathilda se uspetljala oko ključa, otvorila vrata i stala u stranu, puštajući da Harry i Hermiona prvi uđu.

Zaudarala je - ili se smrad možda širio iz njezine kuće. Prošavši mimo Bathilde, Harry je nabrao nos od gađenja. Skinuo je Plašt. Tek je sad, stojeći pokraj nje, shvatio koliko je zapravo sitna; zgurena od starosti, nije mu sezala ni do prsa. Dok je zatvarala vrata iza njih,

uočio je plavičaste, mrljama prošarane zglobove njezinih prstiju, neobično upadljive na pozadini oguljenih zidova. Okrenula se da Harryja pogleda u lice. Oči su joj bile mutne zbog mreže, utonule u nabore prozirne kože, lice puno popucanih kapilara i staračkih pjega. Zapitao se u kojoj mjeri ona uopće razabire njegovo lice; doduše, čak i u slučaju da je oči još služe, ne bi vidjela ništa osim proćelavog bezjaka čiji je identitet Harry ukrao.

Zadah starosti, prašine, neoprane odjeće i pljesnive hrane pojačao se kad je razmotala crni šal pun rupa od moljaca. Imala je rijetku sijedu kosu kroz koju se nazirala koža lubanje.

"Bathilda?" ponovi Harry.

Opet je kimnula. Harry odjednom postade svjestan medaljona na svojoj koži: onaj stvor koji je ponekad bubnjao ili otkucavao u njemu probudio se - osjećao je njegovo pulsiranje čak i kroz hladno zlato. Zna li, osjeća li, da je u blizini predmet koji će ga uništiti?

Bathilda je teškim korakom prošla mimo njih, odgurnuvši Hermionu u stranu kao da je ne vidi. Nestala je u susjednoj prostoriji, vjerojatno dnevnoj sobi.

"Harry, nisam baš sigurna da nam je ovo pametno", šapne Hermiona.

"Ma vidi kolicna je; ako baš budemo morali, savladat ćemo je bez većih poteškoća", reče Harry. "Gle, trebao sam te upozoriti. Znao sam da nije sasvim pri sebi. Muriel kaže da je totalno senilna."

"Dođite!" pozove ih Bathilda iz susjedne sobe.

Hermiona se trgnula i Harryja zgrabila za ruku.

"Bez brige", umiri je Harry. Krenuo je u dnevnu sobu ispred nje.

Bathilda je klimatala po sobi, paleći svijeće, no prostorija je još bila vrlo mračna, a k tome i nevjerojatno prljava. Pod nogama im je zaškripao debeli sloj prašine. Harryju se učinilo da se kroz vonj vlage i plijesni probija neki još neugodniji smrad, možda pokvareno meso. Zapitao se je li Bathildu u posljednje vrijeme itko posjetio da provjeri može li se ona uopće brinuti za sebe. Činilo se da je zaboravila čak i magiju, sudeći po nespretnim pokušajima da svijeće zapali šibicama. Čipkasta manšeta njezina rukava opasno se približila plamenu.

"Pustite mene", ponudio se Harry i uzeo joj šibice. Ostala je stajati, gledajući kako Harry pali napola dogorene svijeće na tanjurićima raspoređenima posvuda po sobi, uključujući vrhove rasklimanih hrpa knjiga te konzole pretrpane napuklim šalicama za koje se odavno uhvatila plijesan.

Još mu je preostala samo jedna svijeća, smještena među brojnim fotografijama na zaobljenoj komodi. Odsjev rasplamsane svijeće zatitrao je po njihovim prašnjavim staklima i srebrnim okvirima. U nekoliko je slika primijetio slabše znakove kretanja. Dok je Bathilda šepRTLjavo prebivala po cjepanicama za kamin, Harry je promrmljao: "Tergeo". S fotografija je smjesta nestalo i posljednje zrnice prašine, a on je shvatio da pet-šest najvećih i najkitnjastijih okvira više uopće ne sadrže slike. Pitao se je li ih uklonila Bathilda ili netko drugi.

Uto mu je pogled zapeo za fotografiju na samom začelju zbirke. Ščepao ju je.

Harryju se dokono smješkao onaj zlatokosi kradljivac nasmijana lica, mladić koji je čučao na Gregorovičevoj prozorskoj dasci. A Harry se napokon sjetio gdje je već vidio to lice: u Životu i lažima Albusa Dumbledorea,

na onoj slici gdje zagrljen stoji's Dumbledoreom tinejdžerske dobi. Sad je znao gdje su završile nestale fotografije: u Ritinoj knjizi.

"Gospodo... gospođice... Bagshot?" počeo on, pomalo drhtavim glasom. "Tko je ovo?"

Bathilda je stajala nasred sobe, promatrajući kako Hermiona loži vatru u kaminu.

"Gospođo Bagshot?" ponovio je Harry, krenuvši prema njoj sa slikom u rukama. U kaminu su buknuili plamenovi. Začuvši njegov glas, Bathilda je podigla pogled, a horkruks na njegovim prsima u tom je hipu opet jače zakucalo.

"Tko je ovo?" upita je Harry, pokazujući joj fotografiju.

Ozbiljno se zapiljila u fotografiju i potom opet pogledala Harryja.

"Znate li tko je to?" ponovio je, znatno sporije i glasnije od svog normalnog tona. "Ovaj čovjek? Poznajete li ga? Kako se zove?"

Bathilda je djelovala kao da je posve odsutna duhom. Harry osjeti nepodnošljivu frustraciju. Kako je Rita Skeeter otključala Bathildina sjećanja?

"Tko je ovaj čovjek?" ponovi on glasno.

"Harry, što to radiš?" upita Hermiona.

"Ova slika, Hermiona, to je onaj kradljivac, to je Gregorovičev kradljivac! Molim vas!" ponovo se obratio Bathildi. "Tko je to?"

Ona je i dalje netremice gledala u njega.

"Zašto ste nas pozvali da dođemo k vama, gospođo... gospođice... Bagshot?" upita Hermiona, također glasnije nego inače. "Jeste li nam nešto htjeli reći?"

Ničim ne odajući da je uopće čula Hermionu, Bathilda priđe bliže Harryju i tržne glavom prema hodniku.

"Želite da odemo?" upita on.

Ponovila je kretnju, s tim što je ovaj put prvo uperila prst u njega, pa u sebe, na kraju u strop.

"Aha... Hermiona, mislim da želi da pođem gore's njom." "Dobro," reče Hermiona, "idemo."

No čim se Hermiona pokrenula, Bathilda je iznenađujuće energično odmahнула glavom, opet pokazujući Harryja, pa sebe.

"Želi da's njom idem samo ja, bez tebe."

"Zašto?" upita Hermiona. Soba osvijetljena svijećama odjeknula je od njezina oštrog, zvonkog glasa; stara dama malo se stresla zbog buke.

"Možda joj je Dumbledore rekao da mač smije predati samo meni?"

"Ti stvarno misliš da ona zna tko si?"

"Da," reče Harry, pogledavši mliječnobijele oči koje se nisu odvajale od njega, "mislim da zna."

"Nek ti bude, ali, Harry, požuri se."

"Poslije vas", reče Harry Bathildi.

Činilo se da je shvatila na što cilja, jer ga je zaobišla i krenula prema vratima. Harry nije bio siguran da je Hermiona vidjela umirujući smiješak koji joj je uputio; stajala je u svjetlosti svijeća nasred prljave sobe, obgrlivši se rukama, netremice zagledana u policu's knjigama. Nezamijećeno od obje žene, Harry je na izlasku fotografiju nepoznatog lopova u srebrnom okviru sakrio u jaknu.

Uspinjući se za Bathildom strmim i uskim stubištem, Harry se gotovo prepustio napasti da Bathildinu poveliku stražnjicu podboči rukama, ozbiljno strahujući da će se starica inače prevrnuti na leđa i pri padu niz stubu pokositi i njega. No uspuhana Bathilda ipak je došla do gornjeg kata, gdje je odmah skrenula udesno, uvodeći Harryja u spavaću sobu niskog stropa.

U prostoriji je bilo mračno kao u rogu. Smrad je prelazio sve granice izdržljivosti. Harry je uspio nazreti samo noćnu posudu koja je virila ispod kreveta, a onda je Bathilda zatvorila vrata pa je i taj prizor progutala tmina.

"Lumos", reče Harry, paleći štapić. Iznenađeno se trgnuo; u nekoliko kratkih sekundi koliko je vladala potpuna tama, Bathilda se primakla tik do njega a da je on uopće nije čuo.

"Vi ste Potter?" šapnula je.

"Da, jesam."

Kimnula je, polako i svečano. Harry je osjetio kako horkruksovi otkucaji prestižu kucanje njegova vlastita srca, što ga je ispunilo dubokom nelagodom i nemirom.

"Imate li nešto za mene?" upita Harry, no činilo se da ga ona, ometena njegovim upaljenim štapićem, uopće ne sluša.

"Imate li nešto za mene?" ponovi on.

Zatvorila je oči. Nekoliko se stvari zbilo u istom trenutku. Harry je osjetio bolno žarenje u ožiljku; horkruks je tako odskočio od njegovih prsa da se Harryjeva vesta na tom mjestu podigla; mračna, smrdljiva soba oko njega načas se rasplinula. Osjetio je radost i hladnim, visokim glasom izustio: Zadrži ga!

Harry se zanjihao na mjestu: sad je opet bio u mračnoj, smrdljivoj sobi. Nije razumio što se to događa.

"Imate li nešto za mene?" ponovio je treći put, znatno glasnije nego prije.

"Tamo je", šapnula je ona, pokazujući u kut. Harry je podigao štapić i pod zastrtim prozorom ugledao obris pretrpanog toaletnog stolića.

Ovaj put ga je pustila da se sam snađe. Harry se's podignutim 't štapićem provukao između Bathilde i raspredjenog kreveta. Iz's nekog razloga više nije želio skrenuti pogled's nje.

"Što tražim?" upitao je kad je došao do toaletnog stolića zatrpanog visokom hrpom rublja, koje je, sudeći po izgledu i smradu, bilo neoprano.

"Tamo", reče ona, pokazujući u bezobličnu hrpu.

Čim je pogledao neurednu masu rublja, pokušavajući u njoj uočiti balčak ili bar odsjaj rubina, Bathilda je napravila neku čudnu kretnju. Harry je to spazio krajičkom oka i uspaničeno se okrenuo. Obamrijevši od užasa, gledao je kako se tijelo starice urušava, dok se iz mjesta gdje joj je do maloprije bio vrat pomalja golema zmija.

Zmija je krenula u napad prije nego što je uspio podići štapić: zarila mu je zube u podlakticu takvom silinom da mu je štapić izletio iz ruke i kroz zrak se zavrtio prema stropu. Svjetlo iz vrška štapića vrtoglavo je zaplesalo po sobi i ugasilo se. Snažan udarac repa u trbuh Harryju je izbio zrak iz pluća. Pao je poledice na toaletni stolić, u hrpu prljave odjeće...

Zakotrljao se u stranu, za dlaku izbjegavši zmijin rep, koji je's treskom razbio stolić. Na podu ga je zasula kiša krhotina. Čuo je da ga Hermiona doziva iz prizemlja: "Harry?"

Nije mogao doći do daha da joj se odazove: a zatim ga je teška, glatka masa pritisnula uz pod. Osjetio je da zmija gmiže po njemu, snažna i mišićava...

"Ne!" protisnuo je, prikovan za pod.

"Da", šapnuo je glas. "Da... drššššim te... dršššim te..."

"Accio... accio štapić..."

Ali štapić nije došao, što je možda bila sreća jer su Harryju ionako trebale obje ruke da pokuša odgurnuti sa sebe zmiju koja mu se omatala oko prsa, istiskujući mu zrak iz pluća, dok mu je istovremeno utiskivala horkruks dublje u kožu. Ledeni krug na Harryjevim prsima, nadomak njegovu srcu, pulsirao je kao da je živ, a um mu se ispunio hladnim, bijelim svjetlom, brišući sve misli. Hvatao je dah, začuo udaljene korake, ali već je sve nestajalo...

Na prsima mu je kucalo metalno srce i on je letio, trijumf ga je nosio, nije mu trebala ni metla ni testral...

Prenuvši se iz vizije, opet se našao u oporom mraku Bathildine sobe. Nagini ga više nije držala u stisku. Brzo je ustao. Svjetlo's odmorišta osvijetlilo je zmiju u napadu; Hermiona je vrisnula, bacajući se u stranu.

Umjesto da pogodi zmiju, njezina se kletva odbila od zastrtog prozora i razbila ga. U sobu je nahrupio leden zrak, a Harry je čučnuo da izbjegne novu kišu staklenih krhotina.

Noga mu je pritom zapela za nešto valjkasto, poput olovke - njegov štapić...

Dok se on saginjao po štapić, prostorijom je divljački zamlatarao zmijin rep: dugačko stvorenje kao da je ispunilo sve kutke nevelike sobe. Harry nigdje nije vidio Hermionu, pa je u prvi mah pomislio na najgore, no uto je začuo glasan prasak praćen crvenim bljeskom, a zmija je odletjela u zrak, u prolazu žestoko udarivši Harryja u lice. Harry je ispružio štapić prema moćnom tijelu koje se spiralno podizalo pod strop, no u istom ga je trenutku presjekla goruća bol u ožiljku kakvu nije osjetio godinama.

"Dolazi! Hermiona, on dolazi!"

Tek što je to uzviknuo, zmija je's treskom pala na pod, razjareno sikćući. Sve je bilo u rasulu: zmija je rušila police sa zidova, na sve strane letjeli su razbijeni komadi porculana, a Harry je preskočio krevet, u skoku grabeći tamni Hermionin obris...

Vrisnula je od boli kad ju je povukao natrag preko kreveta. Zmija se opet podigla's poda, spremajući se na novi napad, ali Harry je znao da k njima hita nešto mnogo strasnije od zmije, da je možda, već pred vratima, imao je osjećaj da će mu se glava raspuknuti od boli u ožiljku...

Zmija je napala u istom trenutku kad je on u trku skočio, vukući Hermionu sa sobom; Hermiona je zavrištala: "Confringo!" Kroz prostoriju je odmah poletjela čarolija, raznoseći ogledalo na garde-robnom ormaru i vraćajući se opet prema njima, pritom poskakujući između poda i stropa poput lopte. Harry je osjetio da mu prži zatiljak. Krhotina stakla porezala mu je obraz, ali on nije puštao Hermionu iz stiska: skočio je's kreveta na slomljeni toaletni stolić i bacio se kroz razbijeni prozor u ništavilo pred kućom. Zavrtjeli su se u noćnom zraku koji je odjekivao od Hermionina vrištanja...

Ožiljak mu je eksplodirao od boli. Opet je bio Voldemort koji je u trku prošao kroz smrdljivu spavaću sobu i bijelim rukama stegnuo okvir prozora, gledajući kako se ćelavi muškarac i sitna ženica okreću u zraku i nestaju. Njegov vrisak bijesa pomiješao se's djevojčinim vrištanjem, razliježući se kroz mračne vrtove, ispreplećuci se sa zvonjavom crkvenih zvona koja su slavila dolazak Božića...

Njegov vrisak bio je i Harryjev vrisak, njegova bol bila je Harryjeva bol... da se to ponovilo ovdje, na istom mjestu gdje se dogodilo prvi

I

put... tu, nadomak kući u kojoj je zamalo otkrio što je umiranje... umiranje... Potresala gaje strahovita bol... nešto gaje istrgnulo iz vlastitog tijela... Ali ako više nema tijela, zašto mu glava puca; ako je mrtav, kako to da ga razdiru tako nepodnošljivi osjećaji, zar bol ne prestaje kad nastupi smrt, zar ne nestaje...

Noć je bila kišna i vjetrovita, trgom se gegalo dvoje djece u kostimima bundeva, a izlozi dućana bili su urešeni paukovima od papira i ostalim jeftinim bezjačkim prikazima svijeta u koji su inače odbijali povjerovati... on je klizio svojim putem, ispunjen osjećajem svrhovitosti i moći koji ga je uvijek obuzimao u ovakvim prigodama... nije osjećao bijes... ne, to je za duše slabije od njegove... ali trijumf, to da... ovaj je trenutak iščekivao, nadao mu se...

"Imate super kostim, gospodine!"

Vidio je da dječaćičev osmijeh nestaje kad je dotrčao dovoljno blizu da zaviri pod kukuljicu plašta, kao i da lice oslikano za maškare zamračuje strah. Dijete se okrenulo i pobjeglo... napipao je držak štapića ispod pelerine... jedna jednostavna kretanja i to dijete nikad neće stići do svoje majke... no čemu gubiti vrijeme na nepotrebne geste...

Hodao je novom, mračnijom ulicom i napokon mu se ukazalo njegovo odredište, lišeno čarolije Fidelius, iako oni to još nisu znali... Zaustavio se pokraj tamne živice, tiši od mrtvog lišća što je gmizalo pločnikom, zagledavši se preko nje...

Ni zastore nisu navukli; mala dnevna soba bila je posve otkrivena njegovu pogledu. Visoki crnokosi muškarac's naočalama štapićem je dočaravao oblačke raznobojnog dima za zabavu crnokosog dječaćića u plavoj pidžami. Dijete se smijalo, pokušavajući šačicom uhvatiti dim...

Vrata su se otvorila i ušla je majka, govoreći nešto što nije čuo. Lice joj je bilo zakriveno dugom, tamnocrvenom kosom. Otac je podigao dijete i predao ga majci. Bacio je štapić na kauč, protegnuo se, zijevnuo...

Kad ih je otvorio, dvorišna vrata malo su zaškripala, ali James Potter ništa nije čuo. Bijela ruka izvukla je štapić iz plašta i uperila ga u vrata, raznoseći ih.

Već je prelazio prag kad je James utrčao u hodnik. Kako je ovo lako ~ prelako - ni štapić nije ponio...

"Lily, uzmi Harryja i bježi! On je! Bježi! Trči! Zadržat ću ga!"

Zadržat će ga, bez štapića!... Kletvu je bacio smijući se...

"Avada kedavra!"

Uski hodnik ispunila je zelena svjetlost, obasjavajući dječja kolica gurnuta uza zid, ograda stubišta zažarila se poput gromobrana, a James Potter pao je na pod, kao marioneta prerezanih konaca...

Cuo ju je kako vrišti na gornjem katu, stjerana u škripac, no ona se bar nije imala čega bojati, pod uvjetom da razumno postupi. Popeo se stubama, sa smiješkom osluškujući njezine pokušaje da se zabarikadira... Ni ona nije imala štapić... Kakve budale, kakve naivčine, uzdaju se u zaštitu prijatelja umjesto da se nikad ne odvajaju od svog oružja...

Razvalio je vrata, odbacujući stolac i na brzinu nabacane kutije jednim lijenim trzajem štapića... stajala je pred njim's djetetom u naručju. Kad ga je ugledala, sina je stavila u krevetić iza sebe i raskrilila ruke, kao da će joj to pomoći, kao da se nada da će zakrivanjem sinova tijela ona postati Izabrana...

"Ne Harryja, ne Harryja, molim vas, samo ne Harryja!"

"Makni se u stranu, glupačo... smjesta se makni u stranu."

"Ne Harryja, molim vas nemojte, uzmite mene, ubijte mene umjesto njega..."

"Posljednji put te upozoravam..."

"Ne Harryja! Molim vas... imajte milosti... imajte milosti... Ne Harryja! Ne Harryja! Molim vas... sve ću učiniti..."

"Makni se u stranu. Makni se u stranu, mala!"

Mogao ju je od krevetića udaljiti i silom, no činilo mu se da bi bilo razboritije sve ih likvidirati...

Sobu je obasjala zelena svjetlost, a ona se srušila kao i njezin muž. Mali za to vrijeme nijedanput nije zaplakao: stajao je, uhvativši se za rešetke svog krevetića, zagledan u uljezovo lice's vedrim zanimanjem, valjda misleći da se iza tog plašta skriva njegov otac, koji će uskoro dočarati nova ljupka svjetla, te da će mu majka svaki čas skočiti na noge, nasmijana...

Pažljivo je naciljao dječakovo lice: želio je upamtiti svaki detalj uništenja te neobjašnjive prijetnje. Dijete je zaplakalo: napokon je shvatilo da ne gleda u Jamesa. Plač mu je zasmetao, u sirotištu nikad nije podnosio kmečanje najmlađe djece ...

"Avada kedavra!"

Osjetio je da se slama: odjednom se pretvorio u ništicu koja ne vozna ništa osim užasa i boli, trebao je zaklon, ali ne tu, u ruševinama razorene kuće, gdje je sve odjekivalo od vrištanja onog zarobljenog djeteta, nego negdje daleko... daleko...

"Ne", zastenjao je.

prljavog, zatrpanog poda doprlo je šuštanje zmijske. Ubio je tog dječaka, ali ujedno je bio taj dječak...

"Ne..."

A sad je stajao na razbijenom prozoru u Bathildinoj kući, preplavljen sjećanjima na svoj najteži poraz. Do nogu mu je preko razbijenog porculana i stakla dogmizala velika zmija... Spustio je pogled i ugledao nešto... nešto nevjerovatno...

"Ne..."

"Harry, sve je u redu, dobro si!"

Sagnuo se da podigne razbijeni okvir fotografije. A na fotografiji]t ugledao njega, onog nepoznatog lopova za kojim traga... '

"Ne... ispala mi je... ispala mi je..."

"Harry, dobro je, probudi se, probudi se!"

On je Harry... Harry, a ne Voldemort... a to što šušti nije zmija... Otvorio je oči.

"Harry", šapne Hermiona. "Jesi li... dobro?"

"Da", slagao je.

Ležao je u šatoru, na jednom od donjih ležajeva, umotan u hrpu pokrivača. Po postojanosti i prirodni hladnog, jednoličnog svjetla's druge strane platnenog stropa procijenio je da se bliži svitanje. Bio je mokar od znoja, kojim je natopio i posteljinu.

"Uspjeli smo pobjeći."

"Da", reče Hermiona. "Morala sam upotrijebiti čaroliju lebdenja da te polegnem u ležaj, nisam te mogla sama podići. Bio si... Pa, nisi baš bio..."

Pod njezinim smeđim očima vidjeli su se ljubičasti podočnjaci. U ruci je držala malu spužvu; bila mu je brisala lice. '

"Bilo ti je loše", skratila je. "Dosta loše."

"Koliko je vremena prošlo otkako smo pobjegli?"

"Nekoliko sati. Već se bliži jutro."

"A ja sam bio... što, u nesvijesti?"

"Ne baš", nevoljko odvrati Hermiona. "Vikao si i stenjao i... tako dalje", dodala je tonom koji je Harryja ispunio nelagodnom. Što je učinio? Proklinjao kao Voldemort, plakao kao beba u kolijevci?

"Nisam ti mogla skinuti horkruks", nastavi Hermiona. Znao je da želi promijeniti temu. "Zalijepio ti se za kožu, za prsa. Ostao ti je ožiljak. Oprosti, morala sam upotrijebiti čaroliju odvajanja da ga skinem. Uz to te ugrizla i zmija, ali tu sam ranu očistila i stavila na nju jelensku travu..."

Odigao je mokru majicu od prsa da ih pogleda. Na mjestu gdje ga je iznad srca opekao medaljon nazirao se crveni biljeg ovalna oblika. Tragovi ugriza na podlaktici već su djelomice zacijelili.

"Gdje si spremila horkruks?"

"U torbicu. Mislim da ga neko vrijeme ne bismo trebali nositi."

Zavalio se natrag na jastuke, pogledavši njezino ispijeno, sivkasto lice.

"Nismo trebali ići u Godricov Dol. Ja sam kriv, za sve sam ja kriv, Hermiona, oprosti mi."

"Nisi ti kriv. I ja sam htjela ići. Stvarno sam vjerovala da je Dum-bledore tamo ostavio mač."

"Da, eto... prevarili smo se, zar ne?"

"Harry, što se dogodilo? Što se dogodilo kad te odvela na kat? Je li vas zmija čekala u zasjedi? Ili se jednostavno pojavila, ubila nju i napala tebe?"

"Ne", reče on. "Ona je bila zmija... ili je zmija bila ona... od samog početka."

"M-molim?"

Zatvorio je oči. Još je na sebi osjećao smrad Bathildine kuće, zbog čega se svega prisjećao sa stravičnom jasnoćom.

"Bathilda je vjerojatno mrtva već dulje vrijeme. Zmija je bila... u njoj. Znaš-već-tko ju je poslao u Godricov Dol da nas tamo čeka. Imala si pravo. Znao je da ću se vratiti."

"Zmija je bila u njoj?"

Otvorio je oči: Hermiona je izgledala užasnuto, zgađeno.

"Lupin je rekao da ćemo se susresti's magijom kakvu nismo mogli ni zamisliti", reče Harry. "Nije željela govoriti pred tobom, jer se ona služi isključivo parselskim jezikom, što ja, naravno, nisam primijetio, jer ga i sam govorim. Kad smo ušli u sobu, zmija se javila Znaš-već-kome, čuo sam njezinu poruku u mislima, osjetio sam njegovo oduševljenje. Rekao joj je da me zadrži... i onda..."

Sjetio se kako je zmija izišla iz Bathildina vrata: poštedio je Hermionu tog detalja.

"... onda je promijenila oblik, pretvorila se u zmiju i napala me."

Pogledao je tragove ugriza.

"Njen zadatak nije bio da me ubije, samo da me zadrži dok ne stigne Znaš-već-tko."

Da je bar uspio ubiti zmiju, to bi im nadoknadilo sve muke koje su prošli... obuzet malodušnošću, sjeo je i odbacio pokrivače. "Harry, ne. Moraš još mirovati!"

"Ti se trebaš naspavati. Bez uvrede, ali izgledaš užasno. Ja sam dobro. Idem stražariti. Gdje mi je štapić?"

Nijemo ga je gledala.

"Hermiona, gdje mi je štapić?"

Zagrizla je usnicu, a oči su joj se napunile suzama.

"Harry..."

"Gdje mi je štapić?"

Posegnula je iza kreveta i dodala mu ga.

Štapić od božikovine i feniksova pera bio je gotovo prelomljen. Dvije polovice još je povezivala samo jedna tanka nit iz feniksova pera. Drvo štapića posve se raspuklo. Harry ga je u ruke uzeo kao da je živo, ali teško ranjeno stvorenje. Izgubio je moć rasuđivanja: sve se rasplinulo u izmaglicu od panike i straha. Vratio je štapić Hermioni.

"Popravi ga. Molim te."

"Harry, ne vjerujem da se tako oštećen štapić..."

"Molim te, Hermiona, pokušaj!"

"R-reparo."

Prelomljeni krajevi štapića su se spojili. Harry ga je podigao.

"Lumos!"

Štapić je slabašno zatreperio i ugasio se. Harry ga uperi u Hermionu.

"Expelliarmus! "

Hermionin štapić se trznuo, ali nije joj odletio iz ruke. No za Harryjev štapić čak je i to bio prevelik napor i on se opet prelomio na dva dijela. Harry je zgroženo zurio u nj, nesposoban da pojmi što se to događa... taj je štapić toliko toga izdržao...

"Harry", šapnula je Hermiona tako tiho da ju je jedva čuo. "Užasno mi je žao. Mislim da sam ja kriva. Dok smo bježali, zmija se okomila na nas, znaš, pa sam ispalila kletvu za eksploziju, a ona se odbila od zidova i sigurno je... sigurno je pogodila..."

"Nesretan slučaj", odvrati Harry kao robot. Osjećao se prazno, ošamućeno. "Već... već ćemo smisliti način da ga popravimo."

"Harry, mislim da nećemo", reče Hermiona, dok su joj se suze slijevale niz lice. "Sjećaš se... sjećaš se onoga što se dogodilo Ronu? Kad je slomio štapić u sudaru? Nikad više nije bio isti, morao je nabaviti novi."

Harry pomisli na OUIvandera, kojega je Voldemort oteo i držao kao taoca, i na Gregoroviča, kojega je ubio. Gdje da nabavi novi štapić?

"Pa," reče on prividno smirenim glasom, "pa, zasad ću onda posuditi tvoj. Samo dok stražarim."

Uplakana Hermiona predala mu je svoj štapić. Ostavio ju je da sjedi pokraj kreveta, u tom času želeći jedino otići što je moguće dalje od nje.

GLAVA OSAMNAESTA

Život i laži Albusa Dumbledorea

i

j

Sunce se pomaljalo na horizontu, otvarajući nad Harryjem čisto, bezbojno nebesko prostranstvo, potpuno ravnodušno i prema njemu i prema njegovu stradanju. Sjeo je pred ulaz u šator, duboko udišući čisti zrak. Trebao bi se radovati običnoj, ali čudesnoj činjenici što je uopće još živ i što može promatrati izlazak sunca, no to mu jednostavno nije polazilo za rukom: sve je u njemu zamrlo zbog katastrofalnog gubitka štapića. Tupo se zagledao u snijegom pokrivenu dolinu. Treperavu tišinu narušavala je jedino udaljena zvonjava crkvenih zvona.

Nije u prvi mah ni primijetio da si zariva prste u podlakticu kao da se pokušava oduprijeti tjelesnoj boli. Već je mnogo puta prolio vlastitu krv, jednom prilikom čak ostavši bez svih kostiju u desnoj ruci. Samo na ovom putovanju, uz postojeće je ožiljke na nadlatici i čelu stekao i dva nova: na prsima i podlaktici. A ipak, nikad prije nije se osjećao ovako pogubno nemoćnim, ranjivim i golim. Činilo mu se kao da mu je netko oteo najvredniji dio njegove magične moći. Točno je znao što bi mu rekla Hermiona da joj povjeri te misli:

"Kakav čarobnjak, takav štapić." Ali varala se - njegov je slučaj bio drugačiji. Ona nije osjetila kako mu se štapić zavrteo u ruci poput igle kompasa, ispaljujući zlatne plamenove u njegova neprijatelja. Tek sad, kad je ostao bez zaštite dvojnih jezgri, shvatio je koliko se zapravo oslanjao na tu zaštitu.

I dalje gledajući ravno pred sebe, izvadio je komade slomljenog štapića iz džepa i spremio ih u Hagridovu torbicu oko vrata. Torbica je sad bila do vrha napunjena potrganim i beskorisnim predmetima. U jednom je trenutku rukom okrznuo staru zvrčku kroz mokijevu

kožu i morao se oduprijeti iskušenju da je jednostavno ne izvadi i baci. Nepronisna, beskorisna, neupotrebljiva, kao, uostalom, i sve drugo što mu je Dumbledore ostavio u zalog...

Bijes prema Dumbledoreu prokuljao je iz njega poput lave iz vulkana, paleći mu nutrinu, brišući sve ostale osjećaje. Uspjeli su se iz čistog očajja, uvjeriti da ih u Godricovu Dolu čekaju odgovori, da tamo obavezno moraju otići, da je sve to dio nekog tajnog zemljovida koji je Dumbledore nacrtao samo za njih. A otkrili su da zapravo nema ni mape ni plana. Dumbledore ih je ostavio da se snalaze kako znaju i umiju, da se sami i bez ičije pomoći bore's nepoznatim i dosad neslućenim užasima. Sve su zagonetke morali rješavati sami, za sve su morali platiti visoku cijenu, mač im je bio izvan dohvata, a Harry je sad ostao i bez svog štapića. I još je povrh toga izgubio kradljivčevu fotografiju, a Voldemortu sad sigurno neće biti problem doznati njegovo ime... Voldemort ima sve informacije koje su mu potrebne...

"Harry!"

Djelujući kao da se pribojava kletve iz vlastita štapića, Hermio-na je čučnula pokraj njega. Lice joj je još bilo zamrljano suzama. U drhtavim je rukama držala dvije šalice's čajem, a pod pazuhom nekakav krupan predmet.

"Hvala", rekao je, prihvaćajući šalicu.

"Smijem li ti nešto reći?"

"Da", pristao je, ne želeći povrijediti njezine osjećaje.

"Harry, zanimalo te tko je čovjek na onoj slici. Pa... uspjela sam doći do knjige."

Bojažljivo mu je u krilo gurnula potpuno novi primjerak Života i laži Albusa Dumbledorea.

"Odakle... kako...?"

"Ležala je u Bathildinoj dnevnoj sobi... Iz korica je virila ova poruka."

Hermiona pročitava nekoliko rečenica ispisanih šiljastim rukopisom i otrovnozelenom tintom.

"Draga Batty, hvala ti na pomoći. Šaljem ti primjerak knjige, nadam se da će ti se svidjeti. Ti se toga vjerojatno ne sjećaš, ali rekla si mi sve

što je trebalo reći. Rita." Nagađam da je knjiga stigla dok je prava Bathilda još bila živa, ali možda ju nije bila u stanju pročitati?"

"Ne, vjerojatno nije."

Harry spusti pogled na Dumbledoreovo lice i osjeti nalet nekog jarnog zadovoljstva. Napokon će saznati sve ono što mu se Dum-ble-dore nikad nije udostojio reći, htio to Dumbledore ili ne.

"Još si ljut na mene, zar ne?" upita Hermiona. Podigavši pogled prema njoj, primijetio je da se opet rasplakala. Očito joj nije promakao bijes na njegovu licu.

"Nisam", tiho je odvratio. "Ne, Hermiona, znam da je to bio nesretan slučaj. Pokušavala si nam spasiti život i bila si fantastična. Bez tebe bih sad bio mrtav."

Nasmiješila mu se kroz suze i on je dao sve od sebe da joj uzvрати, ali potom se usredotočio na knjigu. Hrbat joj je bio posve čvrst i gladak; vidjelo se da je još nitko nije otvarao. Harry počeo listati, tražeći fotografije.

Gotovo je odmah pronašao onu koja ga je najviše i zanimala: mladi Dumbledore i njegov pristali prijatelj grohotom su se smijali nekoj davno zaboravljenoj dosjetki. Pogledao je tekst ispod slike.

Albus Dumbledore nedugo nakon majčine smrti's prijateljem Gellertom Grindelwaldom.

Harry je zinuo od čuda i nekoliko dugih trenutaka nijemo zurio u zadnju riječ. Grindelwald. Prijatelj Grindelwald. Krajičkom oka pogledao je Hermionu, koja je još promatrala ime kao da ne vjeruje svojim očima. Polako je podigla pogled prema Harryju.

"Grindelwald?"

Ignorirajući ostale fotografije, Harry je počeo pregledavati najbliže stranice, da vidi gdje se još spominje to fatalno ime. Čim ga je našao, pohlepno se bacio na čitanje, ali nikako nije uspijevaao pohvatati konce, pa je nastavio listati prema početku knjige, naposljetku došavši do prve stranice poglavlja naslovljenog "Opće dobro". Hermiona i on počеше čitati:

Uoči svog osamnaestog rođendana, Dumbledore je trijumfalno završio školovanje u Hogvvarstu - kao glavni prefekt,

dobitnik nagrade Barnabusa Finkleyja za izvanredno čaranje, predstavnik Britanske mladeži u Čarosudnom zboru, te osvajač zlatne medalje za revolucionarni doprinos na Međunarodnoj konferenciji alkemičara u Kairu. Sljedeća točka u Dumbledoreovu planu bilo je kružno putovanje's Elphasom "Psećim dahom"*

Dogeom, pomalo tupavim, ali odanim pajdašem koji ga je pratio od najranijih dana u školi.

Mladići su odsjeli u Šupljem kotliću u Londonu, odakle su sljedećeg jutra trebali krenuti u Grčku, kad ih je sustigla sova's viješću da je Dumbledoreova majka mrtva. "Pseći dah" Doge, koji je odbio dati izjavu za ovu knjigu, već je javnosti servirao svoju sentimentalnu verziju događaja koji su uslijedili. On je Kendrinu smrt opisao kao tragičan udarac, a Dumbledoreovu odluku da odustane od ekspedicije kao dokaz njegove plemenitosti i požrtvovnosti.

Ne može se poreći da se Dumbledore smjesta vratio u Godricov Dol, tobože zato da se "skrbi" za mlađeg brata i sestru. No kakvu im je skrb zapravo pružio?

"Onaj Aberforth je bio totalni luđak", kaže Enid Smeek, čija je obitelj u to vrijeme živjela u okolici

Godricova Dola. "Sav je podivljao. Mislim, ostao je bez mame i tate, i da me nije stalno gađao kozjom balegom, bilo bi mi ga žao. Ne bih rekla da se Albus osobito trudio oko njega. Ja ih bar nikad nisam vidjela zajedno."

Čime se to, dakle, bavio Albus, ako ne tješanjem svog razularenog mlađeg brata? Evo najvjerojatnijeg odgovora: i dalje je nastojao sestru zadržati u zatočeništvu. Naime, iako je njezina prva tamničarka bila mrtva, žalosna situacija Ariane Dumbledore nije se nimalo promijenila. Njezino postojanje i nadalje je bilo

poznato samo nekolicini slabo upućenih prijatelja, na koje se, kao u slučaju "Psećeg daha" Dogea moglo računati da će nasjesti na priču o njezinu "slabom zdravlju".

U te lakovjerne obiteljske prijatelje ubrajala se i Bathilda Bagshot, slavna povjesničarka magije koja već dugo živi u Godricovu Dolu. Naravno, kad joj je Bathilda prvi put pokušala zaželjeti dobrodošlicu u selo, Kendra ju je otjerala.

U izvorniku: Dogbreath.

No nekoliko godina kasnije, autorica je Albusu po sovi poslala pismo u Hogvarts, impresionirana njegovim tekstom o preobrazbi iz jedne vrste u drugu objavljenim u Preobrazbi danas. Taj prvi kontakt postupno je doveo do poznanstva's cijelom obitelji. U vrijeme Kendrine smrti, Bathilda je bila jedina osoba u Godricovu Dolu koja je's Dumbledoreovom majkom uopće razgovarala.

Nažalost, genijalnost koju je Bathilda pokazivala u mlađim danima sad je već bila dobrano narušena. "Vatra još gori, ali kotlić je prazan", komentirao je Ivor Dillonsby, dok je Enid Smeek bila nešto eksplicitnija: "Luda je ko ponoć." Ipak sam, zahvaljujući nizu prokušanih novinarskih metoda, uspjela iz nje izvući dovoljno golih činjenica da rekonstruiram cijelu tu sramotnu priču.

Poput većine, Bathilda za Kendrinu preranu smrt također krivi čaroliju koja se okrenula protiv svoje vlasnice, što su u kasnijim godinama govorili i Albus i Aberforth. Bathilda također kao papiga ponavlja obiteljsku pjesmu o Ariani, opisujući je kao "krhku" i "delikatnu" djevojčicu. No na jednom je polju Bathilda apsolutno opravdala sve napore koje sam morala uložiti u pribavljanje veritaseruma, jer ona je jedina osoba koja zna sve o najstrože čuvanoj tajni u životu Albusa Dumbledorea. Pripovijest koja slijedi dovodi u pitanje sve što Dumbledoreovi poklonici vjeruju o njemu: njegovu navodnu mržnju prema mračnim vještinama, protivljenje progonima bezjaka, pa čak i odanost vlastitoj obitelji.

Istog ljeta kad se Dumbledore vratio u Godricov Dol u dvostrukoj ulozi siročeta i glave obitelji, Bathilda Bagshot pristala je ugostiti svog pranećaka Gellerta Crindelvalda.

Ime Grindelwalda's pravom je zloglasno: na listi najopasnijih crnih magova svih vremena prvo će mjesto izgubiti tek pojavom Znate-već-koga, koji će mu generaciju kasnije preoteti krunu. No budući da Crindelwald nikad nije terorizirao Britaniju, ovdje se ne zna mnogo o njegovu usponu na vlast.

Crindelwald se školovao u Durmstrangu, koji je već tada bio naširoko poznat po svojoj nesretnoj toleranciji prema mračnim vještinama, pokazavši se tamo jednako briljantnim učenikom kao Dumbledore u Hogvartsu. Ali Gellert Grindelwald

nije se svojim sposobnostima služio kako bi osvajao nagrade i trofeje. Više su ga privlačile drugačije aktivnosti. Kad je navršio šesnaest godina, čak ni u Durmstrangu više nisu mogli ignorirati njegove izopačene eksperimente. Gellert Grindelwald dobio je izgon iz škole.

Jedino što se dugo vremena znalo o Grindelwaldovu prvom potezu nakon izbacivanja iz škole jest da je "nekoliko mjeseci proveo u inozemstvu". Sad možemo otkriti da je Grindelwald odlučio posjetiti pratetu u Godricovu Dolu, gdje se, iako će to mnogima biti krajnje nevjerojatno, ubrzo razvilo blisko prijateljstvo između njega i našeg Albusa Dumbledorea.

"Ma u što da se kasnije pretvorio, u ono doba mi se činio šarmantnim mladićem", petlja Bathilda. "Sasvim je razumljivo da sam ga upoznala's jadnim Albusom, kojemu je nedostajalo društvo vršnjaka. Svidjeli su se jedan drugome na prvi pogled."

U to nema sumnje. Bathilda mi je pokazala jedno pismo koje je sačuvala, a koje je Albus Dumbledore poslao Gellertu Grindelwaldu u gluho doba noći.

"Istina, čak i onda kad bi cijeli dan proveli u razgovoru - obojica su bila tako briljantni dečki, slagali su se kao kotlić i vatra - ipak bih noću katkad čula da na Gellertov prozor kucka sova's pismom od Albusa! Čim bi se dosjetio nekoj novoj ideji, odmah bi je morao podijeliti's Gellertom!"

A kakve su to samo ideje bile. Iako znamo da će ovo duboko potresti obožavatelje Albusa Dumbledorea, evo kakva je razmišljanja njihov junak dijelio sa svojim novim najboljim prijateljem kad mu je bilo sedamnaest godina. (Fotografija samog pisma nalazi se na 463. stranici.)

Gellerte...

što se tiče tvoje tvrdnje da je čarobnjačka dominacija nužna ZA DOBRO SAMIH BEZJAKA - vjerujem da je u tome ključ. Istina, podarena nam je moć i, istina, ta moć daje nam pravo da vladamo, no istovremeno nas čini i odgovornima za one kojima vladamo. Na to moramo staviti težište, jer će to biti temelj na kojemu ćemo

graditi dalje. Tamo gdje nam se budu suprotstavljali, a takvih rci će situacija zasigurno biti, ta misao mora voditi sve naše protuargumente. Vlast ćemo preuzeti ZA OPĆE DOBRO, a iz toga slijedi da u slučaju otpora moramo primijeniti samo nužnu silu i ništa više od toga. (Tu si pogriješio u Durmstrangu! No ne žalim se, jer da te nisu izbacili iz škole, nikad se ne bismo sreli.)

Albus

To pismo, koje će zacijelo zapanjiti i zgroziti njegove brojne obožavatelje, dokazuje da je Albus Dumbledore svojevremeno sanjao o ukidanju Statuta o tajnosti magije i nametanju čarobnjačke vlasti bezjacima. Kakav li to mora biti udarac za sve koji Dumbledorea uporno opisuju kao najvećeg branitelja čarobnjaka bezjačkog porijekla! Kako li se samo praznima čine svi oni govori o promicanju bezjačkih prava u svjetlu tih neoborivih novih dokaza! Da ne govorimo o bijedi samog Albusa Dumbledorea, koji se u vrijeme kad je trebao tugovati za majkom i skrbiti se za sestru radije bavio smišljanjem načina da poveća vlastitu moć!

Ne sumnjamo da će svi oni koji silno žele Dumbledorea zadržati na njegovu podosta rasklimanom pijedestalu blejati da on ipak te planove nije proveo u djelo, da se sigurno predomislio, da je došao k sebi. Istina je, međutim, znatno šokantnija.

Nepuna dva mjeseca nakon rođenja njihova blistavog novog prijateljstva, Dumbledore i Grindelvald prekinuli su sve odnose, ponovno se susreću tek u svom legendarnom dvoboju (detaljnije opisanom u 22. poglavlju). Što je izazvalo tako nagli prekid? Je li se Dumbledore otriježnio? Je li rekao Grindelvaldu da ne želi sudjelovati u njegovim planovima? Nažalost, ne.

"Mislim da je tome kumovala smrt nesretne male Ariane", kaže Bathilda. "Bio je to strašan udarac. Cellert je bio kod njih kad se to dogodilo, a k meni se vratio krajnje uzrujan, govoreći da već sutra želi otići kući. Strašno se uznemirio, znate. Napravila sam mu putoključ i više ga nikad nisam vidjela.

Albus je zbog Arianine smrti bio izvan sebe. Braći je doista bilo vrlo teško. Imali su samo još jedan drugoga. Ne čudi što su izgubili živce. Aberforth je krivio Albusa, znate kako

je, ljudi u tako groznim okolnostima često trebaju krivca. A Aberforth je i inače uvijek bio malo problematičan, jadni dečko. Ali ipak nije u redu što je Albusu razbio nos usred pogreba. Kendra bi bila skrhana da je vidjela kako joj se sinovi svađaju iznad mrtvog tijela njezine kćeri. Prava je šteta što Gellert nije ostao na pokopu... On bi sigurno znao utješiti Albusa..."

Ta užasna tučnjava pokraj lijesa, poznata tek rijetkima koji su došli na pokop Ariane Dumbledorea, za sobom povlači nekoliko pitanja. Zašto je Aberforth Dumbledore za sestrinu smrt krivio Albusa? Je li to bio samo ispad izazvan pređubokom tugom, kako si zamišlja "Batty"? Ili je ipak imao konkretan povod za svoj bijes? Crindelvald, iz Durmstranga izbačen zbog ugrožavanja života svojih školskih kolega, iz zemlje je pobjegao samo nekoliko sati nakon djevojčine smrti, a Albus ga više nije vidio (bilo od srama, bilo od straha) dok ga na to nisu prisilile opetovane molbe čarobnjačke zajednice.

Čini se da ni Dumbledore ni Crindelvald nikad poslije nisu spominjali svoje kratkotrajno prijateljstvo iz mladih dana. Nepobitno je, međutim, da je Dumbledore nakon Crindelwaldovog uspona na vlast pet godina odgađao suočenje s njim - pet dugih godina ispunjenih neredima, pogibijama i nestancima. Je li oklijevao zbog toga što je još osjećao naklonost prema njemu ili od straha da će se pročitati kako su svojevremeno bili najbolji prijatelji? Koliko je Dumbledorea pogađalo to što mora onemogućiti čovjeka čije ga je prijateljstvo nekoć tako radovalo?

I kako je umrla tajanstvena Ariana? Kao usputna žrtva nekog mračnog rituala? Možda je ušla u sobu u pogrešnom trenutku, dok su mladići uvježbavali neku čaroliju koja ih je trebala dovesti bliže stjecanju slave i vlasti? Što ako je Ariana Dumbledore bila prva osoba koja je život izgubila za "opće dobro"?

Tu je poglavlje završavalo, a Harry je podigao pogled. Hermiona je s čitanjem završila ranije. Ponešto uzbunjena njegovim izrazom lica,

Engl. batty - udarena, luda, šašava.

izvukla mu je knjigu iz ruku i zaklopila je, odvrativši pogled od nje, jao da skriva neki nedoličan prizor.

"Harry..."

Odmahnuo je glavom. Osjetio je da u njemu umire još jedno dotad nepokolebljivo uvjerenje, baš kao i nakon Ronova odlaska. Vjerovao je Dumbledoreu, smatrao ga utjelovljenjem dobrote i mudrosti. I to se sad pretvorilo u prah i pepeo: što će sljedeće izgubiti? Ron, Dumbledore, feniksov štapić...

"Harry." Činilo se da mu čita misli. "Slušaj me. To... to nije bilo ugodno pročitati..."

"Mda, moglo bi se to i tako reći..."

"... ali ne zaboravi, Harry, da je to napisalo pero Rite Skeeter."

"A ono pismo Grindelwaldu ti je nekako promaklo, je li?"

"Ne, ne... nije." Malo se premišljala, izgledajući uzrujano. Obujmila je šalicu čaja da ugrije promrzle ruke.

"Da, mislim daje pismo najgore od svega. Vidim da ga Bathilda nije tako ozbiljno shvatila, ali Grindelvald je zaista kasnije koristio tu krilaticu 'Za opće dobro' kao opravdanje za svoje buduće zločine. A... sudeći po ovome... ideju je dobio od Dumbledorea. Kažu da je slogan 'Za opće dobro' čak bio uklesan u zid iznad ulaza u Nurmengard."

"Što je Nurmengard?"

"Zatvor koji je Grindelvald sagradio da u njega zatvara svoje protivnike. I sam je završio u njemu nakon što ga je Dumbledore ulovio. U svakom slučaju, to je... zastrašujuće je pomisliti da su Dumbledoreove ideje pridonijele Grindelvaldovu usponu na vlast. No's druge strane, čak se ni Rita ne može pretvarati da je između njih postojalo išta više od kratkotrajnog prijateljstva jednog ljeta dok su još bili vrlo mladi i..."

"I mislio sam da ćeš to reći", prekine je Harry. Nije želio bijes iskaljivati na njoj, no ipak je morao uložiti znatan napor da zadrži miran ton. "Očekivao sam da ćeš reći: 'Bili su mladi.' Bili su iste dobi kao mi sad. A mi stavljamo život na kocku boreći se protiv mračnih vještina, dok je on u toj dobi vijećao sa svojim novim najboljim prijateljem o najzgodnijim metodama za stjecanje vlasti nad bezjacima."

Znao je da se neće moći još dugo obuzdavati; ustao je i ushodao > u pokušaju da na taj način da oduška nakupljenom bijesu.

"Ne pada mi na pamet da branim ono stoje Dumbledore napisao u pismu", reče Hermiona. "Sve te priče o 'pravu da vladamo' su najobičnije gluposti, ni po čemu se ne razlikuju od onog Voldemortova 'Moć je u magiji'. Ali, Harry, upravo je ostao bez mame, bio je sam u toj kući..."

"Sam? Nije bio sam! Imao je društvo brata i sestre, sestre hrkanice koju je držao pod ključem..."

"U to ne vjerujem", reče Hermiona. Sad je i ona ustala. "Ne znam što's njom nije bilo u redu, ali sumnjam da je bila hrkanica. Dumbledore kojeg smo poznavali nikad, nikad ne bi dopustio..."

"Dumbledore kojeg smo mi navodno poznavali nije sanjao o porobljavanju bezjaka!" zaurla Harry. Glas mu je odjeknuo pustim obronkom. Nekoliko je kosova zakriještalo i prhnulo u zrak, vijugavo se podižući prema sedefastom nebu.

"Promijenio se, Harry, promijenio se! Vrlo jednostavno! Možda je doista vjerovao u te stvari kad mu je bilo sedamnaest godina, ali ostatak je života posvetio borbi protiv mračne magije! Dumbledore je zaustavio Grindelwalda, uvijek je glasao za zaštitu bezjaka i prava čarobnjaka bezjačkog porijekla, od samog se početka suprotstavljao Znaš-već-kome, a u borbi protiv njega je i poginuo!"

S Ritine knjige koja je ležala na tlu između njih sjetno im se smješkalice Albusa Dumbledorea.

"Oprosti, Harry, ali ja mislim da je glavni razlog što se ljutiš na Dumbledorea to što ti ništa od ovoga nije sam ispričao."

"Možda si u pravu!" vikne Harry. Obuhvatio je glavu rukama, da zadrži bijes u sebi ili da se obrani od tereta vlastitog razočaranja, tko bi znao. "Hermiona, pogledaj što je sve zahtijevao od mene! Stavi život na kocku, Harry! Daj još jedanput! I još jedanput! I ne očekuj da ću ti sve objasniti, samo slijepo vjeruj u mene, uzdaj se u to da ja znam što radim, pokloni mi svoje povjerenje, iako ja tebi nikad neću pokloniti svoje! Nikad cijela istina! Nikad!"

Glas mu je pukao. Stajali su zagledani jedno u drugo u bjelini i pustoši, sitni i nevažni poput kukaca pod tim širokim nebom.

"Volio te", šapne Hermiona. "Znam da te volio."

Harry spusti ruke.

"Hermiona, ne znam koga je volio, ali mene sigurno nije. Ova kaša u kojoj me ostavio nema veze's ljubavlju. Prema meni nikad nije bio ni približno tako otvoren kao prema Gellertu Grindelwaldu."

Harry je podigao Hermionin štapić iz snijega u koji mu je ranije ispao i opet se smjestio na ulazu u šator.

"Hvala na čaju. Završit ću smjenu. Vрати se unutra, toplije je."

Neko se vrijeme kolebala, ali shvatila je da je za Harryja razgovor gotov. Podigla je knjigu i vratila se u šator, u prolazu ga nježno pogladivši po kosi. Na njezin je dodir Harry zatvorio oči: mrzio je samoga sebe zato što

mu je to toliko važno, ali ipak se ponadao da je ona u pravu, da nije pogriješila kad je rekla koliko je značio Dumbledoreu.

CLAVA DEVETNAESTA

Srebrna srna

Vani je već obilno sniježilo u trenutku kad je Hermiona preuzela stražu. Harryjevim zbrkanim, nemirnim snovima vijugala je Nagini, čas se provlačeći kroz divovski, napukli prsten, čas kroz vijenac od kukurijeka. Svako malo prenuo bi se iza sna, uspaničen, uvjeren da ga netko izdaleka doziva: činilo mu se kao da se's vjetrom koji je šibao šator miješaju nečiji koraci ili glasovi.

Naposlijetku je ustao i tapajući kroz mrak pridružio se Hermioni, sklupčanoj na samom ulazu šatora. Sjedila je's Poviješću magije u rukama, osvijetljena tek svjetlošću vlastita štapića. Budući da je i dalje padao gust snijeg, 's olakšanjem je prihvatila njegov prijedlog da se smjesta spakiraju i krenu dalje.

"Idemo na neko zaštićenije mjesto", složila se, drhtureći dok je preko pidžame navlačila majicu dugih rukava. "Stalno mi se činilo da vani čujem nečije kretanje. A jedanput ili dvaput čak mi se učinilo da sam nekoga i vidjela."

Harry se ukipio's napola navučenim džemperom, zagledavši se u nijemi i nepomični cinkoskop na stolu.

"Ma sigurno sam to samo umislila", nervozno nastavi Hermiona. "Snijeg u tami stvara optičke varke... Ali možda bi ipak bilo dobro da se dezaparatiramo pod Plaštem nevidljivosti, zlu ne trebalo?"

Pola sata kasnije šator je bio spakiran. Harry je nosio horkruks, Hermiona svoju torbicu's perlama.

Dezaparatirali su se uz uobičajeni osjećaj tiskanja sa svih strana; Harryjeve noge odvojile su se od snježnog tla i u sljedećem se trenutku svom silinom zabile u smrznutu zemlju prekrivenu lišćem.

"Gdje smo?" upitao je, zureći u novi splet drveća. Hermiona je već otvarala torbicu i iz nje izvlačila stupove šatora.

"U šumi Dean", reče. "Jednom sam tu kampirala's mamom i tatom."

I ovdje su krošnje bile prekrivene snijegom, a hladnoća nepodnošljiva, ali bar su bili u zavjetrini. Veći su dio dana proveli u šatoru grijući se na korisnim, intenzivno plavim plamenovima u čijem je dočaravanju Hermiona bila iznimno spretna, a koji su se k tome mogli prenositi u staklenci. Harry se osjećao kao da se oporavlja od neke kratke, ali teške bolesti. Taj je dojam pojačavalo i Hermionino brižno ponašanje. Popodne su oko njih zalelujale nove pahulje, pa je uskoro čak i njihov zaklonjeni proplanak bio pokriven svježim slojem sipkog snijega.

Nakon dvije neprospavane noći, Harryjeva osjetila kao da su bila izoštrinja nego inače. Sve od njihova bezglavog bijega iz Godricova Dola, imao je osjećaj da im je Voldemort bliže nego prije, da je veća prijetnja. Kad se ponovo primakla noć, Harry je odbio Hermioninu ponudu da ona drži stražu i poslao je na spavanje. Na ulaz u šator podbočio je jedan stari jastuk i sjeo. Iako se ubundao u sve svoje veste, i dalje je drhtao od zime. U sljedećih nekoliko sati tako se smračilo da je tama oko njega sad bila gotovo neprobojna. Već se spremao izvući mapu za haranje kako bi malo gledao u Ginnynu točkicu, kad se sjetio da traju božićni praznici i da je ona sigurno kod kuće u Jazbini.

U nepreglednoj šumi oko njega svaki pa i najmanji pokret poprimao je divovske razmjere. Harryju je bilo jasno da sve oko njega vrvi životinjama, no bilo bi mu draže da su ostale tihe i nepomične kako bi lakše razlikovao njihovo nedužno trčkanje i vrebanje na plijen od možebitnih zlokobnijih zvukova. Sjetio se šuštanja ruba plašta po mrtvom lišću koje je prije mnogo godina slušao u jednoj drugoj šumi, odmah uvjeren da i sad čuje isti taj zvuk. U toj je točki samom sebi strogo zapovjedio da se smiri. Njihove zaštitne čarolije tjednima su dobro obavljale svoj posao; zašto bi sad zakazale? No ipak se nije mogao otresti osjećaja da je večeras nešto u zraku drugačije nego inače.

Nekoliko puta se's trzajem vraćao u sjedeći položaj - zaspao bi i skliznuo niz šatorsko krilo pod neprirodnim kutom, budeći se tek kad bi bol u vratu postala prejaka. Tama oko njega u međuvremenu se tako produbila da mu se činilo da lebdi u onom baršunasto crnom

limbu između dezaparacije i aparacije. Baš je podizao ruku pred lice da vidi može li razaznati svoje prste, kadli...

Među stablima pred njim zasjalo je jako, srebrnasto svjetlo. Odakle god daje došlo, kretalo se posve nečujno, stvarajući dojam da svjetlost struji prema Harryju.

Skočio je na noge, isukavši Hermionin štapić. Glas mu je zapeo u grlu. Zažmirio je da zaštiti oči od zasljepljujućeg svjetla koje mu se primicalo kroz drveće pretvoreno u neprobojne crne obrise... Iza hrasta nadomak Harryju pomolio se izvor te svjetlosti. Po tlu je pažljivo i bešumno koračala srebrnobijela srna, blistava poput mjesečine, ne ostavljajući nikakav trag na tankom snježnom pokrovu. Zaustavila se pred Harryjem, visoko podigavši prekrasnu glavu. Krupne oči dugih trepavica zagledaše se u njega. Harry joj je u čudu uzvraćao pogled, ali ne zato što ju nije prepoznavao, nego naprotiv, zato što mu je bila neobjašnjivo poznata. Činilo mu se da je odavno iščekivao njezin dolazak, tek se u ovom trenutku prisjetivši da su dogovorili susret. Poriv da zovne Hermionu, do maloprije neodoljiv, sad je posve iščeznuo. Znao je - zakleo bi se na to vlastitim životom - da je došla zbog njega i nikoga drugoga.

Nakon što su se nekoliko dugih trenutaka samo gledali, srna se okrenula i počela udaljavati. "Ne", rekao je glasom promuklim od dugotrajne šutnje. "Vrati se!"

Ona je mirno nastavila put po lisnatom tlu, uskoro nestajući među širokim crnim stablima koja su joj prigušivala sjaj. Harry se kolebao čitavu jednu drhtavu sekundu. Oprez mu je šaputao da je to možda varka, mamac, klopka, ali svi su ga njegovi instinkti na sav glas uvjeravali da ne gleda u djelo mračne magije. Krenuo je za snom.

Harryju je pod nogama škripao snijeg, no srna, načinjena od čiste svjetlosti, kroz drveće je hodala nečujno. Vodila ga je sve dublje u šumu, a Harry je hitao za njom, siguran da će mu, kad se napokon zaustavi, dopustiti da joj se posve približi. Zatim će progovoriti i njezin glas će mu reći sve što treba znati. Napokon je stala. Ponovo je lijepu glavu okrenula prema njemu i on je potrčao, osjećajući da pitanje gori u njemu, no dok je otvarao usta da ga postavi, srna se rasplinula u zraku.

Iako ju je tama sasvim progutala, srnina blistava slika ostala je utisnuta u Harryjeve mrežnice; oči su mu i dalje bile zaslijepljene od njezina svjetla, no nije mu bilo ništa lakše ni kad bi spustio kapke, jer bi onda zasjala još jačim sjajem, sasvim ga dezorijentirajući. Tek ga je sad uhvatio strah; dok je srna bila's njim, osjećao se posve sigurno. "Lumos!" šapnuo je, paleći vršak štapića.

Sa svakim novim treptajem oka, srnin trag na mrežnicama bivao je bljeđi. Stajao je i osluškivao zvukove šume - udaljeno pucketanje grančica, snijeg koji tiho sipi. Prijeti li mu napad? Je li ga namamila u zasjedu? Privida li mu se samo ili netko doista stoji izvan dosega svjetla štapića i motri ga? Podigao je štapić više. Nitko nije potrčao prema njemu, niti je iza ijednog drveta izletio zeleni mlaz svjetlosti. Zašto ga je onda dovela do ovog mjesta?

Nešto je sijevnulo pod svjetlom upaljenog štapića. Okrenuo se na peti, no nije ugledao ništa osim malog, zaleđenog jezerca. Napukla crna površina zasvjetlucala je kad je štapić uperio u nju. Oprezno se približio i pogledao u jezerce. Na ledu se vidio iskrivljen odraz njegove sjene i snopa svjetlosti iz štapića, no u dubinama ispod debelog, magličasto sivog oklopa ljeskalo se još nešto. Veliki srebrni križ... Srce mu je stalo: pao je na koljena pokraj jezerca i nakrivio štapić da bolje osvjetli dno. Tamnocrveni odsjaj... Mač sa svjetlucavim rubinima u balčaku... Na dnu šumskog jezerca ležao je Gryffindorov mač. Zurio je u nj suspregnuta daha. Kako je to moguće? Kako to da leži u šumskom jezercu nadomak njihovu logorištu? Je li Hermionu k ovom mjestu privukla neka nepoznata magija, ili je srna, za koju je bio uvjeren da je nečiji patronus, i inače čuvala to jezerce? A možda je mač tu stavljen tek nakon što su došli, upravo zbog njihova dolaska? No u tom slučaju, gdje je osoba koja ga želi uručiti Harryju? Uperio je štapić u okolno drveće i grmlje, tražeći ljudski obris. I Lodsjai oka, no sve je bilo pusta. Ipak, dio Trarryjeva ushićenja zamijenio je Strah. Opet se usredotočio na mač što je počivao na dnu smrznutog jezera.

Usmjerio je štapić u srebrnasti obris i promrmljao: "Accio mač."

Mač se nije ni pomaknuo, što Harryja nije nimalo začudilo. Da se do njega može tako lako doći, ne bi ni ležao u dubinama zaleđenog jezera, nego na tlu, nadohvat ruke. Hodao je oko zamrznutog kruga, napregnuto razmišljajući na koji je način prošli put došao do mača. Molio je za pomoć, jer je bio u smrtnoj opasnosti.

"Upomoć", promrmljao je. Mač je ostao ležati na dnu jezera, ravnodušan i nepomičan.

Harry se opet ushodao, pitajući se što mu je ono rekao Dumbledo-re kad je prvi put dobio mač? Da ga je samo pravi Gryffindor mogao izvući iz klobuka. A po kojim se odlikama prepoznaju Gryffindori? Mali glas u Harryjevoj glavi odgovori: Plemeniti, odvažni, pouzdani, to klobuk ovaj može razabrat.

Harry se zaustavio i teško uzdahnuo. Njegov se dah rasplinuo na ledenom zraku poput pare. Znao je što mora učiniti. Iskreno govoreći, toga se pribijavao od trenutka kad je ugledao mač pod ledom.

Ponovo je pogledao okolno drveće, no sad je već bio sasvim siguran da nije u opasnosti. Potencijalni napadači imali su bezbroj prilika za akciju dok je hodao kroz šumu i proučavao jezerce. Harry je svoj sljedeći potez odgađao jedino i isključivo zato što mu je bio neopisivo mrzak.

Počeo je skidati brojne slojeve odjeće ozeblim prstima. Kakve ovo veze ima's "plemenitošću", žalostivo se zapitao, osim ako je kriterij plemenitosti zadovoljio time što nije otrčao Hermioni da se ona baci u jezero umjesto njega.

Dok se razodijevao, negdje je buknuła sova, bolno ga podsjetivši na Hedvigu. Već se tresao, zubi su mu glasno cvokotali, no ipak se nastavio svlačiti dok na kraju nije ostao u donjem rublju, bosih nogu utonulih u snijeg. Torbicu sa svojim štapićem, majčinim pismom, krhotinom Siriusova ogledala i starom zvrčkom ostavio je na odjeći. Uperio je Hermionin štapić u led.

"Diffindo."

Pucanje leda odjeknulo je u tišini poput ispaljenog metka. Zamrznuti pokrov se razbio, a komadi tamnog leda zaljuljali se na uzburkanoj vodi. Koliko je Harry mogao procijeniti, jezerce nije bilo duboko, no želi li dohvatiti mač, ipak će morati zaroniti.

Pomno promišljanje predstojećeg zadatka neće ga učiniti ništa lakšim, a ni vodu toplijom, zaključio je i stao na rub jezera, ostavivši Hermionin štapić upaljen na tlu. Nastojeći ne razmišljati o hladnoći i drhtavici koje su ga čekale, skočio je u vodu.

Svaka pora njegova tijela zavrištala je od užasa; kad je utonuo u mrzlu vodu do ramena, zrak u plućima pretvorio se u led. Gušeći se i tresući takvom silinom da se voda prelijevala preko rubova jezerca počeo je opipavati dno obamrlim stopalima da utvrdi gdje je oštrica. Nije želio zaranjati više puta.

Harry je iz sekunde u sekundu odgađao uron, gutajući zrak, drhteći. Naposljetku si je rekao da to jednostavno mora učiniti, prikupio svu hrabrost i zaronio.

Hladnoća je bila jeziva: šibala ga je poput vatrenih plamenova. Dok je kroz tamnu vodu plivao prema dnu, imao je osjećaj da mu se zamrzava čak i mozak. Ispružio je ruke, napipavajući put do mača. Prsti mu se sklopiše oko balčaka. Povukao je mač prema sebi.

U istom trenutku nešto mu se čvrsto omotalo oko vrata. Prvo je pomislio na vodene trave, iako se nije sjećao da ih je primijetio pri zaranjanju. Podigao je slobodnu ruku da ih rasplete i shvatio da ga ne guše trave nego lanac horkruksa, koji mu je polako pritiskao dušnik.

Harry se divlje zakoprcao, pokušavajući se otisnuti na površinu, no uspio se jedino udariti na kamenu kosinu jezerca. Mlatarajući nogama, hvatajući zrak, pokušavao je lanac koji ga je davio otrgnuti od vrata, no smrznuti prsti bili su preslabi da ga olabave. Već mu se iskriło pred očima, utopit će se, ništa mu više ne preostaje, ništa ne može učiniti, ruke koje mu se upravo ovijaju oko prsa zacijelo pripadaju samoj Smrti...

Greajući i kašljući, moker, promrzao do kostiju, potrbuške je pao u snijeg. Negdje u blizini do zraka je pokušavao doći još netko tko je kašljao i glavinjao po proplanku. Sigurno mu je opet u pomoć priskočila Hermiona, kao u napadu zmije... doduše, Hermiona nema tako dubok glas i težak korak...

Harry nije imao snage podići glavu prema svom spasiocu da utvrdi njegov ideptifet. Nekako je uspio drhtavom rukom opipati mjesto na grkljanu gdje mu se medaljon duboko urezao u meso. Samog medaljona više nije bilo: netko mu ga je strgnuo's vrata. Uto je iznad glave začuo zapuhani glas.

"Dobro... jesi... li... ti... poludio?"

Samo je šok zbog prepoznatog glasa Harryju mogao dati snage da ustane. Žestoko drhteći, nesigurno se osovio na noge. Pred njim

je stajao Ron, u potpuno promočenoj odjeći i kose priljubljene uz glavu. U jednoj je ruci držao Gryffindorov mač, a u drugoj horkruks na potrganom lancu.

"I za kog vraga", soptao je Ron, podižući horkruks koji se zaljuljao na skraćenom lancu u parodiji hipnoze, "nisi prije skoka skinuo ovu prokletinju?"

Harry mu nije bio u stanju odgovoriti. Ona srebrna srna bila je ništa, ništa u usporedbi's Ronovim povratkom. Nije mogao vjerovati svojim očima. Drhteći od hladnoće, prišao je hrpi odjeće na rubu jezera i počeo se oblačiti. Dok je preko glave navlačio vestu za vestom, Harry je zurio u Rona, nakon svake navučene veste iščekujući njegov nestanak, ali morao je biti stvaran: upravo je zaronio u jezero i spasio Harryju život.

"To si bio't-ti?" napokon je izustio, cvokoćući zubima. Glas mu je još bio slab zbog maloprijašnjeg davljenja.

"Pa, da", odvrati Ron, djelujući zbunjeno.

"T-ti si poslao onu srnu?"

"Molim? Ne, naravno da nisam! Mislio sam da si to ti!"

"Moj patronus je jelen."

"Joj da. I mislio sam da ovaj izgleda drugačije. Falili su mu rogovi."

Objesivši Hagridovu torbicu oko vrata, Harry je navukao zadnju vestu, sagnuo se da podigne Hermionin štapić i pogledao Rona. "Kako to da si tu?"

Ron se očito nadao da će tu temu načeti kasnije ili, još bolje, nikad.

"Pa... znaš već... vratio sam se. Ako..." Nakašljao se. "Znaš. Ako me želiš primiti."

U stanci koja je uslijedila činjenica Ronova napuštanja podigla se između njih poput zida. Ali sad je ipak bio tu. Vratio se. Upravo je Harryju spasio život.

Ron je spustio pogled. Na trenutak je izgledao začuđen onime što je držao u rukama.

'Gle, izvukao sam ga', prokomentirao je, prilično nepotrebno, podižući mač da ga pokaže Harryju. "Zato si skočio, zar ne?"

"Aha", reče Harry. "Ali ne razumijem. Kako si došao ovamo? Kako si nas našao?"

"Duga je to priča", reče Ron. "Satima sam vas tražio, ovo je stvarno šumetina i pol, zar ne? Već sam se pomirio's tim da ću morati odspavati pod nekim drvetom i pričekati jutro, kad sam vidio da dolazi ta srna i da je ti slijediš."

"Nisi više nikoga vidio?"

"Ne", reče Ron. "Ja..."

Kolebao se, pogledavajući dva stabla nekoliko metara dalje.

"Učinilo mi se da sam tamo nešto primijetio, ali u to sam vrijeme već trčao prema jezercu, jer ti nikako nisi izlazio van, pa se nisam htio zaustavljati da... hej!"

Harry je već pohitao na mjesto koje je Ron pokazao. Dva hrasta rasla su jedan do drugoga; među deblima je na visini očiju bio razmak od samo nekoliko centimetara, idealan za promatranje iz potaje. No na tlu oko korijenja nije bilo snijega pa Harry nigdje nije mogao pronaći tragove stopa. Vratio se Ronu, koji je još držao mač i horkruks.

"Jesi li što našao?" upita Ron. "Ne", reče Harry.

"Kako se onda mač našao u tom jezeru?" "Sigurno ga je stavila ista osoba koja je poslala patronus." Obojica pogledaše lijepi srebrni mač. Balčak urešen rubinima presijavao se pri svjetlosti Hermionina štapića.

"Misliš da je to onaj pravi?" upita Ron.

"To bar nije teško provjeriti, zar ne?" odgovori Harry.

Horkruks se i dalje njehao u Ronovoj ruci, a medaljon se blago trzao. Harry je znao da je stvar koja živi u njemu opet uznemirena. Zato je i pokušala ubiti Harryja: da ne dođe do mača čiju je prisutnost osjetila. Nisu imali što raspravljati; kucnuo je čas da zauvijek unište medaljon. Harry se osvrnuo, podigavši Hermionin štapić visoko u zrak. Ugledao je idealno mjesto: plosnati kamen u sjeni jedne platane.

"Ajmo tamo", rekao je i odmah krenuo. Obrisao je snijeg's površine kamena i ispružio ruku, tražeći horkruks. No kad mu je Ron ponudio i mač, odmahnuo je glavom.

"Ne, to ćeš učiniti ti."

"Ja?" šokirano odvrati Ron. "Zašto?"

"Zato što si ti izvukao mač iz jezera. Mislim da to znači da trenutno pripada tebi."

Nije to rekao zbog velikodušnosti ili ljubaznosti. Kao što je prije znao da je srna dobroćudna, tako je sad znao da mačem mora zamahnuti Ron. Ako ništa drugo, Dumbledore je Harryja naučio ponešto o određenim vrstama magije, i nemjerljivoj moći nekih djela.

"Ja ću otvoriti medaljon", reče Harry, "a ti ga prohodi. Odmah, u redu? Jer to što se nalazi unutra pružat će nam otpor. Onaj djelić Riddlea u dnevniku pokušao me je ubiti."

"Kako ćeš ga otvoriti?" upita Ron. Izgledao je užasnuto.

"Zamoliti ću ga da se otvori na parselskom", objasni Harry. Odgovor mu je tako spremno došao na usne kao da ga je u dubini duše oduvijek znao. Možda mu je u tome pomogao i nedavni susret's Nagini. Pogledao je

zmijoliko slovo S, optočeno svjetlucavim zelenim kamenčićima: nije ga bilo teško zamisliti kao minijaturnu zmiju, svijenu na hladnom kamenu.

"Ne!" reče Ron. "Ne otvaraj ga! Ozbiljno ti kažem!"

"Zašto ne?" upita Harry. "Daj da se već jednom riješimo tog vruga, već mjesecima..."

"Ne mogu, Harry, ozbiljno... ti ga prohodi..."

"Ali zašto?"

"Jer ta stvar loše djeluje na mene!" reče Ron, uzmičući pred medaljonom na kamenu. "Ne mogu se's njim nositi! Harry, ne pokušavam se opravdati za svoje ponašanje, ali on na mene ima pogubniji utjecaj nego na tebe i Hermionu, zbog njega sam pomišljao na stvari... na stvari na koje sam i inače pomišljao, ali on ih je sve pogoršao, ne mogu ti to objasniti, a kad bih ga skinuo, misli bi mi se razbistrile, no čim bih tu prokletu stvar opet stavio oko vrata... Harry, ne mogu!"

Udaljio se, vukući mač u spuštenuj ruci, vrteći glavom.

"Možeš," uvjeravao ga je Harry, "možeš! Upravo si izvadio mač rž vode, siguran sam da ga ti moraš potrijebiti. Molim te. Rone, samo ga prohodi."

Zvuk vlastitog imena kao da je dao hrabrost Ronu. Progutao je knedlu i potom se vratio do kamena, izdišući kroz dugi nos.

"Ti mi reci kad", protisnuo je.

"Kad nabrojim do tri", reče Harry, ponovo se zagledavši u medaljon. Suzio je oči i usredotočio se na slovo S, zamišljajući zmiju. Sadržaj medaljona klepetao je kao zarobljeni žohar. Da Harryja još nije pekla svježa porezotina na vratu, možda bi čak osjetio sažaljenje.

"Jedan... dva... tri... otvori se."

Posljednje riječi zazvučale su kao ljutiti siktaj. Začu se tih škljocaj i zlatna vrata medaljona širom se otvoriše. Iza dva staklena prozorčica medaljona treptala su dva živa oka, tamna i lijepa poput očiju Toma Riddlea prije nego što ih je pretvorio u grimizne proreze okomitih zjenica.

"Prohodi ga", reče Harry, pritiskujući medaljon na kamen.

Ron podigne mač drhtavim rukama: Vršak se zaustavio iznad uspaničenih, zakolutalih očiju. Harry je čvrsto držao medaljon, spremajući se za udarac, već zamišljajući kako iz praznih prozorčica lipti krv.

Iz horkruksa sikne glas. "Pogledao sam ti u srce i zato znam da pripada meni."

"Ne slušaj ga!" oštro će Harry. "Prohodi ga!"

"Vidio sam tvoje snove, Ronalde Weasley, i tvoje strahove. Sve su tvoje želje ostvarive, ali i strepnje bi ti se mogle obistinili..."

"Prohodi ga!" zaurla Harry. Glas mu je odjeknuo u okolnom drveću, vršak mača je zadrhtao, a Ron je netremice zurio u Riddleove oči.

"Majka te uvijek voljela manje od ostale djece, jer je čeznula za kćerkom... a sad te manje voli i tvoja djevojka, draži joj je tvoj prijatelj- uvijek si na drugom mjestu, vječno u tuđoj sjeni..."

"Rone, smjesta ga prohodi!" vikao je Harry. Osjećao je da mu medaljon podrhtava pod prstima i bojao se onoga što dolazi. Ron je mač podigao još više, a kad je to učinio, Riddleove oči zasvijetlile su crvenom bojom.

Iz dva prozorčica medaljona, iz očiju u njima, poput dva groteskna balona iznikle su Harryjeva i Hermionina glava, obje izobličene.

Ron je preneraženo uzviknuo i ustuknuo. Iz medaljona su izlazile dvije prilike, prvo prsima, pa strukom, i nogama, stojeći u medaljonu rame uz rame, kao stabla sa zajedničkim korijenom, njišući se iznad Rona i pravog Harryja, koji je povukao ruku's odjednom usijanog medaljona.

"Rone!" viknuo je, no Riddle-Harry već se Voldemortovim glasom obraćao Ronu, koji mu je opčinjeno zurio u lice.

"Zašto si se vratio? Bilo nam je bolje bez tebe, bili smo sretniji bez tebe, odahnuli smo kad si otišao... Smijali smo se tvojoj gluposti, kukavičluku, drskosti..."

"Drskosti!" ponovila je Riddle-Hermiona, ljepša i strasnija od prave Hermione: kreštavo se smijući, zanjihala se pred Ronom, koji ju je gledao užasnuto, no istovremeno i opčarano. Mačje beskorisno visio u njegovoj spuštenuj ruci. "Tko bi tebe pogledao, tko bi te htio pogledati pokraj Harryja Pottera? Sto si ti ikad postigao u usporedbi's Izabranim? Sto si ti u usporedbi s Dječakom koji je preživio!"

"Rone, probodi ga, PROBODI GA!" vikao je Harry, ali Ron se nije micao. Oči su mu bile raširene, zrcaleći Riddle-Harryja i Riddle-Hermionu, kojima su se kose kovitlale kao plamenovi, oči sijevale crvenom bojom, glasovi se povisili u pakosnom duetu.

"Tvoja mama priznaje", podsmjehnuo se Riddle-Harry, dok se Riddle-Hermiona cerila, "da bi joj bilo draže da sam joj ja sin, da bi nas rado zamijenila..."

"Kome bi on bio draži, koja bi te žena izabrala, ti si ništa, ništa, ništa u usporedbi's njim", zapjevušila je Riddle-Hermiona i istegnula se kao zmija, obavijajući se oko Riddle-Harryja, privlačeći ga u čvrst zagrljaj. Usne im se spojiše u poljubac.

Na tlu pred njima, Ronovo se lice iskrivilo od boli. Visoko je podigao mač, dok su mu se ruke tresle.

"Sad, Rone!" viknuo je Harry.

Kad ga je Ron pogledao, Harryju se učinilo da u njegovim očima vidi crveni sjaj.

"Rone...?"

Mač je sijevnuo i ustremio se nadalje: Harry se bacio u stranu. Začuo se zveket metala te dug, razvučen vrisak. Harry se okrenuo, posrćući na snijegu, podigavši štapić da se obrani: no više nije bilo potrebe za borbom.

Čudovišne verzije njega i Hermione nestale su: sad je tamo stajao samo Ron,'s mačem u klonuloj ruci, zagledan u smrskane ostatke medaljona na plosnatom kamenu.

Harry mu je polako prišao, ne znajući što da kaže ili učini. Ron je teško disao. U očima mu više nije bilo crvenila. Poprimile su svoju normalnu plavu boju i ispunile se suzama.

Pretvarajući se da ništa nije primijetio, Harry se sagnuo i podigao slomljeni horkruks. Ron je probo staklo u oba prozorčića: Riddleove su oči iščezle, a umrljana svilena podstava medaljona lagano se pušila. Stvar koja je živjela u horkruksu nestala je; mučenje Rona bilo joj je posljednji trzaj.

Mač je sa zveketom ispao iz Ronove otvorene šake, a on se spustio na koljena, sakrivši glavu rukama. Tresao se, ali ne, shvatio je Harry, od hladnoće. Harry je razbijeni medaljon ugurao u džep, kleknuo pokraj Rona i oprezno mu položio ruku na rame. Ron se nije izmaknuo, što je shvatio kao dobar znak.

"Kad si otišao," tiho je počeo, sretan što ne vidi Ronovo lice, "plakala je tjedan dana. Vjerojatno i dulje, ali pazila je da je ne primijetim. Mnogih večeri ne bismo progovorili ni riječi. Nakon tvog odlaska..."

Nije mogao dovršiti rečenicu; tek sad kad je Ron opet bio's njim, u potpunosti je shvatio koliko ih je koštala Ronova odsutnost.

"Ona mi je kao sestra", nastavio je. "Volim je kao sestru i vjerujem da ona mene voli kao brata. Među nama je uvijek bilo tako. Mislio sam da to znaš."

Ron mu nije odgovorio: samo je okrenuo lice od Harryja i glasno obrisao nos rukavom. Harry je ustao i otišao nekoliko metara dalje, do mjesta gdje je ležao ogromni Ronov ruksak, odbačen kad je Ron potrčao prema jezeru da Harryja spasi od utapanja. Naprtio ga je na leđa i vratio se Ronu, koji se podigao na noge kad se Harry približio. Oči su mu bile zakrvavljene, ali inače je bio pribran.

"Žao mi je", rekao je promuklim glasom. "Žao mi je što sam otišao. Znam da sam bio... da sam bio..."

Ogledao se po mraku, kao da se nada da će mu odnekuda u naručje doletjeti dostatno pogrdna riječ.

"Večeras si se stvarno iskupio za to", istakne Harry. "Izvukao si mač. Dokrajčio si horkruks. Spasio si mi život."

"To zvuči kao da sam veća faca nego što jesam", promumlja Ron.

"Svi uvijek zvuče kao da su veće face nego što zbilja jesu", reče Harry. "To ti već godinama pokušavam objasniti."

Krenuli su si ususret u isti mah i zagrlili se. Harry je čvrsto stezao promočena leđa Ronove jakne.

"A sad", reče Harry kad su se razdvojili, "samo još moramo pronaći šator."

No to nije bilo teško. Dok je slijedio srnu kroz šumu, činilo mu se da prelazi dug put, no povratak's Ronom protekao je iznenađujuće brzo. Harry je jedva čekao da probudi Hermionu, pa je u šator ušao u vrlo poletnom raspoloženju. Ron je, za razliku od njega, ipak malo vukao korak.

Nakon smrzavanja u jezercu i šumi, šator je bio blaženo topao. U zdjeli na podu još su treperila svjetla plavija od divljeg zumbula. Hermiona je čvrsto spavala, sklupčana pod pokrivačima, prenuvši se tek nakon što je Harry nekoliko puta izgovorio njezino ime.

"Hermiona!"

Promeškolljila se i brzo sjela, odmičući kosu's lica.

"Što se dogodilo? Harry? Jesi li dobro?"

"Dobro sam, sve je dobro. Više nego dobro. Super sam. Netko nam je došao."

"Kako to misliš? Tko...?"

Pogled joj je pao na Rona, koji je stajao's mačem u rukama, natapajući izlizani sag pod nogama vodom iz svoje promočene odjeće. Harry se povukao u sjenu, spustio Ronov ruksak na pod i pokušao se stopiti sa šatorskim krilom.

Hermiona je sišla's ležaja i kao mjesecarka krenula prema Ronu, ne skrećući pogled's njegova blijedog lica. Zaustavila se pred njim, blago razdvojenih usnica i raširenih očiju. Ron joj je uputio slabašan, optimističan osmijeh i napola podigao ruke.

U sljedećem trenutku, Hermiona je na njega sasula kišu udaraca.

"Joj... au... pusti me! Ma koji...! Hermiona... AU!"

"Ronalde Weasley... ti... si... jedna... besramna... mrcina!"

Svaku je riječ popratila novim udarcem; Ron je uzmicao, zaklanjajući glavu rukama, a Hermiona je i dalje navaljivala.

"Dopузao si... natrag... nakon... tjedana... i... tjedana... rna gdje mije štapić?"

Izgledala je spremna oteti ga Harryju silom. On je reagirao instinktivno.

"Protego!"

Između Rona i Hermione buknuo je nevidljiv štit; ona je od siline čarolije poleđice pala na pod, no nije se dala smesti nego je, ispuhnuvši kosu iz usta, odmah opet skočila na noge.

"Hermiona!" reče Harry. "Smiri se..."

"Neću se smiriti!" vrisnula je. Nikad je prije nije vidio tako izbezumljenu; izgledala je poremećeno. "Vrati mi moj štapić! Vrati mi moj štapić!"

"Hermiona, daj, molim te..."

"Harry Potter, ne govori mi što da radim!" zakriješti ona. "Da se nisi usudio! Vrati mi štapić! A Ti!"

Uperila je optužujući prst u Rona; djelovala je kao da baca kletvu i Harry uopće nije krivio Rona što je uzmaknuo za još nekoliko koraka.

"Trčala sam za tobom! Zvala sam te! Molila sam te da se vratiš!"

"Znam", reče Ron. "Hermiona, žao mi je, stvarno..."

"Ma nemoj, žao ti je!"

Nasmijala se, kreštavim, suludim smijehom; Ron je pogledom zatražio Harryjevu pomoć, no Harry mu je samo grimasom pokazao da je on tu posve nemoćan.

"Vratiš se nakon tolikih tjedana - tolikih tjedana - i misliš da ćeš sve popraviti jednim 'žao mije'?"

"Pa što drugo mogu reći!" vikne Ron. Harryju je laknulo što joj napokon pruža otpor.

"Joj, ne znam!" zaurla Hermiona, krajnje sarkastično. "Napni malo mozak. Rone, ako ti to nije prevelik napor..."

"Hermiona," umiješa se Harry, koji je ovo posljednje smatrao zaista niskim udarcem, "upravo mije spasio..."

"Ne zanima me!" vrisne ona. "Ne zanima me stoje radio! Tjedni i tjedni, mogli smo i umrijeti što se njega ticalo..."

"Znao sam da niste mrtvi!" zaurlao je Ron, prvi put je nadglasavši, orilazeći joj onoliko blizu koliko mu je to dopuštala čarolija štita. "Harryja stalno razvlače po Proroku i radiju, posvuda tragaju za vama, kruže svakakve glasine i sulude priče, saznao bih da ste poginuli, ne znate kako mi je bilo..."

"Kako je tebi bilo?"

Hermionin glas prodornošću se bližio frekvencijama koje inače razaznaju jedino šišmiši, no istovremeno ju je zahvatilo takvo ogorčenje da je privremeno ostala bez teksta, što je Ron iskoristio da ispriča svoju stranu priče.

"Htio sam se vratiti čim sam se dezaparatirao, ali upao sam ravno u bandu hvatača, Hermiona, nisam mogao nikamo!"

"Bandu čega?" upita Harry. Hermiona se bacila na stolac i tako čvrsto prekrizila ruke i noge da se činilo kako će joj za raspletanje trebati nekoliko godina.

"Hvatači", reče Ron. "Sve vrvi od njih... to su bande koje zarađuju zlato hvatanjem čarobnjaka bezjačkog porijekla i izroda. Ministarstvo daje nagradu za svaku uhvaćenu osobu. Bio sam sam i izgledao kao da sam školske dobi; oduševili su se, mislili su da sam bezjačkog porijekla i u bijegu. Morao sam se jako brzo snaći da me ne odvedu u Ministarstvo."

"Što si im rekao?"

"Rekao sam im da se zovem Stan Shunpike. On mi je prvi pao na pamet."

"I povjerovali su ti?"

"Nisu baš bili neka pamet. Jedan je definitivno bio polutrol, bazdio je do neba..."

Ron je iskosa pogledao Hermionu, očito u nadi da bi je taj tračak humora mogao malo smekšati, ali lice iznad čvrsto prekrivenih ruku i nogu bilo je kao isklesano iz kamena.

"U svakom slučaju, posvađali su se oko toga jesam li ili nisam Stan. Da budem iskren, cijela je scena bila malo otužna, ali ipak su bila petorica na mene jednoga, i još su mi k tome uzeli štapić. Onda su se dvojica potukla, a dok su ih drugi gledali, ja sam uspio onoga koji me držao udariti u trbuh, oteo sam mu štapić, razoružao tipa koji je imao moj štapić i dezaparatirao se. Ne baš sasvim uspješno. Opet sam se raspolio" -

Ron je podigao ruku da im pokaže kako mu

nedostaju dva nokta, a Hermiona je odgovorila hladnim podizanjem obrva - "i našao se kilometrima daleko od vas. Kad sam se vratio na onu riječnu obalu na kojoj smo logorovali... vi ste već bili otišli."

"Bože, kakva napeta priča", zamijeti Hermiona oholim tonom kojim se obično služila kad je bila žedna krvi. "Sigurno si bio izvan sebe od straha. U međuvremenu smo mi otišli u Godricov Dol i čekaj da razmislim, Harry, što se ono tamo dogodilo? Ah da, pojavila se zmija Znaš-već-koga, zamalo nas oboje ubila, a onda je došao i Znaš-već-tko osobno i za dlaku nas promašio."

"Molim?" zaprepašteni Ron pogledavao je malo Harryja, malo nju, ali Hermiona se pretvarala da ga ne čuje.

"Zamisli da ostaneš bez nokata, Harry! Mislim, što su naše patnje naspram takvog gubitka?"

"Hermiona," tiho reče Harry, "Ron mi je upravo spasio život."

Činilo se da ga ne čuje.

"Ali nešto me ipak zanima", reče ona, piljeći u neku točku tridesetak centimetara iznad Ronove glave. "Kako si nas točno noćas pronašao? To je važno. Kad to utvrdimo, znat ćemo kako ubuduće spriječiti posjete ljudi koje ne želimo vidjeti."

Ron ju je prostrijelio pogledom i zatim iz džepa traperica izvukao mali srebrni predmet.

"Ovime."

Htjela-ne htjela, morala je pogledati Rona da vidi što im pokazuje.

"Deluminatorom?" upita, od iznenađenja zaboravljajući svoju masku ledenog bijesa.

"Ipak ne služi samo za paljenje i gašenje svjetla", reče Ron. "Ne znam kako funkcionira i zašto je ovaj put upalilo, a nikad prije nije, jer sam se želio vratiti otkako sam otišao. Ali rano ujutro na Božić slušao sam radio i čuo... čuo sam tebe."

Gledao je u Hermionu.

"Čuo si me na radiju?" upita ona u nevjerici.

"Ne, čuo sam te u džepu. Tvoj je glas", podigao je opet deluminator, "dopirao iz ovoga."

"A što sam točno rekla?" upita Hermiona, tonom koji je balansirao između sumnjičavosti i znatiželje.

"Moje ime. 'Ron.' I rekla si... nešto o nekom štapiću..."

Hermionu je oblilo plameno crvenilo. Harry se sjetio. Tada su prvi put od njegova odlaska naglas izgovorili Ronovo ime; Hermiona ga je spomenula kad je govorila o popravljanju Harryjeva štapića.

"Izvadio sam ga iz džepa," nastavio je Ron, gledajući deluminator, "i iako nije izgledao ništa drugačije nego prije, bio sam siguran da sam vas čuo. Upalio sam ga. Svjetlo u mojoj sobi se ugasio, ali točno ispred prozora pojavilo se novo svjetlo."

Ron je podigao praznu ruku i pokazao pred sebe, očiju uprtih u nešto što ni Harry ni Hermiona nisu vidjeli.

"Imalo je oblik kugle i nekako je pulsiralo, bilo je plavičaste boje, kao ono svjetlo koje se pojavi oko putoključa, znate?"

"Aha", automatski rekoše Harry i Hermiona.

"Znao sam daje to to", reče Ron. "Uzeo sam svoje stvari i spakirao ih, stavio ruksak na leđa i otišao u vrt."

"Tamo me čekala ta mala kugla svjetlosti, a kad sam izašao, odlebdjela je, pa sam je slijedio iza šupe i onda... pa, onda je ušla u mene."

"Molim?" reče Harry, uvjeren da ga nije dobro čuo.

"Nekako je dolebdjela do mene," objasni Ron, dočaravajući njezino kretanje slobodnim kažiprstom, "ravno do mojih prsa, i onda... samo je prošla kroz kožu. Tu se smjestila," dotaknuo je točku blizu srca, "osjećao sam je, bila je vruća. A čim se smjestila u meni, znao sam što moram učiniti, znao sam da će me odvesti tamo gdje trebam biti. Onda sam se aparatirao i našao se na nekakvom obronku. Sve je bilo u snijegu..."

"Bili smo tamo", reče Harry. "Proveli smo tamo dvije noći, a druge noći mi se stalno činilo da čujem kako netko hoda po mraku i doziva me!"

"E da, to sam bio ja", reče Ron. "Zaštitne čarolije vam stvarno funkcioniraju, nisam vas ni vidio ni čuo. Ali bio sam siguran da ste u blizini, pa sam na kraju izvadio vreću za spavanje i čekao da se jedno od vas pojavi. Mislio sam da ćete se pokazati kad budete pakirali šator."

"Zapravo ne", reče Hermiona. "Aparatirali smo se ispod Plašta nevidljivosti zbog veće sigurnosti. I otišli smo jako rano jer smo, kao što je rekao Harry, čuli da netko baulja uokolo."

"Pa, ja sam na tom brdu ostao cijeli dan", reče Ron, "u nadi da ćete se pojaviti. Ali kad se počelo smračivati, znao sam da sam vas propustio, pa sam opet pritisnuo deluminator. Ponovo se pojavilo plavo svjetlo i ušlo u mene, aparatirao sam se i došao ovamo. A kako ste mi oboje i dalje bili nevidljivi, jednostavno sam se nadao da će se jedno od vas na kraju pojaviti - što je Harry i učinio. Mislim, jasno, prvo sam ugledao srnu."

"Što si ugledao?" oštro upita Hermiona.

Objasnili su joj što se dogodilo, a dok su raspredali priču o srebrnoj srni i maču u jezeru, Hermiona je namršteno gledala čas jednoga, čas drugoga, tako se usredotočivši da je zaboravila ostati sjediti prekrivenih ruku i nogu.

"To je sigurno bio patronus!" reče ona. "Zar niste vidjeli tko ga je dočarao? Niste nikoga vidjeli? I srna vas je dovela do mača? Ne mogu vjerovati! Sto se onda dogodilo?"

Ron je objasnio da je gledao kako Harry skače u jezerce i čekao da izađe: da je zatim shvatio da nešto nije u redu, zaronio i spasio Harryja te se potom vratio po mač. Kad je došao do dijela's otvaranjem medaljona, posustao je, pa se umiješao Harry.

"... i onda ga je Ron probo mačem."

"I... nestao je? Tek tako?" šapne ona.

"Pa... prvo se malo derao", reče Harry, pogledavši Rona ispod oka. "Vidi."

Dobacio joj je medaljon u krilo. Oprezno gaje podigla i proučila probodene prozorčice.

Procijenivši da situacija više nije opasna, Harry je zamahom Hermionina štapića uklonio čaroliju štita i obratio se Ronu.

"Jesi li maloprije spomenuo da si hvatačima pobjegao sa štapićem viška?"

"Molim?" upita Ron, zagledan u Hermionu, koja je pak proučavala medaljon. "O... o, da."

Otkopčao je džep na ruksaku i izvukao kratki, tamni štapić. "Evo. Mislio sam da bi bilo zgodno imati rezervu."

"Bio si u pravu", reče Harry, pružajući ruku. "Moj je slomljen."

"Zezaš se?" reče Ron, no u tom trenutku Hermiona je ustala, a on se opet uozbiljio.

Hermiona je uništeni horkruks spremila u večernju torbicu, te se potom bez riječi popela na svoj krevet i legla.

Ron je Harryju dodao novi štapić.

"Mislim da si se zasad dosta jeftino izvukao", promrmlja Harry.

"Da", reče Ron. "Moglo je biti i gore. Sjećaš se kad je nahuškala one ptice na mene?"

"Još nisu isključene", Hermionin prigušeni glas dopro je ispod pokrivača. Ipak, dok je Ron iz ruksaka izvlačio svoju smeđu pidžamu, Harry je na njegovu licu ugledao nagovještaj osmijeha.

GLAVA DVADESETA

Kenophilus Lovegood

Harry se nije zavaravao da će Hermionin bijes nestati preko noći, zbog čega ga nije nimalo začudilo što je sljedećeg jutra komunicirala prvenstveno putem otrovnih pogleda i znakovitih tišina. Ron je na taj izazov odgovorio neprirodno ozbiljnim držanjem u njezinu društvu, očito zato da pokaže dubinu svog kajanja. Harry

se pak kad su na okupu bili sve troje osjećao kao jedina osoba na slabo posjećenom pogrebu koja je na ispraćaj došla iz kurtoazije a ne zbog istinske ožalošćenosti. No u rijetkim trenucima kad bi se našao nasamo's Harryjem (dok su, primjerice, išli po vodu ili tražili gljive po šikari), Ron je bio upravo besramno prpošan.

"Netko nam je pomogao", stalno je ponavljao. "Netko je poslao onu srnu. Netko je na našoj strani. Jedan horkruks manje, prijatelju!"

Ohrabreni uništenjem medaljona, s velikim su žarom raspravljali o mogućim lokacijama ostalih horkrukusa, a unatoč tome što su istu raspravu vodili već bezbroj puta, Harry je bio pun optimizma, uvjeren da će za prvim uspjehom ubrzo uslijediti i drugi. Veselje mu nije moglo pokvariti čak ni Hermionino durenje. Nenadano popravljajući njihove situacije, pojava zagonetne srne, nalaženje Gryffindorova mača te, iznad svega, Ronov povratak, Harryja su tako usrećili da je teškom mukom zadržavao ozbiljan izraz lica.

Kasnije istog poslijepodneva Ron i on ponovo su pobjegli iz društva smrknute Hermione, pod izlikom da idu u potragu za nepostojećim borovnicama na ogoljenim živicama u blizini, a zapravo nastavljajući ranije započetu razmjenu novosti. Harry je napokon uspio Ronu ispričati sve detalje svojih i Hermioninih lutanja, uključujući iscrpan prikaz događaja u Godricovu Dolu; sad je došao red na Rona da Harryja izvijesti o svim zbivanjima u čarobnjačkom svijetu o kojima JL doznao u tih nekoliko tjedana odsutnosti.

"... a kako ste saznali za Tabu?" upitao je Harryja nakon što mu je opisao na koje sve načine očajni čarobnjaci bezjačkog porijekla nastoje izmaknuti Ministarstvu.

"Za što?"

"Ti i Hermiona prestali ste izgovarati ime Znaš-već-koga!" "Aha, to. Ma to je samo loša navika", reče Harry. "Nije mi nikakav problem zvati ga V..."

"NE!" zagrmio je Ron. Harry se srušio na živicu, a Hermiona (koja je sjedila na ulazu u šator ne dižući nos's knjige) uputila im je mračan pogled. "Oprosti," reče Ron, izvlačeći Harryja iz trnovitog granja, "ali urekli su mu ime, Harry, tako hvataju ljude! Kad god se izgovori njegovo ime, zaštitne čarolije pucaju, dolazi do svojevrsnih magičnih smetnji - zato su nas skoro ulovili u Tottenham Court Roadu!"

"Samo zato što smo mu izrekli ime?"

i "Upravo tako! Moram im priznati da je to bio pametan potez. Njegovo ime su izgovarali samo oni ljudi koji su mu se stvarno žestoko suprotstavljali, kao Dumbledore. A sad kad su mu ime pretvorili u Tabu, mogu ući u trag svakome tko ga izgovori - i eto ti instant-metode za pronalaženje članova Reda! Malo je falilo da uhvate Kingsleyja..."

"Ozbiljno?"

"Aha, Bili mi je ispričao da ga je zaskočila gomila smrtonoša, ali uspio se obraniti. Sad je u bijegu, kao i mi." Ron zamišljeno počeo bradu vrškom štapića. "Možda nam je onu srnu poslao Kingsley?"

"Njegov patronus je ris, vidjeli smo ga na svadbi, sjećaš se?"

"Joj da..."

Spuštali su se duž živice, udaljavajući se od šatora i Hermione.

"Harry... a što ako je to bio Dumbledore?"

"Ako je što bio Dumbledore?"

Ron je izgledao kao da mu je pomalo neugodno, no ipak je prigušenim glasom objasnio: "Dumbledore... ona srna? Mislim," nastavio je, pogledavajući Harryja ispod oka, "on je posljednja osoba koja je imala pravi mač, zar ne?"

Harry nije ismijao Rona, jer je i predobro razumio čežnju u tom pitanju. Pomisao da im se Dumbledore nekako uspio vratiti i da pazi na njih pružala je neopisivu utjehu. Ipak je odmahnuo glavom.

"Dumbledore je mrtav", reče on. "Vidio sam kako umire, vidio sam mu truplo. Definitivno ga više nema.

Osim toga, njegov patronus je bio feniks, ne srna."

"Ali patronusi se mogu i promijeniti, zar ne?" podsjeti ga Ron. "Tonksin se promijenio."

"Da, ali ako je Dumbledore živ, zašto nam se nije pokazao? Zašto nam jednostavno nije osobno uručio mač?"

"Pojma nemam", reče Ron. "Iz istog razloga iz kojeg ti ga nije dao dok je bio živ? Iz istog razloga zbog kojeg je tebi ostavio staru zvrčku, a Hermioni knjigu priča za djecu?"

"A to je?" upita Harry, okrećući se da Rona pogleda u lice, željan odgovora.

"Ne znam", odvrati Ron. "U trenucima bijesa mislio sam da nas je samo zafrkavao... ili da ti je naprosto htio sve otežati. Više ne mislim tako. Znao je što radi kad mi je dao deluminator, zar ne? On je... pa," Ronove uši jako su pocrvenjele, a on se posvetio zurenju u busen trave podno nogu, gurkajući ga vrškom stopala, "sigurno je znao da ću te napustiti."

"Ne", ispravi ga Harry. "Sigurno je znao da ćeš se uvijek htjeti vratiti."

Ron je izgledao zahvalno, ali i posramljeno. Djelomice zato da promijeni temu, Harry upita: "Kad smo već kod Dumbledorea, jesi li čuo što je Skeeterica napisala o njemu?"

"O, da," reče Ron smjesta, "o tome se dosta govori. Naravno, da je situacija drugačija, vijest da je Dumbledore bio dobar's Grindel-waldom bila bi senzacija, ali sad je to samo dobar vic za ljude koji nisu voljeli Dumbledorea i pljuska svima koji su mislili da je čist ko sunce. Ali zapravo ne razumijem zašto se iz toga pravi tolika frka. Bio je jako mlad kad su..."

"Bio je naš vršnjak", odbrusi mu Harry kao ranije Hermioni. Ron je nakon pogleda u njegovo lice odustao od daljnje rasprave.

Nasred mrazom pokrivena mreža u trnju sjedio je veliki pauk. Harry ga je naciljao štapićem koji mu je Ron dao prethodne večeri.

Hermiona je, kad ga se udostojila pregledati, procijenila da je napravljen od trnjine.

"Engorgio."

Pauk se stresao i poskočio u mreži. Harry je pokušao opet. Ovaj put pauk je malo narastao.

"Prestani", oštro će Ron. "Najdublje se ispričavam što sam rekao da je Dumbledore nekoć bio mlad, u redu?"

Harry je smetnuo's uma da Ron mrzi paukove.

"Oprosti - Reducio."

Pauk se nije smanjio. Harry pogleda štapić od trnjine. Sve sitne čarolije koje je tog dana bacao bile su slabije od istih čarolija izvedenih njegovim štapićem od feniksova pera. Novi, neugodno nepoznati štapić nikako mu nije sjedao - osjećao se kao da mu je netko na ruku nataknuo tuđu šaku.

"Samo moraš vježbati, to je sve", rekla je Hermiona, koja im je nečujno prišla i sad zabrinuto promatrala kako Harry pokušava povećati i smanjiti pauka. "Ključ je u samopouzdanju, Harry."

Znao je zašto joj je važno da sve bude u redu: još se osjećala krivom što je slomila njegov štapić. Pregrizao je jezik da joj ne odbrusi prvo što mu je palo na pamet, to jest, da u tom slučaju može slobodno uzeti štapić od trnjine a on će zadržati njezin. No kako nije htio započinjati nove svađe sad kad su napokon svi bili na okupu, složio se's njezinim prijedlogom. Ona je u međuvremenu primijetila da joj se Ron nesigurno osmjehuje i smjesta odmarširala natrag do šatora, ponovo nestajući iza knjige.

U sumrak su se sve troje vratili u šator, a Harry je preuzeo prvu stražu. Sjedeći na ulazu, pokušavao je podići u zrak kamenčiće pokraj svojih nogu uz pomoć štapića od trnjine, no čarolije su mu još bile nespretnije i slabije nego inače. Hermiona je ležala na krevetu i čitala, dok je Ron nakon bezbrojnih nervoznih pogleda u njezinu smjeru, iz ruksaka izvadio mali radio u drvenom kućištu i počeo petljati oko kotačića za biranje stanica.

"Ima jedna emisija", tiho je objasnio Harryju, "koja zbilja govori istinu. Svi su ostali na strani Znaš-već-koga i slijede politiku Ministarstva, ali ova... čekaj samo da je čuješ, genijalna je. Jedini je problem što ne mogu emitirati svake večeri, stalno mijenjaju lokacije

zbog racija i za pravu frekvenciju moraš imati lozinku... a ja sam propustio prošlu emisiju..."

Počeo je kuckati štapićem po radiju, mumljajući nepovezane riječi ispod glasa. Često je kriomice pogledavao Hermionu, očito strahujući od nove provale bijesa, no po njezinu bi se ponašanju reklo da je Ron nevidljiv. Sljedećih deset minuta Ron je kuckao i gundao, Hermiona je listala knjigu, a Harry je i dalje vježbao čaranje štapićem od trnjine.

Hermiona je naposljetku sišla's ležaja. Ron je smjesta prestao kuckati.

"Ako ti smeta, neću više!" rekao joj je nervozno.

Hermiona ga nije udostojila odgovorom, nego je prišla Harryju.

"Moramo razgovarati", rekla je.

Pogledao je knjigu u njezinim rukama: Život i laži Albusa Dumbledorea.

"O čemu?" upitao je zabrinuto. Kroz glavu mu je proletjelo da je cijelo jedno poglavlje u knjizi posvećeno njemu; nije bio siguran da je raspoložen za Ritinu verziju svog odnosa's Dumbledoreom. Hermionin ga je odgovor, međutim, potpuno iznenadio.

"Željela bih da posjetimo Xenophiliusa Lovegooda."

Zablenuo se u nju.

"Molim?"

"Xenophilius Lovegood. Lunin tata. Želim razgovarati's njim!"

"Ovaj... a zašto?"

Duboko je udahnula, kao da se čelici za nešto, i rekla: "Zbog onog znaka, onog znaka iz Barda Beedlea. Vidi ovo!"

Prije no što se stigao snaći, turnula je pred njega Život i lažiAlbusa Dumbledorea. Ugledao je fotografiju pisma koje je Dumbledore napisao Grindelvaldu, kao i poznati Dumbledoreov tanki i nakošeni rukopis. Gadilo mu se što gleda u definitivni dokaz daje Dumbledore doista napisao one riječi, dokaz da ih Rita nije izmislila.

"Potpis", reče Hermiona. "Pogledaj potpis, Harry!"

Poslušao ju je. U prvi mah nije shvatio što pokazuje, ali kad je osvijetlio to mjesto upaljenim štapićem, vidio je da je Dumbledore slovo A u Albusu zamijenio sićušnom verzijom istog trokutastog znaka iz Kazivanja barda Beedlea.

"Ovaj... što to...?" bojažljivo se javio Ron. Hermiona ga je prostrijelila pogledom i opet se obratila Harryju.

"Svuda nailazimo na njega, zar ne?" reče ona. "Znam da je Viktor rekao da je to Grindelwaldov znamen, ali sasvim sigurno smo ga vidjeli i na onom starom grobu u Godricovu Dolu, a datumi na tom spomeniku mnogo su stariji od Grindelwalda! A sad i ovo! E pa, Dumbledorea ili Grindelwalda ne možemo pitati za njegovo značenje... ne znam čak ni je li Grindelvald još živ... ali gospodina Lovegooda možemo. Nosio je taj simbol na vjenčanju. Harry, sigurna sam da je to važno!"

Harry joj nije odmah odgovorio. Pogledao je njezino napeto, gorljivo lice pa u okolnu tamu, razmišljajući. Progovorio je tek nakon duge stanke: "Hermiona, ne treba nam novi Godricov Dol. Jednako smo tako bili uvjereni da moramo otići i tamo, a..."

"Ali prati nas na svakom koraku, Harry! Dumbledore nije ostavio Kazivanja barda Beedlea, otkud znaš da to nije učinio upravo zbog tog simbola?"

"Opet ista stvar!" Sad je već bio iznerviran. "Stalno se pokušavamo uvjeriti da nam je Dumbledore ostavio tajne znakove i tragove..."

"Za deluminator se ispostavilo da je stvarno koristan", umiješa se Ron. "Mislim da Hermiona ima pravo, trebali bismo otići u posjet Lovegoodu."

Harry ga smrknuo pogleda. Bio je prilično siguran da pravi razlog zašto Ron drži stranu Hermioni nije žarka želja da otkrije značenje trokutaste rune.

"Neće biti kao u Godricovu Dolu," dometne Ron, "Lovegood je na tvojoj strani, Harry, Odgonetač je otpočetak navijao za tebe, čovjek stalno svima ponavlja da ti moraju pomoći!"

"Sigurna sam da je to važno!" ponovi Hermiona usrdnim tonom.

"A ne misliš da bi mi u tom slučaju Dumbledore nešto spomenuo prije svoje smrti?"

"Možda... možda je to nešto što moraš sam otkriti", reče Hermiona, očito se hvatajući za slamku.

"Aha," udvorno će Ron, "ima u tome nešto."

"Ne, nema," odbrusi mu Hermiona, "ali i dalje mislim da bismo trebali razgovarati's gospodinom Lovegoodom. Simbol koji povezuje Dumbledorea, Grindelvalda i Godricov Dol? Harry, uvjereni sam da to moramo istražiti!"

"Mislim da trebamo glasati", predloži Ron. "Svi koji su za to da se ide Lovegoodu..." Ruka mu je u zrak poletjela prije Hermionine. Njoj su usnice sumnjičavo podrhtavale dok je i sama podizala ruku.

"Harry, žalim slučaj, ostao si u manjini", reče Ron, lupnuvši ga po leđima.

"Nek vam bude", reče Harry, ne znajući bi li se smijao ili ljutio. "Ali, ajmo nakon posjeta Lovegoodu pokušati pronaći još pokoji horkruks, u redu? I uostalom, gdje Lovegoodovi uopće žive? Zna li to ijedno od vas?"

"Da, nedaleko od mene", reče Ron. "Ne znam točno gdje, ali mama i tata uvijek pokažu prema brdima kad se govori o njima. Ne bismo trebali imati previše problema's pronalaženjem prave adrese."

Kad se Hermiona vratila u krevet, Harry je progovorio tišim glasom.

"Pristao si samo zato da je odobrovoljiš."

"U ljubavi i ratu sve je dopušteno," raspoloženo odvrati Ron, "a u ovom slučaju, u igri je oboje. Razvedri se, još traju božićni praznici, sigurno ćemo sresti i Lunu!"

S vjetrovitog brijega na koji su se aparatirali sljedećeg jutra pružao se lijep pogled na selo Ottery St. Catchpole. Gledano's visine, selo je djelovalo kao zbirka minijaturnih kućica prošaranih širokim, kosim zrakama sunca koje su se pružale prema tlu kroz razmake među oblacima. Neko vrijeme stajali su i gledali prema Jazbini, zakrivši oči rukama, no nisu razaznali ništa osim visoke živice i drveća u voćnjaku koje je naherenu malu kuću štitilo od bezjačkih očiju.

"Čudno je da smo tako blizu a ne možemo otići k njima", reče Ron.

"Pa, ti si ih ionako nedavno vidio. Tamo si proveo Božić", hladno odvrati Hermiona.

"Nisam bio u Jazbini!" reče Ron, smijući se u nevjerici. "Ne mislite valjda da bih se vratio k njima i svima im priznao da sam

vas napustio? Da, Fred i George sigurno bi bili puni razumijevanja A tek Ginny!"

"Pa gdje si onda bio?" iznenađeno upita Hermiona.

"U novoj kući Billa i Fleur. Zove se Školjka. Bili je uvijek bio dobar prema meni. On... nije bio oduševljen kad je čuo što sam napravio, ali nije mi zbog toga pio krv. Shvatio je koliko mi je žao. Nitko iz obitelji osim njega nije znao da sam tamo. Bili je mami rekao da Fleur i on neće doći kući za Božić jer ga žele provesti sami. Znao već, prvi zajednički blagdan nakon vjenčanja. Fleur mi baš i nije izgledala skrhanu zbog toga. Znao kako ona mrzi Celestinu Warbeck."

Ron okrene leđa Jazbini.

"Idemo onuda", rekao je, vodeći ih preko vrha brijega.

Hodali su nekoliko sati. Harry je cijelo vrijeme na Hermionin zahtjev bio skriven pod Plaštem nevidljivosti. Splet niskih brežuljaka doimao se nenastanjen, izuzme li se jedna kućica koja je djelovala napušteno.

"Što ako je njihova, ali su možda nekamo otišli za Božić?" upita Hermiona, zavirujući kroz prozor u urednu kuhinju's pelargonijama na prozorskoj dasci. Ron puhne.

"Čuj, nešto mi govori da ćemo kuću Lovegoodovih prepoznati izdaleka. Ajmo se prebaciti na sljedeći niz brežuljaka."

Aparatirali su se još nekoliko kilometara sjevernije.

"Aha!" viknuo je Ron, dok im je vjetar mrsio kosu i odjeću. Pokazivao je uvis, prema vrhu brijega na čijem su obronku stajali. Tamo se u nebo okomito uzdizala kuća krajnje bizarna izgleda, slična velikom crnom cilindru iza kojeg se na popodnevnom nebu nazirao sablasno blijed mjesec. "To je sto posto Lunina kuća, tko bi drugi živio na takvom mjestu? Izgleda kao divovski top!"

"Nije baš tako slična topu", reče Hermiona, namršteno gledajući valjkasto zdanje.

"Ma govorim o topu iz šaha", pojasni Ron. "Ili, za tebe, o kuli."

Do vrha brda prvi je došao vlasnik najdužih nogu, to jest, Ron. Kad su ga zapuhani Harry i Hermiona sustigli, oboje pogureni zbog probadanja pod rebrima, vidjeli su da se smije od uha do uha.

"Njihova je", reče Ron. "Pogledajte."

vas napustio? Da, Fred i George sigurno bi bili puni razumijevanja A tek Ginny!"

"Pa gdje si onda bio?" iznenađeno upita Hermiona.

"U novoj kući Billa i Fleur. Zove se Školjka. Bili je uvijek bio dobar prema meni. On... nije bio oduševljen kad je čuo što sam napravio, ali nije mi zbog toga pio krv. Shvatio je koliko mi je žao. Nitko iz obitelji osim njega nije znao da sam tamo. Bili je mami rekao da Fleur i on neće doći kući za Božić jer ga žele provesti sami. Znao već, prvi zajednički blagdan nakon vjenčanja. Fleur mi baš i nije izgledala skrhanu zbog toga. Znao kako ona mrzi Celestinu Warbeck."

Ron okrene leđa Jazbini.

"Idemo onuda", rekao je, vodeći ih preko vrha brijega.

Hodali su nekoliko sati. Harry je cijelo vrijeme na Hermionin zahtjev bio skriven pod Plaštem nevidljivosti. Splet niskih brežuljaka doimao se nenastanjen, izuzme li se jedna kućica koja je djelovala napušteno.

"Što ako je njihova, ali su možda nekamo otišli za Božić?" upita Hermiona, zavirujući kroz prozor u urednu kuhinju's pelargonijama na prozorskoj dasci. Ron puhne.

"Čuj, nešto mi govori da ćemo kuću Lovegoodovih prepoznati izdaleka. Ajmo se prebaciti na sljedeći niz brežuljaka." Aparatirali su se još nekoliko kilometara sjevernije.

"Aha!" viknuo je Ron, dok im je vjetar mrsio kosu i odjeću. Pokazivao je uvis, prema vrhu brijega na čijem su obronku stajali. Tamo se u nebo okomito uzdizala kuća krajnje bizarna izgleda, slična velikom crnom cilindru iza kojeg se na popodnevnom nebu nazirao sablasno blijed mjesec. "To je sto posto Lunina kuća, tko bi drugi živio na takvom mjestu? Izgleda kao divovski top!"

"Nije baš tako slična topu", reče Hermiona, namršteno gledajući valjkasto zdanje.

"Ma govorim o topu iz šaha", pojasni Ron. "Ili, za tebe, o kuli."

Do vrha brda prvi je došao vlasnik najdužih nogu, to jest, Ron. Kad su ga zapuhani Harry i Hermiona sustigli, oboje pogureni zbog probadanja pod rebrima, vidjeli su da se smije od uha do uha.

"Njihova je", reče Ron. "Pogledajte."

Ha poluraspadnuta dvorišna vrata bila su pričvršćena tri natpisa ispisana rukom. Na prvom je pisalo: ODGONETAČ. UREDNIK: X. LOVEGOOD

na drugom:

IMELU BERITE NEGdje DRUGdje i na trećem:

NE DIRAJTE LETEĆE ŠLJIVE

Vrata su pri otvaranju zaškripala. Krivudava staza što je vodila do ulaza u kuću bila je obrasla brojnim čudnovatim biljkama, uključujući grm prepun onih narančastih rotkvice koje je Luna katkad nosila kao naušnice. Harryju se učinilo da u jednom sparušenom panju prepoznaje mesohvatku, pa ga je zaobišao u širokom luku. Dvije stare divlje jabuke, povijene od vjetra, bez lišća, ali još pune crvenih, malih plodova i kuštravih grmova bijele imele, stajale su's obje strane ulaznih vrata poput stražara. S jedne grane u njih se zapiljila mala sova ponešto spljoštene glave nalik na jastrebovu.

"Harry, skini Plašt nevidljivosti", reče Hermiona. "Gospodin Lovegood želi pomoći tebi, ne nama."

Poslušao ju je i dodao joj Plašt da ga spremi u torbicu. Hermiona je tri puta pokucala na teška crna vrata, okovana željeznim čavlima i ukrašena zvekirom u obliku orla.

Nije prošlo ni deset sekundi, a vrata su se širom otvorila i pred njima se pojavio Xenophilus Lovegood, bosonog i u zaprljanoj noćnoj košulji. Duga bijela kosa nalik na šećernu vunu bila je neoprana i nepočešljana. U usporedbi sa svojim trenutnim izgledom, Xenophilus je na vjenčanju Billa i Fleur bio oličenje elegancije. 'Sto? Sto je? Tko ste vi? Sto hoćete?' uzviknuo je visokim i svadljivim glasom. Pogled mu je's Hermione prešao na Rona, da bi se zaustavio na Harryju. Usta su mu se komično zaokruglila u savršeno oblikovano slovo O.

"Zdravo, gospodine Lovegood", reče Harry, pružajući mu ruku. "Ja sam Harry, Harry Potter."

Xenophilus nije prihvatio Harryjevu ruku, iako mu je ono oko koje nije bilo okrenuto prema vlastitom nosu odmah poletjelo prema ožiljku na Harryjevu čelu.

"Možemo li ući?" upita Harry. "Moramo vas nešto pitati."

"Ja... ja nisam siguran da je to preporučljivo", šapne Xenophilus. Progutao je knedlu i brzo se ogledao po vrtu. "Ovo je stvarno šok. tako mi svega... ja... nažalost mislim da ne bih smio..."

"Nećemo dugo", reče Harry, pomalo razočaran tako hladnjikavim dočekom.

"Ja... ma, dobro. Dođite, brzo. Brzo!"

Čim su prešli prag, Xenophilus je zalupio vratima. Našli su se u najčudnijoj kuhinji koju je Harry ikad vidio. Prostorija je bila posve okrugla, pa se činilo da stoje u divovskoj paprenci. Sav namještaj bio je zaobljen da pristane uza zidove - štednjak, sudoper i kredenci - i sve je bilo oslikano cvijećem, kukcima i pticama u intenzivnim primarnim bojama. Harryju se činilo da prepoznaje Lunin stil, no cjelokupan dojam je u tako skućenom prostoru ipak bio malo prenapadan.

Usred poda stajalo je zavojito stubište od kovanog željeza koje je vodilo na gornje katove. Odozgo je dopiralo glasno zveketanje i lupanje; Harry se pitao što to Luna radi.

"Dođite gore", rekao je Xenophilus, i dalje odišući velikom nelagodnom. Poveo ih je na kat.

Prostorija iznad kuhinje bila je svojevrsan spoj dnevne sobe i ureda, što ju je činilo još pretrpanijom od kuhinje. Iako manja i savršeno okrugla, donekle je podsjećala na Sobu potrebe u onom nezaboravnom

izdanju kad se pretvorila u divovski labirint ispunjen stoljećima skrivanim predmetima. Na svim raspoloživim površinama ležale su bezbrojne hrpe knjiga i papira. Sa stropa su pak visjeli minuciozno izrađeni modeli stvorova raširenih krila i razjapljenih čeljusti, kakve Harry nikad prije nije vidio. Lune nije bilo: buka je dolazila od drvenog uređaja punog zupčanika i kotača koje je pokretala magija. Izgledao je kao bizaran spoj radne klupe i stare police, no Harry je ubrzo shvatio da je riječ o starinskom tiskarskom stroju, prvenstveno zahvaljujući tome što su iz njega bez prestanka izlijetali Odgonetači.

"Pardon", rekao je Xenophilus, prilazeći stroju. Naglo je izvukao zamrljani stolnjak ispod jedne goleme hrpe knjiga i papira, sve ih srušivši na pod. Stolnjak je prebacio preko stroja, čime je donekle prigušio njegovo praskanje i zveketanje. Zatim se okrenuo Harryju.

"Zašto ste došli ovamo?"

Harry mu nije dospio odgovoriti jer je Hermiona u tom trenutku šokirano uskliknula.

"Gospodine Lovegood - što je ono?"

Uprla je prst u golemi, savijeni sivi rog, sličan rogu jednoroga, koji je stršio's jednog zida. Bio je dug više od metra.

"To je rog gužveljave rogatice", odgovori Xenophilus.

"Ne, nije!" reče Hermiona.

"Hermiona," promrsi posramljeni Harry, "ovo nije pravi trenutak..."

"Ali, Harry, to je erumpentov rog! Pripada zabranjenoj robi klase B i užasno ga je opasno držati u kući!"

"Kako znaš daje to erumpentov rog?" upita Ron, udaljavajući se od roga najbrže što je mogao kroz zakrčenu sobu.

"Prema opisu iz Čudesnih zvijeri i gdje ih naći! Gospodine Lovegood, smjesta ga morate ukloniti, zar ne znate da on eksplodira već na najslabiji dodir?"

"Gužveljava rogatica", izjavi Xenophilus razgovijetnim glasom, uz krajnje tvrdoglav izraz lica, "je plaho i magijom prožeto stvorenje, a njezin rog..."

"Gospodine Lovegood, vidim žljebaste tvorevine u dnu roga, to je erumpentov rog i užasno je opasan... ne znam odakle vam..."

"Kupio sam ga", fanatično odvrati Xenophilus, "prije dva tjedna, od šarmantnog mladog čarobnjaka kojemu je poznato moje zanimanje za plemenite rogatice. To je božično iznenađenje za moju Lunu. Ali recite, gospodine Potter," prosljedi on, obraćajući se Harryju, "zašto ste točno došli ovamo?"

"Treba nam pomoć", brže-bolje odgovori Harry kako bi preduhitrio novu Hermioninu tiradu.

"Ah", reče Xenophilus. "Pomoć. Hmm."

Zdravo oko opet je pogledalo Harryjev ožiljak. Činilo se da ga on istovremeno plaši i opčinjava.

"Da. Nevolja je u tome što je... pružanje pomoći Harryju Potte-ru... dosta opasno..."

"Pa zar vi ne govorite svima da im je najvažnija dužnost pomoći Harryju?" upita Ron. "U onom vašem časopisu?"

Xenophilus pogleda iza njega u pokriveni tiskarski stroj koji je svejednako zveketao i lupao pod stolnjakom.

"Ovaj... istina, zastupao sam to stajalište. Međutim..."

"To vrijedi za ostale, ali ne i za vas osobno?" dočeka ga Ron.

Xenophilus mu nije odgovorio. I dalje je gutao knedle, a pogled mu je neprestano letio između njih troje.

Harry je imao dojam da se u njemu odvija neka bolna bitka.

"Gdje je Luna?" upita Hermiona. "Da čujemo što ona misli."

Xenophilus je zasoptao. Činilo se da prikuplja hrabrost za nešto. Naposljetku je drhtavim glasom, koji se jedva razabirao kroz buku tiskarskog stroja, rekao: "Luna je dolje kraj potoka, peca slatkovodne oblice. Ona... ona bi vas voljela vidjeti. Idem je pozvati, a onda... dobro, u redu. Pokušat ću vam pomoći."

Spustio se niz zavojite stube. Začuli su otvaranje i zatvaranje ulaznih vrata i pogledali se.

"Stara kukavica", frkne Ron. "Luna ima deset puta više petlje od njega."

"Vjerojatno se boji što će im se dogoditi ako smrtonoše saznaju da sam bio tu", reče Harry.

"Pa, ja se slažem's Ronom", reče Hermiona. "Koji grozni stari licemjer, svima govori da ti pomognu, a on se tu izmotava. I, za boga miloga, drži se podalje od tog roga."

Harry je prišao prozoru na suprotnoj strani prostorije: vidio je potok, koji se poput tanke, svjetlucave vrpce protezao duž podnožja brda, daleko od njih. Kuća je doista bila na visokom položaju: dok je zurio u smjeru/az&me (nije se ni nazirala iza brdovita horizonta), pokraj prozora je proletjela ptica. Tamo je negdje bila Ginny. Nisu bili tako blizu jedno drugome još od Billova i Fleurina vjenčanja,

li ona nije ni slutila da on sad gleda u njezinu smjeru i misli na jn Vjerojatno je tako bolje; kao što je dokazivala i Xenophilusova reakcija, predstavljao je opasnost za svaku osobu's kojom je stupao u kontakt. Okrenuo se od prozora, a pogled mu je zapeo za drugi neobičan nredmet u sobi, postavljen na pretrpanu, zaobljenu konzolu: kameno poprsje lijepe vještice asketskog izgleda's bizarnim uresom na glavi. S obje strane uresa stršile su povijene zlatne trube za uši. Preko tjemena se protezao kožni remen za koji su bila pričvršćena sićušna, svjetlucava krila plave boje, dok je drugi remen, obavljen oko čela, krasila narančasta rotkvica. "Pogledajte ovo", reče Harry.

"Baš ljupko", zamijeti Ron. "Čudim se što na svadbu nije došao u tome."

Začuli su zvuk zatvaranja ulaznih vrata. Trenutak kasnije, Xeno-philius se zavojitim stubama popeo u sobu. Sad je na mršave noge navukao gumene čizme. Nosio je pladanj's nekoliko različitih čajnih šalica te čajnik iz kojeg se pušilo.

"Ah, primijetili ste moj najdraži izum", reče on, tutnuvši pladanj Hermioni u ruke i pridruživši se Harryju pokraj kipa. "Modeliran, kao što i dolikuje, prema glavi predivne Rowene Ravenclaw. Od mudrosti sreće nema veće!"

Pokazao je na predmete slične trubama za uši.

"To su odvodi za umolaže - oni uklanjaju sve smetnje iz misliočeve najbliže okolice. Ovo je", pokazao je majušna krila, "letizvrkov propeler, koji dovodi do povišenog stanja svijesti. I na kraju," tu je pokazao narančastu rotkvicu, "leteća šljiva, koja pojačava prijemljivost za čudesne ideje."

Xenophilus se vratio do pladnja koji je Hermiona teškom mukom postavila na jedan od prenatrpanih stolića. "Smijem li vam ponuditi napitak od gurdikorijena?" upita Xeno-philius. "Sami ga pripravljamo." Točeći piće tamnocrvene boje, slično soku od cikle, dometnuo je: "Luna je pokraj Donjeg mosta, jako se veseli što ste došli. Neće još dugo, već je upecala gotovo dovoljno oblica da napravi juhu za sve nas. Sjednite. Tu vam je i šećer."

"No dobro," nastavio je, podižući neurednu hrpu papira's naslonjača i sjedajući, prekrizivši noge u gumenim čizmama, "kako vam mogu pomoći, gospodine Potter?"

"Pa, gospodine Lovegood," počeo Harry, pogledavši Hermionu koja mu je ohrabrujuće kimnula, "došli smo zbog simbola koji ste nosili oko vrata na vjenčanju Billa i Fleur. Zanima nas što on znači."

Xenophilus podigne obrve.

"Ah, mislite na simbol Darova Smrti?"

(Glava dvadeset prva

Bajka o tri brata

Harry se okrenuo da pogleda Rona i Hermionu. Bilo je očito da ni oni ne razumiju o čemu to govori Xenophilus.

"Darovi Smrti?"

"Tako je", potvrdi Xenophilus. "Niste za njih čuli? Ne čudim se. Tek rijetki čarobnjaci vjeruju u njih. Dokaz je onaj tvrdoglavi mladić na svadbi vašeg brata", kimnuo je prema Ronu, "koji me napao jer navodno nosim simbol poznatog crnog maga! Kakvo neznanje. U Darovima nema ništa mračno - bar ne u tako primitivnom smislu. A simbolom se koristimo da se otkrijemo drugim sljedbenicima, u nadi da bi nam oni mogli pomoći u Potrazi."

Umiješao je nekoliko kockica šećera u napitak od gurdikorijena i otpio gutljaj.

"Oprostite", reče Harry. "I dalje vas ne razumijem."

I on je, pristojnosti radi, otpio gutljaj iz šalice, zamalo se zagrc-nuvši: napitak je bio jeziv, kao sveokusnjak od šmrklji u tekućem obliku.

"Pa, vidite, sljedbenici tragaju za Darovima Smrti", reče Xenophi-lius, slasno cmoknuvši nakon novog gutljaja čaja od gurdikorijena.

"Ali što su Darovi Smrti?" upita Hermiona.

Xenophilus odloži praznu šalicu.

"Pretpostavljam da vam je svima poznata 'Bajka o tri brata'?"

Harry je rekao: "Ne", za razliku od Rona i Hermione, koji su odgovorili potvrdno. Xenophilius ozbiljno kimne.

"Pa, vidite gospodine Potter, sve počinje od 'Bajke o tri brata'... tu mi je negdje..."

Smeteno se ogledao po sobi, tražeći nešto među hrpama per-gamenata i knjiga, ali Hermiona mu je priskočila u pomoć: "I ja je imam, gospodine Lovegood. Evo je."

Izvukla je Kazivanja barda Beetlea iz torbice's perlama.

"Izvornu verziju?" oštro upita Xenophilius, a kad je kimnula dodao je: "U tom slučaju, pročitajte je naglas. To je najbolji način da svi shvatimo o čemu je riječ."

"Ovaj... dobro", nervozno pristane Hermiona. Rasklopila je knjigu, a Harry je na vrhu stranice ugledao simbol koji su došli istražiti. Nakašljala se i počela čitati.

"Bila jednom tri brata koja se u suton zaputiše samotnom i zavojitom cestom..."

"Naša je mama uvijek govorila, u ponoć", prekine je Ron, koji ju je slušao ispruženih nogu i's rukama na zatiljku. Hermiona ga razdraženo pogleda.

"Oprosti, ali mislim da je jezivije ako se sve događa u ponoć!" reče Ron.

"Ma da, bez tog detalja zbilja ne bismo u životu imali razloga za strah", nije se mogao suzdržati Harry. Činilo se da ih Xenophilius, koji je kroz prozor zurio u nebo, uopće ne sluša. "Nastavi, Hermiona."

"Nakon nekog vremena, braća stigoše do rijeke tako duboke da je nisu mogli ni pregaziti, niti joj virove preplivati. Braća, međutim, bijahu vrsni čarobnjaci pa jednim zamahom štapića napraviše most iznad nemirne vode. Već su došli do pola mosta kad im put prepriječi zakukuljena prilika.

I Smrt ih oslovi..." j, "Oprostite," umiješa se Harry, "ali Smrt ih oslovi?" ;, "Harry, to je bajka!"

"Da, oprosti. Čitaj dalje."

"/ Smrt ih oslovi. Razljutila se Smrt što su joj tri nove žrtve tako utekle iz rijeke koja je već mnoge putnike potopila. No bijaše lukava pa se napravi da trojici braće čestita što su je tako mudro izbjegli, čak im ponudivši nagradu.

Najstariji brat, čovjek naprašite čudi, zatraži čarobni štapić kojemu se nijedan drugi oduprijeti ne može: štapić koji dobiva svaki dvoboj, dostojan čarobnjaka koji je porazio i samu Smrt! I tako Smrt ode do drveta bazge na riječnoj obali, od jedne grane izradi štapić i pokloni ga najstarijem bratu.

Drugi čarobnjak, ohole čudi, pomisli da još nije Smrt dovoljno ponizio, pa zatraži moć da joj i drugi plijen preotme... A Smrt podigne kamen's riječne obale i pokloni ga drugome bratu, govoreći da će taj kamen imati moć da mrtve vrati u život.

Smrt zatim priupita trećeg i najmlađeg brata za njegovu želju. Najmlađi brat bijaše najskromniji i najmudriji od sve trojice, pa nikako nije vjerovao Smrti. Zato zatraži da ode's toga mjesta a da ga Smrt ne može slijediti. Smrt mu tada, teška srca, pokloni svoj Plašt nevidljivosti."

"Smrt ima Plašt nevidljivosti?" opet se umiješa Harry.

"Da se može prikrasti ljudima", objasni Ron. "Ponekad joj dozlogrdi da navaljuje na ljude, maše rukama i krešti... oprosti, Hermiona."

"Zatim Smrt oslobodi put i pusti tri brata da nastave svoje putovanje, pa oni odoše, u čudu raspredajući o tome što su doživjeli i kakvim ih je poklonima Smrt obdarila.

Nakon nekog vremena, braća se razdvojiše i svaki krene svojim putem.

Prvi brat putovao je još sedam-osam dana i naposljetku u jednom dalekom selu potraži čarobnjaka's kojim bijaše u zavadi. Dakako da je, onako oboružan Bazgovim štapićem, dobio dvoboj. Ostavljajući usmrćena neprijatelja na podu, najstariji brat produži u svratiste i tamo se iz sveg glasa počne hvaliti daje nepobjediv jer ima štapić koji je oteo samoj Smrti.

Iste noći, dok je najstariji brat ležao na postelji opijen od vina, prišulja mu se drugi čarobnjak, ukrade mu štapić i prereze mu grkljan.

I tako Smrt uze prvog brata.

Drugi brat se u međuvremenu vratio u svoj dom, u kojemu je živio sam, bez igdje ikoga. Tamo izvadi kamen koji je imao moć da mrtve vrati u život i triput ga prevrne u ruci. Na svoju sreću i čuđenje, smjesta pred sobom ugleda priliku djevojke kojom bi se bio oženio da nije bilo njezine prerane smrti.

No djevojka bijaše tužna i hladna, odvojena od njega velom neprobojnim. Vratila se u svijet smrtnih ljudi gdje nije pripadala i teško [patila... Drugi brat naposljetku izgubi razum od neutažive čežnje i ubije se kako bi istinski bio's voljenom.

I tako Smrt uze drugoga brata.

Ali trećega brata Smrt nikada nije pronašla, iako je godinama tragala za njime. Tek kada je doživio duboku starost, najmlađi brat skide Plašt nevidljivosti ipredade ga sinu. A Smrt je dočekao kao staru prijateljicu i mirne joj se duše pridružio, napuštajući ovaj život's njome posve ravnopravan."

Hermiona zatvori knjigu. Xenophilus je tek nakon nekoliko sekundi shvatio da je prestala čitati. Odvojivši pogled od prozora, rekao je: "Eto vidite."

"Molim?" zbunjeno odvrati Hermiona.

"To su vam Darovi Smrti", reče Xenophilus.

* Podigao je pero sa zatrpanog stola do sebe i izvukao pokidani komad pergamenta iz najbliže hrpe knjiga. "Bazgov štapić", počeo je, na pergamentu povukavši ravnu, okomitu crtu. "Kamen uskršnuća", nastavio je i na vrh crte dodao krug. "Plašt nevidljivosti", završio je, zatvarajući krug i crtu trokutom, dobivajući simbol čije je značenje tako kopkalo Hermionu. "Zajedno čine", zaključio on, "Darove Smrti."

"Ali u priči se uopće ne spominju riječi 'Darovi Smrti'", prigovori Hermiona.

"Pa naravno da se ne spominju", otpovrne Xenophilus, neopisivo samozadovoljnim tonom. "To je priča za djecu, koja se kazuje za zabavu, ne radi pouke. Oni među nama koji se razumiju u takva pitanja, prepoznaju da ta prastara pripovijest govori o tri predmeta, ili Dara, koja, kad se nadu u istim rukama, vlasnika čine gospodarem Smrti."

Nastala je kratka stanka u kojoj je Xenophilus ponovo pogledao kroz prozor. Sunce se već spuštalo prema horizontu.

"Luna će uskoro naloviti dovoljno oblica", reče tiho.

"Kad kažete gospodar Smrti..." počeo Ron.

, "Gospodar", reče Xenophilus, nehajno odmahnuvši rukom. "Vladar. Pobjednik. Kako vam je drago."

"Ali onda... hoćete reći..." polako počeo Hermiona. Harry je vidio da pokušava iz glasa ukloniti sve tragove sumnjičavosti. "... da vi vjerujete kako ti predmeti - ti Darovi - doista postoje?"

Xenophilus opet podigne obrve.

I

"Pa naravno."

"Ali," reče Hermiona, sad vidljivo gubeći kontrolu, "gospodine Lovegood, kako pobogu možete vjerovati...?"

"Luna mi je ispričala sve o vama, mlada damo", prekine je Xenophilus. "Koliko sam shvatio, niste neinteligentni, ali bolno ste ograničeni. Nemaštoviti. Uskogrudni."

"Hermiona, možda bi trebala probati onaj šešir", predloži Ron, kimajući prema apsurdnom uresu za glavu.

Glas mu je podrhtavao od napora da ne prasne u smijeh.

"Gospodine Lovegood", počeo Hermiona opet. "Svi znamo da postoje stvari kao Plaševi nevidljivosti. Rijetki su, ali postoje. Ali..."

"Ah, ali Treći Dar je pravi Plašt nevidljivosti, gospođice Granger! Hoću reći, to nije nekakav ogrtač prožet čarolijom iluzije ili urokom zbunjivanja, ili protkan dlakom poluduha, koji svi isprva skrivaju svog vlasnika, ali koji se's godinama tako istroše da postanu neprozirni. Govorimo o platu koji stvarno i doista svog vlasnika čini posve nevidljivim, koji je otporan na zub vremena, koji postojano i neprobojno pruža zaklon, bez obzira na to kakvim ga čarolijama izložite. Koliko ste takvih plaševa vidjeli, gospođice Granger?"

Hermiona je zaustila da mu odgovori i zatim opet zatvorila usta, izgledajući još zbunjenije nego prije. Ona, Harry i Ron razmijeniše poglede. Harry je znao da svi misle isto. Nekim slučajem su u tom trenutku i u toj prostoriji kod sebe imali Plašt koji je u svakoj pojedinosti odgovarao Xenophilusovu opisu.

"Baš tako", reče Xenophilus, držeći se kao da je upravo odnio pobjedu u racionalnoj raspravi. "Nitko od vas nikad nije vidio takav predmet. Vlasnik bi mu, za početak, bio neizmjereno bogat, zar ne?"

Opet je pogledao kroz prozor. Nebo je bilo prošarano nježnom ružičastom bojom.

"Dobro", reče Hermiona, ponešto izbačena iz takta. "Recimo da Plašt postoji... ali Kamen, gospodine Lovegood? Taj predmet koji zovete Kamenom uskršnuća?"

"Sto's njim?"

"Pa kako on može postojati?"

"A vi dokažite da ne postoji", odvrati Xenophilus.

Hermiona je bila zgranuta.

"Ali to je... oprostite, ali to je totalno apsurdno! Kako zaboga mogu dokazati da ne postoji? Zar očekujete da prikupim sve... sve oblutke na svijetu i podvrgnem ih testiranju? Mislim, možete tvrditi da bilo što postoji ako vam je za to uvjerenje dovoljna činjenica da nitko nije dokazao suprotno!"

"Točno tako", reče Xenophilus. "Drago mi je što vidim da ipak malo otvarate um."

"A Bazgov štapić," žurno se umiješao Harry da preduhitri Her- mionin zajedljivi odgovor, "mislite da i on postoji?"

"Oh, pa u njegovu slučaju, dokaza je bezbroj", reče Xenophilus. "Od svih Darova najlakše je pratiti trag Bazgova štapića, zbog načina na koji prelazi iz ruke u ruku."

"A to je?" upita Harry.

"Ako njime želi doista zagospodariti, vlasnik štapića mora ga preoteti prethodnom vlasniku", odgovori Xenophilus. "Pa zacijelo ste čuli da je štapić došao u ruke Egberta Nečuvanog nakon što je Egbert zaklao Emerica Opakog? Ili daje Godelot umro u vlastitom podrumu nakon što mu je sin Herevvard oduzeo štapić? Ili da je grozni Loxias štapić uzeo Barnabasu Deverillu, kojeg je ubio? Krvavi trag Bazgova štapića proteže se kroz stranice čarobnjačke povijesti."

Harry pogleda Hermionu. Namršteno je gledala Xenophilusa, ali nije osporila njegove riječi.

"A što mislite, gdje je Bazgov štapić sad?" upita Ron.

"Tja, tko bi to znao?" odvrati Xenophilus, zureći kroz prozor. "Tko zna gdje se krije Bazgov štapić? Poslije Arcusa i Liviusa gubi mu se svaki trag. Tko može odrediti koji je od njih dvojice doista porazio Loxiasa, a koji je štapić jednostavno ukrao? I tko može reći ime onoga koji je štapić preoteo njima? Nažalost, tu je povijest nijema."

Usljedi je stanka. Naposljetku je Hermiona ukočeno upitala: "Gospodine Lovegood, ima li obitelj Peverell ikakve veze's Darovima Smrti?"

Xenophilus je izgledao zatečeno, a nešto se promeškolojilo i u Harryjevim sjećanjima, iako nije mogao ustanoviti što. Peverell.-gdje li je već čuo to ime...

"Mlada damo, pa vi ste me prevarili!" reče Xenophilus, koji se sad posve uspravio u stolici i izbežio oči u Hermionu. "Ja sam mislio da vam je Potraga za Darovima novost! Mnogi od nas koji tražimo vjerujemo da su Peverelli usko - najuže! - povezani's Darovima!"

"Tko su Peverelli?" upita Ron.

"To je ime's groba označenog simbolom, u Godricovu Dolu", reče Hermiona, ne skidajući pogled's Xenophilusa. "Ignotus Peverell."

"Tako je!" reče Xenophilus, pedantno podižući kažiprst. "Znamen Darova Smrti na Ignotusovu grobu je definitivni dokaz!"

"Čega?" upita Ron.

"Pa, toga da su tri brata iz priče zapravo tri brata Peverell: Antioch, Cadmus i Ignotus! Oni su bili prvi vlasnici Darova!"

Bacivši ponovo pogled kroz prozor, ustao je, podigao pladanj i zaputio se prema zavojitim stubama.

"Hoćete li ostati na večeri?" doviknuo je, nestajući opet u prizemlju. "Svi uvijek traže naš recept za juhu od slatkovodnih oblica."

"Vjerojatno zato da imaju dokazni materijal kad završe na Odjelu za otrovanja u Svetom Mungu", promrsi Ron.

Harry je pričekao da Xenophilus siđe u kuhinju i tek onda progovorio.

"Što misliš?" obratio se Hermioni.

"Joj, Harry," reče ona umorno, "to su totalne budalaštine. Ne vjerujem da simbol ima ikakve veze's tim. Možda je to samo njegovo bizarno tumačenje. Kakvo traćenje vremena."

"Čujte, ipak govorimo o čovjeku koji je svijetu otkrio postojanje gužveljavih rogatica", podsjeti ih Ron.

"Ni ti mu ne vjeruješ?" upita Harry.

"Ma kakvi, to je onaj tip priče koji se djeci priča da ih se nauči pameti, zar ne? 'Ne traži nevolju, ne izazivaj svađe, ne guraj nos tamo gdje mu nije mjesto! Ne talasaj, gledaj svoja posla i sve će biti u redu.' Kad malo

bolje razmislim," dometne Ron, "možda otud potječe vjerovanje da štapići od bazgova drveta donose nesreću."

"O čemu to govoriš?"

"Ma to ti je jedna od onih čestih praznovjerica. 'Svibanjske vještice, oezjačke nevjestice.' 'Tko u suton cara, u ponoć se vara.' 'Štapić od bazge, za zlosretne mazge.' Sigurno ste ih čuli. Moja mama ih sipa ko iz rukava."

"Harryja i mene su odgajali bezjaci", podsjeti ga Hermiona. "Mi znamo neka druga praznovjerja." Teško je uzdahnula kad joj je do nosnica dolelujuao prilično jak smrad iz kuhinje. Jedina pozitivna strana njezine razdraženosti Xenophiliusom bila je ta što je zaboravila da se ljuti na Rona. "Mislim da si u pravu", reče mu ona. "To je priča's poukom, mislim, očito je koji je poklon bio najbolji, koji treba odabrati..."

Svi su progovorili u isti mah; Hermiona je rekla: 'Plašt', dok se Ron odlučio za štapić, a Harry za Kamen. Pogledali su se smješkajući se, svi dosta iznenađeni.

"Očekuje se da kažeš Plašt," pouči Ron Hermionu, "ali da imaš štapić, ne bi ti trebala nevidljivost. Nepobjedivi štapić, Hermiona, daj molim te!"

"Uostalom, Plašt nevidljivosti već imamo", reče Harry.

"I on nam je već puno pomogao, za slučaj da niste primijetili!" nadoda Hermiona. "Dok bi štapić samo privlačio nevolje..."

"Jedino ako bi se posvuda hvalisao da ga imaš", pobuni se Ron. "Samo ako si tako glup da ga svima pokazuješ, razmahuješ se njime i na sav glas pjevaš 'imam nepobjedivi štapić, nek me napadne tko misli daje frajer', ali sve dok držiš jezik za zubima..."

"Da, ali bi li uspio držati jezik za zubima?" upita Hermiona, djelujući skeptično. "Znaš, jedina točna stvar koju je rekao jest to da priče o supermoćnim štapićima postoje već stotinama godina."

"Stvarno?" reče Harry.

Hermioni se na licu smjesta pojavio izraz iznerviranosti zbog njihova neznanja, Harryju i Ronu tako poznat i drag da su se obojica morali nasmijati.

"Žezlo smrti, Štapić sudbine, već se stoljećima spominju pod različitim nazivima, obično u rukama nekog crnog maga koji to svima rastrubi. Profesor Binns je neke navodio, ali... ma, sve su to obične koještarije. Štapić je onoliko moćan koliko i čarobnjak koji se njime služi. Samo što se neki čarobnjaci vole hvaliti da su njihovi veći i bolji od tuđih."

"Ali kako znaš", reče Harry, "da ti štapići... Žezlo smrti i Štapić sudbine - nisu jedan te isti štapić, koji se kroz stoljeća pojavljivao pod različitim nazivima?"

"I što, svi oni bi zapravo trebali biti Bazgov štapić, izrađen rukom Smrti?" upita Ron.

Harry se nasmije: ta čudna ideja, koja mu je maločas došla u misli, ipak je bila apsurdna. Njegov štapić napravljen je od božikovine, ne od bazge, izradio ga je gospodin OUIvander, a pothvat koji je štapić izveo one noći kad ga je Voldemort progonio nebom tu je bio nebitan. Da je nepobjediv, zar bi ga itko mogao slomiti?

"A zašto bi ti odabrao Kamen?" upita ga Ron.

"Pa, ako može vratiti ljude u život, mogli bismo opet imati Siri-usa... Divljookog... Dumbledorea... moje roditelje..."

Ron i Hermiona ostali su ozbiljni.

"Ali, ako je vjerovati bardu Beedleu, oni se ne bi htjeli vratiti, zar ne?" nastavi Harry, razmišljajući o bajci koju su upravo čuli. "Pretpostavljam da ne postoje brojne druge priče o kamenu koji diže ljude iz mrtvih?" upita on Hermionu.

"Ne", odvrati ona tužno. "Mislim da se nitko osim gospodina Lovegooda ne zavarava da je to moguće. Beedle je vjerojatno bio inspiriran Kamenom mudraca; znate već, umjesto kamena koji daje besmrtnost, kamen koji poništava smrt."

Smrad iz kuhinje još se pojačao, snažno podsjećajući na spaljene gaće. Harry se pitao hoće li biti u stanju pojesti dovoljno tog čuda koje je Xenophilius kuhao da mu ne povrijedi osjećaje.

"A što je's Plaštem?" polako reče Ron. "Zar ne vidite da je tu u pravu? Toliko sam se navikao na kvalitetu Harryjeva plašta da nikad nisam pošteno razmislio o njemu. Nikad nisam čuo za plašt kao Harryjev. Savršen je. Nikad nas pod njim nisu primijetili..."

"Naravno da nisu, kad smo pod njim nevidljivi, Rone!"

"Ali sve što je rekao o drugim plaštevima, kojih, usput budi rečeno, baš i nema na bacanje, istina je! Nikad mi to prije nije palo na pamet, ah čuo sam da čarolije spadnu sa starih plašteva ili da ih tako oštete da se na njima pojave rupe. Harryjev je plašt prije pripadao njegovom tati, dakle, nije nov, ali jednostavno je... besprijekoran!"

"Da, dobro, ali, Rone, kamen..."

Prepirku su nastavili šaptom, a Harry se ushodao sobom, jedva ih slušajući. Došavši do zavojitih stuba, odsutno je podigao pogled prema sljedećem katu i trgnuo se. Sa stropa sobe iznad njih pogled mu je uzvraćalo vlastito lice.

Nakon prvotne zbuđenosti, shvatio je da ne gleda u zrcalo, nego u sliku. Obuzet radoznalošću, krenuo je uza stube.

"Harry, kamo ideš? Mislim da ne bi smio razgledavati kuću dok domaćin nije u blizini!"

No Harry se već popeo na gornji kat.

Luna je strop u svojoj sobi ukrasila's pet divno oslikanih lica koja su predstavljala Harryja, Rona, Hermionu, Ginny i Nevillea. Iako nisu imali moć kretanja kao portreti u Hogwartsu, svejedno su bili prožeti magijom: Harryju se činilo da dišu. Oko likova su vijugali zlatni lanci, povezujući ih. Kad ih je pomnije promotrio, Harry je shvatio da to zapravo nisu lanci nego niz od zlatne tinte u kojem se neprekidno ponavlja ista riječ: prijatelji... prijatelji... prijatelji...

Harry osjeti silan nalet ljubavi prema Luni. Ogledao se po sobi. Pokraj kreveta je stajala velika fotografija Lune u dječjoj dobi, u zagrljaju žene koja joj je jako sličila. Luna je na toj slici izgledala njegovanije nego što ju je ikad vidio uživo. Začudeno je primijetio da je slika prašnjava. Pažljivo je promotrio prostoriju.

Nešto nije bilo u redu. Blijedoplavi tepih također je bio prekriven debelim slojem prašine. U odškrinutom ormaru nije bilo odjeće. Krevet je izgledao hladno i napušteno, kao da u njemu tjednima nitko nije spavao. Preko najbližeg prozora protezala se paukova mreža kroz koju se naziralo krvavocrveno nebo.

"Što je bilo?" upitala je Hermiona kad se Harry spustio niza stube, no prije negoli joj je stigao odgovoriti, na vrhu stuba pojavio se Xenophilus's pladnjem punim zdjelica.

"Gospodine Lovegood", obrati mu se Harry. "Gdje je Luna?"

"Molim?" "Gdje je Luna?"

Xenophilus se ukipio na najgornjoj stubi.

"Već... već sam vam rekao gdje je. Kod Donjeg mosta, peca oblice."

"Zašto ste onda donijeli pribor samo za četvero?"

Xenophilus je zaustio da nešto kaže, ali nije uspijevao ispustiti ni glasa. Jedini zvukovi u prostoriji bili su brektanje tiskarskog stroja te tihi zveket zdjelica na pladnju zbog podrhtavanja Xenophilusovih ruku.

"Mislim da Luna ovdje nije bila već tjednima", nastavi Harry. "Nema njene odjeće, nitko ne spava u njenom krevetu. Gdje je? I zašto stalno pogledavate kroz prozor?"

Xenophilus je ispustio pladanj. Zdjelice su odskočile od poda i razbile se. Harry, Ron i Hermiona isukali su štapiće, dok se Xeno-philius ukočio's rukom nadomak džepu. U istom trenutku tiskarski je stroj glasno prasnuo, a ispod stolnjaka su na pod izletjeli brojni Odgonetači. Stroj je napokon utihnuo.

Hermiona se sagne po jedan primjerak, i dalje ciljajući u gospodina Lovegooda.

"Harry, vidi ovo."

Probio se kroz nered do nje što je brže mogao. Na naslovnici Odgonetača bila je njegova slika, preko koje je pisalo NEPOŽELJNIK BROJ JEDAN, dok se ispod navodio iznos nagrade za njegovo hvatanje.

"Odgonetač je promijenio politiku, je li?" hladno upita Harry, dok mu je mozak radio sto na sat. "Jeste li zato sišli u vrt, gospodine Lovegood? Da pošaljete sovu u Ministarstvo?"

Xenophilus lizne usnice.

"Oтели su mi Lunu", šapne on. "Zbog mojih tekstova. Oтели su moju Lunu i ne znam gdje je, ne znam što su joj učinili. Ali možda mi je vrate ako... ako..."

"Ako im izručite Harryja?" dovrši Hermiona umjesto njega.

"Neće ići", ledeno reče Ron. "Mićite nam se's puta, odlazimo."

Xenophilus je izgledao jezivo, kao da mu je sto godina. Usta je razvukao u stravičan cerek.

"Trebaju doći svaki čas. Moram spasiti Lunu. Ne smijem izgubiti Lunu. Ne možete otići."

Raširio je ruke ispred stuba, a Harryju se najednom pred očima pojavila vizija njegove majke kako isto to čini pred njegovim kre-vetićem.

"Nemojte nas tjerati da vas ozlijedimo", reče Hary. "Maknite nam se's puta, gospodine Lovegood."

"HARRYV!" vrisne Hermiona.

Mimo prozora proletjele su prilike na metlama. Čim su sve troje skrenuli pogled's njega, Xenophilus je izvukao štapić. Harry je u posljednji čas shvatio njihovu pogrešku i bacio se u stranu, gurajući Rona i Hermionu na sigurno. Xenophilusova čarolija omamljivanja proletjela je kroz sobu i pogodila erumpentov rog.

Eksplozija je bila strašna. Već je i zvučni udar bio dovoljan da razori sobu: fragmenti drva, papira i kamena letjeli su na sve strane u neprozirnom oblaku guste bijele prašine. Harry je odletio u zrak i tresnuo na pod, podižući ruke iznad glave da se zaštiti od krhotina koje su ga zasipale i zaklanjale mu pogled. Začuo je Hermionin vrisak, Ronov uzvik i niz mučnih metalnih udara iz kojih je shvatio da je Xenophilusa eksplozija oborila's nogu i poleđice srušila niz zavojite stube.

Harry je pokušavao ustati iz krša koji ga je zatrpao. Bio je polu-slijep od prašine koja mu se zavukla i u pluća, otežavajući disanje. Strop se urušio, a iz nastalog otvora stršio je Lunin krevet. Pokraj Harryja je ležalo poprsje Rowene Ravenclaw, djelomice uništena lica. Zrakom su lebdjeli sitni komadići rastrganog pergamenta, a tiskarski stroj prevrnuo se na vrh stubišta, blokirajući put iz kuhinje u sobu. Mimo njega je prošla neka bijela prilika - Hermiona, tako prašnjava da je i ona nalikovala na kip. Pritisnula je prst na usne. Vrata u prizemlju otvorila su se's treskom.

"Jesam li ti rekao da nema razloga za žurbu, Travers?" začu se grub glas. "Nisam li ti rekao da taj luđak opet nešto bulazni, kao i obično?"

Začuo se prasak i Xenophilusov vrisak boli.

"Ne... ne... gore je... Potter!"

"Lovegood, lijepo sam ti prošli tjedan rekao da ćemo se opet vratiti samo ako budeš imao neku konkretnu informaciju! Sjećaš se prošlog tjedna? Kad si htio razmijeniti kćer za onaj idiotski ures za glavu? A tjedan dana prije toga" - začuo se nov prasak i cvilež

* "mislio si da ćemo ti je vratiti ako nam predočiš dokaz da" -pras

* "gužveljave" -pras - "rogatice stvarno postoje?"

"Ne... ne... molim vas!" jecao je Kenophilus. "Potter je stvarno tu! Stvarno!"

"A sad otkrivamo da si nas pozvao samo zato da nas digneš u zrak!" zagrmi smrtonoša. Uslijedio je rafal praskova ispresijecanih Xenophilusovim bolnim vrištanjem.

"Selwyne, ovo mjesto izgleda kao da će se svaki čas raspasti", reče drugi, hladniji glas, odjekujući uništenim stubištem. "Stube su totalno zablokirane. Da ih probamo raščistiti? Od toga bi se, doduše, sve moglo srušiti."

"Smeće lažljivo", urlao je čarobnjak Selwyn. "Priznaj, nisi nikad u životu vidio Pottera! Mislio si nas ovdje namamiti da nas ubiješ? Zar ti stvarno vjeruješ da ćeš ovako vratiti kćer?"

"Kunem se... kunem se... Potter je gore!"

"Homenum revelio", reče glas u podnožju stubišta.

Harry je čuo daje Hermiona naglo udahnula. Obuzeo gaje čudan osjećaj da se nešto nadvija nad njim i zahvaća ga svojom sjenom.

"Selwyne, netko je stvarno gore", oštro reče drugi muškarac.

"Potter je, kažem vam da je Potter!" jecao je Xenophilus. "Molim vas... molim vas... vratite mi Lunu, samo mi dajte Lunu..."

"Vratit ćemo ti tvoju curicu, Lovegood," reče Selwyn, "ako se popneš stubama i dovedeš mi Harryja Pottera. Ali ako je ovo neka urota, ako je to varka, ako nas gore u zasjedi čeka neki tvoj kompanjon, e, u tom slučaju ćemo ti možda - možda - ustupiti neki komadić kćeri da imaš što zakopati."

Kenophilus ispusti vapaj pun očaja i straha. Začuše se zvuči struganja i veranja: Xenophilus se pokušavao probiti kroz zakrčene stube.

"Idemo," šapne Harry, "moramo se izvući odavde." Iskoristio je buku koju je Kenophilus podizao na stubištu da se i sam izvuče iz krhotina. Ron je najgore prošao: Harry i Hermiona uspentali su se preko ruševina što su tiše mogli do mjesta gdje je ležao da mu pokušaju maknuti tešku komodu's noge. Zvukovi Kenophilusova

lupanja i struganja sve su se više bližili. Hermiona je naposljetku uspjela osloboditi Rona uz pomoć čarolije lebdenja.

"Dobro", dahne Hermiona kad se polomljeni tiskarski stroj koji je zablokirao vrh stuba počeo ljuljati; Xenophilius im se primakao

na udaljenost od samo nekoliko koraka. Još je bila bijela od prašine "Harry, vjeruješ li mi?" Harry kimne.

"U tom slučaju", nastavi Hermiona, "daj mi Plašt nevidljivosti Rone, navuci ga."

"Ja? Ali, Harry..."

"Molim te, Rone! Harry, čvrsto me uhvati za ruku, a ti me. Rone primi za rame."

Harry ispruži lijevu ruku. Ron je nestao pod Plaštem. Tiskarski stroj koji je zagradio stubište počeo je podrhtavati: Xenophilius ga je pokušavao pomaknuti uz pomoć čarolije lebdenja. Harryju nije bilo jasno što Hermiona čeka.

"Čvrsto se držite", šapnula je. "Čvrsto se držite... još sekundu..."

Xenophiliusovo lice, bijelo kao kreč, pomolilo se iznad komode.

"Obliviate!" viknula je Hermiona, uperivši štapić u njegovo lice. Zatim je štapić usmjerila u pod ispod njih.

"Deprimo!"

Probila je rupu u podu dnevne sobe i oni propadoše kroz nju kao kamen. Harry se grčevito držao za Hermioninu ruku. Ispod njih se prolomilo vrištanje. Krajičkom oka primijetio je da dva muškarca pokušavaju pobjeći u stranu dok ih kroz uništeni strop zasipavaju goleme količine kamenja i slomljenog namještaja. Hermiona se okrenula u zraku i Harryja, kojemu je glava odzvanjala od grmljavine raspadajuće kuće, ponovo odvela u tminu.

CLAVA DVADESET DRUGA

Darovi Smrti

čim je sletio u travu, zadihani Harry podigao se na noge. Činilo se da su sletjeli na neko sumračno polje; Hermiona je već opisivala krug oko njih, mašući štapićem. "Protego totalum... Salvio hexia..."

"Gad podmukli!" zasoptao je Ron, izvlačeći se iz Plašta nevidljivosti i dobacujući ga Harryju. "Hermiona, ti si genijalna, totalno genijalna, ne mogu vjerovati da smo se izvukli!"

"Cave inimicum... Jesam li mu lijepo rekla da je to erumpentov rog, upozorila sam ga. I eno, sad mu je kuća odletjela u zrak!"

"Tako mu i treba", reče Ron, proučavajući razderane traperice i posjekotine na nogama. "Što mislite, što će mu se dogoditi?"

"Joj, nadam se da ga neće ubiti!" zastenje Hermiona. "Zato sam i htjela da smrtonoše vide Harryja prije nego što odemo, da se uvjere kako Xenophilius nije lagao!"

"Ali zašto si mene sakrila?" upita Ron.

"Ti navodno boluješ od grujavice. Rone! Lunu su oteli samo zato što joj je tata javno podupirao Harryja! Što bi se tek dogodilo tvojima da smrtonoše saznaju da si's njim?"

"A tvoji mama i tata?"

"U Australiji su", reče Hermiona. "Ne bi trebali imati problema. Ne znaju ništa."

"Ti si genijalna", reče Ron sa strahopoštovanjem.

"Da... jesi, Hermiona", zdušno ga podupre Harry. "Ne znam što bismo bez tebe."

Hermiona se sva ozarila, no gotovo odmah se opet uozbiljila.

"A Luna?"

"Pa, ako nisu slagali, i još je živa..." poče Ron.

"Ne govori tako, ne govori tako!" cikne Hermiona. "Mora biti živa, mora!"

"Onda je vjerojatno u Azkabanu", zaključio Ron. "No hoće li to preživjeti... mnogi ne izdrže..."

"Ona hoće", reče Harry. Druga mogućnost bila mu je nezamisliva. "Luna je jaka, mnogo jača nego što misliš. Vjerojatno već uči ostale zatvorenike što su umolaze i narglovi."

"Nadam se da si u pravu", reče Hermiona. Prešla je rukom preko očiju. "Bilo bi mi užasno žao Xenophiliusa da..."

"... da nas nije upravo pokušao prodati smrtonošama, da", dovrši Ron.

Podigli su šator i povukli se unutra. Ron im je skuhao čaj. Još potreseni maloprijajšnim bijegom, imali su osjećaj da su se vratili u okrilje doma, sigurnog i poznatog, a ne u hladnu, pljesnivu, staru nastambu.

"Joj, zašto smo uopće išli onamo?" zakukala je Hermiona nakon nekoliko minuta šutnje. "Harry, imao si pravo, ponovilo se isto što i u Godricovu Dolu, totalni gubitak vremena! Darovi Smrti... koje gluposti... ali, s druge strane," činilo se da joj je sinula nova ideja, "možda je sve to izmislio, zar ne? Možda uopće ne vjeruje u Darove Smrti nego nas je samo zadržavao pričom dok ne stignu smrtonoše!"

"Ne bih rekao", reče Ron. "Laganje pod pritiskom je kudikamo teže nego što se čini. To sam shvatio tek kad sam pao u šake hvatačima. Bilo mi je puno lakše odglumiti da sam Stan, jer sam o njemu već nešto znao, nego izmisliti sasvim novi identitet. A stari je Lovegood bio pod opakim pritiskom, jer je davao sve od sebe da nas zadrži. Mislim da nam je rekao istinu, ili ono što on smatra istinom, jer je htio odužiti razgovor."

"Pa, sumnjam da je to važno", uzdahne Hermiona. "Čak i ako je bio iskren, nisam u životu čula toliko budalaština."

"Čekaj malo", reče Ron. "I Odaja tajni je prvo bila mit, zar ne?"

"Ali Darovi Smrti ne mogu postojati. Rone!"

"Stalno to ponavljaš, ali jedan postoji", usprotivi se Ron. "Harryjev Plašt nevidljivosti..."

"'Bajka o tri brata' je samo priča", odlučno ga prekine Hermiona. "Priča o ljudskom strahu od smrti. Da je za preživljavanje zbilja dovoljno sakriti se pod Plašt nevidljivosti, ne bi nam više trebalo ništa drugo!"

"Ne znam. Nepobjedivi štapić dobro bi nam došao", reče Harry, prevrćući omrznuti štap od trnjine među prstima.

"Harry, on ne postoji!"

"Rekla si da se u knjigama spominju razni štapići... Žezlo smrti ikako se već zovu..."

"Dobro, ako se želiš zavaravati da je Bazgov štapić stvaran, što je's Kamenom uskrsnuća?" Dok je izgovarala to ime, prstima je ocrtala navodnike u zraku, a ton joj je bio prožet sarkazmom. "Nema magije kojom se mrtvi mogu vratiti u život, jednostavno nema!"

"Kad se moj štapić spojio sa štapićem Znate-već-koga, pojavili su se moji mama i tata... i Cedric..."

"Ali nisu se stvarno vratili iz mrtvih, zar ne?" reče Hermiona. "Takve... blijede kopije nisu isto kao da netko doista oživi."

"Ali ni cura iz priče nije se doista vratila, zar ne? Priča jasno kaže da ljudi koji umru pripadaju svijetu mrtvih. Ali drugi brat ju je vidio i razgovarao je's njom, zar ne? Čak je neko vrijeme živio s njom..."

Ugledao je u Hermioninim očima brigu i još nešto čemu nije mogao tako lako odrediti značenje. Tek kad je krajičkom oka pogledala Rona, Harry je shvatio daje to strah. Prestrašila ju je njegova izjava o životu's mrtvima.

"A onaj Peverell koji je zakopan u Godricovu Dolu," žurno je nastavio, u pokušaju da popravi sliku o svom mentalnom zdravlju, "o njemu ne znaš ništa, je li?"

"Ne", odgovori ona, očito odahnuvši zbog promjene teme. "Potražila sam mu ime u knjigama nakon što sam vidjela simbol na njegovu grobu; da je slavan ili važan zbog nečega, sigurno bi ga u nekoj spomenuli.

Peverelle sam našla samo u Prirodnom plemstvu: Carobnjačka genealogija. Posudila sam je od Kreachera", pojasni ona. Ugledavši Ronove podignute obrve. "U njoj se navode čistokrvne obitelji koje su izumrle po muškoj liniji. Peverelli su nestali među prvima."

"Izumrle po muškoj liniji?" ponovi Ron.

"To znači da se prezime izgubilo," reče Hermiona, "u slučaju Peverella, prije mnogo stoljeća. Možda još imaju potomke, ali ne pod tim imenom."

A Harryju je najednom u pamćenju buknuo sjećanje koje ga je koprkalo otkako je čuo ime "Peverell": prljavi starac maše ružnim prstenom pred nosom djelatnika Ministarstva. Glasno je uzviknuo: "Marvolo Gaunt!"

"Molim?" rekoše Ron i Hermiona u isti glas.

"Marvolo Gaunt! Djed Znate-već-koga! U Situ sjećanja! S Dum-bledoreom! Marvolo Gaunt je rekao da potječe od Peverella!"

Ron i Hermiona izgledali su zbunjeno.

"Prsten, prsten koji je postao horkruks, Marvolo Gaunt je rekao daje ukrašen grbom obitelji Peverell! Gledao sam dok se razmahivao njime pred licem tipa iz Ministarstva, zamalo mu ga je ugurao u nos!"

"Grb Peverella?" oštro upita Hermiona. "Jesi li vidio kako izgleda?"

"Ne baš", reče Harry, upinjući se da se sjeti. "Ništa kićeno, koliko se sjećam; možda nekoliko urezanih crta. Izbliza sam ga vidio tek nakon što je već bio slomljen."

Harry je po naglom širenju Hermioninih očiju vidio daje upravo povezala konce. Ron je zapanjeno pogledavao čas u jedno čas u drugo.

"Čovječe... Mislite da je to opet bio isti znak? Znak Darova Smrti?"

"Zašto ne?" uzbuđeno odvrati Harry. "Marvolo Gaunt bio je stari, neuki gad, jedino što ga je zanimalo bilo je njegovo porijeklo. Ako se taj prsten stoljećima prenosio's generacije na generaciju, možda nikad nije ni shvatio njegovu pravu prirodu. U toj kući nije bilo knjiga, a vjerujte mi, on nije bio tip koji djeci čita bajke pred spavanje. Možda si je umislio da su urezotine na prstenu bile grb, jer je za njega čistokrvnost bila isto kao da si kraljevske krvi."

"Da... i sve je to jako zanimljivo," oprezno poče Hermiona, "ali, Harry, ako ciljaš na ono na što mislim da ciljaš..."

"Pa, zašto ne? Zašto ne?" Potražio je Ronovu pomoć pogledom. "Što ako je to bio Kamen uskrsnuća?" Ron zine od čuda.

"Čovječe... bi li još funkcionirao nakon što ga je Dumbledore razbio...?"

"Funkcionirao? Funkcionirao? Rone, nikad i nije funkcionirao! Se postoji nikakav Kamen uskrsnuća!"

Hermiona skoči na noge, ogorčena i ljutita. "Harry, ti sve pokušavaš uklopiti u tu priču o Darovima..."

"Sve uklopiti?" ponovi on. "Hermiona, uklapa se samo od sebe! Znam da je na tom kamenu bio znak Darova Smrti! Gaunt je rekao da potječu od Peverella!"

"Maloprije si rekao da nikad nisi pošteno pogledao znak na kamenu!"

"Što misliš, gdje je kamen sad?" upita Ron Harryja. "Što je Dumbledore napravio's njim nakon što ga je razbio?"

Ali Harryjeva se mašta već zahuktala, prestižući Rona i Hermi-onu...

Tri predmeta, ili Dara, koji, kad se nadu u istim rukama, vlasnika činegospodarem Smrti... Gospodarem...

Vladarom... Pobjednikom... Smrt je samo posljednji neprijatelj kojeg ćemo pobijediti...

I Harry se već vidio kako oboružan Darovima izlazi na megdan's Voldemortom, čiji mu horkruksi nisu dorasli... Obojica istovremeno živjeti ne mogu... Je li to odgovor? Darovi protiv horkruksa? Postoji li ipak način da zajamči vlastitu pobjedu? Ako postane gospodar Darova Smrti, hoće li tada biti zaštićen?

"Harry?"

Jedva je slušao Hermionu: izvukao je Plašt nevidljivosti i provukao ga kroz prste. Tkanina bijaše podatna poput vode, lakša od zraka. U sedam godina koliko je proveo u svijetu čarobnjaka nikad nije vidio ništa što bi se moglo mjeriti's njim. Plašt je po svemu odgovarao Xenophiliusovu opisu: Plašt koji stvarno i doista svog vlasnika čini posve nevidljivim, koji je otporan na zub vremena, koji postojano i neprobojno pruža zaklon, bez obzira na to kakvim ga čarolijama izložite.

Naglo je udahnuo, sjetivši se...

"Dumbledore je imao moj Plašt one noći kad su mi roditelji poginuli!" ...

Glas mu je podrhtavao, osjećao je da mu u lice navire krv, ali nije ga bilo briga.

"Mamaje napisala Siriusu daje Dumbledore posudio Plašt! Evo zašto! Htio ga je proučiti, jer je mislio da bi to mogao biti treći Dar! Ignatus Peverell je pokopan u Godricovu Dolu..." Harry je slijepo hodao po šatoru, osjećajući kako se pred njim otvaraju fantastični novi horizonti istine. "On je moj predak! Ja potječem od trećeg brata! Napokon sve ima smisla!"

Bio je naoružan osjećajem neminovnosti i svojom vjerom u Darove kao da mu već sama ideja da bi ih mogao posjedovati pruža zaštitu. Potpuno ushićen, okrenuo se ostalima.

"Harry", opet poče Hermiona, no on je već bio zaokupljen otvaranjem torbice oko vrata. Prsti su mu snažno podrhtavali.

"Pročitaj ga", reče, gurajući joj majčino pismo u ruke. "Pročitaj ga! Hermiona, Dumbledore je imao taj Plašt! Iz kojeg drugog razloga bi ga uzeo? Za nevidljivost mu nije trebao, to je bez poteškoća mogao postići vlastitom čarolijom iluzije!"

Nešto je tresnulo o pod i svjetlucavo se otkotrljalo pod stolac: zvrčka, koja mu je ispala dok je vadio pismo. Sagnuo se daje podigne, a novootkriveno vrelo fantastičnih spoznaja poklonilo mu je još jednu. Sok i čudo proključali su u njemu, jednostavno je morao viknuti.

"TU JE! Ostavio mi je prsten... u zvrčki je!"

"Mi... misliš?"

Nije mu bilo jasno zašto Ron izgleda tako iznenađeno. Harryju je sve bilo jasno kao dan: sve se uklapalo, sve... Njegov Plašt je treći Dar, kad otkrije kako otvoriti zvrčku imat će i drugi, zatim još samo treba pronaći prvi Dar, Bazgov štapić, a onda...

Na jarko osvijetljenu pozornicu kao da je pao zastor: Harryjev ushit, nada i sreća ugasiše se jednim potezom i sad je stajao sam u tami, tugujući zbog prestanka čudesne čarolije.

"To on traži."

Čuvši naglu promjenu u njegovu tonu, Ron i Hermiona izgledah su još prestrašenije nego prije.

"Znaš-već-tko traži Bazgov štapić."

Okrenuo je leđa da ne vidi njihova napeta, skeptična lica. Došao je do istine. Sve je sjelo na svoje mjesto. Ne traži Voldemort novi,

nego stari, prastari štapić. Harry je izašao pred ulaz u šator, posve zaboravljajući Rona i Hermionu dok je zurio u noć i razmišljao...

Voldemort je odrastao u bezjačkom sirotištu. Nitko mu nije čitao Kazivanja barda Beedlea dok je bio dijete, kao ni Harryju. Malo je koji čarobnjak vjerovao u Darove Smrti. Koliki su izgledi da Voldemort zna za njih? Harry je netremice gledao u tminu... Da Voldemort zna za Darove Smrti, zacijelo bi ih već potražio, dao sve od sebe da ih se dočepa: tri predmeta koja vlasnika čine gospodarem Smrti? Da je znao za Darove Smrti, horkruksi mu možda ne bi ni trebali: ne dokazuje li jednostavna činjenica što je Dar pretvorio u horkruks njegovu neupućenost u tu najveću magijsku tajnu?

Drugim riječima, Voldemort traga za Bazgovim štapićem a da pritom ne razumije njegovu istinsku moć, ne razumije daje to samo jedan dio cjeline koju čine tri predmeta... i to zato što je štapić Dar koji je bilo nemoguće sakriti, o čijem postojanju ima najviše podataka... Krvavi trag Bazgova štapića proteže se kroz stranice čarobnjačke povijesti...

Harry je motrio oblačno nebo, ispunjeno dimnosivim i srebrnas-tim krivuljama protegnutim preko bijelog mjeseca, opijen vlastitim otkrićima.

Vratio se u šator, zaprepašteno primijetivši da Ron i Hermiona stoje na istom mjestu gdje ih je ostavio.

Hermiona je i dalje držala Lilyno pismo, Ron je stajao pokraj nje sa zabrinutim izrazom lica. Zar ne shvaćaju koliki su put prevalili u samo nekoliko minuta?

"To je to", reče im Harry, pokušavajući i njih ogrijati žarom svog apsolutnog, zapanjujućeg uvjerenja. "To sve objašnjava. Darovi Smrti postoje, i ja već imam jedan od njih - možda čak dva-"

Podigao je zvrčku.

"... a Znaš-već-tko traga za trećim, ali ne shvaća... on misli da je to samo moćan štapić..."

"Harry," odvrati Hermiona, prilazeći da mu vrati Lilyno pismo, "oprosti, ali mislim da se varaš, mislim da si sve pogrešno shvatio."

"Ali kako ne shvaćaš? Sve se uklapa..."

"Ne, ne uklapa se", reče ona. "Ne uklapa se, Harry, nego si se ti zanio. Molim te," prekinula ga je kad je zaustio da joj uzvрати,

"molim te, samo mi odgovori na jedno pitanje: ako Darovi Smrti stvarno postoje, a Dumbledore je za to znao, znao je da će osoba koja prikupi sva tri postati gospodarem Smrti... Harry, zašto ti ne bi to rekao? Zašto?"

Imao je spreman odgovor.

"Ali sama si rekla zašto, Hermiona! Zato što do njih sama trebaš doći! U tome je bit Potrage!"

"Ma to sam rekla samo zato da te nagovorim da odemo k Love-goodovima!" vikne Hermiona iznervirano.

"Uopće nisam vjerovala u to!"

Harry se nije obazirao.

"Dumbledore me uvijek puštao da sam otkrivam stvari. Puštao me da se sam okušam, da riskiram. On bi to točno tako učinio."

"Harry, ovo nije igra, nije vježba! Ovo je stvarno, a Dumbledore ti je ostavio vrlo jasne upute: nadi i uništi horkrukse! Taj simbol ništa ne znači, zaboravi Darove Smrti, ne možemo si priuštiti skretanje sputa..."

Harry je zapravo nije slušao. Neprestance je okretao zvrčku u rukama, napola očekujući da pukne, da mu otkrije Kamen uskrsnuća kako bi Hermioni dokazao da je on u pravu i da Darovi Smrti zaista postoje. Ona se sad obraćala Ronu.

"Ti ne vjeruješ u to, zar ne?"

Harry podigne pogled. Ron je oklijevao.

"Ne znam... mislim... neki dijelovi kao da se uklapaju", odvrati Ron's nelagodno. "Ali kad se sve pogleda u cjelini..." Duboko je udahnuo. "Harry, mislim da trebamo uništiti horkrukse. Dumbledore nas je za to zadužio. Možda... možda bismo trebali zaboraviti na Darove."

"Hvala, Rone", reče Hermiona. "Prva straža je moja."

Prošla je mimo Harryja i sjela na ulaz u šator, glatko prekidajući daljnju raspravu.

No Harry te noći gotovo nije oka sklopio. Darovi Smrti posve su ga obuzeli i nije se mogao opustiti; kroz glavu su mu bez prestanka hujale uzbudljive misli: Štapić, Kamen i Plašt, kad bi ih samo sve mogao naći...

T

Otvaram se na kraju... Ali što je "kraj"? Zašto ne može Kamen dobiti sad? Kad bi došao do njega, mogao bi sva pitanja postaviti samom Dumbledoreu... Harry je u mraku mrmrljao riječi, obraćajući se zvrčki, pokušao je sve, čak i parselski, ali zlatna loptica nije se otvarala...

A štapić, Bazgov štapić, gdje se on krije? Kamo je Voldemorta odvela njegova potraga? Harry je praktički prizivao goruću bol u ožiljku da može zaviriti u Voldemortove misli, jer sad su prvi put on i Voldemort željeli istu stvar... naravno, Hermioni se ta ideja nikako ne bi svidjela... no's druge strane, ona i ne vjeruje... Xenophilius je na neki način bio u pravu... Ograničena. Nemaštovita. Uskogrudna. A prava je istina da je ideja Darova Smrti užasava, osobito Kamen uskrsnuća... i tu je Harry opet pritisnuo usne na zvrčku, ljubeći je, malne je gutajući, no hladni metal nije reagirao...

Tek se pred zoru sjetio Lune, same u nekoj ćeliji u Azkabanu, okružene dementorima, i tada ga je preplavio sram. U grozničavim razmišljanjima o Darovima, nju je posve smetnuo's uma. Poželio je da joj nekako mogu priteći u pomoć, ali napad na dementore u tolikom broju bio je praktički nemoguć. Sinulo mu je da još nije pokušao dočarati patronusa štapićem od trnjine... morat će pokušati ujutro...

Da bar može nabaviti bolji štapić...

I opet ga je obuzela žudnja za Bazgovim štapićem. Žezlom smrti, nepobjedivim, neporazivim...

Sljedećeg jutra spakirali su šator i nastavili putovanje kroz turobnu kišu. Pljuskovi su ih slijedili sve do obale, gdje su te noći podigli šator. Kiša je nastavila padati cijeli tjedan, prateći ih kroz kišovite krajolike koji su na Harryja ostavljali sumoran i depresivan dojam. Nije bio u stanju misliti ni na što osim na Darove Smrti.

Činilo mu se da se u njemu rasplamsala vatra koju ništa ne može ugasiti, ni Hermionina otvorena nevjerica, ni Ronove stalne dvojbe. No što je čežnja za Darovima jače buktila u njemu, to je manje osjećao radost. Za to je krivio Rona i Hermionu: njihova hotimična ravnodušnost kvarila iriu je raspoloženje jednako koliko i neprestana kiša, no ni jedna ni druga smetnja nisu ni najmanje poljuljale njegovo nepromjenjivo i nepokolebljivo uvjerenje da je u pravu. Harryjeva vjera u Darove i žudnja za njima toliko su ga izjedale da se osjećao otuđeno od ostalih dvoje i njihove opsesije horkruksima.

"Opsesija?" procijedila je Hermiona tihim, bijesnim glasom kad je Harry jedne večeri neoprezno upotrijebio tu riječ, braneći se od njezinih prigovora da ne pokazuje dovoljno zanimanja za nalaženje ostalih horkruksa.

"Nemamo mi opsesiju, Harry! Samo pokušavamo izvršiti ono stoje Dumbledore želio da izvršimo!"

No on je bio imun na neizravne kritike. Dumbledore je Hermioni ostavio u zadatak da odgonetne simbol Darova, a osim toga im je ostavio i Kamen uskrsnuća u zlatnoj zvrčki, Harry je bio apsolutno uvjeren u to.

Obojica istovremeno živjeti ne mogu... gospodar Smrti. Zašto Ron i Hermiona to ne shvaćaju?

"Smrt je samo posljednji neprijatelj kojeg ćemo pobijediti", spokojno je citirao Harry.

"A ja sam mislila da se borimo protiv Znaš-već-koga", odbrusila je Hermiona. Harry je nakon toga digao ruke od nje.

Čak ni misterij srebrne srne, o kojem je ostalih dvoje htjelo razgovarati pod svaku cijenu, Harryju više nije bio toliko važan, koliko je bio usputna zanimljivost. Bitna mu je bila jedino činjenica da ga ožiljak opet pecka, iako se silno trudio sakriti to od ostalih. U tim se prilikama uvijek povlačio u osamu, no sve što je vidio, razočaralo ga je. Vizije koje je dijelio's Voldemortom promijenile su se, postale su mutnije i nejasnije, kao da više ne može izoštriti fokus. Harry je teškom mukom uspio razaznati nekakav predmet koji je

podsjećao na lubanju, te planinu, više kao sjenu nego geografsku činjenicu. S obzirom na to da je bio naviknut na slike koje se ni po čemu nisu razlikovale odjave, ta gaje promjena uznemirila. Strahovao je daje veza između njega i Voldemorta oštećena, a iako se te veze bojao, morao je priznati, sebi, ako već ne Hermioni, da ju je ujedno smatrao i dragocjenom. Frustrirajuću neodređenost viđenih slika Harry je iz nekog razloga pripisivao uništenju svog štapića, kao da je štapić od trnjine kriv što više nema onako jasan uvid u Voldemortove misli kao prije.

U tjednima koji su uslijedili, čak je i Harry, onako zadubljen u samog sebe, primijetio da Ron sve češće preuzima ulogu vođe. Bilo zato što se htio iskupiti za prijašnje napuštanje, bilo zato što je Harryjeva letargija probudila njegove dotad skrivene potencijale, sad je Ron bio onaj koji je ostalih dvoje ohrabrivao i poticao na akciju.

"Ostala su nam još tri horkruksa", uporno je ponavljao. "Treba nam plan, dajte, ljudi! Gdje još nismo tražili? Ajmo ih opet sve nabrojiti. Sirotište..."

Zakutna ulica, Hogwarts, kuća Riddleovih, Borgin i Burkes, Albanija, sva mjesta gdje je Tom Riddle živio, radio, dolazio ih ubijao ponovo su prošla inspekciju Rona i Hermione. Harry im je pomagao isključivo zato da ne mora trpjeti Hermionino zanovijetanje. Bio bi naj sretniji da je mogao u miru i tišini pokušavati ući u Voldemortove nūsli kako bi saznao više o Bazgovu štapiću, ah Ron je inzistirao na putovanjima na sve apsurdnija odredišta jednostavno zato, znao je Harry, da ostanu u pokretu.

"Nikad se ne zna", ponavljao je Ron kao refren. "Upper Flagley je čarobnjačko selo, možda je svojevremeno želio tamo živjeti. Ajmo malo pročačkati."

Česti izleti na čarobnjački teritorij ponekad su ih dovodili nadomak hvatačima.

"Neki od njih su navodno jednako gadni kao smrtonoše", komentirao je Ron. "Oni tipovi koji su mene uhvatili bili su šaka jada, ali Bili misli da su neki među njima stvarno opasni. Na Potterovoj straži kažu..."

"Na čemu?" upitao je Harry.

"Na Potterovoj straži, zar ti nisam pričao o tome? To je ona emisija koju stalno pokušavam pronaći na radiju, jedina koji govori istinu o svemu što se događa! Gotovo sve ostale emisije slijede politiku Znaš-već-koga, svi osim Potterove straže. Stvarno bih volio da to čuješ, ali zeznuto ih je naći..."

Ron je svaku večer štapićem bubnjao različite ritmove po radio-prijamniku dok su se kotačići za izbor stanica okretali sami od sebe. Ponekad bi uhvatili odsječak savjeta za liječenje zmajskih kozica, jednom čak nekoliko taktova "Kotlića punog vruće, jake ljubavi". Dok je kuckao, Ron je i dalje pokušavao pogoditi točnu lozinku, mrmljajući ispod glasa nasumično odabrane riječi.

"Obično imaju neke veze's Redom", objasnio im je. "Bili je Dilja imao dara za pogađanje. Prije ili poslije moram ubosti bar jednu..."

No sreća je Rona poslužila tek u ožujku. Harry je sjedio na ulazu u šator, dokono zureći u busen preslica koje su izvirivale iz hladne zemlje, kad je Ron uzbuđeno viknuo iz šatora:

"Imam je, imam je! Lozinka je bila 'Albus!' Harry, dolazi ovamo!" Prenuvši se iz razmišljanja o Darovima Smrti prvi put u posljednjih nekoliko dana, Harry je pohitao natrag u šator i tamo zatekao Rona i Hermionu u klečećem položaju pokraj malog radija. Hermiona koja je ranije laštala Gryffindorov mač da si prekрати vrijeme, sad je razjapljenih usta zurila u majušni zvučnik iz kojeg je dopirao vrlo poznat glas.

"... ispričavamo se zbog privremene odsutnosti iz etera, izazvane učestalim kućnim posjetima onih starih šarmera, to jest, smrtonoša, na našem području."

"Pa to je Lee Jordan!" usklikne Hermiona.

"Znam!" ozareno će Ron. "Super, zar ne?"

"... no sad smo našli novu sigurnu lokaciju," govorio je Lee, "a drago mi je što vam mogu reći da su nam se večeras pridružila i naša dva redovita dopisnika. 'Večer, dečki!'"

"Bok."

"Večer, Rijeko."

"Rijeka je Lee", tumačio je Ron. "Svi imaju kodirana imena, ali obično se da pogoditi..."

"Psst!" reče Hermiona.

"No prije razgovora's Royalom i Romulusom," nastavio je Lee, "dopustite da vas izvijestimo o pogibijama koje Vijesti Carobnjač-ke radiomreže i Dnevni prorok ne smatraju vrijednima spomena. S velikim žaljenjem javljamo našim slušateljima da su Ted Tonks i Dirk Cresswell ubijeni."

Harry osjeti mučninu. Razmijenio je zgrožen pogled's Ronom i Hermionom.

"Ubijen je i goblin po imenu Gornuk. Pretpostavlja se da su Dean Thomas, čarobnjak bezjačkog porijekla, te drugi goblin, obojica suputnici Tonksa, Cresswella i Gornuka, uspjeli pobjeći. Ako nas Zbog rijeke Jordan u JZ Aziji.

pean sluša, ili ako itko zna gdje je, njegovi roditelji i sestre očajnički iščekuju vijesti o njemu.

U Gaddleyju je jedna peteročlana bezjačka obitelj pronađena mrtva u vlastitoj kući. Bezjačke vlasti smrti pripisuju kvaru na plinskim instalacijama, ali članovi Reda feniksa javili su mi daje obitelj stradala od ubojite kletve - to je još jedan dokaz, kao da ih već nema dovoljno, da masakri bezjaka pod novim režimom nisu ništa više od sportske razonode.

I na kraju, žao nam je što naše slušatelje moramo izvijestiti da su u Godricovu Dolu pronađeni ostaci Bathilde Bagshot. Sve ukazuje na to da je umrla prije nekoliko mjeseci. Red feniksa obavijestio nas je da je njezino truplo imalo očite znakove ozljeda nanesenih mračnom magijom.

Dragi slušatelji, pozivam vas da nam se pridružite u minuti šutnje za Teda Tonksa, Dirka Cresswella, Bathildu Bagshot, Gornuka te bezimene ali ne i nevažne bezjake koje su ubili smrtonoše."

Spustila se tišina. Harry, Ron i Hermiona su šutjeli. Harry je istovremeno žudio za novim vijestima i strahovao od onoga što bi moglo uslijediti. Prvi put nakon dugo vremena osjećao se dijelom vanjskog svijeta. "Hvala vam", začu se Leejev glas. "Zamolit ćemo našeg stalnog dopisnika Royaala da nam kaže nešto više o tome kako se novi čarobnjački poredak odražava na svijet bezjaka."

"Hvala, Rijeko", javi se prepoznatljivi duboki glas, odmjeren i umirujući.

"Kingsley!" nije se mogao suzdržati Ron.

"Znamo!" reče Hermiona, ušutkujući ga.

"Bezjaci još uvijek ne razumiju što uzrokuje njihova stradanja, ali i dalje trpe brojne teške gubitke", reče Kingsley. "Stalno nam, međutim, pristizu inspirativne priče o čarobnjacima i vješticama koji stavljaju na kocku vlastitu sigurnost kako bi zaštitili bezjačke prijatelje i susjede, često bez znanja samih bezjaka.

Apeliram na sve naše slušatelje da slijede njihov primjer, recimo tako što će baciti

(tm)yal je engleska riječ za "kraljevski", što je aluzija na Kingsleyjevo ime, koje u sebi sadrži riječ king, tj. "kralj".

zaštitnu čaroliju preko bezjačkih prebivališta u svojoj ulici. Već i tako jednostavne mjere mogu spasiti mnoge živote."

"A kako bi ti, Royale, odgovorio onim slušateljima koji kažu da se u ovim opasnim vremenima moramo držati slogana 'čarobnjaci prije svih'?" upita Lee.

"Rekao bih da samo jedan mali korak dijeli 'čarobnjake prije svih', od 'čistokrvnih prije svih', a korak do 'smrtonoša' još je manji" odvrati Kingsley. "Svi smo mi ljudi, zar ne? Svaki je ljudski život jednako vrijedan, svaki je vrijedan spašavanja."

"To si odlično formulirao, Royale, i ako se ikad izvučemo iz ove kaše, imaš moj glas za ministra magije", reče Lee. "A sad riječ prepuštamo Romulusu u našem popularnom prilogu 'Potterovi prijatelji'."

"Hvala, Rijeko", javi se još jedan vrlo poznat glas. Ron je otvorio usta, ali Hermiona ga je preduhitrla, šapnuvši:

"Znamo da je to Lupin!"

"Romuluse, tvrdiš li i dalje, kao u svim svojim dosadašnjim istupima u ovoj emisiji, da je Harry Potter još živ?"

"Da", odlučno reče Lupin. "Uopće ne sumnjam da bi smrtonoše njegovo ubojstvo stavili na sva zvona, jer bi to bio smrtni udarac moralu svih koji pružaju otpor novom režimu. 'Dječak koji je preživio' i dalje je simbol svega za što se borimo, a to su trijumf dobrote, moć nevinosti te nužnost neprestanog otpora."

Harry osjeti da ga preplavljaju zahvalnost i sram. Znači li to da mu je Lupin oprostio sve one grozote koje mu je Harry izgovorio pri njihovu posljednjem susretu?

"A što bi poručio Harryju da znaš da te sluša, Romuluse?"

"Poručio bih da smo u duhu svi's njim", reče Lupin. Malo je zastao. "I poručio bih mu da sluša svoj instinkt, koji je zdrav i gotovo nepogrešiv."

Harry pogleda Hermionu; oči su joj bile pune suza.

"Gotovo nepogrešiv", ponovila je.

Romulus ili Romul jedan je od dvojice braće blizanaca koji su po legendi osnovali Rim, a koje je othranila vučica. Lupin je ime dobio po drugom bratu, Remusu, ili u hrvatskoj verziji, Remu.

"Oh, zar vam nisam rekao?" iznenađeno će Ron. "Bili mi je rekao da Lupin opet živi's Tonks! Navodno je sad već pogolema..."

"... a ima li kakvih novosti o onim prijateljima Harryja Pottera koji su morali platiti cijenu za svoju odanost?" upita Lee.

"Pa, kao što naši redoviti slušatelji znaju, nekoliko otvorenijih pobornika Harryja Pottera sad je u zatvoru, uključujući Xenophiliusa Lovegooda, nekadašnjeg urednika Odogonetača", reče Lupin.

"Bar je još živ!" promrmlja Ron.

"A prije nekoliko sati čuli smo da je Rubeus Hagrid" - sve troje su preneraženo udahnuli i zato zamalo prečuli ostatak rečenice - "svima poznati lovočuvar u školi Hogwarts za dlaku izbjegao uhićenje u perivoju Hogwartsa, gdje je navodno održavao domjenak s temom 'Živio Harry Potter' u svojoj kući. Hagrid, međutim, nije priveden pa vjerujemo da je uspio pobjeći."

"Pretpostavljam da u bijegu od smrtonoša dobro dođe brat visok pet metara?"

"Ima to svojih prednosti", ozbiljno odvrati Lupin. "Dodat ću da se svi mi u Potterovoj straži divimo Hagridovu duhu, ali da molimo čak i najvatrenije Harryjeve pobornike da ne slijede Hagridov primjer. U trenutnoj klimi nije preporučljivo organizirati tulum za izražavanje podrške Harryju Potteru."

"Tako je, Romuluse," reče Lee, "a mi vam predlažemo da podršku čovjeku's munjolikom ožiljkom izrazite slušanjem Potterove straže! A sad je vrijeme da se malo pozabavimo čarobnjakom koji je u posljednje vrijeme jednako neuhvatljiv kao Harry Potter. Mi ga obično zovemo glavnim smrtonošom, a svoj pogled na neke od sumanutijih priča koje kruže o njemu's nama će podijeliti naš novi dopisnik: Glodavac."

"Glodavac?" ponovi novi prepoznatljivi glas, a Harry, Ron i Hermiona zajedno uzviknuše: "Fred!" "Čekaj... da nije ipak George?"

"Mislim da je Fred", reče Ron, naginjući se prema radiju. Ne-identificirani blizanac nastavi:

"Neću se odazivati na 'Glodavac', nema šanse, rekao sam ti da se želim zvati'Oštrica!'"

"Jo, dobro, nek ti bude. 'Oštrice', možeš li nam, molim te, reći kako ti tumačiš različite glasine koje kruže o glavnom smrtonoši?"

"Da, Rijeko, mogu", reče Fred. "Kao što naši slušatelji već znaju osim ako se ne skrivaju na dnu vrtnog jezerca ili na nekom sličnom mjestu, strategija Znate-već-koga da ostane u sjeni stvara jednu zbilja divnu atmosferu panike. S druge strane, ako su točne sve dojave o mjestima gdje je navodno viđen, rekao bih da uokolo luta bar devetnaest verzija Znate-već-koga."

"Što njemu, naravno, savršeno odgovara", dometne Kingsley. "Ta misterioznost izaziva više straha nego da se pokaže ljudima."

"Slažem se", reče Fred. "I zato, ljudi, ajmo malo smiriti živce. Situacija je dovoljno loša i bez izmišljotina. Osvrnimo se, na primjer, na ovu novu bedastoću da Znate-već-tko ubija pogledom očiju. Dragi slušatelji, to vam je bazilisk. Evo kako ćete to provjeriti: pogledajte ima li stvar koja vas strijelja pogledom noge. Ako ima, slobodno mu pogledajte u oči. Doduše, ako pred vama stoji Znate-već-tko, isto vam se crno piše."

Harry se prvi put nakon dosta tjedana opet nasmijao. Osjetio je da teret napetosti u njemu popušta.

"A govorkanja da ga često viđaju u inozemstvu?" upita Lee.

"A tko se ne bi htio malo odmoriti nakon tolikih napora?" upita Fred. "Poanta je u ovome, ljudi: ne uljuljkujte se u lažni osjećaj sigurnosti zato što on nije u zemlji. Možda je tu, možda nije, ali činjenica je da kad hoće, može biti brži od Severusa Snapea u bijegu pred bocom šampona, pa se nemojte oslanjati na to da je negdje daleko ako planirate riskantnu akciju. Nikad nisam ni sanjao da ću to prevaliti preko usana, ali sigurnost je ipak na prvom mjestu!"

"Hvala ti, Oštrice, na tim mudrim riječima", reče Lee. "Slušatelji, ovo nas dovodi do kraja još jedne emisije Potterove straže. Ne znamo kad ćemo opet moći emitirati, ali budite sigurni da ćemo se vratiti. Samo nas nastavite tražiti: Sljedeća lozinka je 'Divljooki'. Čuvajte jedni druge. Ne gubite vjeru. Laka vam noć."

Kotačić za biranje stanica se zavrtio, a svjetlo iza skale frekvencija ugasilo. Harry, Ron i Hermiona još su se smiješili od uha do uha. Zvuk poznatih, prijateljskih glasova imao je nevjerojatno okrepljujući učinak; Harry se već tako navikao na njihovu izolaciju da je gotovo zaboravio kako se i drugi ljudi odupiru Voldemortu. Činilo mu se lako da se budi iz dugog sna.

"Dobri su, je l' da?" sretno progovori Ron.

"Genijalni", reče Harry.

"Stvarno su hrabri", uzdahne zadivljena Hermiona. "Da ih uhvate..."

"Pa, zato su stalno u pokretu, zar ne?" reče Ron. "Kao mi."

"Ali jeste li čuli što je Fred rekao?" uzbuđeno upita Harry; sad kad je emisija završila, misli su mu se opet vratile na njegovu stalno prisutnu opsesiju. "U inozemstvu je! Još traži štapić, znao sam!"

"Harry..."

"Ma daj, Hermiona, zašto to tako uporno odbijaš priznati? Vol..."

"HARRY, NE!"

"... demort traži Bazgov štapić!"

"Ime mu je Tabu!" zaurla Ron skačući na noge kad je vani odjeknuo glasan prasak. "Harry, rekao sam ti, rekao sam ti, ne smijemo ga više izgovarati... moramo opet podići zaštitne čarolije... brzo... tako nalaze..."

Ron je zašutio, a Harry je znao i zašto. Cinkoskop na stolu upalio se i zavrteo. Začuli su primicanje glasova: grubih, uzbuđenih glasova. Ron je izvukao deluminator iz džepa i pritisnuo ga. Svjetiljke se ugasiše.

"Izađite podignutih ruku!" kroz mrak je odjeknuo hrapav glas. "Znamo da ste unutra! U vas je upereno šest štapića. Pogodili vas - ne pogodili vas, nama je savršeno svejedno!"

CLAVA DVADESET TREĆA

Kod Malfojevih

Harry potraži pogledom drugih dvoje, jedva razabirući njihove rasplinute obrise u mraku. Primijetio je da Hermiona cilja štapićem, ali ne prema van, već ravno u njegovo lice. Začuo se glasan prasak, praćen bijelim bljeskom: nešto ga je zasljepilo, a potom sravnilo sa zemljom. Dok je opipavao lice koje je ubrzano otjecalo, čuo je da ga okružuju teški koraci. "Diži se, gamadi jedna."

Nepoznate ruke grubo povukoše Harryja's poda. Nije se još ni snašao, a netko mu je već prekopao džepove i oduzeo štapić od trnjine. Harry se uhvatio za svoje neizdrživo bolno lice, potpuno neprepoznatljivo pod prstima, zategnuto, otečeno i podbuhlo kao da je doživio jaku alergijsku reakciju. Zbog natečenih kapaka oči su mu se pretvorile u tanke proreze kroz koje je jedva škiljio, ubrzo shvativši da je izgubio naočale dok su ga vukli iz šatora. Jedino što je pred sobom vidio bili su mutni obrisi četvorice ili petorice ljudi koji su se hrvali's Ronora i Hermionom.

"Mičite... se... od nje!" vikao je Ron. Začuo se prepoznatljiv zvuk udarca šake u tijelo. Ron je zastenjao od boli, a Hermiona je vrisnula: "Ne! Pustite ga na miru, pustite ga na miru!"

"Mogo bi ti dečko proći i gore od toga ako ga pronađem na popisu", javio se jezivo poznat hrapav glas.

"Slasne li djevojčice... kakva delikatesa... što volim meku kožu..."

Harryju se želudac okrenuo od muke. Znao je tko je to: Fenrir Greyback, vukodlak kojemu je u zamjenu za njegove krvave usluge bilo dopušteno nositi pelerinu smrtonoše.

"Pretražite šator!" reče drugi glas.

Harryja su potruške oborili na tlo. Po muklom udaru koji je uslijedio znao je da se isto dogodilo i Ronu. Začuli su se koraci i lupa; muškarci su prevrtali stolce dok su pretresali šator.

"Da vidimo što smo to ulovili", začu se zlradi Greybackov glas iznad njih. Okrenuše Harryja na leđa. Kad mu je snop svjetla iz štapića osvijetlio lice, Greyback je prasnuo u smijeh.

"Bome će mi trebati pivoslac da se oporavim od ovog prizora. Što ti se to dogodilo, gabore?" Harry mu nije odmah odgovorio.

"Pitao sam te," ponovi Greyback, šutnuvši Harryja u trbuh tako jako da se presamitio od boli, "što se tebi dogodilo?"

"Ubodi", promrsi Harry. "Izbo me neki kukac."

"Da, točno tako i izgleda", reče drugi glas.

"Kako se zoveš?" zareži Greyback.

"Dudley", odvrati Harry.

"A ime?"

"Ja... Vernon. Vernon Dudley."

"Potraži ga na popisu, Scabiore", reče Greyback. Harry je čuo da kreće dalje kako bi pogledao Rona. "A ti, crveni?"

"Stan Shunpike", reče Ron.

"Malo sutra", odbrusi čovjek zvan Scabior. "Znamo mi Stana Shunpikoa, sređivao nam je poslove."

Opet se začu udarac.

"Ja dam Bardy", reče Ron. Harry je pretpostavljao da su mu usta puna krvi. "Bardy Weadley."

"Weasley?" promuklo ponovi Greyback. "Znači da si izrod, ako već nisi mutnjak. I na kraju tvoja lijepa mala prijateljica..." Harryju se naježila koža od naslade u njegovu glas.

"Smiri hormone, Greyback", nadglasao je Scabior podrugljiv smijeh ostalih.

"Ma, neću je još ugristi. Da vidimo hoće li se brže sjetiti svog imena od Barnyja. Tko si ti, curice?"

"Penelope Clearwater", reče Hermiona. Zvučala je prestravljeno, ali uvjerljivo.

"A krvni status?"

"Mješanka", reče Hermiona.

"To ćemo lako provjerit", zaključio Scabior. "Al svi izgledaju ko da bi mogli biti u dobi za 'ogvarts..."

"Odišli smo", reče Ron.

"Otišli ste, je li, crveni?" upita Scabior. "I odlučili otić na kampiranje? I onako, iz vica, izreć ime Gospodara tame?"

"Ne id vida", odvrati Ron. "Sludajno."

"Slučajno?" Ponovo se prolomio podrugljiv smijeh.

"Znaš tko je prije volio izgovarati ime Gospodara tame, Weasley?" zareži Greyback. "Članovi Reda feniksa. Je 1' ti to nešto znači?"

"Ne."

"E, vidiš, oni nisu Gospodaru tame pokazivali primjereno poštovanje, pa je njegovo ime postalo Tabu.

Uхватili smo nekoliko članova Reda na taj štos. Vidjet ćemo. Priveži ih uz ostalu dvojicu!"

Netko je Harryja zgrabio za kosu, odvukao ga nešto dalje, podigao u sjedeći položaj i počeo vezati leđa o leđa za neke druge osobe. Harryjeve oči još su bile tako otečene da praktički ništa nije vidio. Kad se čovjek koji ih je vezao napokon udaljio, Harry šapne ostalima.

"Je li ikome ostao štapić?"

"Ne", rekoše Ron i Hermiona, svezani lijevo i desno od njega.

"Ja sam kriv za sve. Izgovorio sam ime, oprostite mi..."

"Harry?"

Nov, ali ipak poznat glas, dopro je od osobe točno iza Harryja, svezane lijevo od Hermione. "Dean?"

"To si zbilja ti! Ako skuže koga su ulovili...! To su hvatači, glavna meta su im markiranti iz Hogwarta, prodaju ih za zlato..."

"Nije loš ulov za jednu noć", komentirao je Greyback. Pokraj Harryja je promarširao par okovanih čizama, a lupa u šatoru se nastavljala. "Mutnjak, odbjegli goblin i tri markiranta. Jesi im provjerio imena na popisu, Scabiore?" zagrmio je.

"Jesam, Greyback. Nigdje se ne spominje nikakav Vernon Dudley."

"Zanimljivo", reče Greyback. "Vrlo zanimljivo."

Kleknuo je pokraj Harryja, koji je kroz uske proreze između natečenih vjeđa ugledao lice zaraslo u zamršenu sijedu bradu i zaliske, te šiljaste, potamnjele zube i žvalava usta. Greyback je zaudarao jednako kao na vrhu kule gdje je umro Dumbledore: na prljavštinu, znoj i krv.

"Kako to da tebe ne traže, Vernone? Da nisi možda na popisu pod nekim drugim imenom? U kojem si domu bio u Hogvartsu?" "U Slytherinskom", automatski odgovori Harry.

"Zanimljivo kako svi misle da to želimo čut", podsmjehne se Scabior iz sjene. "Al nijedan ne zna reć gdje im je društvena prostorija."

"U podrumu", odvrati Harry jasno i glasno. "Ulaz je u zidu. Puna je lubanja i sličnih predmeta, a kako se nalazi pod jezerom, svjetlo je u njoj uvijek zelenkasto."

Neko je vrijeme vladao muk.

"Gle, gle, izgleda da smo stvarno uhvatili malog Slytherina", reče Scabior. "Imaš sreće, Vernone, jer među Slytherinima nema baš previše mutnjaka. Tko ti je tata?"

"Radi u Ministarstvu", slaže Harry. Znao je da mu priča ne bi prošla ni najpovršniju provjeru, ali ionako će ga prozreti čim mu lice poprimi normalan izgled. "U Odjelu za magične nesreće i katastrofe."

"Znaš što, Greyback", reče Scabior. "Mislim da tamo zbilja ima jedan Dudley."

Harry je ostao bez daha: je li moguće da bi ih iz ovoga mogla izvući slijepa sreća?

"Pazi, pazi", reče Greyback. Harry je u bešćutnom glasu uhvatio natruhu strepnje. Znao je da se Greyback pita nije li doista upravo napao i svezao sina djelatnika Ministarstva. Harryju se činilo da će mu srce iskočiti iz prsa stegnutih konopcima, što je, nagađao je on, Greybacku vjerojatno bilo i više nego očito. "Gabore, ako govoriš istinu, sigurno ti neće smetati da skoknemo u Ministarstvo. Možda nas tatica nagradi čisto zato što smo te doveli."

"Ali," reče Harry, kojemu su se usta osušila od straha, "zar ne bi bilo bolje da nas jednostavno pustite..."

"Hej!" začu se uzvik iz šatora. "Vidi ovo, Greyback!"

Prema njima je pohitala tamna prilika. Harry je u svjetlu upaljenih štapića uočio srebrnasto svjetlucanje. Našli su Gryffindorov mač.

"Jaaako lijepo", zadovoljno će Greyback, prihvaćajući ga od kompanjona. "Oh, stvarno jako lijepo. Čini se da je goblinske izrade. Gdje si ga nabavio?"

"Tatin je", slaže Harry, očajnički se nadajući da Greyback zbog mraka neće primijetiti ime urezano odmah ispod balčaka. "Posudili smo ga da imamo čime sjeći drvo za ogrjev..."

"Čekaj malo, Greyback! Vidi ovo u Proroku!"

Istovremeno sa Scabiorovim uzvikom, Harryjev ožiljak, već neugodno zategnut zbog otečenog čela, bolno se užario. Za razliku od njegove mutne okoline, ova je vizija bila savršeno jasna: ugledao je visoko zdanje - sumornu, crnu tvrdu zlokobna izgleda. Voldemortove misli opet su bile oštre kao britva: klizio je prema divovskoj zgradi's osjećajem smireno ozarene pobjede...

Tako blizu... tako blizu...

Harry je golemim naporom volje zaklonio um od Voldemortovih misli, vraćajući se na mjesto u mraku gdje je sjedio privezan za Rona, Hermionu, Deana i Griphooka. Opet je slušao Greybacka i Scabiora.

"Hermiona Granger," govorio je Scabior, "mutnjakuša i dokazana suputnica Harryja Pottera."

Harryjev ožiljak nastavio je gorjeti u nastaloj tišini, no on se svim silama trudio ostati pri sebi, ne dopuštajući si da klizne u Voldemortov um. Greybackove čizme zaškripaše kad je čučnuo pred Hermionu.

"Znaš što, curice? Ta ti slika vraški slični."

"Ne! To nisam ja!"

Hermionino prestravljenost cicanje bilo je ravno priznanju.

"... dokazana suputnica Harryja Pottera", tiho ponovi Greyback.

Nad cijeli se prizor nadvio muk. Harryja je ožiljak neizdrživo Dolio, no ipak se svom snagom odupirao privlačnosti Voldemortovih roisli: nikad nije bilo važnije da ostane priseban.

"Pa, to sve mijenja, zar ne?" šapne Greyback. Nitko nije progovarao: Harry je osjećao napete poglede nepomičnih hvatača, *ao i podrhtavanje Hermionine ruke uz svoju. Greyback je ustao i

zakoračio ulijevo, pred Harryja, čučnuvši da pobliže prouči njegovo izobličeno lice.

"Sto ti je to na čelu, Vernone?" upita on tiho. Kad je prljavim prstom pritisnuo zategnuti ožiljak, Harryjeve nosnice se ispuniše njegovim groznim zadahom.

"Ne diraj ga!" vikne Harry. Nije se mogao zaustaviti. Bol je bila tako snažna da je osjetio mučninu.

"Mislio sam da nosiš naočale, Potteru?" dahne Greyback.

"Našao sam naočale!" vikne jedan hvatač koji se motao iza njih. "Greyback, u šatoru su bile naočale, čekaj..." Nekoliko sekundi kasnije Harryju su na nos natakнули naočale. Svi hvatači su se okupili oko njega, netremice ga gledajući.

"To je on!" muklo reče Greyback. "Uhvatili smo Pottera!"

Svi su ustuknuli, zapanjeni svojim pothvatom. Harry, koji se još borio da ostane pri sebi unatoč tome što mu je glava pucala od boli, nije imao pojma što bi im rekao: kroz misli su mu sijevale izlomljene vizije...

... Klizio je oko visokih bedema crne utvrde... Ne, ne, on je Harry, svezan i bez štapića, u smrtnoj opasnosti...

podizujući pogled prema najvišem prozoru, na najvišoj kuli... On je Harry, o čijoj se sudbini upravo raspravlja prigušenim glasovima...

... Vrijeme je da poleti...

"... u Ministarstvo?"

"Kvragu i Ministarstvo", zareži Greyback. "Oni će zasluge pripisati sebi, nas neće ni spomenuti. Ja kažem da ga treba odvesti ravno Znate-već-kome."

"Pozvat ćeš ga? Ovamo?" upita Scabior glasom punim strahopoštovanja i strave.

"Ne," zareži Greyback, "nem... kažu da mu je sjedište kod Malfojevih. Odvest ćemo malog tamo."

Harryju se činilo da zna zašto Greyback ne zove Voldemorta. Vukodlak je možda smio navući pelerinu smrtonoše kad su htjeli da obavi neki prljavi posao za njih, ali samo su najbliži suradnici Voldemorta bili žigosani Tamnim znamenom. Greyback nije primio tu najvišu počast.

Harryjev ožiljak opet je sijevao od boli...

... vinuo se u noć. Poletio je prema prozoru na samom vrhu kule..

"... jesi li skroz siguran da je to on? Jer ako nije, Greyback, mrtvi smo."

"Tko je ovdje gazda?" zagrmí Greyback, prikrivajući trenutak slabosti. "Ja kažem da je to Potter, a on plus njegov štapić jednako je dvjesto tisuća galeona u komadu! Ali ako nitko od vas nema petlje otići tamo, sve će pripasti meni, i još ću, posluži li me sreća, dobiti i curu!"

"... prozor je zapravo bio samo tanki procijep u crnom kamenu, preuzak da se kroz njega provuče čovjek... S druge strane nazirala se prilika nalik na kostur, sklupčana pod pokrivačem... Je li mrtav ili samo spava... ?

"Dobro!" reče Scabior. "U redu, uz tebe smo! A što je's ostalima, Greyback, što ćemo's njima napraviti?"

"Povest ćemo ih sve. Imamo dva mutnjaka, to je još deset galeona. Daj mi taj mač. Ako su to pravi rubini, i u njima imamo malo bogatstvo."

Podigli su zarobljenike na noge. Harry je čuo Hermionino ubrzano, prestrašeno disanje.

"Drži ih čvrsto. Pottera daj meni!" reče Greyback, zgrabivši Harryja za kosu. Harry osjeti kako mu Greybackovi dugi, žuti nokti grebu tjeme. "Kad nabrojim do tri! Jedan... dva... tri..."

Aparatirali su se, vukući zarobljenike sa sobom. Harry se borio, pokušavajući se istrgnuti iz Greybackova stiska, ali situacija je zaista bila bezizlazna: bio je stisnut između Rona i Hermione, a i dodatno priklješten od ostalih zarobljenika. Dok mu je pritisak istiskivao zrak iz pluća, goruća bol u ožiljku opet se pojačala... provukao se kroz uski prozor poput zmije i doskočio na pod delije, lakši od pera...

Zarobljenici su sletjeli na seosku stazu, sudarajući se jedni's drugima. Harryjevim natečenim očima trebao je trenutak da se Priviknu na novu okolinu, a onda je ugledao vratnice od kovanog

željeza u dnu dugog kolnog prilaza. Osjetio je trunčicu olakšanja. Još se nije dogodilo ono najgore:

Voldemort nije bio tu. Harry, koji se pokušavao oduprijeti viziji, znao je da je u najvišoj kuli neke čudne utvrde. Doduše, koliko će mu trebati da se vrati kad sazna da je Harry tu, to je već bio drugi par rukava...

Jedan je hvatač prišao dvorišnim vratima i protresao ih.

"Kako da uđemo? Zaključali su se, Greyback, ne mogu... ajme!"

Prestrašeno je povukao ruke. Željezo se izvijalo, iz apstraktnih krivulja oblikujući zastrašujuće lice, obdareno zveketavim, zvučnim glasom. Izgovorilo je: "Recite svrhu posjeta!"

"Imamo Pottera!" slavodobitno zagrmí Greyback. "Uхватili smo Harryja Pottera!"

Vratnice se širom otvoriše.

"Idemo!" reče Greyback svojim ljudima. Natjeravši zarobljenike da hodaju pred njima, prošli su kroz vratnice i zaputili se prilazom između visokih živica koje su im prigušivale korake. Harry je u visini ugledao sablastan bijeli obris i ubrzo shvatio daje to albino paun. Kad je ranije posrnuo, Greyback ga je povukao na noge; sad je teturao leđa o leđa svezan za ostalih četvero zarobljenika, neprestano se zanoseći u stranu. Zatvorivši natečene oči, pustio je da ga na trenutak preplavi bol u ožiljku kako bi provjerio što radi Voldemort, točnije, je li već doznao da je Harry uhvaćen...

Ispijena prilika promeškolljila se pod tankim pokrivačem i okrenula na leđa. Oči u licu nalik na lubanju otvorile su se... nejakí je muškarac sjeo, uperivši u Voldemorta pogled krupnih, upalih očiju. Nasmiješio se. Bio je gotovo bezub...

"Znači, došao si. I mislio sam da hoćeš... jednog dana. Ali uzalud si prešao tolikí put. Nikad ga nisam imao." "Lažeš!"

Osjećajući pulsiranje Voldemortova bijesa u sebi, očekujući da mu ožiljak svakog trena eksplodira od boli, Harry se's mukom vratio u vlastito tijelo, boreći se da ostane prisutan dok su ih gonili niz pošljunčani prilaz. ; Sve ih je obasjala svjetlost. I "Što je ovo?" začuo se hladan ženski glas.

"Došli smo vidjeti Onoga-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti!" za-grakće Greyback.

"Tko ste vi?"

"Pa poznate me!" Iz vukodlakova je glasa izbijalo ogorčenje. "Fenrir Greyback! Uхватili smo Harryja Pottera!"

Greyback je ščepao Harryja i dovukao ga na svjetlo, prisilivši i ostale zarobljenike da ga slijede.

"Gospodo, znamo da je sav natekao, al to je on!" ogłosi se Scabior. "Ako se malo bolje zagledate, primijetit ćete ožiljak. A vidite ovu curu? To je ona mutnjakuša koja putuje's njim, gospodo. Nema sumnje da je on, a imamo i njegov štapić! Izvolte, gospodo..."

Harry je kroz natečene vjede vidio da Narcissa Malfoy proučava njegovo otečeno lice. Scabior joj je turnuo štapić od trnjine u ruke. Podigla je obrve.

"Uvedite ih unutra", reče ona.

Gurajući ih i udarajući nogama, potjerali su Harryja i ostale uza široke kamene stube u predvorje puno portreta.

"Dođite sa mnom", reče Narcissa, vodeći ih kroz predvorje. "Moj sin Dračo je došao kući za uskrсне praznike. Ako je to Harry Potter, on će ga prepoznati."

Poslije tmine vani, svjetlo u salonu bilo je zasljepljujuće. Iako su mu kapci bili gotovo sasvim spuštени, Harry je ipak uspio razabrati da su došli u veliku prostoriju. Na stropu je visio kristalni luster, a na tamnojubičastim zidovima niz novih portreta. Kad su hvatači ugurali zarobljenike u prostoriju, iz naslonjača pred kićenim mramornim kaminom ustale su dvije prilike.

"Što je ovo?"

U Harryjevим je ušima odjeknuo grozno poznati, otegnuti glas Luciusa Malfoya. Sad gaje stvarno uhvatila panika: doista nije vidio izlaz iz ove situacije. Doduše, u tom mu je stanju akutnog straha bilo lakše isključiti Voldemortove misli, unatoč tome što mu je ožiljak i dalje ustrajno gorio.

"Kažu da su doveli Pottera", reče Narcissin hladni glas. "Dračo, dođi ovamo."

Harry se nije usudio pogledati ravno u Drača, uhvativši ga tek krajičkom oka: iz naslonjača je ustala prilika rastom nešto viša od njega. Nejasno lice ispod bijeloplave kose bilo je blijedo i usiljeno.

Greyback je prisilio zarobljenike da se okrenu, tako da je Harry stajao točno pod lusterom.

"Onda, mladiću?" promuklo upita vukodlak.

Harry je stajao nasuprot golemom, pozlaćenom ogledalu u minuciozno izrađenom okviru, postavljenom iznad kamina. Kroz proreze natečenih očiju prvi put od odlaska's Grimmauldova trga ugledao je vlastiti odraz.

Lice mu je bilo ogromno, sjajno i ružičasto. Hermionin urok posve ga je izobličio. Crna kosa padala mu je na ramena, bradi bi dobro došlo brijanje. Da nije znao da stoji pred ogledalom, iskreno bi ga zanimalo tko je ta osoba koja nosi iste naočale kao on. Zaključio je da bi mu bilo najpametnije šutjeti, jer je bio siguran da bi ga glas odao. Ipak, izbjegavao je Dracov pogled kad mu se približio.

"Pa, Dračo?" upita Lucius Malfoy. Zvučao je lakomo. "Je li to on? Je li to Harry Potter?"

"Nisam... nisam siguran", reče Dračo. Pazio je da ne dođe preblizu Greybacku i činilo se da se jednako boji pogledati u Harryja, koliko se Harry boji pogledati u njega.

"Ali pogledaj ga pažljivije, pogledaj ga! Priđi mu bliže!"

Harry nikad prije nije čuo takav ushit u glasu Luciusa Malfoya.

"Dračo, ako mi izručimo Pottera Gospodaru tame, sve će nam oprost..."

"No, no, nadam se da nećemo zaboraviti tko ga je zapravo ulovio, je li, gospodine Malfoy?" reče Greyback prijetećim glasom.

"Naravno da ne, naravno da ne!" nestrpljivo odvrati Lucius. Sad je i on prišao Harryju, i to tako blizu da je Harry usprkos natečenim kopcima jasno vidio svaki detalj na obično dokonom, blijedom licu. Harryju se zbog podbuhle maske na licu činilo da u svijet oko sebe pilji kroz rešetke kaveza.

"Što ste mu to učinili?" upita Lucius Greybacka. "Zašto je u ovakvom stanju?"

"To nije naše djelo."

"Rekao bih da je to urok uboda", ustvrdi Lucius.

Sive oči zurile su u Harryjevo čelo.

"Tu nešto ima," šapne on, "možda ožiljak, koža je jako zategnuta... Dračo, dođi ovamo, dobro ga pogledaj! Što ti misliš?"

Harry je sad pred sobom ugledao i Dracovo lice, tik do očeva. Bili su nevjerojatno slični, osim što je njegov otac izgledao kao da je izvan sebe od uzbuđenja, dok Dracov izraz nije pokazivao ništa osim nevoljkosti, ako ne i straha.

"Ne znam", reče on i ode do kamina, odakle je njegova majka pratila cijelu scenu.

"Moramo biti sigurni, Luciuse", dovikne Narcissa mužu hladnim, zvonkim glasom. "Moramo se uvjeriti da je to Potter, prije nego što dozovemo Gospodara tame... Kažu da je ovo njegovo"... pomno je promotrila štapić od trnjine... "ali ne odgovara Ollivanderovu opisu... ako se prevarimo, ako bez razloga pozovemo Gospodara tame... sjećaš se što je učinio Rowleu i Dolohovu?"

"Dobro, a mutnjakuša?" zareži Greyback. Harry se zamalo srušio kad su hvatači prisilili zarobljenike da se opet okrenu, kako bi luster osvijetlio Hermionu.

"Čekajte", oštro će Narcissa. "Da... da, bila je u dućanu gospođe Malkin's Potterom! Vidjela sam njenu sliku u Proroku! Gledaj, Dračo, nije li to mala Granger?"

"Ja... možda... aha."

"Ali onda je ovo Weasleyjev mali!" vikne Lucius, obilazeći svezane zarobljenike da pogleda Rona. "To su oni, Potterovi prijatelji... Dračo, pogledaj ga, nije li to sin Arthura Weasleyja, kako se ono zove...?"

"Aha", ponovi Dračo, okrenuvši leđa zarobljenicima. "Možda."

Vrata salona iza Harryja naglo se otvoriše. Kad je začuo glas pridošlice, Harryjev je strah dosegao točku usijanja.

"Što je ovo? Cissy, što se događa?"

Bellatrix Lestrange polako je kružila oko zarobljenika, zaustavljajući se desno od Harryja da kroz teške kapke pogleda Hermionu.

"Ali ovo je sigurno", reče ona tiho, "ona mala mutnjakuša? Gran-gerova?"

"Da, da, to je Grangerova!" vikne Lucius. "I mislimo daje pokraj nje Potter! Potter i prijatelji, napokon uhvaćeni."

"Potter?" zakriješti Bellatrix, povlačeći se za nekoliko koraka da bolje pogleda Harryja. "Jesi li siguran? Pa, u tom slučaju trebamo odmah obavijestiti Gospodara tame!"

Povukla je lijevi rukav: Harry je ugledao Tamni znamen, žigosan na njezinu podlakticu, znao je da se sprema dotaknuti ga da dozove voljenog gospodara...

"Upravo sam ga ja htio pozvati!" reče Lucius, hvatajući Bellatrix za zapešće da je zaustavi. "Ja ću ga pozvati, Bella, Pottera su doveli u moju kuću i stoga ja polažem pravo na..."

"Ti polažeš pravo!" podsmjehne se ona, pokušavajući istrgnuti ruku iz njegova stiska. "Izgubio si sva prava kad si izgubio štapić, Luciuse! Kako se usuđuješ! Odmah me pusti!"

"Ovo nema veze's tobom, nisi ti uhvatila malog..."

"Pardon, gospodine Malfoy," umiješa se Greyback, "ali Pottera smo uhvatili mi i mi ćemo zahtijevati zlato..."

"Zlato!" nasmije se Bellatrix, koja se još pokušavala oteti sestrinu mužu, dok je slobodnom rukom tražila štapić u džepu. "Uzmi svoje zlato, prljavi lešinaru, što će meni zlato? Sve što ja želim je čast da mu... da mu..."

Prestala se otimati. Pogled njezinih tamnih očiju bio je prikovan za nešto što Harry nije vidio. Oduševljen njezinom predajom, Lucius ju je pustio i zasukao vlastiti rukav...

"stani!" zakriješti Bellatrix. "Ne diraj ga, svi ćemo nastradati ako Gospodar tame sad dođe!"

Lucius se ukipio's kažiprstom iznad Tamnog znamen. Bellatrix je napustila Harryjev ograničeni vidokrug.

"Što je to?" čuo je da govori.

"Mač", zagundao je neki nevidljivi hvatač. 4 "Daj mi ga."

"Nije vaš, gospojo, nego moj, ja sam ga našo."

Prolomio se prasak praćen crvenim bljeskom: Harry je znao da je omamüa hvatača. Njegovi su kolege bijesno zavikali, a Scabior je isukao štapić.

jjf "Ma šta ti to izvodiš, ženska glavo?"

"Omatni!" zavrištala je. "Omami!"

Nisu joj bili dorasli, iako ih je bilo četvorica na jednu. Ona je, znao je Harry, bila vještica velike vještine, no bez trunke savjesti. Pali su na mjestu, svi osim Greybacka, koji je bio primoran kleknuti ispruženih ruku.

Harry je krajičkom oka vidio da se Bellatrix nadvija nad vukodlaka. Lice joj je bilo kao u voštane figure. U ruci je stezala Gryffindorov mač.

"Gdje ste našli ovaj mač?" šapnula je Greybacku, koji joj je bez otpora dopustio da mu oduzme štapić.

"Kako se usuđuješ?" zarežao je. Jedino je usta mogao samostalno pomicati; ostale pokrete kontrolirala je ona, sad ga prisiljavajući da podigne glavu prema njoj. "Pusti me, ženo!"

"Gdje ste našli ovaj mač?" ponovila je, mašući mu njime ispred nosa. "Snape ga je poslao u moj trezor u Gringotts!"

"Bio im je u šatoru", muklo odvrati Greyback. "Rekao sam ti da me pustiš!"

Mahnula je štapićem i vukodlak je skočio na noge, no očito joj nije kanio prilaziti. Povukao se iza jednog naslonjača i zario prljave, savijene nokte u naslon.

"Dračo, iznesi ovo smeće van", reče Bellatrix, pokazujući ones-viještene muškarce. "A ako ih nemaš petlje sam dokrajčiti, ostavi ih u dvorištu, pa ću ih se poslije sama riješiti."

"Ne obraćaj se Draču tim tonom..." bijesno počeo Narcissa, ali Bellatrix je vrisnula:

"Šuti! Cissy, nemaš pojma u kakvoj smo situaciji! Ovo je vrlo ozbiljan problem!"

Nepomično je stajala, ponešto zadihana, gledajući u mač i proučavajući njegov balčak. Opet se okrenula utihlim zarobljenicima.

"Ako je to doista Potter, ne smijemo ga ozlijediti", mrmljala je, više za sebe nego za druge. "Gospodar tame sam želi likvidirati Pottera... Ali ako dozna za ovo... moram... moram znati..."

Opet se obratila sestri.

"Zarobljenike zatvorite u podrum dok ne razmislim što ćemo!"

"Ovo je moja kuća, Bella, ne možeš zapovijedati u mojoj..."

"Poslušaj me! I ne slutiš u kakvoj smo opasnosti!" zakriješti Bellatrix. Izgledala je zastrašujuće, poremećeno; iz štapića joj je izletio tanki mlaz vatre i progorio rupu u tepihu.

Narcissa se nakon kraćeg oklijevanja obratila vukodlaku. "Greyback, odvedite zarobljenike u podrum."

"Čekajte", oštro će Bellatrix. "Sve osim... sve osim mutnja-kuše."

Greyback je zadovoljno zagundao.

"Ne!" vikne Ron. "Uzмите mene, zadržite mene!"

Bellatrix ga pljusne; udarac je odjeknuo u svim kutovima prostorije.

"Ako umre tijekom ispitivanja, ti si sljedeći na redu. Što se mene tiče, izrodi nisu ništa bolji od mutnjaka.

Greyback, vodi ih dolje i pripazi da ih dobro zatvoriš, ali inače ih ostavi na miru... zasad."

Dobacila mu je štapić, vadeći iz pelerine kratki srebrni bodež. Odvojila je Hermionu od drugih zarobljenika i za kosu je odvušla u sredinu prostorije, dok je Greyback ostale prisilio da kroz nova vrata izađu u mračni prolaz. Hodao je iza njih's ispruženim štapićem, stvarajući neko nevidljivo i neodoljivo polje koje ih je guralo naprijed.

"Mislite da će mi prepustiti curu kad završi's njom?" pjevušio je Greyback dok ih je gonio niz hodnik. "Čini mi se da mogu računati na jedan ili dva griza. Što ti kažeš, crveni?"

Harry je osjećao da se Ron trese. Morali su se spuštati niz strme stube, i dalje svezani leđa o leđa, zbog čega su bili u stalnoj opasnosti od posklizavanja i vratolomnog pada. U dnu stubišta bila su teška vrata. Greyback ih je otključao jednim udarcem štapića, natjeravši ih da uđu u vlažnu i pljesnivu prostoriju. Ostavio ih je da stoje u potpunoj tami. Podrumska prostorija još nije prestala odjekivati od treska zalupljenih vrata kad se točno iznad njih prolomio užasan, rastegnut vrisak.

"HERMIONA!" zaurao je Ron. Počeo se izvijati i otimati iz kono-paca kojima su bili svezani, pa je Harry zateturao. "HERMIONA!"

"Tiho!" reče Harry. "Ron, umukni, moramo smisliti način..." "HERMIONA! HERMIONA!"

"Moramo smisliti plan, prestani vikati... moramo se izvući iz konopaca..."

"Harry?" začu se šapat kroz tamu. "Ron? Jeste li to vi?"

Ron je ušutio. Čuli su da se u blizini netko kreće, a onda je Harry vidio da im prilazi jedna sjena.

"Harry? Ron?"

"Luna?"

"Da, to sam ja! O, ne, nisam htjela da i vas uhvate!"

"Luna, možeš li nam pomoći da razvežemo ove konopce?" reče Harry.

"Da, mislim da mogu... Imamo jedan stari čavao kojim se služimo kad nešto trebamo razbiti... čekajte malo..."

Odozgo se opet začulo Hermionino vrištanje, a čuli su da vrišti i Bellatrix, iako nisu razabrali što jer je Ron opet zaurao: "HERMI-ONA! HERMIONA!"

"Gospodine Ollivander?" začuo je Harry Lunu. "Gospodine Ollivander, je li onaj čavao kod vas? Ako biste se mogli samo malo pomaknuti... mislim da je bio pokraj vrča's vodom..."

U roku od nekoliko sekundi vratila se k njima.

"Ne mičite se", reče.

Harry je osjetio da čavlom raskopava čvrsta vlakna konopca kako bi olabavila čvorove. Odozgo začuše Bellatrixin glas.

"Opet te pitam! Gdje ste našli taj mač? Gdje?"

"Našli smo ga... našU smo ga... NEMOJTE, MOLIM VAS!" Her-miona je opet zavrištala. Ron se počeo otimati još jače nego prije, pa je zahrđali čavao zagrebao Harryjevo zapešće.

"Rone, molim te, ne miči se!" šapne Luna. "Ne vidim što radim..."

"Džep!" reče Ron. "U mom džepu imaš deluminator, pun je svjetla!"

Nekoliko sekundi kasnije začuo se škljocaj i kugle svjetlosti isisane iz svjetiljki u šatoru napustile su deluminator i odletjele pod strop: budući da se nisu mogle vratiti u svoj izvor, jednostavno su ostale tamo, nalik na slična sunca, ispunjavajući podzemnu prostoriju svjetlošću. Harry je ugledao Lunu, čijim su blijedim licem dominirale krupne oči, te nepomičnog majstora štapića OUivandera, sklupčanog na podu u kutu. Kad je malo istegnulo vrat, ugledao je 1 ostale zarobljenike: Deana i goblina Griphooka, koji je djelovao poluonesviješteno, držeći se na nogama samo zahvaljujući konopcima koji su ga privezali za ljude.

"Oh, sad je puno lakše, hvala ti. Rone", reče Luna i opet se baci na njihove sponne. "Bok, Dean!"

Odozgo začuše Bellatrixin glas.

"Lažeš, prljava mutnjakušo, znam da lažeš! Bila si u mom trezoru u Gringotts! Reci mi istinu, reci istinu!"

Opet se razlegao užasan vrisak...

"HERMIONA!"

"Što ste još uzeli? Što je još kod vas? Reci mi istinu ili ti se kunem da ću te probosti ovim nožem!"

"Gotovo!"

Harry je osjetio da konopci spadaju i okrenuo se, trljajući zapešća. Vidio je da Ron već trči po podrumu, odmjerava niski strop, traži vratašca u njemu. Dean, kojemu je lice bilo izubijano i krvavo, zahvalio je Luni i ostao na nogama, iako je drhtao, ali Griphook je klonuo na podrumski pod, izgledajući ošamućeno i smeteno. Na crnomanjastom licu vidjeli su se tragovi remena.

Ron se upravo pokušavao aparatirati bez štapića.

"Nema izlaza. Rone", reče Luna, motreći njegove uzaludne pokušaje da napusti ćeliju. "Podrum je totalno neprobojan. Isprva sam i ja pokušavala. Gospodin OUivander ovdje je već dugo, on je pokušao sve."

Hermiona je opet vrištala: taj zvuk je Harryja presjekao poput fizičke boli. Gotovo ne primjećujući žestoko pečenje u ožiljku, i on se ushodao po podrumu, opipavajući zidove u potrazi za tko zna čim, u dubini duše znajući da mu je trud beskoristan.

"Što ste još uzeli, što još? ODGOVORI MI! CRUCIO!" Hermionini vrisak odbijali su se od zidova na gornjem katu. Ron je jecajući udarao zidove šakama, a Harry je u krajnjem očaju izvukao Hagridovu torbicu i počeo kopati po njoj: izvadio je Dumbledoreovu zvrčku i protresao je, ni sam ne znajući čemu se nada... nije bilo rezultata... mahao je slomljenim polovicama feniksova štapića, no ostali su beživotni... krhotina ogledala svjetlucavo je pala na pod, a Harry je ugledao odsjaj intenzivno plave boje...

Iz ogledala je u njega zurilo Dumbledoreovo oko. -

"Pomozite nam!" vikne on, lud od očaja. "Nalazimo se u podrumu kuće Malfojevih, pomozite nam!"

Oko je trepnulo i nestalo.

Harry više nije bio siguran je li ga uopće vidio. Naginjao je krhotinu ogledala amo-tamo, ali sad su se u njoj odražavali samo zidovi i strop njihova zatvora. Na katu iznad njih Hermionino vrištanje se još pojačalo, dok je Ron pokraj Harryja vikao: "HERMIONA! HERMIONA!"

"Kako ste ušli u moj trezor?" urlala je Bellatrix. "Je li vam pomogao onaj prljavi mali goblin u podrumu?"

"Noćas smo ga sreli!" jecala je Hermiona. "Nikad nismo bili u vašem trezoru... to nije pravi mač! To je kopija, samo kopija!"

"Kopija!" zakriješti Bellatrix. "Jako uvjerljivo!"

"Ali to bar možemo lako utvrditi!" začu se Luciusov glas. "Dračo, idi po goblina, on nam može reći je li to pravi mač!"

Harry je potrčao do mjesta gdje se Griphook zgurio na podu. "Griphook," šapnuo je u šiljasto uho goblina, "morate im reći da je mač lažan, ne smiju znati da je to pravi mač, Griphook, molim vas..."

Nečiji koraci spuštali su se niz podrumске stubе; u sljedećem trenutku's druge strane vrata začuo se Dracov drhtavi glas.

"Maknite se od vrata. Poredajte se uz najdalji zid. Ništa ne pokušavajte ili ću vas ubiti!"

Učinili su kako im je rekao; kad se kvaka okrenula, Ron je pritisnuo deluminator i svjetla su poletjela natrag u njegov džep, a podrum je opet utonuo u mrak. Vrata se širom otvoriše; Malfoy je ušao držeći štapić pred sobom, blijed i odlučan. Zgrabio je malog goblina za ruku i natraške uzmaknuo, vukući Griphooka. Vrata su se zalupila, a u istom trenutku u podrumu je odjeknuo glasan prasak.

Ron pritisne deluminator. Tri kugle svjetla iz njegova džepa opet su se vinule u zrak, otkrivajući da se među njih upravo aparatirao kućni vilenjak Dobby.

"DOB...!"

Harry je Rona odalamio po ruci da ga ušutka. Ron je izgledao užasnut pogreškom koju je zamalo počinio. Začuli su korake iznad stropa; Dračo je Griphooka doveo k Bellatrix.

Dobbyjeve goleme oči nalik na teniske loptice bile su iskolačene-drhtao je od nožnih prstiju do vrhova ušiju. Bilo je očito da je prestravljen povratkom u dom nekadašnjih gospodara.

"Harry Potter", zapiskutao je drhtavim, gotovo nečujnim glasom. "Dobby vas je došao spasiti."

"AU kako si..."

Harryjeve riječi zagušio je užasan vrisak: mučenje Hermione se nastavilo. Prešao je na stvar.

"Možeš li se aparatirati iz ove ćelije?" upitao je Dobbyja, koji je kimnuo, zalepetavši ušima.

"I možeš sa sobom povesti ljudska bića?"

Dobby je opet kimnuo.

"Dobro. Dobby, molim te da uzmeš Lunu, Deana i gospodina Ollivandera i odvedeš ih... odvedeš ih..."

"Kod Billa i Fleur", reče Ron. "Kuća zvana Školjka u okolici Tinwortha!"

Vilenjak kimne i treći put.

"A onda se vrati", reče Harry. "Možeš li to učiniti, Dobby?"

"Naravno, Harry Potter", šapne mali vilenjak. Pohitao je k gospodinu Ollivanderu, koji je bio na rubu nesvjesticе. Uhvatio je majstora štapića za jednu ruku dok je drugu ispružio Luni i Deanu. No oni se nisu pomaknuli.

"Harry, želimo ti pomoći!" šapne Luna.

"Ne možemo vas ovdje ostaviti", doda Dean.

"Idite, oboje! Vidimo se kod Billa i Fleur."

Kad je to izgovorio, Harry je osjetio da mu ožiljak gori još jače nego prije. Nekoliko sekundi nije vidio majstora štapića, nego podjednako starog i mršavog čovjeka,'s tim što se taj prezirno smijao:

"Onda me ubij, Voldemorte, ja se smrti radujem! Ali moja smrt ti neće donijeti ono za čime tragaš... toliko toga ne razumiješ..."

Osjetio je Voldemortov bijes, ali onda gaje blokiralo Hermionino vrištanje: ponovo se vratio u podrumски užas vlastite realnosti.

"Idite!" preklinjao je Harry Lunu i Deana. "Idite! Doći ćemo za vama, samo idite!"

Oboje su uhvatili vilenjakove ispružene prste. Začuo se novi glasni prasak, a Dobby, Luna i Ollivander nestadoše iz prostorije.

"Što je to bilo?" vikne Lucius Malfoy iznad njihovih glava. "Jeste li čuli? Kakva je to buka u podrumu?"

Harry i Ron zagledali su se jedan u drugoga.

"Dračo... ne, pozovi Crvorepa! Neka on ide provjeriti!"

Kroz prostoriju iznad njih prošli su koraci, a zatim je nastala tišina. Harry je znao da ljudi u salonu osluškuju hoće li iz podruma doprijeti nova buka.

"Pokušat ćemo ga oboriti na pod", šapnuo je Ronu. Nisu imali izbora: onog trena kad netko uđe u prostoriju i vidi da su tri zarobljenika nestala, bit će gotovi. "Ostavi svjetla upaljena", dometnuo je Harry. Čuli su da se netko spušta niza stuba's druge strane vrata i stisnuli se uza zid's lijeve i desne strane.

"Odmaknite se", začu se Crvorepov glas. "Odmaknite se od vrata. Ulazim."

Vrata se širom otvoriše. Crvorep je na djelić sekunde zurio u naizgled praznu ćeliju, obasjanu svjetlošću triju minijaturnih sunaca što su lebdjela u zraku. Zatim su se Harry i Ron bacili na njega. Ron je zgrabio Crvorepovu ruku sa štapićem i silom je podigao uvis; Harry mu je rukom začepio usta, prigušujući mu glas. Borba se odvijala u tišini: iz Crvorepova štapića frcale su iskre, a njegova srebrna ruka stezala se oko Harryjeva vrata.

"Što se događa, Crvorepe?" odozgo se začuo Lucius Malfoy.

"Ništa!" javio se Ron, u pristojnoj imitaciji Crvorepova sipljivog glasa. "Sve je u redu!"

Harry je ostajao bez daha.

"Ubit ćete me?" protisne on, pokušavajući odvojiti metalne prste od svog vrata. "Nakon što sam vam spasio život? Dugujete mi, Crvorepe!"

Srebrni prsti popustili su stisak. Harry to nije očekivao: istrgnuo mu se, zaprepašten, ne skidajući ruku's Crvorepovih usta. Vidio je da se vodenaste očice muškarca sličnog štakoru šire od straha i iznenađenja: činilo se daje on podjednako šokiran svojim postupkom 1 tračkom milosrđa koje je tako otkrio. Sad se otimao još žešće, valjda u nadi da će to poništiti raniji trenutak slabosti.

"Ovo će nam trebati", šapne Ron, uzimajući Crvorepu štapić iz druge ruke.

Zjenice bespomoćnog Pettigrewa, lišenog štapića, raširile su se od užasa. Njegov pogled se's Harryjeva lica spustio niže. Srebrni prsti nezaustavljivo su se penjali prema vlastitom vratu.

"Ne..."

Harry je bez razmišljanja pokušao odvući ruku, ali nije ju mogao zaustaviti. Srebrni instrument koji je Voldemort dao svom najku-kavičijem sluzi okrenuo se protiv svog razoružanog i beskorisnog vlasnika. Pettigrew je požnjeo nagradu za svoje oklijevanje, za trenutak sažaljenja; gušio se njima naočigled.

"Ne!"

Ron je također pustio Crvorepa i zajedno's Harryjem pokušao odvući snažne metalne prste's Crvorepova vrata, ali uzalud. Pettigrew je već poplavio.

"Relashio!" rekao je Ron, uperivši štapić u srebrnu ruku, ponovo bez uspjeha. Pettigrew je pao na koljena, a u istom je trenutku Hermiona na katu ispustila jeziv vrisak. Crvorepove oči preokrenule su se u ljubičastom licu; još se jedanput trznuo i potom se umirio.

Harry i Ron brzo su se pogledali. Ostavljajući Crvorepovo truplo na podu iza sebe, otrčali su uza stuba i natrag u sjenoviti prolaz prema salonu. Oprezno su se prikradali dok nisu došli do odškrnutih vrata. Imali su dobar pogled na Bellatrix, netremice zagledanu u Griphooka, čiji su dugi prsti držali Gryffindorov mač.

Hermiona je ležala pod Bellatrixinim nogama, gotovo nepomična.

"Pa?" obrati se Bellatrix Griphooku. "Je li to pravi mač?"

Harry je čekao suspregnuta daha, ignorirajući žarenje u ožiljku.

"Ne", reče Griphook. "To je krivotvorina."

"Jesi li siguran?" protisne Bellatrix. "Sasvim siguran?"

"Da", reče goblin.

Na licu joj se pojavilo olakšanje, a napetost je nestala.

"Dobro", rekla je i ležernim trzajem štapića zarežala novu duboku posjekotinu na goblinovu licu. Viknuo je i srušio joj se pod noge. Sutnula ga je u stranu. "A sad," rekla je glasom koji je podrhtavao od trijumfa, "sad zovemo Gospodara tame!"

Povukla je rukav i kažiprstom dotaknula Tamni znamen.

Harry je smjesta osjetio razornu bol u ožiljku. Sve oko njega je nestalo: bio je Voldemort, a kosturu sličan čarobnjak pred njim bezubo mu se smijao; pobjesnio je kad je osjetio poziv - upozorio ih je i rekao im da ga zovu samo zbog Pottera. Ako su se prevarili...

"Onda me ubij!" zatraži starac. "Nećeš pobijediti, ne možeš pobijediti! Taj štapić nikad, nikad neće biti tvoj..."

Bijes u Voldemortu uistinu je proključao: zatvorsku ćeliju ispunila je zelena svjetlost. Nejakom staro tijelo podiglo se's tvrdog ležaja i beživotno palo natrag na nj. Voldemort se vratio do prozora, jedva kontrolirajući gnjev... Skupo će mu platiti ako su ga pozvali bez valjana razloga...

"Ni mutnjakuša nam više ne treba", nastavi Bellatrixin glas. "Greyback, nosi je kad je već tako želiš."

"NEEEEEEEEEEEEEEEEE!"

Ron je uletio u salon; Bellatrix se osvrnula, šokirana. Okrenula je štapić prema Ronu...

"Expelliarmus!" zagrmio je, uperivši Crvorepov štapić u Bellatrix. Njezin je odletio u zrak, gdje ga je uhvatio Harry, dotrčavši iza Rona. Lucius, Narcissa, Dračo i Greyback okrenuli su se prema njima. Harry je zaurloao: "Omami!" i Lucius se srušio na ognjište. Iz Dračova, Narcissina i Greybackova štapića izletjeli su mlazovi svjetlosti. Harry se bacio na pod i zakotrljao iza sofe da ih izbjegne.

"STANITE ILI ĆU JE UBITI!"

Zadihani Harry izvirió je iza ruba sofe. Bellatrix je držala one-sviještenu Hermionu, stavivši joj kratki srebrni bodež pod grkljan.

"Bacite štapiće", šapnula je. "Bacite ih ili ćemo odmah provjeriti koliko joj je krv prljava!"

Ron je ukočeno stajao, stišćući Crvorepov štapić. Harry se uspravio, još ne ispuštajući Bellatrixin.

"Rekla sam da ih bacite!" zakriještala je, pritisnuvši oštricu uz Hermionino grlo. Harry je vidio da se pojavljuju prve kapi krvi.

"Dobro!" viknuo je i bacio Bellatrixin štapić na pod pokraj njezinih nogu. Ron je isto učinio's Crvorepovim. Obojica su podigla ruke u visinu ramena.

"Dobro!" iskesila se. "Dračo, pokupi štapiće! Harry Potter, Gospodar tame dolazi! Tvoja smrt se primiće!" Harry je to znao i bez nje; ožiljak mu je pucao od boli. Osjećao je da Voldemort leti zrakom iz velike udaljenosti, preko tamnog i olujnog mora: uskoro će biti dovoljno blizu da se aparatira u kuću. Nije vidio izlaza.

"A sad," reče Bellatrix dok je Dračo hitao prema njoj sa štapićima "Cissy, mislim da bismo ove junačine trebali opet svezati, a Greyback neka se pozabavi djevojkom. Sigurna sam da ti je Gospodar tame ne bi uskratio, Greyback, nakon tvojih večerašnjih uspjeha."

Nakon njezine posljednje riječi, iz visine je dopro neobičan zvuk drobljenja. Svi su pogledali uvis i vidjeli da se kristalni luster tresu. Odlomio se od stropa uz škripu i zlokobno zveckanje. Bellatrix je stajala točno ispod njega; pustila je Hermionu i bacila se u stranu uz vrisak. Luster je tresnuo na pod, a kristal i lanci razletjeli su se na sve strane, pogodivši Hermionu i goblina, koji je još u ruci stiskao Gryffindorov mač. Svjetlucave krhotine kristala prštale su zrakom: Dračo se presavio, pokrivajući krvavo lice rukama.

I dok je Ron trčao prema Hermioni zatrpanoj komadima stakla, Harry je shvatio da je dobio svoju priliku: preskočio je naslonjač i Draču iz ruke oteo sva tri štapića, uperivši ih u Greybacka i viknuvši: "Omami!" Vukodlaka je u zrak podigla trostruka čarolija. Odbio se od stropa i's treskom pao na pod.

Narcissa je Drača odvušla na sigurno, Bellatrix je skočila na noge, mašući srebrnim bodežom u kovitlacu crne kose. Ali Narcissa je štapić uperila u dovratak.

"Dobby!" vrisnula je. Čak se i Bellatrix ukipila. "Ti! Ti si srušio luster...?"

Majušni vilenjak utrčao je u sobu, uprijevši drhtavi prst u bivšu gospodaricu.

"Ne smijete ozlijediti Harryja Pottera", ciknuo je.

n! "Ubij ga, Cissy!" vrisnula je Bellatrix, ali već se začuo novi glasni prasak, a Narcissin je štapić također odletio u zrak i sletio na drugi kraj prostorije.

"Majmune prljavi!" zapjenila se Bellatrix. "Kako se usuđuješ razoružati vješticu, kako se usuđuješ prkositi gospodarima?"

"Dobby nema gospodara!" cikne vilenjak. "Dobby je slobodni vilenjak i Dobby je došao spasiti Harryja Pottera i njegove prijatelje!"

Harryja je zasljepila bol u ožiljku. Maglovito je znao da im je ostalo još samo nekoliko časaka, nekoliko sekundi do Voldemortova dolaska.

"Rone, hvataj... KRENI!" viknuo je, dobacujući mu jedan štapić. Sagnuo se da izvuče Griphooka ispod lusteru. Podižući na jedno rame goblina koji je ječao od boli, iako i dalje nije ispuštao mač, Harry je drugom rukom uhvatio Dobbyjevu ruku i okrenuo se na mjestu da se aparatira.

Dok se vrtio u tami, još je jedanput ugledao salon: blijede, nepomične figure Narcisse i Drača, crveni odsjev Ronove kose, srebrni obris Bellatrixina bodeža koji leti kroz sobu prema mjestu na kojem je Harry nestajao s vidika...

Kod Billa i Fleur... Školjka... kod Billa i Fleur...

Odlazio je u nepoznato; mogao je samo ponavljati ime odredišta i nadati se da će to biti dovoljno da tamo i stigne. Probadala ga je bol u čelu, sve se više povijao pod goblinovom težinom, oštrica Gryffindorova mača lupala gaje po leđima. Dobbyjeva ruka trznula se u njegovoj; zapitao se pokušava li to vilenjak preuzeti kontrolu kako bi ih odvuкао u pravom smjeru, uzvrativši mu stiskom da pokaže svoje slaganje...

Sletjeli su na čvrsto tlo i udahnuli slani zrak. Harry je pao na koljena, puštajući Dobbyjevu ruku. Pokušao je Griphooka što nježnije položiti na zemlju.

"Jeste li dobro?" upitao ga je kad se goblin promeškoltio, ali Griphook je samo zajecao.

Harry je zaškiljio kroz tamu. Nešto dalje nazirala se kućica, iznad nje široko zvjezdano nebo. Učinilo mu se da pred kućicom vidi ljude.

"Dobby, je li to Školjka?" šapnuo je, stišeći dva štapića koja je donio od Malfojevih, spreman na borbu ako se ukaže potreba. "Jesmo li došli na pravo mjesto? Dobby?"

Okrenuo se. Mali je vilenjak stajao na korak od njega.

"DOBBY!"

Vilenjak se malo zanjihao. U raširenim, sjajnim očima zrcalile su se zvijezde. Istovremeno kad i Harry spustio je pogled na srebrni balčak bodeža zariven u svoja prsa, koja su se ubrzano podizala i spuštala.

"Dobby - ne - UPOMOĆ!" urlao je Harry prema kućici, prema ljudima koji su se tamo kretali. "UPOMOĆ!" Nije znao ni mario jesu li čarobnjaci ili bezjaci, prijatelji ili neprijatelji; važna je bila jedino tamna mrlja koja se širila Dobbyjevun prsima dok je molećivo pružao tanahne ruke prema Harryju. Harry ga je uhvatio i polegao na bok u prohladnu travu.

"Dobby, ne, nemoj umrijeti, nemoj umrijeti..."

Vilenjakove su ga oči pronašle, usne mu zadrhtale od napora da progovori.

"Harry... Potter..."

Vilenjak se stresao i umirio, očiju zamrznutih u dvije krupne, staklaste kugle, posute svjetlošću zvijezda koje više nije vidio.

DVADESET ČETVRTA

Majstor štapića

u Harryju je bjesnio stari košmar: ponovo se nalazio pokraj Dum-bledoreova trupla, klečeći u podnožju najviše hogwartske kule, no ovaj je put pokraj njega na travi sklupčano ležalo neko drugo, posve majušno tijelo, probodeno Bellatrixinim srebrnim bodežom. Harryjev je glas još ponavljao: "Dobby... Dobby..." iako je znao da je Dobby otišao tamo odakle ga više ne može dozvati.

Oprilike minutu kasnije sinulo mu je da su ipak došli na pravo mjesto: dok je klečao nad vilenjakom, oko njega su se okupili Bili, Fleur, Dean i Luna.

"Hermiona?" upitao je iznenada. "Gdje je ona?"

"Ron ju je odveo unutra", odgovori Bili. "Oporavit će se."

Harry pogleda Dobbyja. Ispružio je ruku i izvukao oštri bodež iz vilenjakova tijela, te potom skinuo svoju jaknu i zamotao Dobbyja u nju, kao u pokrivač.

Negdje u blizini more je oplakivalo stjenovitu obalu. I dok su drugi raspredali o pitanjima koja ga nisu zanimala, vijećali i donosili odluke, on se prepustio šumu valova. Dean je ozlijeđenog Griphooka odnio u kuću, a za njima je pohitala i Fleur. Bili je davao prijedloge za vilenjakov pokop. Harry je na sve pristajao, i ne znajući što govori. Zagledao se u sićušno tijelo, prvo osjećajući peckanje, a zatim rasplamsavanje boli u ožiljku, da bi zatim u jednom dijelu uma vidio, kao kroz pogrešan kraj teleskopa, da Voldemort upravo kažnjava ljude koje su ostavili u kući Malfojevih. Njegov je bijes bio strašan, ali ništavan u usporedbi's Harryjevom tugom za Dobbyjem, sličniji nekoj udaljenoj oluji koju gleda's druge strane nepreglednog, tihog oceana.

Prve riječi koje je svjesno izgovorio bile su: "Hoću to napraviti kako treba. Ne čaranjem. Imaš li lopatu?"

Uskoro se latio posla, sam, kopajući grob među grmljem u dnu vrta, na mjestu do kojeg ga je doveo Bili. Kopao je's nekom jarošću, uživajući u fizičkom naporu, ponosan što se ne oslanja na magiju, osjećajući daje svaka prolivena kap znoja i svaki žulj na rukama dar vilenjaku koji im je svima spasio život. Ožiljak mu je gorio, ali Harry je sad bio gospodar svoje boli. Prožimala ga je, ali nije vladala njime. Napokon je stekao kontrolu, naučio je zatvoriti um pred Voldemortom, onako kako je Dumbledore htio da nauči od Snapea. A baš kao što Voldemort nije bio u stanju zaposjesti Harryja dok je Harryja razdirala tuga za Siriusom, tako se Voldemortove misli nisu mogle uvući u Harryjeve ni sad, dok je tugovao za Dobbyjem. Tugovanje je, činilo se, Voldemorta tjeralo u bijeg... iako bi Dumbledore zacijelo rekao da bi bilo točnije govoriti o ljubavi...

Harry je neumorno kopao, spuštajući se sve dublje i dublje u tvrdu, hladnu zemlju, utapajući tugu u znoju, poričući bol u ožiljku. U tami ispunjenoj njegovim disanjem i šumom mora, polako mu se vraćalo sjećanje na sve što se zbilo kod Malfojevih, na sve što je tamo čuo. U tami je buknila spoznaja...

Ravnomjerni ritam njegovih ruku išao je ukorak's njegovim mislima. Darovi... horkruksi... Darovi... horkruksi... No nije više osjećao da sve u njemu izgara od one čudnovate, opsesivne čežnje. Gubitak i strah su je ugasili: imao je osjećaj daje dobio pljusku koja ga je prizvala pameti.

Grob je postajao sve dublji i dublji, a Harry je za to vrijeme shvatio gdje je Voldemort noćas bio, koga je i zašto ubio u najvišoj ćeliji u Nurmengardu...

Pomislio je na Crvorepa, mrtvog zbog jedne male, nesvjesne samilosne geste... Dumbledore je to predvidio... Što je još znao?

Harry je izgubio osjećaj za vrijeme. Shvatio je da se već pomalo razdanjuje tek kad su mu se pridružili Ron i Dean.

, "Kako je Hermiona?" ij "Bolje", reče Ron. "Fleur pazi na nju."

Harry je već imao spreman odgovor na pitanje zašto jednostavno nije izdubio savršen grob svojim štapićem, ali nije bilo potrebe. Obo-

učica su uskočila u jamu koju je iskopao, i sami noseći lopate. Zajedno su radili u tišini dok im se jama nije učinila dovoljno dubokom.

Harry je vilenjaka još pažljivije ušuškao u jaknu. Ron je sjeo na rub groba i izuo svoje cipele i čarape i navukao ih na vilenjakove bose noge. Dean je odnekud izvukao vunenu kapu, koju je Harry pažljivo stavio na Dobbyjevu glavu, pospremvši pod nju i njegove šišmišje uši.

"Trebali bismo mu zatvoriti oči."

Harry nije čuo kad su kroz tamu k njima došli i ostali. Bili je bio u plastu, dok je Fleur imala na sebi široku bijelu pregaču iz čijeg je džepa virila boca koju je Harry prepoznao kao Kosto-rast. Hermiona je bila umotana u posuđenu kućnu haljinu, blijeda i nesigurna na nogama; Ron joj je prebacio ruku preko ramena kad mu je prišla. Luna, koja se zaogrnila Fleurinim kaputom, čučnula je i nježno položila prste na vilenjakove vjeđe, zastirući staklasti pogled.

"Eto", rekla je tiho. "Sad se čini da spava."

Harry je vilenjaka položio u grob, namještajući malene udove kao da je doista legao otpočinuti. Zatim se popeo iz rake i posljednji put pogledao malo tijelo. Silom je susprezao suze dok se prisjećao Dumbledoreova pogreba, onih silnih redova zlatnih stolaca, ministra magije u prvom redu, nabrajanja Dumbledoreovih dostignuća, velebnosti grobnice od bijelog mramora. Što se njega ticalo, Dobby je zaslužio jednako veličanstven ispraćaj, no vilenjak je ipak ležao tu, među grmljem, u primitivno iskopanoj jami.

"Mislim da bismo nešto trebali reći", ogłosi se opet Luna. "Ja ću prva, može?"

Pračena svim pogledima, obratila se mrtvom vilenjaku u dnu groba.

"Dobby, hvala ti od srca što si me spasio iz onog podruma. Nije pošteno što si ti, tako dobar i hrabar, morao umrijeti. Nikad neću zaboraviti što si učinio za nas. Nadam se da si sad sretan."

Okrenula se i's očekivanjem pogledala Rona, koji se nakašljao i promuklim glasom rekao: "Da... hvala, Dobby."

"Hvala", promrmljao je Dean.

Harry je's mukom progutao.

"Zbogom, Dobby", rekao je. Nije bio u stanju izgovoriti ništa više ali Luna je ionako sve rekla. Bili je podigao štapić, a hrpa zemlje podigla se u zrak i uredno zatrpala grob, tvoreći mali, crvenkasti humak.

"Bi li vam smetalo da još malo ostanem ovdje?" obratio se Harry ostalima.

Mrmljali su riječi koje nije čuo; osjetio je blago tapšanje po leđima, a zatim su svi otklipsali natrag u kuću, ostavivši Harryja samog pokraj vilenjaka.

Pogledao je oko sebe: rubove cvjetnih lijeha omeđivao je niz velikih, bijelih kamenova što ih je izgledilo more. Odabrao je jedan od najvećih i poput jastuka ga položio na mjesto gdje je sad ležala Dobbyjeva glava. Zatim je potražio štapić u džepu.

Našao je dva. Zaboravio je, izgubio pojam o svemu; nije se u tom trenutku mogao sjetiti kome su pripadali, samo to da ih je nekome oteo. Odabrao je kraći, koji mu je nekako ugodnije ležao u ruci, uperivši ga u kamen.

Dok je mrmljao upute, na površini kamena počele su se pojavljivati duboke urezotine. Znao je da bi Hermione to izvela urednije, a vjerojatno i brže, ali htio je sam označiti to mjesto kao što je htio sam iskopati grob. Kad je ponovo ustao, na kamenu je pisalo:

OVDJE POČIVA DOBBY, SLOBODNI VILENJAK

Još je nekoliko trenutaka promatrao svoje djelo i potom se udaljio. Ožiljak mu je i dalje bridio, a u glavi mu je sve brujilo od misli koje su nadošle dok je bio u grobu i ideja koje su oblik poprimile u tami, koliko fascinantne, toliko i strašne.

Kad je ušao u malo predvorje, vidio je da svi sjede u dnevnoj sobi i pozorno slušaju Billa. Lijepu, svijetlu prostoriju grijala je mala vatra od naplavljenog drvla, pucketajući u kaminu. Ne želeći zablatiti tepih, Harry se zaustavio na dovratku.

"... sreća da je Ginny na praznicima. Da je bila u Hogwartsu, ne bismo na vrijeme stigli do nje. Ovako znamo da je i ona na sigurnom."

Okrenuo se i ugledao Harryja.

"Sve sam ih iselio iz Jazbine", objasnio je. "Prebacio sam ih kod Muriel. Sad kad smrtonoše znaju da je Ron's tobom, sigurno će g okomiti na našu obitelj - ne ispričavaj se", dodao je, ugledavši Harryjev izraz lica. "Tata već mjesecima govori da je to samo pitanje vremena. Od svih čistokrvnih obitelji nas smatraju najvećim izrodima."

"Čime su zaštićeni?" reče Harry.

"Čarolijom Fidelius. Tata je čuvar tajne. A sad smo isto napravili's ovom kućom; ovdje sam ja čuvar tajne. Nitko od nas više se ne smije vratiti na posao, ali to je u ovom trenutku posve nebitno. Kad se OUIvander i Griphook oporave, i njih ćemo prebaciti k Muriel. Ovdje nema puno mjesta, a kod nje ga ima napretek. Griphookove noge već zacjeljuju, Fleur mu je dala Kosto-rast; vjerojatno bismo ih mogli prebaciti za sat vremena ili..."

"Ne", reče Harry. Bili je izgledao zatečeno. "Obojica mi trebaju ovdje. Moram razgovarati's njima. Važno je."

Čuo je u svom glasu autoritet, uvjerenje, onaj osjećaj svrhe koji ga je ispunio dok je kopao Dobbyjev grob. Sva su se lica okrenula prema njemu, djelujući zbunjeno.

"Idem se oprati", reče Harry Billu, pogledavši svoje ruke, još pokrivenne blatom i Dobbyjevom krvlju. "A onda ih moram vidjeti, i to odmah."

U maloj kuhinji prišao je sudoperu ispod prozora što je gledao na more. Iznad horizonta je pucala zora, kupajući nebo zlatastim i svijetloružičastim nijansama. Dok je prao ruke, ponovo je slijedio tijek misli koje su mu došle u mračnom vrtu...

Dobby im nikad neće moći reći tko ga je poslao u podrum, ali Harry je znao što je vidio. Prodorno plavo oko pogledalo je iz krhotine ogledala i pomoć je došla. U Hogwartsu će uvijek dobiti pomoć svatko tko je zatraži. Harry je obrisao ruke, imun na ljepotu prizora's druge strane prozora i mrmljanje ostalih u dnevnoj sobi.

Gledao je u daljinu iznad oceana, osjećajući da se's ovim svitanjem primakao srcu stvari bliže no ikad prije. Ali njegov ožiljak je još bridio i Harry je znao da se Voldemort također bliži odgovoru. Harry je shvatio, ali ipak i dalje mu nije bilo jasno. Instinkt mu je govorio jedno, mozak nešto sasvim drugo.

Dumbledore u Harryjevoj glavi se nasmiješio, motreći Harryja preko vršaka prstiju spojenih kao u molitvi.

Ronu ste dali deluminator. Razumjeli ste ga... Poklonili ste mu mogućnost povratka...

A razumjeli ste i Crvorepa... Znali ste da negdje u njemu ima zrnca kajanja...

A ako ste poznavali njih... Sto ste znali o meni, Dumbledore?

Jesam li trebao saznati, ali ne i tražiti? Jeste li znali kako će mi to biti teško? Jeste li zato sve tako otežali? Da imam vremena sam to shvatiti?

Harry je stajao sasvim nepomično, staklasta pogleda uprta u mjesto gdje se jarkozlatni obris zasljepljujućeg sunca podizao iznad obzora. Spustio je pogled na oprane ruke, začuđen što u njima vidi ručnik. Odložio ga je i vratio se u predvorje, osjetivši žestoko pulsiranje u ožiljku. Kroz misli mu je poput odraza vilin-konjica iznad vode bljesnula slika zdanja koje je vrlo dobro poznao.

U podnožju stuba stajali su Bili i Fleur.

"Moram razgovarati's Griphookom i Ollivanderom", reče Harry.

"Ne", odvrati Fleur. "Morraš pričekati, Harry. Još su obojica nemoćni, umorni..."

"Žao mi je," reče Harry, sasvim mirno, "ali ne mogu čekati. Moram smjesta razgovarati's njima. Nasamo - i odvojeno. Hitno je."

"Harry, koji se to vrag događa?" upita Bili. "Pojaviš se ovdje's mrtvim kućnim vilenjakom i polumrtvim goblinom, Hermiona izgleda kao da su je mučili, Ron mi ništa ne želi reći..."

"Ne možemo ti reći što radimo", odsiječe Harry. "Bili, ti si član Reda, znaš da nam je Dumbledore dao zadatak. Ne smijemo o tome nikome ništa reći."

Fleur je nestrpljivo puhнула, no Bili nije skretao pogled's Harryja. Njegovo ožiljcima izbrazdano lice bilo je nečitljivo. Naposljetku je rekao: "Dobro. S kojim želiš prvo razgovarati?"

Harry je oklijevao. Znao je što sve ovisi o toj odluci. Vrijeme je istjecalo - kucnuo je čas da donese odluku: horkruksi ili Darovi?

"Griphook", reče Harry. "Prvo ću razgovarati's Griphookom."

Srce mu je udaralo kao ludo. Imao je osjećaj da je upravo u trku preskočio ogromnu prepreku.

"Idemo onda gore", rekao je Bili i krenuo prvi.

Prešavši prvih nekoliko stuba, Harry se zaustavio i osvrnuo.

"I vi mi trebate!" doviknuo je Ronu i Hermioni, koji su vrebali, napola skriveni, u dovratku dnevne sobe.

Oboje su došli na svjetlo, s neobičnim izrazima olakšanja na licu.

"Kako si?" upita Harry Hermionu. "Bila si nevjerojatna... smisliti onakvu priču dok te mučila..."

Hermiona se slabašno nasmiješila, a Ron joj je stisnuo ramena.

"Što ćemo dalje, Harry?" upita on.

"Vidjet ćete. Idemo."

Harry, Ron i Hermiona slijedili su Billa uza strme stube, izbijajući na malo odmorište's trojim vratima.

"Onuda", rekao je Bili, otvarajući vrata svoje i Fleurine sobe. I ona je gledala na more, sad prošarano zlatnim bojama svitanja. Harry je prišao prozoru, okrenuo leđa veličanstvenom prizoru i prekrivenih ruku čekao, cijelo vrijeme svjestan peckanja u ožiljku. Hermiona je sjela u fotelju pokraj toaletnog stolića. Ron se smjestio na njezin naslon za ruke.

Noseći goblina u naručju. Bili se vratio u sobu, oprezno položivši maleno tijelo na krevet. Griphook je progundao zahvalu, nakon čega je Bili izašao, zatvarajući vrata za sobom.

"Oprostite što sam vas izvukao iz kreveta", reče Harry. "Kako vaše noge?"

"Bole", reče goblin. "Ali zacjeljuju."

Još je stezao Gryffindorov mač, s neobičnim izrazom lica u kojem se ratobornost miješala's radoznalošću.

Harry je uočio goblinovu žućkastu kožu, duge tanke prste, crne oči. Fleur mu je izula cipele; izdužena stopala bila su prljava. Bio je veći od kućnog vilenjaka, ali ne mnogo. Kupolasta glava bila je pak znatno veća od ljudske.

"Vjerojatno se ne sjećate..." počeo Harry.

"... da sam ja goblin koji vas je odveo u vaš trezor prilikom vašeg prvog posjeta Gringotts?" reče Griphook.

"Sjećam se, Harry Potter. I među goblinima ste slavni."

Harry i goblin se pogledaše, procjenjujući jedan drugoga. Harryjev je ožiljak i dalje bridio. Htio je razgovor's Griphookom što prije privesti kraju, no istovremeno se pribijavao da ne kaže nešto pogrešno. Dok je pokušavao smisliti najbolji način da formulira svoju molbu, goblin je prekinuo šutnju.

"Sahranili ste vilenjaka", rekao je, zvučeći neočekivano svadljivo. "Gledao sam vas's prozora susjedne sobe."

"Da", reče Harry.

Griphook ga pogleda krajičkom kosog crnog oka.

"Čudan ste vi čarobnjak, Harry Potter."

"U kom smislu?" upita Harry, odsutno trljajući ožiljak.

"Sami ste iskopali grob."

"Pa?"

Griphook nije odgovorio. Harry je imao dojam da mu se podsmjehuje jer se ponio kao bezjak, no's druge strane, ionako mu nije bilo važno odobrava li Griphook Dobbyjev grob ili ne. Krenuo je u akciju.

"Griphook, moram vas zamoliti..."

"A spasili ste i jednog goblina."

"Molim?"

"Doveli ste me ovamo. Spasili ste me."

"Pa, pretpostavljam da vam nije žao zbog toga?" odvrati Harry ponešto nestrpljivo.

"Ne, Harry Potter," reče Griphook, zavijajući tanku crnu bradicu oko prsta, "ali vi ste jako neobičan čarobnjak."

"Mda", reče Harry. "Pa, Griphook, treba mi pomoć, a vi mi je možete pružiti."

Goblin ga nije poticao da nastavi, nego je nastavio namršteno gledati u Harryja, kao da nikad prije nije vidio nikoga kao što je on.

"Moram provaliti u trezor u Gringotts." "

Istinu govoreći, Harry nije namjeravao biti tako eksplicitan; riječi su mu same izletjele kad mu je ožiljak sijevnuo od boli, pa je na trenutak ponovo ugledao obris Hogvvarsa. Ron i Hermiona gledali su u njega kao da je sišao's uma.

"Harry..." poče Hermiona, no odmah ju je prekinuo Griphook.

"Provala u trezor u Gringotts?" ponovi goblin, lecajući se dok se premještao na krevetu. "Nemoguće."

"Ne, nije", usprotivi se Ron. "Jedna provala se već dogodila."

"Da", reče Harry. "Istog onog dana kad sam vas upoznao, Griphook. Na moj rođendan, prije sedam godina."

"Taj je trezor u to vrijeme bio prazan", odbrusi goblin. Harryju je sinulo da Griphook, unatoč odlasku iz Gringotts, ideju da bi netko mogao probiti obranu banke smatra osobnom uvredom. "Zaštita je bila minimalna."

"Pa, trezor u koji mi moramo provaliti nije prazan, a nagađam da ima moćnu zaštitu", reče Harry. "Pripada Lestrageovima."

Vidio je da se Hermiona i Ron zaprepašteno pogledavaju, ali bit će vremena da im sve objasni nakon što dobije Griphookov odgovor.

"Nemate šanse", reče Griphook odsječno. "Nikakve šanse. Želiš li u našem domu blago skrbit džepu svomu..."

"... upozoren si, tate, znaj, smjesta bjež... da, znam, sjećam se", reče Harry. "Ali ne pokušavam ništa ukrasti radi osobnog dobitka. Vjerujete li mi?"

Goblin je iskosa pogledao Harryja. Munjoliki ožiljak na Harryjevu čelu opet ga je zapekao, ali on je ignorirao i bol i zov iza te boli.

"Da postoji čarobnjak za kojeg bih vjerovao da ne traži osobni dobitak," reče Griphook naposljetku, "to biste bili vi, Harry Potter. Goblini i vilenjaci nisu naviknuti na zaštitu ili poštovanje koje ste nam vi noćas ukazali. Ne od nositelja štapića."

"Nositelji štapića", ponovi Harry. Čudno mu je zazvučala ta fraza baš u tom trenutku, dok ga je pekao ožiljak i dok je Voldemort misli okretao prema sjeveru, a Harry jedva čekao da porazgovara s Ollivanderom u susjednoj prostoriji.

"Pravo nošenja čarobnog štapića", tiho reče goblin, "nešto je oko čega se čarobnjaci i goblini već dugo spore."

"Pa, goblinima ne treba štapić za izvođenje čarolija", reče Ron.

"To je nebitno! Čarobnjaci odbijaju podijeliti tajne izrade štapića's drugim magičnim bićima, i tako nam uskraćuju mogućnost da povećamo svoju moć!"

"Pa, ni goblini nama ne otkrivaju tajnu svoje magije", reče Ron. "Ne želite nam reći kako izrađujete onakve mačeve i oklope. Goblini znaju iz metala izvući ono što čarobnjaci nikad..."

"Pustimo sad to", reče Harry, primjećujući da se Griphook zacrvenio. "Nije ovdje u pitanju sukob između čarobnjaka i goblina ili bilo kojeg drugog magičnog bića..."

Griphook se zajedljivo nasmije.

"Naprotiv, upravo je u tome riječ! Kako Gospodar tame postaje sve moćniji, tako se vaša rasa sve odlučnije postavlja iznad moje! Gringotts pada pod čarobnjačku vlast, kućne vilenjake se masakrira, a tko se među nositeljima štapića tome suprotstavlja?"

"Mi!" reče Hermiona. Sjela je uspravnije. Oči su joj blistale. "Mi se suprotstavljamo! A mene progone kao i goblina i vilenjake, Griphook! Ja sam mutnjakuša."

"Nemoj se tako zvati..." promrmlja Ron.

"Zašto ne bih?" upita Hermiona. "Mutnjakuša sam, i time se ponosim! Meni u ovom novom poretku nije namijenjen ništa uzvišeniji položaj nego vama, Griphook! Kad je kod Malfojevih nekoga trebalo mučiti, odabrali su mene!"

I tu je povukla u stranu ovratnik kućne haljine, pokazujući mu tanki rez koji je Bellatrix povukla, još crven na njezinu grlu.

"Znate li da je upravo Harry Dobbyju dao slobodu?" upita ona. "Jeste li znali da već godinama zahtijevamo slobodu za sve vilenjake?" (Ron se nelagodno promeškoltio na naslonu Hermionine fotelje.) "Sumnjam da želite poraz Znate-već-koga više od nas, Griphook!"

Goblin se zagledao u Hermionu's istom znatizeljnom kao ranije u Harryja.

"Što uopće tražite u trezoru Lestrageovih?" upita iznenada. "Mač u njemu je lažan. Ovo je onaj pravi."

Pogledao ih je sve redom. "Vjerujem da to već znate. Zamolili ste me da lažem o njemu."

"Ali taj lažni mač nije jedini predmet u trezoru, zar ne?" napomene Harry. "Možda ste tamo vidjeli još neke stvari?"

Srce mu je kucalo kao ludo. Svim je silama ignorirao sijevanje u ožiljku.

Goblin je opet ovijao bradicu oko prsta.

"Odavanje tajni Gringotts'a protivi se našem kodeksu. Mi smo čuvari čudnog blaga. Imamo odgovornost prema predmetima u našoj skrbi, koji su tako često naših ruku djelo."

Goblin je gladio mač, a njegove crne oči letjele su između Harryja, Hermione i Rona.

"Tako mladi," rekao je naposljetku, "a već se bore s tako premoćnim neprijateljem."

"Hoćete li nam pomoći?" zamoli ga Harry. "Nemamo nikakve izgleda za uspješnu provalu bez pomoći goblina. Vi ste nam jedina šansa."

"Ja... razmislit ću", Griphook se krajnje iritantno odbio izjasniti.

"Ali..." Ijutito je počeo Ron i smjesta od Hermione zaradio udarac laktom u rebra.

"Hvala", reče Harry.

Goblin se naklonio krupnom, kupolastom glavom, prihvaćajući zahvalu, te ispružio kratke noge.

"Mislim", rekao je, teatralno se gnijezdeći u Billovu i Fleurinu krevetu, "da je Kosto-rast obavio posao.

Možda napokon uspijem zaspati. Oprostite..."

"Da, naravno", reče Harry, no ipak se prije odlaska iz sobe sagnuo da uzme Gryffindorov mač koji je ležao pokraj goblina. Griphook se nije bunio, ali dok je zatvarao vrata, Harryju se učinilo da je primijetio ljutnju u goblinovim očima.

"Mrcina mala", reče Ron. "Uživa nas držati u neizvjesnosti."

"Harry," šapne Hermiona, odvlačeći ih obojicu od vrata, u središte još mračnog odmorišta, "govoriš li ti ono što mislim da govoriš? Govoriš li da se u trezoru Lestrageovih nalazi horkruks?"

"Da", reče Harry. "Bellatrix je bila prestravljena dok je vjerovala da smo joj ušli u trezor, bila je izvan sebe. Zašto? Što je mislila da smo vidjeli, što je zapravo mislila da smo uzeli? Nešto zbog čega je bila prestravljena mogućom reakcijom Znate-već-koga."

"Ali mislio sam da trebamo pretražiti mjesta na kojima je Znate-već-tko bio, mjesta na kojima je učinio nešto važno?" zbunjeno upita Ron. "Je li ikad bio u trezoru Lestrageovih?"

"Ne znam ni je li ikad bio u Gringotts'u", odvrati Harry. "Kad je bio mladi, nije imao zlata, jer mu nitko nije ništa ostavio. Ali mislim da bi banku vidio izvana pri prvom posjetu Zakutnoj ulici."

Harryjev je ožiljak pulsirao, ali ignorirao ga je; htio je da Ron i Hermiona shvate važnost Gringotts'a prije razgovora's Ollivande-rom.

"Mislim da bi zavidio svakome tko je imao ključ trezora u Gringotts. Mislim da bi to vidio kao simbol istinske pripadnosti svijetu čarobnjaka. I ne zaboravite, imao je povjerenja u Bellatrix i njezina muža. Bili su mu najodaniji sluge prije pada, kao što su ga i najustrajnije tražili nakon nestanka. Rekao je to one noći kad se vratio, čuo sam ga."

Harry protrlja ožiljak.

"Mislim da ne bi priznao Bellatrix da je to horkruks. Nikad nije Luciusu Malfoyu otkrio istinu o dnevniku. Vjerojatno joj je rekao da mu je to velika dragocjenost i zamolio je da je spremi u svoj trezor. Najsigurnije mjesto na svijetu ako nešto hoćeš sakriti, rekao mi je Hagrid... osim Hogwarta."

Kad je Harry završio, Ron je zavrteo glavom.

"Ti ga stvarno razumiješ."

"Djelomice", reče Harry. "Samo djelomice... kad bi mi bar Dum-bledore bio jednako razumljiv. No vidjet ćemo. Idemo... vrijeme je za Ollivandera."

Ron i Hermiona djelovali su smeteno, ali impresionirano dok su ga slijedili preko malog odmorišta i kucali na vrata preko puta Billove i Fleurine sobe. Začuli su slabašno: "Naprijed!"

Majstor štapića ležao je na uskom krevetu bližem vratima. Proveo je u onom podrumu više od godinu dana, a Harry je znao da su ga tijekom tog vremena bar jedanput mučili. Bio je strahovito mršav; kosti lica oštro su mu se isticale pod žućkastom kožom. Krupne srebrnaste oči zbog upalih su duplji djelovale golemo. Ruke na pokrivaču nisu se hitnije razlikovale od ruku kostura. Harry je sjeo na prazan krevet pokraj Rona i Hermione. Na ovoj strani, nije se vidio izlazak sunca. Soba je gledala na vrt na morskoj litici i svježe iskopani grob u njemu.

"Gospodine Ollivander, oprostite što vam smetam", reče Harry.

"Dragi moj mladiću." Ollivanderov je glas bio slab. "Spasili ste nas. Mislio sam da ćemo tamo umrijeti."

Nikad... nikad... vam neću nioći dovoljno zahvaliti."

"Bilo nam je zadovoljstvo."

Harryjev je ožiljak sijevao od boli. Znao je, bio je siguran, da mu je ostalo vrlo malo vremena da sustigne Voldemorta prije cilja ih da ga pokuša osujetiti na neki drugi način. Osjetio je da ga hvata panika... no odluka je pala čim je izabrao prvo razgovarati's Griphookom. Hineći smirenost koju nije osjećao, kopao je po torbici obješenoj oko vrata i izvukao dvije polovice slomljenog štapića.

"Gospodine Ollivander, treba mi pomoć."

"Što god želite, što god želite", reče majstor štapića slabim glasom.

"Možete li ovo popraviti? Je li to moguće?"

Ollivander ispruži drhtavu ruku, a Harry stavi dvije polovice koje su se još jedva držale jedna za drugu na njegov dlan.

"Božikovina i feniksovo pero", reče Ollivander drhtavim glasom. "Dvadeset sedam i pol centimetara."

Ugodno savitljiv."

"Da", reče Harry. "Možete li...?"

"Ne", šapne Ollivander. "Zao mi je, vrlo mi je žao, ali štapić koji je pretrpio ovakvu štetu ne može se popraviti nikakvim meni poznatim sredstvima."

Iako je takav odgovor i očekivao, Harryja je on ipak pogodio. Uzeo je polovice štapića i ponovo ih spremio u torbicu oko vrata. Ollivander je zurio u mjesto gdje je nestao uništeni štapić i nije skrenuo pogled dok Harry nije iz džepa izvadio dva štapića koja je donio od Malfojevih.

"Možete li identificirati ova dva?" upita Harry.

Majstor je uzeo prvi od dva štapića i stavio ga tik pred bezbojne oči, kotrljajući ga među čvornatim prstima, blago ga savijajući.

"Orahovina i zmajsko srčano vlakno", reče on. "Trideset dva centimetra. Nesavitljiv. Ovaj je štapić pripadao Bellatrix Lestranger."

"A drugi?"

Ollivander ga je pregledao na isti način kao prvi.

"Glogovina i jednorogova dlaka. Točno dvadeset pet centimetara, osta savitljiv. Ovo je bio štapić Drača Malfoya."

"Bio?" ponovi Harry. "Zar više nije?"

"Možda ne. Ako ste mu ga preoteli..."

"... jesam..."

"... sad je možda vaš. Naravno, način preotimanja također igra ulogu. Mnogo toga ovisi i o samom štapiću. Općenito uzevši, međutim, kad osvojite štapić, on svoju odanost prebacuje na vas."

U sobi je nastala tišina koju je remetio jedino udaljeni šum mora. "Govorite o štapićima kao da imaju osjećaje," reče Harry, "kao da mogu misliti."

"Štapić bira čarobnjaka", reče Ollivander. "Toliko je barem uvijek bilo jasno svima nama koji se bavimo znanošću o štapićima."

"No osoba se može poslužiti i štapićem koji ju nije odabrao, zar ne?" upita Harry.

"Oh, da, ako imalo vrijedite kao čarobnjak, moći ćete svoju magiju kanalizirati kroz bilo koji instrument. No najbolji rezultati uvijek se dobivaju kad je afinitet između čarobnjaka i štapića iznimno jak. To su vrlo složene veze. Sve počinje međusobnom privlačnošću, da bi se nastavilo zajedničkim stjecanjem iskustava, tijekom kojega štapić uči od čarobnjaka, a čarobnjak od štapića."

Morski valovi zapljuskivali su obalu, žalobno mrmoreći.

"Ovaj štapić sam Draču Malfoyu uzeo silom", reče Harry. "Smijem li ga koristiti bez straha?"

"Mislim da smijete. Posjedovanje štapića ima svoje suptilne zakone, ali osvojeni štapić obično se pokori volji novog vlasnika."

"A bih li ja smio koristiti ovaj?" upita Ron, vadeći iz džepa Cr-vorepov štapić i pružajući ga Ollivanderu.

"Kesten i zmajsko srčano vlakno. Dvadeset tri centimetra. Lomljiv. Bio sam prisiljen izraditi ga nedugo nakon moje otmice, za Petera Pettigrewa. Da, ako ste ga osvojili, vjerojatnije je da će vas slušati bolje od nekog drugog štapića."

"I to vrijedi za sve štapiće, zar ne?" upita Harry.

"Mislim da vrijedi", odvrati Ollivander, ne odvajajući ispupčene oči od Harryjeva lica. "Postavljate duboka pitanja, gospodine Potter. Nauka o štapićima je kompleksan i tajnovit ogranak magije."

"Znači, nije nužno ubiti prethodnog vlasnika da štapić postane vaš?" upita Harry.

Ollivander je progutao knedlu.

"Nužno? Ne, nikad ne bih rekao da je ubijanje nužno." "No postoje legende," reče Harry, a kako mu je srce sve brže kucalo, tako je bol u ožiljku postajala sve žešća; bio je siguran da je Voldemort upravo odlučio svoju ideju provesti u djelo. "Legende o štapiću - ili štapićima - koji je iz ruke u ruku prelazio umorstvom." Ollivander probljedi. Lice na snježnobijelom jastuku imalo je svijetlosivu nijansu, a oči su mu bile ogromne, prošarane krvlju i iskolačene od straha.

"Vjerujem da se to odnosi samo na jedan štapić", šapne on.

"Koji zanima Znote-već-koga, zar ne?" upita Harry.

"Ja... kako?" promuklo reče Ollivander, pogledom moleći Rona i Hermionu za pomoć. "Kako to znate?"

"Želio je da mu kažete kako da presiječe vezu između naših dvaju štapića", reče Harry.

Ollivander je izgledao prestravljeni.

"Mučio me, morate to razumjeti! Kletva Cruciatu, ja... nisam imao izbora nego mu reći što znam, što nagađam!"

"Razumijem", reče Harry. "Rekli ste mu za dvojnu jezgru? Rekli ste da jednostavno treba posuditi štapić nekog drugog čarobnjaka?"

Ollivander je izgledao zgroženo i opčinjeno Harryjevom upućenošću u problem. Polako je kimnuo.

"Ali nije upalilo", nastavio je Harry. "Moj je ipak potukao posuđeni štapić. Zna li zašto?"

Ollivander je jednako polako kao maloprije odmahnuo glavom.

"Ja... nikad nisam čuo za takvo što. Vaš je štapić te noći učinio nešto jedinstveno. Veza između dvojnih jezgri nevjerojatno je rijetka, ali zašto je vaš štapić slomio posuđeni štapić, to zaista ne znam..."

"Spomenuli smo drugi štapić, onaj koji u nove ruke prelazi ubojstvom. Kad je Znote-već-tko shvatio da je moj štapić izveo nešto čudno, vratio se i pitao vas za taj drugi štapić, zar ne?"

"Kako to znate?"

Harry nije odgovorio.

"Da, pitao je", šapne Ollivander. "Htio je saznati sve što sam mu mogao reći o štapiću poznatom pod imenima Žezlo smrti. Štapić sudbine ili Bazgov štapić."

Harry je iskosa pogledao Hermionu, koja je izgledala kao da ju je pogodio grom.

"Gospodar tame", rekao je Ollivander prigušenim i prestrašenim tonom, "uvijek je bio zadovoljan štapićem koji sam mu ja izradio - tisovina, feniksovo pero, trideset četiri centimetra - dok nije otkrio povezanost dvojnih jezgri. Sad traga za novim, moćnijim štapićem jer misli da je to jedini način da porazi vaš štapić."

"Ali uskoro će znati, ako već nije saznao, da je moj nepopravljivo slomljen", tiho reče Harry.

"Ne!" reče Hermiona, zvučeći prestrašeno. "Ne smije to saznati, Harry, kako bi mogao...?"

"Priori incantatem", reče Harry. "Tvoj štapić i štapić od trnjine ostali su kod Malfojevih, Hermiona. Ako ih pravilno pregledaju i provjere posljednje čarolije koje su bacali, vidjet će daje tvoj slomio moj, vidjet će da si ga pokušala popraviti i da nisi u tome uspjela i shvatit će da sam otada koristio štapić od trnjine."

Ono malo boje što joj se vratilo u obraze otkako su stigli u kuću nestalo je. Ron prijekorno pogleda Harryja i reče: "Nemojmo sad time razbijati glavu..."

No umiješao se gospodin Ollivander.

"Gospodar tame više ne traži Bazgov štapić samo zato da vas uništi, gospodine Potter. Čvrsto je odlučio da ga mora imati zato što vjeruje da će ga on učiniti doista neranjivim."

"A hoće li?"

"Vlasnik Bazgova štapića mora uvijek strepjeti od napada," reče Ollivander, "no pomisao da bi Gospodar tame mogao posjedovati Žezlo smrti je, moram priznati... zapanjujuća."

Harry se najednom sjetio da pri prvom susretu's Ollivanderom nije bio siguran koliko mu je simpatičan. Čak i sad, nakon što ga je Voldemort zatočio i mučio, pomisao na crnog maga u posjedu tog štapića jednako ga je očaravala, koliko i užasavala.

"Vi... vi onda stvarno mislite da taj štapić postoji, gospodine Ollivander?" upita Hermiona.

"O, da", reče Ollivander. "Da, savršeno je moguće pratiti put tog štapića kroz povijest. Naravno, ima rupa, dugotrajnih nestanaka jer ga je netko privremeno zametnuo ili sakrio, no uvijek se ponovo pojavi. On ima neke prepoznatljive karakteristike koje upućeni u

znanost o štapićima znaju prepoznati. Postoje i pisani zapisi, neki od njih vrlo opskurni, koje smo se ja i ostali majstori štapića potrudili proučiti. Zvuče autentično."

"Dakle vi... vi ne mislite da bi to mogla biti bajka ili mit?" upita Hermiona's nadom.

"Ne", reče Ollivander. "Mora li baš sljedećem vlasniku doći ubojstvom, to ne znam. Povijest mu je krvava, no to je možda jednostavno zato što je riječ o iznimno poželjnom predmetu koji pobuđuje strasti mnogih čarobnjaka. Nevjerojatno je moćan, opasan u pogrešnim rukama, i predmet beskrajne fascinacije za nas koji proučavamo moć štapića."

"Gospodine Ollivander," reče Harry, "vi ste rekli Zna-te-već-kome da Gregorovič ima Bazgov štapić, zar ne?"

Ako je to bilo moguće, Ollivander je još više probljedio. Gutao je zrak, izgledajući kao duh.

"AU kako... kako...?"

"Nije važno kako to znam", reče Harry, nakratko zatvarajući oči kad ga je ožiljak zapekao, zbog čega je nekoliko sekundi gledao glavnu ulicu u Hogsmeadeu, mračnu jer na sjeveru još nije svanulo. "Rekli ste Zna-te-već-kome da Gregorovič ima štapić?"

"Bila je to glasina", šapne Ollivander. "Glasina, prije mnogo godina, davno prije vašeg rođenja! Vjerujem da ju je proširio sam Gregorovič. Jasno vam je zašto bi to bilo dobro za posao: svi bi mislili daje proučio i naučio kopirati odlike Bazgova štapića!"

"Da, jasno mi je", reče Harry. Ustao je. "Gospodine Ollivander, samo još nešto i onda ćemo vas prepustiti vašem odmoru. Što znate o Darovima Smrti?"

"O... o čemu?" upita majstor štapića, izgledajući posve zbunjeno.

"O Darovima Smrti."

"Nažalost, ne znam o čemu govorite. Je li i to povezano sa štapićima?"

Harry je pogledao u upalo lice i zaključio da Ollivander ne glumi. Doista nije znao za Darove.

"Hvala vam", reče Harry. "Puno vam hvala. Ostavit ćemo vas da se odmorite."

Ollivander je izgledao zdvojno.

"Mučio me!" dahnuo je. "Kletva Cruciatu... nemate pojma..."

"Imam" reče Harry. "Vjerujte da imam. Molim vas, odmorite se. Hvala vam što ste mi sve to ispričali."

Poveo je Rona i Hermionu niza stube. Primijetio je da Bili, Fleur, Luna i Dean sjede za stolom u kuhinji, sa šalicama čaja pred sobom. Svi su pogledali Harryja kad se pojavio na vratima, ali on je samo kimnuo i produžio u vrt. Ron i Hermiona su ga slijedili. Zaputio se prema crvenkastom humku koji je prekrivao Dobbyja. Bol u glavi sve je više jačala. Sad mu je trebao golem napor da blokira vizije koje su mu se nametale, ali znao je da im se neće morati još dugo odupirati. Štoviše, uskoro će im se prepustiti da utvrdi je li mu teorija točna. Trebao se samo još malko potruditi da sve objasni Ronu i Hermioni.

"Gregorovič je imao Bazgov štapić prije mnogo vremena", rekao je. "Vidio sam da ga Znete-već-tko pokušava pronaći. Kad ga je našao, otkrio je da štapić više nije kod Gregoroviča. Ukrao mu ga je Grindelwald. Kako je Grindelwald saznao da je štapić kod Gregoroviča, to ne znam - ali ako je Gregorovič bio tako glup da sam proširi tu glasinu, nije se baš morao pretrgnuti od napora."

Voldemort je bio na vratnicama Hogwartsa; Harry ga je vidio, a vidio je i kako se u tami koja prethodi zori njiše svjetiljka, prilazeći mu sve bliže.

"Grindelwald je Bazgov štapić upotrijebio da postane moćan. Kad je bio na vrhuncu moći, Dumbledore je shvatio da ga samo on može zaustaviti, u dvoboju pobijedio Grindelwalda i uzeo mu Bazgov štapić."

"Dumbledore je imao Bazgov štapić?" reče Ron. "Ali... gdje je sad?"

"U Hogwartsu", reče Harry, upinjući se da ostane's njima u vrtu navrh litice.

"Idemo onda!" reče Ron žurno. "Harry, idemo po njega dok ga on nije uzeo!"

"Prekasno je za to", reče Harry. Nije si mogao pomoći, uhvatio se za glavu da se odupre boh. "Zna gdje je. Već je tamo."

"Harry!" bijesno će Ron. "Otkad to znaš... zašto smo gubili vrijeme? Zašto si prvo razgovarao's Griphookom? Mogli smo otići.. još možemo otići..."

"Ne", reče Harry, kleknuvši na travu. "Hermiona je u pravu, pumbledore nije htio da ga ja dobijem. Nije htio da ga uzmem. Htio je da nađem horkrukse."

"Nepobjedivi štapić, Harry!" zavapi Ron.

"Ne trebam ići po njega... nego po horkrukse..."

Odjednom je sve bilo prohladno i mračno; sunce se jedva naziralo na horizontu dok je pokraj Snapea klizio perivojem u smjeru jezera.

"Uskoro ću ti se pridružiti u dvorcu", rekao je visokim, hladnim glasom. "Možeš ići."

Snape se naklonio i otputio u suprotnom smjeru. Crni plašt se u hodu nadizao iza njega. Harry je vukao korake, čekajući da Snapeova prilika nestane's vidika. Ne bi bilo uputno da Snape, ili bilo tko drugi, vidi kamo ide. No u prozorima dvorca nije bilo svjetala, a što se njega tiče, lako će se sakriti... u hipu se pokrio čarolijom iluzije koja ga je učinila nevidljivim čak i vlastitom pogledu.

Dok je hodao uz rub jezera, gutao je pogledom obrise voljenog dvorca, svog prvog kraljevstva, svoje djedovine...

Eno je, pokraj jezera, odražene u njegovim tamnim vodama. Grobnica od bijelog mramora, suvišna mrlja na poznatom krajoliku. Opet je osjetio navalu kontrolirane euforije, onu opojnu najavu pobjedničkog razaranja. Podigao je stari štapić od tisovine: kako prikladno da mu ovo bude posljednji veliki čin.

Grobnica se raspukla od temelja do krova. Prilika pod pokrovom bila je duga i tanka kao i u životu. Opet je podigao štapić.

Pokrov se rastvorio. Lice je bilo prozirno, blijedo, upalo, a opet savršeno očuvano. Podsmješljivo je primijetio da su mu ostavili naočale na povijenom nosu. Dumbledoreove ruke bile su prekrížene na prsima, a u njima je ležao štapić, zakopan zajedno's gospodarem.

Zar je stara budala mislila da će mramor ili smrt zaštititi taj štapić? Zar si je umišljao da se Gospodar tame neće usuditi oskvrnuti njegov grob? Paukolika je ruka sunula naprijed i izvukla štapić iz Dumbledoreova stiska. Štapiću iz vrška frčnuše iskre, zasipajući tijelo prethodnog vlasnika. Napokon je stajao na raspolaganju novom gospodaru.

GLAVA DVADESET PETA

Školjka

Jedino zdanje podignuto na litici okrenutoj prema moru bio je bijeli, školjkama ukrašeni dom Billa i Fleur: usamljeno mjesto zanosne ljepote. Neprekidni šum morskih mijena ispunjavao je sve zakutke male kuće i vrta, podsjećajući Harryja na disanje nekog divovskog, usnulog stvora. Očaran pogledom što se's vrha litice

pružao na nepregledno nebo i široku, praznu pučinu, te osjećajem hladnog, slanog vjetra na licu, Harry je sljedećih nekoliko dana svako malo smišljao isprike da pobjegne iz krcate kuće.

Još ga je plašila dalekosežnost odluke da Bazgov štapić bez borbe prepusti Voldemortu. Nije se mogao sjetiti da je ikad prije odabrao ne djelovati. Iste dvojbe mučile su i Rona, koji je, za razliku od Harryja, o njima raspredao kad god su bili zajedno.

"Što ako se Dumbledore nadao da ćemo značenje simbola shvatiti dovoljno rano da sami dođemo do štapića?" "Možda upravo odgonetanje značenja simbola čovjeka čini 'dostojnim' Darova?" "Harry, ako je ono stvarno Bazgov štapić, kako ćemo, dovraga, dokrajčiti Znaš-već-koga?"

Harry nije imao odgovor na ta pitanja: u nekim mu se trenucima činilo da samo luđak ne bi pokušao spriječiti Voldemortov upad u grobnicu. Nije čak bio u stanju pošteno obrazložiti svoju odluku. Sto je više pokušavao rekonstruirati argumente i tok misli koji su ga doveli do nje, to su mu oni zvučali neuvjerljivije.

Da sve bude čudnije, Hermionina podrška u njemu je izazivala podjednaku nelagodu kao i Ronove dvojbe.

Sad kad je bila prisiljena priznati da Bazgov štapić zaista postoji, nije odstupala od uvjerenja da je to predmet prožet zlom, tvrdeći da je način na koji ga je Voldemort preoteo nezamislivo gnusan.

"Ti to nikad ne bi učinio, Harry", neprestano je ponavljala. "Ti nikad ne bi provalio u Dumbledoreov grob."

No Harryja pomisao na Dumbledoreovo truplo nije strašila ni upola toliko koliko mogućnost da je možda pogrešno shvatio namjere živog Dumbledorea. I dalje je imao osjećaj da put napipava u mraku: napokon je, doduše, odabrao smjer kojim će ići, no ipak se stalno osvrtao, strahujući da je pogrešno protumačio znakove i da je možda ipak trebao krenuti u drugom smjeru. S vremena na vrijeme ponovo bi ga preplavio bijes što mu Dumbledore nije sve objasnio prije smrti, obuzimajući ga žestinom valova koji su zapljuskivali liticu ispod kuće.

"Ali, je li on uopće mrtav?" zapitao je Ron trećeg dana njihova boravka u kućici. Ron i Hermiona zatekli su Harryja kako zuri preko zidane ograde vrta; bilo bi mu draže da nisu došli jer nije imao ama baš nikakvu želju sudjelovati u njihovoj prepirci.

"Da, Rone, mrtav je, molim te, ne počinji opet!"

"Pogledaj malo činjenice, Hermiona", odvrati Ron, obraćajući joj se preko Harryja, koji nije odvajao pogled od horizonta. "Srebrna srna. Mač. Oko koje je Harry vidio u ogledalu..."

"Harry priznaje da mu se oko možda pričinilo! Zar ne, Harry?"

"Možda", reče Harry, ne pogledavši je.

šl "Ali zapravo ne vjeruješ u to, zar ne?" upita Ron.

** "Ne, ne vjerujem", potvrdi Harry.

"Eto vidiš!" rekao je Ron prije nego što mu je Hermiona dospjela odgovoriti. "Hermiona, ako to nije bio Dumbledore, objasni kako je Dobby znao da smo u onom podrumu?"

"Ne mogu to objasniti... ali možeš li ti objasniti kako nam ga je Dumbledore poslao ako leži u grobnici u Hogwartsu?"

"Ne znam, možda gaje poslao njegov duh!"

"Dumbledore se ne bi vratio kao duh", reče Harry. Većina njegovih predodžbi o Dumbledoreu trenutno je bila ozbiljno poljuljana, ali u to je bio posve siguran. "On bi nastavio svoj put."

"Kako to misliš, 'nastavio bi svoj put'?" upita Ron. Harry mu nije stigao odgovoriti jer se u tom trenutku začuo glas iza njih: "Arry?"

Iz kućice je prema njima hodala Fleur. Povjetarac je mrsio njezinu dugu, srebrnastu kosu.

"Arry, Grrip'ook bi 'tio rrazgovarati's tobom. U najmanjoj je sobi, kaže da ne želi da ga itko čuje."

Bilo je očito da joj jako smeta što je goblin koristi kao teklića; u kuću se vratila's prilično razdraženim izrazom lica.

Kao što je Fleur i rekla, Griphook ih je čekao u najmanjoj od tri spavaće sobe u kući, u kojoj su inače spavale Hermiona i Luna. Navukao je crvene zastore, zaklonivši pogled na vedro nebo prošarano oblacima, pa se soba kupala u plamenim nijansama koje su odudarale od prozračnog, svijetlog ambijenta u ostalim dijelovima kućice.

"Odlučio sam, Harry Potter", izjavio je goblin, sjedeći prekriženih nogu u niskoj fotelji. Vretenastim je prstima bubnjao po naslonima za ruke. "Iako će goblini iz Gringotts'a moj postupak smatrati sramotnom izdajom, odlučio sam vam pomoći..."

"Super!" reče Harry's olakšanjem. "Griphook, hvala vam, stvarno smo..."

"... a zauzvrat", nastavi goblin odlučno, "želim naknadu."

Pomalo iznenađeni Harry na trenutak je oklijevao.

"Koliki vam iznos treba? Imam zlato."

"Ne u zlatu", reče Griphook. "I ja imam zlato."

Crne oči lišene bjeloočnica zacaklile su se.

"Želim mač. Mač Godrica Gryffindora."

Harryjevo je oduševljenje nestalo kao rukom odneseno.

"Njega ne možete dobiti", reče on. "Žalim."

"U tom slučaju", tiho odvrati goblin, "imamo problem."

"Možemo vam dati nešto drugo", gorljivo mu se obrati Ron. "Kladim se da kod Lestrageovih ima svega i svačega, izaberite si nešto kad uđemo u trezor."

Rekao je pogrešnu stvar. Griphook se zacrvnio od bijesa.

"Nisam ja lopov, mladiću! Ne pokušavam se domoći dragocjenosti na koje ne polažem pravo!"

"Mačje naš..."

"Nije", reče goblin.

"Mi smo Gryffindori, a pripadao je Godricu Gryffindoru..."

"A čiji je bio prije Gryffindora?" zapita goblin, uspravljajući se u fotelji.

"Ničiji", odvrati Ron. "Pa izradili su ga za njega, zar ne?" "Ne!" razljućeno vikne goblin, uperivši dugi kažiprst u Rona. "I opet taj čarobnjački bezobrazluk! Mač je pripadao Ragnuku Prvom, a Godric Gryffindor ga je preteo. To je izgubljeno blago, remek-djelo goblinskih majstora! Pripada goblinima! Cijena za moje usluge je taj mač, uzmite ili ostavite!"

Griphook je bijesno zurio u njih. Harry pogleda ostale i reče: "Griphook, nemojte se ljutiti, ali o ovome moramo porazgovarati. Možete li pričekati pet minuta?"

Goblin kiselo kimne glavom.

U praznoj dnevnoj sobi u prizemlju, Harry je prišao kaminu, zamišljeno mršteći čelo dok je pokušavao smisliti kako da riješi nastali problem. Iza njega je Ron rekao: "Zafirkava nas. Ne možemo mu dati mač."

"Je li to istina?" upita Harry Hermionu. "Je li Gryffindor ukrao mač?"

"Ne znam", odvrati ona malodušno. "Povijest iz čarobnjačke perspektive često olako prelazi preko onoga što smo mi činili drugim magičnim bićima, ali ne znam ni za jedan zapis u kojem se tvrdi da je Gryffindor ukrao mač."

"Ma to je opet ista stara goblinska pjesma", reče Ron, "o tome kako ih čarobnjaci uvijek pokušavaju zeznuti. Čudim se što nije zatražio da mu netko od nas ustupi svoj štapić."

"Goblini opravdano ne vole čarobnjake, Rone", upozori ga Her-miona. "U prošlosti su bili brutalno proganjani."

"Nisu ni goblini baš nevinašca, zar ne?" odvrati Ron. "I oni su ubili puno ljudi na našoj strani. I oni su se prljavo borili."

"Ali teško da ćemo Griphooka navesti da nam pomogne raspravama o tome čija je vrsta podmuklija i nasilnija, zar ne?"

Ušutjeli su, nastojeći se domisliti nekom rješenju. Harry je stajao na prozoru i promatrao Dobbyjev grob. Luna je upravo aranžirala buket od morske trave u staklenci za džem postavljenoj pokraj nadgrobnog kamena.

"Dobro", progovori Ron. Harry se okrene prema njemu. "A što kažete na ovo? Kažemo Griphooku da nam mač treba do ulaska u trezor, pa ga tek tada može dobiti. Unutra se nalazi onaj lažnjak, zar ne? Zamijenimo ih i njemu podvalimo lažni."

"Rone, on ih bolje razlikuje od nas!" reče Hermiona. "Pa jedino je on shvatio da je došlo do prve zamjene!"

"Da, ali mogli bismo zbrisati prije nego što skuži..."

Praktički se sparuošio pod Hermioninim pogledom.

"To je", tiho je procijedila, "odvratno. Zamolimo ga za pomoć i onda ga prevarimo? I ti se čudiš što goblini ne vole čarobnjake. Rone?"

Ronove su uši bile sasvim crvene.

"U redu, u redu! To je jedino čega sam se mogao sjetiti! A kako bi ti to riješila?"

"Moramo mu ponuditi nešto drugo, podjednako vrijedno."

"Ma super ti je ideja. Odoh ja po naš drugi prastari mač goblinske izrade, a ti pripremi ukrasni papir i masnicu."

Opet se spustila tišina. Harry je bio uvjeren da goblin ne bi prihvatio ništa osim mača čak i da mu mogu ponuditi neku drugu dragocjenost. S druge strane, mačje bio njihovo jedino i nezamjenjivo oružje protiv horkrukusa.

Na trenutak je zatvorio oči, slušajući šum valova. Pomisao da je Gryffindor možda ukrao mač bila mu je odbojna: uvijek se ponosio time što je iz Gryffindorskog doma. Gryffindor se borio za prava čarobnjaka bezjačkog porijekla, suprotstavljao se velikom zagovorniku čistokrvnosti Slytherinu...

"Možda laže", reče Harry, otvorivši oči. "Mislim na Griphooka. Možda Gryffindor nije ukrao mač. Otkud znamo da je goblinska verzija povijesti točna?"

"Zašto je to važno?" upita Hermiona.

"Zato što mijenja moj pogled na stvar", odvrati Harry.

Duboko je udahnuo.

"Reći ćemo mu da može dobiti mač nakon što nam pomogne ući u trezor - ali moramo jako paziti da mu ne kažemo kad će ga dobiti."

Ronove usne polako su se rastegnule u osmijeh. Hermiona je naprotiv, djelovala uzbunjeno.

"Harry, ne možemo..."

"Dobit će ga", nastavi Harry, "nakon što uništimo sve horkrukse. Pobrinut ću se da ga tada dobije. Održat ću obećanje."

"Ali to bi moglo potrajati godinama!" reče Hermiona.

"Ja to znam, ali on ne mora znati. Nije to baš... prava laž."

Unatoč prkosnom pogledu koji joj je uputio, Harry je ipak osjetio sram. Sjetio se gesla ugraviranog na ulazu u Nurmengard: ZA OPĆE DOBRO. Otjerao je tu misao. Što im drugo preostaje?

"Nikako mi se to ne sviđa", reče Hermiona.

"Ni meni", prizna Harry.

"E, ja mislim da je to genijalna ideja", poklopi ih Ron, ustajući. "Ajmo mu reći."

Kad su se vratili u najmanju sobu, Harry je iznio svoj prijedlog, pažljivo formuliran tako da nigdje ne spomene točan termin za predaju mača. Hermiona je za to vrijeme namrgođeno gledala u pod, što je Harryju, koji se pribojavao da će ih njezino držanje odati, poprilično diglo tlak. Griphook, međutim, nije vidio nikoga osim Harryja.

"Harry Potter, dajete li mi svoju riječ da ćete mi predati Gryffin-dorov mač ako vam pomognem?" "Da", reče Harry. "Rukujmo se", reče goblin, pružajući mu ruku.

Harry ju je prihvatio i stisnuo. Zapitao se jesu li goblinove crne oči zamijetile kolebanje u njegovu pogledu.

Griphook mu je pustio ruku, pljesnuo dlanom o dlan i rekao: "Dakle. Latimo se posla!"

Kao da su se opet vratili u dane kad su spremali upad u Ministarstvo. Za rad su odabrali najmanju sobu, koja je na Griphookovu želju ostala u polutami.

"Trezor Lestrageovih posjetio sam samo jedanput," objasnio im je Griphook, "onom prigodom kad mi je bilo rečeno da u njega pohranim lažni mač. To je jedna od najdrevnijih komora u banci. Najstarije čarobnjačke obitelji svoje dragocjenosti čuvaju na najnižoj razini, gdje su trezori najveći i imaju najbolju zaštitu..."

Katkad su u toj sobi, ne mnogo većoj od ormara, ostajali zatvoreni satima. Dani su polako prerastali u tjedne. Trebalo je naći rješenje za čitav niz problema, uključujući nimalo nevažnu činjenicu da su gotovo iscrpili svoju zalihu višesokovnog napitka.

"Zapravo nam ga je ostalo samo za jednu osobu", konstatala je Hermiona, naginjući blatasti napitak prema svjetlosti svjetiljke.

"To će biti dovoljno", odvratio je Harry, zadubljen u mapu najnižih tunela, koju je nacrtao Griphook.

Budući da su se Harry, Ron i Hermiona u njihovu društvu pojavljivali samo u vrijeme obroka, ostalim stanarima Školjke nije moglo promaći da se nešto događa. Nitko ih nije ništa pitao, ali Harry je za stolom često osjećao da ih Bili sve troje gleda zamišljenim i zabrinutim pogledom.

Što su više vremena provodili zajedno, to je Harryjeva antipatija prema goblinu više jačala. Griphook je pokazivao iznenađujuću krvožednost: ideja nanošenja boli bićima slabijima od sebe u njemu je izazivala zloradost, a činilo se i da se raduje mogućnosti da bi na putu u trezor Lestrageovih mogli uživati drugim čarobnjacima. Harry je vidio da i ostalo dvoje osjećaju jednaku odbojnost, no nijedno nije potezalo tu temu. Čemu, kad im je Griphook u svakom slučaju trebao.

Goblin je nerado jeo's ostalima. Nastavio je zahtijevati da mu se hrana donosi u sobu kao još slabom Ollivanderu čak i nakon što su mu se noge oporavile, sve dok Bili nakon jednog Fleurina ljutitog ispada nije otišao na kat da mu kaže kako se to više ne može nastaviti. Otada je Griphook sjedio's njima za kratim stolom, ali odbijao je jesti istu hranu, zahtijevajući umjesto nje komade sirova mesa, korijenje i razne gljive. Harry je smatrao da je za takvu situaciju osobno odgovoran: na kraju krajeva, upravo je on zahtijevao da goblin ostane u Školjci kako bi ga mogao ispitati. Osim toga, on je bio kriv i što se sad cijela obitelj Weasley mora skrivati, a Bili, Fred, George i gospodin Weasley više ne smiju ići na posao.

"Zao mi je", rekao je Fleur jedne vjetrovite travanjske večeri dok joj je pomagao pripremati večeru. "Zbilja ti nisam namjeravao navaliti ovoliko problema na vrat."

Ona je baš bila nekoliko noževa zaposlila rezanjem odrezaka za Griphooka i Billa, koji je od Greybackova napada najradije jeo krvavo meso. Dok su noževi radili iza nje, njezin pomalo razdražljivi izraz lica se ublažio.

"Harry, spasio si mi sestru, to se ne zaboravlja."

Strogo uzevši, to baš i nije bilo točno, no Harry je zaključio da nije pravi trenutak da je podsjeća kako joj sestra nikad nije ni bila u istinskoj opasnosti.

"Osim toga," nastavila je Fleur, uperivši štapić u lonac s umakom na štednjaku, koji je smjesta prokuhao, "gospodin Ollivander ve-čeras odlazi k Murriel. To će olakšati stvari. Goblin", na njegov se spomen malo nakostriješila, "može prijeći u prizemlje, a ti, Ron i Dean uzmite njegovu sobu."

"Nama ne smeta spavati u dnevnoj sobi", odvratio je Harry, znajući da se Griphooku ne bi nimalo svadjelo spavati na kauču, kao i da njihovi planovi ovise o Griphookovoj sreći i zadovoljstvu. "Ne brini se za nas."

Kad se htjela pobuniti, nastavio je: "Ron, Hermiona i ja ćemo ti se ionako uskoro maknuti's puta. Nećemo još dugo ostati."

"Kako to misliš?" upita ona namršteno. Štapić koji je bila uperila u duboku vatrostalnu zdjelu ukipio se u zraku. "Naravno da nikamo ne idete, ovdje ste na sigurnom!"

Njezine su riječi i ton Harryja snažno podsjetili na gospodu Weasley pa mu je laknulo što su se u tom trenutku otvorila vrata. Ušli su Luna i Dean, pokisle kose. Oboje su u rukama nosili naplavljeno drvlje.

"... i sitne male uši," čavrljala je Luna, "slične kao kod nilskog konja, kaže moj tata, osim što su njihove ljubičaste i čupave. A ako ih želiš dozvati, moraš pjevušiti ispod glasa; najdraži su im valceri, ništa prebrzo..."

Dean, koji je zračio nelagodnom, u prolazu je slegnuo ramenima prema Harryju i produžio za Lunom u dnevnu sobu, koja je ujedno služila i kao blagovaonica. Ron i Hermiona upravo su postavljali stol. Shvativši da mu se pruža prilika da izbjegne daljnja Fleurina zapitkivanja, Harry je zgrabio dva vrča sa sokom od bundeve i otišao za njima.

"... a ako nam ikad dođeš u goste, moći ću ti pokazati i njegov rog, tata mi ga je opisao u pismu, ali nisam ga još vidjela jer su me

smrtonoše oteli iz Hogwarts-ekspresa pa za Božić nisam došla kući", nastavila je Luna dok je's Deanom ložila novu vatru.

"Luna, već smo ti objasnili", dovikne joj je Hermiona. "Taj rog je eksplodirao. I pripadao je erumpentu, ne gužveljavo rogatice..."

"Ne, to je definitivno bio rog gužveljave rogatice", smireno odvrati Luna. "Tata mi je rekao. Vjerojatno se dosad već regenerirao, oni, znate, ozdrave sami od sebe."

Hermiona je samo zavrtjela glavom i nastavila postavljati vilice. Uto se pojavio i Bili, vodeći gospodina Ollivandera niza stube. Majstor štapića još je izgledao iznimno krhko i nije ispuštao oslonac Billove ruke. Bili je drugom rukom stezao veliki kovčeg.

"Gospodine Ollivander, nedostajat ćete mi", reče Luna, prilazeći starcu.

"I vi meni, dušo moja", odvrati Ollivander, tapšući je po ramenu. "Ne mogu opisati koliko mi je značila vaša utjeha na onom užasnom mjestu."

"No, au revoir, gospodine Ollivanderr", reče Fleur, ljubeći ga u oba obraza. "Biste li mi mogli učiniti uslugu i odnijeti Billovoj teti Murriel ovaj paket? Nisam joj dosad stigla vratiti njenu dijademu."

"Bit će mi čast," reče gospodin Ollivander uz mali naklon, "to je najmanje što mogu učiniti da vam se odužim za vašu velikodušnost i gostoljubivost."

Fleur je izvukla iznošenu kutiju od baršuna, otvorivši je da majstoru štapića pokaže unutrašnjost. Dijadema je svjetlucala i presijavala se pri svjetlosti viseće svjetiljke.

"Mjesečevo kamenje i dijamanti", reče Griphook, koji je u sobu ušao tako tiho da ga Harry dotad nije ni primijetio. "Izradili su je goblini, zar ne?"

"A platili čarobnjaci", tiho ga dočeka Bili, na što mu je goblin dobacio pogled istovremeno ratoboran i podmukao.

Prozore kućice zatresao je jak vjetar kad su se Bili i Ollivander otputili u noć. Ostali su se natiskali oko stola. Sjedeći rame uz rame, tako da su jedva mogli micati rukama, počeli su jesti. Vatra u kaminu pokraj njih pucketala je i plesala. Harry je primijetio da Fleur samo gurka hranu po tanjuru; svakih je nekoliko minuta pogledavala kroz prozor. Srećom, Bili se vratio prije nego što su završili's predjelom. E)uga mu se kosa sva zaplela od vjetra.

"Sve je u redu", obratio se Fleur. "Ollivander se smjestio, mama i tata vas pozdravljaju. Ginny svima poručuje da vas voli. Fred i George izluđuju Muriel, još se bave kataloškom prodajom, šalju sove iz jedne Murieline sobe. Ali jako se razveselila svojoj dijademi. Rekla je da je već mislila da smo je ukrali."

"A, ta tvoja teta, kako je samo charmante", srdito odvrati Fleur. Zamahnula je štapićem, a prljavi tanjuri sami su se podigli, uredno se naslagavši u zraku. Fleur ih je uzela u ruke i Ijutito napustila sobu.

"Moj tata je napravio dijademu", javi se Luna. "Dobro, više krunu nego dijademu."

Ron uhvati Harryjev pogled i šeretski se nasmiješi. Harry je znao da misli na onaj komični ures za glavu koji su vidjeli tijekom posjeta Xenophiliusu.

"Da, pokušava izraditi repliku izgubljene dijademe Rowene Ravenclaw. Kaže da sad zna većinu glavnih elemenata. Dodavanje letizvrkovih krila zbilja je jako poboljšalo..."

Na ulaznim vratima začulo se lupanje. Sve glave okrenule su se u tom smjeru. Fleur je istrčala iz kuhinje's prestrašenim izrazom lica. Bili je skočio na noge i uperio štapić u vrata, a isto su učinili Harry, Ron i Hermiona. Griphok je pak diskretno nestao pod stolom.

"Tko je?" zovne Bili.

"To sam ja, Remus John Lupin!" kroz fijukanje vjetra probio se glas. Harryju je srce sišlo u pete; što se dogodilo? "Ja sam vukodlak oženjen Nymphadorom Tonks, a ti, čuvar tajne kuće Školjka, rekao si mi ovu adresu i dopustio mi dolazak u slučaju hitnosti!"

"Lupin", promrmlja Bili. Otrčao je do vrata i žestoko ih povukao prema sebi.

Preko praga se strovalio Lupin. Bio je blijed, zamotan u plašt, a prosijeda kosa stršala je raščupana od vjetra. Podigao se, pogledao u sobu da vidi tko je sve prisutan i glasno uzviknuo: "Dečko je! Nazvali smo ga Ted, po Tonksinom tati!"

Hermiona je vrisnula.

"Št...? Tonks... Tonks je rodila!"

"Da, da, rodila je!" vikne Lupin. Oko stola su se prolomili uzvici oduševljenja i uzdasi olakšanja. Hermiona i Fleur uskliknule su:

Čestitamo!", a Ron je rekao: "Čovječe, beba!", kao da mu je to prvi glas da tako nešto postoji.

"Da... da... dečko", reče Lupin, koji je izgledao opijen vlastitom srećom. Obišao je stol i zagrlio Harryja kao da se ona svađa na Grimmauldovu trgu nikad nije dogodila.

"Bit ćeš mu kum?" upita on kad je Harryja pustio iz zagrljaja.

"J-ja?" zamuca Harry.

"Da, da, naravno... Dora se slaže, kaže da si ti idealan..."

"Ja... da... čovječe..."

Harry se osjećao zaprepašteno, zapanjeno, oduševljeno; Bili je otrčao po vino, a Fleur je uvjeravala Lupina da mora ostati na piću.

"Ne mogu se dugo zadržati, moram se vratiti", reče Lupin, sve ih razdragano gledajući. Harryju je izgledao kao da se pomladio za nekoliko godina. "Hvala ti, hvala ti, Bille."

Bili im je ubrzo svima napunio pehare. Ustali su i visoko ih podigli, nazdravljajući.

"Za Teddyja Remusa Lupina", reče Lupin, "i njegovu blistavu čarobnjačku budućnost!" "Kome sličići?" upita Fleur.

"Ja mislim da sličići Dori, ona misli da sličići meni. Nema puno kose. Kad se rodio, izgledala je crno, ali kunem vam se da je u zadnjih sat vremena posvijetlila na crvenkastu nijansu. Kad se vratim kući, vjerojatno će poplavjeti. Andromeda kaže da se boja Tonksine kose počela mijenjati istog dana kad se rodila." Iskapio je pehar. "Ma, ajmo popiti još jednu rundu", dometnuo je, blistajući od sreće. Bili opet svima natočići vino. Vjetar je šibao malu kućicu, plamenovi su poskakivali i pucketali, a Bili je uskoro otvarao novu bocu vina. Lupinova novost kao da ih je prenula iz zaokupljenosti vlastitim problemima i bar nakratko odagnala osjećaj opsadnog stanja: vijest o dolasku novog života svima im je vratila osmijeh na lice. Jedino je goblin ostao nedirnut neočekivanom slavljeničkom atmosferom, odšuljavši se nakon nekog vremena natrag u spavaću sobu u kojoj je sad stanovao sam. Harry je u prvi mah pomislio da je samo on primijetio njegov odlazak, no uto je vidio da i Bili prati goblinov uspon stubama.

"Ne... ne... stvarno se moram vratiti", reče Lupin naposljetku odbijajući novi pehar's vinom. Ustao je i zaogrnuo se plaštem.

"Dovidenja, dovidenja... pokušat ću vam za koji dan donijeti slike... svi će se razveseliti kad čuju da sam vas vidio..."

Zakopčao je plašt i oprostio se sa svima, grleći se sa ženama i rukujući's muškarcima. Otputio se u olujnu noć's osmijehom od uha do uha.

"Kum, Harry!" reče Bili dok su zajedno išli u kuhinju, noseći stvari sa stola. "To je velika čast! Čestitam!"

Dok je Harry odlagao prazne pehare koje je donio iz sobe, Bili je zatvorio vrata iza njih, zagušujući razdragane glasove ostalih, zaokupljenih slavljem i nakon Lupinova odlaska.

"Harry, zapravo sam htio da porazgovaramo u četiri oka. Nije lako za to uhvatiti priliku u kući punoj ljudi." Bili zastane.

"Harry, nešto planirate's Griphookom."

Nije to izrekao kao pitanje, nego kao tvrdnju, pa se Harry nije ni trudio da ga ospori. Samo je pogledao Billa, čekajući da nastavi.

"Poznam goblina", reče Bili. "Radim za Gringotts otkako sam otišao iz Hogwartsa. U onoj mjeri u kojoj čarobnjaci i goblini uopće mogu biti prijatelji, rekao bih da ih ja među goblinima imam nekoliko - u najmanju ruku mogu reći da postoje goblini koje dobro poznajem i koji su mi dragi." Bili opet zastane.

"Harry, što želiš od Griphooka i što si mu obećao zauzvrat?" "Ne mogu ti to reći", odvrati Harry. "Žao mi je. Bili." Kuhinjska vrata iza njih se otvoriše; Fleur je pokušavala unijeti još praznih čaša.

"Pričekaj", zamoli je Bili. "Samo malo."

Povukla se, a on je opet zatvorio vrata.

"U tom ti slučaju moram reći sljedeće", nastavio je Bili. "Ako ste's Griphookom sklopili bilo kakvu pogodbu, a osobito ako ta pogodba uključuje i neku dragocjenost, morate biti vrlo oprezni. Goblinske ideje o vlasništvu, plaćanju usluga i povratu duga nisu iste kao ljudske."

Harry osjeti da mu nutrinom gmiže nelagoda poput tek probuđene zmijice.

"Kako to misliš?" upita.

"Oni su bića sasvim drugačije logike od nas", reče Bili. "Odnosi čarobnjaka i goblina zategnuti su već stoljećima - ali to znaš iz Povijesti magije. Obje su strane griješile, ne pada mi na pamet tvrditi da su čarobnjaci nedužni. Međutim, neki goblini vjeruju, a među njima su najbrojniji upravo oni koji rade u Gringotts, da su čarobnjaci krajnje nepouzdana kad su u pitanju zlato i dragocjenosti, te da nimalo ne poštuju goblinsku imovinu."

"Ja poštujem..." počeo Harry, ali Bili je odmahnuo glavom.

"Ne razumiješ, Harry, nitko to ne može razumjeti ako nije živio's goblinima. Za goblina, zakoniti i istinski gospodar nekog predmeta jest onaj tko ga je napravio, a ne onaj tko ga je kupio. Sa stajališta goblina, oni polažu pravo na sve predmete goblinske izrade."

"Ali ako je predmet kupljen..."

"... onda ga oni smatraju unajmljenim od osobe koja je za nj dala novac. No vrlo se teško mire's idejom da predmeti goblinske izrade prelaze iz ruku jednog čarobnjaka u ruke drugoga. Vidio si Griphookovo lice dok smo mu odnosili dijademu ispred nosa. On to nikako ne odobrava. Vjerujem da misli, kao i najtvrdokorniji predstavnici njegove vrste, da ju je trebalo vratiti goblinima nakon smrti prvog kupca. Oni našu naviku da zadržavamo predmete goblinske izrade i prenosimo ih's čarobnjaka na čarobnjaka bez nove isplate smatraju tek neznatno prihvatljivijom od krađe."

Harry je sad već imao loš predosjećaj; pitao se je li Bili pogodio više nego što je spreman pokazati.

"Samo ti kažem", reče Bili, stavljajući ruku na vrata dnevne sobe, "da moraš biti jako pažljiv kad nešto obećavaš goblinima, Harry. Bilo bi manje opasno provaliti u Gringotts nego prekršiti obećanje dano goblinu."

"Aha," reče Harry dok je Bili otvarao vrata, "tako dakle. Hvala. Imat ću to na umu."

Dok je hodao za Billom, vraćajući se ostalima, sinula mu je ironična misao, vjerojatno inspirirana ispijenim vinom: bio je na dobrom putu da Teddyju Lupinu postane jednako lakomislen kum kao što je Sirius Black nekoć bio njemu.

GLAVA DVADESET ŠESTA

Gringotts

Planovi bijahu dovršeni, pripreme gotove; na okviru kamina u najmanjoj sobi Školjke stajala je staklena bočica's dugačkom, zavinutom i čvrstom vlasi crne kose, izvučene iz veste koju je Hermiona nosila u kući Malfojevih.

"I još ćeš k tome koristiti njen štapić", zaključio je Harry, pokazujući glavom prema štapiću od orahovine, "tako da mislim da ćeš biti prilično uvjerljiva."

Hermiona je štapić podigla kao da se pribojava njegova uboda ili ugriza.

"Mrzim ga", rekla je prigušenim glasom. "Zbilja ga mrzim. Sav je izopačen, ne sluša me... kao da kod sebe imam neki dio nje."

I protiv svoje volje, Harry pomisli kako ovu izjavu daje ista Hermiona koja je odmahivala rukom kad joj se nedavno žalio na štapić od trnjine, tvrdeći da si je umislio kako ga štapić ne sluša i da samo treba vježbati. Ipak, pregrizao je jezik i nije joj ponovio njezin vlastiti savjet: činilo mu se da ne bi bilo uputno nervirati je uoči pokušaja provale u Gringotts.

"Mogao bi ti pomoći da bolje uđeš u lik", zamijeti Ron. "Pomisli što je sve taj štapić učinio!"

"Pa o tome i govorim!" reče Hermiona. "To je štapić kojim je mučila Nevilleove roditelje i tko zna koga sve još. Štapić koji je ubio Siriusa!"

Toga se Harry dotad uopće nije sjetio: pogledao je štapić, obuzet žestokim porivom da ga prelomi, da uzme Gryffindorov mač naslonjen na obližnji zid i prereze štapić napola.

"Nedostaje mi moj štapić", nesretno nastavi Hermiona. "Da je bar gospodin Ollivander i meni napravio novi."

Gospodin Ollivander tog je jutra Luni poslao novi štapić. Upravo je iza kuće iskušavala njegove mogućnosti, vježbajući na tratini obasjanoj kasnopopodnevnom suncem, što je pak Dean, kojemu su hvatači oteli štapić, promatrao's prilično turobnim izrazom lica.

Harry pogleda glogov štapić, donedavno u vlasništvu Drača Malfoya. Ugodno ga je iznenadilo što mu taj štapić odgovara čak i bolje od Hermionina. Prisjećajući se što im je Ollivander ispričao o tajnovitom funkcioniranju čarobnih štapića, Harryju se činilo da shvaća bit Hermionina problema: budući da štapić nije osobno preotela Bellatrix, nije pridobila njegovu odanost.

Vrata su se otvorila, a u sobu je ušao Griphook. Harry je bez razmišljanja posegnuo za balčakom mača da ga privuče bliže, odmah zažalivši svoj postupak. Goblinu nije promaknulo što je učinio. U pokušaju da ublaži škakljivi trenutak, Harry reče: "Upravo rješavamo posljednje detalje, Griphook. Rekli smo Billu i Fleur da sutra odlazimo i da ne moraju ustajati da nas otprate."

U tom su pitanju bili nepopustljivi. Hermiona se morala preobraziti u Bellatrix prije odlaska iz Školjke, a za Billa i Fleur bilo je bolje da o njihovim planovima znaju ili nagađaju što je moguće manje. Ujedno su im objasnili da se više neće vratiti. S obzirom na to da su Perkinsov stari šator izgubili one noći kad su ih ulovili hvatači. Bili im je posudio svoj šator. Već je bio spakiran u torbicu's perlama koju je Hermiona, na Harryjevo divljenje, od hvatača sakrila na vrlo jednostavan način: ugurala ju je u svoju čarapu.

Iako je znao da će mu Bili, Fleur, Luna i Dean nedostajati, o blagodatima toplog doma u kojima su uživali proteklih tjedana da se i ne govori, Harry je zapravo jedva čekao da napuste skućeni prostor Školjke. Odavno su mu dozlogrdile stalne mjere opreza kako ih nitko ne bi čuo, kao što mu je dodijao i gotovo neprekidan boravak u onoj majušnoj, mračnoj sobici. Ponajviše se radovao trenutku kad će se napokon riješiti Griphooka. Doduše, Harry još uvijek nije znao kako će se i kad rastati's goblinom a da mu pritom ne predaju Gryffindorov mač. Nije ništa uspio dogovoriti's Ronom i Hermionom jer ih je goblin rijetko ostavljao nasamo na dulje od pet minuta. "Moja mama je za njega amaterka", gundao je Ron kad god bi se na do vratku pojavili goblinovi dugi prsti. Imajući na umu Billovo upozorenje, Harry se nije mogao osloboditi osjećaja da Griphook budno pazi ne bi li uočio neku naznaku da mu se spremaju nešto podvaliti. Hermiona se toliko zgražala nad planiranom prevarom (Ja je Harry nakon nekog vremena posve odustao od pokušaja da's njom razradi najbolju strategiju. Što se ticalo Rona, on u rijetkim prigodama kad bi uspjeti na nekoliko minuta pobjeći Griphooku nije još izrekao ništa pametnije od: "Morat ćemo improvizirati, prijatelju."

Harry je te noći jedva oka sklopio. Dočekavši sitne sate u posve budnom stanju, zapitao se kako je bio raspoložen one noći uoči upada u Ministarstvo magije i prisjetio se odlučnosti, pa i uzbuđenja. Sad je osjećao jedino tjeskobu i sumnju koja ga je izjedala. Nije mogao potisnuti strah da će sve poći po zlu. Nastojao se uvjeriti da im je plan dobar, da Griphook zna što ih čeka, da su se dobro pripremili za teškoće's kojima bi se mogli susresti, no ipak ga je mučila nelagoda. Jedanput ili dvaput začuo je kako se Ron meškolji; Harry je bio siguran da je i on budan, no budući da je u dnevnoj sobi's njima spavao i Dean, nije započinjao razgovor. U šest sati je odahnuo: napokon su se mogli izvući iz vreća za spavanje. Odjenuli su se u polumraku i iskrili u vrt, gdje su se trebali naći's Hermionom i Griphookom. Sunce još nije izašlo; vani je bilo hladno, ali bar nije bilo vjetra, čije su nalete trpjeli mnogo rjeđe otkako je nastupio svibanj. Harry podigne pogled prema zvijezdama koje su još slabašno treperile na tamnom nebu, osluškujući zapljuskivanje valova po litici: znao je da će mu šum mora nedostajati.

Kroz crvenkastu zemlju na Dobbyjevu grobu probijali su se mali zeleni izdanci; sljedeće godine humak će biti prekriven cvijećem. Bijeli kamen's vilenjakovim imenom već je bio nagrizen djelovanjem vjetra i soli. Sinulo mu je da nisu Dobbyju mogli pronaći ljepše počivalište od ovoga ni da su ga tražili, no ipak mu se srce stezalo od tuge što ga moraju ostaviti. Zagledan u grob, opet se zapitao kako je vilenjak znao gdje ih treba doći spasiti. Prsti su mu odsutno poletjeli do male torbice koja mu je uvijek visjela oko vrata, napipavši krhotinu ogleдалa u kojoj je, u to je bio uvjeren, ugledao Dumbledoreovo oko. Uto je začuo otvaranje vrata i okrenuo se.

Preko travnjaka je k njima koračala Bellatrix Lestrange u pratnji Griphooka. U hodu je spremala malu torbicu's perlama u unutarnji džep stare pelerine's Grimmauldova trga. Iako je Harry bio savršeno svjestan da gleda u Hermionu, ipak se stresao od gađenja. Sad je bila viša od njega. Niz leđa joj se valovito spuštala duga crna kosa, oči

teških kapaka prezirno su ga odmjeravale, no kad je progovorila, u Bellatrixinu dubljem glasu ipak se jasno čula Hermiona.

"Imala je odvratan okus, gori od gurdikorijena! Dobro, Rone, dođi ovamo da te sredim..."

"U redu, ali imaj na umu da ne želim predugu bradu..."

"O, zaboga, ne idemo na natjecanje iz ljepote..."

"Ne zbog ljepote, nego zato što bi mi smetala! Ali moram priznati | da mi se sviđalo imati kraći nos, daj mi probaj napraviti isti kao prošli put."

Hermiona je uzdahnula i prihvatila se posla, mrmljajući ispod glasa dok je mijenjala različite aspekte Ronova izgleda. Njemu su odlučili posve promijeniti identitet, uzdajući se da će ga od neželjenih pitanja zaštititi zloćudna aura koju je Bellatrix širila svuda oko sebe. Harry i Griphook ostat će skriveni Plaštem nevidljivosti.

"Eto," reče Hermiona, "kako ti se čini, Harry?"

Nekako je,'s teškom mukom, nazreo Rona na tom novom licu, ali samo zato, pomislio je Harry, što ga tako dobro poznaje. Kosa mu je sad bila duga i valovita, smeđe boje. Imao je gustu bradu i brkove, kuštrave obrve, kratak i širok nos te lice bez ijedne pjegice.

"Pa, nije moj tip, ali poslužit će", procijeni Harry. "Da krenemo?"

Sve troje uputili su posljednji pogled Školjci, zamračenoj i tihoj pod zvjezdanim nebom koje je polako blijedjelo. Zatim su joj okrenuli leđa i zaputili se prema točki's one strane zida, odakle su se mogli aparirati jer je čarolija Fidelius sezala samo do ograde. Griphook je progovorio tek kad su izašli iz dvorišta.

"Harry Potter, mislim da je vrijeme da se popnem!"

Harry se sagnuo, a goblin mu se uzverao na leđa, obujmivši Harryja oko vrata. Nije bio težak, no Harryju je teško padalo što ga mora nositi na leđima, a još teže to što se goblin za njega drži tako iznenađujuće snažnim stiskom. Hermiona je iz torbice izvukla Plašt nevidljivosti i prebacila ga preko obojice.

"Savršeno", rekla je, sagnuvši se da provjeri je li pokrio i Harryjeve noge. "Ništa se ne vidi. Idemo."

Harry se okrenuo's Griphookom na ramenima, posve usredotočen na gostionicu Šuplji kotlić, koja je služila kao ulaz u Zakutnu ulicu.

Dok su se kretali kroz tamu koja ih je pritiskala sa svih strana, goblin se još čvršće uhvatio za njega.

Nekoliko sekundi kasnije, Harryjeve noge dotaknule su pločnik. Otvorio je oči i ugledao Charing Cross Road. Oko njih su hodali bezjaci čija su lica odavala tipičnu ranoju-tarnju letargiju, posve nesvjesni male gostionice u blizini.

Šank u Šupljem kotliću bio je gotovo prazan. Pogrbljeni, bezubi vlasnik Tom brisao je čaše iza šanka; nekoliko je vještaca o nečemu tiho raspravljalo u najdaljem kutu gostionice. Ugledavši Hermionu, zavukli su se još dublje u sjenu.

"Gospođo LeStrange", promrmlja Tom, ponizno spustivši glavu kad je Hermiona prošla pokraj njega.

"Dobro jutro", odvrati Hermiona. Kad se Harry prošuljao pokraj Toma, skriven Plaštem i još noseći Griphooka na leđima, primijetio je pipničarev iznenađeni izraz.

"Preljubazna si", šapnuo je Hermioni u uho dok su iz gostionice izlazili u pretijesno stražnje dvorište. "Moraš se prema ljudima ponašati kao da su smeće!"

"U redu, u redu!"

Hermiona izvuče Bellatrixin štapić i kucne ciglu u neuglednom zidu pred njima. Cigle se smjesta počese vrtjeti i okretati: u njima se pojavio otvor koji se sve više širio, na kraju poprimajući oblik prolaza u usku, kamenom popločenu Zakutnu ulicu.

Sve je još bilo tiho. Tek su rijetki kupci zalazili u netom otvorene dućane. U krivudavoj, kamenitoj ulici nije više bilo ni naznake one vreve koju je Harry zatekao pri svom prvom posjetu prije mnogo godina, kad se tek pripremao za početak školovanja u Hogwartsu. Izlozi i vrata brojnih trgovina bili su zakucani daskama, iako je primijetio da se od njegova posljednjeg posjeta otvorilo nekoliko novih lokala posvećenih mračnim vještinama. Mnogi izlozi bili su oblijepljeni posterima iz kojih ga je gledalo vlastito lice, uvijek's natpisom NEPOŽELJNIK BROJ JEDAN.

U vežama su šćućureno sjedile grupice ljudi u dronjcima. Čuo je kako se žalostivo obraćaju rijetkim prolaznicima, moleći za zlato, uvjeravajući ih da su doista čarobnjaci. Jedan je na oku imao krvavi zavoj.

Prosjaci su spazili Hermionu čim se zaputila niz ulicu. Smjesta su se razbježali pred njom, navlačeći kukuljice i trčeći što su brže

mogli. Hermiona je začuđeno gledala komešanje, dok pred nju nije doteturao onaj muškarac's krvavim zavojem.

"Moja djeca!" zaurlao je, uperivši prst u nju. Glas mu je bio napuknut i prodoran; zvučao je unezvijereno.

"Gdje su moja djeca? Što im je učinio? Ti znaš, ti znaš!"

"Ja... ja stvarno..." zamucala je Hermiona.

Muškarac se bacio na nju, pružajući ruke prema njezinu vratu: bljesnulo je crveno svjetlo, a on se poledice srušio na tlo, onesviješ-ten. Ron se ukipio's ispruženim štapićem u ruci. Brada nije mogla sakriti izraz šoka na njegovu licu. Na prozorima's obje strane ulice pomolila su se lica, a šačica prolaznika imućna izgleda podigla je pelerine i udaljila se laganim trkom, očito u želji da što prije nestane's lica mjesta.

Upadljiviji ulazak u Zakutnu ulicu nije se mogao ni zamisliti: Harry se zapitao ne bi li im bilo pametnije da smjesta odu i pokušaju smisliti novi plan. No prije negoli su se stigli pomaknuti, a kamoli posavjetovati, iza njih se začuo uzvik.

"O, gospođo LeStrange!"

Harry se munjevito okrenuo. Griphookove ruke grčevito su mu stegnule vrat: prema njima je hodao visoki, mršavi muškarac kuštrave sijede kose i dugog, oštrog nosa.

"To je Travers", siknuo mu je goblin na uho, no Harry se u tom trenutku doista nije mogao sjetiti tko je to. Hermiona se uspravila do pune visine i krajnje prijezirnim glasom upitala:

"A što vi hoćete?"

Travers se ukipio na mjestu, očito uvrijeđen.

"On je također smrtonoša!" šapne Griphook. Harry se primaknuo Hermioni da joj na uho ponovi taj podatak. "Samo sam vas htio pozdraviti," odvrati Travers hladno, "ali ako vam moja prisutnost smeta..."

Harry mu je prepoznao glas; Travers je bio jedan od smrtonoša koje je Xenophilius pozvao u kuću.

"Ne, ne, naprotiv, Travers", brzo će Hermiona, pokušavajući ispraviti svoj gaf. "Kako ste?"

"Pa, priznajem da sam izrlenađen što vas vidim na slobodi, Bel-latrix."

"Ma nemojte? Kako to?" upita Hermiona. "Pa," nakašlje se Travers, "načuo sam da su stanari kuće Malfojevih u kućnom pritvoru, nakon onog... ah... bijega."

Harry je od srca želio Hermioni da ostane pribrana. Ako je to istina, ako se Bellatrix ne bi smjela pojavljivati u javnosti...

"Gospodar tame oprašta onima koji su mu u prošlosti najodanije služili", odvrati Hermiona, veličanstveno oponašajući Bellatrix u njezinu najoholijem izdanju. "Možda vi kod njega ne kotirate tako dobro kao ja, Travers."

Iako je smrtonoša sad djelovao još uvrijeđenije, činilo se da je istovremeno manje sumnjičav. Skrenuo je pogled na čovjeka kojeg je Ron maloprije omamio.

"Čime vas je taj stvor uvrijedio?"

"Nije važno, neće dobiti novu priliku", hladno odvrati Hermiona.

"Neki su se ljudi stvarno pretvorili u gnjavatore otkako su im oduzeli štapiće", reče Travers. "Ne smetaju mi dok prose, ali prošli tjedan me jedna zamolila da se zauzmem za nju u Ministarstvu. Ja sam vještica, gospodine, vještica sam, dajte da vam dokažem!" rekao je, imitirajući je piskutavim glasom. "Kao da bih joj ja posudio svoj štapić... ali čiji to štapić", radoznalo će Travers, "trenutno koristite vi, Bellatrix? Čujem da su vaš..."

"Moj je štapić tu", ledeno ga prekine Hermiona, podižući Bella-trixin štapić. "Ne znam kakve to glasine slušate, Travers, ali rekla bih da ste žalosno neinformirani."

Zatečeni Travers u nepravilici se okrenuo Ronu.

"A tko vam je prijatelj? Ne prepoznajem ga."

"Ovo je Dragomir Despard", reče Hermiona. Odlučili su da bi za Rona bilo najsigurnije da glumi stranca izmišljenog imena. "Slabo govori engleski, ali potpuno podupire ciljeve Gospodara tame. Doputovao je iz Transilvanije da vidi kako funkcionira naš novi režim."

"Ma nemojte? Drago mi je što smo se upoznali, Dragomire." "Mene isto", odvrati Ron, pružajući mu ruku. Travers je ispružio samo dva prsta, rukujući se's Ronom kao da se pribojava kakve zaraze.

"A što vas i vašeg... ah... slično naklonjenog prijatelja dovodi u Zakutnu ulicu u ovako rane sate?" zapita Travers.

"Moram u Gringotts", odgovori Hermiona.

"Ja također, jao si ga meni", reče Travers. "Zlato, to prljavo zlato! Bez njega ne možemo, ali moram vam priznati da mi vrlo teško pada što zbog toga moram imati posla's našim dugoprstim prijateljima."

Harry osjeti da se Griphookove ruke najednom jače stežu oko njegova vrata.

"Da nastavimo?" upita Travers, zamahnuvši rukom pred Hermionom.

Hermiona nije imala izbora nego usporedno's njim krenuti kri-vudavom, kamenitom ulicom prema mjestu gdje se snježnobijeli Gringotts nadvijao nad okolne dućančiče. Ron je produžio korak da im se pridruži, dok su Harry i Griphook kaskali iza njih troje.

Posljednja stvar koja im je u tom trenutku trebala bilo je društvo sumnjičavog smrtonoše. Da sve bude gore, budući da je Travers hodao tik uz osobu za koju je mislio da je Bellatrix, Harry nije mogao komunicirati ni's Hermionom, ni's Ronom. Ubrzo su stigli do mramornih stuba koje su vodile prema velikim brončanim vratima. Kao što ih je Griphook ranije upozorio, na ulazu više nisu stajali goblini u svećanim odorama, nego dva čarobnjaka's tankim zlatnim šipkama u rukama.

"Ah, napipavalice poštenja," teatralno uzdahne Travers, "tako primitivne... a opet, tako djelotvorne!"

Uspeo se stubama, kimanjem pozdravljajući lijevog i desnog čarobnjaka, koji su podigli zlatne šipke i prešli mu njima cijelo tijelo. Harry je znao da napipavalice otkrivaju čarolije skrivanja i neprijavljene magične predmete. Svjestan da mu je preostalo samo nekoliko sekundi, Harry je uperio Dracov štapić u stražare i dvaput promrmljao "Confundo". Travers, koji je u tom trenutku kroz brončana vrata gledao u unutarnje predvorje, nije primijetio trzanje stražara kad su ih pogodile čarolije.

Hermionina duga crna kosa poskakivala joj je po leđima dok se žustro penjala stubama.

"Samo malo, gospodo", obrati joj se stražar, podižući napipava-licu.

"Pa upravo ste me pregledali!" odvrati Hermiona Bellatrixinim zapovjednim i arogantnim tonom. Travers se podignutih obrva okrene prema njima. Stražar je djelovao smeteno. Zagledao se u tanku zlatnu napipavalicu i potom u svog kompanjona, koji je ponešto ošamućeno rekao:

"Istina je, Mariuse, upravo si ih provjerio."

Hermiona je nastavila put uzdignute glave. Ron je držao korak's njom, a nevidljivi Harry i Griphook klipsali su iza njih. Harry se osvrnuo dok su prelazili prag: oba čarobnjaka zbunjeno su se češala po glavi.

Pred unutarnjim vratima od srebra, s ugraviranim stihovima koji su potencijalnim lopovima obećavali nemilosrdnu odmazdu, stajala su dva goblina. Kad se zagledao u stihove, Harryju se u sjećanju smjesta pojavio prizor oštar poput britve: na istoj je toj točki stajao na svoj najljepši rođendan, kad je navršio jedanaest godina, dok mu je Hagrid govorio: "Ko što rekoh, bio bi lud kad bi tu pokušao nešto zdupit." Tada mu se Gringotts činio čudesnim mjestom, čarobnom riznicom u kojoj su za njega čuvali pravo malo bogatstvo u zlatnicima, o čijem postojanju nije ni sanjao, i ne bi mu ni u ludilu palo na pamet da će se u nju jednom vratiti da je orobi... Sekundu-dvije kasnije stajali su u golemom mramornom predvorju banke.

Za dugim pultom na visokim su stolcima sjedili goblini, primajući prve jutarnje stranke. Hermiona, Ron i Travers zaputiše se prema starom goblinu koji je pod povećalom proučavao debeli zlatnik. Hermiona je pustila Traversa preko reda, praveći se da Ronu pokazuje detalje interijera.

Goblin je zlatnik bacio na stranu, komentirajući, više za sebe: "Zlatonosac". Potom je pozdravio Traversa, koji mu je predao sićušni zlatni ključ. Pregledavši ga, goblin ga vrati Traversu.

Sad mu je prišla Hermiona.

"Gospodo Lestrangle!" reče očigledno iznenađeni goblin. "Dakle! Kako... kako vam danas mogu pomoći?"

"Želim ući u svoj trezor", odvrati Hermiona.

Stari goblin kao da se lecnuo. Harry se ogleda po dvorani. Uz Traversa, koji se i dalje motao u blizini, ne skidajući pogled's njih, nekoliko je goblina prestalo raditi i zagledalo se u Hermionu.

"Imate li... neko sredstvo raspoznavanja?" upita goblin.

"A što vas i vašeg... ah... slično naklonjenog prijatelja dovodi u Zakutnu ulicu u ovako rane sate?" zapita Travers.

"Moram u Gringotts", odgovori Hermiona.

"Ja također, jao si ga meni", reče Travers. "Zlato, to prljavo zlato! Bez njega ne možemo, ali moram vam priznati da mi vrlo teško pada što zbog toga moram imati posla's našim dugoprstim prijateljima."

Harry osjeti da se Griphookove ruke najednom jače stežu oko njegova vrata.

"Da nastavimo?" upita Travers, zamahnuvši rukom pred Her-mionom.

Hermiona nije imala izbora nego usporedno's njim krenuti kri-vudavom, kamenitom ulicom prema mjestu gdje se snježnobijeli Gringotts nadvijao nad okolne dućančiče. Ron je produžio korak da im se pridruži, dok su Harry i Griphook kaskali iza njih troje.

Posljednja stvar koja im je u tom trenutku trebala bilo je društvo sumnjičavog smrtonoše. Da sve bude gore, budući da je Travers hodao tik uz osobu za koju je mislio da je Bellatrix, Harry nije mogao komunicirati ni's Hermionom, ni's Ronom. Ubrzo su stigli do mramornih stuba koje su vodile prema velikim brončanim vratima. Kao što ih je Griphook ranije upozorio, na ulazu više nisu stajali goblini u svećanim odorama, nego dva čarobnjaka's tankim zlatnim šipkama u rukama.

"Ah, napipavalice poštenja," teatralno uzdahne Travers, "tako primitivne... a opet, tako djelotvorne!"

Uspeo se stubama, kimanjem pozdravljajući lijevog i desnog čarobnjaka, koji su podigli zlatne šipke i prešli mu njima cijelo tijelo. Harry je znao da napipavalice otkrivaju čarolije skrivanja i neprijavljene magične predmete. Svjestan da mu je preostalo samo nekoliko sekundi, Harry je uperio Dracov štapić u stražare i

dvaput promrmljao "Confundo". Travers, koji je u tom trenutku kroz brončana vrata gledao u unutarnje predvorje, nije primijetio trzanje stražara kad su ih pogodile čarolije.

Hermionina duga crna kosa poskakivala joj je po leđima dok se žustro penjala stubama.

"Samo malo, gospodo", obrati joj se stražar, podižući napipava-licu.

"Pa upravo ste me pregledali!" odvrati Hermiona Bellatrixinim zapovjednim i arogantnim tonom. Travers se podignutih obrva okrene prema njima. Stražar je djelovao smeteno. Zagledao se u tanku zlatnu napipavalicu i potom u svog kompanjona, koji je ponešto ošamućeno rekao:

"Istina je, Mariuse, upravo si ih provjerio."

Hermiona je nastavila put uzdignute glave. Ron je držao korak's njom, a nevidljivi Harry i Griphook klipsali su iza njih. Harry se osvrnuo dok su prelazili prag: oba čarobnjaka zbunjeno su se češala po glavi.

Pred unutarnjim vratima od srebra, s ugraviranim stihovima koji su potencijalnim lopovima obećavali nemilosrdnu odmazdu, stajala su dva goblina. Kad se zagledao u stihove, Harryju se u sjećanju smjesta pojavio prizor oštar poput britve: na istoj je toj točki stajao na svoj najljepši rođendan, kad je navršio jedanaest godina, dok mu je Hagrid govorio: "Ko što rekoh, bio bi lud kad bi tu pokušao nešto zdipit." Tada mu se Gringotts činio čudesnim mjestom, čarobnom riznicom u kojoj su za njega čuvali pravo malo bogatstvo u zlatnicima, o čijem postojanju nije ni sanjao, i ne bi mu ni u ludilu palo na pamet da će se u nju jednom vratiti da je orobi... Sekundu-dvije kasnije stajali su u golemom mramornom predvorju banke.

Za dugim pultom na visokim su stolcima sjedili goblini, primajući prve jutarnje stranke. Hermiona, Ron i Travers zaputiše se prema starom goblinu koji je pod povećalom proučavao debeli zlatnik. Hermiona je pustila Traversa preko reda, praveći se da Ronu pokazuje detalje interijera.

Goblin je zlatnik bacio na stranu, komentirajući, više za sebe: "Zlatonosac". Potom je pozdravio Traversa, koji mu je predao slični zlatni ključ. Pregledavši ga, goblin ga vrati Traversu.

Sad mu je prišla Hermiona.

"Gospodo Lestrangle!" reče očigledno iznenađeni goblin. "Dakle! Kako... kako vam danas mogu pomoći?"

"Želim ući u svoj trezor", odvrati Hermiona.

Stari goblin kao da se lecnuo. Harry se ogleda po dvorani. Uz Traversa, koji se i dalje motao u blizini, ne skidajući pogled's njih, nekoliko je goblina prestalo raditi i zagledalo se u Hermionu.

"Imate li... neko sredstvo raspoznavanja?" upita goblin.

"Sredstvo raspoznavanja? Ja... ja... nikad prije niste tražili sredstvo raspoznavanja!" reče Hermiona.

"Znaju!" šapne Griphook Harryju na uho. "Sigurno su ih upozorili na opasnost od dvojnice!"

"Dovoljno je da pokažete štapić", reče goblin. Ispružio je pomalo drhtavu ruku. Harryja je pogodila jeziva spoznaja: goblini iz Grin-gotts'a znaju da je Bellatrixin štapić ukraden.

"Morate smjesta reagirati, smjesta," šapne Griphook Harryju na uho, "kletva Imperius!"

Harry je podigao glogov štapić ispod plašta, uperio ga u starog goblina i prvi put u životu šapnuo: "Imperio!" Kroz ruku mu se proširio čudan osjećaj peckave topline koja kao da je strujila iz njegova uma, spajajući ga, nakon prolaska kroz mišiće i vene, sa štapićem i upravo ispaljenom kletvom. Goblin je prihvatio Bellatrixin štapić, pomno ga pregledao i rekao: "Ah, gospođo Lestrangle, vidim da su vam izradili novi štapić!"

"Molim?" upita Hermiona. "Ne, ne, to je moj..."

"Novi štapić?" ponovi Travers, vraćajući se do pulta; najbliži goblini i dalje su zurili u njih. "Ali kako vam je to uspjelo, kod kojeg majstora?"

Harry je postupio bez razmišljanja. Uperio je štapić u Traversa, i ponovo promrmljao: "Imperio!"

"Ah, da, vidim," reče Travers, gledajući Bellatrixin štapić, "da, krasan je. I dobro vam služi? Uvijek mislim da štapiće u početku treba malo ukrotiti, a vi?"

Hermiona je izgledala krajnje zbunjeno, ali, na Harryjevo golemo olakšanje, prihvatila je bizaran razvoj događaja bez ikakvih komentara.

Kad je stari goblin iza pulta pljesnuo rukama, odmah mu je prišao jedan mladi kolega.

"Trebaju mi Zveckalice", rekao je. Mladi goblin je otrčao, vraćajući se koji trenutak kasnije's kožnom torbom koja je, sudeći po zvuku, bila ispunjena zveckavim metalnim predmetima. Predao ju je šefu. "Dobro, dobro! Molim vas da pođete sa mnom, gospodo Lestrangle", reče stari goblin. Skočio je sa stolca, pa se više nije vidio od pulta. "Odvest ću vas u vaš trezor."

Pojavio se s druge strane pulta. Sadržaj kožne torbe i dalje je zveckao. Travers je nepomično stajao, široko razjapljenih usta. Njegovo čudno ponašanje sad je već privlačilo pozornost, dobrim dijelom zahvaljujući Ronu, koji je zablenuo gledao u smrtonošu.

"Čekaj... Bogrode!"

Iza pulta je dotrčao novi goblin.

"Nove upute", reče, naklonivši se Hermioni. "Oprostite, gospodo, ali za trezor Lestrageovih vrijede specijalna pravila."

Nešto je uzrujano šapnuo Bogrodu u uho, no začarani goblin samo je odmahnuo rukom.

"Znam za upute. Gospoda Lestrage želi posjetiti svoj trezor... Vrlo stara obitelj... stare stranke... ovim putem, molim vas..."

I dalje zveckajući u hodu, pohitao je prema jednim od brojnih vrata što su vodila iz predvorja. Harry se okrenuo da pogleda Traversa, koji je još stajao na istom mjestu kao kip, izgledajući neprirodno tupo. Donio je odluku: trznuo je štapićem i Travers je pošao s njima, krotko ih prateći kroz vrata i u hodnik od grubog kamena, osvijetljen upaljenim bakljama.

"Imamo problem; sumnjaju na nas", reče Harry čim su se vrata zalupila za njima. Skinuo je Plašt nevidljivosti, omogućivši Griphooku da istog trena s njegovih ramena skoči na pod. Ni Travers ni Bogrod nisu pokazali ni trunku čuđenja zbog iznenadne pojave Harryja Pottera. "Začarao sam ih Imperiusom", objasnio je kad su ga zbunjeni Hermiona i Ron počeli zapitkivati o Traversu i Bogrodu, koji su samo stajali i gledali u prazno. "Ne znam, nisam siguran da sam ispalio dovoljno snažne kletve..."

Vratilo mu se još jedno sjećanje, na njegov prvi pokušaj da upotrijebi neoprostivu kletvu, kad mu je Bellatrix kreštavo doviknula: "Njih treba bacati s uvjerenjem, Potteru!"

"Što ćemo sad?" upita Ron. "Da pokušamo odmah pobjeći, dok još možemo?"

"Ako možemo", nadoda Hermiona, pogledavajući prema vratima što su vodila u glavno predvorje, iza kojih se u tom trenutku događalo tko zna što.

"Kad smo već dogurali dovdje, predlažem da nastavimo", reče Harry.

"Dobro!" reče Griphook. "Bogrod nam treba radi upravljanja kolicima; ja više nemam ovlasti za to. Ali na njima neće biti mjesta za onog čarobnjaka."

Harry uperi štapić u Traversa.

"Imperio!"

Čarobnjak se okrenuo i žustro otputio niz mračne tračnice.

"Što si mu naredio?"

"Da se sakrije", odvrati Harry. Sad je štapić uperio u Bogroda, koji je zazvizdao. Iz mraka je na tračnicama do njih doklopalo malo vozilo. Dok su se penrali na kolica, Harry je bio siguran da čuje viku iz glavnog predvorja. Bogrod je sjeo naprijed s Griphookom, a Harry, Ron i Hermiona nagurali se se na stražnjem sjedalu.

Kolica su se trznula, pokrenula i smjesta počela ubrzavati: projurili su mimo Traversa, koji se upravo uvlačio u šupljinu u zidu. Kolica su uskoro počela vijugati i skretati kroz zavojite tunele, postojano se spuštajući. Klopavanje kolica po tračnicama bilo je tako glasno da Harry nije razaznao druge zvukove: kosa mu je fijukala oko lica dok su zaobilazili stalaktite, jureći u podzemne dubine. Neprestano je pogledavao preko ramena. Ostavili su za sobom tragove koje doista nije bilo teško pročitati: što je više razmišljao o tome, to mu se činilo nerazumnijim što su Hermionu prerusili u Bellatrix, i što su ponijeli Bellatrixin štapić, zaboravljajući da smrtonoše znaju tko ga je ukrao...

Našli su se u dubinama koje Harry nikad prije nije posjetio u Gringotts; u sljedećem trenutku munjevitom su brzinom uletjeli u oštar zavoj i pred sobom nenadano ugledali vodopad koji je zapljuskivao tračnice. Harry je začuo da Griphook viče "Ne!", ali već je bilo prekasno za kočenje. Prohujali su kroz vodopad. Voda je ispunila Harryjeve oči i usta; nije ništa vidio, niti je mogao disati. Kolica su se zaustavila uz strahovit trzaj, prevrnu se i sve ih izbacila van. Harry je začuo lom kad su kolica udarila o zid hodnika i Hermionin prodorni glas, a zatim je osjetio da se spušta na tlo lagano poput pera, bezbolno sletjevši na kameni pod.

"Č-čarolija ublaženog pada", protisnula je Hermiona dok joj je Ron pomagao da ustane. Harry je užasnuto shvatio da više ni najmanje ne nalikuju na Bellatrix: stajala je pred njima u vlastitom obličju, u prevelikoj pelerini i mokra do kože. Ron je opet bio crvenokos

i golobrad. Po tome kako su si opipavali lica, vidio je da su i oni shvatili što se dogodilo.

"Kradljivčev pad!" reče Griphook, osovljujući se na noge i gledajući potop na tračnicama za koji je u međuvremenu i Harry shvatio da je više od običnog vodopada. "Ukida sve čarolije, sve magične trikove! Znaju da su u Gringotts ušli varalice i uključili su obrambeni mehanizam!"

Harry je primijetio da Hermiona provjerava ima li još svoju torbicu's perlama, pa je i sam žurno zavukao ruku u jaknu, tražeći Plašt nevidljivosti. Kad se okrenuo, vidio je da Bogrod zburnjeno odmahuje glavom: Kradljivčev pad poništio je i kletvu Imperius.

"Još nam treba," reče Griphook, "ne možemo ući u trezor bez goblina iz Gringotts. A trebaju nam i Zveckalice!"

"Imperio!" ponovi Harry. Glas mu je odjeknuo kamenim hodnikom, a on je ponovo osjetio onaj osjećaj opojne kontrole što se protezao od njegova mozga do štapića. Bogrod se iznova podvrgnuo njegovoj volji; goblinovo smeteno lice poprimilo je izraz uljudne ravnodušnosti. Ron je u međuvremenu otrčao po kožnu torbu's metalnim alatom.

"Harry, mislim da netko dolazi!" reče Hermiona. Uperila je Bellatrixin štapić u vodopad i viknula: "Protego!" Vidjeli su da niz prolaz leti čarolija štita, zaustavljajući tok začarane vode.

"Pametno", reče Harry. "Griphook, vi nas vodite!"

"A kako ćemo izaći?" upita Ron dok su hitali u tamu za goblinom. Bogrod ih je slijedio, dašćući kao stari pas.

"O tom potom", odvrati Harry. Napregnuo je uši: činilo mu se da u blizini čuje zveckanje i korake.

"Griphook, koliko nam je vremena ostalo?"

"Ne baš previše, Harry Potter, ne baš previše..."

Skrenuli su za ugao i ugledali prizor koji je Harry i očekivao, ali zbog kojeg su se ipak svi ukipili na mjestu. Za tlo pred njima bio je privezan divovski zmaj, zapriječivši pristup do četiri ili pet najdubljih trezora u banci. Zbog dugog zatočeništva pod zemljom, krljušti zvijeri izbljedjele su i isušile se, a oči su joj poprimile mliječnoružičastu boju. Zmajeve stražnje noge opasivali su teški okovi lancima povezani's golemim klinovima zabijenima duboko u kameni pod. Velika bodljikava krila, koja su trenutno bila svijena uz zmajevo tijelo, vjerojatno bi ispunila cijelu komoru da ih raširi. Okrenuvši ružnu glavu prema njima, ispustio je urlik od kojeg je i kamen zadrhtao. Razjapio je čeljust i ispalio mlaz vatre koji ih je natjerao u bijeg istim putem kojim su i došli.

"Zmaj je poluslijep," reče Griphook, "ali to ga čini samo još opasnijim. No postoji način da ga obuzdamo. On zna što mu slijedi kad začuje Zveckalice. Dodajte mi ih."

Ron mu je predao torbu, a goblin je iz nje izvukao niz malih metalnih instrumenata koji su pri trešnji stvarali snažan i zvonak zvuk koji je podsjećao na lupanje minijaturnih čekića po nakovnju. Griphook ih je podijelio svima u grupi: Bogrod je krotko prihvatio svoj.

"Znate što vam je činiti", reče Griphook Harryju, Ronu i Hermi-oni. "Kad zmaj začuje tu buku, očekivat će bol i povući se, a Bogrod tada mora položiti dlan na vrata trezora."

Opet su skrenuli za ugao, tresući zveckalicama. Buka se odbijala od stjenovitih zidova, stvarajući zastrašujuću jeku. Harryju se činilo da mu lubanja vibrira u ritmu tog zvuka. Zmaj je ispustio još jedan promukli urlik i uzmaknuo. Harry je primijetio da drhti, a kad su se primakli bliže, vidio je da mu je njuška puna ožiljaka od dubokih posjeklina. Očito su mu strah od Zveckalica usadili usijanim mačevima.

"Prisilite ga da pritisne ruku na vrata!" požurivao je Griphook Harryja, koji je opet uperio štapić u Bogroda. Stari goblin je poslušno pritisnuo dlan na drvo, a vrata trezora su nestala, otkrivajući ulaz u spilju koja je od poda do stropa bila nakrcana zlatnicima i peharima, srebrnim oklopima, kožama čudnovatih stvorenja - neke su imale duge bodlje, druge ovješena krila - te napicima u bočicama optočenim draguljima, usred kojih je stajala i jedna lubanja's krunom na tjemenu.

"Svi u potragu, brzo!" reče Harry čim su utrčali u trezor.

Ron i Hermiona već su od njega saznali kako izgleda pehar Hufflepuffove, no ako se u trezoru skriva neki drugi horkruks a ne taj, ta će im informacija biti sasvim beskorisna. Jedva se stigao ogledati oko sebe, kad se iza njih začuo prigušen zveket: na ulazu su se opet pojavila vrata i zapečatila ih u trezoru, koji je sad utonuo u potpuni mrak.

"Nema veze, Bogrod će nas pustiti van!" rekao je Griphook na Ronov iznenađeni uzvik. "Upalite štapiće. I požurite se, ostalo nam je vrlo malo vremena."

"Lumos!"

Harry je osvijetlio trezor upaljenim štapićem: snop svjetlosti pao je na blistave dragulje; na visokoj polici, među isprepletenim lancima, ugledao je i lažni Gryffindorov mač. Ron i Hermiona također su upalili štapiće, razgledavajući hrpe predmeta oko sebe.

"Harry, je li možda ovo...? Au!"

Hermiona je vrisnula od boli. Kad je Harry okrenuo štapić prema njoj, vidio je da joj iz ruke ispada draguljima urešeni pehar. U padu se pehar prvo razlomio, a zatim pretvorio u mnoštvo identičnih pehara koji su zveknuli na pod, kotrljajući se na sve strane. Bilo je nemoguće odrediti koji je od njih original.

"Opekao me!" zajaukne Hermiona, cuclajući opečene prste.

"Uobičajenoj zaštiti dodali su kletve Gemino i Flagrante!" ustvrdi Griphook. "Sve što dotaknete opeci će vas i umnožiti se, s time da su kopije bezvrijedne - no ako nastavite dirati dragocjenosti, na kraju će vas zgnječiti težina umnoženog zlata!"

"U redu, ništa ne dirajte!" zdvojno reče Harry, no nije to još ni izgovorio do kraja, kad je Ron slučajno nogom gurnuo jedan od rasutih pehara, izazivajući nastanak novih dvadeset primjeraka. Ron je sad skakao uokolo na jednoj nozi jer mu je dio cipele izgorio u dodiru's usijanim metalom.

"Mirno stoj i ne miči se!" upozori ga Hermiona, pokušavajući uhvatiti Rona.

"Samo gledajte oko sebe!" reče Harry. "Upamtite, mali pehar od zlata's ugraviranim jazavcem i dvije ručke - i pazite da vam negdje ne promakne simbol Ravenclawice, orao..."

Oprezno se okrećući na mjestu, osvijetljivali su štapićima sve kutke i zakutke trezora. Bilo je nemoguće izbjeći slučajni dodir's predmetima u trezoru: Harry je u jednom trenutku pokrenuo slap lažnih galeona koji se rasuo po podu i peharima, tako da su sad jedva imali mjesta za stajanje. Svjetlucavo zlato usijalo se od vrućine, pa je u trezoru bilo kao u peći. Snop svjetlosti iz Harryjeva štapića prelazio je preko oklopa i kaciga goblinske izrade na policama što su se uzdizale prema stropu, putujući sve više i više, dok se na kraju nije zaustavio na predmetu zbog kojeg je Harryju zamalo stalo srce, dok mu je ruka snažno zadrhtala.

"Eno ga, gore je!"

Ron i Hermiona također su uperili štapiće u tom smjeru, pa se mala zlatna posuda sad presijavala pod tri ukrštena snopa svjetlosti: doista su gledali u pehar koji je nekoć pripadao Helgi Hufflepuff, da bi zatim prešao u ruke Hepzibe Smith i krađom završio kod Toma Riddlea.

"Kvragu, kako ćemo se popeti gore a da ništa ne taknemo?" zapita Ron.

"Accio pehar!" 'tkne Hermiona, očito u očaju zaboravivši što im je rekao Griphook dok su još izrađivali plan.

"To je beskorisno, beskorisno!" zareži goblin.

"Što da onda učinimo?" upita Harry, ljutito gledajući goblina. "Ako želite mač, Griphook, morat ćete se malo više potruditi... čekajte! Smijem li stvari doticati mačem? Hermiona, dodaj mi ga!"

Hermiona je žurno opipala pelerinu, izvukla torbicu's perlama, nekoliko sekundi kopala po njoj i naposljetku izvukla sjajni mač. Harry je šcepao balčak ukrašen rubinima i vrškom oštrice dotaknuo obližnji srebrni vrčić, koji se nije umnožio.

"Kad bih samo mogao mač provući kroz ručku - ali kako da se popnem?"

Polica na kojoj je stajao pehar bila je izvan dosega čak i Ronu, najvišem među njima. Pogađali su ih sve jači valovi vrućine iz začaranog blaga. Harryju se niz lice i leđa slijevao znoj dok je pokušavao smisliti način da dođe do pehara. S druge strane vrata trezora do njih je dopro zmajev urlik, te zvuk zveckanja koji se sve više pojačavao.

Sad su doista bili u klopci: jedini izlaz vodio je kroz ta vrata, a činilo se da im se iz tog smjera bliži čitava horda goblina. Harry je pogledao Rona i Hermionu, čija su lica odavala stravu.

"Hermiona," rekao je Harry kroz sve glasniji zveket, "moram se popeti, moramo ga uništiti..."

Podigla je štapić, uperila ga u Harryja i prošaptala: "Levicorpus."

Kad se naglavce prevrnuo u zraku, nošen nevidljivom silom koja ga je držala za gležanj, Harry se sudario's oklopom. Replike oklopa iznikle su na sve strane poput usijanih tjelesa, ispunjavajući već

ionako skučen prostor. Ron, Hermiona i dva goblina su uz uzvike boli odletjeli na druge predmete, koji su se također počeli umnožavati. Napola uronjeni u rastuću plimu usijanog blaga, otimali su se i vikali, a Harry je za to vrijeme provukao vršak mača kroz ručku pehara Helge Hufflepuff, zakvačivši ga za oštricu.

"Impervius!" zakriještalala je Hermiona u pokušaju da sebe, Rona i goblina zaštiti od gorućeg metala.

Uto se prolomio najgori vrisak dotada, nagnavši Harryja da spusti pogled: Ron i Hermiona, utonuli u blago do struka, pokušavali su izvući Bogroda iz bujice, no Griphook je već nestao u njoj. Još su se vidjeli samo vršci njegovih dugih prstiju.

Harry je Griphooka zgrabio za prste i povukao. Opečeni goblin polako je počeo izranjati, urlajući od boli.

"Liberacorpus!" zaurla Harry. I on i Griphook's treskom su pali u more umnoženih dragocjenosti. Harryju je mač izletio iz ruke.

"Hvataj ga!" vikne Harry, boreći se da ne poklekne pred boli koju je stvarao usijani metal na koži. Griphook mu se opet popeo na ramena, pod svaku cijenu želeći izbjeći nabujalu masu uzavrelih predmeta. "Gdje je mač? Pehar je bio na njemu!"

Zveckanje's druge strane vrata postalo je zaglušujuće... prekasno je...

"Eno ga!"

Griphook ga je prvi ugledao i bacio se prema njemu, a Harry je u tom trenutku shvatio da goblin nikad nije ni očekivao da će njih troje održati svoje obećanje. Jednom rukom čvrsto se držeći za Harryjevu kosu kako ne bi opet upao u uzburkano more gorućeg zlata, Griphook je zgrabio balčak mača i podigao ga visoko izvan Harryjeva domašaja.

Majušni zlatni pehar, koji je dotad bio zakvačen za vršak mača, odletio je u zrak. Harry se, s goblinom na ramenima, bacio za njim i uhvatio ga. Iako je osjećao da mu spaljuje meso na rukama, nije ga puštao iz stiska, čak ni onda kad su mu iz šake buknule bezbrojne replike pehara, zatrpavajući ga. Ulaz u trezor najednom se opet otvorio, a on je osjetio da klizi na nezaustavljivoj lavini plamtećeg zlata i srebra koja je njega, Rona i Hermionu ponijela u vanjsku komoru.

Gotovo i ne osjećajući bol od opeklina koje su mu prekrivale tijelo, još nošen valom podivljalog blaga, Harry je pehar gurnuo u džep i podigao ruku da preotme mač - no Griphooka više nije bilo. Spustio se niz Harryjeva ramena čim mu se pružila prilika i otrčao da se skloni među novopridošle goblina, mašući mačem i vičući: "Lopovi! Lopovi! Upomoć! Lopovi!" Nestao je u gomili naoružanoj bodežima koja im se primicala i koja ga je u svoje redove prihvatila bez pitanja.

Posrćući na vrućem metalu, Harry se's mukom podigao na noge. Znao je da njihov jedini izlaz vodi ravno kroz tu gomilu.

"Omami!" zaurlao je. Ron i Hermiona mu se pridružiše. Mlazovi crvene svjetlosti poletjeli su u mnoštvo goblina. Neki su se srušili, no to nije nimalo usporilo ostale. Štoviše, Harry je primijetio da im iza ugla ususret trči i nekoliko čarobnjaka.

Sputani je zmaj zaurlao i preko goblinskih glava proletio je plamen: čarobnjaci su se okrenuli i pobjegli u istom smjeru iz kojeg su došli, dok je Harryja istovremeno pogodio nalet nadahnuća, ili možda ludila.

Uperivši štapić u debele okove koji su zvijer držali privezanu za pod, viknuo je: "Relashio!"

Okovi se raspuknuše uz glasan prasak.

"Ovuda!" vikne Harry. I dalje ispaljujući čarolije omamljivanja na goblina koji su im bili nadomak, potrčao je prema slijepom zmaju.

"Harry... Harry... što to radiš?" uzvikne Hermiona.

"Penjite se, penjite se, idemo..."

Zmaj još nije shvatio da je slobodan. Harryjeva noga napipala je udubinu na zmajevoj stražnjoj nozi i Harry se njome poslužio kao uporištem da se podigne na zmajeve leđa. Krljušti su mu bile tvrde poput čelika; ne bi se reklo da je uopće osjetio Harryja. Ispružio je ruku, pomažući Hermioni, a za njima se popeo i Ron. Sekundu kasnije, zmaj je otkrio da ga više ništa ne sputava.

S urlikom se propeo na stražnje noge: Harry je koljenima stegnuo zmajeve leđa, grčevito se držeći za oštre krljušti dok je zmaj širio krila, odbacujući uspaničene goblina na sve strane kao pikule. Vinuo se u zrak.

Harry, Ron i Hermiona, priljubljeni uz zmaja, osjetili su da im strop grebe leđa kad je zmaj zaronio u otvor hodnika. Goblina su se dali u potjeru za njima, gađajući ih bodežima koji su samo odskakivali od zmajevih slabina.

"Nećemo uspjeti izaći, prevelik je!" vrisne Hermiona, no zmaj je u isto vrijeme razjapio čeljust i opet izrigao vatru, zapalivši tunel čiji su zidovi i strop popucali i urušili se. Zmaj je čistom silom krčio put iz banke. Harry je zažmirio zbog vrućine i prašine. Onako zaglušenom pucanjem kamena i zmajevim urlicama, nije mu preostalo ništa osim da se drži za njegova leđa i u strahu iščekuje trenutak kad će ga zmaj otresti. No uto je čuo kako Hermiona viče: "Defodio!"

Pomagala je zmaju proširiti prolaz, dubeći strop dok se zvijer penjala uvis, prema svježijem zraku, udaljavajući se od goblina koji su urlali i zveketali iza njih. Harry i Ron slijedili su Hermionin primjer, razbijajući strop novim čarolijama brazdanja. Prošli su pokraj podzemnog jezera. Golema razjarena zvijer gmizala je naprijed, kao da osjeća slobodu i prostranstvo koji je vani čekaju. Prolaz iza njih ispunio se zmajevim nemirnim, bodljikavim repom, otkinutim komadima kamena, divovskim, raspuklim stalaktitima. Zveckanje goblina gubilo se u daljini, a zmajeva vatra pred njima raščičavala je put...

Zahvaljujući udruženoj silini njihovih čarolija i zmajevе snage, na kraju su se iz tunela probili u mramorno predvorje. Goblini i čarobnjaci sklanjali su im se's puta uz urlike, a zmaj je napokon imao dovoljno prostora da doista raširi krila. Okrenuvši rogatu glavu prema vratima, nanjušio je prohladan, svjež zrak i zaputio se u tom smjeru's Harryjem, Ronom i Hermionom priljubljenima za njegova leđa. Probijena i savijena metalna vrata ostala su visjeti na šarkama: zmaj je napokon isteturao u Zakutnu ulicu i vinuo se u nebeske visine.

GLAVA DVADESET SEDMA

Posljednje skrovište

Jahali su na zmaju kojim nisu mogli upravljati i koji k tome uopće nije vidio kamo ide, a da sve bude gore, Harry je znao da bi jedno naglo skretanje ili kolut u zraku bili dovoljni da sve troje odlete's tih širokih leđa. Ipak, dok su se uspinjali sve više i više, promatrajući London koji se razmatao pod njima poput sivozelenog zemljovida, čak je i najgore Harryjeve brige zasjenila zahvalnost zbog bijega koji se do maloprije činio nemogućim. Sagnut iznad zmajevе šije, čvrsto se uhvatio za metalaste krljušti, uživajući u vjetru koji mu je hladio opekline i plikove na koži. Zmajeva krila grabila su zrak poput krila vjetrenjače. Ron iza njega nije prestajao psovati iz sveg glasa, bilo zbog oduševljenja bilo od straha, to Harry nije mogao procijeniti.

Hermiona je, naprotiv, jecala.

Tijekom sljedećih pet minuta Harry se manje-više prestao bojati da će ih zmaj zbaciti. Koliko je mogao vidjeti, zvijeri je bilo bitno jedino to da se što više udalji od svog podzemnog zatvora. Doduše, još gaje mučilo pitanje kako će i kad sjahati sa zmajevih leđa. Harry nije imao pojma koliko dugo zmajevi mogu letjeti bez odmora, još manje kako će ovaj slabovidni primjerak pronaći pogodno mjesto za slijetanje. Stalno se osvrtao jer mu se činilo da opet osjeća peckanje u ožiljku...

Koliko će još proći dok Voldemort ne sazna da su provalili u trezor Lestrangleovih? Koliko će trebati goblinima iz Gringottsа da obavijeste Bellatrix? Koliko će im trebati da utvrde što je ukradeno? I što će se dogoditi zatim, kad vide da nedostaje samo jedan zlatni pehar? Voldemort će napokon shvatiti da traže horkrukse...

Zmaj kao da je žudio za što čišćim i svježijim zrakom: postojano se uspinjao, pa su na kraju letjeli kroz paperjaste slojeve prohladnog oblaka, na visini's koje se automobili što su se slijevali iz prijestolnice i u nju više nisu mogli razaznati čak ni u obliku sitnih, raznobojnih točkica. Letjeli su bez zastajanja, iznad seoskih predjela sastavljenih od četvorina zelene i smeđe boje, iznad rijeka i cesta koje su vijugale kroz krajolik kao vrpce, jedne ljeskave, druge bez sjaja.

"Što misliš da traži?" viknuo je Ron dok ih je zmaj nosio na sjever.

"Pojma nemam", odvratio je Harry podjednako glasno. Ruke su mu obamrle od hladnoće, ali nije se usuđivao popustiti stisak. Već se neko vrijeme pitao što će učiniti ugledaju li ispod sebe obalu, zaputi li se zmaj prema pučini; bio je promrznut i ukočen, o očajničkoj gladi i žeđi da se i ne govori. I usput, kad je ta zvijer pod njima posljednji put jela? Neće li i njoj uskoro zatrebati neka okrepa? I što ako u tom trenutku shvati da na leđima nosi tri više nego jestiva ljudska bića?

Sunce se spuštalo sve niže na nebu koje je polako poprimalo boju indiga, ali zmaj je i dalje letio. Ispod njih su promicali gradovi i sela; divovska zmajeva sjena klizila je tлом poput velikog, tamnog oblaka. Harryja je cijelo tijelo boljelo od napora da ostane na zmajevim leđima.

"Je r se to meni samo čini," vikne Ron nakon poduže tišine, "ili gubimo na visini?"

Harry spusti pogled i ugleda tamnozeleno planine i jezera okupana brončanim svjetlom sutona. Škiljeći na zmajevim leđima, primijetio je da detalji krajolika postaju sve vidljiviji i veći. Možda je zmaj po odbljescima sunca što se odražavalo na površini jezera shvatio da u blizini ima svježe vode.

Zmaj se spuštao prema tlu u širokim krugovima. Činilo se da je za odredište odabrao jedno od manjih jezera. "Predlažem da skočimo čim se dovoljno spusti!" dovikne Harry ostalima. "Ravno u vodu dok još nije shvatio da smo mu na leđima!"

Složili su se, Hermiona prilično nemoćnim glasom. Harry je na površini vode sad jasno vidio treperav odraz zmajeva širokog, žućkastog trbuha.

"SAD!" Skliznuo je niz zmajev bok i na noge skočio u jezero. Ispostavilo se da se malo prevario u procjeni visine za skok: bolno je pljusnuo u vodu, potonuvši u ledeni, zelenkasti, vodenom travom ispunjen svijet poput kamena. Otisnuo se nogama prema površini

i izronio, gutajući zrak. Pogodio je gdje su pali Ron i Hermiona po velikim valovima koji su se širili oko tih točaka. Zmaj, koji nije primijetio ništa od toga, već je bio petnaest metara dalje, nakratko se spustivši nad površinu jezera da izbrazdanom njuškom zagrabi vodu. Ron i Hermiona su izronili, pijuckajući vodu i hvatajući dah, a zmaj je nastavio letjeti uz snažno mahanje krilima, spuštajući se naposljetku na najdaljem dijelu obale.

Harry, Ron i Hermiona zaplivali su u suprotnom smjeru. Jezero nije bilo duboko: uskoro su se više probijali kroz šaš i blato nego što su plivali. Naposljetku su se srušili na sklisku travu, mokri do kože, uspuhani i iscrpljeni.

Hermiona se prevrnula na leđa, kašljući i drhteći. Iako bi najradije legao i zaspao na licu mjesta, Harry se osovio na noge, izvukao štapić i počeo oko njih podizati uobičajeni štitić od obrambenih čarolija.

Čim je završio, opet im se pridružio. Prvi put od bijega iz trezora imao ih je priliku pažljivo pogledati. Oboma su lice i ruke bili prekriveni tamnocrvenim opeklinama, a odjeća mjestimično spaljena. Trzali su se, mažući brojne ozljede esencijom jelenske trave. Hermiona je bočicu zatim dodala Harryju te iz torbice izvukla tri boce sa sokom od bundeve, koje je spakirala u školjci, i čiste, suhe pelerine za sve troje. Presvuku su se i počeli pohlepno piti.

"Pa, dobra vijest je to", naposljetku je progovorio Ron, dok je sjedio i gledao kako mu raste nova koža, "što smo se dočepali horkruksa. A loša..."

"... je da smo ostali bez mača", procijedio je Harry kroz zube dok je na jaku opeklinu koja se vidjela kroz spaljenu rupu na trapericama kapao jelensku travu.

"... je da smo ostali bez mača", ponovi Ron. "Taj podmukli mali prevarant..."

Harry izvadi horkruks iz džepa netom skinute mokre jakne i stavi ga na travu ispred njih. Dok su ponovo otpijali sok, zurili su u pehar koji se presijavao na suncu.

"Bar ga ne moramo nositi na sebi, bilo bi malo čudno da si to objesimo oko vrata", zaključio Ron, brišući usta nadlanicom.

Hermiona pogleda preko jezera na suprotnu obalu, gdje je zmaj još pio vodu.

"Što mislite, što će mu se dogoditi?" upita ona. "Hoće li mu biti dobro?"

"Zvučiš kao Hagrid", reče Ron. "Hermiona, to je zmaj, snaći će se on. Veći je problem što će biti's nama."

"Kako to misliš?"

"Čuj, ne znam kako bih ti ovo rekao," odvratio Ron, "ali mislim da su možda primijetili da smo provalili u Gringotts."

Sve troje su prasnuli u smijeh, a kad su jednom počeli, više se nisu mogli zaustaviti. Harryja su boljela rebra, vrtjelo mu se u glavi, no ipak se ispružio na travi pod rumenim nebom i smijao se dok nije ostao bez glasa.

"Ali što ćemo sad?" upita naposljetku Hermiona. Još je štucala od maloprijašnje provale smijeha, ali inače se sasvim uozbiljila. "Sad će shvatiti, zar ne? Znaćete-već-tko će shvatiti da znamo za njegove horkrukse!"

"Možda mu od straha ništa ne kažu?" s nadom reče Ron. "Možda sve zataškaju..."

Nebo, miris jezerske vode, zvuk Ronova glasa - sve je nestalo. Osjetio je prodornu bol u glavi, kao da je pogođen oštricom mača. Bio je u zamračenoj prostoriji, pred njim su u polukrugu stajali čarobnjaci, dok mu je podno nogu klečala mala, uzdrhtala prilika.

"Što si rekao?" Glas mu je bio visok i hladan, ali nutrina mu je gorjela od bijesa i straha. Jedino čega se bojao - ali to ne može biti istina, nije razumio kako bi to...

Goblin se tresao i nije mogao pogledati u crvene oči visoko iznad sebe.

"Ponovi!" promrmljao je Voldemort. "Ponovi!"

"M-moj gospodaru," zamučao je goblin, crnih očiju iskolačenih od straha, "m-moj gospodaru... p-pokušali'smo ih z-zaustaviti... v-varalice, gospodaru... provalili su - provalili su - u't-trezor Lestrangleovih..."

"Varalice? Kakve varalice? Mislio sam da Gringotts ima načine da razotkrije varalice? Tko?"

"Bio je to... bio je to... m-mali P-Potter i d-dvoje pomagača..."

"A što su ukrali?" rekao je, podižući glas. Potresala ga je strava. "Reci mi! Sto su ukrali?"

"Jedan... jedan m-mali zlatni p-pehar, m-moj gospodaru..."

Vrisak bijesa i poricanja koji je provalio iz njega kao da je pripadao nekom neznancu. Bio je izvan sebe, mahnit, to nije istina, nemoguće je, nitko nikad nije znao, kako je taj balavac saznao za njegovu tajnu?

Bazgov štapić fijuknuo je zrakom i sobu je obasjao zeleni bljesak; goblin koji je klečao srušio se mrtav; čarobnjaci su se razbježali, prestravljeni; Bellatrix i Lucius Malfoy pomeli su sve pred sobom u trci prema vratima, a njegov štapić nastavio je bljeskati, ubijajući sve koji su zaostali, sve do jednoga, zato što su mu donijeli tu vijest, zato što su čuli za zlatni pehar...

Sam među mrtvima, bijesno se ushodao, dok su mu se pred očima redale vizije svih njegovih dragocjenosti, njegovih štitova, njegovih spona's besmrtnošću - dnevnik je uništen, pehar ukraden: a što ako, što ako, mali zna i za ostale? Je li moguće da zna, je li već stupio u akciju, je li pronašao još koji? Je li to Dumbledoreovo maslo? Dumbledore, koji mu nikad nije vjerovao; Dumbledore, ubijen na njegovu zapovijed; Dumbledore, čiji je štapić sad pripadao njemu, ali koji, unatoč tome što je sam sramotno pokleknuo pred smrću, ipak seže prema njemu kroz dječaka, kroz tog dječaka...

Ali da je mali uništio neki od njegovih horkruksa, on, lord Vol-demort, sigurno bi to znao, sigurno bi to osjetio? On, čarobnjak bez premca; on, najmoćniji; on, koji je smaknuo Dumbledorea i tko zna koliko još bezvrijednih, bezimernih ljudi: zar je moguće da lord Voldemort, važniji i vredniji od svih, ne bi primijetio da je napadnut, da je osakaćen?

Istina, nije osjetio uništenje dnevnika, ali dosad je bio uvjeren da je za to bilo krivo njegovo bestjelesno stanje, jer je u to vrijeme bio neznatniji od duha... Ne, ostali su zacijelo na sigurnom... Ostali su horkruksi sigurno netaknuti...

Ali mora znati, mora se uvjeriti... Obilazio je prostoriju, u prolazu šutnuvši goblinovo truplo u stranu, a slike u njegovu uzavrelom mozgu, stapale su se jedna's drugom, bukteći poput plamena: jezero, koliba i Hogvarts...

Bijes se malo povukao pred zdravim razumom: odakle bi mali mogao znati da je prsten sakrio u kolibicu Gauntovih? Nitko nikad nije doznao da je u srodstvu's njima, sakrio je tu vezu, nitko nikad nije shvatio da je on odgovoran za ubojstva: prsten je sigurno netaknut.

I zar bi derište, ili bilo tko drugi, moglo znati za spilju, a kamoli probiti njezinu zaštitu? Sama pomisao da je medaljon ukraden je apsurdna...

A što se tiče škole: samo on zna gdje je u Hogvartsu skriven horkruks, jer je samo on prodro čak i u najčuvanije tajne tog mjesta...

A i Nagini je još tu, i odsad mora uvijek biti uz njega, pod njegovom zaštitom, ne smije ju više slati na nove zadatke...

No želi li biti siguran, posve siguran, mora se vratiti u svako skrovište i udvostručiti zaštitu svojih horkruksa... A to je zadatak kojeg će se, kao i u slučaju potrage za Bazgovim štapićem, morati osobno prihvatiti...

Gdje da prvo ode, čemu prijeti najveća opasnost? Osjetio je buđenje stare nelagode. Dumbledore je znao njegovo drugo ime... Dumbledore bi ga bio u stanju povezati's Gauntovima... njihov je napušteni dom možda najnesigurnije od svih skrovišta, prvo će otići tamo...

Jezero, nemoguće daje u opasnosti... doduše, postoji neznatna mogućnost da je Dumbledore možda saznao za njegova ranija nedjela preko sirotišta.

A Hogvarts... no znao je da je tamošnji horkruks siguran. Potteru bi bilo nemoguće neopaženo ući u Hogsmeade, a kamoli u školu. Ipak, bilo bi pametno obavijestiti Snapea da bi mali mogao pokušati ući u dvorac... naravno, neće Snapeu otkriti zašto se dječak vraća; ozbiljno je pogriješio kad je Bellatrix i Malfoyu poklonio svoje povjerenje: nisu li njihova glupost i nemar krunski dokaz da nikome ne treba vjerovati?

Prvo će otići u kolibu Gauntovih, u pratnji Nagini: više se neće odvajati od zmijske... napustio je sobu i kroz predvorje izašao u mračni vrt ispunjen žuborom vodoskoka; dozvao je zmijsku na parselskom, a ona je dogmizala, priključivši mu se poput dugačke sjene...

Harryjeve su se oči širom otvorile kad se naporom volje vratio u zbilju: opet je ležao na obali jezera, pod zalazećim suncem. Ron i Hermiona su ga gledali. Sudeći po njihovim zabrinutim licima, a i po upornom pulsiranju u ožiljku, njegov nenadani izlet u Voldemortov um nije prošao nezamijećeno. S naporom se podigao u sjedeći položaj, drhteći, ponešto iznenađen što je još mokar do kože. Na travi pred njim nedužno je ležao pehar, a iza njega se prostiralo jezero, čija je tamnoplava površina bila prošarana zlatastim odbljescima sunca na zalasku.

"Zna." Nakon Voldemortova prodornog vrištanja, vlastiti glas zvučao mu je strano i duboko. "Zna i upravo se sprema provjeriti što je's ostalima, a posljednji je", već je bio na nogama, "u Hogwartsu. Znao sam. Znao sam."

"Molim?"

Ron je zinuo; Hermiona je sjela, djelujući zabrinuto.

"Ali što si vidio? Kako znaš?"

"Vidio sam kad je saznao za pehar, ja... bio sam mu u glavi, on je", tu se Harry sjetio ubilačkog divljanja, "užasno ljut, i prestrašen, nije mu jasno kako smo znali, i sad ide provjeriti jesu li ostali na sigurnom, prvo ide po prsten. Misli da je Hogwarts najsigurniji, jer je tamo Snape, jer je vrlo teško neopaženo se uvući u dvorac, mislim da će njega ostaviti za kraj, ali mogao bi se tamo pojaviti već za nekoliko sati..."

"Jesi li vidio gdje u Hogwartsu?" upita Ron, jednako žurno usta-jući.

"Ne, bilo mu je najvažnije da upozori Snapea, nije razmišljao o lokaciji..."

"Čekajte, čekajte." vikne Hermiona kad je Ron podigao horkruks a Harry opet izvukao Plašt nevidljivosti.

"Ne možemo krenuti samo tako, nemamo nikakav plan, moramo..."

"Moramo krenuti", odlučno je prekine Harry. Nadao se da će se naspavati, veselio se boravku u novom šatoru, ali to više nije dolazilo u obzir. "Možeš li zamisliti što će učiniti kad shvati da su prsten i medaljon nestali? Što ako preseli horkurks iz Hogwartsa, ako zaključiš da tamo nije dovoljno dobro skriven?"

"Ali kako ćemo ući?"

"Idemo u Hogsmeade", odgovori Harry, "pa ćemo pokušati nešto smisliti kad vidimo kakva je zaštita oko škole. Hermiona, dođi pod Plašt, ne smijemo se više odvajati."

"Ali ne stanemo..."

"Bit će mrak, nitko nam neće primijetiti stopala." S druge strane tamne vode začuo se lepet golemih krila: zmaj je napokon utažio žeđ i ponovo se vinuo u zrak. Nakratko su prekinuli pripreme za polazak da ga otprate pogledom. Uskoro se pretvorio u crnu točku na podlozi sve mračnijeg neba i naposljetku nestao iznad obližnje planine. Hermiona im je prišla, zauzimajući mjesto između njih dvojice. Harry ih je zaogrnuo Plaštem što je bolje mogao. Složno se okrenuvši na peti, potonuli su u zgusnutu tminu.

GLAVA DVADESET OSMA

Nestalo ogledalo

Harry pod nogama osjeti čvrsto tlo kolnika: nalazio se u bolno mu poznatoj glavnoj ulici Hogsmeadea.

Gledao je mračne izloge trgovina, obrise crnih planina ponad sela, zavoj na cesti koja vodi prema Hogvartsu, jarko osvijetljene prozore Kod tri metle. Srce mu se stegnulo kad se prisjetio, živo i precizno, daje prošli put na to isto mjesto sletio prije gotovo godinu dana, podupirući krajnje onemoćalog Dumbledorea. Sve mu je to kroz glavu prošlo u sekundi, a već u sljedećem trenutku, prije nego što je pustio Ronovu i Hermioninu ruku, dogodilo se nešto sasvim neočekivano.

Zrakom se prolomio vrisak sličan onome koji je ispustio Voldemort kad je saznao da su mu ukrali pehar: Harry je odmah znao da je tu buku, koja je kidala sve živce u tijelu, izazvao upravo njihov dolazak. Dok je on pogledavao ostalih dvoje pod Plaštem, vrata Tri metle su se otvorila, a na cestu je s isukanim štapićima u rukama izjurilo desetak smrtonoša pod kukuljicama i plaštevima.

Ron je podigao štapić, ali Harry ga je zgrabio za zapešće. Nisu mogli omamiti tolike protivnike, a pokušaj da to učine samo bi odao njihov položaj. Jedan je smrtonoša zamahnuo štapićem i utišao vrisak, čija se jeka ipak nastavila razlijevati kroz udaljene planine.

'Accio Plašt!' zaurlao je jedan smrtonoša.

Harry je čvršće stegnuo nabore tkanine, no Plašt se nije ni pomaknuo; čarolija prizivanja nije djelovala na njega.

"Nisi u svom povojiću, je li, Potteru?" vikne smrtonoša koji je bacio čaroliju. Obratio se kolegama: "Raširite se. Ovdje je."

U njihovu smjeru potrčala su šestorica: Harry, Ron i Hermiona povukli su se što su brže mogli u najbližu pokrajnju uličicu. Smrtonose su ih mimoišli za samo nekoliko centimetara. Čekali su u tmini.

osluškujući korake rastrčane u svim mogućim smjerovima. Ulicom su šarali snopovi svjetla iz štapića smrtonoša.

"Bježmo!" šapne Hermiona. "Moramo se smjesta aparatirati!" "Ja sam za", reče Ron, no prije nego što je Harry dospio odgovoriti jedan je smrtonoša viknuo:

"Znamo da si tu, Potter. Ne možeš nam pobjeći! Naći ćemo te!" "Očekivali su naš dolazak", šapne Harry.

"Zato su i postavili tu

čaroliju, da saznaju čim stignemo. Kladim se da su napravili i nešto da nas zadrže ovdje, odsijeku nam odstupnicu..."

"Što je's dementorima?" vikne jedan smrtonoša. "Neka ga oni traže, pronaći će ga u tren oka!"

"Gospodar tame želi osobno ubiti Pottera..."

"... pa neće ga dementori ubiti! Gospodar tame želi Potterov život, ne njegovu dušu. Lakše će ga dokrajčiti ako mali prije toga dobije dementorski poljubac!"

Začuše se uzvici slaganja. Harryja je ispunila zebnja; od dementora će se moći obraniti samo patronusima, a to će ih smjesta odati.

"Moramo se pokušati dezaparatirati, Harry!" šapne Hermiona.

Nije još ni završila, a Harry je već osjetio da se ulicom širi neprirodna hladnoća. Sva svjetlost je nestala, uključujući zvijezde iznad njih. U gustoj je tmini osjetio da ga Hermiona hvata za ruku. Zajedno su se okrenuli na mjestu.

Zrak kroz koji su trebali otputovati dalje najednom je bio nepro-pustan poput zida: dezaparacija je bila nemoguća. Smrtonoše su dobro obavili svoj posao. Osjećajući da mu tijelo prožima sve jača studen, Harry je nastavio uzmicati niz pokrajnju uličicu's Ronom i Hermionom. Kretali su se duž zida što su tiše mogli. Iza ugla je nečujno doklizilo desetak dementora, vidljivih samo zato što su njihovi crni plaševi i krastave, gnjile ruke bili još gušći od okolne tmine. Jesu li već osjetili bujanje straha u svojoj blizini? Harry nije ni sumnjao da jesu: kretali su se brže nego prije, kao da ih okus očaja u zraku vuče k sebi, a ono rastegnuto, promuklo disanje koje je Harry tako mrzio primicalo se sve bliže...

Podigao je štapić, ne hajući za posljedice - znao je samo da ne može, da ne želi pristati na dementorov poljubac. S Ronom i Hermionom u mislima, prošaptao je: "Expecto patronum!"

Iz štapića je buknuo srebrni jelen i krenuo u napad; dementori su se raspršili, a iz daljine se začuo slavodobitan uzvik.

"Eno ga, dolje je, dolje je, vidio sam mu patronusa, jelen je!"

Dementori su se povukli, zvijezde su opet zasjale na nebu, no zato su im se sad nezaustavljivo primicali koraci smrtonoša. Harryjeve uspaničene pokušaje da smisli sljedeći potez prekinulo je škljocanje brave u blizini. Jedna vrata na lijevoj strani uske uličice se otvoriše i oštri glas reče: "Potteru, ulazi ovamo, brzo!"

Nije oklijevao; sve troje su se praktički bacili u kuću.

"Na kat, ostanite pod Plaštem i šutite!" promrmljao je visoki muškarac izlazeći mimo njih na ulicu. Zalupio je vratima za sobom.

Harry ranije nije imao pojma gdje su, ali sad je pod treperavim svjetlom jedne svijeće ugledao prljavu unutrašnjost gostionice Veprova glava, uključujući prepoznatljivi pod posut piljevinom. Otrčali su do vrata iza šanka i izbili na klimavo stubište kojim su se žurno popeli na kat. Stube su ih dovele do dnevne sobe's izlizanim tepihom i malim kaminom nad kojim je visjela uljena slika plavokose djevojčice, zagledane u prostoriju's praznim, ali istovremeno dobroćudnim izrazom lica.

Začući su uzvike's ulice. Prikrali su se zamusanom prozoru pod Plaštem nevidljivosti i pogledali dolje.

Njihov spasilac, a Harry je sad vidio da je riječ o pipničaru iz Veprove glave, jedini nije nosio kukuljicu.

"Pa što?" vikao je, unijevši se u jedno zakukuljeno lice. "Pa što? Ako mi u ulicu pošaljete dementore, naravno da ću uzvratiti svojim patronusom! Ne dopuštam da mi se približe, već sam vam to rekao, ne dopuštam!"

"To nije bio tvoj patronus!" odvrati jedan smrtonoša. "Jelen je Potterov patronus!"

"Jelen!" zaurla gostioničar i izvuče štapić. "Jelen! Kretenčino - Expecto patronum!"

Iz štapića je suknuo neki golemi, rogati stvor; spustivši glavu, pojurio je u smjeru Glavne ulice i nestao's vidika.

"Nisam vidio njega..." reče smrtonoša, iako nije zvučao onako samouvjereno kao maloprije.

"Netko je prekršio policijski sat, čuo si sirenu", obrati se jedan njegov kolega pipničaru. "Netko je bio na ulici protiv propisa..."

"Ako želim pustiti mačku van, to ću i učiniti, fućka mi se za vaš policijski sat!"

"Ti si pokrenuo čaroliju dernjave?"

"Pa što ako jesam? Što sad - strpat ćete me u Azkaban? Ubiti me jer sam pomolio nos iz vlastite kuće? Samo naprijed! Ali za vaše se dobro nadam da niste pritisnuli one svoje Tamne znamenčice da pozovete gazdu. Neće biti sretan ako ga ovdje dočekamo ja i moja stara mačka, zar ne?"

"Ne brini se ti za nas," odbrusi jedan smrtonoša, "nego se brini što si prekršio policijski sat!"

"A gdje ćete prodavati napitke i otrove ako se moja gostionica zatvori? Gdje ćete onda voditi svoje mutne poslove?"

"Je r ti to nama prijetiš...?"

"Držim jezik za zubima, zato valjda ovamo i dolazite, zar ne?"

"Ja i dalje tvrdim da je ono bio jelen!" vikne prvi smrtonoša.

"Jelen?" zagrmu pipničar. "Nije nego jarac, idiote jedan!"

"Dobro, pogriješili smo", reče drugi smrtonoša. "Prekršiš li ponovo policijski sat, nećemo više biti tako popustljivi!"

Smrtonoše se otputiše natrag u Glavnu ulicu. Hermiona je zajecala od olakšanja, izvukla se ispod Plašta nevidljivosti i sjela na klimavi stolac. Harry je čvrsto navukao zastore i zatim skinuo Plašt sa sebe i Rona. Čuli su da pipničar opet zakračunava vrata gostionice i penje se uza stube.

Harryjevu pozornost privuklo je nešto na okviru kamina: malo, četvrtasto ogledalo, točno ispod portreta djevojčice.

Pipničar je ušao u sobu.

"Stvarno ste budale", reče osorno, gledajući sve troje. "Koji vam je bio vrug da ste ovamo došli?"

"Hvala vam", reče Harry. "Nemam riječi kojima bih vam zahvalio. Spasili ste nam život."

Pipničar nešto zagunda. Harry mu je prišao i zagledao mu se u lice, nastojeći razaznati što više detalja ispod duge, nepočešljane kose i brade boje olova. Nosio je naočale. Iza zamrljanih leća vidjele su se prodorne, intenzivno plave oči.

"Vaše sam oko viđao u ogledalu."

Na sobu se spustila tišina. Harry i pipničar su se gledali.

"Vi ste poslali Dobbyja."

Pipničar kimne, ogledavajući se po sobi za vilenjakom.

"Mislio sam da je i on došao's vama. Gdje ste ga ostavili?"

"Mrtav je", reče Harry. "Ubila ga je Bellatrix Lestrange."

Pipničarevo lice nije promijenilo izraz. Nekoliko trenutaka kasnije reče: "Žao mi je što to čujem. Taj mi je vilenjak bio baš simpatičan."

Okrenuo im je leđa i počeo paliti svjetiljke štapićem, ne gledajući nijedno od njih.

"Vi ste Aberforth", obratio se Harry muškarčevim leđima.

Nije to ni potvrdio ni osporio, nego se sagnuo da naloži vatru u kaminu.

"Kako ste došli do njega?" upita Harry, prilazeći Siriusovu ogledalu, čijeg je dvojnika razbio prije gotovo dvije godine.

"Kupio sam ga od Dunga prije nekih godinu dana", reče Aberforth. "Albus mi je objasnio što je to."

Pokušavao sam te držati na oku."

Ron zapanjeno udahne.

"Srebrna srna!" reče on ushićeno. "To ste isto bili vi?" "

"O čemu ti to govoriš?" upita Aberforth.

"Netko nam je poslao patronusa u obličju srne!"

"Sinko, vidim da si po pameti negdje na istoj nozi sa smrtonošama. Nisam li maloprije dokazao daje moj patronus jarac?"

"Oh", reče Ron. "Da... što mogu kad sam gladan!" dodao je kao da se brani kad mu je želudac glasno zakrulio.

"Hranu imam", reče Aberforth i ode iz sobe. Vratio se ubrzo, noseći veliku štrucu kruha, sir i kositreni vrč's medovinom, koje je odložio na stolic pred kaminom. Njih troje odmah je navalilo na hranu i piće, pa je na neko vrijeme zavladała tišina koju su remetili samo pucketanje vatre, zveckanje čaša i zvukovi žvakanja.

"Dobro", reče Aberforth kad su se dosita najeli, a Harry i Ron omamljeno utonuli u stolce. "Moramo smisliti najbolji način da vas izvedemo iz sela. Noću ne možemo ništa, čuli ste što se događa ako itko po mraku izađe iz kuće: odmah se aktivira čarolija dernjave, a

smrtonoš se obrušavaju na krivca ko prutci na vileničina jaja. Nešto mi govori da ne bih mogao dvaput jelena prodati pod jarca. Pričekajte da se razdani i policijski sat prođe, a onda se zavucite pod Plašt i put pod noge. Izađite iz Hogsmeadea i krenite u planine, tamo ćete se moći dezaparatiirati. Možda čak sretnete Hagrida. Krije se gore's Gravvpom u jednoj spilji sve otkako su ga pokušali uhapsiti."

"Nećemo otići", reče Harry. "Moramo ući u Hogwarts."

"Ne budali, dijete", odvrati Aberforth.

"Moramo", nije se predavao Harry.

"Morate samo jedno," reče Aberforth, nagingući se prema njemu, "otići što dalje odavde."

"Ne razumijete. Vrijeme istječe. Moramo ući u dvorac. Dumble-dore - mislim, vaš brat - je želio da..."

Prljava stakla Aberforthovih naočala na trenutak su pod odsje-vom vatre iz kamina postala neprozirna, poprimajući ravnomjernu bijelu boju koja je Harryja podsjetila na slijepe oči divovskog pauka Aragoga.

"Štošta je moj brat Albus želio," reče Aberforth, "a cijenu njegovih planova obično su plaćali drugi ljudi. Bježi što dalje od škole, Potteru, bježi i iz zemlje ako možeš. Zaboravi mog brata i njegove spletke. On je otišao tamo gdje mu ništa što se sad događa ne može naškoditi, a ti mu ništa ne duguješ."

"Ne razumijete", ponovi Harry.

"Ma nemoj?" tiho upita Aberforth. "Misliš da ne razumijem vlastitog brata? Misliš da si Albusa poznao bolje od mene?"

"Nisam to htio reći", odvrati Harry, trom od iscrpljenosti i preobilja hrane i pića. "Samo... ostavio mi je zadatak."

"Ma da?" reče Aberforth. "Neki zgodan zadatak, nadam se. Ugodan? Lak? Nešto što bi mladi čarobnjak bez kvalifikacija mogao obaviti bez prevelike muke?"

Ron se mračno nasmije. Hermiona je izgledala napeto.

"Ne... ne, nije lagan", prizna Harry. "Ali moram..."

"Moraš? Zašto 'moraš'? Mrtav je, zar ne?" grubo ga prekine Aberforth. "Okani se ćorava posla, sinko, da ne završiš kao on! Spasi se!"

"Ne mogu."

"Zašto ne?"

"Ja..." Za Harryja je to bio prevelik napor; nije mogao objasniti zašto, pa je zato krenuo u napad. "Ali i vi se borite, vi ste u Redu feniksa..."

"Bio sam", reče Aberforth. "Red feniksa je dokrajčen. Znaš-već-tko je pobijedio, a oni koji se pretvaraju da to nije istina samo žive u zabludi. Ti ovdje nikad nećeš biti siguran, Potteru, previše je zapeo za to da te uhvati. Bježi preko granice, sakrij se, spasi se. A povedi i njih dvoje." Pokazao je palcem na Rona i Hermionu. "Bit će u opasnosti dok su živi sad kad svi znaju da su's tobom."

"Ne mogu otići", reče Harry. "Imam zadatak..."

"Prepusti ga drugima!" *

"Ne mogu. Moram ga ja obaviti, Dumbledore mi je sve objasnio..."

"Ma nemoj? I sve ti je rekao, bio je potpuno otvoren prema tebi?"

Harry je svim srcem želio reći 'da', no nije mogao prevaliti preko usta tu jednostavnu riječ. Imao je osjećaj da mu Aberforth čita misli.

"Potteru, poznavao sam svog brata. On se skrovitosti naučio u majčinu krilu. Tajne i laži, tako smo mi odrastali, a Albus... Albus je bio kao rođen za njih."

Starčeve oči odletjele su do slike djevojčice iznad kamina. Pažljivije se ogledavši oko sebe, Harry je shvatio da je to jedina slika u sobi. Nije bilo čak ni fotografije Albusa Dumbledorea, kamoli nekoga drugoga.

"Gospodine Dumbledore?" bojažljivo upita Hermiona. "Je li to vaša sestra? Ariana?"

"Da", otesito odgovori Aberforth. "Čitala si Ritu Skeeter, je li, gospođice?"

Čak ni rumeni odsjaj vatre nije mogao sakriti crvenilo u Hermi-oninim obrazima.

"Spomenuo nam ju je Elphias Doge", reče Harry u pokušaju da zaštiti Hermionu. ...

"Stara budala", zagunda Aberforth, otpijajući nov gutljaj medovine. "Mislio je daje moj brat od suhog zlata napravljen. Kao i još mnogi, uključujući vas troje."

Harry je šutio. Nije želio spominjati sve dvojbe i neizvjesnosti koje su ga mjesecima mučile zbog Dumbledorea. Odluka je pala dok je kopao Dobbyjev grob, tamo je odabrao nastaviti zavojitim, opasnim putem na koji ga je uputio Albus Dumbledore, tamo je odlučio pomiriti se's time da nije čuo sve što bi inače želio znati, ali da će unatoč tome vjerovati da ide u pravom smjeru. Trenutno nije imao ni najmanju želju ponovo se prepustiti sumnjama; nije želio čuti ništa što bi ga moglo pokolebati. Susreo je Aberforthov pogled, tako sličan pogledu njegova brata; i ove intenzivno plave oči kao da su prodirale u nutrinu svakog predmeta svog zanimanja. Harryju se činilo da Aberforth točno vidi tok njegovih misli i da ga zbog njih prezire.

"Profesoru Dumbledoreu Harry je mnogo značio", tiho napomene Hermiona.

"Ma je li?" priupita Aberforth. "Zanimljivo je koliko bi ljudi koji su mom bratu mnogo značili bolje prošlo da ih je on ostavio na miru."

"Kako to mislite?" upita Hermiona, prepadnuta.

"Pustimo sad to", reče Aberforth.

"Ali to je vrlo ozbiljna izjava!" reče Hermiona. "Mislite li... mislite li na svoju sestru?"

Aberforth je bijesno pogleda: usne su mu se micale kao da pokušava sažvakati riječi koje su mu navrle. A onda je progovorio.

"Kad je mojoj sestri bilo šest godina, napala su je tri bezjačka dječaka, baš su se okomila na nju. Virili su kroz živicu u vrtu iza kuće i vidjeli da cara. Bila je još mala, nije se mogla kontrolirati, kao, uostalom, nijedna vještica ili čarobnjak u toj dobi. Valjda ih je to što su vidjeli prestrašilo. Silom su se provukli kroz živicu, a kad im nije znala pokazati kako je izvela trik, otišli su malo predaleko u svojim pokušajima da malu čudakinju spriječe u izvođenju novih trikova."

Hermionine oči pri svjetlosti kamina djelovale su ogromno; Ron je izgledao kao da će mu pozliti. Aberforth se uspravio do svoje

pune visine, iste kao Albusove, odjednom strašan u svom gnjevu i silini svoje boli.

"To što su joj napravili uništilo ju je: nikad više nije bila svoja. Nije više željela čarati, ali magije se nije mogla riješiti i ta se magija sva okrenula prema unutra, otjerala je u ludilo, a iz nje bi provalila samo onda kad se nije mogla obuzdati, i tada bi postala čudna i opasna. No većinom je bila blaga, prestrašena i bezazlena.

A moj je tata potražio gadove koji su joj to napravili", nastavio je Aberforth, "i napao ih. Poslali su ga da robija u Azkabanu. On nikad nije priznao zašto je to učinio, jer da je Ministarstvo saznalo u što se Ariana pretvorila, zauvijek bi je zatvorili u Sveti Mungo. Smatrali bi je velikom prijetnjom Međunarodnom statutu o tajnosti magije, jer zbog neuravnoteženosti nije mogla uvijek kontrolirati svoju magiju, koja bi ponekad samo buknila iz nje.

Morali smo je čuvati, paziti na nju. Preselili smo se, svima rekli da je bolesna, a moja se mama brinula za nju i pokušavala joj pružiti mir i sreću.

Ja sam joj bio najdraži", rekao je, a pritom se činilo da iz Aber-forthova naborana lica i zapletene brade najednom izviruje neuredni školarac. "Ne Albus, koji je uvijek visio u svojoj sobi kad je bio kod kuće, čitajući knjige, brojeći trofeje, dopisujući se's 'najistaknutijim imenima magije tog doba'", posprdnno je citirao.

"On se njome nije htio zamarati. Mene je voljela najviše. Znao sam je nagovoriti da jede kad to ni mami nije uspijevalo, mogao sam je smiriti kad bi je uhvatila huja, a u mirnim razdobljima pomagala mi je hraniti koze. A onda, kad joj je bilo četrnaest godina... vidite, nisam bio tamo", objasni Aberforth. "Da sam bio kod kuće, uspio bih je smiriti. Uhvatio ju je taj njen bijes, a mama nije bila mlada kao nekad i... bio je to nesretan slučaj. Ariana se nije mogla kontrolirati. Ali mama je poginula."

Zgroženi Harry slušao gaje sa sažaljenjem i gnušanjem; nije više htio čuti ni riječi, ali Aberforth je već nastavio, zbog čega se Harry zapitao kad je uopće posljednji put govorio o tome - ili, točnije, je li ikada ikome govorio o tome.

"I tako je Albusu propao put oko svijeta's malim Dogeom. Obojica su došla kući na mamin pogreb. Doge je dalje otputovao sam, a Albus je postao glava obitelji. Ha!"

Aberforth pljune u kamin.

"Ja sam se bio spreman brinuti za nju, to sam mu i rekao, škola me ionako nije zanimala, ostao bih kod kuće i čuvao je. A on je rekao da moram dovršiti školovanje i da će on preuzeti posao moje mame. Koja je to promjena morala biti za gospodina Genijalca

* nitko ne dijeli nagrade za skrb o poluludoj sestri koju svaki drugi dan treba spriječiti da ne digne kuću u zrak. Ali nekoliko se tjedana pristojno snalazio... dok se nije pojavio on."

Aberforthovo lice sad je doista izgledalo opasno.

"Grindelwald. A moj je brat napokon imao sebi ravna za razgovor, nekoga tko je bio pametan i talentiran kao on. Dok su njih dvojica kovala planove za uspostavu novog čarobnjačkog poretka, i tragala za Darovima, i bavila se svim ostalim stvarima koje su ih tako silno zanimale, Ariana je pala u zaborav. Veliki su to bili planovi, za dobrobit svih čarobnjaka, a ako je pritom jedna djevojčica bila zanemarena, zar je to važno sve dok Albus radi za opće dobro?

Ali nakon nekoliko tjedana takvog ponašanja, meni je stvarno bilo dosta svega. Već se bližilo vrijeme za moj povratak u Hogvarts pa sam im obojici rekao, oči u oči, kao sad vama", tu je Aberforth pogledao Harryja, a on se uopće nije morao pomučiti da zamisli žilavog, Ijutitog tinejdžera koji poziva na red starijeg brata.

"Rekao sam mu, odmah digni ruke od tog plana. Ne možeš je seljakati, ona za to nije sposobna, ne možeš je voditi sa sobom dok putuješ naokolo, dok držiš mudre govore i okupljaš sljedbenike. Nije mu se to svidjelo", dometne Aberforth. Oči mu je opet nakratko zakrio odsjev plamena na lećama naočala, pa se činilo da u njih gledaju slijepe bjeloočnice. "Grindelvaldu se to nimalo nije svidjelo. Razljutio se. Rekao mi je da sam glupi balavac koji stoji na putu i njemu i mom genijalnom bratu... Pa kako ja ne razumijem da moju jadnu sestru više neće biti potrebno skrivati jer će oni promijeniti svijet, čarobnjake izvesti iz tajnosti i bezjake naučiti gdje im je mjesto?

Posvađali smo se... ja sam izvukao svoj štapić, on je izvukao svoj, a onda je najbolji prijatelj mog brata na mene bacio kletvu Cruciatas

Albus ga je pokušavao zaustaviti, no odjednom se među nama razvila bitka, a Ariana je od tog silnog bljeskanja i praskanja izgubila živce, nije to mogla podnijeti..." Aberforthu je nestajala boja's lica, kao da nasmrt krvari.

"... mislim da nam je htjela pomoći, ali nije znala što radi, i ne znam koji je od nas kriv, mogao je biti bilo koji... a ona je odjednom bila mrtva."

Na posljednjoj riječi glas mu je pukao. Klonulo se spustio u najbliži stolac. Hermionino je lice bilo mokro od suza, a Ron je bio gotovo jednako blijed kao Aberforth. Harry nije osjećao ništa osim gađenja. Bilo bi mu draže da to nije čuo, da može tu priču isprati iz svojih misli.

"Užasno mi je... užasno mi je žao", šapne Hermiona.

"Otišla je", protisne Aberforth. "Zauvijek je otišla."

Obrisao je nos rukavom i nakašljao se.

"Jasno, Grindelvald je podvio rep i pobjegao. Već je imao dosje u svojoj zemlji pa nije htio da mu prišiju i Arianinu smrt. A Albus je konačno bio slobodan, zar ne? Bez tereta skrbi za sestru, slobodan da postane najveći čarobnjak..."

"Nikad nije bio slobodan", prekine ga Harry.

"Molim?" upita Aberforth.

"Nikad", ponovi Harry. "One noći kad je vaš brat umro, popio je napitak koji mu je pomutio razum. Vrištao je, preklinjao nekoga koga je samo on vidio. "Nemoj ih ozlijediti, molim te... ozlijedi mene."

Ron i Hermiona netremice su gledali Harryja. Nikad im nije detaljno ispričao što se dogodilo na otoku usred jezera: ono što je uslijedilo nakon što su se on i Dumbledore vratili u Hogvvarts posve je zasjenilo raniji dio večeri.

"Mislio je da je opet's vama i Grindelvaldom, siguran sam u to", reče Harry, prisjećajući se kako je Dumbledore plakao, kako je molio. "Mislio je da gleda kako Grindelwald muči vas i Arianu... Bio je u agoniji, da ste ga vidjeli, nikad ne biste rekli da je bio slobodan."

Aberforth kao da se posve udubio u promatranje svojih kvrgavih i venama prošaranih ruku. Nakon duge pauze rekao je: "A otkud znaš, Potteru, da mom bratu opće dobro nije bilo važnije od tebe? Otkud znaš da nećeš biti žrtvovan baš kao moja sestra?"

Harry je imao osjećaj da mu je srce probo komad leda.

"Ja u to ne vjerujem. Dumbledore je volio Harryja", reče Hermiona.

"Zašto mu onda nije rekao da se sakrije?" odbrusi Aberforth. "Zašto mu nije rekao: 'Pazi na sebe, evo kako ćeš preživjeti?'"

"Zato što", odgovorio je Harry prije Hermione, "ponekad morate uzeti u obzir i druge stvari osim osobne sigurnosti! Ponekad morate misliti na opće dobro! Ovo je rat!"

"A tebi je sedamnaest godina, dječaće!"

"Punoljetan sam i nastavit ću se boriti iako ste se vi predali!"

"Tko kaže da sam se ja predao?"

"Red feniksa je dokrajčen", ponovi Harry. "Znaš-već-tko je pobijedio, a oni koji se pretvaraju da to nije istina samo žive u zabludi."

"Ne kažem da sam zbog toga sretan, ali to je istina!"

"Ne, nije", reče Harry. "Vaš je brat znao kako uništiti Znate-već-koga i to je znanje prenio meni. A ja ću nastaviti raditi na tome dok ne uspijem - ili dok ne umrem. Nemojte misliti da ne znam kako bi se ovo moglo završiti. Znam to već godinama."

Očekivao je Aberforthov podsmijeh ili bar protuargument, ali starac nije ništa rekao. Samo se namrštio.

"Moramo ući u Hogwarts", ponovi Harry. "Ako nam ne možete pomoći, pričekat ćemo dok se ne razdani, ostaviti vas u miru i sami pokušati naći neki ulaz. Ali ako nam možete pomoći - pa, bilo bi jako dobro da nam to odmah kažete."

Aberforth je nepomično sjedio na stolcu, zureći u Harryja očima koje su začuđujuće sličile očima njegova brata. Napokon se nakašljao, ustao, zaobišao stolicu i prišao Arianinu portretu.

"Znaš što treba učiniti", reče.

Nasmiješila se, okrenula i udaljila, ali ne onako kako to ljudi na portretima obično čine, izlaskom kroz bočne strane okvira. Otputila se, naime, niz dugi tunel naslikan iza nje. Gledali su kako njezina sitna figura nestaje u daljini dok je naposljetku nije progutala tama.

"Ovaj... što...?" počeo Ron.

"Samo je još jedan ulaz u dvorac otvoren", reče Aberforth. "Morate znati da su sve stare tajne prolaze zatvorili na oba kraja, duž ograde su postavljeni dementori, a moji izvori mi kažu da se patrolira i školskim hodnicima. Dvorac nikad nije imao tako jako osiguranje. I zašto vi vjerujete da ćete unutra išta postići pokraj Snapea koji sve

nadgleda, s Carrowima kao zamjenicima... ma, uostalom, to je vaša briga, zar ne? A ti kažeš da si spreman i umrijeti."

"Ali što...?" upita Hermiona, namršteno gledajući Arianinu sliku.

U samom dnu naslikanog tunela pojavila se sitna bijela točkica. Ariana je opet hodala prema njima, sve veća što im se više primicala. No s njom je hodao još netko, višeg stasa, šepav, ali ushićena izraza lica. Harry ga nikad prije nije vidio tako duge kose. Na licu je imao nekoliko posjeklina, odjeća mu je bila poderana. Dvije prilike postojano su rasle, na kraju ispunivši portret glavom i ramenima. Najednom se cijela slika odvojila od zida poput vrata, otkrivajući ulaz u pravi pravcati tunel, iz kojeg je izašao pravi pravcati Neville Longbottom, dugokos, porezana lica i razderane pelerine. Neville je oduševljeno zaurloao, skočio's kamina na pod i viknuo:

"Znao sam da ćeš doći! Harry, znao sam!"

GLAVA DVADESET DEVETA

Izgubljena dijadema

"Neville... što... kako...?"

No Neville je već spazio Rona i Hermionu, grleći ih uz uzvike oduševljenja. Što ga je Harry dulje gledao, to mu je Neville izgledao gore: jedno mu je oko bilo otečeno i uokvireno žuto-ljubičastim podljevom, lice mu je bilo puno dubokih porezotina, a općenito neuredna pojava dala je naslutiti da živi u dosta teškim okolnostima. Ipak, kad je Hermionu pustio iz zagrljaja, izubijano mu je lice blistalo od sreće. Ponovio je:

"Znao sam da ćete doći! Rekao sam Seamusu da je to samo pitanje vremena!"

"Neville, što ti se dogodilo?"

"Što? Ovo?" Neville nehajno odmahne glavom. "Nije to ništa. Seamus je u gorem stanju. Vidjet ćete i sami. Da krenemo? Joj da," obratio se Aberforthu, "Ab, možda dođe još par ljudi."

"Još par ljudi?" ponovi Aberforth mračno. "Kako to misliš, još par ljudi, Longbottom? Na snazi je policijski sat, a cijelo selo začarano je čarolijom dernjave!"

"Znam, zato će se aparatirati ravno u gostionicu", odvrati Neville. "Samo ih pošalji kroz prolaz čim stignu, može? Puno ti hvala."

Neville je pružio ruku Hermioni i pomogao joj da se popne na okvir kamena i u tunel. Ron je bio sljedeći, a za njim je ušao Neville. Harry se okrene Aberforthu.

"Ne znam kako da vam zahvalim. Dvaput ste nam spasili život."

"Pazi na njih", zagunda Aberforth. "Ne znam hoću li vas moći spasiti i treći put."

Harry se uzverao na okvir kamina i provukao kroz otvor iza Arianina portreta. Na drugoj strani dočekale su ga glatke kamene

stube: prolaz je izgledao kao da je u uporabi već godinama. Na zidovima su visjele mjedene svjetiljke, a zemljani je pod bio utaban i gladak. Dok su hodali, duž zidova su ih pratile lepezaste sjene.

"Otkad ovo postoji?" upita Ron kad su krenuli. "Nije ubilježen u mapu za haranje, zar ne, Harry? Mislio sam da u školu vodi samo sedam prolaza?"

"Njih su sve zapečatili prije početka školske godine", odvrati Neville. "Sad je kroz njih nemoguće proći, na ulazima su kletve, a na izlazima vrebaju smrtonoše i dementori." Počeo je hodati natraške, ozaren, upijajući ih pogledom. "Ali pustite to... Je li istina? Da ste provalili u Gringotts? I pobjegli na zmaju? To je glavna vijest, svi govore o tome, Carrow je prebio Terryja Boota jer je vikao što se dogodilo za večerom u Velikoj dvorani!"

"Aha, istina je", potvrdi Harry.

Neville se oduševljeno nasmije.

"Što ste napravili sa zmajem?"

"Pustili smo ga u divlja prostranstva", reče Ron. "Hermiona je htjela da ga zadržimo kao ljubimca..."

"Daj ne pretjeruj. Rone..."

"Ali što ste radili? Svi govore da se naprosto skrivaš, Harry, ali ja ne bih rekao da je u tome stvar. Mislim da ti radiš nešto konkretno."

"U pravu si," reče Harry, "ali pričaj nam još malo o Hogvvarstu, Neville, mi pojava nemamo što se ovdje događa."

"Bilo nam je... gle, to više nije Hogwarts", reče Neville, dok mu je osmijeh nestajao's lica. "Čuli ste za Carrowe?"

"Ono dvoje smrtonoša koji ovdje rade kao učitelji?" "Nisu samo učitelji", reče Neville. "Oni su zaduženi za sve disciplinske mjere. Carrovvi ti žive za kažnjavanje." "Kao Umbridgeica?"

"Ne, ona je za njih mala beba. Ostali učitelji nas moraju slati Carrovvima ako nešto zeznemo, ali izbjegavaju to kad god mogu. Očito je da ih mrze koliko i mi.

Amicus, brat, podučava ono što se nekad zvalo Obrana od mračnih sila, a sad se zove jednostavno Mračne sile. Kad neki učenik dobije kaznu, moramo na njemu vježbati Cruciatu..."

"Molim?"

Harryjev, Ronov i Hermionin jednoglasni uzvik odjeknuo je prolazom.

"O da", reče Neville. "Tako sam zaradio ovo", pokazao je osobito duboku posjeklinu na obrazu. "Odbio sam baciti kletvu. Neki u tome uživaju; Crabbe i Goyle su na sedmom nebu. To im je valjda prvi put da su u nečemu najbolji.

Alekta, Amicusova sestra, predaje Bezjačke studije, koji su obavezan predmet za sve. Moramo sjediti i slušati dok nam ona tumači da su bezjaci kao životinje, glupi i prljavi, da su otjerali čarobnjake u ilegalu svojim brutalnim progonima i da je ovo što se sad događa samo obnova prirodnog poretka stvari. Ovo sam dobio", pokazao je drugi rez na licu, "kad sam je pitao koliko bezjačke krvi imaju ona i njen brat."

"Neville, prijatelju," reče Ron, "nije svako vrijeme i mjesto idealno za provociranje profesora."

"Nisi je čuo", odvrati Neville. "Ni ti to ne bi odštutio. Poanta je u tome da je uvijek dobro kad im se netko suprotstavi, jer to svima vrati nadu. To sam shvatio gledajući tebe svih ovih godina, Harry."

"Ali izgledaš kao da su na tebi brusili noževe", reče Ron, lecnuvši se kad su prošli pokraj svjetiljke koja je još bolje osvijetlila Nevilleove ozljede.

Neville slegne ramenima.

"Nije bitno. Muče nas tu i tamo kad postanemo predrski, ali zapravo ne žele proliti previše čiste krvi, pa se uvijek zaustave prije ubojstva."

Harry nije znao užasava li ga više sadržaj Nevilleovih riječi ili smireni ton kojim ih izgovara.

"Jedini ljudi koji su zbilja u opasnosti su oni koji imaju prijatelje i obitelj koji vani stvaraju probleme. Njih uzimaju za taoce. Stari Xen Lovegood se malo previše osmjelio u Odgonetaču pa su Lunu odvucli's vlaka dok smo se vraćali's božićnih praznika."

"Neville, dobro je, vidjeli smo je..."

"Aha, znam, uspjela mi je poslati poruku."

Iz džepa je izvukao zlatnik koji je Harry prepoznao kao jedan od lažnih galeona koje je Dumbledoreova armija koristila za međusobnu komunikaciju.

"Odlično su nam poslužili", nastavi Neville, smiješeći se Hermioni od uha do uha. "Carrowi nikad nisu skužili kako komuniciramo, to ih je izluđivalo. Znali smo se noću išuljati iz soba i pisati grafite po zidovima: Dumbledoreova armija, primamo nove članove, i takve stvari. Snape je ludio zbog toga."

"Znali ste?" upita Harry, primijetivši upotrebu perfekta.

"Pa, postajalo je sve teže kako je vrijeme odmicalo", reče Neville. "Lunu smo izgubili za Božić, Ginny se nije vratila s uskrasnih praznika, a nas troje smo bili kolovođe. Činilo se da Carrowi znaju tko stoji iza mnogih psina, pa su me počeli sve jače pritiskati, a onda su uhvatili Michaela Cornera dok je oslobađao jednog prvašića kojeg su lancima vezali za zid i užasno ga mučili. To je ljudima stvarno ulilo strah u kosti."

"Ma hajde", promrmlja Ron. Prolaz ih je sad vodio uzbrdo.

"Da, a kako nisam mogao tražiti od drugih da se izvrgavaju tome što je proživio Michael, prekinuli smo sve takve aktivnosti. Ali do prije dva tjedna još smo se borili, onako iz potaje. Tada su valjda zaključili da postoji samo jedan način da me zaustave, pa su se okomili na moju baku."

"Što su napravili?" upitaše Harry, Ron i Hermiona u isti glas.

"Aha," reče Neville, malo zapuhano zbog strmosti prolaza, "mislim, ne čudi da su se tome dosjetili. Dotad je taj pristup palio, otmeš djecu i prisiliš njihovu rodbinu na poslušnost, pretpostavljam da je bilo pitanje vremena kad će napraviti obrnuto. Ali kvaka je u tome", okrenuo se prema njima a Harry je zaprepašteno vidio da se Neville šeretski osmjehuje, "što nisu znali u što se upuštaju's mojom bakom, koja je ipak malo prevelik zalogaj za njih. Vjerojatno su mislili da na sitnu staričicu koja živi sama ne moraju poslati tešku artiljeriju. Bilo kako bilo," Neville se nasmijao, "Davlish još leži u Svetom Mungu, a baka je u bijegu. Poslala mi je pismo", rukom je pokrio džep na prsima pelerine, "u kojem mi poručuje da je ponosna na mene, da sam sin svojih roditelja i da samo tako nastavim."

"Mrak", reče Ron.

"Da", sretno će Neville. "Ali kad su shvatili da me nemaju čime ucijeniti, zaključili su da Hogvarts ipak može i bez mene. Ne znam jesu li me planirali ubiti ili samo poslati u Azkaban; u svakom slučaju, shvatio sam da je krajnji čas da zbrišem."

"Čekaj malo", reče Ron, koji je sad izgledao posve zbuđeno, "zar... zar se ne vraćamo u Hogvarts?"

"Ma da", reče Neville. "Vidjet ćeš. Tu smo."

Iza sljedećeg ugla ugledali su kraj prolaza. Do vrata koja su posve odgovarala onima na Arianinu portretu vodio je identičan niz stuba. Neville je otvorio vrata i provukao se kroz njih. Harry ga je slijedio i čuo da Neville nekome izvan vidokruga dovikuje:

"Gledajte tko je došao! Jesam li vam rekao?"

Kad je Harry ušao u prostoriju's druge strane vrata, prolomili su se uzvici: "Harry!" "To je Potter, to je Potter!" "Ron!" "Hermiona!"

U pomutnji koja je uslijedila, Harry je zapazio raznobojne tapiserije, svjetiljke i mnoga lica. Njega, Rona i Hermionu u sljedećem trenutku okružilo je više od dvadeset ljudi, grleći ih, lupajući ih po leđima, mrseći im kosu, rukujući se's njima kao da su upravo osvojili prvenstvo u metloboju.

"Dobro, dobro, smirite se!" vikne Neville. Mnoštvo se povuklo, a Harry je napokon mogao pomnije promotriti prostor u kojem su se našli.

Nije prepoznavao ama baš ništa u njemu. Prostorija je bila ogromna, a ponajviše je podsjećala na unutrašnjost neobično luksuzne kućice na stablu ili možda divovske brodske kabine. Sa stropa i galerije koja se protezala duž zidova obloženih tamnim drvetom visjele su mreže za spavanje. Sami zidovi nisu imali prozora, ali bili su ukrašeni živopisnim tapiserijama: Harry je razabrao zlatnog gryffindorskog lava na tamnocrvenoj podlozi, crnog jazavca Hufflepuffa sa žutom pozadinom, te brončanog orla Ravenclavva's plavom. Nedostajale su samo srebrne i zelene nijanse Slytherina. Police su bile ispunjene knjigama, na zid je bilo naslonjeno nekoliko metli, a u jednom je kutu stajao veliki radio u drvenom kućištu.

"Gdje smo?"

"U Sobi potrebe, naravno!" reče Neville. "Ovaj put je nadmašila samu sebe, zar ne? Carrovi su mi bili za petama i znao sam da mi je ovo jedina šansa da se sklonim; uspio sam ući i zatekao ovo! Dobro, kad sam tek došao, nije izgledala baš ovako, bila je puno manja, sa samo jednom mrežom za spavanje i gryffindorskom tapiserijom. Ali kako su ovamo pristizali ostali članovi Dumbledoreove armije, tako se ona sve više širila."

"I Carrowi ne mogu ući?" upita Harry, pogledavajući prema vratima.

"Ne", reče Seamus Finnigan, kojega Harry nije prepoznao dok nije progovorio: lice mu je bilo strahovito izubijano i natečeno. "Zbilja je idealno sklonište, sve dok je bar jedan od nas unutra, ne mogu ući vrata se ne otvaraju. A za sve je zaslužan Neville. On zbilja kuži ovu sobu. Viorašprecizno zatražiti što ti treba... na primjer: 'Ne želim da ijedan pomagač Carrowa uđe unutra' - i ona ti udovolji! Ali moraš pripaziti da u formulaciji ne bude nikakvih rupa! Neville je faca!"

"Ma zapravo je sve vrlo jednostavno", skromno će Neville. "Bio sam ovdje oko dan i pol, i već sam skapavao od gladi, a kad sam poželio nešto za jelo, otvorio se prolaz do Veprove glave. Izašao sam kroz njega i upoznao Aberfortha. On nam dobavlja hranu. Iz nekog razloga, to je jedina stvar koju ova Soba ne može." "Pa jasno, kad je hrana jedna od pet iznimki od Gampova zakona preobrazbe elemenata", pouči ga Ron na sveopće zaprepaštenje.

"I tako vam se skrivamo ovdje već skoro dva tjedna," nastavi Seamus, "a soba samo stvara nove mreže za spavanje kad god nam zatrebaju, čak smo dobili i prilično dobru kupaonicu kad su se počele pojavljivati cure..."

"... i pomislile da bi bilo stvarno zgodno da se imamo gdje okupati, da", završila je Lavender Brown, koju Harry do tog trenutka nije uopće primijetio. Sad je pažljivije pogledao oko sebe, uočavajući brojna poznata lica. Tu su bile i obje blizanke Patil, kao i Terry Boot, Ernie Macmillan, Anthony Goldstein i Michael Corner.

"Ali ispričajte nam što ste vi radili", zatraži Ernie. "Svašta smo čuli, pokušavali smo pratiti što radite preko Potterove straže." Pokazao je prema radiju. "Niste valjda stvarno provalili u Gringotts?"

"Jesu!" reče Neville. "I ono o zmaju je istina!"

Začuo se pljesak i nešto klicanja; Ron se naklonio.

"Što ste tražili?" znatiželjno upita Seamus.

Prije nego što im je ijedno od njih troje dospjelo uzvratiti pro-tupitanjem, Harryjev munjoliki ožiljak proparala je jeziva, vrela bol. Žurno je okrenuo leđa radoznalim i razdraganim licima. Soba potrebe se rasplinula, a on je stajao u uništenoj kamenoj kolibi. Oko nogu su mu ležale trule daske istrgnute iz poda, zlatna škrinja

izvađena iz rupe u podu zjapila je prazna, u glavi mu je sve zvonilo od Voldemortova bijesnog vrištanja.

Istrgnuo se iz Voldemortova uma strahovitim naporom volje i došao k sebi u Sobi potrebe, lica oblivena znojem, njišući se na nogama dok ga je Ron pridržavao.

"Harry, je li ti dobro?" govorio je Neville. "Hoćeš sjesti? Pretpostavljam da si umoran, zar...?"

"Ne", prekine ga Harry. Pogledao je Rona i Hermionu, pokušavajući im nijemo prenijeti da je Voldemort upravo otkrio nestanak još jednog horkruksa. Vrijeme je istjecalo velikom brzinom: ako Voldemort odluči odmah poći u Hogwarts, propast će im prilika da nadu posljednji horkruks.

"Moramo dalje", izusti on, videći po njihovim licima da su primili poruku.

"Što ćemo sad, Harry?" upita Seamus. "Kakav je plan?"

"Plan?" ponovi Harry. Morao je dati sve od sebe da se ne prepusti Voldemortovu bijesu: ožiljak mu je još gorio. "Pa, mi... Ron, Hermiona i ja... nešto moramo učiniti, a onda kidamo odavde."

Nije više bilo ni smijanja ni klicanja. Neville je izgledao zbunjeno.

"Kako to misliš, 'kidamo odavde'?"

"Nismo došli za stalno", reče Harry, trljajući ožiljak u pokušaju da ublaži bol. "Imamo važan zadatak..." "Kakav?"

"Ne... ne smijem vam reći."

Začu se nezadovoljan žamor; Nevilleove obrve se skupiše.

"Zašto nam ne smiješ reći? Ima li to neke veze's borbom protiv Znaš-već-koga?"

"Pa, da..."

"Onda ćemo ti pomoći."

Ostali članovi Dumbledoreove armije su kimali, neki entuzijas-tično, neki ozbiljno. Dvoje je ustalo sa stolaca da ilustrira svoju spremnost za akciju.

"Ne razumijete." Harry je imao osjećaj da je to u posljednja dva sata izrekao previše puta. "Ne... ne smijemo vam reći. Moramo to učiniti... sami."

"Zašto?" upita Neville.

"Zato što..." Harryju je zbog očajničke želje da počne potragu za skrivenim horkruksom ili da bar nasamo porazgovara's Ronom i Hermionom o tome odakle će krenuti, bilo vrlo teško srediti misli. Ožiljak ga je još pekao. "Dumbledore je nas troje zadužio za nešto", rekao je pažljivo, "i to ne smijemo nikome reći... mislim, htio je da se za to pobrinemo nas troje i nitko više."

"Mi smo njegova vojska", reče Neville. "Dumbledoreova armija. Svi smo sudjelovali, nastavili smo se boriti dok ste vas troje bili negdje vani..."

"Prijatelju, nismo ni mi tulumarili", odvrati mu Ron.

"Nisam to ni rekao, samo ne razumijem zašto nemate povjerenja u nas. Svi ljudi u ovoj prostoriji su pružali otpor i svi su ovdje završili jer su ih Carrowi proganjali. Svi su ovdje dokazali da su odani Dumbledoreu... da su odani tebi."

"Gle", počeo je Harry, ni sam ne znajući što će reći, no u sljedećem trenutku to više nije bilo važno: vrata tunela iza njega upravo su se otvorila.

"Neville, dobili smo tvoju poruku! Bok, vas troje, i mislila sam si da ću vas tu zateći!"

Bili su to Luna i Dean. Seamus je oduševljeno zaurlao i poletio zagrliti najboljeg prijatelja.

"Bok, ljudi!" reče Luna sretno. "Joj, kako je dobro vratiti se!"

"Luna," upita Harry smeteno, "što ti ovdje radiš? Kako si...?"

"Ja sam je pozvao", reče Neville, podižući lažni galeon. "Obećao sam njoj i Ginny da ću im javiti čim se pojavite. Svi smo vjerovali da će tvoj povratak značiti početak revolucije. Da ćemo svrgnuti Snapea i Carrowe."

"Pa naravno", vedro reče Luna. "Zar ne, Harry? Izbacit ćemo ih iz Hogvvartsa?"

"Slušajte", reče Harry, osjećajući sve jaču paniku. "Oprostite, ali mi se nismo zato vratili. Moramo nešto učiniti, a onda..."

"Ostavit ćete nas u ovoj kaši?" Ijutito upita Michael Corner.

"Ne!" reče Ron. "To što radimo svima će pomoći, pokušavamo se riješiti Znate-već-koga..."

"Onda dajte da vam pomognemo!" Ijutito ga prekine Neville. "Želimo sudjelovati!"

Iza njih se opet začula buka i Harry se okrenuo. Srce mu je zamalo prestalo kucati: sad se iz otvora u zidu spuštala Ginny, a za njom Fred, George i Lee Jordan. Ginny je Harryju uputila blistav osmijeh; zaboravio je,

ili možda nikad nije doista cijenio, koliko je lijepa, no istovremeno mu nikad nije bilo manje drago što je vidi.

"Aberforth pomalo gubi živce", obavijesti ih Fred, podižući ruku u znak pozdrava na brojne uzvike koji su ih dočekali. "Čovjek bi htio malo odspavati, a gostiona mu se polako pretvara u kolodvor."

Harryju se vilica objesila od zaprepaštenja. Iza Leeja Jordana pojavila se i Harryjeva bivša djevojka, Cho Chang. Nasmiješila mu se.

"Dobila sam poruku", reče ona, podižući svoj lažni galeon. Smjestila se do Michaela Cornera.

"Dobro, Harry, da čujemo plan", reče George.

"Nema plana", odvrati Harry, još smeten pojavljivanjem tolikih ljudi, zbog goruće boli u ožiljku nesposoban da shvati sve što se zbiva.

"Improvizacija, je li? Moj omiljeni pristup", reče Fred.

"Prekini ovo!" okomi se Harry na Nevillea. "Zašto si ih sve pozvao? Ovo je suludo..."

"Počinje borba, zar ne?" upita Dean, vadeći lažni galeon. "Poruka je rekla da se Harry vratio i da idemo u bitku! Ali moram si nabaviti štapić..."

"Nemaš štapić...?" počeo Seamus.

Ron se iznenada okrene Harryju.

"A zašto nam ne bi pomogli?"

"Molim?"

"Mogli bi nam pomoći." Spustio je glas da ga ne čuje nitko osim Hermione, koja je stajala između njih dvojice, i rekao: "Ne znamo gdje je, a moramo ga što hitnije pronaći. Ne moramo im reći da je u pitanju horkruks."

Harry je prešao pogledom's Rona na Hermionu, koja je promrmrlala: "Mislim daje Ron u pravu. Ne znamo čak ni što tražimo, treba

nam pomoć." Vidjevši da se Harry i dalje koleba, dodala je: "Ne moraš sve raditi sam, Harry."

Harryjeve misli prestizale su jedna drugu, ožiljak ga je još uvijek pekao, činilo mu se da će mu se glava raspuknuti od boli. Dumbledore ga je upozorio da istinu o horkruksima smije reći samo Ronu i Hermioni. Tajne i laži, tako smo mi odrasli, a Albus je bio kao rođen za to... Je li moguće da se pretvara u Dumbledorea, koji je vječito nešto tajio i uskraćivao svoje povjerenje? S druge strane, gle gdje ga je dovelo povjerenje u Snapea. Do pogibije na vrhu najviše kule...

"U redu", rekao im je. "Dobro", obratio se zatim cijeloj sobi. Žamor je utihnuo: Fred i George, koji su dotad neumorno sipali viceve da zabave najbliže kolege, zašutjeli su. Soba je vibrirala od koncentracije i uzbuđenja.

"Nešto moramo naći", nastavi Harry. "Nešto... nešto što će nam pomoći da Znate-već-koga zbacimo's vlasti. Nalazi se u Hogwartsu, ali ne znamo gdje. Možda je pripadalo Ravenclavici. Je li itko čuo za takav predmet? Je li itko naišao na nešto što, na primjer, ima simbol njezina orla?"

S nadom se zagledao u grupicu Ravenclawa, Padmu, Michaela, Terryja i Cho, ali odgovorila mu je Luna, koja je sjedila na naslonu za ruke Ginnyna stolca.

"Pa, tu je njena izgubljena dijadema. Već sam ti je spominjala, sjećaš se, Harry? Izgubljena dijadema Rowene Ravenclavv? Tata pokušava izraditi novu verziju."

"Aha, ali pazi - izgubljena dijadema", reče Michael Corner, kolutajući očima, "je izgubljena, Luna. U tome i jest problem."

"A otkad je izgubljena?" upita Harry.

"Kažu da je nestala prije nekoliko stoljeća", reče Cho. Harryjeve nade su potonule. "Profesor Flitvick kaže da je dijadema nestala kad i Ravenclawica. Mnogi su je tražili, ali", okrenula se kolegama iz Ravenclawa, "nitko joj nikad nije ušao u trag, zar ne?"

Svi su odmahнули glavom.

"Pardon, ali što je dijadema?" upita Ron.

"Neka vrsta krune", reče Terry Boot. "Ravenclavvičina je navodno imala magične moći i povećavala mudrost osobe koja je nosi."

"Da, tatini sifoni za umolaže..."

No Harry je prekinuo Lunu.

"I nitko među vama nikad nije vidio ništa što tako izgleda?"

Svi su opet odmahнули glavom. Pogledavši Rona i Hermionu, Harry je na njihovu licu vidio razočaranje koje je i sam osjećao. Nije mu se činilo daje predmet koji je izgubljen tako davno, i to bez ikakva traga, dobar kandidat za horkruks skriven u dvorcu... No prije nego što je stigao formulirati novo pitanje, opet se oglasila Cho.

"Harry, ako želiš vidjeti kako izgleda dijadema, mogla bih te odvesti u našu društvenu prostoriju da ti je pokažem. Prikazana je na kipu Ravenclawice."

Harryja je opet zapekao ožiljak: Soba potrebe nakratko mu je nestala iz vidokruga, a umjesto nje je ugledao promicanje tamnog tla pod sobom i osjetio veliku zmiyu omotanu oko svojih ramena. Voldemort je opet letio, ili u podzemno jezero ili u dvorac, nije bio siguran: u oba slučaja preostalo im je još vrlo malo vremena.

"Na putu je", tiho reče Ronu i Hermioni. Svrnuo je pogled na Cho i zatim se opet zagledao u njih dvoje.

"Čujte, znam da to nije bogzna što, ali idem pogledati taj kip, da bar vidim kako dijadema izgleda. Pričekajte me ovdje i... znate već... čuvajte onaj koji je kod nas."

Cho je već ustala, no Ginny je dosta ratoborno rekla: "Ne, neka Harryja povede Luna. Može Luna?"

"Uuu, vrlo rado", sretno odvrati Luna. Cho je opet sjela, izgledajući razočarano.

"Kuda se izlazi?" upita Harry Nevillea.

"Ovuda."

Odveo je Harryja i Lunu do kuta u kojem se mali kredenc otvarao na strmo stubište.

"Svaki dan vodi na drugo mjesto, pa ga nikako ne uspijevaju locirati", objasni on. "Jedini je problem što nikad ne znamo gdje ćemo izaći. Budi oprezan, Harry, noću uvijek patroliraju hodnicima."

"Nema frke", reče Harry. "Vidimo se uskoro."

Pohitao je's Lunom uza stube, koje su bile duge, osvjetljene bakljama i pune neočekivanih zavoja. Napokon su došli do zida koji je na prvi pogled djelovao neprobojno.

"Sakrij se ovamo", reče Harry Luni. Izvukao je Plašt nevidljivosti i prebacio ga preko oboje. Malo je pritisnuo zid.

Tad se rastopio pod njegovim dodirrom, puštajući ih van. Osvrnuvši se, Harry je vidio da se zid već zatvara.

Stajali su u mračnom hodniku: Harry je Lunu odvuкао u sjene i nakon kraćeg kopanja po torbici oko vrata izvukao mapu za haranje. Stavivši je pod nos, potražio je i napokon pronašao svoju i Luninu točkicu.

"Na petom smo katu", reče on, gledajući Filchovu točkicu u obližnjem hodniku, koja se kretala u suprotnom smjeru. "Idemo, ovuda."

Tiho su se otputili niz hodnik.

Iako se Harry bezbroj puta noću šuljao dvorcem, nikad mu pritom srce nije tako divlje udaralo kao sad, niti je ikad prije toliko toga ovisilo o njihovu nesmetanom prolazu kroz hodnike. Harry i Luna koračali su preko mjesečinom osvjetljenih četvorina na mračnom podu, mimo viteških oklopa čije su se kacige škripavo okretale za zvukom njihovih tihih koraka, nikad ne znajući što ih čeka iza sljedećeg ugla, iako su koristili svaku priliku kad su imali dovoljno svjetla da provjere mapu za haranje. U dva su navrata zastali zbog duhova, nezamijećeno im se sklanjajući's puta. Harry je stalno iščekivao prepreku, a najviše je strahovao od susreta's Peevesom, naprežući uši kako mu ne bi promaknuli prepoznatljivi zvukovi bliženja kućnog duha.

"Ovim putem, Harry", rekla je Luna, uhvatila ga za rukav i odvukla prema zavojitom stubištu.

Penjali su se u uskim, vrtoglaviim krugovima; Harryju je to mjesto bilo posve nepoznato. Napokon su došli do vrata koja nisu imala ni kvaku ni ključanicu; nije se na njima vidjelo ništa osim starog drva od kojeg su bila izrađena te brončanog zvekira u obliku orla.

Luna je ispružila bijelu ruku ispod plašta, i ona je sablasno zaplu-tala u zraku, bez vidljive veze's podlakticom ili tijelom. Pokucala je samo jedanput, no Harryju je taj zvuk zbog potpune tišine odjeknuo poput topovske paljbe. Orlov kljun smjesta se otvorio, ali umjesto glasanja ptice, začuo se tih, muzikalan glas: "Sto je bilo prvo, feniks ili plamen?"

"Hmmm... Harry, što ti misliš?" upita Luna, djelujući zamišljeno.

"Molim? Pa zar nije dovoljno znati lozinku?"

"A ne, moraš odgovoriti na pitanje", reče Luna.

"Što ako krivo odgovoriš?"

"Pa, onda moraš pričekati da dođe netko tko će točno odgovoriti", odvrati Luna. "Tako se uči, razumiješ?"

"Mda... Luna, problem je u tome što si mi ne možemo priuštiti čekanje."

"Da, jasno mi je što hoćeš reći", odvratila Luna ozbiljno. "No, u tom slučaju, mislim da je odgovor ovo: krug nema početka."

"Pametno", reče glas, a vrata se širom otvoriše.

Pusta društvena prostorija Ravenclawa bila je široka i okrugla, prozračnija od bilo kojeg prostora koji je Harry dotad posjetio u Hogwartsu. Na nizu lijepih, polukružnih prozora visjele su svilene zavjese plave i brončane boje: Ravenclavci su danju zasigurno imali prekrasan pogled na okolne planine. Svod je bio kupolast i oslikan zvijezdama koje su se odražavale i na tamnoplavom tepihu. Prostorija je bila namještena stolovima, stolcima i policama's knjigama, a u niši nasuprot vratima stajala je visoka skulptura od bijelog mramora.

Harry je prepoznao Rowenu Ravenclaw po poprsju koje je vidio u Luninoj kući. Kip je stajao pokraj vrata koja su, nagađao je, vodila uvis u spavaonice. Kad je prišao mramornoj ženi, učinilo mu se da mu ona uzvraća pogled's upitnim smiješkom na lijepom, ali i oštrom licu. Na glavi je imala mramornu reprodukciju prstenasta uresa krhkog izgleda. Bio je dosta sličan dijadi koju je Fleur nosila na vjenčanju. Na uresu se vidio ugravirani natpis. Harry je izašao ispod Plašta i popeo se na podnožje kipa Ravenclavvove da ga pročita.

"Od mudrosti sreće nema veće."

"Što znači da je sreća u tvom slučaju bila dosta škrta, budalo", začu se posprdan glas.

Harry se munjevito okrenuo, izgubio uporište i's podnožja odletio na pod. Pred njim je stajala pogrbljena prilika Alekte Carrow. Harry je smjesta isukao štapić, ali njezin je zdepasti kažiprst već pritisnuo znak lubanje i zmije žigosan na podlaktici.

GLAVA TRIDESETA

Severus Snape leti's posla

čim je smrtonošin prst dotaknuo Znamen, bol u Harryjevu ožiljku dosegla je točku usijanja. Zvezdana soba u istom se trenutku raspli-nula - sad je stajao na stijeni podno litice, okružen šumom valova,'s trijumfom u srcu: Uхватili su balavca.

Glasan prasak Harryja je prizvao k svijesti: smeteno je podigao štapić, no vještica pred njim već je potrbuške padala, tresnuvši o pod takvom silinom da je staklo u policama's knjigama zazvonilo.

"Nikad nisam nikoga omamila osim na satovima DA", zamijeti Luna blago zainteresiranim tonom. "Tko bi rekao da će biti tako bučno."

I doista, sad se tresao i strop iznad njih. S druge strane vrata koja su vodila u spavaonice začuše se koraci u trku, sve glasniji što su se više bližili. Lunina je čarolija probudila usnule Ravenclavve.

"Luna, gdje si? Moram se sakriti pod Plašt!"

Na podu se pojavije Lunina stopala. Harry se žurno sklonio pod Plašt, prebačen preko njega točno u trenutku otvaranja vrata. U društvenu prostoriju nahrupila je gomila Ravenclavva u pidžamama i spavacicama, zaprepašteno udišući i uzvikujući kad su na podu ugledali onesviještenu Alektu. Polako su se okupili oko nje, kao da prilaze divljoj zvijeri koja bi se svakog trena mogla probuditi i napasti ih. Zatim je jedan hrabri prvašić dojurio do nje i pogurnuo je nožnim palcem.

"Mislim da je možda mrtva!" vikne on oduševljeno.

"Joj, vidi!" sretno šapne Luna dok su se Ravenclawi tiskali oko Alekte. "Vesele se!"

"Aha... super..."

Harry je zažmirio. U ožiljku mu je bolno sijevalo, ali ipak je izabrao svjesno uroniti u Voldemortove misli... kretao se tunelom koji je vodio u prvu spilju... odlučio je prije polaska u dvorac provjeriti je li medaljon na sigurnom... to mu neće uzeti mnogo vremena...

Na vratima društvene prostorije začula se lupa. Ravenclawi se ukipiše. S one strane vrata do Harryja je dopro tihi, muzikalan glas iz zvekira oblikovanog poput orla: "Kamo odlaze predmeti začarani da nestanu?"

"Otkud znam? Umukni!" začu se sirov glas koji je pripadao, znao je Harry, Alektinu bratu Amicusu.

"Alektu? Alektu? Jesi li tamo? Jesi li ga uhvatila? Otvori vrata!"

Prestravljeni Ravenclavci počehše se došaptavati. Bez ikakva upozorenja najednom se prolomio niz glasnih prasaka, kao da netko u vrata puca pištoljem.

"ALEKTA! Ako dođe, a nemamo Pottera... hoćeš da završimo kao Malfoyi? ODGOVORI MI!" Amicus je zaurla, tresući svom snagom vrata koja su se odbijala otvoriti. Ravenclawi su uzimali, najprestrašeniji već otrčavši uza stube natrag u krevete. Dok se Harry pitao bi li raznio vrata i omamio Amicusa prije nego što smrtonoša pokuša nešto još gore, s druge strane vrata odjeknuo je nov, ali vrlo poznat glas.

"Smijem li pitati što to radite, profesore Carrow?"

"Pokušavam... proći... kroz ova... vražja... vrata!" zaurla Amicus. "Idite po Flitwicka! Neka ih smjesta otvori!"

"Pa zar vaša sestra nije već unutra?" upita profesorica McGonagall. "Nije li je profesor Flitwick ranije večeras pustio unutra na vaše inzistiranje? Zašto vam ona ne otvori vrata? Ne morate dići pola dvorca na noge."

"Ne javlja se, beštijo stara. Ti ih otvori! Kvragu! Otvori ih, smjesta!"

"Naravno, ako tako želite", odvrati profesorica McGonagall zastrašujuće ledenim glasom. Začuo se blag udarac zvekira i muzikalni glas ponovio je pitanje: p fiu

"Kamo odlaze predmeti začarani da nestanu?" <[...

"U nebitak, to jest, u sve", odgovori profesorica McGonagall.

"Lijepo rečeno", odvrati zvekir-orao i otvori im vrata.

Čim je Amicus uletio u prostoriju, mašući štapićem, nekoliko preostalih Ravenclawa pobjeglo je prema stubištu. Pogrbljen poput sestre, imao je bljedunjavu, mlohavo lice i sitne oči, koje su smjesta spazile nepomičnu Alektu na podu. Ispustio je urlik bijesa i straha.

"Što su joj ti balavci napravili?" vrisnuo je. "Sve ću ih mučiti Cruciusom dok mi ne kažu tko je kriv - što će nam reći Gospodar tame?" zakriještao je zatim, stojeći nad sestrom i lupajući se šakom po čelu. "Malog nema, a ona je mrtva!"

"Samo je omamljena", nestrpljivo će profesorica McGonagall, sagnuvši se da pregleda Alektu. "Uskoro će biti kao nova."

"Vraga hoće!" zaurla Amicus. "Ne kad je Gospodar tame uzme na red! Pozvala ga je, osjetio sam da mi Znamen gori, on sad misli da imamo Pottera!"

"Imamo Pottera?" ponovi profesorica McGonagall oštrim glasom. "Kako to mislite, 'imamo Pottera'?"

"Reko nam je da bi se Potter mogao pokušat ušuljat u kulu Ravenclava i da ga pozovemo čim uhvatimo malog!"

"Zašto bi se Potter pokušao ušuljati u kulu Ravenclava? On je u mom domu!"

Harry je u nevjerici i gnjevu kojima joj je bio prožet glas razabrao i primjesu ponosa, smjesta osjetivši navalu nježnosti prema Minervi McGonagall.

"Reko nam je samo da bi mogao doć ovamo!" odvrati Carrow. "Otkud znam zašto?"

Profesorica McGonagall je ustala i napeto promotrila cijelu prostoriju. Mjesto gdje su stajali Harry i Luna pogledom je prešla dvaput.

"Sve ćemo prišit djeci", reče Amicus. Na njegovu prasećem licu pojavio se prepreden izraz. "Da, tako ćemo to napraviti. Reći ćemo da su Alektu napala djeca, ona djeca gore"... podigao je pogled prema zvjezdanom svodu koji ih je dijelio od spavaonica... "i reći ćemo da su je natjerali da pritisne Znamen, pa je zato došlo do lažne uzbune... Neka kazni njih. Par djece manje ili više, tko će primijetiti razliku?"

"Samo oni koji umiju razlikovati istinu od laži, te hrabrost od kukavičluka", odgovori mu profesorica McGonagall, priblijedjevši, "ukratko, svi koji razumiju ono što vi i vaša sestra niste u stanju pojmiti. Ali dajte da odmah nešto raščistimo. Nećete krivnju za svoje bezbrojne propuste svaliti na učenike Hogwartsa. Neću vam to dopustiti."

"Molim?"

Amicus je prišao uvredljivo blizu profesorici McGonagall, unoseći joj se u lice. Nije ustuknula nego ga je pogledala kao da je neka gnusna tvar koju je našla zalijepljenu za zahodsku dasku.

"A tko te pita što ćeš ti dozvoliti, Minerva McGonagall? Tvoje je vrijeme prošlo. Sad smo mi gazde i ako me ne podržiš, skupo ćeš mi to platiti."

Pljunuo joj je u lice. "Harry je zbacio Plašt, podigao štapić i rekao: 'To niste smjeli učiniti.'"

Amicus se brzo okrenuo, ali Harry je već viknuo: "Crucio!"

Smrtonoša je odletio u zrak, koprcajući se kao utopljenik, mlatarajući rukama i nogama, urlajući od bola. Zabio se u policu's knjigama uz zvuk lomljave stakla, i onesviješten kliznuo na pod.

"Sad razumijem", zamijeti Harry, još kipeći od bijesa, "zašto je Bellatrix rekla da ih treba bacati's uvjerenjem."

"Potter!" šapne profesorica McGonagall, uhvativši se za srce. "Potter... ovdje ste! Sto...? Kako...?" S mukom se pribrala. "Potteru, to je stvarno bilo lakomisleno!"

"Pljunuo je na vas", reče Harry.

"Potter, ja... to je bila... vrlo galantna gesta... ali zar ne shvaćate...?"

"Itekako shvaćam", reče joj Harry. Njezina ga je panika, začudo, umirila. "Profesorice McGonagall, Voldemort je na putu ovamo."

"Oh, sad mu smijemo izgovarati ime?" upita Luna zainteresirano, skidajući Plašt nevidljivosti. Pojava još jedne odmetnice za profesoricu McGonagall bila je posljednja kap. Zateturala je natraške i sjela u najbliži stolac, grčevito stišećući ovratnik stare kućne haljine kariranog uzroka.

"Mislím daje sad savršeno svejedno kako ga zovemo", reče Harry Luni. "Ionako već zna gdje sam."

U zabačenom dijelu Harryjeva uma povezanom's bolnim, usijanim ožiljkom, vidio je da Voldemort siječe površinu jezera u sablasno

zelenom čamcu... već je bio nadomak otoku na kojemu je stajala kamena zdjela...

"Bježite", šapne profesorica McGonagall. "Odmah, Potteru, ne gubite vrijeme!"

"Ne mogu", odvrati Harry. "Moram nešto obaviti. Profesorice, znate li gdje je dijadema Ravenclawove?"

"D-d-dijadema Ravenclawove? Naravno da ne znam... zar nije nestala prije nekoliko stoljeća?" Sjela je malo uspravnije. "Potteru, suludo je, posve suludo što ste došli ovamo..."

"Nisam imao izbora", reče Harry. "Profesorice, ovdje je skriveno nešto što moram naći, možda baš ta dijadema... kad bih samo mogao porazgovarati's profesorom Flitwickom..."

Začulo se meškoljenje, zazveckalo je staklo: Amicus je dolazio k svijesti. Prije nego što su Harry ili Luna stigli reagirati, profesorica McGonagall je ustala, uperila štapić u omamljenog smrtonošu i rekla: "Imperio." Amicus je ustao, otišao do sestre, podigao njezin štapić, krotko prišao profesorici McGonagall i predao joj ga zajedno sa svojim. Zatim je legao na pod do Alekte. Profesorica McGonagall opet je zamahnula štapićem i u zraku se pojavio dugi, tanki svjetlucavi srebrni konopac koji se omotao oko brata i sestre Carrovv, čvrsto ih stežući.

"Potter," obrati mu se profesorica McGonagall, zadržavajući ravnodušna na muke dvoje Carrowa, "ako Onaj-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti zaista zna da ste tu..."

Dok je to izgovarala, kroz Harryja je silinom fizičke boli prostrujio gnjev od kojeg mu se ožiljak opet usijao. Na sekundu je gledao u zdjelu's prozirnim napitkom i vidio da pod površinom više ne leži zlatni medaljon...

"Potter, jeste li dobro?" začu se glas. Harry je došao k sebi. Grčevito se držao za Lunino rame da ne izgubi ravnotežu.

"Imamo još jako malo vremena, Voldemort se primiće. Profesorice, radim po Dumbledoreovoj zapovijedi, moram naći to za što me je zadužio! Ali moramo odavde maknuti učenike dok pretražujem dvorac..."

Voldemort želi mene, ali neće mu biti problem da ubija i druge, ne sad..." ne sad kad zna da uništavam horkrukse, završio je Harry rečenicu u sebi.

"Radite po Dumbledoreovoj zapovijedi?" ponovila je, sva u čudu. Uspravila se do pune visine.

"Zaštitit ćemo školu od Onoga-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti dok vi tražite taj... taj predmet."

"Je li to izvedivo?"

"Rekla bih da jest," suho mu odvrati profesorica McGonagall, "znate, mi učitelji dosta smo vični magiji.

Sigurna sam da ćemo ga na neko vrijeme moći zadržati ako damo sve od sebe. Naravno, treba nešto učiniti's profesorom Snapeom..."

"To prepustite meni..."

"... ali ako Hogwartsu prijete opsada koju će predvoditi Gospodar tame, doista bismo trebali prije toga izvesti iz dvorca što je moguće više nedužnih ljudi. Letimreža je pod nadzorom, a aparacija u krugu škole je nemoguća..."

"Postoji put", odmah je rekao Harry, objasnivši joj sve o prolazu koji vodi u Veprovu glavu.

"Potter, govorimo o stotinama učenika..."

"Znam, profesorice, ali Voldemort i smrtonoše vjerojatno će se usredotočiti na krug škole, pa ih neće zanimati tko se aparatira iz Veprave glave."

"Ima nešto u tome", složila se. Uperila je štapić u Carrovve. Njihova svezana tijela pokrila je srebrna mreža, omotala se oko njih i podigla ih u zrak. Ostali su visjeti pod svodom plave i zlatne boje kao dva ružna morskostvorenja. "Dođite. Moramo upozoriti ostale predstojnike domova. Navucite opet Plašt."

Odlučno se zaputila prema vratima, usput podižući štapić. Iz vrška su izletjele tri srebrne mačke koje su oko očiju imale oznake slične naočalima. Patronusi su elegantno potrčali ispred njih, obasjavajući zavojite stube srebrnastim svjetlom. Profesorica McGonagall, Harry i Luna žurno su ih slijedili.

Dok su bržali kroz hodnike, patronusi su se jedan po jedan udaljili u različitim smjerovima. Karirana kućna haljina profesorice McGonagall postojano je šuštalala u dodiru s podom, a tik iza nje pod Plaštem su trčkarali Harry i Luna.

Dva kata niže, pridružio im se par tihih koraka. Prvi ih je začuo Harry, čiji je ožiljak još bridio: posegnuo je za torbicom da izvuče

mapu za haranje, no uto je i McGonagallova shvatila da imaju društvo. Zastala je, podigla štapić u položaj za dvoboj i rekla: "Tko je to?"

"Ja sam", odvratio je prigušen glas.

Iza jednog viteškog oklopa iskoračio je Severus Snape.

Jedan pogled na njega bio je dovoljan da u Harryju proključa mržnja. Zbog težine Snapeovih zločina već je zaboravio banalne detalje njegove vanjštine, zaboravio je masnu crnu kosu oko mršavog lica i mrtvi, hladni izraz u crnim očima. Nije bio u odjeći za spavanje, nego u svom standardnom crnom platu. I on je isukao štapić za borbu.

"Gdje su Carrowi?" tiho je upitao.

"Valjda tamo kamo si ih ti poslao, Severuse", odvrati profesorica McGonagall.

Snape je prišao bliže, a pogled mu je prešao preko profesorice McGonagall, usredotočivši se na zrak oko nje, kao da zna da tamo stoji Harry. Harry podigne štapić, pripremajući se za napad.

"Stekao sam dojam", nastavi Snape, "daje Alekta uhvatila uljeza."

"Stvarno?" upita profesorica McGonagall. "A kako si točno stekao taj dojam?"

Snape malo savije lijevu ruku, gdje mu je u kožu bio utisnut Tamni znamen.

"Ah, pa naravno", reče profesorica McGonagall. "Zaboravila sam da smrtonoše raspolažu privatnim sredstvima komunikacije."

Snape se pretvarao da nije čuo što je rekla. I dalje je pomno motrio zrak oko nje, postupno joj se primičući, dok se istovremeno držao kao da i ne primjećuje što radi.

"Nisam znao da je noćas tvoj red da obilaziš hodnike, Minerva."

"Imaš li nešto protiv toga?"

"Samo me zanima što te to izvuklo iz kreveta u ovako sitne sate."

"Učinilo mi se da sam nešto čula."

"Stvarno? Ali sve se doima tako mirnim."

Snape joj se zagleda u oči.

"Minerva, jesi li vidjela Harryja Pottera? Jer ako jesi, moram inzistirati..."

Harry nije ni sanjao da je profesorica McGonagall sposobna za tako munjevitu reakciju: štapić joj je zasjekao zrak i Harry je bio uvjeren da će Snape na mjestu pasti u nesvijest, no on je jednako brzo uzvratilo čarolijom štita koja je McGonagallovu izbacila iz ravnoteže. Ipak je zamahnula štapićem prema baklji na zidu, iščupavši je iz njezina svijećnjaka, pa je Harry, umjesto da baci kletvu na Snapea, bio prisiljen odvući Lunu's putanje plamenova koji su hrlili prema podu. Hodnik je ispunio krug od vatre koji je poput lasa poletio na Snapea...

Plameni laso u letu se pretvorio u veliku crnu guju, no profesorica McGonagall jednim ju je zamahom raspršila u oblak dima koji se u roku od nekoliko sekundi preobličio u roj bodeža: Snape ih ne bi uspio izbjeći da nije pred sebe dovukao viteški oklop. Bodeži su se jedan za drugim zabijali u oklop, uz zveket koji je odzvanjao hodnikom...

"Minerva!" začu se piskutav glas. Još uvijek zaklanjajući Lunu od čarolija koje su letjele na sve strane, Harry se okrenuo i vidio da niz hodnik prema njima trče profesori Flitwick i Sprout u odjeći za spavanje, dok golemi profesor Slughorn zapuhano klipše iza njih.

"Ne!" zacičao je Flitwick, podižući štapić. "Nećeš više ubijati u Hogwartsu!"

Kad je Flitwickova čarolija pogodila viteški oklop koji je Snape koristio kao štit, njegova je površina zazvečala i oživjela. Snape se jedva istrgnuo iz čeličnog stiska i hitnuo oklop na svoje napadače. Harry i Luna bacili su se u stranu da ga izbjegnu, a oklop je tresnuo o zid i razbio se. Kad je Harry opet podigao pogled, Snape je trčao koliko su ga noge nosile, dok su McGonagallova, Flitwick i Sproutova jurišali za njim. Uletio je u učionicu, a Harry je nekoliko trenutaka kasnije začuo kako McGonagallova viče:

"Kukavice! KUKAVICE!"

"Što se dogodilo, što se dogodilo?" upita Luna.

Harry ju je podigao na noge. Zajedno su pojurili niz hodnik, dok se zaboravljeni Plašt nevidljivosti vukao po podu iza njih. Upali su u pustu učionicu i pokraj razbijenog prozora ugledali profesoricu McGonagall, Flitwicka i Sproutovu.

"Skočio je", rekla je profesorica McGonagall čim je vidjela da su Harry i Luna utrčali u prostoriju.

"Mislite, mrtav jer reče Harry i potrči prema prozoru, ne obazirući se na šokirane uzvike Flitwicka i Sproutove kad su ga ugledali.

"Ne, nije mrtav", ogorčeno će McGonagallova. "On je, za razliku od Dumbledorea, još imao svoj čarobni štapić... a izgleda da je naučio i pokoji trik od svog gospodara."

Harry je užasnuo shvatio da kroz tamu prema zidanoj ogradi perivoja leti golem obris sličan šišmiševu. Iza njih se začuše teški koraci i uspuhano disanje: Slughorn ih je napokon sustigao.

"Harry!" reče on, masirajući golema prsa, skrivena svilenom pidžamom smaragdozelene boje. "Dragi mladiću... kakvo iznenađenje... Minerva, objasni, molim te... Severus... što...?"

"Naš je ravnatelj otišao na kraći odmor", objasni profesorica McGonagall, pokazujući rupu koju je Snape ostavio u oknu.

"Profesorice!" zaurla Harry, hvatajući se za čelo. Pod njim je promicalo jezero ispunjeno inferiusima, sablasno zeleni čamac udario je o podzemnu obalu i Voldemort je iskočio iz njega ispunjen ubojitim bijesom...

"Profesorice, moramo zabarikadirati školu, samo što nije došao!"

"U redu. Onaj-čije-se-ime-ne-smije-izgovoriti dolazi", obrati se ona ostalim učiteljima. Sproutova i Flitwick zapanjeno su uzdahnuli; Slughorn je ispustio otegnut jecaj. "Potter je od Dumbledorea dobio zapovijed da nešto učini u dvorcu. Dok Potter obavlja svoj zadatak, mi moramo aktivirati sve raspoložive obrambene mehanizme."

"Vama je, naravno, jasno da se Znate-već-kome ne možemo oduprijeti na duži rok?" zapiskuta Flitwick.

"Bar ćemo ga usporiti", istakne profesorica Sprout.

"Hvala ti, Pomona", reče profesorica McGonagall. Dvije vještice razmijenise pogled pun mračnog razumijevanja. "Predlažem da odmah oko dvorca podignemo elementarnu zaštitu te da okupimo sve učenike u Velikoj dvorani. Većinu treba evakuirati, no mislim da punoljetnim učenicima koji izraze želju da ostanu treba pružiti priliku da se bore."

"Dogovoreno", reče profesorica Sprout, već hitajući prema vratima. "Bit ću u Velikoj dvorani za dvadeset minuta, zajedno sa svojim domom."

Dok se trkom udaljavala, čuli su da mrmlja: "Tentakulu, đavolju zamku. I mahune mesohvatke, obavezno... e, da vidimo kako će se smrtonoše boriti protiv njih."

"Ja mogu raditi i odavde", reče Flitwick. Iako je jedva sezao do razbijenog prozora, uperio je štapić kroza nj, mrmljajući inkantacije koje su zvučale vrlo komplicirano. Harry začu neko neobično hujanje, kao da je Flitwick u perivoj pripustio moć vjetra.

"Profesore," poče Harry, prilazeći malenome učitelju Čarolija, "profesore, oprostite što vas prekidam, ali ovo je važno. Imate li ikakvu ideju gdje bi se mogla nalaziti dijadema Ravenclavvove?"

"... Protego horribilis... dijadema Ravenclavvove?" zapiskuta Flitwick. "Malo više mudrosti nikad nije naodmet, Potteru, ali ne vidim da bi nam mnogo pomogla u ovoj situaciji!"

"Samo sam mislio... znate li gdje je? Jeste li je ikad vidjeli?"

"Vidio? Nije ju vidio nitko živ! Odavno je izgubljena, mladiću!"

Harry osjeti navalu razočaranja i panike. Koji je onda predmet pretvoren u horkruks?

"Filiuse, vidimo se kad Ravenclawe dovedeš u Veliku dvoranu!" reče profesorica McGonagall, mahnuvši Harryju i Luni da pođu's njom.

Već su stigli do vrata kad je iza njih zabrundao Slughorn.

"Tako mi svega", rekao je zadihano. Bio je blijed i oznojen, a brk sličan morževu uzrujano je podrhtavao.

"Kakva pomutnja! Minerva, uopće nisam siguran da je to mudar potez. Znaš, on će sigurno naći načina da se probije u dvorac, a tada će svi koji su ga pokušali zadržati biti u smrtnoj opasnosti..."

"Tebe i Slytherine također očekujem u Velikoj dvorani za dvadeset minuta", prekine ga profesorica McGonagall. "Ako želiš napustiti dvorac sa svojim učenicima, nećemo vas zaustavljati. Ali, Horace, ako itko od vas pokuša sabotirati obranu ili započeti borbu u dvorcu, obećavam ti dvoboj do smrti."

"Minerva!" reče on zgranuto.

"Vrijeme je da Slytherinski dom odabere stranu", odbrusi profesorica McGonagall. "Idi probuditi svoje učenike, Horace."

Harry nije ostao slušati Slughornove indignirane prosvjede: i on i Luna otrčali su za profesoricom McGonagall, koja je zauzela položaj nasred hodnika i podigla štapić.

"Piertotum... oh, pobogu, Filch, ne sad..." U vidokrug je došepesao stari pazikuća, vičući: "Učenici nisu u krevetima! Učenici su izašli na hodnik!"

"To nam je i cilj, zvekane jedan!" vikne McGonagalova. "Napravite za promjenu nešto korisno! Idite po Peevesa!"

"P-Peevesa!" zamucao je Filch kao da prvi put čuje to ime.

"Da, Peevesa, budalo, Peevesa! Zar ne kukate zbog njega već dvadeset pet godina? Smjesta ga dovedite ovamo!"

Filch je očito zaključio daje profesorica McGonagall sišla's uma, ali ipak je pogrbljeno odšepesao, gundajući ispod glasa.

"A sad - Piertotum locomotor!" uzvikne profesorica McGonagall.

Svi kipovi i viteški oklopi u hodniku skočili su sa svojih postolja, a Harry je po treskanju koje se prolomilo katovima iznad i ispod njih znao da se isto događa i drugdje u dvorcu.

"Hogwarts je u opasnosti!" vikne profesorica McGonagall. "Rasporedite se duž međe, štitite nas, ispunite svoju dužnost prema našoj školi!"

Uz zveket i viku, horda pokretnih kipova protrčala je mimo Harryja, jedni manji, drugi ogromnih proporcija. Među njima je bilo i životinja, a zveketavi viteški oklopi zamahivali su mačevima i buzdovanima.

"Dobro, Potter u," reče McGonagalova, "vi i gospođica Lovegood vratite se po svoje prijatelje i dovedite ih u Veliku dvoranu... ja ću probuditi ostale Gryffindore."

Rastali su se na vrhu sljedećeg stubišta. Harry i Luna potrčali su prema skrivenom ulazu u Sobu potrebe. U trku su se mimoilazili s brojnim učenicima koje su učitelji i prefekti već vodili u Veliku dvoranu. Većina ih je samo prebacila plašteve preko pidžama.

"Eno Pottera!"

"Harry Potter!"

"To je on, časna riječ, sad je prošao!"

No Harry se nije osvrtao, niti zastajao. Napokon su došli pred Sobu potrebe. Harry se naslonio na začarani zid, koji im se odmah otvorio. Pohitali su uza strmo stubište.

"Št...?"

Kad je ugledao prizor u sobi, Harry je od šoka skliznuo niz nekoliko stuba. Soba se tijekom Harryjeva izbjivanja dupkom ispunila ljudima. Dok je silazio, pratili su ga pogledi Kingsleyja i Lupina, Olivera Wooda, Katie Bell, Angeline Johnson i Alicie Spinnet, Billa i Fleur, te gospodina i gospođe Weasley.

"Harry, što se događa?" upita Lupin, dočekavši ga u dnu stubišta.

"Voldemort dolazi, učitelji podižu barikade oko škole - Snape je pobjegao... što vi ovdje radite? Kako ste doznali?"

"Pozvali smo sve članove Dumbledoreove armije", objasni Fred. "Harry, nisi valjda mislio da će ostali propustiti zabavu? Zatim je DA poslao poruku Redu feniksa i onda je stvarno počela navala."

"Što ćemo sad, Harry?" dovikne George. "Što se zbiva?"

"Evakuirat ćemo svu mlađu djecu, a prije toga se svi trebamo naći u Velikoj dvorani da se organiziramo", reče Harry. "Borit ćemo se."

Prolomilo se klicanje. Svi nagruše prema stubama; Harry se morao priljubiti uz zid da propusti udružene pripadnike Reda feniksa, Dumbledoreove armije i Harryjeva starog metlobojskog tima koji su s isukanim štapićima krenuli u glavni dio dvorca.

"Idemo, Luna", pozvao ju je Dean u prolazu, pružajući joj slobodnu ruku. Luna je prihvatila i s njim krene uz stube.

Mnoštvo se prorijedilo: u Sobi potrebe ostala je još samo grupica ljudi kojoj se pridružio i Harry. Gospođa Weasley hrvala se s Ginny. Oko njih su stajali Lupin, Fred, George, Bili i Fleur.

"Maloljetna si!" vikala je gospođa Weasley na kćer kad im se priključio Harry. "Ne dolazi u obzir! Dečki smiju, neću im to braniti, ali ti izvoli kući!" - "Neću!"

Ginnyna kosa letjela je na sve strane dok se majci otimala iz Stiska. * "Ja sam članica Dumbledoreove armije..."

"Tinejdžerska klapa!"

"Tinejdžerska klapa koja se upravo sprema na bitku s njim, što se dosad nitko nije usudio učiniti!" reče Pred. "Šesnaest joj je godina!" vikne gospođa Weasley. "Premlada je! Kako ste je uopće mogli povesti, gdje vam je bila pamet..."

Fred i George izgledali su ponešto posramljeno.

"Ginny, mama ima pravo", blago joj se obrati Bili. "Ne smiješ. Svi maloljetnici moraju otići, tako mora biti." "Ne mogu se vratiti kući!" vikne Ginny. Oči su joj zasvjetlucale od suza. "Cijela mi je obitelj ovdje, ne mogu sama tamo čekati, ne znajući..."

Prvi put joj se pogled susreo s Harryjevim. Kad je vidjela da na njezinu nijemu molbu odgovara odmahivanjem glave, ogorčeno mu je okrenula leđa.

"Dobro", rekla je, zureći u ulaz tunela koji je vodio natrag u Veprovu glavu. "U tom slučaju ću vas pozdraviti i..."

Začulo se struganje koraka i mukao udar: iz tunela se izvukao novi pridošlica, pritom izgubio ravnotežu i pao. Uхватivši se za najbližu stolicu, osovio se na noge, pogledao oko sebe kroz nakrivljene naočale rožnatog okvira i upitao: "Jesam li zakasnio? Je li već počelo? Tek sam sad saznao, pa sam... sam..."

Percyju se jezik zapetljao. Ušutio je. Očito nije očekivao da će odmah naletjeti na glavninu vlastite obitelji. Uslijedila je duga, zaprepaštena tišina koju je prekinula Fleur, obrativši se Lupinu u krajnje prozirnom pokušaju da razbije napetost: "L.. kako mali Teddy?"

Lupin je zatečeno trepnuo. Šutnja se polako pretvarala u ledeni zid između Weasleyjevih.

"Ja... aha... odlično je!" glasno odgovori Lupin. "Da, Tonks je s njim... kod svoje mame..."

Percy i ostali Weasleyjevi još su se netremice motrili, nepomični kao kipovi.

"Gledajte, imam i sliku!" uzvikne Lupin, izvlačeći fotografiju iz jakne i pokazujući je Fleur i Harryju, koji je ugledao majušnu bebu čupave kose upadljivo tirkizne boje, čije su punašne šačice mahale u smjeru kamere.

"Bio sam glup!" vikne Percy tako glasno da je Lupinu zamalo ispala fotografija iz ruke. "Bio sam idiot, bio sam napuhana budala, bio sam, bio sam..."

"Častohlepni kreten koji se odrekao obitelji radi Ministarstva", dovrši Fred.

Percy proguta knedlu.

"Da, tako je!"

"Ajde, tko prizna, pola mu se prašta", reče Fred i pruži Percyju ruku.

Gospođa Weasley brižne u plač. Potrčala je prema Percyju, odgurnula Freda i privukla starijeg sina u čvrst zagrljaj. On ju je tapšao po leđima, ne skidajući pogled s oca.

"Tata, žao mi je", reče Percy.

Gospodin Weasley zatrepao je kao da tjera suze i zatim također pohitao zagrliti sina.

"Što te prosvijetlilo. Perce?" upita George.

"Zapravo je sve bilo vrlo postupno", reče Percy, krajičkom plašta brišući oči ispod naočala. "Ali trebalo je vremena da pronađem odstupnicu, to u Ministarstvu nije baš jednostavno, stalno bacaju izdajice u zatvor."

Uspio sam uspostaviti kontakt's Aberforthom, koji mi je prije deset minuta javio da se Hogwarts sprema na bitku, i evo me."

"Pa, prirodno je da nam u ovako presudnim trenucima naši prefekti svojim svijetlim primjerom pokazuju pravi put", zaključio George, poprilično uvjerljivo oponašajući Percyjevu najpompozniju maniru. "Ajmo sad gore u borbu dok nam još nisu zauzeli sve smr-tonoše vrijedne truda."

"A vi ste mi sad šogorica?" upitao je Percy, rukujući se s Fleur dok su hitali prema stubištu's Billom, Fredom i Georgeom.

"Ginny!" zagrakće gospođa Weasley.

Ginny je pokušala iskoristiti obiteljsku pomirbu da se iskrade na kat.

"Molly, a što kažeš na ovo?" reče Lupin. "Kako bi bilo da Ginny ostane ovdje? Tako će znati što se događa, ali neće sama sudjelovati u okršajima?"

"Ja..."

"To je dobra ideja", odlučno reče gospodin Weasley. "Ginny, da se nisi makla iz ove sobe, jesi li me čula?"

Ginny očito nije bila oduševljena prijedlogom, no vidjevši netipično strog očevo pogled, kimnula je glavom. Gospodin i gospođa Weasley te Lupin također se zaputiše prema stubama.

"Gdje je Ron?" upita Harry. "Gdje je Hermiona?" "Sigurno su već otišli u Veliku dvoranu", dovikne mu gospodin Weasley preko ramena.

"Nigdje se nisam mimoišao's njima", reče Harry.

"Spomenuli su neku kupaonicu", umiješa se Ginny, "ubrzo nakon što si otišao." "Kupaonicu?"

Harry je otišao na drugi kraj sobe, do otvorenih vrata kupaonice. Bila je prazna.

"Jesi li sigurna da su spomenuli kupa..."

Ožiljak mu se usijao, a Soba potrebe se rasplinula: stajao je pred visokim vratnicama od kovana željeza,'s obje strane ukrašenima krilatim veprovima na stupovima, zagledan u mračni perivoj i dvorac koji se kupao u svjetlu. Na ramenima mu je ležala Nagini. Bio je ispunjen onim hladnim, okrutnim osjećajem svrhovitosti koji ga je uvijek pratio pred ubijanje.

GLAVA TRIDESET PRVA

Bitka za Hogwarts

Raščupani učenici, neki u plaštevima, drugi u kućnim haljinama, smjestili su se pod začaranim, zamračenim i zvijezdama posutim stropom Velike dvorane, zauzevši sva četiri dugačka domska stola. Među mnoštvom su se tu i tamo nazirale i sedefasto bijele prilike školskih duhova. Sve oči, žive i mrtve, bijahu uprte u profesoricu McGonagall, koja im se obraćala's uzdignutog podija u prednjem dijelu dvorane. Iza nje su stajali preostali učitelji, uključujući bijelog kentaura Firenca, te članovi Reda feniksa koji su pristigli u pomoć.

"... evakuaciju će nadgledati gospodin Filch i gospođa Pomfrey. Prefekti, kad vam dam znak, preuzmite svoje domove i u urednoj koloni povedite učenike za koje ste zaduženi prema točki za evakuaciju."

Mnogi su učenici izgledali skamenjeni od straha. No dok je Harry hodao uza zidove dvorane, pomno motreći gryffindorski stol ne bi li ugledao Rona i Hermionu, za hufflepuffskim stolom ustao je Ernie Macmillan i viknuo: "A ako želimo ostati i boriti se?"

Začulo se nešto pljeska.

"Ako ste punoljetni, smijete ostati", odgovori profesorica McGonagall.

"A naše stvari?" vikne neka djevojka za stolom Ravenclawa. "Naši kovčezi, naše sove?"

"Nemamo vremena skupljati prtljagu", odvrati profesorica McGonagall. "Najvažnije je da vas izvedemo na sigurno."

"Gdje je profesor Snape?" vikne djevojka koja je sjedila za sly-therinskim stolom.

"Da se poslužim uvriježenom frazom - podvio je rep", reče profesorica McGonagall. Gryffindori, Hufflepuffi i Ravenclavvi glasno zaklicaše.

Harry je sad hodao uz gryffindorski stol, i dalje tražeći Rona i Hermionu. Njegov prolazak kroz dvoranu pratili su brojni pogledi i došaptavanja.

"Već smo oko dvorca podigli zaštitu," tumačila je profesorica McGonagall, "no malo je vjerojatno da će dugo izdržati ako je ne pojačamo. Zato vas moram zamoliti da krenete brzo i mirno, i da slušate sve što vam vaši prefekti..."

Dvoranom je odjeknuo nov glas, visok, hladan i zvonak, zaglušujući njezine posljednje riječi. Bilo je nemoguće odrediti odakle dolazi; činilo se da izbija iz samih zidova. Zvučao je kao da je u dvorcu prespavao mnoga stoljeća, poput one nemani koja je nekoć slijedila njegove zapovijedi.

"Znam da se pripremate za bitku." Među učenicima se začulo vrištanje, a neki su se čak grčevito uhvatili za svoje kolege, pogledom preplašeno tražeći izvor zvuka. "Uzalud se trudite. Meni se ne možete oduprijeti. Ne želim vas ubiti. Iskreno poštujem učitelje u Hogwartu. Ne želim prolijevati magičnu krv."

U dvorani je zavladao tišina, ona tišina koja pritišće usne bubnjiće, tako teška da je zidovi ne mogu izdržati.

"Predajte mi Harryja Pottera", nastavio je Voldemortov glas, "i nitko neće nastradati. Predajte mi Harryja Pottera i školu neću ni taknuti. Predajte mi Harryja Pottera i bit ćete nagrađeni.

Dajem vam vremena do ponoći."

Opet ih je progutala tišina. Sve su se glave okrenule, sve oči u dvorani pronašle su Harryja, koji se ukipio kao da je zasljepljen tisućama nevidljivih zraka. Jedna prilika za slytherinskim stolom je ustala - prepoznao je Pansy Parkinson - te podigla drhtavu ruku i vrisnula: "Ali eno ga! Potter je tamo! Ščepajte ga!"

Harry nije stigao ništa reći, jer ga je preduhitrio zvuk masovnog kretanja u dvorani. Gryffi[n]dori pred njim ustali su i okrenuli se, ali ne prema Harryju, nego prema Slytherinima. Sljedeći su ustali Hufflepuffi, a's njima gotovo istovremeno i Ravenclavvi, svi leđima okrenuti Harryju, svi gledajući u Pansy. Zapanjeni i potreseni Harry posvuda je vidio isukane štapiće, izvučene iz plašteva i rukava.

"Hvala vam, gospođice Parkinson", odsječno će profesorica McGonagall. "Vi ćete iz dvorane otići prvi,'s gospodinom Filchom. Molim ostale iz vašeg doma da odmah krenu za vama."

Harry začu struganje klupa i zatim korake Slytherina koji su izlazili kroz vrata na drugom kraju dvorane.

"Ravenclavvi, vi ste sljedeći!" uzvikne profesorica McGonagall.

Četiri stola polako su se ispraznila. Slytherinski je bio posve napušten, no brojni stariji Ravenclavvi ostali su sjediti dok su njihovi kolege u koloni izlazili iz dvorane. Još je više učenika ostalo među Hufflepuffima, dok je Gryffindora ostalo pola, pa je profesorica McGonagall bila prisiljena spustiti se's učiteljskog podija da vlastoručno otjera maloljetnike.

"Ni slučajno, Creevey, odlazite! I vi, Peakes!"

Harry je žurno prišao Weasleyjevima, koji su svi zajedno sjedili za gryffindorskim stolom.

"Gdje su Ron i Hermiona?"

"Zar ih nisi našao...?" zabrinuto počeo gospodin Weasley, ušutjevši kad se na podij popeo Kingsley da se obrati onima koji su ostali u Dvorani.

"Od ponoći nas dijeli još samo pola sata, pa se moramo požuriti! Učitelji iz Hogwartu i Red feniksa zajednički su izradili plan bitke. Profesori Flitwick, Sprout i McGonagall povest će skupine boraca u tri najviše kule - Ravenclaw, Astronomsku kulu i Gryffindor - iz njih se pruža dobar pogled na perivoj, idealni su za bacanje čarolija. U međuvremenu ćemo Remus" - pokazao je na Lupina - "Arthur" - pokazao je na gospodina Weasleyja za gryffindorskim stolom -"i ja povesti druge borce u perivoj. Treba nam netko tko će organizirati obranu prolaza koji vode u školu..."

"To zvuči kao posao za nas", dovikne Fred, pokazujući sebe i Georgea. Kingsley kimne.

"Dobro, molim vode da dođu k meni da se podijelimo na grupe!"

"Potter," podvikne profesorica McGonagall, hitajući prema njemu dok su na podij nagrnuli učenici da se izbore za svoj položaj i čuju upute, "a zar vi ne biste trebali nešto tražiti?"

"Molim? Aha, da!" reče Harry. , ...f.

Umalo je zaboravio na horkruks i činjenicu da se cijela bitka i priprema kako bi on mogao nesmetano nastaviti potragu. Neobjašnjiva odsutnost Rona i Hermione nakratko je sve ostalo gurnula u drugi plan.

"Pa krenite onda, Potteru, krenite!"

"Dobro... da..."

Osjećao je da ga prate pogledi dok je trčao iz Velike dvorane u predvorje još ispunjeno učenicima koji su čekali evakuaciju. Pustio je da ga masa ponese do mramornog stubišta, no čim je došao do vrha, odjurio je u prvi pusti hodnik. Strah i panika otežavale su mu razmišljanje. Pokušao se pribрати, usredotočiti se na nalaženje horkkurksa, no misli su mu mahnito i besciljno letjele amo-tamo, kao ose zarobljene pod staklom. Trebala mu je pomoć Rona i Hermione da unese red u svoje ideje. Usporio je, zastavši na pola puta kroz pusti prolaz. Sjeo je na postolje nekog odsutnog kipa i iz torbice oko vrata izvukao mapu za haranje. Nigdje

nije vidio Ronovo i Hermionino ime, no nije bilo isključeno da su se jednostavno izgubili u gustoj masi točkica koja se valjala prema Sobi potrebe. Spremio je mapu, pokrio rukama lice i zatvorio oči, pokušavajući se usredotočiti...

Voldemort je mislio da ću otići u Ravenclawsku kulu.

Eto jedne neosporne činjenice; neka mu to bude početna točka. Voldemort je poslao Alektu Carrow na stražu u društvenu prostoriju Ravenclavva, za što postoji samo jedno objašnjenje: strahovao je da Harry već zna za povezanost njegova horkruksa's tim domom.

No koliko je Harry mogao vidjeti, uz ime Rowene Ravenclavv vezao se samo jedan predmet, ona izgubljena dijadema... ali kako je moguće da je ona pretvorena u horkruks? Kako je moguće da je slytherinski dak Voldemort našao dijademu koja je izmicala generacijama Ravenclawa? Tko mu je mogao reći gdje da traži, kad nitko živ nikad nije vidio tu dijademu?

Nitko živ...

Oči mu se širom otvoriše pod prstima. Skočio je's postolja i odjurio u istom smjeru iz kojeg je došao, slijedeći trag svoje posljednje nade. Bat koraka stotina ljudi koji su hodali prema Sobi potrebe bivao je sve glasniji što se više bližio mramornom stubištu. Prefekti su izvikivali upute, nastojeći držati na oku sve učenike iz svojih domova; mnogi su se nagurali, laktovima se probijajući kroz gomilu; Harry je primijetio da Zacharias Smith ruši prvašice kako bi se progurao na čelo kolone; među mlađim učenicima bilo je dosta uplakanih lica, dok su stariji očajnički dozivali prijatelje, braću ili sestre...

Harry je spazio sedefastobijelu priliku koja je leljala kroz predvorje i, da nadjača okolnu graju, zaurlao što je mogao glasnije:

"Nick! NICK! Moram's vama razgovarati!"

Probijao se prema prizemlju kroz more učenika, naposljetku došavši do dna stuba gdje ga je čekao Skoro Bezglavi Nick, duh Gryffindorske kule.

"Harry! Dragi moj mladiću!"

Harry je imao osjećaj da mu ruka uranja u ledenu vodu kad ju je Nick pokušao obuhvatiti u znak pozdrava.

"Nick, morate mi pomoći. Tko je duh Ravenclawske kule?"

Skoro Bezglavi Nick izgledao je iznenađeno, čak pomalo uvrijeđeno.

"Siva gospa, naravno; ali ako vam trebaju usluge duha...?"

"Trebam mi baš ona... znate li gdje je?"

"Da vidimo..."

Dok se okretao amo-tamo, navirujući se iznad natiskanih učenika, Nickova glava opasno se zaklimala na čipkastom ovratniku.

"Eno je tamo, Harry, ona mlada žena duge kose."

Harry je pogledao u smjeru Nickova prozirnog kažiprsta i ugledao visoku sablast, koja je, čim je spazila Harryjev pogled, podigla obrve i odleljala kroz zid.

Harry jurne za njom. Došavši do vrata hodnika u kojem je nestala, vidio je da je ona već na drugom kraju i da se postojano udaljava od njega.

"Hej... čekajte... vratite se!"

Udostojila se zastati, lebdeći nekoliko centimetara iznad poda. Bila je odjevena u dug plašt, raspuštena kosa padala joj je do struka i Harry je pretpostavljao da bje mogao opisati kao ljepoticu, izuzme li se to što mu je ostavljala dojam uobražene i ohole osobe. Kad joj se primaknuo, shvatio je da je zna iz viđenja jer se nekoliko puta's njom mimošao u hodnicima. Sad joj se prvi put i obratio.

"Vi ste Siva gospa?"

Kimnula je.

"Duh Ravenclavvske kule?"

"Točno."

Ton joj nije bio nimalo ohrabrujući.

"Molim vas, treba mi pomoć. Moram saznati sve što mi možete reći o izgubljenoj dijademi."

Usne joj se izviše u leden osmijeh.

"Nažalost," reče, okrećući mu leđa, "ne mogu vam pomoći."

"ČEKAJTE!"

Nije namjeravao vikati, ali sve je teže kontrolirao svoju ljutnju i paniku. Dok je ona lebdjela natrag prema njemu, pogledao je na sat: petnaest do ponoći.

"Ovo je hitno", reče on srdito. "Ako je ta dijadema u Hogwartsu, moram je pronaći, i to brzo."

"Niste prvi učenik koji želi dijademu", reče ona prezirnim tonom. "Učenici mi već generacijama dodijavaju..."

"Ne zanimaju me bolje ocjene!" vikne Harry na nju. "Treba mi zbog Voldemorta... da porazim Voldemorta... ili vam to nije važno?"

Nije mogla pocrvenjeti, ali prozirni obrazi ipak su se nekako zgusnuli, a glas joj je zvučao razdraženo kad mu je odgovorila: "Naravno da mi je važno... kako se usuđujete dovesti u pitanje...?"

"Onda mi pomozite!"

I ona je polako gubila kontrolu.

"Nije... nije to pitanje..." zamucala je. "Dijadema moje majke..."

"Vaše majke?"

Sad se činilo da je ljuta na sebe.

"Dok sam živjela," ukočeno reče, "zvala sam se Helena Raven-claw."

"Vi ste njezina kći? Ali onda sigurno znate što se dogodilo's dijademom!"

"Dijadema povećava mudrost nositelja, to je istina," rekla je, očigledno se pokušavajući pribrati, "ali sumnjam da bi bitno poboljšala vaše izgleda da porazite čarobnjaka koji sebe naziva lordom..."

"Već sam vam rekao, ne želim je nositi!" srdito će Harry. "Nemam vremena objašnjavati - ali ako vam je stalo do Hogwarta, ako želite da se Voldemortu stane na kraj, morate mi reći sve što znate o toj dijadi!"

Nepomično je stajala, lebdeći u zraku, netremice ga gledajući, a Harry je iz sekunde u sekundu bivao sve malodušniji. Pa jasno - da išta zna, odavno bi to ispričala Flitwicku ili Dumbledoreu, koji su joj zacijelo obojica postavili isto pitanje. Odmahnuo je glavom i već se napola okrenuo od nje kad je progovorila prigušenim glasom.

"Ukrala sam dijademu svojoj majci." .

"Vi ste... što ste učinili?"

"Ukrala sam dijademu", ponovi Helena Ravenclavv šaptom. "Htjela sam biti pametnija, važnija od majke. I onda sam pobjegla."

Nije znao čime je pridobio njezino povjerenje, niti ga je u tom trenu zanimalo objašnjenje. Napregnuto je slušao, a ona je nastavila:

"Kažu da moja majka nikad nije priznala da je dijadema nestala, nego se i dalje pretvarala da je kod nje.

Zatajila je svoj gubitak, kao i moju sramotnu izdaju, čak i od ostalih osnivača Hogwarta.

Majka se nakon nekog vremena razboljela - smrtno razboljela. Unatoč mojoj izdaji, silno me željela opet vidjeti. Poslala je u potragu za mnom muškarca koji je u mene dugo bio zaljubljen, iako sam ga ja uporno odbijala. Znala je da on neće odustati dok me ne nađe."

Harry je čekao. Duboko je udahnula i zbacila glavu.

"Slijedio je moje tragove do šume u kojoj sam se krila. Kad sam se odbila vratiti's njim, postao je nasilan.

Barun je uvijek bio nagle ćudi. Razjaren mojim odbijanjem, zavideći mi na slobodi, probao me nožem."

"Barun? Mislite na...T

"Na Krvavog baruna, da", potvrdi Siva gospa, razmičući plašt da pokaže tamnu ranu na bijelim prsima. "Kad je shvatio što je učinio, shrvalo ga je kajanje. Podigao je oružje koje mi je oduzelo život na sebe i ubio se. Već stoljećima nosi svoje lance za pokoru... i neka mu ih", dometne ogorčeno.

"A... a dijadema?"

"Ostala je tamo gdje sam je sakrila kad sam čula da Barun baulja kroz šumu prema meni. Sakrila sam je u jedno šuplje stablo."

"Šuplje stablo?" ponovi Harry. "Koje stablo? Gdje?"

"U šumi u Albaniji. Na osamljenom mjestu za koje sam vjerovala da je izvan dosega moje majke."

"Albanija", ponovi Harry. Iz pomutnje se napokon počeo čudesno pomaljati smisao i sad je razumio zašto je njemu rekla ono što je prešutjela i Dumbledoreu i Flitvicku. "Već ste nekome ispričali tu priču, zar ne?"

Jednom drugom učeniku?"

Sklopila je oči i kimnula.

"Nisam... imala pojma... Bio je... slatkorječiv. Činilo se... da razumije... da suosjeća..."

Da, pomisli Harry, Tom Riddle bi svakako razumio žudnju Helene Ravenclaw da posjeduje čudesne predmete na koje nije imala pravo.

"Pa, niste prvi iz koje je Riddle nešto izvukao na prevaru", promrmlja Harry. "Znao je on biti šarmantan kad mu je to odgovaralo..."

Dakle, Voldemort je uspio Sivoj gospi izmamiti lokaciju izgubljene dijademe. Otputovao je u tu zabačenu šumu i izvadio dijademu iz skrovišta, možda čak odmah nakon odlaska iz Hogwarta, prije nego što se uopće zaposlio u Borginu i Burkesu.

A kad mu je kasnije zatrebalo utočište, možda mu se upravo ta osamljena šuma u Albaniji učinila idealnom da se u njoj pritaji i tamo provede deset dugih godina?

Sumnjao je, međutim, da je Voldemort dijademu ostavio u tom skromnom drvetu nakon što ju je pretvorio u dragocjeni horkruks... Ne, dijademu je potajice vratio u njezin pravi dom, tu ju je sakrio...

"... one noći kad je došao zatražiti posao!" dovrši Harry misao.

"Molim?"

"Sakrio je dijademu u dvorcu one noći kad je zamolio Dumble-dorea da ga zaposli kao učitelja!" reče Harry. Razmišljanje naglas pomagalo mu je da unese reda u svoje misli. "Sigurno ju je sakrio ili na putu u Dumbledoreov kabinet ili nakon odlaska iz njega! A daje uz to dobio i posao, to bi bio bonus -jer bi onda imao priliku zdupiti i Gryffindorov mač - hvala vam, hvala!"

Harry ju je ostavio da lebdi u zraku's posve zbunjenim izrazom lica. Dok je skretao natrag u predvorje, pogledao je na sat. Pet minuta

do ponoći, a iako je sad znao što je posljednji horkruks, i dalje nije znao gdje je...

Generacije učenika nisu pronašle dijademu; to mu je govorilo da nije u Ravenclavskoj kuli - ali ako nije tamo, gdje je? Za koje je skrovište u dvorcu Hogvvars Tom Riddle vjerovao da će zauvijek ostati skriveno? Izgubljen u očajničkim nagađanjima, Harry je skrenuo u novi hodnik, no tek što je zakoračio u nj, prozor lijevo od njega rasprsnuo se uz zaglušujući, gromoglasni tresak. Dok se on bacao u stranu, kroz prozor je doletjelo divovsko tijelo i udarilo u suprotni zid. Od pridošlice se odvojio neki krupan, dlakav stvor i, cvileći, bacio se na Harryja.

"Hagride!" zaurlao je Harry, braneći se od Očnjakovih izljeva ljubavi dok se gorostasna bradata prilika podizala na noge. "Ma stoto...?"

"Harry, došo si! Došo si!"

Hagrid se sagnuo, zamalo Harryju polomio kosti brzinskim zagrljajem te otrčao natrag do razbijenog prozora.

"Bravo, Grawpy!" zaurlao je kroz rupu u prozoru. "Vidimo se ubrzo, budi dobar dečko!"

U mrkloj noći koja se prostirala ispred Hagrida, Harry je ugledao bljeskanje svjetla u daljini te začuo čudan, prodoran vrisak. Pogledao je na sat: ponoć. Bitka je počela.

"Ajme, Harry," zasopće Hagrid, "to je to, zar ne? Vrijeme za borbu?"

"Hagride, odakle si ti došao?"

"Čuo sam Znaš-već-koga gore u spilji", mračno odvratila Hagrid. "Glas mu je daleko dopro. 'Imate do ponoći da mi predate Pottera.' Znao sam da si i ti ovdje, znao sam što se zbiva. Sjedi, Očnjak. Došli smo vam se priključiti, ja, Grawpy i Očnjak. Probili smo se preko mede koja ide kroz šumu, Grawpy je nosio Očnjaka i mene u naručju. Reko sam mu da me spusti kod dvorca, a on me, srce malo, ugurao kroz prozor. Nisam ja to baš tako zamislio, al... gdje su Ron i Hermiona?"

"To je", reče Harry, "jako dobro pitanje. Dođi."

Žurno su krenuli hodnikom, dok im je Očnjak trčkarao oko nogu. Iz okolnih hodnika dopirali su zvuči komešanja i koraka u trku, čula se vika. Pogledavši kroz prozor, Harry je u mračnom perivoju uočio nove bljeskove svjetla.

"Kamo idemo?" uspuhano upita Hagrid, gazeći za Harryjem tako da su se daske pod njima tresle.

"Ne znam baš točno," reče Harry, nasumce skrećući u novi hodnik, "ali Ron i Hermiona moraju biti tu negdje..."

Na podu ispred njih već su ležale prve žrtve bitke: dvije kamene vodorige koje su obično čuvale ulaz u zbornicu stradale su od uroka doletjelog kroz obližnji razbijeni prozor. Ostaci su im se nemoćno micali na

podu, a kad je Harry preskočio jednu odrubljenu glavu, ona je slabašno zaječala: "Ma da, samo vi idite... neka se ja ovdje sama trusim..."

Ružno kameno lice iznenada je podsjetilo Harryja na mramorno poprsje Rowene Ravenclaw u Xenophiliusovoj kući, na onaj šašavi ures za glavu... a zatim i na kip u Ravenclavvskoj kuli, s kamenom dijademom na bijelim kovrčama...

Na samom kraju hodnika, prisjetio se i treće kamene skulpture: ružnog starog vješca kojemu je osobno nataknuo periku i izubijanu staru dijademu. Harry je osjetio da mu šok prži utrobu kao vrući gutljaj plamenviskija i zamalo posrnuo.

Napokon je znao gdje ga čeka horkruks...

Tom Riddle, koji se nikome nije povjeravao i uvijek je radio sam, vjerojatno je bio dovoljno arogantan da misli kako je on, i samo on, prodro u najskrivenije tajne dvorca Hogwarts. Naravno da uzorni učenici Dumbledore i Flitwick nikad nisu nogom kročili na to mjesto, ali zato je Harry tijekom svog školovanja često skretao s pravog puta - i evo napokon, za promjenu, tajne koju su i on i Voldemort znali, dok je Dumbledoreu ostala skrivena...

Iz razmišljanja gaje prenela profesorica Sprout, protutnjavši mimo njega's Nevilleom i još šest učenika. Svi su imali štitnike na ušima i velike lončanice u rukama. * "Mandragore!" dovikne Neville Harryju preko ramena, ne usporavajući. "Bacat ćemo ih preko bedema - to im se neće svidjeti!"

Harry je sad znao kamo mora ići: ubrzao je, dok su Hagrid i Očnjak galopirali za njim. Prolazili su sliku za slikom, a likovi's portreta trčali

su's njima, čarobnjaci i vještice u čipkastim ovratnicima i jahaćim hlačama, u oklopima i plaštevima, naguravajući se u tuđa platna, glasno zahtijevajući novosti iz drugih dijelova dvorca. Kad su došli do kraja tog hodnika, cijeli se dvorac zatresao, a nakon eksplozije jedne divovske vaze na postolju, Harry je znao da su na djelu čarolije mračnije od onih kojima se služe učitelji i Red.

"Dobro je, Očnjače... dobro je!" vikao je Hagrid, no kad su zrakom poput granata poletjele porculanske krhotine, krupni je lovac na veproze pobjegao glavom bez obzira. Hagrid je otrčao za prestravljenim psom, ostavljajući Harryja samog.

Nastavio je put kroz prolaze koji su podrhtavali's isukanim štapićem u ruci. U jednom ga je hodniku cijelim putem, iz slike u sliku, pratio mali naslikani vitez sir Cadogan u zveckavu oklopu, dovikujući Harryju riječi ohrabrenja. Za Cadoganom je kasao i njegov debeljuškasti mali poni.

"Hvastavci i hulje, pseta i nitkovi, izbacite ih, Harry Potter, otjerajte ih odavde!"

Harry je iza sljedećeg ugla zatekao Freda i šačicu učenika, uključujući Leeja Jordana i Hannu Abbott, pred praznim postoljem čiji je kip skrivao tajni prolaz. Osluškiivali su pokraj skrivenog otvora's izvučenim štapićima.

"Prava noć za ovo!" vikne Fred kad se dvorac opet zatresao, a Harry je trčao dalje, u jednakoj mjeri osjećajući polet i stravu. Uletio je u novi hodnik, ispunjen sovama. Gospa Norris je siktala i zamahivala šapama na njih, nedvojbeno zato da ih otjera natrag na propisano im mjesto...

"Potter!"

Sljedeći hodnik čuvao je Aberforth Dumbledore sa štapićem u rukama.

"Potter, upravo su mi kroz gostionicu protutnjale stotine djece!"

"Znam, evakuiramo," reče Harry, "Voldemort..."

"... napada jer te još nisu predali, da", reče Aberforth. "Nisam gluhi, čuo ga je cijeli Hogsmeade. I vama nikad nije palo na pamet da nekoliko Slytherina zadržite za taoce? Poslali ste djecu smrtonoša na sigurno. Zar ne bi bilo pametnije da ste ih zadržali ovdje?"

"Voldemorta to ne bi zaustavilo," reče Harry, "a vaš brat nikad ne bi učinio tako nešto."

Aberforth je samo zagundao i odjurio u suprotnom smjeru.

Vaš brat nikad ne bi učinio tako nešto... Pa, to je istina, pomislio je Harry, i sam opet potrčavši; Dumbledore, koji se tako dugo zauzimao za Snapea, nikad ne bi licitirao učeničkim životima...

Doklizio je do zadnjeg ugla, zaurlavši od olakšanja i bijesa: pred njim su se pojavili Ron i Hermiona, kojima su ruke bile pune velikih, savijenih prljavih predmeta žućkaste boje. Ron je pod pazuhom nosio i metlu.

"Dobro, gdje ste vi nestali." vikne Harry.

"U Odaji tajni", reče Ron.

"U Odaji... molim?" reče Harry, nesigurno se zaustavljajući pred njima.

"To je bila Ronova ideja, za sve je on zaslužan!" reče Hermiona bez daha. "Genijalno, zar ne? Kad si otišao, ja sam se okrenula Ronu i zapitala čime ćemo uništiti horkruks čak i ako ga uspijemo pronaći? Još nismo uništili ni pehar! I onda se on dosjetio! Bazilisk!"

"Mašto...?"

"Nešto čime se mogu uništiti horkruksi", jednostavno reče Ron.

Harryjev pogled padne na predmete u Ronovim i Hermioninim rukama: krupni, savijeni zubi, istrgnuti, sad mu je sinulo, iz lubanje mrtvog baziliska.

"Ali kako ste ušli?" upita on, gledajući malo zube, malo Rona. "Za otvaranje moraš govoriti parselski!"

"To je i učinio!" šapne Hermiona. "Rone, pokaži mu!"

Ron ispusti jeziv, siktav zvuk - zvučao je kao da se guši.

"To si rekao kad si otvarao medaljon", reče on Harryju kao da se ispričava. "Nisam pogodio baš otprve," skromno je slegnuo ramenima,

"ali na kraju smo uspjeli."

"Bio je fantastičan!" reče Hermiona. "Fantastičan!" "Znači..." Harry se trudio da održi korak's njima.

"Znači..." "Još jedan horkruks manje", reče Ron, izvlačeći iz jakne smrskane ostatke pehara Hufflepuffa.

"Hermiona ga je probola. Mislio sam da bi to bilo primjereno, budući da ona još nije imala to zadovoljstvo."

...; .w. ;;

"Genijalno!" vikne Harry.

"Nije to ništa", reče Ron, iako je izgledao vrlo ponosno. "Sto ima novo kod tebe?"

U tom se trenutku iznad njih prolomila eksplozija: sve troje podiglo je poglede prema stropu's kojeg se trusila prašina. Začuli su krik u daljini.

"Znam kako dijadema izgleda i gdje je", žurno reče Harry. "Sakrio ju je na isto mjesto gdje sam ja sakrio svoj stari udžbenik iz Čarobnih napitaka, tamo gdje svi već stoljećima skrivaju stvari. Mislio je da jedino on zna za njega. Idemo."

Zidovi su opet zadrhtali, a on ih je poveo kroz skriveni ulaz i niz stubište u Sobu potrebe. U njoj su bile samo tri žene: Ginny, Tonks i postarija vještica u šeširu punom rupa od moljaca, koju je Harry smjesta prepoznao kao Nevilleovu baku.

"Ah, Potter", reče ona žustro, kao daje baš njega čekala. "Vi nam možete reći što se događa."

"Jesu li svi dobro?" upitaše Ginny i Tonks u isti mah.

"Koliko mi znamo, jesu", reče Harry. "Ima li u prolazu za Veprova glavu još ljudi?"

Znao je da soba neće promijeniti namjenu dok u njoj ima još korisnika.

"Ja sam bila zadnja", reče gospoda Longbottom. "Zapečatila sam ga, smatrala sam da ga ne bi bilo mudro ostaviti otvorenog sad kad Aberforth nije u gostionici. Jeste li vidjeli mog unuka?"

"Bori se", reče Harry.

"Naravno", ponosno odvrati stara dama. "Oprostite, ali moram mu pomoći."

Iznenadjućom je brzinom odjurila prema kamenim stubama.

Harry pogleda Tonks.

"Mislio sam da si's Teddyjem kod mame?"

"Nisam mogla podnijeti neizvjesnost..." Tonks je izgledala očajno. "Mama će paziti na njega... jesi li vidio Remusa?"

"Planirao je grupu boraca povesti u perivoj..."

Tonks je bez riječi otrčala iz sobe.

"Ginny," reče Harry, "oprosti, ali i ti moraš izaći. Samo nakratko. Poslije ćeš se opet moći vratiti."

Ginny je izgledala presretno što smije napustiti sklonište.

"A poslije ćeš se opet moći vratiti!" vikao je za njom kad je potrčala uza stube, slijedeći Tonks. "Moraš se vratiti!"

"Čekaj malo!" oštro će Ron. "Nešto smo zaboravili!"

"Što?" upita Hermiona.

"Kućne vilenjake, oni su sigurno dolje u kuhinji, zar ne?"

"Misliš, da ih pozovemo u borbu?"

"Ne," ozbiljno će Ron, "nego zato da im kažemo da bježe. Ne želimo da im se dogodi isto što i Dobbyju, zar ne? Nemamo pravo tražiti da umiru za nas..."

Baziliskovi zubi ispali su iz Hermioninih ruku i rasuli se po podu. Jurnula je prema Ronu, bacila mu se oko vrata i poljubila ga ravno u usta. Ron je hitnuo zube i metlu koje je držao i uzvratio joj's tolikim entuzijazmom da ju je odigao's poda.

"Je li ovo baš pravi trenutak?" nemoćno upita Harry. Ron i Hermiona su se umjesto odgovora samo još čvršće zagrlili, zanjihavši se na mjestu, pa je Harry podigao glas: "Ej! U ratu smo!"

Ron i Hermiona prekinuli su poljubac, ali nisu se razdvojili.

"Prijetelju, znam," odvrati mu Ron, koji je izgledao kao da je upravo dobio maljac u glavu, "zato je ovo sad ili nikad, ne?"

"Pusti sad to, što je's horkruksom?" vikne Harry. "Kako bi bilo da se... malo suzdržite dok ne nađemo dijademu?"

"Da... aha... oprost", reče Ron i poče skupljati zube's Hermio-nom. Oboje su bili rumeni u licu.

Čim su izašli u hodnik, postalo je jasno da se u onih nekoliko minuta koliko su proveli u Sobi potrebe situacija u dvorcu drastično pogoršala: zidovi i strop tresli su se još jače nego prije, zrak je bio pun prašine, a Harry je kroz najbliži prozor ugledao zelene i crvene bljeskove u samom podnožju dvorca, znajući po tome da su smrtonoše nadomak ulasku u dvorac. Harry je dolje spazio i diva Grawpa, koji je glavinjao uokolo uz ozlojeđene urlike, zamahujući kamenom vodorigom otrgnutom's krova.

"Nadajmo se da će nekog zgaziti!" reče Ron kad su odozdo doprli novi krikovi.

"Pod uvjetom da nisu naši!" reče glas. Harry se okrenuo i ugledao Ginny i Tonks. Stajale su's izvučenim štapićima kod susjednog prozora, kojem je nedostajalo nekoliko okana. Harry je vidio kako Ginny ispaljuje precizan urok u mnoštvo boraca u perivoju.

"Bravo, mala!" zauralala je prilika koja je kroz prašinu jurila prema njima. Harry je ponovo ugledao Aberfortha, ovaj put na čelu grupice učenika. Sijeda kosa vijorila mu se u trku. "Izgleda da probijaju sjeverni grudobran, doveli su svoje divove!"

"Jesi li vidio Remusa?" vikne Tonks za njim.

"Borio se's Dolohovim," vikne Aberforth, "otada ga nisam vidio!"

"Tonks," reče Ginny, "Tonks, sigurno je dobro..."

Ali Tonks je već nestala u oblaku prašine iza Aberfortha.

Ginny se bespomoćno okrene prema Harryju, Ronu i Hermioni.

"Sve će biti u redu", reče Harry, znajući da izgovara prazne fraze. "Ginny, vraćamo se za sekundu, samo se drži po strani, čuvaj se... idemo!" obratio se Ronu i Hermioni. Potrčali su natrag prema zidu iza kojeg je Soba potrebe čekala da čuje želju sljedećih posjetitelja.

Treba mi mjesto gdje je sve skriveno, zamolio je Harry u mislima. Vrata su se materijalizirala kad su treći put potrčali pokraj zida.

Metež bitke zamro je čim su prešli prag i zatvorili vrata za sobom: tu je kraljevala tišina. Našli su se u prostoru velikom poput katedrale, po izgledu sličnom gradu visokih zidova, sazdanih od predmeta koje su tu sakrile tisuće odavno nestalih učenika.

"I on nikad nije shvatio da ovdje svi mogu ući?" upita Ron. Glas mu je odjekivao u tišini.

"Mislio je da je jedini", reče Harry. "Na njegovu žalost, svojevremeno sam i ja imao što skrivati... ovim putem," doda on, "mislim daje dolje..."

Prošao je pokraj punjenog trola i ormara za nestajanje koji je Dračo Malfoy prošle godine popravio's onako razornim posljedicama. Zatim je zastao, gledajući lijevo i desno niz prolaze pune smeća; nije se mogao sjetiti kamo dalje...

"Accio dijadema!" vikne Hermiona u očaju, no ništa im nije poletjelo ususret. Činilo se da je ova prostorija bila jednako nespremna odreći se svojih skrivenih dragocjenosti kao i onaj trezor u Gringotts.

"Ajmo se razdvojiti", predloži Harry ostalima. "Tražite kameno poprsje starca's perikom i dijademom! Stoji navrh kredenca i definitivno je tu negdje..."

Ron i Hermiona odjurili su niz dva susjedna prolaza; Harry je čuo kako njihovi koraci odjekuju među nagomilanim hrpama smeća, boca, šešira, sanduka, stolaca, knjiga, oružja, metli, šišmiša...

"Tu je negdje", mrmljao si je Harry u bradu. "Tu negdje... tu negdje..."

Zalazio je sve dublje u labirint, orijentirajući se prema predmetima koje je prepoznavao od prošlog posjeta prostoriji. U ušima mu je odjekivalo vlastito disanje, a onda mu se učinilo da mu je sama duša zadrhtala: ravno pred sobom ugledao je spaljeni stari kredenc u kojem je sakrio stari udžbenik iz Čarobnih napitaka, a na kredencu bistu kozičavog starog vješča's prašnjavom starom perikom i prastarom, potamnjelom dijademom.

Iako još dobra tri metra udaljen od nje, Harry je već pružao ruku prema dijadi kad je glas iza njega rekao: "Stani, Potteru."

Naglo se zaustavio i okrenuo. Iza njega su, rame uz rame, stajali Crabbe i Goyle, uperivši štapiće u njega. Između njihovih iskešenih lica nazirao se Dračo Malfoy.

"To je moj štapić, Potter", reče Malfoy, ciljajući novim štapićem kroz razmak između Crabbea i Goylea.

"Više nije", zadihano odvrati Harry, stežući glogov štapić. "Tko prvi, njegov štapić. A tko je tebi posudio svoj?"

"Mama", reče Dračo.

Harry se nasmije, iako mu ništa u ovoj situaciji nije bilo osobito smiješno. Nigdje nije čuo ni Rona ni Hermionu. Činilo se da ih je potraga za dijademom odvela izvan dometa sluha.

"A kako to da vas trojica ne pravite društvo Voldemortu?" priupita Harry.

"Nagradit će nas", odgovori Crabbe, iznenađujuće blagim glasom za tako krupnog momka; Harry ga gotovo nikad prije nije čuo da govori. Crabbe se smiješio kao malo dijete kojemu su obećali veliku vrećicu slatkiša.

"Sakrili smo se, Potter. Odlučili smo da nećemo otići. Odlučili smo da ćemo te mi dovest k njemu."

"Dobar ti je plan", reče Harry, tobože zadivljeno. Nije mogao vjerovati da će ga nadomak cilju osujetiti Malfoy, Crabbe i Goyle. Počeo je polako uzmicati prema mjestu gdje je horkruks nakrivljeno stajao na kipu. Kad bi ga samo mogao dohvatiti prije izbijanja borbe...

"Pa, kako ste ušli ovamo?" upita on, zavlčeći ih.

"Prošle godine sam praktički živio u Sobi skrivenih stvari", raz-draženo odvrati Malfoy. "Znam kako se ovamo ulazi."

"A mi smo se skrivali u hodniku vani", zarokće Goyle. "Sad znamo čarolije iluzija! A onda ste se", na licu mu se pojavio tupav osmijeh, "vi pojavili pred nama i ti si reko da morate tražit didemu. Staje didema?"

"Harry?" iznenada je odjeknuo Ronov glas's druge strane zida, desno od Harryja. "Ti to razgovaraš's nekim?" Crabbe je zamahnuo štapićem kao bičem na petnaest metara visoku planinu sastavljenu od rabljenog namještaja, slomljenih škrinja, starih knjiga i pelerina, te raznog neprepoznatljivog smeća, viknuvši pritom: "Descendo!"

Zid se zaljuljao, a gornja trećina srušila se u susjedni prolaz, onaj u kojem je stajao Ron.

"Rone!" vikne Harry. Iz daljine je začuo Hermionin vrisak, a potom i tresak dok su brojni predmeti padali na pod's druge strane nestabilnog zida. Uperio je štapić prema bedemu, viknuo "Finite!" i umirio ga.

"Ne!" vikne Malfoy, hvatajući Crabbeovu ruku kad je Crabbe pokušao ponoviti čaroliju. "Ako rasturiš sobu, možda ćeš zakopati i dijademu!"

"Ko daje to važno!" reče Crabbe, otrgnuvši se iz stiska. "Gospodar tame želi Pottera, koga briga za didemu?"

"Potter je ovamo došao po nju," reče Malfoy, nevjesto prikrivajući nestrpljivost zbog tuposti svojih kolega, "što zacijelo znači..."

"... što zacijelo znači?" okomio se Crabbe na Malfoya neskriveno okrutnim tonom. "Koga briga što ti misliš? Ja više ne slušam tvoje zapovijedi. Dračo. Ti i tvoj tata ste gotovi."

"Harry?" opet vikne Ron's druge strane zida od smeća. "Sto se događa?"

"Harry?" oponašao gaje Crabbe. "Što se događa... ne, Potter! Crucio!"

Harry se bacio prema dijadi; Crabbeova kletva promašila ga je i pogodila kameno poprsje koje je odletjelo u zrak; dijadema se vinula uvis i pala, nestajući's vidika u masi predmeta na koju je palo i poprsje.

"PRESTANI!" vikne Malfoy na Crabbea. Nepregledna soba odzvanjala je od njegova glasa. "Gospodar tame ga želi živoga..."

"Pa? Ne ubijam ga, zar ne?" vikne Crabbe, odgurujući Malfoyevu ruku koja ga je pokušavala zaustaviti. "Ali ubit ću ga ako budem mogao, pa i Gospodar tame želi isto, ko da je važ..."

Nekoliko centimetara od Harryja prohujao je mlaz crvene svjetlosti: Hermiona se pojavila na uglu iza njega i ispalila čaroliju omamljivanja u Crabbeovu glavu. Promašila je samo zato što ga je Malfoy odvukao's puta.

"To je ona mutnjakuša! Avada kedavra!"

Harry je vidio da se Hermiona baca u stranu, no bijes zbog toga što je Crabbe ispalio ubojitu kletvu otjerao je sve ostale misli. Bacio je čaroliju omamljivanja na Crabbea, koji je zateturao u stranu, usput izbivši Malfoya štapić iz ruke: otkotrljao se pod planinu slomljenog namještaja i kutija.

"Nemojte ga ubiti! NEMOJTE GA UBITI!" vikao je Malfoy na Crabbea i Goylea, jer su obojica ciljala Harryja. Djelić sekunde u kojem su zastali, Harryju je bio dovoljan.

"Expelliarmus! "

Goyleu je štapić izletio iz ruke i nestao u bedemu smeća pokraj njega. Goyle je glupavo poskakivao na mjestu, pokušavajući ga dohvatiti. Malfoy se bacio's puta Hermionine druge čarolije omamljivanja, a Ron, koji se iznenada pojavio na kraju prolaza, ispalio je na Crabbea Petrificus totalus i promašio za dlaku.

Okrenuvši se na peti, Crabbe je ponovo zaurlao: "Avada kedavra!" Ron je skočio iz vidokruga da izbjegne mlaz zelene svjetlosti. Malfoy, lišen štapića, šćućurio se iza garderobnog ormara na tri noge dok je Hermiona jurcala prema njima, u trku pogađajući Goylea čarolijom omamljivanja.

"Tu je negdje!" dovikne joj Harry, pokazujući hrpu smeća u koju je stara dijadema pala. "Traži je dok ja pomazem R..."

"HARRY!" vrisnula je.

Jedino upozorenje bila je strahovita buka koja je nadirala prema njima. Okrenuo se i vidio da i Ron i Crabbe trče niz prolaz koliko ih noge nose.

"Paše vam vrućina, svinje?" zaurlao je Crabbe u trku.

No činilo se da nema nikakvu kontrolu nad svojom čarolijom. Progonili su ih plamenovi abnormalnih razmjera koji su lizali zidove od smeća, pretvarajući sve na svom putu u prah i pepeo.

"Aguamenti!" zaurlao je Harry, ali mlaz vode koji mu je izašao iz štapića nemoćno je ishlapio u zraku.

"BJEŽITE!"

Malfoy je zgrabio omamljenog Goylea i odvuкао ga sa sobom, ali Crabbe ih je sve prestigao, sad izgledajući prestravljeno. Iza njega su mahnito trčali Harry, Ron i Hermiona,'s vatrom za petama. Nije to bila normalna vatra; Crabbe je upotrijebio neku Harryju nepoznatu kletvu. Dok su zamicali za ugao, plamenovi su ih gonili kao da su živi, svjesni, željni ubijanja. Vatra je mijenjala oblik, pretvarajući se u divovsku hordu plamenih zvijeri; ognjene zmije, himere i zmajevi stalno su se iznova obrušavali prema podu, a stoljećima nakupljano smeće kojim su se hranili hrlilo je uvis u njihova zubata usta, vilo se oko njihovih kandžastih nogu, nestajući naposljetku u plamenom paklu.

Malfoy, Crabbe i Goyle nestali su's vidika, ali Harry, Ron i Hermiona ukipili su se na mjestu. Plamena čudovišta kružila su oko njih, stežući obruč; kandže, rogovi i repovi fijukali su kroz zrak, a vrućina oko njih činila se neprobojnom poput zida.

"Sto da radimo?" vrištala je Hermiona kroz zaglušujuće urlanje vatre. "Što da radimo?"

"Evo!"

Harry je zgrabio dvije teške metle's najbliže hrpe smeća i jednu dobacio Ronu, koji je Hermionu povukao iza sebe. Harry je prebacio nogu preko druge metle. Silovito se otisnuvši od poda, vinuli su se u zrak, za dlaku izbjegavši rožnati kljun plamene grabljivice, koji je škljocao prema njima. Dim i vrućina sad su bili neizdrživi. Ispod njih je ukleta vatra proždimala skrivene stvari generacija okrivljenih učenika, sumnjive ishode tisuću zabranjenih eksperimenata, tajne bezbrojnih duša koje su potražile spas u toj sobi. Harry nigdje nije vidio Malfoya,

Crabbea ili Goylea. Letio je stoje niže mogao iznad podivljalih nemani od plamena, pokušavajući ih uočiti, ali nije vidio ništa osim vatre: užasne li smrti... ne bi im nikad poželio takav kraj...

"Harry, bježmo van, bježmo van!" zaurlao je Ron, iako je kroz crni dim bilo nemoguće nazreti vrata.

No u tom je trenutku Harry u onom strašnom kovitlacu, u grmljavini požara koji je gutao sve pred sobom, začuo tanahan, kukavan ljudski krik.

"Pre... opasno je!" vikne Ron, ali Harry se već okrenuo u zraku. Očima koje su bile donekle zaštićene od dima naočalama pregledavao je vatrenu oluju pod njima, tražeći neki znak života, ruku ili lice koje još nije pougljenjelo poput drva...

Ugledao ih je: Malfoy je sjedio na klimavoj kuli od spaljenih radnih stolova, objumivši onesviještenog Goylea rukama. Harry se obruši prema njima. Malfoy je vidio da dolazi i podigao ruku, no Harry je, čim ju je

uhvatio, znao im neće uspjeti: Goyle je bio pretežak, a Malfojeva ruka, mokra od znoja, odmah je iskliznula iz Harryjeve...

"HARRY, AKO POGINEMO ZBOG NJIH, UBIT ĆU TE!" zagrmio je Ronov glas. Dok se nad njima nadvijala divovska plamena himera, s Hermionom je podigao Goylea na metlu. Opet su se vinuli u zrak, ljuljajući se i zapinjući. Malfoy se za to vrijeme uzverao na metlu iza Harryja.

"Vrata, idi prema vratima, prema vratima!" vrištao je Malfoy Harryju na uho. Harry je ubrzao, slijedeći Rona, Hermionu i Goylea kroz oblake crnog dima. Jedva je disao: u zraku oko njih vidjeli su se rijetki predmeti koje plamenovi nisu progutali, jer su ih vatrena čudovišta u slavlju razbacivala na sve strane: pehari i štitovi, svjetlucava ogrlica, jedna stara, potamnijela dijadema...

"Što to radiš, što to radiš, vrata su u onom smjeru!" vrisne Malfoy, ali Harry je naglo skrenuo i obrušio se. Činilo se da dijadema pada kao u usporenom filmu, okrećući se i svjetlucavo srljajući u razjapljenu gubicu zmije, no Harry je uto provukao ruku kroz nju, uhvativši je...

Zmija se ustremila na njega, a on se okrenuo; vinuo se u zrak i poletio ravno prema mjestu gdje su ih, bar se tako nadao, čekala otvorena vrata: Ron, Hermiona i Goyle nestali su s vidika; Malfoy je vrištao, stežući Harryja do boli. Harry je kroz dim nazreo četvrtasti

otvor na zidu i okrenuo metlu u tom smjeru. Pluća mu je najednom ispunio čisti zrak, a trenutak kasnije tresnuli su o zid u hodniku.

Malfoy je pao s metle i ostao ležati licem prema podu, hvatajući dah, kašljući, povraćajući nasuho. Harry se otkotrljao i sjeo: vrata Sobe potrebe su nestala, a zadihani Ron i Hermiona sjedili su na podu pokraj još onesviještenog Goylea.

"C-Crabbe", protisnuo je Malfoy čim je došao do daha. "C-Crabbe..."

"Mrtav je", grubo mu odvrati Ron.

Zavladala je tišina, koju je remetilo samo teško disanje i kašljanje. Odjednom je dvorac potresao niz glasnih udara, a mimo njih projahala je duga kavalkada obezglavljenih prozirnih prilika na konjima. Glave zarinute pod pazuha jahača krvoločno su urlale. Harry se nesigurno osovio na noge nakon prolaska Bezglavih lovaca i osvrnuo se: oko njih je još divljala bitka. Osjetio je da ga hvata panika.

"Gdje je Ginny?" upita on oštro. "Bila je tu. Trebala se vratiti u Sobu potrebe."

"Čovječe, misliš da može još funkcionirati nakon onakvog požara?" upita Ron. I on je ustao, trljajući prsa.

Pogledao je lijevo i desno. "Da se razdvojimo i potražimo...?"

"Ne", reče Hermiona, ustajući. Malfoy i Goyle ostali su nemoćno ležati na podu hodnika; obojica su izgubila štapiće. "Nema razdvajanja. Predlažem da odemo... Harry, što ti je to na ruci?"

"Molim? Aha..."

Skinuo je dijademu sa zapešća i pogledao je. Još je bila vruća, pocrnjela od čađe, no čim se pomnije zagledao, uspio je pročitati sićušne ugravirane riječi: OD MUDROSTI SREĆE NEMA VEĆE.

Činilo se da iz dijademe curi neka tamna, smolasta tvar slična krvi. Harry je odjednom osjetio da dijadema strahovito podrhtava, a onda mu se raspukla u rukama. Pritom mu se učinilo da je čuo slabašan, udaljen vrisak boli, koji nije dolazio iz perivoja ili dvorca, nego iz stvari koja mu se upravo raspala pod prstima.

"To je sigurno bio Demonski oganj!" zacvili Hermiona, zureći u krhotine.

"Molim?"

"Demonski oganj - ukleta vatra - jedna od stvari koje mogu uništiti horkrukse, ali ja se nikad, nikad ne bih usudila to upotrijebiti, preopasno je... kako je Crabbe znao...?"

"Sigurno je naučio od Carrowa", smrknuo će Harry.

"Šteta što nije pažljivije slušao kako se zaustavlja vatra", reče Ron. Kosa mu je kao i Hermioni bila oprljena, a cijelo lice čađavo. "Da nas nije pokušao ubiti, bilo bi mi čak žao što je poginuo na takav način."

"Ali zar ne shvaćate?" šapne Hermiona. "To znači, ako se možemo dočepati zmije..."

Ušutjela je jer su hodnik ispunili povici i prepoznatljivi zvukovi borbe. Kad se Harry okrenuo u tom smjeru, srce mu je načas stalo: smrtonoše su ušli u Hogwarts. Fred i Percy natraške su se povlačili niz hodnik, obojica u borbi s maskiranim i zakukuljenim muškarcima.

Harry, Ron i Hermiona potrčali su im u pomoć: mlazovi svjetla letjeli su na sve strane i muškarac koji se borio s Percyjem brzo je uzmaknuo: kukuljica mu je spala i ugledali su visoko čelo i sjedinama prošaranu kosu...

"Zdravo, ministre!" zaurla Percy, šaljući lijep urok ravno na Thicknessea, koji je ispustio štapić i počeo se češati po pelerini, očito obuzet strahovitim svrbežom. "Jesam li vam već spomenuo da dajem ostavku?" "Perce, pa ti se zezaš!" viknuo je Fred kad se smrtonoša's kojim se on borio srušio od siline triju različitih čarolija omamljivanja. Thicknesse je pao na zemlju dok su mu posvuda izbijale male bodlje: činilo se da se pretvara u neku vrstu morskog ježa. Fred oduševljeno pogleda Percyja.

"Perce, ti se zbilja zezaš... mislim da nisam čuo da bacaš fore otkako si..."

Zrak je eksplodirao. Stajali su svi na okupu, Harry, Ron, Hermiona, Fred i Percy,'s dvojicom smrtonoša podno nogu, jednim omamljenim, drugim preobraženim; i baš u tom djeliću sekunde, kad se činilo da je opasnost privremeno zaustavljena, svijet se raspuknuo. Harry je osjetio da leti u zrak i nije mu preostalo ništa drugo osim da što čvršće stegne tanki drveni štapić koji mu je bio jedino oružje, te da glavu zaštiti podlakticama: čuo je vrištanje i povike svojih prijatelja, ali nije imao pojma što se's njima događa...

Svijet je ponovo poprimio oblik, iako u boli i polutami: Harry je ležao napola zakopan u ruševinama hodnika koji je upravo pretrpio strahovitu štetu. Po strujanju hladnog zraka znao je da je raznesen dio zida dvorca, po vrućem, ljepljivom obrazu znao je da krvari. Uto mu je nutrinu zasjekao jeziv vrisak, pun agonije koja je nadilazila bol od požara ili kletve. Ustao je, njišući se, prestrašen kao nikad prije tog dana, prestrašeniji, možda, no ikad u životu...

Hermiona se također pokušavala osoviti na noge među razvalinama. Na podu kod zida koji je eksplodirao vidjela su se tri crvenokosa muškarca. Harry je uhvatio Hermionu za ruku dok su teturali i posrtali preko kamenja i drva.

"Ne... ne... ne!" netko je vikao. "Ne! Fred! Ne!"

Percy je tresao brata dok je Ron klečao pokraj njih, ali Fredove širom otvorene oči više nisu ništa vidjele. Samo mu je na licu još titrao trag njegova posljednjeg osmijeha.

GLAVA TRIDESET DRUGA

Bazgov štapić

Svijet se raspao na tisuće komadića - no zašto onda bitka još traje, zašto dvorac nije zamukao od užasa, zašto borci nisu položili oružje? U mislima izbezumljenog Harryja vladalo je potpuno rasulo, nije mogao pojmiti da se dogodilo nemoguće, da je Fred Weasley mrtav, sigurno ga osjetila varaju, nema drugog objašnjenja... Kroz otvor u školskom zidu vidio je da odozgo pada nečije tijelo, nakon čega su iz vanjske tmine doletjele kletve, pogađajući zid iza njihovih glava.

"Sagnite se!" vikao je Harry dok su nove kletve fjukale kroz noć. On i Ron zgrabili su Hermionu i pritisnuli je na pod, no Percy je legao preko Fredova tijela da ga zaštiti od novih povreda. Čak i kad je Harry viknuo: "Percy, dođi, moramo se maknuti odavde!", samo je odmahnuo glavom.

"Percy!" Harry je vidio da se niz Ronove čađave obraze slijevaju suze dok je pokušavao starijeg brata za ramena odvući od Freda, no Percy se nije predavao. "Percy, ne možeš mu pomoći! Moramo..."

Hermiona je zavrištala, a Harry je, čim se okrenuo, vidio i zašto. Kroz ogroman otvor u zidu k njima se pokušavao popeti čudovišni pauk, velik poput automobila: u bitku se, dakle, uključio i bar jedan Aragogov potomak.

Ron i Harry viknuli su u isti čas; čarolije su im se ukrstile, a čudovište je od udara odletjelo natraške sa zida. Vidjeli su da mu se noge grozno trzaju i da zatim nestaje u tami.

"Doveo je i društvo!" doviknuo je Harry ostalima kad je kroz otvor koji su probile kletve pogledao vanjski zid dvorca. Po zdanju se penjalo još divovskih paukova puštenih iz Zabranjene šume, koju su smrtonose očito uspješno zauzeli. Harry je ispalio niz čarolija

omamljivanja, pogađajući predvodnika koji je u padu pokosio i ostale, pa su se svi otkotrljali niza zid škole i nestali's vidika. Iznad Harryjeve glave prozujale su nove kletve, tako blizu da je osjetio kako mu mrse kosu.

"Idemo, ODMAH!"

Gurnuvši Hermionu i Rona pred sebe, Harry se sagnuo da uhvati Freda ispod pazuha. Percy je shvatio što Harry smjera, pa se napokon odvojio od trupla i pomogao mu. Sagnuvši se da izbjegnu kletve koje su neumorno dolijetale iz perivoja, zajedno su odvukli Freda na sigurno.

"Tu", reče Harry. Položili su ga u nišu u kojoj je prije stajao viteški oklop. Pogled na Freda bio mu je nepodnošljiv. Zadržao se samo toliko da se uvjeri kako su ga dobro sakrili i odmah zatim otrčao za Ronom i Hermionom. Malfoy i Goyle nekamo su nestali, no Harry je u dnu hodnika ispunjenog prašinom i otkrnutim

komadima kamenog zida, čiji su prozori odavno ostali bez stakla, ugledao mnoštvo ljudi koji su se ustrčali na sve strane. Nije mogao procijeniti jesu li prijatelji ili neprijatelji. Iza ugla je dotrčao i Percy, zaurlavši poput razjarenog bika: "ROOKWOOD!", i već u sljedećem trenutku jurnuvši za visokim muškarcem koji je upravo proganjao dvoje učenika.

"Harry, tu smo!" viknula je Hermiona.

Bila je odvukla Rona iza obližnje tapiserije: ruke su im bile isprepletene, pa je Harry u prvi mah suludo pomislio da se opet grle; onda je shvatio da Hermiona pokušava zadržati Rona kako ne bi potrčao za Percyjem.

"Slušaj me... RONE, SLUŠAJ ME!"

"Idem mu pomoći... želim pobiti smrtonoše..."

Lice mu je bilo iskrivljeno, uprljano od prašine i dima; tresao se od bijesa i tuge.

"Rone, mi smo jedini koji ovo možemo zaustaviti! Molim te... Rone... treba nam ona zmija, moramo ubiti zmiju!" reče Hermiona.

Ali Harry je znao kako se Ron osjeća; potraga za novim horkruk-som nije bila dovoljna da utaži želju za osvetom; i on se želio baciti u okršaj, želio je kazniti ljude koji su ubili Freda, pronaći ostale Weasleyjeve i, iznad svega, uvjeriti se da Ginny nije... nije mogao dopustiti da ta pomisao uopće počne poprimati oblike u njegovoj glavi...

"Borit ćemo se!" nastavi Hermiona. "Moramo se boriti, ako se želimo probiti do zmije! Ali nemojmo sad izgubiti iz vida ono što moramo u-učiniti! Mi smo jedini koji ovo možemo zaustaviti!"

I ona je plakala, brišući lice poderanim i spaljenim rukavom dok je govorila, no zatim je nekoliko puta duboko udahнула da se smiri i obratila se Harryju, ne puštajući Rona iz stiska.

"Moraš saznati gdje je Voldemort, jer je zmija sad sigurno's njim, zar ne? Hajde, Harry - pogledaj mu u misli!"

Zašto je ovaj put bilo tako lako? Možda zato što ga je ožiljak pekao već satima, goreći od želje da mu otkrije Voldemortove misli? Zatvorio je oči na Hermioninu zapovijed, a vrištanje, praskanje i kakofonija bitke smjesta su zamrli, kao da je Harry sad negdje daleko...

Stajao je usred zapuštene ali neobično poznate prostorije: na zidovima su se vidjele napola oguljene tapete, a svi prozori osim jednoga bili su zakovani daskama. Iz daljine su dopirali prigušeni zvukovi bitke. S jedinog nepokrivenog prozora pružao se pogled na udaljeno bljeskanje oko dvorca, no sama prostorija bila je u mraku, izuzme li se jedna uljena svjetiljka.

Kotrljao je štapić među prstima, motreći ga, ali mislima je bio u onoj sobi u dvorcu, tajnoj sobi za koju je znao samo on, koju je, baš kao i Odaju tajni, mogao pronaći samo netko domišljat, lukav i radoznao... Bio je uvjeren da mali neće naći dijademu... iako je Dumbledoreova marioneta dospjela dalje nego što je ikad očekivao... štoviše, predaleko...

"Gospodaru", reče jedan glas, očajan i promukao. Okrenuo se: u najmračnijem kutu prostorije sjedio je Lucius Malfoy, u otrcanoj odjeći, s još vidljivim tragovima kazne koja ga je snašla zbog balav-čeva nedavnog bijega. Jedno mu je oko bilo zatvoreno i natečeno. "Gospodaru... molim vas... moj sin..."

"Nisam ja kriv, Luciuse, ako ti je sin mrtav. Nije mi se pridružio s ostalim Slytherinima. Možda se odlučio sprijateljiti's Harryjem Potterom?"

"Ne... nikad", šapne Malfoy.

"Nadaj se da nije, za vlastito dobro."

"Zar... zar se ne bojite, gospodaru, da bi Potter mogao umrijeti od tuđe ruke, a ne od vaše?" upita Malfoy drhtavim glasom. "Ne bi

li... oprostite mi na drskosti... ne bi li bilo razboritije da obustavite napad i sami ga potražite u dvorcu?"

"Ne glumataj, Luciuse. Želiš prekid bitke kako bi saznao što se dogodilo's tvojim sinom. A ja ne moram tražiti Pottera. Prije nego što istekne ova noć, on će morati potražiti mene."

Voldemort opet spusti pogled na štapić u rukama. Nije mu dao mira... a kad lordu Voldemortu nešto ne da mira, to treba riješiti...

"Idi po Snapea."

"Snapea, g-gospodaru?"

"Snapea. Smjesta. Trebam ga. Moram ga... zamoliti za uslugu. Idi."

Prestrašen, posrćući zbog slabe vidljivosti, Lucius izađe iz sobe. Voldemort je ostao stajati, vrteći štapić među prstima, zagledan u nj.

"To je jedini način, Nagini", šapne on i osvrne se. Krupna zmija lebdjela je u zraku, graciozno se uvijajući u začaranom, zaštićenom prostoru koji je stvorio samo za nju, u zvjezdanoj, prozirnoj kugli koja je izgledala kao spoj svjetlucave krletke i akvarija.

Harry se's uzdahom povuče i otvori oči. Uši mu se opet ispuniše zvukovima bitke: vrištanjem i urlanjem, udarima i eksplozijama.

"U Vrištavoj je daščari. Zmija je's njim, okružena je nekakvim magičnim štitom. Upravo je poslao Luciusa Malfoya da mu dovede Snapea."

"Voldemort sjedi u Vrištavoj daščari?" upita zgranuta Hermiona. "On se čak... on se čak ne bori?"

"Ne misli da se ima zašto boriti", reče Harry. "Vjeruje da ću ja doći k njemu."

"Ali zašto?"

"Zna da tražim horkrukse... više se ne odvađa od Nagini... očito je da moram doći k njemu ako se želim približiti tom stvoru..."

"Dobro", reče Ron, uspravljajući se. "Baš zato što želi i očekuje tebe, ti ne smiješ ići. Ostani ovdje i pazi na Hermionu, a ja idem po zmiju..." Harry prekine Rona.

"Vas dvoje ostanite ovdje, ja ću otići pod Plaštem i vratiti se cim..."

"Ne," umiješa se Hermiona, "puno je logičnije da ja uzmem Plašt i..."

"I ne pomišljaj na to", zareži Ron.

Prije nego što je Hermiona uspjela reći išta osim: "Rone, nisam ništa manje sposobna od..." nešto je razderalo tapiseriju na vrhu stubišta gdje su stajali.

"POTTER!"

Pred njima se pojaviše dvojica maskiranih smrtonoša, ali Hermiona je preduhitrila njihov sljedeći potez, viknuvši: "Glisseo!"

Stube pod njihovim nogama izravnale su se i pretvorile u tobogan niz koji je sve troje sletjelo. Nisu mogli kontrolirati brzinu spuštanja, no bila je tako munjevita da su čarolije omamljivanja koje su ispalili smrtonošte proletjele visoko iznad njihovih glava. Projurili su kroz tapiseriju koja je skrivala prolaz u dnu stubišta, zavrtjeli se na podu i sudarili se sa zidom.

"Đuro!" vikne Hermiona, uperivši štapić u tapiseriju. Kad se tapiserija pretvorila u kamen, začuli su dva glasna i mučna udara; smrtonoše koji su ih napali zabili su se u novonastali zid.

"Povucite se!" zaurao je Ron. Priljubio se uz najbliža vrata s Harryjem i Hermionom, jer je mimo njih protutnjalo krdo školskih klupa pod vodstvom profesorice McGonagall. Nije ih primijetila: kosa joj je bila raspletana, a na obrazu je imala posjeklinu. Kad je nestala iza ugla, čuli su da urla: "JURIŠ!"

"Harry, navuci Plašt", reče Hermiona. "Za nas nije bitno..."

Ipak ga je prebacio preko svih troje; bio je premalen da ih potpuno pokrije, ali Harry je sumnjao će itko primijetiti nekoliko pari bestjelesnih stopala u oblacima guste prašine kroz koje bez prestanka fijuču kamene krhotine i treperave čarolije.

Štrcali su se niz sljedeće stubište i našli se u hodniku u kojemu se upravo vodio niz dvoboja. Portreti's obje strane hodnika vrvjeli su likovima koji su hrabрили borce, učenike i učitelje, dovikujući im savjete za uspješniju borbu protiv što maskiranih, što raskrinkanih smrtonoša. Dean, koji se negdje dočepao štapića, borio se prsa o prsa's Dolohovim, a Parvati's Traversom. Harry, Ron i Hermiona odmah su podigli štapiće u položaj za napad, ali borci su neprestano

krivudali i izmicali se, što je bitno povećavalo izgleda da kletvom pogode nekoga na vlastitoj strani. Dok su oni napeto stajali i iščekivali priliku za akciju, začulo se glasno: "Jipüüüüüi!" Podigavši pogled, Harry vidje da iznad njih leti Peeves i baca mahune mesohvatki na smrtonoše, kojima su se oko glava najednom ovili migoljavi gomolji slični debelim glistama.

"Au!"

Ronovu glavu ispod Plašta pogodila je šaka gomolja; dok se Ron pokušavao osloboditi, ostali u hodniku vidjeli su samo sluzavo zeleno korijenje koje je sumnjivo lebdjelo u zraku.

"Tu je netko nevidljiv!" vikne jedan maskirani smrtonoša, pokazujući na njih rukom.

Dean je maksimalno iskoristio smrtonošin trenutak nepažnje i pogodio ga čarolijom omamljivanja; Dolohov mu je pokušao uzvratiti, ali Parvati je već ispalila čaroliju koja ga je paralizirala.

"IDEMO!" viknuo je Harry. Ron, Hermiona i on čvrsto su stegnuli Plašt oko sebe i dali petama vjetra, trčeći sagnutih glava između boraca, posklizujući se na lokvicama od mesohvatkina soka, hitajući prema mramornom stubištu koje vodi u predvorje.

"Ja sam Dračo Malfoy, ja sam Dračo, na vašoj sam strani!"

Dračo je stajao na odmorištu, moleći maskiranog smrtonošu da ga poštedi. Harry je u prolazu omamio smrtonošu: Malfoy se's osmijehom od uha do uha okrenuo za svojim spasiocem i zauzvrat od nevidljivog Rona zaradio šaku u lice. Srušio se na omamljenog smrtonošu, okrvavljenih usta i potpuno zbunjen.

"A ovo je drugi put večeras da ti spašavamo život, gade dvolični!" zaurla Ron.

Dvoboji su se vodili svuda po stubištu i u predvorju. Gdje god je Harry pogledao, vidio je smrtonoše: Yaxley se blizu glavnih vrata borio's Flitwickom, a odmah do njih neki se maskirani smrtonoša nadmetao's Kingsleyjem. Učenici su se rastrčali na sve strane, neki noseći ili vukući ozlijeđene prijatelje. Harry je ispalio čaroliju omamljivanja na maskiranog smrtonošu i promašio ga, zamalo pogodivši Nevillea, koji se odjednom pojavio u predvorju noseći u naručuju otrovnu tentakulu. Biljka se oduševljeno obavila oko najbližeg smrtonoše i počela ga stezati.

i

Harry, Ron i Hermiona sjurili su se niz mramorno stubište: lijevo od njih prsnulo je staklo, a iz pješčanog sata koji je bilježio bodove Slytherinskog doma posvuda su se rasuli smaragdi, saplećući ljude u trku. Baš kad su stigli do prizemlja, s galerije su pala dva tijela, a sivkasta izmaglica koja je Harryju izgledala kao životinja na sve je četiri poletjela kroz predvorje da zarije zube u jednu od palih prilika.

"ne!" vrisnula je Hermiona. Iz njezina je štapića sa zaglušujućim praskom izletjela čarolija koja je Fenrira Greybacka odbacila od gotovo nepomičnog tijela Lavender Brown. Udario je mramornu ogradu i's mukom se osovio na noge, ali uto se prolomio nov prasak, praćen bljeskom bijele svjetlosti, a Greybackovu je glavu pogodila kristalna kugla. Srušio se na pod i više se nije micao.

"Imam ih ja još!" kreštalala je profesorica Trelawney na ogradi galerije. "Dovoljno za sve koji ih zaslužuju! Evo..."

Pokretom kao da servira lopticu u tenisu, izvadila je iz torbe još jednu ogromnu kristalnu kuglu i zamahnula štapićem, a kugla je munjevito poletjela kroz predvorje i razbila prozor. Istovremeno su se na ulazu širom otvorila teška drvena vrata i u dvorac su nagnuli divovski paukovi.

Zrak su proparali užasnuti krikovi: i smrtonoše i branitelji Hog-wartsa istovremeno su se razbježali. Među nadolazeća čudovišta poletjeli su crveni i zeleni mlazovi svjetlosti, a ona su zadrhtala i u bijesu se propela, djelujući još strasnije nego prije.

"Kako ćemo izaći?" povikne Ron kroz vrisku, no ni Harry ni Hermiona nisu mu stigli odgovoriti jer ih je u tom trenutku nešto odgurnulo u stranu: Hagrid je tutnjao niza stube, mašući ružičastim kišobranom cvjetnog uzorka.

"Nemojte ih ozljedit, nemojte ih ozljedit!" vikao je.

"HAGRIDE, NE!"

Harry je zaboravio na sve ostalo: istrčao je ispod Plašta, sagnuvši se da izbjegne kletve koje su obasjavale sve kutove predvorja. "HAGRIDE, VRATI SE!"

No nije mu još bio ni blizu kad je vidio da nestaje među paukovima koji su, zbijeni u gnusan roj, žurno uzmaknuli pred brojnim kletvama, odnoseći Hagrida sa sobom.

"HAGRIDE!" ; ;

Harry je čuo da netko viče njegovo ime, ali u tom mu je trenutku bilo savršeno svejedno obraća li mu se prijatelj ili neprijatelj: otrčao je niza stube u mračni perivoj i vidio da se paukovi već udaljavaju's plijenom. Hagrida nije uspio ni nazreti.

"HAGRIDE!"

Učinilo mu se da je iz roja izronila jedna divovska ruka, mašući mu, no kad je pokušao potrčati za paukovima, put mu je prepriječilo stopalo monumentalnih dimenzija, s treskom se spustivši na tlo. Harry podigne pogled: pred njim je stajao div, visok šest metara, glave skrivene u sjeni. Svjetlost iz predvorja

osvijetlila je njegove dlakave potkoljenice široke poput debla. Div je u jednom brutalnom i glatkom potezu probio gornji prozor masivnom šakom. Harryja je zasulo staklo, otjeravši ga natrag u zaklon dovratka. "Ajoj...!" vrisnula je Hermiona kad su ona i Ron sustigli Harryja, podižući pogled prema divu koji je upravo pokušavao dohvatiti ljude kroz razbijeni prozor.

"NE!" vikne Ron, hvatajući Hermioninu ruku kad je podigla štapić. "Ako ga omamiš, pri padu će rasturiti pola dvorca..."

"HAGGER?"

Iza jednog ugla dvorca doklatio se Grawp, a Harry je tek tad shvatio da Hagrid nije pretjerivao: Grawp je doista bio sitan za diva. Gargantuovsko čudovište koje je pokušavalo smrskati ljude na gornjim katovima dvorca okrenulo se i urliknulo. Kamene stube zatresle su se kad je zautoptao prema manjem srodniku. Grawp je razjapio iskrivljena usta, pokazujući krupne pločaste zube žute boje, a potom su se bacili jedan na drugoga kao divlji lavovi.

"BJEŽMO!" vikne Harry. Noć se ispunila jezivim urlicima i muklim udarcima dok su se divovi hrali. Zgrabio je Hermionu za ruku i jurnuo niza stube u perivoj. Ron je bio odmah iza njih. Harry nije gubio nadu da će pronaći i spasiti Hagrida; trčao je tako brzo da su već bili prešli pola puta do šume kad ih je opet nešto zaustavilo.

Zrak oko njih se zamrznuo, presjekavši Harryjev dah i stvrduvši mu se u prsima. U mraku su se kretali obrisi, kovitlave prilike sastavljene od zgusnute tame, koje su se valjale prema dvorcu poput golemog vala, zakukuljenih lica i hripava disanja...

Ron i Hermiona stisnuli su se uz njega kad su se zvuči borbe iza njih odjednom prigušili, zamrli: noć je ubrzano tonula u muk kakav

mogu proizvesti samo dementori, i Fred je poginuo, a Hagrid sigurno ovog časa umire ili je već mrtav...

"Daj, Harry!" začu se Hermionin glas kao iz velike daljine. "Pa-tronusi, Harry, daj!"

Podigao je štapić, no tupo beznađe koje ga je preplavilo bilo je jače od njega: koliko je ljudi izginulo a da on to još i ne zna? Imao je osjećaj da mu duša već napušta tijelo...

"HARRV, DAJ VEĆ JEDNOM!" vrisne Hermiona.

Primicalo im se stotinu dementora, klizeći prema njima, kušajući Harryjev očaj, naslućujući bogatu gozbu... Vidio je kad se u zrak vinuo Ronov terijer, slabašno zatreperivši i nestavši; vidio je da se Hermionina vidra okreće u zraku i raspršuje se; štapić mu je drhtao u ruci i on je gotovo željno čekao skori zaborav, ništavilo u kojem neće morati ništa osjećati...

Uto su mimo Harryjeve, Ronove i Hermionine glave prohujali srebrni zec, vepar i lisica, pred kojima su dementori napokon uzmak-nuli. Iz mraka je izronilo troje ljudi i stalo uz progonjene, održavajući svoje patronuse: Luna, Ernie i Seamus.

"Idemo", bodrila ih je Luna, kao da opet uvježbavaju čarolije za DA u Sobi potrebe. "Idemo, Harry... hajde, pomisli na nešto što te veseli..."

"Nešto što me veseli?" upita on napuklim glasom.

"Još smo tu," šapne ona, "još se borimo. Hajde, idemo..."

Prvo je frcnula srebrna iskra, zatim zatreperilo svjetlo, da bi, nakon najvećeg napora koji je Harry ikad morao uložiti u čaroliju, iz vrška njegova štapića buknuo jelen. Patronus je odgalopirao prema dementorima koji su se sad doista razbježali. U iznova blagoj noći opet mu je u ušima odjeknula buka okolne bitke.

"Hvala vam od srca," potreseno će Ron, obraćajući se Luni, Ernieju i Seamusu, "upravo ste nam spasili..."

Prolomio se urlik, zemlja se zatresla, a iz mračne je šume iskoračio novi div, zamahujući toljagom većom od njih.

"BJEŽMO!" opet je viknuo Harry, sasvim nepotrebno. Razbježali su se, i to u posljednji čas. Već u sljedećem trenutku na mjesto gdje su stajali spustilo se jedno golemo stopalo. Harry se osvrnuo: Ron i Hermiona još su bili's njim, no ostalo troje vratilo se u bitku.

"Maknimo mu se iz dohvata!" vikne Ron kad je div opet zamahnuo toljagom. Njegovi urlici razlijevali su se mračnim perivojem, čiju su tamu i dalje presijecali crveni i zeleni mlazovi svjetlosti.

"Napadačka vrba," reče Harry, "idemo!"

Nekako je uspio u glavi podići mali zabran u koji je nagurao sve ono na što trenutno nije smio ni pomisliti, prije svega misli o Fredu i Hagridu te svoj strah za sve voljene ljude u dvorcu i ispred njega. Sve to mora

pričekati u ovoj hitnji da što prije stignu do zmije i Voldemorta, jer to je, kao što je i Hermiona rekla, jedini način da sve zaustave...

Trčao je, napola uvjeren da bi mogao prestići i samu smrt, ignorirajući mlazove svjetlosti koji su zujali kroz okolnu tamu, šum jezera koje je zapljuskivalo obalu silinom mora, škripanje drveća u Zabranjenoj šumi unatoč noći lišenoj vjetra. Činilo se da je cijeli perivoj ustao da se brani, a Harry je, trčeći brže no ikad u životu, prvi ugledao golemo stablo, vrbu koja je u svojem korijenju čuvala tajnu, štiteći je granama oštrim poput bodeža i bičeva. Zapuhani Harry sad je usporio, šuljajući se oko opasnih grana, piljeći kroz mrak u široko deblo u pokušaju da nazre onu kvrgu na kori starog drveta čijim se pritiskom vrba može paralizirati. Ron i Hermiona su ga sustigli, ali Hermiona od zadihanosti nije mogla progovoriti.

"Kako... kako ćemo ući?" soptao je Ron. "Vidim... gdje je... da je bar... Krivonja's nama..."

"Krivonja?" zahripala je Hermiona, koja se presavila u struku, držeći se za prsa. "Jesi li čarobnjak ili nisi?"

"Joj da... dobro..."

Ron se osvrnuo, uperio štapić na grančicu na tlu i rekao: "Win-gardium leviosa!" Grančica se podigla's tla, zavrtjela u zraku kao nošena vjetrom i jurnula ravno u deblo kroz grane koje su se zlokobno njihale. Pogodila je mjesto blizu korijenja, a nemirno drvo odjednom se ukočilo.

"Savršeno!" reče Hermiona.

"Čekajte malo."

U jednoj nesigurnoj sekundi, dok je zrak odjekivao od praskova i eksplozija, Harry se kolebao. Voldemort i želi da Harry dođe k njemu... što ako vodi Rona i Hermionu u klopku?

No zatim se vratio u zbilju, okrutnu i nedvosmislenu: jedini način da se pomaknu's mrtve točke jest da ubiju zmiju, zmija je tamo gdje i Voldemort, a Voldemort je na kraju tog tunela...

"Harry, iza tebe smo, daj već jednom uđi!" reče Ron, gurka-jući ga.

Harry se zavuče u zemljani tunel skriven u korijenju drveta. Bio mu je znatno tješnji nego prošli put kad su tuda prolazili. Strop je bio nizak: prije gotovo četiri godine tunelom su hodali sagnuti; sad su mogli samo puzati. Harry je vodio,'s upaljenim štapićem, a iako je svakog trena iščekivao neku prepreku, put je bio čist. Kretali su se u tišini. Harry nije skidao pogled's drhtavog snopa svjetlosti koji je stvarao svojim štapićem. Tunel se napokon počeo penjati uvis, a Harry je u daljini ugledao tračak svjetla. Hermiona ga povuče za gležanj.

"Pláš!" šapnula je. "Navuci Pláš!"

Pružio je ruku iza sebe. Ugurala mu je u šaku smotuljak skliske tkanine. Nekako se, teškom mukom, uspio zaognuti. Promrmljao je: "Nox", da ugasi svjetlo štapića i produžio na sve četiri, što je tiše mogao, naprežući sva osjetila, svakog trena iščekujući razotkrivanje, zvuk hladnog, zvonkog glasa i bljesak zelene svjetlosti. Uto je iz sobe točno ispred njih začuo glasove, nezatno prigušene time što je otvor na kraju tunela bio zaklonjen starim sandukom. Susprežući dah, Harry se prikrao otvoru i zavirio u uski razmak između sanduka i zida.

Rasvjeta je u sobi bila slaba, ali Nagini je bila savršeno vidljiva, izvijajući se i uvijajući poput vodene zmije u zaklonu svoje začarane, zvjezdane kugle koja je bez ikakva oslonca lebdjela u zraku. Vidio je i rub stola, te bijelu ruku dugih prstiju koja se igra štapićem. Kad je Snape progovorio, Harryju je srce zamalo stalo: Snape je bio tek nekoliko centimetara udaljen od mjesta gdje je čučao skriveni Harry.

"... gospodaru, njihov otpor slabi..."

"... i bez tvoje pomoći", odvrati Voldemort hladnim, zvonkim glasom. "Iako si vješt čarobnjak, Severuse, sumnjam daje tvoj doprinos u ovom trenutku nužan. Praktički smo već na cilju... praktički."

"Dopustite da odem potražiti dječaka. Dajte da vam dovedem Pottera. Znam da ga mogu naći, gospodaru. Molim vas."

Snape je prošao pokraj otvora, a Harry se malo povukao, ne odvajajući pogled od Nagini, pitajući se postoji li ikakva čarolija koja bi mogla probiti zaštitu oko nje. Ništa mu nije padalo na um. Jedan propali pokušaj i odat će svoj položaj...

Voldemort ustane. Harry ga je sad vidio, vidio je crvene oči, plosnato zmijoliko lice, blijedu kožu koja kao da je svjetlucala u polutama.

"Nešto me muči, Severuse", tiho reče Voldemort.

"Gospodaru?" upita Snape.

Voldemort podigne Bazgov štapić, držeći ga pažljivo i precizno, kao dirigentski štapić.

"Zašto me ovaj štapić ne sluša, Severuse?"

U tišini koja je uslijedila, Harryju se učinilo da je začuo zmijino tiho siktanje dok se uvija i izvija - ili se to u zraku zadržao Volde-mortov siktavi uzdah?

"Go - gospodaru?" smeteno će Snape. "Ne razumijem. Već ste tim štapićem izvodili izvanserijske... izvanserijske čarolije."

"Ne", ispravi ga Voldemort. "Izvodio sam uobičajene čarolije. Ja sam izvanserijski čarobnjak, ali ovaj štapić... to nije. Nije mi donio obećana čudesa. Ne osjećam nikakvu razliku između njega i onog štapića koji sam prije mnogo godina kupio od Ollivandera."

Voldemortov je ton bio zamišljen, smiren, ali Harryjev ožiljak se upalio i počeo pulsirati. Bol u čelu nedvojbeno je jačala: osjetio je da u Voldemortu raste onaj kontrolirani osjećaj bijesa.

"Ne osjećam nikakvu razliku", ponovi Voldemort.

Snape je šutio. Harry mu nije vidio lice. Pitao se naslućuje li Snape opasnost, pokušava li pronaći prave riječi kojima bi umirio gospodara.

Voldemort se ushodao sobom: na nekoliko je sekundi izašao iz Harryjeva vidokruga. I dalje je govorio odmjerenim tonom, no bol i bijes u Harryju nastavili su jačati.

"Dobro sam razmislio, Severuse... Znaš li zašto sam te pozvao iz bitke?"

A Harry je na sekundu ugledao Snapeov profil: on je netremice zurio u nemirnu zmiju u začaranom kavezu.

"Ne, gospodaru, ali molim da mi dopustite povratak. Dopustite da potražim Pottera."

"Zvučiš kao Lucius. Nijedan od vas ne razumije Pottera tako dobro kao ja. Ne treba njega tražiti. Potter će doći k meni. Vidiš, znam za njegovu slabost, njegovu jedinu veliku manu. Duboko će ga pogoditi što oko njega ginu drugi ljudi, i to zbog njega. Htjet će to zaustaviti pod svaku cijenu. Doći će..."

"Ali, gospodaru, što ako ga slučajno ubije netko drugi..." "Moje upute smrtonošama savršeno su jasne.

Uхватite Pottera. Ubijte mu prijatelje - u što većem broju... ali njega ne dirajte.

No, Severuse, ja želim razgovarati o tebi, ne o Harryju Potteru. Bio si mi od velike koristi. Od velike koristi."

"Moj gospodar zna da mi je jedina želja da mu služim. Ali... dopustite da odem pronaći dječaka, gospodaru. Dopustite da vam ga dovedem. Znam da mogu..."

"Rekao sam ne!" odbrusi Voldemort. Kad se ponovo okrenuo, Harry je primijetio crveni odsjev u njegovim očima. Suštanje njegova plašta podsjećalo je na gmizanje zmije. Po gorućem je ožiljku znao da je Voldemort nestrpljiv. "U ovom trenutku, Severuse, mnogo se više brinem što će se dogoditi kad se naposljetku suočim's dječakom?"

"Gospodaru, pa nije valjda da sumnjate...?"

"... ali sumnjam, Severuse. Sumnjam."

Voldemort se opet zaustavi. Harry je sad imao jasan pogled na njega. Provlačio je Bazgov štapić kroz bijele prste, zureći u Snapea.

"Zašto su oba štapića koja sam upotrijebio protiv Harryja Pottera otkazala?"

"Ne... ne znam odgovor na to pitanje, gospodaru."

"Doista?"

Harry je Voldemortov bijes osjetio kao zabijanje klina u lubanju. Zario si je šaku u usta da ne zajauče od boli. Zatvorio je oči i postao Voldemort, gledajući u Snapeovo blijedo lice.

"Moj je štapić od tisovine učinio sve što sam ikad zatražio od njega, Severuse, osim ubijanja Harryja Pottera. Dvapat me iznevje-

rio. Ollivander mi je na mukama priznao postojanje dvojne jezgre, predložio mi je da se poslužim tuđim štapićem. To sam i učinio, ali Luciusov štapić raspao se kad se suočio's Potterovim."

"Ne... ne mogu to objasniti, gospodaru."

Snape uopće nije gledao Voldemorta. Tamne oči još su bile uprte u nemirnu zmiju u zaštićenoj kugli.

"Potražio sam treći štapić, Severuse. Bazgov štapić. Štapić sudbine. Žezlo smrti. Preoteo sam ga prethodnom gospodaru. Uzeo sam ga iz groba Albusa Dumbledorea."

Snape je napokon pogledao Voldemorta. Lice mu je bilo kao posmrtna maska, bijelo poput mramora, tako nepomično da je bilo šokantno u bezizražajnim očima vidjeti život kad je opet progovorio.

"Gospodaru... dopustite da odem po dječaka..."

"Cijele ove duge noći, nadomak pobjedi, sjedim ovdje", nastavi Voldemort, tek malo glasnije od šapta, "i razmišljam, razmišljam, zašto Bazgov štapić odbija biti ono što bi trebao biti, zašto odbija činiti ono što bi prema legendi morao's lakoćom činiti za svog zakonitog vlasnika... i mislim da sad znam odgovor."

Snape je šutio.

"Možda ga i ti već znaš? Na kraju krajeva, ti si pametan čovjek, Severuse. Bio si mi dobar i odan sluga, i teško mi pada to što moram učiniti."

"Gospodaru..."

"Bazgov štapić ne služi me kako bi trebao, Severuse, jer mu ja nisam pravi gospodar. Bazgov štapić pripada čarobnjaku koji je ubio njegova prethodnog vlasnika. Ti si ubio Albusa Dumbledorea. Dok ti živiš, Severuse, Bazgov štapić ne može doista biti moj."

"Gospodaru!" pobuni se Snape, podižući svoj štapić.

"Nema drugog načina", reče Voldemort. "Moram ovladati tim štapićem, Severuse. Kad ovladam štapićem, napokon ću ovladati i Potterom."

Voldemort je zamahnuo Bazgovim štapićem. Snape je i dalje stajao na nogama, pa je u prvi mah očito pomislio da je pošteđen: no Voldemortova nakana uskoro je postala jasna. Zmijin se kavez zakotrljao kroz zrak i prije nego što je Snape dospio učiniti išta osim viknuti, zahvatio mu je glavu i ramena, a Voldemort je na parselskom rekao:

"Ubij."

Začuo se užasan vrisak. Harry je vidio da Snapeu's lica nestaje i ono malo preostale boje; pobijeljelo je, dok su mu se crne oči širile, a očnjaci zmije zarivali u vrat, jer nije uspio odgurati začarani kavez od sebe.

Koljena su mu otkazala i pao je na pod.

"Žalim", hladno reče Voldemort.

Okrenuo je Snapeu leđa; nije u njemu bilo ni tuge ni kajanja. Kucnuo je čas da izađe iz ove kolibe i preuzme kontrolu, sa štapićem koji će ga napokon istinski slušati. Uperio je štapić u zvjezdani kavez sa zmijom i on se podigao u zrak, odvajajući se od Snapea, koji se srušio na bok dok mu je iz rane na vratu liptala krv.

Voldemort je sobu napustio a da ga nije ni pogledao. Golema zmija odlebdjela je za njim u zaklonu svoje velike, zaštićene kugle.

Harry je otvorio oči, opet u tunelu i vlastitim mislima: u ranijem pokušaju da ne zaviče, izgrizao si je prste do krvi. Sad je kroz uski razmak između sanduka i zida gledao nogu u crnoj čizmi koja je podrhtavala na podu.

"Harry!" šapne Hermiona iza njega, no on je već uperio štapić u sanduk koji mu je zaklanjao pogled. Sanduk se podigao u zrak za nekoliko centimetara i nečujno odlebdio u stranu. Harry se uvukao u sobu što je tiše mogao.

Nije znao zašto to čini, zašto prilazi umirućem čovjeku. Nije znao što osjeća pri pogledu na Snapeovo bijelo lice i prste koji su pokušavali zaustaviti krvarenje iz rane na vratu. Harry je skinuo Plašt nevidljivosti i zagledao se u čovjeka kojeg je toliko mrzio. Snapeove crne oči širom su se otvorile kad je ugledao Harryja.

Pokušao je progovoriti. Harry se sagnuo nad njega, a Snape ga je ščepao za pelerinu i privukao k sebi.

Ispustio je užasan, promukao, grgljav zvuk.

"Uzmi... uzmi..."

Iz Snapea sad nije istjecala samo krv. Iz usta, ušiju i očiju curila mu je srebrnastoplava tvar, na pola puta između plina i tekućine. Harry ju je prepoznao, ali nije znao kako da...

U zraku se stvorila bočica koju mu je Hermiona ugurala u drhtave ruke. Počeo je prebacivati tvar u bočicu uz pomoć štapića. Kad se bočica napunila do vrha, a Snape je izgledao kao da u njemu nije ostala ni kap krvi, njegov stisak na Harryjevoj pelerini je oslabio.

"Pogledaj... me..." šapnuo je.

Zelene oči pronašle su crne, no već u sljedećoj sekundi, nešto se u dubinama tamnijih očiju ugasilo i one se ukočiše, bezizražajne i prazne. Ruka koja je držala Harryja muklo udari o pod. Snape se više nije micao.

GLAVA TRIDESET TREĆA

Prinčeva pripovijest

Harry se jednostavno nije mogao maknuti od Snapea: skamenjeno je klečao pokraj njega i promatrao ga, sve dok iznenada nije začuo visok, leden glas iz takve blizine da je skočio na noge, grčevito stišćući bočicu u rukama, uvjeren da se Voldemort vratio u sobu.

Tek tada je shvatio da se Voldemortov glas odbija od zidova i podova, odnosno da se obraća i Hogwartsu i cijeloj okolini, u kojoj ga kristalno jasno čuju i stanovnici Hogsmeadea i oni koji se još bore u dvorcu, svi do jednoga osjećajući kao da stoji tik do njih, dišući im u zatiljak, na udaljenosti od jednog jedinog smrtonosnog zamaha štapićem.

Hladni, visoki glas nastavi. "Srčano ste se borili. Lord Voldemort zna cijeliti istinsku hrabrost. No pretrpjeli ste i teške gubitke. Nastavite li mi pružati otpor, svi ćete izginuti. Ne želim da se to dogodi. Svaka je kap prolivene magične krvi nepotreban gubitak.

Lord Voldemort je milostiv. Naređujem svojim snagama da se smjesta povuku.

I dajem vam jedan sat. Dostojno uklonite svoje mrtve. Pružite pomoć ranjenima.

Harry Potter, sad se obraćam tebi. Dopustio si da prijatelji umiru za tebe umjesto da se sam suočiš sa mnom. Sljedećih sat vremena čekat ću te u Zabranjenoj šumi. Ako nakon isteka tog sata ne dođeš k meni, ako se ne predaš, bitka se nastavlja. Harry Potter - ovaj put ću i ja sudjelovati u borbi, naći ću te i kaznit ću svakog muškarca, ženu i dijete koji su te pokušali sakriti od mene. Jedan sat."

Ron i Hermiona pogledali su Harryja, žestoko odmahujući glavom.

"Ne slušaj ga", reče Ron.

"Sve će biti u redu", dometne Hermiona u panici. "Vratimo se... vratimo se u dvorac, ako je otišao u šumu, morat ćemo smisliti novi plan..."

Pogledala je Snapeovo tijelo i pohitala natrag do ulaza u tunel. Ron ju je slijedio. Harry je podigao Plašt nevidljivosti's poda i zagledao se u Snapea. Nije znao što osjeća, izuzme li se zaprepaštenje zbog načina na koji je Snape umro, kao i zbog razloga za njegovo ubojstvo...

Šutke su puzali natrag kroz tunel. Harry se zapitao odjekuju li Voldemortove riječi još u Ronovoj i Hermioninoj glavi kao što su odjekivale u njegovoj.

Dopustio si da tvoji prijatelji umiru za tebe umjesto da se sam suočiš sa mnom. Sljedećih sat vremena čekat ću te u Zabranjenoj šumi... Jedan sat...

Činilo se da je travnjak pred dvorcem zatrpan nekakvim zamotuljcima. Od zore ih je dijelilo možda sat vremena, no ipak je još bilo mračno kao u rogu. Pohitali su prema kamenim stubama, usput nailazeći na jednu odbačenu klompu, veliku poput čamca, jedini trag da su Grawp ili njegov napadač tu uopće bili.

U dvorcu je vladala neprirodna tišina. Nije bilo mlazova svjetlosti, prasaka, vrištanja ni povika. Kamene ploče u predvorju bile su mokre od krvi. Pod su prekrivali rasuti smaragdi, izmiješani's krhotinama mramora i drva. Dio ograde bio je raznesen.

"Gdje su svi?" šapne Hermiona.

Ron ih povede prema Velikoj dvorani. Harry se zaustavio na ulazu.

Domski stolovi bili su uklonjeni, a dvorana dupkom puna ljudi. Preživjeli su stajali u grupama, grleći jedni druge. Ozlijeđene je na podiju vidala gospoda Pomfrey's grupicom pomagača. Među ranjenicima bio je i Firenco: iz slabina mu je tekla krv. Ležao je i drhtao, preslab da se podigne na noge.

Posred dvorane protezao se dug red poginulih. Fredovo truplo nije se vidjelo jer ga je posve okružila njegova obitelj. George je klečao pokraj njegove glave; gospođa Weasley ležala mu je na prsima, dok joj se tijelo treslo. Gospodin Weasley, lica oblivena suzama, milovao ju je po kosi.

Ron i Hermiona bez riječi se zaputiše prema njima. Harry je vidio da Hermiona prilazi Ginny, čije je lice bilo natečeno i posuto crvenim mrljama, i grli je. Ron se pridružio Billu, Fleur i Percyju, koji mu je prebacio ruku preko ramena. Kad su se Ginny i Hermiona primakle bliže ostatku obitelji, Harryjev pogled pao je na trupla do preda: Remus i Tonks, blijedi, nepomični, spokojna izgleda, kao usnuli pod mračnim, začaranim svodom. Velika dvorana stisnula se i smanjila, nestajući u daljini, a Harry je uzmaknuo's ulaza. Gušio se. Nije mogao pogledati u druga trupla, da otkrije tko je još umro zbog njega. Pomisao da se pridruži Weasleyjevima bila mu je još nepodnosljivija. Kako da im pogleda u oči, kad bi Fred, da se Harry odmah predao Voldemortu, možda još bio živ...

Okrenuo se i potrčao uz mramorno stubište. Lupin, Tonks... više od svega želio je ništa ne osjećati... najradije bi si iščupao srce i utrobu, zajedno sa svime što je u njemu vrištalo od boli...

Dvorac je bio potpuno prazan; čak su se i duhovi pridružili općem tugovanju u Velikoj dvorani. Harry je trčao bez zastajanja, stežući kristalnu bočicu's posljednjim Snapeovim mislima, ne zaustavivši se sve dok nije došao pred kamenu vodorigu koja je čuvala ulaz u ravnateljjev kabinet.

"Lozinka?"

"Dumbledore!" Harry je bez razmišljanja izgovorio ime osobe koju je najviše želio vidjeti i zapanjeno shvatio da vodoriga doista klizi u stranu, otkrivajući zavojito stubište.

No kad je Harry uletio u kružni kabinet, nije ga zatekao u uobičajenom stanju. Svi portreti na zidovima bili su prazni. U njima se nije zadržao nijedan ravnatelj ili ravnateljica koji bi ga primio: po svemu sudeći, svi su se otputili u obilazak portreta raspoređenih po dvorcu kako bi saznali što se događa.

Harry je Dumbledoreovu napuštenom okviru, obješenom točno iza ravnateljeva stolca, dobacio samo jedan beznadan pogled, potom mu demonstrativno okrenuvši leđa. Kameno sito sjećanja ležalo je u istom ormariću kao i prije. Harry ga je podigao na radni stol i ulio Snapeova sjećanja u široku zdjelu čiji su rubovi bili ispisani runama. Bijeg u tuđe misli bit će blaženo olakšanje... čak mu ni Snape nije mogao ostaviti ništa gore od onoga što se Harryju već vrtjelo po

glavi. Sjećanja su se uskovitlala, srebnastobijela, nepoznata, a Harry je bez oklijevanja zaronio u njih, prepuštajući se lakomislenoj želji za zaboravom kao da će tako ublažiti tugu što ga je izjedala.

Sunovratio se u sunčanu svjetlost. Pod nogama je osjećao toplo tlo, a kad je podigao pogled, vidio je da se nalazi na gotovo pustom igralištu. Udaljenim nebom dominirao je golem dimnjak. Dvije djevojčice su se ljuljale, dok ih je iz grmlja motrio mršavi dječak preduge crne kose, odjeven tako nesklapno da se to činilo hotimičnim: traperice su mu bile prekratke, otrcani kaput prevelik, možda čak posuđen od odraslog muškarca, a ispod kaputa nazirala se čudna košulja, zapravo sličnija ženskoj bluzi.

Harry je prišao dječaku. Snapeu nije moglo biti više od devet ili deset godina. Bio je bljedunjav, sitan, žilav. S neskrivenom pohlepom na mršavu licu promatrao je kako se mlada djevojčica na ljuljački podiže sve više i više iznad svoje sestre.

"Lily, nemoj!" vrisne starija djevojčica.

Dosegnuvši najvišu točku, djevojčica se odvojila od ljuljačke i doslovce poletjela u zrak. Vinula se u nebo uz glasan smijeh, no umjesto da odmah padne i razbije se na betoniranom igralištu, zavrtjela se u zraku poput cirkuske akrobatkinje, predugo lebdeći iznad zemlje prije no što se's ponešto prevelikom lakoćom dočekala na noge.

"Mama ti je rekla da to ne radiš!"

"Ali dobro sam", reče Lily, koja se još nije prestala smijati. "Tuney, vidi ovo. Gle što mogu."

Petunija se ogleda oko sebe. Na igralištu nije bilo nikoga osim njih i Snapea, iako djevojčice to nisu znale.

Lily je podigla cvijet otpao's grma iza kojeg se sakrio Snape. Pričekala je da joj se Petunija dovoljno približi i ispružila dlan. Cvijet je neprestance otvarao i zatvarao latice, poput bizarne ostrige's višestrukim usnama.

"Prestani!" zakriješti Petunija.

"Pa ne grize", reče Lily, no ipak je stisnula cvijet u šaci i potom ga bacila na tlo.

"To nije normalno", reče Petunija. Unatoč prigovoru, pogled joj je slijedio lelujavu spuštanje cvijeta na tlo, zadržavši se na njemu i nakon što je sletio. "Kako ti to uspijeva?" dodala je. Nije mogla prikriti čežnju u glasu.

"Pa to je bar očito, zar ne?" Snape se više nije mogao suzdržavati, nego je iskočio iz grmlja. Petunija je vrisnula i otrčala natrag do ljuljački, no iznenađena Lily ipak nije ustuknula. Činilo se da Snape već žali što se pojavio pred njima. Dok je gledao Lily, njegove žućkaste obraze oblilo je tamno crvenilo.

"Što je očito?" upita Lily.

Snape je sav treperio od nervoze i ushićenja. Pogledao je krajičkom oka u udaljenu Petuniju, koja se motala oko ljuljački, spustio glas i rekao: "Znam što si ti."

"Kako to misliš?"

"Ti si... ti si vještica", šapne Snape.

Uvrijedila se.

"Nije lijepo ljudima govoriti takve stvari!"

Okrenula se i visoko uzdignute glave odmarširala prema sestri.

"Ne!" reče Snape. Sad je već bio crven do korijena kose. Harryju nije bilo jasno zašto ne skine taj apsurdno preveliki kaput, osim ako nije želio sakriti da ispod njega nosi bluzu. Potrčao je za djevojčicama, zbog lepetanja kaputa bizarno sličan šišmišu, baš kao i u svojim kasnijim godinama.

Sestre su ga promatrale, podjednako ozlojeđene. Obje su se uhvatile za stupove ljuljačke kao da im je to pik spas u igri lovice.

'Ali kad jesi', obrati se Snape Lily. "Ti jesi vještica. Već te neko vrijeme promatram. Nema u tome ništa loše. Moja mama je vještica, a ja sam čarobnjak."

Petunijin smijeh imao je efekt hladnog tuša.

"Čarobnjak!" zakriješti ona. Sad kad se oporavila od šoka zbog njegove nenadane pojave, opet joj se vratila hrabrost. "Ja znam tko si ti. Ti si onaj mali Snape! Oni žive u Prelčevu kraju, kraj rijeke", objasni ona Lily. Iz njezina je tona bilo očito da je sumnjiv već zbog adrese na kojoj živi. "Zašto nas špijuniraš?"

"Nisam špijunirao", reče Snape. Sunčevo svjetlo nemilosrdno je otkrivalo njegovu zajapurenost, nelagodu i prljavu kosu. "Niti bih tebe ikad špijunirao," doda pakosno, "ti si bezjakinja."

Petunija očito nije znala što ta riječ znači, ali nije imala problema's razumijevanjem njegova tona. j"

"Lily, dođi, idemo odavde!" Lily je smjesta poslušala sestru, strijeljajući Snapea pogledom dok je odlazila.

On je ostao stajati, gledajući kako ljutito koračaju kroz vrata u ogradi igrališta. Harry, koji ga je još jedini vidio, primijetio je Snapeovo gorko razočaranje i shvatio da je Snape dugo planirao taj trenutak, a sad je sve pošlo po zlu...

Prizor se rasplinuo i gotovo odmah se pretvorio u novo sjećanje. Harry je sad stajao u nekom šumarku.

Između debala naziralo se ljeskanje suncem obasjane rijeke. Sjene drveća na jednom su mjestu stvorile oazu zelene hladovine, u kojoj je sučelice sjedilo dvoje djece, oboje prekrivenih nogu. Snape je skinuo kaput; njegova čudnovata bluza izgledala je manje ekscentrično u igri svjetla i sjene u šumarku.

"... a Ministarstvo te smije kazniti ako čaraš izvan škole, to ti jave u pismu."

"Ali ja jesam čarala izvan škole!"

"Mi se ne računamo. Još nismo dobili čarobne štapiće. Ne kažnjavaju te kad si mali pa si ne možeš pomoći.

Ali kad navršiš jedanaest godina", važno je kimnuo glavom, "i kreneš u školu, e, onda moraš biti oprezniji."

Usljedi je kratka tišina. Lily je podigla otpalu grančicu i zavrtjela je u zraku. Harry je znao da zamišlja kako iz nje frcaju iskrice. Pustila je da grančica padne na tlo, nagnula se prema dječaku i rekla: "I to je zbilja istina? Ne zezaš me? Petunija kaže da lažeš. Petunija kaže da Hogwarts ne postoji. A'ti postoji, zar ne?"

"Za nas postoji", reče Snape. "Za nju ne. Ali ti i ja ćemo dobiti pismo."

"Ozbiljno?" šapne Lily.

"Apsolutno", odvrati Snape, koji je unatoč zapuštenoj kosi i bizarnoj odjeći, odjednom djelovao neobično impresivno, onako opušteno izvaljen pred njom, pun vjere u svoju budućnost.

"I zbilja će ga donijeti sova?" šapne Lily.

"To je uobičajeni postupak", reče Snape. "Ali s obzirom na to da si ti bezjačkog porijekla, netko iz škole morat će doći da sve objasni tvojim roditeljima."

"Je li važno što sam bezjačkog porijekla?"

Snape je zastao. Zelenkasta tmina nije mogla prigušiti žar crnih očiju dok je pogledom prelazio blijedo lice i tamnocrvenu kosu.

"Ne", reče on. "Ni najmanje."

"Dobro", prihvati Lily, opustivši se. To ju je pitanje očito mučilo.

"Stvarno si jako nadarena," reče Snape, "to se vidi. Uvijek dok sam te gledao..."

Glas mu je utihnuo; nije ga više slušala. Ispružila se na lišćem pokrivenu zemlju i zagledala u lisnati svod iznad njih. Motrio ju je jednako pohlepno pogledom kao onom prilikom na igralištu.

"Kakva je situacija kod kuće?" upita Lily.

U prostor među očima urezala mu se bora od mrštenja.

"U redu je", odvrati on.

"Više se ne svađaju?"

"O, svađaju se oni", reče Snape. Uhvatio je punu šaku lišća i počeo ga trgati, očito ne primjećujući što radi.

"Ali ja to neću morati još dugo trpjeti."

"Zar tvoj tata ne voli magiju?"

"Moj tata ne voli skoro ništa", odgovori Snape.

"Severuse?"

Snapeova usta izviše se u smiješak na zvuk svog imena.

"Da?"

"Pričaj mi opet o dementorima."

"Ma, zašto te oni tako zanimaju?"

"Ako se budem služila magijom izvan škole..."

"Neće te za to predati dementorima! Dementori su za ljude koji rade zbilja užasne stvari. Oni čuvaju čarobnjački zatvor, Azkaban. Ti nećeš završiti u Azkabanu, previše si..."

Opet je pocrvenio i posvetio se trganju nove pregršti lišća. Kad je začuo šum negdje iza Harryja, naglo se okrenuo. Petunija, koja se skrivala iza stabla, izgubila je uporište.

"Tuney!" reče Lily, 's iznenađenjem i dobrodošlicom u glasu. Snape je, međutim, skočio na noge.

"A tko sad špijunira?" vikne on. "Što hoćeš?"

Petunija je bila bez daha i uzrujana što su je uhvatili. Harry je vidio da pokušava smisliti što neugodniju repliku.

"A što si to obukao?" upita ona, uperivši prst u Snapeova prsa. "Maminu bluzu?"

Začulo se pucketanje: jedna grana iznad Petunijine glave otrgnula se od stabla. Lily je vrisnula, a grana je Petuniju pogodila u rame. Zateturala je unatrag i briznula u plač.

"Tuney!"

Ali Petunija je već otrčala. Lily se okomi na Snapea.

"Jesi li to ti napravio?"

"Ne." Izgledao je prkosno i prestrašeno.

"Jesi!" Uzmicala je pred njim. "Jesi! Ozlijedio si je!"

"Ne... ne, nisam!"

Lily nije povjerovala u tu laž: ponovo ga je ošinula pogledom i otrčala iz šumarka za sestrom, ostavivši nesretnog i zbunjenog Snapea...

Prizor se promijenio. Harry se osvrne: bio je na peronu devet i tri četvrt, a pokraj njega je stajao Snape, pomalo iskrivljena držanja, u društvu mršave žene žućkaste kože i kisela izraza lica, koja mu je upadljivo sličila. Snape je zurio u četveročlanu obitelj u blizini. Dvije djevojčice malo su se odvojile od roditelja. Činilo se da Lily nešto moli svoju sestru; Harry im se približio da bolje čuje.

"... Tuney, žao mi je, žao mi je! Slušaj..." uhvatila je sestru za ruku i čvrsto je stisnula, iako se Petunija pokušavala oteti. "Možda kad dođem tamo... ne, Tuney, slušaj me! Možda kad dođem tamo, uspijem otići profesoru Dumbledoreu i nagovoriti ga da se predomisli!"

"Ne... želim... ići!" reče Petunija i istragne ruku iz sestrina stiska. "Misliš da želim ići u nekakav dvorac da tamo učim kako postati... kako postati..."

Svijetlim je očima prešla cijeli peron, uočavajući mačke koje su mijaukale u naručju vlasnika, sove u kavezima koje su lepršale i hukale jedna na drugu, učenike, neke već u dugim crnim pelerinama, koji su podizali kovčege u crvenu lokomotivu ili oduševljeno pozdravljali prijatelje nakon ljetne razdvojenosti.

"... misliš da želim postati... nekakva nakaza?"

Petunija je bila bez daha i uzrujana što su je uhvatili. Harry je vidio da pokušava smisliti što neugodniju repliku.

"A što si to obukao?" upita ona, uperivši prst u Snapeova prsa. "Maminu bluzu?"

Začulo se pucketanje: jedna grana iznad Petunijine glave otrgnula se od stabla. Lily je vrisnula, a grana je Petuniju pogodila u rame. Zateturala je unatrag i briznula u plač.

"Tuney!"

Ali Petunija je već otrčala. Lily se okomi na Snapea.

"Jesi li to ti napravio?"

,11 "Ne." Izgledao je prkosno i prestrašeno.

"Jesi!" Uzmicala je pred njim. "Jesi! Ozlijedio si je!"

"Ne... ne, nisam!"

Lily nije povjerovala u tu laž: ponovo ga je ošinula pogledom i otrčala iz šumarka za sestrom, ostavivši nesretnog i zbunjenog Snapea...

Prizor se promijenio. Harry se osvrne: bio je na peronu devet i tri četvrt, a pokraj njega je stajao Snape, pomalo iskrivljena držanja, u društvu mršave žene žućkaste kože i kisela izraza lica, koja mu je upadljivo

sličila. Snape je zurio u četveročlanu obitelj u blizini. Dvije djevojčice malo su se odvojile od roditelja. Činilo se da Lily nešto moli svoju sestru; Harry im se približio da bolje čuje.

"... Tuney, žao mi je, žao mi je! Slušaj..." uhvatila je sestru za ruku i čvrsto je stisnula, iako se Petunija pokušavala oteti. "Možda kad dođem tamo... ne, Tuney, slušaj me! Možda kad dođem tamo, uspijem otići profesoru Dumbledoreu i nagovoriti ga da se predomisli!"

"Ne... želim... ići!" reče Petunija i istrgne ruku iz sestrina stiska. "Misliš da želim ići u nekakav dvorac da tamo učim kako postati... kako postati..."

Svijetlim je očima prešla cijeli peron, uočavajući mačke koje su mijaukale u naručju vlasnika, sove u kavezima koje su lepršale i hukale jedna na drugu, učenike, neke već u dugim crnim pelerinama, koji su podizali kovčege u crvenu lokomotivu ili oduševljeno pozdravljali prijatelje nakon ljetne razdvojenosti.

"... misliš da želim postati... nekakva nakaza?"

Lilyne oči ispunile su se suzama, a Petunija je napokon uspjela izvući ruku.

"Nisam nakaza", reče Lily. "Kako možeš reći nešto tako grozno?"

"Eto kamo ti ideš", reče Petunija, naslađujući se. "U specijalnu školu za nakaze. Ti i onaj mali Snape... oboje ste čudaci. Dobro je da vas odvajaju od normalnih ljudi. To je za našu sigurnost."

Lily pogleda roditelje, koji su peron razgledavali's neskrivenim oduševljenjem, očarani prizorom. Opet se okrenula prema sestri i progovorila tihim, bijesnim glasom.

"Nisi mislila da je to škola za nakaze kad si pisala ravnatelju i molila ga da te primi."

Petunija je pocrvenjela kao rak.

"Molila? Nisam molila!"

"Vidjela sam njegov odgovor. Bio je vrlo ljubazan."

"Nisi to smjela pročitati..." šapne Petunija, "to je moja privatna... kako si mogla...?"

Lily se odala kad je ispod oka pogledala prema Snapeu. Petunija preneraženo udahne.

"On ga je našao! Ti i on ste kopali po mojoj sobi!"

"Ne... nismo kopali..." sad se Lily branila. "Severus je primijetio kuvertu i nije mogao vjerovati da je bezjakinja stupila u kontakt's Hogwartsom, to je sve! Kaže da u pošti sigurno potajno rade čarobnjaci koji paze da..."

"Čarobnjaci očitó svuda guraju nos!" prekine je Petunija, sad onoliko blijeda koliko je ranije bila crvena.

"Nakazo!" siknula je na sestru i uvrijeđeno se vratila roditeljima...

Prizor se opet rasplinio. Snape je hitao niz hodnik Hogwarts-ekspresa, koji je kloparao kroz seoski krajolik. Već se presvukao u školsku pelerinu, vjerojatno iskoristivši prvu priliku da se riješi svoje grozne bezjačke odjeće. Napokon se zaustavio pred kupeom u kojem je grupica dječaka razgovarala razmetljivo glasno. U kutu do prozora šćućurila se Lily, pritisnuvši lice uz okno.

Snape je otvorio vrata kupea i sjeo nasuprot Lily. Pogledala ga je krajičkom oka i potom se opet posvetila gledanju kroz prozor. Lice joj je bilo uplakano.

"Ne želim razgovarati's tobom", reče ona drhtavim glasom.

"Zašto ne?"

"Tuney me m-mrzi. Zato što smo pročitali ono pismo od Dum-bledorea."

"Pa što onda?"

Uputila mu je pogled pun antipatije.

"Pa, ona mi je sestra!"

"Ona je samo..." Odmah se zaustavio, a Lily, zaokupljena pokušajima da nezamijećeno obriše suze, nije ništa čula.

"Ali gledaj kamo idemo!" reče on. Nije mogao zatomiti oduševljenje u glasu. "To je to! Idemo u Hogwarts!" Kimnula je, brišući oči, čak se malo nasmiješivši unatoč ljutnji.

"Moraš biti u Slytherinu", reče Snape, ohrabren time što se malo razvedrila.

"Slytherin?"

Jedan od dječaka iz kupea, koji dotad nije pokazao ni trunku zanimanja za Lily ili Snapea, okrenuo se na spomen te riječi, a Harry, dotad posve usredotočen na dvojac pokraj prozora, shvatio je da gleda u svog oca. Bio je sitan i crnokos kao Snape, ali's onim neodredivim držanjem maženog i paženog, štoviše, obožavanog djeteta, koje je Snapeu tako upadljivo nedostajalo.

"Tko normalan želi biti u Slytherinu? Ja bih prije napustio školu, ti ne bi?" obratio se James dečku zavaljenom u sjedalo preko puta njega. Harry je iznenađeno primijetio da je to Sirius. Sirius nije uzvratilo osmijehom.

"Moja cijela obitelj bila je u Slytherinu", reče on. "Čovječe," reče James, "a ja sam mislio da si skroz u redu tip!" Sirius se nasmije.

"Možda ja prekinem tradiciju. Gdje bi ti htio završiti, da možeš birati?"

James zamahne nevidljivim mačem. "U Gryffindoru, gdje stoluju smjeli! Kao moj tata." Snape prezirno puhne. James se odmah okomi na njega. "Imaš nešto protiv?"

"Ne", reče Snape, iako je njegov blago posprdni osmijeh govorio drugačije. "Ako bi radije imao mišiće nego pamet..."

"A kojem se ti domu nadaš, s obzirom na to da nemaš ni jedno ni drugo?" umiješa se Sirius.

James se grohotom nasmijao. Lily je sjela uspravnije, malo rumena u licu, zgađeno motreći Jamesa i Siriusa. "Idemo, Severuse, naći ćemo si drugi kupe."

"Uuuuu..."

James i Sirius oponašali su njezin oholi ton; James je pokušao podmetnuti Snapeu nogu dok je prolazio pokraj njega.

"Vidimo se, Cmizdruse!" dobacio mu je glas prije zatvaranja vrata kupea...

Prizor se ponovo rasplinuo...

Harry je stajao tik do Snapea, gledajući domske stolove pod svjetlošću svijeća, obrubljene napetim licima.

Profesorica McGonagall je prozvala: "Evans, Lily!"

Gledao je kako njegova majka klecavih koljena izlazi iz reda i sjeda na klimavi stolac. Profesorica McGonagall stavila joj je na glavu Razredbeni klobuk, koji je u hipu, čim joj je dotaknuo crvenu kosu, viknuo: "Gryffindor!"

Čuo je da je Snape tiho zastenjao. Lily je skinula klobuk, vratila ga profesorici McGonagall i pohitala prema Gryffindorima koji su je pozdravljali klicanjem, no u prolazu se osvrnula na Snapea sa žalosnim malim smiješkom na usnama. Harry je primijetio da se Sirius pomiče kako bi joj napravio mjesta na klupi.

Pogledala ga je, očigledno ga prepoznajući iz vlaka, a zatim prekrižila ruke i odlučno mu okrenula leđa.

Prozivka se nastavila. Harry je gledao kako se Lupin, Pettigrew i njegov otac pridružuju Lily i Siriusu za gryffindorskim stolom. Napokon, kad je razvrstavanje čekalo još samo desetak učenika, profesorica McGonagall prozvala je Snapea.

Harry ga je pratio do stolca i gledao kako mu stavljaju šešir na glavu. "Slytherin!" uzviknuo je Razredbeni klobuk.

I tako je Severus Snape otišao na drugi kraj dvorane, daleko od Lily, gdje su ga Slytherini dočekali klicanjem, gdje ga je Lucius Malfoy, kojemu je na prsima svjetlucala značka prefekta, potapšao po leđima dok je Snape sjedao pokraj njega...

Prizor se promijenio...

Lily i Snape hodali su dvorištem dvorca, očito se prepirući. Harry se požurio da ih sustigne kako bi čuo o čemu razgovaraju. Kad je stigao do njih, shvatio je da su sad osjetno viši nego prije: činilo se da je od njihova razvrstavanja prošlo nekoliko godina.

"... mislio sam da smo prijatelji?" govorio je Snape. "Najbolji prijatelji?"

"I jesmo, Sev, ali neki ljudi's kojima se družiš su mi stvarno antipatični! Oprosti, ali meni se Avery i Mulciber gade! Mulciber! Sev, što vidiš u njemu? Odvratan je! Znaš li što je neki dan pokušao napraviti Mary Macdonald?"

Lily je došla do stupa i naslonila se na nj, podižući pogled prema mršavom, blijedom licu.

"Ma nije bilo ništa strašno", reče Snape. "Zafrkancija, ništa više od toga..."

"To je bila mračna čarolija, i ako je tebi to smiješno..."

"A što je sa svim psinama koje izvode Potter i njegovo društvo?" Ijutito upita Snape. Dok je to govorio, opet je pocrvenio, kao da ne može suspregnuti ogorčenje.

"Otkud si sad izvukao Pottera?" upita Lily.

"Nekamo se iskradaju noću. Nešto's tim Lupinom nije u redu. Gdje on to stalno nestaje?"

"Bolestan je", reče Lily. "Kažu da je bolestan..."

"Uvijek kad je pun mjesec?" upita Snape.

"Već sam upoznata's tvojom teorijom", reče Lily, koja je sad zvučala hladno. "Uostalom, zašto si tako zapeo za njih? Sto te briga što oni rade noću?"

"Samo ti pokušavam pokazati da nisu tako bajni kao što svi vjeruju."

Pocrvenjela je pod žestinom njegova pogleda.

"Barem ne koriste mračnu magiju." Spustila je glas. "A ti si stvarno nezahvalan. Čula sam što se dogodilo neku noć. Odšuljao si se u onaj tunel ispod Napadačke vrbe i James Potter te spasio od tog stvora koji tamo..."

Snapeovo lice se iskrivilo i on je planuo. "Spasio? Spasio? Misliš da je to učinio zbog velikog junaštva? Nije spašavao samo mene, nego i sebe i svoje prijatelje! Nećeš... neću ti dopustiti..."

"Dopustiti? Dopustiti?"

Lilyne intenzivno zelene oči suzile su se do proreza. Snape je odmah promijenio ploču.

"Nisam tako mislio... samo ne želim da napravi budalu od tebe... on se pali na tebe, James Potter se pali na tebe!" Činilo se da su mu te riječi izletjele protiv njegove volje. "A on nije... svi misle... veliki metlobojski heroj..." Snape je zbog gorčine i antipatije postao nesuvisao, a Lilyne obrve podizale su se sve više i više.

"Znam da je James Potter uobražena budala", reče ona, prekidajući Snapea. "Ne trebaš mi ti to objašnjavati. Ali Mulciberov i Averyjev osjećaj za humor je zlo, Sev, čisto zlo. Ne razumijem kako možeš biti dobar's njima."

Harry je iskreno sumnjao da je Snape uopće registrirao njezine zamjerke na Mulcibera i Averyja. Čim je uvrijedila Jamesa Pottera, cijelo mu se tijelo opustilo, i kad su krenuli dalje, koračao je's novim poletom... Prizor se rasplinuo...

Harry je ponovo promatrao kako Snape napušta Veliku dvoranu nakon ČAS-a iz Obrane od mračnih sila, gledao kako se udaljava od dvorca i nehotice dolazi preblizu mjestu ispod bukve gdje su sjedili James, Sirius, Lupin i Pettigrew. No ovaj put Harry im nije prilazio, jer je već znao što se dogodilo nakon što je James podigao Severusa u zrak i narugao mu se, znao je sve što je učinjeno i rečeno, i nije to želio opet slušati... Gledao je kako Lily prilazi grupi da obrani Snapea. Iz daljine je čuo kako Snape od poniženja i bijesa izvikuje neoprostivu riječ: "Mutnjakuša."

Prizor se promijenio...

"Žao mi je."

"Ne zanima me."

"Žao mijе!"

"Štedi dah."

Bila je noć. Lily je stajala prekrivenih ruku ispred portreta Debele dame na ulazu u Gryffindorsku kulu, odjevena u kućnu haljinu.

"Izašla sam samo zato što mi je Mary rekla da prijetiš kako ćeš ovdje spavati."

"Istina. To bih i učinio. Nisam te htio nazvati mutnjakušom, samo..."

"... ti je izletjelo?" U Lilynu glasu nije bilo milosti. "Prekasno je. Godinama te opravdavam pred drugima. Nitko od mojih prijatelja ne shvaća zašto uopće razgovaram's tobom. Ti i tvoji divni prijatelji smrtonoše - vidiš, čak to i ne poričeš! I ne pokušavaš poreći da vam je to svima cilj! Jedva čekaš da pristupiš Znaš-već-kome, zar ne?"

Otvorio je usta i zatvorio ih bez riječi.

"Ne mogu se više pretvarati. Ti si odabrao svoj put, ja sam odabrala svoj."

"Ne... slušaj, nisam te htio..."

"... nazvati mutnjakušom? Ali, Severuse, sve ostale ljude poput mene uredno zoveš mutnjacima. Zašto bih ja imala poseban status?"

Dok se on upinjao da pronađe prave riječi, ona ga je ošinula prezirnim pogledom, okrenula se i popela natrag u otvor iza portreta.

Hodnik se rasplinuo, ali ovaj put se nastanak novog prizora odužio. Harry je letio kroz vrtlog različitih obrisa i boja sve dok njegova okolina nije opet poprimila oblik. Sad je stajao u mraku, na vrhu pustog i hladnog brijega, dok je vjetar fijukao kroz ogoljene grane rijetkog drveća. Odrasli Snape teško je disao, okretao se na

mjestu, stižući štapić u ruci, čekajući nešto ili nekoga... Njegov je strah prešao i na Harryja, unatoč tome što je znao da mu ništa ne može nauditi. Pogledao je preko ramena, pitajući se što to Snape iščekuje... Zrakom je sijevnuo zasljepljujući, nazubljeni mlaz bijelog svjetla: Harry je prvo pomislio da je riječ o munji, no uto je Snape pao na koljena, a štapić mu je izletio iz ruke.

"Nemojte me ubiti!"

"Nisam to ni namjeravao."

Ako je Dumbledore podigao ikakvu buku svojom aparacijom, zvuk vjetra u granama posve ju je zagušio. Stao je pred Snapea uzvitrane pelerine, dok mu je lice odozdo obasjalo svjetlo iz vlastita štapića.

"Pa, Severuse? Što mi to poručuje lord Voldemort?"

"Ne... nema poruke... došao sam u svoje ime!"

Snape je kršio ruke: crna, raščupana kosa vijorila se oko unezvi-jerenog lica.

"Ja... došao sam vas upozoriti... ne, zamoliti vas... molim vas..."

Dumbledore tržne štapićem. Iako su se lišće i grane još kovitlali u noćnom zraku oko njih, na mjesto gdje su on i Snape sučelice stajali spustila se tišina.

"A kakvu bi to molbu smrtonoša mogao imati za mene?"

"Ono... ono proročanstvo... predviđanje... Trelawney..."

"Ah, da", reče Dumbledore. "Koliko ste ispričali lordu Volde-mortu?"

"Sve... sve što sam čuo. Zato... iz tog razloga... on vjeruje da se odnosi na Lily Evans!"

"Proročanstvo ne govori o ženi", reče Dumbledore. "Govori o dječaku rođenom potkraj srpnja..."

"Znate na što mislim! Misli da se odnosi na njezina sina, kani je uhvatiti... sve ih ubiti..."

"Pa valjda će lord Voldemort poštedjeti", reče Dumbledore, "ženu koja vam toliko znači? Niste li mogli zamoliti milost za majku u zamjenu za život njezina sina?"

"I jesam... molio sam ga..."

"Gadite mi se", presiječe ga Dumbledore. Harry nikad prije nije čuo takav prijezir u njegovu glasu. Snape kao da se smanjio pred njim. "Nije vas, dakle, briga za život njezina muža i djeteta? Oni mogu umrijeti, glavno je da vi dobijete ono što želite?"

Snape nije ništa rekao, nego je samo podigao pogled prema Dumbledoreu.

"Onda ih sve sakrijte", protisnuo je. "Čuvajte ih... zaštitite ih. Molim vas."

"A što ćete mi vi dati zauzvrat, Severuse?"

"Za... zauzvrat?" Snape zapanjeno pogleda Dumbledorea. Harry je očekivao da će se pobuniti, ali on je nakon duge stanke rekao: "Što god hoćete."

Brijeg je nestao, a Harry je stajao u Dumbledoreovu kabinetu, slušajući neki strašan zvuk, sličan zavijanju ranjene životinje. Snape se presamitio u stolcu, a Dumbledore je smrknuto stajao iznad njega.

Nekoliko trenutaka kasnije, Snape je podigao lice. Izgledao je kao da je od one noći na olujnom brijegu proživio stotinu bolnih godina.

"Mislio sam... da ćete je... zaštititi..."

"Ona i James poklonili su povjerenje pogrešnoj osobi", reče Dumbledore. "Baš kao i vi, Severuse. Niste li se ipak nadali da će je lord Voldemort poštedjeti?"

Snapeovo je disanje bilo plitko.

"Njezin je sin preživio", reče Dumbledore.

Snape lagano tržne glavom, kao da tjera dosadnu muhu.

"Njezin sin živi. Ima njezine oči, iste u svakoj pojedinosti. Sigurno se sjećate oblika i boje očiju Lily Evans, zar ne?"

'-' "NEMOJTE!" zaurla Snape. "Nema je... mrtva je..."

"Je li to kajanje, Severuse?"

"Da sam bar... da sam har ja mrtav..."

"A kome bi to koristilo?" hladno upita Dumbledore. "Ako ste voljeli Lily Evans, ako ste je istinski voljeli, jasno je kojim putem trebate poći."

Snape je gledao u njega kroz izmaglicu boli. Činilo se da Dumbledoreove riječi do njega putuju beskrajno dugo.

"Što... što vam to znači?"

"Znate kako je i zašto umrla. Potrudite se da to ne bude uzalud. Pomozite mi zaštititi Lilyna sina."

"Ne treba mu zaštita. Gospodar tame je otišao..."

"Gospodar tame će se vratiti, a kad se vrati, Harry Potter bit će u strašnoj opasnosti."

Usljediła je duga šutnja, tijekom koje se Snape polako pribrao i umirio vlastite udisaje. Napokon je rekao:

"Dobro. Dobro. Ali nikad..."

nikad me nemojte odati, Dumbledore! Ovo mora ostati između nas!

Zakunite se! Ne bih mogao podnijeti... osobito od Potterova sina...

želim da mi obećate!"

"Želite da vam obećam, Severuse, da nikad neću otkriti ono što je u vama najbolje?" uzdahne Dumbledore, gledajući Snapeovo jarnosno, izmučeno lice. "Ako tako hoćete..."

Kabinet se rasplinuo i opet smjesta poprimio oblik. Snape se ushodao pred Dumbledoreom.

"... mediokritet, arogantan kao i njegov otac, krajnje neposlušan, oduševljen vlastitom slavom, gladan pozornosti i drzak..."

"Vidiš ono što očekuješ da ćeš vidjeti, Severuse", odvrati mu Dumbledore, ne podižući pogled's Preobrazbe danas. "Ostali učitelji kažu da je dečko skroman, dopadljiv i dosta talentiran. Osobno mislim da je simpatično dijete."

Dumbledore je okrenuo stranicu i, ne skrećući pogled's časopisa, rekao: "Daj malo pripazi na Ouirrella, može?"

Usljedio je kovitlac boja nakon kojeg se sve smračilo, a Snape i Dumbledore stajali su jedan do drugoga u predvorju, dok su posljednji preostali sudionici Božičnog bala prolazili pokraj njih na putu u krevet.

"Onda?" promrmlja Dumbledore.

"I Karkaroffljev Znamen sve više tamni. Uspaničio se, boji se odmazde. Znaš koliko je pomogao Ministarstvu nakon pada Gospodara tame." Snape krajičkom oka pogleda Dumbledoreov krivonosi profil.

"Karkaroff kani pobjeći čim osjeti da Znamen gori."

"Ma nemoj?" reče Dumbledore tiho. Fleur Delacour i Roger Davies hihoćući su dolutali iz perivoja. "Jesi li u napasti da mu se pridružiš?"

"Ne", reče Snape, crnim očima prateći udaljavanje Fleur i Rogera. "Nisam takva kukavica."

"Ne", složi se Dumbledore. "Ti si neusporedivo hrabriji čovjek od Igora Karkaroffa. Znaš, ponekad mi se čini da prerano razvrstavamo u domove..."

Udaljio se, ostavljajući iza sebe potresenog Snapea...

Harry je opet stajao u ravnateljstvu kabinetu. Bila je noć, a Dumbledore se klatio na stolcu iza radnog stola, sličnom prijestolju. Očito je bio na rubu nesvjestice. Desna ruka visjela mu je uz bok, crna i spaljena. Snape je mrmljao inkantacije, desnom rukom uperivši štapić u zapešće Dumbledoreove ruke, dok je lijevom rukom naginjao pehar pun gustog zlatnog napitka u njegova usta. Nekoliko trenutaka kasnije, Dumbledoreove su vjede zatреperile i podigle se.

"Zašto," odmah ga je napao Snape, "zašto si stavio taj prsten na prst? Pa sigurno si vidio da je uklet. Zašto si ga uopće dirao?"

Na stolu pred Dumbledoreom ležao je prsten Marvola Gaunta. Bio je napuknut. Do njega je ležao Gryffindorov mač.

Dumbledore napravi grimasu.

"Bio sam... glup. Došao sam u veliko iskušenje..."

"Kakvo iskušenje?"

Dumbledore mu nije odgovorio.

"Čudo je da si se uopće uspio vratiti!" Snape je zvučao bijesno. "Prsten je bio proklet kletvom strahovite moći, možemo joj jedino zaustaviti širenje na neko vrijeme i to je sve; uspio sam je zasad ograničiti na jednu ruku..."

Dumbledore podigne pocrnjelu, beskorisnu ruku, motreći je kao da je u pitanju neki zanimljiv raritet.

"Odlično si to izveo, Severuse. Koliko mi je vremena preostalo?"

Dumbledore je zvučao kao da čavrlja o vremenskoj prognozi. Snape je oklijevao i potom rekao: "Nisam siguran. Možda godinu dana. Riječ je o čaroliji koju je nemoguće suzbiti. Na kraju će se ipak proširiti, jer takve kletve's vremenom dobivaju na snazi."

Dumbledore se nasmiješi. Činilo se da ga vijest da neće poživjeti dulje od godinu dana života nije pretjerano pogodila.

"Sretan sam, vrlo sretan, što imam tebe, Severuse."

"Da si me samo malo ranije pozvao, mogao sam učiniti više, mogao sam produljiti vrijeme koje ti je preostalo!" bijesno mu odvratila Snape. Pogledao je slomljeni prsten i mač. "Zar si mislio da će razbijanje prstena poništiti kletvu?"

"Nešto slično... očito sam bio u deliriju..." reče Dumbledore. S mukom se uspravio u stolcu. "S druge strane, ovo bitno pojednostavljuje stvari."

Snape je izgledao potpuno zbunjeno. Dumbledore se nasmiješi.

"Aludiram na plan lorda Voldemorta koji se vrti oko mene. Na plan da jadnog mladog Malfoya prisili da me ubije."

Snape se spustio na stolac nasuprot Dumbledoreu na kojem je i Harry sjedio mnogo puta. Harryju je bilo očito da Snapea više zanima nastavak rasprave o Dumbledoreovoj kletvom izazvanoj ozljedi, no Dumbledore je samo podigao ruku, uljudno odbijajući daljnji razgovor o toj temi. Namršteni Snape reče: "Gospodar tame ne očekuje da će Dračo uspjeti. To je samo kazna za Luciusove nedavne pogreške.

Polagano mučenje Dracovih roditelja, koji moraju gledati kako im dijete doživljava neuspjeh i to skupo plaća."

"Ukratko, dječak je jednako osuđen na smrt kao i ja", ustvrdi Dumbledore. "No dobro - pretpostavljam da si ti logična osoba da preuzmeš zadatak nakon Dracova neuspjeha?"

Usljedila je kratka stanka. i

"Mislim da je Gospodar tame to tako zamislio." t

"Lord Voldemort predviđa trenutak u bliskoj budućnosti kad mU više neće trebati špijun u Hogwartu?"

"Vjeruje da će mu škola uskoro pasti u ruke, da."

"A ako škola doista padne u njegove ruke," napomene Dumbledore, gotovo kao digresiju, "obećavaš li mi da ćeš činiti sve što je u tvojoj moći da zaštitiš učenike Hogwarta?"

Snape ukočeno kimne glavom.

"Dobro. Da vidimo. Prvo što moraš učiniti jest otkriti što Dračo smjera. Prestrašeni tinejdžer opasan je i za sebe i za druge. Ponudi mu svoju pomoć i savjete, to bi trebao prihvatiti, ti si mu drag..."

"... manje nego prije, otkako mu je otac u nemilosti. Dračo krivi mene, misli da sam uzurpirao Luciusov položaj."

"Ipak pokušaj. Ne brinem se toliko za sebe, koliko za slučajne žrtve planova kojima bi se dečko mogao dosjetiti. Premda nam u konačnici, naravno, preostaje samo jedan način da ga spasimo od gnjeva lorda Voldemorta."

Snape podigne obrve i sardonično upita: "Zar mu namjeravaš dopustiti da te ubije?"

"Naravno da ne. Ti ćeš me ubiti."

Nastupila je duga tišina, koju je narušavao jedino neobičan kuckavi zvuk. Feniks Fawkes ključao je sipinu kost.

"Želiš li da te smaknem odmah?" priupita Snape, glasom koji je bio prožet ironijom. "Ili za par minuta, da si stigneš napisati epitaf?"

"O, ne još", odvratila Dumbledore, smješkajući se. "Vjerujem da će se u dogledno vrijeme ukazati neki prikladan trenutak. S obzirom na noćasnje događaje," pokazao je svoju sparušenu ruku, "možemo biti sigurni da će do toga doći u roku od godinu dana."

"Kad si već tako pomiren sa smrću," upita Snape grubo, "zašto ne dopustiš Draču da te ubije?"

"Duša mu još nije toliko oštećena", reče Dumbledore. "Ne želim da se rastrga zbog mene."

"A moja duša, Dumbledore? Što je's njom?"

"Samo ti znaš hoće li tvojoj duši naškoditi ako jednom starcu pomogneš izbjeci bol i poniženje", odvratila Dumbledore. "Severuse, molim te za tu veliku uslugu jer znam da je moja smrt neminovna poput plasmata Topnika iz Chudleyja na samo dno ovogodišnje lige. Priznajem da bi mi brz i bezbolan odlazak bio mnogo draži od dugog umiranja koje bi mi priuštio netko kao Greyback - čujem da ga je Voldemort vrbovao? Da ne spominjemo dragu Bellatrix, koja se uvijek voli poigrati hranom prije nego što je pojede."

Ton mu je bio bezbrižan, ali plave oči probole su Snapea jednakim intenzitetom kojim su često probadale i Harryja, kao da vide ravno u dušu koju su upravo spominjali. Snape napokon odsječno kimne.

Dumbledore je djelovao zadovoljno.

"Hvala ti, Severuse..."

Kabinet je nestao, a Snape i Dumbledore šetali su pustim i su-mračnim perivojem dvorca.

"Što to ti i Potter radite svih tih večeri kad se zatvarate u tvoj kabinet?" iznenada je upitao Snape.

Dumbledore je izgledao umorno.

"Zašto? Nije valjda da mu pokušavaš smisliti nove kazne, Severuse? Dečko će uskoro više vremena provoditi u kazni nego vani." "Kad je isti otac..."

"Možda izgledom, no u dubini duše mnogo je sličniji majci. Provodim vrijeme's Harryjem jer moram's njim pretresti neke stvari, reći mu neke informacije dok još nije prekasno."

"Informacije", ponovi Snape. "U njega imaš povjerenja... a u mene nemaš."

"Nije to pitanje povjerenja. Obojica znamo da mi je preostalo malo vremena. Moram dečku prenijeti dovoljno informacija da može učiniti ono za što je zadužen."

"A zastoja ne smijem raspolagati istim informacijama?"

"Zato što ne volim sve svoje tajne čuvati u istoj košarici, osobito ne u košarici koja se tako često njiše na ruci lorda Voldemorta."

"Što činim na tvoju zapovijed!"

"I to jako dobro. Nemoj misliti da podcjenjujem stalnu opasnost kojoj se izlažeš, Severuse. Ti si jedina osoba kojoj bih se usudio povjeriti posao da Voldemortu daje naizgled dragocjene podatke dok mu zapravo taj sve što je doista važno."

"Ali ipak mnogo više otkrivaš osrednjem čarobnjaku koji je nesposoban za oklumenciju i još k tome ima direktnu vezu's umom Gospodara tame!"

"Voldemort se te veze boji", reče Dumbledore. "Ne tako davno nakratko je osjetio što bi za njega značilo da doista dijeli Harryjeve misli. Takvu bol nikad prije nije osjetio. Siguran sam da neće pokušati ponovo opsjesti Harryja. Ne na taj način."

"Ne razumijem."

"Duša lorda Voldemorta, onako sakata kakva već jest, ne može podnijeti bliski kontakt's dušom poput Harryjeve. Kao jezik na zaledenom čeliku, kao živo meso u plamenu..."

"Duše? Govorimo o umovima!"

"U slučaju Harryja i lorda Voldemorta, govoriti o jednome znači govoriti o drugome."

Dumbledore se osvrnuo da provjeri jesu li sami. Došli su nadomak Zabranjenoj šumi, ali činilo se da u blizini nema nikoga osim njih.

"Nakon što me ubiješ, Severuse..."

"Odbijaš mi sve reći, ali ipak očekuješ da za tebe učinim tu sitnicu!" zareži Snape. Mršavo lice sad je uistinu plamtjelo bijesom. "Previše toga uzimaš zdravo za gotovo, Dumbledore! Možda sam se predomislio!"

"Dao si mi svoju riječ, Severuse. A kad smo već kod usluga koje mi duguješ, mislio sam da si pristao držati na oku našeg mladog prijatelja iz Slytherina?"

Snape je izgledao ljutito, buntovno. Dumbledore uzdahne.

"Dođi večeras u jedanaest u moj kabinet, Severuse, i više se nećeš žaliti da nemam povjerenja u tebe..."

Opet su bili u Dumbledoreovu kabinetu. Prozori su bili zamračeni, Favvkes je sjedio tiho, a Snape nepomično, dok je Dumbledore kružio oko njega i govorio.

"Harry ne smije saznati do posljednjeg trenutka, dok to ne postane nužno, jer kako će inače smoći snage da učini ono što mora učiniti?"

"Ali što mora učiniti?"

"To ostaje između Harryja i mene. Sad me dobro slušaj, Severuse. Doći će trenutak - poslije moje smrti - ne prepri se, ne prekidaj me! Doći će trenutak kad će se činiti da lord Voldemort strahuje za život svoje zmije."

"Za Nagini?" Snape je izgledao zaprepašteno.

"Točno tako. Ako lord Voldemort u nekom trenutku prestane slati zmiju na zadatke i počne je čuvati pod magičnom zaštitom, ne odvajajući se od nje, tada ćeš, vjerujem, moći sve reći Harryju."

"Moći ću mu reći što?"

Dumbledore je duboko udahnuo i zatvorio oči.

"Reći ćeš mu da se one noći kad ga je lord Voldemort pokušao ubiti, kad je Lily između njih dvojice stavila svoj život kao štit, ubojita kletva okrenula na lorda Voldemorta, pri čemu se jedan djelić Voldemortove duše otkinuo od ostatka, prionuvši uz jedinu živu dušu koja je u tom trenutku još bila u raspadajućoj kući. Dio lorda Voldemorta živi u Harryju - i zbog tog dijela Harry umije govoriti sa zmijama i ima vezu's umom lorda Voldemorta, vezu koju nikad nije razumio. I sve dok taj djelić duše, čiju odsutnost Voldemort nikad nije primijetio, ostaje skriven i zaštićen u Harryju, lord Voldemort ne može umrijeti."

Harryju se najednom činilo da promatra dvojicu muškaraca's drugog kraja vrlo dugog tunela, dok mu u ušima odzvanjaju njihovi daljinom izobličeni glasovi.

"Drugim riječima, dječak... dječak mora umrijeti?" upita Snape varljivo pribranim tonom.

"A ubiti ga mora upravo Voldemort, Severuse. To je ključno."

Opet je uslijedila duga tišina. Zatim je Snape progovorio: "Mislio sam... svih ovih godina... da ga štitimo za nju. Za Lily."

"Štitili smo ga jer je bilo od presudne važnosti da ga obrazujemo, da ga odgajamo, da mu damo prostora da iskuša svoju snagu", rekao je Dumbledore, i dalje čvrsto zatvorenih očiju. "U međuvremenu veza između njih dvojice sve više jača, poput parazita; katkad sam imao dojam da i Harry nagađa istinu. Ako ga imalo poznajem, on će tako organizirati stvari da će u trenutku kad krene ususret svojoj smrti to doista značiti kraj za Voldemorta."

Dumbledore otvori oči. Snape je izgledao zgroženo.

"Štitio si ga od smrti samo zato da bi mogao umrijeti u pravom trenutku?"

"Čemu takav šok, Severuse? Koliko si muškaraca i žena već gledao kako umiru?"

"U posljednje vrijeme, samo one koje nisam smio spasiti", odbrusi Snape. Ustao je. "Iskoristio si me."

"Kako to misliš?"

"Špijunirao sam za tebe, lagao sam za tebe, riskirao sam život za tebe. Sve zato da zaštitim sina Lily Potter. A sad mi kažeš da si ga podizao kao svinju za klanje..."

"Pa ja sam dirnut, Severuse", ozbiljno reče Dumbledore. "Zar je moguće da ti je dečko ipak prirastao srcu?"

"O." vikne Snape. "Expecto patronum!"

Iz vrška njegova štapića izletjela je srebrna srna: spustila se na pod kabineta i u jednom dugom skoku vinula kroz prozor. Dumbledore je pratio njezin let, a kad je srebrnasti sjaj u daljini izbljedio, opet se okrenuo prema Snapeu. Oči su mu bile pune suza.

"I sad, nakon svih ovih godina?"

"Uvijek", odvrati Snape.

Prizor se promijenio. Sad je Harry vidio da Snape razgovara's portretom Dumbledorea iza svog radnog stola. "Morat ćeš Voldemortu otkriti točan datum Harryjeva odlaska od tete i tetka", govorio je Dumbledore. "U protivnom ćeš pobuditi njegove sumnje, jer je Voldemort naviknut na to da si ti uvijek izvrsno obaviješten. No moraš istovremeno usaditi ideju mamaca; mislim da bi to trebalo biti dovoljno da zaštiti Harryja. Pokušaj začarati Mundungusa Fletchera čarolijom zbunjivanja. I, Severuse, budeš li prisiljen sudjelovati u potjeri, pazi da uvjerljivo odigraš svoju ulogu... računam na tebe da zadržiš povjerenje lorda Voldemorta što je moguće dulje ili će Hogwarts biti prepušten na milost i nemilost Carrovvima..."

Sad je Snape sjedio sučelice Mundungusu u nekoj nepoznatoj taverni. Mundungusovo lice izgledalo je neobično prazno, dok se Snape mrštio u naporu koncentracije.

"Predložit ćeš Redu feniksa", mrmljao je Snape, "da upotrijebi mamce. Višesokovni napitak. Identični Potteri. To je jedino što bi moglo upaliti. Zaboravit ćeš da sam ti to ja predložio. Predstavit ćeš to kao svoju ideju. Jesi li me razumio?"

"Jesam", promrmlja Mundungus, tupo gledajući pred sebe...

Harry je sad letio pokraj Snapea na metli preko vedrog, mračnog neba: bio je okružen zakukuljenim smrtonošama, a ispred njih su hitali Lupin i Harry u Georgeovoj izvedbi... Jedan je smrtonoša prestigao Snapea i podigao štapić, ciljajući u Lupinova leđa...

"Sectumsempra!" vikne Snape.

No čarolija namijenjena ruci smrtonoše promašila je i pogodila Georgea...

U sljedećem trenutku, Snape je klečao u Siriusovoj staroj sobi. S vrha kukastog nosa kapale su suze dok je čitao staro Lilyno pismo. Na drugoj stranici bilo je samo nekoliko riječi: mogao prijateljevali's Gellertom Grindelwaldom. Ako mene pitaš, ona je malo pukla!

Puno te voli Lily

Snape je uzeo stranicu's Lilynim potpisom i porukom ljubavi, spremajući je u pelerinu. Rastrgnuo je nadvoje fotografiju u ruci i zadržao dio's nasmijanom Lily, hitnuvši polovicu's Jamesom i Harryjem natrag na pod, ispod komode...

Zatim je Snape opet stajao u ravnateljevu kabinetu. Phineas Nigellus žurno je ušao u svoj portret.

"Ravnatelju! Ulogorili su se u šumi Dean! Mutnjakuša..." "Ne koristite tu riječ!"

"... dobro, mala Grangerova je spomenula gdje su dok je otvarala torbu pa sam je čuo!"

"Dobro. Jako dobro!" uzvikne portret Dumbledorea iza ravnateljeva stolca. "Sad, Severuse, mač! Ne zaboravi da mač priskače u

pomoć samo u slučaju velike potrebe i dokazane nesebičnosti... i ne smije otkriti da si mu ga ti poslao! Ako Voldemort pročita Harryjeve misli i shvati da mu pomažeš..."

"Znam", odsječno će Snape. Prišao je Dumbledoreovu portretu i povukao ga. Otvorio se poput vrata, otkrivajući skrivenu šupljinu u zidu iz koje je Snape izvadio Gryffindorov mač.

"I dalje mi ne želiš reći zašto je tako važno da Potteru pošaljem mač?" upita Snape, prebacujući plašt preko pelerine.

"Ne, mislim da ne", odvrati Dumbledoreov portret. "On će znati što mu je činiti. I, Severuse, budi vrlo oprezan, nakon one nezgode's Georgeom Weasleyjem, mogli bi dosta burno reagirati ako te vide..."

"Ne brini se, Dumbledore", reče Snape hladnokrvno. "Znam što ću..."

Napustio je kabinet. Harry je ustao iz sita sjećanja i već koji trenutak poslije i sam ležao na tepihu u toj istoj prostoriji; činilo se da je Snape tek zatvorio vrata za sobom.

GLAVA TRIDESET ČETVRTA

Ponovo šuma

I konačno, istina. Ležeći licem uronjen u prašnjavi tepih kabineta u koji je nekoć dolazio's naivnim uvjerenjem da tu savladava tajne pobjeđivanja, Harry je napokon razumio da poanta nikad nije ni bila u njegovu preživljavanju. Naprotiv. Njegova je zadaća bila mirno ušetati u zagrljaj smrti i putem još presjeći preostale Voldemortove veze sa životom, tako da kad naposljetku stane pred njega, ne podižući štapić čak ni u samoobrani, svršetak bude čist, a posao započet u Godricovu Dolu napokon dovršen: nijedan neće preživjeti, nijedan se neće spasiti.

Srce mu je lupalo svom snagom, a on se čudio što mu upravo u trenutku najvećeg straha od smrti tako snažno tjera krv kroz tijelo, marljivo ga održavajući na životu. No uskoro će ipak morati stati. Otkucaji su mu bili odbrojani. Na koliko će ih još moći računati dok bude ustajao i posljednji put prolazio kroz dvorac na svom putu u perivoj i šumu?

Dok je ležao na podu, slušajući bubnjanje posmrtnog marša u prsima, osjetio je da ga preplavljuje užas. Hoće li umiranje boljeti? Iako je mnogo puta očekivao i za dlaku izbjegao smrt, nikad zapravo nije razmišljao o njoj: njegova volja za životom uvijek je bila snažnija od straha pred smrću. No čak ni u ovom trenutku nije pomišljao na skrivanje ili bijeg od Voldemorta. Znao je da je došao kraj i da mu preostaje samo još jedno: sam čin umiranja.

Da je bar umro one ljetne noći kad je zauvijek napustio Kalinin prilaz broj četiri i kad mu je u pomoć pritekao njegov plemeniti štapić od feniksova pera! Da je bar umro kao Hedviga, prebrzo da shvati što mu se dogodilo! Ili bacanjem pred tuđi štapić, kako bi spasio voljenu osobu. Sad je roditeljima zavidio na njihovoj smrti. Hladnokrvni odlazak na vlastito smaknuće zahtijevao je drugačiju vrstu hrabrosti. Osjetio je da mu prsti podrhtavaju i dao sve od sebe da ih umiri, iako se nije imao od koga skrivati; portreti na zidovima još su bili prazni.

Polako, beskrajno polako, uspravio se u sjedeći pločaj. Nikad prije nije se osjećao tako živim, tako svjesnim svog živećeg tijela. Zašto ga nikad prije nije zadivilo čudo vlastitog postojanja, ta sprega mozga, živaca i srca koje ustrajno kuca? A sad će sve to nestati... ili točnije, u tome više neće biti njega. Disao je sporo i duboko, usta i grlo posve su mu se osušili, ali suhe su mu bile i oči.

U svemu tome, ponajmanje gaje pogodila Dumbledoreova izdaja. Naravno da iza svega stoji veći plan: Harryju je sad bilo jasno da je jednostavno bio prenaivan da to ranije shvati, jer je uvijek polazio od pretpostavke da mu Dumbledore želi spasiti život. Sad je znao da je njegov životni vijek otpočetak bio određen trajanjem potjere za horkruksima. Dumbledore mu je ostavio u zadatak da ih uništi, a on je poslušno nastavio presijecati sponje koje nisu za život vezale samo Voldemorta, nego i njega samog! Jednim je jednostavnim i elegantnim potezom izbjegao nepotreban gubitak života: prepustio je taj opasni zadatak dječaku koji je ionako već bio obilježen za klanje, znajući da njegova pogibija neće biti katastrofa, nego samo posljednji udarac Voldemortu.

I Dumbledore je znao, jer se potrudio da dobro upozna Harryja, da on neće posustati, da će ići do kraja, pa makar to bio i njegov kraj. Dumbledore je znao, kao što to zna i Voldemort, da Harry neće dopustiti nijednu novu smrt u svoje ime sad kad zna da ima moć da sve privede kraju. Pred očima mu je neželjeno iskrsla slika mrtvog Freda, Lupina i Tonks u Velikoj dvorani, i na trenutak mu se činilo da će se ugušiti: Smrt je doista nestrpljiva...

No Dumbledore gaje precijenio. Nije uspio: zmija je još živa. Jedan je horkruks ostao čitav, vežući Voldemorta za ovozemaljski život čak i nakon Harryjeve smrti. Istina, to će ipak olakšati posao onima koji će doći poslije Harryja. Pitao se tko će taj zadatak preuzeti na sebe... Ron i Hermiona će, naravno, znati što treba učiniti... Zato je Dumbledore valjda i htio da im sve kaže... da mogu nastaviti ako Harry malo prerano ispuni svoju sudbinu...

Poput kiše na hladnom prozoru, te su misli bubnjale po tvrdom oklopu nepobitne istine: mora umrijeti. Moram umrijeti. Ovo mora prestati.

Činilo mu se da su Ron i Hermiona ostali negdje daleko od njega, u nekoj udaljenoj zemlji; imao je osjećaj da se odavno oprostio od njih. Neće se pozdravljati's njima, niti će im išta objašnjavati, tu je bio odlučan. Na ovo putovanje ne mogu se otisnuti zajedno, a njihovi pokušaji da ga zaustave bili bi traćenje dragocjenog vremena. Pogledao je na izubijani zlatni sat koji je dobio za sedamnaesti rođendan. Već je proteklo skoro pola sata od vremena koje mu je Voldemort dao za predaju.

Ustao je. Srce mu je lupalo u grudnom košu poput prestrašene ptice. Možda zna da mu vrijeme istječe, pa želi prije kraja proizvesti dovoljno otkucaja za cijeli jedan život. Zatvorio je vrata kabineta za sobom bez osvrtnja.

Dvorac je bio prazan. Harry se na svom osamljenom putu kroz hodnike osjećao kao duh, kao da je već mrtav. Ljudi u portretima još se nisu vratili u svoje okvire; sve je bilo sablasno mirno. Činilo se da se sve što dvorac još održava na životu okupilo u Velikoj dvorani, ispunjenoj poginulima i ožalošćenima.

Pokrivši se Plaštem nevidljivosti, Harry se spuštao's kata na kat, naposljetku silazeći niz mramorno stubište u predvorje. Iako se neki mali dio njega nadao da će ga netko osjetiti, vidjeti, zaustaviti, nepronični Plašt svoj je posao, kao i obično, obavljao besprijekorno, pa je Harry do ulaznih vrata došao bez ometanja.

A na njima se zamalo sudario's Nevilleom, koji je's nekim kolegom upravo unosio truplo iz perivoja. Harry je spustio pogled i osjetio nov udarac: Colin Creevey, iako maloljetan, očito se odšuljao natrag u dvorac, kao Malfoy, Crabbe i Goyle prije njega. U smrti je izgledao sićušno.

"Znaš što? Lakše ću ga ponijeti sam, Neville", rekao je Oliver Wood i prebacio Colina preko ramena onako kako to čine vatrogasci, odnoseći ga u Veliku dvoranu.

Neville se nakratko naslonio na dovratak i nadlanicom obrisao oznojeno čelo. Izgledao je kao starac. Potom se opet zaputio niza stube, odlazeći u mrak po nove mrtve.

Harry se osvrnuo na ulaz u Veliku dvoranu. Posvuda su hodali ljudi, pokušavajući utješiti jedni druge, pijući, klečeći pokraj mrtvih, no nigdje nije vidio one koje je najviše volio: ni traga Hermioni, Ronu, Ginny, Weasleyjevima ili Luni. Odrekao bi se sveg vremena koje mu je preostalo samo da ih može još jedanput vidjeti; no kako bi onda smogao snage da ih prestane gledati? Ovako je ipak bolje.

Spustio se niza stube i krenuo u tminu. Već je bilo gotovo četiri ujutro. Harryju se zbog mrtve tišine u perivoju činilo da svi susprežu dah dok čekaju da vide hoće li on imati snage izvršiti svoj zadatak.

Harry priđe Nevilleu, koji se upravo naginjao nad nečije truplo.

"Neville."

"Harry, čovječe, skoro mi je srce otkazalo!"

Harry skine Plašt. Ideja mu je sinula iznenada, iz potrebe da bude apsolutno siguran kako je učinio sve što je bilo u njegovoj moći.

"A gdje ti to ideš tako sam?" sumnjičavo ga upita Neville.

"Sve je to dio plana", odvrati Harry. "Moram nešto učiniti. Neville... slušaj..."

"Harry!" Neville je najednom izgledao prestrašeno. "Harry, ne namjeravaš se valjda predati?"

"Ne", s lakoćom je slagao Harry. "Naravno da ne... ovo je nešto drugo. Ali možda me neko vrijeme neće biti. Neville, znaš onu Vol-demortovu zmiju? Ima ogromnu zmijurinu... zove je Nagini..."

"Čuo sam za nju, da... što's njom?"

"Treba je ubiti. Ron i Hermiona znaju za to, ali u slučaju da se njima nešto..."

Već je pri samoj pomisli na takvu strahotu ostao bez zraka, u prvi mah uopće ne smogavši snage za nastavak razgovora. Brzo se pribrao: ovo je najvažnije od svega, mora slijediti Dumbledoreov primjer i ostati priseban, pobrinuti se da iza njega ostanu ljudi koji će moći dovršiti započeti posao. Dumbledore je umro znajući da je još troje ljudi upućeno u horkrukse; sad će Harryjevo mjesto zauzeti Neville i opet će troje znati tajnu.

"U slučaju da budu... zauzeti... a tebi se pruži prilika..."

"Da ubijem zmiju?"

"Ubij zmiju", potvrdi Harry.

"U redu, Harry. Sigurno si dobro?"

"Jesam. Hvala ti, Neville."

No kad se Harry opet pokrenuo, Neville ga je uhvatio za zapešće.

"Mi se svi nastavljam boriti, Harry. To ti je jasno?"

"Aha, ja..."

Onaj osjećaj gušenja prekinuo je rečenicu prije kraja; nije mogao nastaviti. Činilo se da Neville ne vidi ništa čudno u takvoj reakciji. Potapšao je Harryja po ramenu, pustio mu ruku i udaljio se da potraži ostala trupla. Harry se zaogrnuo Plaštem i nastavio hodati. Nedaleko od njega kretala se neka prilika, saginjući se nad obris na zemlji. Prišavši joj na nekoliko koraka, shvatio je da je to Ginny.

Ukipio se na mjestu. Ginny je čučala pokraj djevojke koja je šaptom zvala svoju mamu.

"Ne brini se", govorila je Ginny. "Ne brini se. Odvest ćemo te unutra."

"Ali želim ići kući", šapne djevojka. "Ne želim se više boriti!" "Znam", reče Ginny. Glas joj je pukao. "Ništa se ti ne brini."

Harryja su zapljuskivali valovi hladnoće. Htio je viknuti u noć, htio je da Ginny shvati da je on tu, da dozna kamo ide. Htio je da ga netko zaustavi, odvuče natrag u dvorac, pošalje kući...

Ali, ovo je njegova kuća. Hogwarts je bio prvi i najljepši dom koji je ikad imao. On, Voldemort i Snape, napušteni dječaci, svi su ovdje našli svoj dom...

Ginny je sad klečala pokraj ozlijeđene djevojke, držeći je za ruku. Harry se strahovitim naporom volje prisilio da nastavi hodati. Učinilo mu se da se Ginny okrenula kad je prošao pokraj nje i zapitao se osjeća li možda da je u blizini još netko, no nije ništa rekao i nije se osvrtao.

Iz tame je izronila Hagridova koliba. Prozori su bili mračni, na vratima se nije čulo struganje Očnjakovih šapa ni gromoglasni lavež dobrodošlice. Bezbrojni posjeti Hagridu, presijavanje bakrenog kotlića na vatri, kameni kolačići, divovski crvi, Hagridovo krupno, bradato lice, Ron dok povraća puževe, Hermiona koja mu pomaže da spasi Norberta...

Nastavio je dalje, zaustavljajući se tek kad je došao do ruba šume.

Kroz drveće je klizilo mnoštvo dementora; osjetio je njihovu studen i nije znao hoće li biti u stanju proći pokraj njih a da joj ne podlegne. Nije imao snage za patronusa. Više nije mogao kontrolirati drhtavicu. Na kraju krajeva, nije lako umrijeti. Svaka sekunda u kojoj je još disao, miris trave, hladan zrak na licu, sve mu je to bilo dragocjeno. Neki su ljudi na raspolaganju imali godine i godine, vremena na bacanje, toliko vremena da nisu znali što bi's njim, a on se grčevito držao za svaku tu svoju preostalu sekundicu. Pomislio je da neće moći nastaviti, istovremeno znajući da mora ići dalje. Duga utakmica sad je završena, zvrčka uhvaćena, vrijeme je da se spusti na zemlju...

Zvrčka. Kopao je po torbici oko vrata obamrlim prstima i naposljetku je pronašao.

Otvaram se na kraju.

Isprekidano dišući, zagledao se u nju. Sad kad je htio da vrijeme teče što sporije, ono kao da se ubrzalo, a spoznaja mu se u glavi pojavila tako munjevito da se činilo kako je prestigla sam proces razmišljanja. Ovo je kraj. Ovo je taj trenutak.

Pritisnuo je zlatni metal na usne i prošaptao: "Uskoro ću umrijeti."

Metalna čahura se otvorila. Spustio je drhtavu ruku, ispod Plašta podigao Dracov štapić i promrmljao: "Lumos".

Između dviju polovica zvrčke vidio se crni kamen napuknut po sredini. Neravna napuklina protezala se duž okomite crte koja je predstavljala Bazgov štapić. Trokut i krug, simboli Plašta i Kamena, također su još bili vidljivi.

A Harry je opet shvatio bez razmišljanja. Nije bitno da ih vrati u život, kad će im se uskoro i sam pridružiti. Ne ide on po njih; oni dolaze po njega.

Zatvorio je oči i triput preokrenuo kamen u rukama.

Znao je da mu je uspjelo, jer je oko sebe začuo tihe zvukove, kao da krhka tijela traže uporište na zemljanom, grančicama pokrivenom tlu uz vanjski rub šume.

Otvorio je oči i pogledao oko sebe.

Odmah mu je bilo jasno da nisu ni duhovi, ali ni ljudi od krvi i mesa. Ponajviše su sličili Riddleu, odbjeglom iz dnevnika prije mnogo godina, kojeg bi se najbolje moglo opisati kao gotovo materijalizirano sjećanje.

Manje opipljivi od živih ljudi, no znatno konkretniji od

duhova, pođoše prema njemu. Sva je lica krasio isti osmijeh pun ljubavi.

James je bio jednako visok kao Harry. Nosio je odjeću u kojoj je umro, kosa mu je bila neposlušna i raskuštrana, a naočale malo nakrivljene, kao gospodinu Weasleyju.

Sirius je bio visok, zgodan, znatno mlađi od čovjeka kojeg je Harry poznavao za života. Grabio je prema njemu dugim korakom, graciozan, ruku zavučenih u džepove, s vragolastim osmijehom na licu.

I Lupin je bio mlađi, ni približno onako otrcan, a kosa mu je bila gušća i tamnija. Izgledao je presretan što se vratio na poznato mjesto, gdje je toliko puta tamarao kao mladić.

Lilyn osmijeh bio je najširi. Maknula je dugu kosu's lica kad mu je prišla, a njezine zelene oči, tako slične njegovima, upijale su njegovo lice kao da ga se ne može nagledati.

"Tako si hrabar."

Nije mogao progovoriti. Gutao ju je očima. Činilo mu se da bi najradije samo stajao i zauvijek gledao u nju. To bi mu bilo dovoljno za sreću.

"Sad si već nadomak cilju", reče James. "Vrlo si blizu. A mi smo... jako ponosni na tebe."

"Hoće li boljeti?"

Djetinjasto pitanje izletjelo je Harryju prije nego što se stigao zaustaviti.

"Umiranje? Ma kakvi", odgovori Sirius. "Brže je i lakše od padanja u san."

"A on će htjeti da sve bude brzo gotovo. Želi okončati stvar", dometne Lupin.

"Nisam htio da umrete", reče Harry. Izgovorio je to bez svjesne namjere. "Itko od vas. Oprostite mi..."

Više se obraćao Lupinu nego ostalima, moleći ga za razumijevanje.

"... a tek si dobio sina... Remuse, žao mi je..."

"I meni je žao", reče Lupin. "Žao mi je što ga nikad neću upoznati... ali on će znati zašto sam umro, nadam se da će to moći shvatiti. Pokušavao sam izgraditi svijet u kojem bi i on bio sretniji."

Prohladan povjetarac koji je dolazio iz srca šume podigao je kosu's Harryjeva čela. Znao je da ga oni neće nagovarati da krene dalje, da to mora biti njegova odluka.

"Ostat ćete uz mene?"

"Do samog kraja", reče James.

"Oni vas neće moći vidjeti?" upita Harry.

"Mi smo dio tebe", reče Sirius. "Drugima smo nevidljivi."

Harry pogleda svoju mamu.

"Budi mi blizu", tiho joj reče.

Nastavio je put. Nije pokleknuo pred hladnoćom dementora, nego ju je prošao okružen svojim pratiocima kao patronusima. Zajedno su stupali kroz staro, zbijeno drveće isprepletenih grana, gazeći tлом neravnim od iskrivljenog i čvornatog korijenja. Harry je u mraku čvršće stegnuo Plašt oko sebe. Put ga je vodio sve dublje

u šumu i znao je da će tamo naći Voldemorta, iako u tom trenutku nije mogao odrediti njegovu točnu lokaciju. S njim su gotovo nečujno hodali James, Sirius, Lupin i Lily, a njihova prisutnost bila je jedini razlog što je imao hrabrosti i snage da nastavi koračati.

Osjećao je neku čudnu odvojenost tijela od uma; njegove ruke i noge pokretale su se bez svjesne namjere, kao da Harry više ne upravlja tim tijelom koje će uskoro napustiti, nego samo putuje u njemu. Mrtvi koji su s njim hodali kroz šumu sad su mu bili mnogo stvarniji od živih u dvorcu: Ron, Hermiona, Ginny i svi ostali treperili su u njegovoj svijesti kao duhovi dok se uz posrtaje i posklizavanje primicao završetku svog života i Voldemortu...

Mukao udar, šapat: u blizini se pomaklo neko živo biće. Harry se zaustavi pod plaštem, piljeći oko sebe, osluškujući. Njegovi mama i tata također su zastali, kao i Lupin i Sirius.

"Netko je tu", začu se grub šapat nedaleko od njih. "Potter ima Plašt nevidljivosti. Je li moguće...?"

Iza obližnjeg drveta iskoračiše dvije prilike: štapići im se upališe i Harry ugleda Yaxleyja i Dolohova koji su škiljili u tamu, točno u mjesto gdje su stajali Harry, njegovi mama i tata, te Sirius i Lupin. Očito nisu ništa vidjeli.

"Siguran sam da sam nešto čuo", reče Yaxley. "Misliš da je životinja?"

"Onaj luđak Hagrid ovdje je držao sve i svašta", napomene Do-lohov, pogledavajući preko ramena.

Yaxley pogleda na sat.

"Vrijeme je skoro isteklo. Potterov sat je prošao. Neće doći." "A on je bio uvjeren da će se pojaviti! Neće biti sretan." "Ajmo natrag", reče Yaxley. "Da čujemo novi plan." On i Dolohov okrenuli su se i nastavili put u srce šume. Harry ih je slijedio, znajući da će ga odvesti točno tamo gdje želi stići. Pogledao je u stranu.

Majka mu se nasmiješila, otac je ohrabrujuće kimnuo.

Hodali su samo nekoliko minuta kad je Harry ugledao svjetlo. Yaxley i Dolohov izbili su na proplanak koji je Harryju bio poznat kao nekadašnje obitavalište čudovišnog Aragoga. Posvuda su visjeli ostaci njegove goleme mreže, no potomaka mu nije bilo, jer su ih smrtonoše istjerali da ih upotrijebe u svojoj borbi.

Nasred proplanka gorjela je vatra, treperavo obasjavajući mnoštvo tihih smrtonoša u stavu budnog iščekivanja. Jedni su još bili maskirani i zakukuljeni, drugi su otvoreno pokazivali lica. Na rubu grupe sjedila su dva diva, čija su masivna tijela bacala sjene na prizor. Njihova okrutna lica izgledala su kao izrezbarena iz kamena. Harry je vidio da Fenrir nemirno hoda proplankom, grizući duge nokte. Plavokosi, gorostasni Rowle brisao je krvavu usnicu. Spazio je i Luciusa Malfoya, koji je izgledao poraženo i prestravljeno, te Narcissu, upalih očiju punih brige.

Svi su pogledi bili upereni u Voldemorta, koji je stajao pognute glave i ruku sklopljenih oko Bazgova štapića pred sobom. Izgledao je kao da se moli ili tiho broji u sebi, a Harryju, ukipljenom na rubu proplanka, odjednom je kroz glavu sijevnula apsurdna slika djeteta koje broji do deset u igri skrivača. Iza Voldemorta, u svom je svjetlucavom, začaranom kavezu i dalje lebdjela velika zmija Nagini, izvijajući se i uvijajući, tvoreći monstruožnu aureolu oko gospodareve glave.

Kad su se Dolohov i Yaxley vratili u krug, Voldemort je podigao pogled.

"Nigdje ga nema, gospodar", reče Dolohov.

Voldemortov izraz lica nije se promijenio. Pri svjetlosti vatre činilo se da mu crvene oči gore. Polako je provukao Bazgov štapić između dugih prstiju.

"Gospodaru..."

Progovorila je Bellatrix, koja je sjedila najbliže Voldemortu. Bila je raščupana, ponešto krvava lica, ali inače neozlijeđena.

Voldemort podigne ruku da je ušutka. Nije više izrekla ni riječ, nego ga je nastavila gledati pogledom punim obožavanja.

"Vjerovao sam da će doći", progovori Voldemort visokim, zvonkim glasom, ne skrećući pogled's rasplesanih plamenova. "Bio sam siguran da će doći."

Nitko mu nije odgovorio. Svi su djelovali jednako prestrašeno kao Harry, čije je srce sad udaralo kao da pokušava probiti grudni koš i pobjeći iz tijela koje će Harry uskoro odbaciti. Oznojenim je rukama svukao Plašt nevidljivosti i spremio ga u pelerinu zajedno sa štapićem. Nije htio doći u napast da se bori.

"Čini se da sam... pogriješio", nastavi Voldemort.

"Niste."

Harry mu je odgovorio stoje glasnije mogao, unoseći u tu riječ svu svoju odlučnost: nije želio zvučati kao da se boji. Kamen uskrснуća ispao mu je iz obamrlih prstiju, a kad je stupio u krug obasjan vatrom, krajičkom oka primijetio je da njegovi roditelji, Sirius i Lupin nestaju. U tom trenutku nije mu bio važan nitko osim Voldemorta, kao da na svijetu postoje samo njih dvojica.

Ta se iluzija rasplinula jednakom brzinom kojom se i pojavila. Divovi su zagrmjeli, smrtonoše ustali uz brojne poklike, osupnute uzdahe, čak i smijeh. Voldemort se ukipio na mjestu, no crvene oči našle su Harryja i pratile njegovo približavanje. Između njih je sad stajala samo vatra.

Jedan je glas zaurlao: "HARRY! NE!"

Okrenuo se: za obližnje drvo bio je privezan Hagrid. Krošnja se tresla dok se njegovo golemo tijelo u očaju otimalo konopcima.

"NE! NE! HARRY, ŠTO TO...?"

"TIŠINA!" zaurla Rowle i trzajem štapića ušutka Hagrida.

Bellatrix, koja je skočila na noge, gladnim je pogledom prelazila s Voldemorta na Harryja i natrag. Prsa su joj se ubrzano podizala i spuštala. Na proplanku su se micali jedino još plamenovi i zmija koja se bez predaha uvijala i izvijala u kavezu iza Voldemortove glave.

Harry je osjećao svoj štapić na prsima, no nije ni pokušao posegnuti za njim. Znao je da je zmija predobro zaštićena. Čak i kad bi uspio uperiti štapić u Nagini, preduhitriilo bi ga pedeset kletvi ispaljenih u njegovu smjeru. I dalje je netremice gledao u Voldemorta, koji je malo nagnuo glavu u stranu, proučavajući dječaka pred sobom. Usta bez usana iskrivila su se u osmijeh potpuno lišen radosti.

"Harry Potter", reče on sasvim tiho. Glas mu se stapao's pucke-tanjem vatre. "Dječak koji je preživio."

Nitko se od smrtonoša nije ni pomaknuo. Čekali su: sve je čekalo. Hagrid se pokušavao istrnuti iz užadi, Bellatrix je praktički dahtala, a Harry je, neobjašnjivo, pomislio na Ginny, na žar njezina pogleda, njezine usne na svojima...

Voldemort podigne štapić. Glava mu je još bila nakrivljena, kao u radoznalog djeteta koje se pita što će se sad dogoditi. Harry je pogledao u crvene oči, požurujući ga. Neka se to dogodi sad, brzo, dok još može stajati na nogama, dok još nije izgubio kontrolu i svima otkrio koliko je prestrašen...

Vidio je pomicanje usta i bljesak zelene svjetlosti, a onda je sve nestalo.

::... ju:

:"iv;;s.i..!r-!t;t.r..Jv-i-V:

r-i"t

;;,! ; r;V; 't' ,': .!t

GLAVA TRIDESET PETA

King's Cross

Ležao je licem na podu, osluškajući tišinu. Bio je apsolutno sam. Nitko ga nije gledao. Nikoga nije bilo. Bio je toliko sam da nije bio posve siguran u vlastitu prisutnost.

Mnogo kasnije, ili možda odmah (nije mogao odrediti), sinulo mu je da sigurno i dalje postoji u nekom obliku koji je konkretniji od bestjelesne misli, jer bez ikakve sumnje leži na nekoj površini. Iz toga je slijedilo da ga osjetilo opipa i dalje služi, kao i to da je površina na kojoj leži također stvarna.

Čim je donio taj zaključak, Harry je shvatio da je gol. Uvjeren u svoju potpunu samoću, nije se zbog toga zabrinjavao, no moralo se priznati da je bio zaintrigiran. Zapitao se može li uz opip računati i na druga osjetila, poput vida. Potvrdu da ima oči dobio je tako što ih je otvorio.

Ležao je u blještavoj izmaglici kakvu nikad prije nije doživio. Nije se, doduše, moglo reći da se prostor ne vidi od magličastih oblaka; upravo suprotno, magličasti oblaci još se nisu zgusnuli u konkretan prostor.

Koliko je mogao procijeniti, pod na kojem je ležao bio je bijele boje, ni topao ni hladan, nego jednostavno prisutan kao prazna ravnina koja može pružiti oslonac.

Sjeo je. Tijelo mu je bilo neozlijeđeno. Dotaknuo si je lice. Nije više nosio naočale.

Kroz bezoblično ništavilo koje ga je okruživalo do njega je dopro zvuk: sitni, mukli udarci nečega što je mahalo, mlataralo, otimalo se. Bijaše to otužan zvuk, no istovremeno nekako nepriličan. Harryja obuze neugodan osjećaj da prisluškuje neki skriven i sramotan čin.

Prvi put je poželio da je odjeven.

Čim je ta želja poprimila oblik u njegovim mislima, nedaleko od njega pojavila se pelerina. Podigao ju je i obukao: bila je meka, čista i topla. Kako čudesno da se samo tako pojavila, čim mu je zatrebala...

Ustao je, ogledavajući se. Zar se našao u nekoj velikoj Sobi potrebe? Što je dulje gledao oko sebe, to se njegovu pogledu otkrivalo više detalja. Visoko iznad njega veliki kupolasti svod od stakla svjetlucaje na sunčanoj svjetlosti. Možda se nalazi u nekoj palači? Sve je bilo tiho i mirno, izuzmu li se čudni zvukovi lupe i kmečanja koji su dopirali iz obližnje izmaglice...

Harry se polako okretao na mjestu, a njegova okolina naočigled je poprimala oblik, pretvarajući se u širok, otvoren prostor, svijetao i čist, mnogo veći od Velike dvorane, nadsvođen onom prozirnom kupolom od stakla. Bio je prazan. Jedina osoba u dvorani bio je Harry, osim...

Zgroženo je ustuknuo. Napokon je ugledao stvora koji je stvarao one zvukove. Imao je obličje malog, golog djeteta, sklupčanog na podu. Koža mu je bila živa rana, kao da je oderan. Ležao je pod sjedalom, neželjen, gurnut u zapećak, drhtureći i boreći se za dah.

Harry ga se bojao. Iako je stvor bio malen, krhak i ranjen, nije mu se želio približiti. Ipak se polako primicao, u svakom trenutku spreman na bijeg. Uskoro je došao dovoljno blizu da ga dotakne, no nije se mogao nagnati da to i učini. Osjećao se kao kukavica. Trebao bi utješiti to dijete, a ne ga gledati's gađenjem.

"Ne možete mu pomoći."

Brzo se okrenuo. Ususret mu je žustrim korakom dolazio Albus Dumbledore, uspravna držanja i odjeven u dugu pelerinu boje ponoćnog neba.

"Harry." Raskrilo je ruke. Obje šake bile su mu zdrave, bijele i neozlijeđene. "Vi divni mladiću. Vi beskrajno hrabri čovječe. Pridružite mi se."

Preneraženi Harry slijedio je Dumbledorea, koji se već udaljavao's mjesta gdje je ležalo i kmečalo oderano dijete. Odveo ga je do dva sjedala, koja Harry dotad nije ni primijetio, smještena nešto dalje pod onim visokim, svjetlucavim svodom. Dumbledore je sjeo na jedno, a Harry se spustio na drugo, zureći u lice svog nekadašnjeg ravnatelja. Dumbledoreova duga, srebrnasta kosa i brada, prodorne plave oči iza polukružnih naočala, povijeni nos: sve je odgovaralo njegovim sjećanjima. A opet...

"Ali vi ste mrtvi", primijeti Harry.

"Oh, da", reče Dumbledore kao da se to samo po sebi razumije.

"Znači li to... da sam i ja mrtav?"

"Ah", reče Dumbledore, sa još širim osmijehom nego prije. "To je pravo pitanje, zar ne? U cjelini gledano, dragi moj mladiću, rekao bih da niste."

Pogledali su se. Starac se i dalje osmjehivao od uha do uha.

"Nisam?" ponovi Harry.

"Niste", potvrdi Dumbledore.

"Ali..." Harry automatski podigne ruku prema munjoličkom ožiljku. Nije ga pronašao. "Ali trebao sam umrijeti - uopće se nisam branio! Svjesno sam ga pustio da me ubije!"

"I mislim daje upravo to", reče Dumbledore, "na kraju i prevagnulo."

Iz Dumbledorea je isijavala sreća, poput svjetlosti ili vatre: Harry ga nikad prije nije vidio da odiše tako potpunim, opipljivim zadovoljstvom.

"Objasnite mi", zatraži Harry.

"Ali već znate odgovor", odvrati Dumbledore, vrteći palcima.

"Dopustio sam mu da me ubije", reče Harry. "Zar ne?"

"Jeste", potvrdi Dumbledore, kimajući glavom. "Nastavite!"

"Znači, onaj dio njegove duše koji je živio u meni..."

Dumbledore je zakimao još živahnije, potičući Harryja da nastavi, ohrabrujuće mu se smješkajući. "... više ne postoji?" "Tako je!" reče Dumbledore. "Da, Voldemort ga je uništio."

A vaša je duša cijela i pripada samo vama, Harry."

"Ali onda..."

Harry pogleda preko ramena prema malom, osakaćenom stvoru koji je drhturio pod sjedalom.

"Profesore, što je ono?"

"Nešto čemu ni vi ni ja ne možemo pomoći", odgovori Dumbledore.

"Ali ako je Voldemort upotrijebio ubojitu kletvu," i dalje je zanimalo Harryja, "a ovaj put se nitko nije žrtvovao za mene... kako to da sam živ?"

"Mislim da i to znate", reče Dumbledore. "Vratite se u prošlost. Sjetite se što je svojevremeno učinio u svom neznanju, pohlepi i okrutnosti."

Harry je razmislio. Pogled mu je lutao okolnim prostorom. Ako doista sjede u palači, morao je priznati da čudniju palaču još nije vidio, s obzirom na to daje bila namještena samo kratkim redovima sjedala te tu i tamo ponekom ogradom, dok su jedina živa bića u njoj bili on, Dumbledore i onaj zakržljali stvor pod sjedalom. Odgovor mu je na usne došao's lakoćom, bez ikakva napora.

"Uzeo je moju krv", reče Harry.

"Tako je!" prihvati Dumbledore. "Uzeo je vašu krv i iz nje sazdao svoje živo tijelo! Vaša krv u njegovim venama, Harry, Lilyna zaštita u obojici! Osigurao je da dok on živi, živite i vi!"

"Ja ostajem živ... sve dok je i on živ? Ali mislio sam... mislio sam da je obrnuto točno! Mislio sam da obojica trebamo umrijeti? Ili je to jedno te isto?"

Pozornost mu je odvučlo kmečanje i lupa izmučenog stvora iza njih. Ponovo ga je pogledao.

"Jeste li sigurni da ništa ne možemo učiniti za njega?"

"Njemu nema pomoći." "U tom slučaju, razjasnite mi... još malo", reče Harry. Dumbledore se nasmiješi.

"Vi ste bili sedmi horkruks, Harry, horkruks koji Voldemort nikad nije planirao napraviti. Duša mu je već bila tako načeta ranijim zlodjelima da se posve raspala nakon što je onako gnusno ubio vaše roditelje i potom pokušao ubiti i njihovo dijete. On je iz te sobe pobjegao još manjkaviji nego što je tada naslućivao. Nije iza sebe ostavio samo svoje tijelo. Jedan njegov dio prikvačio se za vas, žrtvu koja je preživjela njegov napad. I nastavio je živjeti u žalosnom neznanju, Harry! Voldemort se nikad nije trudio shvatiti stvari koje je smatrao beznačajnima.

O kućnim vilenjacima, pričama za djecu, ljubavi, odanosti i neduž-nosti, Voldemort ne zna ništa i ne razumije ništa - ništa. Da sve to što sam naveo posjeduje moć koja nadilazi njegovu, moć veću od bilo koje magije, to je istina koju on nikad nije spoznao.

Uzeo vam je krv uvjeren da će ga to ojačati. Unio je u svoje tijelo trunčicu čarolije koju je vaša majka stvorila kad se žrtvovala za vas. Sad njezina čarolija živi i u njegovu tijelu, a sve dok ona opstaje, opstajete i vi, kao i Voldemortova posljednja nada za spas."

Dumbledore se nasmiješi Harryju, koji je netremice gledao u njega.

"I vi ste to znali? Cijelo ste vrijeme to znali?"

"Nagađao sam. A moja nagađanja obično se pokazuju točnima", raspoloženo odvratila Dumbledore. Sjedili su u tišini koja se prilično otegnula, dok je biće iza njih i dalje kmečalo i drhtalo.

"Ali to nije sve", reče Harry. "Niste mi još sve rekli. Zašto je moj štapić slomio štapić koji je Voldemort posudio?"

"Što se toga tiče, nisam siguran u odgovor."

"Onda nagađajte", predloži Harry, a Dumbledore se nasmije.

"Harry, morate shvatiti da ste vi i lord Voldemort zajedno zašli u domene magije dosad nepoznate i neistražene. Ali reći ću vam što mislim da se dogodilo, uz napomenu da za to nema presedana i da nijedan majstor štapića to ne bi mogao ni predvidjeti, a kamoli objasniti Voldemortu.

Kao što već znate, kad se lord Voldemort vratio u ljudsko obličje, nehotice je udvostručio vezu između vas dvojice. Dio njegove duše još je bio pričvršćen za vašu, a on je u želji da što više ojača unio u sebe dio žrtve vaše majke. Da je imalo razumio preciznu i strašnu moć te žrtve, sumnjam da bi se usudio taknuti vašu krv... S druge strane, da je bio sposoban razumjeti tako nešto, ne bi bio lord Voldemort i možda nikad nikog ne bi ni ubio.

A nakon što je sam udvostručio vašu vezu, ispreplećući vaše sudbine do mjere nezabilježene u povijesti čarobnjaštva, Voldemort vas je pokušao ubiti štapićem koji ima istu jezgru kao i vaš. I tu se, kao što znamo, dogodilo nešto veoma neobično. Jezgre su reagirale na način koji je lorda Voldemorta, neupućenog u srodnost vašeg štapića's njegovim, potpuno zaprepastio.

On je te noći bio preplašeniji od vas, Harry. Vi ste mogućnost smrti prihvatili, štoviše prigrlili, a to je nešto što lord Voldemort nikad nije bio u stanju učiniti. Vaša je hrabrost trijumfirala, vaš je štapić savladao njegov.

A tijekom borbe, između dvaju štapića dogodilo se nešto što je zrcalilo odnos između njihovih dvaju gospodara.

Vjerujem da je te noći vaš štapić preuzeo nešto od moći i značajki Voldemortova štapića, što će reći daje upio neki djelić samog Volde-morta. Zato gaje vaš štapić prepoznao tijekom one potjere, prepoznao je čovjeka koji mu je istovremeno srodan i smrtni neprijatelj, pa je ispalio na njega nešto njegove vlastite magije, kudikamo moćnije od ičega stoje Luciusov štapić ikad izveo. Vaš je štapić u tom trenutku posjedovao moć vaše izvanredne hrabrosti i Voldemortove smrtonosne vještine: jadni štapić Luciusa Malfoya nije imao šanse."

"Ali ako je moj štapić tako moćan, kako to da ga je Hermiona uspjela slomiti?" upita Harry.

"Dragi moj mladiću, neobično ponašanje tog štapića bilo je okrenuto samo protiv Voldemorta, koji se onako nesmotreno upletao u najdublje zakone magije. Abnormalnu moć pokazivao je jedino u sukobima s njim. Inače je bio štapić kao svaki drugi... premda ne sumnjam, dakako, da vas je dobro služio", obzirno završi Dumble-dore.

Harry je dugo sjedio zadubljen u misli, bar mu se tako činilo. A možda je zapravo prošlo tek nekoliko sekundi - vrijeme je u tom prostoru protjecalo na neki drugi, teže odrediv način.

"Ubio me vašim štapićem."

"Nije vas uspio ubiti mojim štapićem", ispravi Dumbledore Harryja. "Mislim da se obojica možemo složiti da niste mrtvi - iako, naravno," dometne on, kao da se boji da je ispao nepristojan, "ne želim time umanjiti vaše patnje, koje su nedvojbeno bile velike."

"Trenutno se osjećam odlično", reče Harry, spuštajući pogled na svoje besprijekorno čiste ruke. "A gdje se mi to točno nalazimo?"

"Baš sam vas se spremao to pitati", odvrati Dumbledore, osvrćući se. "Što vi mislite?"

Harry nije znao dok ga Dumbledore nije pitao, a tada je shvatio da već ima spreman odgovor.

"Izgleda mi", reče on polako, "kao kolodvor King's Cross. Iako je ova verzija puno čišća i praznija, i, koliko vidim, nigdje nema vlakova."

"King's Cross!" Dumbledore se razdragano nasmije. "Ma dajte, ozbiljno?"

"Dobro, gdje biste vi rekli da se nalazimo?" upita Harry, pomalo uvrijeđenim tonom.

"Dragi moj mladiću, nemam pojma. Kao što bi se reklo, ovdje igramo po vašim pravilima."

Harry nije imao pojma što to znači; Dumbledore je opet bio izluđujuće nejasan. Sijevnuo je pogledom na njega, no onda se sjetio da ima i mnogo važnije pitanje od toga gdje se trenutno nalaze.

"Darovi Smrti", reče on, sa zadovoljstvom gledajući kako te riječi brišu osmijeh's Dumbledoreova lica.

"Ah, da", reče on. Čak je izgledao pomalo zabrinuto. "Pa?"

Prvi put otkako ga je upoznao, Dumbledore Harryju nije izgledao kao starac, nego mnogo mlađe. Na trenutak mu se činilo da gleda dječaćića uhvaćena usred psine.

"Možete li mi oprostiti?" zamoli ga Dumbledore. "Možete li mi oprostiti što sam vam uskratio povjerenje? Što vam nisam rekao? Harry, samo sam strahovao da ćete zakazati kao što sam ja zakazao, bojao se da ćete počinuti iste greške kao ja. Molim vas da mi oprostite, Harry. Trebao sam imati na umu ono što odavno znam: da ste vi bolji čovjek od mene."

"O čemu to govorite?" upita Harry, zatečen Dumbledoreovim tonom i neočekivanim suzama u njegovim očima.

"O Darovima, Darovima", promrmlja Dumbledore. "O snu jednog očajnika!"

"Ali oni su stvarni!"

"Stvarni, opasni i mamac za budale", reče Dumbledore. "A među tim budalama bio sam i ja. No to već znate, zar ne? Više nemam tajni pred vama. Znate."

"Što znam?"

Dumbledore se cijelim tijelom okrenuo prema Harryju. U jasno-plavim očima još su blistale suze.

"Gospodar smrti, Harry, Gospodar Smrti! Jesam li u konačnici bio išta bolji od Voldemorta?"

"Naravno da jeste", reče Harry. "Naravno... kako to uopće možete pitati? Vi nikad niste ubijali ako ste to mogli izbjeći!"

"Istina, istina", reče Dumbledore, kao dijete željno utjehe. "Ali i ja sam, Harry, tragao za načinom da pobijedim smrt."

"Ne kao on", reče Harry. Bilo je stvarno čudno nakon tolikih mjeseci ljutnje na Dumbledorea sjediti tu, pod visokim, kupolastim svodom, i braniti ga od njega samoga. "Darovi, ne horkruksi."

"Darovi," promrmlja Dumbledore, "ne horkruksi. Točno tako."

Nastala je stanka. Stvor iza njih je zakmećao, no Harry se više nije osvrtao na njega.

"I Grindelwald ih je tražio?" upita on. Dumbledore je na trenutak zatvorio oči i kimnuo.

"Upravo nas je to najviše privuklo jednog drugome", reče on tiho. "Dva pametna, arogantna dečka sa zajedničkom opsesijom. Sigurno ste već pogodili da je u Godricov Dol došao zbog groba Ignotusa Peverella. Želio je istražiti mjesto gdje je umro treći brat."

"Znači, istina je?" upita Harry. "Sve? Braća Peverell..."

"... su tri brata iz legende", reče Dumbledore, kimajući. "O, da, vjerujem da jesu. A što se tiče toga jesu li sreli Smrt na nekoj samotnoj cesti... rekao bih da je vjerojatnije da su braća Peverell jednostavno bila daroviti, opasni čarobnjaci kojima je pošlo za rukom da izrade tri moćna predmeta. Vjerovanje da su to Darovi same Smrti je točno onaj tip legende koji bi se oko takvih tvorevina i mogao isplesti.

Kao što znate. Plašt je mnogo stoljeća prelazio's oca na sina,'s majke na kćer, sve dok nije došao u ruke posljednjeg živućeg Ignotusova potomka, koji se, kao i Ignotus, rodio u selu Godricov Dol."

Dumbledore se nasmiješi Harryju.

"Ja?"

"Da. Znam da ste pogodili zašto je Plašt bio kod mene one noći kad su vam poginuli roditelji. James mi ga je pokazao tek nekoliko dana prije. Napokon mi se razjasnilo kako je izvodio sve one psine u školi a da ga nitko nikad nije uhvatio! Nisam mogao vjerovati što vidim. Zamolio sam da mi ga posudi kako bih ga proučio.

Odavno sam

odustao od sna da pronađem sve Darove, ali nisam mogao odoljeti, morao sam ga pomnije pregledati... nikad prije nisam vidio takav Plašt, tako nevjerovatno star, a savršen u svakom pogledu... i onda je vaš otac umro, a ja sam napokon imao dva Dara samo za sebe!"

Glas mu je bio prožet stravičnom gorčinom.

"Plašt ih ne bi spasio", odmah mu reče Harry. "Voldemort je znao gdje su moji mama i tata. Plašt ih ne bi zaštitio od kletve."

"Istina", uzdahne Dumbledore. "Istina."

Harry je čekao, no Dumbledore nikako nije progovarao, pa je na kraju odlučio malo ubrzati stvar.

"Znači, kad ste otkrili Plašt, već ste bili odustali od potrage za Darovima?"

"Oh, da", reče Dumbledore slabim glasom. Činilo se da se prisiljava Harryju pogledati u oči. "Znate što se dogodilo. Znate. Ne možete me prezirati više nego što ja prezirem samog sebe."

"Ali ja vas ne prezirem..."

"Trebali biste", reče Dumbledore. Duboko je udahnuo. "Već znate zašto je moja sestra bila slabog zdravlja, znate što su joj učinili oni bezjaci, u što se pretvorila. Znate da se moj jadni otac odlučio osvetiti i da je to skupo platilo, umrijevši u Azkabanu. Znate da se moja majka svega odrekla kako bi se skrbila za Arianu.

Nisam to mogao podnijeti, Harry."

Dumbledore je to rekao hladno, bez uvijanja. Zagledao se u daljinu iznad Harryjeve glave.

"Bio sam nadaren, bio sam briljantan. Želio sam pobjeći. Želio sam blistati. Želio sam slavu.

Nemojte me krivo shvatiti", dodao je. Licem mu je opet preletjela sjena boli. U tom je trenutku izgledao prastaro. "Volio sam ih. Volio sam svoje roditelje, volio sam brata i sestru, ali bio sam sebičan, Harry, tako sebičan da to iznimno nesebična osoba poput vas ne može ni zamisliti.

I zato sam se, kad mi je majka umrla, a mene je zapala odgovornost za poremećenu sestru i ćudljivog brata, u selo vratio pun ljutnje i gorčine. U klopci, neostvaren, mislio sam ja! A onda se pojavio on..."

Dumbledore je opet pogledao Harryju u oči.

"Grindelvald. Ne možete zamisliti kako su me njegove ideje ponijele, Harry, kakvu su vatru raspirile u meni. Bezjaci pod jarmom. Čarobnjaci trijumfalno preuzimaju vlast. Grindelwald i ja, blistavi mladi vođe revolucije.

O, nisam sasvim izgubio skrupule. Umirivao sam si savjest praznim frazama. Sve ćemo činiti za opće dobro, a ako nekome i naudimo, svaka žrtva stotruko će nam se isplatiti bude li koristila čarobnjacima. Jesam li u

dubini duše znao kakav je Gellert Grindelvald zapravo? Mislim da jesam, ali zatvarao sam pred tim očima. Naime, ostvarenje planova koje smo zajednički kovali, značilo bi i ostvarenje svih mojih snova.

A u središtu svih naših planova - Darovi Smrti! Kako su ga samo fascinirali, kako su nas obojicu očaravali! Nepobjedivi štapić, oružje koje će nas dovesti na vlast! Kamen uskrsnuća, koji je njemu, iako sam se ja pretvarao da to ne znam, značio vojsku inferiusa! Za mene je, priznajem. Kamen predstavljao povratak roditelja i skidanje tereta odgovornosti's mojih ramena.

A Plašt... Plašt smo zapravo rijetko spominjali, Harry. Obojica smo se znali dobro prikriti i bez Plašta, čija se istinska čarolija, naravno, krije u tome što se njime mogu zaštititi i drugi ljudi a ne samo njegov vlasnik. Smatrao sam da bi nam, pronađemo li ga ikad, mogao poslužiti za skrivanje Ariane, no naše zanimanje za Plašt uglavnom se svodilo na želju da kompletiramo Darove, jer je legenda tvrdila da će čovjek koji prikupi sva tri predmeta postati istinski gospodar smrti, što smo obojica tumačili kao 'nepobjediv'.

Nepobjedivi gospodari smrti, Grindelvald i Dumbledore! Dva mjeseca prošla su u tom ludilu, okrutnom snatrenju i zanemarivanju jedinih dvoje srodnika koje sam još imao.

A onda... znate što se dogodilo. Na vrata je pokucala zbilja u obličju mog sirovog i neobrazovanog brata, po svemu neusporedivo boljeg čovjeka od mene. Nisam želio čuti istine koje mi je onako bijesan izgovorio. Nisam želio čuti da se ne smijem zaputiti u potragu za Darovima s krhkom i nestabilnom sestrom. Svađa se pretvorila u borbu štapićima. Grindelvald je izgubio kontrolu. Ono što sam uvijek naslućivao u njemu, iako sam se pretvarao da to ne primjećujem, sad je na jeziv način buknuo u život. A na podu je... nakon tolike brige i pažnje moje majke... ležala mrtva Ariana."

Dumbledoreu se oteo tih jecaj, a zatim je doista briznuo u plač. Harry se nagnuo prema njemu, s olakšanjem otkrivajući da ga može dotaknuti: čvrsto gaje držao za ruku dok se Dumbledore nije polako pribrao.

"Pa, Grindelwald je pobjegao, što nije začudilo nikoga osim mene. Nestao je, odnoseći svoje planove za preuzimanje vlasti, zamisli o mučenju bezjaka, snove o Darovima Smrti, koje sam ja poticao i u kojima sam mu pomagao. Dao je petama vjetra, a ja sam ostao da zakopam svoju sestru i naučim kako živjeti's grižnjom savjesti i nepodnošljivom tugom, kojom sam plaćao vlastitu sramotu.

Godine su prolazile. O Grindelwaldu se svašta pričalo. Govorkalo se da je nabavio nevjerojatno moćan štapić. Meni su u međuvremenu nekoliko puta nudili mjesto ministra magije, što sam, naravno, svaki put odbio. Naučio sam svoju lekciju i znao da nisam osoba kojoj treba povjeriti preveliku moć."

"Ali bili biste puno, puno bolji od Fudgea ili Scrimgeoura!" izleti Harryju.

"Mislite?" upita Dumbledore ozbiljno. "Ja nisam tako siguran. Dokazao sam, kao vrlo mlad čovjek, da je moć moja slabost i moja velika napast. Čudno je to, Harry, ali's moći se možda najbolje nose oni koji joj nikada nisu težili, oni kojima je uloga vođe bila nametnuta, kao vama, i koji je prihvate jer moraju, da bi, na svoje čuđenje, otkrili kako im doista i leži.

U Hogwartisu nisam bio tolika prijetnja. Mislim da sam bio dobar učitelj..."

"Najbolji..."

"... to je ljubazno od vas, Harry. Ali dok sam se ja bavio školovanjem mladih čarobnjaka, Grindelwald je okupljao vojsku. Kažu da me se bojao, što je možda istina, ali mislim da me se bojao manje nego ja njega. O, nije me plašila smrt", reče Dumbledore u odgovor na Harryjev upitni pogled. "Ili ono što bi mi mogao učiniti magijom. Znao sam da smo tu jednaki, možda čak da sam ja nešto vještiji. Ne, ja sam se bojao istine. Vidite, nikad nisam otkrio koji je od nas u onom posljednjem užasnom dvoboju bacio kletvu koja je ubila moju sestru. Slobodno mi recite da sam kukavica; bili biste u pravu. Harry, više od svega bojao sam se potvrde da za njezinu smrt nisam odgovoran

samo zbog svoje arogancije i gluposti, nego i zato što sam doslovno zadao udarac koji joj je oduzeo život. Mislim da je on to znao, mislim da je znao što me plaši. Odgađao sam susret's njim dok izbjegavanje nije postalo sramotno. Ljudi su umirali, nitko ga nije uspijevaao zaustaviti i kucnuo je čas da ja učinim sve što je bilo u mojoj moći.

Pa, znate što se zatim dogodilo. Dobio sam dvoboj. Osvojio sam štapić."

Opet se spustila tišina. Harry nije pitao je li Dumbledore ikad saznao tko je ubio Arianu. Nije želio znati, niti je htio Dumbledorea obavezati na odgovor. Ali napokon je shvatio što je Dumbledore vidio onom prilikom kad je pogledao u zrcalo Erised, a i zašto je pokazao onoliko razumijevanja za Harryjevu opčinjenost tim predmetom.

Dugo su sjedili u tišini. Harryja je sad jedva diralo kmečanje stvora iza njih.

Napokon je progovorio: "Grindelwald je pokušao osujetiti Vol-demortovu potragu za štapićem. Slagao mu je, znate, pravio se da ga nikad nije imao."

Dumbledore je kimnuo, ne dižući pogled sa svog krila. Na povijenom nosu još su se presijavale suze.

"Kažu da je u kasnijim godinama pokazao kajanje, samujući u svojoj ćeliji u Nurmengardu. Nadam se da je to istina. Volio bih vjerovati da je osjetio užas i sram zbog svega što je počinio. Možda je ta laž Voldemortu bio njegov pokušaj da se iskupi... da zaustavi Voldemorta prije nego što se dočepa jednog Dara..."

"... ili da spriječi oskvrnuće vašeg groba?" napomene Harry. Dumbledore obriše oči.

Nakon još jedne kraće stanke, Harry ustvrdi: "Pokušali ste upotrijebiti Kamen uskrsnuća."

Dumbledore kimne.

"Kad sam nakon svih tih godina otkrio da u napuštenom domu Gauntovih zakopan leži upravo onaj Dar za kojim sam najviše žudio - iako sam ga u mladosti želio iz sasvim drugačijih razloga - Harry, izgubio sam glavu. Zaboravio sam da je u međuvremenu pretvoren u horkruks, da će prsten zasigurno biti zaštićen kletvom. Podigao sam ga, stavio na prst, na trenutak se zavaravao da ću uskoro vidjeti Arianu, mamu i tatu, i da ću im svima moći reći koliko mi je žao..."

Bio sam glup, Harry. Nakon svih tih godina, još uvijek ništa nisam naučio. Nisam bio dostojan objediniti Darove Smrti. To sam dotad pokazao već mnogo puta, a ovo je bio konačan dokaz."

"Zašto?" upita Harry. "Pa to je razumljivo! Htjeli ste ih opet vidjeti. Što je tu loše?"

"Možda od milijun ljudi jedan čovjek može objediniti Darove, Harry. Ja sam bio dostojan samo najnižeg Dara, onog koji vrijedi najmanje. Bio sam dostojan da posjedujem Bazgov štapić, pod uvjetom da se time ne hvalim i da ne ubijam. Bilo mi je dopušteno da ga ukrotim i koristim, jer ga nisam uzeo radi vlastite koristi, nego da spasim druge.

Ali Plašt, koji sam posudio iz taštine i radoznalosti, za mene nikad ne bi radio kao što radi za vas, svog istinskog vlasnika. Kamen sam kanio upotrijebiti da dovučem natrag one koji počivaju u miru, a ne zato da mi daju snage dok žrtvujem vlastiti život kao vi. Vi ste dostojni da postanete vlasnik Darova."

Dumbledore je Harryja potapšao po ruci, a Harry je podigao pogled prema njemu i nasmiješio se. Nije si mogao pomoći. Kako da poslije ovoga ostane ljut na Dumbledorea?

"Zašto ste mi sve tako otežali?"

Dumbledoreov osmijeh bio je pomalo nervozan.

"Priznajem da sam se nadao da će vas gospođica Granger usporiti, Harry. Bojao sam se da bi vaša usijana glava mogla nadvladati vaše dobro srce. Strahovao sam da biste, ako vam odmah otkrijem činjenice o tim primamljivim predmetima, mogli za njima posegnuti kao ja, u pogrešnom trenutku i iz pogrešnih razloga. I htio sam da vam u ruke prijeđu na što sigurniji način. Vi ste istinski gospodar smrti, jer istinski gospodar i ne pokušava pobjeći od nje. On prihvaća neminovnost svoje smrti i zna da u svijetu živih postoje kudikamo gore stvari od umiranja."

"A Voldemort nikad nije saznao da Darovi postoje?"

"Sumnjam, s obzirom na to da nije znao da je Kamen uskrsnuća pretvorio u horkruks. No čak i da je znao za njih, Harry, ne vjerujem da bi ga zanimao ijedan osim prvoga. Plašt mu ne bi trebao, a što se tiče Kamena, koga bi on htio vratiti iz mrtvih? On se mrtvih boji. On ne zna za ljubav."

"Ali očekivali ste da će potražiti štapić?"

"Bio sam siguran da će pokušati, još otkako je vaš štapić potukao njegov na groblju u Little Hangletonu. Isprva se pribojavao da ste ga nadvladali većom vještinom. Ali kad je oteo Ollivandera, saznao je za postojanje dvojnih jezgri. Mislio je da to sve objašnjava. No posuđeni štapić također je pokleknuo pred vašim štapićem! Umjesto da se zapita što je to u vama vaš štapić učinilo tako snažnim, koji to dar vi zapravo posjedujete, dok ga je on lišen, Voldemort je, naravno, krenuo u potragu za jedinim štapićem koji, ako je vjerovati pričama, može pobijediti sve ostale. Bazgov štapić je za njega prerastao u opsesiju koja se može mjeriti s njegovom opsjednutošću vama. Sad vjeruje da je Bazgov štapić uklonio njegovu posljednju slabost i da ga čini istinski nepobjedivim. Jadni Severus..."

"S obzirom na to da ste svoju smrt isplanirali sa Snapeom, znači li to da ste htjeli da Bazgov štapić pripadne njemu?"

"Priznajem da mi je to bila namjera," reče Dumbledore, "ali nije baš ispalo onako kako sam se nadao, zar ne?"

"Ne", reče Harry. "Tu ste se malo zeznuli."

Stvor iza njih trznuo se i zaječao, a Harry i Dumbledore opet su neko vrijeme prosjedili u tišini, sad duljoj nego prije. Spoznaja o tome što ga čeka Harryju je došla postupno, spuštajući se na njega meko poput snijega.

"Moram se vratiti, zar ne?"

"To ovisi o vama."

"Zar mogu birati?"

"O, da." Dumbledore mu se nasmiješi. "Kažete da smo na King's Crossu? Kad biste odlučili da se ne želite vratiti, mogli biste se... primjera radi... ukrcati na vlak."

"A kamo bi me on odveo?"

"Dalje", jednostavno reče Dumbledore.

Ponovo su zašutjeli.

"Voldemort ima Bazgov štapić."

"Istina. Voldemort ima Bazgov štapić."

"Ali vi želite da se vratim?"

"Ako se odlučite vratiti," reče Dumbledore, "mislim da postoji šansa da će zauvijek biti poražen. Doduše, ne mogu vam to zajamčiti.

Ali jedno znam, Harry. On ima više razloga da strahuje od povratka ovamo."

Harry opet pogleda ono biće koje je sličilo živoj rani, drhteći i grcajući u sjenama ispod udaljenog sjedala.

"Ne žalite mrtve, Harry. Žalite žive, a iznad svega, žalite one koji žive bez ljubavi. Svojim povratkom možda ćete pomoći da u budućnosti manje duša doživi sakaćenje, da manje obitelji strada. Ako vam se čini da je to častan cilj, predlažem da se zasad pozdravimo."

Harry kimne, uzdišući. Odlazak's ovog mjesta neće biti ni približno onako težak kao polazak u šumu, no tu je bilo toplo, i svijetlo, i mirno, a znao je da ga tamo gdje se vraća čekaju bol i strah od novih gubitaka. Ustao je, a isto je učinio i Dumbledore. Dugo su se gledali.

"Recite mi samo još nešto", reče Harry. "Je li ovo stvarno? Ili se sve događalo u mojoj glavi?"

Dumbledore ga razdragano pogleda. Njegov snažni, zvonki glas odjekivao je u Harryjevim ušima dok se ona svijetla izmaglica opet spuštala, zakrivajući njegovu priliku.

"Naravno da se ovo događa u vašoj glavi, Harry, ali zašto, pobogu, mislite da je zbog toga manje stvarno?"

GLAVA TRIDESET ŠESTA

Greška u planu

I opet je ležao licem pritisnut o tlo, duboko udišući miris šume. Hladila ga je tvrda zemlja pod obrazom; bio je svjestan da se nešto više, na sljepoočnici, u njegovu kožu urezuje spojnica naočala koje su se pri padu bolno iskrivile. Cijelo ga je tijelo boljelo, osobito mjesto gdje gaje silinom čelične šake pogodila ubojita kletva. Nije se pomaknuo, nego je ostao ležati točno onako kako je pao, razjapljenih usta i lijeve ruke savijene pod neprirodnim kutom.

Očekivao je da će se sve oriti od slavodobitnog klicanja zbog njegove smrti, no začuo je samo užurbane korake, šaputanje i brižno mrmljanje.

"Gospodaru... gospodaru..."

Bellatrix je zvučala kao da se obraća ljubavniku. Harry se nije usudio otvoriti oči, pa se za procjenu svoje trenutne situacije poslužio drugim osjetilima. Znao je da mu je štapić još u pelerini jer je osjećao kako ga žulja, pritiješnjen između njegovih prsa i tla. Jastučasta izbočina pod trbuhom otkrila mu je da je Plašt nevidljivosti i dalje dobro skriven.

"Gospodaru..."

"Dosta", začu se Voldemortov glas.

Opet koraci: nekoliko ljudi se povlačilo's istog mjesta. Obuzet očajničkom potrebom da dozna što se događa, i zašto, Harry je sasvim malo otvorio oči.

Voldemort se podizao na noge. Nekoliko smrtonoša užurbano se udaljavalo, vraćajući se u mnoštvo okupljeno oko proplanka. Jedino je Bellatrix ostala klečati pokraj njega.

Harry je zatvorio oči da razmisli o tome što je upravo vidio. Smrtonoše su do maloprije stajali oko Voldemorta, koji se, po svemu sudeći, srušio na tlo. Nešto se dogodilo kad je Harryja pogodio ubojitom kletvom. Je li se i Voldemort onesvijestio? Činilo se da jest. Obojica su nakratko izgubila svijest i obojica su se sad vratila... "Gospodaru, dopustite mi da..."

"Ne treba mi pomoć", hladno odvrati Voldemort. Iako ju nije mogao vidjeti, Harry je odmah zamislio kako Bellatrix povlači ispruženu ruku. "Je li mali... mrtav?"

Na proplanku je vladao muk. Nitko se nije približio Harryju, ali osjećao je da svi zure u njega; činilo mu se da ga taj združeni pogled utiskuje još dublje u tlo. Smrtno se bojao da će se odati trzajem prsta ili kapka. "Ti", reče Voldemort. Začu se prasak i tih jauk. "Pregledaj ga. Reci mi je li mrtav."

Harry nije znao koga je poslao u provjeru. Nije imao izbora nego ležati i čekati, znajući da će ga kucanje srca odmah odati. Istovremeno mu nije promaklo, iako je to bila slaba utjeha, da mu se Voldemort ne usudi prići, da Voldemort možda naslućuje kako nije sve pošlo po planu...

Harryjevo lice dodirnule su ruke, nježnije nego što je očekivao, podižući mu kapak, zavlačeći se pod njegovu košulju do prsa, gdje su mu opipale srce. Čuo je ženino ubrzano disanje, osjetio da ga njezina duga kosa škaklja po licu. Znao je da osjeća pravilan ritam života u njegovu grudnom košu.

"Je li Dračo živ? Je li u dvorcu?"

Šapnula je gotovo nečujno; usne su joj bile udaljene tek koji centimetar od njegova uha. Nagnula je glavu, dugom mu kosom zaklanjajući lice od promatrača.

"Da", dahnuo je u odgovor.

Osjetio je stezanje ruke na prsima; zarila mu je nokte u kožu. Zatim se povukla i uspravila u sjedeći položaj. "Mrtav je!" doviknula je Narcissa Malfoy promatračima.

Tek sad su zaurrali, slavodobitno zaklicali i zatoptali nogama. Harry je kroz spuštene kapke nazreo bljeskove crvene i srebrnaste svjetlosti koje su ispaljivali u zrak da proslave njegovu smrt.

Još glumeći mrtvaca na tlu, razumio je što se dogodilo. Narcissa je znala da će moći ući u Hogwarts i potražiti svog sina samo kao

pripadnica pobjedničke vojske. Više ju nije zanimalo što će se dogoditi's Voldemortom.

"Vidite?" zakriješti Voldemort kroz buku. "Harry Potter umro je od moje ruke i sad me više nitko živ ne može ugroziti! Gledajte! Crucio!"

Harry je to očekivao, znao je da njegovo tijelo neće ostati ne-oskvrnuto na šumskom tlu. Trebalo ga je poniziti, kao konačan dokaz Voldemortove pobjede. Odletio je u zrak, ulažući sav napor svoje volje da se ne zgrči, da ostane mlohav. Začudo, nije ga presjekla očekivana bol. Voldemort gaje bacio u zrak jedanput, dvaput, triput: naočale su mu pale's lica, osjetio je da mu se štapić malo pomaknuo u pelerini, no ostao je klonuo i beživotan, a kad je posljednji put pao na zemlju, proplankom su se prolomile poruge i kreštav smijeh.

"A sad ćemo", reče Voldemort, "poći u dvorac da im pokažemo na što je spao njihov junak. Tko će vući tijelo? Ne... čekajte..."

Opet se prolomio smijeh, a Harry je nakon nekoliko trenutaka osjetio da zemlja pod njim podrhtava.

"Ti ga nosi", začu se Voldemort. "Na tvojim rukama svi će ga vidjeti, zar ne? Podigni svog malog prijatelja, Hagrida. I naočale... stavite mu naočale... da bude svima prepoznatljiv..."

Netko je Harryju nabio naočale na nos's očitom zlobom, no goleme ruke koje su ga podigle u zrak bile su beskraino nježne. Harry je osjetio kako se Hagridove ruke tresu od grčevitih jecaja; kad ga je Hagrid privukao u naručje, Harryja su zasule krupne suze, ali nije se usuđivao ni kretnjom ni riječju pokazati Hagridu da još nije sve izgubljeno.

"Kreni", reče Voldemort. Hagrid je zateturao naprijed, provlačeći se kroz zbijeno drveće, slijedeći put što je vodio iz šume. Grane su zapinjale za Harryjevu kosu i pelerinu, no on je nijemo ležao, razjapljenih usta, zatvorenih očiju u tami, dok su smrtonoše zburado klicali oko njega, a Hagrid je jecao, slijep od suza. Nitko se nije sjetio provjeriti kuca li žila na Harryjevu otkrivenom vratu...

Iza smrtonoša stupala su dva diva; Harry je čuo škripu i rušenje drveća koje je pratilo njihov prolazak. Ptice su se kreštavo vinule u nebo, uznemirene bukom koju su podizali i koja je na kraju nadglasala čak i

podrugljivu graju smrtonoša. Pobjednička procesija marširala je prema otvorenom tlu, a Harry je nakon nekog vremena shvatio da

se stabla polako prorjeduju, jer je sad kroz spuštene kapke nazirao više svjetlosti nego prije.

"BEIN!"

Harry je zamalo otvorio oči zbog Hagridova neočekivanog urlika. "Jeste sad sretni što se niste borili, kljusine kukavičke? Jeste sretni što je Harry Potter m-mrtav...?"

Hagrid nije bio u stanju nastaviti, nego se opet rasplakao. Harry se pitao koliko kentaura motri prolazak njihove procesije; nije se usudio pogledati. Nekoliko je smrtonoša kentaurima u hodu dobacivalo uvrede. Nešto kasnije, Harry je osjetio svježiji zrak po kojem je znao da su došli do ruba šume.

"Stanite."

Harry je zbog Hagridova naglog posrtaja pretpostavio da ga je Voldemort na zaustavljanje prisilio čarolijom. Mjesto na kojem su stali obavila je studen i Harry je začuo hripavo disanje dementora koji su stražarili uz vanjski rub šume. No njega dementori više nisu mogli smesti. Činjenica da je preživio gorjela je u njemu poput talismana koji poništava njihovo djelovanje, kao da očevo jelen sad drži stražu u njegovu srcu.

Netko je prošao mimo Harryja i on je znao da je to Voldemort osobno, jer je trenutak kasnije progovorio. Pojačao je glas čarolijom tako da se razlijegao cijelim perivojem, udarajući po bubnjićima u Harryjevim ušima.

"Harry Potter je mrtav. Ubili smo ga dok je bježao, pokušavajući spasiti svoj život dok ste vi ginuli za njega. Donosim vam njegovo truplo kao dokaz da vašeg heroja više nema.

Dobili smo bitku. Vi ste izgubili pola boraca. Moji su smrtonoše brojniji od vas, a Dječak koji je preživio je prošlost. Ovaj rat mora prestati. Svatko tko se nastavi odupirati, muškarac, žena ili dijete, bit će smaknut, a isto vrijedi i za članove njihovih obitelji. Izađite iz dvorca, kleknite pred mene i poštedjet ću vam život. Vaši će roditelji i djeca, braća i sestre preživjeti i biti amnestirani, a zatim vas pozivam da mi se pridružite u novom svijetu koji ćemo graditi zajedno."

U perivoju i u dvorcu vladao je muk. Voldemort mu je bio tako blizu da se Harry nije usudio opet otvoriti oči.

"Idemo dalje", reče Voldemort. Harry je začuo njegove korake. Hagrid je bio prisiljen slijediti ga. Otvorivši malo oči, Harry je vidio

da Voldemort hoda pred njima. Velika zmija Nagini više nije bila u začaranom kavezu, nego je ležala na Voldemortovim ramenima. Nažalost, nije bilo načina da Harry izvuče štapić iz pelerine bez privlačenja pozornosti najbližih smrtonoša, sad kad se u tamu oko njih uvlačilo svjetlo svitanja...

"Harry", jecao je Hagrid. "O, Harry... Harry..." Harry je opet čvrsto zatvorio oči. Znao je da su nadomak dvorcu pa je napregnuo uši u pokušaju da kroz zlurade glasove smrtonoša i njihove teške korake razabere znakove života u školi.

"Stanite."

Smrtonoše se zaustaviše: Harry je čuo kako se postrojavaju pred otvorenim vratima škole. Čak je i kroz spuštene vjeđe nazreo crvenkasti sjaj svjetla što se izlivalo iz predvorja. Čekao je. Bilo je pitanje trenutka kad će ljudi za koje je pokušao dati svoj život vidjeti da leži mrtav u Hagridovu naručju.

"NE!"

Vrisak je bio to strasniji što nikad nije ni slutio da bi profesorica McGonagall mogla ispustiti takav zvuk. U blizini je začuo smijeh druge žene i znao da Bellatrix uživa u očaju McGonagallove. Ponovo je malo zaškiljio i vidio da se otvoreni ulaz ispunjava ljudima i da oni koji su preživjeli bitku izlaze na vanjske stube da se suoče s pobjednicima i na svoje oči uvjere daje Harry doista mrtav. Primijetio je da ispred njega stoji Voldemort i jednim bijelim prstom gladi Nagininu glavu. Opet je zatvorio oči.

"Ne!"

"Ne!"

"Harry! HARRY!"

Glasovi Rona, Hermione i Ginny pogodili su ga gore od McGo-nagalličina; Harry im se svim srcem želio odazvati, no prisilio se da ostane mirno ležati. Njihovi krikovi bili su okidač koji je preživjele prenuo iz šoka. Svi su počeli vikati, dobacujući uvrede smrtonošama, sve dok...

"TIŠINA!" zauriao je Voldemort. Začuo se prasak i bljesnula je jaka svjetlost, silom ušutkavajući ljude.

"Gotovo je! Hagrid, spusti ga do mojih nogu, gdje mu je i mjesto!"

Harry osjeti travu pod sobom.

"Vidite?" reče Voldemort. Harry je znao da se ushodao pred mjestom gdje je Hagrid položio Harryja. "Harry Potter je mrtav! Shvaćate li sad, naivne budale? Bio je nitko i ništa, samo derište koje je uvijek očekivalo da će se drugi žrtvovati za njega!"

"Bio je jači od tebe!" dovikne mu Ron, razbijajući čaroliju. Branitelji Hogvvarsa opet su zavicali, zauriali, dok im glasove nije utišao glasniji, moćniji prasak od prvog.

"Ubili smo ga dok se pokušavao iskrasti iz perivoja dvorca," nastavi Voldemort, naslađujući se svojom laži, "ubili smo ga dok je pokušavao izvući živu glavu..."

Tu je Voldemort zašutio. Harry začu zvukove borbe, viku, nov prasak, bljesak svjetlosti i bolno stenjanje; morao je malo otvoriti oči. Netko se bio izdvojio iz mnoštva i pojurio na Voldemorta: Harry je vidio da ta osoba razoružana pada na tlo. Smijući se, Voldemort je izazivačev štapić bacio u stranu.

"A tko je ovo?" upita on tihim, siktavim glasom. "Tko je to odlučio dobrovoljno demonstrirati što se događa onima koji se nastavljaju boriti i nakon što su izgubili rat?"

Bellatrix se oduševljeno nasmije.

"To je Neville Longbottom, gospodaru! Onaj balavac koji je stalno stvarao probleme Carrovvima! Sin aurora, sjećate se?"

"Ah, da, sjećam se", reče Voldemort, gledajući kako se Neville's naporom podiže na noge, nenaoružan i nezaštićen, stojeći na ničijoj zemlji između preživjelih branitelja i smrtonoša. "Ali ti si čistokrvan, zar ne, hrabri moj mladiću?" obrati se Voldemort Nevilleu, koji ga je gledao stisnutih šaka.

"Pa što ako jesam?" glasno odbrusi Neville.

"Imaš duha i hrabrosti, a još si k tome plemenita roda. Bit ćeš izvrstan smrtonoša. Treba nam više takvih kao što si ti, Neville Longbottom." "

"Pristupit ću vam kad na vrbi rodi grožđe", odvrati Neville. "Dumbledoreova armija!" uzvikne on. Mnoštvo mu je uzvratilo klicanjem. Činilo se da Voldemortova čarolija nema baš osobit učinak na njih.

"Pa dobro", reče Voldemort. Harryju je taj svilenasti ton zvučao opasnije od najmoćnije kletve. "Ako ti je tako draže, Longbottom, vraćamo se prvotnom planu. Za ovo si sam kriv", dometne tiho.

Gledajući kroz trepavice, Harry je vidio da Voldemort zamahuje štapićem. Nekoliko sekundi poslije, kroz jedan je razbijeni prozor dvorca izletjelo nešto nalik na izobličenu pticu, sletjevši Voldemortu u ruku. Primio je pljesnivi predmet za vršak i prodrmao ga, a on se zanjihao, prazan i otrcan: Razredbeni klobuk.

"Razvrstavanje u školi Hogvvarsa od danas se ukida", reče Voldemort. "Više neće biti domova. Simbol, štit i boje mog plemenitog pretka, Salazara Slytherina, dostajat će za sve. Nije li tako, Neville Longbottom?" Uperio je štapić u Nevillea i paralizirao ga, zatim mu nabivši šešir na glavu tako da mu je pao preko očiju. U mnoštvu koje je stajalo pred dvorcem nastalo je komešanje, a smrtonoše su kao jedan podigli štapiće da zaustave branitelje Hogwvarsa.

"A sad će nam Neville pokazati što će se dogoditi svima koji su dovoljno glupi da mi se nastave suprotstavljati", reče Voldemort. Na trzaj njegova štapića, Razredbeni klobuk buknuo je u plamen.

Zoru su proparali krikovi, a Neville je gorio, ukočen na mjestu, nemoćan da se pokrene. Harry to nije mogao podnijeti, morao je nešto učiniti...

U tom se trenutku dogodilo nekoliko stvari.

Iz daljine, iz smjera školske međe, do njih je doprlo urlanje. Zidana ograda škole nije se više vidjela jer su je prelazile stotine ljudi, jurišajući prema dvorcu uz ratne pokliče. Istovremeno se iza ugla doklatio Gravvp i zavikao: "HAGGER!" Voldemortovi divovi odgovorili su mu urlikanjem: tlo se zatreslo kad su se poput slonova zatrčali prema Grawpu. Zatim su se začuli zvukovi kopita i zatezanja lukova, a iznenađeni smrtonoš zavicali su i razbježali se pod kišom strijela. Harry je iz pelerine izvukao Plašt nevidljivosti, zaogrnuo se u nj i skočio na noge, a u istom trenutku pokrenuo se i Neville.

Neville je u jednom brzom i glatkom potezu otresao kletvu kojom je bio sputan; plamteći šešir spao mu je's glave, a on je iz njega izvukao nešto srebrno, sa svjetlucavim balčakom optočenim rubinima...

Fijuk srebrne oštrice bio je pretih da ga čuju u onom urlanju mase koja je jurišala prema dvorcu, borbi divova i stampedu kentaura, no mač je ipak privukao sve poglede. Neville je jednim zamahom odsjekao glavu

divovskoj zmiji, odjednom zakovitlanoj u zraku, dok joj se koža ljeskala pri svjetlosti iz predvorja.

Voldemortova usta

razjapila su se u nečujnom vrisku, prateći snažan tresak zmijina tijela o zemlju, tik do njegovih nogu...

Skriven Plaštem nevidljivosti, Harry je bacio čaroliju štita između Nevillea i Voldemorta prije nego što je potonji dospio podići štapić. Vrisku, urlanje i gromoglasno toptanje divova koji su se borili nadglasao je Hagridov urlik:

"HARRY!" vikao je Hagrid. "HARRY - DI JE HARRY?"

Zavladalo je opće rasulo. Kentauri su napali, goneći smrtonoše pred sobom, svi su pokušavali izbjeći noge divova, a prema dvorcu su, primičući se sve bliže, tutnjila pojačanja, pristigla tko zna odakle. Harry je vidio da glave Voldemortovih divova oblijeću velika krilata stvorenja, testrali i hipogrif Kljunoslav, grebući im oči, dok ih je Grawp zasipao udarcima. Za to su vrijeme čarobnjaci, i branitelji Hogwartsa i smrtonoše, bili potisnuti natrag u dvorac. Harry je ispaljivao uroke i kletve na sve smrtonoše koji su mu se našli na putu, a oni su padali na tlo u potpunom neznanju tko ih ili što pogađa, nestajući zatim pod nogama mnoštva koje se povlačilo u školu.

Još skriven Plaštem nevidljivosti, Harry je pustio da ga gomila odnese u predvorje; pogledom je potražio Voldemorta i spazio ga na drugom kraju prostorije kako ispaljuje čarolije dok uzmiče u Veliku dvoranu, neumorno izvikujući upute sljedbenicima i zasipajući sve oko sebe kletvama. Harry je bacio nove čarolije štita, a Voldemortove nesuđene žrtve, Seamus Finnigan i Hannah Abbott, jurnule su mimo njega u Veliku dvoranu, uključujući se u bitku koja je već bila u punom jeku.

Uza stube što su vodile u dvorac sad su jurišali pridošlice. Harry je vidio da Charlie Weasley prestiže Horacea Slughorna, koji se još nije presvukao iz smaragdnozelene pidžame. Činilo se da njih dvojica predvode masu sastavljenu od rođaka i prijatelja svih hogvvarstkih učenika koji su se ostali boriti, kao i trgovaca i stanovnika Hogs-meadea. Kentauri Bein, Ronan i Magorian upali su u dvoranu uz glasan klopot, a iza Harryjevih leđa eksplozija je raznijela vrata koja su vodila u školsku kuhinju.

U predvorje su nagrnuli kućni vilenjaci Hogwartsa, vrišteći iz petnih žila, zamahujući noževima i sjekiricama. Na čelu im je bio Kreacher, kojemu je medaljon Regulusa Blacka poskakivao na prsima dok je glasom žabe krastače urlao, nadvikujući okolnu graju: "U boj!

U boj! U boj za mog gospodara, branitelja kućnih vilenjaka! U boj protiv Gospodara tame, u ime hrabrog Regulusa! U boj!"

Majušnih lica iskrivljenih od pakosti, sjekli su i boli gležnjeve i potkoljenice smrtonoša, a Harry je posvuda vidio da smrtonoše posustaju pod naletom brojčano nadmoćnog neprijatelja, da stradavaju od čarolija, izvlače strijele iz rana, šepaju zbog vilenjačkih uboda, ili jednostavno neuspješno pokušavaju pobjeći pred masom nadolazećih branitelja.

No kraj je još bio daleko: Harry je vijugao između boraca, mimo zarobljenika koji su se otimali, i napokon uletio u Veliku dvoranu. Voldemort je bio u samom središtu bitke, pogađajući i satirući sve pred sobom. Harry nije mogao precizno naciljati's te udaljenosti, pa mu se polako približavao, boreći se's drugim protivnicima, i dalje nevidljiv. Velika dvorana sve se više punila, jer su svi koji su još mogli hodati nagrnuli u nju.

Harry je vidio da George i Lee Jordan obaraju Yaxleyja na pod, vidio je da Dolohov's vriskom pada od Flitwickove ruke, da Hagrid baca Waldena Macnaira kroz dvoranu i da Walden's treskom udara o suprotni zid, onesviješteno klizeći na pod. Vidio je da Ron i Neville ruše Fenrira Greybacka, da Aberforth omamljuje Rookvooda, da Arthur i Percy napadaju Thicknessea te da se Lucius i Narcissa Malfoy i ne pokušavaju boriti, nego trče kroz gomilu histerično dozivajući sina.

Voldemort je vodio tri dvoboja istovremeno, s McGonagallovom, Slughornom i Kingsleyjem, a lice mu je isijavalo ledenu mržnju dok su oni izmicali čarolijama, trčeći oko njega, nemoćni da ga dokrajče...

I Bellatrix se još borila, na udaljenosti od petnaestak metara od Voldemorta. Poput gospodara, nadmetala se's tri protivnice istovremeno: Hermiona, Ginny i Luna borile su se kao lavice, ali Bellatrix je bila jaka kao njih tri zajedno. Harry je vidio kako ubojita kletva prolijeće mimo Ginny, promašujući je za dlaku...

Promijenio je smjer i umjesto prema Voldemortu potrčao prema Bellatrix, no nakon samo nekoliko koraka, netko ga je gurnuo u stranu.

"NE DIRAJ MI KĆER, KUJO!"

I

Gospođa Weasley je u trku zbacila pelerinu da oslobodi ruke. Bellatrix se okrenula i prasnula u smijeh kad je ugledala novu iza-zivačicu.

"MIČITE MI SE S PUTA!" zauralala je gospođa Weasley na tri djevojke i zamahom štapića započela dvoboj. Harry je's užasom i oduševljenjem gledao kako štapić gospode Weasley siječe zrak, vrteći se amo-tamo. Osmijeh na licu Bellatrix Lestrangle izbljedio je i pretvorio se u iskešenu grimasu. Iz oba su štapića munjevito izlijetali mlazovi svjetlosti, a pod oko nogu vještica užario se i napukao: obje žene borile su se na život i smrt.

"Ne!" viknula je gospođa Weasley kad je nekoliko učenika dotrčalo da joj se pridruži u borbi. "Mičite se! Mičite se! Ona je moja!"

Stotine ljudi sad su stajale duž zidova, gledajući dvije borbe, Voldemorta i njegove protivnike, te Bellatrix i Molly, a Harry je stajao između njih, nevidljiv i rastrgan između želje da napadne i da zaštiti, istovremeno strahujući da bi mogao pogoditi nedužnu osobu.

"Sto će ti se dogoditi's dječicom kad te ubijem?" rugala se Bellatrix, razjarena poput gospodara, izmičući se kletvama koje je Molly prela oko nje. "Kad mamica skonča kao njezin Freddie?"

"Ti - više - nikad - nećeš - taknuti - našu - djecu!" zavrištala je gospođa Weasley.

Bellatrix se nasmijala istim onim oduševljenim smijehom kao njezin rođak Sirius prije nego što je natraške pao kroz Veo, a Harry je najednom znao što slijedi.

Mollyna je kletva proletjela ispod Bellatrixine ispružene ruke i pogodila je ravno u prsa, točno iznad srca. Bellatrixin pakosni osmijeh zamrznuo se na usnama, oči su joj iskočile: u jednom je nevjerojatno kratkom djeliću sekunde znala što joj se dogodilo, a onda se srušila. Promatrači su zauralali, Voldemort je vrisnuo. Harry je imao osjećaj da se nalazi u usporenom filmu. Vidio je da McGonagallova, Kingsley i Slughorn lete natraške u zrak nakon Voldemortove eksplozije bijesa zbog pogibije svoje posljednje i najvjernije pobočnice. Voldemort je podigao štapić i uperio ga u Molly Weasley.

"Protega!" zagrmio Harry. Usred dvorane podigla se čarolija štita, Voldemort se ogledao za izvorom, a Harry je napokon zbacio Plašt nevidljivosti.

Začuse se urlici šoka i klicanje, mnogi su uzvikivali "Harry!" i "ŽIV je!", no buka se gotovo smjesta utišala. Prestrašeno mnoštvo ušutjelo je čim su se Voldemort i Harry pogledali i u isti čas počeli kružiti jedan oko drugoga.

"Ne želim da mi itko priskače u pomoć", glasno reče Harry. U mrtvoj tišini, njegov se glas razlijegao dvoranom poput zova trublje. "Ovo je jedini način. Moram se boriti baš ja."

Voldemort sikne.

"Potter to ne misli ozbiljno", reče on, raširivši crvene oči. "To nije njegov stil, zar ne? Koga ćeš danas upotrijebiti kao štit, Potteru?"

"Nikoga", jednostavno odvrati Harry. "Horkruksi su uništeni. Ostali smo samo vi i ja. Obojica istovremeno živjeti ne možemo, a jedan od nas danas će otići zauvijek..."

"Jedan od nas?" podsmjehne se Voldemort. Cijelo mu je tijelo bilo napeto, a crvene oči netremice su zurile u Harryja, kao u zmije koja se sprema na napad. "A ti misliš da ćeš ti preživjeti, dječak koji se prvi put slučajno izvukao, samo zato što je Dumbledore povlačio konce?"

"A vi mislite da je bila slučajnost što je moja mama dala život da me spasi?" upita Harry. Obojica su se i dalje kretala pobočke, u savršenom krugu, ostajući na jednakoj udaljenosti jedan od drugoga. Za Harryja je u tom trenutku postojao samo Voldemort. "Slučajnost, kad sam se odlučio boriti na onom groblju? Slučajnost, što se večeras nisam ni pokušao obraniti, a ipak sam se vratio da se opet suočim's vama?"

"Slučajnosti!" vrisne Voldemort, ali ipak nije napao. Promatrači su stajali kao okamenjeni, a od stotina ljudi u dvorani činilo se da samo njih dvojica dišu. "Slučajnost i sreća i to što si se skrivao i cmizdrio iza skuta boljih muškaraca i žena, dopuštajući mi da ih ubijam zbog tebe!"

"Vi noćas više nikoga nećete ubiti", reče Harry dok su kružili, gledajući se u oči, crvene protiv zelenih.

"Nikad više nećete nikoga ubiti. Zar ne shvaćate? Bio sam spreman umrijeti kako više nikome ovdje ne biste naudili..."

"Ali nisi!"

"... ali to sam doista namjeravao i to je bilo dovoljno. Učinio sam isto što i moja mama. Oni su zaštićeni od vas. Zar niste primijetili da nijedna čarolija koju ste bacili na njih nije potrajala? Ne možete ih mučiti. Ne možete im naškoditi. Ali vi ne učite iz svojih pogrešaka, zar ne, Riddle?"

"Usuđuješ se..."

"Da, usuđujem se", prekine ga Harry. "Znam stvari koje vi ne znate, Tom Riddle. Znam mnogo važnih stvari koje vi ne znate. Želite li pokoju čuti, prije nego što opet grdno pogriješite?"

Voldemort nije odgovorio nego je nastavio kružiti, a Harry je znao da ga je privremeno općinio, da ga bar nakratko ima u šahu, jer se suzdržava za slučaj da Harry zaista zna konačnu tajnu...

"Nije valjda opet ljubav u pitanju?" upita Voldemort. Zmijoliko se lice podrugljivo iskrivilo.

"Dumbledoreovo omiljeno rješenje, ljubav, za koju je tvrdio da pobjeđuje smrt, iako ga ta bajna ljubav nije spasila kad je pao's kule i razbio se kao sasušena voštana figura? Ljubav, koja nije spasila tvoju majku mutnjakušu kad sam je zgazio kao žohara, Potteru - a koliko vidim, ovaj put te nitko ne voli toliko da bi se bacio pred tebe i moju kletvu preuzeo na sebe. Što će te, dakle, spasiti od smrti kad te sad napadnem?"

"Samo jedno", reče Harry. Još su kružili jedan oko drugoga, izgubljeni jedan u drugome, razdvojeni samo još tom posljednjom tajnom.

"Ako te ovaj put ne spasi ljubav," reče Voldemort, "onda sigurno vjeruješ da imaš neki magični dar koji ja nemam ili oružje moćnije od moga?"

"Oboje, rekao bih", odvrati Harry. Vidio je da je zmijolikim licem preletio izraz šoka, koji je, doduše, odmah izbljedio; Voldemort je prasnuo u smijeh, ali taj zvuk bio je strasniji od njegova bijesnog vrištanja.

Odzvanjao je utihlom dvoranom, neveseo i sulud.

"Misliš da ti znaš više o magiji od mene?" upita on. "Od mene, lorda Voldemorta, sposobnog za čarolije o kakvima Dumbledore nije ni sanjao?"

"O, sanjao je on o njima," reče Harry, "ali znao je više od vas, znao je dovoljno da ne učini ono što vi jeste!"

"Misliš, bio je slabić!" vikne Voldemort. "Preslab da se usudi, preslab da uzme ono što mu je moglo pripasti, a što će sad postati moje!"

"Ne, bio je pametniji od vas," reče Harry, "bio je bolji čarobnjak i bolji čovjek."

"Ja sam zaslužan za smrt Albusa Dumbledorea!"

"To si vi umišljate," odvrati Harry, "ali varate se."

Mnoštvo promatrača prvi put se pokrenulo, jer su stotine ljudi uza zidove udahnule kao jedan.

"Dumbledore je mrtavV Voldemort je te riječi dobacio Harryju kao da vjeruje da mu time nanosi neizdrživu bol. "Tijelo mu trune u onoj mramornoj grobnici u perivoju dvorca, vidio sam ga, Potteru, i on se neće vratiti!"

"Da, Dumbledore je mrtav," mirno reče Harry, "ali vi's tim nemate nikakve veze. Sam je odabrao kako će umrijeti, mjesecima prije smrti, i to u dogovoru's čovjekom kojeg ste vi smatrali svojim slugom."

"Kakve su to dječje tlapnje?" upita Voldemort, no ipak još nije napao, a crvene oči nisu se odvajale od Harryjevih.

"Severus Snape nije bio vaš čovjek", odgovori mu Harry. "Snape je bio Dumbledoreov čovjek,

Dumbledoreov od trenutka kad ste počeli progoniti moju mamu. A vi to nikad niste shvatili, zbog te jedne sitnice koju nikako ne možete razumjeti. Nikad niste vidjeli Snapeova patronusa, zar ne, Riddle?"

Voldemort nije odgovorio. Nastavili su kružiti jedan oko drugoga kao vukovi koji se spremaju međusobno rastrgati.

"Snapeov patronus imao je oblik srne," reče Harry, "baš kao i patronus moje mame, jer ju je volio gotovo cijeli svoj život, od vremena kad su bili djeca. Trebali ste to shvatiti," dodao je, primjećujući da Voldemortu podrhtavaju nosnice od bijesa, "molio vas je da joj poštedite život, zar ne?"

"Želio ju je, to je sve," podsmjehne se Voldemort, "ali kad je umrla, složio se sa mnom da ima drugih žena, čistije krvi, dostojnijih..."

"Naravno da vam je to rekao," prekine ga Harry, "ali zapravo je bio Dumbledoreov špijun od trenutka kad ste joj zaprijetili i otada

je radio protiv vas! Dumbledore je već umirao kad ga je Snape dokrajčio!"

"Nebitno!" vrisne Voldemort, koji je dotad lakomo slušao svaku riječ, da bi se sad nasmijao kreštavim, poremećenim smijehom. "Nije važno je li Snape bio moj čovjek ili Dumbledoreov, niti kakvim su mi

tričavim preprekama pokušavali presjeći put! Zgazio sam ih obojicu kao što sam zgazio tvoju majku, Snapeovu navodnu veliku ljubav] O, ali sad je sve jasnije, Potteru, i ne znaš koliko!

Dumbledore je htio sačuvati Bazgov štapić od mene! Htio je da Snape postane istinski gospodar štapića! Ali prestigao sam te, balavce... došao sam do štapića prije tebe, shvatio sam istinu prije tebe. Severusa Snapea sam ubio prije tri sata, a Bazgov štapić. Žezlo smrti. Štapić sudbine, sad je uistinu moj! Dumbledoreov posljednji plan se izjalovio, Harry Potter!"

"Istina", reče Harry. "Imate pravo. Ali prije nego što me pokušate ubiti, predlažem vam da razmislite o svojim djelima... Razmislite i pokušajte se bar malo pokajali, Riddle..."

"Ma što to pričaš?"

Unatoč svemu što mu je Harry već rekao, unatoč svim otkrićima i provokacijama, Voldemort je tek sad izgledao istinski šokiran. Harry je vidio da mu se zjenice stežu u tanke proreze i da mu koža oko očiju blijedi.

"Ovo vam je posljednja šansa," reče Harry, "sve što vam je ostalo... vidio sam u što ćete se u protivnom pretvoriti... budite čovjek... pokušajte... pokušajte se bar malo pokajati..."

"Usuđuješ se...?" ponovi Voldemort.

"Da, usuđujem se," odvrati Harry, "jer posljednji Dumbledoreov plan nije se osvetio meni. Osvetio se vama, Riddle."

Voldemortova ruka's Bazgovim štapićem je drhtala, dok je Harry grčevito stezao Dracov štapić. Znao je da im ostaje samo još nekoliko sekundi.

"Štapić vas još uvijek ne služi kako bi trebao, jer ste ubili pogrešnu osobu. Severus Snape nikad nije bio istinski gospodar Bazgova štapića. Nikad, naime, nije porazio Dumbledorea."

"Ubio ga je..." -f*

"Jeste li me vi uopće slušali? Snape nikad nije porazio Dumbledorea! Zajednički su isplanirali Dumbledoreovu smrt! Dumbledore je namjeravao umrijeti neporažen, kao posljednji pravi gospodar tog štapića! Da je sve išlo po planu, moć štapića umrla bi s njim, upravo zato što mu ga nitko nikad nije preoteo!" "U tom slučaju, Potteru, Dumbledore mi je svoj štapić praktički poklonio!" Voldemortov glas podrhtavao je od pakosnog zadovoljstva. "Ukrao sam taj štapić iz groba njegova prethodnog gospodara! Uzeo sam ga protiv volje njegova prethodnog gospodara! I sad njegova moć pripada meni!"

"I dalje ne shvaćate, Riddle. Za taj štapić posjedovanje nije dovoljno! To što ga nosite i upotrebljavate ne znači da je vaš. Zar niste slušali OUIvandera? Štapić bira čarobnjaka... Bazgov štapić prepoznao je novog gospodara prije Dumbledoreove smrti u nekome tko ga nikad nije ni taknuo. Novi gospodar preoteo je Dumbledoreu štapić protiv njegove volje, ne shvaćajući što je učinio, ili da je time stekao odanost najopasnijeg štapića na svijetu..."

Voldemortova prsa ubrzano su se dizala i spuštala. Harry je predosjećao dolazak kletve, osjećao je kako buja u štapiću uperenom u njegovo lice.

"Pravi gospodar Bazgova štapića bio je Dračo Malfoy."

Voldemortovo lice na trenutak je odavalo čisti šok, no odmah se pribrao.

"Pa što onda?" upita on tiho. "Čak i da si u pravu, Potteru, to ništa ne mijenja između tebe i mene. Više nemaš štapić od feniksova pera: dvoboj će sad ovisiti isključivo o vještini... a Dračom Malfoyem pozabaviti ću se nakon što ubijem tebe..."

"Ali zakasnili ste", reče Harry. "Propustili ste priliku. Preduhitrio sam vas. Savladao sam Drača prije mnogo tjedana. Preoteo sam mu štapić."

Harry je trznuo glogovim štapićem, privukavši sve poglede u dvorani.

"I na kraju se sve svodi na to, zar ne?" šapne Harry. "Zna li štapić u vašoj ruci da je njegov posljednji gospodar bio razoružan? Jer ako zna... to znači da sam ja pravi gospodar Bazgova štapića."

Začarani svod nad njima najednom je sijevnuo crvenozlatnim sjajem, jer je iznad ruba najbližeg prozora granulo blještavo sunce.

Svjetlost ih je obojicu pogodila u istom trenutku, pretvarajući Vol-demortovo lice u plamteću izmaglicu.

Harry je čuo vrištanje visokog glasa dok je i sam izvikivao svoju najveću nadu, uperivši Dracov štapić prema Voldemortu:

"Avada kedavra!"

"Expelliarmus!"

Prasak je odjeknuo kao topovski hitac, a na mjestu gdje su se čarolije sudarile, u samom središtu kruga, u visinu su liznuli zlatni plamenovi. Harry je vidio da se Voldemortov zeleni mlaz odbija od njegove čarolije, vidio je u svjetlosti zore da tamni obris Bazgova štapića leti visoko u zrak, vrteći se pod začaranim stropom kao ranije Naginina glava, da bi se naposljetku zakotrljao zrakom prema gospodaru kojeg je odbio ubiti i koji je napokon došao po njega. Harry je's nepogrešivom preciznošću metlobojskog tragača uhvatio štapić slobodnom rukom, a Voldemort se raskriljenih ruku srušio na leđa. Tanke zjenice grimiznih očiju izvrnule su se u dupljama. Tom Riddle tresnuo je na pod uz mukao, konačan, sasvim prozaičan udar, nemoćnog i sparušenog tijela, praznih bijelih ruku, bezizražajnog i nesvjesnog zmijolikog lica. Voldemort je umro, pokošen vlastitom kletvom, a Harry je ostao stajati's dva čarobna štapića u rukama, zureći u praznu ljušturu svog neprijatelja.

Jednu je potresenu sekundu vladala tišina, vrijeme kao da je stalo u šoku, a onda se sve oko Harryja zatreslo od povika i klicanja promatrača. Plamteće, novo sunce obasjalo je sve prozore dok je mnoštvo hrlilo prema Harryju, na čelu's Ronom i Hermionom koji su prvi stigli do njega i zagrlili ga, zaglušujući ga svojim nerazgovijetnim uzvicima. Za njima su došli Ginny, Neville i Luna, potom svi Wea-sleyjevi i Hagrid, Kingsley i McGonagallova, Flitwick i Sproutova, a Harry nije mogao razaznati nijednu riječ koju su mu dovikivali, niti je znao tko ga grabi, povlači k sebi, pokušava ga zagrliti. Stotine su se tiskale oko njega, svi u čvrstoj nakani da dodirnu Dječaka koji je preživio, zbog kojeg je napokon sve bilo gotovo...

Sunce se postojano penjalo nebom iznad Hogvvarsta, a u Velikoj dvorani sve je plamtjelo od života i svjetla. Harry je bio sastavni dio svih izljeva sreće i boli, svih proslava i žalovanja. Svi su željeli da bude's njima, kao njihov vođa i simbol, kao spasitelj i predvodnik - činilo se da nikome i ne pada na pamet da je možda neispavan i umoran ili da žudi za društvom tek nekolicine najbližih. Morao je razgovarati's ožalošćenima, stisnuti im ruku, gledati njihove suze, primati njihove zahvale, slušati novosti koje su sad, kako je jutro odmicalo, pristizale sa svih strana: diljem zemlje ljudi začarani Imperiusom vraćali su se k svijesti, smrtonoše bijahu djelomično u bijegu, djelomično uhićeni; nedužni zatočenici Azkabana već su izlazili na slobodu, Kingsley Shackbolt imenovan je za privremenog ministra magije...

Odnijeli su Voldemortovo truplo i položili ga u sobicu pokraj Velike dvorane, daleko od tijela Freda, Tonks, Lupina, Colina Creeveyja i još pedesetero ljudi koji su umrli boreći se protiv njega. McGonagallova je vratila domske stolove u dvoranu, no nitko se nije pridržavao uobičajenog rasporeda sjedenja. Svi su sjedili zajedno, učitelji i učenici, duhovi i roditelji, kentauri i kućni vilenjac. U jednom kutu ležao je Firenco, oporavljajući se od ozljede, a kroz razbijeni prozor u dvoranu je provirivao Grawp, kojemu su ljudi ubacivali hranu u nasmijana usta. U nekom trenutku, iscrpljeni i izmoždjeni Harry našao se na istoj klupi's Lunom.

"Da sam ja na tvom mjestu, htjela bih malo mira i tišine", reče ona.

"Kamo sreće", odgovorio je.

"Skrenut ću im pozornost", reče ona. "Sakrij se pod Plašt."

Prije nego što joj je dospio išta reći, ona je već viknula: "Ljudi, eno blipitvornog hudogrisca!" i uprla prstom kroz prozor. Svi koji su je čuli pogledali su u tom smjeru, a Harry se za to vrijeme zaogrnuo Plaštem i ustao. Napokon je mogao hodati dvoranom bez ometanja. Dva stola dalje spazio je Ginny; sjedila je glave naslonjene na majčino rame. Imat će poslije vremena za razgovor's njom, sate, dane, možda i godine u kojima će's njome dijeliti svoje misli. Ugledao je Nevillea, koji je doručkovao okružen šaćicom najvatrenijih obožavatelja, odloživši Gryffindorov mač pokraj tanjura. Dok je hodao prolazom između stolova, primijetio je i troje Malfoya, koji su se stisnuli jedno uz drugo kao da nisu sigurni smiju li tamo sjediti, no nitko nije obraćao pozornost na njih. Gdje god da je pogledao, vidio je ponovo okupljene obitelji i, naposljetku, dvoje ljudi čije mu je društvo bilo najpotrebnije.

"Ja sam", rekao je, čučnuvši između njih. "Idete sa mnom?"

Ron i Hermiona ustadoše, napuštajući Veliku dvoranu's njim. Mramorno stubište bilo je napola razbijeno, dio ograde sasvim uništen, a same stube prekrivene krhotinama i mrljama od krvi.

U daljini je kroz hodnike zujao Peeves, na sav glas pjevajući pjesmu u čast pobjede, očito vlastito autorsko djelo: i I Mali Potter prekinuo Voldyjev je zulum,

Zgazili smo smrtonoše, vrijeme je za tulum

"Stvarno je vjerno dočarao tragičnu dimenziju cijele priče, zar ne?" zamijeti Ron, otvarajući vrata Harryju i Hermioni.

Harry je znao da će prije ili poslije osjetiti i sreću, no zasad su je nadjačali iscrpljenost i bol zbog gubitka Freda, Lupina i Tonks, svakih ga nekoliko koraka probadajući poput tjelesne povrede. Najviše od svega osjećao je beskrajno olakšanje i želju za snom. No prvo je dugovao objašnjenje Ronu i Hermioni, koji su sve ovo vrijeme bili uz njega i koji su zaslužili čuti istinu. Detaljno im je ispričao sve što je vidio u situ sjećanja i sve što se dogodilo u šumi, ali prije nego što su stigli izraziti svoj šok i zaprepaštenje, napokon su došli do mjesta prema kojem su sve troje hodali, iako nijedno od njih nije spominjalo odredište.

Vodoriga koja je čuvala ulaz u ravnateljev kabinet od njihova je posljednjeg susreta zaradila udarac koji ju je otkinuo sa zida, pa je sad nahereno stajala na samom ulazu. Izgledala je pomalo ošamućeno. Harry se pitao je li više uopće u stanju raspoznavati lozinke.

"Smijemo li gore?" obratio joj se.

"Samo naprijed", zastenjao je kip.

Uzverali su se preko vodorige na zavojito stubište od kamena koje ih je polako, poput dizala, ponijelo uvis.

Kad su došli do vrha, Harry je otvorio vrata kabineta.

Spazio je sito sjećanja na stolu gdje ga je ostavio i odmah potom uzviknuo zbog zaglušujuće buke, uvjeren da prema njima lete kletve, da su se smrtonoše vratili, Voldemort ponovo rodio...

No to je bio pljesak. Ravnatelji i ravnateljice Hogwartsa duž zidova kabineta priredili su mu ovacije. Neki su mahali šeširima ili, u nekoliko slučajeva, perikama; drugi su posezali u susjedne okvire da se rukuju s kolegama ili plesali na stolicama u vlastitim platnima.

Dilys Derwent nije skrivala suze, Dexter Fortescue mahao je trubom za uši, dok je Phineas Nigellus svojim visokim i piskutavim glasom vikao: "I neka se zna daje Slytherinski dom također odigrao važnu ulogu! Neka se ne zaboravi naš doprinos!"

No Harry nije odvajao pogled od čovjeka koji je stajao u najvećem portretu, točno iza ravnateljeva stolca.

Ispod polukružnih naočala klizile su suze u dugu srebrnu bradu, a zahvalnost kojom je odisao za Harryja je imala isti blagotvorni učinak kao feniksova pjesma.

Harry je naposljetku podigao ruke, a portreti su obzirno utihnuli, razdragano se smješkajući, brišući oči, nestrpljivo čekajući njegov govor. On se, međutim, obratio Dumbledoreu, birajući riječi s velikom ponnjom. Već mu se maglilo pred očima zbog iscrpljenosti, ali morao se još malo potruditi, zamoliti za posljednji savjet.

"Predmet koji je bio skriven u zvrčki", počeo je, "ispao mi je u šumi. Ne znam točno gdje, ali ne namjeravam ga tražiti. Slažete li se sa mnom?"

"Dragi moj mladiću, slažem se", reče Dumbledore. Njegovi naslikani kolege izgledali su zbunjeno, a i radoznalo. "To je mudra i hrabra odluka, ali od vas ništa manje ne bih ni očekivao. Zna li itko drugi gdje je pao?"

"Ne", reče Harry. Dumbledore zadovoljno kimne.

"Ignotusov poklon ću zadržati", dometne Harry, zauzvrat dobivajući Dumbledoreov razdragani osmijeh.

"Naravno, Harry, on će uvijek pripadati vama, bar dok ga ne predate sljedećem vlasniku!"

"A tu je i ovo."

Harry podigne Bazgov štapić. Ron i Hermiona zagledali su se u štapić sa strahopoštovanjem koje se Harryju nije nimalo svidjelo, čak ni u njegovu smetenom i neispavanom stanju.

"Ne želim ga", reče Harry.

"Molim?" glasno će Ron. "Jesi li ti poludio?"

"Znam daje moćan", odvratil Harry umorno. "Ali bio sam sretniji sa svojim starim štapićem. I zato..."

Kopao je po torbici oko vrata i izvukao dvije polovice štapića od božikovine, spojene samo još najtanjom niti feniksova pera. Hermiona

je rekla da se ne može popraviti, daje previše oštećen. Harry je znao samo da je ovo jedino što bi moglo upaliti.

Položio je slomljeni štapić na ravnateljev stol, dotaknuo ga vrškom Bazgova štapića i rekao: "Reparo."

Čim su se polovice njegova štapića opet spojile u cjelinu, iz vrška su mu frnule crvene iskre. Harry je znao daje uspio. Podigavši štapić od božikovine i feniksova pera, osjetio je naglu toplinu u rukama, kao da se i štapić i ruka raduju ponovnom susretu.

"Bazgov štapić", obratio se Dumbledoreu, koji ga je gledao's velikom nježnošću i divljenjem, "vratit ću tamo odakle je došao. Neka tamo ostane. Ako umrem prirodnom smrću, kao Ignotus, to bi trebalo dokrajčiti i njega, zar ne, jer će to značiti da mu posljednji gospodar nikad nije bio poražen. I onda će sve biti gotovo." Dumbledore kimne. Nasmiješili su se jedan drugome.

"Jesi li siguran?" upita Ron's jedva čujnim prizvukom čežnje u glasu dok je gledao Bazgov štapić.

"Mislim da je Harry u pravu", tiho reče Hermiona.

"Taj štapić samo donosi nevolje", reče Harry. "A da budem iskren," nastavio je, okrećući leđa portretima, razmišljajući bi li mu Kreacher mogao donijeti sendvič u krevet na četiri stupa koji ga je čekao u Gryffindorskoj kuli, "nevolja mi je dosta za cijeli život."

EPILOG

Devetnaest godina poslije

Te ih je godine jesen iznenadila svojim dolaskom. Jutro prvog rujna osvanulo je svježije i zlatasto kao netom ubrana jabuka, a u hladnom zraku poput paučine su svjetlucali dah pješaka i ispušni plinovi automobila na prometnoj cesti koju je jedna mala obitelj morala prijeći na svom putu prema čađavom kolodvoru. Na pretrpanim kolicima koja su gurali roditelji klepetale su dvije velike krletke; sove u njima ogorčeno su hukale. Crvenokosa djevojčica hodala je iza svoje braće sa suzama u očima, ne puštajući očevu podlakticu.

"Samo još malo, pa ćeš i ti putovati's njima", tješio ju je Harry.

"Još dvije godine", šmrčne Lily. "Želim ići sad!"

Putnici iz poslovnih vlakova radoznalo su pogledavali sove dok je obitelj vijugala prema prepriči između perona devet i deset. Kroz žamor je do Harryja dolelujuao Albusov glas; njegovi su sinovi nastavili prepirku započetu u automobilu.

, "Neću! Neću biti Slytherin!"

"James, prekini!" reče Ginny.

"Samo sam rekao da bi mogao završiti među njima", reče James, smijuljeći se mlađem bratu. "Nema u tome ništa loše. Mogao bi završiti među Slyth..."

Tu je James uočio pogled svoje majke i ušutio. Petero Pottera prišlo je prepriči. Pogledavši mlađeg brata preko ramena pomalo kočopernim pogledom, James je preuzeo kolica od majke i potrčao. Trenutak kasnije nestao je's vidika.

"I pisat ćete mi, zar ne?" Albus se smjesta obratio roditeljima, iskoristivši privremenu odsutnost brata.

"Svaki dan, ako želiš", reče Ginny.

"Ne svaki dan", brzo će Albus. "James kaže da većina djece pisma od kuće prima jedanput mjesečno."

"Jamesu smo prošle godine pisali tri puta tjedno", napomene Ginny.

"I ne vjeruj svemu što ti ispriča o Hogvvarstu", dometne Harry. "Brat ti se voli zafrkavati."

Stali su rame uz rame i zajedničkim snagama gurnuli druga kolica, ubrzavajući. Kad su došli do prepreke, Albus se lecnuo, no nije bilo sudara. Umjesto toga, obitelj je izbila na peron devet i tri četvrt, zaklonjen gustim oblakom pare koja je sukljala iz grimiznog Hogvvars-ekspresa. U izmaglici se naziralo kretanje brojnih nejasnih prilika, među kojima se izgubio i James.

"Gdje su?" zabrinuto upita Albus, škiljeći u maglovite obrise pokraj kojih su prolazili na svom putu peronom.

"Naći ćemo ih", tješila ga je Ginny.

No nije bilo nimalo lako razaznati lica u gustoj pari. Bestjelesni glasovi zvučali su neprirodno glasno.

Harryju se u jednom trenutku učinilo da čuje kako Percy drži monolog o zakonskoj regulativi koja se odnosi na metle i bio je zahvalan što ima izliku da se ne zaustavlja.

"Mislim da su to oni, Al", iznenada reče Ginny.

Iz izmaglice je izronila grupa od četvero ljudi koji su stajali pokraj posljednjeg vagona. Lica su im postala sasvim razaznatljiva tek kad su im se Harry, Ginny, Lily i Albus posve približili.

"Bok", reče Albus, zvučeći kao da mu je pao kamen sa srca.

Rose, već odjevena u novu pelerinu Hogvvarsta, sretno mu se nasmiješila.

"Jesi se dobro parkirao?" upita Ron Harryja. "Ja jesam. Hermiona nije vjerovala da mogu položiti bezjački vozački ispit, zar ne? Mislila je da neću proći ako ispitivača ne začaram čarolijom zbunjivanja."

"Nije istina", reče Hermiona. "Bila sam sigurna da ćeš proći."

"Da budem iskren, i jesam ga zbunio", šapne Ron Harryju dok su zajedno podizali Albusov kovčeg i sovu na vlak. "Samo sam zaboravio provjeriti mrtvi kut, a pogledajmo istini u oči: za to se uvijek mogu poslužiti supersenzornom čarolijom."

Kad su se vratili na peron, Lily i Hugo, Rosein mlađi brat, živahno su raspravljali o tome u koji će ih dom razvrstati kad napokon krenu u Hogwarts.

"Ako ne budeš u Gryffindorima, izbacujem te iz oporuke," pripomene Ron, "ali inače mi je potpuno svejedno."

"Rone!"

Lily i Hugo su se nasmijali, za razliku od smrtno ozbiljnih Albusa i Rose.

"Ma to se on samo šali", tješile su ih Hermiona i Ginny, no Ronu je već nešto odvuklo pozornost. Uhvatio je Harryjev pogled i kriomice kimnuo prema točki udaljenoj petnaestak metara. Para se nakratko razrijedila, pa se naspram uskovitlane izmaglice jasno ocrtavalo troje ljudi.

"Gle tko je još došao."

Tamo je, u tamnom kaputu zakopčanom do grla, stajao Dračo Malfoy sa ženom i sinom. Kosa mu se ponešto prorijedila i povukla's čela, pa se njegova oštra brada sad isticala još više nego prije. Dracov sin sličio je ocu u jednakoj mjeri kao Albus Harryju. Primijetivši da Harry, Ron, Hermiona i Ginny zure u njega, Dračo im je odsječno kimnuo glavom, opet se okrenuvši od njih.

"Znači, to je mali Scorpius", reče Ron ispod glasa. "Rosie, potrudi se da ga potučeš na svakom testu. Hvala bogu što si naslijedila maminu pamet."

"Zaboga, Rone", strogo će Hermiona, iako se vidjelo da nije baš sasvim ozbiljna. "Nemoj ih huškati jedno na drugo prije nego što su uopće krenuli u školu!"

"U pravu si, ispričavam se", reče Ron, ali ipak se nije mogao suzdržati, pa je dodao: "Ali nemoj se previše zbližiti s njim, Rosie. Djed Weasley ti nikad ne bi oprostio da u kuću dovedeš čistokrvnog muža."

"Hej!"

James se vratio. Riješio se kovčega, sove i kolica i sad je očito gorio od želje da im ispriča novosti.

"Teddy je tamo", reče on bez daha, pokazujući preko ramena u velike oblake pare. "Upravo sam ga vidio! I znate što radi? Ljubi Victoire!"

Zagledao se u odrasle, očito razočaran nedostatkom reakcije. "Naš Teddy! Teddy Lupin! Ljubi našu Victoire! Našu sestričnu! I onda sam ja pitao Teddyja što to radi..."

"Prekinuo si ih?" upita Ginny. "Ti si stvarno isti Ron..."

"... a on je rekao da ju je došao ispratiti! I još mi je rekao da nestanem. Ljubi je!" dometne James, očito strahujući da nije bio dovoljno jasan.

"Joj, bilo bi divno da se vjenčaju!" šapne Lily zaneseno. "Onda bi Teddy zbilja postao član naše obitelji!"

"Već dolazi na večeru četiri puta tjedno", reče Harry. "Zašto ga jednostavno ne pozovemo da dođe živjeti's nama i gotova priča?"

"Da!" oduševi se James. "Uopće mi ne bi smetalo da spavam u istoj sobi's Alom... moju dajte Teddyju!"

"Ne," odlučno odbije Harry, "ti i Al ćete spavati u istoj sobi samo ako budem htio besplatno srušiti kuću."

Pogledao je izubijani stari sat koji je nekoć pripadao Fabianu Prewettu.

"Već je skoro jedanaest, penjite se."

"Ne zaboravi Nevilleu poručiti da ga volimo!" reče Ginny Jamesu dok ga je grlila.

"Mama! Ne mogu profesoru govoriti da ga volim!"

"Ali Neville ti je prijatelj..."

James zakoluta očima.

"Vani, da, ali u školi je on profesor Longbottom, zar ne? Ne mogu doći na Herbologiju i reći mu da ga volim..."

Zavrtio je glavom zbog mamine naivnosti i pokušao Albusa šutnuti nogom da iskali frustraciju.

; "Vidimo se kasnije, Al. Čuvaj se testrala."

"Mislilo sam da su nevidljivi? Rekao si da su nevidljivi."

James se samo nasmijao, dopustio majci da ga poljubi, ovlaš zagrljio oca i skočio u vlak koji se ubrzano punio. Vidjeli su da im maše, a onda je otrčao niz hodnik da nade prijatelje.

"Ne brini se zbog testrala", reče Harry Albusu. "Oni su dobroćudna bića, nisu uopće strašni. Uostalom, ne idete u školu u kočijama, nego u čamcima."

Zagledao se u odrasle, očito razočaran nedostatkom reakcije. "Naš Teddy! Teddy Lupin! Ljubi našu Victoire! Našu sestričnu! I onda sam ja pitao Teddyja što to radi..."

"Prekinuo si ih?" upita Ginny. "Ti si stvarno isti Ron..."

"... a on je rekao da ju je došao ispratiti! I još mi je rekao da nestanem. Ljubi je!" dometne James, očito strahujući da nije bio dovoljno jasan.

"Joj, bilo bi divno da se vjenčaju!" šapne Lily zaneseno. "Onda bi TQddy zbilja postao član naše obitelji!"

"Već dolazi na večeru četiri puta tjedno", reče Harry. "Zašto ga jednostavno ne pozovemo da dođe živjeti's nama i gotova priča?"

"Da!" oduševi se James. "Uopće mi ne bi smetalo da spavam u istoj sobi's Alom... moju dajte Teddyju!"

"Ne," odlučno odbije Harry, "ti i Al ćete spavati u istoj sobi samo ako budem htio besplatno srušiti kuću."

Pogledao je izubijani stari sat koji je nekoć pripadao Fabianu Prewettu.

"Već je skoro jedanaest, penjite se."

"Ne zaboravi Nevilleu poručiti da ga volimo!" reče Ginny Jamesu dok ga je grčila.

"Mama! Ne mogu profesoru govoriti da ga volim!" "Ali Neville ti je prijatelj..." James zakoluta očima.

"Vani, da, ali u školi je on profesor Longbottom, zar ne? Ne mogu doći na Herbologiju i reći mu da ga volim..."

Zavrtio je glavom zbog mamine naivnosti i pokušao Albusa šutnuti nogom da iskali frustraciju.

"Vidimo se kasnije, Al. Čuvaj se testrala."

"Mislilo sam da su nevidljivi? Rekao si da su nevidljivi."

James se samo nasmijao, dopustio majci da ga poljubi, ovlaš zagrlio oca i skočio u vlak koji se ubrzano punio. Vidjeli su da im maše, a onda je otrčao niz hodnik da nađe prijatelje.

"Ne brini se zbog testrala", reče Harry Albusu. "Oni su dobroćudna bića, nisu uopće strašni. Uostalom, ne idete u školu u kočijama, nego u čamcima."

Ginny poljubi Albusa za oproštaj.

"Vidimo se za Božić."

"Bok, Al", reče Harry dok ga je sin grlio. "Ne zaboravi da te Hagrid u petak pozvao na čaj. Ne provociraj Peevesa. Ne upuštaj se u dvoboje dok nešto ne naučiš o njima. I ne daj da te James zeza."

"Sto ako završim među Slytherinima?"

To je šapnuo da ga čuje samo otac i Harry je znao da je jedino trenutak odlaska mogao Albusa nagnati da otkrije istinske razmjere svog straha.

Harry je čučnuo, pa je Albusovo lice sad bilo malo iznad njegova. Od njegove troje djece, samo je Albus naslijedio Lilyne oči.

"Albuse Severuse," tiho počeo Harry, tako da ga nije čuo nitko osim Ginny, a ona se taktično pretvarala da maše Rosie, koja se u međuvremenu popela na vlak, "nazvali smo te po dva ravnatelja Hogwartsa. Jedan od njih bio je Slytherin i vjerojatno najhrabriji čovjek kojeg sam ikada upoznao."

"Aliako ipak..."

"... onda će Slytherinski dom dobiti jednog sjajnog učenika, zar ne? Al, nama je to nebitno. Ali ako je tebi toliko važno, moći ćeš odabrati Gryffindor umjesto Slytherina. Razredbeni klobuk uzima u obzir i tvoje želje." "Ozbiljno?"

"Tako je bilo sa mnom", reče Harry. To nikad prije nije priznao svojoj djeci: Albus ga je gledao u čudu.

Vrata u grimiznom vlaku treskom su se zatvarala, a nejasni obrisi roditelja hrlili su k vagonima da podijele posljednje poljupce i upozorenja. Albus je uskočio u vagon i Ginny je zatvorila vrata za njim. Kroz najbliži prozor naginjalo se mnoštvo učenika. Brojna lica, u vlaku i na peronu, bila su okrenuta prema Harryju.

"Zašto svi bulje?" Ijutito upita Albus, kriveći vrat zajedno's Rose da pogleda ostale učenike.

"Ma nemoj se ti ništa nervirati", reče Ron. "Sve je to zbog mene. Užasno sam slavan."

Albus, Rose, Hugo i Lily prasnuše u smijeh. Vlak se pokrenuo, a Harry je hodao uz njega, ne skidajući pogled's mršavog sinova lica već obasjanoga uzbuđenjem. Harry se smiješio i mahao, istovremeno tugujući dok je gledao udaljavanje svog djeteta... Posljednji pramičak pare rasplinuo se na jesenjem zraku. Vlak je zamaknuo za zavoj. Harryjeva ruka još je bila podignuta na pozdrav.

"Snaći će se on", promrmlja Ginny. Harry ju je pogledao i odsutno spustio ruku do munjolikog ožiljka na čelu. "Znam da hoće." Prošlo je devetnaest godina otkako ga je posljednji put zabolio ožiljak. Sve je bilo dobro.